

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAL UMUTLAR

DİLEK TARINCI

LAL

Dilek Tarmcı

Published: 2023

Source: <https://www.wattpad.com>

1.BÖLÜM "KUVARS DEMİRHAN"

Uyarı: Tüm satır içi yorumlarda spoiler mevcuttur, bu nedenle spoi almak istemiyorsanız yorumlara bakmayın.

Instagram: hikayelerindeyasar

1.BÖLÜM "KUVARS DEMİRHAN"

"Umut, insanların bütün acılarının merhemidir." La Bretonne

Sessizlik, kendimi bildiğimden beri içimde taşıdığım koca bir buz kütlesi gibidir. Hiç erimez, hep benimledir. Hep üşürüm bu yüzden. Beni sadece hayatı boyunca üşümeye mahkûm olan insanlar anlar.

İsmim Cemre.

Anlamı kışı ısıtan, baharın habercisi demek. İnsan isminin anlamıyla yaşar denir, bense bu deyişin tam aksine kışı hep içimde hissederim, soğuk sanki benden bir parçadır.

İsmim ben henüz dünyaya gelmeden çok kısa bir zaman önce annem tarafından konulmuş. Annem hayatta akrabası olmayan kimsesiz bir kadinken, babama rastlamış yolu bir gün. Babam üç kuruşa geçimini sağlayabilmek için gece gündüz demeden çalışıp didinen bir adamken annemi görür görmez sevdalanmış, çok kısa bir sürede evlenmişler. Geçim sıkıntısı dışında başka dertleri yokmuş, birbirlerine ölesiye aşık, aynı haneyi paylaşan ve birbirlerine sevgileri ilelebet sürecek bir çiftlermiş, adımı Cemre koymaya karar vermiş annem. Onların geçim sıkıntısı nedeniyle hep üşüyen, hep kış olan hanelerine baharı getireyim diye.

Üzerlerine zemheri gibi çökmüşüm.

Benim doğumumla beraber geçim sıkıntıları daha da artmış, ilk olarak annem bana bakabilmek adına çalışmayı bırakmış, ardından babam evi geçindirebilmek için iki işe birden gider olmuş. Ben henüz küçük bir bebekken gece gündüz çalışmak zorunda kaldığı işlerden birinde bir anlık dikkatsizliğiyle iş kazası nedeniyle vefat etmiş.

Babamın yokluğundan sonra bu hayatta tek başına kalan annem, beni amcamlara bırakıp iki işte birden çalışmaya başlamış, yılmamış, direnmiş, tüm acısını içine atmış, dimdik bir şekilde, evladı için

m¼cadele etmiş. Ancak çok geçmemiş, kendisine önce kanser teşhisi konulmuş, ardından çok geçmeden hayata gözlerini yummuş.

Bundan sonra eksiklik hissi hep benim parçam olmuştur. Anne ve babasını kaybeden yetim ve ks¼z bir ocuk olarak daha ocuk aklımla annemin l¼m¼nde sorumluluk hissettiğimden midir bilmem, dudaklarım birbirine m¼h¼rlenmiř, ne yapsalar da konuşamamışım. Konuşturamamışlar beni.

Bana dair bilmeniz gereken ilk şey l¼l olduğumdur.

Hayattaki tek varlığım olan annemi de kaybetmemin ardından o kadar kimsesiz kaldım ki, sığınabileceğim tek şey sessizlik oldu. İnsanlar hep evremdeydi, annemin yokluğunda bana sorular soruyorlar, benimle konuşmaya çalışıyorlardı ancak sanki onlarla konuşsam bir daha yas tutamayacakmışım, anneme ihanet edecekmişim gibi gelirdi k¼¼kken.

Bu y¼zdendir ki annemin l¼m¼nden çok kısa bir s¼re sonra, yalnızlığıma dayanamadım ve ben sustum. S¼rekli ağladığım için daha k¼¼k bir çocukken yengemden dayak yediğimde de sustum, annemi özlediğimi her hissettiğimde de sadece sustum. Dilsiz. L¼l. Tutuk. Bir çok lakap eşlik etti ismimden önce bana, yine sessizlikle karşıladım hepsini.

Sessizlik beni kucaklayan bir liman gibiydi, yaralarımı sarıyor, benimle konuşuyordu. Bana iyi gelen, şifa veren, yaşamama tutunmamı sağlayan tek şeydi. Belki de ben olmasaydım anne ve babamın kaderinin bu olmayacağına dair kendime verdiğim cezaydı. Ancak sessizlik yaralarımı ¼zerini örten bir merhemdi ocukken.

B¼y¼d¼m. B¼y¼mekle beraber sessizlik bir dosttan çok, bir d¼řman oldu bana. Merhem değil, kabuk bağlayan yaralarımı kanatan ve hatırlatan bir azaba dn¼řt¼.

Amcam tarafından insanların zorlamasıyla ilk defa hastaneye gt¼r¼ld¼ė¼mde travma sonrası stres bozukluğu tanısı konulmuştu, kendi halime bırakılmam gerektiğini, konuşacağımı söylemişti doktorlar. Bunun ¼zerine onların da konuşmama dair olan baskıları artmıştı ancak yıllar ilerledikçe konuşmak yerine daha sessizleşmiş ve hatta varlığım bile silikleşmişti. Ondan sonra bende kalıcı h¼le gelen konuşma engelim için bir daha hastaneye gt¼r¼lmemiřtim. ağrılmadıka kimsenin göz¼ne gr¼nmeyen, kimseye ilişmeyen, kimseyle vakit gecirmeyen o kız olup çıkmıştım. şimdi istesem bile

konuşamayan, kendini dış dünyada ifade edemeyen, bu nedenle okumasına bile izin verilmeyen, sessiz, içine kapalı, kimsenin gözüne görünmek istemeyen bir kadındım.

Kendi hikâyemi anlatmaya bundan iki yıl öncesiyle başlamalıyım. Tüm hayatımı değiştirmek üzere olan gece 2017 senesinin ekim ayıydı. Henüz sonbahar olmasına rağmen hava buz gibi soğuktu. Kaldığım küçük evin pencereleri rüzgarın gürültüsüyle uğulduyordu. Şimdiden sobayı kurmuştuk ve gece olduğu için sönmek üzere olan odunların çıtırtısının sesi de camlardan gelen rüzgarın sesine karışıyordu. Yağan yağmur nedeniyle su akıtan damdan dolayı iki kova yerleştirmiştik salonun ortasına, su damlacıkları sık sık aralıklarla onlara düşüyordu.

Her zamanki yer kaplamaktan korkan halimle koltuğun üzerindeydim, üzerimdeki bana bol gelen kazağı avuçlarımın içine kadar çekmiştim. Evde oldukça huzursuz bir hava hâkimdi. Annemin kaybından sonra beni yanına alan amcam, yengem ve çocukları Ahmet'le beraber yaşıyordum. Yengem ilk başta beni evinde istemese de en sonunda kabul etmişti ama her zaman onun için, hatta ailenin bütünü için bir fazlalıktan başka bir sığa sahip olmamıştım. Artık yirmi yaşında bir kadındım ve on beş yıldır bu evde, onlarla idim. Bir yetişkindim ve onlara yük oluyordum, beni istemediklerini artık her fırsatta yüzüme söylüyorlardı. Bu söylenmelere alışmıştım alışmasına ama bu gece ki diğerlerine kıyasla daha farklıydı. Bu sefer beni göndermeye kesin kararlardı.

"Yirmi yaşına geldin artık, daha ne kadar böyle yaşayacaksın, sen de bir hayatın olsun istemez misin?" Tırnaklarım avucumun içine batarken titrek bakışlarımı korkuyla halıdan çekip yengemin üzerine çevirdim.

"Cevap ver, bir işaret yap, sen de istemez misin kendine ait bir hayatın olmasını?"

Başımı olumsuz anlamda sallamaktan korkarak dolu gözlerimi ellerime çevirdim. Kendime ait bir hayat kavramı bana o kadar uzak geliyordu ki. Beni istememelerine rağmen tek ailem onlardı. Bütün hayatım bu ev, bu insanlardı. Amcam altmışlarının başında, işi gücü olmayan, genelde kahvede oturmayı seven, yengem ne derse onu yapan ama özünde çok sert bir adamdı, ona bakarken bile çekinirdim. Eşi yengemse amcamdan birkaç yaş küçük, bencil ve paraya hayatta her şeyden daha çok değer veren bir kadındı. Günlerini konu komşuyla

vakit geçirerek öldürürdü hep. Beni sevmediğini her fırsatta belli eden bakışları vardı, çocukluğum onun şiddetiyle geçmişti. İlk zamanlar beni yanına aldıklarında, o zamanda istemediğini bilirdim ama yine de bu kadar kötü değildi. Oğlu Ahmet'le beraber okula gitmeme, ortaokulu tamamlamama bile izin vermişti. Bunların hepsinin şu an oturduğumuz, anne ve babamdan bana kalan tek evi kullanabilmek için olduğunu çok sonradan anlamıştım. Ev tamamen onların olduktan sonra ben ekstra onlara bir katkı sağlayamadığım için bana karşı olan tavırları da değişmeye başlamıştı.

Küçükken yengemden öyle çok çekinirdim ki, okuldan geldiğim gibi ona yardıma koşar, küçük yaşında evi siler süpürmeye çalışır, sanki onlara yaranabilecekmişim gibi, beni de evlatları Ahmet kadar sevsinler diye her işi üstlenmeye çalışırdım. Sanki yengem de annemi bulabilecekmişim gibi, o şefkati beklercesine umutla bakardım kendisine. Aksine beni hiçbir zaman evlatları olarak görmedikleri gibi, onlar için evlerinde karnını doyurmak zorunda kaldıkları bir fazlalık oldum hep.

Fazlalık olduğum hissini bu evde kaldığım her dakika boyunca hissetmeme rağmen bu ev ait olduğum tek dünyaydı, bu nedenle bana yaptıkları çoğu şeye rağmen bir an bile gitmeyi düşünmedim. Sanki bu evden, anne ve babamdan bana kalan bu yerden ayrılırsam dünya beni yutacaktı. Hep korktum, korktukça daha çok sindim, bir noktadan sonra onların gözlerine görünmemeye çalışan, hep hizmetlerini gören, onlar için çalışan, onların gözlerinin içine bile bakmaya çekinen bir kadına dönüştüm.

Yine her zamanki gecelerimizden birindeydik, henüz hayatımın en büyük dönüm noktalarından birine uyanacağımı bilmiyordum. Amcam sobayı söndürürken yengem bana dönmüştü. Son zamanlarda sürekli gündemimizi meşgul eden konuyu yeniden önüme seriyordu. Bu evden gönderilmem için yeni bir yol bulmuştu yengem son zamanlarda.

Güzel bir kadın değildim, hastalık derecesinde zayıf ve çökük gözlere ev sahipliği yapan bir yüze sahiptim. Yüzümde daha yirmi yaşındayken çıkan endişenin ve kaygının yol yaptığı çizgiler vardı. Ruhumun yorgunluğunu ele veriyordu gözlerim.

Ortaokuldan sonra liseye gitmeme izin verilmemişti. Annemin bana en büyük vasiyeti okuluma devam etmemken, amcam masraflar nedeniyle devam edemeyeceğimi söylemişti. Çalışıp onlara destek

olmam gerektiğini, konuşma engelim nedeniyle okusam da bir şey olamayacağımı... Yengemse daha kendi oğlu Ahmet'in sınıfta kaldığını, o bile başaramazken benim mi başaracağımı söyleyerek, ev işlerinde kendisine destek olmam gerektiğini söylemişti. Öylece ben henüz on üç yaşındayken bitivermişti eğitim hayatım. İlk başta amcamın benim için ayarladığı bir tekstil atölyesinde çalışmaya başlayarak onların aile bütçesine katkıda bulunmaya başlamıştım, ardından da on altı yaşına gelip daha büyük göstermeye başladığımda yengem beni günlük temizlik işlerine gönderme işine girişmişti. Ancak günlük yaptığım bu işlerde yaşım çok küçük olduğu için yapabileceklerimin sınırı vardı ve temizliğe gittiğim ev sahipleri tekrar beni işe çağırıyorlardı. Bu nedenle amcam bana düzenli çalışabileceğim işler bulmuştu. Evden ilk ayrılmam on yedi yaşına geldiğimdeydi. Çalıştığım yer küçük, çok çocuklu bir aileydi. Hem çocuklara bakmaya çalışıyor hem de evi temizleyip yemek hazırlıyordum, yorgunluktan bel ağrımdan kaç gece uyuyamadığımı bilirdim. Konuşamadığım için çocuklar büyüyünce onların dil gelişimi için evden gönderilmiştim.

O evden sonra kendi evim bir cehennem çukuruna dönmüştü, yengem sürekli benim konuşma engelimden bahsedip beni azarlıyor, bir işe yaramadığımı dile getiriyordu. Onların gözüne ilişmemeye çalıştıkça daha da göze batıyordum, her fırsatta bir işe yaramayacaksam evden gitmemi vurguluyordu.

Çok geçmemiştii, amcam yengemin söylenmelerinden bıkip iki iş daha bulmuştu. Birinde yedi ay, diğesinde sadece iki ay kadar çalışabilmişim, iki işte de yine konuşamamam, iletişim eksikliğim bir problem olmuştu ve gerisin geri yine bu eve gönderilmiştim.

Son işimden bu yana, neredeyse altı aydan daha fazla bir zaman geçmişti. Amcamın bulduğu tüm işlerden hastalık derecesinde zayıflığım ve konuşma engelim nedeniyle geri gönderiliyordum. Kuzenim Ahmet'in düzensiz gittiği inşaat işlerinden kazanıp eve canı isterse bıraktığı üç kuruş paraya ek olarak benim kazandığım parayla dönüyordu bu ev. Ne amcam ne de yengem bir işte çalışıyorlardı. Ben çalışamayınca da, eve neredeyse yiyecek alamayacak duruma geliyorduk. Bu nedenle yengem sürekli bana baskı kuruyor, "Çalışmayacaksan bari evden git, seni verelim birine, bize de yük olma, zaten kendimize yetemiyoruz, kendi hayatını kur," deyip duruyordu.

Amcam bu işe sıcak bakmıştı, her zamanki gibi benim kararım sorulmadan evlenmeme karar verilmişti. Ancak öyle çirkin bir kızdım ki, düşündükleri gibi bana talip olan olmamıştı, üzerine konuşma engelimi de biliniyordu, herkes cüzzamlıymışım gibi kaçıyordu benden. En sonunda, iki arka sokağımızda oturan, altmışlı yaşlarının sonunda, bacakları pek tutmayan bir dede için artık onun bakım sorumluluğunu üstlenmek istemeyen evlatları bana talip olmuştu. Böylelikle ben onların babalarına bakıp evin hizmetini ücretsiz bir şekilde görebilecektim. Dün istemek için bizim eve gelmişlerdi bir de, yengem mutlulukla kabul edip gitmemi benden isterken, böylelikle artık kendime ait bir hayatım olacağını söylüyordu.

"Bak kızım sana bir büyük tavsiyesi veriyorum, seni kimse istemez, gördün bak, sorduk soruşturduk seni isteyen olmadı. Gel kabul et, burada yaşamaktan sen de sıkıldın biliyorum, bak kendi evin olur, bir eşin olur, zaten hiçbir yer seni işe de almıyor. Burada aç açık sen de sefil olma."

Çenem titrerken "Burası benim anne ve babamın evi, benim evim," diye haykırmak istedim ama sessizlik her zamanki gibi beni sardı sarmaladı. Başımı eğip gözyaşları gözlerime batarken sustum.

"Sen de bir dur hanım, yine başladın." Amcam yengeme dönerken, yengem öfkeyle soludu.

"Ben onun iyiliğini düşünüyorum, yine kötü olan ben oluyorum. Zar zor geçiniyoruz burada, işe de almıyorlar onu, kimse konuşamayan bir insanı yanında çalıştırmak istemiyor, evlenip giderse kendine yeni bir hayatı olur."

Gözyaşlarım gözlerime baskı yaparken titreyen kirpiklerimle korka korka başımı olumsuz anlamda salladım. Evlenmek istemiyordum, hayatımı bir adamın hasta bakıcısı olarak geçirmeyi hiç ama hiç istemiyordum, en büyük hayalim okuyabilmektir.

"Bak bey, gel sen de tamam de bu işe, ne güzel yeğenin bir hayatı olacak."

Amcam yılların iz bıraktığı yüzünü bana çevirdi, tüm hayatım boyunca kendisinden hep çok çekinirdim, çok sert bir adamdı, o bir şeye olmaz dediyse mümkünü yok kimse ona yaptıramazdı. Yine olmaz desin diye yüzüne bile bakmaya çekindiğim adamın gözlerinin en içine baktım, orada sevgiyi göremedim her zamanki gibi.

Bir damla gözyaşım çaresizce döküldü gözlerimden, yüzümde ilerledi ve sessizliğe mahkum dudaklarımı buldu.

"Bunca yıl baktık, büyüttük, bu yaşa getirdik, sen amcalık görevini yaptın zaten," dedi yengem yeniden amcama hitap ederek.

Alt dudağım titrerken korku giderek içimde büyüdü.

Amcam bakışlarını önce yengeme ardından bana çevirdi. Kararsızlığı gözlerinde gördüm. En sonunda konuştu. "Tamam."

Gözyaşlarım ağır ağır yüzümde ilerledi. Yengem mutlulukla gülümserken amcam sıkkin bir nefes verdi. "Ama yarın bir kere daha gideyim, Cemre'yi de götürüyüm, şu arkadaşımın bahsettiği konaklara sorup sordurayım, belki iyi bir iş buluruz ona."

Yengemin tek kaşı kalktı. "Ne işi Allah aşkına? Konuşmayan, okumamış etmemiş kıza oralarda bir iş verirler mi sanıyorsun? Daha burada istenmiyor."

Amcam olduğu yerde gerinirken "Bir deneyelim şansımızı," dedi. "Bana kardeşimin emanetini öyle ayağı tutmayan benden yaşlı adama vermek..."

Yengem yerinde doğruldu. "Size iyilik yaramıyor. Ben bilmem, iş bulmazsa istemiyorum bu kıızı daha fazla evimde. Bir işe yaradığı da yok, sadece yük oluyor. Zaten zar zor geçiniyoruz, eve para da getirmiyor, tutturmuş bir de okuyacağım diye, oradan buradan bulduğu kitapları okuyup okuyup duruyor." Derin bir nefes aldı. "Bak sana diyorum bey, yarın iş bulamazsanız daha fazla beklemeyeceğim, verelim gitsin."

"Tamam hanım, sen de bir dur." Amcam sıkkin bir nefes verip bana döndü. "Cemre sen yarın erkenden kalk, kahvaltımı hazırla. Kahvaltımızı yapıp gidelim, belki bir iş buluruz." Umut tohumları kalbime düşerken olduğum yerde doğruldum. Amcam bana kötü kötü bakan yengeme çevirdi gözlerini. "Hadi sen de bakma öyle, bir gün alt tarafı, saat geç oldu. Yatmaya gidelim."

Yengem söylene söylene ışığı kapatıp kendi yatak odalarına doğru yürürken amcam da "İyi geceler," deyip onu takip etti.

Salonda tek başıma kalırken dizlerimi kendime çekip olduğum yerde gittikçe küçüldüm. Bir damla gözyaşı kirpiklerimden uzanıp dudaklarıma kadar ilerlerken gözlerimi birbirine bastırdım, aylardır oynadığım onların gözüne batmama oyunum sona ermişti işte. Çaresizce yarın iş bulamazsam olacakları düşündüm.

Bazen bu evden kaçıp gitmek istiyordum, bu fikir aklıma geldiği için içimdeki kendime ait güvensizliğim, onların peşimden gelecek olması, dışarıda tek başıma ne yapacağımın korkusu yüreğime yerleşiyordu. Korkularıyla yaşamaya alışmışım aslında, bu evin bana öğrettiği tek öğüt buydu. Ancak yarın eğer bir işim olmazsa, bütün korkularım gerçeğimin bizzat kendisi olabilirdi.

Başımı dizime yaslayıp kırırdamayan dudaklarımla sessiz sessiz dua ettim. Olmayacağını bilmeme rağmen, bir mucize olsun diye. Yarın bir iş bulayım ve hem bu evden, hem de bu evlilikten kurtulayım diye.

Yirmi yıllık hayatımın en kötü gecesi idi. Eğer iş bulamazsam, evlenmek yerine hayatıma son vermeyi bile düşünüp bunun planlarını yaptım. Çaresizce sabahı zar zor ederken yarının tüm hayatımı değiştireceğini henüz bilmiyordum.

Diğer gün hava bulutlu ve yağmurluydu. Erkenden amcamla beraber yola çıkmıştık, neredeyse bütün gece ağladığım için gözlerim şişmişti ve göz altlarım uykusuzluk nedeniyle çökük ve mordu. Üzerime yengemin eskilerinden bol bir pantolon ve ince bir kazak geçirmiştim, uzun saçlarım önüme düşüyor, kemikli yüzümü saklıyordu.

Amcam her zamankinden daha huysuz görünüyordu bugün, bindiğimiz minibüsün şoförüyle kavga etmiş, yolda ona çarpan küçük bir çocuğa kızmıştı. Genelde sinirli biriydi ama bugün her işten reddedilmiş olmamız onu iyice öfkeli yapmıştı. Kendisiyle sabah ezanından beridir yoldaydık. Bakmadığımız ev kalmamıştı, çalışanlar bir eleman aranmadığını söyleyip bizi gönderiyorlardı. Amcam benim konuşma engelli olduğumu, çok para istemediğimizi, elimden her şeyin geldiğini söyleyerek yine de şansını deniyordu ama kimse oralı olmuyordu.

Gittikçe daha çok umutsuzluğa kapılıyordum.

En sonunda yağmur iyice bastırıp akşam çöktüğünde amcam bana döndü. Beşiktaş sahilin oradaydık. Denizden esen rüzgar iyice üşümemize neden oluyordu. "Bak kızım sen bana babanın emanetisin, bunca yıl sana baktım büyüttüm, okuttum, yedirdim, içirdim, Allah burada, seni oğlum Ahmet'ten ayırmadım. Ama bak görüyorsun, sana burada iş yok. Bizimde halimizi görüyorsun, geçinemiyoruz, Ahmet'in bize vereceği paraya muhtacız. O da nişanlı, yakında evlenecek, inşaat köşelerinde sürünüyor. Sana daha ne kadar bakacağız?" Titrek

kirpiklerimden dökülen yaşlar yüzüme düşen yağmur taneleriyle gizlenirken hıçkırığımı bastırmaya çalıştım. Buraya kadar mıydı her şey?

"Bak yengen de doğruyu söylüyor, gel senin mürüvvetini görelim, hem atalarımız bile demiş davul bile dengi dengine diye." Yutkunamadım. "Senin durumunda belli, konuşamıyorsun-" Amcam devam etmeden önce çökük vücuduma baktı. "Hasta gibisin hep, gel kızım sen de ısrar etme, bitsin bu iş. İnan bana sen de kurtulacaksın."

Başımı çevirdim, bunu asla kabul edemezdim, ben evlenmek değil, okumak istiyordum. Umutsuzluk giderek içime çökerken bakışlarımın değdiği evin dış kapısına baktım, epey büyük bir evdi, önünde insan kalabalıkları bulunuyordu ve siyah dış kapısı ardına kadar açıldı. Şüphesiz bu caddedeki en güzel yerdi. Bakışlarımın oraya değdiğini fark edince amcam da dönüp baktı.

"Niye bakıyorsun oraya? Zaten bugün yeterince ev gezdik, şu koca konağa bak, alırlar mı hiç seni, daha küçük yerler almadı. Hadi hava buz gibi, yağmur yağıyor, şemsiyemiz de yok, minibüs dolmadan yetişelim."

Amcam dönüp gitmek üzere harekete geçerken onun dediklerini sorgulamadan yapan ben, ilk defa ona karşı çıkmak adına kolunu tuttum. Çenemi dikleştirdim. Zaten sinirli ve ıslanmış olan amcam öfkeyle bana döndü. "Cemre çoluk çocuk iş yapıyorsun, alırım seni şimdi burada ayağımın altına. Hadi, dondum bu soğukta burada."

Amcam tekrar dönüp gitmek adına hareket ederken kolunu yeniden tuttum. Bana doğru dönerken gözlerinde bana genelde vurmadan önce yüzünde beliren o hiddeti gördüm. İşaret dili bilmiyordu, aslında evdekilerin hiçbiri bilmiyordu, benimle anlaşma gereği duymuyorlardı, bir sorun olunca yazmam yetiyordu. Bense ilkokul ve ortaokul yıllarımda sınıf öğretmenim ve sınıfta kardeşi nedeniyle işaret dilini bilen bir başka arkadaşım nedeniyle öğrenmiştim. Kendimi ifade etmemin tek yolu işaret diliydi.

"Allah'ın belası," diye öfkeyle kolumu tuttu. "Yürü gidelim, bak onlarda reddetsin bizi, ben seni nasıl evde ayağımın altına alıyorum, bak gör."

Korkuyla ona uyarken eve dönmediğimiz için mutlu ama buradan da red yersem evde başıma gelecekler hakkında endişeliydim.

Umuduma sıkı sıkıya tutunup amcamın arkasından açık olan evin kapısından ilerledim ve beraber içeri girdik. Şık giyimli insanlar evin önünde, şemsiyeleriyle duruyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Onların yanından geçerken dayanamadım ve hayranlıkla evin bahçesini inceledim. Ev kocaman, beyaz, dört katlı bir yerdi, bahçesi epey genişti ve evin ilerisinde uzanan ağaçlar vardı. Orayı çok göremezken soldaki büyük açık havuzu fark ettim. Benim daha önce hiç görmediğim kadar ince işlenmiş mimari öğelerle dolu bir bahçeydi, evin boyası, kapıdaki heykeller, havuzun yolundaki yol her yer bembeyazdı.

Amcam insanların arasında bileğimden tutup beni evin iç kapısına doğru yönlendirirken evi incelemeyi bıraktım. Evin iç kapısı da ardına kadar açıldı, girişte yine bir siyahlar içinde bir kadın ve adamla karşılaştık. Amcam onlara geçmeleri için yer verirken sordu. "Af buyurun biz iş başvurusu için gelmiştik ama nereye gidelim bilemedik."

Kadın köpek yavrusuna bakar gibi bize aşağılarcasına baktı. "Çalışan aranmıyor. Cenaze var, kimse sizinle ilgilenemez."

Üzerime çevrili bakışlardan ve saçlarımdan yere damlayan sulardan utanırken amcam kadının söylediklerine aldırmadan üsteledi. "Bir evin sahiplerini görebilseydik, çok konuk da var, yeni bir çalışana ihtiyaç olur belki."

Kadının yanındaki adam yanıımızdan ayrıldı. "Sevil ben dışarıya geçiyorum, sen işin bitince gelirsin."

İsminin Sevil olduğunu öğrendiğim kadın ona başını sallarken yeniden bize döndü. "Söyledim ya, cenaze var, hem biz çalışanlarımızı ajanslardan seçiyoruz." Kapıda yine bir hareketlilik olunca Sevil Hanım "Böyle içeri doğru gelin, kapıda fazlalık yapmayın," dedi.

Yine utançla yanaklarım kızarıırken saçlarımdan yere dökülen damlalardan utanarak amcamla beraber içeri girdim. Ev dışına kıyasla daha karanlık bir atmosfere sahipti. Girişi geçip salonun ucunda durduk. Başım istemsizce kalabalık salona ilişirken hüznü bakışların sahibi birkaç insanı seçebildim, hepsi taziye dileklerini iletip fazla durmadan evden çıkıyorlardı. Bakışlarım bütün insan kalabalığının içinde gezindi. Koltukta sade giyimli bir genç kız oturuyordu, en üzgün görüneni oydu. İnsanlar taziye dileklerini genç kadına yöneltirken yanıımızdan geçen birinin konuşması kulağıma çalındı.

"Alp Demirhan çok erken yaşında göçtü gitti, şimdi işleri tamamen oğlu devralacak."

Yanımızdan geçer giderlerken amcam insanların tüm üzüntüsüne rağmen bir kere daha ısrar etti. "Hanımım, bir kere daha düşünseydiniz, bakın çok insan var, Cemre çok hamarattır, her işe koşar." Amcam kolumdan tutup beni kadına doğru iteledi, bu hareketle iyice utandım.

Kadın sular damlayan saçlarıma ve üzerimdeki ıslak kıyafetlere, aşınmış botlarıma ve çökük gözlerime baktı. "Dediğim gibi ajanslardan çalışan ihtiyacımızı karşılıyor, şu an gördüğünüz üzere bunlarla uğraşacak vaktimiz de yok. Bu nedenle, sizi dışarıya alayım."

Kadın eliyle kapıyı gösterirken utançla yanan yanaklarıma ellerimi bastırmamak için kendimi zor tuttum. Başımı utançla kadının kızıl saçlarından salona çevirdim ve benle amcamın farkında olmayan konuklara bakarak bir nebze olsun utancı hissetmemeyi diledim. Çaresizliği en dibine kadar hissediyordum. Bu evden çıktıktan sonra her şey benim için bitecekti.

Salonda gezinen gözlerim bir çift yeşil göze çarptı. Hayatımda gördüğüm en koyu yeşillerdi, karaçam ağaçlarının tonunu taşıyordu bu gözler. Salonda bizim varlığımızı fark eden tek kişiydi, bakışları buraya, tam benim üzerime çevrilmişti. Herkesten uzakta duruyor ve ifadesiz gözlerle beni izliyordu.

Üzerinde bir takım elbise vardı, uzun boyluydu, siyah saçlarının gölgesi alına vuruyordu. Kemikli yüz hatları ve kirli sakalları vardı. Ona bakarken yutkunamadım. O kadar uzak ve erişilmez görünüyordu ki, sanki benim bakışlarımı dikip yüzüne bakmam bile benim için bir günah gibiydi. Hızla bakışlarımı ondan çekip yeniden kadının üzerine çevirdim ama onun hâlâ bakışlarının üstümde olduğunu hissetmeye devam ediyordum.

"Hadi lütfen, anlamanız için kaç kere diyeceğim, beni de oyalyorsunuz. Dışarı!"

Kadının sert bir üslupla bize çıkışmasından sonra utancım iki kat daha arttı. Amcam bile başındaki kasketi çıkarıp kolunun altına alırken başını eğdi. "Yürü," diye döndü bana doğru ve kolumdan tuttu.

Çaresizlik hissi bütünüyle beni sarıp sarmalarki korkuyla amcamın beni sertçe çekiştirerek dışarı, evin bahçesine çıkarmasına karşı

çıkmadım. Kadın arkamızda kalırken amcam beni sertçe sürükledi.

"Eve gidelim, senin ağzında kan bırakmayacağım. Boşu boşuna bu yağmurda beni oyalıyorsun, seni kimse istemiyor bu koca konak mı isteyecek?"

Amcamın bileğimi tutan eli daha da sıkılaşıırken tüm umutlarım tükenmişti. Bedenim yere yığılmamak için tüm direncini korurken ruhum sanki bedenimi terk etmiş gibi hissediyordum. Yarın ne olacaktı? Yarın hangi kabusa uyanacaktım?

O adamla evlenmektense kendi sessiz hayatımı bitirip acılarına son vermeyi düşündüm. Bana üzülecek biri de olmazdı. Bende bunca yıldır çektiğim çileyi sonlandırmış olurdum. Ölüm her bakımdan bir kurtuluş gibi görünüyordu.

Amcam söylene söylene beni dış kapıdan çıkarırken bileğimi çok sıkı tutuyordu, moraracağına ve iz bırakacağına emindim.

"Bir işe yaramıyorsun, bu yağmurda bizi nerelere sürüklüyorsun? Seni isterler mi? Şu hâline bak, bir halta yaramıyorsun!"

Amcamın aşağılamaları daha da sert bir hâl alırken onu duyuyordum ama anlayamıyordum, tüm algılama yeteneğimi kaybetmiş gibi hissediyordum. Yağmur damlaları yüzüme çarparken çaresizce başımı çevirdim ve belki yeni bir iş ilanı görme umuduyla ardıma baktım.

"Pardon, durur musunuz?"

Az önce içeride bizi neredeyse kovmaktan beter eden kadın yağmurda hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Şemsiyesini bile almamıştı. Amcam beni çekiştirmeye devam ederken elini tuttum ve bana doğru öfkeyle dönerken kadını o da fark etti.

"Buyrun hanımım?" Amcam hemen kolunun altındaki kasketi kafasına takarken saygıyla kadına baktı.

"Bir çalışan arıyoruz," dedi kadın. "Şu an için Alp Demirhan'ın cenazesi nedeniyle bir ajansdan çalışan temin ediyoruz ama cenaze ziyaretleri bittiğinde Alp Bey'in oğlu Kuvars Bey burada yaşayacak, bu nedenle evi çekip çevirebilecek düzenli bir çalışana ihtiyacımız olacak."

Ben az önce bizi neredeyse kovar gibi kapı dışarı eden kadının bir anda bu yağmurda, şemsiyesiz, ıslanmayı göze alarak bizim ardımızdan geldiğini anlamazken amcam hiç bunu düşünmeden hızla atladı.

"Cemre her işi yapar. Tek sorunu konuşamıyor ama çok beceriklidir, hiç pişman olmayacaksınız."

Kadının şaşkın bakışları bana döndü. "Duyabiliyor musun?"

Ağır ağır başımı salladım. Amcam yine araya girdi. "Duyabiliyor, çok iyi duyabiliyor, işte küçüklükten böyle kitlendi kaldı, hiç merak etmeyin ama her işi eksiksiz yapar."

Kadın başını sallayıp cebinden çıkardığı kartviziti amcama uzattı. "İki hafta sonra iş başı yapar, yatılı kalması gerekecek. Bu benim kartvizitim, ismim Sevil Aydın. Evin sahibi Kuvars Bey'in asistanıyım, bir sorun olursa beni arayabilirsiniz."

Amcam hızla başını salladı. "Allah sizi başımızdan eksik etmesin, ne sorunu? Ben iki hafta sonra kendi ellerimle teslim edeceğim Cemre'yi, hiç merak etmeyin."

Kadın başını salladı. "O zaman görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere hanımım."

Amcam kadının gidişiyle beraber sevinçten yerinde duramaz bir hâle gelirken bana döndü, ne yağmur ne de ıslanmak artık onu rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. "Aferin kız Cemre, kedi olalı bir fare tuttun, Allah bilir ne kadar para verirler şimdi! Hayatımız kurtuldu hayatımız!" Amcam sevinçle dönüp giderken arkasından ilerlemek yerine, artık çalışacağım ve günlerimin geçeceği eve baktım.

Bir anda kararlarının değişmesine sebep her ne olmuştu bilmiyordum ama bu ev benim mucizemdi. Artık evlenmek veya ölmek zorunda değildim, amcamların evinde bir fazlalık gibi de görülmeyecektim, burada onlardan uzakta, huzurla nefes alabilecektim.

Yağmur damlaları yüzüme dökülürken soğuktan titreyen dudaklarım tebessümle yana kıvrıldı. Gitmek üzere dönüyordum ki, biraz uzakta bana doğru bakan birini fark ettim. Bu kişi az önce evin içinde, salonda göz göze geldiğim adamdı.

Şemsiyesi yoktu, o da benim gibi yağmurun altında ıslanırken hayatımda gördüğüm en koyu yeşil gözler gözlerime çevrilmişti.

"Kuvars Bey, bakabilir misiniz?" Ona doğru seslenen bir adamla, göz temasımız koparken şaşkınlıkla öylece kalakaldım. Yanında çalışacağım adam oydu.

Benim ansızın gelen mucizemin ismi *Kuvars Demirhan*'dı.

2.BÖLÜM "İŞARET DİLİ"

Bazı ruhlar tüm hayatları boyunca hiçbir yere ait hissedemez de ilk göz göze geldiklerinde evlerini bulurlar.

2.BÖLÜM "İŞARET DİLİ"

İki hafta boyunca, her yeni gün umutla doluydum, her gece başımı koyduğum yer yatağı beni dibe çekmiyordu artık, yarın evlendirilmekten korkarak gözlerimi kapatmıyordum, evde şiddete uğramıyor, yengemin aşağılama cümlelerini duymuyordum. Herkes sonunda iş bulduğum için son derece mutlu görünüyordu. Şüphesiz evin en mutlu insanı bendim.

İş başı yapacağım Pazartesi günü de sabah erkenden büyük bir mutlulukla uyanmışım. Üzerime sahip olabildiğim en güzel elbiseleri giymiştim, bunlar soluk bir kot ve kalçalarımı kapatan siyah bir kazaktı. Saçlarımı tarayıp okulun ilk gününe hazırlanan bir öğrenci gibi heyecanla hazırlanmışım, aşınmış botlarımı evde bulduğum ayakkabı boyasıyla boyamış, solgun yüzüme samimi bir gülümseme kondurmuşum. Amcam asistan Sevil Hanım'la benim alacağım ücreti konuşup duyduğu rakamdan mutlu bir şekilde eve dönerken de, yeni hayatımın ilk günü başlarken de gülümsememi hiç bozmamışım.

Yeni evim dört katlı, oldukça gösterişli bir yerdi. İlk katında oldukça büyük ve sade eşyalarla donatılmış bir salon, hayran kaldığım bir kış bahçesi ve dışarıya açılan bir kapıya ve geniş camekanlara sahip bir mutfak bulunuyordu. Burada çalışacağım için daha şimdiden çok mutlu olurken, mutfağın çıkışındaki koridorun sonunda bulunan, küçük ama bana ait olan yere hayranlıkla bakmadan edemiyordum. Çalışanlar için ayarlanmış odalardan biriydi, beş metrekare yoktu ama tek kişilik yatağı ve sade dolabı gördüğüm gibi gözlerimin ışıldamasına engel olamamışım. Burası bana ait, hayatımda sahip olduğum ilk ve tek yerdi. Şimdiden burada biriktireceğim anılar, kuracağım hayaller, görecekim rüyalar, dinleyecekim müzikler, okuyacağım kitaplar, camında yetiştirecekim bitkiler için heyecanlıydım.

"Evde Kuvars Bey ve kız kardeşi Eliza Hanım yaşıyorlar. Aslında Eliza Hanım genelde Burgazada'daki evinde oluyor. Sana düşen evi çekip çevirmek, tek düzenli çalışan sen olacaksın, bununla beraber perşembe günleri temizlik şirketinden çalışanlar gelecek. Evin tek başına temizliğini senin yapmanı beklemiyoruz ancak kuru temizleme, günlük temizlik ve yemek işleri senin sorumluluğun." Sevil Hanım odama yerleştığım gibi bana etrafı gezdirmeye başlamış, nerede ne yapmam gerektiğini söylemeye başlamıştı. Şimdi kendisiyle beraber salonda duruyorduk ve o bana yapmam gerekenleri sıralıyordu.

"İkinci katta Kuvars Bey'in çalışma odası ve yatak odası bulunuyor. Diğer odalar misafir odaları. Üst katlar genelde kullanılmıyor, kütüphane, spor odası ve Eliza Hanım'ın odası var. Gerekmedikçe oraları temizlemene gerek yok." Başımı salladım yine.

Sevil Hanım'ı takip etmeye devam ettim, salonda biraz yürüyüp çıkış kapısının önünde durduktan sonra "Ev bu şekilde," dedi. "Bir ihtiyacın olunca bana mesaj atarsın. Numaramı kaydettin değil mi?"

İş bulduğum için amcamın haberleşmek amacıyla bana verdiği eski model ama işe yarar telefona gitti ellerim. Başımı salladım.

"Tamamdır, ben genelde şirkette oluyorum, şimdi gitmeliyim. Bugün için yapman gerekenler mutfakta küçük bir liste halinde duruyor. Ekstra bir sorun olursa bana yazarsın." Başımı salladım yine ve yine. Sevil Hanım bana resmi bir gülümsemeye "Tekrar görüşmek üzere," dedi.

Onun gidişinin ardından, yeni evimde tek başıma kaldım. Mutlulukla her katı, her odayı gezip kütüphanede dakikalarca hayran hayran kitaplara baktım, okumam için ödünç alıp alamayacağımı düşündüm. Odamı defalarca kez gezdim, çok az olan kıyafetlerimi güzelce dolabıma yerleştirdim. Kendime bir çay yapıp evin bahçesinde, manzara karşısında içtim. Bardağı geri mutfaka götürürken hâlâ dudaklarımdaki gülümsememi bastıramıyordum.

Uzun yıllar sonra hayatımda bir umut ansızın doğmuştu. Benim için doğan bu umuda tutunup gülümseyerek mutfakta yazılmış olan işleri tek tek yapmaya koyuldum. Ev aslında çok temiz durmasına rağmen, salonu üstünden geçerek iki kere temizleyip toparladım. Üst kata çıktığımızda ilk olarak Kuvars Bey'in odasının kapısını açtım. Geniş, siyah ve gri tonunun ağırlıkta olduğu bir odaydı burası. Sadeydi, duvarlarda hiç tablo yoktu, geniş, çift kişilik bir yatak ve odanın

içinden ayrılan kısımda, geniş gardıroplardan oluşan giyinme odası bulunuyordu. Odanın içindeki diğer kapı da çalışma odasına ayrılıyordu, raflar boyunca dosyalar bulunan, bir masa, masanın üzerinde bilgisayar ve bir sürü deri ajandadan oluşan yine sade bir yerdi. Odayı incelemekle çok uğraşmayıp hızla temizliğe geçtim. Yorgunluktan dizlerimde derman kalmayana kadar temizlik yapıp etrafı düzenledim.

Etrafın tertemiz olduğundan emin olduktan sonra doğrulup yanımda getirdiğim temizlik kovağını ve diğer eşyaları aldım, çıkmak üzere kapıya ilerlerken aniden odanın kapısı açıldı.

Kuvars Demirhan, üzerine oturan, şık, siyah takım elbisesiyle hemen kapıda dururken, yakından ilk defa göz göze gelişimiz nedeniyle nefesim kesildi, yeşil, durgun gözleri benim gözlerimin üzerinde duraksadı.

Zaman akmayı bırakırken o kısacık saniyenin içinde hapsolmuş gibi hissetmeden edemedim, sanki gözlerimiz birbirine aktı, savaşlar oldu, kıyametler koptu, dünyalar yok oldu ama yine de o anın içindeydim. Bakışlarını ilk koparan ben olurken geçen bir saniye bir ömür gibi geldi.

Dudaklarımı birbirine bastırırken ellerimin titremesine engel olamadım. İçimdeki bu duygunun sebebini anlamazken Kuvars Bey, tüm rahatlığıyla odanın içerisine girdi. "Yeni mi başladın?" diye sordu tok sesiyle. Sesi kulaklarıma ulaştığı gibi irkilmeden edemedim, sesinin sert, hoş bir tınısı vardı, öylesine kurmuş olduğu cümle bile hükmetmek ister gibiydi.

Ağır ağır başımı salladım. "Tamam," dedi ceketini çıkartıp yatağın üzerine bırakırken. Kravatını çözerken ben de çıkmak üzere hareketlendim ama tekrar bana doğru seslendi.

"Evi temizlemene gerek yok, bu senin işin değil."

Kuvars Bey'e doğru şaşkın şaşkın döndüm, Sevil Hanım böyle yapmamı söyledi diye itiraz etmek istesem de her zamanki sessizliğimle öylece durdum ve yine başımı salladım.

Gitsem mi kalsam mı, Kuvars Bey başka bir şey söyleyecek mi diye kendi kendime düşünürken gömleğinin ilk iki düğmesini çözdü ve bana doğru ilerledi. "Bu arada," dedi ve ekledi. "Ben Kuvars Demirhan."

Şaşkın şaşkın bakışlarımı kaldırıp bana odaklanan yeşil gözlerin içine baktım. Hayatımda ilk defa çalıştığım bir yerde, ev sahibi bana

kendini bu şekilde tanıtmaya gereği duyduğu için dayanamadım ve dudaklarımda küçük bir gülümseme can buldu. Normalde daha önce çalıştığım yerlerde insan yerine bile konulmazdım, hor gören bakışlara, kaba üsluplara çok alıştım. O yüzden bu tavır karşısında hissettiğim yoğun şaşkınlığıma da mani olamadım.

Kuvars Bey'in bakışları gözlerimden, yanağımdaki gamzeye kayarken aynı şaşkınlığı onda da hissettim. İçine derin bir nefes çekerken, göğsü şişti. Bakışlarımı kaçırma ihtiyacıyla, gözlerimi yere indirdim.

Ben kendisine cevap veremezken sessizce olumlu anlamda başımı salladım ve o bana bir şey söylemezken dönüp dışarı çıktım. Acaba benim de ismini söylememi beklemiş miydi? Konuşamadığımı biliyor muydu?

"Ne önemi var ki?" dedi içimdeki ses. "Adamın senin ismini merak edeceği yok ya, haddini bil, kim olduğunu unutma."

Sertçe yutkunurken dudağımın kenarındaki tebessüm hızla soldu, temizlik kovağını aşağı kata indirirken, mantığıma hak vermeden edemedim. Benim isminin ne olduğunu merak edecek değildi ya...

Bu konuşmanın etkisi altında elimdeki temizlik malzemelerini temizlik odasına koyarken de, tüm gün temizlik yaptığım için üzerimdeki kirlerden arınmak için bir dakikalık kısa bir duş alıp hızla üstümü giyip mutfığa geçerken de, Sevil Hanım'ın benim için yapmış olduğu listeyi okuyup yemeği yapmaya koyulurken de ellerimin tir tir titremesine mani olamadım. Her an gözlerimin önüne bir çift yeşil göz gelirken toparlanmak çok zordu.

Kuvars Bey için salondaki yemek masasını hazırlayıp yemekleri servis ederken bu his hâlâ benimleydi, kendime bir türlü gelemiyordum. Kuvars Bey merdivenlerden inip bana yani masaya doğru gelirken de heyecandan hızlı hızlı atan kalbime engel olamadım.

Üzerine siyah bir boğazlı kazak, yine aynı renk bir kot giymişti. Dağınık saçlarının birkaç teli alınına düşerken, tüm kusursuzluğuyla yürüdü ve yanıma ulaştı. "Ellerine sağlık," dedi masaya geçip otururken.

Dudaklarım yana kıvrılırken başımı salladım. Yine alışık olmadığım bir nezaketti bu. Tam çorba servisini yaptıktan sonra geri çekilecektim ki, bir el bileğime dokundu. İrkilerek döndüm ve bileğimi tutan Kuvars Bey'e baktım.

"Sen neden kendine servis açmadın?"

Şaşkınlığı soludum yine. Anlamadığımı gören Kuvars Bey bu sefer "Tek yemeği sevmem," diye açıkladı. "Kendin için de bir servis açabilirsin."

Ben yine gerek yok diye hareket yapacaktım ki, yeşil gözleri büyük bir ciddiyetle bakışlarıma sabitlendi. Bu bakışlar altında itiraz edemezken, kendim için bir servis açtım. Kuvars Bey'in bakışları ben yanına oturana kadar üzerimden ayrılamazken, yemeğe başlamak için beni bekledi.

Çorbadan bir kaşık alıp dudaklarına götürürken sessizce ve hâlâ şaşkın bir ifadeyle onu izlemeye devam ettim. Benim bakışlarımı fark edince, yeniden gözlerimi kendi önüme çevirdim.

Bir daha gözlerimi kaldırmaya çekinirken heyecandan titreyen ellerimi bastırmaya çalışarak kaşığa uzandı elim ve çorbayı içmeye çalıştım.

"Ben genelde yurtdışında oluyorum," dedi Kuvars Bey. "Türkiye'de değilim, üç hafta buradaysam aylarca Amerika'da oluyorum. O yüzden çoğu zaman yemek hazırlamana da gerek yok."

Kaşık aniden elimden düşerken yine kendisine döndüm. Peki ben neden işe alınmıştım ki? Yemek yapmama veya evi temizlemem gerek yoksa?

Kuvars Bey şaşkın bakışlarım altında gözlerini gözlerime dikti. "Evin genel işlerinden sorumlu olman yeterli."

Yine başımı salladım. Kuvars Bey'in gözlerinden geçen bir ifade gördüm ama ne olduğunu anlayamadım. Henüz çorbasını daha yeni içmişti ki ayağa kalktı. "Sana afiyet olsun."

Yine başımı salladım, Kuvars Bey durdu ona baş sallamama bir şey söylecek sandım ama söylemedi, hızlı adımlarla yanımdan geçti.

Şaşkın şaşkın arkasından bakarken ne olduğunu anlayamadım bile. Bir şeye mi sinirlenmişti, bir kusur mu etmiştim?

Kuvars Bey'in gidişinin ardından, bu masada oturup yemek yemeğe layık olmadığım için her şeyi kaldırıp topladım. Kendim için hazırladığım tabağı mutfakta yerken, uzun zamandır bu kadar iyi beslenemediğim için küçülen midem nedeniyle, birkaç lokmadan sonra hemen doydum. Çöken geceyle beraber, evi son kez kontrol edip yeni odama girerken her şeye rağmen yeni hayatımın ilk gününü gülümseyerek kapadım, gözlerimin ardındaki karanlıkta bir çift yeşil

göz belirirken, dudaklarımdaki gülümseme daha da büyüdü. "Ben Kuvars Demirhan." Sesinin tonu kulaklarıma kadar gelirken masadan apar topar kalkışını bile hatırlamadım, sadece onun sıcak, samimi gözleri kaldı aklımda. Yirmi yıllık hayatım boyunca ilk defa biri bu denli bir nezaket gösteriyordu bana karşı. Bunun mutluluğuyla, kendimi azıcık önemli hissederken gözlerimi kapadım.

Diğer günler ve devamında, Kuvars Bey'le bir daha karşılaşmadım. Sabahın çok erken saatinde evden çıkıyordu, bazı geceler hiç gelmiyordu, geldiği geceler ise yatağına hiç dokunulmamış oluyordu, sadece çalışma odasını kullanıyordu. Çok çalışıyordu, tahmin ettiğimden bile daha çok.

Bense çok kısa bir sürede düzenimi oturtmuştum. Kuvars Bey neredeyse hiç evde olmadığı için yemek yapmama gerek kalmadığı, gelen temizlik görevlileri nedeniyle temizlik için bana ihtiyaç duyulmasa da, elimden geldiğince evi çekip çevirmeye çalışıyordum. Arka bahçeyi tamamen düzenlemiştim, kış bahçesindeki solmak üzere olan çiçeklerin topraklarını değiştirmiş, onların yeniden canlanmalarını sağlamıştım. Her sabah uyanır uyanmaz, evin dışındaki sonbahar nedeniyle dökülen yaprakları temizliyor, kirleneceğini bilmeme rağmen dışarıdaki masaları tekrar tekrar siliyordum. İşimi yaptığım süre boyunca huzurum çok yerindeydi. Burada ne yengem, ne de amcam vardı. Kimse bana kızmıyor, yaptığım işi beğenmeyip azarlamıyordu.

Yine huzurla uyandığım günlerden birinde yatağımyı toparlayıp az sayıda olan kıyafetlerimden birkaç parça seçip giyindikten, saçlarımyı önüme gelmesin diye ördükten sonra, zaten toplu olan evle ilgilenmek yerine, çiçeklerin durumunu kontrol etmek üzere kış bahçesine geçtim. Topraklarımyı kontrol edip epey kuru olduklarımyı görürken, su vermek için mutfaka geçip kova alıp ağzına kadar kovayı suyla doldurdum. Mutfaktan çıkarken ağzına kadar suyla dolu kovayı taşımakta zorlanırken sular yere dökülmesin diye tüm gayretimi gösterdim.

Ben bu çabayı harcarken benim varlığını fark etmediğim bir el uzandı ve kovayı benden aldı. Başımı kaldırdım ve günler sonra bir çift yeşil gözle göz göze geldik. "Dikkat et," dedi Kuvars Bey uyarır bir tonla. "Neden bu kadar doldurdun ki?"

İçimde yükselen heyecanla, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken iri iri olmuş kahverengi gözlerimle ona baktım. Yeni mi gelmişti eve?

Dün gece burada değildi.

Gözleri benim üstümde olan Kuvars Bey duraksadı, bakışlarındaki ifade yoğunlaşırken sertçe yutkundu, âdemelması oynadı. Sanki ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi duruşu değişirken, iki eliyle de kovayı tuttu.

Ben kendisine tabii ki cevap veremedim. Kuvars Bey sanki cevap bekler gibi gözlerime bakarken yeniden konuşamadığımı bilip bilmediğini merak ettim.

"Bu gece yurtdışına çıkmam lazım, benim için valiz hazırlayabilir misin?"

Hızla başımı salladım. Kuvars Bey sıkıntılı bir ifadeyle salladığım başıma baktı. "Tamam o zaman," dedi kovayı kış bahçesine bırakırken. Yeniden bana bir şey söyleyecek sandım ama söylemedi ve dönüp gitti.

Kuvars Bey'in gidişinin hemen ardından ellerimin titremesini durdurmak üzere büyük çaba harcayarak, çiçekleri sulamaya başladım. Çiçeklerin sulaması bittikten hemen sonra hızlı adımlarla mutfığa geçtim, saati kontrol edip kahvaltı için hızla bir şeyler hazırlamaya koyulurken bir yandan da uzun zaman sonra Kuvars Bey'i tekrar görebildiğim için mutlu hissettiğimi fark ettim. Acaba kaç gün kalacaktı yurt dışında? Yersiz merakımı önleyemedim.

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra, Kuvars Bey gitmeden önce valizi de ayarlayabilmek için merdivenlere doğru ilerledim, merdivenin en sonunda yeniden kendisiyle karşılaştık. Duş almıştı, ıslak saçları alına düşüyordu, üzerinde sadece koyu renk bir tişört ve eşofman vardı. Islak kirpiklerinin örttüğü yeşil gözler gözlerime değince yine sertçe yutkundu. Nefesim sanki ciğerlerime takıldı kaldı, nefes alamadım.

Kuvars Bey geçmem için sağa kayarken "Kolay gelsin," dedi.

Gülümsedim, bakışları yanağımda beliren gamzeme kayd, teşekkür etmek anlamında başımı salladım. Baş sallamama tekrar kaşları çatılırken bu sefer yanından geçip odasına ilerleyen ben oldum.

Odasına girip kapıyı kapadığım gibi elimi heyecanla atan kalbimin üzerine getirdim. Bana ne oluyordu böyle? İçimde yükselen duygulara anlam veremezken nefes alma ihtiyacıyla dudaklarımı araladım ve derin derin nefesler alıp verdim.

Bir nebze olsun kendime geldikten sonra, odanın içine ilerledim ve Kuvars Bey'in dolabından onun için lazım olabileceğini düşündüğüm

eşyalarını çıkarıp valizine yerleştirmeye başladım. Nereye gideceğini, ne kadar süreceğini bilmediğim için ortalama bir iş gezisi için her şeyi ayarlarken ne olur ne olmaz belki üşür diye dün giydiği kazağı katladım ve valizin en üstüne yerleştirmek üzere harekete geçtim. Ancak burnuma Kuvars Bey'in kokusu doldu. Daha önce uzaktan aldığım bu kokuya bu kadar yakın olmak yine mide sancısı olarak bana dönerken, dayanamadım ve merakla kazağı burnuma götürdüm. Gözlerim kapanırken ciğerlerime ona ait koku doldu. Tüm imkansızlıklardan uzakta bu kokuyu içime çektim, mümkün olsaydı eğer hiç unutmamak için ciğerlerime de hapsederdim.

Hızla içine düştüğüm hayallerden sıyrılıp kendime gelmeye çalıştım. Kazağı yeniden burnumdan uzaklaştırıp düzgünce katladım, neden bilmiyorum valize onu yerleştirmek yerine dolaptan başka aynı renk bir kazak alıp onu koydum. Elimdeki, hâlâ Kuvars Bey'in kokusunun sindiği kazağı dolaba geri koyarken yeniden elim, kazağın hemen üzerine gitti. Belki o yokken bana onu hatırlatırdı.

Yanaklarım bu düşünceyle kızardı, utandım, bu duyguları hissetmeye benim gibi birinin hakkı olmadığını pek tabii ki biliyordum ama yine de kendime engel olmadım. Beynimin içinden geçen Kuvars Bey ve bana dair ihtimallerin her biri imkansızın daha ötesindeydi ama bu hisler içimde büyüdüğü, kimse bilmediğı sürece benim dışımda birine zarar vermeyecekti sonuçta. O yüzden engel olmak yerine, ilk defa içimde umutlarımın yeşermesine izin verdim. Benim gibi dilsiz, lâl umutlardı bunlar.

Valizi hazırlamayı bitirip kapattıktan sonra Kuvars Bey'e haber vermek üzere odanın çıkışına doğru ilerledim. O sırada kapı açıldı ve biz bugün üçüncü kez karşı karşıya kaldık, uzun boyu nedeniyle gözlerine bakabilmek için başımı yukarı kaldırırken kendisi içeri girdi. Yakınlığı nedeniyle mideme kramp girerken bakışları benden valize çevrildi.

"Hazırladın mı?"

Başımı salladım.

"Tamam."

Yine başımı salladım.

Kuvars Bey'in gözleri benim üzerimde sabitlendi tekrar. Çıkmak üzere harekete geçtim ama yeniden bana doğru seslendi arkamdan. "İsmi söylemeyecek misin?"

Şaşkın şaşkın döndüm. Kuvars Demirhan'ın dudakları yana doğru kıvrıldı, keyifli bir ifade yüzüne otururken şaşkınlığımdan ötürü mü bu kadar eğlendiğini anlayamadım.

"İsmi diyorum," dedi tekrar, anladığımdan emin olmak ister gibi, açıklayıcı bir ifadeyle. "Sen benim ismimi biliyorsun ama ben seninkini hâlâ bilmiyorum, söylemedin."

Bakışlarımdaki ifade değişirken yine alışkanlıkla başımı salladım, ne telefonum, ne de not defterim yanımda değildi, ismimi nasıl söyleyeceğimi bilemezken Kuvars Demirhan'ın kaşları çatıldı. Konuşmamı bekledi ama sessizlik karşıladı onu, bütün ömrüm boyunca her zaman olduğu gibi.

"Dilini mi yuttun? Konuşmak için neyi bekliyorsun?"

Yanaklarıma kadar kızarıırken, utanç duygum gün yüzüne çıktı. Bir an için kim olduğumu unutarak girdiğim hayal dünyasının tüm kapıları bana kapandı, kırıklarım göğsüme battı. Yutkunamadım.

Elim havalandı. Acıyı solurken, elimi dudaklarımdan üzerine yerleştirdim ve konuşamadığımı anlasın diye önce işaret diliyle konuşamadığımı anlatmaya çalıştım, ellerim dudaklarımdan üzerinde öylece kalırken anlamasını umdum.

Benim hareketlerimi takip eden gözleri bunun üzerine hayretle kısılrken, irkildi ve seslice küfretti "Ben-" Durdu. Kuvars Demirhan'ı ilk defa ne diyeceğini bilemezken gördüm. Hareketleri telaşlıydı, sanki bir kova kaynar su başından aşağı dökülmüş gibiydi. "Kusura bakma, ben bilmiyordum-" Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi görürken, gözlerindeki kendine olan kızgınlığı gördüm. "Ben," dedi yeniden. "Bilseydim gerçekten-" Sıkın bir nefes verdi. "Özür dilerim."

Hüzünlü gözlerimin beni ele vermesine rağmen gülümsedim. Özür dilemesi bile benim gibi biri için çok önemli bir hareketti, çevremdeki insanların hepsi her gün bana dilsiz derlerdi, bunun için daha önce özür dileyeni görmemiştim ki, öyleydi sonuçta. Yine de içimde büyüyen hüzne engel olamadım, kendimi avutmaya çalışma çabama rağmen avunamadım.

Kuvars Bey yanımdan ayrılıp çalışma odasına geçerken, ani hızı karşısında afallamış bir şekilde ona baktım, çalışma odasında birkaç saniye durduktan sonra elinde küçük bir defter ve kalemle çıkageldi. Bunları bana uzatırken hâlâ mahcup görünüyordu.

O bir şey söyleyemezken, ben elinden kalemi ve defteri aldım, kalemin kapağını açıp defterin ilk sayfasına ismimi yazdım. Defteri ona doğrulturken Kuvars Bey'in bakışlarına oturan hüzünlü ifade dikkatimi çekti.

"Ben Cemre."

"Cemre," dedi Kuvars Bey defterden başını çekip gözlerimin en içine bakarken. "Cemre." İsmimi içine çeker gibi tekrar söyledi.

Zamanın ağırlaştığı birkaç saniye boyunca öylece durduk, en sonunda ben artık yapılacak hiçbir işim olmamasından mütevellit çıkmak üzere harekete geçtim. Kuvars Bey'in bakışlarını hâlâ üzerimde hissederken çıktığım odanın kapısını kapadım ve artık beni göremeyeceği için bastırmaya çalıştığım çenemin titremesine engel olamadım, elim dudaklarıma giderken yaşadığım eksikliği anlatmaya gücümün yeteceği hiçbir kelimem yoktu.

Hayal kırıklıklarım göğsüme batarken, ellerimle sertçe dudaklarıma üzerine vurdum. Ne olurdu ben de herkes gibi olsam?

Oraya yığılıp kalmak yerine, kendi kendime kurduğum hayallerimin ne kadar imkansız olduğunu hızlıca, uygulamalı olarak görürken dudaklarım hüzünle kıvrıldı. Ben kim Kuvars Bey kim...

Daha fazla burada dikilip yakalanmamak adına kapının önünden çekilip merdivenlere doğru ilerlemek üzereyken içeriden duyduğum sesle öylece kaldım. Kuvars Bey sanırım telefonla konuşuyordu. İstemsizce kapıya yaklaşım sese kulak kesildim.

"Sevil, bana hemen işaret dili öğrenebileceğim bir hoca ayarlıyorsun, şirkete gelecek."

Şaşkınlıkla öylece olduğum yerde kalakaldım. Umut az önce başını gömdüğü yerden tekrar kalktı. Ne amcam, ne yengem, ne de kuzenim, hayattaki tek ailem bile benimle iletişime geçmek için işaret dili öğrenmeye çabalamamıştı.

Benimle iletişim kurabilmek için mi işaret dili öğrenmek istiyordu?

Benim için...

3.BÖLÜM "YEŞEREN UMUTLAR"

Instagram: hikayelerindeyasar

"Ben, sessizliğin en sessizine aitim." Franz Kafka

3.BÖLÜM "YEŞEREN UMUTLAR"

Umut edebilmek insanlığa verilmiş en büyük nimet. En zor gecenin karanlığında, en çıkılmaz yolun ortasında, her tökezlediğinde, devam etmek zorunda olduğunu bildiğinde ama tükendiğini hissettiğinde seni ayağa kaldıran, senin elinden tutan tek duygu. Kimilerimiz için yeni bir güne başlama sebebi, kimilerimiz için ise bizzat yaşama sebebimiz. İnsanı büyüten, iyileştiren, şifa veren, koruyan, yaralarını saran, o yaraların bıraktığı izleri silen, ayağa kaldıran, devam etmesini sağlayan büyü bir nimet.

Umut şimdi benim içimde yeşeren yeni tanıştığım bir duyguydu. Saatlerdir yalnızca Kuvars Bey'in yaptığı telefon görüşmesini düşünüyordum, benim lâl olduğumu öğrendikten sonra işaret dilini öğrenmek istemiş olması içimi sıcacık yapıyordu. Buna pek tabii ki başka anlamlar yüklememe, başka açıklamalar bulmama, "Senin için olacak hâli yok," dememe rağmen, yine de aklıma geldikçe gülümsememe engel olamıyordum.

Kuvars Bey evden çıkmıştı ama valizi hâlâ odasında idi, bundan mütevellit belki gelir diye bu akşam için yemek hazırlamış, arka bahçedeki yaprakları toplamış, görevim olmamasına rağmen her yeri iyice toparlayıp süpürmüştüm. Bütün işlerimi bitirdiğim için kendime Kuvars Bey'in kütüphanesinden ödünç aldığım bir tıp doktorunu anlatan romana başlamıştım. Mutfaktaki masada oturup bir yandan romanı okurken, bir yandan da gözüm bugün Kuvars Bey'in bana uzattığı deftere ve kaleme ilişiyordu, kalemin üzerine işlenmiş K.D. harflerine bakıp istemsizce umutla gülümseyip duruyordum.

Bir anda çalan kapıyla beraber olduğum yerde irkilirken, daldığım düşüncelerden sıyrıldım, hızla ayağa kalkıp kapıya giderken not defteri ve kalemi de istemsizce yanıma almıştım, sanırım defter artık her gittiğim yerde benimle olacaktı.

Kuvars Bey'in geldiğini düşünerek kapıyı açtığımda karşımda, kahverengi saçlı, yeşil gözlü, oldukça güzel bir kadın gördüm. Kuvars Bey'in olduğu kadar yoğun bir yeşil değildi ama, göz şekilleri ve bakışları birbirini andırıyordu. Daha kadın kendini tanıtmadan onun, Sevil Hanım'ın bahsettiği Kuvars Bey'in kız kardeşi olduğunu anladım.

"Merhaba," dedi kadın eve geçerken. "Ben Eliza Demirhan, sen yeni çalışan mısın?"

Bana uzattığı paltosunu alıp askıya asarken hızla başımı salladım. "Çok ilginç," dedi salona geçerken. "Abim sürekli yurtdışında olduğu için, eve düzenli bir çalışan alınmasını istemiyor diye biliyordum. Acaba neden fikrini değiştirdi?"

Ben de şaşkın şaşkın kendisine bakarken Eliza Hanım gülümsedi. "Olsun iyi olmuş yine, her zaman çalıştığımız temizlik şirketi mi gönderdi seni?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Eliza Hanım'ın şaşkınlığı bir kat daha artarken "Gerçekten ilginç," dedi. Şaşkınlığını bastırmayı başararak gülümseyerek bana döndü. "Senin ismin ne?"

Elimdeki deftere kayarken bakışlarım ilk sayfasını açtım ve bugün yazdığım "*Ben Cemre*" yazısının altına, konuşamadığımı not düştüm. Defteri Eliza Hanım'a uzatırken kendisi şaşkıncı.

"Duyabiliyor musun?" dedi yazıyı okuduğu gibi bana bakarken. Başımı hüznle salladım.

"Anlıyorum," dedi Eliza Hanım. Hüzünlü bakışları anlayışla gölgelendi, gözlerinde bana karşı acıma duygusu belirirken, bu davranışlara sürekli maruz kaldığım, sürekli insanlar bana acıyarak baktığı için şaşırmadım.

"Sizin için ne yapabilirim?" Defterin bir diğer sayfasını açıp yazdığım soruyu okuyabilmesi için yeniden ona doğrulttum defteri.

Eliza Hanım gülümsedi. "Abim evde değil mi?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Boşuna geldim o zaman," dedi. Ardından açıklamak ister gibi konuştu. "Burada yaşamıyorum, bu ev bana yalnızca anne ve babamın ölümünü hatırlatıyor." Yutkunmakta güçlük çekti. "Babam vefat edeli de henüz çok az zaman oldu. Abimle konuşmam gerekenler vardı."

Karşımdaki kadının hüzünlü gözlerine bakarken, benim de içim yandı. Gözlerindeki acı oldukça gerçektir, ayakta dimdik durmasına rağmen, sanki dokunsam yıkılacakmış gibi hassastı aynı zamanda.

"Başınız sağ olsun Eliza Hanım," yazdım deftere hızla. Yazıyı okuduktan sonra gülümseyip başını salladı.

"Eliza," dedi. "Sadece Eliza diyebilirsiniz."

Şaşkınlıkla karşımdaki kadına baktım. Abisi de kendisi de tanıdığım en alçakgönüllü insanlardı sanırım.

"Hadi," dedi Eliza Hanım- yani Eliza, sadece Eliza. "Abim yoksa, bari biz karşılıklı iki kahve içelim."

Karşılıklı mı? Yine şaşkınlıkla olduğum yerde kalakalırken Eliza hüznünlü bakışlarla salonu inceledikten sonra mutfığa geçti. Arkasından ilerledim. Heyecanla titreyen ellerle, iki Türk kahvesi yapmak için makinaya su koyarken Eliza az önce benim kalktığım masaya oturdu.

"Kitap mı okuyordun?" dedi benim az önce bıraktığım romanı alıp incelerken. "Sağlıkla mı alakalı? Hiç sevmem." O kitabı bırakırken gülümsedim.

"Şekersiz olsun benimki," dedi yine Eliza. İki şekersiz kahveyi hazırlayıp masaya götürürken hâlâ evin sahibiyle kahve içeceğim için şaşkındım.

Kahve tepsisini kenara bırakırken yeniden avuçlarıma defteri aldım. "Roman güzel mi bari?" diye sordu Eliza, yeşil gözlerindeki samimi ifadeyle.

Başımı salladım. Çocukluk hayalim tıp okumaktı ama hayat şartları beni bu hayalimden alıkoymuştu. Amcam ve yengem liseyi okumama izin vermemişti. Tıp mezunu olmak şöyle dursun daha lise mezunu bile değildim.

"Sağlık merakı nereden geliyor?" diye sordu Eliza yine gülümseyerek.

O bakışlar altında kendimi ilk defa bir arkadaşımınla sohbet ediyormuşum gibi hissederken, beni küçümser mi diye düşünmeden deftere "*Çocukken en büyük hayalim doktor olmaktı, o yüzden içimde ukte kaldı,*" yazdım.

"Ne mezunusun?" diye sordu Eliza.

Deftere yazıp yine uzattım. "*Ben en son ilköğretimi bitirdim, lise okuyamadım, çalışmam gerekti.*"

Eliza anlayışla bana baktı. Kınamadı, eleştirmede. "Peki eğitimine devam etmeyi düşünüyor musun?"

Hüzünle ona baktım, amcam ve yengemler bunu duysa kemiklerimi kırardı büyük ihtimalle, onlara para yetiştirmem gerekiyordu. Olumsuz anlamda başımı salladım. "*Çalışmam lazım.*"

"Birçok insan çalışırken de eğitimini sürdürebiliyor. Açık öğretim lisesine yazılmayı düşündün mü hiç? Yanlış hatırlamıyorsam, sadece sınavlara girmen yetiyor, ek olarak örgün eğitimde olduğu gibi dört yıl gitmene gerek yok, kredi sistemi sayesinde iki- iki buçuk yıl gibi bir sürede mezun olabiliyorsun. Sonra da üniversite sınavına girersin."

Hüzünle kendisine baktım. Açık öğretime ödeyeceğim az miktardaki para bile sorun olabilirdi amcam ve yengemler için. Hem burada da haftalık sadece bir izin günüm vardı, sınavlara gitmek için izin alamayacağım da malumdu. Üzerine liseyi bir şekilde bitirsem bile bu şekilde nasıl okuyacaktım, konuşamıyordum bile. Üniversite okumama amcamlar asla izin vermezdi.

Omuzlarım çökerken Eliza bana baktı. "Ne oldu? İstemez misin?"

Umutsuzca kendisine baktım. "*Çok isterdim ama-*" Daha ben yazmaya devam ederken Eliza uzandı ve elimi tuttu.

"Çok istiyorsan 'ama' sözcüğünden sonrasının bir önemi yok, ben abimle konuşurum, kaydını hemen yaparız, izinleri de dert etme sen." Gülümsedi. "Çok çalışman gerekecek ama hayatta bir insanın isteyip yapamayacağı hiçbir şey yok." Tekrar gülümsedi.

Şaşkın şaşkın karşımdaki kadına bakarken minnetle gözlerimin dolmasını engelleyemedim, ayıp olmayacağını bilsem birkaç dakika içerisinde hayatıma girip hayatımı tümünden değiştiren bu kadına sarılırdım.

"Çok teşekkür ederim," yazdım dolu dolu gözlerle. Eliza kahvesini bitirip ayağa kalkarken "Ne demek," dedi. "Benim pek kalabalık bir çevrem yoktur, artık buraya uğradığımda seninle sık sık sohbet ederiz. Ben artık gideyim."

Eliza'yı gülümseyerek uğurlarken hâlâ yaşananlara inanmıyordum, bu ev sanırım başıma gelen en büyük mucizeydi.

Mutlulukla mutfığa geçip yaşananlara inanamazken, kenara bırakılmış kahve fincanlarını bulaşık makinasına yerleştirip bugün Kuvars Bey'in bana vermiş olduğu defter ve kalemi alarak mutfak kapısından dışarı çıktım ve bahçedeki masalardan birine oturdum. Soğuk tenime işlerken mutlulukla defteri göğsüme bastırdım.

Teşekkür ederim Allah'ım. Çok teşekkür ederim. İlk defa bana, bir o kadar uzak insanlar, benim için çaba harcıyorlar. Çok teşekkür ederim. Artık evlendirilmek zorunda değilim, artık temizliği iyi yapamadığım için tekme yemek zorunda da değilim... Ben de okuyacağım, ben de herkes gibi, sanki normal bir insanmışım gibi değer görerek yaşayacağım... Teşekkür ederim.

Minnetle başımı gökyüzüne çevirip gülümseyerek defteri göğsüme yasladım. Soğuk hücrelerime işlerken her şeye rağmen çok mutluydum.

"Soğuk değil mi?" Arkamdan duyduğum sesle irkilirken hızla göğsümdeki defteri çektim ve telaşla hemen ayağa kalkıp arkamdaki adama döndüm. Ne ara gelmişti? Hiç duymamıştım.

Üzerinde bugün evden giyerken giymiş olduğu siyah takım elbisesi vardı, kravatını çıkartmıştı, gömleğinin ilk iki düğmesi açıldı, dağınık saçları alnına dökülüyordu. Dolunay ışığının altında onu görebildiğim kadarıyla bu manzara nefesimi keserken ona baktım.

Kaşlarını çatarak bana doğru ilerledi. "Üzerine de hiçbir şey almamışsın."

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken, üzerindeki ceket çıkardı ve bana doğru ilerledi, ceket omuzlarımın hemen üzerine konarken şaşkınlıktan açık kalan ağızla ona baktım.

İtiraz edecektim ki, bakışlarının katılığı altında edemedim. Ceket düşmesin diye tutarken, onun da ceket tutan parmakları benim hayatım boyunca hep soğuk olan ellerime çarptı.

Ellerimin soğukluğunu fark edince alnındaki kavis daha da belirginleşti. "Ellerin buz gibi?" Onun tok sesinde sanki endişe duygusunu hisseder gibi olurken ne diyeceğimi bilemedim.

Masadaki deftere uzandım hemen, kendimi açıklamak ister gibi. Hızla yazdım. "*Havadan değil, benim ellerim hep soğuktur, hep üşür.*"

Kuvars Bey yüzündeki ifadeyi bozmadan sordu. "Neden?"

"Bilmem," diye yazdım deftere. "*Benim ellerim kendimi bildim bileli böyledir, sopsöğuktur.*"

Soğuk kendimi bildiğimden beri benim bir parçamdır demek istedim ama sadece içimden söylemekle yetindim. Defteri ve kalemi masaya bırakırken Kuvars Bey'in çatık kaşları mümkünmüş gibi daha da derinleşti.

Bir anda, onun sıcak ve iri avuçları benim küçük ellerime uzandı ve sıkıca ellerimi kavradı. Ben şaşkınlıkla onun gözlerine bakarken Kuvars Bey tuttuğu ellerimi kendine çekti, hiç bırakmadı.

Kalbim deli gibi çarparken "Ben tutarım ellerini," dedi aniden. "Üşümez hiç."

4.BÖLÜM "AÇIK ÖĞRETİM"

Instagram: hikayelerindeyasar

"Soğuk bir kasım gecesi ellerimi tuttu. Bu tüm mesafeleri aşmak, tüm savaşlardan galip çıkmak ve tüm olmazları oldurmaktan çok daha kıymetliydi.

Ve bunu sadece elimi tutarak yaptı."

4.BÖLÜM "AÇIK ÖĞRETİM"

Annem ölmeden önce, işten yorgun argın geldiği zamanlarda, hastalığının yorduğu bedeniyle koltuğa kıvrılır, benim varoluşumdan beri soğuk olan ellerimi kendi avuçlarının arasına alır, sevgiyle ısıtırdı. Hissettiğim soğuk o zamanlar azalırdı sadece, avuçlarım sevgiyle cayır cayır yanardı. Bu hafızamda kalan, anneme, çocukluğuma dair sınırlı anılarımdan sadece biriydi. Yıllar sonra, şimdi bir başkası annemden sonra avuçlarımı avuçlarının arasına alıyordu. Sımsıkı tutuyordu ellerimi. Bu benim için tüm tüm mesafeleri aşmak, tüm savaşlardan galip çıkmak ve tüm olmazları oldurmaktan çok daha kıymetliydi.

Gözlerimi onun sımsıkı tuttuğu ellerimden koparamazken hissettiğim tüm duyguların yoğunluğuyla öylece kalakaldım. "Isındı," dedi ellerimi tutmaya devam ederken. Bakışlarımı ellerimizden çektim ve yutkunamazken ona baktım, yeşil gözleri, benim kurumuş toprak rengindeki, soluk, kahve gözlerime aktı.

Başımı salladım, daha fazla ellerimi tutması anlamsız olacaktı ama ellerini çekmedi. "Eliza'yla karşılaştık," dedi Kuvars Bey. "Kendisiyle sohbet etmişsiniz, bana açık öğretime yazılmak istediğini söyledi."

Yanaklarım utançla kızarıırken başımı salladım. "Bana da söyleyebilirdin, bunun için izin almana bile gerek yok."

Minnetle gözlerimi kırptım, teşekkür etmek için kaleme uzanmak için ellerimi çekmemle beraber ayrıldık. Bir an için Kuvars Bey'in bakışları benim titreyen ellerime çevrilirken utançtan daha da kızarmama engel olamadım.

"Teşekkür ederim Kuvars Bey."

Kuvars Bey baş hareketiyle beni onaylayıp bir adım geriledi, ne yapacağını bilmiyormuş gibi dururken onu böyle ikinci kez gördüm.

"Ben," dedi elini ayağını nereye koyacağını bilemezken. "İçeri geçeyim."

Gülümsedim. Durdu, gitmedi. "Sen de gel," dedi hemen sonra. Başımı kaldırıp şaşkın şaşkın ona baktım. "Üşürsün, hava soğuk."

Gülümsememi korurken başımı salladım onun açıklamasına. Bakışları benim gülümsememe takıldı. Öylece durdu, gözlerinden bir hayranlık belirtisinin geçtiğini hissederken kendi kendime saçmalama dedim.

Ben yürüyene kadar bekledi, ben onun önünden geçip eve girdim, arkamda onun da adım seslerini duyarken nefesimi tutuyordum.

Kapının girişinde durduğunda ne yapacağını bilemedim, geç bir saatte gelmişti, onun için bir şey hazırlamamı veya herhangi başka bir şeyi yapmamı isteyecek miydi?

Ona bakarken heyecanıma engel olamadım. Öylece karşılıklı durduk. "Yarın yurtdışına gideceğim," dedi bir anda. "Kendine iyi bak."

Biraz buruk başımı salladım.

"O zaman," dedi yine sıkıntılı bir sesle. "İyi geceler."

Gülümseyerek başımı salladım. Onu arkamda bırakarak odama geçerken hislerim alabora olmuş durumdaydı. Odama girip kapımı kaparken gülümsemeden edemedim. Bakışlarım soğuk ellerime kaydı, ellerimi tutmuştu. Benim ellerimi tutmuştu. Hep tutarım demişti. Şaşkın şaşkın öylece durdum. Yüreğime yayılan sıcaklıkla beraber kendi kendime gülümserken ellerim hızlı hızlı atan kalbimin üstüne gitti. İçimde büyüyen sevgiye engel olamadım.

Kuvars Bey benim elimi tutmuştu.

"Kuvars," diye düzeltti kalbim. "Sadece Kuvars." İçimden kullandığım öbeği kimse bilmiyordu sonuçta, gizlice ona karşı olan duygularımı içimde büyütmeye devam edebilirdim. Zaten kendisinin tüm yakınlığına rağmen, benim vasfımdaki birine karşı bir şey hissedebilmesi bile mümkün değildi. Yine de kendime engel olamadım, içim sıcacık oldu, ilk defa biri ellerimden tutmuştu.

Başımı yastığa koyarken buraya geldiğimden beri her gece olduğu gibi o yeşil gözleri gözlerimin önüne getirmeden edemedim. Tamamen

onunla dolu hissediyordum, çok az zamanda aklımı, fikrimi, göğüs kafesimi işgal etmişti.

Kuvars Demirhan'ın yokluğunda günler oldukça sıkıcı geçerken buna alışmam gerektiğini biliyordum, kendi de söylemişti. Türkiye'de pek fazla bulunmuyordu. Genelde işleri gereği yurtdışındaydı, yine de çok erken olmasına rağmen onu özlemekten kendimi alamıyordum. İnternet üzerinden onun hayatını araştırıp tonlarca onunla ilgili başarı hikâyesini okumuş, onunla gurur duymuştum kendimce. Evdeki tüm fotoğraflarına hayran hayran bakmış, dolabında kalan en son giyilmiş kazağındaki kokuyu hatırlamak ister gibi içime çekmişim. Hislerim sessiz sedasız daha da ağırlaşıyor ve yoğunlaşıyordu.

Günler sonunda, açık öğretime kaydımı yaptığım günün gecesinde, bana verilmiş ders kitaplarını heyecanla karıştırırken yine aklıma düştü. Acaba ne yapıyordu? Onun için hazırladığım valizdeki takımlardan hangisini giymişti, yemek yemiş miydi, akşam iyi uyuyabilmiş miydi?

Ben düşüncelerimle öylece saate bakarken, saatin gece yarısını göstermesine rağmen hâlâ kapının çalmadığını acı bir şekilde fark ettim. Bugün de orada kalacaktı sanırım. Sıkın bir nefes verip elimi yeniden onu düşünmeye başladığımda bile hızlı hızlı atan kalbime götürdüm. Bu oluşmaya başlayan duygularım o kadar imkansızdı ki, sadece bana zarar vermekten başka bir şey sağlamayacaklardı. Yine de öylece, alacağım tüm hasarlara rağmen içimdeki yangınlara izin verdim.

Uzandım ve masadaki matematik kitabımı elime alırken gülümsedim. Bu evde olmayı seviyordum, bu evin bana sağladıklarını seviyordum. Liseye başladığıma inanamıyordum, artık okuyacağım gerçeğine hâlâ alışamamıştım, sanki güzel bir düştten uyanacakmışım gibi geliyordu.

Koltuğun üzerinde gülümseyerek açıp ilk konuyu okumaya başlarken zaman ne ara geçti bilemedim, gözlerim ağır ağır kapandı. Elimde kitabımla öylece uyurken tüm vücudum hissettiğim huzurla gevşemişti.

Yeniden uyanmamı sağlayan hemen yanımda hissettiğim hareketlilik oldu, ağır ağır gözlerimi araladığımda hemen karşımda Kuvars Demirhan'ı gördüm. Üzerinde siyah takım elbisesinin sadece gömleği

vardı, kravatı yakalarından sarkıyordu, dağınık saçlarından bir iki tel alnına düşüyordu, yorgun yeşil gözleri üzerime çevrilmişti. Elindeki yumuşacık, peluş battaniyeyi üzerime çekiyordu. Şaşkınlıkla irkildim. Doğru mu görüyordum? Kuvars Demirhan üstümü mü örtüyordu?

Hızla doğrulmak üzere harekete geçtim ancak Kuvars beni fark edince, doğrulmama izin vermedi, elleri omuzlarıma gitti. "Şşh," dedi. "Uyu sen."

Onun boyunduruğu altında yeniden uzandım ama gözlerimi kapayamadım. Buradaydı, gelmişti. Ne zaman geldiğine dair hiçbir fikrim olmamasına karşı daha yeni olduğunu düşünüyordum, yorgun görünüyordu.

Onu çok kısa zamanda bile bu denli özlemiş olmam karşısında dehşete düşerken, yine doğruldum. Battaniyeyi çekerken yanaklarım yandı. Burada, salondaki koltukta uyumam doğru değildi, burası sonuçta bir hizmetli için tahsis edilmemişti, ben bana ait, küçük odamda olmalıydım. Yine Kuvars bunu hiç sorun etmiş görünmüyordu.

Kuvars... Ona saygı hitapları olmadan bu şekilde hitap edebilmeyi ne kadar istediğimi bir kere daha fark ettim.

"Uyumayacak mısın?" Hızla başımı olumsuz anlamda salladım ve o verdiğiinden beri yanımdan ayırmadığım defter ve kaleme uzandım.

Bakışları elimdeki defterden, orta sehpa da duran açık öğretime kayıt olduğum sırada bana verilen kitaplara gitti. Yorgunluğuna rağmen dudakları kıvrıldı. "Kaydoldun mu?"

Gülümseyerek başımı salladım. Defteri açtım. "*Evet Kuvars Bey, hoş geldiniz bu arada.*"

Kuvars yazıyı okuduktan sonra gülümsedi, gözleri gözlerimi buldu. "Hoş buldum."

"*Kusura bakmayın, ben burada uyuyakalmışım, hemen toparlar odama geçerim.*" Defteri yazdıktan sonra telaşla yerimden doğruldum, Kuvars yazdıklarını okuduktan sonra telaşıma karşı kaşlarını çattı. "Ne kusuru?"

"*Bir şey ister misiniz? Kahve yapabilirim eğer isterseniz?*"

Kuvars Demirhan gömleğinin ilk iki düğmesini açarken beni onayladı. "Kendine de yap."

Ayağa kalkıp kitapları ve battaniyeyi toparlarken o, benim az önce uyuduğum yere oturdu. Hızla defteri aldım ve yine yazdım. "*Kuvars*

Bey kahvenizi nasıl alırdınız?"

Kuvars'ın bakışları yeniden benim gözlerimi buldu, orada gezinen muzip pırıltıları gördüm. "Tuzlu."

Şaşkın şaşkın kendisine baktım. Gülümsemesi derinleşti. "Şimdilik sade olsun."

Hızla başımı salladım, mutfağa geçerken uyku mahmurluğuyla tüm düşüncelerim felce uğramış gibiydi. Hızla kahve makinasına gerekli olan su ve kahve miktarını koyarken gülümsemeden edemiyordum. Bu gece gelmişti, daha fazla özlemem gerekmeyecekti.

Kahveleri yapıp ikimiz içinde kahve fincanlarına koyup ona götürmeden önce elimi kalbimin hemen üstüne yerleştirdim ve kendi kendime sakın olmamı telkin ettim.

"Ellerine sağlık." Kuvars Bey kendi kahvesini alırken gülümsedim. Olduğu yerde doğruldu ve gülümsememi izledi.

"Gel," dedi hemen sonra. Koltukta yanını gösterdi. "Geç otur."

Çekinerek ona baktım ama ısrarcı bakışlarını görünce dayanamayıp hemen yanına oturdum. Öylece sessizlikle vakit geçerken başımı çevirip onun yan profilini izledim. Dudaklarımdaki tebessümü bastırmayı bir türlü başaramazken öylece onun kusursuz, kemikli yüz hatlarını ve büyük bir ciddiyetle kahve içişini izledim.

Çok geçmedi, benim kahvem orada öylece içilmeyi bekleyerek soğurken bana doğru döndü ve ben kendisini izlerken yakalandım. Yanaklarım utançla yandı.

"İşler çok yoğun," dedi bir anda anlatmaya başlayarak. "Yüksek lisansımdan sonra önce Avrupa'da, sonra Amerika'da yatırım danışmanlığı üzerine şirketler kurdum. O şirketleri Türkiye'den yönetmeye çalışmak epey zor oluyor. Bir ay buradaysam, belki bir yıl yurtdışında oluyorum zaten." Öylece bir şey yapabilmek adına başımı sallayıp kendisini onayladım.

Anlatmaya devam etti. "Türkiye'ye dönmeyi hiç düşünmüyordum, babamdan ve onun sahibi olduğu Demirhan Holding'den ayrı bir işim vardı. Ancak babam iflasın eşiğine gelince, Türkiye'ye dönmem gerekti. İşleri devraldım, çok daha iyi duruma getirdim ama asıl işlerim yurtdışında. Özellikle de Amerika'da çok aktifim."

Yine başımı salladım, kurumuş dudaklarımı birbirine bastırırken Kuvars Demirhan koltukta tamamen bana doğru döndü. "Babamın

ölümüyle beraber tamamen Türkiye piyasasından çekilip yurtdışında iş yapmaya devam etmeyi düşünüyordum."

Yutkunamadım. "Bununla ilgili işlemlere bile başlamıştım. Tamamen Amerika'ya yerleşmeyi düşünüyordum."

Artık düşünmüyor muydu yani? Şaşkın şaşkın ona baktım, neden böyle kararı değişmişti?

"Kararımı değiştirdim," dedi birden. "Bu şehirden ayrılmamam için yeni bir nedenim var artık."

Şaşkın şaşkın yine kendisine baktım. En sonunda dayanamadım ve deftere yazdım. "*Yeni bir neden mi?*"

Dudakları yana kıvrıldı, gözleri gözlerimde öylece anın içinde onunla kaldık. "Evet," dedi en sonunda. "Yeni bir neden, onun için tüm planlarımı iptal edecek kadar güzel bir neden üstelik..."

Ayağa kalktı birden. "Kahve için teşekkürler, iyi geceler." Döndü ve merdivenlere doğru ilerledi. Arkasından hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordum. Neydi ki bu neden, yine işle ilgili bir neden miydi?

"Ha bu arada," dedi bir anda tekrar bana dönerken. "Gece uyurken üstünü sıkı sıkı örtmeyi unutma."

5.BÖLÜM "ZAMAN"

İyi okumalar :) Yorum vermeyi ve yıldız basmayı lütfen unutmayınız :)

Her yeni gün hayallerime giden yolda bir adımdı benim için.

5.BÖLÜM "ZAMAN"

Zaman; umutlarımı ve düşlerimi içinde sürükleyerek akmaya devam ettiğinde önce günler aya, ardından aylar yıla evrildi. Sessizce ilerleyen vakit beni olgunlaştırdı, büyüttü, daha da azim sahibi olmamı sağladı. Bu evdeki ikinci yılımı doldurduğum gün, sabah günün ilk ışıkları küçük odamın penceresinden içeri süzüldüğünde, zamanın bu denli hızlı geçmesi karşısında şaşkındım.

İlerleyen vakitle beraber, kargaşa dolu hayatım artık belli bir düzene girmişti. Çalışma masamın üzeri üniversite hazırlık sınav kitaplarıyla doluydu. Benim küçük hayatımın en büyük mucizesiydi ama bu ev tüm yaralarımı iyileştirmişti. Kendime ait dünyamda, kendi geleceğim için çalışıyordum. Amcamlar tüm maaşımı onlara gönderdiğim için bana karışmak yerine hâllerinden epey memnun görünüyorlardı. Ben de fırsattan istifade okulumda devam edebilmek adına tüm gücümü sarf ediyordum. İki yıl önce, bu evde çalışmaya başladığım sıralarda yazıldığım açıköğretim lisesinin diplomasını daha yeni alabilmişim. Kredi sistemi sayesinde örgün eğitime oranla daha erken bitirme imkan tanınıyordu. Bu fırsat sayesinde, ilköğretim yerine lise mezunu biriydim artık.

Maaşımın küçük bir kısmıyla bu ay, artık lise mezunu olabildiğim için üniversite sınavına hazırlanabilmek adına kitaplar almıştım. Gerçi son iki yıldır arttırabildiğim her kuruşla kendime kitaplar alıyor, geceleri uyumak yerine okudukça okuyordum. İngilizce çalışıyor, üniversite sınavında çoğu akranımın çözmekte zorlandığı fizik test kitaplarını büyük bir heyecanla bitiriyor, matematiği artık en yakın arkadaşım olarak görüyor, coğrafyayla güne başlıyordum. Artık üniversite sınavıma girmeme bir yıl kalmasından mütevellit çalışma

düzenimi daha da sıklaştırırken yirmi iki yıllık hayatım boyunca ilk defa mutluluğu bu kadar doyasıya yaşıyordum.

Son zamanlarda en çok ettiğim dua her şeyin şu kalan son bir yıl içinde yolunda gitmesiydi. Burada çalışmaya devam edersem, sonunda istediğim hayata sahip olabileceğime inanıyordum. En büyük hayalim bir gün kendi ayakları üzerinde, dimdik duran bir kadın olabilmektir.

Her yeni gün hayallerime giden yolda bir adımdı benim için, bu yüzden. Bu adımları boşa sarf etmeyi öylesine istemiyordum ki, bu yüzden sabah beş olmadan açılıyordu gözlerim... Bugün yine o günlerden biriydi, gece boyu ders çalışmış, sabah henüz çok erken bir saatte uyanmışım. Günlerden cumaydı.

Ağır ağır yatağımdan kalkarken, iki yıl önce bana bir mucize gibi bahsedilen bu evde çalışma fırsatına bir kere daha minnettar olarak yerimde doğruldum. Takvimin önünde sınava bir gün daha az kalmasının endişesiyle bir yaprak daha kopardım.

Kopardığım takvim yaprağını kenara koyup giyinmek için dolabımdan az sayıda olan kıyafetlerimden birilerini seçtim, saçlarımı tarayıp çalışma masamın başına oturdum. Dün geceden sabah çözmek için kenara ayırdığım paragraf sorularına göz gezdirdim. Sorular bittiğinde hâlâ erken bir saatti.

Hızlıca saati kontrol edip Kuvars uyanmadan kendimi sahil yoluna attım, sabah soğuğunu yüzümü vurup kulaklarımı kızartmasına rağmen denizden esen rüzgârını seviyordum, her zamanki yerinde çiçek satmaya çalışan kadınları görmek içimi yaşam enerjisiyle dolduruyordu. Bir gün dönüp onlara "Günaydın," diyebilecek miydim, bir gün ben de normal insanlar gibi konuşabilecek miydim bu soru aklımın bir köşesine yerleşiyor, beni benim de normal olduğum engelli olarak sınıflandırılmadığım bir dünyanın hayallerine gönderiyordu. Son zamanlarda çok fazla hayal kuruyor, çok fazla umut ediyordum.

Deniz kokusunu içime çekerken gözlerimi kapadım ve esen rüzgarın tadını çıkardım. Günün kendime ayırabildiğim tek boş saati sabah saatleriydi. Kuvars evde pek vakit geçirmiyordu. Çoğunlukla yurt dışında oluyordu, şu son iki yılın neredeyse yirmi ayında olduğu gibi, Türkiye'de olduğu zamanlarda da eve çok nadir uğruyordu. Kendisiyle iletişimimiz çok sınırlıydı. Ancak yine de o sınırlı anların kıymetini bilmeden edemiyordum. İçimde ona karşı hissettiğim yoğun hisler git gide daha da büyüyordu. Ancak bütün bu hislerin tamamen imkansız

olduğunu da biliyordum. Kendisi son derece anlayışlı bir patron olmasının yanı sıra iyi bir insandı, tüm davranışlarının temelinde de onun iyi niyeti geliyordu. Benim gibi bir kıza karşı onun da hislerinin olması mümkün değildi. O yüzden ona karşı hayaller kurarken gerçeklik çizgimden çıkmamam gerektiğini biliyordum, o hep uzak kalacaktı bana. Uzaktan, hep mesafeler varken aramızda, kimse bilmeden sevecektim.

Son kez saçlarımı uçuran rüzgarın sesini dinleyip soğuk havayı içime çektim ve gerisin geri eve doğru ilerlemeye başladım. Eve girdiğim gibi, üzerimdeki hırkayı askılığa asıp mutfaka doğru geçtim. Mutfak kapısından içeri girdiğim gibi şaşkınlıkla kalakaldım. Kuvars Demirhan, ıslak saçlarından damlayan su damlalarıyla mutfağında duruyordu. Daha önce su istemek için bile buraya gelmişliği yoktu ve onu ansızın burada görmek elimi ayağımı birbirine dolaştırmıştı.

Elindeki siyah kupayı dayadığı kahve makinasından kendine zift gibi bir kahve doldururken onu incelemeye devam ettim. Konuşamayacağım için mutfakta duran küçük not defterim ve kalemime uzanırken Kuvars mutfağın girişindeki varlığını fark etti ve "Yine erkencisin," diye bana dönmeden o her zamanki tok sesiyle konuştu.

Heyecanla yutkunurken bana dönük olmamasına rağmen görebilecekmiş gibi başımı salladım. Ne yapacağımı bilemediğim bir beş saniye geçirdikten sonra mutfaka doğru yürüdüm, kalemi elimde sıkıca tutarken not defterini açtım. Bana dönmeyince ıslak saçlarına bakıp iç geçirmeden edemedim, böyle durmaya devam ederse hasta olacaktı. Daha ekim ayında olmamıza rağmen havalar soğumaya başlamıştı. Üstelik elinde tuttuğu fincana dökülen koyu ve sert kahve onun kalbi için zararlıydı, ailesinde kalp hastalığı varken üstelik.

Bana doğru dönmeyince, biraz sonra döner umuduyla not defterine "Kahvaltıyı hemen hazırlarım, Kuvars," diye yazdım. Notu görebilsin diye ellerimi yukarı kaldırırken bana doğru dönmek yerine, benim her zaman kullandığım, üzerinde pembe renkli çiçeklerin olduğu kupayı çıkarıp bir kahve daha hazırlamaya başladı.

İkincisini niye hazırladığını bilmezken bakışlarım yine ıslak saçlarına kaydı, ıslakken olduğundan çok daha kara görünüyordu, birkaç tel alına düşmüştü. İçim yine onun hasta olacağının endişesiyle

kavrulurken o umursamazca kahve doldurduğu iki kupayı eline alıp bana döndü.

"Gel," dedi bana seslenirken. Mutfak kapısından ön bahçeye açılan kapıya doğru giderken hızlı adımlarla takip ettim onu, kalp atışlarım her zaman olduğu gibi göğüs kafesimi dövmeye başlamıştı, titreyen ellerimi güçlkle zapt ettim.

Benim her sabah işlerimi bitirdikten sonra oturup derslerimi çalıştığım bahçedeki masaya oturdu, benim her zamanki yerime. Titremememi zorlukla durdurmaya çalışırken, bakışlarımı onun karaçam ağaçlarının rengindeki gözlerinden kaçırıp yere çevirdim, ayakta dikiliyordum.

"Otur," dedi sertçe elindeki çiçekli kupayı benim olduğum tarafa, masanın önüne koyarken. Söylediğiyle biraz şaşırarak hemen yanına otururken not defterimi ve kalemimi de önüme koydum. Benim için miydi bu kahve? Kirpiklerim umutla titrerken bakışlarımı kaldırdım ve onun benim üzerime dikili, dikkatli bakışlarıyla göz göze geldik.

Kendisi kahvesinden bir yudum alırken benim hâlâ şaşkın şaşkın kahveye baktığımı görünce bana doğru döndü. "İçsene," dedi kaşları çatılarak, yutkundum, elim sıcak kupaya giderken, ilk defa benim için birinin kahve yapmasının şaşkınlığıyla kahveden bir yudum aldım. Bir başkasının benim için yaptığı ilk kahve olduğunda mı bilemedim, hayatımda içtiğim en güzel kahveydi.

"Sınav hazırlığın nasıl gidiyor?" diye sordu birden. Sorusuna şaşırırken birkaç saniye kitlenip kaldım. Bana açıköğretime devam etmem için izin vermesinden bu yana, bu konuyu daha sonra hiç irdelememişti. Üniversite sınavına hazırlandığımı bilmesine de şaşırırken, çok nadiren evde karşılaştığımız anlarda çözdiğüm üniversiteye hazırlık kitaplarından ötürü bunu düşündüğü varsayımında bulundum.

Onun bana dair bu dikkati karşısında iç geçirmemek için kendimi zor tutarken elim kaleme ve not defterine gitti, tam not defterine yazmaya başlayacaktım ki eli masanın üzerinden uzandı ve bileğimden tuttu. Dokunuşu karşısında irkilirken başımı kaldırdım. "İşaret dilini kullanabilirsin."

Gülümsememek için tüm gücümü kullanırken, gözlerim onun gözlerine kilitlendi. İki yıl önce bu evde çalışmaya ilk başladığım zamanlar, konuşamadığımı öğrendikten sonra işaret dili öğrenmeye

başladığını biliyordum ama sonra onun seyahatleri nedeniyle birbirimiz için neredeyse görünmez olduğumuz için aklımdan uçup gitmişti. Şimdi hatırlayınca, dayanamadım ve tüm minnetimi belli edecek şekilde parlayan gözlerle ona baktım. Parmaklarımı birleştirip güzel işareti yaparken Kuvars'ın gözleri gözlerimden ayrılıp ellerime kaydı. Bakışları yeniden gözlerimi bulurken uzun uzun parlayan gözlerimin en içine baktı, saniyeler dakikalara evrilene kadar birbirine kenetlenmiş bakışlarımız birbirinden kopmadı, ta ki ben bu bakışların kalbime yüklediği ağırlığa dayanamayıp gözlerimi ellerime dikene kadar.

"Tamam," dedi Kuvars bir anda gözlerini gözlerimden çekip ayağa kalkarken. "Ben şirkete gideyim." Bir anda bulunduğumuz yerden apar topar kalkıp mutfak kapısından geri içeri geçerken şaşkın şaşkın arkasından baktım. Ne olmuştu ki böyle birden? Yine de her şeye rağmen gülümsedim, bakışlarım az önce tuttuğu bileğime kaydı. Benimle ilgilenip sorduğu o küçücük soru bile beni öylesine mutlu etmişti ki, minnetle benim için anlamı oldukça büyük olan soğumuş kahveyi içerken hâlâ gülümsüyordum.

Temizlik şirketinden gelen görevlilere eşlik edip Kuvars'ın kuru temizleme şirketinden gelen eşyalarını gardırobuna yerleştirdim. Sonra soğuğa aldırmayıp kendime yaptığım kahveyle beraber üç saat kadar geometri çözdüm, bahçede. Neredeyse tüm konularım tamamlanmıştı, bir günlük geometri ve fizik tekrarı yapıyor ardından deneme çözerek ilerliyordum. Sınav sisteminin ilk basamağı kolaydı benim için, asıl zoru ikinci kısmı başarmaktı ve başaramama ihtimali her gece rüyalarım giriyor başka imkânımın olmadığı hatırlatırcasına canımı yakıyordu.

Tek yol vardı bundan sonra ya bu sene sınavı kazanıp kendi yolumdan gidecektim belki yeniden konuşma imkânım olacaktı. Ya da... Ya da'sı yoktu aslında, büyük ihtimalle şu an zevkle izlediğim denizden aşağı atardım kendimi, çünkü geri dönüp amcamın beni biriyle evlendirip evinden atmasına ve bütün bir ömür sürünmeye ne halim ne de gücüm vardı.

Akşam karanlığı ve soğuğu çökerken şehre, kitaplarımı toparlayıp içeri götürdüm ve hafif, sağlıklı, tek kişilik yemekler hazırladım Kuvars için. Geliş saati belli olmadığı için onları servis edemedim,

salona geçip gözlerimi kapıya diktim. Bu sırada tabii yeri düzenli mi değil mi diye yoklamayı da unutmadım.

Saatler geçip hazırladığım yemekler soğurken Kuvars gelmedi. Bugün küçük bir günaydın deyişinden kendi kendine anlamlar yaratmaya çalışan kalbim kırıldı, b k ld ğ m koltukta dolu gözlerle karşımdaki boş duvara baktım, neden bilmiyorum içimde kendi kendine hayaller kurmaya çalışan bir kız vardı ve o kızın boş beklentilere girmemeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Benim umudum test kitaplarındaydı, İntegral'deydi, Trigonometri'deydi, Optik'teydi, Türkiye'de İklım eşitlilikleri'ndeydi. Benim oturup her bulduğum dakikayı  niversite sınavına hazırlanarak geçirip kendi hayallerime giden yolda ilerleyerek geçirmem gerekiyordu. Kalp kırıklıklarını gözleyerek değil.  nce kendi mesleğimi elime almam, g   bir kadın olarak kendi sosyo-ekonomik özgürlüğümü kazanmam gerekiyordu.

Küçük odama geri dönüp artık bugün Kuvars gelmeyeceği için üstümdeki sabah giydiğim tayt ve üstü çıkarıp düz, uzun, beyaz bir tişört geçirdim, kabaran saçlarımı tarayıp gözaltı kremimi sürdüm. Hızla ders çalışma masama geçmeden önce sert bir kahve yapıp hızla tükettim. Bu gece ayık kalmam gerekiyordu.

Bir deneme çözüp matematikte ve fende yanlış yaptığım konuları işaretleyip onlar için ders programı oluőturdum. Gece akıp geçerken son paragraf sorularımı da çözüp saate baktım, epey geç olmuştu ve uykusuzluktan esneyip esneyip duruyordum.

Kitabı kapatıp konunun devamını yarın çalışmak için kenara koydum. Son yirmi paragraf sorusu daha çözüp koşarak yatağıma yatmayı planlıyordum ama önce bir kahveye daha ihtiyacım vardı. Ayaklanıp panduflarımı ayağıma geçirip mutfağa doğru ilerledim. Uykulu gözlerle ışığı bulmak için elim tavana giderken kısık sesli homurdanmalar duydum, korkuyla adımları geri geri giderken sert bir şeye çarptım ve çarpmanın etkisiyle sıyrılırken bir kol belime dolandı. Burnum bu sert şeyin göğsüne çarparken onun Kuvars olduğunu anladım, bu koku o olmadığı zaman kokladığım yastıklarının en derinlerine kadar sinmiş olan beni sarhoş eden tek şeydi çünkü.

"Şşh, küçük," dedi beni tutup göğsüne bastırmaya devam ederken. "Korkma."

Sesim çıkmazken tüm bedenim tepeden tırnağa titredi. Beni bırakırsa dizlerimi taşıyamayacağımın bilincinde olarak başımı kaldıramadım, o da beni bırakmadı zaten.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum ama bana bir asır gibi gelmişti, en sonunda o ışığı açtı ve bir anda onu tamamıyla karşımda görünce kalp atışlarım bir dünya rekoruna imza attılar. Üzerimde sadece beyaz bir tişört olduğu için utanırken beni o tepeden tırnağa uzun uzun süzdü beni.

Birkaç günlük sakalı, içine kan sinmiş yeşil gözleri, aldığım pahalı viskinin kokusu ve buram buram o... Bacaklarımı birbirine bastırırken beni bırakması için bir adım geriye attım ama homurdanarak geri çekti. Sanırım sarhoştı. Üzerindeki sabah işe giderken giydiği takım elbisesinin yerini zaten göğsünde açık birkaç düğmesiyle siyah bir gömlek almıştı. Onu böyle görmek pek alışıldık bir durum değildi. Çünkü o sahip olduğu her kuruş için çalışan, daima şirketlerini takip eden işkolik bir adamdı, şu ana kadar ne kız arkadaşını eve getirdiğini görmüştüm ne de sarhoş geldiğini... Bugün içmişti ama, ne olmuştu ki, bu aralar çok dikkatsiz bakıyordu kendine.

Ona ayılması için kahve yapmam gerektiğini söyleyen beynim devreye girerken tekrar geriye doğru bir adım attım. Buna yine homurdandı. "Gitme," dedi. "Çok güzel kokuyorsun."

Yanaklarım pembeleşirken dizlerim tutunamadı ama bir çırpıda çekip çıkardım kendimi. Sonuçta o sadece sarhoş bir adamdı, söylediklerini ciddiye almamam gerekiyordu.

Geriye dönüp kahve yapmak için yürürken ona bakmamaya çalıştım, göz göze gelirsek titreyen dizlerime bu sefer söz geçiremeyebilirdim.

Sakin ol, Cemre. Lütfen sadece sakın ol.

Sade, acılı bir kahveyi hazırlamam beş dakikamı alırken o da olduğu yerden kıpırdamadı, beş dakika boyunca arkamda durdu.

Kahveyi mutfak masasının üzerine koyarken "İçmeyeceğim," dedi.

Ona dik dik bakarken sarhoşluğunu gözlerimle gördüm, duvardan destek almadan ne yazık ki duramıyordu. Ne kadar içmişti böyle... Bu kahveyi içmek zorundaydı ama ona bunu anlatabilme imkânım yoktu. Not defterim ve kalemim kendi odamda kalmıştı. Bugün aklıma geldi işaret dili kullan demişti ama pek bildiğini zannetmiyordum. Bu evden

içeri girdiğinden beri sadece o konuşmuş ben dinlemiştim, sadece lazım olduğunda bir şeyleri yazarak vermiştim ona.

"Odama gideceğim," dedi yerinden kıpırdarken. Hemen yalpalayınca yanına gittim. O benim belime tutunurken mutfağın girişindeki asansöre doğru yöneldik, kokusu yine dizlerimin bağını çözmüştü ama amacımı tamamlayana kadar yere yığılmayı düşünmüyordum.

Odasına götürüp yatağını açarken "Gömleğimi çıkar," diye emretti bana. Yeşil gözleri iyice bayık bakmaya başlamıştı, o sızmadan önce titreyen ellerimi uzattım ona doğru.

İlk düğmesini açmadan önce odasının ışığını söndürüp sadece gece lambasını açtı, çok az bir ışık vuruyordu şimdi ona. Sürekli öne gelen saç telime üfleyip bir diğer düğmeye geçerken onun elleri de benim asi saç telime gitti, onu alıp kulağımın arkasına sıkıştırırken kalbim kriz geçirirken eşikten döndü.

"Sen," diye fısıldadı gizli bir sırrı açığa veriyormuşçasına. "Çok..." Durdu. "Çok güzelsin."

Elim durup kalırken onun gözlerine bakıverdim. Biri ilk defa bana bunu söylemişti, güzel olmadığımı tabii ki biliyordum ama onun sarhoşta olsa böyle bir fikri olduğunu duymak çok çok iyi hissettirmişti.

"Devam et," dedi duran ellerimi kastederek. Ben devam etmek için parmaklarıma komut verirken o yeniden konuştu.

"Bu aralar neden her yerde sadece sen varsın?" Bu soruyu bana sormaktan çok kendine soruyormuş gibiydi ama sarhoş olduğu için ciddiye almadım. Ciddiye alınır bir tarafı yoktu ben sadece onun ev işlerini yapan bir yardımcısıydım.

"Eskiden böyle değildi. Şimdi gözümü kapıyorum sen, uyanıyorum sen, gece sen, gündüz sen, ay sen, güneş sen, her yerde sen, tüm varlığıma sızmışsın." Alnını alnıma dayadı. "Ne ara böyle oldu, ne ara böyle sindin içime?"

Şaşkınlıkla karşımdaki adama baktım, neler söylüyordu böyle. "Kendinde değil," dedi mantığının sesi. "Haddini bil, sen kimsin ki sana bunları söyleyecek sana söylemiyor, kendinde değil."

İçim ezilirken alnını çekti benden. "Ah o gözlerin... Seni ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkmıyorsun ki... Senin olmadığın her an, gözümü kapadığım her an, yurtdışındaki her an, işteki, toplantıdaki

her an sadece sen varsın. Nasıl olabilir böyle bir şey? Nasıl sızabilirsin ki bu kadar sıra sürede aklıma?"

Uzandı ve ben şaşkınlıkla ona bakarken, beni belimden tuttu ve elleriyle sıkı sıkıya sardı beni, bana sarılırken o şaşkınlıkla öylece kaldım. "Sensizken seni ne kadar özledim ben biliyor musun?"

Bende ona sarılırken "Kendinde değil," dedi mantığım. "Sana söylüyor olamaz, üzerine alınıp mutlu olma."

Yine de gülümsedim, onun kokusunu içime çekerken öylece anın içinde kaldık. Ayrılmak zorunda olduğumuzu ben fark ederken, ağır ağır koptum ondan. Kuvars Demirhan homurdandı ve beni kendine çekti yeniden. Gözlerimiz birbirine kilitlenip kaldı. "Hep etrafımda ol istiyorum, hep..."

Bakışlarının etkisi azalmak yerine saniyeler içinde daha da arttı. Sanki odadaki hava daha da ağırlaşıyormuş gibi hissediyordum.

Kendime gelebilmem için tüm gücümü toplarken kenardan eşofmanını aldım, ona uzattım. O giyinirken ben çıkışa doğru ilerlemek için hareketlendim ama az önce mutfakta olduğu gibi eli bileğime kapandı ve belimden tutup beni bir anda yatağa düşürdü, küçük çaplı sesimin yettiğince bir çığlık dudaklarımdan çıktı. "Şsh, küçük, korkma."

Heyecandan göğüs kafesim hızla inip kalkarken ne diyeceğimi bilemedim bile. Başını benim göğüslerime yerleştirirken "Benimle uyuyacaksın bu gece," dedi ve gece lambasını söndürüp yerini korudu. Göğüs kafesim nefesimin düzensizliğinden ve korku ile heyecanla karışık atan kalbimden mütevellit deli gibi atarken itiraz etmek için bir iki ses çıkarmaya çalıştım ama "Şsh," diye uyardı tekrar beni.

"Bu gece benimlesin, kokun sinsin istiyorum her yere."

6.BÖLÜM "AŞK"

"Eskiden böyle değildi. Şimdi gözümü kapıyorum sen, uyanıyorum sen, gece sen, gündüz sen, ay sen, güneş sen, her yerde sen, tüm varlığıma sızmışsın."

6.BÖLÜM "AŞK"

Şaşkınlık.

İliklerime kadar yayılan bu duygunun hissettirdikleri kelimelere dökemeyecek kadar dilimi damağımı kurutmuştu. Tek ihtiyacım olan başımdan aşağı dökülecek olan soğuk su dolu bir kovaydı sanırım. İrkilerek beni sımsıkı tutan adamın kollarında hala olduğumun bilincine vardım, onun başı benim göğsümün üstündeydi ve üzerimdeki tişört bacaklarımı ortaya serecek kadar açılmıştı.

Aşk.

Şaşkınlığın yerini utanç alırken yanaklarım pembeleşti ve kalbim göğüs kafesimi dövdü. Hayır, onunla bu şekilde yatamazdım, yatarsam sabaha kaskatı kesilerek ölebilirdim.

"Bu gece benimlesin, kokun sinsin istiyorum her yere."

Az önce bu cümleyi söylemişti değil mi? Ben yanlış duymamıştım. Yutkunurken ılık ılık damarlarıma akan hisse engel olamadım. "Nefes al," diye seslendi Kuvars bana, ben kendi düşüncelerim arasındaki labirentte kaybolurken... Sanki o hatırlatmış gibi nefes aldım, derince. Heyecandan elim ayağım tutmaz hale gelmişti ve bu sadece beni rezil ediyordu. "Sakin ol, uyuyacağız sadece."

Sessizlik bir süre boyunca aramızda asılı kaldı, o sarhoştı ve sabah bizi bu halde görünce önce beni kovacak sonra... Sonra dönüp hayatına devam edecekti benimde lanet olasıca amcamın evine dönmekten başka çarem kalmamış olacaktı. Acıyla irkilirken göğüslerime gömülü olan başı kıpırdadı Kuvars'ın.

"Saçlarımı okşar mısın, güzelim?"

Hemen yanımda duran sol elim kendiliğinden harekete geçerken Kuvars daha rahat bir pozisyon aldı. Ne yaptığının bilincinde bile değildim, yapmamalıydım ama yapmayı çok istiyordum ve belki de sabaha onun bunları hatırlamayacak olması bana güç veriyordu.

Saçları yumuşacıktı, tertemiz kokuyordu, zaman zaman nevresimlerinden aldığım o şampuan kokusu gibi... Elim saçlarımda gezinirken iyice sarındı bana, artık ondan kaçacak hiçbir yerim yokken çıplak bacağı benim bacağıma değiyordu.

Ben hissettiklerimin altında gevşerken o da bana doğru büküldü, elleri kolları iyice sardı beni, ondan kaçmamı engellerken saçlarını sevmeye devam ettim. Huzur parmak uçlarıma yayılıyordu. O uyuyakalırken ben de aramızda hiçbir engelin ve sınıf farkının olmadığı bir dünyanın umuduyla kapadım gözlerimi.

Beni mengene gibi sarmış olan kolların arasında uyandığımda birkaç saniyeliğine nerede olduğumu anlayamadım, sıcaktı ve sırtım yumuşacık bir yatakla bütünleşmişti ama göğsümün tam altındaki ağırlık belimi ağrıtıyordu. Ve çok güzel bir koku burun deliklerime doluyordu...

Sonra onu fark ettim, Kuvars Demirhan'ı. Bana kollarını dolayıp, üzerime sinen kokusuyla yanımda uyuyan adama... Telaşla fark ettiğim gerçek başımdan aşağıya dökülen bir kova soğuk suya bedel olurken korkuyla üzerime baktım. Tişörtüm sıyrılmıştı. Kuvars'ın başı da karnımdaydı. Uyanıp beni bu halde görürse büyük ihtimalle bunu açıklamak yerine kendi hayatımı sonlandırmayı tercih ederdim. O yüzden hızla yataktan kalkmaya çalıştım ama beni saran eller öyle gergindi ki ben buna teşebbüs ederken bile homurdanarak beni iyice yatağa bastırmıştı.

Korkuyla dudağımı ısırıp bu sefer yavaş yavaş elini üstümden çekmeye çalıştım, bu sefer homurdana homurdana kendime bir alan yaratıp oradan koşar adım kaçmayı denedim. Ama bu çalışmam da bir engele takıldı. Ayağım dün gece kendi ellerimle çıkardığım Kuvars'ın kemerine takılırken yüz üstü düştüm, son anda çılgınlığımı tutarken 'küt' diye bir ses çıktı. Kendi aptallığıma küfrederken ne yapacağımı bilemediğim için yine elim ayağım birbirine dolaştı ve az önce sanki canım az acımış gibi bu seferde burnumu yere pat diye çarptım.

Allah'tan Kuvars bu seslere uyanmazken sessizce kendimi attım odadan, koşar adım merdivenleri inip kendi odama girerken yaşadığım adrenalin ile kalp atışlarım sınırını zorluyordu. Utanç, şaşkınlık ve aşk. Şu an hissettiğim bu üç duygu birbirini ezerek öne geçmeye çalışıyor ama kalbim onlara "Bir durun, ortalık karışacak," diyordu. Ki

gerçekten de durum böyleydi, bütün hissettiğim bu tuhaf hislere rağmen mutluydum. Gerçekten mutluydum ama. Cidden.

Kuvars'la uyumuştum, onunla... Hayatımın en özel gecesi idi, en özel... Benim gibi bir kadının onunla yan yana geliyor olması bile mucizeyken, şu an üzerimde onun kokusu vardı, karnımda sıcaklığı, göğüs kafesimde varlığı...

Üstümdekileri çıkarıp banyoya girip duş teknesine oturdum, üzerimdeki iç çamaşırlarından kurtulduktan sonra suyu açmadan gözümün kenarında gözyaşlarımla tişörtümü kokladım. Aman Allah'ım, saçlarımdaydı kokusu. Birkaç dakika önce ona sarılarak uyuyordum. Teni tenime nüfuz etmişti... Suyu ayarlarken tişörtümü kenara koydum, içim kan ağlasa bile yıkanıp onun kokusundan arınmam gerekiyordu. Bu gece anılarıyla beraber hiç olmaması gereken bir yerde kalmalıydı, yoksa ben yok olurdu, haddimden fazla beklentilere girersem hayal kırıklığı tattığım tek duygu olurdu.

Saçlarımı hızlıca kendi şampuanım ve saç kremimle yıkayıp duruladıktan sonra vücudumdaki bütün izlerinin üzerinden suyla geçtim, karnıma dokunmuştu, ellerime... Düşünme, diye hatırlattım kendime. Düşünme. Hızlıca kurulanıp siyah elbisemi geçirdim üstüme, makyaj yapmayıp öylece saçlarımı kendiliğinden kurumaya bıraktım. İki yıl içinde bende düzene giren şeylerden biri de kilomdu. Beslenmemle beraber, çökük yanaklarım dolmuştu, artık eskisi gibi kaburga kemiklerim ortada değildi, daha sağlıklı görünüyordum, daha canlı ve mutlu bakan gözlerim vardı.

Test kitaplarımı düzenleyip beyaz tişörtümü gardırobumun derinliklerine sakladıktan sonra bu sabah sahil yürüyüşü yapmaktan vazgeçip odamda volta atıp atıp durdum. Dün gecenin ayrıntıları aklıma geldikçe sürekli gülümseyip duran kendimi sarsasım geliyordu, düşünmemek için çabalıyordum. Sonra bir de Kuvars faktörü vardı, bugün uyandığında dün geceyi hatırlıyor olursa bugün işimdeki son günüm olabilirdi ve biraz gerimde duran çalışma masamın üzerindeki üniversiteye hazırlık kitapları ile vedalaşmak zorunda kalırdım. Korkuyla çarpan kalbime inat kalkıp kahvaltıyı hazırlamak üzere mutfığa geçtim, kendime bir yeşil çay yapıp onu titreyen ellerimle içerken arkamda bir hareketlilik oldu. Başımı o tarafa doğru çevirdiğimde onu gördüm ve kalp atışlarımın bir anda maraton koşuyormuşçasına hızlanmasına engel olamadım.

"Cemre," dedi sertçe. Ona doğru dönerken siyah eşofmanlarını giymiş olduğunu gördüm, hâlbuki dün onun bedeni ve benim bedenim arasında... Düşünme!

"Bana sert bir kahve yapıp getir, kahvaltı yapmayacağım. Bir de varsa bir ağrı kesici," başını tutarak salona doğru geçerken hiçbir şey hatırlamadığını anlayıp derin bir nefes verdim. Bu benim kurtuluş biletim gibiydi, tek çıkış yolumdu. Peki, neden öyleyse içimde bir yerler kırıldı?

Ağrı kesici ve suyu hazırlayıp kahve ve yanında belki yer diye mini bir sandviç yaptım. Yanına götürdüğümde köşe koltuğa uzanmış, parmaklarını ensesine bastırıyordu. Önündeki sehpa elimdekileri bırakırken gözünü açıp bana bakmadı.

"Buraya gel," dedi ben yine sessiz sedasız odadan çıkmak üzereyken. Ona doğru döndüğümde "Başım çatlıyor, masaj yapar mısın?" diye sordu.

Nefes alamadığım yarım dakika boyunca şaşkınlıktan irice açılmış gözlerle ona bakakaldım. "Dikilmeye devam edecek misin öyle?" dedi dudaklarında çarpık bir gülümseme peyda olurken.

Ayaklarıma söz geçirip yanına giderken ellerimi tutup başına götürdü ve ben koltuğa otururken başını dizime koydu, bir an kalbime giden damarlar tılandı. Gözüm hiçbir şeyi göremedi ama sadece bir an için böyle oldu.

Şimdi konuşabilseydim eğer söylenecek çok şey vardı aslında ama her zamanki gibi sustum ve titreyen ellerimle başını ovuşturmaya başladım, bu sefer saçlarının kokusu avuçlarıma siniyordu. Sessizlik parmaklarıma eşlik ederken huzur yeniden can buldu aramızda, ta ki onun telefonunun sesi duyulana kadar. Cebinden çıkardığı telefonunu çıkarırken ben de ellerimi çektim onun başından ve homurdanarak bana baktı.

"Ne var?" Telefonu kulağına dayayıp güzel iltifatlarını karşısındaki insana yöneltirken ben de fazlalık olduğum yerden çıkıp evin diğer işlerini halletmek üzere mutfığa geçtim. Her şeyden anlam çıkarmak istemediğim için içerideki manzarayı düşünmeyi kestim. Eğer bugünkü işlerimi erkenden bitirebilirim biraz geometrideki eksiklerimi tamamlayacaktım, bu yüzden hızla işe koyuldum.

Bir saat böyle akıp gider, Kuvars Bey kendi çalışma odasında işlerine odaklanırken telefonumun sesiyle yaptığım işlerden başımı kaldırdım.

Arayan kişinin ismini görmek bile yerimden sıçramama neden oldu. Amcamın oğlu Ahmet, bu hayatta sevmediğim ne varsa tüm özellikleri üzerinde toplamış yegâne kişiydi, çocukluğumuzdan bu yana hiç anlaşılamadık. İki zıt kutuptuk ve onu görmeyi bırak adını duymak bile sinirlerimi geriyordu. Ama el mecbur açtım telefonu.

"Naber kız dilsiz?"

Gözlerim kapanırken acı bir sis gibi çöktü kirpiklerime.

"Neyse benimki de soru işte, maaş hazır mı maaş, bak ben geliyorum bir saate sizin yalının önünde olurum, tamam mıdır?"

Mide bulantım yükselirken "Hayır değildir," diye bağırmak istedim, sesim yetmedi.

Telefon kapanırken ona o parayı vermediğim takdirde çıkaracağı rezilliği bildiğim için kenara koyduğum paraya uzandım. Kuvars'ın asistanı Sevil Hanım, buraya ilk başladığım zamanlar maaşımı banka hesabıma yatırdığı için sevgili kuzenim ve amcam o banka hesap kartını kullanmama bile izin vermiyorlardı. Ama sonra Sevil Hanım, açık öğretim sınavına girmek için yatırmama gereken parayı bile bulamadığımı fark edince durum açıklığa kavuşmuştu, o günden beri maaşımı kendisi elden veriyordu. Ama bunun da fark edilmesi zor olmamıştı, evde tek başıma olduğum günlerden birinde kuzenimden yediğim bir güzel dayak sonucu ayın belli gününde parayı elden ona teslim etmem gerektiği konusunda anlaşmıştık.

Bu ayki paramın bir kısmını test kitapları için kullanmıştım, eğer kuzenim bunu fark ederse bu hiç iyi olmayabilirdi, özellikle bugün Kuvars Demirhan evdeyken.

Dudaklarımı ısırıp zarfı sıkı sıkıya tuttum. Ne yapıp edip kuzenimi göndermeli, rezalet çıkmasını engellemeli ve eve geri dönmeliydim.

Saçlarımı kopara kopara geçen sıkıntılı bir saatin ardından kuzenimin yeniden aramasıyla dışarı çıktım, bu aralar evlenme arifesindeydi, böyle haraç gibi parasını almak yerine güzelce istese de verirdim ben ona.

Gececek, sabret, dedim kendi kendime adım ata ata çıkış kapısına yürüdüğüm her an. Bir gün özgürlüğe uçan bu gökyüzündeki kuşlar gibi olacaksın, istediğin okulu ve bölümü kazandıktan sonra... Bu sana parazit olan aileden kurtulacaksın, kimse tutamayacak seni...

"Oo kuzen naber ya?"

Sessizlik. Onu en son gördüğümünden bu yana bel bölgesindeki yağ oranı giderek artmıştı. Üstten üstten baktım kendisine. Çabucak bitsin ve gitsin istiyordum, bu yüzden elimde tuttuğum zarfı hızlıca uzattım ona ve evin girişine doğru bir hamle yaptım.

Kuzenim hemen bileğimden tutup beni duvara vuracak şekilde geriye çekerken "Nereye böyle? Daha karpuz keseceğiz," dedi.

Midem bulanırcasına ona bakarken "Seninki de hayat he," dedi. "Her gün denize sıfır evde oturuyorsun, oh mis gibi, bizde inşaat işlerinde sürünelim, bu paranın yarısı da yok."

Zarfı açıp parayı sayarken Ahmet'in o iğrenç yüzüne bakmamak için başımı çevirip yalının üst katına baktım, o sırada çatık kaşlarla oradan beni izleyen adamı gördüm. Kuvars Demirhan'ı.

Utançla önüme dönerken bizi görmemiş olması için dua ettim ama bakışları tam burayı hedef almıştı. Ofladım, işler iyice kötüleşmeden yakamı bırakmıyordu.

"Bu para eksik lan, hemi de bin lira kadarı. Nerde lan bu para?"

Karşımdaki adama bakarken ellerimle test kitaplarını anlatırcasına işaret yaptım. Yine anlamayınca telefonumun notlar bölümünü açıp yazdım ona.

"Ulan dilsiz bak! Biz yemeğe para bulamıyoruz, o kitaba para veriyor! Sanki bir bok olacakmış gibi."

Sessizlik işte en çok bu zamanlarda canıma tak ediyordu, gözlerim dolu dolu olurken bana yakıştırdığı o kelimenin iğrençliğiyle çenem sarsıldı. "Hayır," dedi içimdeki yalnızlığım. "Sen öyle biri değilsin, lütfen kendine bu sıfatı layık görme."

Kuzenimin eli çenemi sıkmak için doğrulurken onu itmeye çalıştım ama gelen yumruk aniden oldu. Ağzımın içi kan dolarken "Ulan dilsiz, biz sana iş imkânı veriyoruz sen böyle mi ödüyorsun lan bunu, bizden çalarak mı?"

Çenemi sıkarken gözyaşlarım çok dayanamadılar, birbiri ardı sıra geldiler

"Köpek bile yediği kaba pislemez lan!"

"Lan senin o elini kırarım, sen kime vurduğunu sanıyorsun?" Arkamdaki adamdan gelen ses üzerine gözlerim kapanıverdi, az önce onu tamamen unutuvermişim ama şimdi gelmiş ve kendini hatırlatmıştı. Utanç yine egemen oldu kalbimde.

"Sana ne hemşerim bak sen işine, ne karışyorsun, aile meselesi var burda!" Ahmet'in cevabı üzerine sinirden bir boğa gibi üzerine atlayan Kuvars'ı tutamadım, bir çığlık boğazımdan firar ederken sahil kenarındaki insanlar sese doğru döndüler.

"Mahvederim ulan senin aileni! Senin ona vurduğun eli kırmaz mıyım ben?"

Ahmet'in elindeki zarf kenara savrulup içinden çıkan paralar etrafta uçuşurken Kuvars ardı ardına vurmaya devam etti. Kavgaya müdahale etmek isteyenlerden biri ünlü iş adamı Kuvars Demirhan'ı tanıyıp elindeki telefonla video kaydına alırken ben sadece durabildim.

Ne "Dur," diyebiliyordum ne de "Yapma."

Sadece uzanıp Kuvars'ın ardı sıra yumruk atan kolunu tutmaya çalıştım ama bunun üzerine geriye savrulmam kaçınılmaz oldu. Başımı yere çarparken bu sefer ucuz kurtulamadım ve acı beni etkisi altına aldı.

"Cemre!"

Kuvars benim arbedede düştüğümü fark edip bana doğru gelirken gözlerinde ilk defa gördüğüm bir duygu kol geziyordu. Endişe, korku? Neydi bu?

"İyi misin?" diye sordu ben bilincimi kaybedeceğimi sanırken. Ahmet çok kötü bir durumda, yerde yığılıp kalmıştı.

Başımı salladım.

"Özür dilerim," dedi beni iki eliyle kucaklayıp bu sefer o beni göğsüne yaslarken. "Geçti her şey."

Tekrar etti.

"Özür dilerim."

İlk defa birisi benden bir şey için özür dilerken utanç ve şaşkınlığı ezen aşk kalbimde başımı kaldırıp dolu gözlerle bana bakıverdi.

Kuvars Demirhan o gün sadece, yüzümdeki şiddetin izini değil, ruhumdaki yaraları da gördü.

Bir eli sinirle ilkyardım çantasını açarken diğer eliyle telefonunu tutuyordu, karşıdan gelen konuşmaları dinlerken güzel kaşları çatılmıştı. "Bak," dedi telefonunun karşısındaki kişiye. "O herifin ne kadar fazla ceza alabiliyorsa o kadarını almasını istiyorum, ne demek lan gün ortasında bir kadını dövmek!" Sinirli bir soluk alırken onun benim kuzenim Ahmet'ten bahsettiğini anladım.

Maalesef Ahmet'i döve döve yere yığıdıktan ve polis arabaları kapının önüne geldiğinden beri onun gözlerinin içine bakamıyordum. Benim yüzümden ne hallere düşüp rezil olmuştu. Polisler gelince onları çok rahat bertaraf edip suçlu olarak kuzenimin götürülmesini sağlamış sonra da kendi emri altındaki bir avukat ordusunu Ahmet'in bütün ömrünü karartmak için adliyeye göndermişti.

Yardım çantasından tentürdiyotu çıkarıp kapağını açarken telefondaki diğer kişiyi dinledi. Kuzenimin Kuvars Demirhan ile başa çıkmasının imkanı yoktu, hayır bütün bu olanları hak ettiğini çok iyi biliyordum ama yine de yıllarını bir hapis hanede, dört duvar arasında geçirecek olması çok çok fazla geliyordu. Bir özür yeterdi bana, bir de artık vurmaması...

Kuvars elindeki şeyi açıp pamuğa tentürdiyotu döktükten sonra geri kapadı. Pamuğu Ahmet vurduğu için patlayan dudağıma değdirirken acıyla olduğum yerde kımıldadım, çok şiddetli vurmuştu ve dudağıma sadece dokunulunca bile sızım sızım sızılıyordu.

Kuvars hızla pamuğu çekip gözlerini bir anlığına kapatıp geri açtıktan sonra sordu. "Acıttım mı?"

Başım la hayır işareti yaparken gözleri nihayet bir sürenin ardından benim dolu gözlerimle buluştu.

"Bana yalan söyleme."

Hala telefonda olduğu için karşı taraf bir şey söylemiş olacaktı k, "Sana demedim," dedi telefondaki sese. "Sürecin hızlanmasını sağlayın, ben o kadar uzun bekleyemem, hemen ceza almasını sağlayın."

Ardından telefonu kapatıp hızla yanındaki masaya attıktan sonra bana doğru geri döndü. Defterim yanımda olmadığı için ona kuzenimden şikayetçi olmayacağımı nasıl söyleyebileceğimi bir süreliğine düşündüm, çünkü eğer bunu şimdi söylemezsem daha sonra söylememin bir anlamı olmayacaktı ve ondan sonrada amcam oğluna yaptıklarını duyunca beni burada öldürecekti.

Eli çenemi tutarken bu sefer pamuğu yumuşacık bastırdı ve dudağımdaki patlağı temizledi, daha sonrasında parmak uçları dudaklarımda gezindi. Şimdi benim oturduğum koltuğun tam karşısındaki masada oturuyordu ve tamamen bana dönüktü.

Bu kalp atışlarımı hızlandırırken onun eli bu sefer yanağıma kaydı, sanki dokunmaya kıyamadığı kırılğan bir parçaymışım gibi öylece asılı

kaldı. Gözleri tekrar kapanırken bu az önceki orana biraz daha uzun sürdü ve en sonunda açıldı o yeşil dünyalar.

O sırada ben hızla ayaklanıp kenarda köşeye bıraktığım küçük not defteri ve kalemlerden birini ararken Kuvars bana ne yaptığımı çözmeye çalışır gözlerle baktı. Nihayetinde bulup oturduğum yerime geri döndüğümde hızla yazmaya başladım ama elime dokunan elle başımı tekrar kaldırıp ara vermem gerekti.

"Bir süredir işaret dilini öğreniyorum," dedi. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım, benim için öğrenip öğrenmediğini sorma ihtiyacıyla ona baktım. İki sene önce bu evde çalışmaya ilk başladığım zaman asistanını arayıp kendi için işaret dili eğitimi aldığını biliyordum. Benim sorgulayıcı bakışlarıma karşılık eli ensesindeki saçlara gitti, onları karıştırırken ben onun yüzünü incelemeye ve bir cevap aramaya devam ettim.

"İş hayatında gerekiyor, biliyorsun."

Başımı sallarken bu sefer işaret dilini kullandım, bu açıklama beni tatmin etmişti ama bu seferde nasıl anlatacağımı bilemedim.

"Ben o adamın hapse girmesini istemiyorum, yaptığı yanlıştı ama bunu ona yapamam."

Uzun uzun ellerime baktıktan sonra bakışları tekrar benim gözlerimi buldu. "Saçmalama," dedi. "Şu haline bak." Dudağımı gösterirken utançla bakışlarımı eğdim.

"Lütfen, bu benim kararım. Siz karıştığınız için teşekkür ederim ama bu benim meselem ve ben kuzenimin hapse girmesini istemiyorum."

"Sıçtırtma lan kararına!" dedi beni sertçe kendine çekerken. "O puştı kimse kurtaramaz benden artık, sen bile!"

Benim itiraz etmeme izin vermedi. "Git uyu ve dinlen, bir daha da böyle saçma sapan konuşma, sana vuracak ve özgürce gezecek öyle mi?" Duraksadı ve gözlerime baktı. "Belasını sikerim onun!"

Amcamdan gelen ikinci çağrıyı da cevapsız bırakırken aynanın karşısında patlamış dudağıma yavaşça dokundum, bu işin sonu çok daha kötü bitecekti hissediyordum, içimde bitmek bilmeyen bir sıkıntı kol geziyordu. Amcam, oğluna yaptıklarını öğrenince bu sefer arada bir Kuvars Demirhan olsa bile kurtulamayacaktım, kafamı kıra kıra beni bu evden çıkarıp şikayetimi geri almamı sağlayacaktı sonra da

büyük ihtimalle babamın hatırasına saygısızlık yapmak pahasına da olsa beni yaşlı bir adama hasta bakıcılık yapmam için evlendirecekti.

Bir damla yaş gözümünden akıp giderken işin ne ara buraya vardığına hala inanamayışımı korudum, Kuvars'a beni koruduğu için minnettardım... Ama bu benim eğitime ve hayatımın geri kalanına engel olursa ne yapacaktım?

Türkiye maalesef hala erkek egemen yönetilen bir ülkeydi, bir çocuk kadının hala kocaları izin vermediği için çalışmadığı, tek görevinin çocuk büyütme ve ev ahalisine bakmak olduğunu sananların olduğu ülke. Bu ülkede amcamda bu kafadaki insanlardan bir tanesiydi, ona defalarca liseye devam etmek istediğimi söylememe rağmen yengemin kıskırtmalarıyla bu hak elimden alınmıştı, kendi zekasız oğlu daha ortaokulu bile bitiremediği için benim okumam onun için büyük bir yenilgiydi, okul birincisi olmama rağmen. Bu yüzden eğitim hakkım elimden alınmış, iş hayatına zorla atılmak durumunda kalmıştım, bu sırada amcam karımı asla çalıştırmam diyordu. Ben on dört, eşi otuz sekiz yaşındaydı.

Bu ev benim tek mucizemdi, açık öğretimi de tamamlamış sınava çalışmaya başlamıştım, kurtuluşumun tek yolu vardı, o da üniversite sınavını kazanıp sonrasında kendimi tedavi ettirmek... Şimdi bunun elimden alınacak olması ihtimali bile korkudan bir yerlere kaçma hissiyatı doğuruyordu.

Bir ağrı kesici alıp su içerken yatakta ayaklarımı kendime çekip hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya devam ettim, amcam üçüncü kez beni arıyordu.

Anne, baba, keşke burada olsaydınız...

Kapım tıklanıp ardından açıldığında olduğum yerde toparlanmama imkan olmadan kalakaldım, Kuvars kapıdaydı.

"Sana süt ısıttım," dedi sesi çok emin çıkmayarak. Benim ağlayan gözlerimi ve yanaklarımı görünce olduğu yerde kaldı. Benim küçük odamı uzun boylu ve kaslı cüssesiyle dolduruyordu.

"Ne?" diye sordu kararan bakışlarla. "Ne oldu?"

Yanaklarımı silerken işaret dilini kullanarak teşekkür edip sorusunu cevaplamadım.

Bir küfür homurdandı. "O herif için mi ağlıyorsun?" Yanıma gelip eli çeneme giderken yüzümü kaldırdı ve benim yaşlı gözlerimle onun

sinirli bakışları birbirine değdi, yine. "Aile falan demişti bu şerefsiz, sevgilin miydi senin, o yüzden mi ağlıyorsun?"

Sorularına cevap alamadığı her an arttırarak ve ısrarla sormaya devam etti. Ona şaşkınca baktım, bunu nasıl düşünebiliyordu.

İşaret diliyle anlattım. "*Sadece kuzenim.*"

Sinirli ifadesi kaybolup yerini çarpık gülümsemesi ve hayranı olduğum gülümsemesi alırken "Ha, kuzenin yani," diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra kendine gelmesi gerektiğini hatırlamış gibi irkildi. "Kuzenin olsa bile hiç kimsenin sana bunu yapmaya hakkı yok, Cemre. Kimse senin gözyaşından daha değerli değil."

Sustu.

Sustuk.

Kelimeler güçlü silahlardır ama hani bazen olur ya, sadece gözler yeterdir, anlıyorsa karşıdaki. Sessizlik bazen en büyük armağandır, işte bu bir dakikayı aşan süre boyunca en büyük hediye bana verilmiş gibi hissettim.

"Gel," dedi kapıyı açarken. "Seni gözümün önünden ayırmamam gerekiyor, anlaşıldı. İçeriye geçelim."

Onun arkasından elimde sıcak, onun hazırladığı sütle gezerken telefonumu ve not defterimi arkamda bırakmanın özgürlüğüyle yürüdüm.

Üzerimden kalkan yükü tarif etmemin olanağı yoktu. Onun arkasından geçip onun gösterdiği koltuğa otururken ellerimi önümde birleştirip başımı yere eğdim.

"Anlat," dedi gür sesiyle Kuvars ben ona bakamazken. "Neden o herife para veriyordun?" Gözlerime şaşkınlık sinerken her biri zarftan çıkıp etrafa savrulan para destesi geldi aklıma, çekingenlikle baktım. Bunu anlatırsam eğer kendimi küçük duruma düşürmüş olacaktım.

"*Borç istemişti.*"

Hareket eden ellerimi okuduktan sonra kararan yüzünü bana çevirdi. "Sen şuna haraç kesiyordu desene."

"Hayır," işareti yaptım hızlıca. "*Bu aralar düğün hazırlığı yapıyordu, borç istedi sadece o yüzden.*"

"Döverek mi istiyordu borcu senden Cemre?" Yine olumsuz anlamda salladım başımı.

"Sadece tartıştık, çocukluğumuzdan bu yana beraber büyüdük, tartışırız arada." Ellerimi okumakta zorlanınca tekrar anlattım ona.

"Çocukluğunda beri mi? Anne ve baban nerede senin?"

Uzun bir sessizlik olurken başımı eğdim. Ellerim titreye titreye ona durumumu anlatırken karanlığın sindiği bakışları yumuşadı.

"Yoklar, vefat ettiler, bana amcamlar baktı."

Duraksarken onunla ilk defa kimsesizliğin sınırlarını paylaştık, ilk defa kendimi onun gözlerinin önünde çırlçıplak hissettim, bu bedeni bir şey değildi ona ruhumun çıplaklığını sunuyordum, ardından buna karşılık olarak beni tutup kendine çekerken aniden ne ara başım onun göğsüne kondu bilemedim. İyice rahat bir pozisyon almama neden olurken "Söz veriyorum," dedi "Gececek hepsi."

Tek umduğum dilek bu olurken göz kapaklarımın altında bastıran uykuya çok direnemedim, öylece göğsünde uyuyakaldım.

Uykuyla uyanıklık arasında bir kapının çalışını duyup olduğum yere daha çok sığınırken bir sürenin ardından biri beni olduğum yerden kaldırdı, bir süre yürüdükten sonra benim sırtım yumuşacık bir yatakla buluştu, bulunduğum oda büyük ihtimalle cam açık olduğu için soğuktu ama birinin camı kapatmasıyla o soğuklukta geçti.

İyice olduğum yatağa sığınıp yorganı üstüme çekistirirken homurdandım, biri bana doğru eğilip "Şsh, uyu," diye fısıldarken bunun Kuvars olduğunu fark ettim, onun dudakları benim saçlarıma değerken yeniden uykuya daldım.

Uyandığımda duvardaki saat akşamın on birini gösteriyordu, başımı ovuşturup üstümdeki yorganı atarken kendi odam yerine Kuvars'ın odasında olduğumu fark ettim, buraya nasıl geldiğim ya da getirildiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Siyah çarşafların arasında tek başımaydım, başucumda bir su, bir de artık soğumaya başladığını tahmin ettiğim bir süt vardı. Dudağımın sızısı geçmişti ama kötü şekilde kabuk bağlamıştı.

Bugün hiç ders çalışmadığım ve kuzenimin olayı yüzünde ciğerlerime dolan ağırlıkla yataktan kalkıp çıplak ayaklarımla yere bastım. Başım bir süreliğine dönerken komodinde duran sudan bir yudum aldım.

Bardağı geri yerine bıraktıktan sonra Kuvars'ın odasından, ona bakmak için çıktım, büyük ihtimalle benim tam bir baş belası olduğumu düşünüyor olmalıydı. İki gündür onun yatağında yatıyor,

kuzenimle kavga etmesine neden oluyordum. Ona olduğum yükün haddi hesabı yoktu.

Odadan çıkmadan hemen önce onu gördüm, kendi odasının içine açılan cam duvarlı başka bir oda daha vardı. Kuvars Demirhan, bu odayı genellikle çalışma ihtiyaı duyduğu zaman kullanıyordu, şirketlerin ve Avrupa'da sahip olduğu bankaların bilgileri ve ihale raporları genellikle burada oluyordu.

Onu birkaç kere telefonla konuşurken duyduğuma göre Türkiye piyasasından çekilip çekilmeme konusunda bir kararsızlık yaşıyordu son zamanlarda. Son zamanlarda şirketinde Türkiye piyasasında istenilen ivmeyi sağlayamıyordu, bu yüzden tüm işlerini Amerika'ya taşıyıp taşımama kararsızlığı içerisindeydi. Bu yüzden yoğun mesai yapıyordu.

Başını eğdiği raporları incelerken elindeki dolmakalemle birkaç dosyayı imzalıyordu, yüzüne vuran gece lambası onu her zamankinden daha da güzel gösteriyordu. Ellerim elbisemin cebinde onu izlerken nefesimi tuttum uzun bir süre.

Bugün eğer şu kuzen olayını halledebilirim hatırımda hayatımın en özel günü olarak kalacaktı, yanağımda ve dudağımdaki patlak ve yara bana onu getirmişti.

Sessizce odadan ayrılıp kendi odama geçmek için merdivenleri inmeye başladım. Ellerim cebimde Kuvars'ın saçları alnına düşmüş, çalışmaktan yorgun düşmüş yüzünü düşünürken kapının sesini duydum. Hızla oraya doğru ilerlerken iki kere ayağıma takıldım ama en sonunda bertaraf ettim.

Kapıyı açtığımda karşımda görmeyi en son beklediğim iki insan, karşımdaydı: amcam ve yengem.

Adımlarım korkuyla geriye giderken beni bekleyen sonun ne olduğunu kavramak beni o an alabora etti.

7.BÖLÜM "ŞEFKAT"

Konuşmuyor, anlatmıyor diye hissetmiyor sanmayın. Kimisi içine atar çığlıklarını...

Cemal Süreya

7.BÖLÜM "ŞEFKAT"

Korku, bu an da hissettiğim tek duygu olurken bir adım geriye gitti ayaklarım. Amcam onu en son gördüğümünden bu yana daha çok yaşlanmış gibiydi, saçları artık tamamen beyaza dönmüş, o eskiden bıraktığı gür bıyığını artık kesmeye karar vermişti. Üzerinde her zaman evden çıkarken giydiği takım elbiselerinden biri, elinde tesbihi, ayağında kundurası vardı. Yengem ise bitkin ve yorgun görünüyordu, onunla son anımızda mutlu ve her daim kendi mutlu etmeyi başaran bir kadındı, şimdiyse baştan ayağa siyahlara bürünmüştü, iyice kilo almıştı onu en son gördüğümünden bu yana ama bu kilo ona yakışıyordu.

İkisinde de yüzünde benim korkuma karşılık, nefret ve öfke vardı.

"Şu yüzüzün yaptığına bak bey," diye hitap etti yengem hemen sinirle. Konuşmasına böyle başlarken bu garipsediğim bir kabalık değildi. "Hem oğlumu hapse tıktırdığı yetmemiş gibi hem de güle oynaya kapıyı açıyor."

Bacaklarım benim onlara sağlamış olduğum boşluğu delip geçerken içeriye atıverdi kendini yengem.

"Tabii, girince böyle eve, gözün döndü demi? Kendinin hizmetçi olduğunu unuttun, dedin ben amcamlara bir şut, sana yedirdiğimiz onca emekler boşa gitti demi? İlk fırsatta böyle yediğin kaba tükürdün!"

Eli saçlarıma uzanırken amcam sinirle kükredi karısına.

"Bir dur, buraya kavga etmeye gelmedik hanım! Bu hadsize haddini ben daha sonra bildireceğim!"

Sonra o da içeri girerken bana döndü, bileğimi kavrarken iz bırakacak şekilde sıktı.

"Şimdi gidip patronuna işten ayrıldığını, amcanlarla döneceğini söyle, sonra gidip eşyalarını topla! Önce karakola gidicez, o

şikayetinden vazgeçiceksin, sonrada... Sonra, sonrasına bakacağız." Duraksarken karşımdaki adamın sinirden gözleri titriyordu.

Konuşamamak, kendimi ifade edememek etime, kemiğime battı. Nefesim ağırlaşırken ayaklarım kaydı. Sonrasının ne olduğunu çok iyi biliyordum, bu bileğimi sıkan el bana çok iyi her şeyi anlatıyordu.

İlk önce umutlarımdan vazgeçecektim, sonra odamda her gece öperek uyuduğum test kitaplarımdan, yani en büyük hayalim tedavimi sağlayacak olan tıp bölümünü kazanmaktan, sonra yukarıda bir giz gibi içimde büyüttüğüm adamdan... Bir adama hasta bakıcılık yapmak için evlenmek zorunda kalacaktım belki...

Amcamı iterken "Hayır," diye bağırmaya çalıştım. Gözyaşlarım hızlı hızlı akarken ağzımdan sadece anlamsız söz öbekleri döküldü, yine konuşamadım... "Hayır." Yine denedim ama olmadı. Acımasının kelime anlamıydım.

Amcam halime üzülür gözlerle bakıp elini bileğimden çekerken bir iki saate mosmor olacak ama şimdi sadece kızaran kolumu okşayıp acısını dindiremeden yengem asıldı saçlarıma.

"Bana bak ben senin gibi küçük bir orospuya oğlumu yem etmem! Duyuyor musun, artık bu kılık kıyafetinle napıp patronuna yaptırdın bunları bilmiyorum ama çabuk amcanın dediklerini yap! Yoksa seni lime lime ederim, duyuyor musun bu evden cesedin çıkar!"

Gözlerim üzerimdeki düz siyah elbiseye giderken gözyaşlarım hızlanarak arttı! Eğer kelimelerim olsaydı aralarından en yakışksızı bu ve bunun gibi düşünen insanlara giderdi! Kadını sınıflandıran, ölçen biçen, bir kıyafete sığdıran, Özgecan öldürüldüğünde bile mini etek giyiyorsa tacize uğradım diye kimse yakınmasın diyen zihniyetin ürünü olan her şeyden nefret ediyordum! Bu insanlara ailem demek bile istemiyordum!

Hızla saçlarımı yengemden kurtarıp kenardaki masanın üzerinde duran not defterine ve kaleme elim giderken içimden geçen cümleleri hızla karaladım!

'Defolun gidin buradan, sizin yüzünüzü görmek dahi istemiyorum!'

Amcam yazıyı okuduğu gibi elimdeki defteri yere atarken yengeme "Sen gel yıllarca besle büyüt, nanköre bak! Nankör!" diye söylendi.

Amcam işaret parmağını tehditkâr bir biçimde bana doğrulturken yengemin söylediklerine eklemeler yaptı.

"O patronun olacak adam seni bir kere korur, ikincisinde atar sokağın ortasına, Kimseye güvenme Cemre! Rezillik çıksın, seni buradan saçından sürükleyerek götüreyim istemiyorsan çabuk dediklerimi yap!"

Karşımda tanıdığımı sandığım ama her geçen gün bir iğrençliğini daha keşfettiğim iğrenç aileme uzun uzun öfkemle baktım. Her zaman kelimeleri kullanmak gerekmezdi, öyle değil mi? O an bakışlarımın onlara hissettiklerimi en derinden anlatacağını biliyordum. Bu yüzden sadece durdum ve baktım.

"Hadi, öyle boş boş bakacağına elin iş tutsun," dedi amcam o bakışlarımı ve gözlerimden dökülen yaşları görmezden gelirken. "Ben seni sürüklemeyen hareket et!"

Başımı dikleştirirken bir kez daha "Hayır," diye bağırmaya çalışıp karşımdaki adamı itmeye çalıştım. Benim tek güvence kaynağım kendimdi, bir başkasının arkasına sığınarak, bir başkasının benim hayatım üzerinde seçimler yapmasına göz yumarak geçiremezdim!

Bu çabamın sonucunda yine çıkan tek ses anlamsız heceler oldu ama amcam ne demek istediğimi iyi anladı ve bu yüzden atmaya karar verdiği tokadını hızla uygulamaya koydu. Yüzüm aniden yana doğru düştü. Ortaya çıkan ses beni bile ürkütmüştü. Bugün Kuvars'ın pamuğu bastırırken bile dikkat ettiği dudağım yeniden kanamaya başlarken, aynı yerdeki yara giderek büyüdü. Yüzümde de iz kalacaktı...

Amcam eline şaşkınlıkla baktıktan sonra bu sefer saçlarıma asıldı ve yengem arkamdan kapıyı kapatırken Kuvars Demirhan'a gideceğimi söyleme ya da kıyafetlerimi toparlamama bile izin vermeden beni yalının giriş kapısındaki arabasının oraya sürükledi. Ne olursa olsun, oğullarımı çabucak kurtarmak için beni yakmayı kafalarına koymuşlardı. Canımın yanışına çığlık atmak isterken sustum, bir kere daha bir başkasına kendi öz ailemin bu durumunu gösterip rezil olmak istemiyordum. Tek yapmak istediğim onlar rahatlayıp peşimi bırakana kadar kuzenim hakkındaki şikayetimi geri çekmek, sonra bir yolunu bulup patronuma durumu izah ettikten sonra sınav için hazırlıklarına devam etmektir. Bu hakkımı kimsenin almasına izin verecek değildim, bunun için hemen hemen her şeyi yapardım.

Bindiğim arabada yanıma yengem otururken amcam nihayet saçlarımı bıraktı. Bu sırada bulduğum kısıtlı vakitte kendi belirsiz

durumuma gözyaşı dökmek yerine başımı kaldırıp yukarıda ışığı yanmakta olan Kuvars'ın odasına baktım, onu bir daha yeniden görebilecek miydim acaba?

Yağmur damlaları camı vurmaya başladığında yengem bir iki uğursuz söz daha etti. Benim oğlunun hayatını mahvettiğime canı gönülden inanmıştı, her zamanki gibi oğlunun benim paramı gasp ettiğini, bana vurduğunu ve herkesin gözü önünde beni aşağıladığını görmüyordu, olaya bakmak istediği taraftan bakıyordu. Benim bir annem yoktu ama Ahmet'in vardı ve bu yüzden yengemin her koşul ve şartta oğlunu desteklemesini anlayabiliyordum ama bana öfkeyle sarf ettiği her söz öyle ağırdı ki... Yeniden gözyaşları gözlerimi buldu. Kendimi bir bataklıkta doğrulmaya çalışırken daha çok batıyormuş gibi hissettirmişti, aslında her şey ne kadar basitti, sadece okumak ve kendimi kurtarmak istiyordum. Bunu yaparken onlara para da kazandırıyordum ama yetmiyordu. Bir insanın bir kere sizi sömürmesine izin verdiyseniz, bunun sonu asla gelmezdi! Asla! Benimki de tam bu durumdu. Her şey başında iyiydi ama kendim için küçücük bir şey yapıp paranın bir kısmını test kitaplarım için kullanınca kötü ben olmuştum, çünkü onlara göre benim kendi alın terimle kazandığım para onların hakkıydı.

"Şimdi içeri gireceğiz, şikayetini geri aldığını söyleyeceksin, oğlumuz çıkacak ve gideceğiz. Tek yapman gereken bu! Eğer aksini, yaparsan.." diye bildirdi yaptırımlarını amcam tehditkar bir şekilde, ardından eliyle boğazını kesiyormuş gibi bir hareket yaptı. Yutkunurken korkuyla atan kalbimle arabadan indik, amcam işlemleri halletti. Benim ifademi almak için işaret dili bilen bir polis memuru gelip önüme de karton bardakta bir sıcak çay konulurken sadece etrafımda olan bitenleri donuk gözlerle izleyebildim. İçim yanan bir cehennemin lavlarıyla bütünleşmişti sanki.

Kuzenimin suçsuz olduğunu, patronum olan Kuvars Demirhan'ın olayı yanlış anladığını o günün tüm ayrıntılarını değiştirerek karşımdaki polis memuruna anlatırken kalbim can kırıklıklarıyla doldu, doldu taşı.

Acaba benim evde olmadığımı fark etmiş miydi?

Nereden fark edecekti ki, ben kimdim? En fazla uyanınca kendi odama geçtiğimi düşünürdü, o bana bu kadar iyilik etmişken onu sırtından vuracağımı değil.

Gözlerimi kapatıp elim bileğimde oluşan morluklara giderken polis memuru yüzümdeki şiddet izlerinin sebebini sordu, oflayıp puflayıp sıkıntıyla bir yalan bulamazken sorgu odasının kapısı hızla açıldı. Elimde tuttuğum karton bardaktaki çay artık soğumuştı, bir yudum bile alırsam sanki boğazımda kalacakmış gibi hissediyordum.

Başımı kaldırıp hızla kapıyı açan kişiye bakarken elimde sıkıttığım karton bardaktaki birkaç yudum çay damlası masaya sıçradı.

Kuvars Demirhan ıslak saçları ve endişeli bakışlarıyla tam karşımda duruyordu. Onun gözleri odayı hızla tarayıp bir kartalın avını seçmesi gibi benim üzerimde dururken bende onu incelemeye daldım. Saçları bayağı ıslak duruyordu, bir tahmin yapmam gerekirse hava yağmurluydu ve yağmur altında durduğunu düşünürdüm. Ama nedendi, yanına şemsiyesini bile almadan neden fırlamıştı ki evden? Ne olmuştu? Artı burayı ve beni nasıl bulmuştu?

"Cemre," dedi hızla benim olduğum tarafa doğru gelirken. "İyi misin?" Ben şaşkınlıkla ayağa kalkarken beni tuttuğu gibi göğsüne bastırdı ve dudakları saçlarıma değdi. Hala oldukça endişeli görünüyordu.

Odadaki polis memuruna yönelik "Biraz yalnız bırakabilir misiniz?" diye seslenirken kendisi, içine girdiğim transtan kapı sertçe kapanırken uyanabildim. Benden ayrılırken gözleri gözlerimden bir an olsun kopmadı.

"İyi misin?" dedi direkt endişeyle gözleri üstümü tararken, sonra emin olamıyormuş gibi elleriyle kontrol etti.

Ben sadece başımı sallamakla yetindim. "Aklım çıkacaktı," diye itiraf etti hemen. "Yatakta yoktun ve avukatım beni arayıp karakolda olduğunu söyledi."

Tekrar beni göğsüne yaslarken göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu, kalp atışları da oldukça hızlıydı. Derin bir nefes verirken gergin kaslarım gevşedi. Yeniden huzur parmak uçlarıma sinerken ona bu kadar iyi bir insan olduğu ve çalışanına karşı duyduğu saygıdan dolayı minnettar kaldım.

Gözleri dudaklarımda büyüyen yaraları bulurken yeni fark etmiş gibi irkildi, başını çevirirken bileklerimdeki morlukları da gördü. Gözleri tekrar yüzüme geri dönerken yanağımdaki belirsiz tokat kızarıklığını fark etti.

"Ne lan bunlar?!" diye kükreirken ben de yerimden sıçradım. "Kim yaptı lan bunları?" diye bağırmaya devam etti. Çok ağır içerikli birkaç küfür daha kulağıma çalınırken onun öfkesinden korkup bir adım gerilemeye çalıştım ama beni sımsıkı tutup tekrar kendine çekerken bağırmaya devam etti.

"*Kazayla oldu.*" Utançla yanaklarım pembeleşirken işaret dilini kullanarak bunu söyleyebildim sadece, parmaklarımı okuduktan sonra yeşil gözlerinin üzerine karanlık bir sis gibi çöktü.

"Cemre!" dedi bu sefer öfkesini bana yöneltirken. "Bana sakın yalan söyleme! Sakın!" Bu sırada kapı yine açılırken bir kaçış yolu aramak ister gibi gözlerim kapıya gitti ve gördüğüm yüzlerle başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülüyormuş gibi hissettim.

Amcam ve yengem meraklı gözlerle beni kendine çeken bu heybetli adama bakıyorlardı.

"Bitmedi mi hala Cemre, ifaden?" diye sorarken amcam, Kuvars'ın yüzündeki kaslar oynadı. Bana dönük vücudu kasılırken avına atlayan bir aslan gibi dikleşti. Doksan derece konumunu değiştirirken dudaklarından her şeyi çözmüş olduğu için kısık sesli bir küfür çıkmıştı.

Gözlerimi kapatırken titreyerek olduğum yere çökecekmişim gibi hissettim. Amcam gördüğü gibi tanımişti bu adamı. Ekonomi dergilerinin kapağına neredeyse her yıl konuk ettiği, dünyanın en çok kazananları arasında kaçınıcı sıraya girdiğini gösteren haberleri çok ünlüydü. Ve oğlunu hapse attırmak isteyende bu genç adamdı. Şimdi rakibini iyi tanınması ve ona göre hamle yapması gerekecekti.

"Kuvars Bey," dedi amcam ezilip bükülürken, bana gelince kabadayılık taslamasını gayet iyi biliyordu halbuki. Yengem amcamın beceremeyeceğini anladı ve devrıldı sözü hemen.

"Sizi burada görmek ne güzel. Cemre de kuzeninin durumuna çok içerlemiş, bizi aradı onu almamız için, tabii size de haber veremedik çok ayıp oldu, şikayetini değiştirmeye geldi."

Kuvars eğilip masanın üzerindeki benim verdiği ifadeyi satırı satırına kadar okurken gözlerim dolu dolu oluverdi. Yanlış alayacaktı. "Allah'ım ne olur yanlış anlamasın," diye geçirdim içimden. "Ne olur anlasın beni." Kağıdı alıp hızla ikiye bölerken ardından, "İfade falan yok!" dedi gür sesiyle.

"A-ama," diye kekelerken amcam, yengem itiraz sözcükleri geveledi.

"Kesin sesinizi!"

Benim çenemi kavrayıp dudağımın kenarındaki artık iki kat olmuş yarayı ve yüzümdeki kızarıklığı gösterdi. "Bu ne lan? Ulan siz nasıl insanlarsınız?"

Elini nereye koyacağını bilemeyip ilerleyip odanın içine çektiği amcama bir yumruk geçirirken yengem çığlık attı, içeri hızla polisler girerken "Öldürürüm lan sizi, hepinizi öldürürüm! Yeryüzünden silerim sizi!" dedi Kuvars. Bu bir tehdit cümlesinden çok yapacaklarının teminatı gibiydi, sesi yüksek çıkmamıştı ama bağırса daha az etkili olurdu.

"Senin o piç oğlunu da seni de mahvederim! Duyuyor musunuz, bir daha ona yaklaşırsanız tüm hayatınızı bitiririm!"

Polislerin onu tutmasına rağmen yengemin bağırışları ve benim gözyaşlarımla bu sefer amcamın bilincinin kapanmasına neden olacak ve burnunun küt diye bir ses çıkarmasını sağlayacak şekilde kırdı. Ben araya girip zorla kolundan tutup çekmeye çalışırken yengemde bana doğru atak yaptı.

"Her şey senin yüzünden uğursuz! Uğursuz! Ailemi parçaladın! Allah'ın cezası!" Bana doğru saldırırken Kuvars vurduğu amcamı bırakıp yengemin bana doğru havalanan elini sertçe tuttu. "Kes sesini."

Polis memuru araya girip yengemi bağırışlarına rağmen çıkarırken amcam için de ambulans çağrıldı. Kuvars'ı tutuklamak için eline kelepçe geçirirlerken son kez bana baktı.

"Korkma tamam mı? Avukatıma mesaj at benim telefondan."

Ben başımı sallarken polisler onu götürene kadar uzun uzun baktı.

Gün sonunda, Kuvars'ın karakola yığıldığı avukat ordusuyla ona hiçbir şey olmazken amcam bu sefer oğlunun yanını boyladı, tabii önce sıkı bir hastane gözetiminden sonra. Ne yalan söyleyeyim, içim öyle bir soğumuştı ki, ne hissettiğimi ya da hissedeceğimi kestiremiyordum. Mutluydum sanırım, bu işin sonunda özgürlük vardı artık, sınava hazırlanıyorum diye dayak yemek yoktu, belki tedavime giden bir adım vardı, tehditler, gasplar yoktu. Maaşımla belki özel ders alabileceğim bir durumum vardı.

İçimde tüm yaşananlar için minnet, biraz da utanç vardı. Kuvars'ın gözünde aciz ve kimsesiz, bir ailesi, bir arkadaşı, bir sığınağı olmayan

biri gibi göründüğüme çok emindim. Acınılmak hayatta istediğim son şey bile olmadığı için beni her an evlilikle tehdit edecek de bir amcam faktörüm artık kalmadığından yeni bir iş bulmayı ve daha fazla ayak bağı olmadan bu evden gitmeyi düşünüyordum. Artık nasıl bakabilirdim ki, eskiden aşk aradığım şimdi sadece bana acır gibi bakan gözlere?

Kuvars sürücü koltuğunda oturup arabayı kullanırken ben de onun hemen yanındaki yolcu koltuğunda bakışlarımı gecenin karanlığında cama vuran damlalara dikmiş bir şekilde, sadece hızla yerine bir yenisi gelen gözyaşlarımı siliyordum. Arabaya binmeden önce bana kendi ceketini giydirdiği için üzerinde sadece bir kısa kollu vardı ve yağmurun altında ıslanmıştı. Arabanın klimasını çalıştırana kadar benim yüzümden üşümüştü. Şimdi bazı gözyaşı tanelerim bu cekete de siniyordu.

Burnumu ucu artık ağlamaktan kızarmıştı ama elimden gelen tek bir şey yoktu. Sinirlerim yaşadığım bunca uç duygudan sonra boşalmıştı, sadece ağlarsam iyi hissedecektim.

"Ağlama," diye homurdandı Kuvars. Ben gözyaşlarımı silmeye çalışıp yenilerine yol verirken bir küfür daha mırıldandı.

"O şerefsiz amcan hak ettiğini buldu diye mi ağlıyorsun Cemre?" Ben cevap vermezken direksiyonu tutan eli gittikçe kasıldı ve bembeyaz kesildi.

"Sikeyim ya ağlama işte güzelim." Direksiyonda bir eli kalırken diğer eli gözlerime değip hızla gözyaşı tanelerini süpürdü. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıp acısına sabretmeye çalıştım.

Arabayı park edip indiğimizde hızla içeri girdik. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilmiyordum, sadece onun bana verdiği ceketinin güzel kokusunun etkisi altında onu Kuvars'a geri vermem ve sonra akan rimellerimi temizlemem gerektiğini söyleyen içimde bir taraf vardı.

Girdiğimiz gibi evin ışıkları yanarken o bana bakarken ceketini çıkarıp direk uzatıp işaret diliyle teşekkür ettim. "Teşekkür etme," homurdandı yine ve her zamanki gibi.

"Özür dilerim, bugün benim yüzümden..."

"Şşh," dedi eli parmaklarıma uzanıp soğuk parmaklarımı avuçlarıma arasına alırken. "Özür de dileme."

Başımı salladım.

"Aklım almıyor," diye söylendi kendi kendine, beni aniden kavradığı elimden yeniden kendine çekti ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Ben sana böyle his-," duraksadı. "İnsanlar nasıl seni yaralayabiliyorlar?"

Dudaklarını saçlarımdan çekip parmaklarını dudaklarıma uzatıp onlara dokunurken *şefkat* soludu ciğerleri.

Uzun bir sessizlik aramızdaki tek bariyer oldu. O yanağımdaki kızarıklığı, dudağımdaki yaraları ve bileğimdeki morlukları teker teker sanki ezberleyecekmiş gibi parmağıyla geçti.

Yanaklarım kızarıırken araya sokmam gereken bir soru cümlesi gelip geçti zihnimden, bana ceketini verdiği ve ıslak saçlarıyla yanıma geldiği için üşütebilirdi ve ona ıhlamur yaparsam garip olur muydu?

"İhlamur içer misiniz?"

İşaret diliyle ona yönelttiğim soru sanki tek çıkış kapım gibi hissettirmişti bana, onun yeşillerine bakacak gücü kendimde bulamıyordum, bütün bu olanlardan sonra düşüp bayılacak daha fazla devam edemeyecekmiş gibiydim.

"Olur," dedi aramızda boşluk bırakmazken. "Ama önce bileklerine ve dudağına merhem sürelim. Gel." Beni odasına doğru çıkan merdivenlere götürdü.

8.BÖLÜM "TEDAVİ"

Delik teşik, yaralı, acıyla sızlayan ruhuma umut üfledi, tüm yaralarım onunla çiçek açtı.

8.BÖLÜM "TEDAVİ"

Elimde buharı tüten kahve fincanı, önümde yığınla çözülmeyi bekleyen coğrafya notları, bir yanda yanlış sorularımı doğrularını görmek için onları kesip yapıştırdığım defter ile öylece bir gecenin daha sabahına gelmiş bulunmaktaydım. Amcam ve kuzenimin hapse girdiği günden beri aralıksız her bulduğum anı geçmişimi geride bırakmanın tek yolu olarak önümdeki yaklaşan sınava hazırlanarak geçiriyordum. Bir yandan da artık yüzüne bakmamın çok zorlaştığı Kuvars Bey yüzünden yeni bir iş arayışına girişmiştim, bu muhitten daha uzakta bir yer bulabilirsem benim için büyük bir nimet olacaktı. Diğer yandan bu zamanlar takvimler aralığı gösteriyor ve yeni günle beraber son altı aydır yeni umudum olan hastane randevumu işaret ediyordu.

Derin bir nefes alıp kayaçlar konusu ,ile ilgili yapamadığım soruyu yuvarlak içerisine alıp sanki o benim hayattaki en büyük düşmanımymış gibi tekrar tekrar okuyup cevabını bulmaya çalışarak geçen bir süreden sonra kısa bir mola verdim. Bu sırada son bir haftadır neredeyse her sabah eve daha yeni uğrayan Kuvars Demirhan'ın her zamanki gibi anahtarının şingirtısı duyuldu, amcam ve kuzenim olayından sonra eve iki tane koruma getirmiş, onları kapının dışında durmak ve beni her türlü tehlikeden korumak ile görevlendirmişti. Ondan sonra... Sonra çok bir şey olmamıştı, her zamanki gibi gecesini gündüzüne katarak şirketlerde sabahlamaya devam etmişti. Birkaç kere yaptığı telefon konuşmalarına misafir olduğum üzere, danışmanları ona Türk piyasasından çekilip işleri tamamen Amerika'ya taşınmasını öneriyordu ancak Kuvars Demirhan nedendir bilinmez, bunları ısrarla reddediyordu. Bana iki yıl önce söylediği artık yeni bir nedeninin olması hâlâ geçerli miydi bilmiyorum ama bu her neyse, onun için oldukça önemli bir nedendi, bunu görebiliyordum.

Benim ise sınavım yaklaşıyor, etimi kemiğimi bürüten endişe artık çok sevdiğim sabah yürüyüşlerinden bile alıkoyuyordu beni.

Elimdeki kalemi masaya bırakıp sesleri dinlerken her zamanki gibi arabasının anahtarını kenara koyup sessiz adımlarla merdivenleri kullanıp yukarı çıkışını dinledim. Birazdan duş alıp iki saat kadar uyuyacaktı, sonra benden sert bir kahve rica edip o ara üzerini değiştirecekti. Sonra kahvesini içip şirketine doğru yeniden diğer günün sabahına kadar çalışmak için gidecekti. Bu aralar evde yemek yemediği için işlerim çok azalmıştı ama aynı oranda ardında bıraktığı kokusu da silinip gitmişti sanki...

Başımı test kitabının üzerine koyarken en sonunda sorunun cevabını buldum ve uyumak için onun eve gelmesini bekleyen gözlerim kapanıverdi.

Yeniden uyandığımda nerede olduğumu anlamam uzunca bir zaman aldı. Kendi yatağımda, üzerime yorgan örtülü bir şekilde sıçrayarak gözlerim açıldığında uzunca bir süre saati ve mekânı kavrayamadı zihnim.

Yataktan gözümü ovuştura ovuştura kalkarken bulunduğum yerden çalan kapının zilini duyabiliyordum. Yatağa nasıl gelmiştim, en son hatırladığım test kitaplarımın başında başımı masaya koyuşumdu. Bir anda irkilirken Kuvars Bey aklıma geliverdi, saat kaç olmuştu?

Elim komodinin üzerindeki telefonuma giderken saatin sabahın on biri olduğunu görmemle gözlerim kocaman oldu. Bu kadar saat nasıl uyuyabilmişim, telefonumun yanındaki süte gözüm koyarken bunun ne ara buraya geldiğini hatırlayamadım.

Beynim iyice bulamaca dönmüştü. Hızla çalan kapıya bakmak üzere giderken evdeki sessizlikten Kuvars Bey'in çoktan işe gittiğini fark ettim. Bu vakitler hafta içi bir temizlik şirketinden ekip gönderiliyordu, büyük ihtimalle onlar gelmiş olmalıydı.

Onlara kapıyı açıp her zaman beraber çalıştığımız Mevhide Hanım'a ve yanındaki yeni gelen temizlik görevlilerine yapmaları gereken işlerin listesini verdim. Ardından ben kendi odama geçip orayı hızla toparladıktan sonra ne zaman buraya getirdiğimi çözemediğim sütü içip kısa bir duştan sonra hastane randevum için hazırlandım. Bir beyaz kazak, bir siyah kot, üzerine de her zaman giydiğim siyah montum... Islak saçlarımı kurutup atkuyruğu yaparken kapım çalındı.

Maalesef gel izni veremeyeceğim için ayağa kalkıp kapıyı kendim açmak zorunda kaldım.

"Merhaba, alt katları toparlama görevi bende de, burayı da toparlayayım mı diye soracaktım?"

Ona gerek olmadığını belirtircesine başımı sağa sola salladım.

"Bir de burada acaba düzenli eleman aranırsa eğer size numaramı versem bana ulaşabilir misiniz diyecektim?"

Bu sefer kaşlarım çatılırken karşımdaki, kızıl saçlı, ela gözlü bu genç kadına baktım, onu bu evde Kuvars'la düşünmek bir an olsun modumu düşürürken yine de kıramayacağım için başımı olumlu anlamda salladım. O benim telefonuma numarasını yazarken ben de kenarda duran akbilimi ve daha önceki hastane raporlarımı çantama koydum.

"Acaba neden konuşmuyorsunuz?" Bakışlarım hızla önümdeki çantamdan karşımdaki kadını bulurken Mevhide Hanım'ın engelimden bahsetmemiş olduğunu anladım. En zoru buydu sanırım, bu açıklama kısmı.

İşaret diliyle anlatmaya çalışırken "Anlamadım," dedi karşımdaki kadın. Elinde tuttuğu telefonumu ondan alıp notlar bölümüne "Konuşamıyorum çünkü" yazarken içten içe içimden yükselen hüznü bastırmaya çalıştım.

Tamam, kızın hiçbir suçu yoktu ama artık anlayıp beni rahat bırakmasını umuyordum. Bu kadar soruya katlanacak gücüm kalmamıştı ama kız ne yapıp edip konuşmaya devam etti.

"Peki böyle bütün evi idare etmek zor olmuyor mu, *bu halinizle?*"

Elimle bilmiyorum işareti yaparken yine sorgulamaya devam etti. "Bakın eğer bir yardımcıya ihtiyacınız olursa, ya da hani işten çıkarılırsanız beni önermeniz benim için gerçekten önemli. Ben sabırlı, çalışkan ve yerinde duramayan biriyimdir, elimden her iş gelir, bir de anlarsınız ya herhangi bir engelim yok-"

Elimi bu kadar yeterli der gibi havaya kaldırıp onu sustururken kapıyı gösterdim, tek kaşım havada içimde bunların doğru olduğunu bilip yine de kabul etmek istemeyen yanımın burukluğuyla yine de sert bir duruş sergilemeye çalıştım.

Kız omuzları eğik bir biçimde çıkarken odamdaki aynanın karşısına kendi dolu dolu olmuş gözlerimle kesişti bakışlarım. Acıyla dolu gözlerime içimden fısıldadım. "*Şşh, üzülme, geçecek bütün bunlar bir*

gün, hem bak şimdi hastane randevuna gidiyorsun, belki iyi şeyler olur. Sen sakın ol, umut etmekten vazgeçme."

Elime otobüste okumak için biyoloji el kitabımı alırken cüzdanımın içindeki para bakiyeme baktım, maalesef kuzenim paralarımı almaya geldiği zaman çıkan arbedede hepsi uçup gitmiş, bu ayın sonunu getirecek param kalmamıştı. Cüzdanımda da şu an sadece birkaç bozukluk vardı. Mutfaktan bir şişe su ve soğuk sandviç hazırlayıp onları da çantama koyarken dışarı çıkmak için mutfak çıkışına doğru ilerledim.

"Valla odasından kovdu beni resmen, artık torpille mi kendini koydurtmuş bu işe bilinmez, ya Allah aşkına ne işi var dilsiz kızın burada? Hayır çok bir şey de söylemiyorum, yanında işe alınmamı sağlayabilir diye konuşmak istedim, ona bile kaşlarını çatıp durdu!"

Gelen sesleri duymamla yerimde kalakalırken bu sesin sahibini hemen tanıyıverdim az önce odamda durup gözlerimin içine bakan kızdı bu. Bu kızların yönetimini yapan ve benim tanıdığım Mevhide Hanım hemen olaya girerken içim acıyla kavrulmaya devam etti.

"Öyle deme Merve. Yazık günahtır, herkesin kendi rızkı, acınmış alınmıştır. Yazık, o da çalışsın, ne olacak?"

Hızla yolumu değiştirip salona ilerleyip koşar adım bu evden çıkarken dudaklarımı bastırmak zor geliyordu, hayır ağlamayacaktım, dışarıdan çizdiğim bu manzara gözlerimin önüne serildi diye mızızlanamadım! Ben bu değildim, ben tek hayali bir evde hizmetçi olmak isteyen bir kadının söyledikleriyle düşecek biri değildim! Bir gün doya doya gülüp doya doya konuşabileceğim bir hayatım olması için savaşmak zorunda olan bir kızdım!

Adımlarımı sürüye sürüye çıkış kapısına gelirken Kuvars'ın yeni iş aldığı iki korumadan biri kapıyı açıp bana seslendi. Bu Yiğit'ti, otuzlarında, iri yapılı, yüzünün yarısı bıçak yarası olduğunu tahmin ettiğim bir yarayla kaplı, esmer, uzun boylu biriydi. "Dışarı mı çıkıyorsunuz Cemre Hanım?"

Başımı sallarken karşımdaki uzun boylu, yapılı adama; o da yanındaki bir şeyler söyleyip bana doğru geldi. "Kuvars Bey'in emri, sizi ben bırakacağım, bir saniye arabayı garajdan çıkarayım."

Hiç gerek yok der gibi başımı sallamaya çalışırken "Lütfen," dedi. "Bu kesin bir emir." Bunun üzerine itiraz edemezken arabayı getirmesini ve benim için kapıyı açmasını izledim, yolculuk boyu bana

sorular sorup onun da işaret dilini eski asker olmasını nedeniyle bildiğini öğrenirken bir arkadaş edinmiş olmak gözümün kenarındaki yaşları kurutuverdi.

Hastaneye gelene kadar üniversite sınavına hazırlanma sürecimi ve hastalığımı anlattım ona, o da artık silah arkadaşlarını kaybetmeye gücünün yetmediği için burada işe başladığını... Hastane kantininde beni bekleyeceğini söyleyip birbirimizden ayrılırken hızlıca işlemlerimi yapıp randevu almak için saatlerce MHRS Portal'da beklediğim beyin cerrahının odasının olduğu yere gittim. Uzun uzun tomografi sonuçlarımı, verdiğim tahlilleri ve benden istediği diğer evrakları kontrol ettikten sonra gözlüklerini gözünden çekip kenardaki gözlük kutusuna koydu. Heyecana bağlı bacağımı sallayıp duruyordum. Karşımda duran ince dudaklı bu adamın ağzından çıkan tek bir söz tüm hayatımı değiştirebilirdi.

"Maalesef," dedi uzun bir süre sonra. Çenem titrerken gözlerimin önü buğulandı. Karşımda konuşan adamı duyamadım. Belli belirsiz "Fiziksel olarak bir bulgu yok, bu nedenle maalesef benim yapabileceğim bir yardım olamaz," cümlesini duydum. Yutkunamadım. Bununla yaşamaya devam mı edecektim yani şimdi? Yazılı olarak bu soruyu sorarken doktor bana döndü. "Bir psikiyatrdan yardım alabilirsin, aksi takdirde yapabileceğimiz bir şey yok, bununla yaşamayı kabullenmeni öneririm." Gözyaşlarım durmazken söylemesinin ne kadar kolay geldiğini düşündüm.

Bununla yaşamayı kabullen. Gerçekten de söylemesi kolay ama bedeli ağır bir cümleydi. Dudaklarımdan tek bir kelime dökülemiyor, eve geçen temizlik görevlileri dilsiz diye arkamdan konuşuyorlar, bana acıyorlardı. Çocukluğumdan beri sırf konuşamadığım için dayak yemiyor muydum, tüm bu gördüğüm şiddetin sebebi bu değil miydi? Konuşamazken nasıl en büyük hayalimi gerçekleştirecektim, nasıl doktor olabilecektim?

Hıçkırma hıçkırma ağlarken beni teselli etmeye çalışan doktorun önüne dizilmiş evraklarımı topladım, düzgünce çantama koydum. Bir umut olmalıydı! Bir umut olmalıydı! Tedavi olmak zorundaydım ben! Bununla yaşamayı kabullenemezdim! İçimden attığım çığlıkları kimse duymazken, apar topar odadan çıktım.

Kendimi hastanenin bahçesine atarken hızla ilk bulduğum soğuk banka oturdum, önümde koşturup sevinç çığlıklarıyla ailelerine koşan

çocukları izleyip izleyip sessiz gözyaşları döktüm. Hıçkırıklarım kesildiğinde, akan burnumu peçeteye sildim.

Kendimi iyi hissedene kadar bankta oturmaya devam ettim, daha sonra kararan havayla beraber beni hala kantinde bekleyen Yiğit'i hatırlayıp yerimden kalktım, onun yanına giderken kızarmış burnumu ve hemen şişen göz altlarımı fark edip bana soru sordu.

"Ne oldu sana?"

Yol boyunca o sormaktan, ben bir şey olmadığını işaret etmekten yoruldum ama arabayı evin bahçesine koyana kadar benden tek cevap alamadı.

Yol bitip tükendiğinde benim hala kırmızılığını koruyan burnumu sıkıp "Gülümse biraz," diye fısıldadı. Başımı kaldırıp ayıp olmasın diye tebessüm ederken arabaya vuran parmaklarla hemen sağ tarafa doğru döndüm. Kuvars Demirhan tam karşımda, sinirden oynayan yüzündeki mimiklerle biraz ürkütücü görünüyordu.

Hemen arabanın camları aşağı inerken "İn aşağı," diye seslendi bana. Emniyet kemerimi çözüp titreyen ellerle arabanın kapısını açıp karşısına dikilirken Yiğit'te aynını yapıp ceketinin önünü ilikledi.

"Bir şey mi istemiştiniz Kuvars Bey?"

Yiğit'in sesi üzerine Kuvars'ın çenesindeki mimik oynarken boynundaki damar belirginleşti. "Çek arabayı," sesi beklediğimden de sert çıkarken Yiğit onu onayladı ve arabayı garaja park etmek için harekete geçti, o sırada Kuvars'ın eli bileğime kenetlenirken beklemediğim bir şiddette beni çekiştirerek eve soktu.

Eve girer girmez kapıyı kapatırken "Nereden geliyorsun?" diye kükredi bana. Ağzım bu sinirine açık kalırken şaşkınlık soludum. Titreyen ellerimi kaldırıp işaret diliyle hastanede bir randevum olduğunu ve işimin uzadığını söylerken Kuvars'ın sinirli soluğu sakınleşti.

"Bu herifle ne ara sen bu kadar yakınlaştın, dün bir bugün iki?" Ettiği küfre gözlerim açılırken hemen cevabını verdim.

"Sadece arkadaşız, siz ona bir yere gittiğinizde onun beni bırakmasını söylemişsiniz."

Ellerime bakarken omurgası dikleşti. Elleri saçlarına gidip onları çekiştirdi. "Evet ama ona gül demedim!"

O da ağzından çıkan cümleye şaşırmış gibi duraksadı bir süre. "Hem," Yine bir süre düşündü. "Hem nerede benim beyaz gömleğim,

saatlerdir onu arıyorum!"

"Efendim, sizin en az elli tane beyaz gömleğiniz var."

Ellerimi okuduktan sonra burun kemerini sıktı öfkeli. "Maşallah, her lafa da bir cevap var!"

Kuvars Demirhan bu gece alışık olunmadığı üzere oldukça huysuz olurken hızla fırında pişirdiği somonu hazırlayıp ara sıcaklarla beraber sofrayı kurdum. Tek kişilik servis açıp onun sevdiği gibi beyaz şarap çıkarttıktan sonra önünde servis ettim. Üzerine geçirdiği beyaz gömleğiyle gelip masaya otururken gülme isteğini bastırdım.

"Sen nereye?" diye sordu ben mutfığa doğru geçerken. "Buraya otur, daha soracaklarım bitmedi hem."

Önüne şaşırtıcı bir şekilde kendi servis açarken ben sadece ona bakakaldım. Benim tabağını doldururken yine tek kelime etmeyip bana yaklaştığı için burnuma sinen güzel kokusunun tadını çıkardım.

"Hastaneye saat kaçta gittiniz?" Saati söyledim.

"Takribi ne kadar süre hastanede kaldınız?" Yine tahmini bir değer verdim ona.

"Ee sonrasında oturdunuz mu bir yerlerde ya da öncesinde?"

Hızla kafamı olumsuzca sallarken gülmek için kendimi zor tuttum. Mutlu olmuş gibi gözleri ışıladı. "Aferin, hep böyle ol."

Şaşkın şaşkın ona baktım ama hiç bozuntuya vermeden yemeğine döndü.

Biz karşılıklı yemeğimizi yerken çatal bıçak seslerinden sonra yine başını kaldırıp uzun uzun gözlerimin içine baktı. İlk sorması gereken soru yeni aklına gelmiş gibi benimle konuştu. "Bu arada, hastaneye niçin gitmiştin?" Bu aynı zamanda hiç sormamasını istediğim soruydu.

"Tedavim için."

"Bu mümkün mü peki?" Aniden yerinden doğrulurken heyecanlanmış gibiydi.

Gözlerimin dolmaması için tüm gücümü kullanırken çenemi sıkabildiğim kadar sıktım. Ardından başımı salladım olumsuz olarak.

"Peki, neden gittin?"

Duraksadım, ellerim havalandı, bu sefer gözlerimin dolmasını engelleyememiştim. *"Belki bir umut..."*

Tekrar sordu. "Doğuştan mı konuşamıyorsun?"

Olumsuz anlamda salladım. *"Annemin vefatından beri."*

"Psikolojik bir durum mu?"

"Bilmiyorum ki, öyle düşünenler var tabii ama beyinsel kaynaklı bir hastalık değilmiş."

Bakışları yumuşadı, elleri beni kendine çekmek ister gibi uzandı ama hemen ardından yumruk olup hemen yanına düştü.

"Hangi doktorlara göründün şimdiye kadar?"

Ona çok fazla doktor maalesef amcam ve yengem yüzünden gezemediğimi sadece randevu alabildiğim bazı devlet hastanelerine gidebildiğimi söyledim. Ama söyledikten sonra biraz utanmadım desem yalan olurdu, çok acınası gelmişti, sanki ondan yardım dileniyormuşum gibi...

"Nasıl bunu böyle savsaklarsın, yarından itibaren kim bu alanda uzmansa hepsiyle görüştüreceğim seni, ya tedavisi varsa Cemre, inanamıyorum ya bir çözümü olursa!"

Heyecanla yerinden kalktı, eli telefona gidip sekreterini gerekli doktorları ayarlaması için bu saatte rahatsız ederken yurtdışından doktor getirmek gibi bir durumdan bahsetti. Ağzım açık sadece etrafımda olan bitene bakabildim, tek kelime edecek gücüm kalmamıştı. Bir günde iki uç duygu...

Ben sofrayı toparlayıp o hala telefon trafiği yapıp bana umut ekerken öylece hayatımı değiştiren erkeğe baktım uzun uzun.

Kuvars'ın telefon trafiği akşamın ilerleyen saatleriyle son bulurken, ben de mutfağın bir köşesinde payıma düşen işleri hızlıca yapmaya başladım. Bu sırada ellerim titriyor, arkama dönüp Kuvars'ın yeşillerine bakmak isteyen gözlerim önümdeki işe odaklanmakta zorluk çekiyordu. Hani okul sonunda annesine kavuşmayı bekleyen bir çocuk özlemiyle yalnız bir kadının şiirlerinden sızan aşk tezatlığı arasındaki duygu farkı gibiydi, bir yanım istekli, diğer yanım yılgın, bir umut çıkmayacak, sonucu biliyorsun diyordu. Üzerine bir de adama borçlanmaya devam ediyorsun, kendini acındırır gibi! Hâlbuki en korktuğum şey acınmak değil miydi?

Arada kalmışlık zihnimi kemirirken bir su almak için en üst raftaki bardaklara doğru uzandım, normalde bu raftaki bardakları tercih etmezdim ama. Boyumun kısalığı nedeniyle rafa ulaşamayan ellerime oflarken arkamda bir nefes hissedene kadar şansımı denedim.

Uzun parmaklar hemen uzanıp en üstteki bardaklardan birini kavrayıp önüme koyarken arkamdaki bedenin etkisiyle yığılmanın

eşğinde öylece duruverdim.

"Al bakalım," dedi bardağı bana doğru iterken. Eli belimi kavramıştı, eli bir ateş gibi belimi yakıyordu şu an! Bu anın gerçekliğine inanamıyordum!

Beni kendine döndürürken onun kokusunda gerçekliğe tutunmaya çalıştım.

"Birkaç doktor ayarladım, haftaya çarşambadan bir sonraki haftanın cumasına kadar gerekli tahliller, ardından da muayeneler yapılacak, Cemre."

Eli yüzüme gitti, sonra dokunmaya kıyamıyormuş gibi geri çekti, o bir saniyelik bir an bile ayaklarımı yerden kesti, belimdeki eli olmasaydı düşeceğimin sinyalini verdi bana.

Başımı sallayabildim zar zor.

"Merak etme," dedi karşımda dimdik dururken. "Sana ant içerim ki, gereken her neyse yapacağım senin için. "

Bu duygusallık silsilesi içerisinde ben diyecek tek söz bulamazken benden geriye çekildi. Diyecek bir iki sözü daha varmış gibi çenesi oynadı ama sonrasında vazgeçti.

"Teşekkür ederim. Çok borçluyum size karşı."

"Borç yok," dedi hemen ardından sertçe. "İkide bir de bana teşekkür edip edip durma." Bakışları karardı. "İki yıldır burada olmana rağmen nasıl gelip böyle bir konuyu benimle paylaşmadığını da anlayamıyorum zaten."

Edecek tek kelime bulamadım, gidip ne dememi bekliyordu, daha işaret dili bildiğini bile öğreneli birkaç gün olmuştu. Onu tanı mıyordum, ona dair bildiğim tek şey sabah koşusunu kaçta yaptığı, yumurtasını nasıl sevdiği ve yemek öğünlerinin saatiydi. Bu Ahmet olayı olana kadar doğru düzgün konuşmuşluğumuz, vakit geçirmişliğimiz, bana halimi hatırıma sormuşluğu yoktu ki.. Uzak bir adamdı. Bir anda çıkıp "Kuvvars Bey, bana tedavi yok diyorlar ama bir de siz bakar mısınız, belki bana yardımcı olabilirsiniz," mi diyecektim. Bunu yaptığım an kenara atıp üzerinde tepinerek çiğnediğim onurum büyük ihtimalle beni tamamen terk edecekti.

Eli burun kemerini sıkarken konuyu kendi değiştirdi.

"Maç başlamak üzere." Bunu gerçekten beklemiyordum, bir anda duyduğum bu cümleyle gözlerim irileşti ama gerçekten de bugün derbi

vardı, Kuvars Demirhan'ın bir dakikasını bile kaçırmaktan imtina ettiği derbi...

Kuvars Demirhan hakkında bir yeni bilgi daha...

Kendisi hayatımda tanıdığım en futbol tutkunu ve koyu Fenerbahçeli insan olabilirdi, tam bir fanatikti, gardırobunda bütün gelmiş geçmiş Fenerbahçeli futbolcuların imzaladığı bir yığın forma koleksiyonu vardı. Her maçını en kötü ihtimalle evden takip ediyordu, bunun haricinde statta kendi adına satın alınmış bir loca bile vardı. Bugün önemli bir Galatasaray Fenerbahçe maçı olduğu için şaşırarak ona baktım, böyle önemli bir günde neden locasında yer almadığını onun yerine evde olduğunu anlamak güçtü.

"İşlerini bitirdiysen gel beraber izleyelim," dedi beni salona doğru çekerken. İşlerim tabii ki bitmemişti ama onun itiraz kabul eder gibi bir hali yoktu. Bir de işin benim Galatasaraylı olduğum tarafı vardı ki bu durum ölen babamdan bana kalan tek miras gibiydi. Annemin henüz ölmeden önce ona dair anlattığı birkaç anı parçasından hatırladığım kadarıyla bulduğu paraların üçte ikisini ben doğana kadar maça yatırırmış. Çocukluktan beri tek hayali Galatasaray'ın altyapısında oynamakmış ve sokak aralarında tabanları yırtılmış spor ayakkabılarıyla kim isterse istesin maç yapmaktan bir an olsun çekinmezmiş.

Biz beraber büyük ekran televizyonun karşısına geçerken Kuvars Bey koltuğa iyice yayılıp benim olduğum tarafa doğru kolunu uzatıp koltuğun arkasına yerleştirdi. Diğer eli de kumandaya uzanıp maçın yayınlanacağı kanala verdi. Dudağında bir ıslık, belirgin gamzeleriyle o kadar şirin görünüyordu ki tutup öpesim geldi ama durdurmaya çalıştım kendimi, bir kere biz rakiptik! Rakip!

"Takımını sormuyorum bile, gözlerinde o Fener'in ışığını görebiliyorum."

Ona doğru dönerken büyük büyük sııttım. *"Galatasaray'ı tutuyorum, ben de fanatik sayılırım hatta."*

İşaret diliyle ona anlattığım cümleyi anlamakta zorluk çekerken tekrar denedim şansımı. Sonunda hiç beklemediği bilgiyi benden alınca ağzı şaşkınlıkla aralandı, sanki Fenerbahçe'den başka bir takımı tutmam imkânsızmış gibi...

"Her güzelin bir kusuru olur dedikleri buymuş."

Ben ona sırtıtmaya devam ederken maçın başlamasına daha dakikalar vardı.

"Ben de aynısını sizin için düşünüyordum."

"Bir kere," dedi tam arkamda koltuğa uzanmış eli tehditkâr bir şekilde havalandırırken. "Fenerli olmak bir onurdur, onur!"

"Pardon," işareti yaptım elimle. "Unuttuysanız hatırlatayım, bu dönem Fenerbahçe küme düşmenin eşiğinde."

Yüzü öfkeyle kızarıp bozarırken ayağa kalktı.

"Güzelim anlaşılan seninle çetin bir mücadeleye gireceğiz. Gardını alsan iyi olur."

Üzerindeki beyaz gömleği parçalarcasına çıkarıp yukarı çıkarken onun bam teline bastığımı biliyordum ama gülmeden edemedim, çok tatlıydı yahu.

Mutfağa geçip benim salona çekistirmesiyle yarım kalan işlerimi halledip kenardaki servis tabaklarına birkaç cips poşeti ve yoğurtlu bir sos koydum. Patlamış mısırları da cipsin hemen yanına yerleştirirken orta sehpa, bir de içmek ister diye altılı biralardan götürdüm. Bu gece uzun ve olaylı geçeceğe benziyordu.

Bu dediğimi ispatlar gibi Fenerbahçeli üniforması ve altında değiştirmedeği koyu siyah kotuyla Kuvars merdivenlerden inerken hala çenesindeki kas seğiriyordu. Gülüp kovulmamak için tüm çabamı o an ortaya koydum. Ben de haksız bir rekabet olmaması için az önce tek Galatasaraylı eşyam olan çok küçüklüğümden beri sahip olduğum bilekliğimi bileğime geçirmiştım.

Tekrar koltuktaki yerimizi alıp birbirimize tehlikeli bakışlar atarken o uzanıp biraları açtı. Maç Fenerbahçeli futbolcuların ataklarıyla başladı, ön alanda Galatasaraylı futbolculara baskı kurmak istiyorlardı ve başarıyor gibilerdi. Yani maçlardan detaylıca anladığım söylenemezdi lakin yanımdaki adam halinden memnun görüldüğüne göre bu işte bir terslik vardı. Bir on beş dakika karşılıklı paslaşmalarla sürdükten sonra nihayet Galatasaray hamle yapmak için bir şans buldu.

"Kahretsin ya!" Yanımdaki iş adamı kimliğinden tamamen sıyrılmış bu adama şaşkın gözlerle bakarken o ayağa kalktı, elleri saçlarını kavramış, Galatasaray'ın pozisyonunu takip ediyordu. Top auta giderken derin bir nefes aldı ama bu sefer ben ayağa kalkmak zorunda

kalmıştım çünkü bu sefer avantajı elden eden Fenerbahçe gol atmak üzereydi.

Soldado topu yönetip gole doğru giderken Galatasaraylı futbolculardan Serdar bunu önledi ve ben derin bir nefes alırken bu sefer Kuvars uzunca bir küfür savurdu. Gerçekten bu adamın ekonomi devi, iş hayatında prensiplerinden asla sapmayan, başarılı ve disiplinli o adam olduğuna inanmak zordu, sanki Kuvars'ın bir başka yönünü daha keşfediyormuşum gibi geldi.

"Bak bak nasıl seviniyor, ezeceğiz kızım sizi, sahamıza gömeceğiz." Benden sinirini çıkarmasına gözlerimi devirdim.

"Pardon az kalsın küme düşecek takımın taraftarı mı konuşuyor, duyamıyorum da."

Kuvars ağzının içinde homurdandı. "Kızım, sizinle oynadığımız maçların skor tablolarına bak, kim kimi kaç defa yenmiş, o sahaya gömmüş görürsün."

Tekrar gözlerimi devirdim. Bu sırada Soldado tekrar topu alıp gole doğru giderken elim kalbimde sonucu bekledim.

"Hadi lan, hadi!"

"Hadisene!"

"Ulan ben seni!"

"Hadi lan hadi!" Muslera gol olmasını engelleyip topu tutarken tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Kahretsin ya, böyle oyunun gelmişini geçmişini!"

Hızlıca sürekli küfür edip durduğu için onu uyarmak amacıyla elim dudağına doğru gitti, hemen durumu fark edip anın enerjisiyle elimi çekmeye çalışırken kendime şaşırdım kaldım. Durumu anlamamasını umarken koltuğa oturup kızaran yüzümü gizlemeye çalıştım.

Bir an için anın büyüüne kapılıp ona arkadaşımış gibi davranacaktım neredeyse, adam demez miydi, sana ne oluyor diye. Başımı geri atarken ilk yarı golsüz bitti.

Önümdeki içilmiş bira şişelerini hızla toparlayıp yerine yenilerini getirirken Kuvars hala ilk yarının hararetiyle bir şeyler söylüyordu ama kalp atışlarımın hızından onu duymam çok mümkün değildi.

Yeniden koltuğa geçip otururken ikinci yarı yine paslaşmalarla başladı. Bu sefer ilk yarıya göre daha sert geçiyordu. Kuvars Demirhan olayın adrenaliniyle sürekli ayaktaydı ve fark ettiğim üzere küfür etmekten biraz daha imtina ediyordu. Ta ki maçın altmış altıncı

dakikasında Galatasaraylı bir futbolcu topunun kalenin ağırlarıyla buluşturana kadar. Kuvars eğer bir küfürler sözlüğü olsa oradaki tüm küfürleri ederek tarihe geçerken ben sevinçle yerimden sıçrayıp kocaman gülümsedim.

Kuvars'a 'ne oldu' der gibi bakmak isterken gözleri gözlerime ve bakışları dudığıma kaydı. Gülümsememi izlerken ağız bir süre açılıp kapandı, cümleler sanki dudaklarına sıralanmıştı da hiçbirini etmeye gücü yetmiyormuş gibi durdu öylece. Sonra bir sıfırlık maçın gidişatına rağmen o da gülümsedi.

"Sen," dedi. "Sen çok başka bir şeysin."

Cümlelerin anlamını çözemezken çok üzerinde durmadım ama içinde olduğum mutluluk bulutu sadece dakikalarca sürdü. Fenerli bir futbolcu arayışını kapatırken Kuvars ondan beklediğim tepkiyi vermek yerine benim yüzüme bakmaya devam etti. Oflayıp koltuğa başımı yaslarken son dakikalarda kimseden bir atak gelmeyi berabere biten maçı izlemeye çalıştım ama uzatmalara doğru artık kirpiklerim uykusuzluk ve bugün ağlama dozumu tükettiğim için neredeyse birbirine yapışmak için çırpınıyordu.

Onlara izin verirken rahatça uykunun kollarına bıraktım, futbol fanatığı olan patronum bir an sonra televizyonun sesini kapatırken beni kucağına aldı, başım yumuşak bir yastığa değene kadar ve burnuma yoğun kokusu dolana kadar nerede olduğumu çözemedim. Çözmek isteyip mırıldanarak gözlerimi açmak isterken yanıma uzanıp başını boynuma gömen beden "Şsh," diyerek buna engel oldu.

Huzur tüm bedenime ilmek ilmek yayılırken ben de beni saran sıcaklığa sokuldum, son zamanlarda burası bana ev gibi hissettiren tek nokta oluvermişti.

9.BÖLÜM "DUDAKLARI DUDAKLARIMDA"

500 oy demiştim 600 oy olmuş ve hikaye 70K OLMUŞ yemin ediyorum siz bir harikasınız. Aşığım her birinize!

Çok yorum+ Çok oy= Çok uzun bir yeni bölüm :)

9.BÖLÜM "DUDAKLARI DUDAKLARIMDA"

Bazı geceler vardır, sabaha hiç kavuşmaz sanırsın; çöker kalır bir his içine döner durursun yatakta. Sanırım kendimi bildim bileli bu geceler hep benimleydi, kesik uykular, gecenin bir vakti endişeyle yataktan sıçramalar, kâbuslar, çocukluğumun unutmak istediğim anıları... Hepsini birleşip beni uyutmazdı, bir el sesimi soluğumu keser, korkuyla doldururdu ciğerlerimi. Kaygı bozukluğum nedeniyle hiç sağlıklı uyuyamazdım. Bu gece o gecelerden değildi. Hayatımda hiç olmadığım kadar huzurluydum, hiç tatmadığım kadar rahat bir uyku çekmiştim.

Karanlık yerini sabaha bırakıp gözlerim yüzümün üzerine çöken güneş ışıklarının rahatsız edici hissiyle açılıverirken hayatımın en güzel uykusundan uyanmış gibiydim. Oflayarak yatakta döndüm, beni bekleyen işler, bitirmem gereken organik kimya test kitapçığı ve bugün yine gelecek olan temizlik şirketi çalışanları... Her biri gözümde büyürken Kuvars Bey uyanmadıysa biraz daha uyuyabilir miyim hesabı yapan zihnim sanki üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi sıçrayarak beni kendime getirdi.

Derbi? Fenerbahçe? Galatasaray?

Elim alnıma giderken Kuvars'ın yatağında olduğumu fark ettim, işin tuhaf yanı ayakkabılarım ve çoraplarım çıkarılmıştı. Saçlarımı karıştırarak örtüyü üzerime çektim, sakince dün geceyi hatırlamaya çalıştım, en son maçı izlediğimizi, durumun berabere gittiğini, Kuvars'ın ısrarla benimle atıştığını, en sonunda ise yorgunluktan gözlerimin kapandığını hatırlıyordum. Of ya! Tabii, koltukta uyumuş kalmıştım!

Kuvars Demirhan ikinci kere beni kendi odasına getirmiş, yatağına yatırmış, üzerimi örtüp gidivermişti. Of, ben şimdi nasıl yüzüne bakacaktım? Sürekli kendisine borçlanıp duruyordum, zaten tedavim

için yaptıkları beni yeterince utandırırken özellikle birkaç gün önce amcam ve kuzenimin yaratmış olduğu yıkımdan bahsetmek bile istemezken şimdi bunlar iyice üst üste binmişti. Bazen yerimi yurdumu gerçekten bilmiyordum, hayır yani ne sıfatla oturup maçı izliyordum onunla, geç odanda ders çalış dimi? Ama yok illa başıma dert alacaktım, bir de uyuyakalıyordum sanki çalıştığım yer değilmiş gibi!

Yataktan kalkıp kenarda duran Kuvars'ın telefonundan saate baktım. Sabahın dokuzuydu, bu kadar çok uyumama rağmen hala nasıl uyumaya devam etmek istediğimi çözemedim. Telefonun ekranını kapayıp taytım için etrafa bakınırken gözüme yatağın iki kat dağınıklığı, Kuvars'ın telefonunun ve saatinin burada, komodinin üstünde olması çarptı. Burada uyumuş olamazdı değil mi?

Yok yok, saçmalama Cemre o hata bir kere olurdu o da sarhoş olduğu için! Bir daha aynı hatayı yapacağına ihtimal bile vermek istemiyordum, işte beni bıraktıktan sonra kendi eşofmanlarını giyip başka bir odaya gitmiş olmalıydı.

Ebeveyn banyosundan gelen sesle gözlerim oraya dönerken şaşkınlıkla irkildim. Adam duş alıyordu, burada odadaydı. Gece burada kalmıştı.

Şaşkınlığı solurken hemen bir durum değerlendirmesi yaptım, dün çokça bira içince yine çakırkeyif bir tavrı vardı, belki farkında olmadan... Of, abartma! Sakin ol, belki çalışma odasında sabahlamıştır, daha önce yaptığı gibi, bilinci yerindeyken neden benimle uyuyacaktı ki? Asıl bunun üzerine ben nasıl onun gözlerinin içine bakacaktım? Tamamen rezil olmuşum! Hızlıca odanın çıkış kapısına ona yakalanmamak için koştum.

Hızlıca kendimi odama atarken üzerimdeki tişörtü ve taytı bir çırpıda çekip çıkardım ama burnuma Kuvars'ın ezbere bildiğim kokusu çarpınca geriledim. Hayır, hayır, beraber uyumuş olamazdık, büyük ihtimalle gece beraber maç izlerken üzerime sinmişti kokusu ya da beni odasına taşıırken.

Bende kısa bir duş alıp bu konuyu rafa daldırırken istemeye istemeye kendi duş jelinden bolca kullanarak üzerimdeki kokusunu sildim. Ardından uzun dakikalar boyu dişlerimi fırçalayıp yüzümdeki belirginleşen siyah noktaları temizledim. Gardırobumun karşısına geçip ne giyeceğime bakarken bir süre duraksadım, çok kıyafetim olduğunu söyleyemezdin, maaşımı aldığım gibi artık bastıran kış

yüzünden kendime kışlık kıyafetler almaya gidecektim. Çabucak kıyafetlerimin arasından giyebileceğim uygun parçalar seçtim. Spor ayakkabılarımdan Kuvars Demirhan ayağımdan çıkardığından beri haber alamadığım için onların yerine panduflarımı giydim. Saçlarımı kurulayıp tarayıp açık bıraktıktan sonra onlar kendiliğinden dalgalanarak şekillendiler zaten.

Hızlıca mutfığa geçerken salondan dün orada bıraktığım, şimdiyse şarjı bitmiş telefonumu alıp cebime koydum. Mutfaktaki şarj makinesini hızlıca prize sokup telefonumu da takarken bir yandan da hızlıca bir krep hazırlamaya giriştim. Krepin yanına da sütlü filtre kahve demledim, sadesini genelde tercih ediyordu ama sade kahve çarpıntı yaptığı için ona göre değildi, ailesinden kalp hastalıklarını miras aldığı için buna özellikle dikkat ediyordum.

"Kahvaltı yapmayacağım, hazırlama bir şey." Arkamdan gelen sesle o tarafa doğru dönerken karşımda Kuvars'ı gördüm, siyah takım elbisesini giymiş, az önce duş aldığı ıslak saçlarını da kurutmuştu ama her zaman gözlerimin içine bakan yeşilleri bu sefer kolundaki saatindeydi. Kalbim buruldu, bana bakmıyordu.

Dün gece gülerek maç izlediğim adam değildi sanki, üzerine çöken soğukluk bu son birkaç hafta öncesindeki adamın aynıydı. Uzak ve mesafeli Kuvars Demirhan'ın. Ocağı söndürdüm ve ona doğru döndüm, dün için özür dilemek isteyip işaret dilini kullanmak amacıyla ellerim havalanırken bana bakmadığı için ne söylemek istediğim anlamadı. "Eliza gelecek bu akşam, ben de erken gelirim, ona göre hazırlarsın bir şeyler."

Mutfak kapısına doğru yöneldi ve bir görüşürüz demeden çıkıp gitti, hatta öfkeli bile görünüyordu. Yine nedenini anlayamadım. Boş vermeye karar verdim bir an sonra, haddim benim buydu zaten, büyük beklentilere girmeye gerek yoktu, hem Eliza Hanım gelecekti akşama ona göre hazırlık yapmalıydım.

Eliza Demirhan iki sene boyunca arada beni görmeye gelmişti ve ilişkimiz daha da ilerlemişti, açık öğretimim boyunca da bana destek olmuştu. Kendisini çok seviyordum, babasının ölümünden sonra yaşadığı buhran nedeniyle bende elimden geldiğince kendisine destek olmuşum.

Onun için akşama ne yapabileceğimin bir listesini hazırlayıp yağlı ve kendisi vejetaryen olduğu için içeriğinde et olan tüm yemeklerden uzak

durdum. Bu sırada evin kapısı çalınca istemeye istemeye şirketin yolladığı temizlik görevlilerini karşılamak için dışarı çıktım.

Mevhide Hanım gülümseyen yüzüyle içeri girip arkasından giren kızları da yönlendirirken kızların arasında somurtan Merve'yi gördüm.

Bu sefer diğer günlere göre oldukça kısa hazırladığım listeyi Mevhide Hanım'a verirken gülümsemeden yüzüne bıraktım. Listenin iki maddesi vardı.

1)Gözüme görünmeden işinizi yapın.

2)Sonra gidin.

"Hangi kısmın temizleneceğini söylemeyecek misiniz?"

Cevap vermeyip mutfağa giderken karşımda bıraktığım bu insanlara ayıp etmiş olmak umurumda bile olmadı, onlarda bana etmişlerdi sonuçta. Bu sadece bir cevaptı.

Cheesecake yapmak için malzemeleri tezgâha dizerken yine Kuvars Bey'in tavrı aklıma gelip oturdu, gidip konuşmak, özür dilemek ve bana bu kadar öfkелendiği için onu sarsmak istiyordum ama... Haddimi bilmeli ve sadece bana dediklerini yapmalıydım. Bir kapta ezdiğim bisküvilere iyice şiddet uygularken düşüncelerimden çalan mutfağın kapısıyla koptum. Kuvars'ın ben güvende olayım diye tuttuğu korumalardan biri olan Yiğit'ti bu, ardından ona niye gülüyorsun diye sorgulanmama neden olan kişi. Yüzümde buruk bir gülümsemeyle kapıyı açarken Yiğit "Selam," diyerek girdi içeri.

İşaret dilini bildiği için onunla kolayca anlaşırken selam işareti yaptım. "Bizim kahve bitmiş de burada var mıdır bir bakayım dedim." Ona gülümsedim.

"Var, dur ben vereyim sana."

"Süpersin," dedi Yiğit ben ona raftaki kahve kavanozlarını hazır ederken. "Bu arada tatlı mı yapıyorsun?"

Başımı salladım, kahvelerin yanında yemeleri için bir de çikolata verirken. "Akşama misafir var."

"Hm," diye mırıldandı.

"Sana da ayırırım," dedim. Ellerimi okuduğunda yüzü ışıldadı.

"Sen iyi bir iş arkadaşısın ama Kuvars Bey bizi çok beraber görmese iyi olacak."

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum sabah çalışan verimliliği falan bir şeyler söyledi. Eve girmem de yasaklandı." Gözlerini devirdi, bir an söylediği şey aşırı mantıksız gelmişti ama üzerinde düşünmedim.

"Hadi, ben kaçıyorum, kahve ve çikolatalar için teşekkürler Cemre." Ona gülümserken dışarı çıktı, ben de işlerime devam ettim.

Gözüme görünmemek için ekstra çaba sarf eden temizlik görevlileri evden çıkarken bana haber vermek için mutfığa girdiler. Mevhide Hanım'ın yüzü asıktı, yanındaki diğer kadınlarında. Ama hak edene hak ettiği gibi konuşmak lazımdı.

Onları uğurlayıp akşam için hazırladığım yemekleri kontrol edip Eliza'nın odasına girip çarşaflarını değiştirdim, ardından yatağını topladım. Yorgunluktan kendi ders çalışma masama çöktüğümde artık saat epey geç olmuştu. Ders çalışmak istiyordum ama birazdan gelebilecekleri için sofrayı hazırlamam lazımdı.

Odamın içinde bulunduğum kısacık anda duyduğum araba motoru sesiyle yerimden sıçrayıp hızlıca camdan dışarı baktım, Eliza Demirhan gelmiş olmalıydı. Anne ve babasının vefatından sonra Burgaz Ada'da kurduğu yaşama zaman zaman ara verip bir süre abisinin yanında oluyordu.

Yerimden kalkıp dış kapıya doğru giderken Yiğit'in yanında çalışan diğer koruma gidip kapısını açtı ve içinden Eliza ve tanımadığım bir başka kadın daha indi. Onları karşılamak üzere hazır bulunurken istemsizce Eliza'nın yanındaki kadını inceledim. Oldukça uzun boylu, şık giyimli, doğal haliyle ıslıl ıslıl parlayan bir kadındı, masmavi gözlere ve sıcak, samimi bir gülüşe sahipti. Eliza Demirhan'sa her zamanki hali gibiydi, sıfır makyaj, dümdüz saçlar, abisinininkinin aynısı derin ve uzak bakışlar.

Yiğit bagajdan onların eşyalarını alırken Eliza beni gördü ve gülümseyerek bana doğru ilerledi. Yanındaki tanımadığım kadın da onu sakin adımlarla takip etti. Eliza hızla kollarını bana doğru sararken aynı samimiyetle bende ona sarıldım.

"Cemre! Ne kadar uzun zaman oldu, çok özlemişim seni!" Tekrar kollarını sımsıkı sardı bana. Geri çekildikten sonra gülümsemesini korumaya devam etti. "Bu da Tuğçe, tanıştırayım seni, çocukluk arkadaşım sayılır. Sayılı dostlarımdan biri."

Tuğçe bana sıcacık bir gülümseme gönderirken ben de karşılık verdim ama hala soru dolu bakışlarım yerini koruyordu. "O da

benimle beraber adada yaşıyor, sadece yazları olsa bile." Gülümserken yandan arkadaşına baktı. "Bu sefer bir de İstanbul'da misafir edeyim dedim kendisini."

"Merhaba," dedi Tuğçe elindeki kol çantasını benim tokalaşmak için uzattığım elime bırakırken. "Kuvars evde mi?"

"Ben konuştum," dedi Eliza hemen benim durumu izah etmeme izin vermeyerek. "Yarım saate burada olacak, sabret azıcık, kavuşacaksın Kuvars'ına."

İkisi birbirinin yüzüne bakıp kıkırdarken bir ağrı mideme saplanıp kaldı. Çenem titredi, ellerim soğuktan buz kesti. Gülümsemem yüzümde dondu kaldı.

"Tamamdır, o zaman hadi burada durmayalım kış bahçesine geçelim biz," dedi Eliza. Tuğçe onu takip edip içeriye geçti.

"Cemre, canım," diye seslendi bana Eliza yeniden. Ağlamamak için direnmeye çalışan benliğimle yüzüm bir tuhaf döndüm ona. "Yemeğe kadar sana zahmet bize iki kahve, bir de Tuğçe için ikinci kattaki odalardan birini hazırla." Başımı salladım, Eliza bana tebessüm ederek Tuğçe'nin koluna girip onu bahçeye yönlendirdi.

Onlar gittiği gibi salondaki koltuklardan birine çöküp kaldım, bu kız kimdi, neyin nesiydi, bu evde çalıştığım iki yıl boyunca tek bir kadın dahi görmemişken şimdi Kuvars'ın hayatındaki kadın bu muydu?

Kalbim tepetaklak oldu, midemi kilitleyen düğüm çözülmedi. Tek yapmak istediğim yorganı kafama kadar çekip ağlamaktı ama güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Bir kitapta okumuştum, hayal kurmanın tek bedeli hayal kırıklıklarını göğüslemektir yazıyordu. Beynim hep söylemiyor muydu sanki haddini bil, yerin yurdun belli senin diye! Gerçek hayatta bunun örneği olabilir miydi hiç sanki, hayır olsa bile göz vardı izan vardı bu içerideki kız benden kat kat daha güzeldi, ben sabah ne giysem diye kırk takla atıp bir iki parça kıyafet bulmaya çalışırken o ise oldukça şıktı, ben konuşma engellisiydim o ise bunu da gayet iyi beceriyordu. Binlerce sayı önümde derdim ama biz bir yarışa girmeye kalksak daha girmeden sonuç belli olurdu. Benim sadece önüme dönüp bana kattıkları için bu aileye minnettar olmam, işimi yapmam ve önümdeki üniversite sınavına hazırlanmam gerekiyordu.

Akmak için direnen gözyaşlarımı sildim, elimdeki Tuğçe denen kadının bana verdiği çantayı kenara bıraktım, hızlıca mutfığa geçip

istedikleri kahveleri servis ettim, servis ederken Tuğçe'nin yeniden Kuvars ile ilgili soru sormasına maruz kaldım.

"Hala gelmedi mi?"

"Tuğçe, sabret azıcık." Yanıtlayan Eliza'ydı.

"Çok özledim, çok."

Eliza kahkaha attı. "Deli kız."

İçim hüznle yandı. Ağır adımlarla son bir çabayla yukarı çıkıp ikinci katta Kuvars'ın odasına en uzak olan odayı seçip Tuğçe için hazırladıktan sonra Yiğit'in kapıya bıraktığı eşyaları taşımak için aşağıya indim, o sırada içeri girmek üzere olan Kuvars ile oldukça şiddetli bir şekilde çarpıştık. Benim başım onun göğsüne çarptığı için dünyam birkaç saniyeliğine kararırken o bundan pek etkilenmiş görünmeyerek geriye sendelemem için belimi tuttu.

"İyi misin?" Ben hızla başımı sallarken kokusu burnuma çarptı, afalladım.

"Gel geç şöyle, başına bakalım."

Büyük bir ciddiyetle beni tekli koltuğa oturtup elleri alnıma giderken hızla ona engel olmak için ellerimi kaldırdım.

"İyiym ben, bir şey olmadı."

"Sabah koşarak odadan gitmeler, şimdi sana dokunmama bile katlanamamalar falan... Yemem seni Cemre, merak etme."

Ellerini hızla alnımdan çekerken bana içerlediğini anladım ama o kadar hızlı söylemişti ki kendimi açıklamam için gereken süreye sahip olmadım, her şey sadece utandığım içindi, ne yapmamı bekliyordu onu da anlamış değildim zaten.

"Geldi mi Eliza?" dedi konuyu kapatıp yeniden bana dönerken, alnı kırışmıştı ve yorgunluktan göz altlarında mor halkalar oluşmuştu.

"Kış bahçesinde."

Ellerimi okuduktan sonra o tarafa doğru giderken ben de çaktırmadan onu takip edip mutfağın girişinde durdum ve Tuğçe denen kızın tepkilerine baktım.

Kuvars Tuğçe'yi bile görmeden kız kardeşini kucaklarken saçını öptü onun, bir abi şefkatiyle. Bu manzara karşısında tebessüm ederken Eliza tatlı tatlı homurdandı. "Kırk yılın başı evine geliyorum, onda da işkolikliğin üzerinde oluyor."

Kuvars gamzesini göstererek içten bir gülüş gönderdi ona. "Malum bu aralar piyasalar epey hareketli, çalışmak gerekiyor."

"Çok sıkıcı," dedi Eliza kardeşine sataşmayı sürdürerek. Bu sıra Kuvars'ın yeşilleri ayakta onları izleyen diğer kadını, Tuğçe'yi buldu. Bulmasaydı iyiydi ama maalesef buldu işte.

"Abi, takdim edeyim, Tuğçe Keskiner. Hatırlar mısın bilmiyorum liseye kadar aynı okulda okumuştuk, annemle annesi çok yakın dosttu."

Kuvars düşünüyormuş gibi yapma zahmetine bile girmede. "Çıkaramadım."

Tuğçe'nin gülümsemesi hiç bozulmadı. "Ama ben seni hiç unutamadım, malum ekonomi dergilerinde sıkça okuyoruz senin başarılarını."

Eğilip selamlaşma amacıyla yanaklarını öperken ellerim titredi ve bu manzaraya çok fazla dayanamadım, geri asıl görevim olan sofraya hazırlama işine döndüm. Ben başlangıçları masaya getirirken Kuvars üzerini değiştirmek için yukarı çıktı, Eliza ve Tuğçe ise gülüşerek gelip masaya oturdular.

"Ee neler yaptın bize Cemre?" diye sordu gülümseyerek Eliza. Ben de aynı şekilde gülümserken cevap veremeyeceğim için başlangıçları gösterdim.

"Tuğçe, Eliza görüp görebileceğin en güzel yemekleri yapar, parmaklarını yiyeceksin. Sırf bu leziz yiyecekler için buraya taşınmayı düşünmüyor değilim."

Tuğçe gülümsedi. "Ne güzel, bu genç yaşında bu kadar becerikli olman." Duraksadı. "Ama umarım diyet yemekleri vardır, akşamın bu saatinden sonra en fazla salata yiyebilirim."

Hoşnutsuz bakışlarımı görmemesi için kendisinden çevirdim, ben Kuvars için de servis açmaya mutfaka geçerken Tuğçe'nin benim neden konuşmadığımı sorduğunu ve Eliza'nın da durumu açıkladığını duydum sessizce. Yine içim buruldu.

Servis için gerekli olan çatal bıçak takımlarını götürürken onun çoktan aşağıya inip masada yerini aldığını gördüm, bana bakarken alınının ortasındaki kırıksıklık hala yerini sürdürüyordu. Neden bana bu denli öfkeli olduğunu gerçekten anlayamıyordum, sabah apar topar odasından gittiğim için mi, ne alakası vardı yahu, ne yapacaktım gerine gerine onun yatağa kahvaltı getirmesini mi bekleyecektim? Bakışlarımı ondan çekip tabakları ve çatal bıçakları sıralı bir şekilde dizdim.

"Sen niye kendine servis açmıyorsun?" diye sordu Kuvars bana yine sertçe. Tuğçe ve Eliza Kuvars'a şaşkınlıkla bakarken utançla geri adım attım, Kuvars'ın gözleri hala benim üzerimdeydi. Normal bir zamanda ona eşlik ettiğim oluyordu ama böyle bir aile yemeğinde masada olması gereken en son insandım belki de. Haddimi biliyordum.

"Ben mutfakta yesem daha iyi olacak." Ellerimi okudu.

Mutfağa doğru ilerlemek için bir adım attığımda Kuvars bileğimi tuttu, ona geri dönmek zorunda kaldım.

"Burada yiyeceksin, servis aç."

"Gerçekten hiç gerek yok."

Sıkkin bir nefes verdi ve ardından tane tane tekrar konuştu. "Zorlama güzelim. Hadi."

Herkesin içerisinde bana hitabıyla yutkunamazken, yanaklarım hızla kızardı. Bana yönelen bakışlardan utandığım için başımı salladım ve onların radarından kurtulmak için oturmaya karar verdim. Kendime de bir servis açtıktan sonra, Eliza bana çorbaları çorba kâselerine koyarak yardım etti bunu yaparken arada bir bana yönelen kısa bakışlarından hala abisinin az önceki tavrı yüzünden şaşkınlığını koruduğunu anlayabiliyordum. Tuğçe'ye bunun üzerinde durmamış gibi ilgisini yine Kuvars'a çevirmiş, ona işiyle alakalı sorular soruyordu.

Dişlerimi birbirine bastırarak bende masada Kuvars'ın sağ tarafına geçtim, şimdi Tuğçe tam karşımda, Eliza ise çaprazımdaydı.

"Bende işte Cerrahpaşa Tıp'ı bitirdikten sonra, Michigan State Üniversitesi'ne doktora için başvurumu yaptım, kabul aldım. 2020 yılı itibariyle orada devam edeceğim tıp eğitimime."

Kulağıma çalınan bu cümleler boğazımdan geçen çorbanın beni tıkamasına yol açtı, bu kadın hem güzel, hem çalışkan, hem de benim her gece uyumadan önce hayallerini kurduğum bölümü kazanacak kadar zekiymiş. Üniversite sınavında ilk yüzlerde yer almak üstüne üstlük Michigan State'den kabul almak öyle kolay şeyler değildi.

"Hm," dedi Kuvars benim aksime bu konuyla pek ilgilenmiyormuş gibiydi. Açıkçası benim kadına karşı bakış açım değişmişti.

"Aa," dedi Eliza konuya müdahil olurken. "Cemre üniversite sınavına hazırlanıyor, o da sağlık alanını düşünüyor."

Başımı salladım onaylarcasına, bu sırada Kuvars'ın bakışları bana dönmüştü. "Ne güzel," dedi Tuğçe sesini yükselterek. "Hangi bölümü

hedefliyorsun?"

Şimdi tüm bakışlar bendeyken bu kadına karşı tıp hedeflediğimi söylemek istemedim, başaramazsam ilk elden nedense onun güleceğini düşünüyordum. Sessiz kalıp omuz silktim o yüzden.

"Bence bir hedef belirlemelisin, hedefsiz yelkenliye hiçbir rüzgâr yardım edemez demişler." Gülümserken başımı salladım doğrularcasına, bu konu çabucak kapanırsa çok mutlu olacaktım. En son istediğim bu kadınla onun sahip olduklarının benim hayallerim olduğunu konuşmak olurdu sanırım.

"Ee biraz sorgular gibi olacak ama," dedi Tuğçe yeniden sözü devralarak. "Üniversiteye gidince burada çalışmayı düşünmüyorsundur herhalde."

Kuvars çorbasını içtiği kaşığı bir anda bıraktı ve hızla soluna doğru döndü. "Ne münasebet, buradan ayrılmayacak tabii ki."

Tuğçe bu tepkiye şaşkınlıkla karşılık verdi. Tabii ben de öyle. "Ama zor olur diye dedim ben, hem okul hem iş. Hem-"

Kuvars'ın kaşları çatıldı. "Yarı zamanlı çalışır ama yine de benim ondan ayrılmaya niyetim yok."

Tuğçe'nin bakışları hüznle önüne döndü, gördüğü bu tepki onu üzmüştü. "Tamam canım bir şey demedim ben."

Kuvars'ın bu tepkisine iyice şaşırırken buz gibi olan masanın atmosferini düzeltmek üzere Eliza konuştu. "Abi, seninle beraber ettiğimiz nergisler var ya öyle güzel oldu ki, bir gün gelip görmelisin." Kuvars önündeki çorbayı bitirirken başını salladı. Eliza konuşmaya devam etti. "Bahçedeki yeşil sandalyeleri de turkuaza boyadım."

"Sen tek başına mı boyadın?" diye sordu Kuvars inanmamışçasına.

Eliza önce bir yutkundu. Ardından önündeki sudan bir yudum aldı. "Evet ben boyadım."

Tuğçe ona yandan bir bakış atarken Eliza'nın hayatında biri olduğu ve onunla tüm bu değişiklikleri yapmış olabileceği fikri aklından geçmedi değil.

Akşamın geri kalanında, ara sıcakları, ardından ana yemekleri servis edip Tuğçe'nin önüne sadece salata koyduktan sonra artık yorgunluktan ayaklarım tutmuyordu. Masada duyulan çatak bıçak sesleri bile beynimin içine vuruluyormuş gibi hissediyordum ama daha etrafı toparlamalı, Tuğçe'nin eşyalarını dolaba yerleştirmeli, ardından bugün hiç bakmadığım Organik Kimya test kitapçığına bakıp sabaha

kadar onu çalışmalıydım. Yapacak çok iş vardı, çok kahve içmem gerekiyordu, şimdiden bunu anlamıştım.

"Kuars," dedi Tuğçe masada duran Kuvars'ın eline dokunurken. "Gece bir yerlere gidelim istiyoruz Eliza'yla. Sende gelsene bizimle."

Kuars elini hızla çekti. "Eliza hiçbir yere gidemez, ben de gelemem, çalışmam gerekiyor, sen dilediğini yapabilirsin."

Tuğçe ofladı. "Neyse o zaman." Ama daha çok tüm gece beklediğinin aksine Kuvars'ın ona olan tavırlarına öfkelenmiş gibi görünüyordu.

Sinirle önündeki salataya dönüp marullarını eşelerken hızla kafasını kaldırıp sinirini çıkarabilecek bir şey aradı ardından ona dikkatle bakan beni gördü. "Ben sana marul istemiyorum salatada demedim mi?"

Bir anda gelen bu tepki ağzımın daire şeklinde açılmasına neden oldu, öylece kalakaldım. Karşımdaki kadının gözlerine şaşkınlıkla baktım. Hiç öyle bir şey olmamıştı, bu düpedüz yalandı ve bu kadın yalanını çok inandırıcı söylüyordu.

"Ne bakıyorsun öyle? Mutfağa gelip özel olarak söyledim sana! Çabuk, değiştir bunu. Yenisini yap getir." Elim ona açıklama yapmak için cebimdeki not defteri ve kalemime giderken Kuvars ne yaptığımı anlayıp bileğimi tuttu.

"Yavaş." Kuvars bunu Tuğçe'ye söylerken gözlerime saldıran gözyaşlarına dur demek zordu. Konuşmaya, kendimi açıklamaya en çok bu zamanlarda ihtiyaç duyuyordum.

Tuğçe'nin önündeki salatayı çekip kendine alırken "Bunu ben yerim, sende yeni bir tane istiyorsan mutfak hemen şurada," dedi.

Tuğçe öylece kalıverdi, bana tehdit dolu gözlerle bakarken biraz sonra ağlayacakmış gibi çenesi titredi. Eliza kaşlarını çattı abisine. Abisinin kabalık ettiğini düşünüyordu.

Yemeğin sonuna kadar kimseden tek ses çıkmadı, Kuvars Demirhan tüm salatayı yedi, Tuğçe ise sadece önündeki kırmızı şarabı yudumlayıp bana bakıp bakıp durdu. Gerginlikten ve huzursuzluktan ölmek üzereydim, kendi dünyamda alıştığım rutin bugün bozulmuştu ve duygularım karmakarışık.

"Hadi bir kahve içelim," dedi Eliza durumu kurtarmak için çabalarken. "Kış bahçesinde."

Ben servisleri kaldırıp masayı toparlarken Kuvars ayağa kalkıp kardeşini alnından öptü. "Ben size katılamayacağım, çalışmam

gerekiyor."

Eliza başını salladı. "Ama sabah hemen bırakmam seni, uzun uzun kahvaltıyı ben hazırlayacağım."

Kuvars'ın gamzesi belirginleşti. "Yanmış patatesler, garip şekilli kesilmiş domatesler, peynirler..."

"Ya, deme öyle. Yarın bu söylediklerine çok pişman olacaksın."

"Hadi bakalım," dedi Kuvars merdivenlere yönelirken. Tuğçe'nin yüzüne bile bakmamıştı.

Ben de böyle bir kadınla aynı ortamda bulunmak istemediğim için direkt kendimi mutfağa atarken hızlıca oluşan kalabalığı temizlemeye giriştim. Bulaşıklar makineye, kalan yemekler sokak hayvanları için kenara ayrılırken yorgunluktan artık bacaklarım çathıyordu. Biri mutfak kapısını tıkladınca bakışlarım o yöne döndü.

"Pişt!" Yiğit'ti bu. "Hiç cheesecake kaldı mı?"

"Hem de hepsi."

"Valla mı? Getir de şu kardeşinin midesi bir bayram etsin."

"Frambuaz? Limon? Hangisi?"

"Sen bire ikiye bakma getir işte ne getirebiliyorsan."

Ona gülümseyerek sıcak süt ve iki koca dilim biri frambuazlı biri de limonlu cheesecake götürdüm. "Gel otur biraz, yorgunluktan gözlerinin altı mosmor olmuş."

Mutfağın girişindeki masaya elimdekileri bırakıp otururken omuz silktim. Daha uzun bir gece beni bekliyordu.

Karşımdaki adam önündeki keki yemeye başlarken ben de geceye diktim bakışlarımı. İçim bomboş hissediyordum, güzel başlayan bir gün bombok bitmişti, artık Tuğçe denen kadınla aynı havayı soluyacak olmak bile rahatsız ediyordu beni.

"Cemre?" Kuvars Bey mutfağın içinden benim adımları seslenirken Yiğit'in ağzına attığı lokma boğazında kaldı.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

Kuvars bir hışımla Yiğit'i görüp yanımıza gelirken Yiğit boğazında kalan lokma yüzünden öksürmekle meşguldü. Kenardaki sütü ona doğru uzatırken bir iki saniye onun toparlanmasını bekledik.

"Ben sana bir daha bu eve girmeyeceksin demedim mi?"

Yiğit derin bir nefes aldı.

"Onu ben davet ettim, bu yaptıklarımı ikram etmek için." Benim işaret diliyle anlattığım cümleyi okudu.

Eli burun kemerini sıktı, omurgası dikleşmişti. "Ben hemen işimin başına dönüyorum efendim." Yiğit hızla yanımızdan uzaklaşırken Kuvars sertçe bana bakmaya devam ediyordu.

"Onu- o lavuğu sen davet ettin öyle mi?"

Başımı salladım, bir hata yaptığımı düşünmüyordum. Kötü bir amacım yoktu asla. Sadece hazırladığım tatlıyı ikram etmek istemiştim.

"Senin amacın beni delirtmek mi?" Beni hızla kendine çekerken onun göğsüne çarptım ama sertçe bakmayı bırakmadık ikimizde. Titreyen ellerimi kaldırdım işaret dilini kullanmak için.

"Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum."

"O adama gülüyorsun, o adama tatlı yapıyorsun." Duraksadı. "Benden kaçırıyorsun ama o adamdan kaçmıyorsun!"

Hiddetle üzerime atıldı.

Elleri kaçmamı istemez gibi beni kendine çekti, gözleri gözlerime değdi ve dudaklarımın üzerine eğildi. Nefesi artık nefesime çarpıyordu. Son bir soru daha sordu.

"Neden?"

Şaşkınlıkla karşımdaki adamın hiddetle büyümüş gözbebeklerine bakarken üzerine sis çökmüş yeşil gözlerini izledim. Ne demek istediğini, sorduğu sorunun anlamını kavrayamamıştım, benim için her şey çok basitti aslında. Herkes durması gerektiği noktadaydı, sınırlar kalın kalemle çizilmişti.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, Yiğit benim yeni tanıştığım çalışma arkadaşım, şu anda da sadece evdeki fazla kekten veriyorum ona, kimse için özel bir şey yaptığım yok!" ellerim beni anlaması için yavaşladı ama içimdeki hiddeti dindiremedi. "Benim amacım kimseyle hiçbir şey yapmak değil, dün uyuyakaldığım ve rahatsızlık verdiğim için sabah apar topar gittim. Artı zaten benim yapmamam gereken bir hataydı."

"Ne hatasından bahsediyorsun sen?" diye sordu yeniden, sesi sakın ama bağırma daha az etkili olacak bir tondaydı.

"Sanırım ben işime dönsem daha iyi olacak."

Duraksadı, beni saran kolları çözülmek yerine daha çok sıkılaştı. "Sana bir soru sordum."

Bana böyle bakarken öylesine utanıyordum ki, elimden gelse şimdi kovulmayacağımı bilsem cevap vermeyip kaçır giderdim.

"Ben sadece çok özür dilerim, evet özür dilememe kıızıyorsunuz ama başınıza dert açıp rahatsızlık olmaktan başka bir şey yapmıyorum, sizi ailemle muhatap ettiğim hatta dün gece öylece uyuyakaldığım için çok özür dilerim."

Bakışları karardı, kolumu tutan eli geri çekilirken yüzünde mimik oynamadı.

"Dün gece için özür diliyorsun?" Sözde soru cümlesi.

Yaşadığım utançtan dolayı yanaklarım alev alırken bileklerimi tutan elleri benden ayrılıp yüzümü kavradı. Kan tüm yüzüme hücum ettiği için yanan yanaklarım bu dokunuşla iyice alev almaya başladılar.

Zar zor o sözde soru cümlesi sarf etmesine rağmen başımı salladım, bir cevap vermem gerektiğini düşünüyordum.

Bu yaptığım hamle aramızdaki mesafeyi yine en aza indirdi. Ben bir adım geri gitmek için hareket ederken elleri bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekti yeniden.

"Kuvvars Bey bırakır mısınız beni, lütfen?"

Homurdandı. "Hayır." İyice dudaklarımın üzerine eğildi. "Benden özür dilemenden nefret ediyorum. Duyuyor musun, dün seni *ben kendim bizzat* isteyerek odama taşıdım, yatağıma yatırdım ve sana sarılarak uyudum! Ben! Kokunu seviyorum, gözlerini seviyorum, seni izlemeyi seviyorum! Sana o zamanda söyledim, o orospu çocuklarından oluşan ailen benim sikimde bile değil! Duyuyor musun, özellikle onların yaptığı hiçbir şey için özür dileyerek kendi zamanını boşa harcama!"

Duraksadı. Ben şaşkınlıktan ne hissedeceğimi bilmezken ayaklarım yerden kesilir gibi oldu.

"O her fırsatta yanına gelen piçi de kovacağım!"

O beni tuttuğu için yere yığılmayan bedenim baştan aşağı titredi, karşımdaki bu adam, iki yıldır her gece bir giz gibi içimde büyüttüğüm adam az önce kokumu, gözlerimi ve beni izlemeyi sevdiğini söylemişti, beni. Küçük dünyasında hiçbir özelliği olmayan bir sürü negatiflikler yaratan, yeşerten beni.

"Yiğit'in hiçbir kötü amacı yoktu, o sadece benim arkadaşım-"

Bakışlarını ona anlatmaya çalıştığım kelimelerden çekip gözlerime çevirdi. "Ondan bahsetmeni istemiyorum." Homurdandı. "Sus."

"Ama Yiğit-"

"O Yiğit'in ben belasını sikeceğim bu gidişle!"

Sözümü öyle hızlı kesti ki nevrİM döndü, bu sefer sus dememişti onun yerine beni belimden tutup kendine çekmiş, ona doğru yükseldiğim için el mecbur refleksle ona tutundum. Utançla ben daha ne olduğunu fark edemeden elleri belimde beni kendine yapıştırırken dudakları da dudaklarımı bulmuştu.

Aman Allah'ım!

Dudakları dudaklarımdaydı!

Açılmamak için direnen dudaklarımı dişleriyle ısırarak uyardı ilk önce, ben buna dayanamayıp dudağımı açmak zorunda kalınca da dilini itti. Dili dilime değdiği an elleri belimi tuttu. Savaşır gibi birbirine dokunmak için çıldıran dillerimiz, dudaklarımız bir bütün olurken elim onun saçlarında gezindi. Nasıl olduğunu kavrayamadığım bir şekilde dokunmak için çıldırdığım saçlarına elim giderken homurdanarak nefes almamız için ayrıldı benden Kuvars.

"Siktir lan! Çok güzelsin, çok." Geri dudakları dudaklarımı bulurken nefesim tılandı, ona yakın olan bedenim, dudaklarım, ellerimde saçları... Beni çok başka bir kadın gibi hissettirmişti.

Ayrılmamız lazımdı!

Gerçekten lazımdı!

Ne yaptığımızın ikimizde bilincinde değildik!

Bu olmamalıydı! Yanlıştı!

Peki neden bu kadar doğru geliyordu?

Beni boş mutfak tezgâhına yaslarırken tekrar öpmeye devam etti, o kadar güzeldi ki artık dudaklarımın rengi bana ait değildi.

"Güzelim," diye tekrar saldırdı bana, dişleri alt dudağımı kavrarken durmamız gerektiğini bangır bangır bağırان hücrelerimi dinlemeye karar verip onu ittim, benim itmemle yerinden bile kıpırdamayan adam ona dur işareti yapınca kendini geri çekmek için çabaladı, çabaladı dediğim hala beni tutmaya devam ediyordu.

"Durmamız lazım," diye homurdandı. **"Yoksa gerçekten hiç iyi şeyler olmayacak."**

Ona başımı sallarken benden gitmekte zorlandı, tekrar eğilip dudaklarıma yasladı kendini, uzun uzun tekrar ve tekrar öptü. Ardından hızla arkasına bile bakmadan çıkıp gitti, kalsaydı dediği gibi çok kötü şeyler olurdu çünkü.

Sarhoş olmuş gibi tezgâhtan inip titreyen pelte bacaklarımla düşmeden yürümeye çalışıp ama en az beş kere sağa sola çarparak odama geçtim, odama geçtiğim gibi ışığı kapatıp kapımı kilitledim, kimseyi görececek halim yoktu. Şaşkındım. Hala az önce ne olduğunu kavrayamamıştım.

Sahi ne olmuştu az önce?

Bir rüya mı görmüştüm yoksa sahiden Kuvars Demirhan tutup öpmüş müydü beni?

Elim dudağıma giderken dilimde hala onun tadı vardı. Bu gerçekten olmuş muydu?

Dönen başımla yatağın üzerine oturup iç çamaşırlarım kalana kadar üzerimdekileri çıkardım. Başım yatağa düşüp karanlık odamın tavanına çevirirken başımı elim göğüs kafesimin içinde depar atan kalbime gitti.

Uzun zaman sonra ilk defa gerçekten gülümsedim, içim mutluluk ve adını bilmediğim bir enerjiyle doluydu, dudaklarımdaki bu karıncalanma hissi... Bu imkânsız gibiydi. Bir imkânsız gerçek olmuştu.

"Kendine gel," dedi içimdeki realist taraf. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin, o adam sana bir şey hissedemez, bunu bilmiyor musun?" Bir anda omuzlarım çököverdi.

Ama hissettiğini söyledi.

"Ama hissedemez, öyle bir adamla sen, olacak iş mi bu? Bırak aranızdaki farklar, güzelliği, çirkinliği, sosyoekonomik durumları, ya sen konuşamıyorsun bile, duyuyor musun dilsizsin sen!"

İçimdeki gerçekçi taraf öyle mantıklı doneler veriyordu ki söyleyecek tek kelimem kalmadı.

"Bak diyelim etkilendi, en fazla ne yapar, ya ne yapar sen bunu bilmeyen bir kız değilsin ki! Alır seni kullanır, iki gün sonra sıkılır atar, onun böyle bir adam olduğunu biliyorsun! Sonra olanın sana olacağını, kapı önünde cebinde beş kuruş para olmadan o hapse tıktırttığın ailene mecbur kalacağını biliyorsun!"

Öyle bir şey olmaz. Olamaz, o öyle biri değil.

"Bok öyle değil, kızım sen salak mısın, hayatında tam bir şeyleri yoluna koymuşken, o lanet aileden kurtulmuş, üniversiteye hazırlanırken başına gelenlere bak!"

Mutluluk yerini bir avuç gözyaşına bıraktı, elim şişmiş dudaklarımın üzerine gidip yorganı başıma kadar çekerken sabaha kadar ağladım. Gelgitler, şimdi ne yapacağımı sorgulayan zihnim, utanan benliğim hepsi bir bütün olup gözyaşlarıma eşlik etti.

Birinin kapımı tıklatmasıyla gözlerim hızla açılırken birkaç saniye nerede olduğumu, ne yaptığımı, gece nasıl uyuduğumu sorgulayan benliğim aniden kendine geliverdi. Odamdaki saat sabahın on birini gösteriyordu! Ah, lanet olsun! Ağlarken sabah doğru uyumuş olmalıydım! Hızla üzerimde bir şey olmadığı için bir kazak elbise giyip kapıyı açarken karşımda en bulmayı istemediğim kişiyi buldum, Tuğçe'yi.

"Bir hizmetçi nasıl şımartılır bunun en büyük örneği sen olmalısın, sanırım."

Bok gibi hissederek karşımdaki kadına boş bakışlar atarken "Bunca saat olmuş, kahvaltıyı Eliza hazırlıyor, evin beyi işe gidiyor, küçük hanım hala uyumaya devam ediyor. Hayır, daha ne kadar uyuyacaksın, söyle de ona göre bulaşıkları da biz yıkayalım."

Gözlerimi kırptıştırırken bakışlarımı çıplak ayaklarıma çevirdim. Yaptığım gerçekten çok büyük ayıp olmuştu, hatta bunu bu ay içinde ikinci kez yapıyordum, bana ne olduğunu hiç bilmiyordum ama şu an elimi kaldıracak halim bile yoktu. Artı dün geceden sonra Kuvars'ı bu sabah görmemem çok daha iyi olmuştu, bir daha nasıl gözlerinin içine bakardım hiç bilmiyordum.

Bulduğum bir kâğıda birazdan yukarıda olacağımı, sabah içinse üzgün olduğumu yazdıktan sonra karşımdaki kadına verdim. Notu okuyup yere atarken "Bir zahmet," diye mırıldandı sinir sinir. "Yukarıda bekliyorum, odamı değiştireceksin, bir de eşyalarımı dizeceksin. Acele et."

El mecbur, bu uyuz kadına başımı sallayıp kapımı kapatarak odama geri dönerken oflayarak aynanın karşısına geçtim.

Şişmiş gözler, mosmor gözaltları, şişik ve patlak dudaklar, kabarmış kahverengi saçlar... Hissettiğim kadar berbat görüldüğüme artık emin olmuşum.

Hızla saçlarımı örüp, ayağıma panduflarımı geçirdikten sonra gözaltlarımı kapatıp odamı toparlayıp hızla mutfığa geçtim. Mutfaktaki kalabalığı halledip dün geceyi hatırlamamak için kendimi

zorlayarak kış bahçesine geçtim. Eliza ve Tuğçe için iki kahve götürüp Eliza'nın sabah nerede olduğuma dair sorgulamalarına cevap verdikten sonra işlerimi bitirmek için oradan çıktım.

"Ya ne kadar çok yüz veriyorsunuz şu hizmetçiye, sabah uyanamıyor, akşam yemeğe oturuyor, oldu olacak bir de tutup biz hizmet edelim ona." Bunu diyen yine canım(!) Tuğçe'ydi. O her konuştuğunda bu evde sülfürik asit olmadığı için üzülen yanım ağır basıyordu.

"Yok canım," dedi Eliza. "Çok iyi bir kız Cemre, hiç böyle yapmazdı normalde, bir kereden bir şey olmaz."

"Öyle deme, dün gördün salatada bana yaptığı saygısızlığı. Abinde ben onun için geliyorum bana hizmetçiyi koruyor." Eliza derin bir iç geçirdi.

"Abimin yaptığı zaten çok ayıptı da boş ver, dediğim gibi Cemre bu evin eli ayağı gibi oldu. Benim de bir arkadaşım gibi, hiç hizmetlim olarak görmüyorum."

Tuğçe gülümser gibi oldu, bu yaptığım çok ayıptı ama onları dinlemeden de duramıyordum.

"Valla sana da alınıyorum, kaç yıllık arkadaşız bana kimi koruyorsun, aşk olsun."

Eliza ona "Olur mu öyle şey," diye başlayan bir yığın cümle kurarken bu diyaloglara daha fazla dayanamadığım için ayrıldım oradan. Böyle bir insan, sadece kötülükten beslenen nasıl olunabilirdi aklım almıyordu. Ona hiçbir şey yapmamıştım, dün bana maruldan bahsetmemişti bile, bugünse sadece uyuyakalmıştım, şimdiyse her şeyi yetiştirmek için oradan oraya koşturuyordum.

Ona daha fazla laf vermemek için tüm işlerimi hızla bitirip odasını düzeltebileceğimi söyledim. Onunla beraber o bana oflaya püfleye yukarı çıkarken sabır kotam dolup dolup taşıyordu. Şeytan kulağıma fısıldıyordu, ver şuna ağzının payını, boş şuracıkta diye.

Ama yapmayacaktım.

"Bunlar valizlerim ama bu odada kalmak istemiyorum, benim için Kuvars'ın hemen karşısındaki odayı ayarlıyorsun."

Toplam dört valiz vardı ve bence bu sayı en fazla üç gün kalmaya gelen bir kadın için oldukça fazlaydı, sanki burada kalmak istiyor, ona göre kendine oda seçiyordu. Tedirginlikle karşımdaki kadına baktım, amacı neydi bunun?

"O oda olmaz," yazdım hemen endişeyle kâğıda. O odayı Kuvars Bey iş evraklarını saklamak için kullanıyor.

"İyi, kaldır o iş evraklarını koy çalışma odasına. Ben sana ne diyorsam onu yapacaksın!"

"Yapamam," yazdım yine not defterime. "Kovulurum!"

"Kovulur musun?" diye bağırdı bana sertçe. "Asıl dediğimi yapmazsan kovulacaksın farkında değil misin* Çabuk yap şunu!"

"Yapamam," yazdım yine. "Hem siz beni kovma yetkisine sahip değilsiniz. Benim işverenim asla değilsiniz!"

"Öyle mi?" diye sordu bağırarak. "ELİZA! GELİR MİSİN BİR DAKİKA BURAYA?"

Yana yakıla o Eliza'yı çağırırken ne yaptığını bilmeyen gözü delirmiş bu kadına baktım. Çıldırmış olmalıydı! Bana kafayı takmıştı! Ama bence karakteri böyleydi, Kuvars'tan dün bulamadığı karşılığın acısını bugün benden çıkarıyordu.

Eliza gözleri büyümüş bir şekilde odaya girdiğinde "Ne oluyor Allah aşkına? Ne bu hal?" diye sordu.

"Şimdi, hemen burada kovuyorsun bu kızı! Yüzsüze bak, hizmetçiyim demiyor bana büyükleniyor, ondan istediğim hiçbir şeyi yapmıyor, resmen saygısızlık yapıyor! Neymiş ben onun işvereni değilmişim, ona senin misafirin olduğum söylüyorum UMURUMDA DEĞİL diyor!"

Elim hızla durumu açıklamak için not defterine giderken Eliza şaşırarak bana baktı.

"Ya bunu kovarsın ya da ben bir dakika bile durmam bu evde! Bu ne canım, hakarete uğramaya gelmedim ben buraya!"

Karşımdaki kadın bağıra bağıra durumu kendi ölçüp biçtiği şekilde anlatmaya devam ederken ben tek bir ses bile çıkaramadım sadece not defterine "Öyle değil durum, yalnız konuşalım lütfen " yazabildim.

"Tamam, Tuğçe sen geç içeri, bir kahve iç bir soluklan. Bir sakinleş ben halledip geliyorum bu meseleyi."

Tuğçe "Yeniden söylüyorum bu kızı yollamazsan bir dakika durmam burada," deyip aşağıya inerken bana gülümsedi. Gülümsemesi zerre samimiyet taşımıyordu, sadece tehdit doluydu.

Eliza o indikten sonra bana bakarken hemen elimdeki deftere durumu açıklamak için yazmaya başladım.

"Boşuna yazma," dedi Eliza bana bakarken. "Çok üzülmek söylüyorum Cemre, işine son vermek zorundayım."

Öylece olduğum yerde kalırken bir yumru geldi tam boğazıma oturdu, başımdan aşağı kaynar sular dökülüyormuş gibi hissettim.

"Lütfen üzülme," dedi Eliza. "Bunu şimdi yapmak zorundayım ama sana iyi bir referans mektubu yazacağım, bir de iyi bir iş bulmanı sağlayacağım bir on güne kadar. Lütfen üzülme, buna mecburum."

Yalvarmak yerine güçlü durmayı seçtim, başımı sallayıp başıma gelenleri göğüslerken hızlıca o odadan çıktım. Titreyen ellerimle kendi odama giderken salonda bana yeniden sırttan Tuğçe'yi görmeye dayanamadım. Alacağını almıştı işte.

Odama geçip hızlıca sırt çantama tüm giysilerimi koyup(zaten sadece birkaç taneydiler) sıkıştırabildiğim iki test kitabımdan sonra öylece yatağın üzerine çöktüm. Düünden bu yana tüm dünyam değişmiş, sanki ayaklarımın altından kayıvermişti.

Hâlbuki ben sadece kendi küçük dünyasında tedavisini sağlamak için ders çalışan diğer zamanlarında bir evde çalışan öylesine bir kızdım, bu yeni gelen kadına ben mi fazla gelmişim? Eliza peki bir kere bile beni dinlemeden nasıl peşin hüküm verebilmişti? On güne kadar bana başka iş bulacakmış!

Ne bulacaktı? Neyin on gününden bahsediyordu?

Cebimde bir lira para yoktu, hatta akbilim bile bomboştu, daha maaşımı almama zaman vardı ve ben... Buradan başka kalacak bir yere sahip değildim ki, yengemin yanına taşınmak hayatıma son vermekle eş değerd!

Bastırmaya çalıştığım gözyaşlarım hızla akıverdiler. Tükenmişim. İçimden bir ses durumu Kuvars'a anlatan bir mesaj çek diyordu ama onu yaptığım anda gururumu ayaklar altına serecektim ve bir kere daha mantığımı koca harflerle SEN ONLARIN GÖZÜNDE KİMSİN Kİ diye bağıırıyordu. Adam kardeşinin kararını mı bozacaktı?

Gözyaşlarımı silip hayatımın en mutluluk verici günlerinden birini en bok gününe çeviren bu duvarlara baktım, tükenmişim. Tüketmişlerdi beni.

Kendim gibi sessiz adımlarla bu evin kapısından çıkarken artık biliyordum. Burası benim hikâyemin sonuydu.

Yorumlarınızı bekliyorum :)

Instagram: hikayelerindeyasar

10.BÖLÜM "DELİ"

Merhaba, geçen bölüme gelen oy ve yorum desteğiniz için çok teşekkür ederim. Ama bu hikayede beni üzen bir durum var ki, beş bin kişi tarafından okunan bölüm bin oyu göremiyor, beni kırmayıp bu bölüm oy sayısını yükseltirseniz çok sevinirim. :)

SINIR: 750 OY ve uzun uzun yorumlar istiyorum :)

10.BÖLÜM "DELİ"

Soğuk hava yüzüme çarparken ellerimi ince montumun cebine koydum, ileri adım atıp bilinmezliğe yürüdüğüm her an umutlarımda soğuk hava dalgasından etkilenip buz tutuyormuş gibi hissediyordum. Önümde iki ihtimal vardı artık, ya yengemin evine dönüp kendi ölüm fermanımı imzalayacaktım ya da bir şekilde borç bulup yeni bir işe başlayana kadar beni idare etmesini sağlayacaktım. İlk aklıma gelen ihtiyaç kredisi için başvurmak olurken çantama sıkı sıkıya sarıldım, güvenlik kulübesine yürüyüp Yiğit'e son bir kez veda etmek isterken onu orada bulamadım, sonra aklıma Kuvars'ın onu kovacağına dair söylediği sözler geldi. Acı acı gülümsedim, ne kadar kolaydı onlar için, bir işi, bir hayatın tek umudunu söndürüvermek.

Bankaya kadar sahil boyunca yürüyüp ne yapıp ne yapamayacağımı tartarken kredinin hemen çıkmasını ve bu gece için bir otelde kalabilmeyi umuyordum. Yoksa gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum, cebimde metelik yoktu.

Elim telefonuma gidip rehberimi açarken sayılı numarası olan insanlara baktım en sonda onun adı yazıyordu: Kuvars Demirhan. Elim üstüne giderken hızlıca geri çektim parmağımı, bunu yapmak sadece işleri daha acılı ve çözümsüz hale getirecekti, adam kendi kardeşinin sözünün üstüne söz söylemeyecekti ya.

Bankaya gidip sıra numarası alırken ağrıyan başımı duvara yasladım. Rüya bu noktada bitmişti, canım yanıyordu, güçlü olmaya çalışmak tüm bedenimi yoruyor, gözlerim gözyaşı akıtmamak için çabalıyorlardı. Bir kâğıda durumu kendim anlatamayacağım için ihtiyaç kredisi çekmek istediğimi yazdım. Kendi sıramın geldiğini

gösteren numara ekranda yanarken ağır adımlarla müşteri temsilcisinin yanına gidip az önce yazdığım kâğıdı kendisini verdim. Adam benim konuşamadığım anlayıp kâğıdı okurken ağır ağır başını salladı.

Önüme konan bir yığın evrak ve imzadan sonra onay çıkınca beklentiyle karşımdaki müşteri temsilcisinin gözlerine baktım.

"İki gün içerisinde kredinizi alabiliyorsunuz, Cemre Hanım." Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken nefes alamadığımı hissettim, iki gün mü? Bu çok fazlaydı benim için.

Hızla adamın önündeki kâğıda "Daha erken almam mümkün değil mi?" yazdım. Adam okuduktan sonra olumsuz yönde başını sallarken "Maalesef, prosedür böyle," deyiverdi.

Ağır ağır başımı sallarken yapacak bir şey olmadığı için karşımdaki adama teşekkür edip elini sıktım. Bankadan yine ellerim bomboş ayrılırken bir kere daha kuzenim Ahmet'e küfrettim, eğer benim hesap kartlarım onda olmasa belki kendi kredi kartımdan bir miktar çekebilirdim ama sevgili(!) kuzenim sağ olsun limitlerinin hepsini doldurmuş, bir de oradan bana güzel bir borç bırakmıştı. İyi maaşlı bir iş eğer bulamazsam çok fena patlayacaktı bu borçlar bana ama neyse.

Ne yapacağımı sorgulayan beynimle adımlarımı bu sefer sahil yolundaki banklara yönlendirirken öylece banka oturdum kaldım, susamıştım, montum inceydi ve üşüyordum, üzerine sahilden esen sert rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, iki gün ne yapacağımı sorgulayan beynime eşlik ediyordu.

Karanlık şehrin üzerine çökene kadar oturup boş bakışlarla karşımdaki denizi izlemeye devam ettim. Yaşayanlar bilir, İstanbul'un geceleri bir başka güzeldir, şehrin boğucu kalabalığı çekilir gecenin üstünden, yalnızlığı bırakır ardında, gece eğlencelerini, romantik dansları, kimi zaman en derin sırları, kimi zamanda korkuyu.

Bir kadın olarak maalesef öylesine zor ki bu ülkede gecenin karanlığında tek başına dolaşmak, gece bunalınca çıkıp bir deniz havası alayım demek, tek başına bir gece kulübünde eğlenmeye gitmek... Hep korkular, endişeler, taksiye bindiğinde bile titreyen bir yürek, ıssız sokakta yürürken kenarda gördüğün adamdan ürkmek, yolunu değiştirmek... Bize neler yapmışlardı böyle, korkarak, sinerek, psikolojik şiddet görerek, aman dur şunu yapmamayayım böyle olur diye diye nasıl da korkuya alıştırmışlardı! Bu gece bankta hem

üşüdüğüm hem de artık tek başıma olduğum için korkarken bir kere daha kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu fark ettim. Bizim korkumuzu kılıç gibi bileyip mücadele etmemiz gerekiyordu, biz aslında böyle sindirilmemeliydik, gücümüzü birleştirip tek yürek olup ezilen bütün kadınlar için kalkıp seferber olmalıydık! Bunu bize yaşatana, gece bir erkekle gezmek zorunda bırakan iğrenç zihniyete defol git demeliydik, biz biz olduğumuz için, her birimiz tek bir birey olarak gücümüzü göstermeliydik ki gece korkan biz olmayalım.

Bakışlarım önde banktan kalkarken soğuktan dişlerim birbirine çarpıyordu, artık iyice üşümüştüm, sıcak bir yere geçmem gerekiyordu. O yüzden ilk durağım yedi kilometre ilerideki devlet hastanesi oldu. Artık el mecbur, bir kenara oturur uyumaya çalışırdım, o sırada belki telefonumdan iş ilanlarına bakma şansım olurdu.

Karanlıkta üşümekten bir hal olup titreye titreye girdiğim hastanede artık bacaklarım tutmuyor gibiydi, soğuktan onları hissedemiyordum. Üzerine oturabileceğim bir sandalye ararken üzümlere hepsinin dolu olduğunu gördüm, üstüne üstlük içerisi deli gibi gürültülüydü, çökük yüzlü insanlar, oradan oraya koşturan personel... Ayakta kendimi fazlalık gibi hissederken geri dışarı çıktım, dışarıdaki banklardan birine otururken ofladım. Evsiz olmak ne kadar zordu, dışarıdaki yoklukta olan insanları düşününce kendi halime şükrediyordum, işte insan yaşamadan anlamıyordu.

Yanıma oturan şişman bir kadınla beraber iyice yana kaymam gerekirken telefonum titredi, bir hızla belki bir umut Kuvars Bey arıyordur, diye elim telefona giderken Yiğit'in bana mesaj atmış olduğunu gördüm.

Cemre, selam, ben kapının önündeyim de müştemilat bölümünde benim küçük bir valizim olacaktı onu bana getirebilir misin?

Cevap yazmak için parmaklarım klavyeye giderken soğuktan parmaklarımı hissetmiyordum.

Maalesef getiremiyorum, benim de işime son verildi.

Cevap çok hızlı geldi.

O niye?

Ben de hızla yazmaya çalıştım ama pek parmaklarım müsaade etmedi.

Öyle işte.

Telefonun ekranını kapatıp başımı banka dayarken yaşlı bir amcanın oturacak yer aradığını gördüm, göz göze gelince kendi yerimi gösterip ayağa kalktım. O teşekkür ederek yerime otururken Yiğit yeniden mesaj attı.

Bana ailenin yanına döndüğünü söyleme lütfen.

Zamanında onunla yaptığımız bir hastane yolculuğunda ona tüm hikâyemi anlatmıştım, o yüzden tüm sorunlarımı biliyordu.

Dönemem oraya Yiğit, biliyorsun.

Hızla yeni bir mesaj aldım. Şarjım iyice azalmıştı, hızlıca Yiğit'e iyi geceler deyip telefonumu şarj edebileceğim bir yer bulmalıydım.

O zaman şimdi neredesin?

Utançla yüzüm yandı, ona gidip param olmadığını o yüzden bir hastanede ayakta sabahlayacağımı söyleyemezdim.

Migrenim tuttu, acile geldim şimdi, sonra bir otele geçeceğim daha sonra da ev falan tutarım artık yeni bir iş bulana kadar.

Üşümemek için hastanenin içine girerken Yiğit'in hangi hastane olduğunu sorduğunu gördüm, hastanenin adını yazdım ona. O sırada ben de veznede işlerimi halledip soğuktan ağrıyan başım için iki adet hap aldım. Yiğit'e iyi geceler yazamadan telefonumun şarjı bitti ve öylece kalakaldım.

Bir süre başımı ovuşturup kenardaki su sebilinden bir plastik bardağa su doldurduktan sonra haplardan birini ağızma attım.

"Selam," dedi bir ses. Su boğazımda kalırken karşımdaki sese döndüm. Ben öksürüp kendime gelene kadar beni izledi.

Hızlıca işaret diliyle "Yiğit, senin ne işin var?" burada diye sorarken sırtımdaki ağır çantayı çekip aldı benden.

"Otellerde kalmana izin veremezdim herhalde, hadi gel seni bana götürüyorum."

"Hiç gerek yok Yiğit, şimdi hemen yakınlarda bir yere geçeceğim lütfen sen zahmet etme, zaten mahcup oldum ta buraya kadar gelmişsin."

Yiğit kaşlarını çatı.

"Saçmalama Cemre, bir arkadaşınsa kalmak varken niye otelde kalasın? Hadi gel."

"Yok Yiğit, gerçekten çok teşekkür ederim ama rahatsızlık vermek istemiyorum."

Hay, nerden tutup söylemiştim ki, Yiğit sonuçta daha dün bir bugün iki tanıdığım bir insandı evet güvenilir birine benziyor olabilirdi ama

maalesef ben henüz iki gündür tanıdığım adamda kalamazdım. Ama durum şuydu ki burada da kalamazdım ve artık hem acıkmış, hem de üşümüştüm. O yüzden bir tarafım kesinlikle olmaz derken diğer yanım kabul etsen ne olur diyordu.

"Hala itiraz mı ediyorsun sen, hadi yürü!"

Yiğit beni çekiştire çekiştire zorla ikna ederek arabasına götürürken tek bir itirazda bulunamadım ama halimden memnun olduğum söylenemezdi.

"Ee sana ne oldu?" dedi biz arabaya binerken. Arabası uygun fiyatlı, bilindik bir markaydı. "Seni niye yolladı Kuvars Bey?"

Hızla elim bir yanlışı düzeltmek için havalanırken *"Kuvars Bey değil,"* deyiverdim. *"Kız kardeşi. Öyle işte, pek bir nedeni yok."*

Aslında Kuvars da onaylamış sayılırdı, bu saat olup hala beni arayıp nedenini sormamasından bunu anlayabilirdik.

"Bunlar ailecek bir garip ya, Kuvars Bey de nedensizce beni evin güvenlik ekibinden alıp İzmit'teki onların adına başka bir firmanın güvenliğine verdi."

Ona şaşkınlıkla bakarken Kuvars'ın onu işten kovmamasına şaşırdım, sadece benden uzaklaştırmıştı.

Ya, evet, ne uzaklaştırması...

Biz oldukça uzun süren araba yolculuğundan sonra diğer yakaya geçip Kartal'da bir sitenin önüne geldikten sonra Yiğit otoparka arabayı park etti. Beraber evine çıkarken çantamı hala ısrarla o taşıyordu.

"Buyurunuz," dedi kapıyı açıp içeriye beni davet ederken Yiğit.

Ona gülümseyerek içeri girdiğimde utanç dalga dalga bedenime yayıldı, keşke üşüseydim ama yine de daha birkaç gündür tanıdığım bu adama bu denli mahcup olmasaydım.

Kapıyı kapatırken beraber salona geçtik, ben tedirginlikle onu takip edip koltuklarından birine otururken sessizce etrafa göz gezdirdim. Sadeydi, açık renk duvar boyaları, siyah koltuk takımı, orta çaplı bir televizyon, yine açık renk bir halı...

"Aç mısın, öğlen kendime bir şeyler hazırlamıştım ama seninkiler kader lezzetli olmayabilir."

Ona gülümseyerek bakarken aslında açlıktan ölüyordum ama olumsuz anlamda başımı salladım.

"Tamamdır o zaman ben ikimiz için kahve yapıyorum."

"Zahmet etme lütfen Yiğit, ben yaparım."

Yiğit yeniden kaşlarını çatı. "Ne zahmeti Allah aşkına Cemre, ben hallediyorum şimdi."

Yiğit mutfağa doğru geçerken ben de Yiğit'in evinin sıcak olmasına rağmen üşüdüğümü hissettim, çantamın içinde bir kazak çıkarıp üzerime ekstra giyerken kötü durmasına aldırmadan bir de üzerine benim ince montumu giyiverdim.

Başımın ağrısı geçmediği için hastaneden aldığım diğer ilacı da ağzıma atıp susuz yutarken üşüdüğüm için titremeye devam ettim.

"Kahveler geldi."

Ona gülümserken "Üşüyor musun sen?" diye sordu bana. Başımı sallarken "Dur, hemen kombinin derecesini arttırıp geliyorum," dedi ve çabucak odadan çıktı. Biri siyah biri pembe kupadaki kahvelere bakarken hangisini benim için hazırladığını tahmin etmek zor değildi, siyah olanı kendim için alırken sııttım.

Elimdeki sıcak fincan vücut ısıımı arttırırken büyük bir gürültü koptu, ben ne olduğunu çözemedim bile. Ağır bir şey yere düştü, parçaları buraya kadar uçuşurken Yiğit hızla ne olduğuna bakmak için salona girdi, bende aynı hızla ayağa kalkarken birbirimize bakıp kaldık. Dış kapı tamamen sökülmişti.

Diğer apartmandaki insanlar bile gürültünün kaynağını bulmak için çıkarken bizde başımızı eğip ne olduğuna baktık. Gördüğüm kişiyle ağzım açık kaldı.

İrkilerek olduğum yerde karşımdaki yeşillere bakakaldım. Kuvars Demirhan buradaydı ve delirmiş bakışlarıyla bizi hedefine almıştı.

3 SAAT ÖNCE

Genç adam günün tüm yorgunluğuyla arabadan indiğinde aklında bin bir türlü düşünce kol geziyordu. Son dönemin finans raporları, Türkiye'de artık bir labirente giren döviz, ülkedeki enflasyon, FED'in faizleri serbest tutması bu yüzden ilerleyen dönemde faiz artırımı ihtimalinin artması, pazartesi YSK tarafından açıklanacak olan olağanüstü itirazın cevabının piyasaya etkisi, Cemre...

Kravatını gevşetip eve doğru girerken huzur sindi ciğerlerine, burada olup o kahverengi gözleri gördüğünde omuzlarında taşımak zorunda olduğu tüm yük buhar olup uçuyormuş gibi hissediyordu.

Kapıyı her zamanki gibi anahtarıyla açtı. Ceketini ve kravatını hemen orada bir yere bırakıp içeri geçti. Salonda gördüğü yemek

masasına bakarken kız kardeşi Eliza'yı ve Tuğçe'yi hararetle bir şeyi konuşurken duydu.

"Ben senin için neler yapıyorum, abine tek kelime etmiyorum sense gidip o kızı gönderdiğin için pişman oluyorsun Eliza." Bunu söyleyen Tuğçe'ydi. Eliza'yı saran büyük vicdan azabını bastırmaya son derece kararlı görünüyordu bugün. Özenle yaptırdığı manikrlerine rağmen Cemre'nin gidişinden sonra sofrayı kurmuş, tek tek yemekleri kendi yapmıştı, marulsuz salatayı da tam ortaya koymıştı.

"Hadi gülümse artık Eliza, abin de gelecek birazdan. Aradın kapalıydı telefonu zaten, ulaşılmak istese açık bırakırdı, hadi gel boş ver gl biraz." Eliza büyük bir sırrın ve bu sır ortaya çıkarsa gelecekte doğacak büyük felaketlerin yegâne sahibiydi. Tuğçe bunu kullanmayı ve kendi lehine çevirmeyi iyi biliyordu, çünkü ortalıkta evin sahibi gibi gezen o kızı bir türlü sevememişti. Neydi zaten o dünkü yemekte olanlar, Kuvars'ın kızı asla bırakmam demeleri falan.

İkisi ayaklanırken kapıdan içeri giren Kuvars'ı gördüler.

"Abi," diye coşkuyla bu kelimeyi telaffuz edip koşarak sarıldı Eliza Kuvars'a. "Bak senin için neler hazırladık, bugünkü kahvaltıdan bile daha iyi." Gülerek masayı gösterdi. "Tabii Tuğçe çoğunluğunu yaptı ama."

Kuvars masaya baktıktan sonra bozuntuya vermeden gülümsedi. Bu Tuğçe denen kız neden hala buradaydı?

"Güzel görünüyor," dedi Kuvars başıyla da onaylarken. "Cemre, o nerede?" Sağa sola bakarken onu görememiş olduğu için canı sıkıldı, sabahta onun gözlerine bakmadan gitmişti ya işe, zlem boğazına kadar doluyordu.

"Abi," dedi Eliza endişeyle. "Gel masaya otur, konuşalım biraz."

Kuvars gömleğinin baştaki ilk üç düğmesini çözerken kardeşinde bir haller olduğunu anladı, Cemre de gelmemişti zaten, canını sıkacak şeyler oluyordu bu evde.

Geçip masaya oturdu. "Anlat!"

"Bugün," diye söze girdi Eliza. "Cemre'nin işine son verdim ama merak etme asistanın Sevil'le konuştum yeni yardımcı yarın işe başlayacak adı da Merve'miydi neydi, dur dur bak öyle bakma, sinirlenme hemen, bugün Cemre gerçekten saygısızlık etti Tuğçe'ye. Bu şartlar altında onunla aynı çatı altında kalamazdım!"

Kuvars ağır ağır kardeşinin anlattıklarını kavramaya çalışırken ayağa kalktı, çenesindeki kas seğiriyordu, boynundaki damarda belirginleşmişti.

"Ne diyorsun Eliza sen? Tuğçe kim oluyor da onu yolluyorsun?"
Burun kemerini sıktı. "Nerede Cemre şimdi? Aşağıda mı?"

Tuğçe bembeyaz olmuş yüzle Kuvars'a baktı.

"Bu biraz fazla değil mi Kuvars? Ben sizin misafirinizim ve o kız sadece bana değil Elizaya'da büyük saygısızlık yaptı!"

Eliza bir adım geriledi, abisinin gözlerindeki o deli bakışı görmüştü.

"Ulan sıçtırtma saygına! Kimsin lan sen?" Daha öfkeli bir şey söylememek için kendini zor tuttu, karşısındaki her ne olursa olsun bir kadındı. Elini tehditkar bir şekilde havaya kaldırdı. "Toparla eşyalarını, seni evimde görmek istemiyorum!"

"Ama abi-"

"Kes sesini sende, Eliza! Yolla şu kızı, sonra seninle ayrı hesaplaşacağız. Cemre aşağıda mı diyorum sana?"

Eliza yutkundu, Tuğçe gözyaşlarıyla yukarı kata doğru koşarken onun arkasından gidip gitmemek arasında kaldı.

"Yok, değil."

"Ne demek değil lan, doğru düzgün anlat şunu!"

Kuvars sinirden bir boğa gibi köpürürken yumruğunu vurdu masaya.

"Bilmiyorum, ben işine son verdiğimi söyledikten sonra gitmiş, yemek için yardım almaya odasına gittiğimde fark ettim durumu ben de."

Kuvars sinirle kardeşine bağırdı!

"Nereye gitmiş?"

"Bilmiyorum abi, nereden bilebilirim!"

"LAN! BU KIZIN GİDECEK YERİ Mİ VAR, AİLESİ HER DAKİKA ENSESİNDE, SEN SORMADAN DİNLEMEDEN NASIL GÖNDERİYORSUN ONU!"

Duraksarken cebindeki telefonu çıkardı, Cemre'yi arayıp telefonun kapalı olduğunu anlarken öfkesi kat kat arttı, gerekirse tek tek MOBESE'lere baktırtacaktı ama bulacaktı onu. Bu gece tek başına ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Sen de yürü git adadaki evine, bir daha da uzun bir süre görünme gözüme Eliza."

Eliza dolu gözlerle ona baktı.

"Abi niye böyle yapıyorsun, tamam ailesini bilmiyordum ama şimdi çağırırız geri gelir bu kadar basit."

Kuvars ters ters kardeşine baktı.

"Çağırırız gelir ne lan! Onun başına bir şey gelirse ya, saat kaç olmuş, delirtme adamı çekil karşımdan!"

Eliza da Tuğçe gibi eşyalarını toparlayıp gitmek üzere yukarı çıktı.

Bir anda arkasındaki iki korumayla içeri giren bu adama bakarken korumaların birinin elinde gördüğüm kesici aletlerle demir kapının işini nasıl böyle halledebildiklerini anladım ama hala çok şaşkındım. Kuvars Demirhan görmeyi en son umduğum anda tam karşımdaydı, nasıl bulabilmişti beni, artı bütün bunlar nedendi?

"Ulan," dedi Demirhan kapının üzerine basarak içeri girdiğinde. "Yine mi sen?" Ağır adımlarla buraya geldiğinde bakışları beni bulmadan önce Yiğit'i ele geçirdi. Yiğit hala tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı.

"Efendim siz niye buradasınız?"

"Asıl senin burada ne işin var lan sikik?" Beni kolumdan tutup arkasına çekerken savruldum.

Beni sağlama aldıktan sonra sıktağı yumruğunu direkt Yiğit'in yüzünün tam ortasına attı. Yiğit'in burnunun kırılma sesi ta buraya kadar gelirken bir çığlık azat etti benim dudaklarımdan. "Siktim şimdi senin belanı Yiğit!" Ve ikinci yumruk hemen ardından geldi.

Müdahale etmeleri için korumalara bakarken hiçbir şey yapmadan önlerindeki patronlarına baktıklarını görünce ben müdahale etmek için Kuvars'ın koluna uzandım ama Yiğit karşılık verince kenara yumuşak bir iniş yaparak düştüm.

Yiğit'te eski bir askerdi sonuçta, o da artık durumun toparlanmayacağını anlayıp karşısındaki adama karşılık vermeye başlayınca olay iyice büyüdü. Yiğit'in yumruğu Kuvars'ın kaşını patlatırken olduğum yerde sıçradım.

Kuvars iyice öfkelenip Yiğit'in üzerinde onu yumruklarken tekrar çığlık attım, Yiğit'in ağzı burnu kan dolmuştu ve çocuğun tek günahı sadece bana yardım etmektir. Kuvars'ın sırtına yapışıp onu durdurmaya çalışırken o yeşil sakın gözlerinin gerisinde sanki bir canavar görüyor gibiydim, durmuyor karşısındakini öldürmek ister

gibi vuruyordu. Benim onu durdurma çabam daha da hırslandırmış gibiydi.

Benim yüzümden olanlara inanamamanın etkisiyle bir gözyaşı gözümünden firar ederken tekrar elini tutmaya çalıştım, yoksa Yiğit komalık olacaktı.

"Ne var ne?" Bana doğru dönüp gözyaşlarımı görünce bir an afalladı. Hızla Yiğit'i bırakıp beni ayağa kaldırırken sildi gözyaşlarımı.

"Lütfen durur musunuz artık?"

Yan tarafa dönüp korumalara Yiğit'i işaret ederken onlar yerde yatan adamı kucaklayıp kaldırdılar. İyi olup olmadığına bakmak için ona doğru giderken Kuvars beni bileğimden tutup kendine çekti. Onu da göğsünden iterken artık öfke damarlarımda kol geziyordu.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Asıl sen ne yapıyorsun? Ben seni bulmak için tüm İstanbul'u fellik fellik arayayım sen bu puştun evine gel! Ne lan bu?"

"Delirmişsiniz siz!"

"Evet, beni sen delirttin!" Burun kemerini sıktı.

"Benim ne yaptığım sizi asla alakadar etmez Kuvars Bey! Ben artık sizin çalışanınız değilim!" İşaret diliyle ona anlattığım cümleleri okuyunca bana yaklaşıp belimden tutup kendine doğru çekti, engel olamadım.

"Eve geri döneceksin!"

"Ne bu ya, siz kendinizi ne zannediyorsunuz, yaptığınız tüm yardımlar için teşekkür ederim ama kaldığım evi basıp yanında kaldığım arkadaşımı döverek mi yaptırıyorsunuz bunu? Hem de Yiğit'in tek suçu dışarıda kalmış bu kıza yardım etmekken!"

"Tamam," dedi ani bir kabullenişle. "Özür dilerim, hadi gidelim."

"Benden özür dilemeniz hiçbir şeyi düzeltmez!"

"Şansını zorlama güzelim."

Kendimi hızla ondan koparırken iki adım mesafe bıraktım aramızda.

"Ben bugün burada kalıyorum, yakında da kendime yeni bir iş bulmayı düşünüyorum. Bence gitseniz iyi olacak, daha fazla zarar vermeden."

"Ben seni burada bu piçin evinde bırakacağım öyle mi?" Kuvars iki eliyle yüzümü kavrarken konuştu. "Çok beklersin güzelim."

Eli yüzümü kavrarken alını kırıştı, bir an sonra ateşe değmiş gibi irkildi. "Sen yanıyorsun?" Onu söylemesiyle göz ardı etmeye çalıştığım

üşümem tekrar hissedilir olurken ben de elimi alnıma koydum. Elimde sıcacık olduğu için bir şey hissedemezken omuz silktim.

"Önemli değil."

"Ne demek önemli değil Cemre?" Geriye dönüp korumalarına bakarken "Doktor bulun bana," diye seslendi.

Korumalar hızla dışarı çıkarken Kuvars da üzerimdekilere baktı. "Çıkar şunları, kaç kat giyinmişsin iyice kötü olacaksın."

Ben homurdana homurdana üzerimdeki ince montu çekiştirirken Kuvars da ceketini çıkarıp kenara attı.

"Sana sıcak bir şeyler yapacağım, yerinden kalkma."

Bana tek hasta olmadığuma dair itiraz edecek söz bırakmayıp giderken öylece arkasından uzun boyunu izleyebildim.

Merakla hızla kalkıp apartmanın kapısına bakarken Yiğit'ten ya da o izbandut gibi korumalardan bir iz bulamadım, bir hastaneye götürüldüğünü umuyordum, yarın ilk işim ona kendimi affettirmek olacaktı. Çocuk yardım edeyim derken ne hallere düşmüştü, her işimde insanların başına bela olmak dışında bir boka yaramıyordum.

Gerisin geri koltuğa dönüp az önce Kuvars'ın zoruyla çıkardığım ceketimi giydikten sonra bir de kenardaki ince Yiğit'e ait şala sarındım. O halde gözlerimi kapatıp takırdayan dişlerimi susturmaya çalışırken koltuğa uzanıp bacaklarımı kendime çekerek cenin pozisyonu aldım.

Ne ara uyuya kaldığımı anlayamadım.

"Cemre." Bana seslenen kişiyle gözlerimi aralamaya çalışırken gözkapaklarım birbirine zamlı yapışmış gibi hissediyordum, Buzlu bir kova suyun altında ıslanmış gibi titrerken üşüdüğümü ellerimle anlatmaya çalıştım ona.

"Çok ateşin var güzelim, hadi kalk, sana sıcak çorba yaptım onu iç, doktor birazdan gelecek."

Soğuk giderek artarken ayak parmak ucumdan saçımın teline kadar hissettim ama ayağa kalkamadım. Bir damla gözyaşı gözümden aşağı dökülürken kirpiklerim bile soğuktan etkileniyordu. Önümdeki adamın buğulu yüz iyice kaybolmaya balamıştı.

Bir el alnıma giderken "Yanıyorsun sen!" diye seslendi bana. "Üzerindekileri çıkarmam gerekiyor."

İlk olarak şalı benden aldı, ardından "Yine mi giydin sen bunu?" diye kızarak üzerimdeki ince montu çıkardı.

"Yapma üşüyorum," ellerimle ona anlattığım cümleyi anlayıp beni rahat bırakmasını umarken aldırmadı.

"Havale geçireceksin, hemen ılık bir duş alman gerekiyor." Eğilip alnıma dudaklarını değdirirken saçlarıma dokundu. Ona karşı koyacak kadar bilincim yoktu. Sadece hayır anlamında gözlerimi açabildim ama hemen ardından geri kapandı.

"İtiraz etme bana." Beni kucaklayıp banyoya götürürken ne olduğunu bile anlayamadım. Yarı bayık gözlerle üzerimdeki kazağı çıkarıp içimdeki uzun tişörtü bırakırken altımdaki pantolondan kurtuldum. Tişört uzun olduğu için kalçalarımı ve bacaklarımı örtüyordu, o yüzden utanmadan karşısında durabildim.

Tekrar eğilip alnıma dudaklarını değdirerek ateşime bakarken üzerimdeki tişörtlü aldırmadan suyu ayarlayıp beni duşakabine soktu.

Ben suyun altında titrerken Kuvars Demirhan dizleri üzerinde çöküp benim tişörtümü de başımdan çıkardı. Ben ona itiraz etmeye çalışırken "Bakmayacağım," diye fısıldadı. "Çıkar şunu, ateşin var."

Üşüye üşüye geçirdiğim duşun sonrasında çantamdan çıkardığı kıyafetleri- ki buna iç çamaşırlarımda dâhildi, epey utanmıştım- banyoya bırakıp o da ıslanan üstünü değiştirmeye giderken hala çok üşüyordum.

"Geçecek güzelim," dedi ben titreye titreye tüm kıyafetlerimi giymiş bir vaziyette karşısına geçerken, tekrar dudakları alnıma değerken benim titreyen vücudumu yine kollarının arasına aldı.

Geçecek.

Yeni kitabım MAĞLUP yayımda arkadaşlar ona da bakarsanız çok sevineceğim :)

INSTAGRAM: hikayelerindeyasar (Takip edip hikayeye ilgili yapılan görselleri görebilirsiniz :)

11.BÖLÜM "İDDİA"

10 bölümde 100.000 okunma oranı? Siz çıldırmış olmalısınız. Yemin ederim bunu yazarken ellerim titriyor, evde Simge'ye bağladım ÖPÜCEM ÖPÜCEM diye geziyorum :D Hepinizi çok seviyorum be, bol bol öpücükler:*

Çok yorum+Çok oy= Cuma yeni bölüüm

11.BÖLÜM "İDDİA"

Gece boyunca alnıma konulan ıslak bezler, doktorun ateşimin düşmesi için yaptığı ateş düşürücü iğneler, bir yanda tamir edilen kapının gürültüsü, uykumdan sayıklayarak uyanmalarım derken çatlayan başım ama üşümelerimin biraz daha dinmesi ile sabah ezanıyla uyandım. Kuvars'ın başı karnımın tam üzerine düşmüştü, bütün gece hiç uyuyamamış hep benimle ilgilenmişti. Eğilip onun sakın yüzüne bakarken bu anlar bana umut ekiyor, içimdeki bazı şeylerin asla olamayacağını düşünen tarafı bile şüpheyi düşürüyordu.

Elim onun yumuşak saçlarına giderken beni Yiğit'in yatağına yatırmak zorunda kalmadan hemen önce tüm huysuzluğuyla homurdana homurdana yatak çarşaflarını değiştirmişti. Bana düş aldırıldığı için ıslanan kıyafetleri dolayısıyla üzerindeki de çıkarmış sadece siyah bir baksır ile duruyordu, şimdi çok utanç vericiydi ama yatakta benim karnıma sarılmış bir vaziyette uyuyordu.

Yiğit'i hatırlamamla kaşlarım çatıldı, o bana yardım etmişti bense sanki ona yapılan büyük haksızlığı unutmuş gibi onun yatağında uzanıyor onun ne halde olduğunu bile sorgulamıyordum. Kuvars'ın saçlarından kayan elim onun başını üzerimden kaldırmaya çalışırken daha sıkı sıkı sarıldı bana.

Ondan kaçmak için belimi büküp sola doğru giderken başı yatağa düştü. Başının altına yastığı koyup dönen dünyaya aldırmadan ayağa kalktım. Üzerimdeki eşofmanın üstü terden ıslanmıştı artık, onun yerine Kuvars uyuduğu için kenardaki çantamdan başka bir tişört çıkarıp üzerime geçirdim.

İçeri doğru geçip telefonumu şarja takarak çalıştırıp Yiğit'e ulaşmak isterken salonda diğer korumalarla oturan Yiğit'i görmem büyük bir şok etkisi yaptı bende. Burnu ve başı sarılmıştı, alnında büyük bir şişlik vardı ve o şişliğe buz tutuyordu. Ben koşarak yanına giderken gözlerim koca koca açıldı.

"Yiğit," dedim hızla ellerimi hareket ettirerek. "İyi misin? Sen? Burada?"

Yiğit'te hızla ayağa kalktı, işaret diliyle ona anlattıklarımı gördükten sonra saçlarını karıştırıp gülümsedi.

"Ben iyiyim, sen nasılsın asıl? Gece geldim, doktoru falan gördüm, çok kötü durumdaydın." Şaşkınlığım giderek büyüdü.

"Ya sen delirdin mi hala beni soruyorsun? Dün kanlar içindeydin, sen şimdi nasıl buradasın? Dün çok kötü girdiniz birbirinize valla hep benim yüzümden. Çok üzgünüm Yiğit ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yiğit beni bir arkadaş edasıyla tutup kollarının arasına çekti.

"Şsh, İyi sayılırım, sen bir de karşı tarafın halini gör derdim ama eh malum patron olunca pek müdahale edemedim. Gece hastaneden sonra evime geri getirildim işte, tabii ben de sizi burada görmeyi beklemiyordum şaşırdım. Eh, patronla konuştuk anlaştık. Ona seni nerede bulduğumu eh biraz onun tüm dinlememek için yaptığı müdahalelere rağmen anlattım. Erkek erkeğe dinledik birbirimizi, o benim bir sorun olmadığını anladı."

Kaşım çatıldı.

"Ne sorunu ne olmaması Yiğit? Burada komalık oldun diye korktum, konuşarak çözebiliyorsanız ne bu?"

"Şsh," dedi eliyle burnuma vururken. "Erkek erkeğe hallettik biz, mesele kalmadı. Sen ama çok kötü görünüyorsun, bakayım bir ateşine."

Yiğit'in eli alnıma giderken bu iki adam tüm dengemi sarsmıştı, aralarındaki bu absürt muhabbetten tek gıdım anlamamıştım.

"O elini bir tarafına sokurtma Yiğit, çek ellerini." Arkadan Kuvars'ın yüzü görünürken Yiğit gözlerini devirdi. Ben olduğum yerde yalpalarken onun gözlerinin içine bakamadım. Yiğit'in gözlerinde bir daha dene de gör gibi bir ifade yanıp sönüyordu ama bunu yüksek sesle söylemeye cesareti yetmedi.

Yiğit elini çekerken gülümsedi. "Tamamdır patron."

Bu sefer Kuvars bana doğru ilerleyip dudaklarını alnıma değdirirken utançla geri adım attım. Allah aşkına, Yiğit'in ve şu iki

korumanın yanında ne yapıyordu bu adam?

"Ateşin düşmüş," dedi Kuvars hemen sonra. "Evimize gidelim."

İtiraz etmek için hızla ben ellerimi kaldırırken buna aldırmadan bileğimden tuttu. Korumalara dönüp kısa bir emir verdi. "Cemre Hanım'ın çantasını alıp gelin. Hadi güzelim bak dediğin gibi Yiğit'in meselesini de hallettim, evimize gidelim!"

Elimi ondan kurtarmaya çalışırken uzakta kollarını bağlamış bizi izleyen Yiğit'e baktım. Dudaklarını oynatarak Kuvars'ın arkasından ona küfrettiğini görebiliyordum ama Allah'tan Kuvars göremiyordu.

"Hallettiğiniz hal bu mu? Çocuğun yüzü gözü morarmış halde, bir özürle yaptığınız telafi ediliyor maalesef!"

Yiğit benim işaret diliyle Kuvars'a anlattıklarına çabucak karşı çıktı. Bu da dün dayağı yiyen kendisi değilmiş gibi davranıyordu, sabaha doğru erkek erkeğe ne konuşmuşlardı ki böyle araları düzelmişti?

"Araya girmek gibi olacak ama benim için bir mesele yok, siz iyi olun da."

Sinirle ben onun hakkını aramaya çalışırken araya giren Yiğit'e bakarken ofladım. "Duydun," dedi Kuvars ben yine itiraz etmek isterken beni omzuna atarken. Ne yaptığına anlam veremezken sadece çığlık atabildim. "Götürüyorum seni."

O hızla yürüyüp gece boyunca bir özür maiyetinde tamir ettirdiği Yiğit'in kapısını çarparken itiraz edemedim.

Kuvars'la geçen sessiz ama uzun araba yolculuğundan sonra eve girdiğimizde aklımda bir ton soru işareti cirit atıyordu. Gelmeden önce Eliza Hanım'ın beni yeniden işe almasından rahatsızlık duyabileceğini ve gelmek istemediğimi bir kere daha işaret diliyle anlatmış, Kuvars'ın sadece "Eliza yok," deyip bana kötü kötü bakmasıyla bir karşılık alıvermiştim. O şirketten bir yığın telefon alırken ben de izin isteyip kendimi terden yapış yapış olmuş vücudumu temizlemek için odamdaki banyoya atmıştım.

Başımda saç havlumu artık buruş buruş olmuş parmaklarım, üzerimde sadece beyaz uzun bornozumla çalışma masamın başına oturduğumda mutluluk gözyaşlarım acı dolu gözyaşlarının yerini almıştı.

Boğazımda ağrı, hala sınırlarda gezinen bir vücut sıcaklığına sahip olmama rağmen dün hissettiğim tük yük kalkmıştı sanki üzerimden. Gece hissettiğim soğuk, Yiğit'in evinde kalmaya mecbur olmam, kredimin süresi... Bilinmezlikler beni kovalayıp durmuştu, şimdiyse burada bıraktığım test kitaplarına bakarken içimde bir yerde umut bak hayır henüz hiçbir şey bitmedi, devam edip sınavı kazanacaksın diyordu.

Üzerime siyah boğazlı bir kazak ve yine aynı renk bir tayt giydikten sonra bir de üzerine evin sıcak olmasına rağmen bir hırka giyip uzun siyah çoraplarımı da taytın üzerine dizlerime kadar çekip panduflarımı giydim. Dünden beri tek bir lokma girmemiş midem açlıkla guruldarken hızla saçlarımı kurutup atkuyruğu yaptım.

Ellerim hırkamın cebinde hala buz gibiyken yavaş adımlarla mutfığa doğru geçtim, Kuvars Bey çalışma odasında olmalıydı, bu sırada ona ve kendime bir kahvaltı hazırlayabilirdim. Biraz daha yemek yemezsem zaten yığılıp kalacaktım bir kenarda.

Ancak mutfığa girdiğimde karşılaşmayı beklediğim manzarayı bulamadım maalesef, onun yerine yeni duş aldığı belli eden ıslak saçları ve belinden düşecekmiş gibi duran alt eşofmanı ve çıplak üstüyle Kuvars Demirhan mutfakta bir kaos yaratmış durumdaydı.

O, kesme tahtasının üzerinde havuçları benim asla beceremeyeceğim bir çabuklukla doğrarken buzdolabında olan tüm sebzeler mutfak tezgâhının üzerinde yer alıyordu, pardon pardon yarısı da yerlere dökülmüştü, bu kısmı geçmemek gerekiyordu. Ocakta pişmekte olan suya bakarken sabah sabah çorba yapmasına şaşırdım. Benim için miydi?

Ona doğru yardım edebileceğim bir şey var mı diye sormak üzere ilerlerken beni fark etti, kaşları çatıldı ve bana doğru hızla döndü.

"Senin ayakta ne işin var?" Elindeki doğranmış havuçları tencereye attıktan sonra elindeki bıçağı ve tahtayı bırakıp bana doğru ilerledi. "Senin dinleniyor olman gerekiyordu."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı bakmak istedim, hem ben gayet iyiyim."

"Çabuk yatağına," dedi Kuvars alnı kırışırken. "Ne yardımı? Dün gece havale geçirmek üzere olan ben değildim, git dinlen. Ben birazdan çorba getireceğim sana."

İçimde bir şeyler sıcacık olurken onun yeşil gözlerine baktım. Beni düşünmesi öyle güzel hissettiriyordu ki, sanki bir rüyanın içindeymişim gibi...

Ona başımı sallarken üşüyen ellerimi cebimden çıkarmadan odama geçtim ama tabii ki Kuvars'ın dediğini yapmadım, benim maalesef ki boşa harcayacak vaktim yoktu, şunun şurasında sınava ne kadar kalmıştı ki? Oturup ders çalışmam gerekiyordu, şu birkaç gündür hayatımın yoğunluğu beni bu kitaplardan alıp götürmüştü. Şimdi telafi etmem gerekecekti.

Üzerime yatak örtüsünü dolayıp iyice üşümemi sıfıra indirirken Organik Kimya test kitapçığını önüme aldım, kırk beş dakika kadar gözümü ayırmadan bu küçük kitapçığı bitirdim. Kırk beş dakikanın sonunda tabii bütün omuzlarım ve iskelet sistemim ağrıyordu ama değmişti, böylelikle sınava kadar kimyaya sadece ara tekrarlarda bakacaktım, onun dışında kimyada özellikle çalışmam gereken bir konu kalmamıştı. Hız kesmeden önüme Karekök Yayınları'nın AYT geometri soru bankası kitabını alırken yeni hedefim buradan da analitik geometrideki tüm soruları çözebilmektir bugün. Analitik Geometri konusunun ilk sorusuna yoğunlaşıp bir türlü çözemezken ofladım.

Hemen ardından kapım açılıp Kuvars elinde bir tepsiyle görüldüğünde onun bana çorba getireceğini bir anlığına unutan yanım afalladı kaldı.

"Allah'tan dinlen dedim Cemre, yani demesem ne yapardın bilemiyorum." Onun kinayeli sesine gülümserken o kaşlarını çatmaya devam etti.

Tepsiyi kenardaki komodinin üstüne koyup bana doğru yaklaşırken ne çözdüğüme baktı, yanaklarım kızarıırken tam da en zorlandığım ve çözemediğim soruda beni görmüş olması biraz utandırdı açıkçası.

Kenara koyduğum kalemi alıp omzumun üzerinden soruya baktı.

"Buradan bir dik indiriyorum, iki üçgen oluşması için." İşlemler yaptı bir süre. Bir kenarı yedi santimetre bulurken çözüm yolunu inceledim, hiç aklıma gelmemişti ama çok kolaydı. "7-24-25'ten burası 25, benzerlikten dolayı burası k, diğeri 2k ise, cevap 50."

İnci gibi yazısıyla çözdüğü soruyu inceleyip ona anladım der gibi başımı salladıktan sonra benim biricik mor, geometri kitabımı kapattı.

"Anladığına göre yeter bu kadar. Salonda yiyeceksin yemeğini, gözümün önünde. Seni iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor."

Benim için yastık ve battaniyeyi salondaki L koltuğa bırakıp onların içine girmemi sağlarken tepsiyi de kucağıma verdi. Ardından eğilip dudaklarını alnıma bastırıp ateşime baktı.

"Siz aç kaldınız, size hiçbir şey hazırlayamadım olmadı böyle."

Benim itirazıma yeniden alını kırışırken "Ben atıştırdım bir şeyler, hadi sen düşünme beni. Bu çorba bitecek güzelim," dedi.

Kenardaki kaşığa elim gitti, çorbanın nasıl olduğunu gerçekten merak ediyordum ve onun benimle ilgileniyor olması çok hoşuma gidiyordu.

Bir kaşık çorbayı ben tadar tatmaz boğazım yandı, çok sıcaktı ve uzun zamandır bir şey yiyip içmediğim için ağzımın içi kupkuru olmuştu. Bir kaşık daha içerken yüzüm buruştu, çorba benim ondan beklemediğim kadar lezzetli olmuştu ama boğazımın içindeki yumru canımı yakıyordu ve bir şey yiyip içmesem daha iyi olacaktı.

"Çok güzel olmuş," dedim işaret diliyle.

Onun yüzünde kendini beğenmiş bir ifade oluşurken "Tabii ki," dedi.

"Ama benim boğazımdan geçmiyor, daha fazla içmezsem ayıp olur mu?"

Kuvars'ın tek kaşı havalanırken gelip tam benim oturduğum yerin karşısına geçti, benim bacaklarım onun bacaklarının arasında kalırken "İtiraz yok," dedi. "İyileşmek için yemek zorundasın."

Kaşığı alıp çorbayı bana içirene kadar benim tüm sızlanmalarımı kulak arkası etti. Ardından beni battaniyeye sarıp koltuğa yatırırken canımın sıkılmaması için de televizyonu açtı. Açtığı televizyon kanalının bir maç programı olmasına gözlerimi devirdim tabii ki.

Programın altyazısında bu gece sekizde Fenerbahçe Trabzonspor maçı olacağını haberi geçerken sırtarak Kuvars Demirhan'a baktım, o da kısıllı gözleriyle televizyonu hedef noktası haline getirmişti.

"En az üç sıfır yeneriz."

Tabii tabii diyerek başımı salladım.

"Geçen günde Galatasaray'a fark atıyordunuz(!)"

Kuvars bana gözlerini devirdi.

"Bu sefer garanti güzelim, Fenerbahçem'den kaçmaz. "

Yine ben gülerek başımı sallarken o benim gülüşümü izledi.

"Var mısın iddiaya?" Sorusuna şaşırarak baktım.

**"Varım ama nesine, benim size verebilecek çok bir şeyim yok."
Kuars bana çarpık ve imalı bir gülümseme gönderirken gamzeleri belli oldu.**

"Kaybeden kazananın bir isteğini yerine getirir."

Onunla el sıkışıp anlaşılmaya varırken sonuçlarının en fazla ne olacağını düşünmek bile istemiyordum.

INSTAGRAM: hikayelerindeyasar (Takip edip hikayeye alakalı duyurulardan haberdar olabilirsiniz.)

12.BÖLÜM "SADECE SEN."

Instagram: hikayelerindeyasar (hikaye ile ilgili duyuruları buradan takip edebilirsiniz.)

12.BÖLÜM "SADECE SEN."

Kuvars ona gelen ve erteleyemediği telefon görüşmelerini yapmak üzere çalışma odasına çıkarken benim hala yüzümde kocaman bir gülümseme vardı, hayatımın en güzel anlarından birinin içindeymişim gibi hissediyordum, Kuvars Demirhan hemen yanımdaydı, benimle ilgileniyor, kardeşi beni evden gönderdiği için ardından gelip beni eve geri getiriyor, hasta olduğum için bana çorba yapıyor, ben özür dilemesini istediğim için Yiğit'le konuşup onu işe geri alıyordu. Şu an bana zorla giydirdiği siyah uzun kazağı üzerimdeydi, kazağından gelen kokusuyla kalp atışlarım göğüs kafesimi dövüyordu.

Sabah şarja takıp Kuvars gittiği gibi şarjı dolduğu için prizden çıkardığım telefonumu elime aldım, elim telefonda ilk olarak takvime giderken bugünün günlerden Salı olduğunu fark ettim. Yarın Kuvars'ın bana bahsettiği doktorlarla görüşmemiz olacaktı, tedavim için... Ciğerlerim heyecanlı bir solukla dolarken fazla umutlanma diyen zihnime aldırış etmedim, bu benim hayata dair tek heyecanımdı, bir gün sağlıklı bir birey gibi güçlenerek elime mesleğimi alarak dikilecektim hayatın karşısına, belki o zaman Kuvars ile de bir şansım olacaktı.

Bunun hayaliyle içine girdiğim hastalık psikolojisinden sıyrılırken evin kapısı çaldı. Kuvars'ın kat kat üzerime örttüğü battaniye kalabalığından sıyrılıp kapıya doğru giderken birini beklemediğimiz için şaşkındım açıkçası.

Kapıyı açıp ilk giren kişiyle şaşırırken arkasından giren kişi iyice beni şoka uğrattı. Sevil Hanım beni işe alan, Kuvars Bey'in her alanda sağ kolu olan, tüm işlerini ayarlayan asistanıydı. Arkasındaki de eve gelen temizlik şirketinin kızlarından biri, Merve'ydi, bu kızı ölesiye sevmiyordum ve neden burada olduğuna dair tek bir fikrim yoktu. Daha önce burada çalışırken bana saygısızlık yapmış birisiydi kendisi.

"Merhaba Cemre," dedi Sevil Hanım topuklarının üzerinde bir kuğu gibi süzülüp içeri girdiğinde.

Ben Sevil Hanım'a başımı sallayıp bana sırtarak bakan Merve'ye şaşırırken elindeki valizi görmem iyice ortamı gerginleştirdi. Ne oluyordu?

"Yarın tedavine başlanacağı için, evdeki yükünü azaltılmasını istedi Kuvars Bey. Yeni çalışma arkadaşın Merve, yarından itibaren evde işe başlayacak."

Sevil bana daha fazla açıklama yapma zahmetine girmedi. "Mutfağın yanındaki koridora git, soldan üçüncü oda senin Merve." Merve hızla valizini aldı. "Eşyalarını yerleştir, yarın gelir tam anlamıyla çalışmaya başlarsın."

Merve ona başını sallarken bana sırtmaya devam ede ede, valizini alıp Sevil'in dediğini yapmak üzere koridora gitti. Hızla kenardan not defteri ve kalem alıp Sevil Hanım'a Merve'yle çalışamayacağımı yazdım.

"Saçma sapan konuşma istersen Cemre, sırf sen rahat et diye başka birini ayarlıyoruz bir de beğenmiyorsun, zamanla uyuşur elektriğiniz, ne bu önyargılar."

Başımı eğip tek kelime daha yazamazken ben, Sevil Hanım'ın bu tepkisi üzerine tüm tadım damarlarımdan çekildi sanki. Merve tüm işlerini halledip salına salına gelip Sevil Hanım'la beraber yarın tekrar geleceklerini söyleyene kadar tek bir harekette bulunamadım.

Kara kara düşünerek onları uğurlayıp kendi koltuğuma tekrar geçene kadar kendimi cımcikleyip durdum, bu bir rüya olmalıydı, ben böyle bir kızla aynı evde aynı çalışma ortamında bulunamazdım!

Başımı koltuğa yaslayıp oflamadan edemedim. Zaten bir gün tam anlamıyla mutlu geçse küçük dilimi yutup kalacaktım.

"Şimdiden oflayıp püflüyorsun, bak sen de Fener'in kazanacağına inanıyorsun. Şimdiden çekilmek istersen ben buradayım."

Gözlerimi devirirken karşımdaki adama baktım, ne ara gelmişti hiç fark etmemiştim.

"Akşam üzülen siz olacaksınız Kuvars Bey, bu kadar büyük beklentilere girmeyin alt tarafı Fenerbahçe bu."

Fenerbahçe'yi küçümsediğim kısımda yüzü düştü, kaşları çatıldı.

"Güzelim," dedi tehditkâr bir tonda. "Akşam pişman olacaksın bu sözlerine, ben de iddianın sonucunda hiç acımayacağım."

Gülerken tekrar gözlerimi devirdim. Onunla iki dakikalık diyalog bile beni kendime getirmiş, modumu yükseltmişti.

Yanıma doğru geldiğinde yorgunlukla gözlerini ovuşturdu. "Yemekleri sipariş ettim, şarabı da çıkardım." Tam yanıma geldi, dudakları alnıma değdi ve ateşimi 'kendi yöntemiyle' ölçtü.

"Ateşin daha iyi, sen nasıl hissediyorsun?"

Omuz silktim sadece, beni bir günde iyileştirmişti, şu an çok daha iyi ve enerjik hissediyordum tabii buna bugün bana zorla içirdiği hasta çorbasının payını eklememek imkânsızdı.

Kuvars bana zorla bir kase daha çorba içirip dün doktorun yazdığı buraya gelirken eczaneden aldığımız ateş düşürücü ilaçtan bir tane daha içirdikten sonra kapıya gelen pizzacıdan bir değil, iki hiç değil, üç bile değil tam tamına dört paket pizzayı teslim alıp orta sehpaye bırakırken ona 'sizce de bu biraz fazla değil mi?' bakışlarımla baktım. O bu bakışlara pek aldırmamış olacak ki maç saatine kadar pizzalara ek olarak masa mezeler, çerezler, cipsler, patlamış mısırlar ve hamburgerlerle doldu. Bu sırada ben yerimden hareket ettiğim her anda onun tehditkâr bakışlarıyla karşılaştım, beni doladığı battaniye sarmalından kaçmamın teklif edilmesi bile suçtu ona göre.

Soğuk biralarda masaya en son konulduğunda saat artık sekizi göstermekteydi ve artık maçın başlamak üzere olduğunu söyleyen maç sunucusu heyecandan kalbimi ağzımda attırıyordu. Kuvars hemen yanıma oturup beni battaniyelerimden tutup kendine doğru çektiğinde önümüze de pizza paketlerinden birini aldı.

"Ee," dedi paketi açıp bana bir koca dilim pizza verirken. "Düşündün mü, bir imkânsız olup iddiayı kazanırsan benden ne isteyeceğini?"

Pizza diliminin ben hızlı hızlı yiyip yarılarken ona ters ters baktım, bu adam nasıl bir fanatikti ya böyle, hala Fener'in kazanabileceğini gerçekten düşünüyordu? Takım tam anlamıyla rezaletti bu sene!

Ama kazanacağıma yürekten inanmama rağmen ondan ne isteyebileceğimi bilemiyordum zaten bana çok büyük bir iyilik yapıp tedavim için bir sürü doktor getirmişti yurtdışından.

Ağzımı büktüm, hiç düşünmemiştim ki, izin falan isterdim herhalde. İzinliyen de doya doya ders çalışırdım, analitik geometri de bir dünya zor soru vardı, onların üzerine eğilir, bu konuda kendimi geliştirirdim.

"İzin falan isterim," dedim pizzamı bitirip işaret diliyle anlatmak için tekrar ellerimi kullanmaya başlayınca.

Kuvars neredeyse ilk paketteki tüm pizza dilimlerini bitirip kendine bir bira açarken bana çarpık gülümsemesini yolladı.

Bu gülümsemeyle kalbim teklerken nefesimi tuttum.

"Küçük düşünüyorsun güzelim," dedi. "Çok küçük. Bu arada izin istemek için iddiaya gerek yok, istediğin an söylemen yeterli."

Ona gülümserken aynı zamanda da korkmadım desem yalan olurdu. Ben açıkçası benden en fazla bir yemek, bir tatlı ister diye düşünmüştüm, böyle şeylere küçük diyorsa o ne isteyecekti ki?

"Siz?" diye sordum biraz çekinerek. "Siz ne isteyeceksiniz?"

Kuvars bana da bir bira açıp uzatırken yeni bir pizza kutusunu daha açıp kucagımıza yerleştirdi.

"Ne oldu yavrum? Az önce Fener'in yenileceğine çok inanıyordun," eğildi ve dudakları benim bir santimetre ötemdeyken yeni bir pizza dilimini bana verdi.

Gözlerimi devirdim.

"Eğer bir ihtimal imkânsız gerçekleşirse diye diyorum," dedim.

Kuvars'ın gözleri benim oynamayan dudaklarıma kayarken "Öyle olsun," dedi. "Benim isteğimi gecenin sonunda Fener'im yenince göreceksin."

"Hı hı," diye dalga geçip elimdeki pizza dilimini de yedim, boğazıma kadar doymuşum gibi hissediyordum, birde bundan önce Kuvars'ın bana zorla içirdiği çorbayı sayarsak. Kuvars'sa ikinci paketi rahatlıkla bitirip kendine biten birası için yenisini açtı.

Futbol oyuncularını bu sırada maça başlarken elim kalbimde televizyona kitlendim. İlk on dakika sert paslaşmalara geçerken Kuvars pizza paketini kenara koyup koltukta yükseldi. Tüm kasları şişmiş, avına kitlenmiş bir şahin edasıyla gözleri Trabzonspor'lu oyuncuların üzerinde gidiyordu.

Bakışlar öldürebilseydi...

"Hadi oğlum tut o topu, yolla kaleye." Zaten o da bunu bilmiyordu.

Ben gülerken Trabzonspor forması giyen futbolculardan biri, adı sanırım Yusuf'tu, ayağına gelen topu çok iyi kullanarak kaleye gönderdi. Fenerbahçe'nin kalecisi tutmak için çaba sarf etti ancak ne yazık ki başarılı olamadı ve gol oldu. Ben sevinçle kahkaha atarken Kuvars uzunca bir küfür savurdu.

"Ben senin gelmişini, geçmişini, futbol kariyerini, o tutamadığın topu..."

"şsh," diye fısıldadım o daha fazla ağızını bozmadan. "Daha on beşinci dakikadan ilk gol bizim ya, sanırım kendime yeni bir istek bulsam iyi olacak."

Kuvars ellerimi okuduktan sonra homurdanıp ağızının içinde bir şeyler geveledi.

"Daha hiçbir şey belli değil!"

O bunu derken Trabzonspor oyuncularından Yusuf yine topu alma fırsatını buldu ve kaleye yine aynı pozisyonda gönderdi. Ben bile şaşırdırken ikinci gol öyle hızlı geldi ki yerimde sevinçle zıpladım.

"İki sıfır bebeğim, Fenerbahçe tarih yazıyor yine, yenilginin tarihi."

Kuvars tekrar gösterilen gol pozisyonuna bakarken bu sefer onu küfrederken durduramadım.

"Bu kaleci kör, başka açıklaması olamaz. Ulan o pozisyondan top mu kaçır lan? Ben senin-" Böyle başlayıp uzun bir süre devam etti, bende onun kızgın bir boğaya benzeyen hallerine bakıp güldüm.

"Üzölme artık başka sefere, Fenerbahçe üzerinden değil başka takımları tuttuğunda yeni iddialara gireriz."

Ellerimi okuduktan sonra kaşları çatıldı, dudakları tek çizgi halini aldı. Bana doğru yaklaşıp kollarımdan tuttu beni.

"Güzelim," dedi çenesini sıkı sıkı. Ben karşısında erimemek için kendimi tutarken bana doğru eğildi iyice. "Daha hiçbir şey bitmiş değil."

Ben bir ağız dolusu gülerken gözleri dudaklarıma kaydı.

"Gül gül, son gülen iyi gülecek."

Geri yerine oturup kötü bakışlarını ve enerjisini televizyondaki maça gönderirken ben de gülüşümü bastırmaya çalışarak hemen yanına geçtim. Oyunbozan, mızıkı bir çocuğa benziyordu ama çok tatlıydı yahu.

İlk yarı bitene kadar Kuvars hop oturup hop kalkmaya devam etti ama pozisyonlar olmasına rağmen bir türlü gol olmadı, ben de onu izleyip keyifle ilk biramı bitirdim. İkinci biraya geçtiğimde artık ikinci yarı başlamış ve benim kafamda yavaş yavaş daha önce sadece tadına bakıp bugün içmeye cesaret edebildiğim alkol yüzünden bulanmaya başlamıştı. Ama akırkeyifliğin bastıran etkisiyle tüm yüklerimden kurtulduğumu hissediyor, yaklaşan sınav stresi, yarın benimle

başlayacak kız, tedavime olumlu yanıt verip veremeyecek olmam, bütün bunların hepsi bir kuş olup uzaklaşıyordu sanki benden.

"Hadi koçum, hadi, yolla onu kaleye."

Bende yerimden doğrulurken Fenerbahçe'nin futbolcularından Victor topu aldığı gibi kaleye gönderdi, Trabzonspor'un kalecisi topu tutamazken Fener ilk golünü atmış oldu. Seyirciler ve futbolcular coşarken Kuvars heyecanla ayaklandı, durum iki bir olmuştu.

"İŞTE BU BE!"

Kuvars eğilip bana bakarken tutup beni kendine çekti, dudakları aniden alnıma değerken ben şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"Gördün mü güzelim? İşte bu Fener'in dirilişidir." Ben gülerek geri çekilirken karşımdaki adama bakakaldım, kalbim beni çoktan terk etmişti.

"Sevinin tabii ama unutmamak lazım kazanmak için iki gol daha atmanız lazım. O da bu şartlarda zor görünüyor."

Ellerimi okuyup yüzünü buruşturdu. "Göreceğiz yavrum göreceğiz."

Onun özgüvenine sırtırken maçı yorumlayan spikerlerden biri yüksek sesle "GOOOOL" anonsunu yaparken ikimizde gözlerimizi maça çevirdik. Şaka mıydı bu, şaka olmalıydı, düdük çaldığı gibi Fener ilkyarının intikamını alır gibi bir gol daha atmış, durum berabere oluvermişti aniden.

"Allah be!" Kuvars keyifle gol tekrarına bakarken bana sırtımayı ihmal etmedi. "Bir soğuk su içmek istersen getirebilirim."

Gözlerimi devirirken gerçekten aniden kuruyan ve boğazıma tıkanan yumruyu gidermek için birayı diktim kafama. Tadı acıydı, kötüydü, insanlar bunu nasıl içebiliyorlardı anlamış değildim ama beyinde bıraktığı rahatlık hissi iyi geliyordu.

Bende onun gibi ayağa kalkarken tek tek Trabzonspor oyuncularına baktım, modları düşmüştü ama çabuk vazgeçemezlerdi, tek bir gol atmaları lazımdı! Fener'i yenmeleri lazımdı! Of, çok büyük konuşmuştum! Kuvars'ın benimle dalga geçmesini kaldıracak durumda değildim. Boşuna dememişlerdi, büyük lokma ye büyük laf etme diye, bir daha bu sözü bir kenara yazacak asla boyumdan büyük laflar etmeyecektim.

"Durum berabere Kuvars Bey, daha kazanmadınız."

O bana çarpık gülümsemesiyle bakarken ben bir bira daha açıp içmeye başladım.

"Ben iddianın sonucunda ne isteyeceğimi detaylıca bir düşüneyim de."

Allah'ım ne olur, en kötü berabere bitsin yahu, yoksa ben bu adamın çenesinden sittin sene kurtulamam.

Maçta artık son dakikalara gelirken ben üçüncü biramı bitirip artık ayık olmayan bir kafayla dikkatimi televizyondan çeviremiyordum, maç öylesine hararetliydi ki...

Şu anlık her şey berabereydi ve eğer iki takım oyuncularından da son anda bir atak gelmezse böyle bitecekti.

Dakikalar ilerleyip Trabzonspor'un tüm hamlelerini Fener engellerken doksan dakikanın sonuna geldik ve Kuvars homurdanarak kendine biralar yetmemiş olacak ki viski getirdi. O içkisini yudumlarırken spikerlerden biri penaltıların kullanılacağını ve uzatmaların oynanacağını söyledi.

"Yarın sabah erkenden hastaneye geçiyoruz bu arada haberin olsun." Kuvars'a başımı sallarken artık alkolün etkisiyle sıcaklaşmaya başlayan atmosferden kurtulmak için yanımdaki battaniyeleri kaldırıp karşı koltuğa koydum.

Geri Kuvars'ın yanına otururken o bacaklarını orta sehpaye uzattı ve Trabzonspor'un tüm penaltı hakları başarısızlıkla bitti. İçten içe küfrederken Kuvars buna güldü. "Ezikler."

Ona yüzümü buruşturdum, kendi takımını asla eleştirmiyordu ama iş başka takımlara gelince görüldüğü üzere susmuyordu.

"Hadi oğlum, at o topu, gol olsun! Hadi!" Fenerbahçe penaltı hakkını kullanırken Kuvars yeniden ayaklandı. Ben onu, o televizyondaki maçı izlerken içine düştüğüm rüyadan hiç uyanmak istemedim, bu evde çalıştığım süre zarfında hep bunu düşlememiş miydim, şimdi gerçeğe dönmüştü. Dönmüştü değil mi, onunla, sevdiğim adamla iddialaşıyor, oturup birlikte televizyon izliyorduk.

Ben mutlulukla iç geçirirken Kuvars "Goll!" diye bağırdı. Hızla ayaklanırken kulaklarım uğuldadı. Şaka falan olmalıydı, gerçekten son anda, son penaltı kullanılırken mi atmışlardı golü?

"Ben kazandım güzelim."

Kuvars bana doğru dönerken dudağımı ısırdım. Kaybetmişim...

Kanımda gezinen alkolün etkisiyle karşımdaki adamın gözlerinin içine bakarken utandım biraz, o kadar büyük konuşmanın sonucu ne olacaktı, tabii ki bu!

"Evet Kuvars Bey, kazandınız."

Bana doğru yaklaşmadan önce televizyonu kapattı, kenardaki boş pizza kutularını ayağıyla itti. Bir anda içinde bulunduğumuz hava iyice boğuklaşmış mıydı ne?

Benim belimi tutup iyice kendine yaklaştırırken beni, ellerimi kaldırıp ona benden ne istediğini sordum.

Ellerimi tutup onun yüzüne dokunmamı sağılarken nefesim içime kaçtı, kalp atışlarım öylesine hızlıydı ki onun duymasından ölesiye korkuyordum.

"Kazandığınıza göre benden ne istiyorsunuz?"

Eğilip yüzüme dokundu, parmakları tenimde iz bırakırken benim ellerim öyle donmuş gibi onun yüzünde öylece duruyordu, eğilip öptü onları.

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun biliyor musun, Fener her gol attığında senin sinirli tepkilerini izlemek maçı izlemekten daha hoştu."

Tekrar eğilip yüzümü kavradı, benim ellerim onun omzuna düştü.

"İlk defa kazanmak bu kadar güzel..."

Damarlarımda gezinen alkol ve hemen önümde tüm heybetiyle dikilen adam bana tüm sınırlarımı unutturmuşlardı. Kalbim aşkla hızlı hızlı çarpıyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Sen, sadece sen," dedi Kuvars aniden tok bir sesle.

Bu çıkışla olduğum yere zank gibi yapışırken gözlerim irileşti. "Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı Kuvars kulağıma. "Kadınımı öpmek istiyorum. Benden kaçmanı istemiyorum. Seninle uyumak istiyorum."

Dudaklarıma doğru eğildi. "Delirecek gibi hissediyorum, seni öptüğümünden beri, yanlışlıkla cennete girmiş cehenneme mahkûm bir adam gibi... Sadece seni istiyorum, sadece seni. Yasak biliyorum ama cenneti senin teninden tatmak istiyorum."

Onu durdurmak için elimi göğsüne koyarken daha çok yaklaştı, ikimizde nefes nefeseydik.

"Seni tekrar ve tekrar öpmek istiyorum, beni cennetine al istiyorum."

Eğildi dudakları boynuma sürtündü. "Bana gel istiyorum, benden hiç gitme istiyorum."

Onun kollarının arasında öylece erirken dudakları bu sefer dudaklarıma değdi, öylece bir süre ikimizde bu anın tadını çıkardık.

Ben parmak uçlarıma basarak kendimi yükseltip kollarımı onun boynuna dolarken onun dili de benim ağzımın içine girip dilimle çarpıştı. Birbirimizi tüketircesine öpüşmeye başladık.

Onun dilinden yayılan viskinin güzel tadını alabiliyordum, daha fazlasını ister gibi dilimle ona dokunurken homurdanarak beni kendine çekti ve bacaklarımın titremesine neden oldu. İki saniyeliğine benden ayrıldı.

"Güzelim..."

Tekrar dudaklarımız sızlayıp birbirine kavuşurken iyice yek vücut olduk.

"Küçüğüm..."

Elleri belime gidip beni kaldırıp tutarken merdivenleri çıkarak beni hızla odasına götürdü, yine dillerimizin birbiriyle savaşı sürerken karanlık odasına onun kucağında, bacaklarım onun belinde girerken başım döndü, tekrar ayrıldık bir saniyeliğine.

"Sikeyim, lan o kadar güzelsin ki..." Nefes almak için zorla ayrıldık. O benim saçlarımı okşarken eğilip alnımı öptü. Alnımı bırakıp yanaklarıma kayarken altında kıvrandım.

"Artık benden gidemezsin." Eğildi boynuma değdi dudakları.

Tekrar dudaklarımız buluştu hemen sonra. Benim ellerim onun yumuşacık saçları arasında kayıp giderken çenemi öpe öpe boynumda ilerledi. Ardından kokuma aşık bir şekilde köprücük kemiğimin hemen altına gömdü kafasını. Ben onun bana yaşattığı değişik duygular arasında bocalarken sadece onun bedenimi yangın yerine çeviren dudaklarını hissettim. "Bunlar benim!"

Ah, Kuvars Demirhan...

Sen nasıl bir adamdın böyle!

Bilincim bangır bangır bu yanlış diye bağırıp onu durdurmak isterken tepki veremedim. Kuvars köprücük kemiğimde biraz daha fazla oyalanıp ardından dudaklarımı öpmeye devam etti.

"Benim," diye hırladı gözü dönmüş bir şekilde. Geri yukarı çıkıp dudaklarıma saldırırken o, kendimden geçmiş bayık gözlerle ona baktım.

"Bana ne yaptığına bir bak," dedi. "Senden başka hiçbir yere gidemiyorum, sende çivilenip kaldım."

Aşkla çarpan kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ölümü şu an hissettim. Elim dur işareti yaparken bana aldırmayıp tekrar dilini ağzımın içine

itti. "Çok güzelsin be!"

Yanaklarımı öptü.

"Dayanamıyorum güzelliğine be kadın."

Alnıma değdi tekrar dudakları.

"Kadınım...Güzelim..."

Ayrılıp odanın karanlığında alev alev yanan gözleriyle tekrar bana baktı. "Benim gitmem lazım."

Beni arkasında öylece bırakıp giderken onun yatağında kendimden geçmiş bir zihinle beraber öylece kalakaldım, tek yapabildiğim gözlerimin ardındaki karanlığa esir olup uyumaktı.

Ben de Kuvars duşunu alıp beni tekrar kollarının arasına alana kadar öyle yaptım.

Instagram: hikayelerindeyasar

13.BÖLÜM "YANGIN"

13.BÖLÜM "YANGIN"

"Baba yardım et! Annem yine banyo yaptıracak bana! Baba!"

Benden geriye doğru kaçan yeşil gözlü, en fazla beş yaşlarındaki oğlan çocuğuna baktım. Ayaklarım ona yetişmek üzere harekete geçerken kendi dudaklarımın arasından kaçan kıkırtıya anlam veremedim, içim kıpır kıpırdı. Bacaklarımın arasında toparladığım eteğim, çıplak ayaklarım ve temiz hava... Nerede olduğumu, benden kaçan çocuğun kim olduğunu anlayamadım.

"Babaa! Kime diyorum, baba!"

Bir siluet aniden içinde bulunduğum sahneye nüfuz ederken üzerinde sadece siyah bir şort olan Kuvars Demirhan'ı gördüm, Kuvars bu çocuğu kucaklayıp omzuna atarken poposuna vurdu. "Sen yine annenden mi kaçıyorsun?" Kaşları çatılmıştı.

"Baba," diye şikâyet etti çocuk beni Kuvars'a. "Her gün her gün duş mu almış erkek adam."

"Erkek adam" benzetmesine tek kaşım havaya kalkarken bu çocuğun bu çokbilmiş, üstenci ve maçoysu tavırlarını kimden almış olduğunu bulmakta zorlanmadım.

"Kuvars," diye kızdım ben bile kendime şaşarken. "Hep sen öğretiyorsun bu çocuğa bunları!" Aman Allah'ım, kelimeler dudaklarımdan özgürce azat oluyorlar ve bu cümleleri kuran ben buna şaşırarak yerine karşımdaki başımın belası iki adama bakıyordum.

"Oğlum sanırım beraber kaçmak en iyisi, yoksa annen bizi yakalayınca fena yapacak!"

Kuvars hızlı adımlarla oğlumun gülüşleri arasında benden uzaklaşırken yerimde donakaldım. Oğlum? İkimizin oğlu?

"Sizi yakalayınca çok fena yapacağım! Yemin ederim!" Ben onlara bağırarak koşmaya çabalarken ayaklarım geri geri gitti.

Gördüğüm rüyanın içine bir ses sızarken irkilerek gözkapaklarım açıldı, nefes nefese kalmıştım. Az önce gerçekliğine emin olduğuma

yemin ettiğim o mutluluk dolu birkaç dakika gözümünden hızlı bir damla yaş dökülmesine neden olurken, ağrıyan başımla bana seslenen kişiye başımı çeviremeden yastığı alıp yüzümün üstüne bastırdım. Tek yapmak istediğim uyumak ve uzun bir uyku boyunca hiç rahatsız edilmemektir, kafamın içi çatlayacak şekilde zonkluyordu, belimdeki sızı ise birkaç saniye aralıklarla kendini gösteriyor kıvrılmama neden oluyordu. Tükenmişim gibi hissediyordum.

"Hadi Cemre," dedi yine aynı ses, ben ona aldırmayıp duymamak için yastığı daha çok bastırırken bir el yastığı çekip aldı benden.

Ben senin...

Gözlerim açılmamak için direnirken "Hadi, hastaneye gideceğiz erkenden," dedi başucumda beni yalnız bırakmamaya kararlı olan kişi. Hastane lafını duyunca beynim irkilerek kendine geldi, aniden gözkapaklarım açılırken karşımda Kuvars Demirhan'ı gördüm. Onun odasında, dahası onun yatağında, hatta üstüne üstlük onun eşofmanlarıyla duruyordum.

Ya siktir, yine mi ya?

Utançtan yüzüm yanarken ayağa kalkmak için çabalayıp belime saplanan ağrılar nedeniyle sadece kalakaldım. Zihnim onun yeşillerinden kaçıp hızla dünü tararken en son maçı izlediğimizi ve Trabzonspor'un önde olduğunu ve benim bir birayı götürdüğüm anları sundu bana. Ne yapmıştım ki, kazanmanın zaferiyle daha fazla içip bugün dünü hatırlamayacak kadar sarhoş mu olmuştum? Uff! İlk durağında sürekli durup durup geldiğim bu oda mı olmuştum?

"Hadi," dedi Kuvars yine. "Yarım saate hastanede olmamız lazım. Bizi bekliyorlar."

Başımı sonunda kaldırıp karşımdaki adamın yeşillerine bakarken midemden boğazıma kadar yayılan safra tadını bastırmaya çalıştım.

"Benim burada ne işim var?"

Kuvars'ın kaşları çatıldı. "Hatırlamıyor musun?"

Hatırlamaya çalıştıkça boş, siyah bir levhaya çarpan zihnim bana bir yanıt vermezken artık katlanılmaz hale gelen mideme dayanamayıp bu çabayı bıraktım. Sadece başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben özür dilerim yine size yük oldum sanırım."

Kuvars ağzının içinde bir şeyler gevelerken gecenin ayrıntılarını sorgulamak isteyen zihnim susup kaldı. Kuvars'ın üzerinde beyaz bir

gömlek ve koyu renk bir kot vardı, o benden önce uyanıp duşunu almış olmalıydı, parfümünün hoş kokusu burnuma kadar geliyordu.

"Saçma sapan konuşma, yük falan olduğun yok."

Çatlayan başımı elimle ovuştururken yalpalayarak ayağa kalktım, o kadar utanıyordum ki, alev alev yanıyordu yanaklarım.

"Başın mı ağrıyor?"

Onu onaylarken yataktan kalktı. "Ben kahvaltıyı hazırlıyorum, giyinip gel, sonra ilaç içersin."

Tekrar başımı salladım ve o merdivenleri inene kadar kendimi zor tuttum, odadan çıktığı gibi ebeveyn banyosuna geçip kusarken gözyaşları yüzümü ıslattı. Bok gibi hissediyordum. Ağrıyan belim, damağımdaki iğrenç tat, ağrıdan çatlayan başım, yine Kuvars'ın odasında uyanmış olmanın yükü, geceyi hatırlayamamanın ve ona yanlış bir şey anlatmış olabileceğimin korkusu, gördüğüm rüyanın etkisi, yarım saat sonra hastanede olma zorunluluğumuz.

Acilen kendimi asansöre binip odama atarken Kuvars'ın mutfakta hazırlayacağı kahvaltıyı beklemeden bir ağrı kesici içtim.Odamda su bile yoktu, ilaç boğazımdan gidene kadar acı çekmeye devam ettim.Ardından hızla bir duş almaya karar verdim, suyun altında rahatlarken yineistemeye istemeye Kuvars'ın kokusuna sığınmış vücudumu arındırırken duş jelimden bolca kullandım. Vücudumda özellikle kol, omuz ve boyun tarafımda ufak tefek mor izler vardı ve bunların ne zaman oluştuğunu anlayamamıştım, ilk defa görüyordum. Onların üzerinden suyla geçerken çok dikkatsiz bir insan olduğuma bir kere daha kızdım, kendi sakarlığım nedeniyle bedenimi parçalamıştım neredeyse!

Beş dakika sonra duştan çıkıp kuru kıyafetlerimden özensizce bir şeyler seçerken dün gece büyük ihtimalle Kuvars Bey'in uyumam için ödünç verdiği ve benim giydiğim eşofmanlarını katlayıp evin çamaşır odasına götürdüm. İyice yıkamama gerekecekti. Geri dönüp artık vaktim azaldığı için saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra aynanın karşısında kendime baktım.

Çökmüş gibi duruyordum, gözaltlarım mosmordu, dudağım patlamıştı ve yüzüm içe doğru göçmüş gibiydi, kuruttuğum saçlarımda kabarıp oldukça kötü görüntüme yeni eksiler katıyordu. Saçlarımı bağlayıp hala tüm çabama rağmen dün geceye dair tek bir görüntü hafızama düşmezken tekrar Kuvars Bey'den özür dileyip dilememe

ikileminde kaldım, neler yapmıştım çok merak ediyordum. Neden onun kollarında uyumuştum mesela? Trabzonspor maçı kazanınca bu geceyi sizin odanızda geçirelim falan demişsem kendimi ilk bulduğum yerden aşağı atacaktım çünkü!

Oflaya puflaya, utanç bana yeni acılar katarken başım önünde mutfağa girdim, boğazıma tek lokma koyacak halde değildim ama ayılmak ve içine girdiğim her an bir yerlere yığılacakmış hissinden kurtulmak için bir sade kahve içmek iyi olabilirdi.

Mutfağa girip başımı kaldırdığım gibi beynimin unutmayı seçtiği kişiyi gördüm. Gözlerim kapanmak ve gördüklerine karşı gelmek isterken Merve hazırladığı börek tabağını kahvaltı masasına koydu. Ne ara gelmişti bu kız?

Mini siyah elbisesi, ince topuklu ayakkabısı ve maşalı kızıl saçlarıyla benim bile yutkunmama sebebiyet verecek şekilde giyinmiş, hazırlanmış, erkenden uyanmış, üstüne üstlük börek bile olan sadece kuş sütünün eksik olduğu bir kahvaltı hazırlamıştı. Kaşlarım çatılırken masaya doğru ilerledim, Kuvars sadece önündeki sade kahveyi içiyor, tabletinde internetteki ekonomi haberlerini okuyordu. O beni fark etmezken beni fark eden ilk Merve oldu. Ondan beklenmeyecek bir sevimlilik ile "Günaydın," diye seslenirken bana Kuvars da ifadesiz bakışlarını bana çevirdi.

"Gel," dedi Kuvars yanındaki sandalyeyi gösterirken. "Bir şeyler ye." Yanına doğru gidip otururken Kuvars'ın bakışları benden ayrılmadı.

"Bir ağız kesici ve su hazırla." Bu sefer o Merve'ye seslenirken midem buruldu. Tekrar kusacakmışım gibi bir his gelip damağıma oturdu.

"Tabii efendim." Uzun bacaklar pardon Merve yürüyüp nasıl ecza dolabının yerini bildiğini ben henüz kavrayamamışken aradıklarını eliyle koymuş gibi bulup getirdi, önüme koyarken Kuvars da o sırada tabağını kahvaltılık yiyeceklerle dolduruyordu. Merve şaşırarak Kuvars Bey'in benim tabağıma dolduruşuna baktı.

"Midem bir şey alacak gibi değil. Yiyemeyeceğim, zahmet etmeyin," dedim onun kolunu tutup bana baktığında işaret dilini kullanarak.

Kuvars'ın kaşları çatıldı. Bugün yine.

"Olmaz öyle şey, ilaç içeceksin daha."

Ona zaten ilaç içtiğimi söylemek ölüm fermanımla eş olacağı için çatalımı zeytine batırdım. Merve'nin hazırlamış olduğu börek çok güzel kokuyordu ama onun elinden bir şey yemek istemiyordum, zamanımda yanıma gelip benim konuşmamamın büyük bir eksiklik olduğunu söylemiş birisiydi o. Zaten buraya geliş amacı neydi onu da anlamış değildim, topuklu ayakkabıyla çalışmak neyin nesiydi?

Yediğim zeytin bile fazla gelirken zar zor bir iki bir şey daha ağzıma atıp yeniden Merve'nin getirdiği ilacı içtim, Kuvars'la beraber biz evden çıkarken Merve'nin gözlerinin önünde heyecanlı soru kalıplarını görebiliyordum. Büyük ihtimalle tedaviye gideceğimizi bilmediği için kafasında bin bir türlü senaryo kuruyor, gelince beni sorgulayabileceğini zannediordu ama mümkün olduğunca onunla az iletişim kuracaktım.

Kuvars'ın arabasına bindiğimiz gibi o bana emniyet kemerini işaret ederken dediğini yapıp ağrıyan başımı koluma yasladım, her şey üst üste gelmiş gibi boktan bir gündü ve tek yapmak istediğim biraz daha uyumaktı, bu yüzden gözlerimi kapattım.

"Cemre, uyan hadi geldik." İsteksizce gözlerimi açarken ne çabuk yolun bittiğini anlayamadım, emniyet kemerimi çıkartıp kapıyı açarken soğuk bir anda benim Kuvars'ın arabasında sıcaktan mayışmış bedenime çarptı.

"Üşüdün mü?" Kuvars arabanın anahtarını bahçedeki valeye teslim edip yanıma gelirken evden çıkmadan önce gömleğinin üzerine giydiği deri ceketini omuzlarıma yerleştirdi. Kısacık yol için bunu yapmasına şaşırıırken reddetmeme izin vermedi, kolunu belime sarıp yönlendirdi beni.

Hastaneye girdiğimiz gibi bir görevli bizi yönlendirirken bir grup bana sıcacık gülümseyen yedi farklı doktorla tanıştım, Kuvars her biriyle tokalaşıp ciddi bir ifadeyle odadaki koltuklardan birine otururken, ben bu bana yönelen sekiz çift gözün arasında yüzümde allak bullak ifadeyle kalakaldım. İsmi Alexander olan Amerikan asıllı bir doktor kısaca bugün bana yapılacak işlemleri anlattı ve asistanlardan bir tanesi bana yardımcı olmak üzere yolu gösterdi. Kuvars'ın gözlerinin içine bakıp ondan onay aldıktan sonra asistanın arkasından gittim.

Bu hastane deneyimim daha önceki devlet hastanesinde günlerce randevu alabilmek için çırpınıp daha sonrasında oradan oraya

nakledildiğim zamanlara göre çok çok daha iyiydi. Kıyaslamak bile saçma olurdu aslında.

İlk olarak tomografiye alındım, bir saati aşkın gözümü bile kırpmadan o makinanın içinde beklerken aletin hiç durmayan sesine rağmen biraz dinlenebildim. Tomografiden çıktıktan hemen sonra Alman asıllı Simone adındaki uzman bir doktor tarafından işitme testine alındım, işitme testinden hemen sonra da zekâ durumunu ölçen üç ayrı teste.

En sonuncu testten çıktıktan hemen sonra Kuvars beni dışarıda beklerken yanına gittim, beni görünce yaslandığı duvardan ayrılıp bana baktı. Onun yeşilleri benim gözlerime çarparken kucağımdaki ceketini ona geri verdim.

"Sende kalsın," dedi hemen. "Ne oldu? İyi misin?"

Başımı salladım. Yorgunluktan artık bunu yapmaya da mecalim kalmamıştı ya.

"Yemek yemeye gidiyoruz," dedi Demirhan emir verir tonda. "O sırada sonuçların çıkacak ve doktorlar bir durum değerlendirmesi yapacaklar, günün sonunda yine buraya gelmemiz gerekecek."

Başımı sallarken elimi tutup beni yönlendirdi, avucumu ısıtan eli tüm yorgunluğumu alırken bugünkü mutsuzluğumun üzerine bariyerler çekilmiş gibi hissettim. Sanırım en büyük korkum buradan da olumsuz bir sonuç çıkmasıydı, o zaman ne yapardım hiç bilmiyordum.

İlk olarak Kuvars'ın imzalaması gereken belgeleri olduğu için onun şirketine gittik, ben arkasında o önde, ellerimiz hiç ayrılmadan yürürken şirket çalışanları başlarını kaldırıp bize bakıyor, utançtan yanaklarımın pembeleşmesine sebebiyet veriyorlardı. Keşke daha özenli giyinseydim diye düşünmeden edemedim, sabah uyanınca hissettiğim ağrılar sebebiyle kendime hiç özen gösterememiştim, bir ruj bile dudaklarıma değmemişti, toplu saçlarım bile elektriklenmişti. Kim bilir insanlar ne düşünecekti?

Şirkete ilk defa geldiğim için dizaynına hayranlıkla baktım, ilk elli katta yatırım portföylerinde çalışanlar bulunuyordu, her birinin ayrı bir sorumluluğu vardı, elliden seksene kadar borsayla ilgilenenler, oradan sonrası da yönetim katına giden ayrı bir dünyaydı, Kuvars'ın odasına çıkmak için özel bir asansörü vardı onun dışında isteyen bir çalışanın şifresiz onun odasına gidebilme yetkisi yoktu.

Tüm odaların kapıları şeffaf bir malzemeden yapılmışken Demirhan'ın odası bunun tam dışındaydı. Odadan ziyade altı asistana sahip kocaman bir daire gibiydi, orada da ayrı sadece ona ait bir çalışma odası vardı. Açıkçası bu kadar lüks nedendi, hiç anlamış değildim.

Demirhan'ın asistanlarından Sevil beni gördüğü gibi ayağa kalkarken Kuvars'ın asansör boyunca da benden ayırmadığı ellerimize baktı. Şaşkınlığını hızla atıp "Kuvars Bey, Cemre Hanım buyurun, bir şey içer misiniz?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda sallarken Demirhan'ın asistanlarından bir başkası da önüne imzalaması gereken acil evrakları getirdi, o hepsini okuyup imzasını attıktan sonra diğer sekreteri de Amerikan Merkez Bankası FED'in başkanıyla yarın görüşmesinin olduğunu, bu akşamdan özel uçağının hazırlandığını haber verdi. Bunu ilk defa duymuş olduğum için sessizce dudaklarım birbirine bastırdım, normalde gitmeden iki gün önce bana söylerdi ve sık sık yaptığı bu gezilerde valizini ben hazırlardım.

"Amerika'ya mı uçuyorsunuz bu akşam?" Şirketteki işleri bitirip yemek yemeğe bir yere geçerken nereden cesaret buldum sordum bilemiyorum ama sordum işte.

"Evet," dedi. "Gece."

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Üç günü geçmez sanıyorum."

Başımı salladım.

Şık bir mekâna gelip oturana kadar aramızdaki son diyalog bu oldu, Kuvars Demirhan bugün gergindi, ben de endişeliydim, sonucun ne olacağını merak eden ve eve dönüp o yılan kız Merve'nin yüzünü görmek istemiyordum.

"Ne yemek istersin?" Demirhan'ın sorusu üzerine onun yeşil gözlerine bakarken omuz silktim.

"Fark etmez."

O ikimiz için sipariş verdikten sonra gözlerimin içine çevirdi yeşillerini. Masada sabit duran elime uzanırken eli "Her ne olursa olsun, tedavin gerçekleşecek Cemre, sana söz veriyorum," diye fısıldadı. Onun her bir sözcüğü kalbime işlerken sadece gülümseyebildim, tek umudum, isteğim, güne uyanma nedenim buydu.

Sessizce kalbimin tüm burukluğuna rağmen başım önde yemek yerken Demirhan önündekini yemek yerine beni izledi, korkunç görünürken bana bakmasını istemiyordum ama o da inatçı bir adamdı ve bakışlarını çekmedi. Tek kelime konuşmadık, sessizliği paylaştık sadece. O an sessizliğin bile paylaşabileceğini, paylaşıldığında geriye çok güzel bir duygu bıraktığını fark ettim.

"Başın nasıl oldu?" diye sordu yemekten sonra arabaya tekrar geçtiğimizde.

"Daha iyi," dedim ellerimi kullanarak. "İlaç iyi geldi."

"Hm, peki dün geceye dair bir şey hatırladın mı?" Sorusuna şaşırırken tek kaşım havalandı.

"Hayır, ne oldu dün gece? İddiayı kazanınca sizden ne istedim?"

Kuvars'ın bakışları değişirken keyiflendi, bana doğru döndü. "Güzelim, Fener yendi."

Şaşkınlıkla onun keyfine bakarken sordum. "Ama nasıl olur, biz öndeydik."

"Eh, Fener bu, asla büyük konuşmayacaksın." U dönüşü yaptı. "İmkânsız dediğin anda imkânlar yaratan takım bu."

Gözlerimi devirdim.

"Ee o zaman siz benden ne istediniz?"

Demirhan'ı bir öksürük tutarken bir süre göz göze gelemedik. "Hiç," dedi en sonunda. "Çok içmiştik, uyuduk o kadar."

Başımı sallarken yine onun yanında uyumuş olmamın utancı gelip oturdu göğüs kafesime.

"Haberler çok iyi," dedi yedi kişilik ekipten tek Türk doktor olan Can Bey. Kuvars oturduğu masadan doğrulurken heyecanla göğüs kafesimde çarpan kalbim afalladı.

"Cemre Hanım, sizden konuşma kaybınızın nasıl olduğunu dinledik, gerekli testleri yaptık, tomografinizde çekildi. Bu tip durumlarda belli nedenler buna sebep olur. Anatomik nedenler, fizyolojik nedenler, nörolojik nedenler, biyokimyasal nedenler, zihinsel engel nedenleri, gecikmiş dil ve konuşma nedeni, büyüme geriliği ya da psikolojik/psikiyatrik nedenlere bağlı dil ve konuşma sorunları."

Can Bey duraksarken başka bir doktor sımsıcak gülümsedi bana. Bu sıcak gülümseyiş içine girdiğim gerginliği sıfırlarken Can Bey son bir kez daha tahlilleri kontrol etti. O tahlillerin yarısını devlet hastanelerinde yaptırmak beş yıl gibi bir süremi almıştı, ondan sonra

gittiğim doktorlardan bazıları artık sürelerinin geçtiğini yeniden yapmam gerektiğini söylemiş ve her defasında yeni tahliller yapmak için yönlendirilmişim. Şimdi bu hız başımı döndürüyordu.

"Cemre Hanım, siz anatomik ya da fizyolojik bir hastalığa sahip değilsiniz, beynin konuşmayı sağlayan bölgesinde bir anormallik yok yani bu hastalığınızın tıbbi cerrahi bir tedavisi yok."

İçime gelip oturdu en korktuğum kâbusum.

Demirhan gözlerimin içine bakarken bakışlarımı çevirdim, şimdi yalnız değildim, ağlamamam gerekiyordu, güçlü olmam lazımdı. Can Bey devam etti.

"Konuşamamanızın bir psikiyatrik bir sorun olduğunu düşünüyoruz, kimi zaman çocukken görülen şiddet, kimi zaman aile kayıpları buna sebep olabiliyor." Duraksarken şiddeti duyan Demirhan'ın gözünden dehşete benzeyen bir duygu geçti, amcamları görüp tanıdı, bana şiddet uygulamalarına şahit olmuştu. Şimdi ondan saklamak için direndiğim çocukken gördüğüm şiddet gün yüzüne çıkmış gibiydi.

Kuvars'ın eli yumruk oldu.

"İçiniz rahat olsun Cemre Hanım, bu azimle yenilebilen bir hastalık, sadece pes etmeminiz gerekecek, haftada üç gün konuşma terapistiyle üç seans, bir günde size önerebileceğim psikiyatr bir meslektaşımızla bir seans şimdilik başlangıç için en doğrusu olacaktır, bundan sonra konuşma alanında ilerlemenizi ben takip edeceğim, ayda bir sizi görmem ve bu testlere yeniden girmeniz gerekecek."

"Peki Can, bu terapinin sonunda ne olacak?" diye sordu Demirhan hızla, hala yumruk yaptığı eli bacağının üzerindeydi.

Can gülümsedi. "Ben Cemre Hanım'ın konuşmaması için sebep göremiyorum." Yeniden duraksadı. "Buna cesaret edip ne olursa olsun denemesi gerekiyor, keşke bu kadar zaman kaybetmemiş olsaydık ama hiçbir şey için geç değil."

Can Bey'le el sıkışıp oradan ayrılırken umut gelip oturdu içime. Rüyamdaki gibi, konuşabileceğim bir anın düşü... Ah, ne güzel olurdu. Yıllardır bana her dilsiz dendiğinde bunu düşünmemiş miydim? Her gece bunun hayaliyle uyumamış mıydım? Şimdi gerçeğe dönüşebileceğini bir doktorun ağzından duymak bile ne kadar güzeldi.

Odadan çıktığımız gibi Kuvars beni tutup duvara yapıştırdı. "O piçler sana sen çocukken de mi şiddet uyguluyordu, bana doğru söyle,

söyle ki boğazlarını keseyim onların!"

Sırtım acırken onun öfkeli yüzüne bakakaldım. Hızla reddettim onu, her ne olursa olsun, bunu ona söylememin doğuracağı sonuçları üstlenemezdim, zaten hapishanedelerdi.

"Yemin ederim annem öldükten sonra sessizleştirdim, yalnızlığımdan dolayı, başka bir sebebi yok." **Kuvars'ın eli çeneme gitti.**

"Öyle olsa iyi olur, yoksa o şerefsizlere dünyayı dar ederim Cemre! Duyuyor musun beni, bunu her türlü öğrenirim ben!"

Ona başımı sallarken beni sıkıştırmayı bıraktı. Yeniden elimi sımsıkı bir şekilde tutup beni hastane bahçesine sürüklerken karşı gelemedim.

İçimdeki bastıramadığım mutluluk, Can Bey'in konuşmam için bir engel olmadığını söyleyen sesi kulaklarımdayken eve girdiğimizde kapıyı açan Merve bile buna engel olmadı.

"Hoş geldiniz Kuvars Bey."

Kuvars ona bir cevap vermeden bana dönerken "Akşam için bana valiz hazırlar mısın?" diye bana döndü.

Ona başımı sallayıp Merve'yi arkamızda bırakarak onun odasına gittik. O banyoya girip duş almaya giderken bende onun giyinme odasından getirdiğim üç takımı ve eşofmanlarını yerleştirdim. Her birinden onun kokusunu alırken mutlulukla gülümsedim.

Her şeyin düne göre daha güzel olduğu bir yarın olacaktı.

Tüm yüreğimle buna inanırken valize Kuvars'a lazım olacak her parçayı düzenli bir şekilde yerleştirerek fermuarını kapattım. Ben tam bunu yaptığım sırada arkamdan bir el belime dolanıp beni kendine çekerken şaşkınlıkla Demirhan'ın o kendine has kokusunu aldım.

Ağzının içinde "Üç gün sensiz ne yapacağım?" tarzı bir şeyler geveledi ama tam kurduğu cümleyi anlayamadım.

Ona doğru dönerken üzerinde yalnızca beline sarılı siyah bir havlu vardı, saçları ıslak olduğu için simsiyah duruyordu ve su damlaları göğüs ve karın kaslarının üzerindeydi. Bu manzara kalp atışlarımı maraton koşuyormuşçasına hızlandırırken dudağımı ısırdım.

"Teşekkür ederim," dedi. Ona gülümserken ben gözlerimiz birbiriyle buluştu. Bu yeşil gözler bana, benim bakışlarıma değdiği her an cenneti tadıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ben teşekkür ederim, bugünkü tedavim için yaptıklarınız... Ne diyeceğimi bilemiyorum, minnettarım size."

Homurdandı. "Daha önce söylememiş olmana hala kızgıyım."

"Ben çıkayım," dedim konunun yine aynı noktaya dönüp dolaşmasından korkarken. "Siz de giyinin."

Hızla odadan çıkıp kendimi aşağıya atarken odama geçtim, orada bulmayı hiç beklemediğim biri vardı: Merve.

Test kitaplarımın olduğu kısımda durmuş, yüzünü buruşturarak onlara bakıyordu.

"Canım yani ilk günden de böyle olmuyor, sabahın köründe gidiyorsun evin tüm işi bana kalıyor. Yemeği ben hazırlıyorum, kahvaltıyı ben hazırlıyorum, olmuyor böyle."

Sabırlı olmayı kendi kendime telkin ederken kapıyı açıp dışarıyı gösterdim ona.

"Şimdi gideceğim ama bir daha bu kadar toleranslı olmam ona göre, gel de sofrayı kuralım, Kuvars Bey ne yiyecek gece."

Kuvars Bey akşam burada olmayacağı için sofrayı kurmaya gerek olmadığını yazıp acilen defolup gitmesini de eklediğim bir kâğıdı ona uzattım. Notu okuduğu gibi buruştururken "Yerinde olsam benimle iyi geçinirdim," dedi. "Artık ikimizde eşitiz."

Arkasından küfrede küfrede üzerimdeki kıyafetleri değiştirirken bugün aldığım haberin mutluluğunu bu salağın bozmasına izin vermedim, çok yakında bende onun anladığı dilden anladığı şekilde konuşacaktım.

Akşama doğru Yiğit'le beraber çalışmaya başlayan Kenan benim hazırladığım valizi arabaya taşıyıp şoför koltuğuna geçerken Demirhan hala telefon görüşmeleri yapıyor, Amerika'ya geçince, oradaki yatırım şirketinden biriyle daha yapacağı toplantıları ayarlıyordu.

Merve tüm günün yorgunluğuna rağmen hala ince topuklu ayakkabısıyla yanımda dikilirken ikimizde Kuvars'ın telefon konuşmasını bitirip arabaya binişini izledik. Kenan arabayı çalıştırıp yola koyulurken içim buruldu, o yeşilleri üç gün göremeyecek olmak kötü olacaktı.

Yavaş yavaş çöken karanlığın içinde tanıdık bir sima görürken Merve yanımda ofladı.

"Ben gidip dizimi izleyeceğim, haberin olsun daha da bugün tek iş elimi sürmem."

Ona gözlerimi devirirken karanlığın içindeki tanıdık simaya doğru ilerledim. Şu an konuşup Merve'ye gölge etme başka ihsan istemem demek istiyordum.

O içeri girip sertçe kapıyı kapattıktan sonra karanlıkta beni bekleyen simanın yani yengemin yanına gittim, neden burada olduğuna dair tek bir fikrim yoktu. Ama bekliyordum, gelip hala bir şeyler yapıp beni kocası ve oğlunu kurtarmam için ikna etmeye çalışmadığı için garipsiyordum bile.

"Kızım," dedi yanına vardığımda. "Nasılsın? İyi misin?"

Tek bir mimik bile kıpırdamadı yüzümde. Onun bu sahte samimiyetine asla inanmıyordum.

"Bak biliyorum sinirle kötü şeyler yaptık sana ama ne yapacağımı hiç bilemiyorum, çöktüm kaldım, bütün gün dizlerimi döve döve ağlıyorum, biri oğlum biri de erim... Amcanı bir görsen nasıl pişman, hele Ahmet, oğlum, diyor ki Cemre bizi affetsin başka hiçbir şey istemiyorum. Hadi kızım bak, biz bir hata ettik ama sen büyüklük edersin, sen elimde büyüdün benim, sen affedersin bizi, kızım ne olur!"

Karşımdaki kadının yaşlı gözüne baktım, benim evlenmem için yaşlı bir adamı bulan, çocukluğumdan beri yaptığım en küçük hatada beni döven kadına... Paramı alan, ben okumak isterken kendi çocuğu okumadı diye beni okutmayıp işe gönderen bu kadına...

Sessiz oluşumu en çok bu zamanlarda seviyordum, böyle bir insanın adını ağzına alıp dilini, yüreğini kirletmiyordun.

Tek tepki vermeyip çünkü söylenecek bir kelime yoktu, pişmanlığına zerre inanmıyordum, geri döndüm.

"Özür de diliyorum, sen hala acımıyorsun, Allah senin yüreğini kör eder inşallah! İnşallah hiç mutlu olmazsın, sende kendi çocuklarının ölümünü görürsün! İnşallah senin sevdiğin herkes toprağın altına girer!"

"YIKACAĞIM O EVİ! BAŞINIZA YIKACAĞIM! ALTINDA İLK SEN EZİLECEKSİN İNŞALLAH!"

Arkamdan bir yığın beddua edip gerçek yüzünü gösterirken onun yanına gelmekle bile ne kadar hata ettiğimi anladım. Geri dönüp içeri girerken yüreğim yine kararmıştı. Ellerim öfkeden tir tir titriyordu. İşte içine girdiğim tüm mutluluk iki saniyede yengem olacak kadın tarafından dağıtılmıştı.

Odama geçip ders çalışmayı planlıyordum hâlbuki, şimdi öylesine tadım tuzum kalmamıştı ki odama gidemedim, duvarlar beni basmasın diye Merve'nin yanına, salona geçtim. Koltuğa çöküp otururken Merve "Gel gel," diye yanına çağırdı beni. Kuvars gidince hemen üzerindeki kıyafetlerini çıkarmıştı, ayağında ev terliği ve üzerinde gayet sıradan bir eşofman takımı vardı. Makyajını silmişti, yüzünde maske vardı sadece.

"Al cips ye," dedi bana kendi için hazırladığı cipslerden uzatırken. Bir tane alıp ağzıma atarken boş gözlerle ekrana baktım. "Bak," dedi çok heyecanlı. "Bu kız eniştesinden hamile kaldı, annesi şimdi öğrendi."

Yüzümü buruşturup ekrana baktım, Türkiye'deki televizyon bataklığından çıkan saçmalık ötesi dizilerden biriydi. Kelime anlamıyla iğrençti! İnsanlar hangi kafayla bunları izleyebiliyordu anlamış değildim.

"Uf bunda özet uzun, dur şunu izleyelim," deyip kanalı değiştirdi Merve. "Ay bak bu da süper, şimdi kadına şiddet için çekilmiş bir dizi bu, bu kadın karakter hep şiddet görmüş, yazık, ama bak bu diğeri hiç öyle değil, kurtarıyor kızı. Allah'ım ne güzel, keşke biri de beni öyle sevse, kurtarılsam."

Tek kaşımı kaldırdım, bu nasıl boktan bir düşünce yapısıydı böyle, bir kadın ya da kadın diye ayırmayalım bir birey önce kendi kendini kurtarmalıydı, o masallardaki şehzadeler, beyaz atlı prensler gerçek dünyada yoktu ki, gerçek dünyada bir erkeğin gün sonunda ona vereceklerine, maddi gücüne güvenmek, çalışmamak, kendini geliştirmemek acizlikti. Bir kadın önce kendi ekonomik gücünü eline almalı, hiçbir erkeğe kendi hayatında, kendi kararlarında ve kendi seçimlerinde söz hakkı vermemeliydi.

Ben bu şiddete gerçekten maruz kalmıştım. Ailem dediğim insanlar beni sadece çalıştırıp paramı yemişti ve korkumdan hareket bile edememiştim. Ama benim hiçbir zaman kurtuluş amacım gidip bir evlilik yapmak değildi, bir cehennemden başka bir cehenneme gitmek istemiyordum. Ben sadece okulumu bitirip meslek sahibi, güçlü ve hayatım boyunca hiç sahip olamadığım derecede öz güvenli bir kadın olmak istiyordum.

Kendi kendime içimden nasihat ettim, her ne olursa olsun bir erkeğin egemenliğinde, kurtarılmış bir hayat yaşamaktansa kendi

ayaklarımın üzerinde, yalnız bir hayat yaşamak daha yeğdir diye.

Artık mide bulantısı had safhaya ulaşırken ayağa kalkıp televizyon kumandasını ondan alıp televizyondaki güzel filmlerden birini açtım. Sonra elime aldığım telefonun notlar bölümüne "Bunu izleyelim, daha güzel her birinden."

"İyi tamam," dedi. "Güzelse."

Biz bir süre filme dalıp filmdeki komediye gülerken az önce bana türlü hakaretleri saydıran yengemi de bir anlığına unutuverdim.

"Ee, anlatsana," dedi Merve filmin ortalarındayken. "Bu Kuvars Bey'le senin aranda ne var?"

Ben oturduğum koltukta dikleşirken bunu nereden çıkardığını anlayamadım, soru dolu bakışlarımı görünce güldü.

"Valla bak, daha önce kaç evde çalıştım, şimdiye kadar çalışanın başının ağrısıyla ilgileneni, ya da kahvaltı tabağını dolduranını görmedim."

Neden bana "Gel, gel" dediğini anlayıp aslında ağzımı aramak ister bakışlarını görünce telefonuma "Düşündüğün gibi bir şey yok," yazdım. "Ben uyumaya gidiyorum."

O bir şey daha söylemek üzere ağzını açarken ona izin vermeyip odama geçtim. Hiç ders çalışacak halim yoktu, o kadar dolu dolu bir gün geçip gitmişti ki, sadece uyumak için kendimi yatağıma atıp yorganı başıma kadar çektim.

Diğer gün öğlene doğru uyandım, temizlik çalışanları gelmiş Merve benim tembelliğimi onlara şikâyet ediyordu, ona tek kelime etmeyip evin işlerini yaptım. Kuvars Bey olmadığı için oturup Merve'ye yemek hazırlayacak değildim, bir düşün ardından kendime tost yaptım. Bu sırada geçen gün bankadan çektiğim kredimi artık alabileceğimi söyleyen bir mesaj aldım, onu daha sonraya erteleyip kendimi geometriye gömdüm, analitik geometrinin üzerine gidip artık yapamadığım zor gelen konu kolaylaştıktan hemen sonra matematikten Apotemi Yayınları'nın İntegral kitapçığını bitirdim.

Bir kahve yapıp bir de TYT denemesi çözüp tüm denemede sadece dört yanlış yaptığımı görüp biraz mutlu oldum, bunun şerefine yanlışlarımı kontrol edip günümün geri kalanını kendime ayırdım. Müzik dinleyip internetten haberleri okudum, ekonomi kısmında duraksarken haberlerin, Kuvars'ın adını arayıp onun şirketinin yükselen borsa değerleriyle ilgili çok anlamadığım bir iktisadi yazı

okudum. Daha sonra akşama doğru artık karnım iyice acıkınca, Merve de ortalarda gözükmeyince avakado soslu iki kişiye yetecek bir makarna yaptım, kendi payıma düşeni alıp AYT denemesi ve kalemliğimle birlikte kış bahçesine doğru gittim, orada manzara öylesine güzeldi ki... Biraz müzik eşliğinde makarnamı yedikten hemen sonra denemeye başlamadım. Elim telefonuma gitti.

WhatsApp'a girip Demirhan'ın adının üzerine geldim, daha önce hiç buradan mesajlaşmamış olsak da ben sık sık onun profil resmine bakıyordum. Profil resmine tıklayıp fotoğrafı açtıktan hemen sonra, uzun uzun onu inceledim. Bu fotoğrafta saçları uzundu, alınına düşen tutamlar ve o... O kadar nefes kesici görünüyordu ki, üzerinde takım elbiseleri vardı, şirketindeydi, uzun uzun fotoğrafa baktım. Ardından internetimi açtım, artık deneme çözmek için telefonumu kenara bırakacaktım ki ondan bir mesaj geldi. Ellerim titreye titreye hemen görüldü yapmamak için bildirimden mesajı okudum.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemezken uzun zamandır onun fotoğrafına baktığım için çevrimiçi görüldüğümün farkına vardım. İyi de ona mı dikkat etmişti?

Kimseyle.

Ay böyle de çok resmi olmuştu, sonuna bir gülen yüz koysa mıydım?

Niye çevrimiçisin o zaman?

Dudaklarımı ısırdım, ne cevap verecektim şimdi.

Az önce bir arkadaşım la sohbet ediyordum.

Evet evet, bu en iyisi olmuştu? Hayatta hiç arkadaşım olmamasına rağmen umarım bir gün bu yalanla beni yakalamazdı.

Cinsiyeti ne bu arkadaşın?

Kıkırdarken erkek demeyi çok istesem de onun bir de mesajda delilenmesinden korktuğum için, kadın diye karşılık verdim.

Görüldü olup bir şey yazmazken çevrimdışı oldu ve son görülmesi benim mesajımı gördükten hemen sonra kaldı.

Ben de iç geçirerek AYT denemesine döndüm, maalesef TYT de olduğum kadar başarılı değildim, burada fizik dersinin öyle soruları vardı ki boğulacakmış gibi hissediyordum, o yüzden seksen soruda yetmiş iki nete üfleyerek kapattım kitapçığı. Bu yayın kolaydı birde, ÖSYM zor sorarsa ne yapacaktım? Tıp o zaman sadece hayal olurdu!

Odama gitmeye üşenip oradaki koltuklardan birine uzanırken bu sefer interneti kapatıp Kuvars'ın fotoğrafına baktım. Özlem dilimi kemiğimi kuruttu, orada öylece özlemle dolan bir kalple uyuyakaldım.

"CEMRE! CEMRE! EVDE MİSİN CEMRE?!" Gecenin bir yarısı dışarıdaki çığlıklara gözümü açarken ne olduğuna anlam veremedim, öksürükler boğazıma tıkanırken bu çığlıkların Merve ve evin koruması Kenan'a ait olduğunu fark ettim.

Ne oluyordu?

Yerimde doğrulurken boğazıma dolan karbon monoksit kokusu beni dehşete düşürdü. Evin içi duman dolmuştu, yanık kokusu buram buram ciğerleri felç ediyordu! Öksürerek olduğum yerde büküldüm, fark ettiğim şey tüm gerçekliğiyle gözüme çarptı.

EV ALEV ALEV YANIYORDU!

Hızla kendimi dışarı atmam gerektiğini söyleyen içimdeki sese kulak verirken dumanlar ve kış bahçesine doğru ilerleyen yangın buna izin vermedi. Kolumu yakmak pahasına bunu göze alıp üzerimdeki tişörtü burnuma yapıştırıp nefesimi engellemeye çalışırken neden diye sorguladı zihnim. Nasıl? Kim? Ne cesaretle?

Bir flashback yaşanıp dün teyzemin bu evi başıma yıkacağını söylediği an gelip oturdu benliğime, korkuyla irkildim, lütfen bunu sen yapmamış ol yenge lütfen!

Sıçrayan alevlerin arasından kolumu yakarak geçerken acıyla çığlık attım, acı öylesine yoğundu ki... Hızla Merve'nin odasına doğru koştum, onu orada bulamazken dışarıdan bana seslenen sesleriyle onun bana bakmadan çıkmış olduğunu anladım.

Hızla en yakın çıkış kapısına ulaşmak için mutfığa ilerleyecekken ciğerlerim daha fazla buna müsaade etmedi. Bilincim beni terk etmek üzereyken öksürmeye başladım, artık alevler her yanıma sarmıştı. Burada acı çeke çeke ölecektim. Bunu iliklerime kadar hissederken gözlerim ve bilincim kapandı, son hatırladığım bacağıma ulaşan alevlerin orada bıraktığı yakıcı acıydı.

Devamında sadece karanlık vardı.

Yeni bölümde olaylar olaylar diyorum :) Bomba gelecek ben öyle diyeyim :) Yorum yapmayı unutmayın :)

INSTAGRAM: hikayelerindeyasar

14.BÖLÜM "KAÇAK"

200.000 okunma oranı hemde 14 bölümde nedir? Siz süpersiniz, harikasınız, birtanesiniz! Yorum yapan, oy veren, yeni bölüm nerde be kadın diye bana mesaj atan herkese çok çok teşekkür ederim. Çok az zamanda başka bir ailem, yeni arkadaşlıklarım oluşmuş gibi, bunun için minnet duyuyorum. Var olun... Hep...

14.BÖLÜM "KAÇAK"

Sabah saat yedi buçuğu gösterirken Kuvars üzerinde siyah takım elbisesi, yanında Amerika'daki işlerini devrettiği sağ kolu Adrian ile birlikte Washington'daki şirketlerinin ana binasına varmıştı. Amerika'ya dün gece gelmiş, toplantıda görüşecekleri her konunun üzerinden buradaki yardımcıları ile geçmişlerdi ama hala iç tam anlamıyla rahatlamış sayılmazdı. Kısaca Adrian'dan bugünkü görüşmede kimlerin onlarla birlikte olacağını haberini alırken içinde bitip tükenmeyen sıkıntıyı atamadı, bir ağırlık göğsünün üzerine çökmüştü ve sol kolunu kıpırdatamıyordu bile. Duvarlar dar geliyor, sol kolu uyuşmaya devam ediyordu. Birazdan Amerikan Merkez Bankası FED'in başkanı Jerome Powell ile yapacağı görüşmeye odaklanması gerekirken içine oturan sıkıntı buna izin vermiyor, üzerinde bir ton yük varmış gibi üzerine ağırlık vermeye devam ediyordu.

Vakit bin bir zorlukla akıp geçer, o ve çalışma arkadaşları ile toplantıda görüşecekleri yeni enflasyon vadeleri üzerinde dururlarken saat dokuz gibi FED'in ana binasına geçtiler, vakit ağırlaştıkça içindeki dinmeyen kalp çarpıntısı artmaya devam ederken toplantıda Jerome ile el sıkışıp bütün dünya basını bu görüşmeyi yazarken o acilen uçağının hazırlatılmasını istedi. Normal plana göre buradan çıkacak sonuca göre iş arkadaşlarıyla toplantı yapması gerekmekteydi, tüm basın ondan gelecek piyasa yorumlarını bekliyordu ama şimdi olması mümkün değildi ona göre.

Uçağa geçmeden hemen önce Adrian'la oturup kahve içerlerken son talimatları verdi, piyasaya açıklanması istenen gelişmeleri bir bir

özetledi. İş hayatındaki tüm eksikleri tamamladıktan sonra artık hareket bile etmeyen sol koluna rağmen telefonunu çıkardı, galerisini açıp bir nebze nefes alabiliyormuş gibi hissetmek için Cemre'yle dolu olan fotoğraflara baktı.

Bu fotoğraflardan birinde öyle güzel gülüyordu ki en sevdiği oydu, artık ezberlediği gülüşüne bakarken içine yayılan duygunun göğüs kafesini rahatlatmasına izin verdi.

Bu görselden sonra ansızın Cemre'yi ondan hiç gidemesin diye sınıksı sardığı bir gecede çektiği başka bir fotoğrafı açtı, bu fotoğrafta Kuvars'ın uykulu yeşilleri kameraya bakmak yerine yanındaki uyuyan kadınına çevrilmişti ve mutlu görünüyordu.

Derin bir iç sıkıntısı gelip ansızın çökerken yeniden göğüs kafesine iki gündür cebelleştiği bu hisle savaştı, içinde bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyen bir taraf vardı.

Son bir kere içini rahatlatmak için WhatsApp'a girdi, Cemre'nin çevrimiçi olduğunu görüp kaşları çatılırken bir süre bekledi ama o yazı gitmedi.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Elinde olmadan bunu yazarken borsa hakkında konuşmakta olan Adrian'a kulak asmadı, tek derdi gelen mesajın içini rahatlatmasıydı.

"Kimseyle"

Kısık sesle küfrederken öfke damarlarında gezindi, bu kızın görüştüğü biri mi vardı, yoksa o Yiğit denilen şerefsiz miydi, daha önce öldürmemişti ama eğer oysa zevkle öldürebilirdi.

"Niye çevrimiçisin o zaman?"

O yazıyor yazısı bir ömür gibi gelirken içtiği kahveyi tek dikişle bitirdi.

"Az önce bir arkadaşım ile sohbet ediyordum."

Öfke iki katı artarken göğsündeki ağırlıkta çoğaldı. O piç Yiğit'le sohbet ediyorsa eğer bu sefer onu öldürecek! Boğazını kesip atacaktı onu sokağa, çok kararlıydı!

"Cinsiyeti ne bu arkadaşın?"

Parmakları klavye üzerinde akarken taktığım kravat bile Kuvars'ı boğuyormuş gibi hissediyordu. Yanındaki Adrian Kuvars Demirhan'ı ilk defa böyle görmenin şaşkınlığı içerisindeydi.

"Kadın."

Derin bir nefes ciğerlerine ulaşırken rahatlık sindi damarlarına. "Kadınmış, tamam sakın ol," dedi kendi kendine.

Sağ elinin parmakları kravatını bulurken tutup çekti onu. Adrian ona bir problemi olup olmadığını sorarken ret edencesine başını salladı, ona son kez imza yetkisini verip İstanbul'a dönmek için hazır olan özel uçağına bindi.

On saat geçmek bilmeyip Kuvars kalbine saplanan hançer hissinden kurtulamazken yeni İstanbul havaalanına iniş yaptı uçak. Saat sabaha doğru gelirken hala her yer karanlıktı, uçaktan indiğinde gözüne ilk çarpan da bu oldu. Kimseye erken dönüş yapacağını söylemediği için kendi havaalanının önündeki taksilerden birine binip evinin adresini verdi.

"Beyim kötü görünüyorsunuz, bir sorun mu var?" Kıpırdamayan sol kolunu ovuştururken Kuvars merakla ona bakan taksiciyi geçiştirdi.

"Yola bak sen."

Taksici başını yola çevirip hızla arabayı sürerken Kuvars'ın sol kolundaki ağrı artık kalbine vurmaya başladı, bir el tutup o kalbi sıkıyormuşçasına bir his onu boğarken babasının zamansız ölümünü hatırladı, işyerinde öylece aldığı bir haberden sonra kalp krizinden kaynaklı vefat etmişti, ondan önce dedesinde olduğu gibi. Kalp hastalıkları ailesinin genetik çöp mirası gibiydi ve bu spazm onu annesinin kaybını öğrendikten sonra ikinci kere yokluyordu.

Başını koltuğun arkasına yaslayıp yola kilitlenmeye çalışırken taksicinin "Geldik beyim," dediğini duydu. Fazlasıyla para uzatıp üstünü almadan inerken kalbine saplanıp kalan hançer içeride dönüş yapar gibi acıyla irkildi. Başını kaldırıp evine baktığında büyük bir kalabalık ve bu kalabalığın kendi çabalarıyla söndürmeye çalıştığı yanan evini gördü. Göğsünde kalbi çarpınıp dururken beyni "CEMRE," diye irkildi.

Burada ne olduğunu, bu yangının nasıl çıktığını düşünmeye bile fırsat bulmadan oraya koşarken Cemre'nin sağ salim dışarıda olmasını istemekten başka bir umudu yoktu.

İçeri girdiği gibi gözüne ilk çarpan korumalardan Kenan ve yanında ağlayan evde çalışan diğer kız oldu, diğer kalabalık yan evlerden komşuları olmalıydı. Yangın tüplerini kapıp kendi çabalarıyla bir işe girişmişlerdi.

"İtfaiye gelir birazdan! Hadi biz elimizden geleni yapalım," sözlerini duyarken Kuvars delirecekmiş gibi oldu, Cemre hiçbir yerde yoktu.

"Ambulansı da çağırın, evde çalışan diğer kız içeride kalmış!" Bu ses Kuvars'ı olduğu yere zank gibi yapıştırırken söyleyen kişiye doğru döndü.

"Vah vah," dedi başka birisi. "Bu yangından nasıl kurtulacak ki?"

İlk söyleyen kişiye doğru hızlı adımlarla yürürken doğru duyduğuna emin olmak istedi. Ama hayır yanlış duymuş olmalıydı, Cemre'nin şu an içeride olması mümkün olamazdı, olmamalıydı, onunla daha on saat önce konuşmuştu gayet iyiydi.

"NE DİYORSUN LAN SEN?" diye kükredi adamın üzerine gidip yakalarından tutarken.

"N-Ne ne diyorum," diye kekeledi adam, yan evdeki çalışanlardan biriydi ve onu tutup sarsan bu adamı çok iyi tanıyordu.

"Kim kalmış içerde?" diye sordu Kuvars yeniden adamı öldürmek ister gibi, sol kolundaki ağrı artık son raddedeydi.

"Hani beyim şu sessiz kız var ya Cemre, zavallı sesini çıkaramamışsa demek ki..."

Zaman durdu. Evren durdu. Kalbindeki ağrı artan tek şey olurken kelimeler bu genç adama ulaşana kadar ölümü tam ensesinde hissetti.

Cemre... Cemre'si... O mu içerideydi?

Hiç düşünmeden bir saniye bile tereddüt etmeden mutfaktaki girişe doğru koşarken iki kişi tuttu onu.

"Ne yapıyorsunuz, itfaiye gelecek şimdi, çok tehlikeli."

Onu tutan adamlardan birine sıkı bir yumruk geçirip kendi kolunu kurtarıırken mutfak kapısından içeri hızla girdi.

"CEMRE! CEMRE! NERDESİN?"

Mutfağı saran alevlerin yoğunluğu nedeniyle kalakalırken dumanın boğucu etkisinden dolayı öksürdü. Ama tüm bu olanlara rağmen aldırmadı, yangının daha hafif olduğu bir yerden ilerleyip koridora çıktı, bu sırada üzerindeki ceket alev alırken çıkarıp attı onu. Ciğerlerini sıkı dumanın yoğunluğu ile nefes almak zorlaşırken sağ taraf ve sol taraf arasında kaldı, ya Cemre kendi odasındaiken yangına yakalanmıştı ve oradan hiç çıkamamıştı ya da kapıya ulaşmak için yürüyüp dumandan etkilenip bilinci kapanmıştı.

İlk ihtimali seçip yoğunlaşan dumanları takip edip koridoru geçerken tüm kalbiyle dua etti, ona bir şey olmaması için, sağ salim

onu bulabilmek için...

İkinci koridorda alevlerin arasında gördüğü saçlar onu paramparça ederken hızla teninin yanmasını umursamadan ulaştı oraya yığılıp kalmış küçücük bedene.

"Cemre! Cemre, güzelim, hadi aç gözlerini!"

Eli onu korumak ister gibi Cemre'ye ulaşan alevlere siper olurken kendi can acısını bir an olsun düşünmedi, hızla tutup kucağına aldı, bacağı ve kolu çok kötü görünüyordu.

Cemre'yi tutmak için sol kolunu da kıpırdatmak zorunda kalırken kalbi acıyla karşılık verdi, Kuvars Demirhan can çekişiyordu.

Cemre'nin üzerine eğilip onun daha fazla zarar görmesini engellerken ön çıkışa ulaştı. Dizlerinin üzerine Cemre'yi koyup sıkışmış kapıyı açarken temiz hava ciğerlerine doldu.

Cemre'nin bedenini hızla çimenlere uzatırken insanlar çığlık çığlığa onların başına toparlandı.

"Ölmüş mü?" Bu soru seslerden ayrılıp Kuvars'ın kulaklarına ulaşırken tüm vücudu korkuyla titredi. Eğilip Cemre'nin solunumunu kontrol ederken bu baygın bedenın nefes alamadığını gördü.

Eğilip suni teneffüs yapmaya başlarken dudaklarının arasındaki nefesi kızın dudaklarının arasına verdi, aynı zamanda nefes geri çıkmasını diye burun deliklerini kapatırken bunu yapmaya bir süre devam etti, bir damla gözyaşı ikisinin dudaklarına değerken Kuvars bunu hissedip geri çekildi, Cemre'nin solunumu geri gelmişti.

"Ambulans geldi! Açılın açılın!"

Sağlık görevlileri eğilip Cemre'nin bedenini sedyeye taşıırken Kuvars dizlerinin üzerinde doğruldu, iki gündür ağırlaşan kalbi, şimdi Cemre'nin durumuyla iyice yüklenirken sol kolu hareket etmenin ağrısıyla onu mahvetti.

"İyi olacaksın güzelim." Geceye fısıldadığı son sözler bu oldu.

Bir an sonra yaşadığı kalp yükü nedeniyle Kuvars Demirhan sağ eli göğsünün sol yanının hemen üzerinde yere yığıldı.

Kalbinin üzerindeki ağırlık hala yerini korurken gözlerini açtı, genç adam. Yeşil bakışları beyaz tavanla buluşurken odasında serumunu takan hemşire doğrularak ona baktı.

"Kuvars Bey?"

Adam ona seslenen hemşireye bir saniyeden daha kısa bir süreliğine bakarken aklına yere yığılıp kalmadan önce Cemre'nin solunumu durmuş, büyük ihtimalle zararlı gazlardan zehirlenmiş hali geliverdi gözlerinin önüne. Korkuyla irkilip serumunu çıkartırken "Cemre nerede?" diye sordu, sertçe.

"Ben bilmiyorum," dedi kadın. "Aileniz, arkadaşlarınız bekleme odasındalar, ciddi bir kalp spazmı geçirdiniz, ben doktorunuzu çağırayım." Hemşire hızla odadan çıkarken Kuvars söylediklerine aldırmış etmedi.

Kalbine oturan ağırlığa rağmen doğruldu yataktan. Damar yolunda bulunan serum ucunu bir hamlede çıkarıp atarken ayağa kalktı, üzerindeki hastane önlüğünü çıkartıp Eliza'nın getirmiş olduğunu tahmin ettiği siyah eşofmanını giydi, göğsü yanıklardan dolayı sargılıydı ama acısı zerre umurunda değildi, Cemre'yi görmek zorundaydı, ona ne olduğunu düşündükçe delirecek gibi hissediyordu.

Hızla koridordaki danışmaya giderken orda oturan genç, otuzlarındaki kadına Cemre'yi sordu.

"Bir saniye ana kayıtlara bakmam lazım, yanıktan dolayı girişi yapıldıysa bu blokta değildir."

"Çabuk," dedi Kuvars kaybettiği her vakit üzerine üzerine gelip onu bu dört duvarlı yerde sıkıştırırken.

"B blok, K2 bölümü, 306 numaralı oda."

Koşar adım B bloğundan giriş yapıp ikinci kata çıkarken 306 numaralı odayı bulması zor olmadı. Odada olduğuna göre durumu daha iyi, solunumu düzelmiş ve hayati değerleri stabil olmalıydı ama nedense onu görene kadar içindeki sıkıntıyı def edemeyeceğini biliyordu.

Odanın tam önüne geldiği gibi içeriden çıkan doktoruyla burun buruna gelirken hiç beklemeden "O nasıl?" diye sordu.

Doktor bu tepkiye şaşırırken "Yakını mısınız?" diye soruya soruyla karşılık verdi.

"Sana o nasıl diye sordum." Doktor bu tepkiye çatık kaşlarla cevap verirken hasta yakınının korkusunu maruz gördü.

"Yanık bölgelerden başlamak gerekirse geldiği güne göre daha iyi diyebilirim, sağ ve sol kolda, karında ve sağ bacakta ciddi ikinci derece yanıklar oluşmuştu ama bunlar korktuğumuz gibi cerrahi müdahale gerektirmedi, pansumanlarla iki haftayı geçmeden iyileşeceğini

düşünüyoruz. Hasta maalesef içeride bir süre kaldığı için karbonmonoksit ve diğer zararlı gazlara maruz kaldı, bu yüzden getirildiği andan itibaren kanındaki oksijeni artırmak için hiperbarik oksijen tedavisine başladık, yine korktuğumuz gibi beyin ödemi oluşmadı, HBO kafa içi basıncı azalttı, Cemre Hanım tedaviye yanıt verdi. Şu an durumu iyi görünüyor ama olası bir nöbet durumu ya da takribi otuz güne kadar olacak bilinç bozuklukları durumları için yatırılması gerekiyor bir süre daha."

Doktor duraksarken o küçük bedenin tüm bunları nasıl kaldırabildiğini düşündü Kuvars. Tüm bunlarla mücadele ederken o, kendisi onu yalnız bırakmıştı, Cemre ise burada beyin ödemi ihtimali belki koma tehlikesiyle uğraşırken tek başımaydı. Eli kalbine giderken tekrar, doktoru dinlemeye devam etti.

"Dün yoğun bakımdaydı, bugün özel odaya alındı. Şu an bir süre daha müşahede altında tutulması gerekiyor, bu süre zarfında da uyutulacak, hastayı istediğiniz an görebilirsiniz."

Kuvars kapıyı açıp içeri girerken tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi omuzları çökmüştü. Cemre hala oksijen tüpüne bağlıydı ve elleri sargılar içerisindeydi, yanına ilerlerken Kuvars Demirhan gücü sanki iliklerinden çekiliyormuş gibi hissediyordu.

"Güzelim," dedi elleri kadınının saçlarını bulurken. "Ben geldim."

Eğilip saçlarını öperken sesinin titremesine rağmen konuşmasına devam etti. "Bu kadar geciktiğim için özür dilerim."

Yorumlarınızı bekliyorumuuuuuum, büyük bir sabırsızlıkla. Bu kitabın arkasında yeni bölümü yazmak için yorumlarınızdan güç alan bir kız olduğunu unutmayın lütfeeeeen :)

Instagram: hikayelerindeyasar (Hikayeye ilgili duyuru ve kitap görsellerine bu hesaptan ulaşabilirsiniz.)

15.BÖLÜM "HASTA"

Merhaba, uzun süredir pazarlık yapmıyorduk, yeniden var mısınız? :D

Çok yorum + Çok oy(yıldız) : Salı yeni bölümü :

15.BÖLÜM "HASTA"

Sonbahar.

İçinde olduğumuz değil ama içimde hissettiğim mevsimdi.

Yapraklarım sararıp solar, içimde esen kurak rüzgârlar o yaprakları uçururken zihnimin içinde en son bıraktığım günden bu yana epey çok takvim yaprağı devrildi, günler birbiri üzerine iliklenirken içinde bulunduğum karanlık sürmeye devam etti, bir gece vakti artık birbirine yapıştığından emin olduğum gözlerim açılana dek.

Bir hastane odasıdaydım, yorgunluktan yapıştığım yatak bir bataklıkta içinde gibi hissettirirken kurumuş dudaklarımı kıpırdattım. En son korkunç bir yangının ortasında kaldığımı hatırlıyordum, tek başıma... Herkesin dışarıda olduğunu, bana oradan bağırarak ama benim evin içinde öylece bilincimi yitirdiğimi...

Korkunç anılar ve hisler beni yeniden bulurken korkuyla titredim. Öyle bir karanlığın içine düşmüşüm gibi hissediyordum ki sanki hiç çıkamayacaktım, şimdiye ne ara buraya getirildiğimi, nasıl kurtulduğumu hiç bilmiyordum. Başımı geriye yaslarken sargılı ellerimle bilek kısmı kapatılmış sağ bacağıma iç geçirerek baktım, yazmadan ya da işaret dilini kullanmadan şimdi nasıl derdimi anlatacaktım?

Çok uyuduğum için ağrıyan saç diplerim iyice sızlarken yattığım hastane odasının kapısının açılma sesini duydum.

"Evet bir hafta önce ben dönüş uçağındaiken çıkmış yangın, eksper raporuna göre kundaklama." Küçük bir duraksamadan sonra ses devam etti. "Bu işin sorumlusunu sen buluyorsun Aytekin, en kısa zamanda." Telefonda bir onaylama gelmiş olacak ki konuşma devam etmedi, Kuvars Demirhan yatağın olduğu kısma gelip elini telefonundan kaldırıp yataktaki uyumasını beklediği bana bakarken onunla gözlerimiz buluştu.

Onun yeşillerine uzun uzun bakamayıp hemen çevirdim bakışlarımı. Maalesef bunu yapanın kim olduğuna dair güçlü bir tahminim vardı ve eğer düşündüğüm gibi, bu olayın öncesinde o evi benim başıma yıkacağını söyleyen yengemse eğer bütün bu olanların sorumlusu, bu yükün altında gerçekten ezilecektim. Kendi canımı boş versem bile, evin kaç milyonluk zararı vardı Allah bilir, sonra Kuvars Bey'in çalışma odasındaki bir yığın işiyle alakalı evrak, çalışmalarını belgelediği dosyalar... Yengemin yapacaklarının bir sınırının olmadığını bilip onu durdurmak için çabalamam gerekirdi belki, belki de bir şekilde onu oyalamam... Ya içeride benden başka birisi daha kalsaydı ne yapardım bu vicdan azabıyla? Ya Kuvars Demirhan o gece Amerika'da olmak yerine İstanbul'da o alevlerin ortasında kalsaydı? Ya onu kaybetseydim...

"Uyanmışsın." Kuvars'ın şaşkın ses tonu kulaklarıma kadar gelirken yeniden ona bakamadım, bana doğru ilerleyip hemen başucumda durduğunu hissettim ama.

Parmakları ona bakmayan yüzümdeki çeneme kilitlenir beni kendi gözlerine doğru çevirirken eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Şükür," dedi hemen sonra. "Uyandın."

Bir hıçkırık dudaklarımdan azat olurken gözyaşları ılık ılık tenimi ıslattı. Bunu onun gözleri önünde yapmak istemiyordum ama kendimi de durdurmam mümkün değildi. İçimdeki dolan solmuş yaprakları dışarı atmam gerekiyordu, sırtımda taşıdığım yükü boşaltmam... Ondan özür dileyebilmeyi ne kadar isterdim şu an.

Islak gözlerime dokunmaktan çekiniyormuş gibi değerken parmakları "Çok mu canın acıyor?" diye sordu. Yeşil gözlerine çöken sis benim yaşlı gözlerime değerken sanki ağlamama dayanamıyormuş gibi gözlerini kapadı.

"Ben gidip doktorunu çağırayım güzelim, ağrı kesicinin dozunu arttırsınlar, bir şey yapsınlar, böyle duramazsın."

O hızla beni arkasında bırakıp çıkarken gelen hıçkırık nöbeti boğazımı düğümledi, hayır fiziki anlamda yatakta çok yatmış olmaktan başka bir acı çekiyor değildim ama aklıma düşen görüntüler, alevlerin arasında kalışım, öksürerek yerde bilincimi yitirişim, bundan hemen önce yengemin tehditleri, eğer o yapmışsa bana verdiği zarar... Hepsi birleşerek büyüyor, üzerimde baskı kuruyordu.

Kapı yeniden açılıp içeri endişeli bir grup sağlık ekibi girene değin ağlamamı durduramadım ama hıçkırıklarım bir nebze olsun dindi, yavaşladı ve sadece sessiz gözyaşları kaldı geriye.

Bir hemşire telaşlı bir şekilde odada volta atan Kuvars Demirhan'ın önünden geçip burnuma takılı olan minik hortumları çıkartırken doktor olduğunu tahmin ettiği adam bana samimi bir gülümseme gönderdi.

"Cemre Hanım maalesef üzücü bir kaza atlattınız ama şu an iyisiniz." Kulaklarıma sinen bu gülümseme gözyaşlarımı durdurmaya yetmezken Kuvars sinirlenerek öne atıldı.

"Görmüyor musun ağlıyor, şu laf kalabalığını bırakıp bir şey yapın!"

Doktor dudaklarını bastırarak Kuvars'a bakarken kötü bir şey söyleyecek zannettim ama bunun yerine "Ağrıkesici dozunda bir sıkıntı olduğunu düşünmüyorum," dedi. Kuvars hemen yerinden doğrulurken doktor ona cevap hakkı bırakmadan bakışlarını bana çevirdi. "Doğru mudur Cemre Hanım?"

Gözyaşlarım arasında kirpiklerimi kırparken yanımdaki hemşirenin yardımıyla arkamdaki yastık dikleştirdi ve oturmamı sağladı.

Kuvars dikkatle bana bakarken ondan bakışlarımı kaçırmaya devam ettim, şu an en merak ettiğim ayrıntı o yangından bu yana kaç gün geçtiği ve Kuvars Demirhan'ın ne zaman olayı öğrenip Washington'dan İstanbul'a dönüş yaptığı idi.

Ellerimi ve sağ ayak bileğimi havaya kaldırarak yaşlı gözlerle sarılı pansumanlarımı gösterirken doktorun yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Birkaç yanığınız var tabii, pansumanlarınız yapıldı, yedi gündür buradasınız, bir süre daha kalmanız gerekiyor duman solunumuna karşı gördüğünüzün takviye solunum desteğinin bir nöbete neden olmaması için." Duraksarken elindeki hasta dosyasını kontrol etti. "Yanıklarınız ikinci derece, yani iz kalmayacak, iki en geç üç haftaya kadar çıkartırız diye umuyorum pansumanları."

Bana aralıksız bakmaya devam eden yeşillere karşı koymak zaten yeterince güçken başımı sallayabildim doktora karşı. Şu an ağrısını hissetmediğim yanık izleri benim için önemli değildi sadece tek istediğim birinin bana yengemin buna cüret edebilecek kadar çılgınlaşmadığını anlatmasıydı.

"Ben gün içinde yeniden uğrayacağım, yürüyüş yapıp kendinizi zorlamazsanız çok iyi olur."

Yeniden başımı sallarken hemşireler ve doktor odadan çıktılar. Onunla baş başa kalırken dinen gözyaşlarımın zorlukla yeniden başlamalarını engellemeye çalıştım. Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatırken yatağımın yanındaki sandalyeyi bana doğru çekerek oraya oturdu, şimdi o kadar yakındık ki onun kokusu ciğerlerime ulaşıyordu.

"Ağlama."

Çenemi ağlamamak için sıkarken tüm vücudum tir tir titredi.

Beni tutup kendine doğru çekerken pansumanlı kollarıma dikkat ederek kendi omzuna yasladı başımı, sımsıkı tutup sararken karnımda da sargı bezleri olduğunu irkilerek fark ettim.

"Başka hastaneye hemen naklini yaptıracam, burada acı çekiyorsun, adama bak ağlıyorsun gözünün önünde hala ağrı kesici dozunu arttırmıyor."

Başımı hızla olumsuz anlamda sallarken ağrım olduğu için ağlamadığımı anlatmak istedim. Sargılar arasındaki ellerimi oynatmaya mecalim bile yoktu çünkü.

"Tamam güzelim," dedi elleri saçlarımda gezinirken. "Geçti..."

Onun omzunda tüm yüklerimi ona devretmişim gibi gözlerim kapanırken tekrar acı dolu bir uykunun sinesinde buldum kendimi.

Titreyerek alevlerin arasında kaldığım anlar rüyamda beni bulurken saatler sonrasında odamın büyük camından içeri sızan karanlıkta gözlerim yeniden açıldı. Karnım sargı bezleriyle sarılmayan tarafında bir ağırlık hissederken Kuvars'ın başını oraya yasladığını ve beni belimden sıkı sıkıya tuttuğunu gördüm, burada mı kalıyordu?

Rahat etmesi için zorlukla ellerimi kendime doğru çekerken acılı bir inilti dudaklarımdan koptu. Ağrı kesicinin etkisi damarlarımdan çekilirken derimin içi oyulmuş gibi bir ağrı sağ ayak bileğime saplanıp kalmıştı.

Onun ağırlığından uzaklaşmak için biraz daha yukarı çekmek için bedenimi çabalarken daha sıkılaştırdı beni tutan kollarını.

Zihnim bedenimin ve ruhumun çektiği acıların ardından uyanıp onun burada hemen yanımda olduğunu görmek kalbime iyi geliyordu ama aklımda soru işaretlerinin kol gezmediğini söylemek yanlış olurdu.

İlk soru; Kuvars Demirhan ne zaman bütün bu olayı öğrenip dönmüştü?

İkinci soru; O yangında ben öleceğimi düşünürken nasıl kurtarılmıştım?

Bu soruyu sormamla cevabın gelmesi bir oldu, büyük ihtimalle dışarıya ulaşip bana seslenen Merve ve evin diğer çalışanı koruma itfaiye haber vermiş olmalıydılar. İtfaiye görevlileri de yangını söndürdükten sonra beni evden dışarı çıkarmış, ambulansa teslim etmişlerdi herhalde.

Kuvars mümkünmüş gibi daha da beni benden ayrılmak istemez gibi kendine çekerken ona teslim oldum.

İlk sorunun cevabını da düşünmeye çok gerek yoktu aslında, evinin yandığını duyunca ilk uçakla gelmiş olmalıydı. Ama neden buradaydı, neden gidip yanan eviyle uğraşmak varken benim başucumda uyuyordu?

Hissetmeyi bırak aklımdan geçirmek bile yasaktı biliyordum ama ilk defa hep çorak kalmış topraklarımda bir bitki yeşeriyordu, umudun bitkisi. Bak olabilir, yoksa başka ne açıklaması olabilir, burada olmasın diye. "Yok olamaz, mümkün değil," diyen tüm sesleri bastırmaya yetecek bir kuvvetle üstelik.

Gözyaşları yeniden akmaya başlarken umudun üzerine korku çekildi hemen sonra. Eğer tüm bunların sorumlusu yengemse o zaman bu adamın hayatına soktuklarım yüzünden ben nasıl yüzüne bakabilecektim?

Daha fazla düşünceye ve psikolojik sanrılara dayanamadığım için yeniden uyumaktan yorulsam da gözlerimi kapayıverdim.

Uzun bir süre uyuyamadığım ama sadece gözlerimi kapatabildiğim anlardan sonra odamın kapısının tıkırtılarına ve kapıdan içeriye giren kişinin sesine uyanan Demirhan'la bilincim yeniden kendine geldi ama yine de gözlerimi kapatmaya devam ettim.

"Abi," diye ince bir ses havada süzülürken gelen kişinin Eliza Demirhan olduğunu anlamam çok sürmedi, bu sesin sahibiyle yapmış olduğum son konuşma ne yazık ki pek iç açıcı değildi ve o yüzden şu an odada onun varlığını hissetmek bile tenimi diken diken ediyordu.

Karnımdaki ağırlık kalkarken derin bir nefes almadığımı söylersem yalan söylemiş olacaktım. Biraz daha rahatlamış bir şekilde vücudumu esnetir gözlerimi açmazken Kuvars'ın "Ne var?" tarzında bir şey söylediğini duydum.

"Yan odayı senin için hazırlattım, Allah aşkına artık gidip biraz dinlenir misin?" Bu serzeniş öyle yüksek sesliydi ki yarısında Kuvars'ın onu bölüp beni uyandıracacağı yönünde telkinde bulunmasına neden olmuştu.

"Sessiz ol, uyandıracaksın."

"Cemre gözlerini açtı mı ki?" Bu soru dolu cümle karşılık bulamazken Eliza yniden ofladı. "Bak, gerçekten ne ara aranızdaki ilişki bu kadar gelişti bilmiyorum, Tuğçe olayından sonra tahminlerim vardı ama olmaz diyordum, şimdi kafam allak bullak durumda ama sence de bu biraz fazla değil mi?"

Ben bu edilen cümlelerden tek kelime anlamazken Kuvars Demirhan yine bir karşılık vermedi, belki mimikleriyle bir şeyler anlatıyordu ama gözlerimi açmadığım için göremiyordum. Sadece kulağıma çalınan seslerle idare etmek zorunda kalıyordum.

"Abicim," dedi yeniden Eliza. "Sağlığını düşünüp artık biraz uyur musun, ilaçlarını da kullanmıyorsun zaten."

Ne ilacından bahsediyorlardı, Kuvars'ın ne gibi bir sağlık problemi vardı bilmiyordum ama tüm yüreğimle şu an konuşabilmeyi ve ona kardeşinin söylediklerini yapıp beni dert etmeden uyumasını demek istiyordum.

"Tamam ben bekliyeyim burada," dedi Eliza bir fikir daha sunarken. "Ama lütfen artık bir haftanın sonunda gidip biraz uykunu al."

Bir haftadır hep mi beklemişti? Amerika'dan dönüşü ne zaman olmuştu ki? Onu gözlerimi açar açmaz ilk gördüğüm ana giderken zihnim, beynim ilk başta hiç dikkat etmediği ayrıntılarla ilgilendi. Demirhan gerçekten onu en son gördüğümünden bu yana çok çok daha kötü görünüyordu, uzamış sakalları, kan çökmüş yeşil gözleri, zayıflamış vücudu...

"Eliza gece gece sinirlerimi bozma benim, hadi sen de bekleme artık inatçı gibi hastane köşelerinde, şoför bıraksın seni. Zekeriyaköy'deki eve geç."

Eliza'nın kaşlarının çatıldığını hissettim, belki de bu noktada kaşlarını çatan bendim, çünkü Kuvars'ın deli gibi normal bir yatakta uyumasını ve sağlıklı beslenmesini istiyordum. Bu çökük hallerinin başrol öznesi olmayı düşünmek bile üzüntüden kahrolmama yetiyordu çünkü.

"Abi," dedi. "İyi tamam ne söylersem söyleyeyim bir etkisi olmayacak, bari en azından ilaçlarını aksatma."

Kapı çarpılmadan önce bir "İyi geceler," cümlesi daha duydum ve tüm konuşma, hepsi bu kadardı.

Demirhan tekrar odada bir süre dikilirken ağırlaşan havanın atmosferi yüzünden nefes almayı kendime hatırlatmam gerekti. Bir süre sessizlikten sonra Kuvars'ın telefonunun melodisi süzüldü odanın içinde.

"Efendim," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla, onu göremememe rağmen gözlerinin tam üstümde olduğuna emindim nedense.

"Evet," dedi bir süre karşısındakini telefonda dinledikten sonra. "Bulabildin mi kimin yaptığını?"

Olduğum yerde tir tir titrerken gözlerimi açılmasınlar diye iki katı sıktım.

"Kim?" Yine duraksama olurken heyecandan maraton koşuyormuşum gibi kalp atışlarım hızlandı.

"Fatma Erdem mi?" Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken yengemin bu boku yediğinden emin oldum. "Cemre Erdem'in yengesi."

"Kamera kayıtlarında görülüyor mu? Nasıl olmuş?"

Kuvars yine karşı tarafı dinlerken hareket etmeye bile korktum. Sonunda ona verdiğim zararı öğrenmişti.

"Benim gittiğim gün Cemre ile görüşmüşler, bağırması mı ona?" Kuvars hiç duraksamadan yeni sorular sordu.

"Anlıyorum, diğer çalışan evden dışarı çıkana kadar beklemiş, Cemre'nin içeride olduğunu bile bile benzin döküp ateşe vermiş evi."

Dişlerini sıkarken o, yengemin bunu yapmasına bir an olsun şaşırmadım, o ve benim aramda asla söylenmeyecek bir yangın zaten on senedir vardı. Çocukken ayağının altındaki böcek, büyümüşken artık ezilmesi gereken haşerattım ben onun için. Annesiz bu çocuğun yaralarını sarmak yerine zaten yıllardır yeni yaralar açıyordu, şimdi de kendince evini, ailesini dağıtan bu kızdan onu öldürerek intikamını alacaktı.

"Beni iyi dinle, hayır Cemre Erdem bunu kimin yaptığını asla bilmeyecek, Aytekin! Hayır hapis olmaz, bu aile artık çok canımı sıktı." Bağırırda daha az etkili olacakmış gibi bir ton kullanırken devam etti. "Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Korku tüm hücrelerime kadar yayılırken açıkçası tek parmağımı kıpırdatıp engel olmak istemedim, istemek isterdim ama o kadar iyi bir insan değildim, o alevlerin arasında ne hissettiğimi çok net hatırlıyordum.

"O kadını durduramayan korumaya da aynı şekilde." Kuvars odada dolandı. Adım sesleri kulağıma gelirken benden uzağa koridora doğru yürüdü.

"Cemre biraz daha iyi olsun ben de geleceğim, tamam, sen aynen öyle yap. Hayır polisi ben onlarla işimi bitirene kadar karıştırmamı istemiyorum."

"Tamam, Zekeriyaköy'deki eve geçeceğiz buradan sonra, evin korumasını iyi sağlamanı istiyorum, eskisi gibi bir iki adamla olacak iş değil. Olsun, ben yine de sadece tek bir kadının koca evi yakabilecek cesareti göstereceğini zannetmiyorum."

Karşı tarafı dinlerken edilecek tek bir kelimeye dahi kulak kesildim.

"Aynen şu her duruma ve her şarta atlayan şirket K&E çok sinirlerimi bozmaya başladı, sen onu da bir araştır, nerden Fatma Erdem'le bir araya gelecekler deme araştır. Tamam, haber verirsin."

Kuvars yeniden yanıma geldiğinde kokusu ciğerlerime doldu, sanırım o tüm bu olanların suçlusunun benim olduğumu, onun hayatına soktuğum parazit ailem olduğunu düşünmüyordu. Bunun iç rahatlığıyla tuttuğum nefesimi bırakırken gözlerimi açmadan uykumda hareket ediyormuş gibi yana doğru kaydım, Eliza'nın da dediği gibi artık yorulmaya başlamıştı ve dinlenmesi gerekiyordu. Eğer başka odaya gitmeyi tercih etmiyorsa benimle uyuyabilirdi.

Eğilip tam da istediğim gibi yanıma uzanırken bir kolunu belime sarıp kollarımdaki sargılara dikkat ederek uzandı, ben onun göğsüne yaslanacağımı zannederken o benim göğsüme koydu başını, karnıma dikkat ede ede beni kendine iyice yapıştırırken dudakları boynumu öptü. "Bir daha hiç kimse hiçbir şey sana zarar veremeyecek, yemin ederim."

Üzerimde sutyen olmadığı, sadece hastane önlüğüyle durduğum için biraz onun başını benim göğsüme yaslamasından utanç duyup rahatsız olurken o sadece gözlerini kapatıp benim gibi huzuru soludu. Biraz sakinleşmeye ve dinlenmeye, bizi saran acılar, korkular ve kötü insanlardan, belki sorumluluklarımızdan kaçmanın zamanıydı bu anlar.

Bir daha sabaha karşı uyanıp gözlerimi açtığımda odada Kuvars'ı göremedim, onun yerine pek de tahmin edemeyeceğim biri duruyordu. Merve.

O evdeki şıklığından eser kalmamış bir halde, kızıl saçlarını tepede yaptığı bir topuzla bağlamış, makyajsız solgun yüzüyle bakışlarını ellerimdeki sargılara çevirmişti.

"Günaydın," dedi uyandığımı fark eder etmez. Ona başımı sallarken içimdeki nefret bana o alevlerin arasında kalmadan hemen öncesini hatırlattı, ben ona yardımcı olmak için odasına gittiğimde o çoktan kendini kurtarmıştı ve bana bağırarak dışında yaptığı tek bir şey yoktu.

Şu anda da hastane odasında yatan, soluduğu zehirli dumanlar yüzünden beyin ödeme bile maruz kalabilecekken zor kurtulan bana bakıyordu. O ise gayet iyi görünüyordu, makyajsız olmasını saymazsak.

"Cemre ben çok sevindim iyi olmana... Günlerdir hastaneye geliyorum, ilk gün yoğun bakımdaydın ve çok korktum sana bir şey olacak diye."

Kendini tutamayıp ağlarken şaşkınlıkla ona baktım. "O gece o olay olduğunda Kenan'a kahve götürmeye gitmiştim." Kaşlarını çatarken evin korumasına gecenin bir saatinde giden kahveye anlam veremedim.

"Uyku tutmamıştı işte, bir muhabbet ederiz diye gittim, malum senle pek muhabbet edilmiyordu." Dudaklarını birbirine bastırırken konuşup şu kıza "Defol git," demeyi her şeyden çok isterdim.

"Uff bakma öyle, özür bile dileyemiyorum, ilk Kenan dumanları fark etti, giremedik içeri, sonra yangın söndürme tüpleriyle müdahale etmek istedik ama alevler giderek arttı." Gözyaşları yeniden arttı. "Yemin ediyorum sana bir şey olacak diye ödüm koptu."

Duraksarken ona karşı tek bir şey hissedemedim, bilmiyorum aynı durumda ben olsam ne yapar ne eder daha alevler büyümemişken bir yol bulmaya çabalardım nasıl alevler büyüdüğünde ilk durağım ona bakmak için odası olmuşsa aynı o şekilde. Ama herkesten bizim onlara verdiğimiz değeri göstermesini bekleyemezdik, bu da dünyanın en acı bir numaralı kuralıydı. Buraya gelmesi de yeterdi belki de, Merve gibi biri için.

"Allah'tan," dedi hıçkırarak konuşmaya girerken. "Kuvars Bey yetişti, o girmeseydi alevlerin arasına, o yanan evin içine, şu an

bambaşka bir son olmuş olabilirdi."

Onun kelimelerini algılamaya çalışırken zaman durdu, an durdu, beni içine çeken acı dolu benliğim bile durdu ve karşımdaki kızın ciddiye ile anlattıklarına kulak kesildi.

"Adam yanmak pahasına girdi, kurtardı seni, hiç düşünmedi, onu durdurmaya çalışanlara bile izin vermedi Cemre. Allah'tan... Yoksa diğer türlü olacakları düşünmek bile istemiyorum."

Geçen bölüm 1100 oy almış, bunu gördüğümde evde havalara uçtum! Çok teşekkür ederim ve sizden rica etsem önceki bölümlere oy vermeyi unutanlarınız için onları da oylayabilir misiniz? Ne kadar çok etkileşim benim hikayeyi yazmak için cesaret olarak geri dönüyor ve hemen, yeniden yazıyorum. :)

Instagram: hikayelerindeyasar (hikayeyle ilgili duyurular ve görseller burada!)

16.BÖLÜM "UTANÇ"

Instagram: hikayelerindeyasar (Hikayeyle ilgili duyurulara buradan ulaşabilirsiniz.)

Twitter: lalmaglup

Yorum yapıp yıldızla basmayı lütfen unutmayın:) Keyifli okumalar.

16.BÖLÜM "UTANÇ"

Merve'nin söylediği her kelime beni olduğum yere mıhlarken başım döndü, yatakta yatıyor olmama rağmen dizlerime kadar bacaklarım titredi, vücudum pelteye dönmüş bir haldeyken öylece ağzım açık kalakaldım.

"Üstüne üstlük adam kalp spazmı geçirdi Cemre. Hasta haliyle var yok dinlemeden gelip burada durdu, başından bir an olsun ayrılmadı."

Karşımdaki kızın dolu gözlerine bakarken derin bir nefes alma ihtiyacıyla dolup taşım, bu kadarı çok fazla gelmişti bir an. Kafamın içinde neden, niçinler dolaşırken beni cevaplayan o umuda inanırsam beni yakacağını bildiğim gerçek oldu.

Ama ben yangının ortasındaiken Amerika'da olması gerekmiyor muydu? Erken gelip Merve'nin dediği gibi hiç düşünmeden benim için alevlerin ortasına mı atılmıştı? Evet içimde dudakları saçlarıma değdiği her an büyümekte olan bir umut olduğu doğrudu ama hep bastırmaya çalışmışım. Çünkü eğer doğruluğundan emin olmadığım bir rüzgâra kapılırsam çıkan ilk fırtınada en çok dağılacak kişinin ben olacağını hep biliyordum. Bu hayata tutunmak için sahip olduğum tek şey bu evdeki şimdi, gelen maaşım hayatta arkasına sığınabileceğim tek gücümdü. Bir ailem hiç olmamıştı ki, hem de hiç...

Şimdi bir ailemin olabileceğini, şu hayatta beni seven tek bir insanın var olması ihtimali öyle mucizevi geliyordu ki, tepki vermek yerine sadece ılık gözyaşları akıtabildim. Onu ilk gördüğüm anı hatırladım, üzerinde siyah takım elbisesi, yüzünde o alışkın olduğum ifadesiz ama sert duruş... Nasıl hayran olmuşum ona, evdeki her fotoğraf albümündeki fotoğrafları karıştırmış, internette bulabildiğim tüm görsellerindeki mimiklerini ezberlemişim, zaman ilerledikçe

kokusundan mahrum kalmamak için tişörtlerini aşırır olmuştum, çamaşır odasının dili olsa ne rezilliklerimi anlatırdı bahsetmek bile istemiyordum.

Gülümsememek için çene kaslarımı oynatmam gerekirken geçirmiş olduğu kalp spazmı yüzünden de vicdan azabı gelip oturdu göğsüme. Hala sorularım vardı, hala ne ara ilişkimizin bu boyuta geldiğini kavrayabilmiş değildim, çünkü nereden bakarsan bak iki ay önce Kuvars Demirhan Cemre Erdem'i sadece bir iş yapılması gerektiği zaman anan biriydi.

"Ben artık gideyim," dedi Merve burnunu çekerken, onun gözlerine bakarken ona karşı olan bütün nefretime karşı bana verdiklerine minnet duydum.

"Sonra yine gelirim." İlk gözyaşları içinde başımı sallarken Merve yanaklarımı öpüp kabanını giyip odada beni kafamın içinde cirit atan düşüncelerle yalnız bıraktı.

"Bu adam seni seviyor. Daha önce öptü, her kötü gecende kendini onun kolları arasında bulmadın mı, buldun, tuttu ellerinden şirkete soktu, aileni sırf sana vurdu diye hapse attırttı, yangının ortasına attı kendini, üstelik sen zarar gördün diye kalbi dayanamadı, spazm geçirdi. Şsh, kaçma bunlardan, yüzleşmen gerekiyor, nereye kadar kaçacaksın, her kaçtığında kendini daha büyük bir labirentin içinde bulmuyor musun?"

"Ama olur mu öyle şey? Mümkün olabilir mi bu mucize? Ben sadece Cemre'yim işte, sadece, hayatta kalmam için çalışmam gerekiyor, konuşamıyorum bile! Onun kolun atakıp diğer arkadaşlarıyla tanıştırabileceği biri değilim ki! Değilim işte! Bir insan beni neden sevsin? Kim sevdi ki şu ana kadar? Yengem beni evlendirmek istediği zaman bile yaşlı bir adamdan başka kim istedi beni? Herkes hastalığımı, kusurumu duyduğunda kaçmadı mı?"

"Belki mucize olmuştur, belki bu da senin hayatının mucizesidir, hem niye öyle diyorsun ki aşk bunlara bakmaz! Baksaydı aşk olmazdı ki!"

"Hayır," dedi yine içimdeki her olayı gerçek tarafından tutmak isteyen taraf, içimdeki yeşeren küçük umuda. "Güzel de değiliz, Tuğçe'yi gördük değil mi, o saçlarını, gözlerini, fiziğini..."

Bu sefer bas bas "Hayır!" diye bağırان kalbim oldu. "Kuvars öyle bir adam değil, "Güzelim," diye sevmiyor mu? Evet, güzelim diye seviyor! Güzellik gören gözdedir, öyle olmasa zaten öznel olmazdı ki, kimi için uzun

bir boy, ince bir bel, dolgun göğüslerdir, kimi içirse bir bakış, bir duruş, bir fikirdir. Kendine haksızlık etme."

"Eğitimli değilsin! Liseyi açık öğretimden bitirmiş hizmetçilik yapan birisin sen! Sınava hazırlanman seni bir bok yapmaz, sen bir hiçsin Cemre Erdem." İçimdeki karanlıkta ezip sakladığım düşünceler bana bas bas bağırdı.

"Hayır değilim," dedim yaşlar daha da hızlanırken. "Ben bu değilim, hiç olmadım!" Çocukluğunu şiddet görerek geçirmiş, sıradan bir kız olabilirdim ama benim de hissettiklerim vardı, Kuvars Demirhan'ın bir çalışanı için sadece alevlerin arasına atlamayacağını bilincindeydim. Belki çok tecrübesizdim, belki aşk hakkında tek bir fikrim yoktu ama sadece çalışanı olarak gördüğü bir kıızı elinden tutup şirkete götürdüğüne de zerre inanmıyordum. Ben bu hikâyede içimdeki umudun yanından gitmek istiyordum, onun yöresinden, izinden. Belki çok kırılacaktım, belki çok yanacaktım ama hazırdım.

Kuvars Demirhan'ın beni sevmeye ihtimali bile peşinden gidilecek kadar güzeldi çünkü.

Hemşirenin yardımıyla odanın içinde attığım bir turdan ve tuvaleti kullanmamdan sonra pansumanım yeniden yapıldı, bu sefer ellerim bütünüyle sarılmamıştı, parmaklarım tekli tekli sarıldığı için onları kullanabiliyordum ama elimi her salladığımda sızısı yeni olmuş gibi derimi deşiyordu.

Zaten yanmış elimi görmek bile midemi de mahvetmiş sayılırdı. Bacağımdaki pansuman ellerime göre çok daha iyi durumdaydı ve bir yerlere tutunarak yürüsem de yürüyor olmak çok güzeldi. Serumda çıkarıldığı için artık sonunda rahat rahat yemek yiyebilecektim.

Kuvars odaya girdiğinde beni böyle buldu. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı, üzerindeki kıyafetleri değiştirip duş almış olmalıydı büyük ihtimalle, çünkü beni yalnız bıraktığı en fazla yarım saatlik bir dilimdi ve şu an saçları hala nemliydi. Kaşlarım çatılırken Merve'nin söyledikleri yine aklımda kol gezindi. Kalp spazmı geçirmesine rağmen hala burada, benim başımda durmaya devam eden adama baktım. Kendine o kadar az zaman ayırıyordu ki, benim yüzümden olması içimi dağlıyordu.

Bana doğru dikkatli dikkatli bakarken artık parmaklarıma kavuştuğum için elimi salladım ona. Bana beklemediğim bir şekilde

sinirli bir ifadeyle karşılık verdi.

"Yine mi ağladın sen?"

Aklıma Merve'nin söylediklerinden sonra tutamadığım gözyaşlarım gelirken büyük ihtimalle kan sinmiş olan gözlerimi ondan çevirip önüme eğdim. O sırada ayak bileğime pansuman yapan kadın tentürdiyodu sertçe bastırınca acıyla yüzümü buruşturdum.

"Dikkat etsene! Ne biçim iş yapıyorsunuz anlamıyorum! Onu ağlatmaktan başka bir işe yaramıyorsunuz!"

Hemşire şaşırarak arkasındaki adama bakarken ben de kızgınlıkla onun aksi surat ifadesini izledim, ne gerek vardı şimdi böyle bir çıkışa?

Hemşire önüne dönüp "Pardon," demek zorunda kalırken tekrar tenime değen pamukla canım yandı, bu sefer acı öylesine yoğundu ki çarşafı sıktım.

"Çekil," dedi Kuvars hızla iki adım atıp hemşirenin elindeki materyali alırken. "Ben yaparım."

Hemşire dudaklarını birbirine bastırıp ayaklanırken "Peki, bir ihtiyacınız olursa..." diye başlayıp ona ne zaman ulaşabileceğimizi söyleyip çıktı dışarı.

Ben Kuvars'ın kabalığına hayretle bakarken o tek kelime etmeden ayak bileğimi kendine doğru çekip yumuşakça pamuğu oraya bastırdı. "Ağlamandan nefret ediyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırırken içime yayılan sıcaklığa da engel olamadım. Allah'ım gerçekten benim hayal ürünüm olan bir şey değildi, Kuvars Demirhan ve ben diye bir gerçek vardı.

Pansumanımı tamamlayıp ayağımı yumuşakça yatağa geri koyduktan hemen sonra bana döndü.

"İyi misin?"

Başımı sallarken hala hemşire olayına karşı öfkemi korusam da sadece arkama yaslanıp onu izledim. Yüksek sesle kahkaha atmak, zıplamak, ona sımsıkı sarılmak istiyordum ama yine de emin olup onun bana karşı adım atmasını bekleyecektim.

"Asıl siz iyi misiniz? Merve'den duydum olanları, kalp spazmı geçirmişsiniz..."

Kuvars parmaklarımı zorlukla oynatarak ona sorduklarımı ifadesiz bir yüzle çözerken cümlemi tamamlama izin vermeden ellerimi tutup indirdi.

"Yorma kendini, çok iyiyim ben."

Kapı çalınıp Kuvars benden iki adım uzaklaşırken içeri arada beni kontrole gelen doktor yerine bir başkası girdi. Onun ardından da altı kişi daha.

Baştaki doktor Kuvars ile el sıkışıp bana gülümserken merakla baktım onlara. Niçin buradaldı ki?

"Cemre Hanım merhaba, ben yeni doktorunuz İhsan Güven. Size buradan sonraki tedavi sürecinizde ben eşlik edeceğim."

Gülümserken karşımdaki adama Kuvars'a çevirdim bakışlarımı. Gerçekten bunu da mı yapmıştı, hastaneyi değiştiremeyince doktorları mı komple değiştirmişti?

"Bir otuz gün kadar müşahede altında kalacağınızı biliyorsunuzdur zaten." Daha önceki doktorumda bu durumdan bahsettiği için İhsan Bey'e başımı sallarken içime bir sıkıntı gelip oturdu. Otuz gün boyunca bu hastanede ne yapacaktım hiçbir fikrim yoktu, bu süreçte üniversite sınavına hazırlık süremden kaybedeceğim zamanı düşünmek bile istemiyorum özellikle. Artık yılbaşı gelmek üzereydi ve topu topu altı aydan az bir sürem kalmıştı.

"Karbonmonoksit zehirlenmesi yaşadığınız için size daha önce oksijen takviyesi yapıldı, bu durum elde olan tek çare olsa da maalesef buna bağlı komplikasyonlar ilerleyen süreçlerde yaşanabilir, o yüzden hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Bana doğru yaklaşıp elindeki cihazla gözlerimin içini kontrol ederken arkasındaki not tutan asistan doktorlardan birine benim bilgilerimi verdi. "Ateş 37.6°C, nabız 120/dk, solunum sayısı 20/dk, Kan basıncı 100/60 mmHg, kas tonusu artmış durumda, Babinski sağda pozitif, göz küreleri sağa deviye, pupiller midriyatik olup, göz dibinde ödem var. COHb düzeyi %2.8."

Kuvars gerilip odanın içinde bana doğru yürürken "Bütün bunlar ne demek oluyor? Diğer doktor korkulacak bir şey olmadığını söylemişti?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedi soruyu duyar duymaz İhsan Bey gözlüklerinin altından Kuvars Demirhan'a bakarken. "Korkulacak bir durum tabii ki yok, sadece gözaltında tutmamız gereken değerlere sahip Cemre Hanım."

İhsan Bey ve diğer doktorlar odadan çıkarken Kuvars odada benim yanımdayken konuşmak istemeyip dışarı çıktı. Bir süre o gelmezken ben de bana yemek getiren görevliye sevinçle baktım, bir sürenin

ardından serum dışında gerçek besinler yiyebilecek olmak beni aşırı mutlu etmişti.

Ama elim kaşığa gider gitmez acıyla kaşık elimden tepsiye düştü. Parmaklarım hala yanıyordu ve bırak kaşık tutmayı onları bükmek bile derimi sızım sızım sızlatıyordu.

"Beni niye beklemiyorsun?" Kuvars yanıma gelip suçlu bir çocuk gibi ona olan bakışlarıma aldırmadan tepsiyi aldı, önündeki masaya koyup "Ellerini yormayacaksın dedikçe sen daha da zorluyorsun," diye kızdı.

Çorbadan bir kaşık alıp bana uzatırken yanaklarım pembeleşti, bu adam gerçekten seviyordu beni değil mi?

Şımarıkça gülümseyip bana uzattığı ikinci kaşığı da içerken çorbanın tadına yüzümü buruşturdum, tatsız tuzsuz bayağı kötüydü.

"Hadi bu bitecek."

Bir kaşık daha ve bir kaşık daha içerken daha fazla mideme alamayacağımı anlayınca ona bana acı der gibi baktım.

"Hayır, bakma bana öyle, bitecek bu."

Tekrar baktım.

Çünkü bu işkenceye midem daha fazla katlanmak istemiyordu.

"Tamam, şimdilik yeter ama sonra hepsini içeceksin." Hevesle ona başımı sallarken tepsiyi kenara koydu.

Yanıma gelip oturup odadaki televizyonu açmak için kumandayı alırken hiçte şaşırmadığım bir şekilde maç kanalını açtı. Akşam çökene kadar ikimizde tek kelime etmeyip maç özetlerini izlerken ara ara yandan Kuvars'a bakıp bakıp durdum. Benim için gerçekten canını hiçe sayıp kendini alevlerin içine atmıştı, benim için!

Aşk tüm hücrelerime sinerken "Seni seviyorum," diye onu öpmek istiyordum ama her şeyin bir zamanı ve sırası vardı, bir gün o anların geleceğini bilmek bile öyle güzel hissettiriyordu ki anlatamazdım.

"Bak," dedi Kuvars artık karşısında uyuklama moduna geçtiğim televizyon ekranını gösterirken. "Beşiktaş'la Galatasaray'ın şampiyonluk maçı var bugün, Galatasaray kazanırsa şampiyon olacak."

Heyecanla yerimde doğrulurken Kuvars'ın yüzündeki o sıkılgan ifadeye güldüm.

"Ne oldu 'size göre' istatistik birincisi Fener bu listede kendine yer bulabildi mi peki?"

Kuvars homurdanırken "Cemre," diye kızdı bana. "Kötü bir sene geçiriyoruz hepsi bu, seneye tüm takımları gömeceğiz o sahaya."

Daha fazla bir şey söyleyip onu kızdırmak istemediğim için karşılıklı futbolcuların gösterildiği ekrana bakarken tekrar Kuvars'a döndüm.

"Beşiktaş'ı da severim ben, özellikle şu yeni gelen kalecileri Karius epey iyi."

Kuvars olduğu yerde kabarıırken kasları daha mı belirginleşti bana mı öyle geldi anlayamadım pek.

"Neresi iyi be? Lig başından beri bir tane topu tutabildi mi acaba?"

Ona omuz silerken tatlılığına güldüm.

Kuvars hızla kumandada kapatma tuşuna basarken ne olduğunu anlayamadım.

"Sıkıldım," dedi hemen sonra.

"Ama ben izliyordum," diye hızla ellerimi oynattım.

Demirhan burun kemerini sıkarken bana doğru hırladı resmen.

"Çok bir şey izlemek istiyorsan otur camdan dışarıyı izle! Adamı hasta etme!"

Onun sinirine şaşkınlıkla bakarken ne olduğunu anlayamadım. "Benim birkaç telefon görüşmem var, gidiyorum ben, televizyonu açtığını görmeyeceğim, yarım saati geçmez gelirim."

Ona hala koruduğum şaşkınlığımla bakarken başımı salladıktan hemen sonra kenardaki telefonunu alıp odadan dışarı çıktı.

Onun odadan çıkmasıyla hızla olduğum yerden kalkıp artık yatmaktan uyuşan popomu da kaldırdım. Kuvars'ın bende bıraktığı mutluluğun etkisiyle gülümseyerek, bir de pansumanlarıma dikkat ede ede banyoya doğru yürürken sadece yarım saatim olduğunun bilincinde hızlı davrandım.

Saç diplerim artık yağlanmıştı ve pansumanlarıma dikkat ederek onları yıkamak istiyordum. Sağ ayağımı acıyla sürüye sürüye banyoya girdiğimde çok oyalanmadan suyu ayarladım. Ellerimi çok kullandığım için ağrıya inlerken keşke bugünkü hemşireden yardım isteseydim diye düşündüm.

Ama artık çok geçti ve tek başıma halletmem gerekiyordu. Zorlukla üzerimdeki hastane önlüğünü çıkarıp çıırılçıplak kalırken saçlarımı da topladığım tokadan kurtardım. Bir süredir toplu oldukları için hafif dalgalanmışlardı.

Duşakabine girip fıskiyeı öne doğru tutarken suyu ayarladım. Ellerim ve ayaklarıma gelmemesi için oldukça dikkatli bir şekilde saçlarımla ve vücudumun geri kalanını yıkarken suyun rahatlatıcı etkisi altında düşüncelerimle yalnız kaldım. Merve'nin söylediklerinden beri sadece Kuvars'ı düşünüyordum, şimdi gidip hemen onunla yüzleşmek tüm bunlar ne için be adam demek isteyen bir tarafım vardı. Beklemem gerektiğini, iyice emin olmamın zaruri olduğu bir gerçektir ama her an gidip kendimi durduramayabilirdim.

Yeniden yüzümde büyük bir sırtışla beni ömrü hayatımda göremeyeceğim bir futboldan kıskanıp televizyonu kapatması geldi aklıma. İyice keyiflenirken saçlarımla kremleyip duruladım.

Yine pansumanlarıma dikkat ederek suyu kapattım. Kuvars gelmeden hemen yeniden önlüğümü giyip bu ıslak saçımı ve vücudumu da kurutmam gerekiyordu ki banyo kapısının tıklanma sesini duydum.

"CEMRE!"

Ben tepki veremezken neden ismimi bağırdığını anlayamadım.

"Cemre içerde misin sana sesleniyorum sabahtan beri!"

O denli düşünceler denizine dalmıştım ki onun bana seslenişini bile duymamış mıydım, kendi kendime hayıflandım. Gerçekten bazen anlaşılması zor bir insan olduğum çok doğruydı.

Hızla bornozların olduğu duşakabinin hemen üzerindeki rafa uzanmaya çalıştım. Hemen giyinip dışarıda hala adımı böğüren bu adamın karşısına çıkmam lazımdı.

"Cemre kime diyorum!"

Bornoza uzanmak için yükselirken derisi cayır cayır yanan kollarımı umursamamak için çabaladım.

Elim havluya değerken yanlışlıkla sargı bezleriyle sarılı sağ bacağımı duvara çarptım ve acıyla inlerken onun bir alt rafında bulunan tüm saç kremleri üzerime düştü. Büyük bir gürültü koparken banyo kapısının açılması da aynı hızla oldu.

Ben utancımdan hızla kendimi saracak bir şey arayıp bulamazken Kuvars'ın yeşil gözleri bana değdi.

Bunun haricinde yazdığım bir başka hikayemin adı MAĞLUP. :) Profilimden bulup okuyabilirsiniz:)

17.BÖLÜM "BENDEN GİTME"

Çok yorum+ Çok Oy = Pazar yeni bölüm :)

17.BÖLÜM "BENDEN GİTME"

Utanç... Gözlerimi yumup yerin dibine geçme isteği... Çaresizlik...

İçine düşüp durduğum duygu bataklıkları bunlar olurken Kuvars'la kesişen bakışlarımız bana çok şey anlattı. Tek isteğim kapıyı geri kapatıp çıkmasıyken onun bakışları benim önce çıplak tenime kilitlenip kaldı, gördüğü şeye inanamıyormuş gibi bakışlarını çekmezken hemen yanımda külçe gibi duran kollarımı kendime sardım. Kuvars bu hareketime ayılır gibi olurken hızla bakışlarını göğüslerimden gözlerime çevirdi. "Sen." Ağzını açıp konuşmak için hareketlenirken geri kapadı, kelimelerini yutmuş gibi, afallamış kalmış gibi.

Ona kocaman olmuş bakışlarımla bakıp çıkmasını umarken hızlı iki adımda banyonun içerisine girdi. Yanıma doğru gelirken kollarımı iyice sıkılaştırdım, artık utançtan yüzüme hücum eden kan yüzünden bir domatesten pek farkım olduğunu söyleyemezdim.

Kuvars benim uzanamadığım rafa kolaylıkla uzanıp oradaki bornozu alırken bana doğru eğilip ben ona şaşkınca bakarken sırtıma doğru giydirdi. Hızla kollarımı bornozdan geçirip ayağa kalkarken kuşağını iyice bağladım.

Uzun bir sessizlik olurken sadece başımı eğip çıplak ayaklarıma çevirebildim bakışlarımı. İçinde bulunduğumuz atmosfer ağırlaşırken Kuvars "Ben çıkayım," dedi. Nihayet bunu demiş olması bir nebze içime su serperken o durmadı. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa-"

Ona git artık der gibi bakınca halimden anlayıp cümlesini devam ettirmedi. Kapının kapanma sesini duyup Kuvars'ın nihayet banyodan çıktığını fark ederken derince oflayıp az önce çöküp kaldığım yere geri yıkıldım.

Rezil olmuşum!

Rezil!

Kelimenin tam anlamıyla, rezil!

Utançtan nasıl bakacaktım ben bu adamın yüzüne! Alnımı yasladığım soğuk duvar yüzüme vuran sıcaklığı bir nebze giderirken asla dışarı çıkmamaya karar verdim. Hızla doğrulup üzerimdeki bornozdan kurtulup ellerimdeki yanıkların sızım sızım sızlayan acısını göz aradı edip hastane önlüğünü giyerken her yerimin iyice kapandığından emin oldum.

Dudağımı ısırp odada volta atarken başım döndü, yere yığılacakmışım gibi oldum, kalp atışlarım iyice hızlanırken utanç her saniye daha da yoğunlaştı. Adamın zaten beni bir çıplak görmediği kalmıştı, o da tam olmuştu yani.

Ne yapacaktım şimdi? Ne? Volta atıp ıslak saçlarımı çekiştire çekiştire geçen dakikalardan sonra Kuvars yeniden kapımı çaldı.

"Güzelim çıkmayı düşünmüyor musun?"

Başım önümde oflarken yere yığılacakmışım gibi hissetmekten kendimi alıkoyamazken Kuvars yeniden konuştu.

"Hadi ama Cemre, dinlenmen lazım."

Ellerimi benim kurutmadığım kendi kendine kuruyan saçlarıma geçirirken yeniden sıkıntılı bir nefes verdim. Nasıl çıkacaktım ki, adam beni çırlıçıplak, anadan üryan bir şekilde görmüştü!

Nasıl gözlerinin içine bakacaktım?

Yanaklarım o anı hatırlayıp tekrar alev alev olurken saçlarımı tarayıp istemeye istemeye kapıya doğru ilerledim. Elim kapı koluna giderken içimde bir taraf bağırarak "Hayır," diyordu. Ama ne yapacaktım ki dışarı çıkmayıp kapının kilidi de yoktu.

"Güzelim hadi."

Tekrar Kuvars'ın sesini duymam elimi kapı kolundan çekmeme neden olurken adımlarım geri geri gitti, hayır yüzleşmeye hiç hazır değildim.

Dudağımı ısırp tüm cesaretimle yeniden adımlayıp kapı koluna uzanırken Kuvars da aynısını yapmış olacak ki kapı benim gücümün çok çok üstünde bir hızla açıldı ve biz yeniden göz göze geldik. Bakışlarımı aceleyle kaçırıp içeriye doğru adımlarken Kuvars beni belimden tuttu ve ona dönmemi sağladı.

Ona bakmazken eli çeneme gitti ve çenemi yukarı kaldırdı. Yine bakışlarımı onun gözlerinden çekmeye çalışırken Kuvars sıkıntılı bir nefes verdi.

"Utanma benden." Aniden beni belimden tutup kucaklarken neye uğradığımı şaşırdım, bir an sonra kollarımdaydım ve sımsıkı beni sarıyordu.

İyice yanaklarım kızarıırken "Bir daha yürümek yok," diye kızdı bana. "Ne kadar süredir ayakta olduğunu biliyor musun, doktorunun uyarılarını asla dinlemiyorsun."

Başım onun kollarında olduğum için iyice dönerken kalp atışlarım inanılmaz hızlandı. Beni yatağa yatırdığı gibi ben hızla kalkarken bu hareketime yığılacakmışım gibi oldu, Kuvars'la göz göze gelmek, beni çıplak görmesi, bana utanma derken bile gözlerinin altında gezinen muzip tavırlar iyice mahvederken beni bilincim terk etti vücudumu.

Yatağa düşerken Kuvars "Cemre," diye bağırdı ama kendime gelemedim sadece gözlerimin ardındaki karanlığa mahkûm oldum.

"Neden böyle oldu?"

"Söylemiştim size Kuvars Bey, bazı komplikasyonlar HBO tedavisinde sonra görülebiliyor, yüksek ateş, havale, nöbet geçirme ya da bilinç kaybı gibi."

Birkaç ses daha geldi ama gözlerimi açamadım.

"İyi olacak, merak etmeyin, uyanır birazdan. Ama kendini yormaması gerekiyor. Biraz daha dikkatli olmak gerekecek."

Gözkapaklarım birbirine yapışmış gibi açılmazken kirpiklerim sanki daha da sertleşmiş gibi hissediyordum.

Başımda korkunç bir ağrı ve titreyen ellerle zar zor gözlerimi açtım. Aydınlık gözlerimi kısmama neden olurken ilk olarak başımda volta atıp bakışlarını bana diken Kuvars'a ve odadaki sağlık personelinin oluşun kalabalığına baktım.

"Uyandı." Bir hemşire benim gözlerimi açtığımı yanındaki doktora söylerken Kuvars iki adımda bana yaklaştı.

"Cemre, güzelim iyi misin?"

Başımı sallayıp kurumuş dudaklarımı birbirine bastırırken hemşire yanıma gelip biten serumu çıkardı.

Kuvars halimi anlamış gibi bana bir bardağa doldurduğu suyu uzatırken onun gözlerine sinen kızarıklığı gördüm, benimle kaldığı süre boyunca onu epey yormuştum, bunu bir kez daha fark etmek garip geliyordu. Ondan yeniden utanarak bakışlarımı çekerken suyu tutan parmaklarım dudaklarıma götürmekte zorlandı. Kuvars eğilip

bardağı benim parmaklarından alıp kendi güçlü parmaklarıyla tutarken suyu yavaşça bana içirdi.

Benden bardağı çektikten hemen sonra Doktor İhsan Bey konuşmayı devraldı.

"Cemre Hanım bizi biraz korkuttunuz açıkçası ama bu durum bu tip HBO tedavisi alan hastalarımızda sıklıkla rastladığımız bir durum, o yüzden endişelenecek bir şey yok."

Doktora gülümserken bana sabitlenen yeşil gözlerden sakladım bakışlarımı, hala utanç yerli yerindeydi çünkü ve bana bakınca ne düşünüyor acaba diye tasavvur etmeden duramıyordum.

"Ateşi var gibi," dedi Kuvars eğilip elini benim alnıma koyarken.

İhsan Bey hasta dosyamı okuyup dudaklarını birbirine bastırırken hızla reddetti Kuvars'ı.

"Yeni serum takviyesi aldığı için ateşi normal düzeyde seyredecektir Kuvars Bey."

Kuvars başını sallarken bana doğru döndü.

"Ağrın var mı?"

Bakışlarımı doktordan ayırmayıp başımı olumsuz anlamda sallarken İhsan Bey gülümsedi.

"Tamamdır o zaman, ben gün içinde yeniden gelirim."

Odadaki tüm beyaz önlüklü insanlar çıkıp beni odada Kuvars ile yalnız bırakırken tedirgince dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Daha ne kadar gözlerini benden kaçırmaya devam edeceksin Cemre?"

Ona doğru dönerken sert bakışlarının her zamanki gibi üstümde olduğunu gördüm.

"Sana karşı dürüst olacağım," dedi hızla. "Benden utanmandan nefret ediyorum. Bakışlarımı benden kaçırıp duruyor beni yok sayıyorsun."

Devamını getirmesi için ona bakarken ne yapmamı istediğini anlayamadım, utanıp utanmamak benim elimde olan bir şey değildi, patronum, aramızda henüz adı konmuş hiçbir şey yokken beni cırılçıplak basmıştı ve ona baktığım her an aklıma o an geliyordu.

"Hep çok güzel olduğunu düşündüm ama bugün sanki mümkünmüş gibi bunun katlarcasına sahip olduğunu anladım."

Duraksadı yeniden, bende kızarmama ara vermeden devam ettim.

"Güzelim, bugün gördüğüm manzara için özür dileyecek değilim, utanıp gözlerini benden kaçırmayı da istemiyorum, o kadar."

Kaşlarım çatılırken "Oldu paşam," demeyi ne kadar çok isterdim, tahmin dahi edilemezdi.

"Bu yüzden eğer seni biraz daha iyi hissettirecekse..." yine duraksadı. Gözlerimdeki gözleri göğüslerime kayarken şaşkınlıkla ona bakakaldım. "...bugünü hiç olmamış sayalım."

Hastanede kaldığım ilk hafta korkunç geçti, her pansumanım yapıldığında çektiğim acıyı anlatmama kelimeler yetmezdi. İz kalmasın diye kullanılan merhemlerde inanılmaz kötü kokuyorlardı, sürekli duş alma ihtiyacı hissediyor, başımdan bir dakika ayrılmayan Kuvars Demirhan sayesinde asla cesaret edemiyordum. İlk saç yıkamama deneyimim sonrasında benim zar zor unutmaya çalıştığım trajikomik bir olay yaşamıştık ve hala ona bakmadığım her an bakışlarının göğüslerimde dolandığını hissetmek eni çok utandırıyor.

İkinci haftaya girdiğimizde ellerimdeki sargılar açıldı ve avuçlarımda kalan yanık izleri dışında bana o korkunç yangın gecesini hatırlatan bir şey kalmadı ama kollarım ve sağ ayak bileğim hala sarılıydı. Bu hafta içerisinde geçmiş olsun demek için iki kişi geldi, biri Eliza Demirhan'dı. İçeri girip yarım ağız en kısa sürede iyi olmamı temenni ettiğini söylemiş, daha önce aramızda yaşananlar için kusura bakmamamı tembih etmişti, sanki mümkünmüş gibi. İkincisi ise Kuvars'ın arada eve uğrayan sağ kolu Aytekin'di. Bana kısa bir geçmiş olsun deyip Kuvars'la kapının dışında, onların duyabildiğim kadarıyla beni yıllarca içten içe çürüten aileme ne olduğunu konuştular. Kuvars'a sormama rağmen beni cevaplamadı. Beni alakadar etmeyeceğini söyleyip canım sıkıldığında okumam için kitaplar aldı. Ondan test kitabı istediğimdeseyse bana sadece güldü.

Üçüncü haftaya girdiğimizde artık doktorumun izniyle rahat rahat yürüyordum, ayak bileğimdeki sargılar çıkartılmıştı. Orada maalesef izler avuçlarımdakilere göre epey belirgindi, bu yüzden merhem sürmeye bir süre daha devam edecektim, geçmezse lazer tedavisi öneriyorlardı. Bu haftanın içinde de Merve bir kere daha gelmiş, durumumu sormuş, Kuvars'ın hastaneden sonra kalacağımız Zekeriyaköy'deki evinde çalışmaya başladığını haber vermişti, ayla bayıla evin güzelliğini anlatırken ona yüzümü buruşturmadan

edememiştim. Tamam tüm iyi niyetiyle yanıma geliyor, özür diliyor, gözyaşı döküyordu ama bana söylediği onca söz, arkamdan konuşurken dile getirdiği düşünceleri hala zihnimdeydi ve onunla arkadaş olabileceğimizi düşünüyorsa eğer çok yanıldığı gerçekti.

Dördüncü haftaya girdiğimizde, yılbaşına sayılı gün kalmıştı artık, hastane odama konulan küçük yılbaşı ağacından da anlaşılacağı üzere. Kuvars harıl harıl, benim hastane odamdaki koltuğun üzerinde yeni piyasa raporlarını çıkartıyor, benimle ilgileniyor, asla şirkete gitmiyor, benim odamda duşunu alıp evden ona getirilen kıyafetlerden birini giyip hem benimle ilgilenmeye hem de çalışmaya devam ediyordu. Bana bahsettiği kadarıyla bu cumartesi günü katılması gereken TÜSİAD(Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği) 50. Genel Kurul Toplantısı vardı, orada konuşmacı olacak, bu sene yeni başkanlığı devralacaktı. Pazar günü de bu aralar Türkiye'de yeni yeni yükselmeye başlayan bir ekonomi devi olan K&E Partnership'in 20. Yıl kuruluş davetine katılacaktı. Neden bilmiyorum, bu şirket ile ilgili Kuvars'ın pek iyi düşüncelere sahip olduğunu düşünmüyordum, telefon görüşmelerinden anladığım kadarıyla şirketin her bir ayrıntısını takip ettiriyor, yeri gelirse eğer yapacağa müdahaleye hazırlanıyordu.

"Nihayet buradaki yiyeceklerden kurtuluyorum," dedim işaret dilini kullanarak Kuvars'a.

Bana getirdiği eşofmanları çoktan giymiş olmanın mutluluğunu yaşıyordum, dört hafta hastane önlüğüyle geçmişti artık ve dayanılacak gibi değildi. Doktorum sonunda taburcu olacağımın haberini vermiş ve beni kolumdaki sargılardan da kurtarmıştı. Kuvars işlemlerimi yapmaya gitmeden hemen önce de hastanenin yanındaki bir mağazadan aldığı eşofmanları bana getirmişti.

Benim için aldığı pembe montu da sırtıma geçirip fermuarını çekerken yandan sıkıntılı bir ifadeyle bana baktı.

"ok zayıfladın, doğru düzgün tek bir lokma yemedin."

Ona şaşırırken kendi halime baktım, serumlar yüzünden topladığım demin haddi hesabı yoktu, şişik bir davul gibi geziyordum.

"Hayır, şu halime bakın bir, iyice şiştim, bir aydır yatmaktan başka bir şey yapmıyorum ki."

Kuvars tek kaşını kaldırarak beni szd, bakışları yeniden göğüslerimde biraz daha fazla oyalanınca kızarmadan edemedim, hala beni çırılçıplak görmesinin utancı benimle birlikteydi çünkü.

"O zaman ilk olarak yemeğe gidelim," dedi Kuvars.

Heyecanla onun yanına giderken açıkçası bu yemeğe hayır diyemedim, içim dışım sıvı olmuştu ve artık katı bir şeyler yemek fikri inanılmaz güzel geliyordu.

Arabaya bindiğimizde on beş dakika sonra durağımız MCDonald's oldu, Kuvars buraya daha önce hiç gelmediğini ve daha düzgün bir restorana gitmemiz konusunda ısrar etmişti etmesine ama en sonunda benim ısrarcı bakışlarıma dayanamamıştı. İki Big Mac menü ve bir sürü sos ile yanıma geldiğinde o yüzden kenardan onu televizyonlarda ekonomik programlarında görüp tanıyan insanlar emin olamayıp tekrar tekrar bakıyorlardı.

"Al bakalım," dedi Kuvars benim tepsimi bana doğru uzatırken. Heyecanla hamburgerimi önüme alırken ondan istediğim çikolatalı milkshake'in de kapağını açtım.

"Teşekkür ederim."

"Önemsiz de sen hamburgerle milkshake içme konusunda hala emin misin?"

Patateslerimden birini alıp milkshake'e batırırken Kuvars bana garip garip baktı.

"Dünyanın en güzel ikilisi."

Milshake'li patatesi kendim yemek yerine Kuvars'a uzatırken tereddüt ederek benden alıp ağzına attı, bir süre çiğneyip yüzü değişik bir ifade alırken "Güzelmış," dedi ama berbat olduğunu düşündüğü çok açıktı.

Onun bu haline gülerken kendim ona aldırmayarak patateslerimi yemeye devam ettim, ben halimden gayet keyif alır hastaneden kurtuluşumu kutlarken Kuvars da hamburgerinden bir ısırık aldı ama devam edemedi, bir insan nasıl Big Mac sevmezdi gerçekten anlayamıyordum.

Ben tepsiye gelene kadar her şeyi yerken Kuvars tepsiyi de yiyeceğim diye tuhaf bakışlar atıyordu ama ona aldırmadım, geçekten katı bir yiyecek yemeyi öyle özlemiştim ki, bir menü daha yiyebilirdim ama midemi zorlamak istemiyordum.

"Cemre," dedi Kuvars birlikte yeniden arabaya doğru yürürken. "Eve geçince iş yapayım diye kendini zorlama sakın, dinleneceksin, kendini iyi hissetmeye başlayınca da psikoterapi seansların başlayacak."

Başımı salladım.

"Ben bu süreçte yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim Kuvars Bey, dört haftadır epey yorulunuz."

Kuvars bana tip tip bakarken sıkıntılı bir nefes verdi. "Daha kaç kere bana teşekkür etmemeni söylemeliyim?"

Ben susarken bakışlarımı yola verdim, o teşekkür etmeme kızsı bile ona öylesine minnettardım ki, aynı kandan olduğum ailemdekiler beni öldürmek ister, bana şiddet uygularken o yanımda oluyordu.

Zekeriyaköy'deki eve geldiğimizde yolda gördüğüm o güzel evlere, ağaçlara, doğaya hayran kaldım, artık yaşayacağımız ev öylesine güzeldi ki karşısında dilim tutulmuştu. Kocaman bir bahçesi vardı, yanan evin bahçesinin en az üç katı büyüklükteydi, hamaklar, ağaçlar, kocaman bir havuz, bahçeden gelen kuş sesleri... Bahçenin arka tarafı kocaman bir orman yürüyüş yoluna açılıyordu ve spor yapmak için tam ideal yerdı. Ev diğerine oranla daha mütevazı olmasına rağmen çok sade ama çok şıktı. Kuvars evin yangınından sonra bir yığın koruma tutmuştu sanırım, evin çevresinde bir sürü takım elbiseli adamı görebiliyordum.

Korumalar Kuvars'ı kapıda karşılarken birlikte arabadan indik. Merve'de iç kapının orada yüzünde bir gülümsemeyle bizi bekliyordu.

"Hoş geldiniz."

Ben ona başımı sallarken Kuvars bir cevap verme gereği duymadan içeri geçti.

"Daha iyi misin?" Merve bana seslenirken ona doğru yürüyüp yeniden başımı salladım.

"Cemre!" Kuvars içeriden bana seslenirken kapıda çok duramayıp içeri geçtim. Merve de hemen benim arkamdan gelirken Kuvars "Hadi," dedi. "Yukarıda odan hazır. Dinlenmen gerekiyor."

Ona başımı salladım.

"Siz merak etmeyin Kuvars Bey, ben söylediğiniz odayı hazırladım."

"Tamamdır," dedi Kuvars benim gözlerimin içine bakarken. "Benim şirkette birkaç işim var. Akşam gelirim."

Ona başımı sallarken iki adımda yanıma geldi ve beni belimden tutup Merve'nin gözleri önünde alnımdan öptü. Avuç avuç şaşkınlık solurken "Hoşça kal," dedi.

O gidip arkasından Merve "Bu kadarı da pes ama," derken ben hala içine girdiğim şoktan kurtulamayıp öylece kalıverdim. İçim umutla

dolarken Kuvars'ın beni sevdiğini düşünen tarafım gururla "Ben söylemiştim," diye bağırdı.

"Orada dikilecek misin daha, gel de odanı göstereyim sana. Çorbada yaptım sonra onu içersin." Merve'ye gözlerimi devirip onu takip ederken merdivenleri çıkmasına şaşırdım, zaten çok katlı bir ev değildi, neden aşağı kattaki bir odayı hazırlamamıştı ki benim için?

"Burayı Kuvars Bey hazırlamamı istedi," dedi Merve, "Hemen karşıdaki oda da ona ait. Çapraz da da Eliza Hanım kalıyor bir süredir. Şu an uyuyordur büyük ihtimalle, gece geç geldi."

Şaşkınlıkla bana açtığı kapıdan içeri girerken afallamış bir halde Merve'ye baktım, oda o denli büyüktü ki eski kaldığım hizmetli odasının en az on katı kadardı ve her santimetresi âşık olunacak kadar güzeldi. Baştanbaşa camla kaplı olan duvar o kadar güzeldi ki dışarının o güzel orman manzarasını odamın içine dolduruyordu. Gül kurusu renginde nevresimle örtülmüş kocaman bir yatak ve odanın ayrı bir kısmından görülen giyinme odası vardı. Duvarlar açık renkte üzeri birkaç ünlü tabloyla kaplanmıştı.

Ağzım açılıp kalırken odanın içindeki çalışma masası detayı dikkatimi çekti. Bunun bile düşünülmüş olması öyle hoş hissettiriyordu ki...

"İşte ben de aşağıdaki katta uyuyorum, bir tek kişilik yatağım bir de kuru dolabım var."

Arkadan söylenen Merve'ye bakarken gülmemi bastırmakta zorlandım.

"Kız gel bir de kıyafetlerine bak, bayılacaksın, valla iyi ki yandım diyeceksin."

Kıyafet mi?

Ne kıyafeti?

Merve'nin arkasından gidip odamdan açılan giyinme odasıyla karşılaşırken küçük dilimi yuttum.

"Şunlara bak, hepsinin etiketi üstünde, kalitelerine bak, kumaşlarına bak, şu taraftakiler özel tasarım, bunlar markalardan..."

Merve'nin gösterdiği renk renk ayrılmış kıyafetlere bakarken yaşadığım şaşkınlık silsilesinden kurtuldum, bu ne demek oluyordu? Benim için kıyafet almak neydi?

"Ay bak adam artık sana nasıl değer veriyorsa her birini senin için sipariş etmiş, ya sen bilirsin bu Kuvars Bey'in başka bekâr arkadaşı

var mı?"

Oflarken kenardaki pufun üzerine oturdum. Kuvars bütün bunları nasıl kabul edeceğimi düşünmüştü gerçekten, beni hiç tanıyamamış mıydı, tamam oda bir nebze bu evde çalıştığım için kabulleneceğim şık bir jestken bu benim asla içine ait olamayacağım elbiseler ne demekti? Bütün etiketlerdeki fiyatları toplasam ömrüm boyunca iki ek işte çalışıp alacağım parayla bile kurtaramazdım. Ki gerekte yoktu, düz bir elbiseye milyarlarca para dökmenin anlamını da kavrayabilmiş değildim zaten.

Odada çalışma masasının üzerinde duran kâğıt ve kalemi alıp Merve'nin yanına geri dönerken ne yazacağımı görmek için bana doğru eğildi.

"Aşağı katta başka oda var mı?"

"Evet, iki boş oda var da niye sordun?"

"Bu odada kalmak istemiyorum, aşağıdaki odalardan birine geçeceğim."

Merve küçük bir kahkaha atarken bana inanamıyormuş gibi baktı.

"Kızım sen deli misin, şaka mı yapıyorsun valla anlamıyorum bazen. Ne aşağısı ya?"

"Benim yerim burası değil Merve."

Kâğıdı okurken Merve küçümser bir ifadeyle bana baktı.

"Ben karışmam valla, sonra Kuvars Bey bana kızar, sen nasıl biliyorsan öyle yap, yap da iyilik de yaramıyor sana, bir insanın hayatında kaç kez gelir bu fırsat?"

Merve'nin beni anlamasını beklemiyordum. Onun fikirleri umurumda bile değildi. Ben sadece bu hayatta sahip olduğum her şeyi kendi emeğimle, kendi çabamla yapmak istiyordum, Kuvars'la aramızda konuşulmuş tek bir kelime yoktu, benimle ilgilendiğini düşünmem yetersizdi. O benim ne sevgilim, ne kocam ne babam ne de bir akrabamdı. Bana bu yardımda bulunamazdı, buna izin veririm düşeceğim durumu düşünmek istemiyordum. Hem gerekte yoktu. Hatta bunu düşünememiş olması, beni böyle görmesi şaşkınlığa uğramama sebep olmuştu. Buruk bir tebessüm yüzümde yer edinirken beni hiç tanımadığını geçirdim içimden.

Merve'nin zerre yardımı olmadan aşağıdaki odalardan birine yerleşip, yerleşmek derken sadece nevresim sermiş, bir de bahçede kullanılmayan masalardan birini odama çalışma masası olması için getirmiştım.

Bütün bu arbedenin içerisinde masanın ağırlığına rağmen ucundan tutmayan Merve benim için bir kâseye koyduğu çorbayı getirirken yüzümü buruşturdum, midem çoktan hamburgeri sindirmişti ama sıvı bir şeyler kabul edecek durumda değildi. Bir de yapılacak çok işim vardı, bu yangın olayı olmadan önce Eliza Demirhan tarafından kapı önüne konulduğumda çekmiş olduğum bir kredi vardı, henüz onu almamıştım, on bin lira kadardı ve bir süre ihtiyaçlarım için yeterli olacaktı. Eksiklerimi bir kâğıda yazıp Merve'den de kullandığım kadarını dolduracağıma söz verdiğim akbilini alıp yola koyuldum hızla.

İlk ihtiyacım bir telefon satın almaktı, diğer telefonum maalesef alevlerin arasında mahvolmuş durumda olmalıydı. Bu yüzden önce paramı teslim alıp ardından bir teknoloji mağazasına gidip telefon modellerine bakarken iç geçirmeden edemedim. O kadar pahalıydı ki hepsi, bunlardan iyi bir marka almak en az paramın yarısına mal oluyordu. O yüzden tuşlu telefon almayı düşünsem de konuşamadığım durumlarda bana yardımcı olan akıllı telefon özelliklerinden dolayı el mecbur bunlardan birini alacaktım. İkinci el alıp iki aya bozulmasını da pek istemiyordum. Vestel'in Venüs V4 telefonu aklıma yataırken kamera özellikleri kötü olmasına rağmen çok bakmadan satın aldım, bin iki yüz lira kadardı ve bunu bulduğuma şükreliyordum açıkçası.

Oradan çıkıp kendi eski numarama sahip olan hattımı yeniden çıkarttıktan hemen sonra sonunda test kitabı satan bir kırtasiyeye gittim. Bir aydır tek bir kitap yüzü görmemiştım ve nedense bildiğim her şeyi unutmuş gibi hissediyordum, biyolojinin b'si kalmamıştı, özellikle mat2 ve geometri bana el sallıyorlardı, çok uzaktan, tarih, coğrafya, felsefe üçlüsüne girmek dahi istemiyordum zaten. O yüzden bu saydığım tüm derslerden gerekli kitapları ayırtıp bir yığın da deneme aldıktan sonra birkaç tane de çok sevdiğim bazı yazarların okuma kitaplarını aldım. Kasada fiyat 2500 TL'yi bulurken iç geçirmedim desem yalan olurdu ama el mecbur almak zorundaydım. Yeni evimizin adresini verip kitapların oraya postalanmasını isterken gözüm hala verdiğim paradaydı, kitap fiyatları ne çabuk artmıştı böyle. Neredeyse aldığım telefonun iki katı fiyatıydı. Ama neyse, son model telefonlara para bayılmak yerine o parayı kitaplara kullandığımız sürece geliştirecektik.

Kitapçıdan da çıktıktan sonra kuzenim Ahmet'in kredi kartımın limitlerini zorladığı hesabımın kredi borcunu ATM'den ödedim, o da 3500 TL kadardı ve artık param geldiği gibi gidiyordu.

Kalan paramı da kıyafet için kullanmaya Kadıköy'deki Çilek Sokak'a giderken vapur yolunu tercih edip uzun zamandır özlediğim deniz kokusunu içime çektim, eskiden her sabah erkenden uyanıp Bebek sahilinde yürüyüş yapar, bu kokuyu ciğerlerime doldururdum. Artık bunun yerine ormanda yürüyecek, ağaçların kokusunu çekecektim içime.

Paramın bin lirasını da iç çamaşırına ayırıp Penti'den güzel bulduklarımı satın aldıktan hemen sonra kendimi küçük butiklerdeki kalabalığa rağmen birkaç parça kıyafet seçerken buldum, bastıran kış için sweatshirtler, kazaklar ve belki lazım olur diye fiyatı uygun olduğu için iki elbise ve bir spor ayakkabı alırken param bittiği için alışverişimi noktaladım. Bir soluklanmak için sahilin o taraftaki kafelerden birine geçerken yeni aldığım telefonuma WhatsApp'tan bir mesaj geldi.

"Nihayet telefonunu açmışsın?"

Numara kayıtlı olsa bile yeni telefonumdaki hattımda göstermediği için oflayarak mesaj atanın profil resmine baktım, uzun süredir görmediğim Yiğit'ti bu.

Ben yazacak bir cevap bulamazken o yeniden yazdı.

"Bir aydır on kere aradım, artık telefon kullanmadığını düşünmeye başlayacaktım."

Hızlıca ben de bir cevap yazarken Yiğit'in tabii ki tüm bu yangın hadisesinden haberi olmadığını anladım.

"Sorma, eski evde yangın çıktı, telefonum o ara gitti..."

Cevap çok hızlı geldi.

"Ne yangını? Nasıl? Yaralanan oldu mu?"

Dudağımı içe çekip ona durumu detaylıca anlatıp endişelendirmek istemediğim için teselli edecek birkaç kelime yazdım.

"Olmadı, boş ver, yeni eve taşındık."

Yiğit'in yazıyor olduğunu gördüm.

"Neredesin sen şimdi?"

"Kadıköy'de bir kafede oturuyorum, alışveriş falan yaptım bugün biraz öyle."

Görüldü oldu.

"Hangi kafe? Bekle yarım saate ordayım."

Of! Bir de Yiğit'e durumu açıklamakla mı uğraşacağım diye yakınlıkla kahvemi içerken el mecbur kafenin adını verdim.

Yarım saati bulmadan Yiğit gelip karşıma otururken uzun zamandır onu görmediğim için epey değişmişti, tanımakta zorlanmıştım şahsen, saçları ve sakallar uzamıştı epey.

"Bu kollarının hali ne?" Yiğit direkt hala yanık izleri kalan kollarımı tutup kendine çekerken bana şaşkınlıkla baktı.

Kollarımı ondan kurtarıp anlatmak için işaret dilini kullanırken "Önemli değil, yangın sırasında evdeydim, çıkarken oldu," dedim.

"Nasıl oldu bu yangın ya? Haline bak Cemre!"

Gerilirken ona çıldırmış yengemi anlatmamın doğru bir fikir olmadığını düşündüm.

"Bilmiyorum işte bir şekilde çıkmış, bana da bir şey olmadı boş ver. Ee sen neler yapıyorsun, hala Kuvars'ın Kocaeli'ndeki işinde misin?"

Bebek'teki evden kovulduktan hemen sonra Kuvars tabii ki hiçbir çalışanını öylece sokağa atmayacağı için Kocaeli'ndeki işi ona ayarlamıştı.

"Aynen," dedi. İş konusunda çok uzatmazken o da kendine bir sıcak kahve söyledi ve beraber havadan sudan sohbet ederken onu içtik, Kuvars burada olduğumu öğrense büyük ihtimalle epey öfkelenirdi ama bir arkadaşımın buluşurken de bana müdahale edecek kadar hayatıma karışma iznini kimseye verecek değildim.

"Ee," dedi Yiğit artık konuşmanın sonlarına yaklaşırken. "Kuvars Bey'in işleri nasıl gidiyor bu zamanlarda?"

Bu soruyu sormasına şaşırırken Yiğit devam etti. "Türkiye piyasasında kalmaya devam etmeyi düşünüyor mu?"

Kaşlarım çatılırken anlam veremedim.

"Ben nereden bilebilirim ki böyle bir konuyu? Ben de orada sadece çalışıyorum, bu kadar."

Yiğit güldü. "Hadi hadi," dedi. "Sadece sıradan bir çalışan olmadığını ikimizde biliyoruz."

Poşetlerimi toparlarken bu konuşmaya devam etmek çok rahatsız edici gelmişti, o yüzden hızla cüzdanımdan çıkardığım otuz lirayı masaya koydum.

"Nereye böyle hızla? Hem koy o parayı cebine, ben ödeyeceğim."

"Çok işim var evde yapılacak, yolumda uzun, anca yetişirim. Kahveler de benden, senin evde içemediğimiz kahvenin borcu olarak düşün."

Parmaklarımı okurken Yiğit gülümsedi.

"Tamamdır ama seni ben eve bırakacağım."

Yiğit masanın üzerindeki arabasının anahtarını alırken benim poşetlerime yardım etmek üzere uzandı.

"Hiç gerek yok Yiğit, vapurla gitmek istiyorum zaten ben."

"Saçmalama hadi itiraz kabul etmiyorum."

"Gerçekten hiç zahmet etme Yiğit, yolun da çok uzayacak, ben mis gibi vapura biner giderim."

Yiğit beni belimden tutup kafenin yan tarafındaki otoparka doğru sürüklerken "Zahmet kelimesini duymamış olayım," diye kızdı bana.

Yol benim beklediğimin aksine daha kısa sürerken Yiğit yeni evin hemen önünde durdu. "Ne güzelmış burası."

Ona başımı sallarken emniyet kemerini çözüp kapıyı açarak dışarı çıktım, arka koltuktan poşetlerimi alırken Yiğit'te arabadan indi. Poşetlerime yardım ederken "Ne kadar çok koruma var," dedi şaşırarak. Ona yangın olayını anlatmadığım için şaşırması normalken omuz silktilim.

"Hadi hoşça kal," dedi Yiğit tüm poşetleri verip kollarını belime dolarken. "Yiğit kaçır, kendine de dikkat et."

Ben de onun kısa sarılışına karşılık verdikten hemen sonra ayrıldığımızda "Sen de dikkat et," dedim işaret dilini kullanarak.

O arabasına binip gidene dek yola bakarken zar zor poşetlerin hepsini kollarıma aldım ve başımı yoldan eve çevirirken arkamda duran öfkeden çenesindeki kas seğiren, omurgası dikleşmiş, avına saldırmaya hazırlanan bir şahin gibi beni izleyen Kuvars Demirhan'ı gördüm.

"Ben alayım poşetlerinizi." Bir koruma elimdeki poşetlere uzanırken Kuvars'ın öfkeli yeşilleri bir an için yüzümden kollarımdaki zorlukla taşıdığım poşetlere kaydı. Onun daha geç bir vakitte döneceğini sanırken şu an karşımda olması beni şaşırtmıştı.

Korumaya poşetlerimi verip teşekkür maiyetinde gülümserken Kuvars "Nerden geliyorsun sen?" diye sordu sertçe.

"Tüm eşyalarım yandığı için alışverişe gitmem lazımdı."

Kuvars burun kemerini sıkarken bakışları iyice sertleşti.

"Ben zaten senin için kıyafet getirtmişim Cemre." Bu cümle öfkeden daha çok hayal kırıklığı taşıyordu, gerçekten Kuvars beni hiç tanımıyordu, benim o kıyafetleri ciddi ciddi alıp kullanacağımı mı düşünmüştü?

Korumalar Kuvars'ın sert sesine bize meraklı bakışlar atarken "Bu konuyu içeride konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Kuvars onaylamadan içeri geçip bize hoş geldin diye Merve'yi ve hala ortalarda görünmeyen Eliza'yı umursamadan bana tahsis ettiği odaya geçerken onu takip ettim.

"Evet, şimdi anlat."

"O kıyafetler benim ömrüm boyunca satın alabileceğim parçalar değil çünkü, sizde benim sadece patronumsunuz, kendi paramla satın almadığım bir şeyi kabul edemem."

Kuvars duraksadı. Bağırса daha az etkili olacak bir sesle yeniden konuşmaya başlarken afalladım.

"Peki, benim yardımımı almayı kabul etmeyip evden çıktığın gibi Yiğit'i mi aradın?!"

"Hayır, alışverişten sonra, o da yakınlardaymış, bir kahve içtik, otobüsle dönmemem için de beni eve bıraktı, tüm mesele bu."

"LAN SEN BENİ DELİRTMEK Mİ İSTİYORSUN?" Yumruğunu duvara geçirirken küçük bir çığlık dudaklarımdan kaçtı.

"BEN SANA BU HERİFLE GÖRÜŞMEYECEKSİN DEDİĞİM HER AN NİYE BUNU ETRAFINDA GÖRÜYORUM! LAN DAHA BU SABAH ÇIKTIN HASTANEDEN! BU SABAH! İLK İŞİN BU HERİFLE BULUŞMAK MI OLDU?"

Ben de sinirle ellerimi kaldırıp ona durumumu açıklarken aynı öfke saçan gözlerle ona baktım. Bana bunları söylemiş olmasına bile inanamıyordum!

"Yiğit benim sadece arkadaşım! Ve benim kimle görüşüp kimle görüşmeyeceğimi siz belirleyecek değilsiniz, ben sadece bugün bir arkadaşımınla kahve içtim, o kadar."

"Beni delirtme Cemre! Sen elin adamıyla kahve içeceksin üstüne gelip o ibneye sarılacaksın ben de duracağım öyle mi?" Bir yumruk daha atarken duvara parmak boğumları ezikler ve kızarıklıklarla doldu.

"Çok fazla tepki veriyorsunuz Kuvars Bey."

"ULAN BEN KUVARS BEY'İ SİKEYİM! BEYMİŞ! LAN EVET EVET! KONU SEN OLUNCA ÇOK FAZLA TEPKİ VERİYORUM AMA GÖRMEK İSTEMİYORUM DUYUYOR MUSUN, ETRAFINDA GÖRÜŞTÜĞÜN BİR ADAM OLSUN İSTEMİYORUM!"

Bu konuşmaya daha fazla devam etmek istemedim, konu çok gereksiz uzamış, çok başka noktalara gelmişti bana göre. Kuvars şu an çok sinirliydi ve bu sınırı ikimize de zarar vermeden buradan uzaklaşmak en doğrusuydu.

"Siz sakinleşince yeniden konuşuruz, şu an bu yüksek tansiyonda konuşmanın her ikimize de bir faydası yok."

Ben gitmek için harekete geçerken Kuvars "Gel buraya," dedi. "Daha konuşmam bitmedi."

Ona dönerken içimdeki yükselen, patronuma karşı çıkmama yetecek güce şaşırdım.

"Ben bitti diyorum."

Kuvars iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatırken beni bileğimden tutup kendine çekti. Ona hırsıyla bakarken gitmek için bileğimi çekiştirdim. Buna cevabı beni daha çok kendine çekmek olurken dudaklarımız onunla ikinci kez buluştu.

Şaşkınlıkla öylece kalırken benim kapalı dudaklarımı zorlayan dudakları beni bozguna uğrattı. Alt dudağımı ısırarak çekiştirirken vücudunu da vücuduma yapıştırdı, sırtım duvara yaslanana kadar geri geri adım atarken ondan kopamadım, alt dudağımı taciz eden ısırtıklarına dudaklarımı aralayarak karşılık verirken dilini dilime doğru itti.

Onu her zerremde hissederken nefes almam için doğruldu. "Benden gidemezsin." Tekrar dudaklarımız buluşurken bu sefer tüm öfkesini hissedebiliyordum.

Dillerimiz birbirine dolanıp onun dili ağzımın içini sahiplenmek için bir savaşa girmişken sertliği beni şoka uğrattı. "Duyuyor musun?" diye sordu bacaklarımı beline dolayıp iyice beni kendine bastırırken. "Benden gitmeyeceksin bir daha bana sırtını dönmüşken görmek istemiyorum seni."

Ona cevap veremezken düşmemek için sıkıca ensesine tutundum, yeşillerine sinen arzuyu her dakika hissederken tekrar dudaklarımız buluştu. Bu sefer bende beni içine soktuğu büyüünün etkisiyle ona

karşılık verirken aramızdaki bu savaş göğüs kafesimi yaktı, yıktı, harap etti, geriye hiçbir şey bırakmadı.

"Bir daha o piçe gülümsediğini görmeyeceğim Cemre, sarılmayacaksın, buluşmayacaksın, gözlerin gözlerine değmeyecek."

Dudakları boynumda ilerledi, boynumdan tekrar yükseldi ve dudağımın kenarını öptü.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Üstelik bu sefer sarhoş olan kimse de yoktu, ikimizde ayıttık tamamen, ne yaptığımızın bilincindeydik.

Elleri üzerimdeki kabanın fermuarına gidip montu üzerimden çıkarırken dudaklarını benim tenimden ayırmadı.

Kuvars belimden sımsıkı tutup dudakları yeniden dudaklarımdayken bana sımsıkı sarıldı, beni hiç bırakmak istemezcesine, hep benimlemiş gibi. Dillerimiz birbirine dolanıp birbirimizi tattı.

Yek vücut olduk.

"Aramızdakini hissediyor musun?" Her yanıma aşkla dolup taşarken her zerremde sadece onu hissediyordum. Sadece onu...

"Artık olmaz," dedi Kuvars birden sertçe. "Aramızdakiler böyle yoğunken başkasını kabul etmem."

Dudaklarıma son kez dudaklarını bastırmadan önce tekrar konuştu. "Artık çok geç..."

Yorum yapıp yıldızla basmayı lütfen unutmayın :)

Instagram: hikayelerindeyasar

Yeni bölüm duyurularını da Wattpad profilim @hikayelerindeyasar 'dan yapıyorum :) Beni takip ederek haberdar olabilirsiniz :)

18.BÖLÜM "ELİZA DEMİRHAN"

18.BÖLÜM "ELİZA DEMİRHAN"

Diğer gün yeni odamda hava yeni ışımaya başlamışken uyandım, hastanede kaldığım süre boyunca o kadar çok yatmışım ki artık vaktimi uyuyarak geçirmek istemiyordum. O yüzden ilk işim yatağımı toparlayıp kısa bir duş almak oldu. Duştan çıkıp uzun zamandır bakımsızlıktan mahvolmuş tırnaklarımı törpüleyip yaralarım merhem sürdükten hemen sonra Merve'nin odama koyduğu eşyalarımı dolabıma yerleştirdim. Onların arasından pembe bir iç çamaşırı takımı ve kalçamın hemen altında biten beyaz bir kazakla, tayt seçip giydikten sonra saçlarımı tarayıp kuruttum. Kuruyunca hemen kabarmalarına karşılık öflerken saç kremimle zar zor onları yatıştırıp balıksırtı olacak şekilde ördüm. Aynanın karşısına geçip dün Gratis'e uğrayıp aldığım ürünlerle de yüzümü renklendirmeye çalıştım. BB kremi yüzüme elimle yayıp doğuştan düz kirpiklerimi de rimelle yukarı kaldırıp kıvrımlı bir görünüm kazanmak isterken gözlerim patlamış dudaklarıma kaydı.

Dün akşam...

Görüntüler aklıma sızarken utançla allık paketini poşete geri koydum, utanç dolu bir sürü şey yapıp zaten 7/24 domates gibi gezdiğim için allığa hiç hacet yoktu.

Parmaklarım şişmiş dudaklarımda gezinirken kalp atışlarım o anı yeniden yaşıyormuşçasına hızlandı, bir kavganın tam orta yerinde çekip öpmüştü beni, kışkandığını ima etmiş, boynuma izini bırakmıştı. Kavga konusu hala öfkeyle dolup taşmama sebep oluyordu gerçi, Yiğit evet benim henüz çok yeni tanıdığım, kim olduğunu bilmediğim bir insan olabilirdi ama en zor zamanımda bana yardım edene kişiydi de, ona küfretmesi, onu bana yasaklaması sadece gülünecek şeylerdi. Her kim ne olursa olsun, beni sınırlandıramazdı ama dün onun hakkında hissettiğim ihtimallerin gerçeğe döndüğü ilk andı.

İçim mutlulukla dolarken o odadan nasıl çıktığımı hatırlayıp yeniden kahkahamı zorlukla tuttum.

Kuvars boynuma dudaklarını bastırıp oradan göğüslerime kayan yolda kokumu içine çekerken "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Sana bakarken güzelliğin canımı yakıyor."

Elleri hala benim ellerimi başımın üstünde mengene gibi sıkarken aşkla onu izliyordum, dokunuşları içimde olduğunu yeni fark ettiğim bir yanıma ortaya çıkarıyordu, bu yan çok ilkel, çok vahşiydi ama beni mutlu etmek için vardı sanki.

Ve tam o anda, benim gözlerim hissettiklerimin etkisiyle kayarken kapı pat diye çalındı.

"Abi, burada mısın?" Eliza Demirhan'ın sesi odanın içine kadar gelirken olduğum yerde kalakaldım, Kuvars'ın hiç duracağı yoktu ve benim şu an isteyeceğim son şey bu durumdayken basılmaktı.

"Abi, abi, bak giriyorum içeri."

Hızla Kuvars'ın beni sımsıkı tuttuğu ellerine asılıp onun kapı sesini duymasını dilerken o zerre umursamadan sertliğini bana daha çok bastırmaya devam etti.

"Abi!"

Kapı kolu Eliza'nın gireceğini haber verir gibi aşağı doğru eğilirken hızla Kuvars'ı üzerimden atmak için tüm gücümle ittim onu. Dikkati dağılıp ellerimi serbest bırakırken hızla kapıyı gösterdim.

"Abi!"

"Ne var Eliza?" Kuvars homurdana homurdana üzerimden doğrulurken utançla yanaklarım kızardı.

"Sen niye iki saattir cevap vermiyorsun bana, ne bu gelen bağrıışmalar?"

Kuvars sabır dilenircesine gözlerini kapatıp geri açarken sis çökmüş yeşilleri öfkenin ve arzunun izlerini hala taşıyordu.

"Sonra Eliza."

"Konuşmamız gerekenler var ama, iki dakika bakar mısın bana?" Kuvars bir altında yatan bana bir de ısrarla gitmemeye direnen Eliza'nın arkasında olan kapıya bakarken sıkıntılı bir nefes verdi.

"Önemli değilse-"

Eliza yüksek sesle ofladı. "Ya bir gel, incilerin dökülmez."

"Buradan ayrılma." Kuvars bunu bana söylerken yavaşça üzerimden kalktı ve pantolonunu düzelterip kapıya doğru gitti, kapıyı içerisi görülmeyecek şekilde ayarlayıp dışarı çıktı. Kapı kapanırken ben de utançla doğruldum, hızla kenardaki eşyalarımı alıp üzerimi giyerken bu

utançla burada kalamayacağım için odanın diğer merdivenlere açılan girişini kullanıp kısaca tıydım.

Odama gelir gelmez de beni sıkıştıran Merve'ye çok uyku olduğunu, Kuvars Bey sorarsa rahatsızlandığımı söylemesini yazıp kendimi odama kilitledim.

Dudaklarıma dudak kremimi sürüp Kuvars'ın dün gece odaya dönüp beni bulamayınca acaba ne yaptığını düşünüp iyice keyiflendim.

Kazağımın cebine telefonumu koyup kulaklıklarımı da kulağıma yerleştirirken dün gece ilk iş yeniden oluşturduğum oynatma listesini açtım. Hızla kendimi daha henüz hiç kimse uyanmamışken bahçeye atıp oradan kuru kısmına geçtim. Erkenden uyanan ve cıvılayan sonbaharda göç etmeyen kuşların sesini dinleyip huzur buldum. Öyle güzeldi ki burası, hava buz gibi soğuktu, kazak yeterli gelmiyordu asla ama yemyeşil çam ağaçları, ciğerlere dolan tertemiz hava...

"Günaydın güzelim." Kulağımdaki müziğin arasından sıyrılan Kuvars'ın sesini duyup arkama döndüğümde onu gördüm. O da benim gibi yürümek istemiş olmalıydı büyük ihtimalle, siyah bir eşofman takımı üzerindeydi.

Ben hızla kulağımdaki kulaklıkları çıkarırken Kuvars da o sırada üzerindeki eşofman üstünü benim sırtıma yerleştirdi. "Üşümüştün."

"Günaydın." Az kalsın Kuvars Bey diyecekken zorlukla hareket eden ellerimi durdurdum. "Buna gerek yok." Üzerimdeki eşofman üstünü geri ona verirken sertçe bana baktı. "Ben de zaten şimdi içeri geçiyordum."

Ben yanında hissettiğim utançla daha fazla kalamayacağım için geri eve doğru yürümek için harekete geçerken Demirhan yeniden bileğimden tutup yüzlerimizi birbirine eşitledi.

"Şimdi mi gidiyorsun? Yürüyüş yapmak için çıkmadın mı?"

"Yok, ben vazgeçtim, gidip kahvaltı için Merve'ye yardım etmeliyim."

"Tamam," deyip bileğimdeki ellerini çekerken onun yeşillerine bakmadan hızla önüme dönüp yürümeye devam ettim. Kuvars da arkamdan söylendi.

"Kaç sen kaç, daha nereye kadar kaçabileceksin?"

Eve girdiğim gibi hızlı hızlı atan kalbimi yatıştırmak için soluklanırken bana seslenen Merve'yle sağıma döndüm, ne ara bütün ev uyanmıştı, daha az önce ev o kadar sessizdi ki herkesin uyuduğunu düşünmüştüm.

"Günaydın, ne bu sabah sabah nefes nefesesin?" Merve'nin sorgulayıcı ifadesine omuz silkerken o da halimi çok umursamamış olacak ki başka bir konuya atladı.

"Hadi çabuk ol, daha yapacak bir yığın işimiz var, şu Eliza Hanım'ı artık sabah sabah deli mi şey etmiş bilmiyorum kahvaltı hazırlama ayağına mutfağın altını üstüne getirdi, bir git ona bak, ben de Kuvars Bey'in bugün giyeceği takımı ütöleyeceğim."

Merve'ye başımı sallayıp Kuvars'ın giyeceği takım derken geçen bahsettiği TÜSİAD'ın başkanlığına bu gün geçeceğini hatırladım, onun için ne de büyük bir andı.

Merve benimle çene çalmak yerine yukarı çıkıp işlerine odaklanırken ben de adımlarımı sürüye sürüye mutfığa gittim.

"Bak artık beni arama, istemiyorum tamam mı, yeter, duymak istemiyorum, seninle aramızdaki her şey bitti. Zaten abim duyarsa ne olacağını düşünmek bile istemiyorum. Hayır adadaki eve geçmeyeceğim, artık abimle yaşayacağım! Yeter, senin istediğin olmayacak! Bitti!"

Eliza Demirhan bağıra bağıra kaos alanı haline gelmiş mutfakta bağırırken telefonunu kapatıp sinirle yere attı. Telefonun parçaları benim ayaklarıma kadar gelirken onun öfkeli gözleri hedefine beni aldı.

"Sen niye orada dikilip beni dinliyorsun?!"

Mutfağın içine geçip onun öfkesinin hedefi olmamak için yerdeki telefonunu alıp kenara koyarken cevap vermeden onun kesmeyi deneyip beceremediği domateslerin yanına gittim.

Benden bir cevap alamayınca kenara geçti. Sıkın bir nefes verip bastırmaya çalıştığı gözyaşlarını engellemeye çalışıp yapmaya çalıştığı omlete yine bütün dikkatini verdi.

İki dakika sonra tavayı yere atıp "Allah kahretsin! Olmuyor!" diye bağırması da aynı hızla oldu. Şaşkınlıkla onun öfkeli haline bakarken cebimden çıkardığım telefonumun notlar kısmına girdim.

"Eliza Hanım siz bırakın isterseniz, ben hallederim."

Ona yaklaşıp bana kızma ihtimaline rağmen notu gösterdim.

"Sen ne demek istiyorsun ya?" diye kızarak bir tepki verdiğinde hızla telefonumu cebime koydum. "Ben bir kahvaltı bile hazırlayamıyorum onu mu ima ediyorsun?"

Yaptığı dağınıklık yetmezmiş gibi şımarıkça kenardaki reçel kavanozunu tezgâha vurup kırılmasını sağlarken sertçe ona baktım, bu benim daha önce tanıdığım o kibar, eğlenceli Eliza Demirhan değildi. Özellikle Tuğçe olayından sonra iyice bana dış bilemişti.

Ben Eliza'yla yine aramızda bir tatsızlık çıkmasın diye bir şey söylemezken Merve içeri girdi. "Eliza Hanım bir sorun mu var?"

"Var! Çabuk toparlayın bu dağınıklığı, on dakika içerisinde de salonda kahvaltı hazır olmuş olacak!"

Merve bana değişik bir bakış atarken Eliza beni iterek dışarı çıktı, arkasından gidip bana böyle davranamayacağını, haddini bilmesi gerektiğini anlatmak istiyordum ama açıkçası son olanlardan sonra buna cesaretim yoktu.

"Tabii efendim."

Merve yanıma gelirken "Ne oldu be burada?" diye sordu bana. "Bu evin her işine de ben mi koşacağım, benden önce ne yapıyordun sen?"

Merve'ye gözlerimi devirip kenardan dökülen reçeli toparlamak için bir bez çıkarırken ağlamamak için çenemi kilitleyip dudaklarımı birbirine bastırdım, ne zordu şu muameleye katlanmak zorunda olmak, ne zordu gidilecek başka bir yolun olmaması...

Kuvars kahvaltı bile yapmadan takım elbisesini alıp TÜSİAD toplantısına katılmak için yola çıkmadan hemen önce kahvaltılıkları masaya dizen bana baktı. Yürüyüşünü bu soğukta yaptıktan hemen sonra eve gelip duş almıştı, hala saçları nemliydi ve açıkçası hasta olmasından korkuyordum.

"Sen niye yapıyorsun bu işleri?"

Eliza kahvaltı masasında başını kaldırıp bana bakarken Kuvars devam etti. "Yeni hastaneden çıktın, dinlenmen gerekiyor!"

"İyiyim ben, yardım etmek daha iyi geliyor, sıkıldım yatmaktan." Kuvars ona işaret diliyle anlattıklarımı okuyup gözlerimin içine baktı.

"Yine de yorma kendini."

Hayır hayır, şu an normal bir konuşmanın içerisindeyken dün akşamın hatırlarının zihnime sızmasına izin veremezdim. Tüm kan yüzüme çekilirken utançla dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kuvars'a başımı sallarken Eliza da abisinin yanaklarını öptü.

"Bugün bol şanslar, seni yalnız bırakıyorum ama yarınki davette sana eşlik edeceğim abi, haberin olsun."

Kuvars başını sallarken sordu. "Senin ne işin var orada, hiçbir zaman gelmezsin?"

Eliza omuz silkti. "Asıl senin ne işin var, K&E senin Türkiye piyasasındaki en büyük rakibin değil mi, neden onların 20.kuruluş yıl dönümlerine katılıyorsun?"

Merve elindeki tüm kahvaltılıkları tek seferde bırakıp içeriye geçerken ben de yapacak bir iş bulamayıp biraz daha Kuvars'ı görebilmek için kahvaltılıkları düzenledim.

"Çünkü iş dünyasında, ikimizde belli bir çevreye hitap ediyoruz, gitmezsem ayıp olacak."

Eliza başını sallarken Kuvars bana döndü. "Cemre de yarın benimle gelecek."

Bir yumru boğazımda takılı kalırken öksürmeye başladım.

"Ne?" Eliza'nın sorusu üzerine Kuvars hangimize döneceğini şaşırırken en sonda ben de karar kılıp masadaki sudan bana bir bardak doldurup uzattı. Benim iyi olduğuma emin olduktan hemen sonra Eliza'ya döndü.

"Tekrar ne soruyorsun Eliza, hadi vaktim yok, hoşça kalın."

Kuvars dışarıya giderken Eliza hala suyunu yudumlamakta olan bana döndü. "Kıyafetin var mı bari?"

O tek kaşını kaldırıp bana bakarken yarınki davete katılmayı asla düşünmeyen ve bir anda şoka uğrayan benim hiç düşünmediğim bir başka mevzu gelip beynimin orta yerine oturdu: kıyafet!

Hızla Eliza'ya başımı sallarken "İyi," dedi. "Hiç olmazsa bir konuda rahat edeceğiz öyleyse. Masayı kaldırın, yemeyeceğim, dışarı çıkıyorum ben."

Boşu boşuna kurduğumuz kahvaltı masasına mı yoksa halime mi yanayım bilemezken Eliza topuklu ayakkabılarının üzerinden yükselerek odasına gitti.

"Ay bu ne be! Ömür törpüsü be!" Merve yanıma Eliza gider gitmez gelirken tüm konuşulanları dinlediğini anladım. "Kızım sen sabır taşı mısın ya, kadına bak üç laf ediyor beşiyle ezmeye kalkıyor seni, bu ne be!"

Ona sesini alçaltmasını isteyen bir ifade yaparken fısıldamaya başladı. "Adam seni kalkmış davete götürmek istiyor, seni iş dünyasıyla tanıştıracak, bir şeyleri resmiyete dökcek, bu onu yediremiyor yoksa ne olacak."

Telefonumu çıkartıp notlar kısmını açarken hızlı hızlı yazı yazıp Merve'ye gösterdim.

"Saçma sapan konuşma, davete gidecek halim yok herhalde, akşam gelince konuşacağım Kuvars Bey'le."

"Kızım sen salak mısın, kardeşinin yediği bok yüzünden neden gidip adama patlıyorsun, biraz kendi hayatını düşün, şu Eliza mıdır nedir mutlu etme be onu."

"Merve sen delirdin mi? Ben nasıl öyle bir yere giderim? Ne yaparım, kimseyi tanımıyorum, etmiyorum. Kuvars Bey bile bir anlık söyledi onu. Oturup düşünse ne dediğinin farkına varacak."

Merve kahkaha attı.

"Valla bence burada düşünmesi gereken Kuvars Bey değil sensin, ben seni dilsiz zannediyordum kör değil. Adam seninle ilgileniyor ve sen kendinden uzaklaştırıyorsun. Kardeşi gelip iki laf etti diye vaz mı geçeceksin hemen! Görümce işte, zengin de olsa görümcelik yapıyor."

Ben gözlerimi devirirken Merve'nin söylediklerinin haklılık payı yüzüme vurdu, evet bu davete uygun olmasam bile, Eliza Demirhan'a da pabuç bırakmak istemiyordum.

"Tamam," yazdım telefon ekranına. "Gideceğim."

"Ha işte şöyle yola gel, kız Cemre, sen ve bu Kuvars Bey olursanız bu tavsiyelerimi unutmayıp maaşıma zam yaparsın dimi?"

"Bu nasıl, bunu giysem davette?" Merve küçük odamın yatağının içinde Ivana Sert misali oturup üzerimdeki siyah dizlerime kadar uzanan düz, kışlık elbiseye bakarken telefon ekranımda yazan soruya yüzünü buruşturdu.

"Zahmet etmeseydin Cemre, az önce üstündeki tayt ve kazakla da gidebilirdin yani."

Telefonumu ondan alıp yeniden "Olmamış mı?" yazarken Merve güldü.

"Hala soruyor musun? Sana güvenmediğim için yukarıdaki dün asla giymem dediğin kıyafetlere baktım ama onlarda iş yok, davet olduğu için abiye tarzı bir şeyler olması lazım. Hadi gel Eliza Hanım dönmeden gidip sana doğru düzgün bir elbise bakalım."

Oflarken zaten dün dünya kadar alışveriş yapıp paramı bitirdiğim için çok fazla açılmayacağımın bilincinde üzerime montumu geçirdim. Eliza kıyafet sormasaydı büyük ihtimalle Merve'yi zerre umursamadan

üzerimdeki dün bir butikten aldığım siyah düz elbiseyi giyer giderdim ama onu verdiği tepkiye pişman etmek istiyordum.

-
AVM'de geçen iki buçuk saatin ardından Merve beni çekiştirerek Beymen'e soktu. Bütün uygun fiyatlı, benim bütçeme hitap edecek markaları gezmiştik ama Merve hiçbirine olur dememişti.

"Kızım biraz akıllan ya, millet özel tasarım kıyafetle gelecek, sen Koton'dan aldığın günlük elbiseyle mi?"

Ona hak vermemek mümkün değildi ama ısrarla anlamadığı şey, yüz kere ona yazıp vermeme rağmen paramın olmamasıydı. Bir kere Kuvars Bey'den istememi bile teklif etmiş, ben ona sertçe bakınca susmuştu.

"Hadi sen geç kabine, ben sana getireceğim beğendiklerimi." Onu onaylayıp kabine giderken bana getirmiş olduğu kıyafetleri denemeye başladım. Sadece üç taneydi, biri gece mavis, üstü full kapalı ama mini bir elbiseydi. Ben sevmiştim şahsen, marka olmasına rağmen uygundu bile.

"Çok sıradan, bir kere sen uzun boylu değilsin, bacaklar güzel durmuyor, kırmızıyı dene bir de."

Çok teşekkür ederim Mervem, bu iltifatlara mazhar olmak büyük bir şeref.

İçimden Merve'ye söylene söylene kabine geri girip diğer kıyafeti üzerime geçirirken oflayarak aynadaki aksime baktım. Aslında gerçekten bu ben değildim, gitmek istemiyordum, sadece evde oturup derslerime dair eksiklikleri tamamlamak ve mümkün olduğunca Demirhan'lardan uzak durmak istiyordum.

"Hadi ama Cemre, biraz çabuk olur musun? Çok vaktimiz yok!"

Kırmızı elbiseyle dışarı çıktığım gibi Merve beğeniyle süzdü beni. "Eh bu idare eder ama biraz ödem toplamış vücudun, eve gidince bir şey yeme yarınki davete kadar."

Gözlerimi yeniden devirip kabine girerken Merve bana seslendi. "Diğer kıyafeti de giy ama içimizde kalmayın."

Diğer elbise siyah, uzun, sadece sırt dekoltesi olan bir parçaydı ve çok şıktı açıkçası. Üzerimdeki kırmızıysa göğüs dekoltesi olan, midi boy bir elbiseydi, rengini beğenmişim ve yeni bir kıyafet denemek istemiyordum Ama Merve'nin zoruyla kırmızıyı çıkarıp siyahı giydim,

fermuarını çekmek için yine ondan yardım alıp geri dışarı çıktığımda bize yardımcı olan görevli de Merve de beğeniyle baktılar.

"Bu çok iyi olmuş, tam aradığımız parça, hem çok abartılı değil hem de marka. O geceye yakışır, bunu alıyoruz."

Görevli ben kıyafeti çıkardığım gibi benden alırken son anda etikete bakabilmeyi akıl ettim. 4499 TL yazan etiket gözlerimi iri iri açmama neden olurken şokla Merve'ye döndüm. Ona kendimi anlatamayacağım için hızla telefonumun notlar bölümünü kullandım yeniden.

"Asla alamam bunu, çok pahalı!"

"Ne bekliyordun canım, yüz liralık kıyafetle gitmeyi değil herhalde, daha bunun ayakkabısı var, çantası var, çantanın da marka olması şart."

Gözlerim ve ağzım iri iri olurken *"Merve saçmalama," yazdım. "Ben nerden getiririm bu parayı. Alamayız, eve dönelim, ben bir mazeret söylerim yarın."*

"Paran yoksa ben yardım ederim, yanlış anlama tabii ki borçla!" Duraksadı. "Ama Allah aşkına şu Eliza mıdır ne haltsa onun ağzına laf verme, git şu davete!"

Eve neredeyse beş bin liralık bir kredi borcu, davet dışında bir daha hiçbir yerde giyemeyeceğimden yüzde yüz emin olduğum on beş santimetrelik ince topuklu ayakkabım, yeni sırt dekolteli elbisem ve telefonumu ve cüzdanımı koymak için aldığım küçük çantamla döndüm. Bu ay kendimi aşırı sıkıştırmıştım, on beş bin lira kredi borcunu nasıl ödeyebileceğimi hala bilmiyordum, birkaç taksit yapmıştım ve belki Kuvars'ın asistanından avans alabilmeyi umuyordum.

Merve geldiğimiz gibi yorulmak nedir bilmeyip balık yapmak için mutfığa giderken ben de Kuvars'ın katıldığı genel kurulu canlı veren bir ekonomi kanalını televizyonda açtım. Sırayla iş adamları çıkıp konuşmalarını yapar, ekonomiyle ilgili benim anlamadığım bir yığın konu konuşulurken dakikalar akıp gitti.

Kameralar bir yığın takım elbise kadın ve adamı gösterip en sonunda birbiriyle tokalaşan Kuvars Demirhan ve Ali Koç üzerinde dururken nedense onların Fenerbahçe üzerine koyu bir sohbete girdiklerine yüzde yüz emindim.

Ben yüzümde gururlu gülümsememle yeni başkanın adaylardan açık ara bir farkla Kuvars Demirhan olduğu açıklanırken Kuvars lacivert takım elbisesinin önünü ilikleyip hızlı hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp o kürsüye geçmeden hemen önce eski başkanın elini sıktı. Daha yirmi sekizindeydi ve orada olmaya hak kazanan en genç iş insanıydı.

"Öncelikle önümüzdeki iki yıl boyunca TÜSİAD'ı yönetmek sorumluluğunu layık gördüğünüz, görev verdiğiniz yeni yönetim kurulu adına teşekkürlerimizi sunuyorum. Görevi kendisinden devraldığım Simone Kaslowski'ye ve yönetim kurulu üyelerimize de ayrı bir parantez açmam gerekiyor, yaptıkları önemli çalışmalar için. Rahmetli babamın on yıl önce oturduğu koltuğa yirmi sekiz yaşında oturmak büyük gurur."

Durdu yeşil gözleri kameranın odağına bakarken ekranın diğer tarafında görünen iş dünyasının insanları da aynı benim gibi nefesini tutmuş bir şekilde onu izliyorlardı.

"Yapılacak iş çok, özellikle ülkece içinde bulunduğumuz ekonomik kriz döneminde en büyük sorumluluk bu salonda oturan bizlere düşüyor, üretim ekonomisine geçip ihracatın arttığı, Türk Lirası'nın değer kazandığı, yeni girişimcilerin doğduğu, rekabetçi piyasa ekonomisi, sürdürülebilir kalkınma ve katılımcı demokrasi anlayışının benimsendiği bir toplumsal düzenin oluşmasına katkı sağlayacağımız yeni projelerin olduğu bir iki yıl geçirmek için üzerimize düşen tüm sorumluluğu alacağız. Teşekkürler."

İş adamları onu ayakta alkışlarken, tüm haber kanalları yeni başkanı duyururken gururla gülümsedim.

Tabii Kuvars'ın bu başarısını Merve görünce bir gözleri büyüdü ama hemen arkasından Merve'liğini yapıp şu cümleyi etti. "Ya bu ekonomi kanalları da ısrarla doları düşürmekten bahsediyor, bize ne dolardan canım, biz TL kullanıyoruz. Gel gel bırak bu boş işleri, bak yeni bir dizi başlamış onu izleyelim."

Merve'ye gülüp sofrayı kurmak için mutfığa geçerken sadece her zamanki gibi umursamamaya çalıştım.

-

Gece odamdaki seslere gözümü açarken uykulu uykulu yerimden doğruldum ama hızla belime dolanan eller buna izin vermezken yeniden başım yastığa değdi, kokusundan kim olduğunu tanırken başımı onun çıplak göğsüne çevirdim.

"Tebriklerden anca eve gelebildim," diye homurdandı başını benim boynuma yerleştirirken, o da benim kokumu içine çekerken belimdeki kolları iyice sardı beni. Benim bu kendime zorla aşağıda ayarladığım odadaki yatak tek kişilik sayılırdı ve Kuvars cüsseli bir adam olduğı için yarısı dışarıda kalıyordu.

"Sikeyim, bu yatak niye böyle?"

Onun da yatağına yerleşebilmesi için beni iyice göğsüne çekmesine sesim çıkmazken iyice yekvücut olduk.

"Hadi uyu," dedi bana. "Uykun açılmasın."

Onun göğsüne yatıp neden geldiğı gibi soluğı yanımda almış olmasını sorgulamazken kendimi akışına ve uykuma bıraktım.

Diğeri sabah uyandığım da gece ne olduğunu yeni yeni idrak edebildim, hala Kuvars'ın üzerinde ve onun kolları arasındaydım. Nasıl uyumuşsak hala o pozisyondaydık. Onun ıplak göğsünün tam üzerindeydim, onun başı da benim boynuma sokulmuştu, kokusu buram buram ciğeriimi bayram yerine döndürürken ona hissettirmeden hafifçe öptüm.

Üzerinden zorlukla on beş dakikalık bir uğraş sonucu kalktığım da hızla Kuvars'ı uyandırmadan üzerime giyeceğim kıyafetleriimi alıp banyoya giydim. Orada üzerime bir siyah kot bir de ince siyah kazak giydikten sonra dün yapmış olduğum balıksırtı örgüsüne dokunmadım, hala gayet toplu görünüyordu.

Dişleriimi fırçalayıp kirpikleriimin üzerinden rimelle geçtikten sonra yine parmak ucumda Kuvars'ı uyandırmadan komodindeki telefonuma ulaştım, saat öğlen biri gösterirken şaşıarak olduğum yerde zıpladım. Ne kadar zamandır uyuyorduk böyle? Kuvars'la beraber yatınca zamanın nasıl geçtiğini fark edememiştim bile.

Merve'nin gelip bizi böyle görmediğini umarken kapımızın kilitli olduğunu fark ettim, büyük ihtimalle gece Kuvars geldikten sonra arkasından kapatmıştı.

Bir derin nefes verirken Kuvars'ın yanına gidip omuzlarından sarstım, uykusu ağır bir adamdı ve homurdanarak yana döndü, elini yatağın kenarına atıp beni bulamazken yeşil gözleri yavaşça aralandı.

"Cemre?"

"Kuvars Bey saat öğlen olmuş, kendi yatağıınıza geseniz daha iyi olacak."

"Hala Kuvars Bey mi diyorsun sen bana güzelim?"

Kuvars yataktan doğrulup zaten dağınık olan saçlarını iyice dağıtırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tamam," dedi hızla Kuvars bu konuyu geçiştirip. "Benim şirkete gitmem lazım, sonra bu davete gideceğiz, seninle Eliza'yı almaya gelirim."

Derin bir nefes alırken dünden beri aklımda dolanan ihtimali zihnimden geçirdim. Ben o dünyaya ait değilken ne sıfatla beni götürmek istiyorsun diye... Ama sadece düşünceyle kaldı, bunu sorarsam içine gireceğim utanç buhranını düşünmek bile istemiyordum.

Kuvars şirkete gidip Eliza da davete katılacağı için ev kuaförler ve makyözlerle dolarken ben de evdeki işleri halledip bu sabah kırtasiyeden kargoyla gelen test kitaplarımı çalışma masasının hemen üzerine yerleştirdim. Özenle matematiği ve geometriyi sözel derslerden ayırıp fen bilimlerini de rafa dizerken her birinde umutla gezdirdim parmaklarımı.

Çok ara vermiştim ama yeniden başlayacak ve bu sefer hiç hız kesmeden devam edecektim, o bölüm kazanılacak, o tercih listesi en iyi üniversitelerle dolacaktı, buna yürekten inanıyordum.

"Kızım sen hala bu kitap zımbırtılarıyla mı oyalanıyorsun, görende seni doktor olacaksın sanır, ne anlıyorsan? Saat olmuş beş, zaten saat sekiz gibi gideceksiniz, ne zaman hazırlanmaya başlamayı düşünüyorsun?"

Ben Merve'nin tepkisinden ziyade, çünkü artık ona alışmıştım, sorusuna şaşıırken daha üç saat olduğu için garipsedim. Gayet son bir saatte makyajımı, saçımı yapıp kıyafetlerimi giyebilirdim. Acelesi neydi ki?

Ama Merve bana aldırmadan beni duşa soktu, kendisi de ona ait makyaj malzemelerini ve maşasını getirip odama yerleştirirken ben de bir güzel banyo yaptım, uzun uzun. Her yanımı çiçekli duş jeliyle yıkayıp duruladıktan sonra Kuvars'ın üzerime sinen kokusundan arındığım için biraz buruk bornozuma sarılıp saçlarımı iyice kuruyana kadar kurutma makinasını çalıştırdım.

Aynanın karşısında nemlendiricimi sürerken Kuvars'ın beni banyoda yakaladığı anların zihnime düşmemesi için çırpındım durdum.

Dün Merve'yle aldığımız sırt dekoltesine uygun sutyeni takıp ten rengi bir de tanga giyip elbisenin altında çamaşırlarımın belli olması ihtimalini yok ettim. Kendi başıma zar zor, çırpına çırpına elbiseyi giyip fermuarı için el mecbur Merve'den yardım aldıktan sonra içeriye geçtim.

İnce topuklu on beş sanimetrelilik ayakkabılarımı giydikten sonra odamdaki boy aynasından kendime baktım. Saçlarımın korkunç görünmesine karşı elbise o kadar güzel duruyordu ki, âşık olmuştum.

Merve saçlarımı arkamda toparlayıp önce makyajıma başlarken benim tenimin en az iki ton açığında kendi kapatıcılığı yüksek fondötenini yüzüme yedirdi.

"Sen karışıp durma, bugün kendini bana bırak, sana kalsa makyajsız gideceksin zaten. Bak Eliza'ya bir kıyafet giymiş, gören kendi kraliyet törenine gidiyor sanır. Şimdi balodaki diğer kızlar da öyledir, bana bak sakın öyle ezik mezik durma, dimdik otur tüm gün. Hatta oturma, hep ayakta dur, Kuvars'ın kolundan da hiç çıkma, ne olur ne olmaz, sana bu topuklu ayakkabılarla hiç güvenemiyorum ya neyse."

Ona gülümserken kenardaki not defterine "*Teşekkür ederim Merve J*" yazdım. Her beş lafından üçünde bana laf soksa bile yine ondan beklemeyeceğim bir şekilde bana yardımcı olmuştu.

"Aman ne demek, senin için yapıyorum sanma, ileride maaşıma gelecek zamları düşünüyorum ben."

Ona gülümserken bronzer'dan aydınlatıcıya kadar her aşamayı atlamadan tam anlamıyla bir makyaj çıkardı ortalığa, gözlerimi öyle belirginleştirmişti ki hiç far kullanmadan hayran kalmıştım. Dudaklarıma da kırmızı alt tonlu ama daha hafif duran bir ruj sürmüştü. Hayatımda daha önce hiç olmadığım kadar güzel ve özgüveni yüksek hissediyordum.

"Şimdi saçlara geçelim."

Merve saçlarımı önce düzleştirip ardından kendi maşasıyla uçlarını dalgalandırırken saçlarımı yandan ayırıp sırt dekoltemi kapatmayacak şekilde tel tokalarla öne sabitledi. Kendi saç spreyinden sıkıp saçlarımın bütün gece asla kıpırdamayacağından da emin olduktan sonra yeniden kapatıcıya uzandı.

"Şimdi şu vücudundaki izleri halledelim."

Boynumda Kuvars'tan kalan morlukları ve kollarımdaki yanıklarımın kalan izleri kapatıp sağ ayak bileğime eğilirken "Burası kapanmaz," dedi. "Feci olmuş mümkün oldukça sağ bacağını sol bacağının üzerine at ki sağ bileğin görülmesin." Onu onaylarken açıkta kalan sırtıma da vücut fondötenini yedirdi iyice.

"Ve bu kadar, harika oldun, Allah'ım kimlerden ne şaheserler yaratıyorum."

Ona sessizce gülüp ayağa kalkarken topuklarımın üzerinde birkaç alıştırmayı yaptım.

Merve birkaç işini halletmek için dışarı çıkarken ben de alıştırmalarımı devam ettim. O geri geldiğinde çantamın içine kredi kartımı, bir miktar nakit parayı ve zar zor sığdırabildiğim telefonumu koydum.

Sallanan sahte küpelerimi de takarken Merve geri geldi. "Kuvars Bey geldi, Eliza Hanım da indi aşağı, seni bekliyorlar."

Güven kokan sağlam adımlarla salona yürürken beni ilk gören Eliza oldu. O kadar şık bir elbise giymişti ki, ona hayran kalmamak imkânsızdı, gerçekten Merve'nin dediği salonun ortasında bir peri kızı duruyordu. Makyajı, toplu saçları... Her şeyiyle bir bütündü ve eğer gideceğimiz yerde de böyle kadınlar varsa eğer kıskançlıktan Kuvars'ı parçalayabilirdim.

"Hadi Cemre de geldi gidelim." Eliza abisine seslenirken Kuvars Demirhan'ın yeşilleri bana döndü. Ben onu incelerken bir kuvvet onu durdurdu, siyah bir smokin giymişti, çok şık duruyordu, her zamanki gibi nefes kesici yakışıklılıktaydı.

"Cemre."

Kuvars'ın ağzı açılıp geri kapanırken ne söyleyeceğini bilemedi. "Ne kadar güzelsin."

En sonunda ağzından dökülen bu cümle beni ona biraz daha âşık ederken davet için hızla yola koyulduk.

Davet Beşiktaş'ta boğaz manzaralı, ünlü, Four Seasons Otel'deydi, her şey o kadar güzel hazırlanmıştı ki hayran kalmamak elde değildi. Balo salonu iş dünyasının altın isimleriyle doluydu, benim bile çok net isimlerini haberlerden tanıdığım bir dolu insan vardı.

Heyecanla içeri girip insan kalabalığının Kuvars ve Eliza'nın başına toplaşmasını izlerken ben bir adım geriledim. Herkes Kuvars'la tokalaşmayı bekleyip onun ağzından çıkacak tek bir sözü dinlerken

Kuvars yanından uzaklaşan bana bakıp koluma girdi, beni tam yanına çekip insanların elini sıkmaya devam ederken Eliza da sıkın bir bakış atıp gözlerini etrafa çevirdi.

"Bu genç hanımla bizi tanıştırmayacak mısın oğlum?"

Kuvars benim gözlerimin içine bakıp beni takdim ederken "Cemre Erdem," diye tanıttı. Karşımdaki adamlarla tokalaşırken onların söylediği her kelimeye sadece gülümseyebildim.

Erkekler çabucak iş dünyası hakkında bir sohbete dalarken kendi masamıza geçme şansı bile bulmadık, üzerimde hissettiğim kesik bakışlar beni şaşırtırken bazı insanların beni göstererek kim olduğumu sorduğunu gördüm. Şüphesiz bu etki Kuvars yanımda diyeydi.

Bir kere daha özenli geldiğim için mutlu olurken bu insanların arasına alelade çıkmamak beni tatmin etti.

"Oo Demirhanları burada görmek ne büyük şeref!" Kokteyl masasındaki Kuvars'a merhaba demek için çırpınan herkes geri çekilip gelen adama bakarken sarışın, uzun saçlı bir adam gördüm. Kuvars'ın boylarında, Kuvars gibi cüsseliydi. Onun kim olduğunu çözemezken Kuvars'la tokalaştılar.

Kuvars'ın yüzünde Yiğit'i görmeden hemen önceki ifadenin aynısı oluşurken karşıdaki adamı sevmediğini anladım. Elim hızla onu rahatlatmak adına sağ eline giderken o da bu hamlemi elimi tutarak karşıladı. Parmaklarımız birbirine dolanırken nefesimi tuttum.

Bu gelen sarışın adam eğilip Eliza ile de el sıkışırken Eliza'nın ondan ayrılmayan öfkeli bakışlarını gördüm ama bu öfke abisininkinin aynısı değildi, içinde özlem de taşıyordu.

İkisi arasında gelip giderken ben mi yanıliyorum acaba diye düşündüm ama bu sarışın adamın gözlerinin içinde de aynı özlem duygusu kol geziyordu. Aralarında kesinlikle bir ilişki olmalıydı! Kesinlikle!

"Hanımefendi?" Adam bana doğru dönerken elini uzattı bana.

"Cemre Erdem." Bu sefer beni Kuvars yerine Eliza tanıtırken adamın bakışları yeniden ona döndü.

"Çok memnun oldum, ben de Kılıç Keskiner bu davetin sahibinin oğluyum, K&E Partnership'in hissedarlarından birisiyim."

Ağzım açık kalır şaşkınlık buram buram damarlarıma yayılırken yeni yeni olayı çözebildim, dün sabahki telefon konuşması, zamanında Tuğçe'nin Eliza'ya sürekli yaptırımları... İşte her şey bu kadar basitti,

Eliza Demirhan abisine ihanet ediyor, iş dünyasındaki en büyük rakibiyle beraberlik yaşıyordu. Hem de bu rekabet internetten okuduğuma göre öyle yeni olan bir şey değildi, Kuvars'ın babasının döneminde başlamıştı. İki dev şirket hem birbirine iş dünyasında zarar veriyor hem de el altı oynamayı yeri geldiğinde biliyordu.

Ve şimdi Eliza Demirhan da tam bu kaostun ortasındaydı.

Büyük ihtimalle o gün beni göndermesinin sebebi de buydu, abisinin bu olayı öğrenirse vereceği tepkiden öylesine korkuyordu ki, Tuğçe'nın yaptırımlarına ses çıkarmamak zorunda kalmıştı. Ne demişti beni kovarken? Buna mecburum.... Şimdi her şey o kadar açıktı ki...

Keyifle bu ikisini izlerken Kuvars ve Kılıç arasındaki konuşma ne kadar nezaketli görünürse görünsün masaya yansıyan geriliminden rahatsız olan başka konuklar hemen yeni konular açtı.

"Benim ilgilenmem gereken başka konuklarım daha var, müsaadenizi istiyorum." Gitmeden önce son kez Eliza'ya bakarken masadakilerden bir başkası Kuvars'a TÜSİAD başkanlığıyla ilgili soru sordu.

Eliza da fırsattan istifade arada kaybolup hızlı adımlarla balo salonun dışına yürüyen Kılıç Keskiner'in arkasından giderken ben de al el acele masadan çantamı aldım.

"Nereye?"

Kuvars parmaklarımdan tutup beni kendine doğru çekerken işaret diliyle hızla ona lavaboya gitmem gerektiğini anlattım.

"Ben de geleyim seninle."

"Lütfen ben beş dakikaya dönerim, siz konuşmanızı bölmeyin."

"İyi, tamam, çabuk ol ama."

Ona başımı sallayıp artık gözden kaybolan Eliza Demirhan'ın gittiği yolu takip ettim. Balo salonundan çıkıp otelin dar koridorlarından birine uzanırken yol hiç şaşmadan takip ettim.

"Seni sevdiğimi biliyorsun Eliza! Beni delirtmek için yapıyorsun başka açıklaması yok!"

Gelen sese doğru giderken temizlik odası yazan kapısı açık yerde onları birbirine sokulmuş bir vaziyette buldum. Hızla beni fark etmemeleri için başımı çevirirken Kılıç Keskiner Eliza Demirhan'ı öpmeye başladı.

Gördüğüm ilişkiden emin olmuş bir şekilde ama onların mahremine saygı duyacak şekilde içeriye geri dönmeye karar vermişken geri

dönerken elim temizlik süpürgesine çarptı ve süpürge ciddi bir ses çıkararak yere düştü.

"Kim var orada?" Kılıç Keskiner bana doğru seslenirken arkamda bana bakan çifti görmem aynı anda oldu.

"Cemre!" Eliza korkuyla adımı söylerken onun gözlerine ilk defa cesur bir ifadeyle baktım. Evet, belki arkasından gelip bütün bunları yapmamam gerekiyordu ama içimdeki dün sabah Eliza'ya çok kötü bir şekilde kırılmış olan kız onun canını yakmamı söylüyordu.

"Kılıç sen davetine geri dön, ben bir Cemre'yle konuşayım."

Kılıç Keskiner bir bana bir de Eliza'ya bakarken en sonunda "Peki," diyerek gitti ve beni Eliza Demirhan ile yalnız bıraktı.

"Senin burada ne işin var?"

Küçük çantamdan zorlukla çıkardığım telefonumun notlar kısmına girip hızla düşündüklerimi yazarken telefonu okuması için Eliza'ya uzattım.

"Önemli olan benim ne işim olduğu değil sizin ne yaptığınız!"

Eliza sıkın bir nefes verirken kenardaki sandalyeye oturdu. "Bak," dedi. "Açıklayabilirim. Durum senin sandığın gibi değil, sakın abime bir şey söyleyeyim deme."

Yüzümde buruk gülümsemeyle telefonumu avucumun arasına alıp yeniden notlar kısmına girdim. Nedensizce şu an aklıma sadece Tuğçe söyledi diye beni kovan, dün nedensizce beni aşağılayan bu kızın kovulma anımda ona durumu açıklamak için kâğıda yazı yazarken bana engel olması geliyordu. "Lütfen yazma, çok üzülererek söylüyorum ki işine son vermek zorundayım," demişti. Ben o gece bir başıma cebimde bir kuruş para olmadan sokakta kalmıştım. Ne kadar da soğuk bir geceydi...

"Boşuna açıklamakla uğraşmayın. Anlaşabiliriz sizinle, ben bugün gördüklerimi abinize söylemeyeyim siz de şimdi burayı terk edip eşyalarınızı toparlayıp artık adadaki evinize mi gidersiniz, başka yere mi gidersiniz oraya gidin."

Eliza yazdıklarını okuduktan sonra bana baktı, ona gülümserken ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı. "Seni yılan! Sen kendini ne sanıyorsun, sen kimsin de o evin asıl sahibine gidin diyorsun?"

Gözleri alevler saçarken ayağa kalktı.

"Tamam o zaman, ben gidip abinizle konuşayım, bir de bakalım o benim gibi insaflı davranıp sadece sizi gönderecek mi, yoksa bir daha Kılıç

Keskiner'in K'sını bile andırmayacak duruma mı getirecek?"

Benim gülümsememe yaşlı gözleriyle karşılık verirken içimdeki nefret soğudu, ısınmak için o gece hastaneye gidişim ama orada yer olmadığı için yeniden bahçede ayakta bekleyişim... Gözyaşlarım... Hepsi bir bir aklıma geldi.

"Ben içeri gidiyorum," dedim. "Siz gelirsiniz sonra."

Ben adım atıp yeniden koridora giderken arkamdan zayıf ve tiz bir ses duydum. "Tamam Cemre, kabul, abime tek kelime etme, yarın sabah hemen gideceğim."

Ona geri döndüm.

"Sabah çok geç, bu gece o evde olmayacaksınız."

O yazdığım yazıyı okuyup dişlerini sertçe birbirine bastırırken ben de Kuvars çabuk olmamı söylediği için ama hiç acımadan salona geri döndüm.

Yorum yorum yorum yapının lütfen :)

Instagram: hikayelerindeyasar

19.BÖLÜM "GECE"

Instagram: hikayelerindeyasar

Çok yorum+Çok oy= Salı yeni bölüm

19.BÖLÜM "GECE"

Davet salonunun köşesinde sunulan canlı çello ve piyano düeti tüm salona hoş melodiler bırakırken ayaklarımı basmaya çalıştığım yer zemini sanki altımdan kayıyormuş gibi hissediyordum. Düşünceler insan beynini yiyip bitiren kurtçuklara benzer, şimdi buna yakından tanıklık ediyordum. Birbirinden ayrı sesler, fikirler, durumlar ve tarzlar beynime akın ederken sadece yürümeme rağmen koşuyormuşçasına nefes nefese kaldım.

Aman Allah'ım az önce ne yapmıştım ben?

Eliza. Ah, Eliza. Ona hiç acımadan bu evden bu gece gitmesine söylemiş miydim gerçekten? Bunu yapan ben miydim, yoksa içimde büyüyen nefret miydi?

Sorular, düşünceler... İyice alabora olurken pelte kıvamına gelmiş ayaklarım beni daha fazla taşıyamadı.

"İyi misiniz?" Bir genç kız kolumdan tutup herkesin gözü önünde yere düşmemi engellerken diğer eliyle de belimi destekledi. "Gelin lavaboya geçelim, bir elinizi yüzünüzü yıkayın, tansiyonunuz düştü sanırım ben size mutfak bölümünden tuzlu bir şeyler getireyim."

Ona karşı koyamazken yeniden dik durmaya çalışıp adımlarımı salonun çıkışına doğru hizaladım. Eliza'ya "Bu gece git," demiştim. Ne cesaretle? Ne hadle?

Tamam, çok kırgındım, hatta kırgın olmanın da ötesindeydim. O aşağılayıcı bakışlardan, olur olmadık bana bağırmasından, bir gün cebimde peş parasız kovulduğum için...

Ama bu, bu şekilde mi olmalıydı? Ona acımıyordum, benim gibi kimsesiz değildi en azından ve artık iyi bir dersi hak ediyordu ama ben ne hadle bunu yapabileceğimi düşünmüştüm...

İçimde hala güçlü durmaya çalışan bir taraf "Sen de insansın, işveren olsa bile kimsenin sana o şekilde davranmaya hakkı yoktu, iyi

yaptın, dersini verdin," diyordu. Diğer taraf ise "Bu senin haddin mi, sen iyi kıyafet giydin, bir davete geldin diye kendini öyle bir insanla âşık atabilecek durumda mı gördün saf?" diye bas bas bağıırıyordu.

Dağılmıştım...

"Şu suyu için lütfen." Beni buraya getiren kız lavabodaki koltuklara oturmamı sağlarken bir bardak su uzattı bana. Sudan bir yudum alıp kenara koyarken beni izleyen kişi tedirgince konuştu.

"Yüzünüzü yıkayın, ben de size tuzlu bir şeyler getireyim."

Ben avuçlarıma su doldurup enseme dokundurup biraz daha iyi hissederken kızın bileğini tuttum. Çantamdan çıkardığım telefonumun notlar bölümüne "Gerek yok, ben birazdan kendime gelirim, çok teşekkür ederim," yazıp ona verdim.

Kız gözlerimin içine bakıp ağzı açılıp kapanırken konuşamadığımı anlayıp bozuntuya vermedi. "Ne demek, iyi olduğunuzdan emin misiniz? Sizinle burada kalabilirim?"

Telefonumu geri alıp "Çok teşekkür ederim, hiç gerek yok," yazdım.

"Peki," dedi genç kız bir ağız dolusu gülümseyerek. "Bu arada ben Ceylin."

"Cemre. Çok memnun oldum."

Kızın gidişinin ardından lavaboda yalnız kalırken başımı ellerimin arasına alıp kara kara düşündüm. Artık yapacak bir şey yoktu, bir kere Eliza'ya gitmesini söylemişim, şimdi arkasından gidip lütfen geri dön diyecek halim olmadığına göre bu bir anlık nefret dolu, içimi boşaltmak için yaptığım hareketimin tüm sonuçlarına katlanmam gerekecekti.

Daha güçlü, kendimle yüzleşmiş bir şekilde ayağa kalkıp aynadan kendi kırık gözlerime bakarken içimde küçükte olsa Kuvars'a olanları söylememi arzulayan tarafı yok saydım. Her ne olursa olsun iki kardeşin arasına girip onların ilişkilerine zarar verecek bir şey yapmak istemiyordum, zaten eğer söylenebilecek bir şey olsa emindim ki Eliza çoktan söylemiş olurdu.

Son kez aynada kendi kıyafetimi kontrol edip biraz çekinerek, biraz da ısrarla üzerimde meraklı bakışlardan sakınarak salona yeniden giriş yaptım, artık kendimle iç hesaplaşmamı tamamladığıma gölre ayaklarım yere daha sağlam basıyordu, bu yüzden yine düşmeyeceğime güvenerek Kuvars'ın oturduğu masaya doğru ilerledim. Artık kokteyl yerinden ona rezerve edilen masaya geçmişti ama hala etrafı iş

dünyasının saygın isimleriyle çevriliydi, herkes onun ağzından çıkacak tek kelimeye bakıyordu, onu iş hayatında kırk yılı devirmiş insanları etkilerken görmek o kadar güzeldi ki...

Ona doğru yaklaşırken yanındaki ısrarla bir şeyler anlatan adamın yüzüne bakmadan çevreye göz atıp sıkkın bir nefes verdiğini gördüm. Onun birini ararmış gibi bakan yeşil gözleri beni fark ederken yüzündeki sıkkın ifade kayboldu.

Kalp atışlarım hızlanırken topuklu ayakkabılarımın üzerinde düşmeden yürümek için bütün gayretimi gösterdim.

"Nerde kaldın?" Gider gitmez bana Kuvars tarafından iletilen soruya şaşırırken omuz silktim. Hayatımın en aksiyonlu on beş dakikasını ardımda bırakmıştım sanırım. Eliza Demirhan'ı sahibi olduğu evden yollamıştım resmen, hala parmaklarım titriyordu. Hala ben bile kendi yaptığım şeye inanamıyordum.

"İyi misin sen?" Kuvars gözümün önüne gelen saç kulağımın arkasına sıkıştırırken sordu, ona gergin bakışlarımı yumuşatarak başımı salladım. Az önceye göre daha iyiydim, tabii ki...

Masada oturanların bize dönen bakışları altında Kuvars'ın benim için çektiği sandalyeye otururken vücudumdaki tüm kan yüzüme akın etti ve utançla dudaklarımı birbirine bastırdım. Kuvars ona iyiyim anlamında başımı sallamama çok inanmazken kendi parmaklarını benim parmaklarıma sabitledi, onun elinden güç alırken bize yönelen yüzler azalmak yerine biraz daha arttı. Onlara bakmamaya çalışıp yüzümü Kuvars'A döndüm ve ağzımın içini kurutan o soruyu sordum.

"Eliza Hanım yok mu?" İşaret diliyle Kuvars'a yönelttiğim ilk soruya sıkkın bir ifadeyle bakarken burun kemerini sıktı.

"Yok, sıkılmış bu geceden, yakın olduğu için adadaki evine geçecekmiş."

Başımı sallarken masadaki sudan bir yudum aldım. Ben lavabodayken çoktan çıkıp gitmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle içi nefret doluydu. Onunla aramızdaki tüm köprüler bu gece yıkılmıştı.

"Küçük hanımı bizimle tanıştıracak mısın?" Gelen sorunun sahibine dönerken ben az önce Kuvars'ın sıkılğan bir ifadeyle sohbete daldığı adamı gördüm. Adam bana bakıp bu soruyu Kuvars'a yöneltirken Kuvars benim ismimi söyledi.

Adam ismimi duyduktan sonra ayağa kalkmadan elini uzattı.

"Ben de bu organizasyonun sahibiyim küçük hanım, adım Haldun Keskiner."

Elimi uzatıp memnun olduğumu belirtircesine gülümserken Kılıç Keskiner'in babasıyla ne kadar da aynı olduklarını fark ettim, aynı sarışıklık, aynı göz rengi ve aynı çene yapısı...

"Çok memnun oldum." Ben de aynı samimi ifadeyle ona gülümserken ellerimizi ayırdım.

"Evet," dedi Haldun Keskiner yüzündeki tebessümü bozmadan. "Okuyor musunuz küçük hanım?"

Başımı olumsuz anlamda sallarken Kuvars'ın yeşilleri bana çevrildi. Benim yerime cevapladı. "Üniversite sınavına hazırlanıyor."

Adamın samimi olmayan gülümsemesine karşılık ben bütün içtenliğimle tebessümümüm korumaya devam ettim.

"Ah gençler," dedi adam küçük bir imrenmeyle. "Ben müsaadenizi istesem çok iyi olacak, ilgilenmem gereken başka misafirlerim daha var." Duraksadı ve bakışlarını Kuvars'a çevirdi. "Oğlum sende sana anlattıklarımı iyi düşün, Türkiye piyasasında kalmak senin gibi yönünü uluslararası bir boyuta taşımış bir şirket için büyük risk."

"Haldun Bey," dedi Kuvars sertçe, artık bu konuşmayı sonlandırmak üzere. "Emin olun bu işte neyin riskli olup olmadığını bilecek kadar piyasaya hâkimim."

"Hâkimsen neden ısrarla kalmaya devam ediyorsun, Avrupa'da ettiğin karın çeyreğinin çeyreğini bile Türkiye sana sağlamıyor." Bunu soran masamızda oturmaya devam eden başka bir adam olurken bakışlarımı ona doğru çevirdim, siması o kadar tanıdık geliyordu ki, onunda en az buradaki diğer isimler kadar sözü geçen bir iş adamı olduğuna emindim.

"Önemli olan benim değil Türkiye'nin kazanması." Kuvars önündeki viskiden bir yudum aldıktan sonra devam etti, sinirli ya da gergin değildi, onu ikna edip Kuvars'ın boşluğundan doğacak pazar payını kapmaya çalışan bir dolu insana sadece içten içe gülüyormuş gibi hissediyordum. Yine de saygısını bozmuyor, hak edene sıkılmış bir ifadeyle hak ettiğini vermeye devam ediyordu.

"Biz ne güne duruyoruz, emin ol, sen daha yokken ben bu meseleye ömrümü adamaya ant içmiştim." Haldun Keskiner'in bakışları sertleşirken masanın ambiyansı da bir anda daha karanlık bir hale

geldi. İstemsizce Kuvars'ın ellerimdeki elini daha çok sıkarken onun bakışlarının bir saniyelik bana dönmesine neden oldum.

"Çabanızı takdir ediyorum Haldun Bey ama cesaretiniz varsa bu masada değil sizi ihalelerde karşımda görmeyi isterim."

Kuvars'ın ağzından dökülen bu cümle herkesi şaşırtırken Haldun Keskiner kıpkırmızı kesildi, az önce Kuvars'ın piyasada neden hala kaldığını sorgulayan diğer adamda. Ben bir bardak su içerken Haldun Keskiner bir şey söyleyecek gibi oldu ama kendini tuttu.

"Dans başladı, işte bir davette en sevdiğim an." Masadaki benim haricimde olan tek kadın konuşup gergin ortamı bir nebze olsun dindirmeye çalışırken Haldun Keskiner kıpkırmızı bir yüzle "Ben diğer konuklarımla ilgileneyim," diyerek gitti.

Çello çalan sanatçının yapığı harika müzikle insanlar dans etmeye başlarken Kuvars da kadehteki buzsuz viskisini bitirdi.

"Gel," dedi üzerindeki ceketini ilikleyip hala kendi elinden ayırmadığı elimden tutup beni ayağa kaldırırken. "Dans et benimle."

"Ama ben hayatım boyunca hiç dans etmedim, otursak daha iyi olur."

"Şsh," dedi Kuvars ona anlatmak için kullandığım iki elimi de avuçlarının içine alıp ısıtırken. "Ben yanıdayım."

"Ama gerçekten ben dans edemem, lütfen en azından ben oturayım."

Bana aldırma yerine ben, kendine daha çok çekti.

Elleri sırt dekoltemden kaynaklı çıplak sırtımı bulurken ben de içten gelen bir dürtüyle ellerimi onu omuzlarından geçirip ensesinde birleştirdim. İyice yavaşlayan ve romantik bir hale dönüşen çellonun ritimleriyle beraber gözlerimiz birbiriyle buluştu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Kuvars eğilip boynuma hafif bir öpücük kondururken.

Onun bakışları altında içimde kol gezinen bütün sıkıntılarımdan kurtulurken kendimi hayatımın en güzel anının içerisinde buldum. Bin kişilik bir davetti ama Kuvars'ın gözlerinin içine baktığım her an sanki ikimiz yalnızmış gibi hissediyordum. Bir düştü sanki, bir sanrı... Üç ay önceki Cemre'ye bütün bunların gerçek olacağını söylese biri sadece gülerdi, şimdiyse... Şimdiyse her şey hayat kadar gerçektir.

Kuvars'ın kokusunu soluyor, gözlerinin içine bakıyordum. Elleri tenimin üzerindeydi ve birbirimize karışıyorduk.

Seni seviyorum, Kuvars Demirhan. Öyle çok seviyorum ki, sana baktığımda göğüs kafesim acıyor, kalbim bu yükü daha fazla

taşıyamayacağını düşünüyor... Kokunu ezbere biliyorum, gülümsediğinde gözlerinin kenarında beliren çizgileri, boynundaki minicik beni, sırtındaki usludan çok uzak bir çocukluk geçirdiğini belli eden izleri... Kuvars benden çok uzak olduğunda bile seni yanımda taşıyacak kadar çok seviyorum ben seni. Bazen çalışma masanda uyuyacak kadar yorulduğunda gizlice yasak olmasına rağmen çalışma odana girip üzerini örtecek kadar, yanımda olmadığın zamanlar ne yaptığını düşleyecek kadar... Kuvars ben seni öyle çok seviyorum ki, hangi kitabı okumaktan hoşlandığını, Spring Waltz bestesini dinlemeyi ne kadar çok sevdiğini, politika ve tarih hakkında uzun uzun konuşmalar yapıp bunların hiçbirinden sıkılmayacağını biliyorum. Dahası senin de ben gibi olduğunu anlıyorum, ne kadar güçlü dursan da gözlerinin altındaki kırık çocuğu görüyorum ben Kuvars, benim tek sevdiğim. Kimsesizliğini, anne ve babasızlığını, üzerine düşen sorumlulukları, hep çok çalışmak zorunda olduğunu, dünyadaki tüm zorda kalan insanlara el uzatmak istediğini, kimsesiz çocuklara yardım ettiğini, ayın belli bir gününde yetimhanelere yaptığın ziyaretleri... Ben seni çok iyi biliyorum Kuvars. Ben seni çok seviyorum Kuvars. Bu şehre yağan yağmur tanelerinden bile daha çok... Öyle çok ki, dediğim gibi göğüs kafesim bu yükü taşıyamıyor, ağır geliyor aşkım...

Müzikte ağır ağır sallanıp onun gözlerine baktığım bu anı hayatım boyunca hiç unutmamak için kilit altına alırken Kuvars eğildi ve müziğin bitimiyle saçımdan öptü.

"Artık gidelim," dedi dansın bitiminde. "Ben birkaç kişiye hoşça kal deyip geliyorum güzelim. Sonra çıkarız."

Biz beraber yeniden masamıza geçmeden hemen önce bana söylediklerine başımı sallarken heyecandan kuruyan ağzımı kenarda benim için konulmuş kırmızı şaraptan içerek dindirdim. Tadı çok kötü geliyordu ama buna ihtiyacım vardı. Kuvars'ın gelmesi uzun sürerken ikinci kadehime de geçiş yaptım.

"Merhaba."

Herkes dans etmek ya da birbirleriyle sohbet etmek için masadan kalkmışken ben tek oturuyordum, bu yüzden yanıma gelip bana seslenen kişiye dönerken şaşırdım biraz.

"Bir şey soracağım ama nasıl soracağımı bilemiyorum biraz." Genç, yirmilerinde görünen çocuk eğilip saçlarını karıştırırken kendi kendine

gölümsedi. "Müzik çok güzelde acaba bu parçada benimle dans eder misin?"

Elini bana uzatırken şaşkınlıkla yüzüne baktım, orta boylu, esmer, kendi halinde ve şu an kızaran yanaklarından anladığım kadarıyla utangaç bir çocuktü. Ne yapacağımı bilemeyip bir an afallarken çocuk benim kadehi tutan elime dokundu ve parmaklarımı kavrayarak beni ayağa kaldırdı.

"Çok zor bir soru sormadım aslında bu kadar düşünmeni gerektirecek, sadece küçük bir dans istiyorum, beni kırma."

Ben onu reddedemeden beni belimden tutup kendine doğru çekti.

"Seni daha önce hiç görmemiştim bu tip davetlerde, bu güzelliğın adını öğrenebilir miyim?"

Ben ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemezken olmasını en çok istemediğim şey oldu. Bir kuvvet bana yapışan parmakları benden söküp geriye doğru savururken sinirden gözleri alev alev yanan Kuvars'ı gördüm.

"Kuvars Bey?" diye sordu beni onunla dans etmeye mecbur bırakan çocuk. Ne olduğunu anlayamamıştı.

Etraftaki bakışlar bizim üzerimize çevrilirken Kuvars yanlış bir şey yapmamak için yumruğunu sıktı.

"Lan sen kimin kadınıyla dans ettiğini sanıyorsun? Çık lan dışarı, adamın öz güvenine bak! Sıçacağım senin şimdi ağzına!"

Etraftakiler iyice aramızdaki gergin havaya dikkat kesilirken yaşlı bir adam yanımıza ilerledi.

"Bir sorun mu var beyler?" Bakışlarım tedirgince Kuvars'ın üzerinde gezinirken bir kavga çıkmaması için içten içe dua ettim.

Bir an sonra az önce bana dans teklifinde bulunan çocuk başını eğdi. "Özür dilerim ben bilmiyordum-" Bir şeyler geveleyip koşar adımlarla Kuvars'ın ona teklif ettiğı üzere dışarı çıkmak yerine içlerdeki, insan kalabalığının arasına doğru koşar adım gitti.

"Kuvars, ne bu sinir evladım?" Yaşlı adam Kuvars ile konuşmak isterken Kuvars'ın bakışları koşar adım uzaklaşan çocuktan çevrilip beni buldu.

"Gel buraya Cemre." Uzaktan onu inceleyip bakışlarımı kesip biraz çekinerek yanına giderken elimi sertçe avucuna hapsetti.

Kuvars ona hala bir şeyler soran yaşlı iş adamını umursamadan adımlarını çıkış kapısına yöneltirken ona yetişmek için neredeyse

koştum.

Tek kelime etmeyip o hala sinirliiyken arabaya bindik.

"Emniyet kemerini bağla."

Ben emniyet kemerimi bağlayıp yine onu neyin bu denli sinirlendiğini çözemezken Kuvars gaza bastı, hız limitlerinin çok çok üstünde onun ne yaptığını anlamazken sahile doğru çekti arabayı.

"Yavaş olur musunuz?"

Kuvars arabayı bomboş sahile çekip aniden frenlerken direksiyona vurdu.

"Lan iki dakika seni yalnız bırakıyorum hemen akbabalar üşüşüyor üstüne! İbneye bak, bu güzelliğin adını öğrenebilir miyim diyor bir de!"

Bu öfke beni gerçekten afallatırken Kuvars'ın ellerine uzandım. Bana bakmasını sağlarken işaret diliyle *"Ne var bunda?"* diye sordum. *"Alt tarafı bir dans, hem çocuk yanlış bir davranışta da bulunmadı."*

"Ne mi var?" diye sordu Kuvars ama sözde bir soru cümlesiydi. "Benimle dans etmeni istediğimde bile itiraz ediyorsun ama başkasına itiraz etmiyorsun. Bu var!"

Çünkü seninleyken elim ayağıma dolanıyor, ne yapacağımı bilmiyorum, senin önünde rezil olmaktan deli gibi korkuyorum demek istesem de diyemedim. Hem o çocukla da ben dans etmek istememiştim, daha ne diyeceğimi bile bilemezken beni tutup kendine doğru çeken oydu.

"Öyle değil," diye işaret ettim ellerimle. *"Beni yanlış anlıyorsunuz."*

Kuvars arabayı sahilde bir yere park edip ikimizde inene kadar tek kelime etmedi. Ceketini benim tüm ısrarlarıma rağmen yine de bana verdikten hemen sonra gömleğinin ilk üç düğmesini açtı.

"Neden buradayız?"

"Seni doğru anlamak istiyorum. Bana kendini anlat istiyorum."

Ben şaşkınlıkla ona bakarken üzerimdeki cekete iyice sarıldım. Onun kokusu ciğerlerime kadar dolarken denizden esen sert rüzgar onun ince gömleğinden içeri işledi.

"Üşüyeceksiniz, bunu evde de konuşabilirdik."

"Hayır, şimdi konuşacağız," dedi. "Artık benden sürekli kaçıp durmanı istemiyorum."

"Midye bir lira! Midye bir lira!" İkimizin de yüzünü kendisine çevirmemizi sağlayan ellili yaşlarında bir midye satıcısıydı.

"Sen dur burada." Kuvars bana talimatımı verip midye almaya giderken sadece ona şaşkınlıkla bakabildim.

"Ne kadar istiyorsun beyim? Bak bunlar soslu, birayla inanılmaz giderler."

"Kaç tane var burada?"

"Valla bugün satışlar pek iyi değildi, kaldı hepsi, yüz soslu, yüz tane de sade var."

"İyi doldur bakalım hepsini."

"Hepsini mi beyim?"

Kuvars başını sallarken şaşkınlıkla ona baktım, kim yiyecekti Allah aşkına hepsini. Hava da buz gibiydi, ne kadar duracaktık ki burada.

Adam midyeleri paketlere doldururken Kuvars da artık kapanmak üzere olan tekel bayinden altılı biralardan aldı. Geri dönüp midyelere epey yüklü bir ücret ödeyip üstünü almazken benim yanıma geldi. O biraları taşıdığı için midyeleri ben alırken "*Kim yiyecek bunları?*" diye sordum.

"Sana dünyanın en güzel ikilisinin çikolatalı milkshake ve patates kızartması yerine midye dolma ile bira olduğunu öğretmenin zamanı geldi."

Ben ona gülerken kenardaki banklardan birine geçtik, Kuvars ikimiz içinde birer bira açıp midye paketlerini ortamıza aldı.

"Midyeci epey mutlu oldu," dedim işaret diliyle, Kuvars kendini soslu midyeler arasında kaybetmişken.

Bir süre midyelerimizi yiyip bira içerken denizden esen soğuk havaya rağmen huzurla vakit geçirdik.

"Üniversitede okumak istediğin bölüm ne?" Benim ona kendimi açmamı beklerken sikkın bir nefes verdim dışarıya. En sevmediğim hatta nefret ettiğim kısım buydu sanırım. Hayatı içe dönük yaşayan bir insandım ve kendimi anlatmaktansa insanlar beni anlasın istiyordum.

Bir süre Kuvars'ın sorusunu düşündüm, tıp istiyordum, hatta kendime bile söylemekten korktuğum, çekindiğim, olmazsa eğer hayal kırıklığı yaşayacağım bir üniversite planım bile vardı.

Ama olmazsa... Başaramazsam ona beceremedi diye mahcup olmakta istemiyordum. Bir yandan da bana ondan artık kaçmamam gerektiğini söylemişti, ilk defa bütün benliğimle çıplak olmak istiyordum.

"Tıp."

"Zor bir bölüm, neden?"

Ellerimi çantamdan çıkardığım ıslak mendille sildikten hemen sonra kenardaki biradan bir yudum daha aldım.

"Çünkü daha önce gittiğim devlet hastanelerinde kendi tedavim için bir yol bulamadım, belki tıp okursam..."

Cümlelerin devamını getirmezken onun beni anlamasını bekledim.

"Can Bey yarın seni bekliyor Cemre bu arada, yarından itibaren dil terapisine başlayacaksın."

Ona başımı sallarken derin bir nefes çektim içime, bu konu hakkında teşekkür etmeme kızmasaydı eğer şimdi yine teşekkür ederdim.

"Hiç sevgilin oldu mu?" Kuvars'ın yüzüne bakarken bu soruyu sorduğu için zorlandığımı gördüm, yüzünde allak bullak bir ifade oluşurken gömleğinin bir düğmesini daha açtı.

Başımı hızla olumsuz anlamda salladım.

Kuvars derin bir nefes verdi. Bu gülmeme az kalsın neden olacakken zorlukla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Olmadı yani? Hiç âşıkta olmadın?" Aynı şekilde olumsuz anlamda başımı sallarken Kuvars arkasına yaslandı.

İki yüz midye iki saat içerisinde biterken onları paketlerine geri koyup kenardaki çöpe attık. Ben dokuz on tane midye yemiş bir bira içmişken Kuvars geri kalan yüz doksan midyeyi bir öğütücü edasıyla öğütmüştü.

Bira şişelerini de çöpe attıktan hemen sonra kenarda gece gece boza satan adamdan iki bardak boza alıp yanıma geldi. Onunla evin dışında geçirdiğimiz ilk geceydi ve mutluluktan göğüs kafesimi döven kalbim hızlı hızlı çarpıyordu.

"Nasıl bir çocukluk geçirdin Cemre?"

"Annem hastalanıp kanser olana dek çok mutlu bir yuvamız vardı. Babamın ölümünden sonra annem benim için baba da olmuştu. Görsen dışarıda bir arkadaşım ne zaman kötü bir şey söylerse şikâyet edecek bir babam olmasa bile annem vardı, korur, kollardı, bana bakmak için iki işte çalışması gerekirdi ama çok mutluyduk. Birlikte şarkı söyler, dans ederdik. Sonra hastalandı tabii, kanser onu benden henüz altı yaşımdayken aldı."
Gözyaşları gözümünden bir bir akarken Kuvars eğilip belimden tutup beni kendine çekti, kollarını bana sararken sessiz sessiz ağlamaya devam ettim.

"Özür dilerim, ben hatırlatmak istememiştim."

Onun hatırlatmasına gerek yoktu ki, yürüdüğüm her an benimle beraber yürüyordu geçmişim...

Onun buz gibi kolları bana sarılıyken onunda belli etmemesine rağmen üşüdüğünü anlayıp geri çekildim.

"Artık geri dönebilir miyiz?"

Kuvars bana başını sallarken ceketini ona geri vermek için hamle yaptım.

"Hayır, kalsın sende."

Eve sessizce girdiğimizde saat artık gecenin üçünü gösteriyordu ve arabada yaptığımız sıcak yolculuk beni mayıştırmış, uykumu getirmişti. Tek istediğim üstümdeki kıyafetlerden kurtulur kurtulmaz derin bir uykunun kollarına kendimi bırakmaktı.

"İyi geceler," dedim işaret diliyle direkt Kuvars anahtarıyla evin kapısını açıp ben onunla beraber hole girerken.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu Kuvars hemen bana, ellerindeki anahtarı geri ceketinin cebine koyarken ben de üzerimdeki ceketini ona geri verdim.

Sadece başımı salladım, benim için yorucu bir günün sonuydu artık.

Kuvars başını eğip nefesimi kesen gülümsemesiyle üzerimdeki elbiseye baktı. "Onu tek başına çıkarabilecek misin?"

Elim neredeyse kalçamın altında biten fermuara giderken sıkıntılı bir şekilde bunun için epey bir çaba harcayacağımı düşündüm. Kuvars da ne düşündüğümü anlamış gibi uzun uzun bana baktı ve yanağındaki gamze belirginleşirken sordu. "Güzelim istersen elbisenin fermuarını açmada yardımcı olabilirim."

Karne alıp uzun ve yorucu bir maratona nokta koyan tüm öğrenciler için bir nebze iyi gelmesi için... Merakla soruyorum karneler nasıl, ortalamalar kaç?

Bugün bölümün gelmesinin bir diğer nedeni de yarın üniversite sınavına gireceklere moral olması. Ne desem stresinizi azaltmayacak bunu çok iyi biliyorum ama hiçbir şey sizden daha önemli değil bunu bilerek gidin oturun o sınav sıranıza. Evet, şu an hayatınız için çok önemli bir dönüm noktasındasınız ama hayat uzun bir maraton ve bu maraton başka fırsatlarla dolu. Sonuç her ne olursa olsun istiyorsanız bir kez daha denemekten de korkmayın. Önemli olan ailelerinizden çok sizin kırk yıl boyunca yapacağınız işte nerede görmek istediğiniz... Ya da tekrar denemek

istemiyor musunuz, ilerlediğiniz yolda önünüze çıkacak türlü türlü fırsatlara hazır olun, çünkü hayat böyle. Önemli olan sizsiniz, önemli olan siz.... Unutmayın, lütfen... :) Sınavdan sonra konuşmak isterseniz mesaj kutum emrinize amade. GİDİN VE ÖSYM'YE KİM OLDUĞUNUZU GÖSTERİN! Dualarım sizinle...

20.BÖLÜM "MUTLULUK"

Merhaba, geçen hafta içine bölüm yetişemedi telafi olsun diye oldukça uzun bir bölümle çıkageldim. Umarım beğenirsiniz :) Lütfen yorum bırakmayı ve yıldız basmayı unutmayın. :)

20.BÖLÜM "MUTLULUK"

"Güzelim istersen elbisenin fermuarını açmanda yardımcı olabilirim."

Bir elim kalçamın hemen altındaki fermuara gider diğer elim tedirginlikle havaya kalkarken iri iri olmuş gözlerle Kuvars'a baktım. Endişeyle hızla kendimi ifade etmek için tek yöntemim olan işaret diline sığınırken *"Teşekkür ederim ama ben halledebilirim,"* dedim acele acele.

"Emin misin?" dedi Kuvars tek kaşı havada, ısrarla o kendine güvenen sırtışıyla bana bakarken.

"Eminim," dedim elbisemin fermuarını açarsa eğer karşılaşacağı manzarayı düşünüp. Zaten adama bir kere çırılçıplak, anadan üryan bir şekilde yakalanmıştım, bir daha aynısı asla ve asla olamazdı.

"Peki, ihtiyacın olursa-" cümlemin devamını gayet net anladık ikimizde, Kuvars merdivenlere yönelirken, ben de kendi odama geçtim yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. Hayatımın en hoş gecelerinden birinin içerisindeydim, rüyalarım gerçeğe dönüşmüşçesine bir mutluluk içimi sımsıcak ediyordu.

Dans ede ede parmaklarımın ucunda odama girdim, Merve'nin odasının ışığı kapalıydı, bu yüzden ondan da elbisem için yardım alamadan kendi odama girdim. Yine dans edip aynada kendime baka baka makyajımı temizledim. Saçlarımı omuzlarımda tutturmamı sağlayan tel tokaları da çıkardım.

Fermuar tam kalçamın altında bitiyordu, onu açabilmek içinde bir yirmi dakika kadar evin içinde zıplayıp durdum. En sonunda elbiseyi zar zor çıkarıp dolabıma astıktan sonra üzerimdeki elbiseye uygun giydiğim iç çamaşırlarından da kurtulup hızla banyoda duşakabine geçtim suyu ısıcağa ayarladıktan sonra uzun uzun saçımdaki sprey

kalıntılarından kurtuldum. Sıcak suyun altında mayışacak kadar durduktan sonra bornozuma sarınıp ıslak saçlarımı kurutup odama geçtim. Pamuklu iç çamaşırlarımı ve en rahatından, kalın, beni sıcak tutacak pijamalarımı giydim. Saçlarımı tarayıp bütün geceyi düşünme düşünme kendimi yatağımın içine atıverdim.

Yüzümde kocaman bir gülümseme gözlerim kırık beyaz tavandayken aklım yine Kuvars'ın üşümesine rağmen ceketini omzuma attığı, bana sımsıkı sarıldığı o anlara gitti. Ona o kadar âşıktım ki, onunla geçirdiğim her an mutluluğu doyasıya tadıyordum.

İçimde gezinen heyecanla uyku tutmazken bir bardak sütle yatışmak için mutfığa geçtim. Sıcak süte bir kaşık bal katıp sütü içmek için ev terliklerimi giyip dışarı çıktım. Hava buz gibiydi, hemen dış askılıktaki şallardan birine sarılıp avuçlarımın arasına sıcak bardağı alıp sütümü yudumladım.

Her şey o kadar yolunda ve güzel gidiyordu ki... İlk olarak sürekli beni sıkıştıran, parama el koyan, yaptırımlar uygulayan ailemden kurtulmuştum. Hala o yangının izleri bende olsa bile onların bana verdiği zararları unutacaktım yavaş yavaş. Kuvars'a hala cesaret gösterip aileme ne olduğunu sorabilmiş değildim, düşünüyordum da onlar benim ailem bile değildi.

İkinci olarak benim için bir hayalden ibaret olan Kuvars Demirhan her geçen gün aramızdaki ilişkiyi bir adım öteye taşıyordu, gece beni onun ait olduğu dünya ile de tanıştırmıştı. Artık eskisi gibi soru işaretleriyle dolu bir zihnim yoktu, her şey biraz daha aydınlanıyor, biraz daha çözümleyici oluyordu. Belki de masallar gerçektir ve onun aşkına sahip olma şansı bana değmişti.

Üçüncüsü doğan güneş ile birlikte konuşma ile ilgili sıkı bir terapi sürecine başlayacaktım, bir umut kendi hayatımı geri kazanabileceğimi düşünüyordum.

Konuşan, kendi ayakları üstünde duran, aşka sahip bir Cemre hayali o kadar da uzak değildi, tek duam iyileşmek ve hakkım olana kavuşmaktı.

Hala sorunlarım vardı, yok değildi. Eliza Demirhan'a yaptığım bir anlık öfke patlaması hala orada bir yerde duruyordu, bana nasıl geri döneceğini bilmiyordum... Üniversite sınavı da aynı şekilde, zaten yanıklarımın dolaylı tedavi gördüğüm süreçte bir yığın zaman

kaybetmiştim, şimdi bir de terapilerim sıklaşacaktı ve geri kalan zamanımı da nasıl yettireceğimi bilmiyordum.

Bir tıkırtı sesi duymamla hızla başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Kuvars yeni eve taşındığından beri koruma sayısını inanılmaz arttırmıştı, her giriş çıkışta bir sürü adam bekliyordu genelde. Onlardan biri miydi acaba?

Yine de emin olmak için sesin geldiği yöne doğru gitmeden hemen önce elimdeki sütü kenardaki masaya koyup iyice şala sarındım. Tekrar evin bağlı olduğu küçük ormanlık kısımdan ses gelince tedirginlikle birini çağırmanın daha doğru olacağını düşündüm ama adımlarım tam tersini yaptı.

Bir süre ilerledim.

En sonunda bir çam ağacının altına gelince yerdeki düşmüş kozalakların arasında onları gördüm. Dört tane yavru kedi, birbirine sokulmuş, soğuk havadan dolayı titreyerek miyavlıyordu.

O kadar sesi siz mi yapıyordunuz?

Diz çöküp üzerimdeki şalı dördünün üzerine sarıp kucağıma aldım. Benim bu tepkime iyice ses çıkararak tepki verirlerken ortadaki diğerlerine göre daha sarımtırak olan kedi yavrusunun bacağından birinden akan kanları gördüm. Zavallılık, yaralanmıştı bir de.

Hızla başka kedi daha var mı diye bakındıktan sonra soğukta dona dona eve koşar adım yürüdüm. Bir iki saate güneş doğar doğmaz ilk işim yaralı kediye veterinerine götürmek olacaktı zaten. şimdilik yapabileceğim ilk şeyi yaptım, evdeki sütü biraz suyla karıştırıp aç olduklarını düşündüğüm kedilerin önlerine koydum. Onlar sütü içtikten sonra parmaklarımın ucunda yürüyüp koridorun sonundaki ecza dolabından gerekli malzemeleri çıkardım. Geri dönüp aralı kediye kucağıma almaya çalıştıkça bana daha oluşmamış pençeleriyle vurup vurup elimden kaçmaya çalıştı, kardeşleri olduğunu düşündüğüm diğer kedilerde büyük ihtimalle ona ne yaptığımı anlamayıp kedi dilinde beni protesto etmek için yüksek sesle miyavlayıp durdular.

Ama hiç kurtuluşları yoktu, ben bu ellerimdeki yaralı küçüğü veterinerine götürene kadar ayağını sarmak zorundaydım. Diğer kedileri gece boyunca çok üşümüş oldukları için sıcak bir yere alıp yaralıyla baş başa kalmamı sağladım. Evet, şimdi destekçisi olmayınca bana engel olmak yerine kendini kollarıma bıraktı. Tatlı tatlı tüylerini sevip

ayağındaki ve patisindeki kanları sildikten sonra sol ayağının üzerine basamadığını fark ettim. Sorun benim düşündüğümünden de büyüktü.

Merak etme küçük dostum, gün ışıyınca ilk iş seni iyi bir veterinere götüreceğim...

Ben kedileri bir koltuğun üzerine yerleştirip tekrar birbirlerine sokulmalarını izlerken bir anda salonun ışıkları yanıverdi.

"Cemre."

Işıkları yakıp bana seslenen Kuvars'a dönerken tedirginlikle dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ne oluyor burada?" dedi, ben onun gözlerinin içine sinmiş kızıllığı fark ederken. Benden sonra hiç uyumamış mıydı?

"Uyandırdım mı?" diye sordum hemen hızla. Kuvars arkamda sakladığım kedilere şaşkınlıkla bakarken "Hayır," dedi. "Sensiz uyuyamıyorum artık."

Ben daha bu itirafı sindirememişken bir soru daha sordu. "Bunlar ne?"

"Kedi."

Kuvars bana ciddi misin der gibi baktı. "Onu görebiliyorum güzelim."

Heyecanla ne diyeceğimi bilemezken titreyen ellerimi durdurup bir kere de anlattım. "*Koru da buldum, çok üşümüşlerdi, bir tanesi de yavru üstelik, o yüzden eve getirdim.*"

"İyi yapmışsın, nasıl yaralanmış?" Kuvars iki adımda yanıma gelip hala birbirine sokulan kedilerden yavru olanı ellerinin arasına aldı.

"Bilmiyorum, ayağı kötü durumda, sabah vakit bulunca veterinere götürmek istiyorum."

Küçük kedi Kuvars onun ayağına dokunduktan hemen sonra inleyip ondan uzaklaşmak isteyerek tepki verdi.

"Çok kötü durumda," dedim gözlerim dolu dolu. "*Zavallıcık bir de bütün gece üşümüş.*"

Kuvars'ın yeşilleri benim dolu gözlerimde takılı kaldı. "Tamam," dedi hızla elindeki kediye geri koltuğa yumuşakça koyarken. "Ben şimdi hallederim."

Ve bundan on beş dakika sonra henüz daha güneş doğmamış, ay karanlıkta parlamaktayken Kuvars'ın uykusundan uyandırıp getirttiği veteriner evimize giriş yaptı. Adamcağız öyle uyukulu ve yorgun

görünüyordu ki Kuvars onun önünden yürüyüp neler olduğunu anlatırken acımadan edemedim.

"Korkulacak bir şey yok, sadece incinmiş, bir süre hareket etmezse hemen düzelir." Ben rahat bir nefes alırken veteriner dört yavru kediye de iç, dış parazit aşılarını yaptı. Yaralı olanında bacağına sardı güzelce.

"Siz bu kedileri sahiplenmeyi düşünüyor musunuz? Eğer hepsi fazla gelirse başka yavru kedi sahiplenmek isteyen insanları tanıyorum, onlara da rahatlıkla güvenebilirsiniz."

Kuvars başını kaldırıp benim istekli gözlerime baktı. "Ne diyorsun?" Bana yöneltilen sorunun omzuma büyük bir sorumluluk yükleyeceğini bilsem bile hiç duraksamadım, evet zaten bir dünya uğraşmam gereken mesele vardı ama bu zavallılıkları hiç birbirinden ayırmak istemiyordum.

"Birbirlerine nasıl sokuluyorlar," dedim hemen işaret diliyle Kuvars'a. "Onları ayırmamak? Söz hiç rahatsızlık vermeyecekler."

Kuvars "Hayır bizimle olacaklar," dedi hemen benim ona söylediklerimden sonra. Ona minnetle bakarken veteriner gerekli malzemelerle dolu çantasını kapattı.

"Tamamdır, o zaman ben gerekli kontrol zamanlarınızı asistanınıza mail atayım, ilerleyen zamanlarda ona göre ziyaret ederim bu minikleri." Kuvars bu saatte zahmet edip geldiği için teşekkür edip onu geçirirken sevgiyle eğilip yeni dostlarımın tüylerini okşadım. Bu ev giderek kalabalıklaşıyordu...

"Uff, bunlar şimdi bir sürü tüy döker, gel de temizle..." Merve yana yakıla kedilerime kötü kötü baktı. "Niye ısrar ediyorsun ki kalsın diye, veteriner ne güzel başka aileler bulacakmış?"

Merve'ye gözlerimi devirip kâğıda yazdığım yazıyı gözüne soktum. "Şunların tatlılıklarına bak, niye öyle diyorsun ki?"

Ben salona geçip kahvaltı için hazırladığım kahvaltılıklara masaya yerleştirirken Merve de yüzünde nefret dolu bir ifadeyle küçük dostlarımın yiyebileceği benim internetten baka baka hazırladığım tarifi önlerine koydu.

"Siz dün gece kaçta geldiniz acaba, gözlerinin altı mosmor olmuş, hiç uyumadın mı?" Onu onaylarcasına başımı sallarken uykuya ihtiyacım olmasına rağmen oldukça dinç hissettiğimi fark ettim, beni bu denli

dinç tutan hiç şüphesiz sahilde onunla geçirdiğim iki saatin sahibi Kuvars Demirhan'dı. Beni tanımak istiyor, aramızdaki ilişkiyi yüzeysel bırakmıyordu, bana karşı saygılıydı. Bu o kadar güzel hissettiriyordu ki dans etmek, dolaşmak ve mutluluğumu yaşamak istiyordum sadece.

"Eliza Hanım nerde?" diye sordu Merve. "Gece gelmemiş."

Başımı salatalık tabağından kaldırıp tedirgince Merve'ye çevirdiğimde ne diyeceğimi bilemedim. Cidden bunu yapmıştım değil mi, hiçbir şey kötü bir rüyadan ibaret değildi. Bundan sonra ne yapacağımı sorgulayan beynimin bir tarafı puslanırken "Dikkat et, elindekileri düşüreceksin," diye ikaz etti beni Merve.

Merve bana yardım ederken yanımdaki kağıda titreyen ellerle "*Adadaki evine geçti,*" yazıverdim.

"İyi, iyi," dedi Merve hızlıca. "Bir an bütün bir yıl evde kalacak zannettim, maşallah ben evde tek bir kişi yaşıyor dedim, işe girdim, elli koruma, dört kedi, Eliza'sıdır derken nüfus gittikçe arttı."

Ona gülümsemeye çalışırken Kuvars siyah takım elbisesi üzerinde, kulağında telefon, dağılmış saçları, hiç uyumadığını belli eden gözleri ile salona girdi.

"Tamam," dedi hızla telefonun karşısındaki her kimse. "Gerekli zarar bilançosu çıkarıldıktan sonra yeni bir toplantı ayarlansın." Duraksadı. "Evet, ben direkt şirkete geçeceğim."

"Tamam, hoşça kalın."

Merve Kuvars'ı görür görmez mutfaktaki işleri halletmek üzere oraya geçerken ben de her sabah içtiği sütlü filtre kahvesini fincanına doldurdum.

"Otur," dedi Kuvars hızla. "Ben hallederim onu." Ben yine de fincanımı doldurup yanına otururken Kuvars her zamanki rutini tekrarlayarak kendi tabağından önce benim tabağımı doldurdu. Gerçekten bu kadar asla yiyemiyordum ama o doldurmakta ısrarcıydı.

"Kahvaltıdan sonra hastaneye geçiyoruz," dedi Kuvars hızla. Can Bey'in önerdiği terapistle bugün psikoterapi seanslarına başlıyorsun. Dil terapi seansında terapiden hemen sonra."

Ben başımı sallarken Kuvars'ın elleri benim elimi sımsıkı tuttu. "Her ne olursa olsun bu zaman alan bir süreç güzelim, kendini üzmeni istemiyorum."

Ona gülümserken teşekkür etmemek için dilimi ısırđım, daha önce her teşekkür etme denememde lafı ağzıma sıkıştırdığı için geri

çekildim. Ama öylesine minnettardım ki... Gerçekten kelimelerim yetmiyordu bu hissi anlatmaya.

Sessizce kahvaltımızı yaptıktan sonra ben üzerime kabanımı giymek için odama geçtim. Üzerime sabah siyah bir kazak ve aynı renk bir tayt giymiştim, saçlarımı toparlayıp dişlerimi fırçaladıktan hemen sonra sade bir makyaj yapıp kırmızı tonlu dudak kremimi sürdüm. Siyah uzun kabanımı giyip belimdeki kuşaklarını sıkıca bağlayıp siyah çizmelerimi de giydim. Ocak ayına girmek üzere olduğumuz için artık kar zaman zaman İstanbul'u yokluyordu.

Dışarı çıkıp Kuvars'ın yanına ilerlediğimde yine telefonla konuştuğunu gördüm. "Evet vizelerin hazır olması gerekiyor, sen halledersin. Tamam, yok, kargomu direkt ofise gönderin tamam."

Kuvars beni görünce telefonunu kapatıp cebine koydu. "Hazır mısın?" Ben başımı sallarken arabasına doğru geçtik. Kısa araba yolculuğumuzun sonunda ben arabadan inmişken Kuvars eğilip arka koltuktaki poşeti eline alıp dışarı çıktı. "Dur," dedi benim yanıma gelirken. "Üşüme diye bunları sana aldım."

Poşetin içinden kırmızı bir bere ve atkı çıkartırken şaşkınlıkla ona baktım. Ne ara almıştı bunları ya da aldirtmişti?

Bereyi başımdan aşağı geçirip gözlerime kadar getirtirken gülerek düzelttim. Atkıyı da boynuma dolamasına pembe yanaklarla ona bakarak karşılık verdim. Yeşillerindeki ifade öylesine güzeldi ki... Her an ona biraz daha âşık oluyordum.

Kuvars doktorum Can Bey'le ve benim yeni psikiyatristim Hakan Bey ile ele ele sıkıştıktan sonra benim tedavi sürecimin nasıl işleyeceğini bir kere daha dinledi. O şirkete gitmek için vedalaşmadan hemen önce eğilip alnımı öptü. "Sana söylediklerimi unutma."

Ona başımı sallayıp gülümserken ardından gidişini izledim.

"Buyurun Cemre Hanım, odama geçelim," derken Hakan Bey bakışlarımı Kuvars'ın sırtından çekip tedavim için yeni umuduma çevirdim.

"Şimdi Cemre'cim bana kendini işaret diliyle hiç çekinmeden anlatmanı istiyorum ilk olarak. Cemre kimdir? Neler yapar? Nelerden hoşlanır? Hobileri, fobileri?"

Yaslandığım koltuktan doğrulmadan sırtım ve belim halimden oldukça halinden memnunken loş odada gözlüklerinin üstünden bana

bakıp not tutmaya hazır Hakan Bey'in üstüne sabitledim gözlerimi.

"Cemre çok sıradan biri aslında, hayatta tek istediği sakin, huzurlu yaşamak olan biri." Duraksadım başka söyleyecek tek kelimem yoktu ki...

"Anlıyorum," dedi Hakan Bey artık ne anlayıp uzun uzun not defterine yazılar yazdıysa.

"Peki, en büyük hayalin nedir?"

"Şu an için üniversite sınavında iyi bir derece yapıp tıp okumak istiyorum. İyi bir geleceğim olsun istiyorum."

Hakan Bey bir ağız dolusu gülümsedi. "Bu kapıdan içeri girdikten sonra çok dürüst olmanı istiyorum Cemre, gerçekten hayattaki en büyük hayalin ne?"

Bir süre düşünceler içinde boğulurken ne söyleyebileceğimi düşündüm, hayattaki en büyük hayalim Kuvars'la mı olmalı, tıp mı okumaktı, neydi?

"Konuşabilmek... Herkes gibi olmak..."

"Anlıyorum," dedi Hakan Bey yeniden. "Şimdi senden istediğim gözlerini kapatman..." Dediğini yapmam bir saniye sürdü. "Çocukluk yıllarını hayal etmeni istiyorum. Nasıl bir çocukluk geçirdiğini... Gözlerini açınca hatırladıklarımı bana anlatmanı istiyorum."

İlk aklıma gelen anı annemin cenazesinin olduğu gün amcamların evinde verilen mevlit oldu. Annem rahim kanseriydi ve son zamanlarda hastalığı iyice ağırlaşmıştı. Altı yaşındaydım, elimde annemin bana dikerek kumaşlardan yaptığı ayıcık vardı ve bir koltuğa oturtulmuştum. Karnım çok açtı ve söylemeye utanıyordum. Yengem ve birkaç arkadaşı eve gelen misafirlere helva dağıtıyorlardı, annemin o gün neden evde olmadığını bilmiyordum, yine hastanededir sanıyordum. Helvanın burnuma gelen kokusu öyle güzeldi ki yengem belki bana da verir diye umut ediyordum sanki.

"Vah vah, yazık, şuncacık daha önce babasız, sonra anasız kaldı."

"Şhh, söyleme öyle, gariban daha bilmiyor. Anlayacak şimdi."

Aklım sadece açlıkla guruldayan midemdeydi, yoksa anlamaz mıydım bu konuşulanları, çok net anlardım.

Utanarak en sonunda yengemin peşinden mutfağa girdim. "Ya benim başıma gelenlere bak, ben şimdi nasıl bakacağım bu çocuğa, yok yok, söyledim beyime verelim bir yetimhaneye orada çok güzel bakıyorlar dedim, dedim de neymiş sonra arkasından neler derlermiş,

ben şimdi nasıl bakacağım bu çocuğa? Kolay değil, benim zaten bir oğlum daha var."

Arkadaşlarına bunu anlatırken öylece kalakaldım. Benden bahsetmiyorlardı değil mi? Hayır olamazdı, benim hasta olmasına rağmen iki işte çalışıp yine bana bakan bir annem vardı! Kimsenin bana bakmasına gerek yoktu! Ben kocaman bir çocuktum!

"Şh, bücür, sen artık bizle yaşayacakmışın." Bana seslenen kuzenim Ahmet'e bakarken ona döndüm. "Hiçte bile, benim annem var, onunla yaşıyoruz biz. O beni bırakmaz."

Ahmet bütün acımasızlığıyla yüzüme güldü.

"Senin annen ölmüş, onu gömüyorlar bugün."

Titreye titreye gözlerimi açarken kirpiklerimin ucundaki gözyaşlarıyla Hakan Bey'e baktım. Bana kenardan bir peçete uzatırken kendime gelmemi bekleyip tüm hatırladıklarımı ben ona anlatırken not almayıp beni izledi.

"Sonra," diye sordu. "İlk ne zaman konuşmamaya karar verdin?"

Yeniden gözlerimi kapattım. Annesiz geçen ilk günlerimin zorluğunu hatırladım. Yengem evde sürekli söyleniyor, bana nasıl bakacaklarını, nasıl para yetiştireceğini yüksek sesle haykırıp duruyordu. Her gelene onu nasıl yorduğumu anlatıp duruyordu. Ağlamama beni döverek karşılık veriyordu. Öylesine gözünü nefret bilemişti ki çocuk aklıyla ona ne yaptığımı sorgulayıp duruyordum. Kendi yer yatağımı bile ben topluyor, bana daha fazla kızmasın, şikâyet etmesin diye çok az yiyor, onun gözüne görünmemek için küçük odaya kendimi kapatıp anneme mektuplar yazıyordum. Tek hayalim bu mektupları kargoya verip anneme ulaştırmaktı. Yengem bulmuştu o mektupları bir kere. Bağıra bağıra çağırmıştı yanına beni.

"Bunlar ne?"

"Anneme mektup yazdım yengecim, param olursa bir gün postacıya vereceğim."

"Postacı da annene götürecekt öyle mi?" Yengemin sorusuna gülümseyerek başımı salladım.

"Salak! Senin annen yok artık, duyuyor musun, öldü! Boşu boşuna ne Ahmet'in ders kağıtlarını kullanıyorsun? Az mı para bunları almak?"

Sonra susmaya karar verdim öylece. Çünkü ne anlatsam, ne söylesem bu insanlar beni anlamayacak, bana bağırmaya, kızmaya

devam edeceklerdi.

"Sen niye konuşmuyorsun küçük zilli?" Haftalar sonra onunla hiç konuşmadığımı, tek lokma yemek yemediğimi fark eden yengem onlar yemekten kenarda oturup bomboş bakışlarla halıyı izleyen beni fark etti.

"Gitme kızın üstüne," dedi amcam hızla.

"Aman, bana ne," dedi yengem hızla. "Konuşmasın daha iyi, kafam rahat olur."

Gözlerimi yeniden açtım. Keşke o inadı sürdürmek yerine onlara inat konuşsaymışım, gülseymişim... Benim konuşmamam, yemek yememem zerre umurlarında olmamıştı ki... Çocukça sürdürdüğüm inat bana zarar olarak dönmüştü sadece, bir ömür yarım olmak...

"Cemre," dedi Hakan Bey. "Daha sonra okulda, arkadaş edinince konuşmayı hiç istemedin mi?"

Elli kişilik sınıfımızı düşündüm, öyle kalabalıktık ki, herkes mutlulukla onları okula getiren ailelerinden bahsediyor, öğretmenimiz çoğu durumun içinde aile örneği veriyor, babalarımızın işlerini soruyordu. Kendimi öyle ezik, öyle dışlanmış hissediyordum ki tek kelime bile konuşmak içimden gelmiyordu. O yüzden bende sınıfın sessiz kızı oluverdim.

Yine hissettiklerimi Hakan Bey'e açıkladım. İşaret diliyle ona anlattığım her şeyi gayet iyi anlarken derin bir nefes verdim.

"İlk ne zaman konuşmaya çalışıp konuşamadığını gördün peki?"

"Altıncı sınıfta artık gördüğüm şiddet ayyuka çıkmışken, müdürden yardım istemek için bir mektup yazıp masasına koymuştum, mektubu okuduktan sonra ailemi çağırdı. Amcam ısrarla evde bir şiddet olmadığını, benim dikkat çekmek için uydurduğumu anlattı. O zaman... Müdahale etmek, konuşmak her şeyi anlatmak istedim ama olmadı. Sonra ben de vazgeçtim."

Gözyaşları yeniden gözüme akın ederken Hakan Bey ben daha fazla devam edemeyeceğim için seansı bitirdi.

"Cemre'cim," dedi Hakan Bey seansın sonunda geri bildirim yaparken. "Kişiliğin çekirdeği altı yaşından itibaren oluşmaya başlar. Bu yaş, inanın da en yoğun olduğu yaşlardan biridir. Senin çocukken yaşadığın zorlu hayat seni travmatik olarak çok etkilemiş, bu süreç içerisinde seninle beraber uzun bir yolculuğa çıkacağız, hiç korkmadan çekinmeden bana anlatmanı ve buradan kendine güvenen, hayallerini

gerçekleştirmiş bir kadın olarak çıkmayı istiyorum. Bunu senin inancın ve yeniden inanın sayesinde başaracağız."

Ona gülümseyip teşekkür ettikten hemen sonra bu sefer dil terapi seansına girdim. Ellili yaşlarda Nida isimli sarışın bir kadın ile birlikte onar dakikalık dil, dudak, yanak ve çene egzersizleri yapıp dil kaslarımı güçlendirmek için çabaladım. Bunları düzenli tekrarlamak için ödevimi aldıktan hemen sonra sorunlarımdan biraz daha hafiflemiş bir şekilde hastaneden dışarı çıktım.

Dışarı soğuşuna çıktığım gibi üşürken Kuvars'ın bana aldığı kırmızı beremi ve atkımı taktım. Gülümseyerek yürürken temiz havayı doya doya içime çektim. Her şey ne kadar da güzeldi...

"Cemre Hanım merhaba, sizi eve ben bırakacağım." Eski evin yangınından sonra Kuvars'ın eve aldığı onlarca korumadan birisini hastane bahçesinde görürken şaşırarak ona baktım. Hemen devam etti. "Kuvars Bey böyle istedi."

Başımı sallayıp arabanın arka koltuğuna otururken o da sürücü koltuğuna geçip evin yoluna doğru ilerledi. Bir süre arabanın camından eve giden yolu, trafiği izlerken eve gitmeyi hiç istemediğimi fark ettim. Kuvars'ın bana verdiği atkıya elim giderken şu an onun yeşillerini görmeye ihtiyacım olduğunu, ona bana sunduğu tedavi imkânı için ne denli teşekkür etmek istediğimi fark ettim.

İstediğim gibi uygulamak içinde harekete geçtim. Korumaya telefon ekranıma yazdığım yazıyı verip şirkete yönelmesini sağlarken biraz Kuvars'ın vereceği tepkiye endişeli çokça da heyecanlı bir şekilde yolu izlemeye devam ettim.

"Geldik," efendim dedi koruma şirketin önüne vardığımızda. "Beklememi ister misiniz yoksa eve geri döneyim mi?"

"Dönebilirsin, çok teşekkür ederim," yazıp telefonumdaki notu ona okuttuktan sonra kapımı açıp dışarıya çıktım. Daha önce bir kere Kuvars'la buraya gelmişim, o zamana göre şu an çok daha iyi giyinmişim ve o zamanki Kuvars'la aramızdakilere dair bir yığın soru işaretine sahip değildim. İlkine kıyasla daha çok kendime güvenerek içeri girdim.

Kapıdaki güvenlik yerine Kuvars'la görüşeceğimi yazdığım bir not verip onların Kuvars'ın asistanını arayıp onay almalarını bir süre bekleyip en sonunda içeri girdim. Resepsiyondaki çalışanlardan biri bana misafir kartımı verip kimliğimi benden alırken asansörleri tarif

etti. Normal çalışanların kullandığı asansörlere gidip kartımı okuttuktan hemen sonra gideceğim katı tuşlayıp asansörlerden birinin gelmesini bekledim. Asansör geldikten hemen sonra binip aynadan yüzümdeki makyajı kontrol etikten sonra fazla yükseğe çıkmanın etkisiyle kulaklarım kısa süreliğine tıkanırken asansörden inip bu sefer yönetim katına giden asansörlerin oraya geçtim. Buraya normal bir çalışanın çağrılmadığı sürece gelmeye yetkisi yoktu, bu yüzden asansörler direkt Kuvars'ın yanına çıkmıyordu. Etrafımdaki her şeye hayranlıkla bakıp kartımı okutup yeniden yönetim katına giden asansörü bekledim.

Heyecanla saçlarımı düzeltip beremi çantama koydum ve asansörün kapısı açıldığında yavaşça çıktım. Kuvars'ın altı asistanı da son sürat çalışırken asistanlardan Sevil başını kaldırdı ve beni gördü.

"Cemre Hanım hoş geldiniz." O hızla yanıma gelirken bana karşı kullandığı üsluba şaşırarak baktım. Normalde beni bu denli asla umursamazdı.

"Kuvars Bey bir toplantıdalar şu an. Lütfen böyle geçin, on beş dakikaya toplantıyı bitirecekler. O sırada bir şey içmek ister misiniz? Çay, kahve?"

Gerek olmadığı için başımı olumsuz bir şekilde sallayıp bana gösterdiği beyaz, rahat koltuklardan birine geçtim. Hala şaşkınlık dilimin tam ucundaydı.

"Benim içim rahat etmeyecek," dedi bir süre sonra bir başka asistan. "Cemre Hanım bari şu makaronlardan yiyin."

Benim oturduğum koltuğun hemen yanındaki masaya bir tabak makaron koyarken gülümseyerek baktım ona. Bu ilgiye alışık değildim, asla da olamayacaktım sanırım.

On beş dakika bana sürekli gülümseyen asistanlara aynı gülümsemeyi iade etmekle geçerken beklemekten sıkılmış bir şekilde elimdeki telefona girip indirdiğim biyoloji ile ilgili bilgileri okuyup kısaca bir tekrar yaptım.

"Cemre." Kuvars'ın sesini duymamla bakışlarım telefon ekranından ona doğru çevrildi. Sabah giydiği takım elbisesinin ceketini üzerinde yoktu ve sanırım yoğun bir toplantıdan çıktığı için kravatından da kurtulup ilk üç düğmesini açık bırakmıştı.

Ayağa kalkarken keşke bir su isteseydim de şu anki boğaz kuruluğumu bastırabilseydim diye düşündüm.

"İyi misin güzelim? Bir sorun mu var?" dedi Kuvars yanıma iki adım da gelip endişeli gözlerle benim büyük ihtimalle seansta ağladığım için hala kızarıklığını koruyan gözlerime bakarken.

Biraz utanarak arkamda bizi izlememeye çalışırken dosyayı ters tutan asistanını gösterdim. "Gel içeri geçelim," dedi Kuvars hızla beni anlamış gibi.

Sevil hızla ayaklanıp "Kuvars Bey bir şey ister misiniz?" diye sorarken bende önden hızlı hızlı adımlarla kendimi Kuvars'ın über büyük odasına attım, burası da birkaç odadan oluşan küçük bir daire gibiydi.

"Hayır Sevil, bizi rahatsız etmeyin."

"Tabii efendim."

Kuvars içeri girip kapıyı yeniden kapatırken yanıma gelmesi uzun sürmedi. "Ne oldu?" dedi hızla. Onun telaşı aslında hiçbir şey olmadığı ve söyleyecek çok bir şeyim olmadığı için beni utandırırken bir süre kafamda ne diyeceğimi tarttım. Buraya sadece ona teşekkür etmeye gelmiştim aslında.

"Hayır," dedim işaret dilini kullanarak. "Ben her şey için teşekkür etmeye geldim sadece, bugünün benim için anlamını bilemezsin-"

"Şhh," dedi Kuvars hızla beni belimden tutup kendine doğru çekerken. "Sana bunu kaç kez daha söylemeliyim bilmiyorum ama teşekkür etmeni istemiyorum."

Duraksadı. "Zaten daha önce yapmam gerekenleri ertelediğim için benim senden özür bile dilemem gerekiyor."

Onu hak edecek ne iyilik yapmıştım acaba? Bu sefer mutluluktan akmak için uğraşan gözyaşları gözbebeklerimi zorlarken birkaç kere gözlerimi kırıp çenemi sıktım.

"Ama yine de tek yapmak istediğim teşekkür etmek," dedim hızla. "Gerçekten nasıl minnettar hissettiğimi anlatamam."

Kuvars sertçe çenemi tutup beni yere değen bakışlarımı kendinde sabitledi. "Güzelim," dedi sessiz ama bir o kadar da iliklerimi titretecek bir etkiyle. "Teşekkür etmenden nefret ediyorum ve sen hala ediyorsun."

"İçimden gelen bu, evet istemiyorsun ama teşekkür edilecek çok şey veriyorsun bana."

"Tamam," dedi Kuvars bunu kabullenmek zormuş gibi bir ifadeyle bana bakarken. "Bir daha teşekkür etmek yerine beni öperek

hissettiklerini gösterebilirsin."

Ne?

Şaşkınlıkla dolu iri iri olmuş gözlerle ona bakarken ne ara iyice birbirimize sokulduğumuzu anlamadım, kokusu, yeşilleri, dudakları... Sessizlik dolu sadece dudaklarımıza çarpan nefeslerimizi hissettiğimiz bir koca dakikadan sonra utancımı bastırmak adına yine saçmaladım.

"Ben gitsem iyi olacak."

"Git o zaman, yoksa seni, şimdi, şuracıkta, dudaklarını kızartana kadar öpeceğim," dedi Kuvars tehdit dolu bir sesle.

Afalladım. Ne diyeceğimi bilemedim. Ve gidemedim de. Gitmek istemedim.

Parmak ucumda yükseldim ve hayatımda ilk defa içimdeki daha sonra çok utanacağımı bildiğim yanı bastırarak cesaretle Kuvars'ın dudaklarına doğru yaklaştım. Öyle yoğundu ki bu noktadaki hisler kelimelere dökmeye mecalim yoktu.

"Öp," dedi Kuvars biraz daha eğilip bana olanak sağlarken.

Tüm kan yüzüme çekilirken kızarmış yanaklarım, kendiliğinden aralanmış dudaklarımla öylece kalakaldım.

"Seni bekliyorum, güzelim," dedi Kuvars bir an sonra benim kendime gelmemi beklemeden.

Ben de tüm düşüncelerimi, korkularımı ve tedirginliklerimi umursamadan sadece içimdeki sesi dinleyerek dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Kısacık bir hareketti ama bunu benim yapmam kalp atışlarımı Kuvars'ın duyabileceği kadar hızlandırırken tekrar kendimi geri çekmek için hareket ettim ama Demirhan buna izin vermedi.

Belimdeki ellerinin yardımıyla beni iyice kendine çekip resmen ona yapışmama neden olurken dişleriyle alt dudağımı kavrayıp hızla az önce ettiği tehdidi uygulamaya koyuldu. Onun dudaklarımı ısrarla sömürmesine karşılık bende avuçlarımı uzatıp onun dağılmamış saçlarına dokundum, o yumuşacık tutamlar elimden kayıp kokusu beni kendimden geçirirken ayaklarım beni daha fazla taşımadı. Kuvars halimi fark edip beni sıkıca tutarken dilini dilime itti ve bizim dillerimiz birbirini tüketircesine birbirine dolanırken kendi sertliğini de bana bastırdı.

"Cemre..." Duraksadı, nefes almam için iki saniye zaman tanıyıp tekrar hırsıyla kendini ağzıma iterken "Cemre'm," diye inledi adımı.

Ben sıkıcaonun boynuna tutunmaya devam ederken Kuvars beni kenardaki koltuğun üzerineçekti, hala dillerimiz birbirini tadarken kalp atışlarım maraton koşmuşum gibitepki veriyordu. Nefes almak için onun dudağını ısırp geri çekilmesini birsanıyelik sağlarken dudakları hiç ara vermeden boynuma indi.

"O kadar güzelsin ki, her yerini her santimetrekaeni öpmek istiyorum."

Ben soluklanırken tekrar dudaklarıma uzandı. Onun alev alev yanan yeşillerine bakıp soluğumu tutarken bu sefer ben eğilip alt dudaklarını çekiştirerek ısırdım.

"Siktir." Kuvars hızla koltukta doğrulup iyice üzerime yerleşirken kendini benden bir an olsun ayırmadı.

Yeniden ikimizde tutkuyla dolu birbirimize karışırken Kuvars'ın çalışma masasında bulunan telefonun yüksek sesi odanın duvarları arasında yankılandı. Kuvars zerre umursamayıp dudaklarımızı ayırmazken telefon ısrarla ve ısrarla çaldı.

"Telefon önemli sanırım."

Kuvars benim ellerimle ona anlattığım cümleye bakıp oflarken "Hepsini göndermenin zamanı geldi," deyip ayaklandı. Ben koltukta kendimden geçmiş bir vaziyette durduğum için utançla hızla üstümü düzeltip parmaklarımla dudaklarımı yoklarken Kuvars sinirle telefonu alıp kabloğunu kopardı. Ben onun n e yapmaya çalıştığını keşfetmeye çabalarken de kapıyı açıp asistanlarının olduğu bölüme geçti.

"Ben size bizi rahatsız etmeyin demedim mi?!"

Ben de kendimi toparlayıp kenara koyduğum çantamı alırken Kuvars'ın yanına doğru ilerledim.

"Efendim bu çok acil bir konu, yönetim kurulunun acil toparlanması gerekiyor, borsa İstanbul'da ciddi ve ani bir düşüşe geçtik, bir saldırı olduğunu düşünüyoruz."

"Nasıl?"

Asistanlardan biri çalan telefonlardan birine uzanırken "Efendim," dedi hızla Kuvars'a. "BİST Yönetim Kurulu Başkanı Erişah Arıcan şu an hatta, bekletiyorum, acil sizinle konuşmak istiyor."

Kuvars telefona uzanırken Sevil de askılıktan kabanımı getirdi. Ben tedirginlikle ne olduğunu anlamaya çalışırken "Buyurun Cemre Hanım," dedi hızla. "Size dış kapıya kadar eşlik edeyim."

Kuvars'ın bir anda yoğunlaşan iş hayatı dolayısıyla ona bir hoşça kal bile diyemeden Sevil'in yönlendirmesiyle aşağı inerken bir sorun olmamasını dileyebildim sadece.

Yine Sevil'in ayarladığı bir arabayla eve dönüp kendimi içeri atar atmaz salonda koşturan benim küçük kedilerimi gördüm. Onları sevip hızla içeriye geçtim. Merve de mutfakta akşamki yemeği hazırlamaya girişmişti, onun yanına gittiğim gibi şaşırarak baktı bana.

"Bu halin ne? Savaştan çıkmış gibi duruyorsun?" Yüzümdeki alık ifadeyi düzelterip Kuvars'la olan dakikalarımızı hatırladım. Onunla olduğumuz her saniye dağılmış gibi etki bırakıyordu bende. Bir de üstüne üstlük işyerindeki olay yüzünden aklım onda kalmıştı, sorunu çözebilmişler miydi acaba?

Merve'ye omuz silkip buzdolabından çıkardığım fıstık ezmesinden bir kaşık alıp akşam için yaptığı yemekleri kontrol ettim.

"Ee hastane nasıl geçti?" diye sordu Merve çorbayı karıştırırken. Elimle iyi işareti yapıp ona gösterirken Merve'nin fırına atmaya hazırlandığı özel soslu tavuğunu kontrol ettim.

"Sen de ne ketumsun, anlat bakayım dün geceyi, çok şık kadın var mıydı, ne yaptınız, ne ettiniz, Kuvars Bey seni ne sıfatla tanıştırdı?"

Merve'nin sorularına gülerek cevap verip dolaptan kedilerimin yiyebileceği bir şeyler ve biraz süt çıkardım, onları ayarlayıp içeri götürmeden hemen önce Merve'nin de bana merakla baktığını gördüm.

"Pek bir şey olmadı ki, anlatılacak bir şey yok. Yine de dün gece bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

Ona uzattığım telefondaki notu okuyup geri bana verirken yüzünü buruşturdu. "Allah'ım, sen daha burnunun ucunu göremiyorsun, kabahat bende gelip sana soru soruyorum."

Minik kedilerimi sevip onların yemek yemelerini izlerken onlara ne isim verebileceğimi düşündüm. Bir tanesi çok minicik, çelimsiz bir şeydi o yüzden ona 'Minik', yaralı olarak bulduğum tek sarışın kediye 'Sarı', karamel tüylü olana 'Karamel' ve içlerinden en büyük, en güçlü durup kardeşlerini yöneten kedime de 'Patron' adını koydum.

Sarı'nın yarasını kontrol edip onları biraz daha sevdikten sonra kısa bir duşa girdim. Duştan çıkıp hızla kurulanıp Merve'ye yemeklerde yardıma gidip bugünkü evin bütün işini tamamladık.

"Cemre, ben gidiyorum," dedi Merve küçük çantasıyla karşıma çıktığında, tüm işlerden hemen sonra. "Yarın tatil günüm, akşamdan

çıkıyorum, sen artık servisi yaparsın."

Onu onaylayıp evden uğurladıktan sonra ben de nihayet tek başıma kaldığım evde odama geçip test kitaplarımın başına oturdum. Hastanede kaldığım tedavi süresi boyunca öyle vakit kaybetmişim ki tüm bilgilerimi unutmuşum gibi hissediyordum, o yüzden ilk olarak bir aylık tekrar programımı hazırlamak için satın aldığım zaman çizelgelerinden birini önüme aldım. Bugünün tarihini başlangıç kabul etmek için telefonumdan takvime bakarken tarihin 26 Aralık'ı gösterdiğini gördüm.

Bir anlık şaşkınlıkla yeniden kontrol ederken gerçekten 26 Aralık olduğunu gördüm. Ne ara tarihe bu kadar bakmayı unutup doğum günümü atlamıştım bilmiyordum ama artık yirmi üç yaşındaydım. Ailem öldükten sonra yengemlerle yaşadığım süre boyunca da hiç doğum günüm kutlanmamıştı ama yine de daha önceki her seferde kendim için bir şeyler yapar, o günü kendime ayırırdım. Bu doğum günümdeyse buna bile vaktim olmamıştı. Ama olsun bugün de hayatım için en önemli adımlardan birine, tedavime başlamıştım, ileride belki kendi mucizemin başlangıcı derdim bu doğum gününe.

Saatler birbiri üzerine devrilip gökyüzünün turunculuğu yerini karanlığa ve geceye bırakırken birkaç saat ders çalışıp matematikte birkaç konunun tekrarını yaptıktan sonra dışarıdan duyduğum Kuvars'ın arabasının motorunun sesiyle çalışmaya ara verdim. Kalemimi güzelce kalemlliğime yerleştirip masaya düşen silgi çöplerimi temizledikten sonra salona geçtim.

Kuvars kendi anahtarıyla kapı açıp içeri girerken ne yapacağımı bilemeyip ellerimi önümde birleştirip beni fark etmesini bekledim. Öğlen gördüğüme oranla şu an daha yorgun bir Kuvars Demirhan vardı.

Beni fark edip yorgun yeşillerini üzerime çevirdi.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum, güzelim." Bana karşılık verip arabasının anahtarını kenardaki anahtarlığa bırakırken ceketini ve kravatını çıkarıp eline aldı. Dudaklarımı birbirine bastırıp işlerin daha kötü gidip gitmediğini nasıl sorabileceğimi içeren birkaç cümle düşündükten hemen sonra harekete geçtim.

"Her şey yolunda mı? İşte bir sorun vardı sanırım."

"Evet," dedi Kuvars hızla. "Rakiplerimiz karşımıza çıkmaya cesaretleri olmadığı için sadece bel altından vurmaya çalışıyorlar."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken onun rahatlığına baktım. "Sorun biraz uzun sürse de halloldu."

Ceketini ve kravatını koltuğun üstüne koydu.

"Aç mısın?" diye sordum hızla. "Sofrayı hazırlayayım."

"Açım," dedi Kuvars. "Bir duş alıp sana yardım etmeye geleyim."

O ense kökündeki saçları tutarak yukarı çıkarken migreninin de tuttuğunu anlayıp bir de onu için ilaç çıkardım. Hızlıca bugün yaptığımız yemekleri ısıtıp sofrayı hazırlamaya koyuldum. Tabakları masaya koymak için çıkartana kadar Kuvars geldi. Hızlı hızlı duş almış olmalıydı, üzerine bir siyah eşofman altı ve beyaz tişört giymişti. Saçları hala nemliydi ama yine de eve ilk girdiği zamanki gibi yorgun görünmüyordu. Su onu canlandırmıştı.

Mutfığa girdiği gibi gelip beni belimden kavrarken boynumu öpüp baştan ayağa kadar titrememe neden oldu. "Ellerine sağlık."

Aslında çoğunu Merve yapmıştı ama bunu o an bana yaşlı olan bedeninin etkisinden kurtulup dile getiremedim.

Kuvars şarap soğutucudan çıkardığı kırmızı şarabı karafa boşalttıktan sonra iki kadehle beraber masaya götürdü. Bende onun arkasından servis tabaklarına koyduğum fırında tavuğu ve beşamel soslu brokoliyi masaya taşıdım. Geri mutfığa dönüp yeni ısıttığım çorbanın üzerine de sos hazırlarken Kuvars da beni izleyip salata için malzemeleri dolaptan çıkardı. O sebzeleri güzelce doğrayıp salatayı hazırlarken ona hayranlıkla bakmadığımı söylersem yalan olurdu. Bu konuda gerçekten becerikliydi.

Ben kendi işimi bitirip ona çıraklık yapmak için yanına giderken zeytinyağı ve limonu uzattım. Sosunu da katıp karıştırdıktan sonra ben de kenardaki artan malzemeleri toparlayıp geri buzdolabına yerleştirdim.

O salatayı götürürken ben de kedilerimi unutmayıp salonda sıcakta uyuklamalarına rağmen yanlarına suyla karıştırdığım sütü bıraktım. Sütü laktozsuz kullanıyordum ve içine biraz da pirinç unuyla, yumurta sarısı katarak gerekli besini almalarını sağlıyordum.

Kuvars'ın yanına geçip masaya oturduğumda mutlulukla ona baktım, uzun zaman sonra evde ikimizdik ve baş başa bir yemek

yyorduk, her dakikasını daha sonra defalarca kez kendime hatırlatacağım anılarıma bir yenisi daha ekleniyordu.

"Bugünkü dil terapistinden memnun kaldın mı?" diye sordu Kuvars biz sessizce çorbalarımızı bitirdikten ve benim tabağıma servisi o yaparken.

"Evet." Düşünmeden cevapladım onu. "Ellili yaşlarda bir kadın, adı Nida. Bana bugün dil kaslarımla ilgili bir sürü çalışma öğretti."

Tabağımdaki brokoliyi bıçakla keserken yeniden teşekkür etmenin kıyısından döndüm.

"Can Bey'le görüştüm bugün, işinde oldukça başarılı biriymiş," dedi Kuvars devam ettirerek.

Benim için yeniden doktorum Can Bey'le görüşmüş olması içimi sıcacık etti, minnet damarlarımda gezinen en yoğun duygum oldu.

"Benim için hayatımın en güzel doğum günü bugün oldu," diye geveledim. "Tedavim için bir adım atmak..."

Başımı kaldırıp gülümseyen gözlerle ellerimi takip eden Kuvars'a baktım. Gülümseyen yüzü bir anda kasılırken yumruk yemiş gibi bir ifade gelip oturdu gözlerine.

"Ne?" diye sordu hızla. Ben ne olduğunu anlamazken yeniden konuştu. "Bugün doğum günün mü?"

Başımı salladım. "Evet bir yıl daha yaşılanıyorum." Ben gülümserken onun yüzündeki bir anda taşlaşan kaskatı ifade bozulmadı.

"Bana neden söylemedin?"

"Neyi?"

"Bugünün senin doğduğun gün olduğunu."

Omuz silktim. "Şimdi söylüyorum işte."

"Ben," dedi Kuvars yutkunamazken. "Bilsem..." Devamını getiremezken neden bu kadar bu günü umursadığını anlamadım. Dünden ya da yarından hiçbir farkı yoktu, daha önce insanların kutladığı, hediyeler aldığı, benim pasta üflediğim bir gün değildi ki... Ben çok alışkındım. Öyle ki kendim bile unutmamış mıydım?

"Bende az önce takvime bakarken fark ettim, çok önemli bir gün değil gerçekten," dedim hızla. "Ama bugün şimdiye kadar geçirdiğim doğum günlerinden çok daha özel, benim tedavim-"

"Cemre," dedi Kuvars hızla masadan kalkıp benim tarafıma doğru gelirken. "Zaten yapmam gerekenler hatta geç kaldıklarım için bana teşekkür ediyorsun ve ben deliriyorum."

Yeşilleri gözlerimin içine bir kaçamak bakış attı.

"Özür dilerim, güzelim, bu günü benim bilmem gerekirken öyle işe daldım ki..." Bu cümle beni parçalara ayırırken Kuvars'ın duygularını ilk defa bu kadar duvarsız, sınırlar olmadan ve yalın gördüm.

O benim hayatımda tanıdığım doğduğum günü umursayan tek kişiydi.

Kuvars hızla kolundaki saate baktı. "Gel," dedi sonra beni kolumdan çekiştirerek. Sofra orada öylece toparlanmayı beklerken hiç umursamadan beni mutfığa çekti. "Doğum gününü kutlamak için daha kırk beş dakikam var.. Kenarda otur ve sakın yardım etme."

Ben ona şaşkınlıkla bakarken cebindeki telefonunu çıkarıp çikolatalı pasta tarifini arattı. Gerekli malzemeleri hızla çıkartıp tezgâha dizerken ona hayran bakışlarla neler yapacağını izlemeye başladım.

"Kap kap, kaplar nerde?" Ben ona göstermek için ayağa kalkarken Kuvars bana sertçe baktı. "Siz oturun oturduğunuz yerde küçük hanım."

Sadece kap bulması beş dakikasını alırken ona ümitsiz bakışlarımla güldüm. Yemek yapmakta yetenekli gibiydi, az önceki salatası çok güzel olmuştu, bundan önce hastayken bana yaptığı çorbada. Ama düzen konusunda rezaletti. Bir anda mutfığımın birbirine girmesine kaşlarım çatılırken burayı toparlamanın epey vakit alacağını düşündüm.

"Çikolata, çikolata. Bu evde niye hiç çikolata yok?" Sinirle buzdolabına bakarken en sonunda eritmek için olan çikolatalardan bulamayınca Nutella kavanozlarından alıp onları kullandı.

Kedilerim uyanıp evin içinde koştururken bir onlara bir de mutfakta koşturup bir yandan çikolatasına süt döken diğer yandan yumurtalarını çırpın aynı zamanda ortalığı savaş alanına çeviren Kuvars'a baktım. Hazırladığı kek hamurunu fırına atması gereken Kuvars Demirhan fırınla boğuşurken ben de kenarda kahkahalara boğuldum.

Kuvars bana yandan kızgın bir bakış attı ama işi acil olduğu için benimle uğraşmak yerine gerçekten yanında oturan bana sormayıp telefonundan asistanını arayıp ona sordu.

Fırından yirmi dakikaya çıkan eciş bücüş kek kalıbının üzerinden krema ve hazırladığı portakallı çikolata karışımı ile geçip onu pastaya

benzetmeye çalışırken üzerine de evde bulduğu küçük pasta süslerinden yerleştirdi.

"Mum? Mum nerde?" Artık günün bitmesine son on dakikadan az bir süre kalırken evin içinde mum arayan Kuvars'ın omuzları çöktü.

"Evde mum yok mu?"

"Maalesef."

"Bizim evin yanındaki pastane açık mıdır bu saatte?" Kendi kendine soruyu sorduğu gibi beni mutfakta bırakıp kendisi dışarı çıkarken arkasından tüm endişesine, yetiştirme telaşına şaşkınla baktım.

Kuvars'a karşı hep şüpheyle yaklaşan, öyle bir adamla sen olabilir misin diyen tarafım utançla başını toprağa gömerken aslında onun ne kadar da benimle ilgili olduğunu tam anlamıyla anladım. Hatta anlamakta değildi bu, ilk defa gerçekten emin olup daha öncesinde nasıl fark edemediğimi sorgulamaya başladım.

Kuvars Demirhan benimdi. Benim.

Bunun bilincinde olmak beni hayatım boyunca sahip olamadığım bir mutluluğun içine sürükledi. En son bu kadar mutlu olduğumda beşinci yaş günümdeydi sanırım, annem o doğum günümde hasta değildi. Paramız olmadığı için doğum günüm için pasta alamamıştı, bütün gün surat asmıştım. En sonunda annem evdeki bayat ekmeklerle bize ekmek tatlısı yapmıştı ve onu yemiştik. Bir o zaman bir de şimdi... İlk defa biri bak Cemre, annenin ölümünden sonra bir mucize gerçekleşti diyordu. Biri seni de sevdi...

Kuvars beş dakika sonra elinde mum dolu pembe bir keseyle girerken zafere ulaşmış bir aslan edasındaydı. Onu gülerek takip ederken yirmi üç tane mumu üşenmeden o pastamsı şeyin üzerine yerleştirdi. Normalde biraz buzdolabında bekledikten sonra yenilmesi gerekiyordu, bu yüzden kek bile kendine gelememişti ama Kuvars bugün bu kutlamanın olması gerektiği konusunda çok ısrarcı olduğu için elimden tutarak beni geri salona götürdü.

Pastayı ortaya koyup tüm mumları tek tek çakmakla yaktıktan sonra bana doğru eğilip dudaklarını anlıma bastırdı. "İyi ki doğdun güzelim..."

Dolu dolu gözlerimi yaş düşmesin diye kırpmamaya çalışıp pastaya eğildim. Üflemeden önce hayatımdaki ilk doğum günü pastama bakıp dilek diledim.

"Hep mutlu olalım... Lütfen..."

Sonra tüm mumlara üfledim.

Mumlar söndükten hemen sonra Kuvars pastadan kestiği küçük lokmalık dilimi bana doğru uzattı, tadı korkunç olmuştu. Çikolata ve şekerli hamur tadı geliyordu sadece, çok fazla yemek mideye ciddi sıkıntılar verebilirdi ama lokmamı bitirdikten sonra bir ağız dolusu gülümsedim.

Bu pastanın benim hayatımdaki yeri çok büyüktü. Elim ona teşekkür etmek için havalanırken Kuvars'la bugün yaptığımız konuşma geldi aklıma. Teşekkür etmemi istemiyordu, bunun yerine tercih ettiği başka bir yol daha vardı.

Ona yaklaşp aramızdaki mesafeyi kapatırken "Pasta harika olmuş," dedim. Kuvars kararsızlıkla bir bana bir de daha tadamadığı ama görüntüsüyle çok şey belli eden pastaya baktı.

O öylece dururken parmak ucumda yükselip dudaklarımı korkmadan dudaklarına değdirdim. O şaşkınlıkla kaskatı kesilirken ben de gülümseyerek kendimi ayırdım.

"Teşekkür ederim."

INSTAGRAM: hikayelerindeyasar

21.BÖLÜM "KAR"

Instagram: hikayelerindeyasar

1 MİLYON ÖZEL

21.BÖLÜM "KAR"

Yirmi üç. Bu dünyaya geleli geçen yirmi üç koca yıl. Kimi zaman bomboş zamanlar, kimi zaman acı dolu anılar, kimi zaman ilkler, bazen sonlar... Çoğunu hatırlamadığım sisli anılardan ibaret çocukluk dönemim, genç kızlığa ilk adım attığım dönemler, genç yetişkin zamanlarım... Dile kolay yirmi üç yıl... Bazen günlerin yıl gibi geldiği ama yirmi üç yılın sonunda dönüp baktığımda hatıra bile gelemeyecek anılar... Yirmi üç... Bana sevdiğim adamı getiren bu yaş.

Kuvars'ı öpüp ona teşekkür etmemden bu yana geçen Kuvars'ın kaskatı kesildiği iki dakika boyunca sessizce onun yüzünü izledim. Allah'ım nasıl da mutlu hissediyordum. Yirmi üç ne kadar güzel başlamıştı.

Onun kirpiklerinin gölgesi yüzüne düşerken kemikli yüzünü uzun uzun izlemeye devam ettim. Keşke şimdi zaman bizi buraya bırakıp unutup gitseydi, hep bu anda, onun gözleri bende kalplerimiz birbirimiz için atarken kalıverseydik...

"Sen," dedi Kuvars en sonunda sessizliği bölen güçsüz sesiyle. "Beni öptün mü?"

Onun şaşkınlığına gülümseyerek karşılık verirken başımı salladım.

"Peki," dedi Kuvars sondaki i harfini uzatarak. "Bu çok ani oldu, bir kere daha uzun uzun öpmelisin bence."

Onun fırsatçılığına kocaman gülerken devam etti. "Pasta hazırlamak çok yorucuydu, sonra mumları dikmek... Bence daha uzun bir öpücük hakkım benim."

Ne diyeceğimi bilemezken Kuvars tam bir manipölasyoncu gibi bana doğru eğilip nedenlerini sıralamaya devam etti.

"Çikolatayı eritmek, kremayı sürmek, keki yakmamak..."

Eğildim ve onun hilesine karşılık vermek için o bana dudaklarını uzatırken yanağını öptüm. Bu kadarı ona yeterken kendimi ayırmama

izin vermedi, beni sıkıca belimden tutup sımsıkı sarıldı. Beni öpmek yerine burnunu boynuma yerleştirirken kokumu içine çekti. Benim yanaklarım pembeleşip ne yapacağımı bilemezken ellerim iki yanımda öylece kaskatı kaldım.

"İyi ki varsın güzelim."

Ben ne diyeceğimi bilemezken benim yerime ortalıkta gezinen benim minik, yaralı kedi, Sarı miyavlayarak Kuvars'ın ayağına dolandı. Büyük ihtimalle zavalılık Kuvars'ın bana ne yapmak istediğini sorguluyordu.

Kuvars onu hafifçe ayağıyla uzaklaştırmaya çalışırken daha oluşmamış patileriyle Kuvars'a vurdu.

"Ulan ibne." Kuvars benden ayrılıp hızla kediye kucak alıp kaldırırken gülerken onlara baktım. Gerçekten şaka gibiydi, küçücük kediye bile kızıyordu.

"Kuvars kedi korkuyor, bırak onu."

Kuvars işaret diliyle ona anlattıklarımı görüp omuz silkti. "Korkuyor ama rahatsız etmesini de biliyor. Bir bırakmıyorlar, tam baş başa kalacağız ya kapı çalar, ya telefon, daha ne olabilir ki diyordum şimdi de kediler çıktı."

Ona gülerken bize iki tabak pasta koymak için Kuvars'ın hazırladığı şaheseri alıp mutfaka geçtim. Kahveyi hazırlamak için makineyi ayarlayıp iki bardak çıkardım. Kahvelerimiz dolarken pastadan iki dilim kesip güzelce tabağa koydum.

O an mutfak camına vuran minik, beyaz taneleri görüp başımı onlara doğru çevirdim. Kar yağıyordu. Öyle güzel yağıyordu ki hem de... Mutfak kapısını açıp kendimi dışarı attım hızla. Ellerimi açıp kar tanelerinin avuçlarıma yerleşmesini bekledim. Umarım kar bu şehrin yerlerini tutardı. İki senedir doğru düzgün İstanbul'a kar yağmamıştı ve çok özlemiştim o birkaç günlük kar macerasını.

"Üşüyeceksin." Bir el üzerime şal koyup sıkıca belimden bana sarılırken sırtımı onun göğsüne yerleştirdi.

"Çok güzel yağıyor," dedim ellerimi havaya kaldırarak, Kuvars'ın görmesini isteyerek.

"Evet," dedi Kuvars başını boynuma yerleştirirken. "Ama bu kar yerleri tutmaz."

Ona doğru dönüp aramıza mesafe koyarken suratımı astım. "Şöyle doya doya yağsa kar keşke..."

"Hadi üşüyeceksin, içeriye geçelim," dedi Kuvars beni onaylamazken. Arkasından mutfağa girerken onun kapıyı kapatmasını izleyip artık hazır olan kahvelerimizi aldım. Kuvars da tabaklarımızı taşıırken içeriye geçtik. Kediler oturduğumuz koltuğun hemen ucunda ayaklarımızın dibinde birbirine sokularak uyurken bende Kuvars'a kahvesini uzatıp kendi pasta tabağını aldım. Tadı çok kötüydü, o yüzden yemek yerine sadece çikolatalı kısımlarını çatalıma alırken Kuvars da pastadan bir lokma alıp ağzına attı.

"Sikeyim bu ne lan?" Yutamadığı lokmayı kenardaki peçeteye çıkarırken onun kendi pastasına yapmış olduğu komplimanlara gülecek gibi oldum ama son anda kızmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Güzelim sen bunu nasıl yedin az önce?" diye sordu hızla Kuvars ayağa kalkarken. O çabucak tabaklarımızdaki pastaları mutfağa götürürken gülümseyerek kendi kendine söylenmesini izledim. Onun yanıma geri gelmesini beklerken de başımı koltuğa yasladım, gözlerimi dinlendirmek için kaparken de öylece yorgunlukla uyuyakaldım.

Uykumun arasında beni saran kolları ve havalandığımı hissettim, gözlerimi açmak için çabalamama rağmen homurdanarak beni tutan kollara iyice yaslandım. Sırtım yatakla buluşurken bu çok uzun sürmedi ve kollar yeniden belime dolanarak beni göğsüne çekti. Kuvars'ın kokusunu hissederek, küçük yatağında yine uzun bir uykunun içerisine yuvarlandım.

Sabah odamda, yatakta tek başımayken uyandım. Belli belirsiz Kuvars'ın daha erken bir vakitte yanımdan kalkmadan hemen önce saçlarımı öptüğü, benimde irkilerek uyandığımı ama bana "Uyu sen," dediğini hatırladım.

Ben öylece dün olanları hatırlayıp kendi kendime yatakta sırtıırken kapım tıklandı ve bir tepki alamadan hızla açıldı.

"Uyuyan güzel kahvaltısını odasına mı ister? Yoksa salona mı kurayım efendim?" Merve odamın içerisine girip bu sözleri alaycı bir şekilde ederken uykulu gözlerle ona doğru döndüm. Onu görünce afallayarak yataktan doğruldum, bu kız izin günü olduğu için dün evden ayrılmamış mıydı? Şimdi burada ne işi vardı?

"Hala yatakta mısın sen? Hadi bir yığın iş var! Zaten sinirlerim tepemde! Toparlan."

Gözlerimi ovuşturarak kalkarken kenardaki telefonumdan saate bakıp on bir buçuğu gösterdiğini gördüm. Yine çok uyumuştum, özellikle hastanede yatarak geçirdiğim bir aydan sonra kendimi daha yorgun hissediyordum. En ufak bir iş yapsam hızla kendimi saatlerce taş taşımışım gibi yorulurken buluyordum. Bu yüzden çok uykum geliyordu. Doktorumun verdiği ilaçlarda zaten uyku yapıyordu, iyice bir döngünün arasında sıkışıp kalmıştım. Bu süreçte çoğu işte Merve'yi yalnız bıraktığımda bir gerçektir.

Yatağımın yanındaki terliklerimi giyerken telefonumu da elime aldım. *"Sen bugün izinli değil miydin?"* Kıyafetlerimi almadan önce yazdığım yazıyı Merve'ye gösterirken bana gözlerini devirdi.

"Sevil Hanım aradı, Kuvars Bey senin yorulmanı istemiyormuş, onlar benim olmadığım zamanlar için birini ayarlayana kadar tatilim yok anlayacağın. Allah'tan ekstra para veriyorlar da sorun etmiyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken mutluluk damarlarımda gezindi. Cemre yorulmasın mı demişti?

"Gerçekten Cemre yorulmasın mı demiş?" Ağzım kulaklarımda bu soruyu telefona yazıp Merve'ye verirken hevesle ona baktım.

"Evet sanki normalde yoruluyormuşsun gibi."

Merve benden yine lafını esirgemezken ona gülümsemekle yetindim. O odadan çıktığı gibi de mutluluğumu hala bozmadan hızla duşa girdim. Ne derse desin hayatım ilk defa bu kadar yolundaydı ve küçük sorunları umursayacak değildim. Sıcacık bir suyla vücudumu rahatlattıktan hemen sonra nemlendiricimi sürüp bornozumu giydim. Hastaneden çıkalı henüz çok az zaman olmuştu ve gerçekten oradayken yediğim serumların vücudumda bıraktığı ödem hala geçmiş değildi. O yüzden vücudumu şiş şiş görmeyi hiç sevmediğimi fark edip hızla kendimi kışlık, kalın kıyafetlerin arkasına gizledim. Alışverişe çıktığım sırada Çilek Sokak'tan aldığım ekru renginde, V yaka bir kazak elbise giyip altına da ince, siyah külotlu çorabımı geçirdim.

Çabucak odamı toparlayıp saçlarımı da kurutup kendi dalgalı halinde bıraktıktan sonra hızla içeri Merve'ye yardıma geçtim. Kuvars erkenden işe gitmek için çıkmıştı ve her zamanki gibi kahvaltıda sadece zift gibi bir kahve içmekle yetinmişti.

"Bu pastayı sen mi yaptın Allah aşkına? Bu ne, ecüş bücüş, yiyen zehirlenir, senin kedilere mi versek?"

Merve'ye "Pes artık," dercesine bakıp minik kedilerim için mamalarını hazırlayıp salondaki yerlerine götürdüm. Su kaplarını da değiştirip tüylerini sevdim, daha gözlerini açıp yemek yemezlerken ben de içeridekinin daha fazla söylenmesini engellemek amacıyla bir işin ucundan tuttum. Temizlik görevlileri geçen hafta evin temizliğini yaptığı için ev temizdi zaten. Sadece kuru temizlemeden gelen Kuvars'ın kıyafetlerini düzenleyip akşam Kuvars'ın mutfakta yaptığı dağınıklığı toparladım. Merve de akşam için hazırlayacağı eti şarapla marine etmek için malzemelerini hazırlarken tüm işleri bitirmiş olarak içeri geçip çalışma masama oturdum. Birkaç saat yerimden kalkmadan ders çalışıp biyoloji tekrarlarımı bitirip küçük küçük notlar çıkarıp onları uyumadan önce tekrar etmek için yatağımın üzerine koyup daha sonrasında dil, yanak ve çene kaslarım için dil terapistimin verdiği alıştırmaları yaptım.

En son artık guruldayan midem yüzünden ara verip mutfağa geçerken Merve ile karşılaştık.

"Al," dedi bana elindeki tepsiyi uzatırken. "Bütün gün hiçbir şey yemedin, sandviç yaptım bize. Portakal suyu da sıktım."

Ona minnetle bakıp salondaki masaya bana verdiği tepsiyi taşıdım. Merve de kısa bir süre sonra yanıma gelip oturdu ve hazırladığı sandviçleri yemeye başladık.

"Ee," dedi kısa bir sessizlikten sonra Merve. "Ders çalışma sürecin nasıl gidiyor?"

Yanımda telefonum olmadığı için yazacak bir şey bulamazken elimle 'fena değil işte' işareti yaptım. Bu hareketim üzerine cebinden küçük bir not defteri ve mini ebatlarda bir kalem çıkartıp bana verdi. Bu hareketine şaşırıırken ona gülümseyerek defteri aldım.

"Merve sen okuyor muydun?"

Merve başını salladı. "Evet," dedi. "İki yıllık Seracılık okumuştum ama sonrasında iş aradığımda asgari ücretten biraz daha düşük fiyatlara çalışmam istendi. Ee, benimde bakmam gereken bir ailem var, para göndermem gerekiyor memlekete, ben de bir temizlik ajansına yazıldım. Öyle işte."

Biraz şaşırıırken Merve'ye karşı çok üzüldüm. Ülkemizin kanayan yaralarından bir tanesi yeni mezun gençlerin istihdam sorunuymdu ve ne yazıkki Merve gibi on binlercesi bu durumdaydı. Kimi ya o verilen

paraya ve esnek çalışma saatleri ayağına sömürülmeye razı geliyordu kimi de Merve gibi mesleğin dışında çalışmak zorunda kalıyordu.

Onunla ilk tanıştığım gün çok kaba bir şekilde bana bu evde iş var mı diye sormuştu, şimdi ona karşı bir bilinmeyen daha çözülmüş oluyordu. Keyfinden değil mecburiyettendi her şey.

"Ama şu an rahatım da keyfim de yerinde valla. Evlenene kadar devam."

Ona gülümserken hızla not defterine *"Niye evlenince çalışmayı düşünmüyor musun?"* diye yazdım.

Merve'nin gözleri irileşti. "Saçmalama istersen, bunca yıl çalıştım artık iyi bir koca bulup evde oturmak benimde hakkım."

Ona kahkahalarla gülerken yine hayat amacı beni şaşırtmadı. "Gül sen gül," dedi sinirle Merve ayağa kalkıp elimdeki henüz bitiremediğim sandviçi benden alırken. "Sana yemek memek yok."

Merve'nin ayaklanmasıyla bende ayaklanıp mutfığa doğru yürürken kapı çaldı. İkimizde kapıya doğru yönelirken gelenin Kuvars'ın asistanlarından Sevil olduğunu gördüm.

"Merhaba." Sevil direkt içeri girerken bize seslendi.

Merve ondan kabanını ve çantasını alırken ikimizin yerine cevap verdi. "Merhaba Sevil Hanım, hayrola?"

Sevil Hanım askılıktaki çantasından aldığı bir zarfı elinde tutarken Merve'yi yanıtladı. "Sen bize iki Türk kahvesi yap Mervecim, biz Cemre Hanım'la bir konuyu konuşacağız."

Merve'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Hanım mı Cemre?"

Sevil ona dönüp "Mervecim hadi," derken ben de şaşkınlıkla Sevil'i takip ettim. İçeriye salona geçerken lazım olur diye kenara koyduğum not defteri ve kalemi önüme aldım.

"Cemrecim," dedi biz bize kalınca Sevil yeniden. "Öncelikle maaşını elden aldığın için tedavi sürecin falan derken ödemeni yapamadım, bu maaşın." Bana kalın bir deste uzatırken şaşırdım.

Kuzenimin benim hesabıma el koyduğunu anladıktan hemen sonra maaşımı elden vermeye başlamıştı ama açıkçası şu an bu para beklediğim bir şey değildi. Bir aylık tedavi sürem boyunca maaş almam değil aksine benim onlara masraflarım için ödeme yapmam gerekiyordu. Benim itiraz edeceğimi anlayınca hemen izin vermeden lafa girdi Sevil.

"Kuvvars Bey artık ailenin sorun olamayacağını söyledi bu yüzden bundan sonra hesabına yeniden ödemen yapılacak, uygun mudur?" Başımı sallarken kenardaki not defterini önüme aldım.

"Ama ben yangından sonra bir ay hastanede kaldım, işime devam edemedim, hastane ücretimi de Kuvvars Bey ödedi. Bu parayı hak etmedim."

Sevil'in tek kaşı yukarı kalktı. "Kuvvars Bey'le aranızda ne var bilmiyorum Cemrecim," deyip duraksadı. "Ama sen zaten işine devam ediyorken yangında kaldın. Tabii ki böyle bir durumda tüm masrafların ödenecek ve tabii ki maaşını alacaksın. Bunu konuşmak bile saçma. Bu konuda anlaştık diye umuyorum."

Başımı salladım. "Tamamdır öyleyse, bu da pasaportun."

Elime verdiği pasaporta şaşırırken içini açıp baktım. İçindeki kendi bilgilerime ve ilerlediğimde bana verilmiş olan on yıllık Amerika ve bir yıl içinde çoklu giriş imkânı sunan Schengen vizesine baktım.

Şaşkınlıkla pasaportumu havaya kaldırırken Sevil bana gülümsedi. "Kuvvars Bey'in bir iki yeri araması gerekti ama hemen halloldu."

Ağzım açık kalırken bunu nasıl başardığını anlayamadım. Ve neden böyle bir işe girişmişti ki?

"Neden bu, ben anlamadım?"

Yazdığım soruya Sevil omuz silerken "Bilemem artık onu Kuvvars Bey'e sorarsın," dedi. Öyle yapmaya karar verip Merve'nin getirdiği kahveyi sessizce içtikten hemen sonra Sevil Hanım'ı uğurladık.

O gider gitmez Merve de beni bir yığın soru yağmuruna tuttu.

"O zarf ne kız öyle dolu dolu görünüyor, bakayım ne pasaportu bu?" Merve'nin elimdekilere eğilip bakmasına gözümü devirdim.

"Sen akşam yemeğini hazırlamaya başla. Geliyorum ben."

Merve ona yazdığım yazıyı okuyup oflayarak mutfağa geçerken ben de hızlıca odama geçip pasaportumu masaya koyup kabanımı giydim. Zarftaki para kredi borcumu ödemeye yettiği için hızla onu çantaya koyup dışarı çıktım.

Kredi borcumun fazlalığı öyle yük yapıyordu ki üzerimde, şimdi onu bitirecek olmanın rahatlığıyla caddedeki ATM'lere doğru yürüdüm. Kredi borcumu ödemek için kartımı takıp şifremi girdikten sonra açılan ekrandan kredi borcu tutarına tıkladım.

Kredi borcunuz bulunmamaktadır.

Bir yanlışlık olduğunu düşünüp tekrar denerken ısrarla ekranda bu yazı görünmeye devam etti. Şaşırarak bankaya da yürüyecek vaktim

olmadığı için sadece zarftaki tüm parayı hesabıma yatırıp makbuzumu aldım. Başka bir gün tekrar deneyip yeniden aynı yazıyı gösterirse banka şubesine gitmeyi not ederek ellerim cebimde yeniden eve yürüdüm.

Ben neredeyse eve gelmişken gözüme tanıdık bir sima ilişti. Şaşkınlıkla sokağın başında arabasından inip elindeki telefonun ekranına bakıp oflayan Yiğit'i gördüm. Sessizce yaklaşıp omzuna dokunurken Yiğit bana doğru hızla döndü.

"Cemre!"

"Ne işin var burada?" Ona şaşırarak bakarken Yiğit elindeki telefonu havaya kaldırdı.

"Telefonuna bakmış olsaydın anlayacaktın, buralarda bir işim vardı, vaktim varken bir sana da uğrayayım, halini hatırını sorayım dedim."

Telefonumu yanıma almadan evden çıktığım için kendime kızarken Yiğit'in sarılışına karşılık verdim.

"Ee neler yapıyorsun?" diye sordu Yiğit. "Nasıl gidiyor hayat?"

"İyi, en son görüştüğümüzden beri pek bir değişiklik olmadı. Sende ne var ne yok?"

"Ben de yeniden İstanbul'da bir işe transfer edildim, bu yakadayım."

"Aa süper," dedim işaret dilini kullanarak. Yine aramızda bir sessizlik olurken konuşacak bir şey kalmadı.

"Ee," dedi Yiğit hızla. "Beni eve davet etmeyecek misin?"

Bu sorusuna afallayarak tepki verdim. Saat daha Kuvars'ın gelmesi için erkendi ama yine de birinden Yiğit'i eve aldığımı öğrenirse yine onunla kavga etmekten korkuyordum açıkçası. Bir de her şeyden öte ev Kuvars'ındı ve ben orada yalnızca bir çalışandım. Onun istemediği birini eve almak önce ona büyük saygısızlıktı.

"Hadi," dedi "Sen düşünene kadar dikilecek miyiz, şimdi sen ne güzel tatlılar yapmışsındır ikram edersin bana."

Yiğit koluma girip beni eve doğru yönlendirirken ne diyeceğimi bilemedim. Bir yandan da öyle pat diye söylemek çok ayıp geliyordu.

"Bu bey kim Cemre Hanım?"

Kuvars'ın tuttuğu korumalardan biri eve girmeden önce bana soru sorarken Yiğit onaylamam için bana baktı.

Benim işaret diliyle anlattıklarımı Yiğit korumalara aktarırken el mecbur Yiğit'in eski bir çalışan olduğunu ve içeriye benim davetlim

olarak girdiğini söyledim. Korumalar yine de Yiğit'in üzerini aramakta ısrarcı oldular. Arama faslından sonra cebimdeki anahtarla kapıyı açarak Yiğit'i içeriye davet ettim.

"Bu evin bahçesi bayağı iyiymiş yalnız." Ona başımı salladım.

"Cemre sen mi geldin yine işi görünce ortalıktan kayboldun, şaşırdım mı, hayır!" Merve mutfaktan bana söylenirken Yiğit kaşlarını çattı.

"Bu kim?"

"Yeni çalışan, neredeyse senden sonra işe başladı."

"Peki iyi anlaşıyor musunuz galiba?" Yiğit tek kaşını kaldırarak sorarken ona gülümsedim.

"Canım o canım(!)"

"Aa, kedileriniz mi var artık?" Yiğit kenarda uyuklayan kedilerimin arasında Patron ismini verdiğimi kucağına alırken tüylerini sevdi.

"Adı ne bunun?"

"Patron." Yiğit bana değişik bir ifadeyle bakarken düşündüklerini dile getirmedi.

"Güzel isim."

"Ya sen hala burada oturuyor musun Cemre, bir gel yemeğe yardım et, tut bir işin ucundan." Merve bana söylenerek salona girerken Yiğit elindeki kediye bırakmadan ona döndü.

"Merhaba." Yiğit Merve'ye dönüp konuşurken Merve ağzı açık, bir eli mutfak önlüğünün cebinde öylece Yiğit'e bakakaldı.

"M-m-merhaba, şey, ıı, ben, yani ben, ıı Merve." Ben Merve'nin Yiğit'e karşı gözlerinden kalpler fışkırarak bakmasına ve ona bir merhaba derken bile kekelemesine bakarken dudaklarımı gülmek için birbirine bastırdım.

"Ben de Yiğit."

"Ne güzel acaba Kuvars Bey'in arkadaşı mısınız?" Merve'nin sorusuna Yiğit güldü.

"Hayır, pek arkadaş sayılmayız, ben de eski evde korumalık yapıyordum bir dönem."

"Hıı," dedi Merve üzüntüyle. Yiğit'in zengin biri olmadığını anladığı için bu tepkiyi vermediyse ben de bir şey bilmiyordum.

"Ben tatlı ve kahve getireyim sana." Yiğit'e bakıp işaret diliyle ona mutfaka gideceğimi söylerken başını salladı.

Ben onları yalnız bırakıp içeri geçerken kahve makinasının altına bir fincan dayayıp istediğim kahvenin oluşmasını sağlarken evdeki hazır kurabiyelerden de bir tabağa koydum.

Bir anda arkamdan Merve gelirken bana kızgın bir ifadeyle söylendi. "Kız Cemre, normalde seni mutfığa sokamayız, kırk yılın başı içerde ihtiyaç duydum onda da mutfakta buluyorum seni."

Ne oldu der gibi bir ifade elimle yaparken Merve bir soluk aldı.

"Ay bana su ver, su, boğazım kurudu."

Bir bardak su doldurup Merve'ye verirken onun içmesini bekledim.

"Bu içerideki çocuk bekâr mı? Baktım parmağında yüzük filan da yok!"

Evet anlamında başımı sallarken Merve mutlulukla tüm suyu bitirdi. Ardından üzerindeki önlüğü çıkarıp kenara koydu.

"Bak ben sana o kadar yardım ettim, sen böyle mi karşılık veriyorsun, insan böyle bir taşla beni daha önce tanıştırmaz mı?"

O bana söylenirken kenardaki tepsiye kurabiye tabağını ve Yiğit'in hazır olan kahvesini koydum.

"Hadi hadi neyse geç olsun güç olmasın, çabuk bizi tanıştır, ay ya da sen bir işe karışma da ben utanırım sen içeride ol, bana güç ver."

Merve'ye güç vermek için içeride önce Yiğit'in servisini yapıp daha sonra yavru kedilerimin mamasını verip oradaki koltuklardan birine oturdum.

"Ee ne iş yapıyorsun şimdi, hala korumalık mı?"

Yiğit başını sallarken kurabiyelerden birini ağzına attı.

"Evet, bu kurabiyeler çok güzel olmuş, Cemre sen mi yaptın?"

Ben tam Yiğit'e hazır aldığımızı söylemek için elimi havaya kaldırırken Merve hızla araya girdi.

"Hayır tabii ki, tamamen benim yapımım, Cemre de nerde o marifet?"

Ben gözlerimi devirirken Yiğit güldü.

"Ellerine sağlık valla, harika olmuş."

"Afiyet olsun, arada gelersen hep yaparım."

Tabii tabii Kuvars da beni artık ne yapardı sonra bilemiyordum. Dahası Yiğit'in evde yakalanması halinde onu bir sonraki görüşüm Kabristan da olabilirdi.

"Bana uyar valla." Yiğit gülümseyip önündeki tatlı tabağını bitirirken bende bir gözüm saatte Yiğit'in artık kalkması için evrene

mesaj göndermekle meşgul oldum.

En sonunda Yiğit "Bu güzel misafirperverlik için teşekkür ederim ama daha fazla kalamayacağım," dedi. Ben rahat bir nefes alırken Merve üzüntüyle surat astı.

"Sonra yine gel ama bak." Bende gülümseyip işaret diliyle "*Hoşça kal,*" dedikten hemen sonra Yiğit'i Kuvars onu görmeden evden göndermenin mutluluğuyla derin bir nefes verdim.

"Ne kadar yakışıklı, bak gördün dimi bakışlarını benden alamadı. Ben sana diyeyim bu artık hep beni görmeye gelir." Merve kendi kendine kuruntu yaparken beni mutfak masasına oturttu. Sonra da önüme bir defter ve kalem koydu.

"Anlat bakayım bu Yiğit kimdir, nedir, maaşı nasıldır, evi, arabası?"

Oflayarak deftere "*Bilmiyorum Merve!*" yazıp yemeği hazırlamak için dolabı açtı.

-

Kuvars her zamanki saatinden biraz daha erken gelirken kapıyı her zamanki gibi anahtarıyla açıp direkt içeri geçti. Merve yemekleri bitirdiğimiz için kendi odasında dinlenirken bende öylece mutfakta kedilerimle ilgileniyordum. Sarının ayağı düzelir gibi olmuştu, artık koşabiliyordu. Onun mutluluğuyla burnuna öpücük kondururken Kuvars da mutfığa giriş yaptı.

"Güzelim?"

Ben kedimi yere bırakıp ayağa kalkarken Kuvars da boynundaki kravatı gevşetti.

"Efendim?"

"Hadi," dedi Kuvars hızla. "Valizini hazırla, kışlık parçalar koy."

Sarı benim onu yere bırakmamla gidip Kuvars'ın ayağına dolanırken "Geldi yine ibne," diye homurdandı. Ona gülümsedim. Birazda valiz hazırlamamı istemesine şaşırdım.

"Niye bir yere mi gidiyorum?"

"Evet," dedi "Gidiyoruz. Bir iş toplantım var yurtdışında, benimle geliyorsun."

Şaşkınlığı solurken Kuvars itiraz etmeme izin vermedi. "Seni en son yalnız bıraktığımda neler olduğunu düşünmek bile istemiyorum. O yüzden benimle geliyorsun artık nereye gidersem gideyim."

Bugünkü pasaportun sebebi de anlaşılırken itiraz etmedim. Açıkçası benimde başka bir ülke görmek şu hayatta en çok istediğim şeylerden

biriydi. Belki toplantıdan fırsat bile kalmazdı ama olsun, çok istiyordum.

"Peki bugün mü gideceğiz?"

"Evet, güzelim. Dışarıda yemek yiyip havaalanına geçeriz."

Gülümseyerek evdeki boş valizlerden birini alıp ne olur ne olmaz diye en kalın kışlık parçalarımı koydum. En fazla bir iki günü geçmeyeceği için bu toplantı işi, çok fazla parça yanıma almadım. Ama yine de ne olur ne olmaz elbiselerimden lazım olur diye koydum. Bir de dünya para verip aldığım iç çamaşırların en güzellerinden yerleştirip fermuarı kolayca kapattım.

Korumalar valizlerimizi arabanın bagajına yerleştirirken havaalanındaki işlemler için lazım olabilecek her şeyi yanıma alıp Merve'ye de kedilerin yiyecekleri konusunda sıkı sıkı tembihledim.

"Kız," dedi Merve Kuvars henüz ortalarda görünmüyorken. "Yine dört ayağının üstüne düştün." Ona belki bir milyonuncu kez gözlerimi devirdim.

"Hadi hadi, neyse, bolca tadını çıkar. Buraları düşünme, biraz anı yaşa."

Kuvars'la yediğimiz sessiz bir yemekten sonra yine beraber havaalanına geçtik. Kuvars kendi arabayı kullanmak yerine şoför ayarlamayı tercih etmişti. Arkada benim yanımda otururken elini elimden ayırmadı.

Havaalanındaki işlemlerden hemen sonra yine beraber Kuvars'ın özel uçağına geçtik. Uçakta gördüğüm her şeye hayranlıkla bakakalırken üç saatten biraz daha fazla bir uçuşun ardından Rovaniemi'ye indik. Açıkçası Kuvars'ın Finlandiya da bir toplantısı olmasına anlam veremezken ona bu konuyla ilgili soru sormadım. Benim çoğunluğunda uyuduğum uçuşun ardından Kuvars yeniden elimi tuttu ve yine işlemlerimizi tamamladıktan sonra havaalanının dışına nihayet çıktık.

Dışarı çıkar çıkmaz gördüğüm manzara beni büyüleyip olduğum yere zank gibi yapışmama sebep oldu. Şehir bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı ve her yerde kar doyasıya vardı. Zaten şehir öylesine güzeldi ki... Bu manzara, bu görüntü beni kendine hayran bıraktı.

Kuvars'ın bana aldığı atkı fular gibi omuzlarımdan sallanırken Kuvars bana doğru eğilip sıkıca yüzüm üşümesin diye burnuma kadar atkıyı bağlayıp beremi de alnımı örtecek şekilde indirdi.

"Şimdi araç gelir, üşüme."

Ben mutlulukla atkının altında gülümseyip etrafı izlerken aracın gelmesi uzun sürmedi. İlk olarak Kuvars'ın daha önceden ayarladığı her yanı karlarla kaplı olan küçük evimize yerleştik. Kuvars valizlerimizi taşıyıp içeriye yerleştirdikten hemen sonra geri geldi ve onunla beraber bize şoförlük eden adamın bahsettiği Santa Claus Köyü'ne ilerledik. Burası içinde Noel Baba'nın yaşadığı inanılmaz bir eğlence parkıydı. Kuvars benim her yerimi sarıp ancak arabadan inmeme neden olurken yılbaşı da yaklaştığı için cıvı cıvı olan bu harika yere baktım.

Kuvars'a doğru dönüp onun beni izlediğini fark ederken aslında her şeyi de yeni kavrayabildim. Buraya bir iş seyahati için gelmemiştik. Ben sırf dün İstanbul'a niye kar yağmıyor diye yakındığım için beni buraya getirmişti.

"Beni kandırdın!"

Parmaklarımı okuduktan sonra güldü. "Yılbaşına kadar buradayız güzelim, kandırılmanın tadını çıkar."

Onun suratındaki kendini beğenmiş ifadeyi dağıtmak için yerden aldığım karları yüzüne fırlattım.

"HİLECI!"

Kuvars gülerek geriye çekilirken bu sefer sertçe bir kartopu hazırlayıp tam yüzüne fırlattım. Atışım isabetli olurken Kuvars bunu benden beklemiyor olacaktı ki şaşkınlıkla baktı.

"Cemre," dedi hemen sonra. "Sen şimdi öldün."

O bana doğru koşarken topuklu botlarımla çok dayanamayıp yere düştüm. Karların arasına gömülürken yüksek sesle kahkaha attım.

Kuvars da eğilip beni gülüşümden öptü.

"Seni şimdi mahvedeceğim."

O bana çok fazla kar atmaya kıyamazken ben ona kenardaki tüm karı bir anda yüzüne fırlatıp yeniden güldüm.

Yirmi üç yaşım, çok iyi başladın, hep böyle devam et olur mu?

Herkes merhaba! Hava +1500 derece gibi hissettirirken bu bölümü yazmak çok ütöpik olsada siz biraz son kısımları okurken üşüyün olur mu? (:

Evet, biraz konuşmak istiyorum açıkçası. LAL yirmi bölümde 1 MİLYON kez okundu. Şu an evladını evlendiren bir anne gibi hissetmekten geri duramıyorum :) Ne ara doğdu, ne ara büyüdü, ne ara bu kadar kocaman

olduk gerçekten bilemiyorum. Bu süreçte çok linler yedim :) Yeri geldi Cemre Fenerbahçe'ye laf etti diye Fet'c ilan edildim, yeri geldi Kuvars bir yerde ekonomik krizden bahsetti diye Amerikan Ajanı dediler (kahkahalar) Ama güzel insanlar da kazandım. Gerçekten o kadar öylesine başladığım bir işin bu raddeye gelmesi beni çok duygulandırıyor, aynı zamanda sevindiriyor da :)

Okuyan, destekleyen, yorum bırakan herkese çok teşekkür ederim! Hayatıma renk kattınız yahu, hep var olun :)

22.BÖLÜM "TUTKU"

Instagram: hikayelerindeyasar

Bu bölüme yorum yapmayanda ne bileyim :)

22. BÖLÜM "TUTKU"

Geldiğimiz Noel Baba'nın köyü olan Santa Claus o kadar hayallerimden fırlamış gibiydi ki, hayranlıkla her yeri süzmeden edemiyordum. Bembeyaz yerler, karla kaplı ağaçlar, inanılmaz büyüklükteki kardan adamlar, yılbaşı süsleri, akşam olduğu için dışarıda yanan ateş, ren geyikleri...

Mutlulukla gördüğüm her şeye koşmamak için kendimi zor tutarken Kuvars'ın burnuma kadar doladığı atkıyı çekiştirerek ren geyiklerine doğru ilerledim.

Ne güzelsiniz siz ama...

Allah'ım hayallerime uzanan bir kapıdan geçmişim ve Alice gibi kendimi Harikalar Diyarı'nda bulmuşum gibi hissediyordum.

"Çok güzeller, baksana şunlara," dedim gülerek Kuvars'a dönüp. Kuvars yüzünde benim anlamlandıramadığım bir hayranlıkla benim gülüşümü izlerken ona dönmemele irkildi.

"Ne dedin?"

"Çok güzeller diyorum, baksana."

Kuvars bir bana bir de ren geyiklere bakıp omuz silkti.

"Hayır, sen daha güzelsin."

Yine o tanıdık sıcaklık yüzümü ele geçirirken pembe yanaklarımı atkımdan dolayı göremediği için hızlıca ayağa kalktım.

"Biraz daha ağaçların arasına, şu ateş yakılan yerin gerisine doğru yürüyebilir miyiz?"

Kuvars benim hevesli gözlerime baktıktan sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Üşüyeceksin, içeri geçelim."

Botlarımı sürüye sürüye el mecbur ren geyiklerini son kez sevdikten sonra buradaki küçük dükkânlara girdik. Hemen yanımızda yapılan canlı müzik eşliğinde ilk girdiğimiz dükkândaki kar kürelerine, yılbaşı

süslerine baktım. Burada gördüğüm her şeye öyle hayran oluyordum ki, bütün bir ömür yaşayabilirdim sanırım.

Aralarından bir tanesine elimi atıp dökülen kar tanelerine bakarken tebessümüm hala dudaklarımda. Kar küresinin içindeki Noel Baba dönerken onunla birlikte hareket eden ren geyiklerini izledim. Çok güzeldi ama fiyatı da çok güzeldi. Küçücük kar küresine pay biçilen değer beni şaşırtırken küreyi geri bıraktım. Onu almak neredeyse bir maaşımın yarısını bu kar küresine vermek demekti. Zaten bir Euro neredeyse altı lira elli kuruşa yakındı. Kendi bütçem TL olduğu için her şeyi 6.5 ile çarpacağım için, bir şey almaktan vazgeçtim.

"Bunu sevmedin mi, alalım," dedi Kuvars hızla kar küresini eline alırken.

"Yok, hayır, gerek yok."

Kuvars bana aldırmadan kar küresini aldı. "Gel," dedi hemen sonra elimi tutup beni Noel Baba'lı atkı ve berelerin olduğu yere çekerken. "Bu atkı da yeterli olmayacak bir şeyler alalım."

"Sana alalım bence, atkısız, beresiz geziyorsun."

Kuvars gözlerini devirdi. Sonra yeşillerini kırmızı, Noel Baba'lı yılbaşı atkılarına çevirdi.

"Ben? Bunları? Takacağım? Öyle mi?"

Kenardaki yeşil üzerinde kırmızı Noel Baba olan atkıyı çekip Kuvars'a uzattım.

"Onlar olmasa da buna ne dersin, hem yeşilde gözlerine uyar."

Kuvars bir an için ciddiyetimi sorgulayan bakışlarla bana baktı. Ben sadece onun yüzünün üşümemesini istiyordum hâlbuki.

"Ya öyle hemen kestirip atma ama gel bir dene bakalım."

Kuvars hızla onun üzerine tutmaya çalıştığım atkıyı kendinden uzaklaştırırken bana aldırmadan ısrarla kendine bir şey seçmek yerine bana atkılar ve bereler seçti. Onların fiyatlarına baktıkça kahrolurken Türkiye'de burada aldığım bir atkının parasına yüz atkı alabilecek olmak Kuvars'ın hiç umurunda değildi.

"Bu yünlü olanlardan da alalım." Kuvars aldıkça alırken ona iri iri açılmış, içinde şaşkınlığı taşıyan gözlerle bakmaktan kopamadım. Sanırım ona göre beş atkıyı üst üste dolayarak dışarı çıkmam ve gözümün bile soğukla temas etmemesi gerekiyordu. Yoksa bu kadar müsrifliği başka türlü açıklamaya cümlem yoktu.

Tüm aldıklarının ücretini ödeyip dışarıdaki aracımıza götürdükten sonra hala ben onu şaşkın bakışlarımla taciz ederken Kuvars bana aldırmadan kendi bildiğini okumaya devam etti.

Yılbaşı süsleriyle dolu mağaza gezilerimizden sonra Noel Baba'yı ziyaret etmek, fotoğraf çektirmek için akşam bile olan sıraya girdik. Kuvars oflayıp bunu gerçekten yapıyor oluşumuzu protesto ederken ona aldırmamak için çabaladım. Noel Baba'nın köyüne gelip burada Noel Baba ile fotoğraf çektirmeden dönmemizi beklemiyordu herhalde.

Önümüzdeki son kalan turistlerde heyecanla Noel Baba'nın ofisine girerlerken sıra bize geldiği için heyecanla Kuvars'a döndüm.

"Sen yine niye bu atkıyı çıkardın?" Kuvars beni boğmak pahasına da olsa zaten sıcak olan iç mekana rağmen yünlü atkıyı iyice yüzüme doladı.

"Gerek yok zaten şimdi fotoğraf çektireceğiz." Kuvars benim yavru kedi bakışlarıma aldırmadı.

"İyi, içeri girince çıkartırsın o zaman, şimdilik duracak."

Oflayarak başımı geriye attım. Atkıdan kurtulmak için içeridekilerin çıkmasını beklemeye başladım. En sonunda elf kostümündeki adamlardan birisi sıranın bizde olduğunu söylerken büyük bir merakla ofisten içeri girip hızla atkımdan kurtuldum. Kuvars bu hareketime gözlerini devirirken yorum yapmadı.

Santa Claus rüyalarımın yeri gibiydi, özellikle buranın meşhur yeri Noel Baba'nın ofisi. Ofis sarı ışıklarıyla daha çok bir fotoğraf stüdyosunu andırmasına rağmen burada insanlarla fotoğraf çektirmek için hazır bulunan Noel Baba kostümlü adam çok başka bir hava katıyordu.

Girdiğimiz gibi çekinerek ben Noel Baba kostümü içerisinde uzun sakallı ve gözlüklü adama bakarken gülerek bizleri selamladı. İngilizce bize nereden geldiğimizi sorduktan sonra Kuvars onu cevapladı.

"Merhaba," dedi Noel Baba birden Türkçe konuşup heyecanla bizleri kendi dilimizde selamlarken. Sanırım Noel Baba'yı canlandıran oyuncu her dilde selamlaşmayı biliyordu ve gelen turistin ülkesine göre cevaplıyordu insanları.

İlk fotoğraf için elfler beni Noel Baba'nın yanına çağırırken heyecanla üzerimdeki fazlalıkları kenardaki askıya bırakıp oraya doğru ilerledim. Elflerden birinin uzattığı Noel Baba şapkasını başıma geçirip aktörün yanındaki yerimi aldım.

Noel Baba elimi sıktıktan hemen sonra gülerek kucakını gösterdi. Onun kucakına oturacakken ben, Kuvars şaşkınlıkla ikimize baktı. "Hop," dedi hemen sonra. "Otur oturduğun yerde."

İçine düştüğüm duruma gülecek gibi olurken Noel Baba ağzında bir şeyler geveleyip benim yerime yüksek sesle güldü. "Bu adam çok kıskanç, tatlım." Noel Baba eğilip kulağıma İngilizce bu sözleri fısıldarken dudaklarımı birbirine bastırıp Noel Baba'ya sarıldım. Fotoğrafçı elf fotoğrafımızı çekerken Kuvars yine homurdandı.

"Hadi," dedi hemen sonra ben yeniden kendi eşyalarımı askılıktan alıp giyerken. "Fotoğrafı alıp gidelim."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sen fotoğraf çekilmeyecek misin?"

Kuvars bir bana bir de kenarda gülerek oturan Noel Baba'ya baktıktan sonra iğrenerek yüzünü buruşturdu.

"Tabii ki hayır."

"Hadi ama," dedim işaret diliyle, Kuvars'ın kolundan tutarken. "Buraya kadar geldik, bir fotoğraf çekilmeden gitmeyeceksin herhalde."

"Tam da öyle yapıp gideceğim."

"Kuvars," işaret diliyle ona seslenirken bir yandan da diğer elimle kolundan tutup onu çekiştirmeye çabaladım ama hareket bile ettiremedim.

"Hadi ama oyunbozanlık etme. Bir fotoğraf alt tarafı."

Elfler başımıza toparlanıp Kuvars'a fotoğraf çektirip çekirtmeyeceğini sorarken "Lütfen," dedim son bir defa.

"Tamam," dedi Kuvars en sonunda sıkkın bir nefes verip. "Sadece bir fotoğraf, o da senin için."

Kuvars mutsuz bir yüzle Noel Baba'nın yanına giderken ona gülümseyerek baktım. Aktör onu kucakına çağırırken Kuvars sert bakışlarını bana çevirdi. Daha çok beni ne işlere bulaştırdın der gibiydi.

Kuvars ayakta put gibi durup Noel Baba'yla arasına mesafe koyarken fotoğrafçı elf kamerayı hazırlamadan hemen önce Kuvars'a yaklaşıp bendeki Noel Baba şapkasını ona uzattım. Onu almak yerine beni belimden tutup kendine çekerken flash ışıkları patladı. Ve biz ilk defa birlikte fotoğraf çekilmiş olduk. Tabii fotoğrafta birde gülümseyerek göbeğini tutan Noel Baba vardı ama konu bu değildi.

Santa Claus'tan ayrılıp yeniden kendi, tepedeki, dışarısı karlarla kaplı evimize geldiğimizde hâlâ çektirdiğimiz ve Kuvars'ın her birinden iki tane aldığı fotoğraflara gülümsemekle meşguldüm. Aracımızı süren adam ısrarla Kuzey Işıkları avına katılmamızı bize önerirken Kuvars'ta ona bununla ilgili sorular soruyordu.

Yoldan geçerken aldığımız market poşetleriyle Kuvars'ın kalmamız için ayarladığı, benim âşık olduğum eve geçerken soğuk hava üzerimdeki kat kat şeye rağmen üşüttü beni.

Benim aldığım poşetleri Kuvars hızla benden geri alırken "Ben taşıyorum," dedi. Kaşlarım çatılırken poşetleri geri almak için hamle yaptım, zaten hepsini kendi taşıyordu. İki kişi taşımak varken biri neden bu yükü tek başına üstlenirdi ki?

"Bana da versene, ağır onlar."

"Güzelim," dedi Kuvars sert bir ses tonuyla beni uyarırken. "Üşüyeceksin, eve geç."

Omuz silkerken yeniden poşetlerden birini almak için hareket ettim ama Kuvars beni engelledi.

"Doğru eve, Cemre!"

Omuzlarım önde el mecbur eve yürürken suratımı da asmadan edemedim.

Ama yüzümün asıklığı çok uzun sürmedi, çünkü kalacağımız evin önündeki kocaman kar birikintilerine bakarken yeniden gülümsedim. Gerçekten hayatımda ilk defa Türkiye'nin dışarısındaydım ve rüya gibi bir yerdi. Kışın bir insanın gidebileceği en iyi yer bence şüphesiz burası olmalıydı.

Kuvars kapıyı açana kadar etrafı incelemeye devam ettim. Karla kaplı ağaçların yanında kesilmiş, kuru odunlar bile vardı ve sanırım bunları daha küçük parçalara ayırıp ısınmak için kullanmamız gerekecekti.

O kopamadığı poşetlerini mutfak kısmına taşıırken tahminimde yanılmadığımı fark ettim, ev buz gibiydi ve kesinlikle şömineyi yakmak gerekecekti.

Kapıyı ardımdan kapatırken, Kuvars'ın arkasından mutfığa doğru yürüdüm. Temiz ve şirin bir evdi, duvarlar bilindik ressamın tablolarının kopyalarıyla doluydu, girişteki holde büyük bir Noel Baba heykeli bulunuyordu. Bütün evde sadece bir salon ve bir yatak odası vardı, yatak odası üst katta bulunurken alt kat bütünüyle kocaman bir

salona ve Amerikan mutfağına sahipti. Bodrum katta da bir şarap mahzeni duruyordu ve bu sanırım Kuvars'ın ayrıca istediğı bir özellikti. Üç gece dört gün bu evde kalacak olmamız şimdiden mükemmel hissettiriyordu.

"Şömineyi yakmak lazım," dedi Kuvars mutfaktan çıkıp şöminenin yanındaki odunlara bakarken. "Bunlarda yetmeyecek, odun kırmam lazım."

"Bu gece idare ederiz," dedim hızla işaret diliyle. "Sabah birlikte kıyarız. Şu an hava çok soğuk dışarıda."

"Evet," diye karşılık verdi Kuvars beni onaylarken. Üzerindeki kabanın düğmelerini açtı hızla. Ev zaten buz gibiyken neden kabanını açtığına akıl sır erdiremezken bana doğru yaklaştı ve elindeki kabanı sırtımdan düşmeyecek şekilde yerleştirdi.

"Üşüme," dedi Kuvars bana, ben tam anlamıyla ona doğru yüzümü dönerken. "Hemen yakarım şömineyi."

"Hayır, sen donacaksın, ben gayet iyiyim, üzerimde mont var zaten."

"Güzelim," dedi Kuvars beni ikaz edercesine. "Ben gayet iyiyim, şimdi hemen şömineyi yakacağım zaten."

Ona karşı çıkmamam için hızla bana arkasını dönerken hızla şömine bacasını kontrol ettikten sonra şöminenin kenarındaki odunlardan birini, diğer tahta parçalara ve odunlara destek olacak şekilde haznenin arka duvarına boşluk bırakacak şekilde yerleştirdi. Odunları bir çadır edasıyla hızlıca dizdikten sonra kenardan aldığı çırayı çakmakla yaktı. Elindeki çıra parçasını odunların arasına atıp ateşin yayılmasını bir dakika bekledikten sonra ayağına kalktı.

"Birazdan ısınmaya başlar ev." Duraksadı ve ardından bakışlarını bana çevirdi. "Güzelim gel burada otur, üşüme daha fazla."

Kuvars söyleyene kadar titrediğimi fark etmezken buz gibi olmuş parmaklarımı oynatarak son kez ona ceketini alması gerektiğini söyledim ama Kuvars beni umursamadan zorla şöminenin karşısına oturttu.

"Bak parmakların buz kesmiş."

Benim ellerimi kendi avuçlarının arasına alıp ısıtırken utanarak bakışlarımı sakladım ondan. Dakikalar birbiri üzerine yığılırken yanan odunların cızırtısı önce odayı doldurdu, ardından hoş bir sıcaklık bütün eve yayıldı.

Daha fazla böyle el ele oturmak beni utandıracığı için hızla parmaklarımı onun avuçlarından çekerken işaret diliyle *"Ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım,"* dedim. Kuvars yeşillerini ayrılan ellerimize çevirirken kaşlarını çatı.

Diyecek pek bir şeyim yokken hızla ayağa kalktım ve Kuvars'a bakmaya utanarak mutfığa geçtim. Buraya gelmeden önce durduğumuz yerde evin ihtiyacı olabilecek birkaç şey almıştık. Önce onları mutfığa yerleştirdim. Ardından da aldığımız somon balıklarını çıkartıp tezgâha koydum.

"Bugün yemekler benden." Kuvars arkamdan yaklaşp önümdeki dilimlenmiş somon balıklarını alırken konuştu. *"Birkaç yemek tarifi biliyorum."*

Ona dönerken gülüp gülmemek arasında kaldım, en son yaptığı pastadan sonra bir daha onun şaheserlerini görmeye hazır mıyım, emin değildim.

"Emin misin?" dedim tek kaşımı kaldırıp ona bakarken. *"Ben hızlıca bir şeyler yapardım."*

"Güzelim," dedi Kuvars bezelye konservelerinin de kapaklarını açıp önüme koyarken. *"Bu sefer söz, güzel olacak."*

Aldığımız malzemeleri açıp önümüze dizerken onun ciddiyetine baktım. Umarım güzel olurdu, en son yediğimiz yemeğin üzerinden saatler geçmişti ve iyi bir yemeğe asla hayır diyemezdim.

"Yardım edebilir miyim?" dedim onun ciddiyetine gülümserken.

"Patatesleri doğrayabilirsin, çorba için. İnce olacak." Patatesleri alıp doğrama tahtasını da çıkartırken Kuvars'ın yüzüne kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Zaten çorba için patatesleri kalın kalın doğrayacak değildim...

"Oldu mu?" diye sordum bir dakikadan daha kısa bir sürede dediğini yaparken.

Kuvars yaklaşp patateslerime bakarken gamzelerini göstererek sırıttı. *"İdare eder."*

"Bunları kavurup bezelyeleri ekledikten sonra bir litre kadar su eklemek gerekiyor."

Dediğini yapmak için hazırlanırken *"Teşekkür ederim, çorba nasıl yapılıyor biliyorum,"* deyip gülümsedim.

O işine dönüp hazır olan somonları kızartırken bende bezelye çorbasını tamamlayıp kaynadıktan sonra blendırdan geçirip kısık

ateşte pişmesine devam etmesini sağlarken Kuvars'ın yanına ilerledim. Önündeki mantarları ve havucu dilimleyip sığır etinin altına yerleştirirken bende hazırladığı somonu kenara koyup onu izlemeye başladım. Bunda pastayı yaparken olduğu kadar beceriksiz görünmüyordu, onun yerine kendine güvenen ve bu tarifi sanki onlarca defa yapmış gibi duran bir Kuvars vardı.

"Daha önce buraya geldin mi?"

Kuvars olumlu anlamda başını sallarken kenardaki sotelediği mantarlardan birini bana doğru uzattı.

"Üniversitedeyken sık sık geldiğim bir yerdi. Genelde Helsinki'ye giderdim." Duraksarken bir mantar daha dudaklarıma doğru uzattı. "Tadı nasıl?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken bir soru gelip beynimin içinde gezindi. Buraya tek mi geliyordu? Yoksa daha önce benim gibi getirdiği kız arkadaşları var mıydı?

"Yalnız mı gelirdin?"

Kuvars önce bir duraksadı sonra ise gülümsemesi genişledi.

"Bazı arkadaşlarım olurdu tabii."

Yeşil gözleri muzip parıltılar saçarken benim canım sıkıldı, tabii ki buraya benden önceki kız arkadaşlarını getirmişti, ilk olmayı mı bekliyordum.

Kuvars hazırladığı malzemeleri daha önceden ısıttığı fırına atarken yeniden bakışlarını bana çevirdi.

"Nasıl arkadaşlardı bunlar?"

Kuvars'ın gülümsemesi gittikçe derinleşirken bunu sormamayı ve zamanı geri almayı çok isterdim.

"Jack, Albert, Carl, Seyfi, Aytekin." O gülümseyerek isimleri sayarken rahatlık hissi ciğerime oturdu. Hepsi erkek isimleriydi.

"Sadece bu kadar mı?"

Utanmama rağmen yeniden soru sorarken birazdan yerin açılıp beni de içine alması için yalvaracağımın bilincindeydim.

"Sadece bu kadar." Duraksadı. "Sana kadar daha fazlası hiç olmadı."

Öylece kalakalırken ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu cümle zihnimin en özel köşesinde daha sonra düşünölmek üzere saklanırken *"Ben masayı hazırlayayım,"* dedim hızla. Heyecandan titreyen ellerim söylemek istediğim cümleyi anlattıktan hemen sonra

Kuvars'ın bana bir şey söylemesine müsaade etmeden kendimi mutfaktan dışarı, direkt aşağıdaki bodrum kata attım.

Şarap mahzeninde bir süre bekleyip yanaklarımın eski tonuna kavuşmasını umdum. Nasıl cesaret edip sormuştum bilemiyordum ama aldığım cevap beni çok mutlu etmişti, kalbim heyecanla çarpıyordu.

Heyecanımı yatıştırıp yeniden yukarıya çıkarken içim hala kıpır kıpırdı.

Şömineden yansıyan ateşin ışığında birlikte oturup Kuvars'ın hazırladığı yemekleri yerken gerçekten şaşkındım. Daha önce hasta olduğum zamanda bana çorba yapmıştı, o zamanda çok lezizdi ama bu seferki çok başkaydı.

"Pastayı telafi edecek kadar iyi mi?" Kuvars beyaz şarabı benim kadehime doldururken konuştu.

Ne diyeceğimi bilemezken öylece onun merakla ışıldayan yeşillerine baktım. *"Çok güzel gerçekten."*

Kuvars şöminedeki zayıflayan ateşi yeniden güçlendirmeye giderken bende masayı toplayıp bulaşıkları lavaboya dizdim. Maalesef kaldığımız evde bulaşık makinası olmadığı için elimle yıkamak zorundaydım. Bu yüzden bir kabın içine biraz gerekli sabunu ve yağ çözücüyü döküp balık yağıyla kaplı pişirme kaplarını ve tabakları koydum.

"Sana yardım edeyim."

Kuvars ben daha ona gerek olmadığını söyleyene kadar yanıma geldi. Biraz kayıp ona yer açarken üzerine sadece bir tişört giydiğini gördüm. Neden bir kazak yerine tişört tercih etmişti ki?

"Yıkama bende durulama sende," dedi Kuvars, sıcak suyu açıp benim ellerimin soğuğa değmesini engellerken. Ona ellerim suyun altında olduğu için başımı sallarken zar zor onay verdim.

Tabakları yavaş yavaş, köpürte köpürte yıkadıktan sonra bana uzatmasına her defasında güldüm. Alt tarafı bir bulaşık yıkıyordu ama üstü başı batmıştı, tişörtünün üzerinde bir sürü köpük kalıntısı vardı. Deterjan lekelerinin de geçeceğini sanmıyordum.

"Sen benimle eğleniyor musun?" dedi Kuvars en son köpüklü suyu dökerken. Ben elimdeki son kabı suyun altında durulurken elini belime sardı ve dudaklarını boynuma yapıştırdı. Gıdıklanırken dudaklarımın arasından küçük kıkırtılar çıktı.

"Hayır."

"Hayır mı?" Kuvars iyice belimi sarıp boynumdaki dudaklarımı hareket ettirirken gıdıklandığım için iyice güldüm.

"Hayır, tabii ki."

"İyi," dedi Kuvars benden geri çekilirken. "Öyle olsa iyi olur." Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemi tutmaya çalışırken ciddiyetle ellerimi kuruladım.

"Senin üstün sırılsıklam olmuş ama. Hastalanacaksın, kalın bir şeyler giy."

Kuvars başını salladı. "Ben bir duş alsam iyi olacak."

O duş almak için yukarı kattaki yatak odasına giderken ben de salondaki kırmızı şarap bölmeli bir vitrinden bir kadeh ve bir şarap çıkartıp bardağımı doldurdum. Şöminenin karşısına geçip geniş camlardan dışarıdaki karanlığa gözlerimi çevirirken şarabımı yudumladım. Bu gece bu aramızdakilere artık bir isim koymak istiyordum. Artık emindim, kimse bir çalışanı kar görmek istediği için onu akşam akşam Finlandiya'ya getirmezdi. Kimse ona bu denli değer vermezdi. Kimse.

Yudumladığım şarabın bana cesaret vermesini dilerken ona bu soruyu nasıl sorabileceğimi kafamda tartıp durdum. Aslında gidip direkt bana karşı açık olur musun artık demek istiyordum ama böyle direkt sormak ellerimi titretiyordu.

Ayağa kalkıp bir kadeh daha şarap koydum. Birkaç ay önceki Cemre şu an yaşadıklarımı hayal bile edemezdi, şimdiyse gerçekten bunun bir parçasıydım. Sevdiğim adam beni seviyordu, hayatın en güzel ödülü bu değildi de neydi?

Evet, gidip soracaktım. Belirsizlikler içinde yaşamak istemiyordum. Hayatım boyunca hiç sevilmediğim için bazen olmaz deyip beni geri çeken, hep utanan bir tarafım vardı ve onu bastırmak istiyordum. Artık utanmadan, korkmadan yaşamak istiyordum.

Bir kadeh şarap daha bitti ve yeniledim.

O bana onlarca kez adım atmıştı, ben hep ondan kaçan taraf olmuşum. Şimdiyse onunla bir daha yakalayamayacağım bir anın içindeydik. Gidip sadece artık açık olalım demek istiyordum, her şeyi konuşalım, aramızdaki soru işaretleri çözülsün...

Ayağa kalkarken gerisin geri yeniden koltuğa oturdum. Utançtan kızaran yanaklarımı tutarken bunu asla yapamayacağımı söyleyen

mantığım ve kalbim yine kazanmanın mümkün olmadığı bir tartışmaya girdiler.

"Git, konuş, en azından kendi kendine kuruntu yapmazsın." Kalbim fısıldarken kadehteki şarabı bitirdim.

"Seni reddederse ne olacağını biliyor musun, adam isteseydi zaten gelir konuşurdu, istemediği gibi hala onun evinde hizmetçilik yapıyorsun hatırlatayım." Mantığım kalbimi ezdi.

"Evet adam sevmiyor, o yüzden zaten kokunu içine çeke çeke seni öpüyor, sırf kar istedin diye seni buraya getiriyor, bir sürü atkı alıp, kendi ceketini veriyor, bulaşık yıkamana bile yardım ediyor. Hadi gel, bir kere cesur olalım, git sadece artık bana açık olmanı istiyorum de, lütfen." Kalbim enkazın altından seslenirken şaraptan son kalanı da yudumladıktan sonra yukarıya çıkan merdivenlere ilerledim.

Kapıya gelmeden önce boğazımı temizleyip yapacağım konuşmaya hazırladıktan sonra kapıyı içimde kalan tüm cesaretle açtım.

İlk gördüğüm sadece boş oda olurken daha sonra orada onu fark ettim. Yeni duştan çıkmış olmalıydı. Saçları hala ıslaktı, çıplak göğsünden su damlaları akıyordu. Beline siyah havluyu bağlarken öylece ona bakakaldım, burada olduğumu henüz fark etmemişti.

Hızla utanarak bakışlarımı çekerken kapıyı kapatıp gitmem gerektiğini beynim ayaklarıma söylerken kapıyı sessizce kapatmak üzere öne eğilirken dengemi sağlayamadım. Dengemi sağlayamayıp kapının girişine çarparken kolum çarpmanın etkisiyle küt diye bir ses çıkardı ve yeşiller bana döndü.

"Cemre."

Daha fazla kızarmayayım! Lütfen daha fazla kızarmayayım! Başımı dik tutmalıyım! Hayır, hayır suçlu gibi eğersem onu dikizlediğimi sanacak!

Daha fazla kızarıırken el mecbur odaya girdim, titreyen ellerimi hızla kendimi ifade etmek için kaldırırken ne diyeceğimi bilemedim.

"Bende valizden hırkamı alacaktım, sen duştan çıktın mı? Hay Allah." Daha fazla saçmalamamak için ellerimi indirirken Kuvars bana doğru ilerledi.

"İçerisi soğudu mu?"

Ne diyeceğimi bilemezken ağzım açık öylece ona bakabildim sadece. İçerisi cayır cayır yanarken burada aptal gibi odaya hırka almaya gelen bendim.

"Yok, hayır, ben üşüdüm sanırım."

Ellerimi önümde birleştirip parmaklarımı birbirine dolarken heyecanla hızlı hızlı nefes alıp verdim. Neden odada oksijen kalmamış gibi hissediyordum?

"Güzelim burası daha soğuk, al hırkanı."

Burada şömine yanmadığı ve oda bayağı soğuk olduğu için ona hak verirken el mecbur onun bakışları altında valizime doğru ilerledim.

Allah kahretsin, valizime hırka koymamıştım ki ben...

Dudağımı ısırdım. Ne yapacağımı bilemeyip el mecbur yeniden valizi kapatıp ayağa kalktım. Bir yalan yeni çıkmazları getiriyordu. Cesurca Kuvars'a ilerleyip aramızdaki mesafeyi kapatırken *"Ben aslında seninle de konuşmak istiyordum,"* deyiverdim.

"Dinliyorum." Kuvars bana doğru eğilirken yutkunma ihtiyacı hissettim, üzerinde bel havlusundan başka hiçbir şey yoktu çünkü. Çin işkencesiydi mübarek.

"Öncelikle," dedim işaret diliyle ilk. "Bugün burada olmak hayallerimin bile ötesinde. O yüzden çok teşekkür ederim."

Kuvars tek kaşını kaldırdı.

"Teşekkür etmek yerine beni öpmen konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

Saçından damlayan bir su tanesi Kuvars'ın dudağına doğru ilerlerken bana yolumu gösteriyormuş gibiydi. Bakışlarını onun dudaklarından çekmeye çalışırken Kuvars gamzesini göstererek beni kendine çekti. Elleri belimi bulurken *"Güzelim,"* deyip iyice benim dudaklarıma doğru eğildi. *"Bekliyorum."*

Dudaklarından kaçamayacağım için eğilip dudağının kenarına dudaklarımı değdirip hızla kendimi geri çektim. Kalp atışlarım maraton koşmuşum gibi hızlanırken onun yeşillerine sabitledim kendi kahvelerimi.

"Sen mutlu ol yeter ki..." dedi Kuvars bir parmağıyla benim alt dudağımı okşarken. *"Ne istiyorsan, ne diliyorsan hepsini gerçekleştiririm, sen yeter ki bana hep böyle bak."*

Tüm sorular buhar olup uçarken Kuvars eğilip hırsla dudaklarımı kavradı. Onun kolları arasında kendimi kaybederken ne yapacağımı bilemedim, sadece rüzgârın götürdüğü yöne doğru bıraktım kendimi. Üzerimdeki elbise çıkıp sadece iç çamaşırla kalana değin.

"Burası çok soğuk." Kuvars dudaklarımdan kendini koparıp beni yatağa yaslariken boynuma doğru giden yola öpücüklerini kondurmaya devam etti. "Üşüyor musun?"

Hayır anlamında zar zor başımı sallayabilirken aklımı, yolumu kaybettim. Kuvars her yerdeydi, aldığım nefeste, dudağıma konan dokunuşta, karnımı karıncalandıran histe... Her yerimdeydi... Her zerrem ona aşkla bakarken, bu sefer geri dönüşün olmadığı o yolun ucunda öylece durdum.

"Kuvars."

"Hm."

Tutkuyla vücutlarımız yanıp dururken, bir başka ülkede, kanımda alkol dibe vurmuşken şu soruyu sorabildim zar zor.

"Biz şimdi seninle neyiz?"

Bir sonraki bölüm o çok beklediğiniz artık itiraf ve tutku dolu sahneyle geliyorum :) Yeni bölümün erken gelmesini istiyorsanız lütfen yorum yapıp yıldıza basmayı unutmayın :)

Çok yorum+ Çok oy= Erken Yeni Bölüm biliyorsunuz ki :)

23.BÖLÜM "KUZEY IŞIKLARI"

23.BÖLÜM "KUZEY IŞIKLARI"

Aşk... Her zerremde hissettiğim tek duygu olurken Kuvars'ın yeşil gözlerini yakalayamadım. Artık durmanın mümkün olmadığı bir noktada bedenlerimiz birbirine dolanmıştı. Kuvars'ın dudakları dudaklarımın arasındaydı.

"Her yerini her santimetrekaresi öpeceğim, dudakların dudaklarımdan ayrılmasını istiyorum." Kuvars eğilip yeniden dudaklarıma sahip oldu. Dillerimiz birbirine değerken tir tir titremekten kendimi alıkoyamadım. Buradaydı, kokusu ciğerlerimden içeriye doluyordu ve tamamen onu hissediyordum.

Benimde ellerim yumuşacık saçlarına gitti, parmaklarım saç tutumlarının arasından geçerken Kuvars kendini benden koparıp üstten şişmiş dudaklarıma baktı.

"Sen içtin mi?"

Sadece başımı sallarken onun alev alev yanan yeşil gözlerine bakabildim. Büyük ihtimalle dudaklarımın arasında birkaç dakika önce içtiğim şarabın aroması hala vardı. Hızla dudakları dudaklarımı buldu yeniden. Dili tekrar dilimi bulduğunda, nitekim, kendi tadımı ondan alır oldum.

Beynim puslu bir ekrandan bana bakıyormuşçasına uzakken, sadece hisler vardı. Kuvars'ın varlığının hissettirdiği güç... Ona daha sıkı sarıldım. Ölmek için güzel bir andı. Mutlu, güzel bir ölüm... Ama Kuvars bunu yapmak yerine beni yaşatmaya devam etti. Boynuma ilerlediğinde homurdanarak kokumu içime çekti. "Çok güzel kokuyorsun."

Köprücük kemiklerime değen dudaklarıyla irkildim. Hassas noktayı bulmuş gibi o bölgeyi bırakmak yerine daha çok dudaklarıyla ısrar ederken titreyerek belimi büktüm. "*Dur, lütfen dur.*"

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Kokun çok güzel. Cennetin bir kokusu olsaydı böyle olurdu."

Ona söyleyecek tek kelimem yokken sadece uzun uzun gözlerine baktım. Hayatımın en mutlu anındaydım ama bir soru geldi oturdu beynime. Ben onun neyidim? Aramızda daha adı konulmuş hiçbir şey yoktu ve bütün bunlar yaşandıktan sonra tekrar onunla hizmetli patron ilişkisine devam edemeyecektim.

"Cemre'm..." Kuvars'ın dudakları köprücük kemiğime dokunurken sesi boğuk geliyordu.

"O kadar güzelsin ki... Benim güzelim..."

Dudakları boynumda gezinip tekrar ağzımı sahiplendi. Dillerimiz birbirine savaş açarken bende istekle öptüm onu. Kendi cesaret sınırlarımı aşarken dudaklarımızın arasında kıyamet kopuyordu sanki.

"Burası çok soğuk." Kuvars dudaklarımdan kendini koparıp beni yatağa yaslarken boynuma doğru giden yola öpücüklerini kondurmaya devam etti. "Üşüyor musun?"

Hayır anlamında zar zor başımı sallayabilirken aklımı, yolumu kaybettim. Kuvars her yerdeydi, aldığım nefeste, dudağıma konan dokunuşta, karnımı karıncalandıran histe... Her yerimdeydi... Her zerrem ona aşkla bakarken, bu sefer geri dönüşün olmadığı o yolun ucunda öylece durdum.

"Kuvars."

"Hm."

Tutkuyla vücutlarımız yanıp dururken, bir başka ülkede, kanımda alkol dibe vurmuşken şu soruyu sorabildim zar zor. Biz şimdi seninle neyiz?

Kuvars hareket eden ellerime bakıp kaşlarını çatarken sorumu anlayamadığını fark edip tekrarladım.

"Biz şimdi seninle neyiz?"

Kuvars'ın yeşillerindeki o ifade dağılıp geriye şaşkınlık kalırken benimde içinde olduğum utanç bulutu giderek arttı. Bunu nasıl sorabilmişim? Üstelik nasıl böyle, bu şekilde dillendirebilmişim?

Kuvars'ın çıkarmak üzere beline sarılı havluya giden elleri amacını gerçekleştirmek yerine düğümü daha da sıkılaştırdı. Yutkunarak onu izledim. O da ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırmıştı.

Kanımda gezinen alkol bana bilinçaltımda gizlediğim soruları sordururken Kuvars üzerimden doğruldu, onun bedenimin üzerinden ayrılmasıyla odanın soğukunu daha yeni yeni hissedebildim.

"Üşüdüm ben." Ortamdaki gergin havayı bölmek için ellerimi yeniden hareket ettirirken Kuvars'ın dalgınlığı bozuldu. Ona tokat atmışım gibi irkilirken kenardaki kalın battaniyeyi benim üzerime çekti. Battaniye tek kurtarıcımış gibi ona sığınırken Kuvars'ın gözlerinin içerisine bakamadım, neden bilmiyorum ama bu suskunlukta canımı acıtan bir şeyler gizliydi. İçimde ondan bir itiraf bekleyen yan, boynunu eğip neler olduğunu sorgularken mantığım bize ne yaptığınızı gördünüz mü salaklar, diye kızıyordu.

Kuvars sessizliğini bozdu hemen sonra. "Ben," dedi sesi boğulurken. Âdemelmasının hareket edişini izledim, yeşillerine çöken sisi daha sonra. "...sıcak bir kahve yapayım."

Başımı sallarken tırnaklarım battaniyenin yumuşak dokusuna hırsla gömüldü. Pişmanlık hayatımda ilk defa bu kadar yoğun uğruyordu bana. İlk defa bütün sınırlarımı aşmışım ve şimdi geri dönüşüm yoktu.

"Konuşmamız gerekenler var." Kuvars yataktan kalkarken beni öylece bıraktı. Kenardaki valizden kendine bir pantolon, kazak ve birde çamaşır çıkardıktan sonra banyoya yeniden girdi. Onun gözlerini bir daha yakalayamazken ben de yataktan doğruldum. Hala onun kokusu bendeydi, dudaklarının tenimde bıraktığı iz, şu an kendi dudaklarımda taşıdığım minik yaralar..

O banyoda kıyafetini giyene kadar titreyen çenemi durdurmaya çabalaya çabalaya az önce Kuvars'ın bir hışım üzerimden fırlattığı elbiseyi ve çorabımı yeniden giydim. Dağılan saçlarımı toplamak için valizimin ön gözüne ilıştirdiğim tokalardan birini çıkartırken banyonun kapısı yeniden açıldı ve Kuvars'ın varlığı odayı doldurdu. Gözlerim kendiliğinden kapanırken boşluk hissi tüm yüreğimi doldurdu. Bir anlık bir soruydu ama beklediğim soğukluk ve sertlik bu değildi. Sorunun cevabı olarak beni öpmesi bile bana çok fazla şey anlatacakken o geçiştirmişti. Bu sadece fitne eken düşüncelere yer veriyordu. Onunda dediği gibi şu an konuşmaya ihtiyacımız vardı.

Kuvars önde ben arkada merdivenlerden aşağı indik, o direkt şöminedeki ateşi kontrol edip mutfak kısmına geçerken ben çok içtiğim için dengemi hafif sağlayamadığım için koltuğa oturdum. Kuvars'ın kaşları çatıldı.

"Sen ne kadar içtin böyle?" Kenardaki artık yarıladığım şarap şişesini eline alırken sisli yeşilleri beni olduğum yere mıhladı. Bir anda bu kadar içmiş olmama kızmıştı ama omuz silktim. Bir daha içmeye

asla niyetim yoktu zaten, bana olmadığım bir cesaret aşlamış, bilinçaltımın ardında kalan o soruyu en olmadık zamanda en olmadık şekilde sordurtmuştu.

"Canım içmek istiyordu ve içtim."

Kuvars dudaklarını birbirine bastırırken çenesindeki seğiren kası gördüm.

"Hala ilaç kullanıyorsun."

"Bu seni hiç alakadar etmez."

İçimdeki alkolün sertleştirdiği Cemre'ye arka çıkmak istemezken parmaklarımdan dökülen kelimelere engel olamadım.

Kuvars bana doğru ilerleyip bileklerimden tutarken beni de ayağa kaldırdı. Onun öfkeyle genişleyen gözbebekleri görüş açıma girdi. "Ne demek seni hiç alakadar etmez?"

Bileklerimi tutan ellerinden kurtulurken başımı dikleştirip onun gözlerine korkmadan baktım. "Sen daha benim soruma bile cevap veremiyorsun." Kuvars benim ellerimi okurken anlatmaya devam ettim. "Madem bu sorunun cevabı yok, biz birbirimizin hayatında hiçbir şeyiz, bana karışmanı, benim kararlarım hakkında söz sahibi olmanı istemiyorum. Beni bana değer veriyormuşçasına öpmeni de istemiyorum! Eve dönmek ve aynı zamanda iş ilişkimizin dışına çıkılmamasını istiyorum."

Kuvars'ın alnı kırıştı. "Sen çok hızlı içtin, çarptı sanırım." Kuvars gözlerine ulaşmayacak şekilde gülümsedi ama sadece mimik hareketi gibiydi. "Söylediklerin saçmalıktan ibaret, bunların başka açıklaması olamaz."

Ayağımı gürültüyle yere çarptım. "SARHOŞ DEĞİLİM BEN!" Hızla ellerimi geri indirip biraz daha sakin devam ettim. "Asıl saçmalayan sensin, ben sana sadece bir soru sordum, cevaplamak çok zor olmasa gerek ama sen sadece kaçıyorsun." Kuvars'ın gözlerine dokundu benim bakışlarım. "Ben sadece aramızdakileri merak ediyorum, ben istedim diye beni buraya getiriyorsun, dahası ben yandığımda bir ay kadar başımdan ayrılmıyorsun, beraber uyuyoruz, bana güzelim diyorsun. Susup nereye varacak diye bekliyorum ama bir yere varmıyor. Benden ne istiyorsun, senin için ben neyim, bana niye böyle davranıyorsun?"

"Otur şuraya." Kuvars benim hiddetle ona bakmama karşılık sadece bu yanıtı verdi. "Ben iki kahve yapıp geliyorum, konuşacağız bunları."

Olduğum yerde hayal kırıklığı duygusuyla baş etmeye çalıştım. Gerçekten bir "Evet Cemre, seni seviyorum," demek bu denli mi

zordu? Ya da soruma direkt "Evet, aramızda bir şeyler var," demek.

"Peki," dedim dolu gözlerle gülümseyip koltuğa otururken. "Bekliyorum seni."

Ağlamamak için kendimi tuttuğum beş dakikadan sonra Kuvars zifte benzeyen, sütsüz, acı iki kahveyle içeri girdi. Saçlarımı sıkı bir topuz yapıp ağrıyan başımı biraz olsun dindirmek isterken Kuvars'ın hazırladığı kahveyi birkaç büyük yudumdan sonra bitirdim.

Tek kelime daha etmeden önce onun konuşmaya başlamasını bekledim.

Kuvars konuşmaya başlamadan önce benim aksime yavaş yavaş kahvesinin tadını çıkardı. Gözlerini benden kaçırırken ne diyeceğimi bilemedim. Parmaklarımı önümde birleştirirken sadece onu görebileceğim bir açıyla öne eğildim. Artık konuşsun, susmasın istiyordum.

O yeşil gözlerini bana çevirmek yerine yanan şömine ateşinin duvara vuran gölgelerine doğrulttu.

"Ben..." Duraksadı, kelimelerinden bir cümle oluşturmaya gücü yetmiyormuş gibiydi. "Çok zor bir çocukluk geçirdim. Sürekli birbirlerini aldatan ama dışarıya karşı birbirlerini çok seviyormuş gibi görünen bir ailenin içerisindeydim. Sahte bir sevgiyle yetiştim." Kuvars anılar onu yokluyormuşçasına yüzünü buruşturdu.

"O yüzden soruna cevap veremem, benim için ilişkiler ve kadınlar hep belli sınırlardaydı. O sınırı da kimsenin geçmesine izin vermedim şimdiye kadar."

Mantığım kahkahalar atarak güldü. Kalbim kendi kabuğuna çekilirken mantık "Bak gördün öyle değil mi, ben söylemiştim," deyip kahkahalarına kaldığı yerden devam etti. "Adam seninle sadece eğleniyor, al işte aldın cevabını. Her fırsatta bacak açmakla olmuyor bu işler. Ya gör."

"Ama," dedi Kuvars yeniden bana doğru yaklaşıp benim duyduklarımdan dolayı buz kesmiş avuçlarımı kendi ellerinin arasına alırken. "Ben hayatımın hiçbir döneminde duygularını söylemekten taraf biri olmadım, hep hissettirmeyi tercih ettim." Kuvars'ın bakışları bana dokunurken onun ellerinin arasındaki ellerim titredi. "Ama sana karşı ne hissettiğim çok açık değil mi Cemre'm?" Yeniden duraksadı. "Senin için tüm sınırlarımı ezer geçerim ben."

Ne diyeceğimi bilemezken ağzım açık şaşkınlıkla ona baktım.

Kuvars'ın sözlerini heceleyerek beynim tekrar ederken gözlerimin gerisindeki gözyaşlarını durduramadım. Bazı adamlar vardır, her fırsatta seni seviyorum der ama bunu hiç hissettiremez, bazı adamlarsa öyle bir hissettirir ki söylemesine gerek kalmaz. Demirhan hiç şüphesiz ikincisiydi. Ben onun sınırlarımı ezdim geçtim derken ne söylemeye çalıştığını az çok anlıyordum.

Ve Cemre Erdem ilk defa sevgiyi iliklerine kadar hissediyordu.

Onun bir mucize olarak gördüğü sevgi şimdi gerçeğe dönmüş bir şekildeydi.

Kuvars eğilip gözlerimin kenarındaki yaşları öptü. "Hiçbir şey için kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Üzülmeni, kendini zorlamayı..."

Gözyaşları bu sefer daha hızlı aktı, Kuvars'ın dudaklarını ıslatıyorlardı.

Annem ılık ılık bakan ve bana gülümserken gözlerinden sevgi akan bir kadındı, hayatımda tanıdığım beni seven tek insan... Onu da öyle erken kaybetmiştim ki, sevgi benim hayatıma hiç girmemiş, kapısını bile çalmamıştı. Hiç arkadaşım olmamıştı, kimse dilsiz bir kızı yanında istememişti, kaç gece başımı ağlayarak yastığa koymuştum? Çok gece. Şimdiyse yeniden ona sahiptim hem de âşık olduğum adam tarafından.

O, benim soğuk ellerimi ısıtmak için ovalarken bir elimi beline sarıp başımı onun göğsüne koydum, gözyaşlarımı öperek iyileştirmesini istemiyordum, mutluluk gözyaşları sadece akmalıydı.

Ağlaya ağlaya sakinleşip Kuvars'ın kolları arasında kendimi gözlerimin arkasındaki karanlığa teslim ettim.

Sabah boğazımda yanma, başımda korkunç bir ağrıyla titreyerek uyandım. Bulunduğum yer öylesine soğuktu ki tüm kemiklerim soğuktan sızlıyordu. Koltukta doğrulup kendime gelmeye çalışırken üzerime örtülü battaniyeyi ve ceketini kenara attım. Gözlerimi ovuşturarak kalkarken belime sıyrılan elbisemi de çekiştirerek düzelttim.

Kenardaki şarap şişesi ve bir kadeh ile iki kahve fincanı gözüme ilişen ilk şeyler olurken dün gecenin anıları bir bir zihnimde dönüp durmaya başladı. Gözümü ovuşturarak ayağa kalktım. Zihnim bir rüya görmüş olmalıyız derken rüya görmediğim ispatlar nitelikte orada duran kahve bardakları beni gülümsetti.

Üşümemek için kollarımı birbirine dolayıp mutfığa geçerken Kuvars'ın burada olmadığını gördüm. Beraber uyumamış mıydık?

Neredeydi o? Mutfaktan çıkıp salonun girişindeki merdivenleri tırmanıp yatak odasının içine baktım ama burada da yoktu, banyonun kapısını tıklattım ama yine de cevap alamadım.

Gerisin geri salona dönerken artık sönmüş şömine dikkatimi çekti ve Kuvars'ın nerede olabileceğini tahmin ettim. Dün sabahtan odun kırmasının gerekeceğini söylemişti, bu soğukta ciddi ciddi ceketıyla benim üstümü örtüp dışarı mı gitmişti?

Ona bakmak için sadece botlarımı giyip dış kapıyı araladım. Kar fırtınası öyle yoğundu ki, çıktığım gibi yere kapaklandım, hava buz gibi soğuktu. İliklerime işleyen bir soğuk...

Dizlerime bulaşan karı silkeliyip yeniden ayağa kalktım. Doğrulmam oldukça güç olsa da ıslanan çorabıma oflayarak Kuvars'a bakındım. Evin kar yağmamış, kuru verandasının oradaydı. Kuru meşe odunlarını kesiyordu sanırım ama ilk fark ettiğim üzerinde bir ceket bile giymemiş olması oldu.

Ben üşümeyeyim diye ceketıyla üzerimi örtüp kendisi sadece bir kazakla mı çıkmıştı bu soğuğa?

Ona doğru ilerlerken donacağımı bile düşündüm, keşke üzerime çıkmadan önce kendi kabanımı alsaydım hatta Kuvars'ın ceketini de ona geri getirseydim diye düşündüm.

Kuvars'ın yanına bata çıka ilerlerken bir anda buranın bütün büyüğü kaçiverdi, keşke evimizde sıcak sıcak otursaydık bile dedim doğrusu.

Kuvars'ın kırdığı odunlardan bir tanesi bana doğru sıçrarken Kuvars başını kaldırdı ve beni gördü. Onun yüzü şaşkınlıkla beraber hemen asılırken bende soğuktan kızarmış suratına ve kulaklarına baktım. Üşümüştü. Hatta çok üşümüştü. Ve bunun suçlusu tamamen bendim.

"Senin burada ne işin var?"

"Sana da günaydın."

"Cemre," dedi Kuvars uyarır bir tonda. "Bu halin ne? Üstüne hiçbir şey almadan çıkmışsın?" Onun bakışları üstümde dolaşırken bende sanki bilmiyormuşum gibi yeniden şaşırarak üstüme baktım.

"Çabuk eve geç, ben geliyorum, çok az kaldı."

Soğuk, parmaklarımı titretirken işaret dilini kullanmak zorlaştı. Omuz silktim hemen sonra. "Ben burada kalıp sana yardım etmek istiyorum ama."

Kuvars eğilip önündeki odunu tek hamlede ikiye ayırdı. "Güzelim," dedi sonra yumuşak bir tonda. "Eve geç, hadi, ben birazdan gelip şömineyi yakacağım. Buz gibi burası."

"Beraber geçerse olur," deyip başımı salladım. "Çok üşümüştün sen de, hava buz gibi soğuk."

Kuvars sabır dilenir bir tonda başını kaldırdı. "Olmaz. Hem üşümedim ben, alışkınım."

Güler gibi bir ses çıkarıp onun yanına doğru gittim. O bana ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bakarken umursamayıp yüzüne dokundum.

"Üşümenin alışkanlığı mı olur hiç? Bak donmuşsun, hastalanacaksın."

Kuvars yüzüne dokunan parmaklarıma dokundu. "Asıl sen donmuşsun, çabuk eve Cemre."

Ona yeniden omuz silerken, kırdığı odunları toplamak için eğildim. Ben de ona yardım etmeyi ve bu işin olabildiğince çabuk bitmesini istiyordum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, sen buradaysan ben de buradayım. Kalıp sana yardım edeceğim."

"Öyle mi küçük hanım?" Kuvars bir anda beni kucağına alırken şaşkınlıkla bir çılgık dudaklarımdan azat oldu. Beni omzuna bir anda atarken ne yapacağımı bilemedim. Zaten ne söylesem göremeyecekti.

Kuvars gerçekten bana bunu yapmayacaktı dimi?

Tam da öyle yapacağını eve doğru yürürken fark ettim. Onun kucağında daha fazla kalmamak için el mecbur poposuna doğru vururken Kuvars gülerek karşılık verdi. "Seni sapık."

Soğuktan zaten kızarmıştım, üzerine bir de bu eklenince iyice domatese döndüm.

Bu sefer bacaklarına doğru vurdum ama o gülmeye devam etti. İsyan etmek için her şeyi yaptım, ellerimi salladım, bacaklarına vurdum ama bir etkisi olmadı. Yeniden sapık durumuna düşmemek için poposundan uzak dururken baş aşağı sallandığım için el mecbur bu sefer sadece izlemekle yetindim. Gerçekten spor yaptığı için sert ve güzel bir şekle sahipti kalçaları.

Düşüncelerimi Kuvars'ın kalçalarından çekip ana yoğunlaşmaya çalıştım. Eve geldiğimizde Kuvars beni hemen bırakmadı. Kapıyı kapatıp şöminenin ucundaki koltuğa kadar taşıdı, ardından yumuşakça koltuğa iniş yapmamı sağladı.

"Sen burada kalacaksın," dedi emir verir bir tonda. "Ben birkaç odun daha kırıp geleceğim."

"Hayır," dedim itiraz edercesine. "Ben burada kalmak yerine sana yardım etmek istiyorum."

"Bende burada kalacağını söylüyorum."

Sinirle sıkkın bir nefes dışarıya verdim. "Sen hayatımda tanıdığım en despot insan olabilirsin."

Kuvars gamzelerini göstererek güldü. "Genelde öyle derler." Duraksarken kenardaki battaniyeyi bana uzattı. "Şimdi ben gelene kadar burada güzelce otur."

Ona kaşlarını çatarak baktım ama itirazımı kabul etmedi. "Hasta olunca göreceğim seni ben, ateşler içinde yansan bir damla su vermeyeceğim sana."

"Benim güzelim bana kıyamaz." Kuvars kendine güvenen gülüşünden hiçbir şey kaybetmezken ne diyeceğimi bilemedim. Bir süre onun güzel gülümsemesinin içimi sıcacık hissettirmesine izin verdim. Ev buz gibiydi ama onunla diyalog halinde olmak bile beni ısıtıyordu.

"Gör bak nasıl kıyacağım sana." Kaşlarını çatmayı sürdürürken kenardaki ceketini aldım. "Al bunu giy üstüne, hava çok soğuk."

"Hayır," dedi Kuvars tok bir sesle. "Üzerine ört."

"Saçmalama istersen, gerekirse kendi montumu giyer öyle otururum. Gerek yok buna."

"Olsun. Hem ben üşümüyorum."

Omuzlarım düşerken Kuvars bana annemle bana kalan son anılarımı hatırlattı. Bir keresinde evde çok az yemek vardı. Zar zor yarım tabak ederdi. Anneme uzattığımı "Beraber yiyelim," dediğimi hatırlıyordum. Annem gülümseyip başımı okşamıştı. "Gerek yok canım kızım, ben tokum," demişti tüm naifliğiyle. Ama çok açtı, tüm gün çalışmış ve tek lokma ağzına atmamıştı, açlıktan midesinden gelen sesleri ben çocuk halimle bile anlayabiliyordum. "Ama açsın, hadi gel birlikte yiyelim, hem ekmeğimizde var fazla." Annem duraksayıp bana bakıp şu cümleyi etmişti: "Anneler acıkmaz, yorulmaz. Sadece evlatları yemeğini yemezse çok üzülür." Bende çocuk aklım inanıp tüm yemeği onun gözünün önünde yemiştim.

"İstemiyorum lütfen. Bunu yanına almazsan hiçbir kuvvet beni burada tutamaz."

Kuvars zar zor kabullenirken onun kabullenmesini kolaylaştırmak için kendi montumu giyip onun bana aldığı atkılarından birini boynuma doladım. O bir de üzerime battaniye örttü.

"Çabuk gel lütfen, hava çok soğuk." Kuvars bana başını sallarken yeniden o soğuğa gitti.

Yeniden kırdığı tüm odunlarla içeri gelene kadar söylediğinden çok daha fazla zaman geçti.

İçeri girdiği gibi o hemen şömineyi yakmaya giderken ben de üzerimdeki battaniye yüklerinden kurtuldum.

"Ben çorbayı ısıtayım."

Kuvars başını olumsuz anlamda sallarken bana döndü. " Biraz bekle, içerisi ısındıktan sonra birlikte yaparız."

Onun hala üşüdüğü için kızarmış yüzüne bakarken kaşlarımı çattım. Zaten yorulmuştu, üstüne üstlük hala üşüdüğüne kalıbımı basabilirdim ama o hâlâ bana yardım etmekten bahsediyordu.

Bir kere daha ona neden aşık olduğumun sorusu yanıt bulurken ben de onun bakışlarından kaçmak için gözlerimi yavaş yavaş yanmaya başlayan şömineye çevirdim. Sıcaklık yayılmaya başladıkça kaslarım gevşerken Kuvars birkaç kez öksürdü.

"İyi misin?"

Bana başını salladı ama bu hareketten hemen sonra yeniden öksürünce tüm inanırlığını kaybetti.

" Bak öksürmeye başladın bile, dedim sana hasta olacaksın diye."

Kuvars kendini toparladıktan sonra hızla reddetti beni. "Gayet iyiyim ben, bir su içersem geçer."

O ayağa kalkmaya hazırlanırken ondan önce davrandım.

"Ben getiririm, sen ısın biraz."

Kuvars gamzelerini göstererek gülümserken ona döndüm. " Hani ben ateşler içinde yansam bile bana bir damla su vermeyecektin?"

Kaşlarımı çatarken ona şefkatle baktım. Böyle bir şey hiç mümkün olabilir miydi? O benim Kuvars'ımdı. Onlar sadece blöfle söylenmiş sözlerdi ve onun ateşler içinde yanma ihtimali bile beni üzerdi.

"Bugün iyi tarafıma denk geldin diyelim. Başka zaman olmaz, ona göre."

Kuvars bana güldü. " Öyle olsun."

Onun suyunu getirdikten hemen sonra onu zorla şöminenin yanında oturmaya ikna ettikten sonra duş alıp üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum önce. Valizimdeki tek siyah eteği giyip içine de yine aynı

tonlarda bir kazak sokuşturduktan hemen sonra saçlarımı kurutup ördüm. Ardından yeniden mutfığa geçtim. Dünden kalan bezelye çorbasını tekrar ısıtıp yanına da Kuvars'ın boğazına iyi gelebilecek bir iki aperatif hazırladım. Onları masaya götürmeden önce de Kuvars'ın hastalanmasını önleyecek, öksürüğünü geçirecek bir iki ilaç bakındım. Hiçbir şey bulamazken oflayarak geri salona döndüm ve Kuvars'ı şöminenin karşısındaki koltukta battaniyenin altında uyurken buldum. Saçları alına düşmüştü ve hala yanaklarındaki soğğun onda bıraktığı kızarıklık yerini koruyordu.

Onu uyandırmamak için çabalayıp yavaşça yanına yaklaşırken elimi yavaşça alına koydum. Hafif ateşi vardı ama çok da sıcak değildi alını. Büyük ihtimalle bu sabah benim sözümü dinlemeyip dışarıda kaldığı için çok üşümüştü ama umarım ateşi daha da yükselmezdi.

Daha fazla ateşlenmemesi için üzerindeki battaniyeyi kaldırdıktan sonra oflayarak ceketine gözlerimi diktim. Şimdi bunu nasıl çıkaracaktım ki?

Onun koluna dokunup uyandırmak için sarsarken örtülü gözkapakları hafifçe aralandı ve onunla göz göze geldik. Çevik bir hareketle hızla doğrulurken elini uykulu gözlerine bastırdı. Yeniden bana döndüğünde hızla ellerimi hareket ettirip derdimi anlatmak için iyi bir fırsat yakaladım.

"Üzerindeki ceket çıkar, zaten dışarıda soğukta kaldın bir de içeride bir anda bu kadar çok şeye sarınma, iyice hasta olacaksın."

"Bu arada," dedim o, ona anlattıklarımı uygulayıp ceketini çıkarırken. "Çorbayı ısıttım, gel sıcak bir şeyler iç, daha iyi gelir."

Kuvars sadece homurdandı. "Hasta değilim ben."

"Bende zaten hasta olmaman için çabalıyorum, o kadar soğğu yiyen benim sanki. Zaten onu da anlamak mümkün değil, ara bir yerden sipariş et, bir şey yap, üzerine bir şey almadan neden çıkıyorsun dışarı. Bak böyle ateşlenirsin sonra?"

Kuvars gamzelerini göstererek gülümsedi. "Güzelim cidden mi?"

"Tabii ki cidden, hastalanırsan göreceğim ben seni. Bak sende açıklayamıyorsun işte sabahın köründe neden kendine bu işkenceyi çektirdiğini?"

O omuz silkti yeniden. "Senin üşümeni ve hasta olmanı göze alamazdım, çabuk halletmem lazımdı." Ayağa kalktı ve ben onun

**kurduğu cümlelerin daha şokunu yaşayamadan masaya doğru ilerledi.
"Sıcak bir çorbaya asla hayır demem."**

Kuvars güçlükle bir kase çorba içtikten sonra artık daha halsizleşmiş bir şekilde yeniden koltuğa uzandı. Şöminenin ateşinin gölgesi onun yüzüne vururken bende el mecbur yapacak hiçbir şey olmadığı için bir gözüm onun üstünde bir gözüm camdan gördüğüm kadarıyla dışarıdaki kar fırtınasında öylece şöminenin kenarına oturdum. Sıcak beni mayıştırtıp kenarda uyuyakalmamı sağlarken de ses çıkaramadım.

Yeniden gece uyandığımda Kuvars'ı koltukta sayıklar bir şekilde buldum, maalesef şömine söndüğü için salon yeniden buz kesmişti. Nasıl bu kadar uyuduğumu anlamayıp hızla yeniden şömineyi boşaltıp yeniden Kuvars'ın sabah kırıldığı ve kenara bıraktığı odunlarla yaktım.

Ardından hızla onun yanına ilerledim. Alnı ter içinde kalmıştı ve onu en son bıraktığımdan bu yana ateşi giderek artmış olmalıydı. Elimi alnına koymamla karşılaştığım sıcaklıkla çekmem bir olurken tedirginlikle onu sarstım. Gözleri aralanır gibi olurken sayıkladı yeniden: "Cemre..."

"Al işte gördün mü, ateşler içinde yanıyorsun, ne yapacağım ben şimdi?" Kuvars gözlerini açıp benim ona işaret diliyle anlattıklarımın bir tanesini bile göremezken ağlayacak gibi oldum. Hastaneye gidelim desem, bu saatte nasıl olacaktı, internetten yardım bulayım desem, maalesef onlara kendimi anlatamayacaktım, iki tarafı da ölüm gibiydi. Tedirginlikle yeniden Kuvars'a dönerken, havale geçirmesinden korkarak mutfakta onun için su ve bez ayarladım. Dolapta sirke de yoktu ki...

Geri yanına giderken hızlıca hazırladığım suyu ve bezleri kenardaki orta sehpayaya koydum. Alnına ilk bezi yerleştirirken onu kaldırmaya çalışıp yardımıyla koltukaltlarına da yerleştirdim.

Al işte Kuvars, hasta oldun iyi bok ettin, o soğuğa insan bir kazakla çıkar mı?

Bir yandan içten içe söylenip diğer yandan onun kazağını çekiştire çekiştire bezlerimi koyarken elim çıplak göğsüne değdi ve cayır cayır sıcak göğsü içimi dehşetle kapladı. Gerçekten sanki az önceye göre daha sıcaktı ve giderek vücut ısısı artıyormuş gibi hissediyordum.

Onu hızla sarsarken Kuvars'ın gözleri zar zor açıldı. "Cemre..." Zorlukla adımı mırıldanırken alnına koyduğum bez düştü.

"Hadi kalk," dedim hemen sonra. "Bir hastaneye gidelim, çok kötü ateşin var."

Kuvars başını olumsuz anlamda salladı. "Biraz dinleneyim geçer."

"Zor geçer," dedim hızla. "Bu gidişle havale geçireceksin."

Kuvars bana cevap vermeyip yeniden başını yastığa koydu. Gözlerini yeniden kapayıp uykusuna yeniden dönerken yeniden sarstım onu.

Uyuşukça gözlerini açarken bana onu rahat bırakmamı söyleyen bir ifade takındı gözleri. "Endişelenme, iyiyim ben."

"Bok iyisin, kalk bir duş alman lazım ılık suyla. Bu ateş başka türlü düşmez."

Kuvars başını geriye attı. "Tabii ikimizde çıplak ve ıslak olacaksak, neden olmasın?"

Bu halde bile bunu düşünüyor olmasına diyecek tek kelime bulamazken "Hadi," dedim işaret diliyle. "Ilık bir duş alman lazım."

Kuvars yeniden gözlerini kaparken bir daha hiç uyuyamaması için bacağına vurdum.

"Hadi." Pes etti. Direnmekten vazgeçerken onun her hareketini izledim.

O yeniden yarı uykulu bayık gözleriyle bana bakıp ayağa kalkmaya çalışırken yalpalamadan önce kolunun altına zorlukla girdim, sırtına destek olmaya çalışa çalışa merdivenlere inerken Kuvars'ın vücut sıcaklığı ilk an ki kadar beni korkutmaya devam etti.

Banyoya girdiğimizde Kuvars zar zor duvara yaslanırken bende suyun ılıkliğini ayarlayıp yeniden onun yanına geçtim. Kuvars kalan bilinciyle üzerindeki pantolonun kemerini açarken utanç duygusundan kaçmak için alt dudağımı ısırdım. O sadece hastaydı ve şu an bilinçsizce hareket ediyordu, kendi aptal duygularıma engel olmam lazımdı.

Kuvars altındaki pantolonu çıkarıp sadece siyah baksırla kalana dek soyunurken üstündeki kazağı çıkaramadan başını geriye yasladı ve yeniden gözlerini kapadı. Ona yardımcı olmak için kazağına uzandım ve yavaşça o kollarını havaya kaldırırken üzerinden çıkarabildim. Onun ateşten baygın düşmüş haline içim giderken küvete doğru zar zor onu çekiştire çekiştire bir iki adım attırdım ve o içine yerleşirken ayarladığım suyun teniyle temas etmesini sağladım.

Kuvars yüzünü buruşturarak gözlerini açarken suyun kolları ve göğsüyle de temas etmesini sağladım. O benim tedirginlikle yaptığım

hareketleri ve korkuyla büyümüş, ona bakan gözlerimi iledikten sonra başını arkaya yaslanarak "Ah, Cemre..." diye fısıldadı. "Bana neler yapıyorsun?"

Ona sadece ateşini düşürmek için tüm bunları yaptığımı anlatacakken yeniden konuştu. "Neden gözlerimi kapadığımda bile sen varsın?" Duraksadı. "Neden hiçbir şeyden korkmadığımı düşünürken bir anda senin mutsuz olma ihtimalin bile beni korkutuyor?"

Kuvars tüm bunlardan sonra beni bileğimden tutup bir hamlede suyun içine çekti. Bir çığlık boğazımdan azad olurken diyecek çok az şey vardı ama ben daha diyemeden Kuvars konuşmasına devam etti. "Dün gece durmak çok zordu. Ama artık biliyorsun, aramızdakileri biliyorsun, bir daha durmak yok sadece paylaşmak var."

Sadece sayıklıyordu. Söylediklerinin akıl alır tarafı asla yoktu.

"Senin çok ateşin var, ne dediğini bilmiyorsun!" Hızla kendimi küvetten kurtarmak için hareket ederken Kuvars beni sımsıkı sardı.

"Çok ateşim var, beni böyle, burada bırakacak mısın?"

-
Sabaha kadar Kuvars'ın başında ateşinin düşmesi için beklerken hala içten içe ona söylenmeye devam ediyordum. Kendine hiç dikkat etmiyordu ve ben onun ateşini her yokladığım zaman sayıklamalarının arasında " Ben iyiyim, " demeye devam ediyordu. Bu halde bile benim onun için endişelenmemi istemesine hayret etmemek mümkün değildi. Sabah olduğunda ona evdeki malzemelerle yeni bir çorba yaptım. Mümkün olduğunca çorbayı sıcak yaptıktan sonra bir tepsiye hazırladığım çorbayı koyduğum kaseyi yerleştirip yeniden salona geçtim.

Önce ateşini kontrol edip az önceye göre daha iyi olduğunu görüp rahat bir nefes aldım.

Elimi başına koyduğum gibi gözlerini açarken Kuvars koltukta doğruldu. "İyiyim ben."

Başımı salladım. " Evet, harika görünüyorsun zaten(!)"

Kuvars başını geriye doğru çevirdi. "Aç değilim ben."

"Yine de bunu içmen lazım."

Kuvars beni umursamazken yeniden gözlerini kapadı. Sabahtan beri onuncu defa yaptığım gibi sarsarak uyandırdım onu.

"İstemiyorum Cemre."

Onun çocuk gibi söylemesini umursamadım.

"Bu çorbayı içeceksin Kuvars."

Zorla orbadan bir kaşık alıp Kuvars'ın ağına soktum.

O her ona iirdiğim kaşıkta yüzünü buruşturdu. Ama ben ısrarıma devam edip o kasedeki çorbanın tamamını bitirene kadar devam ettim.

En sonunda çorba biterken güzelce yeniden koltuğā uzanmasını sağılayıp ateşini kontrol ettim. Biraz daha iyi görünüyordu.

Bu anlar bana onun benim ateşimi dudaklarını alnıma bastırarak kontrol ettiğı anları hatırlattı. Gülümseyerek onu izledim.

İki gün boyunca Kuvars çok hastaydı, onun başından bir an olsun ayrılmayıp en sonunda ateşinin düşmesini sağıladım. Biraz daha ayaklanacak kadar iyi olurken artık takvim yaprakları yılın son gününü gösteriyordu. Kuvars'ın dediğine göre yarın Türkiye'ye geri dönecektik.

Burada çok az şey yapmış olmamıza hatta Kuvars'ın hastalığının beni deli gibi korkutmuş olmasına rağımen hala çok mutluydum. Hayatımda ilk defa yurtdışına çıkmıştım ve aşık olduğum adamdan korkmadan sorduğum soru sayesinde bir itiraf alabilmişim. Daha fazlasına gerek yoktu, doyasıya mutluluk buydu sanırım.

"Hadi," dedi Kuvars bir anda, ben elimdeki sıcak kahvemle camın kenarında oturup artık nihayet fırtınasız ve açık gökyüzüne bakarken.

"Gidiyoruz."

Ona doğıru dönerken şaşkın bir ifade yüzüme kondu.

"Ne?"

"Gidiyoruz." Kuvars sözünü yineledi. "Husky kızak turu da ayarlamıştım ama yetişemeyeceğiz. Bu gecelik Tornio'ya geçip Kuzey Işıkları avına çıkacağız."

şaşkınlık daha da büyüdü. Kuzey ışıkları, diğeri adıyla Aurora Borealis, dünyanın manyetik alanı ile Güneş'ten gelen yüklü parçacıkların etkileşimi sonucu gökyüzünde ortaya çıkan doğıal ışımalardı ve benim internetten görsellerine baktığım kadar inanılmaz görünüyorlardı. Ama her zaman olan bir olay değıldi ve havanın açık olması gibi şartlar vardı. Bunun için bütün gece süren rehberlerle insanlar geziyordu. Birkaç yorumda gelip günlerce kalmasına rağımen kuzey ışıklarına rastlayamayan insanlar görmüşüm. Ama görmenin gerçekten çok güzel olacağına hiç şüphem yoktu. Üstüne üstlük eski bir inanışa göre onu görenlerin dilekleri kabul olurmuş ve bir ömür mutlu

yaşarlarmış. Tamam, belki bunun doğruluğuna inanmak saçmaydı ama bir umut işte, insan bazen peri masallarına inanmak istiyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum heyecandan büyümüş gözlerle.

"Evet." Kuvars başını salladı. "Ama sıkı giyin."

Ona gözlerimi devirdim. Bana bunu söyleyen adam birkaç gün önce üzerine hiçbir şey almadan sadece bir kazakla dışarı çıkmıştı.

Üzerimi sıkıca giyindikten hemen sonra Kuvars'ın da kalın giyindiğinden emin olana kadar başında bekledim. Hala atkı ve bere takmamakta ısrar ediyordu ama eksi otuz beş derecelik bir sıcağıktan bahsediyorduk ve hipotermi bile geçirebilirdi. O yüzden Kuvars'ın ayarladığı araç geldiğinde ilk istikametimiz benim zorumla atkı ve bere alabileceğimiz bir yer oldu. Onun asık suratla zar zor seçtiği düz siyah atkı ve bereyi de aldıktan sonra yola koyulduk.

Hava buz gibiydi. Asla araçtan dışarı çıkmak istemiyorken yılbaşı gecesi için Kuvars'ın ayarladığı bu turun maliyetini önemsemeden dışarıdaki manzarayı aracın arka koltuğundan izlemeye devam ettim.

Kuvars tam yanımdaydı. Arada tur rehberimizle İngilizce bir sohbe giriyorlardı, hepsi bu kadardı. Aracı süren adamın yanında oturup gittiğimiz yerleri tanıtırken rehber, biraz karamsardı. "Bu gece göremeyebiliriz, hava çok açık sayılmaz, haftalarca kalıp göremeyen turistler oluyor," diyordu ara sıra hatırlatarak. "Anın tadını çıkaralım, bugün çok güzel bir gece, yılbaşı geliyor."

Onu onaylarken Kuvars öksürerek bana döndü.

"Hala hastasın," dedim hızla elimi alına koyup ateşini kontrol ederken. "Keşke çıkmasaydık. Ya yeniden ateşin yükselirse, zar zor ayaklandın zaten."

Kuvars elimi avuçlarının arasına aldı. "İyiyim ben, güzelim." Duraksadı ve ardından devam etti. "Bana hiçbir şey olmaz."

Sadece gözlerimi devirdim.

Kuvars gülerek beni omzuna çekti. Onun kolları arasında öylece huzuru tadarken uyuşuk uyuşuk gözlerimi arabanın camından görünen karanlığa çevirdim.

Artık yorgunluktan ve sadece karanlık gökyüzünü görmekten gözlerim kapanırken daha gece on iki olmadan derin bir uykunun içerisine girdim. Bulunduğum aracın içi sıcaktı ve Kuvars'a sarılıyor olmakta rahattı. Derin bir huzur ciğerlerime doldu, kuzey ışıklarını görmesek de olurdu.

"Güzelim..."

Uykumun içine bir ses sızarken saçlarımın arasında gezinen elleri hissettim. Gözlerimi hiç aralamak istemeyip homurdanarak yan dönerken Kuvars'ın sesi yeniden uykuma sızdı. **"Hadi ama geldik."**

Başımı kaldırıp gözlerimi açtım. Kirpiklerimi birbirinden ayırmakta zorlanırken nereye geldiğimizi, nerede olduğumuzu kavrayamadım.

"Neredeyiz?"

Kuvars bana cevap veremedi başımı kaldırıp camdan dışarı baktım ve o büyümlü manzarayı gördüm: kuzey ışıkları...

"İnanmıyorum," dedim. "Gerçekten mi?"

Ben gülerken Kuvars bana gamzelerini gösterdi. **"Gerçekten. Hadi montunu giy, dışarı çıkalm."**

Hızlıca montumu giyip bir gözümle de dışarıdaki manzarayı kontrol ederken mutluluktan ağzı kulaklarına varacak deyimini gerçekleştirmek üzereydim.

Kuvars homurdanarak benim kapıyı açmama tepki verdi. **"Önce bunlar."** Bana beremi ve atkımı uzatırken oflayarak hızla onları geçirip dışarı çıktım.

Bizim gibi birkaç grup daha vardı ve bu büyümlü manzaranın tadını fotoğraf çekerek çıkarıyorlardı.

"Ya gerçekten inanamıyorum, ne zaman geldik buraya, saat kaç?"

Kuvars aracımızdaki rehberle konuşup son bilgileri de aldıktan sonra onlardan ayrılıp dışarı çıktı. Hava buz gibiydi, bir anda o sıcaklıktan buraya gelmek tenimi ürpertirken Kuvars ona sorduğum soruyu gördü.

"Neredeyse gece yarısı, bir iki dakika sonra yeni yıldayız, sıcak bir şeyler içebiliriz." Kuvars kenarda bu saat olmasına rağmen hala açık olan yeri gösterirken başımı salladım.

"Sonra." Tüm soğuk havayı ciğerlerime çektim. Neredeyse yeni yıla girmek üzereydik. Yanımda sevdiğim adam vardı, üstelik bu sevgi karşılıksız değildi, dünya mucizelerinden birine tanıklık ediyordum, havanın soğuk olması ve kaç kat giyinmeme rağmen üşümem umurumda bile değildi. Bu sene benim hayatımı değiştirmişti, ailesi olmayan, amcasının ailesinin köleliğini yapmak zorunda, şiddetle terbiye edilmiş ve korkutulmuş, üstüne üstlük özgüvensiz o kız değişmişti. Kötü olaylar olmamış değildi. Olmuştu ama her biri yeni

güzelliklerle gelmişti. Artık daha özgüvenli, daha kararlı ve hayatında ilk defa sevgiye sahip bir Cemre vardı.

Yanımızdaki gruplar İngilizce ondan geriye sayarken Kuvars'a doğru yaklaştım, bu sefer o yeşil gözlerine utanmadan baktım ve hayatımda ilk defa bu cesareti kendi parmak uçlarımda buldum.

"3"

"2"

"Kuvars!" Gülümsedim kocaman, o da bana sanki her anımı, her mimiğimi ezberlemek istiyormuşçasına baktı. Ve o bakışlardan cesaret alarak itiraf ettim.

"Seni seviyorum."

"1"

Hoş geldin yeni yıl, hoş geldin 2020.

Instagram: hikayelerindeyasar (Hala takip etmeyen kaldı mı?)

24.BÖLÜM "GİTMEK"

INSTAGRAM: hikayelerindeyasar (Tüm duyuru ve görsel paylaşımlarım Instagram hesabında oluyor :) takip etmeyen çok şey kaçırır benden söylemesi)

Yeniden pazarlık yapalım, özledim yahu (:

ÇOK YORUM+ ÇOK OY = SALI YENİ BÖLÜM :)

UZUN YORUM = UZUN BÖLÜM :)

24.BÖLÜM "GİTMEK"

Hayat nefes aldığın sürece durmadan, hızlıca akan ve seni sürükleyen anılar bütünü.Bazen ölecekmişsin gibi oluyor, bazen hayattaki inandığın ne varsa yitiriyorsun, bazen diğer güne uyanmak için nedenin olmuyor, "Bittim ben," diyorsun. "Devam edemem, gücüm yok, nasıl kalkacağım ayağa?" Ama ne var biliyormusun, kalkıyorsun ayağa, bir kuvvet unutturuyor sana yaşadıklarını, siliniyor acı hatırlarının hissettirdikleri. Batmak üzeresin, su alıyorsun hala, ama devam ediyorsun ve yeni anılar ekliyorsun üstüne. Yeni insanlar, yeni yaşanmışlıklar... Belki yeniden düşeceksin bunu bilemezsin ama düştüğünde nasıl kalkacağın biliyorsun artık... "Her şey üstüne gelip, seni dayanamayacağın bir noktaya getirdiğinde, sakın vazgeçme! İşte orası kaderinin değişeceği noktadır!" demiş Mevlana. Sanırım hayatımda duyduğum en doğru ve benim hayatımı anlatan söz bu olabilirdi. Burası benim hayatımın dönüm noktasıydı.

Kuvars'ı tanımadan önce kaç gece hayatımı sonlandırmayı düşünmüştüm, kaç gece ağlayarak artık dayanamadığımı, ölmek istediğimi söylemiştim yukarıdakine... Bir gelecek göremiyordum, her şey bitmişti benim için.

Ama hayat böyle bir şey işte, bittim diyorsun ama devam ediyorsun, etmelisin de. Her acı ilelebet sürmüyor, aydınlık günler en karanlık gecelerden sonra geliyor, yeni umutlar, yeni şanslar çıkıyor insanın karşısına.

2017 benim hayatımı değiştiren yıl oldu, Kuvars Demirhan'ın evinde çalışmaya başladım, aynı zamanda açık öğretimden liseyi tamamlayıp

iki yıl boyunca sadece üniversite sınavına yoğunlaşma şansı buldum. 2019 ise ömrüm boyunca hatırlayacağım bir sürü iz bıraktı bende. Hayatım boyunca hiç arkadaşım olmadı, yani tabii ki ortaokul dönemlerimde iletişimde olduğum insanlar vardı ama sonrasında tüm bağlarımız koptu, kimse konuşamayan biriyle bir ilişkide bulunmak istemezdi. Benimle de istemediler, hep uzak durdular... Ama sonra gizli gizli hayranlık duyduğum o adam, bana, benim ona hissettiklerime karşılık verdi. Kuvars Demirhan beni sevdi. Hayatımda ilk defa annemden sonra biri beni sevdi. Sonra tedavime başladım, doktorum yeterince çabalarsam vakit alacağını ama konuşabileceğimi söyledi. İlk defa yurtdışına çıktım ve her şey güzel gidiyor.

En umutsuz gecenin ardından benim için güneş yeniden doğdu, Bir umut, 2020'nin tüm hayatımdan daha güzel olmasını istiyorum.

O yüzden içimde tuttuğum, her an ona baktığımda aklıma gelen iki kelimelik bir cümleyle başladım yeni yıla.

"Seni seviyorum."

Kuvars öylece kalakaldı. Şaşkınlık, güzel yeşil gözlerindeki tek duygu olurken dışarıdaki grupların yılbaşına girdiğimiz için mutluluk naraları kulaklarıma doluyordu.

"Ne?" Kuvars inanamıyormuş gibi bana baktı. Ne söyleyeceğimi bilemezken yanaklarımın ısındığını hissettim.

Kuvars sorusunu yineledi. "Sen? Beni?"

Öyle çok utandım ki, ne diyeceğimi bilemedim. Sessizlik yeniden en büyük zırhım olurken ona anlatmamak için avuçlarımı yumruk yaptım.

"Gerçekten mi?" dedi Kuvars bana doğru eğilirken, neredeyse dudaklarımız birbirine çarpmak üzereyken duruverdi.

Yumruğumu çözerken utançla ellerimi kaldırdım, tir tir titriyordum, bir kere daha söylemek o kadar zor geliyordu ki...

"Üşüdüm ben, buradaki açık kafelerden birinde sıcak bir şeyler içsek olur mu?"

"Gerçekten mi?" dedi benim lafı geçiştirme çabamı hiçe sayıp. " Bunun geri dönüşü yok, anlıyorsun değil mi? "

Ne anlamam gerektiğini anlayamadan onun yeşillerine tedirginlikle baktım. "Seviyor musun beni, gerçekten?"

Öylece kalakaldım ne söylesem bilemedim. Zaman ağır ağır ilerlerken Kuvars benim suskun yüzüme ve kızarmış yanaklarıma

baktı. Sanırım orada benim ona anlatmaya çekindiğim her şeyi tek tek okumuştı.

"Anladım," dedi hemen sonra. Gamzelerini göstererek bana doğru eğildi. Gülüşü özgüven doluydu. " Beni seviyorsun."

İki katı utanırken Kuvars'ın dudakları dudaklarıma çarptı. Elim şaşkınlıkla onun göğsüne giderken hızlı hızlı atan kalbinin sesi avuçlarımı doldurdu. "Bak," dedi Kuvars sessizce. "Dinle." Dudakları dudaklarıma çarpıyordu.

"Bu kalp sadece senin için böyle atıyor."

Bazen 'seni seviyorum'dan çok daha güzel cümleler vardır, bu sanırım onlardan biriydi.

Dişleri hızla alt dudağımı kavrarken Kuvars belimden tutup beni çekebildiği kadar kendine çekti. Beremin içinden çıkan saçlarım onun yüzüne düşerken bende ona karşılık verdim ve dillerimiz birbirini buldu. Kuvars biraz yavaşlayıp iyice anın tadını çıkarırken öpüşmeye devam ettik. Kokusu burnumdaydı, hava eksi otuz beş derece olmasına rağmen içim sıcacıktı.

Artık ikimizin de hislerinden emindim, ne olduğumuzu biliyordum.

-

Oturduğumuz küçük ama gürültülü kafede avuçlarımı ısıtan kahveyle birlikte cam duvarlardan dışarı izlerken Kuvars'ın da yeşilleri benim üzerimdeydi. En fazla on dakika sonra kahvemizi bitirip Türkiye'ye dönmek için havaalanına gidecektik ama o kadar huzurluydum ki bir on yıl kaldırmazlar olduğum yerden kalkmazdım sanırım.

"Cemre? İnanmıyorum bu sen misin?" Başımı kaldırıp bana seslenen adama bakarken ağızım açık kaldı. Hatırladığım kadarıyla bu, Çağan'dı. İlkokul ve ortaokul yıllarında aynı sınıfı paylaştığım, ben o dönem kimseyle konuşmadığım için iletişim kurmak için bana işaret dilini öğreten biriydi, Çağan. Onunda kardeşi işitme engelli olduğu için bu dile çok hâkimdi ve zamanında bana konuşmamı söyleyip çok destek olduğunu hatırlıyordum ama tabii ki arkadaş değildik, ben sınıfın ezik ve sessiz kıızıydım her zaman. Ergenlik yıllarındaki arkadaşlarım içinse havalı, onları beğenmediği için konuşmaya tenezzül etmeyen bir salak. O yüzden okul bittikten sonra Çağan'la da iletişimimiz kopmuştu.

"İnanmıyorum," dedi tekrar, ben ayağa kalkarken gülerek selamlaştık onunla. "Kim derdi yıllar sonra hem de Türkiye dışında karşılaşacağımızı, dünya gerçekten küçük."

Başımı salladım yeniden gülerek. O bana sarılıp yanaklarımı öperken "Hiç değişmemişsin," dedi.

"Sen bayağı değişmişsin." Çağan kaşlarını kaldırarak güldü.

"Ee neler yapıyorsun, neden buradasın?" diye sordum yeniden.

Çağan kahverengi gözlerini kısarak bana baktı. "Sorma, üniversitemizin düzenlediği bir kongre için arkadaşlarla geldik, ee hazır gelmişken bizde yılbaşını bu büyülü manzarayı izleyerek geçirelim dedik."

Gülümsedim yeniden. O okuluna devam etmiş ve üniversite kazanmıştı, arkadaşları olmuştu, bana beni sorarsa ne cevap verebilirdim ki?

"Sen?" diye sordu bana doğru Çağan ve bakışlarım Çağan geldiğinden beri onu sertçe kısıp almış Kuvars'a döndü.

Kuvars'ın şişirdiği göğüs kaslarına ve dikleşmiş omurgasına bakarken o ayağa kalktı ve elini Çağan'a doğru uzattı. Açıkçası o elin yumruk halini almasından korkarken onun böyle bir medeniyetsizliği yapmayacağını bilerek bir nebze kendimi rahatlattım.

"Kuvars Demirhan. Cemre'nin nişanlısıyım."

Cemre'nin nişanlısıyım. Nişanlısıyım Cemre'nin. Nişanlı olma durumu. Cemre'nin.

Beynim bu cümleyi algılamak için tüm gücünü kullanırken şaşkınlıkla Kuvars'ın gergin yüz ifadesine baktım. Avına kilitlenmiş bir avcı edasıyla Çağan'ı hedefine almıştı.

"Öyle mi?" dedi Çağan içten gülümsemesiyle. "Tebrik derim. Ben de Çağan Yılmaz, Cemre'nin çocukluk arkadaşı sayılırım."

Kuvars dudaklarını birbirine bastırdıktan hemen sonra boynunu kütletti. Çağan bana doğru döndü.

"O zaman İstanbul'a döndüğümde görüşürüz, dimi?"

Ben gülümseyerek başımı sallarken benim yerime Kuvars cevapladı. "Tabii düşünümüze mutlaka bekleriz."

Çağan arkadaşlarının onu çağırması üzerine yeniden ellerimizi sıkarken Kuvars'a "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi. Kuvars sadece başını sallamakla yetinirken bana telefonu uzattı.

"Numaranı yaz, iletişimimizi hiç koparmayalım."

Kuvars'ın boynunu yeniden k tletmesinin sesini duyarken onu umursamamaya çalışarak numarayı yazdım ve kendimi kaydettim.

"Tamamdır," dedi  a an yeniden telefonunu cebine koyup gülümserken. "Görüşmek üzere, hoşça kalın."

O yanımızdan ayrılırken Kuvars sertçe sandalyeyi çekip oturdu.

"Ne oldu?" dedim şaşırarak, bazen onu anlamak öyle zor oluyordu ki...

"Yok bir şey," dedi Kuvars aynı sert bakışlarını korumaya devam ederken. "Kalkalım mı artık? Yeter bu kadar."

Parmaklarımı artık so umuş olan kahve fincanından çekerken başımı salladım. Kalkmadan önce son kez içimi yiyen o soruyu sordum.

"Bir şey sorabilir miyim, kendini neden benim nişanlım olarak tanıttın?" Kuvars kabanının d  melerini iliklerken, dudakları yukarı kıvrıldı. Ama mutlu bir gülümsemeden çok alay doluydu.

"Bana cevabını bildiğin soruları sorma, güzelim." O ayağa kalkıp bana kenardaki bere ve atkımı uzattıktan hemen sonra devam etti. "Hadi, kalkalım."

şaşkınlık dolu, belirsizliklerle kafamı tekrar sallayıp ayağa kalktım.

Dışarı  ıktı ımızda soğuk iliklerime kadar işlerken kuca ımdaki atkıyı boynuma sarmak için durdum.

"Kuvars, telefonumu ve çantamı bir saniyeli ine tutabilir misin?"

Kuvars direkt onları benden alırken atkımı sıkı sıkıya ba ladım, neredeyse yüzümde görülen tek taraf g zlerimken yeniden Kuvars'a doğru döndüm. Ona d nmemele Kuvars'ın elindeki telefonum 'yanlışlıkla' karların arasındaki buzlu su birikintisinin içerisine girerken afallayarak kalakaldım.

"T h," dedi Kuvars, benim gözlerim dibe batan ve artık almamızın mümkün olmadığı telefonuma giderken. "Nasıl düştü o ya?"

"Neyse," dedi hızla. "Ben sana telefon ve yeni bir hat alırım, boş ver bunu, gidelim."

Omuzlarım düşerken o telefonun nasıl öyle bir anda Kuvars'ın ellerinden d şt  ne gerçekten akıl sır erdiremedim, çok param da yoktu, tabii ki Kuvars'ın aldığı telefonu kabul edecek değildim. şimdi yenisini almak için yine çok sıkışacaktım.

Ama nedense içimde bir taraf Kuvars'ın bunu sırf  a an bana ulaşamasın diye yaptığını düşünmüyor da değildim.

"Hayır gerek yok, ben alırım."

"Ben düşürdüm ben alacağım."

"Böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğimi söylüyorum."

"Güzelim, hadi, aracımız geldi."

Kuvars konuyu kapatırken onun dediğini yapıp içinin sıcacık olduğunu umduğum araca bindim. Bindığımız gibi Kuvars birkaç kez öksürürken onun için endişelendim, çünkü hala çok hastaydı ve sırf benim buraları görmem için eksi otuz beş derecelik havada dışarı çıkmıştı.

"Ateşin var mı?"

Elimi onun alına uzatırken Kuvars hızla olumsuz anlamda başını salladı ama tabii ki vardı. Cayır cayır yansa bana çok iyiyim diyecekmiş gibi geliyordu.

"Uyu biraz, yolumuz uzun zaten, dinlenmiş olursun."

Bana başını sallarken göğüslerimin üzerine uzandı, ellerim onun yumuşacık saçlarının arasında kalırken mutlulukla gülümsedim.

Dakikalar akıp saatlere dönerken hem dışarıdan görünen manzara hem de göğsümün hemen üzerinde uzanan bu adam bana bir seyir zevki yaşıtıyordu açıkçası. Tüm mimiklerini teker teker izlerken şefkatle saçını sevmeye devam ettim. Elim yüzündeki birkaç günlük sakallarının üzerinden geçerken eğilip dayanamadım ve yanağını öptüm. Ruj izim yanağında kalırken bir kere de saçlarını öptüm.

Türkiye de hava sıfır derece olmasına rağmen açıkçası Finlandiya'dan sonra sıcak geliyordu. Sabaha karşı uçağın tekerleklerinin yere değmesiyle Türkiye'ye varmış olduk. İlk işimiz kahvaltı yapmak için bir yere geçmek olurken harika bir tatilden sonra kafamdaki tüm sorulara cevap bulmuş, daha ayakları yere sağlam basan biri olarak dönmüştüm.

"Akşam yönetim kurulundaki herkes bizde olacak," dedi Kuvars onunla kahvaltı yaptığımız yerden kalktıktan hemen sonra. Şoförleri bizi almaya gelirken haber verdi. "Bu aralar Türkiye'de önemli bir iş bağlamanın arifesindeyiz, onun için olacak." Ona başımı salladım.

"Akşam yemekte senin de benimle olmanı istiyorum." Ona şaşırarak baktım. Ben ne anladım, ne yapardım ki?

"Artık hep benimle olmanı istiyorum," dedi Kuvars. "Akşam daha detaylı konuşuruz, ben şimdilik şirkete geçiyorum." Ona başımı sallarken Kuvars eğilip saçımı öptü.

"Görüşürüz, iyi çalışmalar."

Evde olma hissini o kadar özlemiştim ki korumalara gülümseyerek başımla selam verip hızla eve geçtim. Onlar arkamızdan valizlerimizi getirirken salona baktım. Burası gerçekten çok kısa bir süre de benimde evim olmuştu. Dışarıda geniş bir bahçe, bahçede bir havuz ve tenis kortu bulunuyordu. Evin üç çıkışı vardı, biri mutfağın hemen oradan, biri arkada genelde kilitli olan kısımdan, diğeri de ön kapıdan. Bahçe koru kısmına bağlanıyordu, geniş ve sakin bir orman yürüyüş yolu vardı.

Girişte geniş bir salon, arka tarafta beş tane hizmetliler için oda, mutfak, kış bahçesi, spor salonu bulunuyordu. Üst katta ise sadece odalar ve geniş bir kütüphane bulunuyordu. Çok kısa bir sürede evim gibi olmuştu.

"Aaa, ne ara geldiniz siz?" Merve'nin sesinin geldiği yöne doğru dönerken görmeyi en beklemediğim bir başka insanla daha karşılaştım ve şaşkınlıkla bakakaldım. Yiğit buradaydı.

Onun ne işi vardı ki burada?

"Hoş geldin." İkisi de bir arada bana hoş geldin derken ne diyeceğimi bilemedim. Sadece gülümsemekle yetindim.

"E siz geldiğinize göre ben gitsem iyi olacak." Yiğit bunu söylerken Merve dudaklarını büzdü.

"Ama neden ki? Daha sabah gelmiştin halbuki."

"Başka zaman yine gelirim," dedi Yiğit. "Hoşça kal, konuşuruz sonra."

Merve benim onda daha önce görmediğim bir hayranlıkla Yiğit'e baktı. "Tamamdır, hoşça kal o zaman."

Yiğit'i uğurlayıp göndermemizin ardından kapı kapanır kapanmaz Merve'ye döndüm. Kenardaki not defteri ve kaleme uzanıp oraya "Sizin aranızda ne var?" yazarken Merve gülerek salona geçip koltuklardan birine oturdu.

"Cemre, var ya her şey mükemmel gidiyor. Sizin gidişinizin ardından konuşmaya başladık, geçen gece dışarı yemek yedik, ona gittim, o buraya geldi falan." Dudağını ısırdı. "Her şey mükemmeldi. Tek kelimeyle mükemmel."

Nasıl bu kadar hızlı, bir anda her şey ilerlemişti, aklım almazken Merve gülümseyerek anlatmaya devam etti.

"Sana minnettarım beni Yiğit'le tanıştırdığın için, o öyle harika bir adam ki... Zamanında öyle çok yara almış ki... Her birini tek tek konuştuk. Mükemmeldi." Merve gülümsedi. "Ee siz neler yaptınız anlat bakayım?"

"Benim de harikaydı, Finlandiya'ya gittik, Kuzey Işıkları'nı gördük, çok güzeldi."

"Harika," dedi Merve gülümsemesini bozmadan. "Yalnız az önce Sevil Hanım aradı, akşam yemeğinde Kuvars Bey'in şirketinin yönetim kurulu üyeleri burada olacakmış. Ama biz yemek yapmıyoruz, bir şirket gelecekmiş, dün de evin temizliği yapıldı zaten, bugünlük hiç iş yok, yol yorgunusundur zaten, dinlen bence."

Normalde tanıdığım Merve asla böyle bir şey söylemezdi. Yiğit'le geçirdiği bu üç gün onu fazlasıyla mutlu etmiş olmalıydı ki yansımaları bu şekilde görüyordum.

Önce duşa girdim, ağır ağır bir duş aldıktan sonra hala mutluluğumu koruyup sırita sırita duştan çıktım. İlk olarak nemlendiricimi sürdüm, saçlarımı kuruttum ve tırnaklarımı şekillendirip oje sürdüm. Saçlarımı dümdüz yapana kadar oyalandıktan sonra akşam için ne giyebileceğime baktım ama kararsızlıkla geri oturdum. Kendi giysilerim sık bir yer için uygun parçalar değildi maalesef. Yukarıdaki odada benim için alınmış giysilerden biri hiç şüphesiz tam uygun olurdu ama daha öncesinde Kuvars'la bu kıyafet konusunun kavgasını yapmıştık ve ona kesinlikle onun parasıyla olan bir şeyi kabul edemeyeceğimi söylemiştim.

El mecbur bir siyah kot pantolon bir de kazak çıkarıp kenara koyduktan sonra önce iç çamaşırlarımı giydim. Ardından kıyafetlerimi giyip sadece kirpiklerimi boyadıktan sonra uzun zamandır oturmadığım ders çalışma masama oturup bir iki saat kadar ders çalıştım. Kar zarar problemleri çözerken aklıma gitmeden önce halletmem gereken ama tamamen unuttuğum kredi borcum geldi. ATM'den ödeyememiştik ve hazır vaktim varken tekrar bir şansımı deneyip olmazsa bankaya gitmeyi istiyordum.

Zarftaki parayı tekrar sayıp çantamın içine koyduktan sonra Merve'ye gidip yarım saate eve döneceğimi yazan notu verdim. Onunla vedalaştıktan sonra hızlı adımlarla otobüs durağına geçtim.

ATM yeniden borcumun olmadığı yazıyı gösterirken sinirle bankaya geçip kendim için bir sıra numarası aldım. Banka o kadar yoğun ki,

sıranın bana gelmesi uzun sürdü. Müşteri temsilcisine konuşamadığımı, durumumu anlatan yazılı bir notu verip onun kendi bilgisayarında işlem yapmasını beklerken çabucak işimi halledip gidebilmeyi, vaktim kalırsa akşam için uygun fiyatlı bir elbise bakmayı planlıyordum.

"Evet, hanımefendi, gördüğüm kadarıyla borcunuz ödenmiş, çektiğiniz kredi ödemesi on üç bin, kartınızın borcu da beş bin kadar. On sekiz bin liralık borcunuzun tamamı ödenmiş."

Hızla not defterimden bir sayfaya bir yanlışlık olduğunu yazdım. Buna yürekten inanıyordum da.

"Hayır yanlışlık yok. Sizin adınıza kimin ödediğine bakabilirim isterseniz?"

Başımı sallarken hala bir yanlışlık olduğuna o kadar emindim ki... Şimdi adam evet, sistem karışmış diyecekti ve her şey çözülecekti.

"Evet buldum, aa evet, bankamız tarafından hesap kapatılmış."

Hiçbir şey anlamadığımı gösterir bir ifadeyle tek kaşımı kaldırırken adam devam etti. "Yani Demirhan Holding tarafından bu ödeme gerçekleştirilmiş."

Acınası hissederek ayağa kalktım, adama tek kelime edmeden kimliğimi geri aldım ve nefes nefese kalmış bir şekilde dışarı çıktım.

Kuvars bunu nasıl yapabilmişti? Ben onunla henüz daha sınıfsal farklarımızı aşamadığımız için her an ezilmiş hissederken, tek umudum üniversite sınavını kazandıktan sonra onunla aramızda bir şans yaratmakken benim yerime nasıl bu ücreti öderdi?

Bu ilk değildi ki... Bir ay hastanede yattığım süre boyunca oradaki tedavimi karşılamıştı, yengem evini yakmıştı, pardon yalısını... Her birini o karşılamıştı. Evinde çalışmama rağmen bana maaş ödemişti, buna izin vermiştim, bana bir oda dolusu kıyafet almıştı, Finlandiya'daki tatilimizi yine o ödemişti... Ona daha önce bana kıyafetler aldığında gerekli konuşmayı yaptığımı sanıyordum ama asıl kendimi ezip geçen bendim. Onun parasını yemeye devam etmiştim. O da bana acıyıp en sonunda kredi borcumu bile karşılamıştı.

Gözyaşlarım akarken çaresizlik gelip göğsüme oturdu. Bunu ben yapmıştım, her şeyin tek suçlusu bendim.

Sevdiği adamın evinde hizmetli olarak çalışıp ondan maaş almaya devam eden bendim.

Gitmem, bunu yapmamam gerekirken yapmaya devam eden bendim.

O yüzden o bana acımaya devam ediyordu.

Gözyaşlarımı silip eve gitmeye karar verdiğimde başımı beni içine saran düşüncelerden kaldırdığımda havanın kararmış olduğunu gördüm.

Ağır ağır adımlarımı sürüye sürüye otobüs durağına geçerken kendimi böyle bir duruma bir daha düşürmemek için çok kararlıydım, Kuvars'ın bu şekilde bir yardımına ihtiyacım yoktu benim. Böyle bir küçük düşürülmeyi hak etmiyordum.

Onunla kalıp maaşını almaya devam ettiğim sürece de böyle küçük görülecektim sanırım, en kısa zamanda işi bırakıp Kuvars'a karşı olan borcumu da ödemem lazımdı. Şimdi ki dil tedavimi bile o karşılıyordu, her birini ödemem gerekiyordu ve beni bir daha asla böyle yardıma muhtaç durumda görmesini istemiyordum.

Otobüs durağına gelen ilk arabaya binip başımı cama yaslarken yansımamdan şişmiş gözlerime baktım. Bu akşam yemek için misafirler de gelecekti, gelmişler miydi, telefonum yoktu ki saate bakayım...

İnmem gereken durağa geldiğimde yavaşça yerimden kalktım, otobüs bomboştu zaten, son seferi miydi emin olamayarak indim. Işıklandırmanın bol olduğu sokaklardan geçip bizim evin önüne geldiğimde kapıda görmeyi beklediğim korumaların olmadığını gördüm.

Şaşırarak içeri girdiğimde Kuvars hemen kapının girişinde volta atıyor aynı zamanda telefonda konuşuyordu. "Ne demek bu? Bana hemen bulacaksınız onu!"

İçeri girdiğim gibi Merve benim ismimi yüksek sesle söylerken başımı kaldırıp onlara baktım. Neydi tüm bu curcuna?

"Cemre, Allah aşkına neredesin sen, sabahtan beri gittin hala yoksun, başına bir şey geldi sandım, yarım saat dedin gece oldu." Merve bana seslenirken Kuvars hızla iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Neredesin sen?"

Onun hiddetine diyecek bir kelime bulamazken Kuvars'ın asistanı Sevil'in bize seslendiğini duydum. "Kuvars Bey herkes masaya geçti, sizi bekliyor."

"Ağladın mı sen? Ne oldu?" Kuvars'ın alnı kırışırken ne olduğunu anlamak ister gibi gözlerimin içine baktı, bana yeniden acımasından korkarak çektim bakışlarımı ondan.

"Yok bir şey, işlerimi hallettim dışarıda sadece. İçeri geçelim mi?"

Onun yanından geçme çabam Kuvars'ın bileğimi tutup beni kendine çekmesiyle son buldu.

"Bir şey olmuş sana ve sen bana ne olduğunu söyleyene kadar şuradan şuraya gitmiyoruz."

Omuzlarım çökerken tekrar ağlamamak için çenemi sıktım.

"Gecenin sonunda konuşsak olur mu, şu an senin için önemli bir etkinlik var içeride."

Kuvars öfkeyle çenemi tuttu. "Etkinliği sikeyim, hiçbir şey senden daha önemli değil."

"Kuvars, lütfen, içeri geçebilir miyiz, gecenin sonunda konuşalım bunları."

Onu zar zor ikna edip içeri geçerken halimi düşünmek bile istemiyordum, akan rimellerim, soğuk rüzgardan dolayı dağılmış saçlarım, üzerimde sıradan bir kazak, bir pantolon... Buraya, Kuvars'a asla layık değildim ve o bu yüzden bana parasıyla destek oluyordu, o yüzden o kadar pahalı kıyafetleri bana alıp giymemi bekliyordu...

Bok gibi hissedip salona geçmeden önce holden yürüyüp mutfağa Merve'nin yanına geçtim. "Ne oldu sana? Ne bu hal? Şu gözlerine bir bak!"

Ona cevap veremeden bugün servis yapmaları için ekstra getirtilmiş çalışanların bakışları altında gözlerimin altına bulaşan makyajı temizledim.

"Kuvars Bey delirdi, senden saatlerdir haber alamadığımız için, bir de telefonunu düşürmüşsün sanırım. İyice çıldırdı, kaç yeri aradı senin bulunman için...Ben bile çok korktum. Yarım saat demiştin çünkü."

Cevap veremeden yalnızca başımı sallarken kenardaki yemek yaparken saçlarımı toparlamak için kullandığım tokalardan biriyle hızla saçlarımı düzelterip bir şekilde soktum.

"Aaa dur hatta bugün bu geldi, Kuvars Bey senin için göndertmiş ama sen olmayınca ben teslim aldım."

Şaşırarak bana verdiği pakete bakarken "Ben senin için açtım," dedi Merve. "Son model, harika bir telefon. Bir de yeni bir hat." İç geçirdi hemen ardından. "Nerde bize böyle erkekler?"

Bir bardak soğuk su kendime alırken ne yapacağımı bilemedim, bu son nokta olmuştu artık. Ben kendi ayaklarımın üzerinde durma savaşımında neredeyse Kuvars'a yamayan bir kız olup çıkmıştım. Ama böyle yaşamak istemiyordum. Sevdığım adam tarafından acındığım için sevilmek istemiyordum. Acındığım için bana destek olmasını... Asla!

Salona geçerken ayaklarımı nasıl ilerlettiğimi anlayamadım, kendimi sürüklüyormuş gibi geçtim salona. Kuvars beni gördüğü gibi ayağa kalkarken yeşilleri yüzümü taradı, huzursuz olduğunu anlayabiliyordum, bana ne olduğunu sorguladığını da. Aklından geçen düşünceleri, belirsizlikleri açık bir kitap gibi okumak mümkündü.

"Sizleri kız arkadaşım Cemre'yle tanıştırayım."

Ben onun beni tanıştırırken kullandığı sığa boş gözlerle bakarken benimle tokalaşmak üzere ayağa kalkan on bir kişiye sahte, elimden geldiğince inandırıcı görünen bir gülümsemeyle baktım.

Toplam altı yönetim kurulu üyesi buradaydı ve bazıları eşleriyle geldiği için bu sayı on bir'e yükselmişti.

Çoğunlukla işle ilgili konuştukları için başımı sadece tabağıma çevirdim. Kuvars'ın endişeyle üzerimde gezinen bakışlarına bomboş bakışlarımla karşılık vermekten başka yaptığım çok bir şey yoktu. Ha birde, biriyle gözlerimiz buluşursa sahte bir gülümsemeyle onlara bakıyordum, hepsi bundan ibaretti.

Masada hoşlanmadığım tek kişi yönetim kurulu üyelerinden birinin kızıydı, adı Beyza'ydı. Konuşurken sadece Kuvars'a bakıyordu ve benimle göz göze geldiği iki anda da açıkçası kıyafetlerimi süzüyorken yakalamıştım onu. Gözlerinden beni küçümsediğini o kadar net anlıyordum ki... O yüzden istemsizce hoşlanmamıştım bu kıztan. Ama ona hak vermemekte elde değildi, şu anki halim derbeder gibiydi ve hiç iyi bir imaj çizmediğime emindim gözlerinde.

"Kuvars Bey, bir telefonunuz var efendim, önemli." Sevil biz tam yemeğin ortasındaiken araya girdi.

Kuvars iki dakikalığına telefon görüşmesi yapmak üzere yanımdan ayrılırken bende sessizce hala önümde bitiremediğim çorbamdan bir kaşık daha aldım.

"Cemre Hanım, çok tanışamadık ama merak ediyorum, okuyor musunuz, yoksa çalışıyor musunuz?" Bu soruyu bana Kuvars gittiği gibi soran Beyza'ya bakışlarım çevrilirken ne diyeceğimi bilemedim.

"İşaret dili biliyorum, sizi anlayabilirim." Beyza devam ederken hiç kaçacak yolum kalmadı. Utanmadan, ellerimi kaldırıp ne iş yaptığımı söylemek için hazırlanıyorken benim yerime Sevil girdi araya.

"Cemre Hanım şu an üniversite sınavına hazırlanıyor."

İşte bu kadardı. Kuvars'la o kadar zıttık ki, sahip olduğum mesleği söylemem bile onun gülünç bir duruma düşmesine sebep olacaktı.

"Sevilcim, sana değil Cemre Hanım'a sormuştum." Beyza alttan Sevil'e uyarısını yaparken Sevil'i korumak ve onaylamak adına Beyza'nın iri, mavi gözlerine bakıp başımı salladım.

"Üniversite sınavı için biraz büyük değil misiniz?"

Yine cevap vermek yerine omuz silerken bakışlarımı ondan geriye önümdeki çorbaya çevirdim ve sadece bu gecenin bitmesini diledim. Kuvars'a ne kadar uygun olmadığını gösterecek tek bir işareti bile kaldırarak gücüm kalmamıştı çünkü...

Kuvars'ın geri dönmesiyle onlar bir süre daha iş konuştuktan sonra gecenin sonunda her biriyle tokalaşıp vedalaştık. Onların gidişinden sonra bugünkü servisi gerçekleştiren görevliler mutfağı ve sofrayı topladıktan sonra ayrıldılar. Merve de uyumaya gidince koca evde bir ben bir de Kuvars kaldık.

"Evet," dedi Kuvars hızla. "Biz bize kaldığımıza göre, neredeydin, ne oldu bugün sana?"

"Bankaya gittim, kredi borcumu kapatmak için," dedim ironi dolu bir gülümsemeye. "Ama bir de ne göreyim, sen zaten daha öncesinde kapatmışsın."

Kuvars'ın yüzü sertleşti. Ademelması oynarken onu izledim. "Evet," dedi hemen ardından. "Ne var bunda?"

"Ne mi var bunda?" Çılgık çılgıca bağırmak isterken onun yerine hızla ellerimi sallıyor olmak canımı acıttı bir an için. "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın?"

"Abartma. Sadece çok küçük bir meblağ."

Buna bir süre güldüm, öyle çok güldüm ki Kuvars'ın yüzü iyice sertleşti. "Küçük bir meblağ öyle mi?" Yeniden güldüm.

"Zaten bana yaptığın her şey için sana kendimi borçlu hissediyorum, buna rağmen yeni borçlar eklemeye devam ediyorsun, neden yapıyorsun bunu? Neden beni böyle zor bir duruma düşürüyorsun?"

"Güzelim, saçmalama." Duraksadı. "Sikeyim borcu, ne borcundan bahsediyorsun, küçük bir miktardı ve hepsi bu."

"Hala küçük bir miktar diyorsun! O para benim için gayet büyük bir miktar! Ve onu ben ödeyecektim! Kimsenin bana acıyıp borçlarımı kapatmasına gerek yok! Yok, anlıyor musun beni?"

Ondan geriye doğru harekete etmemi engelledi, bileğimi tutarken bedenimi onun bedenine doğru çekti. "Dur şurada, saçma sapan konuşma daha fazla, ne acımasından bahsediyorsun, benim olan her şey aynı zamanda senin."

"Ya hala aklım almıyor, nasıl bunları söyleyebiliyorsun, sana ne benim kredi borcumdan, sana mı kaldı onu ödemek, neden benim daha ezilmiş hissetmeme neden oluyorsun? Ya neden? Neden?"

Kuvars beni kendine çekti. "Güzelim, bir sakın olur musun?"

"Sakin falan olmak istemiyorum, ben sadece kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum!" Onu ittim. "Bu şekilde senden para alarak hayatıma devam ettiğim sürece kendimi daha kötü hissedeceğim, ben zaten her fırsatta sana olan borçlarımı nasıl ödeyeceğimi düşünüyorum. Böyle olmaz hayır."

Kuvars beni tekrar çekti. "Bu konuyu yarın konuşalım, şu an bu muhabbet çok aptalca bir yere gidiyor."

"Hayır, şimdi konuşacağız. Ben istifa etmek istiyorum, daha fazla maaşlı çalışanın olmak, senin yardımını kabul etmek istemiyorum, yarın erkenden amcamların eski evine geçeceğim, boş zaten orası. Artı yarın yine benim için bankaya ödediğin parayı hesabına geçireceğim, öyle bir şeyi kabul etmem mümkün değil."

Kuvars sinirle burun kemerini sıktı.

"Ne istifasından bahsediyorsun sen? Ne dediğini sanıyorsun? Saçma sapan konuşma."

"Böyle daha fazla olmaz." Kararımı söylemeden önce son kez gözlerinin içine baktım. "Ben gitmek istiyorum."

Önceki bölümleri okurken direkt geçip oy vermeyenler olabiliyor, oylarsanız eğer çok sevinirim, çünkü önceki bölümlerin oy sayısı çok düşük ve bu beni üzüyor.

Bir de bu platformda bir hikaye داشا yazıyorum, adı MAĞLUP. Henüz daha üç bölümü var ama yakında ona her gün bölüm atmaya başlayacağım :) Ona da beklerim, gelin tanış olalım :)

25. BÖLÜM "SEVİLMEK"

25.BÖLÜM "SEVİLMEK"

Kuvars bir adım geriledi, neredeyse çarpışmak üzere olan dudaklarımız birbirinden uzaklaşırken başımı kaldırıp onun yeşilin en güzel tonunu taşıyan gözlerinin içine baktım.

"Ne gitmesinden bahsediyorsun lan sen?" Birazdan beni sarsacakmış gibi bir ifade Kuvars'ın yüzünü ele geçirirken dudaklarımı birbirine bastırıp derdimi anlatmak için ellerimi havaya kaldırdım.

"Bugün uzun uzun düşündüm. Ben bu şekilde devam etmek istemiyorum."

Kuvars'ın dudaklarından alaycı bir gülüş duyuldu. "Bütün bunların sebebi siktüğimin parası mı?"

Onun yine ve yine küfür etmesine gözlerimi devirdim, işi yokuşa sürmesine değil beni anlamasına ihtiyacım vardı.

*"Hayır, sadece o değil, ben artık bu şekilde bunu, bu aramızdaki her neyse sürdürmek istemiyorum, senden maaş almak, senin evinde sana çalışmak istemiyorum. Zaten tedavimi karşılıyorsun ve bu yüzden sana minnettarken bir de üstüne üstlük diğer masraflarımı üstlenmeni istemiyorum. Kuvars ben sadece kendi ayaklarımın üstünde, **ben kendim**, durmak istiyorum."*

Kuvars alnı kırışmış bir şekilde hızlı hızlı kullandığım ellerime baktı. "Tamam," dedi hemen sonra geri adım atarmış gibi. "Bu evde kalırsın yine ama benim için çalışmazsın. Sınava hazırlanırsın, tedavin için hastaneye gider gelirsin."

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım. "Ben gitmek istiyorum Kuvars, kalıp her fırsatta senin yardımınla yaşayıp kendime hakaret etmek istemiyorum. Ben bu değilim, bu olmak istemiyorum. Lütfen beni anla ve işleri daha fazla yokuşa sürme."

"İşleri daha fazla yokuşa sürmeyeyim öyle mi?" Kuvars güldü. "Söylediklerinin tek bir mantıklı yanı yok. Tamam parayı sana

sormadan ödemem bir hataydı, borçla onu bana geri ödersin, hepsi bu mu, için rahatladı mı, artık şu boktan konuyu kapatır mısın?"

Ağlamamak için gözyaşlarımı tuttum. Daha fazla böyle olmasını istemediğimi neden anlamıyordu? Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyordu? Eliza'nın bana nasıl davrandığı gözlerimin önüne geldi. Bu evdeydim ve tek vafım evin patronunu yoldan çıkaran çalışan olmaktı. Bir hiçtim. Kalıp işe devam etmesem bile, onun himayesinde kalıp onun parasını dolaylı yoldan yemeğe devam edecektim ve bu benim kendime karşı duyduğum saygıyı öldürecekti. Neden anlamıyordu? Tek istediğim normal sevgililer gibi olmaktı, arada o bana gelirdi, arada ben ona giderdim, bazen dışarı da buluşurduk. O zaman bu gece eve gelen kadının sorduğu gibi biri bana Kuvars'ın nesi olduğumu sorduğunda apışıp kalmazdım. Birine mesleğimi anlatırken utanç krizleri geçirmezdim...

"Hayır, ben bu evde çalışmadan da duramam. Bana her şey çok fazla geliyor, boğulmaya başladım atık, eziliyorum. Biraz nefes almaya ihtiyacım var, kendi hayatımı kendim kurmaya ihtiyaç duyuyorum."

Kuvars'ın gözlerine sinen bir duyguyu gördüm ama tam çözemedim, neydi, hayal kırıklığı mıydı?

"O yüzden mi benden gitmek istiyorsun?"

Ondan gitmeyi tabii ki istemiyordum, o benim hayatımın mucizesiydi, onu bırakmaya hiç ama hiç niyetim yoktu. Ama onunda benim isteklerime saygı duymayı öğrenmesi gerektiğini düşünüyordum ve bu yüzden gitmek en doğru seçimdi.

"Senden değil, bu evden gitmek istiyorum. Dediğim gibi daha fazla bu evde çalışmak istemiyorum. Senin maddi hiçbir yardımını da. En yakın zamanda da borçlarımı ödeyeceğim ama bu süreçte kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum hepsi bu."

Kuvars'ın yüzü ifadesizleşti, bana üstten bakarken yeşil gözlerine sinen sertlik canımı acıttı. "Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?"

"Dedim ya, yengemler zaten yoklar artık." Yengem demek bile dilimi damağımı kurutuyordu. "Onların evine yerleşeceğim, sınava da az kaldı, böylelikle daha iyi çalışırım, arada istersen senin yanına da gelirim... Böyle..."

Âdemelması hareket ederken onu izledim, tepkisi çok hızlıydı. "Otur oturduğun yerde, bir de gelmiş seni dinliyorum, hiçbir yere gitmiyorsun."

"Neden beni anlamak istemiyorsun sen? Sana açıkladıkça daha çok karşı çıkıyorsun, ben kendime karşı duyduğum öz saygıyı yitirmek istemiyorum, sen beni bambaşka bir insan yapıyorsun, yukarıda asla ait olamayacağım kıyafetler var, mutfakta son model bir telefon, hiçbir vize başvurusu yapmadan almış olduğum vizeler, pasaportum, bir anda özel uçakla çıkılan tatiller... Ben bu değilim, olamam. Kendim bir borç mu yaptım, bunu sadece ben ödeyebilirim, bir erkeğin korumasına girip onun ihtiyaçlarımı karşılamasına izin veremem! Bunu yaparsam ileride daha fazlasına izin veririm, sonra benden geriye hiçbir şey kalmaz..." **Bir damla gözyaşı gözümünden düşerken titreyen çenemi durduramadım. Hiddetle bana karşı çıkmaya hazırlanan Kuvars gözümünden dökülen gözyaşını görünce afalladı.**

"Bu kadar mı üzüyorum seni?" Sesi boğuklaşmıştı.

"Hayır," **dedim hızla.** "Bana sağladığın her şey için çok teşekkür ederim, hayatımın en güzel yılbaşını geçirdim, ömrüm boyunca asla sahip olamayacağım güzel anılar biriktirdim. Hepsi senin sayende. Yine senin sayende tedavi olabiliyorum."

Bir gözyaşı daha. "Ama bu kadarı yeter. Daha fazlası beni mahveder. Beni ezer sadece."

"Ağlama." Kuvars homurdandı. "Ağlamandan nefret ediyorum."

Gözyaşlarımı titreyen parmaklarla silmeye çalışırken yerine yenileri eklendi.

"Peki," dedi Kuvars en sonunda pes eder gibi. Yeşil gözlerinde az önce gördüğüm hayal kırıklığı şimdi öyle belirgindi ki bana kendimi sorgulatıyordu. Başımı kaldırırken ellerini teslim olmuşçasına kaldırıp indirdi. Sanki idam hükmünü açıklayacakmış gibi gözleri kısıldı, sesinden acının kokusunu alabiliyordum. "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

"...and Oscar goes to yılın en büyük geri zekâlısı Cemre'ye... Kızım sen süzme salaksın, hatta dur salaklara hakaret ettim önce, sen çok bambaşka bir şeysin, senin karşılığını TDK gelse bulamaz." Merve bana iltifatlarını inci gibi dizerken kollarımın altında uyuyan yavru kedilerimden birisi patilerini bana vurarak sestten rahatsız olduğunu bildirdi. Açıkçası bende Merve'ye anlattığıma, anlatacağıma pişman olmuşum. Beni asla anlamıyordu.

"Bak gel buna talih de, gel piyango de, sana çıktı ya sana, senin yerinde başkası olsa şimdiye ohooo, neymiş niye borcumu ödüyormuş, niye telefon alıyormuş, niye kıyafetler getirtiyormuş. Allah'tan belanı mı istiyorsun kızım sen?" Merve başımda bana kızmaya devam ederken kenardaki not defterime kendimi anlatmaya çabaladım.

"Kendi paramla almadığım hiçbir şey beni ilgilendirmez. Artık böyle bu şekilde de çalışmak istemiyorum Merve, zoruma gidiyor anlıyor musun, yukarıdaki adam sevgilim mi neyim onu da bilmiyorum ama onun evinde çalışıp maaş alıyorum. Bu çok kötü hissettiriyor, boğulacaktım gibi. Nasıl bunu bile bile kalırım?"

Odaya gelip eşyalarımı toparlamaya başladığımda içerideki seslere gelip tüm olayı ayrıntılarıyla ona anlatana kadar durmamıştı Merve. Şimdi yine bir milyonuncu kez gözlerini devirdi.

"Şu gururlu kız ayaklarını bırak bence Cemre'cik. Bu geceyi hayatının pişmanlığı olarak hatırlayacaksın ileride. Bak atalarımız ne demiş gözden ırak olan gönülden de ırak olur, sen git bakayım iki güne seni kim hatırlayacak?"

Merve dudaklarını birbirine bastırdı. "Aptalsın aptal. Bir daha böyle işi nerden bulacaksın, halini görmüyor musun? Gururun sırası mıydı, bakma bana öyle, doğruyu konuşuyorum ben, kızım sen konuşamıyorsun insanlar sana nerde böyle rahat iş verir bir daha, maaşı da iyiydi üstelik! Burası senin güvencendi, git bakalım o gideceğin yerde parasız pulsuz ne bok yiyeceksin çok merak ediyorum!"

Merve'nin söylediği her kelime beynimin içinde zonklarken canım yandı. Hayır Kuvars beni seviyordu, aşk öyle uzaklaştıkça azalan bir şey olmamalıydı... Benim on senede ayrı kalsak aklımda sadece o olacaktı mesela... Onunda öyle olmalıydı, öyle olacaktı değil mi?

Merve'ye arkama dönüp sessiz sessiz dökülen gözyaşlarımı sildim. Ona göre çok aptaldım, hatta dediklerinin çoğu doğruydu. İş bulmam imkânsıza yakındı. Amcamın buradaki işi bile nasıl ayarladığını çözememiştim zamanında ama kimse benim gibi bir kıza iş vermiyordu, artı Kuvars'a ödediği on sekiz bin lirayı geri vermem gerekiyordu. Sıkışacaktım, belki Merve'nin dediği gibi çok pişman olacaktım ama ben sevdiğim adamın sırtında taşıdığı yük olamazdım. Olmayacaktım da. Ben kendi yokluğumda kuru ekmekte yesem

başkasına borçlu havyar yemekten çok daha değerli olacaktı benim için.

"Ben uyuyacağım Merve, çıkarken ışığı kapatır mısın?"

Cemre'nin omuzları düştü. "Tamam ama söylediklerimi düşün bir, yarın yine konuşuruz, iyi geceler."

Ona başımı salladım. Eşyalarımı toparlamayı yarına bırakırken hızlıca en kalın eşofmanlarımı giyip yatağın içine yorganın altına girdim. Canım çıkana kadar ağladım bütün gece. Kuvars'tan deli gibi utanıyordum, sürekli ona borçlu olmaktan, onunla aynı şartlarda olamamaktan...

Hep benim en rezil hallerimi görmüştü, kuzenimden dayak yerken, ailemin zorbalıkları altındayken, borçlarımın altında ezilirken... Ona güçlü yanımlı göstermem lazımdı. Artık daha sağlam, daha ayakları yere basan bir kız olmak istiyordum.

Önce ona borçlarımı ödeyecek, sonra üniversite sınavını kazanıp ona eşit olacaktım. Böyle onun yardımıyla değil kendi emeklerimle, kendi paramla bir noktada olacaktım.

Bu gece bir yemin ettim kendime. Böyle olmadıktan sonra yaşamamın bir anlamı yoktu benim için, o yüzden elimden geldiğince aşkımlı için savaşıyordum. Zaten alt tarafı ben başka bir yerde yaşıyorum ve onun için çalışmıyorum diye bir şeyler bitecek değildi.

Değildi değil mi?

Değildi tabii. Kaldığımız yerden daha güçlü devam edecektik, Kuvars benim sınırlarımı öğrenecek çizgiyi aşmayacaktı. Ben de kendi mücadelemi verecektim.

Hepsi bu kadardı.

Sabah ezanıyla birlikte odama dolan güneş ışıklarıyla yeni bir güne uyandım. Ağlamaktan şişen gözlerimi ovuşturup birbirine yapışmış gibi duran kirpiklerimi zorlukla ayırdım. Üzerimdeki yorganı kaldırıp çıplak ayaklarımı yere basarken gözlerime uzun zamandır çok çok az vakit ayırabildiğim test kitaplarım ilişti. Ardından bileğimdeki taşıdığım yanık izlerine çevirdim gözlerimi, o hastane de geçirdiğim bir aylık süreden sonra gerçekten hayatımı toparlamak için tekrar vakit bulamamıştım. Bir kere ipi bırakınca tüm kontrol kayıvermişti elimden.

Ayaklarımı sürüye sürüye duşa girdim, duştan sonra dolabımdan siyah bir tayt ve kazak çıkarıp üzerime giydim, saçlarımı kurutup taradıktan sonra kenardaki valizimi ve siyah sırt çantamı dolaptan çıkardım. Bütün test kitaplarımı valize sığdırmak için çaba harcadıktan sonra siyah çantamın içine de tüm kıyafetlerimi yerleştirdim. Odamda bana ait tüm ufak tefek eşyaları da çantanın ön yüzüne sıkıştırdıktan sonra içim acıyarak onları kenara koydum.

Son kez aynanın karşısına geçip kapaticıyla mor gözaltılarımı kapadıktan sonra makyaj malzemelerimi de kendi çantama yerleştirip kenara koydum. Odamdan çıkıp içeri geçtiğimde tek amacım Kuvars'a ve Merve'ye hoşça kal demekti sadece.

Ama salonun tam ortasında görmeyi hiç beklemediğim bir manzarayı gördüm.

Boş viski şişeleri, kırılmış kadehler ve koltukta yüzükoyun bir vaziyette yatan Kuvars Demirhan...

Endişeyle onun yanına giderken içimdeki pişmanlık hissi gelip oturdu damağıma. Bu halde olmasının sebebi ben olamazdım değil mi?

Onun omzuna dokunup hafifçe sarsarken Kuvars geriye doğru hareket edip yüzünü bana dönerken uyumaya devam etti. Onu böyle uyandıramayacağımı anlamam kısa bir vaktimi alırken hızla mutfağa gittim.

Onun için bir kahve hazırlayıp geri dönmem yalnızca birkaç dakikamı alırken Kuvars'ı bıraktığım gibi buldum, bir eli başının hemen altında, hala gergin yüzüyle öylece uyuyordu.

Onu tekrar sarsmak için hareketlenecekken ayağım yarısı dolu viski şişesine çarptı. Gürültüyle şişe yere düşerken içindeki sıvıda yere döküldü. Kuvars sese karşı gözlerini açarken kenarda oflayan beni gördü.

"Güzelim?"

"Günaydın, sana kahve yaptım."

Kuvars ağır ağır yerinden doğrulurken elini gözlerine bastırdı. Bende o sırada meydana getirdiğim dağınıklığı hızlıca toparlayıp yere dökülen içkiyi temizledim.

"Çok içmişsin." Kahveyi tek dikişte bitirirken bana başını salladı.

"Sende yine ağlamışsın."

Tek kelime etmezken kenardaki şişeleri de alıp kaldırdım.
"Uykusuzluktan şişti gözlerim."

Kuvars kahve fincanını kenara koyarken başını salladı. Ama alay dolu bir ifade gözlerine yerleşmişti. "Hala kararlı mısın gitmekte?"

"Eşyalarımı hazırladım, sabahtan gidersem daha iyi olacak, ancak düzenimi sağlarım."

Kuvars yüzünü ekşitirken yine bir şey söyleyip gitmeme engel olacakmış gibi hissettim ama tüm dile getirmek istediklerini sabırla bastırdı.

"Gideceğin ev nerede?" Ona adresi verdim.

"Terapilerini yine günü gününe gideceksin." Başımı salladım.

"Bir ihtiyacın olursa da ilk beni arayacaksın ya da mesaj atacaksın ama haberim olacak." Öyle olsa bile onu aramaya deli gibi utanacağımı bile bile başımı salladım. "Gerçekten beni arayacaksın."

Başımı salladım. Yine ve yine.

Kuvars dudaklarını birbirine bastırdı. Omuzları çökmüş gibi duruyordu. Bir an her şeyden vazgeçip sadece onunla burada kalmayı düşünsem de onun bana, benim kararlarım saygı duymayı öğrenmesi için buradan gitmeye mecburdum.

"İhtiyaç duymasan da beni arayacaksın, yazacaksın." Gülümsemek üzere dudaklarım bükülürken Kuvars'ın ciddiyetini görüp dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

"Tamam, söz, seni arayacağım."

Kuvars'tan sonra bir de Merve'den zılgıtı yemem beni şaşırtmazken Merve "Eğleniyor musun bir de?" diye kızdı bana. "Her ne olursa beni arayabilirsin, sıkışırsan, hoş bende de para çok yok biliyorsun yani borç falan istersen diye söylüyorum, onun dışında her zaman beklerim."

Onun giderayak Merve'liğini yapmasına gülerken çantalarımı yanıma alıp valizimi de sürükleyerek dış kapıya doğru ilerledim.

"Her şey için teşekkür ederim Merve, sende bir ihtiyacın olursa bana yazabilirsin." Giderayak bunları 'yeni' telefonuma yazarken Merve sıkı sıkıya bana sarıldı. Çok kısa bir süre de birbirimizi defalarca kez kırmıştık, bazen ona katlanamıyordum, bazen çok çıkarcıymış gibi geliyordu ama hiç olmazsa bana hep gerçek yüzünü gösteriyordu. Ve bana çoğu zaman yardımcı olduğu da doğrudu. Mesela Kuvars'ın telefonunu kabul etmeyince cüzi bir miktara kendi eski telefonunu bana vermişti Merve, bir de sabah erkenden benim için hat çıkarmıştık

birlikte. Hatta ona verdiğim parayı bile kabul etmek istememişti ama ben de bunu kabul edemeyeceğim için anlaşıştık en sonunda.

"Kendine iyi bak." Ona gülümserken içimde acıyan kalbimi umursamamaya çalışıp dışarı çıktım, Kuvars beni arabada bekliyordu. Biz Merve'yle son kalan telefon işini halledene kadar o da düşünu alıp üstünü giymişti. Beni arabada bekleyeceğini söyleyip Merve ile vedalaşmam için zaman tanımişti.

Dışarıda daha büyük bir yıkım bekliyordu beni hâlbuki.

"Ver bana onları." Kuvars beni görüp arabadan indiği gibi elimdeki valizi ve çantayı almak için bana uzanırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl ondan ayrı kalacaktım şimdi?

Tüm eşyalarımı bagaja yerleştirdikten sonra titreyen ellerimi yumruk yaparak onu takip edip arabanın ön koltuğuna oturdum.

"Kemerini tak."

O sürücü koltuğuna otururken kendi kemerini takmadan önce beni uyardı. Hızla ben emniyet kemerini takarken o arabanın kapısını kapattı. Gideceğimiz yer oldukça uzaktaydı üstelik dakikalar ilerleyip gideceğimiz yere yaklaşırken sanki yol daha da fazlalaşıyordu, Kuvars tek kelime etmiyordu çünkü. O da benim gibi son kez bu anları ezberlercesine arada bana bakıyor sonra yola yeniden odaklanıyordu.

En sonunda her köşesini ezberlediğim o mahalleye geldiğimizde Kuvars'a evi tarif ettim. Burada çocukluğum, iyi kötü her türlü anım geçmişti. Şimdi buraya adım atmak aynada kendi yansımama bakmak gibi hissettiriyordu. Kaçmak istediğim her şeye geri dönmüşüm gibi.

"Burası."

Ona gösterdiğim evin önünde Kuvars dururken hızla bende emniyet kemerini çözüp dışarı çıktım.

"Burası mı?" Kuvars'ın alnı kırışırken apartmanların arasında bahçeli tek müstakil eve baktı. Eskiden amcamlarla beraber yaşadığım şimdi onlar olmadığı için bana kalan eve. "Burada gerçekten kalabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, on beş sene kadar bu evde yaşadım, o yüzden kalabilirim sanırım." O benim onu alaya almama karşılık vermedi.

"Evin hiçbir güvenliği yok. Camlarında demirlik yok ve kapısı tahtadan."

Başımı salladım, boyaları dökülmüş, güvenliği olmayan bu ev yıllarca bize yuva olmuştu, o yüzden ondan bunları duymak yine

aramızdaki maddi uçurumları belirginleştiriyordu.

"Kuvarts burası küçük bir mahalle, yıllarca burada yaşadım ben, hiçbir şey olmaz."

"Yürü gidiyoruz," dedi Kuvarts bana aldırmadan. "Seni böyle bir yerde tek başına asla bırakmam."

Beni kolumdan tutup yeniden arabaya yönlendirirken ona karşı çıktım.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun, Kuvarts yapma böyle, ben gayet iyi idare edebilirim burada."

"Tabii, bende evde kafayı yerim artık."

Ona rağmen bagajdan eşyalarımı alıp bahçe kapısının yanına koyarken "Fazla telaş yapıyorsun," dedim. "Ben burada gayet iyi olacağım."

"Eve geri dönüyorsun Cemre, hemen, şimdi."

"Hayır," hızla karşı çıktım. "Buradayım artık."

Kuvarts beni omzuna alıp götürmek ister gibi bir ifadeyle bana bakarken başını camdan çıkarıp Kuvarts'ı ve beni ama daha çok Kuvarts'ın arabasını izleyen komuşlara daha fazla malzeme vermek istemedim.

"Lütfen bunu daha da zorlaştırma. Lütfen."

Kuvarts burun kemerini sıktı. Bana cevap vermek yerine pantolonunun cebinden telefonunu çıkarttı. Kuvarts'ın çağrısı hemen cevaplanmış olacaktı ki hızlıca isteklerini sıralamaya başladı.

"Sana vereceğim adrese camlara demirlik takılacak, bahçe ve iç kapı da değişecek." Ben daha ne olduğunu çözemezken devam etti. "Evet, bir de alarm sistemi kurulsun."

Telefonu kapatır kapatmaz itiraz etmek için elimi kaldırırken Kuvarts bana kaşlarını çatı. "Tek kelime itiraz bile duymak istemiyorum."

Kuvarts'ın telefonu yine çalarken itiraz edecek vakti de bulamadım zaten.

"Ne var Sevil? Ne toplantısı? Çok mu acil?" Karşı tarafı dinledikten sonra yeniden konuştu. "Tamam geliyorum, bir saate orada olurum."

"Kuvarts lütfen, bunların hiçbirine gerek yok." O telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra yeşil gözleri yeniden beni bulduğunda hemen söylemeyi deli gibi istediğim o cümleyi dedim. "Lütfen beni zor durumda bırakma."

"Güzelim, burada kalmak istiyorsan bunların hepsi olacak." Kuvars eğilip alnımdan öptü. "Benim gitmem gerekiyor, birazdan ayarlamaları yapmak için gelecekler."

Ona el mecbur başımı salladım.

O şirketteki acil katılması gereken toplantısı için giderken bende elektrik sigortalarının olduğu dolaptan hep yedek olan anahtarları alıp kapıyı açtım. Eşyalarımınla birlikte yeniden bu eve girdiğimde hayatımın bambaşka bir dönemine de ilk adımımı atmış oldum.

Her yeri örümcek ağları kaplamıştı, Kuvars'ın içeri gelip bu manzarayı görmediğine sevinirken dip bucak bir temizliğe giriştim. Topu topu üç oda, bir salon bir evdi. Bir oda eskiden amcam ve yengemin yatak odasıydı, bir oda Ahmet'in, bir oda da misafirler için özel hazırlanmış hep kilitli tutulan asla içeriye giremediğimiz odaydı. Ben genelde salonda yerde yatardım. O zamanlar bir bir gözümün önüne gelirken onlara dair her özel eşyayı da dışarı attım. Fotoğraflar, albümler, kıyafetler ve daha niceleri. Onlara dair tek bir anı gözümün önünde olsun istemiyordum, onlardan kurtulmak, sarmaşıklarımdan sıyrılmak zaten epey bir zamanımı almıştı. Daha fazla geleceğimi de alamayacaklardı.

Mahallenin marangozuna Ahmet'in ve yengemlerin odasındaki yatak ve dolabı da taşıttıktan sonra misafir odasının kilitli kapısını da açtım. Buradaki nevresimleri değiştirip bu odayı kendime hazırladım güzelce. Kalan diğer odalardan birini belki kiralayabilirdim, kaldığım yere yirmi dakikalık mesafede bir üniversite vardı, belki uygun fiyatlı bir yer isteyen olursa orayı tutarlardı ve böylelikle benim geçimim içinde güzel bir imkân doğardı.

Babam bir iş kazasında öldükten sonra annemin önüne konulan tazminat ile amcam burayı almıştı. Tapusu amcamın üstüne olsa da bu ev tamamen benimdi, yıllarca bir oda bile layık görülmemişti bu evde bana ama artık öyle olmayacaktı. Kimsenin bana hakkımı vermesini bekleyemezdim, kendim haklarımın peşinden gidecektim artık.

Kuvars'ın gönderdiği çalışanlar da gelip onun emrettiği güvenlik önlemlerini uygularken her yeri düzenleyip o küçük misafir odasını kendi test kitaplarımla doldurdum. Salondaki koltuklarında düzenini değiştirip o anılarımdaki evi tamamen farklılaştırdım. Bahçe kısmına geçtiğimde tüm belim ağrıyordu ama ev mis gibi olmuştu ve uğraştığıma da değmişti. Önce öğrenciye oda kiralayabileceğimi

yazdığım küçük bir tabelayı evin dış kapısına astım, ardından bahçedeki uzamış otları bahçe makasıyla kesip kışın soğuşunda ölmek üzere olan çiçek saksılarını da eve aldım. Paramın bir kısmıyla evin dökülen boyası için malzeme almayı düşünsem de sonra hemen vazgeçtim bu fikirden, henüz öyle bir bütçem yoktu. Onun yerine en yakınımdeki BİM'e gidip biraz kahvaltılık, biraz da uygun fiyatlı baklagil, makarna, mantı gibi uygun fiyatlı paketlerden aldım. Sebze için yarın kurulacak olan pazara gitmeyi not edip mutfağa da aldıklarımı yerleştirdim.

Eve gelip eşyalarımı da dolaba yerleştirdikten sonra belimin ağrısını geçirmek için bir ağırı kesici alıp yatağa uzandım. Şimdi on beş bine yakın param vardı, bir kısmını iş bulana kadar harcamak için kenara koymam lazımdı ama aynı zamanda Kuvars'ın da benim için ödediği on sekiz bin liralık borcu hızla ödemek istiyordum. Hızla bel ağrımı unutup yeni telefonumu aldım elime, mail kısmına girip Kuvars'a yapmam gereken ödemeyi anlattığım bir kısa yazı yazıp onun hesap bilgilerini istedim. Onu yolladıktan sonra da internetten benim için uygun olabilecek işlere baktım. Şu borcu ödeyene kadar temizliğe evlere gidebilirdim sanırım, internetten yakınlarımda gündelik temizlik işçisi arayan birkaç ev bulup yine onlara mail attıktan sonra telefonumu kapadım.

Ev çok sessiz geliyordu şimdi. Sanırım Merve'yi bile epey özleyecektim bu dönemde. Yavru kedilerimi bugün yanımda temizlik yapacağım ve evin durumunu bilmediğim için getirememiştim, en kısa zamanda ilk iş gidip onları yanıma alacaktım zaten şu Finlandiya gezisi sırasında bile öyle özlemiştim ki onları. Minik, Karamel, Sarı ve Patron isimli bu dört minnacık yavrum gözlerimde tütüyordu, dün de karışıklığın içerisinde çok ilgi gösterememişim.

Evi temizlediğim için üstüm başım artık deterjan kokmuştu, güzelce duş alıp duştan çıktıktan sonra evde tek olduğum için üzerime kalçalarımı zar zor kapatan bir sweatshirt giydim. Sadece dudak koruyucusu sürdükten sonra da ıslak saçlarımı kendi halinde kurumaya bırakıp uzun zamandır özlediğim rutinimi yapmak üzere ders çalışma masama oturdum.

Ders çalışmadığım her an için vicdan azabı gelip göğsüme otururken ilk olarak Finlandiya'ya gitmeden önce oluşturduğum ders programını dosyamdan çıkarıp eksiklerimi kapatmak için fizik dersinden

başladım. Sayısal derslerde sözel derslere göre çok daha iyiydim ve açıkçası fizik sanırım bana en kolay gelen ders olabilirdi. Araya zaman girmiş olmasına rağmen daha önce çalışıp bitirdiğim hiçbir fizik konusunu unutmadığımı görmek beni sevindirdi. Bütün gün tüm fizik konularından ölçme ve değerlendirme testlerini çözdükten sonra rahatlıkla arkama yaslandım, yeniden kitapların ve şıkların arasında olmak çok iyi gelmişti. Bu evde sınava daha rahat hazırlanıp sadece buna yoğunlaşabilirdim.

Akşamın karanlığı odaya çöktüğünde karnımın açlığını da midemden gelen sesler üzerine fark ettim, öyle yoğun bir gün yaşamıştım ki yemek yemeyi bile unutuvermişim, tüm gün tek lokma boğazımdan aşağı inmemişti. Ağrıyan belimi tuta tuta mutfığa geçtim, bugün aldığım mantı paketini ve dolaptaki yoğurdu çıkarıp önüme koyarken evin zili çaldı. Saat neredeyse on bire geldiği için kimin gelmiş olabileceği konusunda bir fikrim yoktu. Açıkçası Kuvars'ı beklemiştim ama işle ilgili konu herhalde onu çok meşgul etmişti ki bana yeniden uğrayamamıştı.

Evin zili yeniden çalarken hızlı adımlarla kapıya ulaşım araladım. Kuvars gelmişti. Gerçekten gelmişti. Bu saatte o kadar yola rağmen bana gelmişti.

İçim sınısıcak olurken Kuvars'ın içeri girmesi için kapıyı iyice açtım.

"Hoş geldin?"

"İşler uzadı, ancak gelebildim." Kuvars'ın elleri birkaç günlük kirli sakalının üzerinde gezdi.

"Yorulmasaydın keşke." Kuvars söylediğim cümleye anlam veremiyormuş gibi bana baktı. "Yorulmak mı?" Küçümser bir ifadeyle sordu, sanki yorulmak ben söz konusu olduğumda onun lügatinde yokmuş gibi.

Kabanını çıkarıp girişteki askılığa astıktan sonra içeri geçti. Etrafı inceleyen bakışları tasasızca beni bulana kadar bekledim. "Çok açım."

Ona gülümsedim, BİM'den almış olduğum iki buçuk liralık mantı demeye bin şahit isteyen paketi düşündüm. Bir de onun evinde ona hazırladığım şarapla marine edilen etleri, kreması yurtdışında özel getirtilen tatlıları...

"Ben de tam hazır mantı yapacaktım ama sevmeyebilirsin, istersen sana Yemek Sepeti'nden bir şeyler söyleyebilirim."

Kuvars mutfağa doğru sanki yolu biliyormuşçasına giderken "Gerek yok, sen ne yiyeceksen bende ondan yiyebilirim," dedi. Bir süre duraksadıktan sonra bir şey hatırlamışçasına yüzünü buruşturdu. "Çikolatalı milkshakeli patates olmadığı sürece tabii."

Ona gülümsedim. Bana dönerken hızla işaret diliyle kızdım ona. "*Sen ne anlarsın.*"

"Tabii, onu sadece gerçek gurmelerin(!) seveceğine eminim."

Bende arkasından girdim mutfağa. Küçük mutfakta uzun boyu ve kaslı cüssesiyle öyle yer kaplıyordu ki, bir an için mutfak daha dar geldi.

"Yirmi dakikaya hazır olur," dedim hızla. "*Sen geç otur istersen.*"

Kuvars olumsuzca başını salladı. "Yardım edebilirim."

Ben ona olumsuz bir cevap vermeye hazırlanırken Kuvars beni umursamadan mutfaktaki küçük masayı hazırlamaya başladı, rafları karıştırıp tabakları bulup yerleştirirken onunla bu küçük mutfağı paylaşmanın zevkiyle bende mantıları tencerede kaynattım. Yoğurt üzerine dökeceğim sosu da hazırladıktan sonra sadece yoğurdu inceltip kenarda beklettim. Mantılar olduktan sonra da kenardaki servis tabağına yerleştirip güzelce yoğurdunu ve sosunu döktüm. Kuvars da o sırada sofraya bardak ve suyu yerleştirirken tabaklarımıza mantıdan koydum.

İlk onun mantıdan aldığı kaşığı ağzına götürmesini beklerken her bir mimiğini kaçırmamak için gözümü dört açtım. Şu an tam olarak Kuvars'tan aldığı lokmayı tükürmesini beklerken o tam aksini yaptı. Olumlu bir ifadeyle ikinci kaşığı da alırken "Ellerine sağlık," dedi. "Güzel olmuş."

"*Afiyet olsun.*"

Gülmek ve gülmemek arasında kalırken bende bir kaşık mantı aldım ağzıma. Tamam içinde kıyma yoktu, zaten iki buçuk liralık bir ürünün içinde kıyma bekleyecek de değildim ama böyle bir ürünü olduğu için BİM'e şu an minnettarlığımı anlatacak kelimem yoktu.

Evde bulaşık makinası olmadığı için Kuvars'la birlikte bulaşıkları yıkadıktan sonra içeri geçtik. Şimdi ne yapacağımızı, ne söyleyeceğimi, onun ne zaman gideceğini asla bilmiyordum ve belim deli gibi ağrıyordu, tek yapmak istediğim yatağıma geçip uyumaktı.

"*Burası da benim odam.*"

Kuvars bugün düzenlediğim odaya girerken bende yatağıma geçip ağrıyan belimi rahatlatmak için yatak başlığına yaslandım.

"Gördüğün gibi düzenimi gayet kurdum."

"Evet gördüm," dedi Kuvars, çalışma masamda açık bıraktığım fizik test kitabıma bakıp en son çözdüğüm soruyu incelerken. "Dış kapıya astığın ilanı da gördüm."

Bir an neden bahsettiğini anlamazken son anda oda kiralayabileceğim ile ilgili yazdığım yazıyı hatırladım.

"Evet," dedim hızla. "Ev tek kişi için büyük, böyle iki oda daha var, onları öğrencilere kiralayabilirim diye düşündüm."

"İyi," dedi Kuvars bana cevaben. "Ben de yazıyı çöpe attım." Şaşkınlıkla doğrulurken Kuvars umursamazca omuz silkti. "Tanımadığın etmediğin insan gelip seninle aynı evde yaşayamaz."

Sinirlenip ayağa kalktım. Buna nasıl kendi başına karar verebiliyordu? Yine aynı şeyi yapıyordu, benim yerime karar verip kendi kendine uyguluyordu.

"Ya sen nasıl buna karar verebiliyorsun bana danışmadan etmeden?"

"Sana danışsam da bir şey değişmeyecekti, bu evde bir yabancıyla kalamazsın."

Sıkkin bir nefes dudaklarımdan azat olurken Kuvars öylesine kendine güvenen bir ifadeyle bana bakıyordu ki onu sarsmak kendine getirmek, sana ne diye beyine kazımak istiyordum.

"Beni ilgilendiren bir konuda sen karar veremezsin Kuvars."

Kuvars aramızdaki mesafeyi kapatırken yeşil gözlerine sinen öfkeyi gördüm. "Son zamanlarda aptalca kararlar alıp duruyorsun Cemre. Ne demek bir yabancıyla kalmak? Bunun için sana danışmama gerek yok, artı böyle bir gelire de ihtiyacın yok, sana her zaman yardım edebilirim."

Öfke damarlarımda kıvılcımlar saça saça ilerledi.

"Ya ben buraya keyfimden gelmedim? Sırf bu para konularından rahatsız olduğum, kendi ayaklarımda üstünde durmak istediğim için geldim ama sen hala devam ediyorsun, bunun beni incittiğini, kırdığını göremiyor musun?"

Kuvars hiddetle yüzüme doğru eğildi.

"Senin güvenliğinin benim için tartışmaya kapalı Cemre. Bu konuda ne gerekiyorsa onu yaparım, anlıyor musun beni?"

Dudaklarımız neredeyse birbirine çarpmak üzereyken sinirle ittim onu. Beni anlamamaya devam ediyordu.

"Anlamıyorum, anlamayacağım da. Kendi kararlarımı ben veririm ama sen bunu anla."

"Güvenliğinle ilgili yanlış bir karar veriyorsan da ben müdahale ederim." Çıldırıp onu itmek için yeniden harekete geçerken ellerim Kuvars hızla beni tutup dudaklarına doğru çekti.

"Bırak beni, kavga ediyoruz burada."

Kuvars'ın dudakları hızla dudaklarımı esareti altına alırken içimdeki tüm kızgınlık buhar olup kaçtı ama ona belli etmemek adına tepkisiz kaldım.

"Bana karşılık ver."

Dudaklarım istemsizce yana kıvrıldı, Kuvars uzandı ve gülüşümden öptü tekrar, dudaklarımız sertçe birbirini bulurken Kuvars beni belimden tuttu ve kendine mümkün olabildiğince çok çekti. Onsuz bir santimetrekaşem bile kalmazken, Kuvars beni tamamen işgal etti. Kokusu ciğerlerime doldu, dudaklarımız ayrılamadı birbirinden, öylece birbirimizde yitip gideceğiz sandım.

"Siktir," dedi Kuvars ayrılıp bana bakarken. "Çok güzelsin, çok." Dudaklarımdan ayrılan dudakları çenemden, boynuma doğru ilerlemeye başladı. Orada kendi yolunu yolunu yaparken tüm nefesim kesildi, tamamen onunla doldu ciğerlerim.

"Seni sevmem için bana izin ver."

Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde durdu. "Seni sevmeme izin ver, karşı çıkma artık bana..."

"Cemre'm..." Dudakları yükseldi ve dudaklarımın üzerinde durdu. Aşk her yerdeydi.

"Ben seni nasıl bırakırım?" Kuvars homurdandı. "Nasıl gidersin benden?" Kuvars yeniden beni sakinleştirmek için dudaklarıma uzandı ve orada durup ismimi fısıldadı. "Cemre'm..."

Aşk her yerdeydi.

"Ben seni nasıl bırakırım." Kuvars homurdandı. "Nasıl gidersin benden?"

O an Kuvars bir uçurumdu. Dudaklarımı işgal ediyordu ve ona karşı çıkmak öyle zordu ki... Çok seviyordum onu.

Aşk kalbimdeydi, yüreğimdeydi. Benimleydi...

O benim uçurumumdu ve ben uçurumdan düşeceğimi bilmeme rağmen o uçuruma koşuyordum.

Uçurumdan düşerken öyle yoğun hisler benimleydi ki... Yapabildiğim tek şey uçurumun dibinde beni bekleyen Kuvars'a sığınıp onun kolları arasında tir tir titremek oldu. Kuvars yükselip alnımı öptü.

Ben hissettiklerimin etkisiyle onu bulanık görürken Kuvars "Karar verdim," dedi benim gibi sarsılmış sesiyle. "Benden gidemezsin."

Hislerin yoğunluğundan sıyrılıp ne dediğini anlayamadım.

"Sen o evde yaşamak istemiyorsan, ben bu evde yaşarım ama ne olursa olsun benden ayrılamazsın. Artık olmaz."

Instagram: hikayelerindeyasar (Yeni bölüm duyuruları, önemli paylaşımlar Instagram üzerinden oluyor, mutlaka takip edin :)

26.BÖLÜM "MUCİZE"

Herkese merhaaaaabaaaa! 3 milyon olduuuuuuuk(dans dans dans eden emoji)

Ne desem bilemiyorum, bu kadar kısa sürede böyle güzel okunmalar, yorumlar ve geri dönüşler için çok teşekkür ederim. 3 milyon oluşumuza özel üç bölüm gelecek dedim, bu ilk bölüm, bu önümüzdeki hafta içinde iki bölüm daha gelecek.

26.BÖLÜM "MUCİZE"

Kuvars'ın yeşil gözleri benim kahverengilerime öyle bir saplanmıştı ki ondan gidemiyordum. Zaman bizi bu noktaya, bu ana çivilemişti sanki, kaçmanın mümkün olamayacağı bir ateşin içindeydim, vücudum küle döneli çok olmamıştı. Aklım, benliğim ve mantığım "Öleceksin," diye bağıırıyordu ama yanmak ilk defa bu kadar güzeldi sanırım. Öleceğimi biliyordum ana yine de ateşte yürüyordum.

"Sen o evde yaşamak istemiyorsan, ben bu evde yaşarım ama ne olursa olsun benden ayrılamazsın. Artık olmaz."

Parmak uçlarımda hissettiğim alevler öyle büyüktü ki ne dediğini anlayamadım. Yaşamak ve burada sözcükleri geldi kulaklarıma. Mantığım içine girdiğimiz sis bulutundan kurtulmaya çalışırken Kuvars'ın ne dediğini yeni çözdim. Kuvars burada, benimle yaşamak istediğini söylüyordu.

Başımı kaldırıp sadece güldüm, hatta kahkaha attım. Yıllık kar oranı milyar dolarları bulan şirketlere, bankalara, yatırım danışmanlıklarına sahip Demirhan Holding'in sahibi Kuvars Demirhan burada, bu gecekonduda yaşamaktan mı bahsediyordu?

"Gülme," dedi Kuvars ellerimi serbest bırakırken. Alnı kırıışmıştı ve onunla eğleniyor olmama bozulmuştu sanırım. "Evin bir odasını bana kiralarsın, nasıl oda kiralamayı düşünüyorsan bir öğrenciye onun yerine ben geçerim."

Tekrar ellerimi kıpırdatıp ona cevap vermek yerine güldüm. Aslında çok utanıyordum, hâlâ yanaklarım beni öpüşünün etkisiyle kıpkırmızıydı.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun, burada mı yaşamak istiyorsun?" Tekrar güldüm.

"Gülme," dedi Kuvars hızla. "Niye yaşamayayım, sonuçta sen burada yaşayacaksın."

Başımı olumsuz anlamda sallayıp güldüm. "Saçmalama Kuvars, asla olmaz, sen burada yapamazsın."

Kuvars öfkeyle dudaklarını dudaklarıma yasladı ve ona gülen dudaklarımda onun dudaklarını hissettim ve utançla yanaklarım kızarmaya devam etti.

Kuvars hırsla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni mahvedene kadar devam ederken nefes nefese ayrıldık birbirimizden. Başını alnıma yaslarken "Neden yapamayayım, alt tarafı bir ev, içinde sen olduktan sonra nerede kaldığının ne önemi var?" diye sordu.

Omuzlarım düştü. Ensesindeki ellerim onun yumuşak saçlarına gitti, gözlerini gözlerimden ayıramadan cevapladım. "Bu ev senin standartlarından çok uzak ve o evden ayrılma sebebim zaten kendi ayaklarımın üzerinde durmaktı, bunu da sadece kendim yalnız olursam sağlayabilirim."

Kuvars öfkeyle doğruldu.

"Benden uzak mı olmak istiyorsun, tek sorun bu mu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bence sen ne istediğini bilmiyorsun, bu evde kalmak senin için kolay olmayacak."

"Cemre," uyarırcasına konuştu. "Bahaneleri bırak, neden benden uzak olmak istiyorsun, buraya gelme sebebin de bu muydu?"

"Öyle bir şey istemediğimi biliyorsun," eğildim ve onun birkaç günlük sakallarını tek elimle sevdim, yüzünde elim dolaşırken eğilip yanağına dudaklarımı değdirdim. "Sadece ikimiz içinde zor olmasını istemiyorum."

Kuvars onun yanağında gezinen parmaklarımı avuçlarının arasına alıp öptü. "Hiçbir şey zor olmayacak. Daha önce ne şartlar altında yaşadığımı bilmiyorsun." Ben merakla ona bakarken başını olumsuz anlamda salladı.

Tekrar gülecek gibi olurken bir şey diyemedim, sanırım benimde düş almam gerekiyordu.

Benden ayrıldı, tamamen uzaklaşırken ben de kendime gelebilmek adına elimi kızarmış yanaklarıma bastırdım. Başımı kaldırdım ve o sırada bana bakan Kuvars'la göz göze geldik. Hayranlıkla dolu, şefkatli bakışları üzerime çevrilmişti.

"Bakma bana öyle."

"Nasıl?"

"Öyle işte." Kuvars güldü. "Yorgun argın işten geldin, sen duş al, ben de etrafı toparlayayım, koridordan sola dön, ilk kapı, ben hemen kombiyi sıcak suya ayarlayacağım."

Başını sallarken bakışlarını benden zorlukla çekebildi ve kapımı açıp koridora doğru ilerledi. Bütün vücudum alevler içindeymişçesine önce mutfığa gidip bir bardak su içtim, hızla suyum bitirdikten sonra istemsizce utançla pembeleşen yanaklarıma hiçbir şey etki etmediği için yüzümü direkt derin dondurucuya sokarak rahatlardım. Sonra kendi kendime gülerek kombiye doğru ilerledim ve sıcak suyu ayarladım.

Bende Kuvars'tan sonra duşa gireceğim önce ona bana ait havlulardan çıkardım. Ardından kendi giyeceklerimi ayarladım. Kuvars Allah'tan arabasında sürekli yedek kıyafet taşıyordu da şimdi kıyafetsiz kalmayacaktı. Onun çıplak halini hayal etmek bile yeniden beni kırmızıya döndürürken aklımdaki düşünceleri kovaladım. Onun giysilerini ve havlusunu alıp banyonun önüne giderken su sesi kesilene kadar bekleyip koridordaki masaya ona gerekli olabilecek her şeyi koydum.

Kuvars tişörtsüz bir şekilde banyodan çıkana kadar kendi odamdaki yatağı toparlamakla geçirdim. Onu gördüğüm gibi bakışlarımın vücuduna kaymasını önlemek için her şeyi yapmama rağmen biraz afalladım.

"Hadi sen geç," dedi Kuvars masum masum, benim onun hakkında kurduğum düşüncelerden bir haber.

Onun kaslarına ve göğsünden akan su damlalarına bakmamaya çalışarak bakışlarımı ıslak kirpiklerine çevirdim, bu seferde yeşil gözlerinin güzelliği beni alabora ederken derin bir nefes almaya çalıştım.

"Gideyim ben."

Banyoya girdiğim gibi üzerimdeki çamaşırları çamaşır makinasına attıktan hemen sonra duşa girdim, bu evdeki duş teknesi epey küçüktü, Kuvars'ın buraya nasıl sıkıştığının görüntüsünü beynimden atmaya çalışarak uzun uzun suyun altında durdum, hala yaşadıklarımın beni getirdiği noktaya inanamıyordum.

Bende bornozumla iyice kurulanıp kendi kıyafetlerimi giydikten sonra duştan çıktım. Saçlarım hala nemliydi ve onları tek omzuma atarak benim odama geçtim.

"Aslında, "dedi Kuvars ben odaya girdiğim gibi, benim az önce onu süzdüğüm bakışlarımın aynısını onda görürken. "Keşke beraber duş alsaydık..." O duraksarken ben utançla ona doğru yürüdüm. "Ama duş teknesi bayağı küçük."

Edecek tek kelime bulamayıp onun göğsüne vururken yumruğumun altındaki sıkı, sert göğüs kasları canımı acıttı. Kuvars gülerek beni belimden tuttu ve göğsüne yasladı, onun kucağında öylece kalakalırken o uzun kollarıyla uzanıp lambayı kapattı.Huzurla gözlerimi kaparken o da başını boynuma gömdü, beraber uyuduk.

Eskiden bu ev benim için sadece bir avuç gözyaşıydı. Şimdi sadece anılar kalmıştı ama ne kötü geceler geçirmiştim bu evde. Yengemin daha on sekiz yaşındayken yanıma gelip bana bir kısmet çıktığını söylediğini hatırlıyordum belli belirsiz. Öyle korkmuştum ki, aynı zamanda belki benim için hayırlısı olan budur, ailemin şiddetinden kurtulur giderim diye bir umut kaplamıştı içimi. Ne büyük yanılgıymış. Yengem kendi oğlu okula gitmedi diye liseye gitmeme izin vermemişti, benimse tek hayalim liseyi bitirmek ve üniversiteye gidebilmekten ardından, gece telefonumun ışığında ders çalışır, hep onlardan kurtulacağımı düşünerek uyurdum. Bu evde yemeği çok yemek bile büyük ayıpken, uyumak için zaten çok vaktim olmazdı, onu da ders çalışmaya feda ederdim. Ama bin kere feda olsun, sadece eğitimime devam edeyim diye dua ederdim. Dış dünya beni çok korkutuyordu ki, kaç kez çık git, bir iş bul, hayatını kur desem de kendi kendime, durumum ortadaydı, daha konuşamıyordum ve benim gibi birine amcamla gidip iş bile bulamıyorduk. İş bulamadıkça yengem iyice evde kalmama, yemek yememe laf ediyordu. Amcam önce kısmet işini erteledi, sekiz ay bir tekstilde, o tekstilde engelim nedeniyle beni çıkardıktan sonra üç ay da yengemle temizliğe giderek çalıştım. Artık neredeyse yirmi yaşına geldiğimde sanırım bir türlü iş bulamam da kaynaklı, amcam yengeme "olur" dedi. "Bir gelsinler tanışalım."

Önce bazı kadınlar geldi, beni incelemeye, çünkü mal alınır gibi alınıyordum, konuşamamama fısır fısır laf ediyorlar, arkamı döndüğüm her an dedikodumu yapıyorlardı, bir türlü beğenmiyorlardı beni. Yengem de "Konuşmasını ne yapacaksınız, temizlik yapar, eli

dikiş nakış tutar, beyinin tüm işini görür," diye cevaplıyordu onları. Amcama ağlayarak ne olur bu iş olmasın diyordum ama o bile çok kararlı görünüyordu. "Ahmet evlenecek, onun masrafları var, bir de sana bakamayız artık," diyordu.

Sonra istemeye geldiler, o zaman öğrendim ilk kısmetimin kim olduğunu. Belden aşağısı tutmayan, karısı ölmüş, beş tane çocuğu olan bir adamdı. O eve gelen, yengemle yaşıt kadınların hepsi meğer onun kızıymış... Aslında yapmam gereken evlilik değil, hastabakıcılık ve temizlikti, sadece evde yediğim iki lokma yemekte amcamın masrafından gitsin diye.

O gece ilk işim bir kadın sığınma evine yerleşmek için kaçmak oldu, ağlaya ağlaya, kafayı yemiş gibi çılgınlık ata ata, yalın ayak öylece koşuyordum, arkamda bıraktığım kaderimden, çaresizliklerimden kaçmak istiyordum sadece.

Ahmet yakaladı beni, hastaneye yatmama neden olacak kadar şiddetle dövdü, hem evlerinde fazlalık olduğum için beni malmışım gibi başka bir adama veriyorlardı hem de kaçınca bu tepkiyi alıyordum, çünkü ben emanettim, onların namusuydum. Düşünceleri buydu, bundan ibaretti. "Yemin ederim sıkarım kafana girerim hapse, paşa paşa yatarım, sen bir daha kaç bu evden." Böyle böyle korkutmuşlardı, sindirmişlerdi.

Sonra yaralarım iyileşince amcam gelip beni evlendirmeyeceğini, bana bir iş bulduğunu söylemişti, Kuvars'ın evinde yatılı çalışacağımı öğrendiğim gün özgürlüğe de uçtuğumu biliyordum, belki yine param olmuyordu, her zerresini onlara veriyordum ama özgürdüm artık.

O yüzden şimdi yanımda yatan adamın huzurlu kollarındayken tek düşündüğüm yıllarımın ne kadar boşa gittiği idi. Çok ezilmişim, şiddete uğramış, alay edilmiş ve küçük düşürülmüştüm. Şimdiki aklım olsa ilk işim onları polise şikayet edip bir kadın sığınma evine yerleşmek olurdu. Ne yaparlarsa yapsınlar vazgeçmezdim ve bu kadar zaman kaybetmeden okuluma devam ederdim.

Ama yine de şükür ki, buradaydım, onlardan kurtulmuştum, sağlıklıydım, tedavim devam ediyordu, yanımdaki adam en büyük mucizemdi ve hayattaki tek hedefim eğitim hayatıma devam etmek için çaba gösteriyordum. Hala düzelmesi yoluna girmesi gereken durumlar vardı ama artık o kötü günler, şiddet bitmişti. Şimdi sadece elimden geldiğince başka kadınlarda benim gibi olmasın, mücadele edebilsinler

diye el uzatmak kalıyordu. Korkarak, sinerek, bir 'malmışçasına' muamele görmek bizim hakkımız değildi, başımızı dikleştirip mücadele edecektik hepsi bu kadardı. Hukukta 6284 nolu yasa gereği gerekiyorsa başka bir yerde barınma olanağının sağlanması, koruma altına alınmak, geçici maddi yardım, barolardan ücretsiz avukatlık desteği ve hayati tehlike durumu varsa kimlik ve ilgili diğer belgelerin değişmesine kadar haklarımız vardı. En olmadı Türkiye'de bunun için çaba gösteren onlarca dernek ve vakıf vardı, evet bazen umudumuz tükeniyor, bazen haberlerde öyle şeyler görüyoruz ki, hukuka inancımız kalmıyor, kimse bize yardım edemez deyip kaderimize boyun eğiyoruz, ben yıllar önce öyleydim. Ama pes etmeyecektik, hukuktan, kadın sivil toplum kuruluşlarından, belediyelerin kadın danışma merkezlerinden, aile ve sosyal politikalar ilk müdürlüklerinden, şiddet önleme ve izleme merkezi ŞÖNİM'den, polisten yardım istemekten çekinmeden, kaderimize, bir erkeğe, bir insana, boyunduruğa, gerekirse ailemize boyun eğmeden dik duracaktık. Sadece biz değil şiddet uğradığından şüphelendiğimiz birini ALO 183'ü arayarak haberdar edebilirdik, böylelikle kadın şiddete uğramıyorum dese bile ara ara kontrol ediliyor. Biz kadınlar dik durdukça, iyi evlatlar yetiştirdikçe, kadınların ve erkeklerin eşit olduğunu öğrettikçe düzelecekti bu dünya. Başka türlü yol yoktu.

Sabah sıcak bir bedenim bana sokulmasıyla gözlerimi araladım, Huzurla yeniden gerinip gözlerimi kaparken bu sefer ıslak bir damla burnumun üzerine düştü. Oflayarak ıslak o damlayı bir elimle silerken bu sefer damla alnıma döküldü. Ne olduğuna bakmak için başımı kaldırırken bir damla tam gözümün üstüne geldi.

Suyun nereden geldiğini anlamazken Kuvars'ın boynumdaki başını biraz çekip tavana baktım. Tavandan su damlıyordu, inanamıyorum.

Kuvars'ın başını hızla itip yerimden doğrulurken içimden de sıkı bir küfür ettim. Tavanın damlamasının tam sırası mıydı ya?

"Güzelim?" diye sorguladı Kuvars olduğu yerde yan dönüp yastıkta beni ararken. Maalesef benim tarafıma doğru döndüğü için tavandan damlayan ve gittikçe hızlanan su onun omzuna da düşmeye başlamıştı. "Ne oluyor lan?" Suyun epey hızlanmasıyla Kuvars hızla olduğu yerden sıçrarken onun haline gülecek gibi oldum ama zorla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gece çok yağmur yağmış sanırım, dam su akıtıyor."

Kuvars bir an başka dilden konuşuyormuşum gibi ne dediğimi anlamadı. "Su mu akıtıyor?"

Buna güldüm. *"Evet, işte boşuna demiyorum bu ev sana göre değil diye, evin böyle sorunları var."*

Kuvars hızla doğrulurken göğüslerini şişirdi. "Ne demek bana göre değil? İki dakikada tamir ederim ben orayı, alet edevat var mı?"

Güldüm. *"Kuvars saçmalama, sen ne anlarsın çatı tamirinden?"*

Kuvars yerinden kalkıp dün duştan sonra giymediği kazağı giydi. "Sana bir soru sordum."

"Var," dedim gülerek. *"Ama çatıdan düşersin bırak, ben öğlene doğru tamirci çağırırım."*

Kuvars bana dik dik baktı. "Piyasadaki en ufak bir sorunda bile ilk gidilen kişi benim, bir çatıyı mı tamir edemeyeceğim?"

Kahretsin, tatlı siniri öyle şekerdi ki, uzanıp yanaklarını ısırarak sevmek istiyordum onu.

"Piyasa çok başka, çatı tamiri çok başka konular. Hadi boş ver, gel kahvaltı yapalım."

Kuvars onunla dalga geçmeme iyice bozuldu. "Alet edevatı getir, bir de merdiven lazım. Sen kahvaltıyı hazırlayana kadar ben işimi bitiririm."

El mecbur, ısrarlarım bir sonuç vermeyince ayaklandım ve onun istediği malzemeleri getirdim, o da o sıra merdiveni taşıırken dışarı da dinen yağmuru ve kara bulutları gördüm, sanırım yine yağmur yağacaktı ve etraf epey zordu.

"Montunu giy bari." Kuvars beni geçiştirircesine merdiveni çıkarken "Sen düşünme burayı," dedi.

Bende gülerek banyoya geçtim, kısa bir duştan sonra, kendi çamaşırlarımı dolaba yerleştirip Kuvars'ın giyeceği kıyafetleri de kuru bir yere aldım. Ardından kendi nemlendiricimi sürüp üzerime bir sweatshirt ve tayt giyip nemli saçlarımı tarayarak saç spreyimle sakınleştirdim. Hafif bir makyajdan sonra da mutfığa geçtim. Hala gülümsüyordum, akan tavan bile bu mutluluğumu bozmayacaktı. Bu eve gelirken çok fazla çekincelerim vardı, Kuvars'ın beni görmeyince unutacağını söyleyen Merve'ye öyle inanmışım ki deli gibi korkuyordum. Ama şimdi her şey mükemmeldi. Dün geceyi düşünmek hala beni utandırıyor ama çok düşünmeden hızla ikimiz için omlet yaptım. Omletin yanına da Kuvars'a kahve bana da çay demledikten

sonra mutfaktaki masayı kurdum. Omletlerimizi ve dün aldığım kahvaltılıkları yerleştirdim. Benim işim bitmişti ama hala Kuvars'tan ses seda yoktu.

Üzerime montumu alıp dışarı çıkarken Kuvars'la kapıda karşılaştık. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, çatı tamam, ben bir duşa gireyim." Ona şaşkınlıkla baktım.

"Çatı tamam mı? Hallettin mi?"

Kuvars pek emin olmadan başını salladı.

"Halloldu oldu da, yine de kontrol için bir usta gelsin baksın bugün."

O duşa girerken bende şaşkınlıkla ve hayretle kendi odama girdim. Ondan asla beklemiyordum, nasıl halletmişti ki?

Girdiğim gibi ufak bir çıglık dudaklarımdan kaçtı. şimdi Kuvars'ın neden bir ustayı da kontrol için çağırarak istediğini anlamıştım. Tavan az önce sadece birkaç damla damlatıyordu, şimdiyse neredeyse yatağın hepsinin su olmasına neden olacak kadar delikler genişlemişti. Oflayarak odanın haline baktım, kabahat bendeydi, ne diye izin vermiştim ki yukarı çıkmasına?

"Ne oldu? Niye bağıryorsun?" Arkamı döndüğüm gibi belinde yalnızca dün benim ona verdiğim havlu olan, saçından ve göğsünden sular damlayan Kuvars'ı gördüm.

"Kuvars bu tavanın hali ne?"

Kuvars duraksadı. "Sen bunun için mi bağırdın? "Derin bir nefes verirken omuzları indi.

"Evet Kuvars, gelip eserini görmek ister misin?"

Kuvars odada sıkkın bir şekilde gözlerini gezdirdi, en sonunda bakışları tavanda kaldı. Duraksadı, ensesindeki saçları karıştırdı.

"Bir takım aksilikler olduğu doğru." Ağlanacak halimize gülecek gibi oldum.

"Ne gibi bir takım aksilikler bu tavanı bu hale getirdi merak ediyorum doğrusu."

"Tamam biraz işler daha kötüye gitmiş olabilir ama ustayla konuştum ben, zaten çatıyı yapmak için bir kısmı yıkmak gerekiyormuş. Bende onu sağlamış oldum işte." Sadece güldüm. Sinirlerim öyle bozulmuştum ki, sadece gülerek tepki verdim.

"Neyse," dedi Kuvars ben yatağın haline bakmak için içeri girerken. "Bunu çekeyim de daha kötü olmasın." O yatağı çekerken, bende parkelere su damlamasın diye kalın örtülerden yere serdim.

Beraber hızlı ve sessiz bir kahvaltı yaparken Kuvars tavan hakkında tek kelime etmemeye devam etti. Kahvaltıyı beraber topladıktan sonra "Usta birazdan gelir," dedi. "Akşam görüşürüz."

"*Kuvars,*" dedim son bir kere şansımı denemek için. "*Gerçekten burada kalmakta kararlı mısın, görüyorsun evin hali böyle, dışarıyı da görüyorsun, işine uzak, sana uygun bir yer değil.*"

Kuvars ciddiyetle başını salladı.

"Evet, Sevil bugün buraya uğrayacak, ev arkadaşı olacaksak sana kira ödemem, faturaları ve masrafları da bölüşmemiz lazım."

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"*Saçmalama ne kirası, ne faturasından bahsediyorsun?*"

Kuvars bana gamzelerini gösterecek şekilde baktı. "Üzgünüm Cemre, ben kendi ayaklarımın üstünde durmak istiyorum, bu evde bir başkasına oda kiralayacağına bana kiralarsın."

Ağzım açık ona bakakalırken itiraz etmeye çalıştım. Beni resmen benim cümlemlerle vuruyordu. Bu haksızlıktan başka bir şey değildi.

"Hadi, akşam görüşürüz güzelim, erken gelebilirsem yemeğe yardım ederim, akşam zaten Fenerbahçe Galatasaray derbisi var, uzun zaman sonra özledim bu rekabeti."

Yine tek bir itirazda bulunamazken ben, Kuvars her zaman olduğu gibi kendini haklı çıkararak kapıyı açtı. Kapıyı açtığı gibi karşısında uzun boylu, zayıf, sırtında çanta olan bir adam gördük. O da tam zile basmaya hazırlanıyordu sanırım.

"Merhaba," dedi hızla çocuk, Kuvars'a bakarken.

O da cevap verdi. "Merhaba."

"Ben dün buradan geçerken ilanınızı gördüm de, oda kiraliyormuşsunuz sanırım, benimde buralarda acil uygun fiyatlı bir yer kiralamam gerekiyordu ama şimdi ilanı göremedim. Acaba hala kiracı arıyor musunuz?"

Kuvars duraksadı, bir karşısındaki çocuğa baktı, bir de dün zorla söktüğü ilanının olduğu yere. Sanırım şu an ilanı söktüğü için kendini tebrik falan ediyor olmalıydı.

"Maalesef, kiracı bulundu." Kurduğu cümle maalesef kelimesini içerse de sanki iyi ki senden önce davrandım der gibiydi.

"Yaa..." dedi çocuk üzgün bir şekilde. "Benimde çok acil ihtiyacım vardı, neyse artık..." Evsiz olmanın ne demek olduğunu bildiğim için çocuğu başka bir yer bulana kadar misafir etmek isterken Kuvars telefonumun notlar bölümünü niye açtığımı hemen anladı ve benden önce konuştu.

"Öğrenci misin sen?"

Çocuk başını salladı.

"Niye sene ortasında ev arıyorsun?" Omuzları çöktü.

"Şu an kaldığım evin kirasını ödemekte zorluk çekiyorum, yurt ücretleri de yıllık veriliyor, daha uygun fiyatlı bir yere geçmem lazım, yoksa ev sahibi kapının önüne koyacak beni."

Kuvars bir bana bir çocuğa baktı.

"Tamam, gel, sana uygun bir 'erkek' yurdu ayarlayalım bakalım."

"Ciddi misin abi?" Kuvars başını sallarken bu evde yaşayan birinin ona nasıl yurt ayarlayacağını çözemedi ama onunla dış kapıya doğru yürüdü. Bende ona pes dercesine kapıyı kapattım. Çocuk resmen bu evde kalmasın diye, ona bir erkek yurdu ayarlıyordu, bir de erkek kelimesini bastıra bastıra söylüyordu.

Eve girdiğim gibi ustalar gelene kadar ders çalışmak için odamdaki kitaplarımı salona taşıdım bende. Kapı yeniden çalınana kadar geometriyle haşır neşir olduktan sonra kitaplarımı kapatıp kapıyı açmaya gittim. Ustalar ve Kuvars'ın asistanı Sevil Hanım hemen dış kapıdaydı. Dış kapıyı da açarken benim bir talimat vermeme gerek kalmadan Sevil Hanım amiri yapılacak çatıyı gösterdi. Ustanın yanında en az on kişi daha vardı ve bu kalabalığı anlayamadım. Tamam Kuvars biraz tavanımızı mahvetmişti ama iki kişi de yapardı yani.

"Cemre Hanım merhaba, acaba banyoyu da gösterebilir misiniz beyefendilere, duş teknesi değişecek. "Benim şaşkın bakışlarımı gördükten sonra hızla cevapladı. "Kuvars Bey daha da büyütülmesini istedi."

Şaşkınlıkla başımı sallayıp ustalara banyoyu gösterdim. Gerçekten Kuvars bunu da yapmıştı, sırf beraber duş almak için!

Ama eğer o beraber duş alacağımızı sanıyorsa çok yanılıyordu!

Ustalar işe koyulurken Sevil Hanım da topuklu ayakkabılarını çıkarmadan içeri girdi, küçümser bakışlarla etrafı inceledi.

"Kuvars Bey kira sözleşmesini yapmam için beni gönderdi, bende avukatımızla hallettim, evi görmediğim için aylık 5000 TL gibi bir

bütçe düşündüm, bakabilirsiniz Cemre Hanım."

Gözlerim bir sözleşmeye bir Sevil Hanım'a giderken hızla itiraz edercesine başımı salladım. Telefonumu çıkarıp notlar kısmına *"Bu çok fazla,"* yazarken Sevil Hanım da eve baktı ve başını salladı.

"Sadece kira için değil tüm masraflar da dâhil Cemre Hanım, Kuvars Bey'in iyi beslenmesini ve hijyenik bir evde oturmasını sağlamakta benim görevim."

Başımı sallayıp yeniden yazdım.

"Anlıyorum ama yine de çok fazla. Ben kendimi rahatsız hissederim."

"Üzgünüm Cemre Hanım, Kuvars Bey imzayı attı bile, sizde buna uygun şartları sağlarsınız diye düşünüyorum." Sevil Hanım dudaklarını birbirine bastırdı.

"Üzgünüm, böyle bir fiyatı kabul edemem, o zaman Kuvars Bey'e iletirsiniz, burada kalamaz."

Sevil Hanım duraksadı. "Burada bu işi halletmek için görevlendirildim, o zaman dört bine anlaşılm."

Yine başımı reddedercesine sağladım.

"Üç bin son fiyat, daha da inmem Kuvars Bey'in hayat standartlarını tehlikeye atmak olacak. Bunun dışında temizlik için haftada bir şirketten eleman gönderecekler. Alışverişi de ekstra bu karttan yapabilirsiniz."

Bir bana uzattığı karta bir de Sevil Hanım'ın üstenci ifadesine baktım.

"Kartı ve temizliği kabul etmiyorum, bu parayı da kabul etmek istemiyorum, bu ev için çok fazla."

"Cemre Hanım lütfen hiç değilse para konusunda anlaşmış olarak dönelim, temizlik ve kart olmasın tamam."

Onun ısrarlı gözlerine bakıp zorlukla başımı salladım.

"Bir de dün bana mail atıp Kuvars Bey'in hesap bilgilerini istemişsiniz."

Başımı salladım, onu tamamen unutmuştum.

"Evet Kuvars'a olan borcumu ödemek istedim, şu an bende on beş bin lira var ben size göndereyim, sizde ilk kirayı bana ödemek yerine birleştirip Kuvars'ın hesabına yatırabilirsiniz."

Sevil Hanım soru sordu. "Efendim, Kuvars Bey bunu biliyor mu, sizden para almama kızabilir."

Sevil'e ters ters baktım. *"Borcumu ödemek istiyorum."* Telefonumun notlar kısmını Sevil beni onayladıktan sonra kapattım. Onunla Kuvars'ın hesabına para gönderme işlemini tamamladıktan sonra ustaları beklemeye başladık. Yine tek kuruş para bırakmamıştım cebimde ama Kuvars'a karşı borçlu yaşamaktan kat kat daha iyiydi, onun benim kredi kartı borcumu kapatmasına izin veremezdim. Kendi sorumluluklarım bana aitti. Bu kiranın bu kadar fazla olması da canımı sıkan diğer bir konuydu ama onu daha sonra Kuvars'la konuşmak için rafa kaldırdım. Zaten daha dün mutfak alışverişini yapmıştım, evde her şey tamdı, şu aralar para harcamamı gerektirecek bir durumda yoktu. Bir de yakında günlük işler bulabilirsem her şey yoluna girecekti.

Tüm tadilat ve tamirat işleri bittikten sonra çatı tamirini yapan usta bana söylendi. *"Allah aşkına o çatıyı kim o hale getirdi, zorlasan olmaz yani."*

Ona gülerken Sevil Hanım her birini uğurladı ve vedalaşmak üzere bana döndü. *"Cemre Hanım bir şey sorabilir miyim?"*

Başımı salladım.

"Kuvars Bey cevaplamadı ama merak ediyorum, neden bu evde yaşıyorsunuz, Allah korusun, bilirdim aslında ama Kuvars Bey maddi açıdan yani-" Duraksadı. "İflasın eşiğinde mi?"

Gülmemek için kendimi sıktım, bu evde kalmak gerçekten Kuvars'ın itibarını bayağı zedeleyecekti.

"Hayır," yazdım notlar bölümüne. "Sadece ben buraya taşınmak istedim ve o beni yalnız bırakmadı."

Daha fazla sormak isteyip neden Kuvars'ın masraflar için para yolladığını sorgulamak istiyordu büyük ihtimalle. Aramızdaki ilişkiyi asla anlayamamıştı ama çok sorgulamadı ve işine döndü. Kuvars onu zaten büyük ihtimalle işlerini bu kadar sorgulamadan ve eksiksiz yaptığı için yanında çalıştırıyordu. El sıkıştık ve ayrıldık.

Yeniden eve döndüğümde temizlik işi epey vardı. Önce ıslanan yatak örtülerini yıkadım. Yatağı zorlukla eski haline getirip yerleri kurutup sildim. Nevresimi değiştirip içerin de Sevil ayakkabıyla girdiği için yerlerini sildim. Banyo gayet toplu duruyordu, duş teknesi gerçekten çok daha büyük ve ferahtı. Bunu neden yaptırdığını hatırlayıp tekrar utançla dudaklarımı birbirine bastırıp banyoyu bir kere daha temizledim. Bu kadar temizliğin üzerine bir duş daha alıp siyah

elbisemi çorap giymeden üzerime geçirip panduflarımı da ayağımı sıcak tutması için giydim. Saçlarımın kendiliğinden kurummasını isteyip kurutmazken yeniden derslerimin başına döndüm.

Akşama doğru artık haberlerde büyük derbi heyecanını varırken bir kulağım onda, merakla ve Galatasaray'ın kazanmasını isteyerek mutfağa geçtim. Yemek için sebze sote ve tatlı olarak da dondurma üzerine erimiş beyaz çikolata hazırladıktan sonra onları buzdolabına kaldırdım, Kuvars'ın ne zaman geleceği belirsizdi sonuçta.

Biraz haberlere göz attıktan sonra derbinin verileceği kanalı açıp yorumcuların heyecanlı sohbetlerine göz attım. Bir an sonra arkamda bir hareketlilik hissederken korkuyla geriye baktım ve ellerindeki poşetleri mutfağa bırakan Kuvars'ı gördüm.

Elim korkuyla hızlı hızlı atan göğsüme giderken Kuvars içeri geldi.

"Sen nasıl girdin içeri? Ödüm koptu."

"Anahtarın bir yedeğini aldım," dedi Kuvars. "Ustalar bitirdi mi işi?"

Yavaş yavaş başımı salladım.

"O duş olayı konusunda sana diyecek tek kelime bulamıyorum."

Kuvars pis pis güldü. "N'apayım, tek duş almak hiç güzel değil."

Ona sertçe baktım. Ama aynı zamanda yanaklarım çoktan yanmaya başlamıştı, beni utandırmaktan gizli bir zevk alıyordu sanırım.

"Ee sabah gelen çocuğa ne oldu?"

"Üniversitenin rektörünü tanıyordum, babamın eski bir arkadaşı, onu aradım, üniversite yurdunda güzel bir yer ayarladık."

Başımı salladım, Kuvars'ın güzel kalbine bazen sadece hayret edebiliyordum.

"Çok açım," dedi Kuvars hızla mutfağa giderken. Onun arkasından bende mutfağa geçtim, ayağa kalkmamla Kuvars'ın bakışları üzerimde dolandı, onun böyle yüzünde hayran bir ifadeyle beni süzmesini çok seviyordum sanırım.

"Sebze sote hazırladım," dedim. Hızla Kuvars sofraya iki servis açarken bende hazırladığım yemeği masaya bıraktım. Bir de yanına yoğurtlu, bademli bir sos hazırlayıp koydum.

Kuvars iştahla sebze soteyi yerken bende onu izledim, öğlen dünden kalan mantıyı yediğim için çok aç sayılmazdım, o yüzden yalnızca birkaç lokma yiyebildim.

"Ellerine sağlık." Ona gülümserken tatlıları hazırladım.

"Dondurmayı da ben yaptım, bakalım beğenecek misin?" Kuvars yapmış olduğum dondurmadan bir kaşık alırken bende ilk defa tadına baktım, tam benim damağıma hitap ediyordu, çok beğenmişim.

"Çok iyi," dedi Kuvars dondurmasının tamamını bitirdikten sonra. Gülümseyerek servisi kaldırmak için ayağa kalktım.

"Ben toplarım." O hızla bana karşı çıkarken başımı kaldırıp ona baktım. "Sen zaten yemekleri yapmışsın, evde her şey karşılıklı artık." Ona kaşlarımı çattıktan sonra gerçekten toparlamaya başlayınca itiraz etmek yerine gülümsedim.

O sırada kapının çaldığını duydum, bugün kaç kişi gelmişti böyle. "Ben bakarım," dedi Kuvars hızla beni mutfakta bırakıp iki adımda kapıya giderken. Onun arkasından bende giderken eski evde çalışan korumalardan birinin olduğunu gördüm.

"İyi akşamlar beyim. Beni Merve Hanım gönderdi de, kedileri getirmek için gelmişim."

Hızla kapıya giderken benim minik evlatlarımı gördüm, onları ilk bulduğum zamandaki gibi birbirlerine sokulmuşlar, miyavlayarak kutunun içerisinde olmayı protesto ediyorlardı, ne çok özlemiştim onları. Hızla korumanın elinden alırken minnetle gülümseyerek içeri geçtim, Kuvars da korumayı gönderdikten sonra yanıma geldi.

"Beni görünce bu kadar sevinmiyorsun."

Kuvars'a sadece gülüp kedilerimi koltuğa yerleştirip Sarı'yı yeniden kucağıma aldım. Bacağındaki yaralar artık tamamen iyileşmişti neyse ki... Eğilip boynunu öptüm, öyle şirindi ki hemen bana patileriyle saldırmaya başlamıştı. Onu koltuğa bırakırken hemen Kuvars'a doğru gitti, neden bilmiyorum ama Sarı Kuvars'ı seviyordu. Ben hasretle Patron'u kucaklarken Kuvars Sarı'yı tutup yukarı kaldırdı. "Naber lan ibne?"

Ona doğru sinirle baktım. "*Düzgün konuş çocukla.*"

Kuvars homurdanarak başını olumsuz anlamda salladı. Patron'un yanına Minik'i de alıp sevdikten sonra Karamel'le kapanışı yaptım, çok uykuluydular, evin en sıcak odası benim şu an kaldığım yerdi, orayı da temizlediğim için rahatlıkla oraya bıraktım, yanlarına da su koyup yeniden Kuvars'ın yanına içeri geçtim.

Maç başlamak üzereydi ve Kuvars yeniden o fanatik tarafına bürünmeye başlamak üzereydi, gelirken tek el bayisinden aldığı poşetlerdeki bira ve çerezleri masaya getirip açarken onu izledim, gözü

televizyonda ısınan sporculardayken nasıl işine böyle devam ediyordu anlamak zordu ama gülerek izledim onu.

Bunların hepsi boş telaşlardı, Galatasaray birazdan Fenerbahçe'yi o sahaya gömecekti, zaten maç kendi stadımızda yapılıyordu, her türlü alırdık.

Kendi biramı önüme alırken daha önce Kuvars'la maç konusunda iddiaya girip kaybettiğimi hatırlayıp yine boyumdan büyük laflar etmemek için kendimi sıktım.

"Bu sefer nesine iddiaya giriyoruz?" Kendimi sıkılmış olmama rağmen parmaklarımı tutamama pes dedim. Kuvars bana dönerken gözlerinde muzip bakışlar geziyordu, bunun neden olduğunu anlayamadım, çünkü ilk iddiamızda maalesef ben sızdığım için onun benden bir şey istemesine olanak kalmamıştı.

"Yine," dedi Kuvars boğuk sesiyle. "Kaybeden kazananın bir isteğini yerine getirir."

Maç paslaşmalarla başladı, iki takım da oldukça hırslı görünüyordu. Ama iki takımda da oynayan futbol oyuncularından daha hırslı biri varsa aynı koltuğu paylaştığım adamdı.

"Hadi oğlum, hadi kanaryam, hadi, at o gölü, at, at." Fenerbahçeli bir futbolcunun attığı gol direktten dönerken güldüm.

"Fener'in kazanması için bir mucize olması lazım."

Kuvars hızla dudaklarını birbirine bastırdı. "Büyük konuşma güzelim."

Maç tüm yavanlığıyla akıp giderken bu sefer bir mucize olmadı ve Galatasaray futbolcularından Emre iyi bir gol pozisyonunu orta sahadan yakaladı ve topu sürerek kaleye gönderdi, Fener'in kalecisi Volkan topu tutamazken gol oldu. Spikerlerden biri ısrarla GOOL diye bağırırken sevinçle Kuvars'a döndüm, burnundan soluyordu.

"Ne oldu bebeğim?"

Kuvars ekrana baktı ve gol tekrarını gösteren yayından başını çevirerek hırsla birasını başından aşağı dikti.

"Bu sefer geçen derbinin intikamını alacağım."

Kuvars pis pis güldü. "Yalnız bu Fenerbahçe güzelim, daha önce sizi altı sıfırla nasıl gömdüysek o sahaya yine gömeriz, ne kadar bütün lig sandığımızdan daha büyük şanslılıklar yaşasak da."

Sadece güldüm. "Şanslılıklar mı?"

Kuvars tip tip bana bakınca dudaklarımı ısırarak geri çekildim. Zaten bütün Fenerbahçe camiasının kanayan bir yarası vardı daha fazla o yaraya basmaya gerek yoktu.

Ben dudaklarımı ısırarak geriye doğru kaçarken Kuvars'tan bana doğru yaklaştı. Gülerek ondan biraz daha kaçtım ama o daha çok geldi.

"Fenerbahçe'ye laf eden karşısında beni bulur."

Yeniden güldüm. "*Neden sen Fenerbahçe onur koruma başkanı falan mısın?*" Saçmalamama Kuvars karşılık vermedi, onun yerine ısırduğım dudaklarıma doğru çevirdi bakışlarını.

"Ama sen böyle yaparsan ben maçı izleyemem."

"Neden?" diye sordum şaşkın bir ifadeyle.

"Çünkü böyle seni öpmeden duramıyorum."

Bütün cesaretimi zar zor topladım. "*Durma o zaman.*"

Kuvars bunun üzerine eğilip dudağımın kenarını öptü, arka planda spikerlerden biri maçı anlatıyordu ama ne dediğini çözemiyordum, ses kulaklarımdan girmesine rağmen beynime ulaşmıyordu.

"Bu sefer senin beni öpmeni istiyorum," dedi Kuvars. Beni belimden oyuncak bebek gibi çekerken koltukta oturdu ve tam onun üzerine oturttu, utançla ne yapacağımı bilemezken bir anda hiç beklemediğim bir şey oldu, tüm elektrikler bir anda gitti, odanın ışığı söndü, televizyonda ısrarla maçı anlatan spiker sustu.

Bir anda odanın karanlığa gömülmesiyle korkuyla Kuvars'a sarılırken "Şsh," diyerek tepki verdi. "Sadece elektrikler gitti, jeneratör birazdan devreye girer."

Ne jeneratörü diyecekken Kuvars küçük bir müstakil evde olduğumuzu yeni fark etti. "Yani demem o ki, birazdan elektrikler gelir, korkma, ben buradayım."

Karanlıktan korkmuyordum aslında, bir anlık refleksti, hatta çok daha iyi olmuştu, aydınlıkta onun benim kızaran yanaklarımı görmesini istemiyordum.

"Hadi," dedi Kuvars benim onu öpmemi beklediğini belirtir şekilde. Maç ve sonucu artık ikimizin de umurunda değildi. Önce ona doğru iyice yaklaşıp yumuşacık saçlarına dokundum, parmaklarımın ucundan öyle güzel kayıyorlardı ki, onları sevdikten hemen sonra parmaklarım birkaç günlük sakalında dolaştı, ellerime batıyorlardı ama onları çok seviyordum, Kuvars'a çok yakışıyorlardı. Yükseldim ve

kirpiklerine dokundum, Kuvars'ın gözlerine deli oluyordum, o yeşil bakışlar, onu çevreleyen kirpikleri onun bakışlarına âşık olmak için çok ayrı sebeplerdi. En son elim dudaklarına gitti, yarı dolgun dudaklarımı parmaklarımla okşarken Kuvars homurdandı.

"Niyetin ne kadın senin, beni öldürmek mi?"

Gülerek eğildim ve dudaklarımı dudaklarına dokundurdum, çok cılız bir dokunuştı ama bana cesaret verdi ve ellerim yüzünü kavrarken alt dudağını dudaklarımın arasına aldım.

Kuvars irkildi, hızla dokunuşum karşısında beni öpmeye başlarken elim onun yumuşacık saçlarında gezindi. Sanki ruhlarımız birbirine dolandı. Bunca yıllık yaşantımdaki arayışım sonunda işte evimi bulmuştum. Kuvars Demirhan benim evimdi.

Utangaçla dudaklarımı birbirine bastırırken başımı göğsüne yasladım, Kuvars'ın hızlı hızlı atan kalbinin ve nefeslerimizin biraz olsun sakinleşmesini bekledim. Ardından tekrar yükselip dudaklarımı âdemelmasında ve köprücük kemiklerinde gezdirdim.

"Anlaşıldı," dedi Kuvars derin bir nefes verirken. "Sen bu gece beni öldürmeye karar vermişsin."

Bunu dedikten hemen sonra dudaklarımı Kuvars'tan çektim ama o benden ayrılmadı, hırsıyla dudakları dudaklarımı buldu. "Ölüyorum," dedi bilincim yeniden, "Tam şurada, Kuvars'ın kollarında öleceğim sanırım." Kollarında ölümü hissettim.

Kuvars dudaklarımdan ayrıldı ve alnımı öptü ardından başını başıma yasladı.

"Sen benim her şeyim oldun. Bu dünyada artık yaşamaya değer olan tek şeysin."

Ardından ışıklar geri geldi.

Instagram: hikayelerindeyasar (Hala takip etmeyen kaldıysa çok ayıp, bütün duyurularımız, sohbetlerimiz, gruplarımız Instagram'da haberiniz ola. :)

27.BÖLÜM "DÖNÜM NOKTASI"

Instagram: hikayelerindeyasar

Keyifliii okumalar:)

27.BÖLÜM "DÖNÜM NOKTASI"

Kuvars Demirhan'dan önce yaralarım vardı, şimdi her biri sadece birer yara izi olan yaralar... Hayatımda ilk defa biri üşüyen ellerimi tutmuş, karanlık hayatımı aydınlatmış, benim için çaba harcamıştı. İlk defa sevildiğimi hissediyordum, ona bakınca sanki tüm coğrafyaları gezmiş de evimi onda bulmuş gibi hissediyordum. Onu içime çektiğim nefes kadar seviyordum. Beni iyileştirmiş, bana değer vermişti.

Ancak istemsizce de olsa, ondan kaçmadan edemiyordum. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, elleri avuçlarımı bulduğunda, kulağıma benim onun için önemimi fısıldadığında kendimi hep çok utangaç hissediyordum. O kadar alışık değildim ki bu sözlere, hemen kaçıp gidesim geliyordu.

Yine öyle olmuştu, yeniden kendimi banyoya atmış, utançla parlayan yanaklarımı suyla ıslatmıştım. Dışarıya çıkmaya oldukça utanıyordum.

"Cemre hala çıkmayı düşünmüyor musun?"

Omuzlarımı olumsuz anlamda salladım, sanki o görebilecekmiş gibi. Asla çıkamazdım. Onunla bu gece aramızdaki sınırlar biraz daha azalmıştı ve bu beni çok garip hissettiriyordu. Mutlulukla dolu olmamın yanı sıra, onun dudaklarında gezinen kendi dudaklarımı hatırladıkça utanmamı önleyemiyordum.

"Orada daha ne kadar durabileceksin?"

En sonunda ona hak verip enseme de ıslattıktan sonra, kendi kendime sakinleşmem gerektiğini hatırlatarak kapıyı açtım. Kuvars hemen karşımdaydı. Onu görünce daha çok kızarmama engel olamadım, az önceki soğuk su hiç etki etmemişti.

"Yanakların kıpkırmızı."

Kuvars kıvrılan dudaklarına engel olamadan beni kendine çekti, kolunun altında öylece kalırken titreyen kirpiklerime engel olamadım.

Homurdandı. "Benden kaçmandan nefret ediyorum."

Bakışları tekrar dudaklarımı bulurken utanarak gözlerimi çevirdim. Kuvars daha fazla üzerime gelmek istemiyor olacaktı ki, beni kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı. Buz gibi avuçlarımı kendi ellerinin arasına aldı. "Sen ne kadar utansan da kaçsan da, artık bana alışmak zorundasın. Biz beraberiz."

Başımı kaldırdım ve yeşil gözleri gözlerime akarken utanmadan, kaçmadan saklanmadan onun gözlerine baktım. *Biz beraberiz.*

Rüyamın içi kapkaranlıktı, bir el boğazımı sıkıyor nefessiz kalmamı sağlıyordu. Nefes almaya çabaladıkça karanlığa gömülmekten başka bir şey yapamıyordum. Bedenimin nefessizliğe daha fazla dayanamayıp yere çöktüğünü gördüm, el benden uzaklaştı ama bu sefer ayağımı bastığım toprak kabul etmeye başladı beni. Yavaş yavaş beni bataklığına doğru çekerken direnemedim ve bir külçe gibi gömüldüm.

"Cemre?" Uzaktan bana seslenen Kuvars'ın sesiyle göz kapaklarım aralandı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimi açarken elim hızlı hızlı göğsümü döven kalbimin tam üstüne gitti.

"Geçti," dedi Kuvars sessizce beni teskin etmek ister gibi. "Sadece bir kâbustu. İyi misin?"

Nefes almak için zorlanırken Kuvars sessizce yanımdan kalkıp bana bir su getirdi. Suyu içtikten sonra sakinleştim. Boğazımı sıkıyan o el hissi geçerken yeniden başımı yastığa koydum.

"İyiym. Geçti." Kuvars'ın endişeli bakışları rahatlarken beni göğsüne çekti. Burnuma onun kokusu dolarken kaslarım sakinleşti ve tekrar uykunun kollarına kendimi geri bıraktım.

Rahatsız uykumdan sabah yeniden seslere uyandım. Kuvars olabildiğince kısık sesle biriyle telefonda konuşuyordu sanırım.

Doğrulup gözlerimi ovuşturarak kalkarken Kuvars da sessizce telefonunu kapattı, işle ilgili bir toplantı için saat verdiğini duyabilmişim en son.

Odada sessizce telefonunu cebine koyup ceketini giymesini izledim, kravatını bağlarken gerilen sırt kaslarını...

Hala beni fark etmediği için uzun uzun onu izlerken bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu. O her zaman hayranlıkla baktığım yeşil gözlerinin tonu dilimi damağımı kuruttu.

"Günaydın," dedi Kuvars o tok sesiyle. Günün aydınlığıyla bir an dün gece yaşadıklarımız gözümün önünden geçerken ne yapacağımı bilemedim, her zamanki gibi utançla gözlerimi kaçırabildim sadece.

"Günaydın. Saat kaç?"

"Altıya geliyor, bugün erkenden katılmam gereken bir toplantım var, sen uyu, daha çok erken."

Kravatını bağladıktan sonra benim yanıma gelip saçlarıma dudaklarını değdirdi.

"Akşam da çok geçe kalabilirim, yoğun bir iş günü olacak."

Başımı salladım.

"Hoşça kal. Çok yorulma."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Hm," dedi yeşil gözlerinde muzip parıltılar dolaşırken. "Akşam sen beni daha çok yormayı planlıyorsan, olur, hiç yorulmam."

Aklı fikri nerelerdeydi? Sinirle koluna vurdum.

Kuvars gülerek yeniden saçlarımı öptü ve kenardaki arabasının anahtarı ve cüzdanını aldı. Onu uğurlamak için ayağa kalkarken üzerimde sadece bir tişört olduğunu hatırlayıp yeniden yorganın altına girdim. Bu hareketime yine gülerek cevap verdi.

O gittikten hemen sonra boş gözlerle tavanı izledim, hala akşam gördüğüm rüyanın etkisindeydim ve içimde bir sıkıntı vardı. Bu sıkıntının dağılması için önce kedilerimle oynadım aynı zamanda evi toparladım, ardından çamaşırları yıkayıp Kuvars gelmeden kurumaları için salondaki koltukların üzerine yerleştirdim. Kahvaltı hazırladım, yine kedilerimle oynadım, televizyonda dünkü maçın berabere bittiğini öğrendim. Kahvaltıyı toparladım, ders çalıştım, biraz kitap okudum, kitap okuduktan sonra koltuktaki kurumuş çamaşırları katlayıp dolaba yerleştirdim.

O sırada kapım çaldı.

Dolabın kapısını kapatıp kapıya giderken yine görmeyi hiç görmediğim bir insanı karşımda gördüm, Yiğit buradaydı ve tam karşımda yüzünde geniş gülümsemesiyle bana bakıyordu.

"Yiğit?"

"Merhaba Cemre, nasılsın?"

Şaşkınlıkla ona bakarken o benim şaşırmama şaşıryormuş gibi ifade takındı.

"İyiyim de, sen burayı nereden biliyorsun?"

"Merve verdi adresi. Evde kalan kedi mamalarını gönderdi, kediler için."

"Anladım, geçsene içeri."

Yiğit ayakkabılarını çıkarıp içeri geçerken ona içmesi için çay demledim, kedi mamasını ben Finlandiya'dayken Merve almış olmalıydı çünkü hiç haberim bile yoktu evde mama olduğundan, bu yüzden kedilerime evdeki malzemeleri karıştırarak beslenmelerini sağlıyordum.

"Ee nasıl gidiyor?" diye sordu Yiğit çayını önüne alırken.

"İyi, sıradan. Asıl sizin Merve ile nasıl gidiyor?"

Yüzündeki her mimiği anlamak için gözlerimi ondan kaçırmazken Yiğit başını önüne indirdi, yanakları mı pembeleşmişti ne? Kendi utangaç halimin erkek versiyonunu görmek beni güldürdü.

"İyi, her şey harika gidiyor."

Yiğit'le çaylarımız bitene kadar oturduk, havadan sudan sohbet ettikten sonra saatine bakıp ayağa kalktı.

"Ben gitsem iyi olacak, bazı işlerim var bu tarafta."

Onu gülümseyerek arabasına kadar uğurladım, gerçekten Merve ile aralarında bir şeyler yeşerip büyüyordu ve açıkçası mutluydum. Yiğit eski bir askerdı ve hayatındaki çoğu dostuna ölüme vermiş bir adamdı. En çok aşkı, biri tarafından seilmeyi o hak ediyordu.

Yiğit'in arkasından eve girmek için bahçe kapısını açarken bir ses duydum.

"Kızım ayıp değil mi, akşam evine ayrı erkeği alıyorsun öğlen ayrı! İnsanın biraz utanması, arlanması olur! Burası aile yeri, senin gibi utanmazların burada yeri yok!" Kanım donarken başımı çevirip Gülperi Teyze'yi gördüm. Mahallede yaşayan kendi halinde bir kadındı, zamanında yengemin arkadaşlarından biriydi.

"Ah ah, Fatma şimdi burada olacaktı, kemiklerini kırardı. Bir de sana dilsiz diye üzülürdük, utanmaz, arlanmaz! NAMUSSUZ! Allah senin gözünü de kör eder inşallah!" Yengemden bahsediyordu ve ardı ardına hakaretlerini, çirkin laflarını sıralamaya devam ediyordu. Ona hiçbir zarar vermemiştim, evime bir kere arkadaşım diğerindeyse sevdiğim adam geldi diye mi utanmaz, arlanmaz olmuşum.

Gözyaşlarım gözümünden teker teker akarken en zoru böylelerinin yüzüne karşı iki kelime edemiyor olmaktı.

"Kız, Gülperi ne konuşuyorsun o namussuzla? Fatma'yı yollattı hapse, o kadar yıl bu dilsiz baktılar, neler yaptırdı onlara, yılan yılan. Ahmet daha düğün hazırlığındaydı, çocuk şimdi hapishane köşelerinde! Hep bu yılan yüzünden! Namussuz, milleti evine ala ala istediğini yaptırıyor!" Başka biri Gülperi'ye destek oldu.

Sesim yettiğince çığlık attım ama sesler susmadı.

"DEFOLUN GİDİN BU MAHALLEDEN! BU MAHALLEDE SENİN GİBİ NAMUSSUZLARA YER YOK! SİZ GİTMEZSENİZ BİZ YOLLARIZ SENİ!"

"Kız Gülperi, ara Fatma'nın yakınlarını, eve giren erkeklerinde kolunu bacağını kırsınlar, bu ne be böyle, bu ahlaksızlığın kaçınıcı seviyesi! Alsınlar derslerini!"

"NAMUSSUZ ANACIM BUNLAR! AHLAKSIZ! EVE GİREN ÇIKAN ERKEK BELLİ DEĞİL!"

"AHLAKSIZLAR!"

Düşmemek için kendimi zor tutarken sesim yine çıkmadı, gerisin geri ağlayarak eve girdim. Kapıyı ardımdan çarptığım gibi ayaklarım daha fazla beni taşıyamadı. Güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Gidip o kadınlara bağırmak, söyledikleri için haddini bildirmek vardı ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

İlk defa elim cebimdeki telefona gitti, Kuvars'a mesaj atıp durumu anlatmak istedim ama düşünmemle vazgeçmem bir oldu. Yoğun ve onun için önemli bir gündü ve böyle tatsızlıklarla canını sıkamak istemiyordum.

Gözyaşlarımı silmek için titreyen ellerimi gözlerime bastırdım, bu kadınlar beni, benim yaşadıklarımı bilmiyorlardı, onlar ahlaksız dediği için ahlaksız değildim ben. Ama çok öfkeliydim, sinirden tir tir titriyordum, öfkemi onlara yansıtamayacağım içinse sadece kendime zarar veriyordum.

Saçlarımı yola yola ağladım. Ağlamalarım iç çekmelere dönene kadar kapının önünde öylece kaldım.

Ben artık konuşmak istiyordum... Sadece konuşmak ve kendimi anlatmak, insanlar bana böyle yaptığında sesimi çıkarmak...

Allah'ım neden konuşamıyorum ben? Neden?

Ben neden eksik bir insanım? Allah'ım neden?

Ses çıkarmak için ağzımı açtım, dil terapi derslerinde öğrendiğim gibi dudaklarımdan dökülen kelimelerin anlamlı bir kelimeye

dönüşmesi için çabaladım.

Ama olmadı...

Her zamanki gibi olmadı...

Hıçkırıklar yeniden boğazıma dizilirken öylece oturduğum yerde kalmaya devam ettim.

Canım çıkana kadar ağladım, çıkarabildiğim tek ses buydu. Ağlarken kendi sesimi duydum, daha çok ağladım.

Hava kararana kadar oturduğum yerden kalkamadım, kollarımı dizlerime sardım ve öylece durdum. Annesizlik, babasızlık, sessizlik... Hepsi bir bütün olup gözyaşlarımı hızlandırıyordu, artık gözlerim kurumuştı kurumasına ama içimdeki acı giderek büyümüştü.

Ben bunların hiçbirini hak etmiyordum.

Evet, hepsi benim yüzümdendi. Buraya, bu eve gelmeyi ben istemiştim. Bunların olabileceğini tahmin etmem gerekirdi.

Ama Kuvars'a olan hislerim daha ağır basmıştı.

Bütün hayatım boyunca bir fazlalıktım ben. Yengem yediğim her lokmanın hesabını yapar, en küçük bir hatamda öldüresiye döverdi beni. Onlar için sadece bir yük, bir masraftım ben. Öz amcam benden öyle nefret ediyordu ki, ilk sekiz sene okula gönderdi diye beni, her defasında yüzüme vururdu.

"Zaten dilsizin tekisin, okula gitsen ne olacak gitmesen ne olacak?"

Ellerimi kulaklarıma bastırdım. O sesleri artık duymak istemiştim.

"Bunun defteri, kalemi, bir çocuk okutmak zaten dünya para bir de ikincisini okutuyoruz."

İnsan kendi ailesi, öz be öz, canından can olanlar böyle yapınca hep buruk büyüyordu. Ben hep eksik büyümüştüm. Çok eksik...

Yengem hep arkadaşları geldiğinde beni gösterirdi. Ortalarında utançla ellerimi yüzüme bastırırdım.

"Yemin ediyorum kendi annesi öldü de kurtuldu bundan, kıyafeti, yemeği, içmesi, okulu... Her şeyi bıraktı gitti bizim üstümüze."

O zamanlar üzerimde komşuların büyük çocuklarının eskimiş kıyafetleri olurdu, giydiğim önleri yırtılmış dol ayağımdaki ayakkabıyı kimse görmesin diye hep sağ ayağımı önde tutardım. Yengem okula gelir, benim öksüz ve yetim olduğumu söyler hocalarımdan defter, kitap yardımı yapmalarını isterdi hem ben hem de Ahmet için. Öyle utanırdım ki o sınıfta, annem gibi ölmek için dua ederdim küçükken.

Büyük bir yüküm onların üzerinde. Ama konu komşu laf etmesin diye bir yetimhaneye de vermemişlerdi beni...

"Bu kızı tedavi ettirmek için götürsenize hastaneye. Bak çocukken de konuşuyormuş, sabinin dili açılır. Vah zavallım..."

Bunu diyen bir komşusunu nasıl azarlamıştı yengem.

"Ne sanıyorsun sen, para mı var bizde, zaten her türlü masrafını biz üstleniyoruz, kendi keyfinden sustu geri zekâlı. Doktor ne yapacak buna? Bir sürü para o doktor işleri, kim uğraşacak?"

Komşu kadın bana bakmıştı uzun uzun.

"Vah vah, ama sen de haklısın. Nerden bulacaksın o kadar parayı, baktığına şükretsin, bu devirde kim kime yapar bu iyiliği? Bazı anneler öz çocuklarını atıyor sokağa, neler duyuyoruz."

Yengem keyiflenmiş, komşusunun onu haklı bulmasından mütevellit iyice benim dertlerimi anlatmıştı.

Bütün hayatım boyunca öz ailemden insanların beni bir yük gibi görmesi, sevgisizlik öyle yerleşmişti ki kalbime... Bu yüzdendi bütün aptallıklarım, bu yüzdendi mantığımın sürekli bana aynı şeyleri yaşayacağımı düşündürmesi.

Kuvars'ın beni sevdiğini söyleyen kalbime rağmen, çok uzun bir süre anlamamazlıktan gelmek için elimden gelen her şeyi yapmışım. Çünkü hep çok korkmuştum, hep ya o da giderse ne yaparım diye düşünüp durmuştum. Ama en sonunda beni ikna etmişti, olmuştu işte, ona sevdiğimi bile söylemişim.

Sonraysa yine o his gelip çökmüştü içime. Benim için borçlarımı ödüyor, bana son model bir telefon alıyor, benim için bir odayı elbiselerle dolduruyordu, tedavimi üstlenip tatillere gitmemi sağlıyordu. Yeniden birine yük oluyormuşum gibi bir his... Kuvars'ın asla böyle düşünmediğini, saf sevgisini hissetmeme rağmen o yük hissi... Çünkü hiçbir şeyimi ben karşılayamıyordum. Her şeyi o, kendi maddi gücüyle karşılıyordu...

Ben sadece çok korkmuştum onunda en sonunda bana yaptıklarından sıkılmasından... O yüzden sadece gitmek istemişim. Bu evin sahibi benim annemdi, kendi evime yerleşmişim sadece. Ona yük olmayacağımı, benden sıkılmayacağını düşünmüştüm böylelikle. Ama bütün planlarım birer birer yok olmuştu.

Ben kocaman bir aptaldım. Kuvars amcamın ailesi gibi değildi ama düşünmekten kendimi koparamıyordum. Koparamıyordum işte... Çok

korkuyordum, sadece onun karşısında ona denk biri olmak istiyordum. Ama yine her şey, kurduğum tüm hayaller üzerime yıkılmıştı. Bu eve dönmek yanlış bir fikirdi. Bu insanlar bana rahat vermeyecekti...

"Bu kızın varlığı bile safi zarar, yük... Anası öldü de kurtuldu bundan." Acı dilime, damağıma oturdu. Kuvars böyle düşünmezdi. Düşünmezdi, değil mi? Hayır düşünmezdi. O beni seviyordu, hep severdi değil mi?

Olduğum yerden doğrulmak için hareketlendim, birkaç kişi ahlaksız dediği için ahlaksız değildim ben, daha ileri giderlerse her birini emniyete şikayet edecektim.

Zorlukla olduğum yerden kalkarken saatlerdir oturduğum için her yerim ağrıyordu, deli gibi ağladığım için kuruyan gözlerimi açmak bile zor geliyordu.

Ayağa kalkıp iki adım attım ve aynı anda büyük çaplı bir taş yan taraftaki evin camını kırarak içeri girdi. Kolumun tam yanından geçtiği için şaşkınlıkla öylece kalakalırken bir anda kırılan camın parçaları beni kendime getirdi.

Ne oluyordu?

"AÇ LAN KAPIYI KÜÇÜK OROSPU! AÇ ŞU KAPIYI!"

Seslerin sahibini hemen tanıdım. Yengemin küçük kardeşiymiş bu. Bu kadar da olmazdı ama? Bu düpedüz kötülüktü! Bu kadınlar yememiş, içmemiş, bu zorbaları arayıp yalan yanlış her şeyi anlatmışlar mıydı?

"ULAN SEN BENİM ABLAMA YAPTIKLARINDAN SONRA SAĞ KALACAĞINI MI DÜŞÜNÜYORSUN, SENİ PARÇALAYACAĞIM! PARÇALAYACAĞIM! O EVE GETİRDİĞİN PEZEVENGLERİ DE GEBERTECEĞİM! AÇ KAPIYI!"

Kuvars'ın ilk gün tahta kapıyı demir kapıyla değiştirtmesine minnet duyarak hemen camlardan uzaklaştım. Kedilerim salonda uyuyordu, hemen onları sarsmadan kutularına koyup içerideki odalardan birine götürdüm.

Ardından hızla telefonumu ararken dışarıdaki zorbalar tüm camları indirdi. Korkuyla kalbim çarparken lanet telefonu bir türlü bulamadım. Neredeydi bu?

Hızla içerideki odaya gidip orada çalışma masamın hemen üzerinde olduğunu görünce büyük bir hızla elime aldım.

Allah kahretsın şarjı yoktu!

Hızla şarj makinası için komodine koşarken onların mutfaktaki kapı tarafını kırdıklarının sesini duydum, girmek üzereydiler!

Şarj makinasına takıp hızla telefonun açma tuşuna basarken içimden bildiğim tüm duaları okudum. Telefon açıldığı gibi hızla 155 kısa mesaj ihbar hattından yararlanıp adresimi ve olanları yazmaya çalıştım. Ellerim öylesine titriyordu ki, yazdığım çoğu kelime de hata vardı. Onu zar zor yollamayı başardıktan sonra Kuvars'a mesaj göndermek için rehberime girdim.

O sırada gürültüyle mutfaktaki camlarda parçalandı.

"SEN ABLAMI HAPSE YOLLAYIP ONUN EVİNE YERLEŞEBİLECEĞİNİ Mİ SANDIN LAN, BİZ SENİ YAŞATIR MIYIZ HA KÜÇÜK OROSPU?"

Kuvars'a mesaj atmak yerine elim yanlışlıkla 'ara' yazısına dokundu, biraz daha zaman kaybedemeyeceğim için telefonu kenara bırakıp hızla kapıya kilitlemek için koştum. Ama ben daha kapıya dokunamadan midemi bulandıran o yüzü gördüm, hızla beni saçlarımdan tutup yere fırlattı. Saç diplerim deli gibi yanarken düşmenin etkisiyle canım deli gibi yandı.

"Sen kendini ne sanıyorsun ulan köpek? Bir de buraya geri dönmüşsün, eve erkek atıyormuşsun. Yıllarca sana bakan insanlara cevabın bu mu senin?" Bir tekme yedim.

Karnıma yediğim tekme nefesimi keserken bütün hücrelerim acıyla kıvrıldı. Yengemin kardeşi tekte gelmemiştii üstelik. Yanında üç kişi daha vardı.

"O PİÇLERİ DE MAHVEDECEĞİM! O ABLAMI HAPSE ATTIRAN AŞIĞINI DA GEBERTECEĞİM! DUYUYOR MUSUN ULAN DİLSİZ! O DİLİNİ KOPARACAĞIM SENİN!"

Bir tekme daha.

Cenin pozisyonu alıp kendimi tekmelerden korumaya çalışırken yardım isteyemedim, tek bir kelime edemedim. Hiç, zaten etsem de beni bunların eline bırakan bu kendilerinin ahlaklı olduğunu savunup asıl ahlaksızlığın bir erkekle olmak olduğunu düşünen insanların bana acıyacağını hiç düşünmüyordum.

Biri saçımı tutup çekiştirirken diğeri mideme tekme atmaya devam etti.

"Yok ya ben içimdeki nefreti boşaltamıyorum, senin hakkın bu!" Ve ayağını bu sefer mideme geçirmek yerine yüzüme sertçe vurdu. Yüzüme yediğim tekmeyle beraber başım savrulurken acıdan öleceğimi zannettim.

"Abi kıza bir şey oldu, ölmesin!" Diğerlerinden biri saçımı tutup kanlı yüzüme bakarken açamadığım gözlerime dokundu. "Ölecek bu abi, başımıza iş açmayalım gidelim."

"ÖLSÜN! GEBERSİN! BUNUN DİLİNİ KOPARMADAN HİÇBİR YERE GİTMEK YOK!"

"Abi başımıza iş alacağız!" Bir tekme daha yedim karnıma.

"Hiçbir şey olmaz, sen içerideki odalara bak bakayım ip var mı?" Adam benim zorlukla açabildiğim gözümle gördüğüm kadar tereddütle bana baktı ama en sonunda sorgulamamaya karar verip içeriye gitti.

Kedilerimi koyduğum odaya girmemesi için son gücümle dua ederken tam da o odaya girdi, kapının açılmasıyla yavru kedilerim dışarı çıkarken "Bunlar ne be?" diye tepki verdi.

"Fare mi lan o?" Kapıyı açıp bir anda benim yavru kedilerimle karşılaşan adam hızla ayağıyla vurdu onlara. Dudaklarımdan gücümün yettiğince bir çığlık çıkarken yengemin kardeşi hızla bir daha vurdu.

Bir tekme daha karnıma yedim. "Ablamın evine iyice yerleşmişsin ulan yedirir miyiz biz sana bu evi."

Artık acı eşiğimin sınırına gelip bilincimi yitirmek üzereyken son kez başımı kaldırıp kedilerime bakmak istedim ama gücüm yetmedi. Keşke onları o gece soğukta bıraksaydım da hiç kendi hayatıma almasaydım, keşke Merve kedileri bana göndermeseydi, keşke... Benim yüzümden ölürlerse eğer bu azaba dayanamazdım.

Karanlık beni içine hapsederken polis arabalarının siren seslerini duydum.

"Abi, polisler, polisler geliyor! Yakalanacağız!"

Adamlardan biri odadaki pencerenin el verdiği görüş açısından dışarı baktı. "Başka adamlarda geliyor, abi kim bunlar, hiç böyle anlaşılmamıştık!" Adamlardan biri bağırırken ağzıma dolan kanı yere tükürdüm.

"Böyle iki adam bir polis görünce korktuysanız hemen, işimiz var! Sakin olun, mutak tarafından çıkalım. Sen al şu yerdeki küçük orospuyu! Daha onu zevkle parça parça bölmeden hiçbir yere gitmem."

"Hadi abi, o zaman çabuk olalım!"

"Abi bölünelim, böyle yakalanacağız, Uğur sen Efe'yi de al kızla büyük kamyonete bin, biz de ikimiz patika yoldan devam edelim. Selim

Abi'nin mekânda buluşuruz."

Yengemin kardeşi bir defa daha karnıma vurdu. "Kaşla göz arası polisi aramış, namussuz! Seni polis kurtarır mı sandın elimden! Ablamın, eniştemin, yeğenimin başına gelenlerin hesabını senden sormam mı sandın?"

"Abi, hadi."

Biri beni saçlarımdan tutup kavrarken yerde sürükledi. Acıdan bilincimi kaybediyor, iki dakika sonra acıya yeniden uyanıyordum! Bu kadarı çok fazlaydı! Artık o kadar çok ağrı çekiyordum ki, bu çektiğim acıya alışmıştım.

Beni arabanın ön tarafındaki koltuğa külçe gibi fırlatırlarken kan kusmaya devam ettim, yüreğim korkuyla yanıyordu. Polisler görmeden arkadan beni götürüyorlardı ve bana ne olacağını hiç bilmiyordum.

Gerçekten öldürecek miydi beni?

Kuvars? Ona ne olacaktı?

Kedilerim? Kedilerim yaşayacak mıydı? Onlar daha çok küçüktü, Allah'ım n'olur yaşasınlar! N'olur!

"Abi bu kızın nabızı çok yavaş," dedi biri parmaklarıyla boynumu dürterken. "Dayanır mı bu kadar şiddete, bir de kafasına vurduk, beyin kanaması falan olmasın?"

Yengemin kardeşi sıkıntıyla ofladı. "Şu polislerden bir götümüzü kurtaralım, bu daha iyi hali onun."

Nabzım geri kapanırken bir yerden sertçe düşerek kendime geldim, acı çok yoğundu, tüm kemiklerim deli gibi ağrıyordu.

"Bak seni küçük orospu, nerede olduğumuzu görüyor musun?" Başımı kaldırıncı beyaz mermerler ve mezar taşları gördüm.

Nuray Erdem – Fatih Erdem

Ruhuna Fatiha

Anne ve babamın mezarının oradaydık. Başımı kaldırıp ağzımdaki dolu kanla dimdik karşımdaki adama baktım.

"Senin o ihanet ettiğin aile olmasaydı, sen şimdi buradaydın." Eğilip çenemi tuttu. "Senin hakkın burası." Gözlerim kapanınca bir tokat atarak yeniden gözlerimi açmama sebep oldu. Dilimdeki bütün kanı yüzüne tükürdüm!

Bunun üzerine iyice sinirlendi. Cebinden çıkardığı çakısını açtı ve bugün defalarca tekmelediği karnıma sapladı.

Bir tokat daha yerken yere düştüm, annemin toprağının hemen üstüne...

"Abi hadi bekçi gelecek şimdi!"

Yengemin kardeşi sakinleşti. "Bu seferlik bunlar sana yeter! Geber burada!"

Hava buz gibi soğuktu, üzerimdeki ince kazak ve pantolon ısınmam için yeterli olmazken yerde sürüklene sürüklene acımı biraz olsun geçirmeye çalıştım. Elim karnımdaki bıçağın hemen üzerine giderken ölümü ensemde hissettim.

İnsan hayata öyle bir geliyor ki hiç gitmeyecekmişçesine yaşıyor her dakikayı. Hep var olacağım sanıyor, bu yüzden yapıyor tüm planlarını, hesaplarını, birikimlerini... Ama hayat öylesine kısa ve durmayan bir nehir ki alıp götürüyor birer birer herkesi.

Daha bir yığın planım vardı, üniversite sınavına hazırlanacak, tıp okuyacak, konuşacak, Kuvars'la mutlu bir beraberlik kuracaktım.

Hepsi buraya kadarmış...

"Anne, baba ben geldim."

Kanlı ellerimi toprağa sürdüm, sonra o toprağı kirletmekten korkarak geri çektim parmaklarımı.

"Anne, baba, hep yanınızdayım artık. Küçük kızınız burada, sizinle. Hep..."

Annecim, ne yaptıysam kendi hatalarım yüzünden oldu, kendi aptallıklarım yüzünden... Ama niye beni bu kadar erken bırakıp gittiniz ki, ben tek başıma ayakta dumayı bir türlü öğrenemedim. Hep düştüm, hep düşüyorum... Hayat beni sahiplenmiyor, içine almıyor... Anne ben ölüyorum...

Anne ben ölmek istemiyorum... Hiç istemiyorum... Uzun zamandır yanına gelemiyorum ama çok aşık oldum ben anne. İlk defa karşılıklı üstelik. Sevdığım adam da beni seviyor anne. Baba... Belki kızıyorsun bunları düşünmeme hemen yanında ama ne yapayım, çok seviyorum baba... Hatta hayatımda sizden başka ilk defa beni biri seviyor... Geçekten seviyor ama anne, bana bakarken gözleri ışıldıyor.

Onu bırakıp gitmek istemiyorum hiç ama ben.

Annecim, beni emanet ettiğın insanlar bana neler yaptılar böyle?

Anne neden insanlar bu kadar kötü? Neden? Benim onlara ne günahım vardı annecim... Hiç yoktu, her işimi kendim yapardım, evin işlerini

yengeme bırakmaz yapardım, çalışırken paramı onlara yollardım... Anne bana niye böyle yaptılar?

Anne ben sadece başarmak istedim. Kendi hayatımı başarmak istedim... Saygı duyulan bir insan olmak istedim. Okumak, iyi bir bölüm kazanmak, dil terapisi almak, düzelmek, normal olmak, kimseye yük olmamak istedim.

Ama baksana halime... Olmuyor anne.

Engeller hiç peşimi bırakmıyor. Bana neler yaptılar anne! Baba, ölüyorum sanırım! Her yerde kan var, bilincim gidiyor, çok üşüyorum.

Başımı kaldırdım, karanlık geceye baktım. Eğer bu gece buradan kurtulursam söz veriyordum ki hayatımdaki her şeyin değerini çok daha iyi bilecektim.

Ama buradan çıkış yok sanırım değil mi anne. Buraya kadarmış, sadece yirmi üç yıl.

Ama Kuvars çok üzülür, üzülmesin istiyorum, onu üzmem istemiyorum. O benim hayatımdaki tek mucizem. Mucizem üzölsün istemiyorum.

Anne ben ölmek istemiyorum.

Sende böyle hissettin değil mi canım annecim? O son hasta günlerinde yine de bana gülümserdin, ölüme gittiğini belli etmek istemezcesine... Sende ölmek istemediğini haykırırdın aslında o gülümsemelerle değil mi annecim?

Artık gözlerimi daha fazla açık tutamadım. Son kez tüm gücümle bir söz daha verdim kendime.

Burada ayın, gökyüzünün, anne ve babamın yanında tüm varlığımla yemin ederim ki eğer buradan kurtulursam, bir daha kimsenin beni böyle incitmesi için izin vermeyecektim. Artık geçmişle yaşamayı bırakıp beni üzen, inciten, geleceğe karşı temkinli yapan her anımla vedalaşacaktım, bugün beni ölüme götüren herkesi tarihten silip atacaktım. Ayaklarımın üzerinden yükselip her birini teker teker ezecektim.

Ben Cemre Erdem, eğer buradan kurtulursam bu yaşanmışlığın hayatımda bir dönüm noktası olacağına, tüm gücümle ve varlığımla daha güçlü, daha özgüvenli ve daha cesur biri olacağıma yemin ediyorum.

Artık dilsiz dediklerinde üzüölüp ağlamak yerine tedavime daha çok asılacağıma, kimseye benim seçimlerim, olduğum kişi ve tercihlerim hakkında konuşma izni vermeyeceğime, artık hiç kimsenin beni yıkamayacağına, kendimin düşmanı olmayacağıma söz veriyorum.

Sürekli kendimi aşağılayıp hor görmek yerine kendime daha şefkatli olacağım... Bunun üzerine tüm varlığım la ant içiyorum.

Annecim, babacım ben geldim...

Bu bölümde çok fazla aşk sahnesi yok ama yirmi küsur bölümdür Cemre'yi saran sarmaşıkları, o hep neden böyle yapıyor dediğiniz her şeyi böyle cevaplamak istedim. Cemre'nin o gelgitlerini ve psikolojisini anlamanız için en gereken bölüm buydu bence. Umarım beğenmişsinizdir.

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Okullar açılıyor, okul öncesi bir moral bölümü vermek isterdim ama okulların açılacağını düşününce insan ancak böyle depresif bi bölüm yazabiliyor ahjaklşslşss

Instagram: hikayelerindeyasar

28.BÖLÜM "KAYBETMEK"

Okul başladı ve kafamı kaşıyacak vaktim yok, aşırı yoğun geçiyor, o yüzden burasıyla çok ilgilenemiyorum, geçen hafta bölüm bile paylaşamadım, bu yüzden hepinizden ayrı ayrı özür dilerim. Mesajlarda en kısa sürede döneceğim ama bu yoğun dönemde yorumlarınızın bana en büyük desteği verdiğini bilin ve onları benden esirgemeyin lütfen :)

Ve ekrana dokunduğunuzda altta çıkan yıldız tuşuna basarakta bir destek verebilirsiniz.

Keyifli okumalar :)

28.BÖLÜM "KAYBETMEK"

Kaybetmek... Dünyanın en acı duygusu olsa gerek.

O çok beklediğiniz, başarılı olmak için gece gündüz varınızı yoğunuza koyduğunuz sınavın sonunda kaybetmek, deli gibi aşık olduğunuz insana uzak hissettiğiniz bir anda kaybetmek, yıllarca onlarca anı biriktirdiğiniz bir arkadaşınızla bir gün iplerin kopma noktasına gelmesi, onu kaybetmek...

Kaybetmek insanı dibe batıran, boğan, bir aha gelmeyeceğini, bir daha olmayacağını, bir daha kazanamayacağını anlatan korkunç bir duygu.

O yüzden insanlar en çok kaybetmekten korkar, korktukça daha çok kaybeder, kaybettikçe daha çok korkar.

Bu yüzden atar her adımını, o yüzden bilir hayatındaki tüm insanların, sahip olduklarının değerini. Bazen de asla bilmez, hayatındakiler hep var olacak zanneder ve yanılır insan... Her zile bastığında annesi o kapıyı açacak sanır, babası her Pazar kahvaltıda gazete okuyacak diye bilir. Bir tek gittiklerinde, o koca boşluk geriye kaldığında anlar insan. Kaybetmek dünyanın en ıstırap veren duygusudur.

"Sonunda ne olacak? Ne kazanacağım?" hayatı boyunca insanın her işe girdiğinde bilinçaltındaki tek sorulardır, kimse kaybetmek için başlamaz. Herkes kazanmayı, sahip olmayı ve elindekileri daha çok arttırmayı planlar. Hep plan yapar durur, o sınavı kazanınca bu

olacak, o kadınla ya da adamla sevgili olunca böyle yapacağım, hep mutluluğu daha ileriye gitmekte arar. Ama hayat her zaman kazandığımız bir istatistikten ibaret değil. Çok büyük kayıplar, asla elde edemediğimiz kazançlarda var.

Kuvars Demirhan'ın rakiplerinin önüne geçmesindeki tek sebep belki de buydu, kazanmaktan önce kaybetmeyi öğrenmişti. Utanıp kimseyle paylaşmadığı her karesinin azap verdiği bir geçmişi vardı. Kayıplarla doluydu.

İzmir de küçük bir evde dünyaya gelmişti. Öz annesi psikolojik sorunları olan bir kadındı, bir bebeğin yükünü kaldırmak şöyle dursun kendi bakımını bile üstlenmekten aciz olduğu günler oluyordu. Adı Eylem'di. Okul okumuş bir kadın değildi, çalışmayı hiç sevmezdi, kendi öz ailesi ona sırt çevirdiği için kimi kimsesi yoktu. Sadece hayatı dibine kadar yaşıyordu, gündüzler ayrı geceler ayrı güzeldi onun için. Siyah gözlerinin kapaklarına yine aynı renkteki farını sürer kendini İzmir'in tatlı tatlı esen sokaklarına bırakırdı. Erkeklerle çabuk inanırdı, aşık olur ama beklediğini alamayınca yine kendini depresyonun kollarında bulurdu. Bir gün hayatın onu yorduğu bir gece, artık cebinde de beş kuruş para yokken, açlıktan karnı zil çalırken gözlerini denize çevirdi. Çalışmak, onun özgür ruhuna aykırıydı, karnını doyurmak için bile olsa insanların emirlerinin altına girmeyi istemiyordu. Tam o an, dibe vurmuşken Alp Demirhan'la tanıştı.

Çabucak aşık oldu bu adama. Yeşil gözlü, kumral ve yakışıklı bir adamdı, tutkulu bir aşıktı. Ona hediyeler yolluyor, daha iyi imkanlar sağlamak istiyordu. Peri masallarına inandı ve bu ilişkinin devam edeceğini düşündü. Ama sadece üç ayın sonunda Alp Demirhan işlerinin asıl konumu olan İstanbul'a gitti ve bir daha İzmir'de arkasında bıraktığı kadını umursamadı. Ona dair her şeyi sildi.

Tek bir şey dışında.

Daha sonra hayatının en büyük hatası olarak atfedeceği bebeği İzmir'deki bu genç kadının rahmine çoktan düşmüştü.

Eylem korkunç bir hamilelik geçirdi, aşık olduğu adamın onu aramasını beklerken evlendiğini öğrendi, parası kalmadı, aç kaldı ama yine de hamile olduğunu söylemedi aşık olduğu adama. Kendisini istemeyen birine zorla yapışacak karakterde biri değildi, dik başlı, asi ve gururlu bir kadındı.

Ama aynaya baktığı her an kendinden ve karnındakinden gün be gün daha çok nefret etti. Besinsiz kaldığı için hamileliğinde kilo almak yerine zayıfladı, ilk defa çalışmayı denedi ama başaramadı. Doğumu çok kötü geçti, doğumdan sonra bebeğine isim bile koymak istemedi. Küf kokulu evde, bütün gün ağlayan bir bebekle sadece ölmek istedi. Komşularının yardımları olmasa çoktan canına kıyardı ama yapamadı. Uykusuzluktan perişandı, bebeği sadece ağlıyordu, çirkin bir çocuktu, ona Alp'in gözlerini hatırlatan yeşil gözleri vardı. Komşularından biri bebeklerin göz renklerinin değişebileceğini söylemişti, her gün bebeğini emzirirken gözlerinin renginin değişmesi için dua ediyordu bu yüzden.

Sütü çok azdı. Bebek açlıktan ağlamaya devam ediyordu. Eylem'de onunla beraber ağlıyordu. Alp Demirhan davetlerde gününü gün ederken o sürünüyordu. Kendinden ödün veriyordu, ailesine bile onu kabul etmeleri için yalvarmıştı ama yüzüne sadece kapı çarpılmıştı.

Nöbetler geçiriyor, bebeği ağladıkça daha da tükeniyordu. Öyle ki bir gün, evine yemek getiren komşusunun gözünün önünde bebeğini sonsuza dek susturmaya çalıştı. Bu miniği son anda komşusu kurtardı, onu bu psikolojisi bozuk kadından alıp bir yurda yerleşmesine vesile oldular.

Annesi olmasına rağmen hala bir ismi olmayan bu çocuk, müdire hanımın öyle dikkatini çekti ki özenle bir isim seçti: Kuvars. Özenle onun büyütülmesine destek oldu.

Kuvars hep sessiz bir çocuk oldu, babasının kim olduğuna dair tek bir şey bilmiyordu sadece onu kaybettiğini sanıyordu. Annesini ara ara görüyordu, henüz altı senelik hayatında iki kere gelmişti. Ama Kuvars kendini çok şanslı hissetmişti. Öyle ki burada annesi bile olmayan öyle çok çocuk vardı ki!

"Annecim beni ne zaman alacaksın?"

"Ne almasından bahsediyorsun sen çocuk, öyle kolay mı sanıyorsun geçinmeyi? Ben daha kendime bakamıyorum, para yok, pul yok. Seni bana verirler mi?" Oğlunun yeşil gözlerinin dolduğunu görünce dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Tamam tamam ağlama, ne zırlak bir veletsin sen, burada ne güzel karnın doyuyor, öğretmenlerin var, yediğin önünde yemediğin arkanda! Ne istiyorsun başka? Ha söyle ne istiyorsun?"

Kuvars boynunu bükerdi.

"Seni istiyorum ben anne." Duraksar utançla yanakları kızarırdı. "Sadece seni... Söz veriyorum sana annecim, okuyunca seni kurtaracağım, evlerimiz arabalarımız olacak, çok zengin olacaksın. Bak şimdiden okumayı söktüm."

Eylem'in vicdanı sızlamazdı. Aynı babasına benziyor, diye düşünür kalkar ayağı giderdi konuşmanın bu noktasında.

Oğluna üzülp Alp'e ulaşmayı birkaç kere denemişti ama artık çok geçti. Oğlunun rahatı da yerindeydi hem, kendisi gibi yemek bulmak için milletin evinde kul köle olmuyordu.

"Anne niye daha sık gelmiyorsun, çok özlüyorum ben seni? Beni ne zaman alacaksın yanına?" diye sormuştu Kuvars bir keresinde.

"Ben milletin evini temizleyeyim aç kalmamak için, köle olayım ona, buna! Hala yaranamıyorum, bencil bir çocuksun sen, baban gibi olacaksın! Bu kadarı bile fazla sana. Anlamıyor musun sen benim için sadece bir ayak bağısın. Hayatım senin yüzünden, senin o baban olacak herif yüzünden bitti! Ama o gününü gün ediyor!"

Kuvars henüz altı yaşındaydı ama annesini hiçbir şey için suçlamıyordu, sessiz, ders çalışan, dil öğrenmek için müdire hanımın verdiği kitapları sabah akşam okuyan üstün zekalı bir çocuktu. Hep kazanacağını düşünüyordu, annesini kazanacaktı, okulu kazanacaktı, annesinin istediğı hayatı kazanacaktı...

Kuvars soğuk bir kış sabahı kaybetmenin ne olduğunu tattı. Annesi yaşadığı hayata dayanamamıştı daha fazla, küf kokulu o evde içtiğı onlarca hapların kutularının yanında vazgeçivermişti hayatından.

Kaybetmenin tadını hiç sevmeydi Kuvars.

Çok acıyordu kalbi...

Ama ok...

Bu bir intihar gibi görünse bile cinayetti Kuvars için, annesi sevgisizlikten ve yalnızlıktan göçüp gitmişti. Ona bunu yapan sözler verip hiçbirini yerine getirmeyen babasıydı sadece. Bu yüzden babasından hep nefret edecekti.

Annesinin kaybindan altı ay sonra bir gündüz vakti babasının avukatları geldi yurda. Eylem gitmeden önce oğluna son bir iyilik yapıp belki bir umut olur diye Demirhan Holding'e durumu anlatan bir yazı göndermişti, orada sadece oğlunun korunmasını istemişti.

Bu da Demirhan ailesinin üzerine bir yıkım gibi düşmüştü. Alp Demirhan Eylem'den sonra yeni limanlara yelken açmıştı, ailesinin

uygun gördüğü bir kadın olan Ahu ile hayatını birleştirmiş, evliliklerinin beşinci yılında Eliza isimli dünyalar güzeli bir kızları da olmuştu. Bir çocuğu daha olduğunu öğrendiğinde Alp, ilk işi bunu doğrulatmak olmuştu. Babalık testleri kendisini gösterdiğinde oldukça şok olmuştu.

Ahu Demirhan bu çocuğu asla kabul edemeyeceğini, o eve gelirse kendisinin gideceğini söylemesine rağmen Alp Demirhan onu, yaşadıkları Beşiktaş'taki yalıya getirmek için harekete geçmişti.

Avukatlar Kuvars'a babasının onu öğrendiğini, artık bambaşka bir hayatı olacağını söylediğinde küçük çocuk tek kelime bile edememişti. Sadece çaresizlik... O aslında yetimhanede bile çok daha mutluydu ve gitmek istemiyordu. Ama yapılacak bir şey yoktu, Alp Demirhan çok güçlü bir adamdı.

Yurttaki tüm çocuklar ona özenmiş, çok şanslı olduğunu söylemişti ama gerçek Kuvars yetimhaneden çıkıp İstanbul'daki o görkemli yalıya geldiklerinde değişmişti. Burası öyle büyüktü ki, yetimhane buranın yanında küçük kalıyordu. Hep kaybolacağından korkardı küçük Kuvars. Daha odasına hapsedileceğini, sonra yatılı okullara postalanacağını ve bu evde hiç kaybolacak kadar vakti olmayacağını bilmiyordu.

Ahu Demirhan Kuvars'ı karşısında gördüğü ilk an düşüp bayıldı, Alp Demirhan ise bu paspal giyinimli oğluna bakıp yüzünü buruşturdu. Bir merhaba bile demeden evdeki görevlilere Kuvars için giyecek bir şeyler alınmasını ve giydirilmesini emretti.

İlk günler Kuvars hep ağlıyordu, burada onu seven, değer veren kimse yoktu, yetimhanede yine müdire hanım vardı, arkadaşları vardı. Ama burada hiç kimse onu umursamıyordu, Ahu Demirhan onu her gördüğü anda çıldırarak bağıırıyordu. Korkunç bir ailenin eline düşmüştü, babasını zaten sevmiyordu öz annesine yaptıkları için ama ona her bağıırıp laf ettiğinde daha çok içe kapanıklaşıyordu Kuvars.

Kendini onlardan kurtarmak için küçük odasında ders çalışıyor yatılı burslu sınavlara girmek için okudukça okuyordu. Odasının güvenli limanından çıkıp bu ailenin içine düşmek istemiyordu. Babası en küçük bir şeyde ona bağıırıyor, çok sinirlenince bir tokadı da yapıstırıyordu. Ahu'ya anne demeye zorluyordu onu.

Bir kere demişti demesine de Ahu'nun bağııran sesi hala kulaklarındaydı.

"BEN SENİN ANNEN DEĞİLİM! SENİN ANNEN KALİTESİZ, VİZYONSUZ KADININ TEKİYİ! DUYUYOR MUSUN BENİ, SENİ ÖNÜNE GELEN ADAMDAN PEYDAHLADI HAYATIMIZIN ORTASINA DA BOMBA GİBİ ATTI! HİÇBİR ZAMAN SENİN ANNEN OLMAYACAĞIM BEN! SEN PİÇİN TEKİSİN!"

Kuvars çok zengin bir ailenin içinde olmasına rağmen, her şeyi kendi çabasıyla yaptı. Tüm hayatını kendi kazandı. İlköğretimi bin bir zorlukla o evde tamamladıktan sonra, ortaokul için Ankara'da bir okula yatılı kabul edildi. Orada sınavda aldığı başarıyla da İstanbul'da yatılı bir erkek lisesinde okudu. Babasının ona verdiği hesap kartına dokunmuyor, kendi harçlığını çıkarmak için bir kafede komilik yapıyordu. Babası da onu umursamıyordu. O evde onunla ilgilenen, onu dinleyen, Kuvars'ın sevdiği tek insan küçük kız kardeşi Eliza'ydı. Her gün istisnasız arıyor, eve gelmesi için yalvarıyordu ama Kuvars dinlemiyordu onu. Hiçbiri umurunda değildi. O kendi hayatını kuracaktı.

Alp Demirhan o dönem büyük çaplı bir inşaat şirketine sahipti ama evlerinin birkaçında yaşanan yıkılmalar ve adına açılan onlarca davadan sonra daha ikinci planda kalarak yaptığı borsaya dönmüştü. Sahip olduğu banka değer kaybettiği için borçları birikiyordu ve borsada da yüzü gülmemişti. İflasla doğru giden bir yolun eşiğindeydi.

Bu sırada hiçbir şeyi umursamıyor, içmeye ve karısını aldatmaya devam ediyordu, Ahu da aynı ihaneti sürdürüyordu. Onlara baktığında mükemmel bir aile tablosu görebilirdiniz ama gerçeği bambaşkaydı. İkisi de birbirinden güç aldığı için evliliklerini bitiremeyen iki zavallıydılar Kuvars'ın gözünde.

Lisedensonra üniversite sınavlarına girmede Kuvars, eğitim hayatı boyunca kendinigeliştirmeye bakmıştı, birkaç dili kendi çabasıyla öğrenmiş, bulduğu her kitabı okumuş, parasını hep en doğru şekilde kullanmayı öğrenmişti. Bu yüzden kendiyerini kurmak ve borsa alanında çalışmalar yapmak için ekonomi bölümünü seçti.Referansları çok iyiydi, başarısı takdire şayandı, bu yüzden İngiltere'de London School of Economics and Political Science Üniversitesi'ne kabul aldı. Üniversiteeğitimi boyunca fırtınalar estirdi, öyle çok bir sermayesi yoktu ama çokyetenekliydi. Biri beş yapma konusunda harikaydı ve herkes ona ağız açıkbakıyordu. Ama Kuvars için bunlar yeterli değildi,

annesine zamanında verdiğisözü tutmak istiyordu. Annesi Eylem bunları hiç göremeyecek olsa bile...

Üniversiteden sonra yüksek lisans için de Oxford Üniversitesi'ne kabul aldıktan sonra bir gün babası onu aradı. Kuvars babasının dibe batmaya yakın olduğunu biliyordu. Babası yardım çağrısında bulundu tek oğlundan. Ya da bu tamamen Kuvars'a önerdiği bir ortaklıktı bilemiyordu. Kuvars babası bu piyasa yükünü kaldıramayıp kalp krizi geçirdiğinde, en sonunda bu teklifi kabul etti.

Yıllar sonra İstanbul'a döndüğünde her şey çok değişmişti. Hızlıca şirket politikalarını değiştirip sadece borsa üzerine yoğunlaşırken babasının başaramadığı bir şeyi başarıp yurtdışında piyasasına bile açılmalarını sağladı, geceler boyu hiç uyumadan çalışıyor, yanına da işi bilen insanlar alıyordu. O senenin sonunda iflas etmesi gereken Demirhan Holding yüzde otuz büyüyerek herkesi şaşkına çevirdi. Kuvars gerçekten çok zeki ve başarılı bir adamdı.

Bu başarıdan sonra babasının da ona karşı bakışı değişti, hatta Ahu Demirhan'ın bile. Ama Kuvars onları bile aile olarak asla görmedi, dünyada gerçek bile aile olabileceğine asla inanmıyordu. Neredeyse şirkette yatıyor, her şeyi sıfırdan inşa ediyordu.

Birkaç yıl içinde önce Ahu Demirhan, arkasından da bu kadar piyasanın yükünü daha fazla kalbi dayanmayan Alp Demirhan vefat etti. Kuvars hiç üzülmem sanıyordu ama hayattaki tek ailesi de, kötü de olsa, ondan gidivermişti. Kocaman dünyada, onun başarılarını, şirketini yemek için başında bekleyen akbabaların arasında yapayalnızdı yeniden. O gün Kuvars Demirhan yeniden kaybetmek nasıl bir şey öğrenmişti.

Bu yüzdendir ki işle ilgili herhangi bir durumda herkesin yaptığı gibi önce ne kazanacağına değil, kaybederse başına ne geleceğine bakıyordu hep.

İnsanlar ona bakınca, güçlü, işinde başarılı, herkesin sahip olmak istediğı hayata sahip Kuvars Demirhan'ı görüyorlardı ama iş aslında çok başkaydı. Yaralarla dolu bir geçmişı olan, kaybetmeyi çok küçükken öğrenmiş, bir daha kaybetmemek için hep gece günsüz çalışması gereken biriydi Kuvars.

Sahip olduklarını elinde tutmak zaten başlı başına zorken, bir de bunun devamlılığını sağlamak onu yoruyordu.

Toplantı masasının başında yönetim kurulu üyelerinin ona verdiği dosyaları incelerken yine ilk olarak bu ihaleye girerse ne kazanacağından çok ne kaybederim diye düşündü.

"Kuvars Bey ben bu ihaleye girmemizin doğru olduğunu düşünmüyorum, şirket politikamıza ters, zaten sadece Türkiye piyasasında kalmaya devam ettik diye çok fazla zarar ettik."

"Evet," dedi yönetim kurulunun en genç kadın üyesi Beyza. "Katılıyorum, K&E Partnership'in bu ihaleyi almasına bu sefer izin vermeli ve Türkiye piyasasında biraz daha pasifleşmeliyiz. Zaten yurtdışında inanılmaz kar ediyoruz, buna ihtiyacımız yok."

Kuvars'ın eli birkaç günlük sakalına giderken Beyza'nın bakışları o yorgun yeşil gözlere gitti. Onun mücadelecî ruhunu çok iyi biliyordu. "Biz ne dersek diyelim kendi bildiğini yapacak ve girecek," diye düşündü Beyza.

"Ben aksini düşünüyorum," dedi arkalardan bir ses. "K&E yeni yeni piyasada isim yapmaya başlamış bir şirket ve ona izin verirsek bizimde üzerimize geçer. Zarar edecek dahi olsa yılanın başını küçükken ezmeli, daha sonra sorun yaşamamalıyız."

Kuvars'ın omurgası netleşti, bu toplantıda olmak yerine Cemre'nin yanında, yatağında, ona sınıksız sarılarak vaktini daha iyi geçirebilirdi. Sabah saat altıdan beri toplantılara giriyordu, çoğunluk bu ihaleyi almamasını, azınlıkta tek rakibi olan K&E'nin büyük bir zarara uğramasını istiyordu. Kuvars'ta azınlıktan yanaydı, kaybetmeyi göze alarak başlamıştı bu yüzden çoğunluğun argümanı zaten onu ikna etmeye yetmiyordu.

Cemre... Yeniden düştü aklına.

O kadının dik başlılığı, kendi ayakları üzerinde, kendi dünyasını yaşatma çabası, yaraları... Kendini onda görüyordu, bu yüzden deli gibi seviyordu ya.

Kravatını gevşetirken şimdi şu kapıdan çıkıp Cemre'nin yanında olmak için neleri vereceğini düşündü.

"Kuvars Bey?"

Yönetim kurulu toplantısının ortasına düşen ses asistanı Sevil'e ait olurken başını ağır ağır ona çevirdi. "Ne oldu?"

"Efendim, telefonunuz var."

Kuvars başını dosyaya geri çevirdi. "Sonra."

Sevil sesini düzelttikten sonra yeniden konuştu.

"Ama efendim Cemre Hanım arıyor."

Kuvars hızla ayağa kalkarken Sevil'in elinden hızla telefonunu aldı. Dün gece bir rüya gibi geçmişti ve sabah erkenden Cemre henüz yeni uyanmışken evden ayrılmak ve saatlerdir sürecektir bu toplantılara katılmak için gelmişti. Ama şimdi bu telefona anlam verememişti, Cemre mesaj atardı, neden arıyordu?

Hızla telefonu kulağına yerleştirdi. "Güzelim?"

Bir cevap tabii ki gelmedi ama Kuvars biraz daha kulak kesildiğinde arkada bağırarak bir adamın belli belirsiz sesini duydu. Ne oluyordu? Neydi bunlar?

Sesler daha da yükseldi.

"CEMRE!!" Telaşla ne yapacağını bilmezken kalbi korkuyla çarptı. Ne oluyordu? Akli mantığı bir türlü anlamazken ayakları kalbinden önce koştu, arkasında onun vereceği kararı bekleyen iş insanlarını, toplantıyı umursamadan, hızla...

Alelacele arabasına atlarken bir yandan emniyet müdürlüğünü arayarak haber verdi, diğer yandan oraya yakın olan bir şirketin güvenlik birimini yolladı. Ama onlar gidene kadar geç olabilirdi! Hızla bastı gaza, yol akıp giderken tedirginlikle dua etti. Ne olmuş olabilirdi? Neydi o sesler?

"ALLAH KAHRETSİN!" Her türlü şeyi düşünmüştü ama evin önüne bir tane koruma bile yerleştirmek aklına gelmemiştir. Ona bir şey olursa suçlusu sadece Kuvars'tı.

Yeniden Cemre'yi aramayı denedi ama açan olmadı. Kafayı yiyecek gibi olurken direksiyona vurdu. Şirket Cemre'yle kaldıkları eve çok uzaktı! Allah kahretsin! Ya yetişemezse!

Daha da hızlandı, ibreler zorlanırken önündeki daha da hızlanmasına engel olan arabalara sıkı bir küfretti. Eve varmasına son on beş dakika kadar kalmışken trafik polisleri de peşine takıldı. Ona durmalarını anons etmelerine rağmen Kuvars'ın buna vakti yoktu. Gitmesi lazımdı! Gitmesi lazımdı! Yetişmesi lazımdı!

Çaresizlik ilk defa bu kadar yoğundu... Hayatının tüm yükü omuzlarına çökerken sessiz sessiz dua etmeye devam etti.

Arabayı park bile etmeden bırakıp inerken arkasından trafik polisleri de hemen geldiler. Onların kendisine seslenmesini umursamadan hızla evin önüne doğru koştu. Gördükleri Kuvars'ın elinin ayağının buz kesmesine neden oldu.

İnsanlar evin ve polis arabalarının etrafına toplanmış, evin kırılmış camlarına bakıyorlardı. Polis ve Kuvars'ın güvenlik ekibinden olan insanlarda etraftakilerden bilgi almaya çalışıyorlardı.

Dünya döndü, göğüs kafesinde çarpan kalbi ağırlaştı, sol kolu acıyla sızladı. Belli belirsiz etrafındaki insanların yüzüne bakabildi, arkadaki trafik polisleri bir şeyler dedi ama anlamadı.

"Ne oldu, biri kısaca anlatabilir mi, Cemre Hanım nerede?" Soruyu soran polis memuruna yaşlıca bir kadın yaklaşıırken Kuvars da ilerleyerek oraya gitti.

"Bu gördüğünüz insanları alın götürün karakola memur bey! Hepsi suçlu bunda! Küçük kız, zavalılık, sesi bile çıkmıyor, sırf eve erkek geliyor diye onu öldürmeyi bekleyen akrabalarına haber verdiler. Bir de seslere bir kişi bile yardım etmedi, bende aradım sizi! Çok kötüydü, her şey! Zavalılığı siz gelince götürmüşler umarım! Allah vere de bir şey yapmasalar!"

Kuvars'ın kalbi ağırlaşırken güvenlik ekibinden iki kişi onu tuttu. Hayır, böyle bir şey olmuş olamazdı. Cemre'si daha sabah evdeydi. Sabah!

"Nerde o?"

"Kuvars Bey, lütfen, geçin şöyle, biz söz veriyoruz bulacağız," dedi güvenlik ekibinden biri. "Evi basanların kimlikleri tespit edildi, telefonlarını takip ediyor polisler. Biz hemen gideceğiz. Lütfen endişelenmeyin."

Kuvars söylenenlerin hiçbirini umursamadı.

Kuvars geçmedi, güvenlik görevlilerini dinlemek yerine polislerin yanına gitti.

"O piçlerin telefonlarını takip ettiriyormuşsunuz? Nerede onlar?" Gözlerinden alevler çıkıyordu, tecrübeli polis memurları Kuvars'ın direkt onları bulursa çok kötü bir şey yapacağını anladı.

"Lütfen sakın olmaya çalışın!"

"Ne sakinliğinden bahsediyorsunuz! YA BANA ONLARIN YERİNİ SÖYLEYİN YA DA BEN KENDİ İŞİMİ KENDİM GÖREYİM!"

Memurun sesi sertleşti.

"Ya işimizi yapmamıza izin verin ya da biz sizi de emniyette misafir edelim!"

Kuvars arkasını dönüp yeniden telefonunu aldı, emniyet müdürlüğünün üst kademelerindeki birkaç kişiyi arayıp buradaki

memurların ona vermediği bilgileri almayı amaçlarken ona merakla bakan komşuları gördü. Buradaki tüm işleri bitirdikten sonra bu mahalleyi canlı canlı ateşe verecekti. Ama şu an öyle korkuyordu ve endişeliydi ki onları gözü görececek halde değildi.

Polislerden biri diğerine yöneldi. "İlk ekip buradaki herkesi emniyete götürsün."

İnsanlar telaşla karşı çıktı. Henüz daha suça azmettirdiklerini ve en az sekiz yıl hapis cezası alacaklarını bilmiyorlardı.

Kuvars'ın telefonu tekrar çaldı. Telefonun ucundaki ses hemen konuştu.

"Ambulans çağrılmış, o ilçenin mezarlığına. Genç bir kız, verilen eşkâle uyuyor. Bıçaklanmış sanırım, mezarlık bekçisi bulmuş."

Kuvars'ın kalbi bu yükü taşıyamadı. Son gücünü kullanıyordu.

"Emniyet ekipleri de yola çıkmış, hızlı ol."

Kuvars telefonu kapatırken alelacele arabasına bindi. Sol kolunu kıpırdatamıyordu bile, inip kendi güvenlik ekibinden birinden yardım istemesi gerekiyordu ama vakit kaybına tahammül edecek durumu yoktu. Kolunu zorlayarak da olsa devam etti. Kalp atışları çok yavaştı, bu yolun sonunu getirmeye gücü yoktu. Ama deli gibi endişeliydi ve tamamen damarlarından akan adrenaline göre hareket ediyordu.

"Seni de kaybedemem... Olmaz..."

Hayatının en zorlu dakikalarından sonra sonunda geldi. Emniyetten gönderilen polis ekipleri daha önce gelmişti ama görünürde hala bir ambulans yoktu! Nasıl olmazdı!

Onu gördü hemen sonra. Nuray- Fatih Erdem yazan iki mezarın hemen yanındaydı, gözleri görmek istemedi, kulakları duymak istemedi. Hep olmayacağını düşünmüştü. Bir anda bütün bunların olmasına ihtimal verememişti. Ama buradaydı işte.

Cemre... Kanlar içinde öylece yerde yatıyordu. Biri kanamayı durdurmak için karnına tampon yapıyordu ama o bile ümitsiz bakıyordu.

Ağzı yüzü kanlar içindeydi, tamamen dağılmıştı, üstündeki kazak kan rengiyle koyulaşmıştı.

Cemre...

Bu Cemre'siydi dimi?

Cemre...

Onu da kaybediyordu.

Kuvars Demirhan bir kere daha gitme, terkedilme, kaybetme korkusunu yaşıadı. Ama bu sefer bildiğı tek şey o giderse kalkıp yoluna devam edemeyeceğıydi.

Cemre'yi bu denli sevmesinin nedeni buydu, o ve Cemre bir bütün olmuşlardı, geçmişleri, şimdileri, mücadeleleri, yalnızlıkları, kimsesizlikleri... Şimdi yoluna onu tanıdıktan sonra öylece devam edemezdi.

Cemre'yi kaybedemezdi.

Cemre'yi kaybetmek demek kendini kaybetmek demektir, ondan vazgeçmek demek kendinden vazgeçmek demektir.

"Gitme Cemre... Güzelim, lütfen benden gitme..."

"Gitme anne, ne olur, beni de al yanına. Bende geleyim seninle."

"Beni bırakamazsın güzelim..."

"Annem ölmedi değil mi, o benim annem, anneler evlatlarını bırakır mı hiç?"

Kalbi daha fazlasını kaldıramazken Cemre'nin kanlı parmaklarını tuttu. "Daha sana seni seviyorum demedim, nereye gidiyorsun?"

Bir damla gözyaşı toprağı ıslattı. "Hayır, izin vermiyorum, gidemezsin benden!"

"Lütfen..."

Cemre'nin kitabın başından beri aklında hep bir şüphe vardı, Kuvars beni neden sevsin ki? "Hiçbir özelliğim yok, güzel değilim, konuşma engelimi var, param yok, hiçbir şeyim yok," diyordu hep. Bu bölüm bu soruya bir cevap olsun istedim.

Yeni bölüm günümüz artık her Cumartesi J

Instagram: hikayelerindeyasar

29.BÖLÜM "DEĞİŞİM."

Merhaba. Çok yoğun bir dönemde olduğum için hiç burayla ilgilenemiyorum, sabahtan akşama kadar derse giriyorum, bir de geçen dönemden alttan aldığım dersler var. Öyle ki aynı saatte iki dersim bile olabiliyor, öyle bir temponun içindeyim ki çıldırmak üzereyim. On gün sonrada sınavlarım başlıyor ve ben daha tek bir şey bilmiyorum. Bir de son zamanlarda çok hastayım, kendimi tam anlamıyla derse bile veremiyorum. Hal böyle olunca burayı çok ihmal ettim, hepinizden bunun için çok özür dilerim. Ama bu süreç içinde çok güzel şeyler oldu, iki yayınevinden LAL'in kitaplaşması için teklif aldım. Benim eğlence için başladığım kitabın bu denli büyümüş olması beni çok mutlu ediyor. Destek olan herkese çok teşekkür ederim. 4 Milyon okunmayı geçtik bile. Her birinizi tek tek öpüyorum. AŞKIMSINIZ. :)

Ve lütfen yorum yapıp yıldıza dokunmayı unutmayın♥♥

29.BÖLÜM "DEĞİŞİM."

Karanlık.

Yalnızlık.

Soğuk.

Acı, ıstırap boyutunca bir acı. Şu an tek hissettiklerim bunlardan ibaretti, eh birazda çaresizlik yok desem en büyük yalanı söylemiş olurum sanırım. Koyu bir karanlığın içinde bu duygulardan koşmak için çabalıyor ama hep başarısız oluyordum. Canım yanıyordu. Allah'ım deli gibi canım yanıyordu. Ölüm bu kadar acılı bir şey değildi, dimi?

Yapayalnızım... Kimsem yoktu, karanlığın içinde koşturuyordum ama kimse yoktu. Bana el uzatan bir kişi bile yoktu. Hafızam ne olduğunu sorgulamak istiyor, uyanmak istiyor ama üzerime karabasanlar çöküyordu.

Her şey en başından kendini bana hatırlattı. Anne ve babamın ölümü, amcamların velayetimi üstlenmesi, o evde işkenceyle geçen günler, en sonunda çalışmak için zar zor bana bulunan iş, orada tanıştığım Kuvars...

Kuvars'ı hatırlamak dilimi damağımı kuruttu.

Devamını hatırlamak için beynimi sorgularken karanlıkta onu bulmaya çabaladım ama yoktu, yapayalnızdım, tüm hayatım boyunca olduğu gibi... Bağırarak istedim, avazım çıktığı kadar gel buraya demek istedim ama gücüm yetmedi.

Kuzenimin bana şiddeti sonucu hapse girmesi, amcam ve yengemin beni zorlayarak karakola götürmeleri, Kuvars'ın gelmesi, bana bir umut olması, o aileden kurtulmam, amcamın hapse girmesi, yengemin bunun üzerine evi yakması...

Yangının kollarımda bıraktığı izler sızladı. Sonra ne olmuştu, o yangından kurtarılmıştım ben, şimdi niye karanlığın içindeydim?

Yangından sonra Kuvars'ın bana şifa oluşu, onunla Finlandiya'ya gidişimiz, dönüşümüz, onun benim borçlarımı kapatmak istemesi benim buna izin vermeyip taşınmak istemem... Sonra...

Sonra bir anda hatırladım.

Yengemin kardeşi, arkadaşlarıyla beraber evi basmıştı, ne çok vurmuştu öyle. Fiziksel üstünlüğü var diye bana kullanmış, beni şiddetle sindirebileceğini düşünmüştü. Polisler gelince de oradan kaçmamızı sağlayıp beni anne ve babamın mezarının hemen önünde bıçaklayıvermişti.

Ölmüş müydüm? O yüzden miydi bu yalnızlık?

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım, benim daha yaşanacak çok şeyim vardı, daha üniversite sınavım vardı, daha mücadele vermem gereken bir konuşma terapim vardı... Daha Kuvars vardı.

Bu kadar erken olmamalıydı, bu kadar gençken değil.

Karanlıktan kurtulmak için tekrar koştum, aydınlık, aydınlığa ihtiyacım vardı.

"Hastada intravasküler volüm az, Hipovolemik Şok geçiriyor."

"Çok kan kaybediyor, kan durmuyor, tampon yetersiz."

"Dört unite 0 Rh+ kan."

Hayır böyle bir durum yüzünden hayallerimden vazgeçmek ve bu kadar erken ölmek istemiyordum, yaşamam ve bana bunu yapanlara hesap sormam gerekiyordu.

"Acil ameliyathaneyi arayın, hazırlansın! Ellerinizi turnikeden ayırma."

Karanlık gözlerime ulaşana kadar ağlamaya devam ettim. Acı giderek katlanılması zor bir hale geliyordu...

Kendimi karanlığa bırakırken sadece acım dursun istedim.

Kirpiklerime çöken ağırlığı zar zor aralamaya çalışırken keskin bir ılık gözlerimi yaktı. Ani bir nefes ciğerlerimi zorlarken acıyla inleyerek gözlerimi tamamen açtım.

Yaşıyorum...

İçimden geçirdiğim ilk kelime bu oldu.

Kasıklarımın hemen üstünde, karın bölgem deli gibi ağrıyordu, hareket etmem bile mümkün değildi, nefes almam şu an bana takılı olan oksijen maskesine bağlıydı, serumun damla damla ilerleyişini ve göğsüme takılı olup kalp atışlarımı gösteren aletleri görebiliyordum. Bu başımı döndürdü.

Yaşıyorum...

Daha derin bir nefes ciğerlerime çekerken ılık gözyaşları gözlerimi doldurdu. Başarmıştım sanırım, deli gibi canım yansa dahi atan kalbimi, damarlarımda gezinen yaşama arzusunu hissedebiliyordum.

Derin bir acı kasırgası yeniden kalbimi vurdu, en son yaşadığım anlar, o caniler gözümün önüne gelirken daha şiddetli ağlamaya başladım. Ağrı çok fazla olsa bile zar zor kolumu kaldırıp solunum maskesini çıkarıp gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama yerine çok hızla yenileri geldi.

Birkaç yataklık yoğun bakım ünitesinde, tek başımaydım. Korkuyla ağlamaya devam ettim.

Yapayalnızdım, canım yanıyordu, neden kimse yoktu, neden Kuvars burada yoktu?

Bir az sonra bir kapının sürgülü sesini duydum.

Birinin benim adımla seslendiğini, acil doktora haber verilmesi gerektiğini söylediğini işittim. Kıpırdamak mümkün değilken bir hemşire yanıma ilişti. Aletlerdeki değerlere, ardından hala damla damla ilerleyen seruma baktı.

"Her şey yolunda görünüyor."

Gözleri nihayet benim yaşlı gözümü bulduğunda irkildi.

"Merhaba, bir kaza geçirdiniz, şu an hastanedesiniz. Endişelenmeyin, bir ameliyat geçirdiniz ama şu an durumunuz çok iyi."

Yeniden gözyaşlarım durmadan aktı. Öleceğimi düşünmüştüm, mezarlık öylesine soğuktu ki, öleceğim emindim. Nasıl kurtulmuştum?

Minnettarlık yeniden gözyaşlarıyla aktı. Yaşıyordum. İçime çektiğim nefes gerçektir, buradaydım, hala yaşayamadığım, söyleyemediğim her

şeyi söylemek için vaktim vardı.

Doktor birkaç saniye sonra yoğun bakım ünitesine girdi, kendine güvenen bir duruşu olan ellili yaşlarında bir kadındı. Beni uyanık gördüğü gibi gözleri ışıldadı, yüzü aydınlandı.

"Cemre Hanım, merhaba ben doktorunuz Afife Işık. Gayet başarılı bir ameliyat geçirdiniz, şu an tüm değerlerimiz normal görünüyor ama tekrar bazı testler yapmamız gerekecek. Umarım iyi hissediyorsunuzdur. "

Minnettar bakışlarla kadının yüzüne baktım. İnanılmaz canım yanıyordu, ense kökün cayır cayır yanıyordu. Ona teşekkür etmek için ellerimi kullanmam gerekiyordu ama o bile öylesine canımı yakıyordu ki gücüm yetmiyordu.

Ama doktor anladı, uzanıp elimi güç verir gibi sıktı.

"Sanırım benim gidip durumunuzu haber vermem gereken biri var, yoksa beyefendi hastaneyi başımıza yıkacak." Gülümsedi ve Kuvars'tan bahsettiğini anladım. Gerçekten yaşıyordum, buradaydım. Kuvars bu kapının arkasındaydı. Tanrı bana yaşamam için bir şans daha vermişti.

Buna güvenerek içimin huzurla dolmasına izin verip gözlerimi kapadım.

"Kapıdaki adam eşi mi? Çok perişan oldu, günlerdir burada, uyumuyor, yemiyor, içmiyor. Hasta bizi çok korkuttu, geldiğinde durumu çok kötüydü. Çok zor bir ameliyata girdi."

Yeniden sesler uykumda beni rahatsız ettiğinde hemşirelerin başımda konuştuğunu duydum ama gözlerimi açıp bakacak kadar gücüm yoktu, yeniden uyumak ve acım geçene kadar uyanmak istemiyordum.

"Ameliyat iyi geçmiş duydum, valla büyük mucize, buraya getirildiğinde bir sürü kan kaybetmişti."

"Evet kadına şiddet öyle bir boyuta ulaştı ki, kendilerinden fiziksel anlamda güçsüz bir kadına şiddet uygulayıp bıçaklayarak erkekliklerini ispatlayabileceklerini sanıyorlar. Zavallılar. Neyse ki kadın direndi, yaşıyor, bir kadın cinayeti daha gerçekleşmedi."

Diğer hemşire iç geçirdi.

"Evet, polislerden duyduğum kadarıyla yakalanmış hepsi. Savcı ağırlaştırılmış müebbet istiyormuş, şu an nöbetçi mahkemeye sevk edilmişler. Ama yazık günah olan bu kızcağıza oldu, benim kızım la

yaşıt, düşünemiyorum kızımın başına böyle bir şey gelmesini... Çok kötü Allah kimseye göstermesin. Zavallı kızcağız rahminden yaralandı bir de, bir daha istese de belki hiç çocuğu olmayacak."

Tanık olduğum konuşmalar beni uykumda ürkütürken içine girdiğim sis bulutundan zihnim arındı ve cümleleri yeniden bir araya getirdi. Rahminden yaralandı ve belki hiç çocuğu olmayacak. Acı, korku, gözyaşları beni tüketirken gözlerimi zar zor açabildim.

Hıçkırıklar boğazıma dizilirken ağlamaya devam ettim. Benden bütün hayatımı almışlardı. Benden bir aile kurma hayalimi, ileride çocuklarım olma ihtimalini almışlardı.

Ben...

Ben...

Söyleyebilecek tek kelimem yoktu, sesim yettiğinde ağlamaya başladım. Bana bunu nasıl yaparlardı?

Hemşireler endişeyle yanıma gelirlerken ne olduğunu anlayamadılar.

"Doktor Hanım'a haber verin. Çabuk!"

"Ne oldu tüm değerler normal görünüyor?"

Hani ameliyat başarıyla geçmişti, hani yaşayacaktım. Artık nasıl yoluma bakacaktım. Hayatım boyunca hiçbir zaman çocuğum olmasını düşünmemiştim ama şimdi o ihtimal elimden alınırken bir başka eksiklik beni vuruyordu.

Eksik olmak...

Konuşamamın yanına bir de hayatım boyunca hiçbir zaman anneliği tadamayacak olmak ekleniyordu. Bana ne yapmışlardı böyle? Bütün hayatımı elimden almışlardı.

Bir kimsesizdim. Bir ailem yoktu ve şimdi ileride bir aile kurma hakkım da yoktu.

Doktor gelince bu sefer ona minnetle değil acıyla baktım, artık daha eksik bir insan olarak çıkacaktım bu kapıdan. Bunun bilinciyle yaşamının zorluğunun altında ezilerek hıçkırıklarımı susturmaya çalıştım.

Bir sakinleştirici verdikten sonra başımı kaldırıp beyaz tavana baktım, beni nihayet yoğun bakım ünitesinden alıp odaya yerleştirirlerken de sadece öylece tavanı seyrettim.

Bu hayatta bana ait hiçbir şey olmasına izin vermiyordu Tanrı. Ben bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Ben sadece... Sadece bir

hayatım olması için savaş vermek istemiştim ama sanırım hakkım yoktu. Mutlu bir hayata hakkım yoktu.

Gözyaşlarım kuruduğunda öylece gözlerimi kapadım, bir süre ne yaşamak, uyanmak ne de hareket etmek istiyordum. Kendi kabuğuma çekilip kendimi iyileştirmeye ihtiyacım vardı. Yoksa devam edemez, bunu aşamazdım.

Tekrar uyku beni kolları arasına aldığında rüyamda annemi gördüm, siyah uzun saçları onu en son hatırladığım zamanki gibi iki yanında örülmüştü, evde taktığı krem rengi eşarblı omuzlarından sallanıyordu. İçine düştüğüm karanlığın içinde orada öylece beni bekliyordu. Yüzünde üzgün bir ifadeyle ellerimde ve yüzümdeki yaralara bakıyordu.

" Bak ne yaptılar kızına? " dercesine gösterdim vücudumu anneme. " Bak anne yaşıyorum diye bile sevinemiyorum, her şeyim elimden alındı, bir hiçim artık."

Annem benim yaşlı gözlerimi sildi, hiç konuşmadı ama geçecek der gibiydi gözleri. Eğildi başımı öptü, dizlerine yatırdı. Beni tüm acılarımın geçeceğine inandırırıyordu sanki... İnanmak istedim yeniden kapadım gözlerimi.

Yeniden uyandığımda bu sefer görmeyi beklediğim en son insan odamdaydı, odadaki tekli koltuğun üzerine oturmuş gözlerini hiç kaçırmak istemezcesine bana çevirmişti. şu an beni böyle görmesini istemiyordum. Yüzüm yara bere doluydu ve tamamen parçalanmış durumdaydı.

Çok çirkindim. Çok yaralanmıştım. Psikolojik olarak çok kötüydüm ve beni böyle görmesini istemiyordum.

Ama o da değişmişti, uykusuzluğa bağı gözlerinin içi kıpkırmızıydı, göz altlarında siyaha dönük morluklar vardı. Üzerinde siyah bir gömlek ve koyu bir kot dışında bir şey yoktu, gömleğinin ütüsü feci durumdaydı. Sakalları epey uzamıştı ve uzamış saçları önüne düşüyordu.

Kuvars Demirhan onu görmeyi beklediğim en son şekilde, tamamen çökmüş görünüyordu.

Uyandığımı fark edince irkildi, bu anı kaçırmak istemez gibi göz bebekleri büyüdü. "Cemre." Yeniden onun sesini duymak içimdeki küçük kızı uyandırdı ve gözyaşlarım gözüme baskı yaptılar. "Cemre'm."

Yüzümün bu haline bakmasını istemediğim için yan dönüp kollarımı kulaklarıma bastırdım.

"Güzelim bak bana."

Sesini duyup dayanamamaktan korktuğum için ellerimi kulaklarıma daha sert bastırdım.

Bu hareket iyice canımı yaktı. Gözyaşlarım hızlanarak arttı.

"Ağlama." Dönüp baş parmağını yanaklarıma yaslayıp gözyaşlarımı süpürdü.

Yerine hemen yenileri geldi. " Ağlamana dayanamıyorum biliyorsun."

Daha sıkı bastırdım ellerimi. Canım yanıyordu ama onun sesini duymak daha çok yakıyordu canımı.

"Çok korktum Cemre. Seni kaybedeceğim sanıp çok korktum."

Kuvars sıkı sıkı bastırduğım elimi alıp dudaklarına götürdü, yumuşacık dudakları değdi ve iyice dağıttı beni...

"O sikikleri doğdukları güne, sana bunu yapmaya cesaret ettikleri ana lanet ettireceğim."

O anlar gözümün önüne tekrar gelince korkuyla irkildim.

"Ben onları bulamadan emniyet yakaladı. Senin uyanmanı beklediğim için bir şey yapmadım ama bundan sonra doğdukları güne pişman edeceğim."

Şimdi kim ne yaparsa yapsın benim acım dinmeyecekti, benden hayatımın tümünde etki edecek bir şeyi almışlardı. Bir daha geri veremezdi kimse.

"Senin tek damla gözyaşına neden olan herkesi sileceğim bu dünyadan." Dudakları saçlarıma değdi. Başımı kaldırıp ne yaptığına bakmak istedim. Ayakkabılarını çıkardı ve sonra yatakta hemen arkama uzandı, beni kendi göğsüne yasladı.

" Geç kaldığım için, bunların olabileceğini tahmin edemediğim, bir koruma evin önüne yerleştirmedğim için özür dilerim. Günlerdir uyanmanı bekliyorum."

Kuvars'ın varlığı beni huzurla doldururken tekrar öptü saçlarımı.

"Her bir yara izinin üzerinden şefkatle geçeceğim, sana yemin ederim güzelim hiçbirini hatırlamayacaksın."

Acıyla yeniden beni ele geçiren karanlığa teslim olurken ben Kuvars kadar ümitli değildim, onlar benden artık sahip olamayacağım bir şeyi almışlardı. Hiçbir intikam bunu hafifletmezdi.

Günler geçerken doktorum ilk günkü kadar umutlu değildi. Bir hafta kadar serumla beslenmişim, su bile içememişim, bu süreçte epey kilo vermişim. Öyle çok uyumuştum ki artık yürümem gereken zamanlarda bacaklarım tutmuyordu.

Kuvars çekinmeden beni her yere kucağında taşıyordu taşımaya ama ona bile tek tepki veremiyordum. Sanki biri tüm ruhumu almış gitmişti benden. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Kuvars bana çözmem için test kitapları bile almış hastaneye getirmişti ama onlara bile dokunamıyordum.

Eski Cemre'nin bütün hayat enerjisini ondan almışlardı ve yeni Cemre sadece uyumak ve uyumak istiyordu.

Bu kadar uyumama rağmen hala çok yorgun hissediyordum. Ağrı kesiciler daha da uyuşuk birine dönüştürmüştü ve vücudum bu kadar ilaçla mücadele edemiyordu, sadece uyuyarak atlatmak istiyordu.

"Daha ne kadar susmaya devam edeceksin?" Kuvars sinirli bir ses tonuyla konuşmaya başladığında uykulu gözlerimi ona çevirdim.

"Hayattan vazgeçmiş gibi davranıyorsun ve ben buna daha fazla katlanmak istemiyorum!"

Çok haklıydı, ben de olsam onun yerinde benim gibi birine katlanmak yerine çeker giderdim.

O neden hala buradaydı?

Görmüyor muydu beni yaşayan bir ölüye çevirmişlerdi.

Artık yürüyecek, gülecek, mücadele edecek halim yoktu.

"Hala tek bir tepki vermiyorsun, neden böyle yapıyorsun? An be an seni kaybediyorum ve sana ulaşabilmek için yaptığım her çabayı reddediyorsun."

Omuz silktim sadece. İçimdeki ruhu bulamıyordum, hep ağrılarım vardı, tüm kaslarım yanıyordu, tek başıma yürüyemiyordum, yemek yemek işkence gibi geliyordu, aynaya bakmak beni korkutuyordu. Mosmor bir yüz, kanlı yara izleri, kalacağına emin olduğum yaralar... Kırılmış kaburga kemiklerim, bir daha çocuk sahibi olamayacağım rahmim...

Yaşadığıma sevinirken aslında ölmediğime üzüldüğüm o noktaya nasıl gelmişim hiçbir fikrim yoktu.

Çaresizlik içindeydim.

Yapayalnız hissediyordum.

Yapayalnız...

Kuvars'ı da tüketmek istemiyordum.

"AMA BEN SENİ KAYBETMEK İSTEMİYORUM! DUYUYOR MUSUN BENİ? SENİ KAYBETMEYECEĞİM! BUNA ARTIK SENİN BİLE GÜCÜN YETMEZ!"

Sadece boş bakışlarla yine Kuvars'a bakmakla yetindim.

Beni anlamıyordu, benden hayatımı almışlardı, eskisi gibi olmamı nasıl bekliyordu? Bir daha buradan kalkıp yeniden mutlu olmaya, kendi hayallerimin peşinden gitmeye cesaret edebilir miydim?

" BANA TEPKİ VER!"

Odanın kapısı açıldı ve şaşkın bakışlarıyla hemşire girdi. Bir sinirle bağırarak Kuvars'a bir de boş gözlerle hala yatan bana baktı.

" Ne oluyor burada, lütfen sakın olur musunuz?"

Kuvars odada volta atarken sinirle cevapladı onu. " Olamam!"

Ardından sert yumruğunu duvara geçirdi.

Ve öylece çıkıp gitti.

Onun gidişiyle hissiz gözyaşları tekrar beni yoklarken acılı bir nefes verdim. Eli çok acımış mıydı? Gözlerimi kapattım ve hemşire bana bir sakinleştirici yapana kadar içli içli ağlamaya devam ettim.

Birinin parmaklarını saçlarımda hissettiğimde Kuvars'ın gelmiş olabileceğini düşünüp hızla gözlerimi açtım ama beklediğim kişi yoktu, onun yerine benim gözlerimi açmamla sevinçle boynuma sarılan bir Merve ve onun arkasında bekleyen Yiğit vardı.

"Cemre, " dedi hızla Merve e'leri uzatarak. "Korkunç görünüyorsun."

Yiğit arkada kaşlarını çatarken Merve'nin açık sözlülüğü beni şaşırtmadı.

"Yani demek istediğim," diye düzeltti Merve hızlıca. "Çok geçmiş olsun, verilmiş sadakan varmış. Allah'a şükür yaşıyorsun."

Olumlu anlamda başımı salladım, bunun teşekkür niyetine geçmesini istiyordum.

"Çok geçmiş olsun Cemre, o gün başına öyle bir şey geleceğini bilsem evinden bir an ayrılmazdım."

Ona da başımı salladım.

Merve boğazını temizledi. "Kuvars Bey aradı bizi, Yiğit'i bile o çağırdı. Senin için endişeleniyormuş, hiçbir tepki vermiyormuşsun..." Merve eğildi ve bir abla şefkatiyle elimi sıktı.

"Başına gelenler çok zor, seni çok iyi anlıyorum ama benim tanıdığım Cemre her ne olursa olsun başına gelenlerle mücadele edebilecek biri. Neler atlattı yine bana mısın demedi benim tanıdığım Cemre. Bana bile yeri geldi katlandı." Merve güldü.

"O yüzden şimdi vazgeçemezsin."

Başımı Merve'den çevirip Yiğit'e bakarken aklıma kedilerim geldi. O şerefsizler onlara da tekme atmışlardı. Henüz yavrulardı hem de... Ne olmuştu?

Elimi kaldırdım ve günler sonra ilk kez biriyle iletişim kurup sordum.

"Kedilerim, onlar iyi mi?"

Yiğit işaret diliyle ona sorduklarımı hemen anladı ve Merve'ye döndü. "Ben bilmiyorum ama Cemre kedileri soruyor, ne durumdalar biliyor musun?"

Merakla Merve'ye baktım. Dudaklarını ısırды ve üzgün bir ifadeyle bana baktı

"Maalesef sadece biri, o sarı, yavru kedi hayatta kaldı. Diğerleri iç kanamadan polisler oraya ulaşana kadar ölmüşler."

Patron... Karamel... Minik... Üçü de ölmüş müydü? Hem de sırf ben onları yanıma aldım diye böyle olmuştu!

Acıyla irkildim.

"Biz artık gidelim, hasta ziyareti kısa olur malum. Tekrar çok geçmiş olsun Cemre," dedi Merve

Merve başını sallarken komodinin üstündeki poşeti gösterdi. " Bak bunları sana aldık, mutlaka ye." Gülümsemek için çabalamama rağmen dudaklarım kıpırdamadı. Sadece başımı sallayabildim.

Onlar gittikten beş dakika sonra beklemediğim bir misafirim daha vardı. Sevgili psikoterapimi üstlenen psikiyatr doktorum Hakan Bey buradaydı.

"Merhaba Cemre," dedi samimi gülümsemesiyle.

Ona başımı sallarken şaşkındım. Kuvars sadece Merve ve Yiğit'i çağırarak kalmamış bir de Hakan Bey'i ayarlamıştı.

Benim için gerçekten endişeleniyor olmalıydı.

"Başına gelenleri duyunca çok üzıldüm Cemre," diye lafa girdi Hakan Bey. "Gerçekten en ağır cezayı hak ediyor sana bunu yapanlar."

Onları hatırlayınca tekrar yüzümü buruşturdum. Varlıklarını düşünmek bile tenimi diken diken yapıyordu.

Hakan Bey rahatsızlığımı anlayıp hızla konuyu değiştirdi.

"Kuars Bey'le görüştüm, senin için epey endişeli, biraz seni yormadan konuşmak istiyorum. Senin içinde uygun mudur?"

Boş bakışlarımı Hakan Bey'e çevirdim, normalde onunla konuşmak hep bana iyi gelirdi ama şu an... Şu an öyle anlardan birinde değildim. Elimden sahip olduğum her şey alınmıştı, belki tam anlamıyla iyileşmem aylarımı alacaktı. Bu süreçte üniversite hayallerim gidecekti önce. En istemediğim şey olacaktı, bir yatalak gibi uzun süre yaşayacaktım. İyileştiğimde de bir daha asla çocuk sahibi olamayacaktım. Bu sırada da bana bakarken sevgi dolu gözler yerine üzgün gözler görecektim.

Şimdi nasıl kalkar devam ederdim?

"Sana bir psikiyatr olarak değil, bir arkadaş olarak, bir abi olarak yaklaşmak istiyorum Cemre. Bu yüzden sana hayatımdan bir kesit anlatmak istiyorum. Nişanlanmama bir hafta kala, henüz ben yirmi sekiz yaşındayken başıma gelen bir olayı paylaşmak istiyorum seninle."

Başımı çevirip ona baktım.

"O gün, emniyet kemerini takmamıştım, benim için kâbus dolu bir gün olabileceğinin bilincinde değildim, nişanda giyeceğim smokini almıştım, heyecanlıydım. Mutluydum, çok mutluydum, sevdiğim kadınla bir yola giriyorduk, hayatta her şeye sahiptim, param vardı, mesleğimi elime almıştım. Mükemmel. Mükemmelin kelime anlamıydı hayatım. Ama işte bir talihsizlik oldu ve o gün kısa mesafe diye emniyet kemerini takmadım ve İzmir de arabam dört takla attı ve denize uçtum."

Hakan Bey gözlüklerini çıkarıp gözlerinin kıyısındaki yaşları sildi, ilk defa böylesine güçlü ve başarılı duran adamın geçmesindeki bir perdeyi aralaması beni ona yakın hissettirdi.

"Yaşamam bir mucizeydi. İki ameliyat geçirdim, omurilik felci nedeniyle yatalak hasta olarak yaşamımı sürdüreceğimi söyledi doktorlar, deli gibi ağladım, isyan ettim, u benim sonum olamazdı. İlk olarak nişanım ayrıldı benden, ardından çok sıkı fıkı arkadaşlık kurduğum insanlar... Arada ziyaret edenler oldu ama öyle bir hal hatırlamasından ibaret oldu. Kendi varlığımdan nefret ettim çok uzun bir süre. Altımı değiştiriyorlardı, giydiriyorlar, besliyorlardı. Hiçbir temel

ihtiyacımı kendim karşılayamıyordum. İntihar etmek için ne kadar çok çabaladım bilemezsin." Derin bir nefes verdi Hakan Bey ve benimde gözümünden bir damla yaş kayıp düştü.

"Beş yıl deli gibi fizyoterapiden sonra yavaş yavaş destekli aletlerle yürümeye başladım, kendi hayatımı yeniden kazanırken yanımda kimse yoktu Cemre. Eğer kendime acısam ve üzülsem asla daha fazlasını yapamazdım. Daha sonra, bana bu süreçte destek olan başka bir kadınla evlendim, yeniden işime döndüm ve sahip olduğum her nefesin kıymetini bilmek için çabaladım."

Hakan Bey'in sesi gürleşti.

"Şimdi senin hayattan kopmaya ve isyan etmeye hakkın yok Cemre. Kalıcı bir hasar yok vücudunda, nefes alıyorsun, yaşıyorsun. Benim o tanıdığım, tüm yaşadıklarına rağmen güçlü bir şekilde kendine iyi bir gelecek isteyen Cemre'sin sen. Yatıp sızlanıp kendine acımayı seçebilirsin ama bu bir yol değil, bu sadece seni daha da dibe çekecek ve mutsuzluğa sürükleyecek. Kalk ayağa Cemre, daha güçlü kalk. Sana bunu yapanları ez ayağının altında, mutlu olarak ez."

Başımı kaldırıp Hakan Bey'e baktım. Gözyaşlarıyla ona başımı sallarken uzanıp destek olmak istercesine sırtımı sıvazladı.

"Senin hayatında yapmak isteyip de yapamayacağın hiçbir şey olmayacak Cemre, seninle, olduğun kişiyle ve olmaya çabaladığın hayallerinle gurur duyuyorum kızım. Sen bu değilsin, kalk ve göster kendini."

Hakan Bey kapıdan çıktıktan sonra odamda öylece kalakaldım, her yerim ağrıyordu, gözyaşlarım hala akıyordu ama beyim gözlerimin önüne bıçaklanmadan önce yaşadığım anları getiriyordu.

Burada ayın, gökyüzünün, anne ve babamın yanında tüm varlığımla yemin ederim ki eğer buradan kurtulursam, bir daha kimsenin beni böyle incitmesi için izin vermeyecektim. Artık geçmişle yaşamayı bırakıp beni üzen, inciten, geleceğe karşı temkinli yapan her anımla vedalaşacaktım, bugün beni ölüme götüren herkesi tarihten silip atacaktım. Ayaklarımın üzerinden yükselip her birini teker teker ezecektim.

Ben Cemre Erdem, eğer buradan kurtulursam bu yaşanmışlığın hayatımda bir dönüm noktası olacağına, tüm gücümle ve varlığımla daha güçlü, daha özgüvenli ve daha cesur biri olacağıma yemin ediyorum.

Artık dilsiz dediklerinde üzülüp ağlamak yerine tedavime daha çok asılacağıma, kimseye benim seçimlerim, olduğum kişi ve tercihlerim

hakkında konuşma izni vermeyeceğime, artık hiç kimsenin beni yıkamayacağına, kendimin düşmanı olmayacağıma söz veriyorum. Sürekli kendimi aşağılayıp hor görmek yerine kendime daha şefkatli olacağım... Bunun üzerine tüm varlığımla ant içiyorum.

Üzerime örtülü ince battaniyeyi zorlukla kenara çektikten sonra diğer kolumdaki serumu çıkarıp attım. Verilmiş sözlerim vardı. Kendime verilmiş yeminlerim...

Burada yatıp kendime acıyarak hiçbir şey yapamazdım, artık acımayacaktım. Daha zorlu bir mücadeleml vardı ama bunu yatarak başaramazdım.

Yatakta oturur bir pozisyona geldim, zar zor ayaklarımı yere basarken acıyla yüzümü buruşturdum, dikişlerim patlayacakmış gibi ağrıyordu.

İki büklüm bir vaziyette yatağa tutunarak ilk adımımı atarken ayaklarım titreyerek karşılık verdiler.

Yapamıyordum.

Tekrar denedim ama acıyla dudaklarımdan sesimin yettiğince bir feryat döküldü.

Tekrar denemeye çalıştım, bir adım, bir adım daha...

Yatağı tutmaya daha fazla gücüm yetmeyince ellerimi bıraktım ve bırakmamla yere kapaklanmam bir oldu. Gürültüyle yere düşerken hızla elim karnıma gitti, çok canım yanmıştı ama neyse ki dikişlerim patlamamıştı.

Hızla kapı açılırken nefretle beni taşımaktan bile aciz olan ayaklarıma baktım.

"Cemre!" Kuvars koşarak yanıma gelirken hızla beni kucaklayıp kollarının arasına aldı. Aşırı endişeli görünüyordu.

"İyi misin? Ne oldu?"

Utançla başımı sallarken günler sonra ilk kez Kuvars'la iletişim kurmuş oldum böylelikle.

"Saçlarım çok yağlanmış, duş almam gerekiyor."

Kuvars bu dediğimi algıladıktan sonra gülmekle ağlamak arası bir ifade takındı, nihayet onunla bu şekilde de olsa iletişim kurmam onu sevindirmiş gibiydi, hızla eğilip benim yağlı olduğunu söylediğim saçlarımı öptü.

"Teşekkür ederim güzelim, çok teşekkür ederim..." Tekrar öptü saçlarımı.

Onun göğsündeki sıcaklığa sarılırken biraz halim beni utandırdı.

"Bir de artık buradan gitmek istiyorum. Eve gidelim istiyorum."

Bir buçuk saat sonra yeniden evdeydik. Ya da evimizdeydik. Artık evi içindeki odaları, dışındaki bahçesiyle birlikte görmüyordum. Ev benim için her şartta yanımda olan bu adamdı ve artık çocuksu kavgalara girip ikimizi de yıpratmayacaktım.

Kuvars ceketini üzerime örtüp beni kucağına alırken başımın çarpmasına dikkat ederek beni arabadan dışarı çıkardı.

Kapıdan içeri Kuvars'ın kolları arasında girerken artık çok farklı, çok daha güçlü, çok daha dayanıklı bir Cemre vardı.

Dönüm noktaları hayatımızı şekillendirir. Bizi aslında olduğumuz kişiye eviren en büyük adımlardır. Ben çok şey kaybetmişim, çok daha eksiktim, artık hayatımın bittiğini düşündüğüm bir andaydım.

Ve şimdi yeniden başlıyordum.

Artık kimsenin beni ezmesine, canımı yakmasına izin vermeyecektim. Yaşamak çok büyük bir armağandı benim için ve bunun değerini en iyi şekilde bilecektim.

Ben varım... Artık asıl oyun başlayabilir.

Kemerlerinizi takabilirsiniz, bir sonraki bölümden itibaren gerçek LAL başlıyor. Bomba gibi geliyoruz. Beklemede kalın.

Instagram hesabımızı hala takip etmeyen kaldı mı? Tüm duyuruları oradan yapıyorum, gelin tanış olalım. Instagram : hikayelerindeyasar

30.BÖLÜM "BİRLEŞMEK"

Herkese merhaba. Vize sınavlarım nedeniyle bir türlü bölüm yayımlayamadım, çok üzgünüm. Ama telafi niteliğinde bir bölümle geldim bence. Sınavlarım hala devam ediyor, o yüzden çok burayla ilgilenmeye vakit bulamasam da yorumlarınıza deli gibi hasret kaldım. Her birini okuyup aşırı mutlu oluyorum. Lütfen yazın.

Ve lütfen yıldız tuşuna basarak destek olun :)

Seviyoruum sizleri.

30.BÖLÜM "BİRLEŞMEK."

Zekeriyaköy'deki bu evde çok az zaman tüketmeme rağmen şu an geri döndüğümde içimin güvenle dolmasına engel olamadım. Sanki tüm hayatımı burada geçirmişçesine bir güvendi bu... Bahçedeki kış ayında olduğumuz için boş olan havuza, arkadaki yapraksız, kuru dallı ağaçlara çevirdim gözlerimi. Bu evde çok ağlamış, çok kendimi hırpalamıştım. Çok ezik hissettiğim günlerim vardı, belki bu yüzden bu evden gidersem kendi ayaklarımın üstünde duracağımı zannetmem. Sanki bu kapıdan çıkıp kendi hayatımı kursam daha güçlü bir kadına dönüşecektim, kendi ekonomi,k özgürlüğüne sahip kendi imkanlarıyla yaşayan kız. Bu evde kalmak benim için Kuvars'ın hizmetlisi olarak ondan para almam demekti, bu evin dışıysa bambaşka bir dünya... Ama bana bunu çok görmüşlerdi. Şimdi tüm savaşlarını kaybetmiş, silahsız bir askerdim. Bacaklarımda yürümeye mecal bile kalmamıştı, her nefes aldığımda kırık kaburga kemiklerim acıyla sızlıyorlardı, yüzüm derbeder haldeydi, kasıklarımın hemen üstünde büyük dikiş izleri vardı. Bir daha çocuğum olma imkanı bile alınmıştı benden. Daha önce hiç bu kadar kimsesiz hissetmemiştim... Daha önce hiç bu kadar eksik hissetmemiştim...

Ama bazen düştüğümüz çukurlar daha hızlı ayağa kalkmamız içindir. Hayat bu ya, bin kere düşeceksen bin birinci kez kalkacaksın ayağa, bir kez ağladıysan on kez güleceksin, ir kere yapamam dediysen yüz kez yaparım diyeceksin.

Onlar beni ezdiklerini, tükettiklerini zannederken ben aslında hiç olmadığım kadar güçlü kalkıyordum ayağa. Kendimi üzmemin, ezmememin artık yeri yoktu. Artık ayağımın altında ezdiğim acılar içinde kıvranan ruhum olmayacaktı, bana bunu yapanlar olacaktı. Öyle güçlü olacaktım ki, bir daha benden başka kimse beni üzemeyecekti. Kimsenin buna gücü yetmeyecekti.

Yemin ederim...

Benden başka kimse.

Ev... Yeniden bana kollarını açan evime hüznün dolu gözlerle baktım. Kuvars beni sımsıkı kollarının arasında tutarken yürüyemiyor olmama içimden küfrederek titreyen avuçlarımı sıkıca kenetledim. Korumalardan biri evin kapısını cebinden çıkardığı anahtarıyla açarken Merve'nin neden kapıyı açmadığını merak ederek Kuvars'a çevirdim bakışlarımı.

Benim ona bakmamla zaten beni izleyen yeşil gözleri kısıldı. "Hizmetli kız izinde. Evi kullanmıyoruz diye izin vermişim."

Boş bakışlarla başımı salladım, onaylarcasına. Açıkçası şu an Merve'nin ne kadar kötü göründüğümü söylemesine hiç ihtiyacım yoktu, o yüzden onu görmemek biraz da olsun bu gece için bana iyi gelecekti. Eski odamın olduğu yere Kuvars bakmaya bile tenezzül etmeden beni yukarı çıkardı, kendi odasına...

İtiraz etmedim, sadece onun beni bez bebekmişçesine ama sarsmadan, özenle taşıyışına ayak uydurdum, biraz da uykum geliyordu ama önce duş almak istiyordum. O korkunç günden bu yana on gün geçmişti ve ben yağlı saçlarımın ağırlığıyla berbat hissediyordum. Vücudum yara bere içindeydi ve su onları da temizlesin istiyordum.

Kuvars beni yatağa yatırıp ardından bana yangından sonra benim için ayarladığı odadaki giysi dolabından akşam için giyebileceğim rahat ve beni sıcak tutacak bir pelüş pijama getirdi.

"Saçlarım çok yağlanmış, duş almam gerekiyor."

Günler sonra Kuvars'la iletişim haline geçtiğim ilk cümle buydu ve ben yeniden bu cümleyi tekrarladım, suyun altında buruşmaya ve suyun akıp beni gevşetmesine ihtiyacım vardı.

Kuvars'ın yeşil gözleri tereddütle üzerimde gezindi, hala hastane önlüğüyleydin. Öyle apar topar gelmiştik ki... Zorlukla açabildiğim gözlerimi ondan kaçırırken tekrar *"Lütfen,"* diye rica ettim.

Başını salladı. "Sen nasıl istersen."

Duraksadı bana bakarken yorgun yeşil gözleri ışıklar saçtı. "Sen yeter ki benimle konuş."

Kuvars'ın parmakları hastane önlüğünün eteklerine giderken utançla gözlerimi kapattım.

"Ben yapsaydım."

"Cemre." Kuvars'ın beni uyaran sesi yanaklarımdaki kızılığımı daha da arttırdı. Ben buradan bir adım yürüyecek güce sahip bile değildim, doğrulurken kaburgalarımın ağrısından gözlerim doluyordu ve yardıma ihtiyacım vardı, böyle bir durumda Kuvars'ın beni kendi başıma banyoda bırakacağını düşünmek salaklıktan başka bir şey değildi.

Kuvars üzerimde kileri tamamen çıkarınca çıplak kalmaktan utanarak kollarımı göğüslerimde birleştirdim. Kuvars'ın dudakları yana kıvrılır gibi oldu, pis pis gülecekti utanmasa...

Tek kolumu göğüslerimde tutup diğer kolumla ona vurdum. Bu halime iyice gülüp eğilip saçlarımı öptü. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Tam bir pislikti. Şu an ona vurduğum her an kaburgalarım sızlamasa ona şiddet uygulamaktan asla çekinmezdim.

Suyu ayarlamak için kendi banyosuna gittikten sonra hızla geri geldi. "Gel bakalım," dedi beni yeniden hızla kucaklarken. O beni kollarının arasına aldığı her an yeniden o özlediğim güven duygusu beni sarıyormuş gibi hissediyordum. Bana çok iyi geliyordu.

Yine ben sanki tüy kadar hafifmişçesine bir rahatlıkla beni banyoya taşıdı. Uzun zaman sonra suya dokunmak öyle rahatlatıcı hissettirdi ki tebessüm ettim. Kuvars hızla eğilip yana kıvrılan dudaklarını öptü.

"Seni bir daha ağlarken görmemek için her şeyimi verebilirim. Hep gül, ne olursa olsun, hep gül."

Şaşkınlıkla ellerimi göğsüne koydum, başıma ne gelirse gelsin şu hayatta beni seven bir insanın olduğunu bilmek göğsümü huzurla doldurdu.

Kuvars'ın hızlı hızlı çarpan kalbini avuçlarımda hissettim, bir süre öylece kaldık, ikimizde bu anın içinde olduğumuza inanamıyor gibiydik.

"Ne olursa olsun bana bir daha bu korkuyu yaşatamazsın! Duyuyor musun?" Kuvars'ın öfkeli yeşil gözleri bana doğru yaklaşıırken nefesim

kesildi. "Seni kaybedeceğimi sandığım bir saniyeyi bile bana geçirtme bir daha."

Gözlerini yumdu. "Bir daha benimle iletişimini asla kesme."

Ellerim onu rahatlatmak ister gibi ensesine giderken Kuvars gözlerini açtı. "Duydun mu beni?" Emredercesine konuştu. "Asla."

"Bir daha asla."

Kuvars eğildi sertçe, sanki arkasını döndüğü an ondan kaçacakmışım gibi dudaklarını dudaklarıma yasladı. Elleri belimden destek alıp canımı acıtmayacağından emin olduktan sonra dilini ağzımın içine itti. Onu kaybedeceğimi düşündüğüm anlar gözlerimin önünden geçerken acıyla yüzümü buruşturdum, bir daha bana hiç kimsenin böyle bir zarar vermesine izin vermeyecektim. Artık yaşamak istediğim her şeyi yaşayacak hiçbir şeyi sonraya bırakmayacaktım, çünkü bazen insanın hayatında sonra olmayabiliyordu, bunu çok acı bir şekilde öğrenmiştim.

Kuvars'a doğru uzanmaktan kaburga kemiklerim birbirine geçmişçesine bir ağrı yapınca istemeye istemeye çektim dudaklarımı ondan. Bu hareket küvetteki suyun onun üzerine sıçramasına neden olurken Kuvars homurdanarak dudaklarıma baktı. Yaramaz çocuk gibi...

Kuvars üzerindeki tişörtü ıslandığı için çıkarıp kenardan aldığı şampuanını benim saçlarıma dökerken ses çıkarmadan onu izledim, o da zayıflamıştı benim gibi. Yorgun yüzü, uzamış saçları, sakalları... Onunda benim gibi şifa bulmaya ihtiyacı vardı.

Kendi şampuanı bol bol benim saçlarıma döktükten sonra yavaş yavaş şefkatli dokunuşlarla saçlarımı yıkadı. Banyoya yayılan şampuanın kokusu beni mayıştıırken benim tarakla pata küte daldığım saçlarıma böyle şefkat göstermesi çok hoşuma gitti.

Vücudumu yıkamaya geçtiğinde utançla titrememe engel olamadım, o vücudumdaki her bir morluğun üzerinden geçip öfkeyle küfrederken ben sadece en çıplak halime dokunuyor olmasına endişelenmekle meşguldüm.

Elleri göğüslerimin hemen üstüne geldiğinde onunda nefes alış verişinin hızlandığını fark ettim. Ama o çizgisini bozmadı, yaptığı işe odaklandı ve tüy gibi dokunuşlarla parmakları yaralarımın üzerine gitti.

"O piçleri geberteceğim."

Başımı kaldırıp onun öfkeli gözlerine baktım. *"Ne olacak şimdi onlara?"*

Kuvars sinirli bir nefes aldı. "Hapishanede erkek orospuları. Onlara orada kaldıkları günleri, geceleri zehir edeceğim. Yavaş yavaş acı çeke çeke ölecekler."

Ona bunu yapmamasını söylerdi büyük ihtimalle kazadan önceki Cemre. Ama şu an umurumda bile değildi, bana yaptıkları, söyledikleri her kelimenin acısı çıksın istiyordum.

"Hukuken ne olacak?"

"Öldürmeye teşebbüs, kasten yaralama, cebir ve tehdit suçlarından tabii ki müebbet hapis cezası alacaklar, senin de ifadenin alınması gerekiyor ama şimdilik bunun olmasını istemiyorum, daha iyileşmedin bile, yeniden hatırlayıp kötü etkilenmeni istemiyorum." Kuvars dudaklarını birbirine bastırdı. "Oradaki komşu kadınların da neler dediğini öğrendim. Suç duyurusunda bulundum, sekiz yıldan başlamak suretiyle sana yaptıkları için, yardım ve yataklık suçundan yargılanacaklar."

Ellerim küvetteki köpüklere giderken mutluluk içimde gezindi, huzurla kapattım gözlerimi. Keşke bu durumlar ben böyle bir pozisyona düşmeden gerçekleşebilseydi, keşke benim durumumdakiler son nefeslerini vermeden gerekli önlemler alınabilseydi, keşke hiçbir kadın sırf bu toplumun algısı yüzünden böyle iğrenç suçlamalar ve şiddetin boyunduruğunda olmasaydı. Ama olduğunda da en ağır suçu karşı tarafın almasını sağlayabilseydi. Ben umutluyum... Umarım yarınlar daha güzel olacak, iyi hukukçular, eğitilmiş bir toplumla böyle suça meyilli insanları eriteceğiz. En ağır cezaları almalarını, dışlanmalarını sağlayacağız. Eğitilebileni eğitmeye çalışarak belki de... Ama artık ben hiçbir kadın üzölsün, hiçbir çocuk şiddet mağduru olsun istemiyorum. Daha güçlü yarınlar istiyorum. Bu yüzden af yok, indirim yok. Olmamalı. Bu insanlar en ağır şekilde müeyyide uygulanmalı.

O yüzden mutlulukla iç geçirdim. Hak ettiklerini bulmuşlardı. Benden aldıklarını geri getiremezlerdi ama artık benden başkasına aynı şeyi yapmalarının mümkünü yoktu.

"Hepsinin ailesi seninle görüşmek, sana yalvarmak için hastanede kapıda bekledi ama ben böyle bir şeye izin vermedim. Sanki mümkünmüş gibi." Kuvars sinirle küfretti.

Kuvars'a başımı salladım, açıkçası arkalarında bırakacakları aileleri bile umurumda değildi, ben orada tek başıma nelerle uğraşmışım ve onlar göz göre göre benim ölümümü istemişlerdi, namussuz demişlerdi, sadece kendi ayaklarım üzerinde duruyorum diye... Her şeyi hak ediyorlardı, affetmeyecektim bu yüzden onları, asla.

Kuvars'ın getirdiği havluya sarılırken bir elimle de zar zor onun gözlerini kapatmama o pis pis gülse de onu umursamadım, hala utandığım bir noktaydı beni tamamen çıplak görmesi.

Onun havlusunun içine zar zor yerleşip ucunu bağlamaya çalışırken benim gözlerini bağlayan ellerimden kurtuldu ve beni kucakladı. Yeniden şefkatle saçlarımı kurutup taradıktan sonra kenarda benim için bıraktığı giysileri gösterdi.

Üzerimdeki havluyu çıkarmak için hareket ederken onun eline vurdum hızla.

"Bunu ben yapabilirim Kuvars."

Kuvars emin olamıyormuş gibi bir bana bir de üstümde ıskı sıkıya tuttuğum havluya baktı. "Emin misin?" diye ordu üstüne üstelik. Gülecek gibi oldum ama şimdi ciddiyetimi korumazsam o beni giydirebilirdi o yüzden kararlılığımı muhafaza etmeliydim.

Ciddiyetle Kuvars'ın gözlerine baktım.

"Tamam," dedi en sonunda. "Ama yardıma ihtiyacın olursa çağır beni."

Dudağımın içini ısıra ısıra ciddiyetle ona başımı salladım. Alt tarafı giyineceğim neden yardıma ihtiyacım olsun diyecektim ama sızlayan kaburga kemiklerim buna engel oldu.

Kuvars çıkar çıkmaz hızla üzerimdeki havluyu çıkardım, iç çamaşırlarımı zorlukla giyerken Kuvars'ın dantelli, siyah seçimine gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Peluş pijamalarımı da giyip en sonunda ağrıyan kaburga kemiklerimdeki sızıyı dindirmek için arkama yatağa yaslandım. Kuvars da bir dakika sonra içeri girdi zaten.

Elinde ağrı kesici paketlerim vardı, mutlulukla onlara bakarken kenardaki sudan bir bardak doldurup iki ilacı da dudaklarıma uzattı. İlaçları içtikten sonra suyu da onun elinden aldım.

"Daha iyi misin?"

Başımı salladım. *"Gelsene yanıma."*

Kuvars altındaki kot pantolonu çıkarıp yalnızca altındaki siyah baksırla kaldıktan sonra yanıma geldi, hemen yanıma uzanıp beni kollarının arasına canımı acıtmadan çekerken usul usul onun güvenli göğsüne ve güzel kokusuna sığındım.

"Çok yorgun görünüyorsun, hiç uyumadın mı?"

Ellerimi görebileceği bir mesafeye kaldırıp sorumu sorarken Kuvars'ın dudakları saçlarıma dokundu.

"Uyumak düşündüğüm son şey bile değildi, inan bana güzelim."

"Uyuman lazım ama, yemekte yemelisin, zayıflamışsın."

Kuvars saçlarımı öptü. "Sen düşünme bunları."

Uzun bir sessizliği tükettikten sonra ağır kesici tüm kaslarımı mayıştırdı, gözlerimi açtığımdan beri Kuvars'a yöneltmek istediğim o soru parmaklarımın arasından uyku ve uyanıklık halinde kaçtı.

"Benim şimdi bir daha hiç çocuğum olmayacak mı Kuvars?"

Kuvars uyanıktı ama cevap vermedi. Başımı kaldırdığımda gözlerini kapayıp benden içindekileri sakladığını gördüm. Acı dolu bir gülümsemeyle karnıma dokunup gözlerimi kapattım. Kuvars'ın ne yaptığını çok iyi biliyordum, sessizliği en iyi ben bilirdim. Sessizliğin aslında en büyük cevap olduğunu...

Ben cevabımı alırken tek damla gözyaşı dökmedim. Artık ağlayıp sızlanmanın sırası değildi, bir daha ayağa kalkmak istiyorsam vazgeçmeyi değil savaşmayı seçmeliydim.

Uyandığımda ağzımın içi kupkuruydu, başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu ve karnıma bıçak saplanıyormuş gibi sızlıyordu. Kuvars yanımda yatıyordu. Acıyla kendimi yatak başlığına doğru çekerken kenardan aldığım dün gece içtiğim ağır kesicileri ve suyu içtim. Suyu içerken dudağımdaki patlağa değdiği için daha çok canım yandı ve acıyla inledim.

Neyse ki Kuvars sesime uyanmadı, tuvalete gitmek için zorlukla vücudumu kaldırırken yatak başlığına tutunarak ayaklarımı yere bastım.

Bir adım... Zorlukla bir adım daha... Derin bir nefes... Bir adım... Güçlkle tutunmadan yürürken acı dolu bir nefes daha...

Yeniden düşmeyi beklerken canım acısa da yürümek beni biraz olsun kendime getirdi, zorlukla da olsa ebeveyn banyosundan içeri girdim.

Günler sonra ilk defa aynada kendi yüzümle göz göze geldim, tenim görünmüyordu bile. Bir gözüm kapanacak kadar şişmişti, gözaltılarım

mosmordu. Yüzümdeki kemikler bir şey yemediğim için içe doğru çökmüştü. Artık morluklar çürümüş, kötü bir sarı rengi almışlardı. Patlak dudaklarım, çizikler ve morluklarla dolu yüzüm... Öylesine kötü görünüyordum ki ben bile kendime bakmak istemedim.

Boynum bile mosmordu... Parmaklarım yavaşça gözüme doğru ilerledi. Dokunmamla yerimden sıçramam bir olurken acıyla içim yandı.

O sırada arkamdan bir el belimi kavradı ve ben daha fazla ayakta kalamayacağım için beni sımsıkı tuttu. Dayanak noktam oldu.

"Güzelim?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Ellerimi onun görebileceği bir açıda kaldırdım.

"Güzel değilim."

Aynadan gördüğüm kadarıyla Kuvars'ın kaşları çatıldı.

"Çok güzelsin, benim güzelimsin..."

"Değilim, şu halime bak."

Kuvars beni kendine çevirdi ve düşmemem için beni sımsıkı tutarken şişmiş, mosmor gözümün hemen üstünü öptü.

"Bakıyorum ve sadece âşık olduğum o güzel kadını görüyorum."

Ayaklarımın altından kayıp giden dünya durdu. Zaman durdu. Bütün acılar çekildi üstümüzden. Geçmişin tüm kötü anıları üzerimizden uzaklaşıp kaçtılar. Tarihin görüp görebileceği en kutlu zafer benim oldu sanki. Zaman aksa bir şey söyleyecek, bir hareket edecektim sanki de o ana zamk gibi işlenmiştik. Hayatımda ilk defa evet dedim o an sanırım, Cemre, en büyük hayallerinden biri az önce gerçeğe dönüştü.

"Âşık olduğun mu?"

"Evet," dedi Kuvars. "Aşığım sana kadın. Deli gibi hem de." Ben nefes almayı unuturken devam etti. "Daha önce sorduğunda söyleyemediğim, bu kelimeye bu kadar mesafeli olduğum için özür dilerim senden." Omuz silkti.

"Ne yapayım hiç sevgi nedir bilmedim ben, anlaması çok zor oldu."

Yeniden duraksadı.

"Seviyorum seni, her şeyden, herkesten daha çok seviyorum."

Devam etti.

"Tüm zaferlerimden, tüm hedeflerimden, tüm isteklerimden daha çok seviyorum."

Ağlamayacağıma yemin ettiğim gözyaşları mutluluk olarak aktı durduramadım ama bunlar iyiydi, bunlar yaralarımın üzerinden şifa olmak için geçip gidiyorlardı.

"Ben de... Çok..."

Sımsıkı sarıldım ona. Kalp atışlarımız birbirine çarptı. Hayatımın en güzel anının içindeydim.

Yüzüm yara bere içindeydi, kendimi zorladığım için belim deli gibi ağrıyordu ama çok mutluydum. İlk defa çok mutluydum.

Sarılmamız bitince Kuvars "Bir saniye," dedi. Ben ne olduğunu anlamazken beni orada bırakıp hızla içeri geçti, gardırobunda ceketlerinden bir tanesine uzandı. Ceketin cebinden ona lazım olan bir şeyi alıp yeniden yanıma geldiğinde yeşil gözleri heyecanla parlıyordu.

"Nasıl yapacağımı bilemiyorum," dedi.

Aman Allah'ım...

Hayır...

Üzerimde pijamalarım var, şimdi olamaz...

Olmamalı.

"Ama bütün bir hayatımda senin olman gerektiğini biliyorum. Bir daha beni bırakmana tahammül edemem."

Afallamış bir şekilde ona baktım. Şaşkınlıktan ölmek üzereydim.

"Hep benimle ol, olur mu? Evet biliyorum benim gibi bir adamla olmanı istemek bir bencillik, kabayım bir kere, hep istediğim olsun isterim, tahammülsüz bir insanım ama seni hep çok severim."

Kuvars elindeki kutuyu açtı.

"Seni öyle çok severim ki bıkarsın benden, gitmek istersin belki ama gidemeyeceğini bil, bundan sonra nereye dönersen dön ben olurum hayatında."

Kutunun içinde bir yüzük vardı.

Aman Allah'ım bu gerçekten oluyordu.

Gerçekten...

"Evlensene ya benimle," dedi bir çırpıda Kuvars. "Hem Cemre Demirhan çok daha güzel geliyor kulağa."

Şaşkınlıkla ona baktım, yüzük çok güzeldi, zarifti ve kuvars taşı kullanılmıştı. Nereye gidersen git hep yanıdayım demenin diğer bir yoluydu bu sanırım...

Ne diyeceğimi bilemedim, ne denirdi böyle bir şeye. Asla beklemiyordum.

Pijamalarımıydım.

23 yaşındaydım sadece.

Ve bir daha çocuğum olmayacaktı.

"Kuars biliyorsun benim çocuk sahibi olmam artık çok zor.Sana sahip olmayı istediğın aileyi veremeyebilirim."

Kuars'ın bakışları sertleşti. "Bu umurumda mı sanıyorsun?"

Mutluluk gözyaşlarım giderek arttı, onu kazanacak ne iyilik yapmıştım bilmiyordum ama iyi ki yapmıştım.

"Bende seni hep çok severim, söz veriyorum sana..."

Bakışları yeniden yumuşadı. "Bunu evet mi kabul etmem lazım?"

"Baştan söyleyeyim, kadınların erkeklerin soyadını almasını doğru bulmuyorum. Yani hep Cemre Erdem olarak kalacağım. O iş yaş yani."

Kuars onunla pazarlığıma gülecek gibi oldu. Ama ciddiyetini muhafaza etti zorlukla.

"Cemre Erdem Demirhan olsa? O da mı olmaz?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Mümkün değil."

"Peki," dedi. "Bunu bir cevap olarak kabul etmeli miyim?"

"Çok pişman olacağın anlar olabilir, baştan uyarayım, ben mızımız bir kızım, her filmi izlemem, her kitabı okumam, her yere gitmem. Bazen gün boyu somurtur dururum, bazen yerimde duramam. Her şeye var mısın?"

Kuars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Her şeyine varım!"

"Ben de varım o zaman, evet Kuars, evlenirim seninle ama haberin olsun üniversite sınavını kazanmadan olmaz haberin olsun."

Kuars yüzüğü parmağıma heyecanla taktıktan sonra beni sımsıkı sardı. Artık gerçekten benimdi. Kuars Demirhan benimdi.

Yatakta Kuars'ın kolları arasında bir elimde onun bana taktığı yüzükle sevinçle ağzımı kapatamazken sürekli gülmek, dans etmek istiyordum sadece.

Sabaha kadar onunla konuşmuştuk, hayatımın en güzel gecesi olurdu. Birleşmek... Bir olmak... İlk defa böyle hissediyordum, Kuars'la ben ilk defa bu kadar yakındık sanki... O ilk defa bana karşı hissettiği her şeyi açıkça söylemişti. İlk defa her şey mükemmeldi.

Sabaha doğru uyumak için beni yeniden kollarının arasına almıştı ama uyumam mümkün bile değildi, şu an kalbim damarlarıma güç pompalıyordu sanki.

Dudaklarımı ısıra ısıra yüzüğüme baktım yeniden, öyle güzeldi ki. Aşkım gerçekten gidip kuvars taşından yüzük yaptırmıştı. İnanamıyordum. Delinin tekiydi...

Eğildim ve onu uyandırmadan tekrar öptüm onu, yanaklarından, dudaklarından, hemen kalbinin üstünden...

Aylar önce bütün bu yaşadıklarım birer hayalken artık salt gerçeklerdi. Çok mutluydum ya... Çok.

Kapının çalma sesini duyana kadar Kuvars'ın yüzünde gezindi ellerim, onun her karesini ezberlemek istiyordum sadece.

Zilin sesini duyunca önce Kuvars'ı uyandırmak istedim ama çok yorulmuştu, ben hiç olmazsa günlerdir uyutuluyordum o ise günlerce uykusuzu, perişan bir halde beni beklemişti hastane köşelerinde. Bu yüzden ona kıyamayıp ben ayağa kalktım.

Zar zor yürüye yürüye odadan çıktım, düne göre daha iyi hissediyordum, çünkü damarlarımda bilinçsizce akan bir güç vardı.

Merdivenleri de inip nefes nefese bir şekilde kapıya ulaştığımda yavaşça kapının kolunu indirdim ve şaşkınlıkla gelen kişiye baktım.

Asla beklemediğim, benim unuttuğum, üzerine kara toprak attığım biriydi.

Sanki hayatımın bundan sonrasında hiç çıkmayacakmışçasına hissettiğim biriydi.

Korkuyla ona bakarken onunla son yaşadıklarımız gözümün önüne geldi.

Neden buradaydı anlam bile veremedim.

Uzun uzun benim yüzüme baktı.

"Merhaba Cemre."

O buradaydı, Eliza Demirhan gelmişti ve şimdi her zamanki mükemmel gülümsemesiyle bana bakıyordu.

Hala Instagram hesabımızı takip etmiyor musunuz, aşk olsun, tüm gönderilerimiz, duyurularımız oradan yapılıyor. Instagram: hikayelerindeyasar

Ve bölümle ilgili diğer duyuruları da kendi Wattpad profilimden yapıyorum, lütfen takip edin.

Ve yeni bölümde sizce neler olacak lütfen yazın :)

Hoşçakalın dostlarım :)

kuvars taşlı yüzük :) beğendiniz mii?

31.BÖLÜM "DAVET"

Çok yorum + Çok oy= Pazar yeni bölüm

31.BÖLÜM "DAVET"

Eliza'nın gülümsemesi hiç bozulmazken ben şaşkınlığı bolca soluyup öylece kalıverdim, kapının hemen gerisinde yere yığılacakmışım gibi hissediyordum, onunla ilgili tüm anıları raflayıp kaldırdığım zihnim alarmlar vermeye başlamıştı.

Çok değil daha bundan birkaç ay önce ben ve o çok iyi iki dosttuk, o ailesinin ölümünden sonra iyice sessizleşmişti ve sadece benimle paylaşırdı acısını tatlısını. Onun sayesinde üniversite sınavına hazırlanma şansı bulmuştum, onun sayesinde rahat bir işim olmuştu.

O ve ben haddim olmayarak söyleyebilirdim ki iki iyi dosttuk o zamanlar.

Öyle düşünüyordum, buna inanıyordum. Ama her şey ne kadar çabuk değişmişti öyle. Bir anda Eliza'nın gerçek dostu gelmişti ve beni evden göndermesini istemişti. O da aynen yapmıştı, dostluğumuzu, benimle beraber geçirdiği zamanları unutmuştu hemen.

Ne soğuk bir geceydi o gece... Cebimde beş para olmadan nasıl tir tir titrediğimi, dışarı da nasıl kalacağımı düşündüğümü hatırlıyordum. Bu yüzden Eliza'nın canını yakmak istemem, bir an olsun gönderilmek nasıl bir şey görsün istemem... Eliza'nın büyük sırrını Kuvars'ın katılmak zorunda olduğu bir davette öğrenmiştim. Kuvars'ın en büyük rakiplerinden biriyle ilişkisi vardı bu ilişkiyi Kuvars'a söylememek karşılığında gitmesini istemiştim.

Amacım sadece beni anlamasını sağlamaktır, neler hissettiğimi, nelerle mücadele ettiğimi... Ama işin boyutu çok değişmişti.

Şimdi karşımda bana gülümseyen bu gözlerin altında canımı yakmak için çırpınan o ruhu görüyordum.

Nitekim bir saniye sonra gülümseyen o yüz değişti, daha karanlık bir ruha ev sahipliği yapar oldu.

Buraya yeniden neden gelmişti, aramızda geçenleri, benim onu tehditle bu evden uzaklaştırdığımı Kuvars'a söyleyecek miydi?

"Nasılsın Cemre? Başına gelenleri duydum."

Ne diyeceğimi ne yapacağımı şaşırdım, bu ses tonunun altında açıkçası iyi niyet yoktu.

Başımı sallayabildim zar zor.

"Açıkçası üzüldüğümü söyleyemeyeceğim ama yine şanslısın. Nasıl bir şans varsa sende, yine dört ayağının üstüne düştün."

Hayatım boyunca belki de hiç çocuğum olamayacak cümlesiyle şanslısın cümlesi yan yana geldi. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim boş gözlerimi Eliza da sabitledim.

"Alt tarafı bu evin hizmetini gören bir alışanken abimi kafesleyen de sensin. şans gerçekten senden yana dönüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, her çekmecede duran not defterlerinden birini alıp içimden geçen her şeyi yazmak istemiyordum, bugün Kuvars'ın beni tamamen yanlış anlamasına mahal verebilecek bir olayın içinde olmak istemiyordum.

Ama aynı zamanda bir daha benimle kimsenin bu tonda bu şekilde konuşmasına izin vermemek, kendime haksızlık yapılmasını engellemek için söz vermiştim ben.

Arkamı döndüm ve evin her masasına bıraktığım ve Merve'nin kaldırmadığı not defterlerinden birini aldım. Avuçlarımın arasında sıkı sıkıya tuttuğum bu defter Eliza'nın da bakışlarını ilgi odağı haline getirdi.

"Ne istiyorsun?"

Sakinleşmek için derin nefesler alıp verirken yazabildiğim tek şey bu oldu. Eliza ona yazdığım yazıyı okur okumaz tekrar alaycı bir ifade takındı.

" Pardon unutmuşum bu eve girmeden önce senden izin almam lazımdı dimi?" Güldü. "Beni kendi evimden göndermiştin ya nasıl unuturum."

Boş bakışlarımı ona çevirdim. Ben sadece sinirliydim o gün ve ilk aklıma geleni uygulayıp onun beni anlamasını sağlamak istemiştim. Ama işin boyutunu çok irkinleştiriyordu şu an Eliza.

Artık susmak, oturmak istemiyordum, aynı şekilde karşılık verecektim. Benim hakkım bu değildi.

"Olur mu lütfen, ara ara gelmende bir sakınca yok. Seninle abini tamamen ayıracak değilim."

Yazdığım yazıyı okuduktan sonra yeniden bakışları sertleşti Eliza'nın.

"Neyine güveniyorsun Cemre bilmiyorum ama sen alt tarafı bu evin işlerini yapan bir kızsın. Abimin maaşlı çalışanısın, abim bu aranızdaki 'çekimden' kurtulduktan sonra evli evine köylü köyüne dönecek yine. Şu an kurduğun peri masalları bir bir başına yıkılacak hala farkında değilsin."

Ben yeniden kalemi avuçlarımda döndürmüştüm ki Kuvars'ın sesi aramıza girdi. "Eliza?"

"Merhaba abi."

Bizi duyup duymadığını kontrol etmek isteyince hızla arkamı döndüm ve ağırlı kaburga kemiklerim bu dönüşün verdiği acıyla beni iliklerime kadar sarstı.

"İyi misin sen, niye kalktın? Niye beni uyandırmıyorsun?" Kuvars endişeyle yanıma gelirken Eliza'nın bakışları da ok misali tenime saplandı.

İyiyim anlamında başımı sallarken Kuvars'ın beni sıkıca tutmak isteyen ellerini geri çevirdim, kalp atışlarım hızlı hızlı göğüs kafesimi delirken tedirginlikle Eliza'ya döndüm.

Şu an yapmış olduğum hatanın sonucunu daha net bir şekilde görüyordum.

Kuvars bana güveniyordu, hep güvenmişti. Bense o bana arkasını döndüğü ilk an kardeşini evinden göndermiş, üstelik onun en büyük rakibiyle onun arkasından bir ilişki yaşadığını Kuvars'a söylememiştim.

Kuvars bunu öğrendiğinde tek suçlu ben olacaktım.

"Sen niye geldin Eliza?" Kuvars Eliza'ya döndü.

Kuvars bunu öğrenmemeliydi.

Asla.

"Şirketimizin yıl dönümü kutlaması için birkaç mekân seçtim, onları görüşmeye geldim seninle."

Rahat bir nefes aldım. O da benim kadar olanları Kuvars'a anlatamazdı, anlattığı an kardeşini kaybederdi. Bu oyunda eşittik.

"Yıldönümü mü?" Kuvars saçlarını karıştırdı, uykulu gözleri ve buraya inerken öylesine geçirdiği eşofmanlarıyla öyle hoş görünüyordu ki, sadece onu izleyebildim.

Eliza başını salladı. "Unuttum deme, bu bizim PR çalışmalarımız için çok önemli."

Kuvars olumsuz anlamda başını sallarken sakallarını düzeltti. "Mümkün değil, Cemre-"

Kuvars benim durumumu söyleyecek olmalıydı ki Eliza hızla lafa girdi. "Zaten bir hafta sonra daha, Cemre o zamana kadar biraz daha toparlar bence. Bu yüzden bunu erteleyemeyiz. Şimdiden davetiyeler basıldı bile, çok saygın konuklarımız gelecek."

Kuvars'ın sıkıntılı nefesini duydum. "Sen ne ara böyle işle ilgilenir oldun?"

Eliza gülümsedi. "İşkoliğin kelime anlamısın ve bana bunu mu söylüyorsun?" İki kardeş sevgiyle birbirine bakarken karnıma giren yumruk yemişim gibi acı beni olduğum yere mıhladı.

Kuvars'ın gözleri bana döndü hemen sonra. "Yine de mümkün değil, Cemre-" Bu sefer elimle onu durduran bendim.

"Hiçbir şey olmaz, bende gelirim seninle, gerçekten benim yüzümden böyle bir geceyi ertelersen asıl üzülürüm."

Kuvars sıkıntıyla sakallarına dokundu yeniden.

"Yine de olmaz, dinlenmen lazım, öyle bir gecede olamazsın."

"Bak yürüyorum bile, bir haftaya dinlenirsem daha iyi hissederim gerçekten. Hem bende böyle bir geceye katılmayı çok istiyorum."

Kuvars benim heyecanlı gözlerime bakandı ama hala onun yeşillerinde gezinen soru işaretlerini görebiliyordum.

"Hadi abi ne var bu kadar düşünecek? Alt tarafı bir gece, birkaç saatçik. Ben gidip Sevil'e talimatları veriyorum bile!"

Kuvars tekrar bana baktı ve en sonunda omuzları çöktü. "Tamam."

"Süper o zaman, onayı aldığımıza göre ben sana mekân için opsiyonlarımı göstereyim."

Kuvars olumsuz anlamda başını salladı. "Onu Sevil'le halledersin sen. Gel biraz otur, sana verecek bir haberimiz var."

Kuvars belime dikkat ederek beni koltuğa oturturken Eliza ve Kuvars'ın da karşımda oturmalarını bekledim bir süre.

En sonunda havadan sudan bir sohbetin sonunda Kuvars lafa girdi.

"Cemre ve ben evleniyoruz."

Eliza'nın bakışları bana şaşkınlıkla çarparken onun gülümsemesinin aynısını taklit ederek sağ elimi havaya kaldırdım. Yüzüğüm onun gözleri önüne serilirken Eliza'nın dudaklarından küçük çaplı bir çığlık kaçtı.

Az önce benim bir hevesten ibaret olduğuma dair söylediği her sözü bu şekilde ona yedirmek bir an olsun içimdeki her hücreyi mutlu etti.

"Bu doğru mu? Gerçekten mi? Nasıl oldu? Ben anlamıyorum, ne ara?"

Kuvars tane tane durumu anlatırken sadece Eliza'ya bakıp gülümsememi korudum.

"Ben gitsem iyi olacak abi, bunu daha sonra uzun uzun konuşuruz, başka bir yerde başka zamanda..."

Kuvars Eliza'nın tepkisine ifadesiz bir yüzle karşılık verdi. Kardeşinin cümlelerinin altında yatan onaylamamayı çok iyi anlamıştı ve Eliza'nın tavırlarına karşılık öfkesini içine atıyordu.

Ben bundan asla gocunmadım. Eliza'nın onayına ihtiyacım yoktu ve sadece gidip dinlenmek istiyordum.

"Bende yukarı çıkayım."

Kuvars'ın desteğiyle oturduğum yerden kalktım.

"Ben senin ilaçlarını getirip geliyorum," dedi Kuvars. "Dinlen sen." Kuvars yeniden koltuğa oturmamı sağlarken Eliza'ya dönmeden hızlı adımlarla mutfığa geçti.

"Sen gerçekten düşündüğümünden de tehlikelisin," dedi hızla Eliza bana. "Gerçekten bunu nasıl başardığını aklım almıyor ama bunu bil ben daha son sözümü söylemedim. Bu evliliğin olmasına asla izin vermeyeceğim, abim senin gibi bir kızla asla evlenmeyecek."

Sinirlerimi bozmadan kenardaki not defterimi ve kalemimi aldım.

"Sakin ol Eliza. İstedğin düşünebilirsin ama seni ve güzel arkadaşın Tuğçe'yi mutlaka nikâhıma bekliyorum."

Eliza Kuvars gelmeden sinirli adımlarla evden çıkıp giderken sertçe kapıyı arkasından kapattı. Kapının çarpma sesi tüm evde yankılanırken sadece başımı koltuğa yasladım ve dinlenmek için gözlerimi kapadım.

Oturduğum koltukta uyku ve uyanıklık arasında giderken az önce aldığım ağrı kesiciler nedeniyle hızla mayıştım. Kuvars Eliza'nın hızla çarptığı kapının sesine içeri gelmemişi, şu an tek tahminim benim

yanımda kardeşiyle benim yüzümden kavga edip benim üzölmemi istemiyor olmasıydı.

Huzursuzdum. Gerçekten benim asla içinde olmamam gereken bir meselenin içerisinde oradan oraya öylece savruluyordum ve tek istediğim her şey açığa çıktığında benim nedenlerimin bir nebze olsun anlaşılmasıydı.

Uykumun içerisinde yine korkunç kâbuslarla dönüp dolaştım. Beni içine çeken koltuk mezarımmışçasına huzursuz ediyordu. O soğuk geceyi hatırlıyordum, annemin mezarının hemen yanında hiç durmadan akan kanımı... Adamların acımadan vurmalarını...

Korkuyla gözlerimi açarken yeniden evde olmak bir nebze olsun beni kendime getirdi. Terler içerisinde kalmıştım, göz kapaklarımla kenarında uykumda ağlamış olduğum için oluşan gözyaşları vardı, titreyen ellerimle sildim onları.

Salonda tek başımaydım, hala uyuduğum koltuktaydım ama Kuvars'ın eli değmiş olmalıydı ki, üstümü sıkıca örtmüştü, başımın altında da yumuşak bir yastık vardı.

Kaburgalarındaki ağrı iyice kendini belli ediyordu, yeniden ağrı kesici almaya ihtiyacım vardı.

Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırıp ayağa kalktım. Kuvars burada yoktu, yukarı da mıydı acaba?

Ağır adımlarla tutuna tutuna mutfığa yürüyebildim zorlukla, su ve ağrı kesiciden başka beni kurtarabilecek bir şey yoktu.

Mutfak kapısının pervazına tutunup içeri girdim ve onu gördüm. Kuvars üstsüz bir şekilde önündeki sebzeleri doğruyor ve onları çorba için olduğunu tahmin ettiğim bir tencereye atıyordu. Tişörtüne ne olduğunu merak ettim ama merakıma hemen cevap buldum, sanırım bu ikinci çorba denemişiydi ve ilk çorbayı dökmek zorunda kalınca tişörtüyle tezgâhı kurulamıştı. Gülecek gibi oldum ama ses çıkarıp onun dikkatini dağıtmak istemediğim için onu izledim sadece. Bir yandan telefonundan tarife bakıyor diğer yandan doğrama işlemine devam ediyordu, sanırım dolapta bulduğu her sebzeyi koymaya kararlıydı.

"Siktiğimin zencefiline bak, bir türlü doğranmıyor, kim alıyorsa bunları?"

Güldüm, bu sefer elimle dudaklarımı bastırmama rağmen epey bir güldüm ve kıkırtılarımı duydu Kuvars.

"Ne zaman uyandın sen?"

Cevap veremedim, cevap vermek yerine onun haline bakıp gülmek şu an için daha çok işime geliyordu.

"Sana çorba yapayım dedim." Kuvars'ın açıklamasına başımı salladım. "Gül sen gül," dedi hızla hala yana kıvrılan dudaklarıma. Ama beni kazadan sonra mutlu görmek sanırım onun da enerjisini yükseltmişti, heyecanlı bakışlarını gülen yüzümden bir an olsun ayırmıyordu.

"Mutfağı yine savaş alanına çevirmişsin."

Başını salladı. "Çorba yapmak dünyanın en zor şeyi olmalı."

Daha öncede benim için çorba yapmıştı ve o zamanki kendini beğenmişliğinden eser yoktu şimdi, sanırım bu sefer zor bir tarifti.

Ağır adımlarla yanına yürüdüm ve eğilip çorbaya baktım.

"Olmuş bu, bunları da içine atarsak tamam, yirmi dakikaya söndürürsün altını."

Kuvars başını salladı ve az önce doğradığı sebzeleri içine attı.

Yirmi dakika sonra benim tüm ısrarlarıma rağmen o çorbayı bana içirmek için çabalıyordu.

"Gerçekten Kuvars, hiç iştahım yok, sadece ilaç alsam yetecek, çok ağrım var."

"Mümkün değil. O ilaçları tok karnına alman lazım. Bu bitecek, Cemre."

Çorba dolu kaşığı zorlukla Kuvars ağzıma iterken dudaklarımı araladım ve izin verdim ona, tadı güzeldi ama şimdi gerçekten bir şey yemek istemiyordum.

"Biraz uyuyup uyansam sonra içerim belki, Kuvars lütfen zorlama."

Kuvars zorladı, midem ağrıyana kadar o sıcak çorbayı kaşık kaşık içirdi bana. Nihayet ondan sonra ağrı kesicimi ve suyum verdim.

"Şimdi uyuyabilirsin," dedi beni koltuktan kaldırıp kucağına alırken. Onun çıplak göğsüne sığındım, kokusu beni mest ederken birlikte yukarı çıktık ve beni yatağına, ya da artık yatağımıza yatırdı. Sıkı sıkı örttü üstümü.

"Sende gel." Onu kolundan tutarken bana karşı çıkmadı ve yanıma uzandı, uyudukça uyuyasım geliyordu ve biraz olsun onunda dinlenmesini istiyordum, sabahın erken saatlerindeydik daha. Ve o günlerce başımda beklemiş, hiç uyumamıştı, o kan sinmiş yeşil gözlerinin eskisi gibi dinç olmasını istiyordum.

"Davet ne zaman olacak?"

Kuvars'ın göğüs kafesi sıkıntılı bir nefesle şişti. "Bilmiyorum olup olmaması konusunda henüz kesin bir karar vermedim."

"Ama olmasının gerekli olduğunu söyledi Eliza."

"Evet reklam için iyi oluyor böyle davetler ama benim reklama ihtiyacım yok. Hem Eliza anlamaz bu işlerden ve sen bu haldeyken böyle bir gece düzenlemekle uğraşamam."

Parmaklarımı onun çıplak göğsünde gezdirdim.

"Beni düşünme, ben gerçekten iyi olabilirim o zaman. Gerçekten Kuvars, bende senin yanında olurum. Benim için böyle bir daveti ertelersen çok üzülürüm."

Kuvars hızlı hızlı hareket eden ellerimi öptü.

"Tamam, sen iyi ol yeter ki bakarız." Bende eğilip yanağını öptüm, onu hak edecek ne yapmıştım ben?

Beni yeniden göğsüne yatırdı, kaburga kemiklerime dikkat ederek sımsıkı sarıldı.

Onun kolları arasında uyurken hissettiğim güven paha biçilemezdi.

Hastaneden çıkışımdan beri günler geçmişti, şu an her şeyimle Kuvars ilgileniyordu, hem evden işleri yoluna koymaya çalışıyordu hem de istisnasız beni sımsıkı giydirip bana yemekler hazırlamaktan gocunmuyordu.

Merve de arada yardıma geliyordu ama Kuvars bir süre ben ve o kalalım istemişti, bu yüzden burada düzenli çalışmıyordu. Merve'nin de canına minnet gibi görünüyordu zaten, Yiğit'in evinde beraber kalıyorlardı. İlişkileri epey çabuk ilerlemişti. Merve'nin o huysuz, her şeye kızan agresif hallerinden geriye Mecnun'unu bekleyen Leyla kalmıştı geriye. Onlar için yalnızca mutluluk diliyordum.

Yiğit'te iyi bir çocuktı ve yakışıyorlardı açıkçası.

Eskisi gibi yürümeye başlar başlamaz ilk işim savcılığa gidip ifade vermek olmuştu. Savcı Başak Hanım, kadına şiddet konusunda asla taviz göstermeyen harika bir kadındı. Bana uykularımı haram eden bu erkek orospularının en büyük cezayı alacakları konusunda söz vermişti. Kuvars'ta aynı şekilde, hapishanede geçen her günlerinin onları ölümden beter ettiği konusun da teminat veriyordu bana ve açıkçası içim ancak böyle soğuyordu.

Kuvars'ın altından girip üstünden çıkmış ve en sonunda benim yüzümden yapacakları daveti ertelememelerini sağlamıştım. Tabii bundan bunu konuştuğum son günden bu yana epey hızlı bir şekilde iyileşmem de vardı, eskisi gibi hep uzanmak zorunda değildim, artık oturabiliyordum, doktorum ilaçların dozunu azaltmıştı ve beynim biraz olsun kimyasallardan arınmıştı.

Yine başka bir sabaha, gözlerimi Kuvars'ın yatağında, tamamen onun kokusu her yerime sinmiş bir vaziyette açtım. Bugün yapacak epey çok şeyim vardı, bunlardan ilki o şerefsizlerin ellerinden sağ kurtulan tek kedim Sarı'nın tedavisi bugün bitiyordu ve en nihayetinde onu yanıma alabilecektim. Bu sefer çok iyi bir sahip olacaktım, bir daha onu kimsenin incitmesine izin vermeyecektim, yalnızlığını giderecektim.

İkincisi hastaneye gitmekti, pansumanım değiştirilecekti ve doktorum gittikçe sertleşen yüz derimin deformasyonu için yeni bir tedaviye geçecekti, çünkü Kuvars'ın her gece üşenmeden sürdüğü merhemler asla işe yaramıyordu.

Oradan sonra da eve gelip gece için hazırlanmam gerekiyordu, Kuvars'ın hala şüpheleri olsa bile bu gece onun için orada olmam gerekiyordu. Ben gitmezsem onunda gidemeyeceğini biliyordum.

Kazadan sonra o da kâbuslar görüyordu çünkü. Uykusunda sımsıkı bana sarılıyordu, geçen gece uyanıp beni yanında bulamadığı için epey kızmıştı bana, bir daha beni kaybetmek istemiyordu.

Bende onu kaybetmek istemiyordum ve bir daha asla böyle bir şeyin yaşanmasına izin vermeyecektim.

Eskiye göre daha kötü görünmeme rağmen daha güçlü hissediyordum çünkü.

Kuvars yatakta yoktu, banyodan gelen su sesinden anladığım kadarıyla oradaydı. Kalçamda toplanan geceliği düzeltip panduflarımı giydim. Kuvars'ın yangından sonra benim için doldurduğu giyinme odasından giyiniyordum bir süredir ve orada açıkçası çok güzel parçalar olmasına rağmen hiç gece uyumak için mantıklı bir şey yoktu. Kuvars ne düşünerek sipariş ettirmişti bunları bilmiyordum ama şimdilik bunları giymekten başka şansım yoktu.

Ve hepsi açık saçık, küçücük şeylerdi.

Kuvars ama her gece farklı biriyle uyumamdan gayet mutlu görünüyordu.

Ayağa kalktım, her sabah kaburgalarımaya saplanan tanıdık ağrı artık kardeşim gibi olmuştu, o kadar tanıdıktı.

Ağrının geçmesi için bir süre hareketsiz bekledikten sonra yatağı toparladım ve Kuvars'a bakmak için banyoya gittim.

Tıraş oluyordu.

Banyonun içi onun tıraş losyonun güzel kokusuyla dolmuştu ve o çok odaklanmış görünüyordu. Gerçekten günlerdir tıraş olmamıştı ve sakalları epey uzamıştı.

Arkasında uzun uzun onu seyretmek yerine arkasından gidip beline sarıldım, onun bana hep yaptığı bir hareketti ve bende pekâlâ artık ona yapabiliyordum.

Kuvars beni yeni fark etti ve bana dönmek isterken tıraş makinasıyla yüzünü kesti.

"İyi misin?" Büyük büyük olmuş gözlerle endişeyle ona baktım, çok fazla kan akıyordu yüzünden.

Kuvars başını salladı. "Bir şey olmaz ondan."

"Olur mu? Yüzünü yıka, ben de gidip ecza dolabından yara bandı getireyim, çok kan akıyor."

Kuvars benim telaşla hareket ettirdiğim ellerimden neyi ne kadar anladı bilmiyorum ama ben çıkmak için hareket edince bu sefer o beni belimden yakaladı ve kendine çekti.

"Güzelim gerek yok. Ama öpersen geçer."

Göğsüne vurdum.

"Saçmalama."

Ama beni bırakmadı, tıraşını bitirip kanlı yüzünü yıkadı. Ama kesik yaradan tekrar sızdı kan.

Uzanıp elimle sildim o kanı.

"Bir şey olmaz, bu daha ne ki?"

Ben tedirginlikle ona bakarken "Tamam," dedi. "Bakma öyle, şimdi gidip yara bandı alacağım ve hallolacak, tamam mı?"

Küçük bir çocuğa teselli verir gibi anlatmasına gülmem gerekirken o tentürdiyot sürüp yara bandını takana kadar ona aynı bakışlarla bakmaya devam ettim.

Kuvars en sonunda tıraş losyonunu sürdürdü ve eğilip öptü beni.

"Bak bir şey yok." Bende endişemi kovup onun yara bandının tam üstünü öptüm, onun ufacıkta olsa yaralanmasını istemiyordum.

"Hadi," dedi Kuvars. "Sana kahvaltı hazırladım, sonra ilaçlarını içeceksin, hastaneye gideceğiz."

Sıkıntıyla bugünün temposuna ofladım.

Yemek yemek hala istemiyordum ve Kuvars beni buna zorluyordu.

"Kahvaltı mı hazırladın?"

"Evet, müstakbel karıma iyi bakmam lazım."

Âşık bakışlarla onu takip etmeden önce bende elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım ve üzerime bugün için siyah, uzun, triko bir elbise giydim.

Giyinmek hala beni çok zorluyordu, karnımdaki pansuman çok büyüktü ve her doğrulduğumda canımı yakıyordu, kaburga kemiklerim ve hala mosmor, dokununca acıyan yaralarımından bahsetmek bile istemiyordum.

Kuvars'ın zorla her bulduğunu ağzıma tıkmasından sonra ilk olarak veterinerlere geçtik. Sarı da aynı benim gibi, iyice zayıflamıştı, kemikleri görünüyordu. Bir ameliyat atlatmıştı ve şu an durumu iyi olmasına rağmen çok agresifti. Kuvars onu tutmak için uzanınca Kuvars'ın kolunu daha yeni yeni oluşan patileriyle çizmeye çalışmıştı.

Onu kedi taşıma kafesine koymaları için epey bir süre geçtikten sonra vicdan azabıyla arabada kucağıma aldım, onları yanıma almasaydım şimdi belki de sonları böyle olmayacaktı. Kardeşleri yaşayacaktı ve Sarı böyle saldırganlaşmayacaktı.

Onun neler hissettiğini çok iyi anlayarak sadece durdum ve taşıma kafesinin demirlerine nasıl asıldığını izledim uzun uzun.

Hemşire pansumanımı değiştirdikten sonra Kuvars'la beraber bu sefer cildiye doktoruna geçtik. Önce vücudumdaki morlukları kontrol etti, ardından yüzümdeki sertleşmiş, kahverengi kabuklara baktı.

"Maalesef, bu çene ve yanaklarındaki izler kalıcı görünüyor, merhemlerin işe yaramamasının sebebi bu. Estetik cerrahi gerekiyor ya da lazer tedavisi izlerin silinmesi için. Ama bu da uzun bir yöntem tabii."

Çirkin.

Çirkin.

Acımasız iç sesimi susturmaya çalışırken ağlamamak için direnen titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım, yaşıyordum, yüzümde kalan izler bundan önemli değildi.

Yaşıyorum...

Yaşıyorum...

Hiçbir şey bundan önemli değil...

Yeniden Kuvars'la gerisin geri hastane koridorunu yürürken Kuvars belimi sımsıkı tutuyordu, sanki ondan ayrılısam kaybolacakmışım gibi verdiği bu tepkiye sadece dudak bükmeyle yetindim.

"Bunun için kendini üzmeyeceksin değil mi?" Eğildi ve kahverengi kabuklar bağlamış yaralarımın üstünü örttü. "Sen hala benim güzelimsini öyle güzelsin ki..." Tekrar öptü. "Sana bakmak bile benim gibi bir adam için günah olmalı."

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Önemli olan sensin, hiçbir şey senden önemli değil, izleri sildirmek istiyorsan sildirirsin ama bunu asla unutma, önemli olan sadece sensin."

Tekrar başımı salladım, biraz durmaya, dinlenmeye ihtiyacım vardı ama benim. Her şey üst üste geliyordu. Yine de o haklıydı, yaşıyordum ve bundan önemli değildi hiçbir şey.

Eskisi gibi kendimi en ufak bir şeyde üzüp eksik görmek istemiyordum ben...

Kuvars eve gelince ilk olarak Sarı'ya aldığımız mamaları verdi ve onu özgürlüğüne kavuşturdu, kafesten çıkınca biraz daha sakinledi Sarı ve sıcak yerinde öylece uyuyakaldı.

Uzun uzun pişman gözlerle onu izleyip Sarı tüylerini sevdim.

"İlaç vaktin geldi Cemre." Kuvars'ın sesiyle Sarı'nın yanından kalktım. Yeniden birlikte Kuvars'ın hazırladığı sandviçleri yedik ve ben ilaçlarımı içtim.

"Gece için hazırlanmam lazım," dedim hızla ilaçlardan sonra. Saat öğlen dörde denk geliyordu ve şimdi duş, kıyafet seçimi, saç, makyaj ancak biterdi.

"Benimde birkaç Skype görüşmesi yapmam lazım. Sonra beraber geçeriz. Sen iyi olduğundan emin misin, gitmek istemezsen hala iptal edebilirim."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "*Çok çok daha iyiyim.*"

Yüzümdeki izlerin kalıcı olduğunu öğrendikten sonra hissettiğim boşluğu bastırmaya çalıştım. O beni üzgün gördükçe üzülyordu, benim şu an ikimiz içinde mutlu olmaya ve bu gece insanlara Kuvars'ın evleneceği kadını göstermeye ihtiyacım vardı.

"Bir duş almam lazım sadece, sonra bir kıyafet sececeğim bu kadar. Benim için lütfen endişelenme Kuvars."

"Sana yardım edeyim," dedi Kuvars.

"Gerek yok." Utançla yanaklarım yandı, en son bana duş aldırđıđı an hala her hatırladığımda utancımı on katına çıkarıyordu.

"Cemre." Kuvars'ın uyaran ses tonuyla el mecbur kabul etmek zorunda kalırken beraber odaya çıktık, yüzüm deli gibi yanıyordu.

Önce toplu saçlarımı açtım, ardından pansumanıma dikkat ederek üstümü çıkardım ve Kuvars'ın bakışlarından utanarak ve kaburgalarımı zorlama pahasına koşarak banyoya girdim. İ çamaşırlarım hala benimleydi.

Kuvars arkamdan yavaş adımlarla gelirken yüzünde kahkahasını bastırmakta zorlanıyormuşçasına bir ifade vardı.

O gelene kadar suyu açtım ve kenardaki banyo köpüğü paketinin tamamını küvete boşalttım.

"Üzerindekilerle rahat edebilecek misin?" Hızlı hızlı başımı salladım.

Kuvars'ın i çamaşırlarımı kastettiğini anlayıp hızla başımı salladım ve küvette pansumanıma su gelmemesine dikkat edecek şekilde bacaklarımı köpüğe sokarak oturdum.

Kuvars incitmekten korkarak nazik parmaklarıyla saçlarımı ıslattı ve kendi şampuanını benim saçlarıma yedirdi.

Onun elleri arasında gevşerken bir süre hiçbir şey yapamadım sadece kendimi ona teslim ettim.

Beni bir bebekmişim gibi güzel güzel pansumanıma ve yaralarım dikkat ederek yıkadı ve en sonunda kendi havlusuyla kuruladı, morluklarımın üzerinden geçtiği her defasında olduğu gibi o şerefsizlere bir yığın küfretti.

Duştan sonra saçlarımı kurutup üzerime rahat edebileceğim bir iki kıyafet verdi.

"Tamam, yeter artık, bundan sonrasını ben halledebilirim."

Kuvars bundan emin olamıyormuş gibi bir süre düşündükten sonra başıyla beni onayladı. "Tamam ben de birkaç Skype görüşmesi yapacağım, çalışma odamdayım, ihtiyacın olursa beni çağır."

Başımı salladım ve az önce büyük bir özenle yıkayıp kuruladığı saçları ve alnımı öptü Kuvars ve benden ayrıldı.

Bende ağır adımlarla akşam için hazırlanmak için giyinme odasına çıktım.

Kuvars'ın görüşmelerini yaptıktan sonra bir duş alıp smokinini giydikten sonra onun harika görüneceğine şüphem yoktu ve bu gece onun yanına yakışmak istiyordum.

Normalde olsa onun bana aldığı bu elbiselerden birini giymezdim ama şu an kıyafetlerim o korkunç olayların yaşandığı evde kalmıştı ve hiçbirisi böyle bir gece için uygun değildi. Üstelik paramda yoktu ve yeni bir kıyafet alamazdım. O yüzden bu giyinme odasındaki kıyafetlerden birini giymem lazımdı.

Elbiselere kısaca göz attım. Hepsi pahalı markalar ve özel tasarımlardı. Vücudum morluklarla dolu olduğu için önce uzun, kapalı elbiselere baktım ama bunlar o kadar sıradan ve günlük parçalardı ki bunları es geçip diğer tasarımlara baktım.

En sonunda gözüme kırmızı renkli bir elbise çarptı. O kadar güzel görünüyordu ki kim içine girse onu mükemmel bir kadına dönüştüreceğinden şüphe yoktu.

Çok düşünmeden bu elbisede karar kıldım.

Dolaptan seçip aldığım kırmızı, mini, straplez elbiseyi çekip çıkarırken dudağımı ısırmadan edemedim. Benim tarzım bir elbise değildi, hiçbir zaman olmamıştı ama şimdi avuçlarımın arasındaydı. Bugün bu elbiseyi giyip insanlara kim olduğumu göstermek istiyordum, alkışlanan, beğenilen o kız olmak istiyordum. Kuvars'ın nişanlısı olarak katılacağım ilk daveti ve en iyi şekilde olmalıydım.

Üzerimdeki peluş pijamalarımın ağrıyan kaburgalarım yüzünden biraz zor kurtulurken aynadan çıplak vücuduma baktım. Her yer morluklar, ezikler ve kara yara lekeleriyle doluydu. Bu elbiseyi giyecektim gitmesine ama vücudumdaki ve hatta yüzümdeki bu koca lekeleri nasıl kapatacaktım?

İnatla giyinme odasının çekmecelerini karıştırdım. Burada makyaj malzemeleri de vardı. Epey kaliteli fondötenleri ve kapatıcıları elime alırken tedirginlikle vücuduma baktım. Becerebilecek miydim?

Saçlarımı sıkı bir topuz yapıp zorlukla kenardaki pufun üzerine oturdum. Bu elbisenin içerisine girsem bile bu gece epey ağır çekecektim.

Ama gitmeyi çok istiyordum, bu Kuvars'la ilişkimize isim koyduktan sonra ilk katıldığım davet olacaktı, bunun yanı sıra Kuvars için çok

önemli bir geceydi. Onu yalnız bırakamazdım.

Bulduğum kapatıcıları önce bacağıma uyguladım, maalesef birkaç kat sürmeme rağmen hala morluklar belli belirsiz kendini belli ediyordu. Fondöteni de tenimden iki ton daha koyu seçip son kez sürdükten sonra başarıyla gülümsedim. Göğüslerimdeki morluklar bacaklarımdakilere nazaran daha çabuk geçerken kalıcı olması için bir kat daha uyguladım.

Elbiseyi giymeden önce vücuduma kalıcı olması için sprey sıkıp bornozumu giydim. Bu sefer yüzüm için aynanın karşısına geçtim. Yüzümdeki izlerin kalıcı olabileceğini öğrenmişim dün ve çok üzgündüm. Hayatım boyunca yaşadıklarımı unutmama imkan yoktu artık, izleri hep kendini gösterecekti.

Üzülerek bol bol fondöteni yüzüme yedirdim, ardından kapatıcıyla hala duran morluklardan geçerken aynadaki yıkılmış küçük kız çocuğunun ellerinden tuttum.

Çirkin.

Çirkinsin sen.

Bu sesleri bastırmak için gözlerimi kapadım, artık kendime haksızlık etmek kendimi mutsuz etmek istemiyordum. Hayata çok zor tutunmuştum.

Bir daha yaşamak için şansım olmayabilirdi, beş dakika sonra ölmeyeceğimizin garantisi yokken kendimi üzerek, hırpalayarak yaşayamazdım.

Seslere kulaklarımı kapadım. Yüzümdeki ten makyajını kapattıktan sonra Kuvars'ın her şeyi düşünüp aldırıldığı malzemelere gülümseyerek çeşit çeşit rujların içinde kırmızı olanı çekip aldım. Dudaklarıma ruju yedirdikten sonra ilk defa bu denli yaptığım cüretkâr makyaja baktım.

Siyah ince bir eyeliner da çektikten sonra yüzümü bitirdim.

Gerçekten her şey tamam görünüyordu, başarmış ve vücudumdaki morlukları saklamayı başarmıştım.

Merve'nin odasında bulunan maşasını da bir seferlik kullanmak için aldıktan sonra saçımı tarayıp kalın tutamlara ayırdım. Bu tutamları şekillendirip iri dalgaları da bir kere taradım. Tamamen hazır olduktan sonra yeniden yukarı giyinme odama çıktım, askılıkta duran elbiseyi bu sefer çekip çıkarırken heyecanlıydım.

Bornozumun kuşağını açıp iç çamaşırlarımdan kurtuldum. Kırmızı straplez elbiseyi üzerime geçirdikten sonra omuzlarıma dökülen

saçlarımı da arkaya aldım. Yandaki fermuarı kapatmak için uzanırken arkamda sırtıma değen nefesi hissettim.

Kokusundan kim olduğunu hemen tanıdım.

Kuvars Demirhan...

"Merhaba güzelim."

Tek eliyle benim uzanıp kaparken zorlandığım elbisenin fermuarını kapattı.

Ona doğru dönerken yeşil gözleri beni süzdü. Bakışları alev alev tenimde gezinirken ne diyeceğimi bilemedim.

Üzerimdeki elbisenin açıklığından sızan göğüs dekolteme, üzerimdeki kırmızı elbiseye, kırmızı dudaklarıma ve dalgalı saçlarıma baktı. Sabah daha mosmor yüzlü, çökük ve yıkık bir haldeydim.

"Sen-" dedi bocalarken.

Gülümsedim.

"Fondöten ve biraz kapatıcı sürdüm sadece. Akşam için güzel olmak istedim."

Kuvars dudaklarıma doğru eğildi, gözleri iki de bir göğüslerime kayarken hayranlıkla beni süzdü.

"Sen zaten çok güzelsin."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan onun dudakları benim dudaklarımı sertçe buldu, onun ensesine zorlukla tutundum.

Kırmızı rujum tamamen dağılana kadar Kuvars beni öptü.

Nefes nefese kalmış bir şekilde benden ayrılırken dudaklarımın rengi onun dudaklarına bulaşmıştır, hatta biraz çenesine bile kaymıştı.

Gülerek elimle onun dudaklarını ve çenesini temizlerken Kuvars homurdandı.

Tekrar dudaklarıma uzanmak için harekete geçerken hafif bir şekilde omzuna vurdum.

"Tüm rujumu yedin Kuvars."

Bana aldırmadı ve dudaklarımı işgal etmeye devam etti.

Benim de buna itirazım yoktu zaten.

Kuvars'ın elimi sımsıkı tutan parmaklarının arasında hissettiğim güvene rağmen her saniye patlayan flash ışıkları gergin hissetmeme neden oluyordu. Kuvars kendi sürdüğü arabayı otelin önünde durdururken orada bekleyen valelerden biri aceleyle bulunduğum tarafın kapısını açtı.

Kuvars'la parmaklarımız ayrılırken derin bir nefes ciğerlerime doldurdum ve ince topuklu ayakkabımın üzerinde sağlam basmaya çalışarak durdum.

Burası basın mensubu insanlarla doluydu, tüm kameralar Kuvars'ın yanında duran bana çevrilirken tüm flashlar yüzümde patladı.

"Efendim kız arkadaşınızla mı davete geldiniz?"

Mikrofanlar Kuvars'a döndü. Kuvars iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp tekrar ellerimi büyük ve güvenli ellerinin arasına aldı. Bu sefer mikrofonlar ikimizin ortasında duruyordu ve kameraların tek odağı bizdik.

"Kız arkadaşınızı bizimle tanıştıracak mısınız Kuvars Bey?"

Kuvars üzerine giydiği siyah smokini ile bir mükemmel görünüyordu. Onun o güzel yeşil gözlerinin ilgi odağının sadece ben olduğunu bilmek gururumu okşuyordu.

"Nişanlım Cemre," diye takdim etti beni Kuvars hızla. Sesindeki o güçlü, hisli ifade kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Efendim düğün ne zaman? Daha önce yanınızda hiç görmemiştik hanımefendiyi."

Kuvars beni belimden tutup yönlendirirken "Hava soğuk, içeri geçelim," dedi. Ben başımı sallarken son kez ısrarla hala bizi çeken ve cevap bekleyen basın mensuplarına döndü.

"Düğünümüz bu yaz olacak."

Şaşkınlıkla Kuvars'a baktım. Beni içeri yönlendirirken bir tepki verip basına malzeme olmamak için tüm mimiklerimi kontrol ettim.

Kabanlarımızı içeriye girdiğimiz gibi görevliler aldı, Kuvars'ın kabanını ondan olan genç kızın kaçamak bakışlarla üstümdeki kıyafeti süzdüğünü görebiliyordum. Ona aldırmadan Kuvars'a döndüm.

"Yaza düğün mü benim neden bundan haberim yok."

Kuvars pis güldü.

"Üniversite sınavını kazanınca demiştin bu da yaza tekabül ediyor."

Ellerim titredi, üniversiteye gitmek şu an için umutsuz görünüyordu. Çok zaman kaybetmişim yapabileceğime dair tüm inancım kaybolmuştu.

"Kazanamazsam ne olacak? Keşke öyle söylemeseydin."

Kuvars umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Kazanmaya bak yoksa üniversite sınavını falan beklemem kaçırırım seni."

Sadece güldüm.

" Onu da beklerim senden."

Kuvars'ın dudakları kıvrıldı."Ciddiyim ben."

Gözlerimi devirdim.

"Kuvars Bey hoş geldiniz." Kuvars'ın asistanı Sevil büyük bir saygıyla Kuvars'ı karşıladı.

Kuvars sadece başını salladı olumlu anlamda. "Herkes geldi mi?"

Bu sefer Sevil başını salladı.

"Evet efendim, tüm müşterileriniz, ortaklarınız burada." Sevil devam etti. "Aytekin ve Seyfi Bey de burada."

Kuvars yeniden Sevil'i onayladı. Bundan sonrası tam bir curcunaydı.

Kuvars içeri girdiği gibi herkes onu selamlamak için birbiriyle yarışmaya başladı. Kuvars beni nişanlısı olarak takdim ettikten sonra kaç kişiyle el tokalaşmıştım sayamamıştım.

Gerçekten Kuvars çok önemli biriydi, insanlar onun ağzından çıkacak en ufak şeye merakla bakıyor ve dinliyorlardı.

"Hayırlısı olsun kardeşim, hiç haber vermiyorsun nişanlandığını." Kuvars'ın yaşlarında esmer bir adam yanımıza yaklaştığında Kuvars onu saran çemberden sıyrıldı ve onda nadiren görülen bir samimiyetle sarıldı.

Birbirinden ayrıldıklarında sarışın başka bir adam daha geldi yanlarına.

"Oo, bensiz ha?"

"Gel gel, bir sen eksiktin zaten." Kuvars bunu yeni gelen sarışın adama söyledikten sonra tokalaştılar gülererek.

"Kardeşim nişanlanmışsın söylemiyorsun, bir haber de vermiyorsun." Sarışın adam bakışlarını bana çevirdi.

"Merhaba yenge, ben Seyfi Başoğlu. Kuvars'ın üniversiteden arkadaşayım." Gülümseyerek el sıkıştım.

"Ben de Aytekin Şahiner. Kuvars'ın iş ortaklarından biriyim." Başımı salladım ve onunla da tokalaştım.

"Yengecim, Allah aşkına sen bu işkolik, işten başka gözü bir şey görmeyen çocuğu nasıl tavladın çok merak ediyoruz." Aytekin'in sorusu beni güldürürken Kuvars homurdandı.

"Siktir git lan."

"Bak giderim üzülürsün."

Aytekin tekrar sordu. "Valla merakla cevabı bekliyoruz yenge."

Bunun üzerine Seyfi cevapladı Aytekin'i. "Ne sanıyorsun lan, bu çocuk Mecnun'a dönmüştü, içip içip mekânlara gidiyordu. En son ben ne zaman geldim Türkiye'ye, heh, 2019 Ekim miydi, o zaman sanırım bizim işkolik Kuvars'ın gözünü Cemre yüzünden iş görmüyordu."

Aytekin şaşkınlıkla Seyfi'ye bakarken ben olduğum yere çivilendim. 2019 Ekim mi demişti o? 2019 Ekim yaklaşık olarak Kuvars'la ilk defa sınırları aştığımız o güne denk geliyordu. Kuvars bir gece öylesine kör kütük sarhoş gelmişti ki eve, onu odasına taşımıştım, bana her yerde beni gördüğünü söylemişti, benim o olduğumu...

Ben sarhoşluğuna vermiştim, saçmaladığımı düşünüyordum. Onunla daha önce iletişim kurmamıştık ki böyle...

Beni seviyor muydu? Ta o zamandan beri beni seviyor muydu?

Benim için mi içiyordu o zamanlar?

Kuvars, Aytekin ve Seyfi üçü benim içine girdiğim bilinmezlikten habersiz sohbete dalarlarken onların üniversite zamanından kalma arkadaşlık muhabbetlerini dinleyemedim.

Kafam bulanıktı ve hala beynim yanlış anladığımı bunun böyle olamayacağını söylüyordu.

"Bu adamı da mı davet ettin?" Seyfi'nin Kuvars'a yönelik sorusuna karşılık dikkatim dağılırken onun sinirle gösterdiği yöne döndüm ve Keskiner ailesini gördüm. Daha önceki davette tanıştığım Haldun Keskiner en baştaydı. Onun Kuvars'ın en büyük rakip şirketlerinden birinin sahibi olduğunu biliyordum ama buraya gelme sebebini anlamıştım. O Kuvars'ı davet ettiğinde de Kuvars gitmişti ve şimdi bu da iade-i ziyarette.

Haldun Bey ve yanında Eliza'nın ilişkisinin olduğu Kılıç ve yanında başka bir adam buraya doğru ilerlediler.

"Hoş geldiniz." Kuvars'ın sesinin altındaki tüm soğukluğa rağmen Haldun Bey gülümsemesini korudu.

"Hoş bulduk, tebrik ederiz." Kuvars her biriyle tokalaştıktan sonra Haldun Bey bana doğru döndü.

"Seni de yeniden görmek çok hoş Cemre." Başımı salladım ve aynı mesafeli gülümsemeyle ona baktım. Üç kişilik bir ailelerdi, Haldun Bey'in sadece iki oğlu vardı ve kontrol manyağı biri gibi görünüyordu.

"Haldun Bey hala çakı gibi görünüyorsunuz." Gergin ortamı konuşmasıyla dağıtan Seyfi oldu. Ama hemen ardından bunu

düşündüğüme pişman oldum. "Artık torun sevip emekli olmanın vakti gelmedi mi?"

Haldun Bey gülümsemesini koruyarak iki oğluna baktı, biri Kılıç diğeri de az önce kendini tanıtan Ali'ydi.

"Benim haytaların o taraklarda çok bezi yok ama bakalım, hayırlısı."

"O zaman sonra görüşürüz," dedi Haldun Bey ve ona eşlik eden Sevil'in arkasından oğullarıyla beraber gittiler. Kılıç'ı görmek aklıma Eliza'yı getirdi, o hala gelmemişti. Neredeydi?

"Yaşlı kurt yemin ederim, bir yalpalasan saldırmak için hazır bekliyor." Aytekin homurdanırken Kuvars Haldun Bey umurunda bile değilmiş gibi bana döndü.

"Sen yoruldu mu? Çok ayakta kaldın, gel biraz otur, dinlen."

Başımı olumsuz anlamda salladım. *"İyiym ben."* Sadece az önce öğrendiklerim için şaşkınım.

"Herkes merhaba." Eliza saks mavisini, uzun elbisesinin içerisinde mükemmel görünürken herkese gülümsedi.

Eliza'nın da gelmesiyle muhabbet uzadıkça uzadı, Kuvars her beş saniyede bir birine selam veriyor, beni onlarla tanıştıırıyordu ve artık gülümsemekten çene kaslarım yorulmuştu.

Lavaboya gittiğim bir an hakkımda konuşulduğunu bile duymuş, popülerliğime şaşırmıştım, alt tarafı öylesine bir kızdım, benden çok daha şık bir sürü insan vardı ama sadece Kuvars'ın nişanlısı olduğum için insanlar en ufak detayına kadar tavırlarımla, giyinişimle, hiç konuşmayışım ile ilgili yorumlar yapıyorlardı.

Hatta en güldüğüm olay, bir iş adamının eşinin tanışmak için beni masalarına çekmeleri ve yüzüğüm hakkında yorum yapmaları olmuştu. Saçma bir şekilde yüzüğün neden böyle olduğunu, kaç karat büyüklüğünde elmas olmamasını sorguluyorlardı.

Kuvars yeniden yanıma geldiğinde yorgunluktan ölüyor gibi hissediyordum, salona girdiğimde çok hoşlandığım ünlü bir piyanistin çaldığı besteleri bil artık gürültü gibi geliyordu ve sadece gidip kalın yorganların altında dinlenmek ve uyumak istiyordum.

"Yoruldu mu güzelim?" Kuvars beni belimden tutarken başımı olumsuz anlamda salladım. Ne kadar yorulsam da onun gecesini mahvetmek istemiyordum. Zaten onun bana bu soruyu bininci soruşu falan olmalıydı bu.

"Şimdi son konuşmamı yapacağım. Ardından eve gideceğiz hemen, çok yordum bu gece seni. Dinlenmen lazım."

Onu reddetmek için eline uzandım ama beni dinlemedi.

Müzik dururken Kuvars sahnedeki kürsüye çıktı. Konuşmasına başlamadan önce ceketinin önünü ilikledi.

Oturduğum masada yanımda sadece Aytekin vardı. Kuvars konuşmasına başlamadan önce "Onunla olduğun için mutluyum," dedi.

Kuvars'tan gözlerimi ayırmadan Aytekin'i dinledim. "Onu ortaokul zamanlarımdan beri tanıyorum, neredeyse çocukluk arkadaşınız, hayatta sahip olduğu her şeyi dişiyle tırnağıyla kazıya kazıya yaptı."

Hiçbir şey anlamadım, benim bildiğim Kuvars zaten çok iyi bir aileden geliyordu ve babasının işini devam ettiriyordu.

Kuvars konuşmasına başladı. "Değerli misafirlerim, bugün zahmet edip şirketimizin yıldönümünü kutladığımız etkinliğimize katıldığınız için her birinize teşekkür ediyorum."

Aytekin kulağıma sessizce konuştu. "Çok yaralı ve güven problemi olan biri aslında. Hep mesafeliydi insanlara karşı. Seni sevmesinin en büyük nedeni sende kendini görüyor Cemre. Senin hırsın, azmin, ayakta durma çaban... Onun hep yanında olmasam bile sana karşı hissettiklerini biliyorum. Senin için kaç gece içti, kaç gece seni unutmaya çalıştı, kaç gece tekrar sana çıktı."

Şaşkınlık yeniden tüm hücrelerimde gezindi.

"Şu an işlerim İstanbul'da, daha çok görüşeceğiz ama sana sadece şu kadarını söyleyeyim, şu an karşında duran bu adam hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Öğren onu Cemre."

Kuvars gecenin bittiğini duyururken ceketinin düğmesini açtı ve kürsüden indi. Aytekin de son cümlesini etti bana.

"Birbirinize şifa olursunuz umarım, o çok zor bir hayat geçirdi ve artık sana emanet."

Gecenin sonunda Kuvars'la arabaya binerken Aytekin'in Kuvars hakkında söyledikleri tek tek zihnimde gezindi durdu. Gerçekten Aytekin'in söyledikleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. İlk defa ona biz neyiz diye sorduğumda yine buna benzer cümleler etmişti, insanlara mesafeliyim demişti. Eliza da daha önce söylemişti, abim çok zor bir hayat geçirdi ve onu üzmem istemiyorum demişti.

Bense hiçbir şey bilmiyordum, bu adamın yüzüğünü takıyordum ama hayatına dair hiçbir şeyi bilmiyordum.

Artık dalgaları sönmüş saçımı karıştırırken yolun ne ara bittiğini anlayamadım. Kuvars'ın seslenmesiyle kendime geldim ve ağır ağır onun yardımıyla arabadan indim. Bir anda hiçbir şey soramazdım ama sormak için deli oluyordum, neden ben bunların hiçbirini bilmiyordum.

Kafamda bir dünya düşünceyle birlikte içeri girdik.

"İlaçlarımı alman lazım, sen odaya geç, ben getireyim," dedi Kuvars papyonunu çıkarıp cebine koyarken.

Biraz ağrım olduğu için başımı sallarken yukarı çıktım. Odaya girip ışığı yakarken Aytekin'in söyledikleri, Kuvars'ın zannettiğim gibi sonradan değil daha öncesinde bana karşı hissettikleri beynimin içinde dolandı durdu.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Öğrenmem lazımdı.

Kabanımı çıkardım ve kenardaki geceliği aldım, üzerimdeki elbisenin de fermuarını açarken tek amacım geceliği üzerime geçirip rahatlamaktı ama aniden kapı açılınca sadece geceliği kenara koyup elbise üzerimden düşmesin diye fermuarı tutabildim.

Kuvars gömleğinin ilk birkaç düğmesini açmış bir şekilde içeri geldiğinde yüzü ifadesizdi. Fermuarı zorlukla tuttuğumu fark etmeden içeri girdi. Dalgın görünüyordu. Bana suyum ve ilaçlarımı verdi. Hızla içtim onları.

"Çok yordum bugün seni." Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Her anından zevk aldım."

Tek elimle fermuarı kapatıp diğer elimle derdimi anlatmaya çalışırken Kuvars durumu fark etti.

Dudakları yana kıvrılırken beni kendine çekti.

"Hala utanıyor musun benden?"

Ya ne demezsin, bu elbisenin altında sadece iç çamaşırlarım var ve şimdi tutmazsam bir daha hiç tutamayacağım.

Ve evet hala utanıyorum senden, nedense hep ben soyunmuşken sen giyinik oluyorsun, tabii utanacağım, kolaysa sen soyun ben giyinik olayım da o zaman görelim kim utanıyor?

"Tamam," dedi Kuvars benim sert sert ona bakmama gülerek. "Ben dışarı çıkayım, sen giyindikten sonra beni çağırırsın."

Hızla itiraz edercesine tepki gösterdim, daha ona soracaklarım vardı, nereye gidiyordu?

"Dur bakalım, hiçbir yere gidemezsin. Daha bana anlatman gerekenler var."

Kuvars bana dönerken ne bahsettiğimden bihaber gibiydi.

"Ne konuda?"

"Aytekin senin Ekim 2019'da yaşadıklarından bahsetti ya o konuda. Ben bu aramızdakilerin senin için ne zaman, nasıl ve neden başladığını merak ediyorum."

Konuşmak için iki elimi kullanmam gerektiği için elbiseyi koltukaltıma sıkıştırdım.

Kuvars'ın omuzları düşerken gözleri derinlere bakıyormuş gibi uzaklaştı benden. "Evet, konuşmamız gerekenler var ama şimdi değil." Kuvars ellerini pantolonun ceplerine koydu. "Şu an uyuman ve dinlenmen en iyisi, bu konuları sonra konuşuruz."

O çıkmak için hareket ederken bana arkasını döndü ve bana geri bakması için ona doğru uzandım ve kolundan tuttum.

O bana döndü dönmesine ama elbisenin açık fermuarını unutup yaptığım bu hareket üzerine tenim üşüdü. Elbise üzerimden sökülen utancım gibi ayaklarımın dibine düştü ve Kuvars'ın bu bakışları bu sefer tam anlamıyla beni gördü.

"Hayır," dedim son bir çabayla. "Bu gece konuşacağız her şeyi."

İşte böyle (:

Sizce bir sonraki bölüm nasıl olacak? Kuvars Cemre'ye neler anlatacak, neyden kaçıyor ve gecenin sonu nasıl bitecek?

Bölümün Pazar gelmesini istiyorsanız oy ve yorum bırakmayı unutmayın. Instagram hesabımızı da hala takip etmeyen kaldı mı, kaldıysa çok kırılıyorum.

Instagram : hikayelerindeyasar

Ve benim Wattpad profilimi de takibe alıp duyurulardan haberdar olmayı unutmayın. Seviyorum sizleri. Yeni bölümde görüşürüz.

32.BÖLÜM "ANILAR"

32.BÖLÜM "ANILAR"

Kuvars'ın bakışları çıplak tenimde gezindi.

Çıplaklığımı algılamam geç olurken tenime çarpan rüzgârla kendime geldim.

Titreyerek onunla konuşan ellerimi kendime çekip üstümü örtmek isterken Kuvars hızla beni belimden tuttu ve onun vücuduna yapışmama neden oldu.

Yer yarılabilseydi şu dakika beni içine almalıydı. Acil dünyaya bir meteor düşmeliydi ve beni ezerek şu durumdan kurtarmalıydı. Işınlanma bulunmalı ve benim üzerimde denenmeliydi, yoksa şimdi şuracıkta bayılacaktım.

"Beni çok zorluyorsun," dedi Kuvars. Başımı kaldırıp onun gözlerine baktığımda gözbebeklerine kadar sinen yangını gördüm.

Eğildi ve sertçe dudakları dudaklarımı buldu. Düşecek gibi olurken ellerimi onun ensesinde birleştirdim.

Kendimi onun dudaklarına bırakırken içimden akıp giden sıcaklığa engel olamadım. Dişleri alt dudağımı kavrarken benimde ensesindeki ellerim ilkel bir iç güdüyle ceketine gitti.

Kuvars'ın dili benim dilimi buldu, dillerimiz birbirini okşarken Kuvars'ın da yardımıyla ceketini ayaklarımın hemen dibine, az önce elbisemin düştüğü yere gitti.

"Beni öldürmek istiyorsun sen, bunun başka bir açıklaması olamaz." Kuvars homurdanırken beni belimden tuttu ve pansumanıma dikkat ederek kucağına aldı.Beni öldürüyordu.

"Biz konuşacaktık."

Kuvars bana bakarken "Sikeyim konuşmayı," diye homurdandı.

Başımı göğsümün hemen altına ağırlık yaparken ağrıyan kaburga kemiklerim yüzünden acıyla inledim.Kuvars benim halimi anlamayıp biraz daha bedenimi ele geçirirken karnım alev alıyormuş gibi yandı, zorlukla onun göğsüne tutunurken bir elimi sargılı karnıma götürdüm.

"Güzelim?" Kuvars'ın dudakları benden koparken acıyan canım yüzünden cenin pozisyonunu aldım.

"İyi misin?" Gözlerimi sımsıkı kaparken kaburgalarım ve karnıma sapan acının geçmesini bekledim ama daha da kötü oldu.

Kuvars hızla doğruldu, beni kollarında sıkıca tutmayı bıraktı.

"Çok özür dilerim, çok özür dilerim..." Kuvars'ın endişeli bakışlarını gözüne bakmasam bile tahmin ettim.

Bugün çok zorlamıştım sadece bedenimi ve şu an ağrıyordu.

"Seni zorlamamalıydım... Ben... Hastaneye gidelim."

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Gerek yok, ilaç içtim zaten az önce, geçer birazdan. Uyusam biraz kendime geleceğim."

Kuvars endişeli gözlerle başını salladı.

"Benim de acil soğuk bir duş almam lazım, hemen geleceğim güzelim."

Ben başımı kaldırıp ona bakamadan Kuvars hızla banyoya doğru ilerledi, halime ağlamak onun haline gülmek arasında kalırken başımı eğip biraz olsun kaburgalarım sapan acı geçene kadar gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtığımda Kuvars'ın şampuanının kokusu burnuma doluyordu. Kuvars yanımdaydı ve ışıkları söndürmüştü, yatağın içindeydik, beni göğsüne çekmişti ama o uyanıktı. İlginç bir şekilde benim giymeme niyetlendiğim geceliğimi bana giydirdiğini fark ettim.

Başımı kaldırdım ve benim uyanık olduğumu fark etti.

"Daha iyi misin?"

Doğrulurken onun gibi, kaburgalarımda çok ağrımadığını fark ettim. Başımı salladım. Utançla dudaklarımı ısırırken onunla bu yatakta yaşadıklarımız bir bir gözümün önüne geldi.

"Saat kaç?"

Loş ışıktaki Kuvars hareket eden ellerime baktı. "Üç civarı."

"Sen uyumadın mı?"

"Uyku tutmadı."

Gülme Cemre. Gülme. O benim güldüğümü görmesin diye başımı yana çevirirken yanağımı ısıra ısıra gülmemi bastırmaya çalıştım. Adamı ne hallere düşürmüştüm...

"Konuşalım mı biraz?" dedim gece Aytekin'in söylediklerini merak ederek. "Bana bazı cevaplar borçlusun."

Kuvars olumlu anlamda başını salladı. "Cevaplardan memnun kalmayabilirsin."

"Olsun. Ben yine de öğrenmek istiyorum."

Beni belimden tutup göğsüne yaslarken ona karşı çıkmadım. Ellerimi onun görebileceği bir açıda kaldırdım ve ona sordum.

"Aytekin ekimde benim için içtiğini söyledi, sarhoş geldiğin geceleri hatırlıyorum. Benim için olamazdı değil mi? O zaman seninle iletişim kurmuyorduk hiç."

Kuvars gözlerini devirdi. "Sen kendinin hiç farkında değilsin. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum ben."

Kalp atışlarım maraton koşuyormuşum gibi hızlandı. Bu duyduklarım doğru olamazdı değil mi? Kuvars ve ben... Nasıl olurduk... Sonra belki beni tanıyınca sevmiş olabilirdi ama tanıştığımız anda sevemezdi... Mümkün değildi... Mantığım almıyordu.

"Ben anlamıyorum neden gelip söylemedin, neden paylaşmadım benimle?" Acı parmak uçlarıma saplandı. "Beni silmek için mi içiyordun, beni unutmak için mi gidiyordun evden?"

Kuvars hızla karşı çıktı.

"Saçma sapan konuşma. Böyle bir şey mümkün olabilir mi?" Duraksadı. "Sen beni görmeye bile tahammül edemiyordun ki, benimle hiçbir şeyini paylaşmıyordun. Eliza'yla bile konuşuyordun ama benimle konuşmuyordun. Seni unutmak için içmedim, sana ulaşamadığım için içtim."

Şaşkınlık her hücreme sindi.

"Ben anlamıyorum neden ben Kuvars? Hayatına benden çok daha güzel, çok daha akıllı kadınlar girebilirken beni sevdiğini söylüyorsun neden, bir türlü anlayamıyorum."

Kuvars'ın âdemelması hareket etti.

"Senden daha güzel bir kadın yok dünya üzerinde benim için." Eğildi ve doktorumun dün sabah hep iz kalacağını söylediği yerleri öptü.

"Çok zor bir hayat yaşadım ben." Kuvars'ın sesindeki kararsızlığı gördüm. Tereddütlüydü. "Hayatım boyunca hep kaybettim. Annemin adı Eylem'di. İzmir'de babam Alp Demirhan'la yaşadıkları tutkulu bir aşktan sonra dünyaya geldim. Babam annemin hamile olduğundan habersiz annemi terk etmiş kısaca ve İstanbul'a dönüp evlenmiş. Annem bunun üzerine akıl sağlığını kaybetmiş. Hiçbir şeyi olmayan bir

kadın olarak beni doğurmuş doğurmasına ama ona hep babamı hatırlatmışım."

Duyduklarımın şaşkınlığıyla Kuvars'a baktım. Bunlar gerçekten olmuş muydu, inanamıyordum.

"Küçükken hatırladığım belli belirsiz anılarımın hepsi annemin ağlayarak ölmemi dilediği zamanlar." Yutkundu ve onun bunları anlatmasının aslında ne kadar zor olduğunu anladım.

"Bir gün işte açlıktan ölmek üzereyken komşunun fark etmesiyle yetiştirme yurduna verilmişim, çocukluğum orada geçti."

Tekrar duraksadı Kuvars. "Adımı bile yurdun müdiresi vermiş. Annem o kadar sevmiyormuş işte beni."

Onu çocukluğundaki tüm kötülüklerden korumak ister gibi sınıksı sardım. Bunların hiçbirini hak eden bir adam değildi, asla.

"Sonra bir gün annem intihar etti işte." Acı dolu gülümsedi. "Ama ölmeden önce beni düşünmüş ve babama benden bahseden bir mektup göndermiş."

İyice sarıldım.

"Keşke o yetimhanede kalsaydım. Ama öyle olmadı maalesef. Babam beni yanına aldı, Eliza daha çok küçüktü o sıralar. Eliza'nın annesi bana bir böcekmişim gibi muamele ediyordu. Babamdan gördüğüm şiddetin haddi hesabı yoktu."

Bir damla gözyaşı Kuvars için aktı gözümünden.

"Üzülme, geçti hepsi." Eğildi ve sakinleşmem için öptü beni.

"Sonra? Sonra ne oldu?"

"Sonra el birliğiyle beni yatılı bir okula gönderdiler. Bir gün arayıp sormadılar. Hiç param olmuyordu, ortaokul öğrencisiydim. Para kazanmak ve aç kalmamak için her türlü işi yaptım: berberlik, cıraklık, çaycılık. Tuvaletleri de temizledim, garsonlukta yaptım. Hafta Sonu beni kabul eden her işe evet dedim, hafta içi de her gece ders çalıştım, durmadan, günde iki saat uykuyla."

Tekrar sildi gözyaşlarımdan. Ailesinden nefret ediyordum. Onu bu hale düşüren herkesi öldürmek istiyordum.

"Sonra iyi bir lise kazandım, yine hem okudum hem çalıştım. Babamın hiçbir desteği olmadan üstelik... Ben her işi yaptım o zamanlar Cemre. Sıfırdan kurdum tüm hayatımı, o yüzden seni asla sahip olduğun konum için yargılamam. Her türlü emek benim için çok

kutsaldır. O yüzden senin gözlerinde ben varım aslında. Sen ve ben birbirimizin aynısıyız."

Öptü saçlarımı. "Bu yüzden senden başkasına bakmak haram bana. Sadece seni sevebilirim, sadece seni."

Olduğum yerden doğruldum ve öptüm onu dudaklarından. Acısını almak ister gibi hızlı hızlı akan gözyaşlarıma rağmen öptüm...

O beni bırakmak istemiyormuş gibi daha da sıkı sararken ayrıldım ondan.

"Peki sonra nasıl oldu tüm bunlar?"

Kuvars'ın omuzları düştü. "Finans okumakta kararlıyım, sıkı sıkı piyasayı takip ediyordum ve babamdan daha iyi olmak istiyordum. Ama hiç sermayem yoktu. Önce üniversite için kabul aldım London Schools of Economics and Political Science'dan. Orada kendimi geliştirdikten ve iyi bir fon elde ettikten sonra borsa da doğru yatırımlar yaptım. Çok çalıştım, çok çaba harcadım. Biraz param olduktan sonra Oxford'da yüksek lisans yaptım ve İngiltere'de kendi yerimi kurmayı düşünürken babam beni çağırdı."

Komodinin üzerinde duran sudan bir yudum aldı ve devam etti.

"İşleri kötü gidiyordu ve batmak üzereydi, ona yardım etmemi rica ediyordu. Tüm yaptıklarına rağmen babamdı o benim."

Kendini ikna etmek istiyor gibi konuştu.

"Babam."

Su içti yine.

"Gittim ve durumu kurtardım, uluslararası şekilde şirketi geliştirdim. Türkiye piyasasının çok dışına çıkardım. Babamın vefatından sonra da işte daha da büyüttüm işlerimi."

"Sen çok güçlü birisin," dedim titreyen ellerimle. "Hiç kimse senin başardıklarını başaramazdı."

Kuvars omuz silkti. "Tüm hikâyemi biliyorsun işte. Böyle boktan bir hayatım oldu. Hayatımda ben olduğum için beni destekleyen bir tek sen oldun... Bu yüzden çok seviyorum seni Cemre. Benden gidemezsin. Bu boktan adamın boktan hayatındaki tek ışık olmaya hep devam edeceksin."

İçim sımsıcak oldu, gözyaşlarım gözlerimi zorlarken başımı salladım.

"Seni asla kaybedemem bundan sonra, bu mümkün değil."

Gece üzerimize örtünürken hikâyemin en başından beri istediğim hayata sahip olduğumu fark ettim. O beni sevmiştii, hem de ilk gördüğü

andan beri... Kurtulmuştum artık beni saran sarmaşıklarımdan ailemden. Onun yüzüğünü taşıyordum, bana hislerini söylüyordu.

Sahip olmak istediğim her şey, mucize buradaydı.

Kuvars'ın tam kalbinde...

"Peki," diye sordum en sonunda. "İşaret dili? Onu ne zaman nasıl öğrendin?"

Kuvars derin bir nefes verdi. Gözleri kaçamak bakışlar attı, yaramaz çocuk edasıyla başını bükte.

"Sırf benimle konuş diye, eğitimler almaya başladım. Biraz zor oldu tabii, seni mümkün olduğunca çok anlamak istiyordum, o yüzden haftada saatlerce ders alıyordum."

"Bana iş dünyası için gerekli olduğunu söylemiştin..."

"Hayır, sadece seni anlayabilmek içindi."

Uzandım ve sımsıkı sarıldım ona. Bu hayatımda duyduğum en güzel şeydi. Gözyaşları mutluluk olarak döküldü gözlerimden...

Kuvars Demirhan ben sana rastlamak için ne iyilik yapmıştım bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı.

Bizim birbirimizi anlamamız için ne dile, ne sözcüklere ne de işaret etmemize ihtiyaç vardı. Biz artık birbirimizi gözlerinden bile anlıyorduk, biz birlikte nefes alıyorduk. Konuşmak için dile hiç ihtiyaç yokmuş bunu anladım o an.

Çünkü Kuvars ve ben birdik...

Instagram: hikayelerindeyasar

Instagram'da bir sürü grubumuz var artık, gelin siz de takip edin sayfayı tanış olalım :)

33.BÖLÜM "HAYALKIRIKLIĞI"

Ve yine bir yeni bölüüm. Benden hızlısı Türk Hava Yolları, biliyorum biliyorum ahjkskklslsl

Valla bu bölüme yorum yapıp yıldıza basmayan da ne biliyim

33.BÖLÜM "HAYALKIRIKLIĞI"

Karabasanlar gelip çöküyor üstüme bazı gecelerde. Kurtulmak istiyorum ama kurtulamıyorum. Kaçmanın mümkün olmadığı bir oyun sanki bu. Hep o mezarlığın başındayım, bilincim kapanmak üzere ve ölmek istemiyorum diye yalvarıyorum...

Kurtulmak için koşuyorum. Koşuyorum sanıyorum ya da ama bir el tutuyor beni, bırakmıyor. Korkuyla titriyorum soğuğu her karende hissediyorum.

Uyanmak istiyordum sadece, kâbuslarımdan uyanmak.

Bir ses çekip çıkarttı beni o karanlıktan. "Mekânın sahibi geri geldi. Neredesin kız Cemre?"

Uykulu gözlerimi Merve'nin bana bağırın sesine açtım. Kabusumun etkisi üzerimden çekilirken tüm bedenim ürperdi..

Kafamın içine biri vuruyormuşçasına başım zonkladı, ben daha Merve'nin niye burada olduğunu anlayamadan odanın kapısı açıldı ve karşımda Merve'yi gördüm. Kızıl saçlarını sımsıkı bir örgü yapmıştı ve üzerinde uzun, siyah onu oldukça hoş gösteren bir elbise vardı. Bütün tatili boyunca Yiğit'in yanında olmak ona yaratmıştı sanırım... Yanakları hala al aldı.

"Oha!" dedi Merve ilk tepki olarak. Kuvars'ın odasının kapısını açıp beni onun yatağında görünce şaşkınlıkla gözleri büyüdü.

"Cemre!!! İnanmıyorum, Kuvars Beyle sen yattınız mı?"

Üzerimdeki Kuvars'ın sıkı sıkıya örttüğü yorganı kaldırırken geceliğimi düzelttim ve ayağa kalktım.

Ben Merve'ye gözlerimi devirirken Merve gerçekten şaşkın gözlerle üzerimdeki oldukça derin bir dekolteye sahip geceliğe baktı.

"Kızım sen ne yere bakan yürek yakanmışsın."

Merve işte sadece Merve'ydi.

Onunla konuşamayacağım için Kuvars'ın kenara bıraktığı ajandalarından birinden bir sayfa kopardım ve üzerinde K.D. yazan pilot kalemi aldım.

"Saçmalama istersen Merve. Daha yeni ameliyat oldum, karnımda kocaman bir yara var ne yatması?"

Merve güldü. "Ha, işleri ilerletmişsiniz ama en son adamdan kaçıyordun şimdi yatağında uyuyorsun."

Elimi kaldırdım ve yüzüğümü gösterdim. "Evet. Kuvars bana evlenme teklifi etti."

Merve kâğıda yazdığım yazıyı gördükten sonra şaşkınlıkla bana baktı. Hareket edemedi. Şoka girmiş gibiydi. Uzun bir süre kendine gelmesi için onu sarstım ama gelmedi.

En sonunda komodinde duran sudan alıp bir bardak uzattım. Merve bir bana bir suya baktı ama yine kendine gelmedi.

Suyu içmesi için burnunu tuttum ve ağzı açılınca öylece döktüm. Tekrar sarstım ve olmayacağını anlayınca elimdeki suyu yüzüne döktüm.

"İnanamıyorum bu doğru mu? Bu nasıl olur, Kuvars Bey ve sen? Aman Allah'ım. Gerçekten bunu nasıl başardın?" Merve ilahmışım gibi bana baktı. "Anlat bana Cemre. Nasıl oldu bu?"

Güldüm onun haline.

"Saçmalama Merve sadece oldu işte. O da beni seviyormuş, itiraf etti biliyor musun?"

Benim gülümsememe Merve yine şaşırarak tepki verdi, yazıyı tekrar tekrar okudu.

"İnanamıyorum sen bile evleniyorsun ha? Hem de Kuvars Demirhan gibi bir adamla?"

Yine onun imalarına gözlerimi devirdim.

"Bu evin sahibi oluyorsun ha? Yakında beni de kovarsın."

Güldüm. "Yok yok kovmam."

Merve yüzünde acılı bir ifadeyle bana baktı. "İyi bari maaşıma zam yaparsın artık."

Bilmiyorum dercesine başımı salladım.

"Kuvars nerede biliyor musun?"

"Evet," dedi Merve titreyen sesiyle. "Sabah beni çağırdı buraya. Birkaç çalışan daha var. Zaten dışarısı dolu koruma. Kendi işi mi ne varmış, sana bakmamız ve ilaç saatini aksatmamamız gerekiyormuş."

Merve burnunu çekti.

"Ne güzel sana değer veriyor bak... Evlenecekmişsiniz bir de. Oh ne güzel."

Tekrar burnunu çekti.

"Valla ne şanslı kızsın Cemre. Yangında kaldın, kocaman bir oda dokusu kıyafetin oldu. Bıçaklandın, evlenme teklifi aldın. Hayat seni bir ağlatıyorsa iki güldürüyor."

Söylemesi ne kadar kolaydı ama bütün ömrüm boyunca o yaşadıklarımı taşıyacaktım kendimde... Benden alınanlar bir daha geri gelmeyecekti. Hep benimle olacaktı, o ailenin benden götürdükleri.

Yalpalaya yalpalaya banyoya doğru geçtim, Merve hala kendine gelmemişti ve söylenmeye devam ediyordu. Banyo kapısını kapatıp aynadan kendi dağılmış saçlarıma ve yüzüme bakarken dudağımı ısırdım.

Kuvars neler yapmıştı bana böyle...

Dağıtmış, infilak etmişti beni varlığıyla.

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme peyda olurken dün gecenin anıları yeniden zihnime doldu. Herkesle beni nişanlısı olarak tanıştırmaması, hep bir gözünün bende olması, bir an olsun ellerimi bırakmayan elleri...

Üzerimdeki geceliği sıyrıp zorlukla suyu ayarlarken pansumanıma dikkat ederek bin bir zorlukla üzerimdeki izleri kapatmak için sürdüğüm katlarca fondöten ve kapatıcıdan arınmaya çalıştım. Saçımı da yıkadıktan sonra kurulandım ve yeniden çıplak kaldım aynanın önünde.

İzler ne zaman geçecekti? Öyle kötü görünüyordum ki, özellikle yüzüm... Bakmak bile canımı acıtıyordu.

O köpeklerin sadece bundan daha fazla acı çekeceklerini bildiğim için nefes alıyordum artık...

Kuvars'ın havlusuna sarınıp saçlarıma da kurutma işlemini bitirdikten sonra alelade bir şekilde topladım. Yaralarım için her gece Kuvars'ın hiç üşenmediği merhemleri tenime yedirdim ve yeniden geceliğimi giydim.

Banyodan dışarı çıktığımda Merve çoktan tüm odayı toparlamıştı. Benim içinde yandaki odadan olduğunu tahmin ettiğim birkaç kıyafet getirip gitmiş olmalıydı.

Minnetle gülümseyerek önce iç çamaşırlarımı, ardından ince tek omuzu açık siyah kazağı ve yüksek bel taytı giydim, panduflarımı da ayağıma geçirdikten sonra tekrar aynanın karşısına geçtim. Üzerimdeki kazak öyle şık durmuştu ki, açığa çıkardığı morluklara rağmen kendime bakmadan edemedim. Az önce öylesine bağladığım, çalı süpürgesine benzeyen saçlarımı da yeniden açıp ördükten sonra yeniden bağladım ve yine Merve'nin getirdiği pelüş siyah hırkamı giydim.

Yine zorlukla kaburgalarımı zaten çok zorladığım için canım yana yana aşağı indim. Merve benim rahat yemem için bir sebze püresi ve tavuk suyuna çorba yapmıştı. Benim tüm mızımızlanmama aldırmadan bana onu içirdi.

"Üzgünüm, Cemrecik, Kuvars Bey'in kesin emri var, ilaçlarına ve yemek düzenine harfiyen uymam lazım."

Ona kötü kötü bakmama rağmen engel olamadım zaten o buna hiç aldırmadan bana ev yapımı yoğurdumu ve meyvemi de getirdi. Tüm yemek faslının ardından nihayet artık bütünleştiğim ilaçlarımı ve ağrı kesicilerimi aldım. Ağrı kesiciler o kadar ağırdı ki, ardından gelen uykuma engel olamıyordum.

"Hadi," dedi Merve, ben koltukta uyuyakalmak üzere bir vaziyetteyken. "Sen mayışmadan pansumanın için hastaneye gidelim. Korumalar ve şoför de olacak zaten."

Merve beni çekiştire çekiştire arabaya sokarken el mecbur ona direnemedim.

"Al," dedi Merve ben ağrılarım yüzünden karnımı tuta tuta kıvrılırken arabada. "Sana not defteri ve küçük kalem getirdim, ne olur ne olmaz koy cebine."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Bazen hiçbir fikrimiz uymuyordu, bazen ondan nefret ediyordum, bazen onu boğmak istiyordum bazense bana bir arkadaşım varmış gibi hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim."

Deftere ilk yazdığım bu oldu. Merve bana sıcak, samimi bir gülümseme gönderdi. "Ne demek, lafı bile olmaz ama şu maaş zammı konusunu bir Kuvars Bey'in gündemine sokarsan sevinirim."

Hakan Bey'in odası hatırladığımdan epey farklıydı. Odasının dekorasyonunu biraz değiştirmişti ve psikoterapi seanslarımızda hep

olduğu gibi üzerinde takım elbiseleri yoktu.

"Merhaba Cemre. Seni daha iyi görüyorum."

Her zamanki koltuğumda bu sefer daha rahat bir vaziyette uzanırken gülecek gibi oldum. Merve'yle pansumanımızı yapmak için yürüdüğümüz her adımda en az beş kişi kafasını çevirip yüzümdeki korkunç morluklara bakmıştı. Hatta aralarından orta yaşlı bir kadın, bana bunu yapanın kim olduğunu, bu şiddete sessiz kalmamamı benimle savcılığa bile gelebileceğini söylemişti. Açıkçası bu benim açımdan biraz utanç verici olmasına rağmen insanların desteğini hissetmek güzeldi, çünkü her şeyin toplumda bittiğini biliyordum.

Hakan Bey'le son konuşmamız, ben hayattan vazgeçmişken olmuştu. Beni kendi hikâyesini anlatarak hayata bağlamıştı ve şu an ona hem saygı hem de sevgi duyuyordum. O benim ileride olmak istediğim, idol olarak gördüğüm insanlardan birisiydi.

"Yüzüm hala korkunç görünse de çok daha iyiyim."

Hakan Bey gülümsedi.

"Sana bir sır vereyim, hastanede seni ziyarete geldiğimde yüzün daha kötüydü."

Ben güldüm.

"Sanırım buna sevinmem gerekiyor."

"Anlat bakalım," dedi Hakan Bey ellerini önünde bileştirip tek bacağını diğerinin üzerine atarken. "Neler yapıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *"Bilmiyorum bu aralar çok şey oldu hayatımda. Kuvars bana evlenme teklifi etti."*

Hakan Bey mimiklerini değiştirmeden sordu. "Işıldayan gözlerinden anladığım kadarıyla evet dedin."

Başımı salladım. *"Eski Cemre olsa,"* Duraksadım. *"Yani kazadan önceki Cemre, bu teklifi kendi hayatını kurana kadar kabul etmezdi. Ama şimdiki Cemre çok korkuyor. Her şey çok kısa sürüyormuş Hakan Bey. Bazen hayat bir noktada bitiveriyor ve ben hiçbir şeyi ertelemek istemiyorum artık."*

Hakan Bey başını salladı ve benim el hareketlerimi izlemeye devam etti.

"Hala kâbuslar görüyorum, hapiste olmalarına rağmen üstelik... Ama bu bana gerçekten yeni bir şey öğretti, artık kaçmak, saklanmak, kendimi üzmemek istemiyorum. Henüz bunu nasıl yapacağımı da hiç bilmiyorum,

bazen kendimi çok incitiyorum, çok üzüyorum ama aşacağım Hakan Bey... Aşmak zorundayım."

Bir su içip devam ettim.

"Bir yapılacaklar listesi yapıyorum, dil terapilerime kaldığım yerden devam edeceğim, onları çok boşlamıştım tüm olanlardan sonra. Şimdi devam etmeyi çok istiyorum, konuşmayı her şeyden daha çok istiyorum. Sonra üniversite sınavı..." Vicdan azabı gelip ciğerime oturdu. Öyle uzun zamandır ders çalışmayı boşlamıştım ki tüm bilgilerim silinip gitmişti bile. *"Ona yeniden çalışmaya başlamam lazım, bu sene kazanmam lazım, artık yirmi üç yaşındayım ve başka çıkar yolum yok."*

"Cemrecim, sence de kendine fazla yüklenmiyor musun? Daha yeni bir dönemden çıktın ve bir anda kendini bu denli yormanı istemiyorum. Dinlenmelisin, ben zaten senin tüm bu yapmak istediklerini yapacağına eminim ama kendini zorlarsan bunu daha da güçleştireceğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Haklısınız Hakan Bey. Bu yüzden bir süre izin veriyorum kendime, bu ayın sonuna kadar ama sonrasında tam gaz her şeye devam edeceğim kaldığım yerden. Göreceksiniz Hakan Bey, kendime söz verdim ben, tek tek tüm hayallerimi gerçekleştireceğim."

Hakan Bey'in yüzündeki gururlu gülümsemeyi gördüm. Başını salladı.

"Her şeyin harika gitmesine çok sevindim Cemre, gerçekten seni daha değişmiş, daha güçlü görüyorum."

Başımı salladım ama vicdanım ters takla attı. Her şey mükemmel değildi tam anlamıyla. Hala çözölemeyen bir Eliza problemim vardı. Ne yapacaktım? Bir anlık öfkemin sonucu ne olacaktı, çünkü Eliza'yla aramda bir savaş başladığını biliyordum.

"O zaman iki hafta sonraya randevu veriyorum sana, yine bugün uygun mu?" Başımı salladım.

"O zamana kadar bol bol dinlen ve kendine çok iyi bak Cemre, seni böyle mutlu görmek çok güzel."

Gülümsedim ve Hakan Bey'e el sallayıp odasından çıktım. Az önceye oranla daha rahat hissediyordum. İçimdekileri birine anlatmak beni gevşetmişti.

Her şeyi yoluna koyacağıma dair inançlarımı artıyordu bu psikoterapi seansları.

"Cemre, bu sen misin?" Birinin koluna dokunmasıyla irkilirken başımı beni tutan kişiye doğru çevirdim.

Pansumandan sonra ben bir de Hakan Bey'i görmek isteyince Merve beni dışarıda arabanın içinde bekleyeceğini söylemişti ve şu an tek başımaydım.

Karşımda da hiç görmeyi beklemediğim ama daha dün gece gördüğüm o adam vardı: Haldun Keskiner.

Bu adamda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Oldukça düzgün kıyafetleri ve yüzündeki o güzel, samimi görünen gülümsemeye rağmen gözlerinin arkasında gördüğüm ifadeden ürküyordum açıkçası.

Çok hırslı bir adam olduğu duruşundan bile belli oluyordu, hayata sınıksı bağlanmış biriydi o. Böylelerini hemen tanırdım, çünkü yirmi üç yıllık hayatımda aynaya her baktığımda gördüğüm kişi de aynı böyle biriydi.

Kuvars'ın bir ara bana anlattığına göre hayata sıfır başlamış, Kuvars'ın babasının yanında bile çalışmış, çok zorluklarla kendi şirketini kurmuş bir adamdı Haldun Keskiner. Kuvars'ların şirketi daha çok uluslararası olarak çalışmasına rağmen uluslarda da birinciydi. Haldun Keskiner'in kurucularından olduğu K&E Partnership ise Demirhan Holding'den sonra ikinciydi ama o da çok başarılıydı. Ama Kuvars'ın anlattığına göre bundan pek memnun olmasalar gerek, her fırsatta onun karşısına çıkıyorlardı. Kuvars'ın çalışanlarına daha iyi teklifler verip kendi bünyesine katmak istiyor, ihalelere fesat karıştırmaktan geri durmuyorlardı. Üç kere sözleşmeye aykırılıktan dava açılmıştı ama hala Haldun Bey vazgeçmiş değildi.

Benim içinse onu görmek oğlunu aklıma getiriyordu. Kuvars ve bu adam böylesine birbirlerine rakiplerken Kuvars'ın kardeşiyle bu adamın oğlu Kılıç Keskiner'in bir ilişkisi olduğunu öğrenirse neler olabileceğini tahmin etmek hiç kolay değildi, hem de hiç...

"Seni dün gecedan sonra yeniden görmek ne hoş! Kuvars yok mu?"

Soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra başımı olumsuz anlamda salladım. Haldun Bey de onayladı beni.

"Dün gece tebrik etme fırsatım olmadı, nişanlanmışsınız sanırım."

Yeniden başımı salladım. Tebrik etmesini beklerken Haldun Bey güldü.

"Seni biraz araştırdım da, gerçekten Kuvars'ın evinde bir çalışanken şimdi onunla evleniyor olman ne büyük kader..."

Moralim bozulurken tek kaşımı kaldırdım. Beni mi araştırmıştı? İyi de neden? Üslubuna hiç şaşırılmazken Merve'nin ne olur ne olmaz diye bana verdiği defterimi ve kalemimi çıkarıp hızla bir şeyler yazdım.

"Yerinizde olsam, beni araştırmak yerine işime konsantre olurdum Haldun Bey. Malum iş dünyasında başarılı olmanın tek yolu sadece çok çalışmak, Kuvars gibi."

Bu cümlemin altında yatan anlam çok açıktı aslında. Kuvars'ı bel altı vurabileceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu. Kuvars'ı iş hayatında kolay kolay bir insanın yenebileceğini düşünmüyordum. Ama onun gibi olmak için, sadece onun gittiği yollardan gitmek gerekiyordu. Çok çalışmak, daha çok çalışmak... Böyle ucuz laf ebelikleriyle can sıkamak değil.

Haldun Bey güldü yazdığım yazıyı okuduktan sonra. "Bir de konuşamıyordun sen değil mi?"

Avuç içlerim buz tuttu sanki.

Bu adam çirkindi. Çok çirkin bir adamdı.

Kalbi katran karası, insanı vurmak için her yolu hiç utanmadan deneyebilecek bir adam.

Ben konuşamıyorum, doğru. Ama siz konuşuyorsunuz da ne oluyor? Sizin gibi insanlar sadece konuşarak kendi kötülüklerini saçıyor etrafa!

İyi ki konuşmuyorum diyorum bazen... Böyle insanlarla muhatap olmamak öyle büyük nimet ki bazen.

Tek yaptığımı yaptım her zamanki gibi... Sessizliğe sığındım ve sessizlik beni kendi kollarına çekerken arkamı döndüm bu kaba adama ve sarsak adımlarla koridor boyu yürüdüm. Hakan Bey'in odasından çıktığımdaki rahatlığım bir toz olup uçmuştu sanki içimden. Yeniden engellemeye çalıştığım düşünceler beynimi ele geçirmek ve yetersiz olduğumu söylemek istediler ama engel oldum onlara.

Hayır, hayır. Tüm bu olanlara, bana karşı herkese inat konuşacağım ben... Yemin ederim konuşacağım.

İçimde kalan, sessizliğin yuttuğu her bir kelimeyi kusacağım onların yüzüne.

Ya da dilimi bile onların ismiyle kirletmeyeceğim.

Bu da benim kendime verdiğim sözüm olsun.

Merve'nin yanına döndüğümde kaburgalarımındaki ağrıları öyle fazlaşmıştı ki yürümek bile azap gibi geliyordu. Haldun Bey'le

yaptığımız konuşma beynimin içinde dönüp dolaşıyordu, ne kadar kendime onu umursamayacağıma söz versem de küçük kurtlar beynimi işgal ediyordu.

Neden insanların söylediklerini bu kadar önemsiyordum?

Neden?

O insanlar benim hayatım için bir hiçlerdi ama söyledikleri en küçük bir şey beni üzebiliyor ya da öfkeliendirebiliyordu. Böyle biri olmak istemiyordum ben.

Nasıl başa çıkacaktım bununla? Nasıl içimde kabaran kalbimi görmezden gelecektim?

Merve'den aldığım iki ağır kesiciyi ağzıma attım. "Sana ne iyi gelir biliyor musun, güzel bir kuaför." Merve bir anda şoföre bir adres tarif etti.

Ona anlamadan baktım. Neden sonra aklıma defterim geldi.

"Ne kuaförü? Çok ağrım var, eve gidip uyumak istiyorum sadece."

Merve omuz silkti. "Uykudan daha iyi gelen tek şey iyi bir kuafördür. Sen bana güven."

"Merve gerçekten boşuna masraf yapma, evde zaten bir ton makyaj malzemesi var, ben toparlarım biraz kendimi."

Merve umursamadı beni.

Saçlarım öyle çok uzamıştı ki... Kuaför onları eline alıp kırıklarına bakarken bana umutsuz bir bakış attı.

"Keselim bunları. Böyle olmaz."

Hızla olduğum yerden doğrulurken Merve'ye gergince bir bakış attım. Merve benim yerime sözü aldı. "Kes anacım kes, yoksa bu kız Kezban Paris'te gibi gezecek."

Kuaför Merve'den istediği yanıtı alınca bana bakmadan belime gelen saçlarımı omuzlarımin hizasında kesti. Saçlarım benden giderken tek kelime edemedim, öylece aynadaki halime üzgün gözlerle bakabildim.

Saçımı kesen adam ama oldukça usta görünüyordu, benim sönük saçlarımı kat vererek şekillendirdi ve makası bıraktığında, saçlarımı boyamak için de Merve'yle konuştu. Ben buna yine itiraz ettim ama Merve beni dinlemedi. Kendi kahverengi saçlarımın iki ton kadar açığı bir renkle ışıltı vermek üzere araları boyarken yine ses çıkaramadım.

Boya kokusu artık midemi bulandırıyor ve kaburgalarım oturmaktan mahvolmuşlardı. Merve bunu bana verdiği artı bir ağır kesiciyle dindirirken kuaför son dokunuşlarını yaptı. Benim artık kısa

saçlarımı maşayla, hafif su dalgası şeklinde yaptı. Tamamen saçlarım bittikten sonra aynadan görebildiğim kadarıyla güzel görünüyordum.

Benim hayatım boyunca pek sahip olamadığım bir güzellikti bu yüzden şaşırarak ellerimi saçlarımdan geçirdim. Yine de uzun hallerini özleyecektim...

Kuaförde biri manikür pedikür için yanıma geldiğinde bu sefer Merve kendi saçlarını kestirdi ve fön çekti.

"Hangi ojeyi sürmemizi istersiniz?" Yine benim yerime bu soruyu cevaplayan Merve oldu.

"Şu bordo olanları sürün, bordo iyidir." Sonra sanki kendi bildiği bir espriye gülüyormuş gibi kıkırdadı.

Ojelerimde sürüldükten sonra makyöz yüzüme bakıp üzüle üzüle izlerimi kapattı ve benim hiç anlamadığım bir şekilde kontöre, aydınlatıcıya kadar makyajımı yaptı.

Bu kuaför salonundan çıktığımda aynada gördüğüm kişi benden çok uzaktı. Dünkü davette de güzel olduğumu düşünüyordum ama bu çok başkaydı. Profesyonel insanların elinin değmesi beni bambaşka birine çevirmişti.

Ama çok ağrım vardı ve bir türlü geçmiyordu, o yüzden eve gider gitmez tek yaptığım odaya çıkıp yorganı üstüme çekerek gözlerimi kapatmak ve biraz olsun ağrılarımın geçmesini beklemek oldu.

Uyumuşum... Uyandığımda bir el saçlarımda geziniyordu. Gözlerimi zorlukla açıp başımı ona çevirdiğimde Kuvars'ı gördüm. Buradaydı... Benimleydi...

"Saçların?" diye sordu Kuvars, parmaklarının arasındaki bir tutam saç elinden kayıp giderken onun yeşillerine çevirdim gözlerimi.

"Kestirdim bugün."

"Neden?"

"Güzel olmamış mı?"

Kuvars eğildi ve içine çeke çeke öptü saçlarımı. "Çok güzel olmuş."

Yorganı üzerimden çekip kalkarken kaburgalarımın saplanan ağrıya rağmen Kuvars'a gülümsedim. O an başka bir şey daha fark ettim, aşağı ki kattan oldukça yüksek sesli gürültüler geliyordu.

"Ne oluyor? Ne bu sesler?"

Kuvars gözlerini devirdi, konuştuğunda sesinde bıkmış bir hava vardı.

"Aytekin ve Seyfi buradalar. Seyfi bu gece dönüyor, bu yüzden gece bir şey yapalım diye başımın etini yediler."

Kuvars'a kaburgalarımın saplanan ağrısı belli etmek istemezken sorarcasına baktım. *"Gitsene sende."*

Kuvars olumsuz anlamda başını salladı, eli sakallarına giderken bende tam anlamıyla yataktan kalktım. Üzerimdeki kıyafetleri değiştirecek vaktim olmamıştı, hala taytım ve tek omuzlu kazağım üzerimdeydi.

Kuvars'ın bakışları tepeden tırnağa benim üzerimde gezindi.

"Seni burada bırakamam, olmaz."

İçim sıcacık oldu, ne diyeceğimi bilemedim. Hala onun bu ansızın gelen itiraflarına alışamıyordum.

"İyi de ben çok iyiyim, ilaçlarımı içip yine uyuyacağım zaten. Ben aşağı inip bir merhaba diyeyim, siz hiç beni düşünmeyin, Seyfi'de gidiyormuş zaten, eğlenirsiniz bu gece."

Ben adımlarımı kapıya doğrultmuştum ki Kuvars beni kolumdan tuttu ve kendine çekti. "Mümkün değil." Ona yapışırken kokusu ciğerlerime doldu ve dün gecenin hatıraları aramızdaki elektriği arttırdı.

"Ama ben gerçekten iyiyim." Hayır kaburgalarım sızım sızım sızıyor ve ayakta duracak halim bile yok.

Kuvars bunun doğruluğunu ispatlamak ister gibi eğildi ve dudaklarını alnıma sürdü. Bu Kuvars'ça ateş ölçme şekliydi, artık şaşırmıyordum.

Ateşim yoktu tabii ki. İlaçlarımı düzenli kullanıyordum, herhangi bir enfeksiyon yoktu. Sadece katlanılması mümkün olmayan bir ağrı oluyordu vücudumda. Bir de son iki gündür yürümek için öyle çok zorlamıştım ki kendimi...

Aşağıdan Aytekin'in Kuvars'ın ve benim adımı bağırdığını duydum.

"Seyfi ve Aytekin senin de gelmeni istiyor ama mümkün değil. Şimdi onlara siktir olup gitmelerini söyleyeceğim."

Bu sefer Kuvars'ın bileğini ben tuttum. Gerçekten bazen bu kabalığı beni şaşırtıyordu. Onlar onun arkadaşlarıydı ve beraber eğlenmeleri de en doğal haklarıydı.

"Ben de gelirim."

Kuvars kestirip attı. "Olmaz."

"Ama gerçekten, çok sıkıldım evde durmaktan, bende gelirim, benim için bunu erteleme." Ona mümkün olan en kedi yavrusu bakışlarını attım. *"Lütfen..."*

Kuvars'ın eli sakallarına gitti, gözünde olmaz demek isterken benim ısrarına dayanamıyormuş gibi bir ifade vardı. *"Bakma bana öyle. Öyle bakınca hayır diyemiyorum."*

Daha da ısrarlı baktım. *"Lütfen."*

"Tamam başımın belası, tamam. Ama kötü hissettiğinde bana söyleyeceksin ve döneceğiz, çok durmayız zaten."

Başımı hızla salladım ama şimdiden ne yapacağımı düşünüyordum, karnıma saplanan ağrının haddi hesabı yoktu.

Aytekin aşırı eğlenceli biriydi, Seyfi'ye Kuvars'a oranla daha çok gülen ama yine Aytekin'den ciddiydi. Üçünün birbiriyle olan muhabbetini izlemek kadar beni güldüren başka bir şey olmamıştı. Geldiğimiz mekân Bebek'te ve sadece çok özel konukların girebildiği bir yerdi. Açıkçası Kuvars yanımda olmasaydı eğer güvenliğin beni buranın kapısından bile geçirteceklerini düşünmüyordum.

Ayakta durabilmek için bir ağırlı kesici almıştım ama ağırlarımın fazlalığı sebebiyle bir yarım saat sonra yenisini almıştım. Biliyordum ki şimdi rahatsızlığımı Kuvars fark etse hemen eve geçerdik ve onun gecesi zehir olurdu. Benim yüzümden zamanı kötü geçsin istemiyordum. Ayrıca Aytekin'in Kuvars hakkında anlattıklarını dinlemek, onun geçmişine yolculuk yapmak beni mutlu ediyordu.

Üçünün de tercihi viskiden yana olurken Kuvars bana direkt alkolsüz bir kokteyl söyledi. Oturduğumuz yerden duyulan müzik sesi oldukça fazla olmasına rağmen birbirimizi iyi duyabiliyorduk. Beni göğsüne yaslamıştı ve huzuru avuç içlerime kadar hissediyordum. Bugün Haldun Bey'in bozduğu sinirlerim şu an çok daha iyiydi. Bu yetiyordu bana...

"Ee Seyfi, artık bir on yıl dönmez Türkiye'ye." Aytekin Seyfi'ye takılırken Kuvars içkisini bitirdi ve bir yenisini daha söyledi.

Seyfi güldü. *"Artık kısmetse Kuvars'ın düğününde buradayım."*

Mideme yumruk yemişim gibi bir his otururken bir rüyadan ayılır gibi oldum. Kuvars'ın parmakları çıplak omuzumda geziniyordu.

Dün gece yaşadıklarımız...

Kuvars...

Biz gerçekten evleneceğiz değil mi? Bu gerçekten olacak yani şimdi?

"Harbi ne zamana düşünüyorsunuz düğünü?"

Kuvars'ın elleri omzumdan ayrılmadı. Gerçekten şimdi her şey ÖSYM'ye bağlı, o ne zaman sınav sonuçlarını açıklarsa diyecek diye korktum.

"Yazın olur."

Gerilerek Kuvars'ın göğsünden ayrıldım ve meyvesiz kokteyli elime alıp onun sorgulayan bakışlarından kaçmak için önüne baktım.

Gerçekten tarih veriyordu, her şey nasıl yetişecekti, yazın hayatım nasıl değişecekti... Her şey benim kontrolümden bağımsız geliyordu ve aklım fikrim bu olanları hala bir hayal zannetmeye devam ediyordu.

"İnanmıyorum beyler, sizde mi buradasınız?" Başımı kaldırıp oturduğumuz yere gelen kadını gördüm. Hatırlamam biraz zaman alırken bu kadınla daha önce tanışıklığımız gözlerimin önüne geldi. Ben evden gitmeden önce Kuvars'ın şirketinin yönetim kurulu için verdiği yemekte vardı. Adı Beyza'ydı sanırım.

Onu son gördüğümünden bu yana epey zayıflamıştı. Üzerinde çok şık, beyaz, mini bir elbise vardı ve gerçekten güzel görünüyordu. İster istemez bakışlarım üzerimdeki tayta ve tek omzu açık kazağa gitti.

Hayır, kendimi insanlarla kıyaslayıp kendime haksızlık yapmamalıyım... Bu aşağılık kompleksine yenmem lazım...

"Aa Beyza?" Aytekin sorar gözlerle ona baktı ve bizim locamıza davet etti. **"Otursana. Tek misin?"**

Beyza başını ağır ağır salladı. **"Bende bir iki kadeh içerim gecem güzelleşir demiştim."** Oturdu ve bunu söylerken Kuvars'a bakıp göz kırptı.

Kuvars'a göz kırptı.

Kuvars'a?

Kuvars bir içki daha söylerken buna herhangi bir tepki vermedi. Kıskançlık içimde büyürken bunun gayet arkadaşça bir hareket olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım.

"Cemre seni yeniden görmek ne hoş." Başımı salladım.

"Saçların çok hoş olmuş, farklı görünüyorsun."

Ne diyeceğimi bilemezken onun en son yediğimiz yemekte işaret dili bildiğini söylediği aklıma geldi ve teşekkür ettim işaret diliyle.

"Davette yoktun?" diye sordu Aytekin yeniden Beyza'ya. Beyza omuz silkti ve onlar kendi aralarında iş konuşmaya daldılar. Beyza

arada bir her cümlesinden sonra Kuvars'a bakıyordu ve açıkçası bu beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Kendi kendime kuruntu yaptığımı düşünmek istiyordum ama içimde büyüyen kıskançlığa engel olamıyordum. Hayal gücümde kırk farklı ölüm çeşidiyle Beyza'ya işkence ediyordum.

Bu iyice ağırlarımı arttırıyordu ve gerçekten kötü hissediyordum. Bir ilaca daha ihtiyacım vardı. Sallanarak zorla ayağa kalktım ve Kuvars'ın bakışları bana döndü.

"Ben bir lavaboya gitsem iyi olacak."

"Bende geleyim." Utançla yanaklarım pembeleşti.

"Gerek yok, hemen gelirim şimdi."

Lavaboya girdiğim gibi ensem su çarparken titreyen ellerimle ilacı ağzıma attım ve su olmadığı için zorlukla yutmaya çalıştım.

Hayır, özgüvensiz biri gibi davranmanın âlemi yoktu, Kuvars beni seviyordu ve Beyza Kuvars'tan hoşlansa bile bu karşılıksızdı.

Böyle kendi moralimi bozmanın gereği yoktu.

Lavaboda biraz oyalandıktan sonra tekrar içeri girdim, müzik değişmişti ve çok romantik bir parça çalıyordu ve ışıklarda iyice loşlaşmıştı.

Tekrar bizim oturduğumuz yere doğru yürüdüm ve oraya vardığımda sadece masada oturan Seyfi'yi gördüm.

Herkes nereye gitmişti?

Seyfi yanına gittiğim gibi durumu anladı. "Aytekin'de lavaboya gitti, Beyza'nın da Kuvars'a söyleyecekleri mi ne varmış, dışarı çıktılar."

Kaburgalarımın biri yumruk atmış gibi sızladı. Seyfi'ye ağır ağır başımı sallarken ruhum çekilir gibi oldu. Neden Kuvars o kadınla dışarı çıkmıştı ki? Neden burada konuşmamışlardı?

Hızlı adımlarla dışarıya doğru ilerledim. Montumu bile almamıştım üzerime. Attığım her adım canımdan can götürmesine rağmen dudağımı ısıra ısıra barın dışına vardım.

Beyza ve Kuvars oradaydı işte.

Onlara doğru ilerledim, ikisi de beni fark etmezken Beyza'nın kısık sesini duydum.

"Bana bunu yapma, ne olur yapma, buraya senin için geldim ben, bunu biliyorsun, bana bunu yapma, seni sevdiğimi biliyorsun..."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken Beyza'nın söylediklerine inanamadım, daha az önce bizi evleneceğimiz için tebrik etmişti ama

şimdi gelip Kuvars'a aşkını itiraf ediyordu.

Nefes alamadım. Nefesim boğazımı tıkadı. Boğuluyormuşçasına bir acı oturdu ciğerlerime.

Kuvars neden buna izin veriyordu, neden onunla dışarı çıkmıştı ve onunla bu konuları konuşuyordu?

Gözlerim dolu dolu olurken geri döndüm. Buz gibi hava tenimi yaktı sanki. Attığım her adım ölüme gidiyormuşçasına canımı yaktı.

Yaşadıklarım çöktü üzerime. Karabasanlarım arttı.

Barın kapısından içeri girmek için yalpalarken önüme bakmadığım için birine çarpana kadar kendime geledim.

"Dikkat etsenize ya!" Bana çarpan adam kendini korumak ister gibi tutarken beni hafifçe itti, normalde bu beni kendinden uzaklaştırmak için yapılmış bir hareketti ama kendimde olmadığım için geriledim ve sertçe kenara başımı çarptım.

Acıyla adama bakarken Kuvars beni fark etti, benimle beraber bana çarpan adamı da fark etti.

Adamın asla bir suçu yoktu, sadece beni engellemek istemişti ama Kuvars bunu böyle algılamadı.

"Lan sen kimi itiyorsun?!" Hızlı hızlı adım atıp hemen aradaki mesafeyi kapatırken ben daha olaya müdahale edemedim adamı iki yakasından tuttu ve kafasını adamın yüzüne geçirdi.

Beyza arkada çığlık attı. Güvenlik görevlileri araya girmek istedi ama Kuvars adamı bırakmadı, bir yumruk attı ve adamın burnundan korkunç bir ses çıktı.

Müdahale etmek istedim ama biri ruhumu çekip almıştı benden sanki.

Gördüklerim net değildi ve canım çok yanıyordu.

"Hanımefendi iyi misiniz?" Başım çok dönüyordu ve daha fazla ayakta duramayacaktım. Yardım istemek, kötüyüm demek istedim ama olmadı. Bir güvenlik görevlisi beni tutmak isterken bilincim kayboldu. Dizlerimin üzerinde öylece devrildim.

Her yer kapkaranlık oldu...

--

Arkadaşlar merhaba. Sizden küçük bir ricam olacak, acaba önceki bölümlere oy vermeyenler kontrol edip verebilir mi? Bölümlerin oyları arasındaki dengesizlik üzüyor beni (:

Bir de yarın Instagram hesabımızda(hikayelerindeyasar) LAL'le ilgili bazı hediyeler vereceğim bir çekiliş başlatacağım, mutlaka katılmayı unutmayın.

Öpüyorum her birinizi :*

34.BÖLÜM "SENİ SEVİYORUM"

Yıldıza basmayı ve yorum yapmayı lütfen unutmayın. :)

Sizi seviyoruuuum!

34.BÖLÜM "SENİ SEVİYORUM"

Hastane kokuları eskiden beni rahatsız etmezdi. Hastaneler umut demekti benim için, konuşabileceğime, bir gün herkes gibi olabileceğime dair bir umut... Bir gün doktor olmak istediğim için âşık olduğum bir kokuydu... Ama son zamanlarda artık öyle çok uğrar olmuştum ki, artık bu koku midemi rahatsız ediyordu.

Kirpiklerim yavaş yavaş aralandığında kaburgalarımındaki ağrının hala varlığını koruduğunu hissettim, odamda birinin yüksek sesini işitiyordum ama beynim o kadar yorgundu ki, algılamam uzun sürdü.

"Hayır, Kuvars Bey, çarpmaya bağlı bir durum değil. Sadece ilaçları gereğinden fazla kullanmış, aşırı dozdan kaynaklı."

Kuvars'ın yine hararetle bir şeyler söylediğini işittim.

"Hayır hayır, midesini yıkamaya gerek kalmadı, o kadar fazla değil. Birazdan kendine gelir zaten, endişelenecek bir şey değil."

"Ne demek endişelenecek bir şey değil? Bayıldı, gözlerimin önünde bayıldı ve ben hiçbir şey yapamadım."

Doktor daha ılımlı bir sesle yanıtladı. "Daha yeni bir ameliyat geçirdi, bu kadar yorulması normal değil Kuvars Bey. Yaşadıklarını da hasta dosyasından okudum, bir de böyle birçok şey atlatmışken bir anda bu kadar yorulması işten bile değil. Doktoru olarak dinlenmesini ve psikolojisine iyi gelen aktivitelerde bulunmasını tavsiye ediyorum sadece."

Gözlerimi araladım tamamen, gözüme ilk ilişen sol koluma takılı olan serum olurken bana arkası dönük doktorla konuşan Kuvars'a kilitledim gözlerimi. Son olanlar bir bir gözümün önünden geçti. Canım yandı.

Kuvars pişmanlıkla volta attı. "Bana iyiym demişti ben bilseydim, asla izin vermezdim..."Duraksadı. Sesindeki korkuyu hissettim. "Ne

zaman uyanacak?" dedi Kuvars yeniden gergin bir sesle. "Hala kendine gelmedi."

Doktor konuşmaya başlamadan önce bana doğru çevirdi başını ve benim açık gözlerimi ve onlara yöneltilmiş bakışlarımı gördü. Doktorun bende uzun süre duraksayan bakışlarını fark eden Kuvars bana doğru döndü ve göz göze geldik.

Önce şefkat ardından öfke gezindi o yeşil bakışlarda.

"Ben sabah, taburcu olmadan önce son bir kez daha kontrole gelirim, Cemre Hanım geçmiş olsun."

Başımı zorlukla sallarken doktor dışarı çıktı. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdım. Hastane kokusu iyice mide bulantımı perçinliyordu.

"Nasıl böyle sorumsuz olursun?" Kuvars'ın bana ani çıkışmasıyla başımı kaldırdım ve onun öfkeli yeşillerine baktım. Bunu bekliyordum ama bu kadar çok çabuk değil.

"İlaçları fazla fazla kullanmak ne demek? Ha ne demek?" Kuvars sinirle volta attı.

"Zaten çok ağır ilaçlar, antibiyotikler kullanıyorsun. Kendine nasıl yaparsın bunu?"

Omuz silktim. *"Sadece ağrım çok vardı ve ağrı kesici aldım."*

Kuvars benim ona işaret diliyle anlattıklarımı umursamadı. "Kendini hiç mi düşünmüyorsun? Daha yeni bir ameliyattan çıktın, aklım çıktı benim burada! Nasıl getirdim seni buraya bilmiyorum! Sen beni kalpten götürmek mi istiyorsun?"

Sessizlik...

Kuvars hıncını alamamış olacaktı ki, yumruk yaptığı elini duvara vurdu, zaten bana çarpan adama vurduğu için zedelenen parmak boğumları iyice kötü oldu ve içim gitti ama yine de bir şey söylemedim.

Bilmiyorum, saçmaydı belki ama iki dakika lavaboya gitmiştim ve Kuvars hemen o kadınla dışarı çıkmıştı. Onları görmüştüm, Beyza Kuvars'a ilanı aşk ediyordu ve Kuvars gayet onu dinliyordu. Ona direkt ben Cemre ile evleneceğim, ne diyorsun sen demiyordu.

"Ağrım olduğunu niye gelip bana söylemedin? Ha niye söylemedin? Beni delirtmek mi istiyorsun sen kadın?"

Sessizlik içimde büyüdü ve bir kaplan gibi Kuvars'a karşı saldırmak için harekete geçti.

"Bilmem sen Beyza'yla epey meşgul görünüyordun, rahatsız etmek istememişimdir belki."

Kuvars ne söylediğimi anlayamamış gibi bana dönerken şaşkın olduğunu hissettim.

"Ne?"

"Şaşırlacak bir şey yok bence, gayet koyu bir sohbe dalmış gibi görünüyordunuz, hatırlamıyorsan hatırlatayım, seni nasıl sevdiğini anlatıyordu tam."

Kuvars gözlerini kapadı. Yeniden açtığında sakinleşmişti. "İyi de bunun ne önemi var, ben seni sevdikten sonra?"

Kalbim eridi, kaburgalarım ağırlık yapıp acı veren ağrı uçtu gitti sanki. Yine de bir yola çıkmıştım ve şimdi geri vites yapamazdım. Böyle bir kadını Kuvars'ın yanında, yakınında, çevresinde istemiyordum. Kadın nasıl özgüvenliyse içeride ben olmama rağmen benim evleneceğim adama kur yapabiliyordu.

"Ne demek ne önemi var, kadının biri pardon sürekli senin hayatında olan kadının biri, ben içerideyken seni dışarıya alıp sana ilanı aşk ediyor ama sorun yok mu senin için? Nasıl onunla dışarı gidersin, nadil böyle bir sohbetin içinde olursun?"

"Cemre." Kuvars uyarırcasına beni konuştu. "İşle ilgili olduğunu söyledi, sonra bu konuyu açtı, sen gelmeseydin ben zaten gerekeni gerektiği şekilde söyleyecektim, nasıl davranmam gerektiğini bilecek yaşta olduğumu düşünüyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemedim, biraz utanç, biraz fevrlilik, biraz aşk... Öyle arada bir yerde kaldım.

"Bunu sorun ettiğine bile inanamıyorum," diye devam etti Kuvars.

Yine çıktım ona. "Sen sorun etmez miydin? Sadece dışarıda kaldığım gün Yiğit bana evini açtı diye çocuğu doğduğuna pişman etmiştin hatırlatırım. Ben sadece bundan rahatsız olduğumu söyleyince mi sorun oluyor, anlamıyorum!"

"Bu durum başka!"

Öfkeyle doğruldum yerimde. "Evet başka, Yiğit bana sadece yardım etmek istemişti diye yapmıştın bunu, ama ben içerideyken o kadın sana dışarıda ilanı aşk edebiliyor. Bu durum daha kötü, daha kalp kırıcı."

"Anlamıyor musun sen gelmeden önce ben zaten gerekeni gerektiği şekilde söyleyecektim." Burun kemerini sıktı ve sakinleşmek için duraladı.

Bende öfkeyle doğrulduğum için sızlayan kaburga kemiklerim yüzünden yeniden yatağa yattım. Bu kavganın içinde olmak istemiyordum, huzurumuz beş paralık olmuştu ve negatif enerjiden bıkmıştım.

"Beyza'nın benim için hiçbir önemi yok! Umurumda bile değil." Kuvars'ın artık sakinleşmiş ses tonu kulağıma geldiğinde öfkeyle çevirdim yüzümü.

"İyi ama benim umurumda ve ben içerideyken bizim evlenme kararı aldığımızı umursamadan sana ilanı aşk eden o kadının senin etrafında olmasını istemiyorum."

Kuvars bana baktı. "Onunla iş yapıyorum, o ve ailesi şirketimin yönetim kurulu üyelerinden biri."

Omuz silktim. Yiğit'i hiçbir şey yokken kovan oydu ve burada gayet ciddi bir durum vardı, ben de Beyza'yı istemiyordum.

"Peki..." Çaresizlikle hastane yatağının örtüsünü üzerime çektim ve Kuvars'ın tam aksi tarafa döndüm, bir süre kalp kırıklığım geçene kadar yüzünü görmek istemiyordum.

"Cemre?" Kuvars bana seslendi ama onu duymama rağmen dönmedim ona. "Öyle olsun," dedi ve ben gözlerimi kaparken hızla çarpan kapının sesini duydum.

Gözlerimi yenden açtım ve boş odayı gördüm. Ben haklıydım, şimdi kendimi kötü hissetmek istemiyordum. O kadının benim sevdiği adamın yanında olmasına izin veremezdim. Ki zaten buna hiçbir kadın izin vermezdi.

Gözlerimi kapattım ve içimdeki üzgün kız çocuğuna sarıldım, uykunun beni bulması epey güç oldu.

Uykunun arasında birinin beni olduğum taraftan başka bir yere çekişini hissettim. Başım yumuşak yastıktan sert bir şeyin üzerine geçerken Kuvars'ın teninin kokusunu aldım. Gelmişti...

Saçlarımı topladı ve boynuma değen dudaklarının soğukluğunu hissettim. Uykum öyle yoğundu ki, gözlerimi aralayıp ona bakamadım ama varlığı tüm ağrılarıma şifa oldu, onun yanındayken huzur bulan ruhum gevşedi. Hala ona çok kırgın olmama rağmen kalbim kırıklarını onun kalbiyle tamamlamaya çalıştı.

Sabah odaya dolan seslere açtım gözümü, kendimi iyi hissediyordum, kaburgalarım saplanan ağrı geçmişti ve ameliyattan sonra hiç olmadığım kadar enerjiktim.

Kirpiklerim birbirine yapışmış, ense köklerim sızlarken uyandım. Baş ağrım dışında iyi hissediyordum aslında, kaburga kemiklerime saplanan ağrıdan haber yoktu, bu yüzden yavaşça doğruldum ve gözlerimi açtım.

Kuvars buradaydı.

Kollarını dikkatle belime dolamıştı ve beni göğsüne yatırmıştı, kulaklarıma düzenli atan kalbinin atışlarının sesi geliyordu.

Kuvars'ın kalp atışları... Hayatımda duyduğum en güzel müziği bu...

Elim yavaşça o uyurken yüzüne gitti, iki günlük kirli sakalında gezindi parmaklarım, şu an kapalı gözlerinde, kirpiklerinde, dudaklarında... Onu çok seviyordum, gerçekten çok... Öyle kıskanıyordum ki onu, alıp saklamak kimselere göstermemek istiyordum. Kokusu burnuma dolarken kırık kalbimde sızım sızım sızladı.

Hala çok öfkeliydim, onunla ilk gittiğimiz daveti hatırlıyordum, adamın teki yanıma gelip benimle dans etmek istedi diye ortalığı ayağa kaldırmıştı ama Beyza onunla konuşmak isteyince hemen gitmişti, hem de bir aşk ilanını dinlemişti. Üstüne üstlük şimdi bir de o kadınla çalışmaya devam edecekti.

Öfkem öyle şiddetlendi ki sağlıklı düşünemedim ve Kuvars'ın göğsüne olağanca gücümle vurdum. Bana bunu nasıl yapardı, nasıl hala o kadınla çalışmaya devam ederdi?

Kuvars'ın gözleri ona uyguladığım şiddetle hızlıca açıldı ve ani bir refleksle benim iki elimi sıkıca tutup beni yatağa bastırarak kilitledi ve üzerime çıktı.

"Cemre?" dedi sorarcasına kendine geldiğinde. Ona neden vurduğumu anlamazken iri iri gözlerle bana baktı. "Ne oluyor?"

Ellerimi bırakması için çırpındım. Hayır o kahrolmayası, güzel gözlerinin etkisinde kalmayacaktım.

Kuvars onunla iletişim kurmam için ellerimi serbest bırakırken kendi bedenini de biraz benden uzaklaştırdı ama hala onun hâkimiyeti altındaydım, altında onun bana bıraktığı payda öylece duruyordum.

Tüm sevimliliğimi kullandım. *"Yanlışlıkla elim çarptı, kusura bakma."*

Kuvars bana emin olmayan gözlerle baktıktan sonra doğruldu. Sanırım yüzümdeki ifade onu tatmin etmişti. Eğildi ve kenardaki saatinden saate baktı, henüz sabah beş civarıydı ve güneş doğmamıştı.

"O zaman uyuyalım," dedi Kuvars yeniden yanıma uzanıp uykulu gözlerle bana bakarken.

Hızla sarstım onu. "Kusura bakma ama uyumak istiyorsan kendine başka bir yatak bulsan iyi olur, burası benim."

"Saçmalama güzelim," dedi Kuvars beni geçiştirerek. "Ciddi olamazsın."

Yeniden sarstım onu. "Gayet ciddiym, dün gece de burada yatmışsın bir de."

Kuvars homurdanarak bana baktı, bu iş hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Kaburgalarım ağrıyor Kuvars, bir süre ayrı yatarsak iyi olacak."

Kuvars'ın dehşete düşmüş gibi bir ifade gözlerine yayıldı bir an için. "Gerçekten mi güzelim, yapacak mısın bunu?"

Beş dakika sonra yatakta tek başımaydım. Bunu Kuvars'ın deyimiyle 'gerçekten' yapmıştım. Kuvars ısrarlarım karşısında, burnundan soluya soluya yataktan kalkmıştı ve odanın banyosuna geçmişti.

Bende yeniden başımı yastığa gömerek, biraz olsun öfkemi çıkarmış olmanın mutluluğuyla gözlerimi kapamıştım yeniden.

Uyku ve uyanıklık arasında geçen saatler sonunda, uyandığım aralarda Kuvars'ın odadaki tekli koltukta oturduğunu ve gözlerini ayırmadan beni izlediğini gördüm hep. En son odada bir başkasının sesini işittim ve gözlerimi açmak istemedim. Aytekin'di sanırım bu. Benim sağlık durumum hakkında Kuvars'tan bilgi alıyor, Seyfi dün işleri nedeniyle gitmek zorunda olduğu için onun adına da geçmiş olsun dileklerini iletiyordu.

O gittikten sonra yeniden uyku beni kollarının arasına çekti, bu ilaçlar gerçekten beynimin içini koca bir kimyasal yığına çevirmişlerdi ve sabah akşam uyutuyorlard beni. Dinlenmiş hissetmiyordum artık, yorgun hissediyordum.

Tekrar seslere uyandığımda doktorum odadaydı ve artık taburcu olabileceğimi, sağlık durumumun gayet iyi olduğunu Kuvars'a söylüyordu.

"Bu normal mi?" diye sordu Kuvars bir anda doktorun gülümseyen yüzüne. "Sürekli uyuyor, çok yorgun görünüyor, enerjisi düşük ve hep ateşi oluyor."

"Gayet tabii, ağır ilaçlar kullanıyor, dinlenmesi ve psikolojik olarak iyi hissetmesi lazım. Onu üzecek, hastalığını daha da arttıracak bir

şeyler yapmamaya çalışın."

Kuvars düşünceli bir ifadeyle başını sallarken beni fark etmedi.

"Geçmiş olsun." Doktor odadan dışarı çıkarken Kuvars'ın yüzünde benim onda daha önce görmediğim, benim yanımda gizlediği bir ifade yerleşti. Benim kötü olduğumu düşünüyordu. Ki haklıydı da, günler geçmişti ve hala ağrılarım vardı, buraya da ağrılarım dinmediği için çok ağır kesici içtiğim için getirilmiştim. Yüzüm gözüm hala perişan haldeydi ve kullandığım ilaçlar nedeniyle sürekli uyuyordum.

Kuvars en nihayetinde bana doğru döndü ve gözlerimiz yeniden kesişti, bir an olsun benim için endişelenmemesi için gülümsemek istedim ama Beyza olayını hatırladım yeniden ve başımı çevirdim ondan.

"İyi misin Cemre?" dedi Kuvars benim bu tavrıma sıkkın bir nefes vererek.

Başımı salladım sadece.

"Bu tavırların nereye kadar devam edecek?"

Cehennemin dibine kadar Kuvars.

Bir de bana bunu soruyordu gerçekten, o kızla çalışmaya devam edeceğini bana söyleyen oydu. Ama hala pişkin pişkin bu soruyu soruyordu. Başımın altındaki yastığı alıp ona atmak istedim ama sonra vazgeçtim.

"Gittiği yere kadar."

Kuvars öfkeyle soludu. "İyi."

"İyi."

"Ben taburcu işlemlerini halledeceğim, bir ihtiyacın olursa hemşireleri çağırmayı unutma."

Başımı salladım ve yeniden tek kelime etmedim.

Yeniden evde olmak beni tahmin edilemeyecek kadar mutlu etmişti, hastanelerden artık neredeyse nefret ediyordum. Öyle çok durmuştum ki son zamanlarda orada, artık daha fazla hastane yüzü görmek istemiyordum.

Kuvars beni kucağına almak istemişti ama buna oldukça sert bir şekilde karşı çıkmıştım. Ben oldukça iyiydim, gayet yürüyebilirdim, hasta muamelesinin bana yapılmasını istemiyordum.

Merve endişeli gözlerle kapıyı açarken Kuvars'ta bana izin vermeden belimden tutarak destekledi beni.

Kuvars Merve'yi gördüğü gibi gözlerini kısarken "Seninle bir konuşalım," dedi.

Şaşkınlıkla hem Kuvars'a hem Merve'ye bakarken Kuvars'ın ne diyeceğini merakla bekledim.

"Sen yukarı geç," dedi Kuvars bana. "Ben geliyorum."

Yeniden ikisine baktım. Ne oluyordu?

Kuvars ben merdiveni çıkıp yukarı kata ulaşana kadar tek kelime etmedi, merdivenin boşluğundan onlara bakıp ne konuşacaklarını dinlemek için sarkarken Kuvars'ın öfkeli sesi kulaklarım geldi.

"Cemre'nin neden hastanede olduğunu biliyor musun sen?"

"Hayır efendim." Merve'nin sesi cılızdı.

"Cemre aşırı doz ilaçtan zehirlendi." Kuvars duraladı, Merve'nin şaşkın bakışlarını gördüm.

"Ben sana Cemre'nin ilaçlarını ayarla dememiş miydim?" Kuvars'ın Merve'ye karşı kızgın sesini duydum.

"Efendim b-ben-" Merve kekeleydi. "Nasıl oldu bilmiyorum, benim gözlerimin önünde içti ilaçlarını."

Kuvars tok bir sesle yanıtladı. "Senin için benim şirketlerimden birinde bir iş ayarladım, kalacak yerinde olacak, topla eşyalarını, artık buradaki işine son veriyorum."

Merve cılız sesiyle "Ama," deyip karşı çıkmaya çalışırken hızla aşağı indim.

"Kuvars ne yapıyorsun sen? O benim arkadaşım, ilaçlarımı ben kendi irademle içtim, ergin bir birey olarak. Onun ne suçu var Allah aşkına?"

Kuvars ona söylediklerini umursamadı bile. "Böyle bir hatayı kabul edemem, ya sana bir şey olsaydı?"

Merve başını salladı. "Peki Kuvars Bey." Ve bana kırgın bir bakış atıp yanımdan ayrıldı.

Kuvars'ı umursamadan Merve'nin arkasından gittim.

Merve'ydi ya bu Merve... Nefret ediyordum bazen ondan, bazen beni kırmaktan çekinmiyordu, bazen bana çıkışıyordu, bazense en büyük dostum oluyordu ve ben hayattaki tek arkadaşımı da kaybediyordum bugün.

Buraya ilk geldiği zamanı hatırladım, nasıl istemiştim çekip gitmesini. Şimdiye içim eziliyordu. Hızla bir kâğıt kalem alırken hızlı hızlı yazdım ona.

"Ben Kuvars'ı ikna ederim Merve, toplama eşyalarını."

Merve bana bakarken boş gözlerle omuz silkti. "Boş versene, buradayken Yiğit'le çok az görüşebiliyorduk zaten, böyle daha iyi oldu."

Sonra öfkeli gözlerle bana baktı. "Ben bir de sana benim maaşımın artması için baskı yapıyorum, küçük masum Cemre'cik sorumsuzca ilaç içiyor, suçlusu ben oluyorum. Orada hiç olmazsa kurumsal bir şirkette çalışacağım için böyle sorunlarla karşılaşmam."

"Merve, lütfen, bak, ben-"

Yazı yazan parmaklarımı durdurdu. "Gerçekten Cemre, şu an seninle hiç uğraşamayacağım, kendi yoluma bakmam lazım. Benim gerçekten para göndermem gereken bir ailem var ve çalışmak zorundayım, şimdi senin kalbini kırıp şirket işinden de olmak istemem."

"Yemin ederim bana böyle bir şey yapacağını söylemedi bile, ben onu ikna ederim, burada çalışırsın."

Merve güldü. "Artık umurumda bile değil, daha iyi bile oldu, Yiğit'le olurum, akşam mesaim biter, Yiğit'le dışarı çıkarız, bir şeyler yaparız, burada hiçbir şey yapamıyorduk zaten..."

Kenardaki valizini çıkardı dolaptan. "Şimdi izin verirsen eşyalarımı toparlayacağım Cemre, halletmem gereken gerçek meselelerim var."

Ağır adımlarla yukarı çıktım. İçimdeki derin yalnızlık beni vururken Kuvars'la odamızın hemen başında karşılaştık. Yani eskiden Kuvars'ın odasının.

"Bakma bana öyle, senin sağlığın söz konusuysen etrafta güvenilebileceğim insanların olmasını istiyorum."

Ama o benim tek arkadaşımı Kuvars... Artık o da yok. Artık sadece yalnızlık var.

"Hadi gel," dedi Kuvars bana. "Odamıza geçelim."

Bir odanın kapısına bir de onun yeşil gözlerine baktım. Ardından başımı olumsuz anlamda salladım, bana sormadan kararlar alıyordu ve bu benim hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ben bu odada kalacağım." Gösterdiğim oda Kuvars'ın yangından sonra buraya taşınınca benim için dizayn ettirdiği yerdi, içinde benim için alınmış kıyafetler ve mobilyalar vardı. Hiç kullanamamıştım.

"Saçmalama Cemre," dedi Kuvars hızla. "Hadi."

"Kaburgalarım ağrıyor Kuvars, seninle uyumak istemiyorum."

"Tamam." Pes eder gibi ellerini kaldırdı. "Tamam, sen uyursun ben seni izlerim. Ama başka oda yok."

"Üzgünüm Kuvars ama şu an bir süre seni ne kadar az görsem daha iyi."

Kuvars onu bıçaklamışım gibi irkildi. İçim yandı ama şimdi tepkimi göstermezsem beni umursamadan gerektiğinde kendi istediği kararları almaya devam edecekti ve benim isteklerimin hiçbir önemi olmayacaktı.

Kendi gösterdiğim odanın kapısını açtım ve içeri girdim.

Kedim Sarı buradaydı. Buradaki geniş, rahat yatağı kendine mesken edinmişti. Gülerek onun yanına gittim ve uyandırmadan sevdim onu.

Kuvars yoksa bende sana sarılırım Sarı...

Bir hafta aynı evin içinde kedi köpek gibi Kuvars'la beraber birimiz kaçtık, diğerimiz kovaladık. Nedense her sabah rutinleşmiş olarak onu odamda buluyordum, yatağa benim isteğim üzerine gelmiyordu ama tekli koltuğun üzerinde oturup ben uyanana kadar beni seyrediyordu.

"Daha bunu ne kadar sürdüreceksin?" Her uyandığımda günaydından daha çok duyduğum tek şey olmuştu sanırım.

Ardından o benim ona cevap vermememe öfkelenerek kendi odasına gidiyor, giyiniyor ve şirkete gidiyordu. İlaç saatlerimde beni aramayı ihmal etmiyordu, her gün her ilaçtan yalnızca bir tane bana bırakıp benim için kahvaltı hazırlıyordu.

Akşamları da kendimi iyi hissedersen ben bir şeyler hazırlayıp mutfığa bırakıyordum. Ama hiç beraber yemiyorduk.

Bu sürede Merve gitmişti, bana veda bile etmemişti. Kedim Sarı, bu sürede tek iletişim kurduğum varlıktı. O bana miyavlıyordu ve bende onun başını okşayıp mamasını veriyordum. Tüm iletişimimiz bu kadardı. Artık kazadan sonraki gibi agresif değildi, küçük küçük minnoşluklar yapıyordu ve çok tatlıydı.

Kuvars onunla konuşmayıp bu tatlı kediyle güldüğüm için kediye onu sokağa atacakmış gibi bakıyordu ama umurumda değildi açıkçası.

Ve bir de artık dil terapilerime evde devam ediyordum, bunu da Kuvars ayarlamıştı. Dil terapistim her gün saat on birden bire kadar eve geliyordu ve beraber çalışıyorduk.

Benim kazadan öncekine göre çok daha azimli olduğumu söylüyordu ve istersem başarabileceğime dair beni ümitlendiriyordu.

Yine bir dil terapisi sonrasındaydık, Kuvars sabah şirkete gitmişti ve terapistim gülerek bana bakıyordu. "Gerçekten aferin Cemre, çok iyi gidiyorsun, sık sık çalışmanı istiyorum. Heceler çıkarabiliyorsun ama bunları çekindiğin için hiç kullanmıyorsun. Boş ver, gerçekten ses çıkarmaktan hiç çekinme. Kullan sesini. O heceleri anlamlı kelimelere döndürmeye çevir."

Gülümseyerek kadına baktım. Gerçekten haklıydı.

"Hafta sonu yokum, senin hafta içi çalıştıklarımızı tekrarlayacağına ve sık sık konuşmak için çabalayacağına inanıyorum."

Gülümseyerek başımı salladım. *"Hiç merak etmeyin."*

Terapistim olumlu anlamda başımı salladı ve eşyalarını toparlayıp kapıya doğru hareketlendi, bende arkasından giderken kapının eşiğinde ne kadar zamandır durduğunu bilmediğim Kuvars'ı gördüm.

"Merhaba," dedi terapistim Kuvars'a da aynı nezaketiyle gülümserken.

Kuvars ona "Merhaba," derken gözleri benim üzerimdeydi. Bende ona bakarken içim özlemle yandı, ne kadar zamandır şöyle gözlerine bakamıyordum.

"Kuvars Bey," dedi dil terapistim hızla. "Sizi gördüğüm iyi oldu, siz Cemre'nin tembellik etmesine izin vermeyin, sık sık konuşmak için çabalaması lazım. Size güveniyorum."

Kuvars gözlerini benden ayırmadan konuştu. "Söz veriyorum."

Terapistimi kapıdan geçirdikten sonra Kuvars'la ben bir hafta sonunda yalnız kaldık. Hemen arkamdaydı ve yanından geçip gitmem gerekiyordu sadece.

Öyle de yaptım, ona bakmamaya çalışarak mutfağa doğru gitmek için sağa döndüm ama beni kolumdan tuttu ve kendine çekti. Göğsüne çarparken gözlerim kapandı, burnuma doldu kokusu...

"Öylece gidecek misin?"

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Kuvars'ın dudakları saçlarımda gezindi. "Sence de fazla uzamadı mı bu?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. *"Sebebi sensin."*

"Seni özledim." Kuvars'ın dudakları saçlarımdan alınma kaydı, bana rahat uzanması için parmak ucumda yükseldim istemsizce.

"Beyza ve ailesi ile olan iş ilişkilerimi bozdum, artık şirkette yoklar. Eh, bu bana bir milyar dolarlık bir yatırıma mal oldu ama senden

önemli değil. Daha fazla seni özlemek istemiyorum, yüzüme bak artık."

Ilık bir sıvı mideme aktı kalbimden.

Gerçekten yapmış mıydı bunu, inanamıyordum.

"Hiçbir şey, hiç kimse senden önemli değil benim için, anla artık bunu..." Dudakları boynuma doğru ilerledi. Artık morluklarım geçtiği için dokununca canım yanmıyordu.

Ama yine de buna hemen izin veremezdim. Kırgınlıklarım hala içimdeydi ve ben bir haftadır onunla konuşmama kararı almasaydım eğer o Beyza'yla iş ilişkisine devam edecekti. Hem benim fikrimi almadan Merve'yi de göndermişti.

İttim onu. "Yemek hazırlamam gerekiyor, kusura bakma, acelem var."

"Beyza'yı gönderdim diyorum hala niye böyle yapıyorsun?"

"Bilmem bir düşün bakalım."

Kuvars'tan uzaklaşıp sağa döndüm ve mutfığa doğru ilerledim, iki dakika sonra zaten kapının gürültüyle çarpan sesini duydum.

Kuvars o gün gelmedi. İlk defa o akşam kapım çalınmadı. Epey bekledim, yemek hazırladım ama gelmedi işte...

Gece yarısı oldu, akrep ilerledi, bir oldu... Yine gelmedi. İki oldu yine yoktu...

Kendi yatağım beni içine çekerken uyuyan Sarı'nın tüylerini sevip kalktım. Kuvars'ın odasına geçtim, bir hafta önce beraber uyuduğumuz yatağa uzandım. Onun yastığını elime alırken kokusu burnuma doldu. Ağlayacak gibi oldum ve gözlerimi kapadım.

Uykumda birinin küfrettiğini ve bir şeylerin düşme sesini duyup sıçrayarak uyandım. Başımı kaldırdığımda Kuvars'ı gördüm, yerinde duramayacak bir halde, kör kütük sarhoştı.

Ben yataktan ona destek olmak için kalkarken kendi yatağında yatan beni gördü ve dudakları yana kıvrıldı. "Merhaba bebeğim."

"Sen ne kadar içtin böyle?"

Kuvars onu tutma çabama aldırmadı, tekrar yalpalarken zorlukla kolunun altına girdim. "Neden benimle konuşmuyorsun Cemre'm?"

"Sana bir kahve yapayım."

Kuvars tuttu beni. "Hayır istemiyorum. Benimle konuşmanı istiyorum, bir haftadır bana tek kelime etmiyorsun. Konuş benimle bana beni sevdiğini söyle."

"İyi değilsin, çok içmişsin. Sana-"

"Sikeyim lan beni. Bu kadar zor mu sevdiğini söylemek?" Sinirle duvara vurdu. "Bu kadar zor mu lan?"

Beni daha sıkı tuttu, sanki gidersem bir daha hiç gelmeyecekmiş gibi. Bunu tamamen sarhoşluğuna bağladım, ayırt etme gücü yok olacak kadar içmişti, kafasında bazı şeyleri büyütüyordu.

"Çok güzelsin," dedi bir an sonra. Eli üzerimdeki geceliğin eteğine giderken bacaklarıma değdi avuçları. "Sana ölüyorum."

Yeniden dengesini kaybederken sıkı sıkı tuttum onu. "Sen hiç iyi değilsin. Gel uzan buraya."

"Yatağında yatmışsın," dedi Kuvars beni umursamadan.

Eğildi ve boynumu öptü. Kollarının arasında titredim. "Çok özledim lan seni. Öyle çok özledim ki." Dudakları boynumdan geceliğimin açık yakasına kaydı. "Delirtiyorsun beni."

Tir tir titrerken göğsüne tutundum onun. Eğildi ve dudakları dudaklarımı kavradı. Aç gibi dudaklarımı öpüp, ısırırken ona izin verdim ve dili dilimi sertçe sahiplendi. Vücudumun her karesinde yalnızca onu hissediyordum.

"Çok uzamadı mı sence bu ayrılık?"

"Çok uzadı."

Daha sert öptü. Vahşi gibi. "Söyle o zaman beni sevdiğini söyle."

"Şimdi, söyle." Sesi buyurgandı. Sert öpücüklerinin arasında ne olduğunu anlayamadım. Ağzındaki o içkinin tadını alabiliyordum, onunla olmak mükemmeldi... O benim her şeyimdi, yegane varlığımı.

Dudaklarını çekti ve aniden beni öpmeyi bıraktı, olumsuz anlamda homurdandım.

"Söyle, bunu bilmeliyim."

Dudakları hoyratça beni yeniden sahiplenmeden hemen önce son bir kez daha o buyurgan ifadesiyle konuştu. Konuşmak için her şeyimi verirdim o an...

"Beni sevdiğini söyle," dedi tekrar aynı emir verici tonla. Alev alev yanıyordu gözleri, gözbebeklerine kadar ben yayılmıştım.

Dünya durmuştu ve ikimiz vardık sadece, zaman bizim için akmayı bırakmıştı. Sadece o ve ben vardık...

Dudakları benden koptu.

"Hadi," dedi başparmağı alt dudağına okşarken. "Söyle bana güzelim."

Elini tuttum, ona sevdiğimi söyleyemezdim ama gösterebilirdim. Göğüs kafesinde deli gibi çarpan kalbimin tam üstüne getirdim avucunu.

Kalp atışlarım her yeri doldururken sessizlik tek sığınağım oldu. Seni seviyorum...

Instagram: hikayelerindeyasar

35.BÖLÜM "ÖZGÜRLÜK"

35.BÖLÜM "ÖZGÜRLÜK"

Sessiz, yorgun, ağır... Gözkapaklarımın ardındaki büyük karanlık benden sökülürken uykumun arasında Kuvars boynuma sığınan başını hissettim. Onun kolları arasında olmanın, güvenle birine sığınmanın kalbimi sıcacık etmesine izin verdim ve böylelikle yeni bir gün, beraberinde yeni umutları getirerek başladı.

Hayatta iki tip insan vardır; ilki sabah kalkınca nefretle güne başlayan, yorgun olan, sadece uyumak isteyen, hayata dair hedeflerini bir köşeye koyan, bir de her yeni günü ve güneşi büyük bir umut ve pozitiflikle selamlayanlar...

Bu sabah oldukça yorgun hissetmeme rağmen uzun zaman sonra ilk defa büyük umutlarla araladım gözlerimi. Artık üzerimde gezinen karamsarlık bulutlarına yem olmak istemiyordum. Her insan kendi içinde çok değerlidir aslında ve ben hep kendimi kendi içimde değersizleştiriyor, insanların beni mutsuz etmesine izin veriyordum. Artık bunlar yoktu, artık hüsnükuruntular, umutsuzluklar yoktu.

Artık sadece daha sıkı sıkıya sarılmam gereken umutlarım, kazanmam gereken bir sınav, üstesinden gelmem gereken sorunlarım vardı.

Başımı kaldırdım ve aydınlığı içeri davet eden perdeleri örtülmemiş pencereye baktım. Güneş ışığı pencereden üzerimize düşüyordu ve kışın son ayına girmiş olmamıza rağmen havaların artık daha güzel olacağını müjdeliyordu.

Umudum daha da artarken Kuvars homurdanarak yatakta beni daha sıkı kendine çekti. Huzur parmak uçlarıma kadar yayıldı. Benim baharım gelmişti. Artık küslük bitmişti aramızda.

Bir şeyleri daha fazla uzatıp büyütmeyecektim. Sadece biz önemliydik ve artık iyileşmeye odaklanacaktım.

O da yaralı bir adamdı ve sevgimle kapatacaktım o izlerini.

Kahvaltı hazırlamak için zar zor gözlerimi açarken Kuvars da homurdanarak o aşık olduğum yeşil gözlerini araladı ve göz göze

geldik.

Dün gecenin bütün anıları doldu zihnime.

Nasıl benim için sarhoş geldiği, bana nasıl sarıldığı, nasıl beni bırakmak istemediğini söylemesi...

Sevilmenin ne kadar güzel olduğunu tatmak harikaydı. Yüreğimi aşkla dolduruyor, tüm kötü anılarımın üzerinden şifayla geçiyordu.

"Güzelim." Kuvars gözünü ovuşturup doğrulurken sesinde şaşkınlığın kokusunu aldım. "Buradasın?" Sorusu üzerine dün geceye dair hiçbir şey hatırlamadığını anladım.

Gülsem mi ağlasam mı bilemezken Kuvars ağrıyan başını tuttu. "Ne oldu dün gece?"

Utançla olduğum yerde kıvrılırken bana söyledikleri geldi aklıma. Beni sevdiğini nasıl bana haykırdığını... Benim ona nasıl anlattığımı...

"Hiç."

Ben omuz silkerken onu merakı biraz daha arttı. "Ne demek hiç?"

Başımı ovuşturup devam etti. "Daha düne kadar benimle tek kelime etmiyordun. Bir gecede ne değişti?"

Aklımdaki karanlık düşüncelerini bastırırken masum masum gülümsedim.

"Dün Merve ve Yiğit'i yeniden burada işe alacağını söyleyince..."

Kuvars bir an parmaklarımdan dökülen kelimeleri anlayamadı ya da anlamak istemedi. Yüzü ekşirken hiddetle karşı çıktı.

"Bunu demiş olamam. O herif bu evden içeri adımını bile atamaz."

Ellerim onun göğsüne giderken yavru kedi gibi sokuldum ona.

"Ama aşkım... Merve ve Yiğit birlikteler zaten. Ne olacak ki?"

"O kız yüzünden az kalsın zehirleniyordun. Evimde öyle çalışanlar istemiyorum."

Yeniden zorladım onu.

"Ama o gün ilaçları içtiğimden Merve'nin haberi bile yoktu. Ben gizlice içtim yemin ederim. Kim olsa engel olamazdı."

Kuvars'ın iyice gerilediğini hissettim ama yeniden karşı çıktı.

"Haberı olacaktı o zaman, seni yalnız bırakmayacaktı."

Omuzlarım düşerken mutsuzlukla Kuvars'a baktım. "Beni hala anlamamaya devam ediyorsun."

"Bebeğim cidden bu tartışmaya devam mı edeceğiz?"

"Evet," dedim hızla yataktan kalkarken, belimde toplanan geceliğimi düzelttim ve devam ettim. "Karar senin kararın saygı duyuyorum."

Kuvars beni kendine çekerken gözlerini kapattı. "Tamam," dedi tok bir sesle. "Buna da tamam güzelim. İkisine de iş teklifi edeceğim yeniden. Ama o Yiğit bu evden içeri giremez haberin olsun."

Ona gülerken eğilip yanağını öptüm, sanırım ilk defa bir taşla iki kuş vurmuştum.

Krep yapmak için hazırladığım karışımı çırpıcıyla karıştırırken Kuvars'ın da domateslerle olan çilesine bakıp gülmeden duramadım.

Mutfakta gerçekten tanıdığım Kuvars'tan çok daha farklı biriyle karşılaşıyordum. Bir insanın domateslere küfredebileceğini, ekmekleri düz doğrayamayınca defalarca kez ekmeği bıçaklamayı ilk onda görüyordum.

Hazırladığım kahvaltılıkları masaya götürürken Kuvars bana takıldı. "Gül sen gül."

Tekrar güldüm, ne yapayım çok tatlıydı.

Kuvars da en sonunda doğradığı(!) domatesi ve bıçakladığı ekmekleri masaya getirince kahvaltı için ikimizde oturmuş olduk. O her zamanki gibi zift koyuluğunda bir kahve içerken ben tercihim çaydan yana kullanmıştım.

Sessizce önümdeki tabağa kahvaltılıklardan azar azar alırken Kuvars'ın telefonunun tanıdık melodisi duyuldu. İlgisizce Kuvars'a yöneldi bakışlarım, masada telefonunu açmasını beklerken arayanın kim olduğuna baktı ve konuşmak için masadan kalktı.

Üst kata çıkan merdivenlere yönelirken hala telefonunu açmadı ve olduğum yerde merakla kıvrandım. Neden yanımda konuşmamıştı ki?

Merak daha üstün gelince oturduğum yerden kendim öğrenmek için kalktım ve Kuvars'ın hemen çalışma odasına kulağımı dayayıp ne konuştuğunu dinlemeye çalıştım.

"Cemre'nin müdahil olmasını istemiyorum, hayır. Yarınki duruşmaya gelmeyecek."

Kuvars'ın dudaklarından dökülen sözlerle kimle konuştuğunu anlamış oldum. Elim pansumanımın olduğu kasıklarımın biraz üstündeki bölgeye giderken tüm olanlar bir bir hatırıma geldi ve korkuyla irkildim.

Yarın karar duruşması vardı ve o insanlar orada bana yaptıkları için yargılanacaklardı. Kâbuslarım bir bir üzerime çöktü.

Sessizce geri döndüm ve merdivenleri ayakucumda inip kahvaltı masasına geri oturdum. Hiç iştahım kalmamıştı ve kaburgalarımındaki ağrı yeniden beni yokluyordu.

Birkaç dakika sonra Kuvars'ın merdivenleri inişini duydum. Ağır ağır yürüdü ve gelip masaya oturdu, bakışlarımı kaldırdım ve onun gergin sırtını, dikleşmiş omuzlarını inceledim. Öfkesinin kokusunu alırken başımı yeniden kahvaltı tabağına çevirdim ve ona tek bir soru bile sormadım. Sorup bu konuyu kanatmak istemedim.

"Bugün işe gitmeyeceğim," dedi Kuvars ben bir şeyler yemediğim için tabağıma bulduğu her şeyden koyarken.

Sadece başımı sallayabildim. Mutsuzlukla iç geçirirken önümdeki tabağa baktım. "Doydum ben, daha fazla yiyemeyeceğim."

Kuvars beni zorlamak istedi ama bakışlarımdaki kararı körünce ısrar etmedi, çok dalgın olduğu için benim onun konuşmalarını duymuş olabileceğimi de düşünmüyordu sanırım. Aklında yarınki karar duruşması vardı ve bana belli etmese de gerginliği barızdı.

Kahvaltı masasını toparlamama yardım ettikten sonra onun gerginliğini almak için göğsüne dokundum ve elimi kalbine koydum.

"Film izleyelim mi?"

Kuvars eğilip saçlarımı öpmeden önce başını salladı.

Yarım saat sonra Kuvars'a film izleyelim diye teklif ettiğim için çoktan pişman olmuşum.

Kuvars'ın film seçimi hayatımda Merve'den sonra gördüğüm en kötü seçim olabilirdi. Uzun, sıkıcı bir dönem filmi bulmuştu ben mutfakta mısır patlatırken. Öyle çok uykum geliyordu ki, o ilgiyle filmi takip ederken ben, beni çektiği kollarının arasında uyumak üzereydim.

Dalmak üzereyken sıçrayarak filmde çalan şarkıyla yeniden kendime geldim, beni içine çeken uyku mahmurluğundan kurtulmak isterken yeniden yarını düşündüm ve içim sıkıntıyla doldu.

Kuvars beni ağır ağır kendine çekti ve sımsıkı sarılarak küçük koltukta bana gidecek yer bırakmadı, başımı onun göğsüne yaslarken huzurla saçlarının kokusunun beni mayıştırtmasına izin verdim.

O gün nereye dönsem, ne yapsam Kuvars'ın benden ayrılmayan bakışlarıyla karşılaşp durdum, beraber sahile gidip sahili yürürken de, kedimiz Sarı'yla beraber Fener'in maçını izlerken de...

Bakışları sürekli bendeydi ve beni bir an olsun yanından ayırmak istemezcesine oradan oraya sürüklüyordu.

Ona iyi olduğumu, bir daha başıma aynı şeyin asla gelmeyeceğini söylemek istedim ama bu konuyu açıp onu iyice öfkelen­dirmek istemiyordum.

O yüzden yaşamanın azda olsa tadını çıkardım, sahilin kokusunu içime çaktım, uçan martıları izledim doyasıya... Kuvars'la yine hamburgerin yanında nasıl milkshake içebildiğimi tartıştım, ona Fener'i kötüledim durdum....

Gece ilaçlarımı içip geceliğimi giydikten sonra Kuvars'ın çalışma odasında benden habersiz avukatıyla yaptığı konuşmalardan habersizmiş gibi kapıya kulağımı vererek dinlemeye çalıştım, konuşmalardan anladığım kadarıyla Kuvars verilecek cezanın ona yetmeyeceğini, onların en ağır şekilde bedel ödeyeceklerini sinirli sinirli bağırarak dile getiriyordu.

Ona yakalanmadan yeniden ayakucumda odamıza geçtim. O gelene kadar ebeveyn banyosuna girdim ve makyajımı çıkarıp yüzümü temizledikten sonra aynadaki halime baktım.

Yüzüm hala kötü görünüyordu, o kötü hatıralar geldi çöktü zihnime.

Aklımı dağıtmak için silkelendim ve içeri soğuk yatağıma geçtim. Uyumadan önce yarın onlardan sonsuza kadar kurtulmak için dua ettim ve gözlerimi kapadım.

Bir süre sonra Kuvars'ta gelip yatağa girince huzur yeniden yayıldı beynime ve onun beni sımsıkı sarmasına izin verdim.

Rüyamda yeniden oradaydım, anne va babamın mezarının başında ölmek üzere,.. Bu sefer bizzat yeniden yaşamıyordum, kendimi görüyordum sadece. Nasılda acız, nasılda acınasıydım... Ağlıyor, Allah'tan yardım istiyor, sesim çıkmadığı için öylece boşluğa bakıyordum, hayatımın son anı olacağından neredeyse emindim.

Biri adımı haykırdı. "CEMRE!"

Yine sıçrayarak uyandım, terler içinde korkuyla hala odamızda olduğumu görünce kalbim rahatladı.

Başımı çevirdim Kuvars'ı kontrol etmek için ve onunda alnında biriken terleri gördüm.

Sessizce onu uyandırmak için onu sarsarken Kuvars'ın gerilen yüzünü gördüm. "Cemre, Cemre! Hayır! Cemre!"

Adımı sayıklıyordu, sıkığı yumruklarına, alnındaki tere bakarken pek iyi bir rüya olmadığını anlayabiliyordum.

Onu uyandırmak için sarstım. Uyanmadı.

Onun için endişelenirken tekrar adımı haykırarak gözlerini açtı. Ağır ağır nefes alırken ona baktım, hızla benim olduğum tarafa döndü ve beni görene kadar gözlerindeki endişeli bakış yerini korudu.

"Cemre..." Beni gördüğü an derin bir nefes aldı. "Buradasın."

"Buradayım."

Beni serçe belimden tutup göğsüne bastırırken saçlarımı öptü. "Hep buradasın, benden ayrılmana izin vermem, asla izin vermem." Sayıklar gibi konuşup beni yüzümdeki yaralardan teker teker öperken acıyı paylaştık.

Onun dudaklarındaki acı tat benim dudaklarımdaki gözyaşlarına karışırken benden ayrılıp "Bir daha bir an olsun seni yalnız bırakmayacağım, yemin ederim, bir an olsun yalnız kalmayacaksın," diye konuştu Kuvars.

Güneş doğana kadar sımsıkı öylece sarıldık, o benim bilmediğimi sanıyordu, büyük ihtimal son bir haftadır yaşadığımız küslük için böyle olduğunu düşünüyordu.

Ama ona söylemek, o mahkemeye gidip onlardan sonsuza dek kurtulduğumu görmek istiyordum.

Bu yüzden güneşin doğumunda Kuvars benim uyuduğumu sanıp yataktan yavaşça çıkıp duşa girerken bende giyinme odasına geçtim.

Banyoda kısaca saçlarımı tarayıp bir şekle koyduktan sonra dişlerimi fırçalayıp makyaj masasının önüne oturdum. Bugün olabilecek en güçlü halimle onların gözlerinin içine bakmak istiyordum. Onların cezalandırılışını görmek istiyordum.

Önce yüzümdeki tüm yaralarımı kapatıcıyla kapattım, ardından fondötenimle geçtim üzerinden. İnce bir eyeliner sürüp kirpiklerimi şekillendirdim. Hayatımda ilk defa aydınlatıcı ve kontör uyguladıktan sonra kırmızı rujumu çıkardım. Taşırmadan tek seferde aynanın karşısındaki kadına baktım.

Ardından ayağa kalkıp elbise dolabından bir siyah bir pantolon, siyah bir askılı ve üzerine gri, ekoseli bir örme ceket çıkarıp giydim.

Kenardaki etiketinde beş haneli sayıların olduğu etiketli çantayı çıkardım, ilk olarak içim acıya acıya etiketi dikkat ederek kopardım. Eve gelir gelmez ilk işim bu etiketi geri yerine takmak olacaktı, böyle bir çantanın yükünün altında kalamazdım.

Yüksek, ince topuklu botlarımı da giydikten sonra çantamın içine gereken birkaç bir şey koyup omzuma taktım ve işte hazırdım.

İçeri geçtiğimde Kuvars da duştan çıkmıştı ve siyah havlusunu belinde hala üstünde su damlacıkları vardı. Kıyafet dolabından kendi için çıkardığı siyah bir takım elbiseyi kenara koyuyordu.

Beni görünce durdu ve gözlerinde şaşkınlığa benzer bir ifade oluştu ama akıllı bir adamdı ve hemen ne için hazırlandığımı anlamıştı.

"Cemre?"

"Bensiz duruşmaya gidemezsin Kuvars, bende geliyorum."

Kuvars'ın alnı kırışırken ne diyeceğini bilemeyen bir ifade yüzüne oturdu. "Kesinlikle olmaz. Hem ben şirkete gidiyorum."

Çok kötü bir yalancıydı.

"Ben de geliyorum Kuvars, artık rüyalarım girmelerini istemiyorum, artık huzurlu bir uyku uyumak istiyorum, onlardan sonsuza kadar kurtulduğumu görmek istiyorum."

Kuvars bana doğru yürüdü ve aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"O şerefsizler sana hiçbir bok yapamazlar, buna asla izin vermem. Onları yeniden görmeni de istemiyorum."

"Kuvars lütfen... Bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum, bugün en ağır cezayı aldıklarını görmek istiyorum, lütfen..."

Kuvars'ın omuzları çöktü. "Peki." Duraksadı. "Sen nasıl daha iyi hissedeceksen ama bugün hukuken verilen karar benim için yeterli olmayacak, o piçlerin içerde her gün ölmelerini sağlayacağım haberin olsun."

"Kuvars-"

Kuvars ellerimi tuttu ve ona itiraz etmeme izin vermedi.

Adliye koridorlarından geçerken avuçlarım buz gibiydi ama Kuvars bir an olsun soğuk avucumu bırakmıyordu.

Kuvars'ın bu davaya bakan avukatı yeni mezun genç bir kadındı ve bize dava ile ilgili bilgi veriyordu, oldukça kendinden emindi ve kadına şiddetten bahsederken sesi titreyen biriydi.

Gerginlikle tırnaklarımı yerken başımı kaldırdım ve polislerle beraber getirilen onları gördüm. Kanım donarken mübaşirin benim ve avukatımın isimlerini seslendiğini işittim.

Kuvars beni belimden tuttu, ben nefes alamazken birlikte içeri geçtik.

"Cemre Hanım, bizim hâkim kürsüsünün sağ tarafına geçmemiz gerekiyor, Kuvars Bey siz arka tarafta izleyebilirsiniz."

Tedirginlikle Kuvars'a bakarken elimi tuttu sıkıca. "Burada olacağım güzelim."

Zorlukla başımı salladım ve o insanların yüzüne bakmadan avukatımın arkasından gittim.

Kâtip konuşmayla başlayıp mahkemeyi açarken korka korka göz ucundan onları inceledim, o gün bu şerefsizlere o eve çağıran kadınlarda buradaydı. Hepsi korkuyla hâkime hanıma ve savcı hanıma bakıyorlardı. Hala yaptıkları işin boyutunu düşünemiyorlardı sanırım. O gün neredeyse beni öldürmek üzere olduklarının farkında değillerdi. Yüzlerinde afallamış bir ifade vardı ve ağır ceza mahkemesinde görülen bu davaya akıl sır erdiremiyorlardı.

Ve sonra o dördüne baktım. Beni o gün bıcaqlayan adama... Yengemin iğrenç kardeşine...

Yüzü gözü dağılmış bir haldeydi, yürürken kolunun altındaki değnekten destek oluyordu ve şimdiden çok kötü görünüyordu. Bu hali beni mutlu etti.

Bu halinin arkasındaki sebebin Kuvars olduğunu biliyordum, şimdi bile iki eli yumruk halinde bacağının üstündeydi ve gözlerini onlardan ayırmıyordu en ufak bir hareketlerinde bir mahkeme salonunda olduğumuzu ve polislerin burada olmasını umursamayacakmış gibi duruyordu.

Korkuyla bakışlarımı çevirdim ve hâkim kürsüsüne baktım. Savcı Başak Hanım ile daha önce görüşmüştük, en ağır cezayı bugün isteyeceğini biliyordum. Ama yine de gerginlikle üç hâkimlik kürsüye baktım. Verecekleri karardan çok korkuyordum. Ben adalete, bir daha bu insanların başka kimseye zarar veremeyeceklerine inanmak istiyordum.

Geçen haberlerde izlememiş miydim? Daha yirmilerinde gencecik bir kız, hiç tanımadığı, psikopat, 14 ayrı suçtan sabıkası olan ve cezaevinden firar eden katilin teki yüzünden oturduğu binanın girişinde öldürülmüştü.

Hâlbuki daha doğum gününü kutlayacaktı, daha yaşayacak günleri vardı...

Onun öncesinde başka bir gencecik beden sırf ayrılmak istediği erkek arkadaşı yüzünden boğazı sıkılıp boğulduktan sonra kalbinden bıçaklanarak öldürülmüştü.

Ondan da önce bir kadın onlarca insanın gözü önünde, kızının yanında bıçaklanmıştı, "Anne lütfen ölme," sözleri ile gözünü kapatmıştı.

Ondan da önce gencecik başka bir kadın tecavüz edildikten sonra bir plazanın yirminci katından aşağı atılmıştı ve bunu yapan şerefsizlerden biri o kızın babasına kızınıza sahip çıksaydın gibi bir tabir kullanmıştı. Davanın üzeri örtülmek istemişti neler yapılmıştı neler...

Sadece on dokuz ayda altı yüz elli iki kadın öldürüldü bu ülkede ve üzülererek bazılarının katillerinin iyi hal indirimi aldığını bile gördü bu gözler.

Şimdi korkuyordum ama yemin ederim kendim için değildi bu korku... Ben artık başka hiçbir kadın, bu psikopatların şiddetine maruz kalmasını istemiyordum.

O yüzden bütün duruşma titreyerek geçti, yanımdaki avukatım konuşurken ne onun konuştuklarına odaklanamadım ne de savcının taleplerine... Kalbim çok hızlı atıyordu ve hayatımın en zorlu muharebelerinden birindeydim.

Kararın açıklanacağını ne zaman duyurduklarını anlamazken herkesin ayağa kalkmasıyla bende kalktım.

Bakışlarımı tedirginlikle Kuvars'a çevirdim, o beni anlıyordu. Güvenle gözleri kısıldı. Artık konuşmak için kelimelere ihtiyacımız yoktu. "Sakin ol, her ne olursa olsun bu insanlar en ağır cezayı alacak. Sakin ol... Ben buradayım," diyordu.

"TCK madde 35 taksim iki gereği şüpheli sanıkların-" Tek tek isimler okunurken nefesimi tuttum, avukatım güç vermek ister gibi sırtıma dokundu. "Ayrı ayrı 20'ser yıl ile-"

Aniden mahkemede gürültü koptu. Bana bütün bunları yapan, her şeyin sorumlusu olan o şerefsizler öne çıkıp ayağıma kapandılar. Arkadaki kadınlardan biri yüksek sesle ağlarken polisler ve Kuvars hızla yerinden fırladı.

"Ne olur, biz ettik sen etme, turp gibi sağlıklısın, nolur-"

Ne olduğunu anlamazken başımı çevirdim ve ayaklarıma kapanan ve haftalar önce beni bıçaklayan adama baktım. Yirmi yıl hapis cezasına karar verilmişti.

Yirmi yıl.

Gülmek istedim, yüzlerine gülmek istedim, bir kahkaha patlatmak...

Onun yerine giydiğim botun topuğuyla geriye ittim onu. Konuşabilseydim şu an "Senin gibiler için az bu bile," derdim herhalde.

Ama bazen bazı şeyleri demeye gerek yoktur. Bazen tek bir bakış en büyük cevaptır, ilk defa korkmadan gözlerinin içine baktım.

Bugün buradan çıkacağım ve zaferlerin en büyüğünü kazanmış bir komutan gibi yürüyeceğim. Bir kadeh şarap içeceğim belki bunu kutlamak için, ardından en sevdiğim şarkıyı dinleyeceğim, sen o delikte çürürken ben hayatıma devam edeceğim. Senin gibilerin hakkı bu çünkü. Meslek sahibi olacağım, bana bıraktığın eksiklikleri umursamadan umarsızca yaşayacağım bu hayatı, sevdiğim adamla bir hayat kuracağım, benim gibi yardıma ihtiyacı olan tüm kadınların elinden tutacağım, yaşayacağım be, yaşayacağım en dibine kadar... Özgürlüğe uçacağım... Çünkü neden biliyor musun?

Savaş bitti ve ben kazandım.

Sükûnet yeniden sağlandıktan, Kuvars bir yumruk ayağıma kapanan adama atıp mahkeme salonundan zorla çıkartıldıktan sonra kararın tebliğine devam etti.

O gün bana hakaretler edip bu iğrenç adamlara haber veren kadınlarda her biri 9 yıldan hapis cezasına çarptırılıp onların cezalarının üçte biri mahkemede iyi halden indirim giderken diğerlerine indirim yapılmadı, koşullu salıverilme hakları da ellerinden alındı ve her biri polis zoruyla götürülürken hiç korkmadan her birinin gözlerinin içine baktım.

Bir dakika bile acımadım hiçbirine.

"Neden havaalanına geldik ki?" Kuvars ona gülerek sorduğum soruya cevap vermezken omuz silkti. "Nereye gidiyoruz bari onu söyle?"

Yine söylemedi.

Onu takip edip tüm işlemlerimizi halledip onun özel uçağına binene kadar tek kelime etmemeye devam etti.

"Yanımda hiç eşyam yok Kuvars, umarım akşam geri döneceğimiz bir yere gidiyoruzdur."

Kuvars bana aldırmadı. "Benimde yok, gittiğimiz yerden alırız."

Ve iki buçuk saat sonra uçak inip havaalanındaki işlemlerimizi hallettiğimizde hayal gibi bir şehre ayak bastık.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Kuvars gözüme gelen saçları kulağımın arkasına yerleştirdi. "Uzun zamandır seni mutlu etmek istiyorum ama bir türlü sana ulaşamıyorum. Çok zor şeyler yaşadığını biliyorum ama beni de o dünyana al istiyorum."

Sımsıkı sarıldım ona.

Uzun zamandır onu ittiğimin pek farkında değildim ama evet, bu oluyordu. Ama o bunu hiç hak etmiyordu ve benim dünyamı güzelleştirmek için her şeyi yapıyordu. Çok seviyordum onu. Ve artık tüm engellerimden kurtulduğuma göre aşkımı yaşamam için hiçbir zorluk yoktu. Artık ben ve o vardık sadece.

Ayrıldım ondan, o zaman bugün hem hayallerimin şehri olan Prag'ı keşfedecektik hem de ona bir yüzük alacaktık. Artık işleri daha da yoluna koymanın zamanı gelmişti.

Güldüm, deli gibi, içimden geldiği gibi güldüm, hayatın sıfır noktasındaydım ve bu dünyada altı yaşından beri olmasını istediğim tek şey olmuştu. Mutlu hissediyordum. Başımı çevirdim ve Kuvars'a baktım. O gülmüyordu, nutku tutulmuş büyüleyici bir manzarayı izliyor gibi gülüşüme odaklanmıştı.

Uzandım ve elinden tuttum. Onu koşarak çekiştirirken Kuvars keyifli bir ses tonuyla sordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Özgürlüğe uçuyorum Kuvars... Özgürlüğe uçuyorum..."

35. Bölüm sonu ve tam tamına 6 MİLYON olduk.

Yazdan beri Lal'i yazıyorum, 35 bölüm oldu ve 6 milyon kez okundu yazdıklarım. Bu süreçte altı ayrı yayınevinden ve ücretli bir ekitap sitesinden kitap teklifleri aldım. Şu an Aralıktayız ve gerçekten geleceğim bu noktayı hiç tahmin edemezdik başlangıçta.

Kötü şeyler oldu, bırakmak istedim, yazamam dediğim dönemler, neden böyle bir şey yapıyorsun, vaktini daha verimli kullanabilirsin diye kendimi yediğim zamanlarda geçirdim açıkçası... Ama gün sonunda buraya gelip yorum kısmını açtığımda okuduklarım neden yazıyorum sorusuna çok güzel bir cevap oldu. O yüzden herkese çok teşekkür ederim. Bazen o kadar vaktim olmuyor ki hiç dönüp cevap veremiyorum ama bilin o yorumları okuyup gülen, ağlayan, mutluluktan uçan bir kız var. :')

Yolun sonunda ne olacağını bilmiyorum, belki kimse kalmayacak, belki tek başına hala burada Lal'i yazan o isimsiz kız olmaya devam edeceğim...

Ama yazmak ve siz bana çok iyi geliyorsunuz, hayatıma dokunduğunuz, iz bıraktığınız için çok teşekkür ederim. Gerçekten bir 'yb' yorumunun bile beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsiniz. İyi ki varsınız.

Seviyorum sizi....

Hikayelerinde yaşar.

36.BÖLÜM "PRAG"

36.BÖLÜM "PRAG"

Milena, aslında mesele o değil; sen benim için bir kadın değil, bir kız çocuğusun, senden daha safını görmedim, sana elimi uzatmaya cesaret edemem küçük kız; bu kirli, titrek, pençeyi andıran, dengesiz, kararsız, soğuk soğuk terleyen eli...

Kafka'nın şehrindeyiz, Kafka'nın sözleri hemen burada, bu sokaklarda; bulunduğumuz yerde hemen. Huzur parmak uçlarımda, sahip olduğum aşktaydı. Yine içinde olmanın beni sonsuz mutlu ettiği ve hep devam etmesini dilediğim anlardan birindeydim.

Hafif hafif kar yağıyordu bu güzel şehre, Kuvars'ın zorla bana aldığı atkının ve şalın içinde görünür tek yerim gözlerimdi. Ellerimizde sıcak şaraplarımız vardı, birkaç saat önce onunla ona yüzük seçip giyecek birkaç parça kıyafet almak için Parizska Caddesi'nde- mükemmel bir yerdi- alışveriş yaptıktan hemen sonra otelimize yerleşmiştik. Ardından benim ısrarlarımla şehri keşfetmek için Old Town meydanına gelmiştik.

Burada biri piyano çalıyordu, piyanodan yayılan o güzel notalar eşliğinde Kuvars'la yürüyor ve sıcak şarabımızı yudumluyorduk. Ellerimi tutan elimin dışarıda olduğu için üşümesi gerekirken sıcacık hissediyordum. Bir de o benden çok daha uzun boylu olduğu için elimi tutarken boy konusundan sorun yaşıyorduk ama olsun, her anı öyle güzeldi ki huzurla doluydum tamamen.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Evet," dedi Kuvars benim onunla konuşmam için elimi bırakıp şarap dolu karton bardağı alırken. "Birkaç kere daha."

"Çok güzel bir şehir, her yanı sanat dolu." Duraksadım. "Peki yalnız mı gelirdin buraya?"

Kuvars başını salladı. "Benimde sevdiğim bir şehirdir, üniversitedeyken kafa dinlemek istediğimde geldiğim yerlerden biriydi."

Yalnız geldiğini anladığım için içim rahatlarken merak başını kaldırdı ve beni Kuvars'ın üniversite hayatını sormaya zorladı.

"Bana biraz üniversite hayatından bahsetsene, neler yapıyordun, hayatında biri var mıydı mesela?"

Merakıma engel olamazken sorduğum soruyla beraber utançla ellerimi çektim hemen ve ceplerime sakladım.

Kuvars benim merakım hoşuna gitmiş gibi bir ifadeye bürünürken elindeki bana ait sıcak şarap dolu karton bardağı uzattı, elinden alıp dudaklarıma götürmeden diğer elimi de Kuvars tuttu ve yüzüklerimiz birbirine değerken anlatmaya başladı.

"Normal bir üniversite hayatım vardı, tanıştın zaten Seyfi ve Aytekin'le ayı üniversitedeydik, Carl ve Albert adında iki arkadaşım daha vardı, tatillerimizde geziyorduk, kendi küçük şirketimizi kurmuştuk hatta."

Kızlardan bahsetmiyor olmasına içim sıkılırken ona dik dik baktım.

"Daha önce söylemiştim zaten sana kadar ciddi bir şey hiç olmadı." Hızla cevap verdi.

Bu cevap beni tatmin etmedi.

Hızla şarabı içip bardağı çöpe atarken Kuvars'ın elimi tutan elinden kurtuldum.

"Ha ciddi olmasa da oldu yani."

Kuvars ne diyeceğini bilemedi. "Öyle değil."

"Neyse boş ver, bir açıklama yapmak zorunda değilsin, kar yağışı iyice arttı. Sıcak bir yere geçelim, atkın yok, üşüyeceksin."

Kar taneleri Kuvars'ın siyah paltosunu beyazla kaplayacak kadar artarken hızla ona aldırmadan yürümeye başladım, piyanoda çalınan kült parça öyle güzeldi ki meydanda dans eden birkaç çift vardı. Onların tam yanından geçerken Kuvars beni belimden tutarak kendine çevirdi.

"Öyle değil. Ben sana kadar kimseyi sevmedim, hiçbir kadının gözlerine onsuz bir hayatın asla olmayacağını düşünerek bakmadım."

Duraksadı, kar yağışı iyice hızlanmıştı, Kuvars devam etti. "Bu yüzden bana sırtını çevirme, çünkü hep gözlerine bakmak istiyorum."

Hislerim boğazıma kadar düğümlenirken yükselip dudaklarımı Kuvars'ın dudaklarına bastırdım. Yüzlerce insanın olduğu meydan bir an silikleşti, sadece biz kaldık sanki...

Kuvars şaşkınlıkla kalırken kendimi geriye çekmeye çalıştım ama izin vermedi, elindeki boş karton bardağı hızla atıp beni belimden tutarken sertçe alt dudağımı dudaklarının arasına aldı.

Ellerim uzanıp onun dağınık saçlarının arasına gitti istemsizce. Elleirmin ve Kuvars'ın saç tutamlarının arasına kar taneleri düşerken öpüşü derinleşti, dillerimiz birbirine dolanırken mutluluk her yerdeydi.

Dudaklarımız ayrıldıktan sonra nefes nefese kalmış bir şekilde birbirimize bakakaldık. Kuvars beni belimden tutmaya devam etti, bende onun göğsüne tutundum ve ağır ağır çalan müziğin etkisinde diğer çiftler gibi bizde dans etmeye başladık.

Dans etmek pek bana göre bir şey değildi ama burada olmak, onunla beraber, her şeyi unutturuyordu bana. Tüm sınırlarımı, çizgilerimi... Bu yüzden tüm bunlardan uzaklaşarak onun hareketlerine uyum sağladım.

Kulağım onun kalbine denk geldiğinde hızlı hızlı atan kalp atışlarını duyuyordum ve hayatımın en güzel şeyiydi sanırım bu.

Dansımızın ardından Kuvars beni çok seveceğimi düşündüğü bir yere götürdüm. Strahov Kütüphanesi...

Kütüphane o kadar güzeldi ki, ağzım açık kalmıştı, her yeri sanat doluydu, tavanında Kuvars'ın bana özenle anlattığı resimler, kütüphanenin ve manastırın çeşitli yerlerinde olan heykeller, Kafka için özel olarak ayrılmış bölüm...

"Burası mükemmel bir yer, bütün hayatım boyunca burada yaşayabilirim."

Kuvars parmaklarıma bakarken dudakları yana kıvrıldı.

Şehir öyle çok tarih kokuyordu ki Kuvars'ın anlattığına göre zamanında Hitler Prag'ı savaş zamanı ağır hava bombardımanı ile tahrip etmemiş, şehrin güzelliğini bozmaya kıyamamış.

Kısaca aşkın, sanatın, tarihin şehrindeydik ve Kuvars'ın beni götürdüğü her yer büyülenmemi sağlıyordu. Dancing House mesela Kuvars pek bir anlamı olmadığını söylemesine rağmen ben bayılmıştım.

Oradan sonra da Hradcany'i karşımıza alıp nehrin kenarında Pilsner Urquell içerek Kuvars'ı dinlemiştim. Bana burasıyla ilgili anlarnı anlatmış, ben de ona okuduğum Kafka satırlarından aklımda kalanları söylemiştim.

Hafif kanımda dolanan alkolle ve bugün aldığım zaferle keyfim öyle yerindeydi ki, hiç bitsin istemiyordum. Hava buz gibi olmasına rağmen şehri keşfetmek, görmek, tanımak, yürümek istiyordum.

Burada sokaklardan müzik sesi hiç eksilmiyordu, her yerde bir sokak müzisyeni mutlaka oluyordu.

Yine bir sokak müzisyenini dinlemek için dururken Kuvars bir sokak satıcısından değişik, çikolatalı bir hamur işi aldı.

"Bu ne?"

"Trdelnik. Ye, çok seveceksin."

Bir lokma alıp o lokmayı çiğnerken hayranlıkla olduğum yerde donakaldım. Öyle güzeldi ki, içinde sanırım tarçında vardı ve aroması inanılmaz iyiydi, sadece çok çikolatalıydı ve yerken dudacağımın kenarı dikkatli olmama rağmen hep çikolata olmuştu.

"Çok güzel bunun tadı."

Sıkın bir nefes vererek parmağımın dudacağımın kenarındaki çikolatayı temizlemeye çalıştım ama Kuvars elimi durdurdu.

"Bana bırak."

Bana doğru eğilip diliyle dudacağımın kenarındaki çikolatayı emerken olduğum yerde öylece utançla kızardım, Kuvars'ın dili dudaklarımda üzerinde ahlaksızca gezindi ve uzunca bir süre, çikolata kalmadığında emin oluncaya kadar emdi dudaklarımı.

Geri çekilirken dudakları yana kıvrıldı. "Gerçekten de tadı güzelmiş."

Kıpkırmızıya döndüm.

Onun yüzüne bakamayacağım için başımı çevirirken Trdelnik'i yemek konusunda biraz daha çekimser davrandım.

Ben yorulup biraz acıkınca Kuvars'ın yine beğeneceğimi söylediği kafelerden birine gittik, yine kafede bir piyanist piyano çalışıyordu ve kafenin neredeyse hepsi doluydu. Zorlukla bize iki kişilik bir yer ayarladılar. Oturduktan sonra Kuvars bizim yerimize sipariş verdi.

O sırada piyanistin başını kaldırıp Kuvars'a baktığını ve Kuvars'ın da ona başıyla selam verdiğini gördüm. Sanırım önceden tanışıyorlardı.

Medovnik adında ballı, cevizli bir kek ve sade filtre kahvelerimiz geldiğinde ben epey acıktığım için hızla yemeğe başladım. Ağzımdaki ilk lokmamı bitirip kahvemden bir yudum aldıktan sonra Kuvars'ın

bakışlarının üstümde olduğunu fark edipwillweimi kaldırdım ve ona sordum.

"Piyanisti tanıyor musun?"

"Evet, eski bir arkadaş."

Tek kaşımı kaldırdım sorarcasına.

"Buraya her geldiğimde gelirim."

Olumlu anlamda başımı sallayıp çatalımı keke batırdım, ikinci lokmamı ağzıma atarken Kuvars'ın hala bana baktığını gördüm.

"Ne?" dedim gülerek. *"Yesene."*

O bana bakmaya devam ederken bir ses aramıza girdi. Piyanist oturduğu yerden kalkmadan biten parçasının alkışları arasında kendisinden daha iyi bir piyanist olduğunu ve çalması için onu piyanonun başına davet ettiğini İngilizce söyledi.

İngilizcem çok iyi değildi, son iki buçuk yıldır üniversite sınavına çalışırken İngilizce de öğrenmeye çabalıyordum, bu yüzden zorlansam da konuşulanların en az yüzde yetmişini anlayabiliyordum.

Ben kimi çağıracağına bakarken biraz zorlanarak Kuvars'ın adını telaffuz etti ve onu gösterdi.

"Bu adamı öldüreceğim." Kuvars homurdanırken şaşkınlıkla bir ona bir de piyanistin söylediğini alkışlayan kafedeki insanlara baktım.

Kuvars duymamazlıktan gelmeye çalışsa da pek başarılı olmadı ve piyanist onu ikinci kez çağırdı. Ben de onun bu yönünü ilk kez keşfediyor olmanın heyecanıla ona baktım.

Kuvars ağır ağır kalktı ve piyanistin ona gülen bakışlarına sertçe karşılık verip piyanonun başına oturdu.

Heyecanla çalacağı besteye kulak kesilirken kafe de sessizlik oldu. Kuvars'ın parmakları piyanonun notalarına değdi ve ağır ağır ilerledi, yayılan müziğin güzelliği beni büyüledi.

Ve Kuvars müziğe uygun İtalyanca bir şarkıyı söylemeye başladı.

Senza fiato lasciarmi e poi / Soluksuz bırak ve beni sonra

Già che sei qui non te ne andare / Zaten buradayken çekip gitme

Ben onun ne söylediğini anlamazken bakışları bana döndü. Öyle güzeldi ki başımı döndürüyordu.

Prendimi quel poco che ho / Beni al neyim varsa

Lasciami i segni dell'amore / ve üzerimde aşkının izlerini bırak

Şarkı Kuvars'ın dokunduğu notalarla beraber uzayıp giderken onun gözler, bir an olsun benden ayrılmadı. Tek bir sözü anlamadım ama

bakışları ve sesi kalbime dokundu durdu. Ve sözler Türkçe'ye döndü.

Yağmur öncesi gibi
Yaşla doldu gözlerim
Kalbimden en son geçen yolcu
Yolcu sensin

Acılar sevinçlerin
Sevinçler acıların gölgesi
Bazen gezer başında
Aşkın da böylesi

Yağmur öncesi gibi...

Kafe alkışlarla koparken dolu gözlerimle ona baktım.

Teşekkür ederim hayatıma... En umutsuzluğa düştüğümde, en karanlık gecemin sabahında güneş yeniden doğmuştu. Kuvars mucizelerin gerçek olabileceğine dair en büyük inancımdı. İyi ki hayatımdaydı...

Ve yirmi üç yıllık hayatımda en mutlu olduğum andaydım sanırım.

Böyle bir aşkın herkese nasip olmayacağını biliyordum.

O benimdi, o benim en büyük mucizemdi...

Kuvars yanıma gelip yeniden oturduktan sonra piyanist bir iki parça daha çalıp bugünkü programını bitirdiğini açıkladıktan sonra yanımıza geldi ve Kuvars'la tokalaştılar.

"Her zamanki gibi harikasin." Kuvars bu iltifat karşısında gülümsemedi.

"Sen peki ne zaman beni şu piyanonun başına çağırmaman gerektiğini anlayacaksın?"

Kuvars kusursuz İngiliz aksanıyla konuşurken gülümsedim, bir adama bu kadar mı her şey yakışırdı?

"Bu sese yazık ediyorsun. Hep iş hep iş nereye kadar, sanat insanın ruhunu besler, iş sadece cebini doyurur."

Piyanist Kuvars'a yanıt vermekte gecikmezken onların atışmalarını gülümseyerek izledim.

Piyanist bana elini uzattı biraz sonra ve onunla da tanıştık.

"Sonunda Kuvars yalnız değil ve mükemmel bir kadınla birlikte, dünyanın sona yaklaşıyoruz herhalde."

Gülümsedim, oradan ayrılırken gece bizi diğer çalıştığı eğlence mekânına davet etti ve Kuvars çekimser kalırken ben geleceğimize dair onu onayladım.

Oradan ayrıldıktan sonra ellerimizde yeniden aldığımız sıcak şaraplarımızla beraber gidilebilecek her yere gittik, Kuvars taksi kullanmakta ısrar etse de onu sürükleyerek metroya bindirdim. Onunla beraber gidilmedik yer bırakmadan gezdik.

Prag Kalesi'ne gittik, dünyanın en büyük kalesi ünvanına sahipmiş ve gerçekten de kocamandı, içinde saray, kilise ve muhteşem binalar, bahçeler vardı. Her birini gezdik. Ardından hemen oradaki Hradčany meydanını yürüdük, meydandaki sanat müzesi ve ulusal galeriye gittik. Her gittiğimiz yeri Kuvars kitaptan okuyormuş gibi anlatıyordu ve ona dair yeni bir şey öğrenmiş oldum. Gerçekten gezmeyi ve öğrenmeyi seviyordu, her yer hakkında okumuştı ve gelip bizzat onlarca kere görmüştü.

Ardından Karl Köprüsü'ne gittik, buradan nehir öyle güzel görünüyordu ki, bir şarap daha içip hava kararmadan bu büyüğü manzarayı birlikte sarılarak izledik. Şarabımız bittiğinde oradaki fotoğrafçılardan birine fotoğraflarımızı çektirdik ve devam ettik. Köprünün hemen altında Čertovka kanalı bulunuyordu. Vltava Nehriyle bağlantılı olan bu kanal da beni büyülerken bu sefer Kuvars kendi telefonuyla benim güldüğüm bir sürü fotoğraflarımı çekti.

Bu kanalın hemen yanında Ortaçağ yapımı evler vardı ve gerçekten bütün hayatımı buradaki evlerden birinde su değirmenini izleyerek geçirebilirdim. Köprüden devam edip yapılan heykellerin yanında durduğumuzda Kuvars her birini tek tek anlattı bana.

Eski Belediye Binasının önüne geldiğimizde artık yorgunluktan ayaklarımın altı epey ağrıyordu ve yürümek beni zorluyordu ama buna rağmen gülümseyerek Kuvars'ı takip ediyordum. Keşke sabah on santim topuklu bot giyeceğime, rahat bir spor ayakkabı giyseymişim demeden de duramıyordum.

Astronomik Saat Kulesi'ne çıkıp tüm Prag'ı ayaklarımızın altına alıp hayranlıkla şehre baktıktan sonra en nihayetinde taksiyle direkt dinlenmek için otele dönme kararı aldıktan sonra başımı Kuvars'ın omzuna koydum.

"Burası çok güzelmiş... Bir ömür burada yaşayabilirim gerçekten, hiç sıkılmaz insan herhalde."

Kuvars hızlı hızlı hareket eden ellerimi tuttu ve öptü.

"Senin bu tasasız gülümsemelerini çok özlemişim." Eğildi ve gülüşümden öptü beni. "Hep mutlu olmanı istiyorum."

"Çok mutluyum ben, onlar hapse girdi-" Kuvars'ın sırtı dikleşti. "-burada sen ve ben varız sadece, her şey harika gidiyor, mutsuz olmak için sebep yok."

Yeniden Kuvars'ın omzuna uzanıp yolumuz biraz uzun olduğu için taksinin koltuğunun kenarındaki moda dergilerinden birini çekip aldım. Zaman geçirecek bir şey olsun diye ilgisiz gözlerle tasarım elbiseler arasında gezindikten sonra son sayfalardaki gelinlik modellerinin üzerinde durdum, gerçekten yazın evlenecektim ve bu konuya oldukça ilgisizdim. Henüz daha gelinliğe dair bir fikrim yoktu.

"Güzellermiş," dedi Kuvars üstten bakıp. Ona doğru döndüm.

"Fazla iddialı, gösterişli ve kabarık, asla bana göre değiller."

Sayfaları geçtim, son sayfadaki gelinliğe kadar diğerleri çok kötüydü bence. Sadece son sayfadaki sade, üzerindeki inciler olan, kolları tüllü gelinlik bana göreydi bence.

"Bu mesela çok güzel, bu tarz bir şey seçerim sanırım."

Kuvars onaylarcasına başını sallarken olumsuz anlamda yeniden dergiye döndüm, Türkiye'de böyle bir gelinlik bulacağıma inancım çok çok azdı. Alt tarafı bir gelinlik almaya Prag'a yeniden gelecek halimde yoktu ya?

Otele geldiğimiz gibi rahatlamak için duşa girdim, ayaklarımın altı yanacak derecede yanıyordu, duştan çıkıp bornoza sarıldıktan hemen sonra ayaklarımı kremlerle ovdum. Kuvars oda da bir iki telefon görüşmesi yapıyordu, biraz dinlendikten sonra bugün tanıştığım piyanistin diğer mekânındaki davete icabet edecektik.

Saçlarımı havluya sarıp bugün alışveriş yaparken aldığımız kapatıcı ve fondötenle hızlıca yüzümdeki morlukları kapattım. Bacaklarımdaki morluklar artık iyileşmeye başladığı için onlara bir şey sürmeyip bugün aldığımız ince, siyah kilotlu çorabı ve yine kısa, siyah elbise giydim. Saçımı kurutup tarayıp öndeki iki tutamı arkada birleştirdikten sonra toprak tonlarındaki rujumu ve rimelimi sürdüm.

Hazırlandıktan sonra mecburen yine başka ayakkabı yanımda olmadığı için yeniden topuklu botlarımı giydim ve içeri geçtim.

Kuvars da bir gömlek bir de siyah kotla yetinmişti. Beni görünce bakışları hızla üzerimde gezindi.

"Bence bu gece burada kalmalıyız."

Onun bakışları altında kızarıırken hızla ellerimi itiraz edercesine kaldırdım.

"Söz verdik."

Kuvars bana doğru yaklaştı, dudakları boynumda yaklaşırken "Sözü veren sensin," dedi.

Dudakları beni kendimden geçirmek üzereyken hızla geri çekildim, gitmezsek çok ayıp olacaktı.

"Ben gidiyorum o zaman, sen burada kalabilirsin."

Kuvars sıkkın bir nefes vererek beni takip etti.

Geldiğimiz yer daha çok gece kulübüne benziyordu, turistlerin gözde mekânlarından biriydi sanırım anladığım kadarıyla çünkü herkes farklı bir dil konuşuyor ve gürültülü bir şekilde eğleniyorlardı. Piyanistin biz içeri girdikten sonra bizi görüp yanımıza gelmesi saniyeler sürdü. Onunla merhabalaştıktan sonra o sahnedeki yerini aldı, bizde Kuvars'la bar bölümünden içeceklerimizi aldık. O viski tercih ederken ben sadece bir bira aldım ve biramı yudumlarken Kuvars'ın kolları arasında müziğin keyfini çıkardım.

Ben çalan parçaları daha iyi dinlemek için olduğum yerden kalkarken Kuvars'ta artık üçüncü kadehini bitirdiği viskisini bırakıp bana döndü. Elleri belimi bulup arkamdan bana sarılırken ritme bıraktık kendimizi...

Biradan sonra şaraba geçerken artık iyice çakırkeyif bir vaziyetteydim, müzik güzeldi, sevdiğim adam yanımdaydı. An güzeldi...

Piyanist büyük alkışlarla sahneden inmeden önce yine bugünkü kafede olduğu gibi Kuvars'ı sahneye davet etti, insanların beklenti dolu bakışları yeniden ona çevrilirken "Her seferinde aynı şeyi yapıyor şerefsiz," diye mırıldandı Kuvars. "Şimdi belasını sikmezsem onun."

Gülerek onun hızlı hızlı sahneye gidişini izlerken o ve piyanist gözlerimin önünden kaybolunca başımı önümdeki şarap bardağına çevirdim.

"Merhaba, tanışabilir miyiz?" Başımı çok kötü bir İngiliz aksanı olan yanıma oturan sakallı, esmer adama çevirdim.

Alkol damarlarımda gezdiği için önce sorusunu anlayamadım, bana mı söylüyor çözemezken oturma yerlerinden birine oturdum.

"Tanışabilir miyiz demiştin?"

Adamın benimle konuştuğunu anlarken ne diyeceğimi bilemedim. Sadece olumsuz anlamda elimle işaret yaptım. Ama adam anlamak yerine hemen gelip dibime oturdu.

Ondan rahatsız olduğum için kenardaki deri ceketimi giydim. Kuvars geldiği gibi artık gitmek istiyordum. Hem saat geç olmuştu hem de tüm gün bu ayakkabılarla gezdiğim için yorgunluktan gebermek üzereydim.

Adam benim onunla konuşmamamdan bir şey anlamayı –büyük ihtimalle sarhoş olduğu içindi- sallanarak bana doğru uzandı ve ondan bakışlarını saklayan yüzümü kendine çevirdi.

"Bu gözler bence bana bakmalı."

Ben adamın bu hareketine karşılık şaşkınlıkla ona bakarken hızla utanarak elini çekti. Bu sırada hiç olmasını istemediğim bir şey oldu ve bu kadar güzel giden günüm bir anda mahvoldu.

"Cemre?" Kuvars'ın sert sesini duydum. "Ne oluyor burada?"

"Kuvars yok bir şey gel, gidelim."

Adam gerginliği anlayınca ayağa kalktı. "Dostum, sadece kızla tanışmak istedim. Bu arada iyi seçim."

Kuvars adama doğru döndü, ölümün bir şekli olsa şu an Kuvars'ın suretine bürünürdü sanırım. Sırt kasları gerilince onu tutmak istedim ama engel olamadım, Kuvars kafasını adamın yüzünün tam ortasına geçirdi.

Sarhoş bir adam kavgayı fark edip çılgık atarken birkaç kişi Kuvars'ın başına toplandı. Kuvars kafa attığı için yalpalayarak düşmek üzere olan adamı tutup tekrar vurmak isterken ona engel oldular.

On beş dakika sonra Prag Yabancılar Polis Teşkilatı'nda bekleme alanında Kuvars'ın ifadesinin bitmesini bekliyordum. Yaptığı akıl alır bir iş değildi, aynısını geçen gün ben Beyza'ya karşı yaptım diye anca bir hafta sonra onunla ilişkisini kesmiş, benim onunla bir hafta konuşmama ses çıkarmamıştı. Şimdiyse alt tarafı sarhoş bir adam benim yüzümü tuttu diye onun yüzünü dağıtmıştı.

Tedirginlikle Kuvars'ın çıkmasını beklerken sınır dışı edilebileceğimize kesin gözüyle bakıyordum artık.

"Üzgünüz, bir yanlışlık olmuş, size otelinize kadar eşlik edelim." Kapının açılma sesiyle başka bir adamdan duyduğum sözler üzerine ayağa kalktım. Adam birkaç bir şey daha söyledi İngilizce ama o kısımları İngilizcem çok iyi olmadığı için anlayamadım.

Kuvars umursamazca kapıdan dışarı çıkarken beni gördü. "Güzelim?"

"Dönüyor muyuz otele, sınır dışı falan edilmeyecek miyiz? Bu kadar kolay mı? Diğer adam hastanelik oldu!"

Kuvars omuz silkti. "Bir telefon görüşmesi yapmam yetti. O piç kurusuna hak ettiğini verdim diye kimse beni cezalandıramaz. Otele dönebiliriz, yarın yapacak başka işlerimiz var."

Ağzım açık Kuvars'a bakarken polisle değil, onun çağırdığı taksiyle otelimize geri döndük.

Takside ona tek kelime etmedim, o da bu soğukluğuma kızgın gözlerle baktı.

Otele gelip üstümü çıkardığım ilk an Kuvars'ın sesini duydum.

"O piç kurusu bundan daha fazlasını hak etti Cemre biliyorsun bunu."

"Bazen senin kıskançlığın gözümü korkutuyor Kuvars, her olayı şiddetle çözmek zorunda mısın sanki? Alt tarafı sarhoşun tekiydi, bıraksan birkaç dakikaya sızar kalırdı bir yerde."

"Sikeyim onun belasını ben! Az bile yaptım ona ben. Beş dakika ya, sadece beş dakikalığına sahneye gittim hemen yılmış ibne. Bak düşündükçe sinirleniyorum, bana onun kaldırdığı hastaneye buldurtma."

"Yok artık. Ama beklerim nou da yaparsın sen, şiddeti bu kadar seven başka birini daha görmedim çünkü."

"Daha düne kadar Beyza sadece benimle çalışıyor diye bana uğrattığın psikolojik şiddeti hatırlatırım?"

"O çok başkaydı! Bu adam sarhoştur sarhoş, bilinci, akli yerinde değildi."

"Seni rahatsız ediyordu."

"Beni rahatsız ettiği falan yoktu, kendi işine bakacaktı, hem biri beni rahatsız ederse bunu ben gayet engelleyebilirim."

"Kızım-" Duraksadı. "Cemre, o piçe az bile yaptım, ağzıyla içmesini bilmiyorsa içmeyecek bu kadar."

"İyi!"

"İyi!"

Sinirle Kuvars'ın hala utanmadan benim vücuduma bakmasına aldırmamaya çalışarak iç çamaşırlarımla kaldım ve hızla Kuvars'la bugün yaptığımız alışverişten aldığım pijamaları giydim.

Kuvars'a bakmadan yatağa gidip yorgani çekerek içine uzandım. Ona doğru bakmadığım için direkt otelin geniş camından görünen

karanlık Prag manzarasına başımı çevirmiştim. Bu güzelliği tadarak uyumaya çalıştım.

Kuvars'da üzerindikilerden kurtulup yanıma, yatağa gelmek için hareketlenince hızla ona doğru döndüm.

"Nereye geliyorsun sen?"

Kuvars şaşırarak bana baktı. Zorlukla gözlerimi gözlerinde tutmaya çalıştım, çünkü bakışlarım karın kaslarına inerse hayran bakışlarla ona bakacağım için otoritem sarsılacaktı.

"Yatağa giriyorum?" dedi Kuvars şaşırmaya devam ederek.

"İçerideki odalardan birinde kalırsan çok sevinirim, bu gecelik birbirimizi görmesek sinirim geçer belki."

Kuvars keyifli bir sesle cevapladı beni. *"Hiç şansın yok güzelim."*

Yatağa girip beni sıkıca tutup kendine çekti. Benim onun ellerinden kaçmama engel olurken ışıkları kapadı.

Ona ne dersem diyeyim göremeyeceği için umutsuzca pes ettim ve tüm kızgınlığıma rağmen gün sonunda sadece onun kollarına sığındığım adama direnmedim. En karmaşık, duygu yoğunluğuyla dolu günü geride bırakarak uyuduk.

Kuvars'ın kolları arasında gözlerimi açtığımda, bir an için nerede olduğumu anlayamadım ama mükemmel Prag manzarası ve doğan güneş bana lokasyonumu ve dün yaşananları bir bir hatırlattı.

Dünkü kızgınlığım geçtiği için doğrulup Kuvars'ın yanağını, güldüğünde beliren gamzesinin hemen üstünü öptüm.

Kuvars ağır ağır gözlerini açarken eğildim ve yanağına bir öpücük daha kondurdum. Kalkmak ve şehri keşfetmeye devam etmek istediğim için doğrulurken Kuvars beni belimden yeniden tuttu ve *"Ama bu bana yetmez,"* diyerek boynumdan öptü.

Gıdıklanarak kollarından kurtulmak için çabaladım.

"Hadi, daha yapılacak çok işimiz var, şehirde görmediğimiz yerleri görmek istiyorum."

"Geceki kızgınlığın geçti mi?"

Uzandım ve tekrar yanağını öptüm. *"Hatırlatma istersen."*

Keyifle güldü Kuvars ve yataktan kalktı. *"Doğru bugün yapacak çok işimiz var."*

Hazırlanıp otelden çıktıktan sonra ünlü bir kafe olan Cafe Imperial seçimimiz oldu. Kuvars işle ilgili birkaç konuşma yaparken bende menüdeki kahvaltı seçeneklerini inceliyordum. O telefonu kapatıp

işlerin yolunda olduğundan emin olduktan sonra telefonu kapattı ve ikimiz için Fransız kahvaltısı ve likörlü cortado söyledi.

Uzun uzun kahvaltı yaptıktan sonra ben kafenin küçük tuvaletinde saçımı düzelterip üzerimdeki kıyafetlere bir kere daha baktım. Siyah bir etek, siyah bir kazak, yine aynı renk bir mont ve el mecbur çünkü topuklu ayakkabılarımı giymiştim.

Çantamı düzelterip yüzümdeki morluklar görünmesin diye kapatıcıyı bir kere daha sürdükten sonra Kuvars'la dışarı çıktık.

"Ee bugün nereye gidiyoruz kaptan?"

Kuvars keyifle cevapladı. "Sürpriz."

Bir taksiye bindik, Kuvars sadece gideceğimiz caddeyi söyledikten sonra camdan dışarıyı izlemeye odaklandım. Öyle güzel bir mimariye sahipti ki şehir, hep hatırlayacak ve özleyecektim.

Taksi durunca geldiğimizi anladım. Kuvars'la beraber taksiden indikten sonra geldiğimiz yere baktım.

Neden burada olduğumuza asla anlam verememiştim.

Prag'daki Türk Konsoloslüğundaydık.

"Neden buradayız?"

"Gel."

Kuvars elimi tutup beni geldiğimiz yerin içine sürüklerken kapıdaki görevlilerden biri Kuvars'ı saygıyla karşıladı.

"Kuvars Bey hoş geldiniz, istediğiniz hazırlıkları yaptık, siz ne zaman uygun olursak gerçekleştirileceğini söyledi büyükelçimiz. Cemre Hanım, ona ayrılan odada hazırlanırken sizi ben büyükelçimizin odasına alayım, kendisi sizinle görüşmek istiyor, başarılarınız yakın takipçisi."

Kuvars'a tedirginlikle baktım, anlam veremiyordum, düşündüğüm şey değildi değil mi?

"Tamamdır. Biz hemen geliyoruz, biraz izin verirsiniz?" Kuvars adamı böyle yanıtlarken adam saygıyla başını salladı.

"Tabii efendim."

O gittiği gibi Kuvars'la kalırken tek kaşımı kaldırdım ve ona baktım.

"Dün bazı telefon konuşmaları yapmıştım ya odada sen içeride hazırlanırken?"

"Evet..."

"Dün takside beğendiğin gelinliği sipariş ettim, hızlıca getirdiler, bir de konsoloslukta hızlıca bazı işlemleri halletmem gerekti."

"Kuars ben?"

Kalbim ağzımda atarken Kuars beni durdurdu, ellerimi ve tek tek parmaklarımı öptü.

"Biliyorum, bunu yazın düşünüyordun ama ben artık sensiz olan bir anım bile geçsin istemiyorum. Biz evliyken de sınava çalışabilirsin, bu bize bir engel olmamalı. Ama ben seni hayatımda tümüyle görmek istiyorum. Sevdiğim kadınla burada hayatımı birleştirmek istiyorum."

Nutkum tutuldu, nefesim kesildi, ne diyeceğimi bilemedim, gözlerim dolu dolu oldu.

"Evlen benimle güzelim... Hemen, şimdi..."

Seni kaybetmekten o kadar çok korkuyorum ki Milena. Bazen düşünüyorum da eğer gerçekten insanlar mutluluktan ölebilselerdi benim çoktan ölmüş olmam gerekecekti. Ama ben aksine mutluluk sayesinde tekrar hayata döndüm.

Cemre'nin gelinliği :)

Instagram: hikayelerindeyasar (Çekiliş yapıyorum, katılmayı unutmayın :))

37.BÖLÜM "İLKLER"

Instagram: **hikayelerindeyasar** (takip etmeyi unutmayın)

ve lütfen yıldıza basıp satır arası yorumları yapmayı unutmayın, o kadar seviyorum ki onları okumayı... her defasında tekrar tekrar okuyorum. sizleri çok seviyorum ♥

37.BÖLÜM "İLKLER"

Hayat çoğu zaman bize seçim hakkı sunmaz, ansızın gelir ve bizi yaptırıma zorlar. Benim bütün hayatım sonucuna benim karar veremediğim seçimlere uymakla geçti. Bu yüzden ki yirmi üç yıllık hayatımın her gecesinde gece uyumadan önce planlarımı yaptım, hayallerimi kurdum ve ileride kendi seçimlerimi yapabileceğim bir hayatın düşüyle uyudum.

Şimdi yeni bir emrivaki tüm hayatımı değiştirmek üzereydi.

Kuvars Prag'ın orta yerinde, konsolosluğun hemen önünde benimle evlenmek istediğini, içeride gelinliğimin hazır olduğunu söylüyordu.

Hayır buna hazır değildim. Daha ona söyleyemediğim bir Eliza olayı vardı, daha benim üniversite sınavım vardı. Uzun zamandır çalışmayı bıraktığım üniversite sınavım... Daha devam eden dil terapilerim.

Biliyordum, şimdi eğer bu teklife evet dersem yarın bir sürü şey daha çıkacaktı, belki düğün yapmamız gerekecekti İstanbul'da, belki de bir balayı... Ama benim boşa harcayacak zamanım yoktu ki. Neredeyse 13 Şubat'taydık. Sınav Haziran'daydı. Eğer şimdi girip o sınavı yapamazsam hiçbir şey yapamazdım, zaten bir sürü zaman kaybetmişim. Hayır, buna evet diyemezdim...

Kuvars'la konuşmuştum, ona bana ilk evlenme teklifi ettiğinde de söylemişim sınavdan sonra olması gerektiğini, neden şimdi böyle bir şey yapıyordu ki? Tamam, burada hayallerimin şehirlerinden birinde evlenmek dünyanın en mükemmel şeyi olurdu, düşlerimin çok ötesinde bir şey gerçeğe dönüşürdü. Ama şimdi değil...

Şimdi olması demek benim bütün hayatımın Kuvars'tan ibaret olması demekti artık.

Ama ben çok emek vermişim, okumak için.

Kuvars'ın evinde çalışmaya başladığım ilk an okumam için gereken tek ümit verici şeydi. Zaten son zamanlarda her şey üst üste gelemmiş miydi, bir türlü kendimi sınava çalışmak için ikna edip masaya oturamamıştım. Eskisi gibi tek ilgi odağımın sınav olmasını isterken bu olamazdı. Evlenip bir de bu evliliğin yükü yüzünden sınav çalışmamı boşlayamazdım.

Kar taneleri gökyüzünden hızlı hızlı dökülürken yüzümdeki allak bullak ifadeyi gördü Kuvars. "Cemre?" sorarcasına ona hala bir cevap vermemiş olmama şaşırırken ne diyeceğimi bilemedim.

Seninle şimdi evlenemem nasıl denirdi ki? Şimdi evlenirsek her şeyi ertelese bile sırtıma yüklenenler nedeniyle ders çalışamayacağımı, sınavda çuvallayacağımı, insanların içerisine üniversite bile kazanamamış ama Kuvars Demirhan'a kapak atmış kız olarak çıkacağımı biliyordum.

Soğuktan üşüyen ellerimi havaya kaldırırken Kuvars beklentiyle baktı bana.

"Ben yapamam Kuvars, şimdi olmaz. Olması mümkün değil. Biliyorsun sana söylemiştim, yazdan önce olmaz yapamam, önce sınavı kazanmam lazım demiştim."

Gözlerim dolu dolu olurken başımı yukarı kaldırdım ve Kuvars'ın gözlerindeki hayal kırıklığına baktım.

"Çok özür dilerim, ben biliyorsun, söylemiştim yazdan önce olmaz diye. Şu an olmaz, yapamam."

Kuvars'ın gözlerindeki hayal kırıklığı yerini soğukluğa bırakırken parmağımdaki yüzük ağırlık yaptı bana. Onu kırmak istemiyordum, asla istemiyordum, onunla evlenmeyi de istiyordum ama şimdi değildi. Şimdi zamanı değildi. Benim ona gidene kadar yapmam gerekenler vardı, vermem gereken bir mücadele vardı, kendi ayaklarım üzerinde durabileceğim bir mesleğe hak kazanmadan ona evet diyemezdim, prensin kurtardığı külkedisi olmak istemiyordum ki ben... Kendi ayakları üzerinde duran o güçlü kız olmak istiyordum.

"Tamam."

Kuvars ellerini cebine koyarken ona hayır demiş olmanın acısı tüm vücuduma yayıldı.

"Biliyorsun ben sınava hazırlanıyorum-"

Kuvars açıklama yapmama izin vermedi.

"Kusura bakma, düşünemedim bunu, sen de istersin sanmıştım."

Oradaki görevlilerden birine döndü. Bana yeniden bakması ve ona derdimi anlatabilmem için kolunu tuttum.

Ağır ağır yüzüme baktı.

"Böyle yapma. Ben sadece bu evliliğe şu an hazır değilim. Ama daha sonra-"

"Eğer burada durup daha ileri gitmeyeceksek niçin bu noktaya kadar geldik, Cemre?"*

"Hayır, böyle değil-"

Kuvars beni dinlemek yerine yeniden görevliye döndü. "Büyükelçiye iletin acil bir işimiz çıktığı için bugünkü nikâhı yerine getiremeyeceğiz, kendisini başka bir zamanda görürüm."

"Tabii efendim, peki hazırlıklarınız ne olacak? Gelinlik? Takım elbiseniz?"

Kuvars kabanının yakalarını kaldırıp ensesine değen karları süpürürken "Atın, çöpe atabilirsiniz," dedi.

Adam şaşkınlıkla Kuvars'a bakakalırken "Tabii efendim," diyebildi sadece ve dönüp içeri gitti.

Kuvars yeniden bana döndü. "Bir taksi çevirelim."

"Kuvars konuşmalıyız, ben böyle olsun istemiyorum."

Kuvars yoldan geçen bir taksiyi durdurduktan sonra bana doğru döndü. "Sorun değil Cemre, gerçekten."

Büyük bir vicdan azabıyla tek başıma kalırken Kuvars yol boyunca konuşmadı, artık şehri gezecek gücümde kalmamıştı zaten.

"Bugün İstanbul'a dönebilir miyiz?"

Kuvars başını salladı ve gerekli bir yeri arayıp uçağının hazırlanması gerektiğini söyledi. Otele eşyalarımızı toparlamak için giderken konuşmamaya devam ettik.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Onu kırdığımı biliyordum ama ona kendimi nasıl anlatırdım, bunu bilmiyordum.

Her şeyi bok etmişim gibi hissederek kendimi zorlukla banyoya atabildim, suyu ayarladım ve üzerimdekilerden kurtulup kendimi gevşetmeye çalıştım.

Kafam çok karıştı, ne yapacağımı bilmiyordum. Zamanla Kuvars'ın beni anlayacağını düşünüyordum, bu böyle olmamalıydı. Ama onun soğuk davranmasından da nefret ediyordum.

Saçlarımı kurutup üzerime bir tayt bir sweatshirt giydikten sonra içeri geçtim. Kuvars'la alışverişten aldığımız her şeyi valizlere

yerleştirdim.

İstanbul'a dönüş yolculuğumuzda çok sessiz geçti. Kuvars yanımdaydı ama sanki benimle konuşmamak için olabildiğince işlere gömülmüş gibiydi, telefonundan maillerini cevaplıyor, bazı piyasa takiplerini yapıyordu. Onunla tekrar konuşmaya çalışmam sonuç vermemişti.

Havaalanına indiğimizde Kuvars'ın şoförü ikimizi karşıladı.

"Hoş geldiniz efendim, buyurun."

"Sen eve geç, benim şirkete gitmem gerekiyor," dedi bana ithafen.

Ben onun arkasından bakarken kendi için bir taksi durdurdu.

Eve geldiğimde tükenmiş, yorgun ve umutsuz hissediyordum. Kapıyı bana Merve açtı, beni gördüğü gibi sımsıkı sarıldı.

Şaşkınlıkla onun burada olmasına bakarken Kuvars'ın bana tatilimiz öncesinde verdiği sözü hatırladım, benim ısrarım sonucu Merve'yi ve Yiğit'i yeniden işe almayı kabul etmişti.

"Kız yemin ediyorum dünyayı geziyorsun Kuvars Bey sayesinde. Şimdi nereye gittiniz anlat bakayım?"

Merve benden ayrılırken onun en son bana aldığı tavrı hatırladım, sanırım Kuvars onları yeniden işe alınca barışmıştık.

Onu ve evi göstererek burada ne arıyorsun demeye çalıştım. Merve güldü.

"Kız, Kuvars Bey beni ve Yiğit'i burada tekrar işe aldı, beraberiz düşünebiliyor musun? Aslında haftaya başlayacaktık ama senin şu küçük kedine yemek vermeye geldim. Ben de tam birazdan gidecektim, dur sana bir kâğıt kalem getireyim de tatilde ne yaptınız anlat."

Merve önüme, bir kâğıt, bir kalem, bir de kahve koyduktan sonra karşıma geçti.

"Ee anlat bakayım, nereye gittiniz?"

Kâğıdı önüme çekip "*Prag*" yazdım.

"Kız orası neresi? Fransa'da bir yer mi?"

Gözlerimi devirdim. "*Çek Cumhuriyeti'nin başkenti.*"

"Kız bu Kuvars Bey de götüre götüre oraya mı götürdü, şöyle bir âşıklar şehri Paris dururken?"

Güldüm, ağlamak üzere bir ruh halinde olmama rağmen Merve'ye güldüm.

"Sen artık Yiğit'le gidersin oraya."

Merve'nin yanakları al al olurken gülümsedi. "İnşallah."

"Ee ne yaptınız anlat bakalım."

"Merve ben çok kötü bir şey yaptım, yani bilmiyorum, sanırım Kuvars'ı kırdım."

Merve yazdıklarımı okuduktan sonra kendimi kötü hissettiğim için tekrar sarıldı bana.

"Ne oldu ki?"

Merve'ye kafamdaki tüm her şeyi anlattım, Kuvars'ın sürprizini, evlenmemiz için ayarlamalarını, benim için gelinlik bile almasını ama kabul etmediğimi...

"Kızım sana yüzyılın en aptalı ödülünü falan vermek lazım, ayağına gelen fırsatı nasıl tepmişsin, salak mısın acaba sen, Kuvars Demirhan'ın karısı olabilirdin, Kuvars Demirhan'ın. Yok yazın evlenelim demişsin bir de, bekle bu adam bir daha sana nah evlenelim Cemre der. Ya sadece hadi evlenmeyi geçtim ayrıldığında alacağın nafakayı düşünsene. Bütün bir ömür o nafakayla yaşayabilirdin."

Merve'nin hızına yetişemezken bana hazırladığı kahveyi bitirdim.

"Ben onun parasını istemiyorum ki Merve, ben onun yanında hiçbir vasfı olmayan, sadece onun eşi olduğum için saygı duyulan biri olmak istemiyorum, kendimi, kimseye karşı da değil kendime karşı ispatlamak istiyorum. Ben istediğim bölümü kazanıp ya da hiç olmazsa sınava girene kadar bunu yapamam."

Merve yazdıklarımı okuduktan sonra bakışları değişti. "Sen gerçekten bu adamı, o adamın sahip olduğu tüm sıfatların dışında seviyorsun."

Bakışları değişti sıcacık olurken elimi tuttu ve en zor zamanlarımda olduğu gibi güç verdi bana.

"Tabii bu durum biraz Kuvars Bey açısından kötü olmuş, o kadar çaba, hazırlık boşa gitmiş. Şimdi adam birçok şey düşünüyordur. Sen sadece kalbini aç ona Cemre, sevgini göster. O zaten seni anlar, sizin aranızdaki kelimelerden öte bir şey, ona kendini anlatman için hissettirmen lazım, konuşmaya bile ihtiyacın yok."

Merve'yi uğurlarken son defa sarıldım ona. Sanırım arada takışsak, iki uç karakter olsak da bir arkadaşım oluyordu artık.

"Aaa bu arada, Kuvars Bey için bazı hediyeler geldi, iş dünyasının sayılı isimlerinden, hepsini onun çalışma masasına bıraktım."

Hızla not defterime "*Hediyeler mi?*" diye yazarken Merve şaşırdı. "Bilmiyor musun, yarın Kuvars beyin doğum günü. Tam 14 Şubat.

Herkes şimdiden hediyelerini falan göndermeye başlamış, yani biri kendiliğinden açıldı, ben açtığımdan değil kesinlikle, Rolex marka saatti. Sen gerisini düşün artık."

Bunu Merve'den öğrendiğim iyi olurken içim yine karardı, Kuvars'a hediye olarak ne alacaktım ki? Her şeyi olan bir adama ne alınırdı?

Uzun bir süre Sarı'yla oynayıp ardından Merve'nin pişirdiği yemekleri servis edip Kuvars'ın gelmesini beklerken bir türlü gelmedi. Saatler geçti ama havanın kararmasına rağmen Kuvars gelmedi. Soğuyan yemeklerden biraz ben kendime ayırıp onları yedikten sonra hepsini kaldırdım.

Kuvars hala gelmedi.

Onu beklerken uykum gelince kendime bir battaniye alıp salona geçtim, televizyondan ses olması için herhangi bir program açıp orada beklerken gözlerim ağırlaştı, uyku tüm vücudumu ele geçirdi ama Kuvars hala gelmedi.

Karanlığın içinde sesler duyarken birinin beni kaldırdığını hissettim. Televizyonunun artık alıştığım sesi de kapanırken Kuvars'ın geldiğini anladım, başımı özlediğim göğsüne koyarken uykum arasında kıpırdandım.

"Şşh, uyu."

Sırtımın yatağa yaslandığını hissedince Kuvars'ın beni bıraktığını ve yataktan geriye doğru yürüdüğünü fark ettim ve zorlukla gözkapaklarımı araladım.

Bakışlarımı ağır ağır onun yüzüne çevirdim, kirli sakallarında, üç numaraya vurduğu saçlarında gezindi gözlerim. İnanmıyorum artık neredeyse alnına düşen saçlarını kestirmiş ve üç numaraya vurmuştu, neden ki?

Göğüs kafesim yavaş yavaş hareket edip nefesimi içime tıkarken onun soğukluğu beni darmaduman etti.

"Nereye gidiyorsun? Yanımda yatmayacak mısın?"

"Ben bir duşa gireceğim..."

Evim dediğim adam bana bir yabancıya bakar gibi davranıyordu.

Kendi evimde yabancı olmuştum...

"Kuvars..." Gözlerim dolu dolu ona çevirdim bakışlarımı. Olduğum yere çöktüm öylece, yaşlar kirpiğimin hemen ucunda birikmişti, Kuvars onları görmesine rağmen dimdik dikilmeye devam etti karşımda.

"Ağlama."

Bir damla gözyaşı döküldü gözlerimden. Yaş dudaklarımın hemen üzerine kalırken ardı sıra dizildi diğerleri de.

"Konuşalım, yapma böyle."

"Ağlama dedim sana." Kuvars'ın sesi sertleşti. "Bana biraz izin ver. Kendimi toparladıktan sonra konuşuruz, şu an zamanı değil. Biraz zaman geçsin üstünden."

"Yapma böyle." Elimin tersiyle gözümde akan yaşları sildim. "Ben seni kırmak istemedim, sadece buna hazır değildim. Biliyor-"

Kuvars elini durmam için kaldırdı ve ona açıklama yapmak için hızlı hızlı ilerleyen parmaklarımı durdurmak zorunda kaldım.

"Şimdi değil." Arkasını döndü ve duş almak için banyoya girdi.

Beni dinlemediği için havada asılı kalan parmaklarıma baktım, sessiz sessiz gözyaşlarım yeniden akarken onsuzluğun ağır bedelini ödedim.

Kuvars nihayet duştan sonra üstünü giyip yanıma geldiğinde öylece yatağa girdi, bana dönüp sarılmak yerine sola doğru yatarken sızlayan burnuma aldırmadan ona yaklaşıp başımı göğsüne koydum.

O bana sarılmazsa ben ona sarılırdım...

Ellerim onun ellerine tutunurken Kuvars'ın bedeni gevşedi ve istemsiz olarak bana doğru döndü, huzurla gözlerim kapanırken onsuzluğun ne kadar zor olduğunu ve bir daha asla tatmak istemediğimi fark ettim.

Sabah uyandığımda saat epey geçti ve Kuvars yanımda yoktu. Gerinerek yataktan kalktım, biri aşağıda ısrarla kapıyı çalıyordu. Üzerime sabahlığımı giyip evin içinde de Kuvars'ın olmadığından emin olduktan sonra kapıyı açtım.

Kapıdaki korumalardan üçü ellerinde kutlar ve çiçeklerle karşımda duruyordu. Benim soran bakışlarıma hemen açıklama yaptılar.

"Efendim, Kuvars Bey için gelmişler."

İçeri koymaları için geri çekilirken kızıl saçları ve Merve'yi gördüm hemen ardından.

"Getirin getirin salona getirin."

Merve "Selam tatlım," diye içeri girdi. Korumalar çıkarken bu sefer sorarcasına Merve'ye baktım. "Tatlım, dedim bu kız doğum günü için hiçbir şey alamaz, bari yardım edeyim de güzel bir sofraya ve güzel bir doğum günü pastası yapalım."

Ben esnerken Merve'ye minnettar bakışlarımı attım.

Uykulu gözlerle onu takip edip arkasından salona geçtim.

"Bak dedim sana bir dünya hediye yağıyor adama diye. Şuna bak."

Bende açıkçası merakla eğilip bakarken inanılmaz hoş kol düğmelerini gördüm, bir başka kutuda da dünya pahası şeyler vardı.

Merve çiçekte yazan notu okudu. "Kuvvars Bey doğum gününüzü kutlar, yeni yaşınızın size şans ve mutluluk getirmesini dileriz."

Ben çiçekleri koklamak için eğilirken Merve yine kendince tepkisini verdi. "'Vay anam vay, adam zaten anne karnından bu yana şans sıcıyor, bir de şans mı diliyorlar?"

Ona dik dik baktım. "Ne ama haklı değil miyim, Allah kime böyle şans verir, adamın her işi yürü ya kulum diyor."

Biz hediye paketlerine ucundan görebildiğimiz kadarıyla bakıp paketleri Kuvvars'ın çalışma odasına bıraktıktan sonra omuzlarım düştü. Ona bir şey alabilecek hiç param yoktu, zaten bu hediyelerle asla yarışamazdım sanırım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp Merve'yle bana kısa bir kahvaltı hazırladım. Biz kahvaltımızı yaparken Merve de akşam için yapabileceğimiz birkaç alternatif yemek söyledi, benim tercihim sebzeden yana olurken internetten de birkaç değişik tarif baktık beraber. En sonunda balkabaklı mücver, jiletli enginar ve yanında bol patatesli köfte de karar kılarken evde yapabileceğim en maksimum pastalara baktım. Bütün meyvelerin olduğu çok güzel bir pasta tarifi bulduktan sonra sonunda menümüze karar verdik.

"Hadi o zaman akşam için seni hazırlayalım," dedi Merve beni kolumdan tutup giyinme odasına sokarken. Ben ona itiraz edemezken bana emirler yağdırmaya başladı.

"Git, güzel güzel banyo yap gel. Bende sana kıyafet bakayım."

Ben suyun altında ellerim buruşana kadar kalıp şampuanın neredeyse yarısını kullanarak uzun bir banyo yaptıktan sonra nihayet çıktım, saçlarımı kurutup banyoya girmeden önce seçtiğim iç çamaşırı takımını giydikten sonra bornozuma sarılıp içeri Merve'nin yanına geçtim, saat neredeyse öğlene geliyordu.

"Gel bakalım," dedi Merve ben çıkınca. "Bunları seçtim senin için. Dene bakalım hangisi en güzel olacak?"

İlki kırmızı, dar ve askılı bir elbiseydi, göğüs kısmı bana biraz küçük gelirken Merve beni olduğum yerde döndürdü.

"Kız Cemre sen de bu kıyafetlerin içine girince güzelleşiyorsun ha, ben senin yerinde olsam bunları bir dakika üstümden çıkarmazdım," diye yorumladı üzerimdekini Merve.

Ona zaten hiç şüphe yoktu ya neyse.

Diğer elbise uzun ve siyahtı. Giydiğim gibi Merve çıkarmamı söyledi. "Bu ne anacım, kocası ölmüş yas tutan kadın gibi, tövbe estağfurullah, hep siyah giyiniyorsun. Biraz renkli şeyler giy, al adamın gönlünü."

Merve durdu ve ardından güldü. "Düşünsene gelinlik giyip adamın karşısına çıkıyormuşsun, yüreğine iner valla, öyle mi yapsaydık kız."

O kendi esprisine gülerken ben gülmek yerine üçüncü elbiseyi alıp onu giydim.

Üçüncü elbise leopar desenliydi ve bunu giyip Kuvars'ın karşısına çıkma ihtimalimi bile düşünemiyordum, Merve bunu ne hayal ederek seçmişti hiçbir fikrim yoktu.

Dördüncü elbiseye ikimizde onay verdik. Gülkurusu renginde, yine askılı , göğüs dekoltesi olan, göğüs kulpu nedeniyle benim göğüslerimi kaldırdığı için vücuduma çok hoş oturan bir parçaydı.

"Kesinlikle bu olmalı, ay çok güzel, bak bunun altına da şunları giyersen." Yine aynı renk bir topuklu ayakkabı Merve bana verirken başımla onayladım onu.

Kıyafet seçimini yaptıktan sonra ben üzerime eşofmanlarımı giydim, artık vücudumdaki dikişler eridiği için pansumanımı kendim çıkarmak durumunda kalmıştım ama bana çok ağırlık yapıyordu. Vücudumdaki morluklar da yeri hafif sarılıklara bıraktığı için mutluydum. Sadece doktorun ilk zamanlar dediği gibi yüzümde artık kalıcı olarak taşıyacağım iz geçmemiştir ve ben her aynanın karşısına geçtiğimde o insanları hatırlayacaktım.

Yemekleri Merve'yle beraber yapmamız düşündüğümünden de uzun sürerken Kuvars'ın gelmesine iki üç saat kala henüz hiçbir şey hazır değildi ve pasta için hazırladığım kekleri yeni yapmaya başlıyordum. Kuvars için kekleri yaparken onun benim doğum günümü son kırk beş dakika kala hatırlaması ve bana dünyanın en kötü pastasını hazırlaması geldi. Gözlerim yine dolu dolu olurken üzerimdeki kazağa sildim onları. Çok sulu göz olmuştum son zamanlarda.

"Al al süsle biraz bunları da getirmiştin yanımda."

Merve bana küçük yıldızlı pasta süslerinden verip onları da eklerken ortasına onlarla iyi ki doğdun yazdım.

"Hadi artık ben kaçıyorum, sen sofrayı hazırlar, sonra kendin hazırlanırsın, Kuvars Bey gelmeden gideyim ben, iki gün sonra iş başı yapıyorum zaten."

Elimde kâğıt kalem olmadığı için işaret diliyle teşekkür ettim Merve'ye.

Bana tekrar sımsıkı sarıldı. "Hadi kızım göster bu adama sevgini. Sana inanıyorum." Ben onun yanaklarını öpüp uğurladıktan sonra hızla mutfığa geçtim, yemekleri fırında ısıtıp doğum günü pastasını dolaba koydum.

İçerideki yemek masasını hazırlayıp Kuvars'a gelen çiçeklerden birinden çaldığım gülün yapraklarını masaya serptikten sonra, servisleri hazırladım.

Masa tamamen hazır olduktan sonra yukarı çıktım. Üzerime hızlıca elbiseyi giyip karman çorman saçlarımı taramak için aynanın karşısına oturdum. Saçlarımı maşayla hafif şekillendirdikten ve yüzümdeki izi kapattıktan sonra ince bir eyeliner, rimel ve dudak kremiyle yetindim.

Heyecanla aşağı indiğimde bütün gün biz Merve'yle çalışırken salonda uyuyan kedim Sarı'nın sesini duydum. Dünyanın en tembel kedisiydi, bir tek mama verirken uyanıyordu, bir de sürekli bana pati atıyordu onu sevince. Kuvars'ı ise epey bir seviyordu, Kuvars evde olduğu her an onun ayaklarının dibinde kendini sevdirtmek ve kucığına alması için miyavlıyordu.

Aşağı indiğimde onun geldiğini anladım, masanın hemen başında durmuştu, üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Sarı onun kolları arasında oldukça huzurlu görünürken Kuvars'ın bakışları masada sabitlenmişti.

Benim geldiğimi görünce ağır ağır bana doğru döndü, hala onun saçlarına alışamazken "*Merhaba,*" dedim titreyen ellerimi durduramadan.

"Merhaba."

Kuvars'ın gözleri baştan ayağa üzerimde gidip gelirken yerimde duramadım ve şimdi yapmazsam bir daha asla yapamayacağım şeyi yaptım, koşup Kuvars'a sarıldım. Sarı aramızda hafif bir ezilir gibi olup bana patileriyle Kuvars'tan uzak durmam için vururken Kuvars öylece kalakaldı. Hiçbir tepki alamazken ondan ne yapacağımı bilemedim. Geri ayrılmak için çekinirken Kuvars beni belimden tutup

çekti ve Sarı'yı diğer eliyle, beni vurmaması için uzaklaştırırken beni göğsüne bastırdı.

"Özür dilerim."

Kuvars eğildi ve alnımı öptü. "Dileme."

"Ben... sen bana çok kızdın."

Sarı Kuvars'a sarıldığım için bana atak yaparken bu kedinin niyetini çözemedim.

Kuvars cevapladı beni. "Ben sana kızamam ki..."

"Seninle bir aile olmayı yemin ederim her şeyden daha çok istiyorum. Sadece şimdi olması-" Kuvars ellerimi tuttu. Sarı'ya artık müdahale edemeyeceği için onu yere bırakırken Sarı Kuvars'ın paçalarına dolanmak yerine salondaki hep uyuduğu yere ağır ağır gitti.

Kuvars devam etti. "Biliyorum güzelim. Acele bir karardı."

Bölümün bundan sonrası 18 yaşından büyükler içindir. On sekiz yaşından küçüklerin, çocukların okuması önerilmez, kesinlikle sakıncalıdır. Cinsellik nedeniyle rahatsız olacaklarında okumasını önermiyorum.

"Seni seviyorum." Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Seni seviyorum, yemin ederim her şeyden çok seni seviyorum..."

Ayaklarımın ucunda yükseldim ve dudaklarımı onun dudaklarında birleştirdim. Tüy gibi bir dokunuştı, öyle yumuşaktı ki sanki sadece dudaklarıma istekle içime çektiğim nefesi değişirmiş gibi hissediyordum.

Dudaklarımız yavaşça birbirinden ayrıldığında Kuvars'ın gözlerinin o günden beri ilk defa ışıltıyla bana baktığını gördüm. Eğildi ve beni belimden sıkıca tutarken dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Beni iyice kendine çekerken vücudumun her karesinde onun varlığını hissettim. Sertçe dilinin dudaklarımın arasına inerken elleri vücudumun her yerinde gezindi.

Baştan ayağa titrerken dudaklarımı araladım ve onun dili hızla ağzımın içine girdi. Kalbim aşkla çarparken dillerimiz birbirine dolandı ve Kuvars'ın elleri vücudumun her noktasında gezinirken öleceğimi hissettim.

Onu kaybetmek istemiyordum, bir daha onsuzluğa bir gün bile dayanamayacağımı biliyordum.

Kuvars kalçamdan tutup beni kaldırırken istemsizce bacaklarımı onun beline doladım ve öpüşü giderek arttı, alt dudağımı dişleriyle ısırırken kollarımı onun ensesinde birleştirdim.

Saçlarını neden kesmişti ki? Ellerim üç numaraya vurduğu saçlarında gidip gelirken onu tükettiğimi bilerek bende öptüm onu. Onun yaralarını sarmak istiyordum, onun ne derece kayıpları olduğunu biliyordum, tüm yaralarını anlatmamış mıydı bana, onu vurmak istemiyordum.

Dilimi okşayan dili benden ayrılırken nefes nefese bir vaziyette başımı onun göğsüne yasladım, kalp atışları hızlı hızlı atıyordu. Beni bırakmadan sanki tüy kadar hafifmişim gibi taşıdı ve üst kattaki odamıza soktu. Tekrar dudakları benim dudaklarımı bulurken vahşice öptü beni. Sanki çölde vaha bulmuş biri gibi davranıyordu, dudaklarım yana kıvrılırken kıvrılan dudaklarımı öptü. Ayağıyla yatak odasının kapısını kapatıp beni yatağın üzerine bıraktı.

Üzerimdeki elbise belimde toplanıp iç çamaşırımın görünmesine neden olurken Kuvars'ın bakışları bacaklarıma kaymadan yeniden yüzümde gezindi. İri parmakları yavaş yavaş yüzümde zarar vermekten korkarmışçasına gezindi. Onun dokunuşu altında gözüm kapanırken Kuvars eğildi ve bacaklarımın arasına girerken tekrar öptü beni. Dillerimiz birbiriyle savaşıyor vaziyette birbirine tutunurken kendini bana iyice yasladı.

Dudaklarımız yeniden ayrıldığında Kuvars doğruldu ve yüzüme baktı ben de odanın tek ışık kaynağı dışarıdan vuran ay ışığıyken Kuvars'ın yüzüne düşen gölgeleri izledim uzun uzun.

Kuvars'ın dudakları alnıma değdi. Kendi varlığını oraya kazırmış gibi usul usul dokundu dudakları. Ardından yanaklarıma değdi o dudaklar, devam etti ve tekrar kendini dilini ağzımın içine itti, dili ağzımdaki her noktada gezinip dilimle savaşıırken uzaklaştı ve dudaklarıma dokundu. Alt dudağımı ağzına alıp ısırırken inleyerek vücudunun altında büküldüm. Dudakları dudaklarımdan uzaklaşıp çeneme inerken, diliyle çenemi emdi.

Yirmi üç yıllık hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir his gelip göğüs kafesime otururken ne yapacağımı bilemedim, Kuvars'ın ısrarcı dili çenemden boynuma indi.

Ağır ağır öptü boynumun her bir köşesini, ayak parmak uçlarım bu işkenceye dayanamayıp kıvrılırken Kuvars boynumu emdi. Oranın moraracağına emin olurken Kuvars emmeye devam etti. "Çok güzelsin."

Uzandım ve o doğrulurken onun dudaklarına dokundum. "Seni seviyorum."

Kuvars dudaklarıma yeniden dokunup beni öpmeye başladı, göğüs kafesim aşkla hızlı hızlı çarparken kollarının arasında titredim.

Beni bıraktı, yatağa düşmemle, dalgalı saçlarım yatağın her bir yanına saçıldı. Kuvars eğildi ve saçlarımı koklayıp öptü.

"Ben daha çok."

Dudakları tekrar boynumda gezindi ve boynumun açıklığından göğüslerime doğru ilerledi. Üzerimdeki elbiseyi sırtımdan tutup tek hamlede yırtarak çıkartırken şaşkınlıkla ağzım açıldı. Elbisenin etiket fiyatı hala gözlerimin önündeydi.

Üzerimde yırtılan elbiseyi tek eliyle tutup umursamazca yere atarken yeniden başını göğüslerimin arasına gömdü. Nefesim kesildi. Elbisenin yırtılmasıyla üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım kalırken vücuduma çarpan tatlı tatlı rüzgâr nedeniyle üşüdüm ama Kuvars hızla vücuduyla beni kendine çekip bu üşümeyi kapatırken yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Elleri hızla sırtıma gidip sutyenimin kopçasını açarken göğüslerim cırılçıplak kaldı.

"Siktir."

Kuvars'ın dudaklarından bir küfür dökülürken hızlıca göğüs uçlarımdan birini dudaklarının arasına aldı ve altında bana yaptığı işkenceyle kıvrandım.

Diğer göğsümü de elleriyle kavrayıp sıkarken beni tamamen işgal etti.

Göğüs ucumu diliyle ıslatıp dişleriyle ısırıktan sonra tüm göğsümü öptü, dudaklarıyla ezdi her bir köşesini.

"Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki..."

Dudakları diğer göğsüme dokunup orayı da işgal ederken parmaklarımı sertçe Kuvars'ın üzerindeki gömleğinin el verdiğince sırtına geçirdim.

Kuvars'ın elleri tüm bedenimde dolanıyor, dudaklarıyla tenimin her bir noktasını keşfediyordu.

Alev alev yakan öpücükleri karnıma indi, külotumu iki yanından tutup yırtarken dudaklarımdan sesimin izin verdiği ölçüde bir çığlık kaçtı. İstemsizce kalçalarımı ona doğru kaydırırken Kuvars'ın

dudakları en mahrem şekilde beni öpmeye, ısırma ve dokunmaya devam etti.

Utanarak vücudumu kapatmak isterken Kuvars üzerimde doğruldu ve buna izin vermedi. Ellerimi başımın arkasında bastırıp beni işgal etmeye devam ederken dudaklarımdan kaçan küçük çılgınlarıma engel olamadım.

Bu Kuvars'ın tatmin ediyormuş gibi dudaklarının yana kıvrılmasına neden olurken yükseldi ve bir vahşi gibi öptü beni. İçimde gezinen korkunç duygulara hâkim olamayıp onun elimi bırakmasıyla tamamen çıplak bedenimi onun beline dolarken yatakta doğruldum ve Kuvars'ı ben öpmeye başladım.

Dilim sertçe onun dili üzerinde gidip gelirken Kuvars beni daha çok ve daha çok kendine doğru çekti. Saçlarım gözlerimin önünü bile kapatırken vahşi gibi öpmeye devam ettik. Ellerim onun gömleğine giderken titreyen parmaklarıma Kuvars yön verdi, tek tek gömleğinin düğmelerini açtım.

Gömleğini üzerinden sıyırdıktan sonra dudaklarım onun boynunda gezindi, daha da ilerleyip göğüs ve karın kaslarına tüy gibi dokunuşlar bıraktım.

Daha fazlasını yapmama izin vermezken elleri mengene gibi bileklerimi tuttu. "Dur beni öldürüyorsun."

Durdum.

Kuvars'ın elleri hızla pantolonuna kaydı; kemerini açtı, fermuarını indirirken çıkan ses tüm sessizlikte kocaman bir gürültü oldu.

Pantolonunu ve boxerını aynı anda çıkarırken benim gibi çırlıçıplak kaldı.

Bu sefer daha hızlı bir şekilde dudaklarıma saldırdığında tam o noktada onun varlığını hissettim, utançla gözlerim kapanırken Kuvars ağır ağır benimle bir bütün oldu.

Benim gevşemem için beni öpmeye devam ederken tırnaklarını onun sırtına geçirdim ve kalbim aşkla çarparken vücutlarımız aşkla birbirine dokundu.

O gece defalarca kez bir bütün olduk...

Biraz ter, biraz rüzgâr bizi vurmasına rağmen sadece hislerimiz nedeniyle ruhlarımızı da çırlıçıplak hissederken başımı koydum göğsüne.

Yükseldim ve hep istediğim ama yapmaya çok utandığım bir şeyi yaparak kirpiklerini öptüm. O gözler hep bana sevgiyle baksın istiyordum, bir daha onda soğukluğu kaldırabileceğimden emin değildim. Başımı koyduğum göğsünde hızlı hızlı çarpan göğüs kafesinin içindeki kalbin bana ait olduğunu bilmek yarın güne mutlu başlamam için tek sebebimdi.

"İyi ki doğdun sevgilim, iyi ki doğdun..."

Kuvars eğildi ve alnımı öptü.

"Hadi," dedim kıpkırmızı suratımla, "Gün bitmeden üflemen gereken bir doğum günü pastan var."

"Doğum günü pastası mı?" diye sordu.

Hızla başımı salladım. Aşağıya düşmüş Kuvarsın gömleğini alıp üzerime geçirirken düğmelerini kapamaya başladım. "Sana ne yapabilirim doğum günün için bilemedim, bu yüzden yemekler yaptım, bir de doğum günü pastası... Ama korkma senin bana yaptığından çok daha güzel oldu."

"Sen benim en güzel hediyeysin zaten." Kuvars burnumun ucunu öptü.

Ardından Kuvars'ın kendi pasta yaptığı günü hatırlamışçasına dudakları kıvrılırken ben utançla ona bakamazken pantolonunu giydi.

Gece yarısı olup yeni bir güne girmeye sadece bir iki dakika kalmışken kenara koyduğum mumları doğum günü pastasına saplayıp kibritle yaktım onları.

Kuvars arkamdan anca gelip mutfığa girerken kocaman gülümseyerek ona götürdüm pastayı. O pastayı ellerimden aldı, gerçekten çok uğraşmıştım ama evde yapılmış bir pasta olmasına rağmen çok güzel görünüyordu.

"Dilek dilemeyi unutma."

Kuvars gamzelerini göstererek beni onaylarken mumları söndürdü.

"Tekrar iyi ki doğdun sevgilim... Mutlu, musmutlu yıllara..."

"Beraber..."

38.BÖLÜM "KAZANÇ"

38.BÖLÜM "KAZANÇ"

Ayak parmak uçlarım kıvrılırken Kuvars'ın çıplak sırtımda gezinen parmakları beni gıdıkladı. Salondaki şöminenin hemen ucundaki küçük koltukta ona sokulduğum ve üzerimde sadece bacaklarımı kapayan bir örtü olduğu için utançla başımı Kuvars'ın göğsünden çekip orman manzarasına bakan pencereye çevirdim gözlerimi.

Gece yağmur yağmıştı, Kuvars'la neredeyse hiç uyumadığımız için gece boyu pençeye vuran yağmur damlaları bize eşlik etmişti.

Kuru dallara sahip ağaçlar şimdi su damlalarına eşlik ediyordu ve bu havada ormanda, toprak kokusunu içime çeke çeke yürüyüş yapmanın ne kadar güzel olabileceğini tahmin dahi edemiyordum.

Kuvars'ın aramaz parmakları bacaklarımı örten örtüye kayarken kendime engel olamadan vurdum eline.

Sanki hiç görmemişçesine göğüslerimi bir çabayla kapatmaya çalışıp örtüyü vücuduma sarıp onun çıplak bel altına bakmamaya çalışarak onun bana derin derin bakan yeşil gözlerine çevirdim gözlerimi.

Çenemi tuttu ve ben duracak zannederken tekrar dudakları dudaklarımı buldu, dillerimiz sertçe birbirini okşarken Kuvars'ın beline sarıldım.

Ayrıldığımızda nefes nefese kalmış bir şekilde alınlarımız birleşti.

"Yeter, hadi, sabah oldu."

Kuvars'ın dudakları bana aldırmadan alnımdan boynuma doğru kendine hat çizdi.

Zorlukla ellerimi onun çıplak göğsüne koydum ve geri çekildim.
"Hadi hocam gelecek birazdan."

Kuvars bana aldırmazken uzandım ve onun kenara koyduğu saatine baktım, haftada üç gün konuşma ve dil terapisti hocam eve geliyordu ve bugün de o günlerden biriydi. Açıkçası kapıyı çalınca onun karşısına her yeri morarmış bir şekilde çıkmak istemiyordum.

Utançla başımı Kuvars'ın göğsüne yerleştirirken bana sımsıkı sarıldı. "Hala duş alacak kadar vaktimiz var ama."

Dudaklarım yana kıvrılırken tekrar Kuvars'ın göğsüne vurdum, beni utançtan öldürmek üzereydi.

Bakışlarımı onun yeşil gözlerinde sabit tutmaya zorlanırken ellerim hareketlendi. "*Hayır.*"

Kuvars'ın dudakları yeniden boynumda gezinirken "O hastane odasında seni çıplak gördüğümden beri seninle duş almak istiyorum ama ben."

Yanaklarım alev alev yanarken Kuvars'ın gözlerinden çevirdim bakışlarımı.

"Yok sana duş falan."

Utançla ayağı kalkıp üzerime doladığım örtüye basmadan merdivenlere yönelirken Kuvars'ın arkamdan güldüğünü duydum, başımı döndürüp ona bakamadım, utançtan bayılmak üzereydim.

Kuvars'la odamıza girmeden hemen yanındaki diğerk odaya girip kapıyı kilitlerken onun içeri gelemeyeceğinden emin olarak üzerimdeki örtüden kurtuldum ve aynanın karşısına geçip kendi vücuduma baktım.

Hayır... Daha yeni morluklarımdan kurtulmuştum, şimdi yine uzun bir süre kapatıcılar bana eşlik edecekti...

Yanaklarım aynada kendime daha fazla bakamayacak kadar kızarıırken kendimi zorlukla ebeveyn banyosuna atıp soğuk suyu ayarladım. Soğuk su beni kendimde getirip kaslarımı uyarırken ardından suyu ılığ ayarladım ve bir süre öylece akıp giden suyun altında kaldım.

Kalp atışlarım hızlı hızlı göğüs kafesimi döverken dnn utanç verici anıları yeniden beni buldular, Kuvars'ın yüzüne, gözlerine nasıl bakabileceğimi hiç bilmiyordum.

Suyu kapatıp kalkarken kenarda hazır bulunan bornozlardan birini giydim ve sıkıca dğmledim. Tekrar aynanın karşısına geçip saçlarımı tararken parlayan gözlerime baktım. Yanaklarım mmknmşesine daha da kızarık bir hal alırken elimi kalbime götürdüm. Uzun zaman sonra hep hayal ettiğim huzurun ve mutluluğın içindeydim.

Ama artık yapmam gerekenler vardı, hastaneden bu yana çok zaman geçmişti ve niversite sınavı için kitaplarım bile o eski evde kalmıştı. Onlar almam lazımdı, dil terapisine katılmam lazımdı, bugün

Hakan Bey psikoterapi seansım için beni bekliyordu. Ardından Eliza... Hala halledemediğim ve her geçen gün büyüyen Eliza meselesi vardı. Kuvars'la bir geleceğimin olmasını istiyorsam onu da çözmeliydim.

Kuvars'a görünmeden kendi giysi odama geçip bugün için ne giyebileceğime baktım. Buradaki kıyafetlerin çoğunun hala etiketi duruyordu ve bana alınmış olsalar bile hiçbiri bana ait değildi. Bu yüzden her defasında farklı bir etiketi koparmak durumunda kaldığımda kendimi Kuvars'a daha fazla borçlu hissediyordum.

Borcumu ödemenin yolu için kafamda bir şeyler vardı ama bunu da nasıl halledebileceğimi bilmiyordum.

Üzerime sade siyah bir kazak, aynı renk bir tayt giydikten sonra, ayıcıklı panduflarımı giyip Kuvars'a görünmeden yine aynı hızla Kuvars'la beraber paylaştığımız odaya girmek için hareket yaptım ama odaya girdiğim gibi üzerinde yalnızca siyah havlusu olan göğsünde su damlalarıyla öylece ıslak saçlarını kurulayan Kuvars'la karşılaştık.

Aman Allah'ım...

Dün gece yaşadıklarımız tekrar kendini hatırlatırcasına beynimi dürterken vücudumdaki tüm kan yüzümde toplandı.

"Güzelim?" Kuvars sorarcasına aramızdaki mesafeyi kapatırken bakışlarım onun sular damlayan vücudunda gezindi.

Nefesim kesilirken zorlukla gözlerimi onun gözlerine çekebildim.

Hayır bayılmayacaksın. Duyuyor musun, bayılmayacaksın! Hayır!

Kendi kendimi telkin ederken içine düştüğüm utançtan beni kurtaran kapı zilinin sesi oldu. Sanırım hocam gelmişti.

"Ben kapıyı açayım..."

Hızlıca odadan çıkıp derin bir nefes verirken titreyerek aşağı indim.

Kuvars zannettiğim gibi gitmek yerine bir saatlik dersim boyunca kenardan beni izledi. Onun bakışları altında konsantre olmaya çalışmak yeterince zor değilmiş gibi bir de hocam bana kızıp duruyordu.

"Hadi ama Cemre, biraz daha azim. Çok tembellik ediyorsun, dil kaslarını güçlendirmen lazım. Sana verdiğim ödevleri yapıyor musun bakayım?"

Olumsuz anlamda başımı sallarken benim yerime Kuvars cevapladı hocamı.

"Yapmıyor."

"Ama lütfen, Cemre, emek vermen lazım, sadece benim sana verdiğim seanslar yetmez asla, mümkün olduğunca dil egzersizlerini yapman lazım. Günde on beşer dakikadan en az üç kere, lütfen özen göster."

Başımı sallarken hocam ayaklandı. "Gideyim ben o zaman."

Utanç yeniden nüksederken hızla hocamın eline yapıştım. *"Bir kahve içmez miydiniz, ya da beraber kahvaltı yapabiliriz."*

Kuvars'ın yüzünde kadın kalmak isterse onu kovacak gibi bir ifade oluşurken hocam hızla karşı çıktı.

"Size afiyet olsun, benim hastaneye dönmem lazım."

Ben ısrar edecekken Kuvars araya girip kadını onayladı. "Peki, o zaman biz sizi tutmayalım."

Hocam giderken hızlı hızlı atan kalp atışlarım nedeniyle daha fazla ayakta, Kuvars'ın karşısında duramayacağım için kendimi zorlukla mutfağa attım.

İkimize de birer tost yapmak için tam buğday ekmeğini ve dilimlenmiş kaşar peynirini çıkarırken Kuvars'ın sessizce mutfağa girdiğini duydum.

"Sen utanıyor musun benden?"

Ona bakmadan dönüp *"Hayır,"* derken titreyen ellerimle, Kuvars'ın dudakları dümdüz bir şekil aldılar.

"Bu yüzden mi gözlerimin içine bakmıyorsun?"

Kalp atışlarım göğüs kafesimi döverken ne diyeceğimi bilemedim, başımı kaldırıp o güzel yeşil gözlerine bakmak için kendimi zorladım ama utanç yeniden gün yüzüne çıkıp yanaklarımı al al yaparken tost yapmak için önüme döndüm.

Hızlı hızlı kaşar dilimlerini ekmeğe yerleştirip tost makinasına koydum. Ellerim titrerken ona kahve, kendime yeşil çay yapmak için su ısıtıcısına doğru gittim.

Hiç beklemediğim bir anda Kuvars beni belimden tutup kendine doğru çekti, vücutlarımız birbirine yaslanırken Kuvars eğildi ve çenemi öptü. "Utanma benden."

Kızarmış yüzümü ondan saklamak için göğsüne gömdüm.

Başımı ondan çevirdiğimde kalbimin deli gibi çarpmasını umursamadan ona sertçe baktım. *"Beni daha çok utandırıyor sun."*

"Şsh," dedi Kuvars beni ellerimden tutup yeniden kendine yaslar ken. "Utanacak hiçbir şey yok."

Kuvars'la zar zor ayrılıp o şirkete ben de Hakan Bey'le olan psikoterapi seansım için korumalardan biriyle hastaneye gelirken midemde gezinen kelebeklere ayak uyduruyordum. Koşup dans etmek, herkese dünyanın en mutlu kadını olduğumu haykırmak istiyordum.

Bu yüzden Hakan Bey'in odasından içeri mutlulukla girdim. "Merhaba."

Her zaman oturduğum rahat, deri koltuğa otururken Hakan Bey selamladı beni. "İyi gördüm seni."

Başımı salladım.

"Kısa bir tatilden döndüm, iyiyim."

"Peki şimdi nasılsın?"

Başımı kaldırdım ve Hakan Bey'in gözlerine bakarken gülümsedim. "Bütün hayatım değişmiş gibi."

Hakan Bey not defterini alıp karşıma geçti. "Nasıl yani?"

"Yeni bir gün hayallerime giden yolda yeni bir adım demekti benim için. Bundan aylar önce, henüz mevsim sonbaharken Beşiktaş'ta bir yalıda evin yemek ve düzen işlerinden sorumlu bir çalışanıydım. Sabahları erkenden kalkar yürüyüşe çıkar, sahili yürüdükten sonra eve gelir, duşumu alır, işlerimi yapar, dersimi çalışırdım. Kuvars Demirhan benim için bir imkânsızdı. O, hayatımdaki tek erkekti ve kendimi onu izlerken buluyordum hep, bir şey olacağından değil, o zamanlar öyle bir adamın benim gibi birine bakabileceğini asla düşünmezdim."

Parmaklarım durdu, acıyla ağrırken gözlerim hatıralarımla dolu dolu oldu.

"Korkunç bir hayatın içinde tek umut ışığımdı o ev benim, ailemin ölümünden bu yana tek isteğim kendimi kurtarmak, düze çıkmak, kendi başıma kendi paramı kazandığım, kimseye muhtaç olmak zorunda kalmadığım bir dünyanın hayaliydi. Bir de konuşmayı çok istiyordum, bu yüzden kitaplara sığındım. Tek umudum sınavı kazanmak, bir mesleğimin olması ve kendi ayaklarımın üzerinde yükselmek, bana ağırlık yapan amcamın ailesinden kurtulmaktı."

Hakan Bey'in yüzünde artık tanıdık olan o gülümseme oluştu. "Onlardan kurtuldun."

"Evet, doğru, benden çok şey götürdüler ama kurtuldum."

"Kuvars sana âşık."

Başımı salladım. "Eskiden bunun olabilme ihtimali bile öyle zor geliyordu ki, Hakan Bey, eski beni tanısaydınız... Bütün hayatım boyunca hayal kırıklıklarıyla doldurduğum için ömrümü, kendimi kapamıştım bu ihtimale. Kuvars'a bağlanırsam yıkılırım, bir daha kalkamam sanıyordum, o benim gibi birini sevemez diyordum."

"Şimdi ne diyorsun peki?"

"Sanırım mucizeler gerçeğe dönebiliyormuş Hakan Bey, Kuvars pek çok insanın yapamayacağı bir şeyi yapıyor, beni tüm engelime rağmen seviyor."

Hızlı hızlı hareket eden ellerime bakıp bir soluk aldım.

"Sizin konuşmanız için artık kelimelere ihtiyacınız yok çünkü Cemre, o seni gözünden bile anlıyor."

Başımı salladım. "Biliyorum Hakan Bey, bana evlenme teklif etti biliyor musunuz, yani önceden etmişti de Prag tatilimiz sırasında bir nikâh ayarlamış." **Kalbim sınırsız olurken gülümsedim.**

"Tabii ben hayır dedim, onu biraz kırdım ama her şeyin tam zamanında olması lazım, şu an sınavdan başka hiçbir şeye konsantre olamam."

Hakan Bey başını salladı. "Peki şimdi gerçekten nasıl hissediyorsun Cemre?"

"Hakan Bey, daha sonbahardayken eğer bu sefer de sınava tutunamazsam, tekrar yengemlerin evine dönersem intihar ederim diyordum. Yaşamaktan bezmiş, yorgun ve yaralıydım. Şimdiyse dönüp bakıyorum başıma neler geldi geçti bu süreçte ama ilk defa hayatımda birinin beni çok sevdiğinden eminim. Buna bilerek insanlara arkanızı dönmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam size."

Gülümsedim.

"Sürekli yapamazsın, olmaz, sen eksiksin diyen bir beyinle yaşamaya devam etmek tabii ki çok zor oluyor ama o seslerin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Biliyorum, eskisi gibi değilim, yaralarımınla büyüdüm, artık daha güçlü ve sağlam adımlar atıyorum."

Daha enerjik bir şekilde devam ettim.

"Şimdi yapılacak bir sürü şey var, öncelikle Kuvars'ın kardeşiyle aramızda tatsız şeyler geçti, onları düzeltmenin, yoluna koymanın bir yolunu bulmam lazım. Sonra sınava çalışmam lazım, çok zaman kaybettim. Ardından dil terapilerim devam ediyor biliyorsunuz, haftada üç gün her sabah dil egzersizi yapıyoruz hocamla. Yoğunum ama işler yoluna girecek biliyorum, ardından o sınavı kazanıp tüm savaşlarını vermiş biri olarak yazıp Kuvars'la evleneceğim..."

Hakan Bey gülümsemeden önce ciddi ciddi bana baktı, düşüncelerinin altında soru işaretlerinin yattığını hissedebiliyordum ama bu soru işaretlerini bana yöneltmedi. Onun yerine kaygısını sakladı ve gülümsedi bana.

"Hep mutlu ol Cemre ama lütfen mutluluğu başardıkça gelen bir şey olarak görme, kendinle de mutlu ol, yalnızken de mutlu ol, seni hep böyle görmek istiyorum."

Başımı sallayıp onunla tokalaştıktan sonra hastaneden çıkarken sırtımdaki yüklerden hafiflemiş bir şekilde yoluma devam ettim.

Yeni durağım amcamların eski eviydi. Hiç yüzleşmek istemediğim bir sürü kötü anı birikmişti bu eve. Hiç inmek, o eve girmek istemesem de arabadan indim.

"Efendim, Kuvars Bey'e haber vermemi ister misiniz?"

"Gerek yok, sadece eşyalarımı alacağım." Çantamdan çıkardığım not defterime yazdığım yazıyı okurken başını salladı.

Belinde çıkıntı yapan silahını düzeltti. "Ben önce bir içeriyi kontrol edeyim efendim, siz arabada kalın."

Onun dediğini yaparken bir süre arabada geri gelmesini bekledim. "Efendim içerisi temiz, ben burada bekliyorum, bir şeye ihtiyacınız olursa hemen gelirim."

Başımı sallarken koruma hızla önümden yürüyüp bahçe kapısını benim için açtı. Güvenlik amacıyla kapının kenarında belindeki silahını çıkarıp durdu.

Ağır adımlarla bahçeyi geçip kapısı kırık olan evden içeri girerken göğüs kafesim yandı.

Anılarım şimdi her yerdeydi, karabasan gibi üzerime çöküyorlardı.

"SEN ABLAMI HAPSE YOLLAYIP ONUN EVİNE YERLEŞEBİLECEĞİNİ Mİ SANDIN LAN, BİZ SENİ YAŞATIR MIYIZ HA KÜÇÜK OROSPU?"

"O PİÇLERİ DE MAHVEDECEĞİM! O ABLAMI HAPSE ATTIRAN AŞIĞINI DA GEBERTECEĞİM! DUYUYOR MUSUN ULAN DİLSİZ! O DİLİNİ KOPARACAĞIM SENİN!"

Seslerden kurtulmak için kendimi hızla kaldığım odaya attım, etraf darmadağınktı.

Başımı indirdim ve hala temizlenmemiş olan kendi kurumuş kan lekelerimi gördüm. Kedilerimin...

Nefesim kesilirken hızla ders kitaplarıma doğru ilerledim, dolapta duran poşetlerden birine kapaklarına bile bakmadan hepsini doldurdum.

Doldurma işlemim biterken kendi kurumuş kan lekelerime basmadan hızla yürüyüp uzun zamandır kafamın içinde olan şeyi yapmak için kenardaki tapuyu aldım. Bu ev anneme aitti, hiçbir zaman amcamların olmamıştı ve annemin ölümünden sonra da bana geçmişti. Artık bende kullanamayacağım için satmanın tam vaktiydi. Onu da poşetlerden birine koydum. Buraya getirdiğim ama hiç açmadığım eşyalarımın olduğu valizimi de kapatıp ardı sıra benimle beraber sürükledim.

Geri dönüp poşetleri uzaklaştırmak için hızla hareket ederken yeniden onların sesi doldu kulaklarıma.

Yeniden geldi gözlerimin önüne ama, kaçmak istesem de öylece saplanıp kaldım.

"Abi kıza bir şey oldu, ölmesin!" Diğerlerinden biri saçımı tutup kanlı yüzüme bakarken açmadığım gözlerime dokundu. "Ölecek bu abi, başımıza iş açmayalım gidelim."

"ÖLSÜN! GEBERSİN! BUNUN DİLİNİ KOPARMADAN HİÇBİR YERE GİTMEK YOK!"

Elimdeki tüm poşetleri zorlukla çıkarırken dışarıda bekleyen koruma hızla yanıma geldi ve elimdeki yükleri benden aldı.

O valizimi ve test kitaplarıyla dolu poşetleri hızla arabaya götürürken bende bahçe kapısını kilitledim ve son kez bu acı dolu yere baktım.

Artık acı dolu geçmişimi arkada bırakmanın ve vedalaşmanın zamanı gelmişti.

"Yakınlarda bir emlakçı olacaktı, orada durur musunuz?" Koruma yazdığım nota şaşırarak baktı ama bir yorum yapmadan başını salladı.

"Peki."

O emlakçıyı bulmak için navigasyonu çalıştırırken ben de gidince konuşması kolay olsun diye not defterime evimi acil olarak satmak istediğimi yazdım. Ederinin altında bir fiyata da razı olurdum.

Artık bu evden, bu anılardan kurtulmak istiyordum. Üstelik cebimde beş kuruş para yoktu, sürekli Kuvars'a yük oluyordum ve o elbiselerin fiyatları bile beni rahatsız ediyordu.

Onun bunu borç olarak görmediğini biliyordum ama benim için rahat değildi ve bir şekilde kendi hayatımı kendi paramla idame ettirmek istiyordum.

Geldiğimiz emlakçı bir ona kâğıt uzatan bana bir de izbandut gibi dikilen korumama bakarken "Bir çay alır mıydınız?" diye sordu.

"Gerek yok birader."

Korumam bu soruya sanki bana zehir ikram ediyormuş gibi tepki verirken ona doğru döndüm.

Kuvars bu adamı çok mu aramıştı işe almak için?

Emlakçı kâğıdı okudu ve düşündü. "Evi satmanız biraz vakit alabilir ama acil olmasını isterseniz bir müteahhit var, buradaki evleri satın alıyor. Onunla görüştürebilirim. Hatta sanırım kendisi de sizin oradan ev bakıyordu."

Olumlu anlamda başını salladım. Emlakçı müteahhidi aradı, adam müsait olmuş olacaktı ki on beş dakika içerisinde geldi.

Beraber konuştuk ve ederinin epey altında satmayı kabul ettiğimi duyunca gözleri ışıldayarak hemen bugün bile tapu işlemlerini yapabileceğimizi söyledi.

"Efendim ben arayıp Kuvars Bey'i durumdan haberdar edeyim isterseniz, İstanbul'da, üniversiteye yakın, bahçeli bu ev için verilen rakam epey az."

Koruma beni caydırmak isterken "*Hayır*," dedim ona. Bu evin parasını bile zorunda kalmasam istemiyordum açıkçası. Uğursuz yerin tekiydi. Kötü anılarımdan kurtulmanın tek yolu bu evi devretmekti sanki.

Tapu müdürlüğünde evin mülkiyetini devredip tescil yaptırdıktan sonra hesabıma yatan parayı da halledip artık bütün gün yüklerimden kurtulmuş olarak arabaya döndüm.

Daha önce Kuvars'ın asistanı Sevil'den Kuvars'ın IBAN numarasını istemiş olmama sevinerek paranın büyük bir kısmını onun hesabına gönderdim ve Sevil'e durumu izah eden bir mail yazdım.

Paranın kalan çok küçük bir kısmını da ne olur ne olmaz diye banka hesabımda tutmaya devam ettim.

Bir gün içerisinde o evden, geçmişten kurtulmuş olmama mutlu olarak akıp giden yola odaklandım.

Hava epey karardığında ve saatin akrebi epey geç bir saati gösterdiğinde sonunda işlerimi bitirmiş bir şekilde eve döndüm. Kuvars içeride oturuyordu, dünden kalan yemekleri ısıtmıştı sanırım, sofraya hazırdu.

Onun yanına doğru geçtim. Televizyon açıktı ve bir maç kanalında, bugün yayımlanacak olan Fenerbahçe Galatasaray maçının önceden değerlendirmesi yapılıyordu.

Bugün Galatasaray maçı olmasına oldukça sevinirken Kuvars'ın bakışları ağır ağır bana döndü.

"Merhaba."

"Merhaba."

Elindeki viski kadehine şaşkın bir bakış atarken Kuvars hemen yerinde doğruldu, ağır ağır ayağa kalktı, ona doğru bir adım atarken yeniden utanç içimde yükselmeye başladı.

"Bana bunu açıklamak ister misin?"

Kuvars telefonundan bana bir sayfayı gösterirken iyice yaklaştım ve Sevil'e gönderdiğim mailin, Sevil tarafından ona iletilmiş olduğunu gördüm.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, Kuvars'ın öfkeli gözleri öyle sert bana bakıyordu ki, bir adım geriledim.

Alacağın olsun Sevil! Maili tamamen iletmek neydi ya?

"Bugün o evi sattım."

Kuvars hangi evden bahsettiğimi anlarken gözlerine sinen şaşkınlığı gördüm. "Ev zaten anneme aitti, ondan bana kalmıştı, artık kurtulmak istiyordum, bugünde emlakçı vasıtasıyla ederinin altında da olsa sattım gitti işte."

Kuvars kaşlarını çatdı. "Aynı gün, bu fiyata mı sattın?" Bir ekonomist olduğu için onun beni ekonomik açıdan oturup azarlayacağını, nasıl böyle aptal olabilirsin diyeceğini düşündüğüm için hemen durdurdum onu.

"Sadece kurtulmak istiyordum, adam yıkacakmış orayı hemen. Bütün kötü anılarım gidecek işte. O ev kalmayacak orada."

Kuvars beni anladı. Onaylarcasına başını sallarken "Peki bu paranın benim hesabımda ne işi var?" diye sordu. Ses tonundaki öfke artık daha belirgindi.

"Çünkü sana borçluyum, yukarıdaki kıyafetler, makyaj malzemeleri, beraber gittiğimiz seyahatler, benim için harcadığın para... Sana

borçluyum, o para bir nebze olsun, hepsinin yerini karşılayamasa da borçlarım için."

Kuvars bana bağırarak sandım ama bağırma daha az etkili olacak olan bir tonda konuşmaya başladı. "Sence ben tüm bunları bir karşılık bekleyerek mi yaptım?"

"Olmadığını biliyorum ama ben hayatım boyunca sahip olduğum her şeyi çalışarak kazandım ve tüm bunlar benim için çok fazla. Karşılık olarak düşünme, sadece daha iyi hissetmek için bu."

Açıklamam Kuvars'ı daha da sinirlendirdi sanırım. "Sence benim bu parayı ihtiyacım mı var?"

Telefonundaki maili gösterdi. "Sen benim sevdiğim kadınsın. Alt tarafı iki parça kıyafet, bunları almam neden sorun oluyor, aklım almıyor!"

"Kuvars daha önce konuşmuştuk seninle. Biliyorsun, kendimi sana yük olarak görmek istemiyorum."

"Sen bana yük falan değilsin!"

"Olsun, ben sadece çok rahatsız oluyorum, o elbiselerin fiyatları, benim harcadığın paralar gözümde büyüyor. Zaten bir sürü hastane masrafımı karşılıyorsun. Lütfen, bunları düşünmek beni çok kötü hissettiriyor."

Kuvars'ın gözlerinde söylediklerime dair burukluğu gördüm.

"Bende seni çok seviyorum ama hiç olmazsa kendi masraflarımı kendim karşılamak istiyorum. Lütfen beni anla. Böyle çok daha rahat hissedeceğim."

"Tamam bundan sonrakileri sen karşılırsın, bu para senin, senin parayı alacak değilim."

Kuvars'ın bileğini tuttum hızla. Onun gözlerine bakabilmek için başımı kaldırırken bakışlarımız birbirinde sabitlendi.

"Lütfen Kuvars, böyle yapma, beni anla, lütfen."

Hayatının en zor kararına evet diyormuşçasına suratı asılırken bir cevap vermedi ama bunun beni kırmamak için bir kabulleniş olduğunu anladım.

Teşekkür etmek için tek kelime etmedim ve sıkıca beline dolanıp sarıldım ona.

Kuvars'la beraber yediğimiz sessiz yemekten sonra Kuvars maçı izleyene kadar çalışma odasına çıkarken bana hala kızgın olduğunu bilmeme rağmen pek bir şey yapmadan kedim Sarı'nın yanına geçtim.

Sarı kollarımın altına kendini sevdirmek için yatarken eğilip öptüm onu. Dün gece kendisini içerideki odalardan birine kilitlemek zorunda kalmıştım ve hala bunun pişmanlığını yaşıyordum.

Sarı Kuvars'ın kenarda kalmış viski kadehine doğru uzanırken kadehi alıp uzaklaştırdım.

Sarı beni protesto etmek için koluma tırmanırken gülerek onu kenara bıraktım. Gittikçe daha da yaramazlaşıyordu.

Sarı'yı şöminenin kenarına uyuması için bırakıp mutfığa maç için bir şeyler hazırlamaya geçerken aşağı inen Kuvars'ın telefon konuşmasına kulak misafiri oldum.

"Yarın mıydı o tören?"

"Tamam."

"Eliza da gelir."

"Ama çok kalmak için söz veremem, en fazla bir saat."

"Tamamdır."

O telefon konuşmasını bitirirken şaşkınlıkla ona baktım. *"Bir yere mi gidiyorsun?"*

Başını salladı ağır ağır, beni onaylarcasına. *"İş İnsanları adına düzenlenen bir tören var, her sene bok varmış gibi yapıyorlar, bizim de başka bir işimiz yokmuş gibi gidiyoruz işte."*

Onun acı çekiyormuş gibi ifadesine gülmek üzereyken son anda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yarın mı gideceksin?"

Başını salladı. *"Evet sen de geliyorsun."*

İtiraz etmek üzereydim ki, az önceki, telefon konuşması geldi aklıma, yarın gece Eliza da orada olacaktı, orada aramızdakileri halledebilirdik sanırım. Böylelikle tüm yüklerimden kurtulurdum.

Başımı salladım. O salona geçerken *"Maç başladı mı?"* diye sordu.

"Başlamak üzere."

"Sonuç şimdiden belli ama izleyelim bakalım."

Kuvars koltuğa otururken Sarı onun geldiğini hissetmiş olacak ki hemen kalktı ve koltuğa tırmanıp Kuvars'ın kucığına atladı.

Onun ellerimi görebileceği bir mesafeye geldim. *"Neymiş bakalım sonuç?"*

"En son bunu konuştuğumuzda Fener'im Galatasaray'ı sahaya gömmüştü, hatırlatırım."

Alaycı bir ifadeyle ona baktım. *"Fener bırak birini gömmeyi, kendi gömülmeyi bekliyor bence. Son zamanlarda hiç takip etmiyorsun sanırım, rezaletin ötesindeler."*

"Pardon?" Kuvars duyduklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. **"Sen asıl son puan durumlarını takip etmedin sanırım, Galatasaray'ın iki sıra önündeyiz."**

"En son bunu söylediğinde Galatasaray şampiyon olmuştu hatırlatmak isterim."

Kuvars'ın yüzü düşerken ona takılmaya devam ettim. *"Fenerde küme düşmek üzereydi."*

"Güzelim en son büyük konuştuğunda neler olmuştu hatırlatayım istersen?"

Neden bahsettiğini anlayamadım, ilk defa içtiğim bir dönemdi ve üç biradan sonra kendimden geçmişim sanırım, diğer gün Kuvars bana Fener'in Galatasaray'ı yendiğini ve iddiayı kazandığını söylemişti.

Doğru ya, iddia sonucunda Kuvars benden hiçbir şey istememişti.

"Evet, bak o zaman iddiaya girmiştik seninle, tabii sen kazanmana rağmen bir şey istememiştin."

Kuvars'ın yudumladığı viski boğazında kalmış olacaktı ki öksürdü. **"Tabii."**

"Yine var mısın, bunun rövanşını almam lazım senden."

"Hiç şansın yok güzelim."

Tek kaşımı kaldırdım. *"Öyle mi dersin?"*

Kuvars'ın gözleri parmaklarımdan dudaklarıma çıkarken bakışlarındaki ifade değişti. Yutkunduydu. **"Tamam, ben kazanırsam benimle beraber duşa girersin ama."**

Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi olurken ne yapacağımı bilemedim.

Ağzım açık öylece kalakalırken Kuvars'ın o değişen bakışlarının altındaki art niyeti hemen anladım.

Bu adam beni utançtan öldürmek, yerin yedi kat dibine sokmak istiyordu başka hiçbir açıklaması yoktu! Olamazdı da zaten!

"Benim bundan kazancım ne olacak peki?"

Kuvars'ın bakışları yeniden dudaklarıma kaydı. **"Bence bundan ikimizde kazançlı çıkarız."**

"Yok artık."

"Galatasaray'a bu kadar mı güvenmiyorsun? Tabii sende biliyorsun, Fener'imın kazanacağını."

Gözlerimi kısıp sertçe ona baktım.

Üzerime gelmeye devam etti. El mecbur kabul ederken korku dolu gözlerle maçın hazırlık aşamasında seyircilere selam veren Galatasaray oyuncularına baktım. Umarım yüzümü kara çıkarmazlardı!

"Tamam ama ben kazanırsam seni bu iddiaya girdiğine çok pişman ederim."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı.

"Ne gibi?"

Aklı fikri nereye çalışıyordu, çok iyi biliyordum ama ona uymadım.

"Bir sonraki Galatasaray Fenerbahçe maçını Galatasaray formanla Galatasaray locasından izlersin mesela."

Kuvars duraksadı, bunu ona söylememi hiç beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla irkildi.

"Hayır."

"Ne oldu sen Fener'ine güvenmiyorsun galiba?"

Kuvars bir süre getiri ve götürüleri bir ekonomist gibi tarttıktan sonra konuştu. "Anlaştık."

Ona sinsi sinsi gülümserken içeri geçtim, bu maçı Galatasaray'ın kazanmasından başka bir şansım yoktu. Zaten dün gecenin anıları her hatırıma geldiğini yüzüm utançtan kızarıyordu, bir de duşta, tövbe estağfurullah... Buna yüreğim dayanmazdı. Bir daha Kuvars'ın yüzüne bakamazdım.

Mutfağa geçip Sarı için biraz mama, bizim içinde cips bir kâseye koyduktan sonra içeri götürdüm. Kuvars da bardağa koymadan evdeki paketli altılı biralardan getirip onları açarken bende onun viski şişesini ve kadehini kaldırdım.

Ben, o ve Sarı nihayet maç için hazır olurken kalp atışlarım hızlı hızlı çarparken biralardan birini önüme aldım, Kuvars beni kendine doğru çekerken L koltukta, ayaklarımı koltuğa doğru uzatıp sırtımı ona yasladım. O da bacaklarını orta sehpaye uzattı.

Sarı da Kuvars'ın diğer tarafına geçip iki seksen yatarken onun için koyduğum mamadan yedi biraz.

Maç Şükrü Saraçoğlu Stadı'ndaydı. Fenerbahçe kendi evinde Galatasaray'ı ağırliyordu.

İlk on dakika karşılıklı ataklarla gelip giderken hem Kuvars hem de ben heyecanla ekrana dikkat kesilmiştik.

"Hadi oğlum hadi." Max Kruse topu alıp Galatasaray'ın kalesine doğru ilerlerken Kuvars heyecanla öne atıldı. Sarı bulunduğu konum itibarıyla rahatsız olup Kuvars'a vururken kenardaki kuru mamaları döküldü.

"Siktir be!" Muslera topu tutarken güldüm.

Yürüyün be aslanlar!

"İnternette gördüm, Fenerbahçeli erkekleri sevin diyordu."

Kuvars'ın bakışları parmaklarımdan dudaklarıma kayarken tek kaşı yukarı kalktı. "Neden?"

"29 yıl Türkiye Kupası'nı, 20 yıl Aziz Yıldırım'ın gitmesini, 4 yıl 4. yıldızı, 10 yıl Şampiyonlar Ligi'ni, 2 aydır da Cocu'nun gitmesini beklediler. Ona rağmen Fenerbahçe'yi bırakmadılar. Sizi hayatta yarı yolda bırakmazlar diyordu."

Kuvars beni hızla belimden tutup kucağına çekerken "Sen Fener'le dalga mı geçiyorsun?" diye öfkeyle sordu.

"Bilmem," dedim dudağına eğilirken. "Öyle mi yapıyorum?"

Kuvars bana kızacak, azarlayacak gibi olduysa da gözlerimin içine baktıktan sonra vazgeçti, eğildi ve onunla konuşmak için havada asılı duran ellerimi öptü.

Nefeslerimiz birbirine karışırken kalbim göğüs kafesinden çıkmak istiyormuş gibi beni zorladı.

"Maçı siktir etsek şu an olmaz mı?"

Eğildim ve hafifçe dudağına dokundum dudaklarımla. Ondan geri çekilir çekilmez *"Mümkün değil kaçış yok, bu gece iddiaya kazanacağım."*

Onun kucağından kalkarken tembelce bizi izleyen Sarı'da bu duruma sevinmiş gibi tekrar Kuvars'ın kucağına atladı.

Sarı tekrar Kuvars'a yaslanmama izin vermezken Kuvars onu ensesinden tuttu ve diğer tarafa aldı. "İbneye bak."

İkisine gülerken biramı tekrar elime aldım ve Kuvars'a yaslanıp maça odaklandım.

"Galatasaray, Fenerbahçe deplasmanında son galibiyetini 22 Aralık 1999'da 2-1'lik sonuçla aldı, aradan geçen 19 yılı aşkın sürede rakibini deplasmanda yenmeyi bir türlü başaramadı. Sence bu defa olur mu? 19 yıllık basiretsizlik bu gece son bulur mu?"

Spikerler kendi aralarında konuşurken Kuvars yanıtladı onları.
"Bok olur."

Kuvars'a dirseğimle vururken aynı anda koşmaya başlayan Galatasaray futbolcusu Radamel Falcao ilk golü attı.

"İşte bu be!! İşte bu! Aslanlarım be!"

Spiker heyecanla GOLLLLLL diye bağırırken Kuvars'ın suratı kezzap dökmüşten daha beter bir hal aldı.

"İşte Galatasaray!!!"

Kuvars esashi bir küfür ederken keyifle gülüp Sarı'yı kucağıma aldım, onu oynatırken Kuvars benim saçma sevincime yan gözlerle baktı.

"Çabuk sevinme."

"Bence sen şimdiden Galatasaray locasından bir yer ayırt."

Kuvars gözlerini devirirken hala oynatmaya devam ettiğim Sarı kuyruğuyla vurdu bana. Bu kedi de ne nankördü ya? Mamasını ben veriyordum, kumunu ben temizliyordum, Kuvars ona ibne deyip duruyordu yine de Kuvars'ın tarafındaydı hep.

"Çok beklersin."

Maç devam ederken Kuvars gergin bir şekilde televizyona bakmaya başladı. Bir Fenerli oyuncu topu kaleye doğru sürüklerken Kuvars ayaklandı.

"Hadi lan hadi!"

Golü attı, stattaki Fener tarafları gol anonsu için ayağa kalkarken spiker 'Ofsayt' kararının verildiğini açıkladı.

Kuvars öfkeyle yerine otururken ona tek bir şey söyleyemedim. Sarı bile korkusundan bana doğru geldi ve arkama geçti.

"O hakemi bulup-" Kuvars bir dünya küfrederken yüzümü buruşturdum.

Kuvars birayı kenara atıp kaldırdığım viski şişesine uzandı ve bir kadeh doldurup hızla içti. "Hakem taraflı karar veriyor."

Gülmemek için sıkı sıkıya dudaklarımı birleştirdim. Yaramaz çocuk gibiydi.

İstedikini alamayınca ortalığı yıkmaya hazır yaramaz bir çocuk gibi...

"Kuvars pozisyonun tekrarlarına bakar mısın, bildiğin ofsayt."

Kuvars'ın eli birkaç günlük kirli sakalına giderken düşünceli düşünceli ekrana baktı. "Neresi ofsayt be güzelim? Düpedüz hakem

Galatasaray'ın tarafında! Ama ben o adamı bulup ona ofsayt neymiş anlatmazsam ne olayım."

Tekrar güldüm ona.

İlk yarı bu şekilde bitip maç araya girerken biraz rahatlamış, gecenin sonu için daha rahat bir vaziyette cips kâsesini önüme aldım ve sade olanlardan birkaç tane ağzıma attım.

İkinci yarı daha sakindi, yine neredeyse gol atmak üzere olan bir Fenerli futbolcuya hakem kırmızı kart vermişti ve bu Kuvars'ın çıldırmasına yetmişti. Oturduğu koltuk ona rahatsızlık veriyormuşçasına kalkmıştı ayağa ve bir o yana bir bu yana gözleriyle maçı takip ediyordu.

Ona gülüp onun kendi için doldurduğu viskiden biraz aşırıdım.

Maçın yetmiş beşinci dakikasında benim bile şaşırdığım bir şey olurken Emre Belözoğlu orta sahadan topu sürükledi ve Galatasaray savunmasını aşarak Fener'in ilk golünü attı ve şaşkınlıkla ayağa kalktım.

Öylece bugün Fener'in kötü oynadığını düşünen, kazanamayacağına inanan yanım hayal kırıklığıyla bir sevinen ve arkadaşlarının üzerine atlamasına izin veren Emre'ye bir de "İşte bu be," deyip havaya yumruk atan Kuvars'a baktım.

Şimdi işin seyri değişmişti.

Hararetli bir şekilde Fenerbahçe oyuncuları kendine gelirken benim gibi moralleri bozulmuş olan Galatasaray futbolcularının üzerine gittiler. Fener'in sonradan oyunca dâhil olmuş yedek oyuncularından biri de ikinci golü atarken bütün umutlarım kaçınıcı defa çöktü bilemedim ama maçın bitmesine dakikalar kala öylece koltuğa çöktüm.

Sikeyim ben bu kara talihimi!

Ne vardı azıcık daha dayanacak Muslera? Ha ne vardı? Beni rezil ettin Muslera! Utançtan ben on yıl Kuvars'ın yüzüne bakamam artık Muslera! Mutlu musun Muslera? Alt tarafı topu tutacaktın be Muslera! Alt tarafı! Yapılır mı bu bana?

Spikerler kendi aralarında maçın kritiğini yaparlarken Kuvars'ın mutlu mutlu parlayan gözleriyle benim şimdiden utanç dolu gözlerim birleşti. O gözlerden neler geçtiğini maalesef ki çok iyi biliyordum.

"Galatasaray, 1999'daki galibiyetten sonra sarı-lacivertli ekiple Kadıköy'de 23. kez karşılaştı. Sarı-kırmızılı takım, 3'ü Türkiye Kupası, 20'si lig olmak üzere Kadıköy'de çıktığı 23 resmi müsabakada 15 kez

yenildi, 8 defa da berabere kaldı. Bugün de yenilgilerine bir yenisini daha ekliyor. Fenerbahçe 2- Galatasaray 1. Ama çok kıran kırana bir maçı doğrusu."

Maçın özeti verilmek üzere canlı maç yayını biterken Sarı miyavlayarak uyumak üzere köşesine çekildi ve o bile beni yalnız bıraktı.

"Güzelim?"

Kuvars bana doğru bir adım atarken kanımda gezinen alkol nedeniyle sarsakta olsa bende bir adım geriledim.

"Kuvars?"

"Fenerbahçe yendi."

"Evet, görüyorum."

"Ben kazandım."

Yutkundum zorlukla.

"Evet."

Kuvars'ın beni soyan bakışları altında neredeyse bayılmak üzereyken bir adım daha gittim ama başım döndü ve neredeyse düşmek üzereyken Kuvars yakaladı beni.

İstemsizce ona garip bir halde tutunurken beni kalçamdan kavradı ve onun beline bacaklarımı dolamak zorunda kaldım.

Kuvars'ın dudakları bütün gece arzuladığı tek şey benmişim gibi dudaklarıma uzanırken Kuvars beni duvara yasladı.

"Ben kazandım." Yeniden tekrarladı. Nefesim kesilmiş bir şekilde yanaklarım yanarken başımı salladım olumlu anlamda.

"Bu gece benimsin."

İşte böyle :')

5000 oya yeni bölüm hemen cumartesi gelir:')

Bir de yeni bölümde fight kulüp var Cemre ve Eliza arasında sjhjkskls Tarafınız hangisi yazın buraya :')

Instagram: hikayelerindeyasar (Hala takip etmeyen kaldı mıı yahu?)

39.BÖLÜM "İNTİKAM"

SELAM :)

Geçen bölüme bir gecede neredeyse 5000 oy geldi! Ve bir gün aradan sonra bunun karşılığı olarak yeni bölüm yayında!

Sadece ekrana dokunduğunuzda en altta olan yıldız tuşuna basıp yorum yaparak hikâyeme destek olabilirsiniz. Valla tamamen ücretsiz :) Gerçekten çok emek vererek bu bölümleri yazıyorum ve tek istediğim sizin ilgi göstermeniz.

Siz yeter ki böyle oy verin, yorum yapın ben her gün bölüm atar, okulu bırakıp evinizin hanımı, kitabınızın yazarı olurum. Valla :'))

39.BÖLÜM "İNTİKAM"

Kuvars'ın yeşil gözleri öldüğümde içine gömülmek istediğim tek mezardı.

Karaçam ağaçlarının tonunu taşıyan bu gözlere yakından bakınca ne kadar eşsiz olduğunu fark etmemek elde değildi. Dışındaki koyu halkalar küçük çiziklerle gözbebeklerine ulaşıyordu. Renkli gözler çabuk renk değiştirir, ortama göre, ışığa göre kimi zaman daha açık bir tona kimi zaman daha koyu bir tona bürünebilir. Ama Kuvars'ı tanıdığımdan beri hep aynı tonu taşıyordu sanki.

O gözlere bakmak kalp atışlarımı maraton koşuyormuşum gibi hızlandırıyor, ellerimin terlemesine sebep oluyordu.

Bakmak bile günah olmalıydı.

Şimdi yine o gözler bana çevrilip alev alev yananarken o bakışların altında ondan ayrılmak epey zor oldu. Aramızdaki epey fazla olan boy farkından dolayı gözlerine tekrar bakmak için başımı kaldırıp parmak ucumda yükseldim.

Kuvars eğildi ve ondan ayrılmama izin vermeden dudaklarını dudaklarıma yasladı, öpüşmeye başlamadan önce birkaç saniye bu pozisyonda durduk. Onun nefesi benim nefesime karışırken bir kere daha ne kadar şanslı olduğumu fısıldadı kalbim.

"Sev beni."

"Seviyorum seni, tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum seni, sana bakınca titriyor kirpiklerim, üşüdüğünde her zaman ellerini ısıtmak için hazır beklemek istiyorum, korktuğunda, öfkelendiğinde, bir derdin olduğunda hemen başını yaslayabileceğin, paylaşabileceğin o kişi olmak istiyorum. Yalnızlığını örtmek, kendi yalnızlığıma katmak, yara izlerini kendi izlerimle tamamlamak istiyorum. Seni tüketmek, başka kimseye bırakmamak, hep benim kılmak istiyorum. Çok bencilce, çok isterik ama seni seviyorum ve tüm hayatımda istiyorum seni."

Kuvars'ın gözleri kapanırken dudaklarımı onun dudaklarından çektim ve gözlerine bastırdım.

Bütün varlığına şükrediyordum ben bu adamın.

Dudaklarım gözlerinden ayrılırken yeniden o yeşilleriyle göz göze geldim. Ardından Kuvars'ın yeniden alev alev yanan bakışları dudaklarıma çevrildi ve sertçe beni belimden tutarken alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

Al dudağımı çekiştirerek ısırırken dudaklarımı ona karşılık vermek için araladım ve Kuvars'ın dili sertçe ağzıma girdi. Dili benim dilimi okşarken ellerimi onun ensesinde birleştirdim.

Kuvars sırtımı duvara yapıştırırken nefes nefese bir şekilde birbirimizden ayrıldık.

"O kadar güzelsin ki..." Kuvars yüzüme baktı uzun uzun, saçlarıma, dudaklarıma... Kendimi güzel bulan biri değildim. Çoğu insana göre de güzel sınıflandırılacak bir kız değildim. Ortalama bir boyda, kıvrımsız bir vücuda sahip, kahverengi, kısa saçlı, minyon yüzlü ve yüzünde sonsuz akadar izini taşıyacak korkunç yaralar olan bir kızdım ama Kuvars bana öyle güzel bakıyor, öyle güzel davranıyordu ki kendimi onun gözünde dünyanın en güzel kadınlarından biri gibi hissediyordum.

Kuvars eğilip yeniden dudaklarımı işgal etti.

"Fenerbahçe'nin bana kazandırdığı en güzel şey bu gece sanırım."

İstemsizce onun benden ayrılıp banyo kapısını aralamasına güldüm. Kuvars gülüşümü izlemek için bana doğru dönerken hızlıca dudaklarımı birbirine bastırdım ve kurbanda kesilmeyi bekleyen koyun gibi Kuvars'a masum masum baktım.

Kuvars yeniden eğilip çenemi öperken beni belimden tuttu ve dudaklarımı dudaklarıyla kavradı, tekrar ve tekrar. Tutunacak bir

duvar olmadığı Kuvars'ında belimdeki elleri kalçama kaydığı için bacaklarımı mecburiyetten onun beline doladım.

Kuvars beni sarsmadan ama tüy kadar hafifmişim gibi banyoya taşırken bacağıyla da banyonun kapısını kapattı.

Beni bırakmadan öpmeye ve dudaklarımı parçalamaya devam ederken zorlukla ayrıldı benden ve dudakları kazağımın izin verdiği ölçüde aralayıp dudaklarıyla kendine boynumda yer çizdi.

Ellerini benden ayırıp ona tutunmama tek sebep olan şey bacaklarım kalırken utançla yanaklarım yandı ve Kuvars üzerimden kazağımı çıkardı. Sadece sutyenimle öylece kalakalırken Kuvars'ın bakışları vahşice sutyenin izin verdiği ölçüde çıplak kalan göğüslerimde gezindi.

Kuvars beni bırakmadan taytımın da üzerimden sıyrılmasına neden oldu. Taytımı üzerimden çıkarmak için Kuvars'tan uzaklaşıp ayrıldım. Sadece i  çamaşırlarımla kalakalırken utançla yanaklarım kızardı.

Kuvars ağır ağır bakışlarıyla tenimde gezindi.

"Siktir!" Hızlıca bana uzandı ve beni kendine çekerken dudaklarımız birleşti. "Dayanamıyorum, öldürüyorsun beni."

Dudaklarımız tüy gibi bir dokunuşla birleşirken dudaklarım yana kıvrıldı, Kuvars hızla gülüşümden öptü.

Parmakları üzerimdeki sutyenin kop alarına kayarken gözlerim iri iri oldu ve ondan ayrıldım.

"    amaşırlarımızı çıkarmamız mı gerekiyor?"

"Yani insanlar duş alırken genelde böyle yapar."

"Ya Kuvars, dalga geçme benimle. Çok utanıyorum zaten."

Kuvars eğildi ve kızaran yanaklarımı öptü. "Utanma benden."

"Tabii,  yle dedin ya kesin utanmam."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrılırken suyu açtı.

Kuvars uzandı ve benim ondan bakışlarımı kaçırmama izin vermeden beni tekrar kendine çekti, gömleğini hızla üzerinden çekip çıkarırken çıplak üstüyle öylece karşımda kaldı. Gözlerim istemsizce onun karın kaslarına, göğüs kaslarına giderken yanaklarım yandı alev alev.

Çok güzeldi... Çok çok güzeldi...

Dudaklarımız yeniden birleşirken Kuvars beni zorlayıp i  çamaşırlarımı çıkarmam için ısrar etmedi, bunun yerine bileğimi tutup beni rahatlatmak için kendine doğru çekti, elim beline sıkı sıkı tutunurken Kuvars beni  rk tmeden üzerindeki pantolonun kemerini

ıkarıp kenara arttı, ardından fermuarını açtı ve pantolonunu çıkardı. O da benim gibi kalırken yeniden elleri ağır ağır sutyenime doğru ilerledi.

Sutyenim ağır ağır çıkarken Kuvars sertçe göğüslerime baktı.

"Delirtiyorsun beni."

Kuvars beni iyice utandırırken kenardaki su akan fıskiyeı aldım ve onun yüzüne doğru çevirdim o ıslanırken şaşkınlıkla bana baktı.

"Utandırma artık beni."

Saçları ıpslak olurken Kuvars onu soğuk suyla ıslatmış olmamı yeni fark edip hızla bana doğru uzandı.

"Sen şimdi görürsün."

Fıskiyeı elimden alıp beni küvete taşırken sesimin el verdiği ölçüde çığlık atabildim sadece ama Kuvars buna çok aldırmadan öpüşüyle kesti sesimi.

Sabah Kuvars'ın kollarında yeni bir güne uyandığımda mutlulukla yanımda uyuyan adama baktım, beraber uyuyalı sadece bir saat olmuştu, iki gecedir pek uyuyamıyordum. Ama Kuvars'la hayatımın en mutlu günlerini geçirdiğim için hiç mutsuz değildim, bu yüzden gülerek güne başladım.

Kuvars'ın kollarında uyumanın huzuru içerisinde yükselip onun kirli sakallarını öptüm. O hala uyurken onu uyandırmadan kollarının arasından çıkmaya çalıştım.

Beni istemsizce belimden tutup iyice kendine çekerken gülümseyerek elini tuttum ve belimi saran elini onu uyandırmamaya dikkat ederek kenara koydum. Yataktan yine onun uyanmamasına dikkat ederek kalkıp kenardaki dolaptan Kuvars'ın tişrtlerinden birini aldım ve üstüm çıplak olduğu için hızlıca giydim.

Tekrar dönüp Kuvars'ın üstünü şmesin diye örttüm.

Yavaşça parmak uçlarımda yürüyerek banyoya geçtim, dün gece banyoda yaşadıklarımız tekrar aklıma gelirken utançla anılarımı kovalayıp yüzümü yıkayıp dişlerimi fıraladım.

Boynumdaki morlukların üzerinden merhemle geçip yine Kuvars'ın uyanmamasına dikkat ederek banyonun kapısını sessizce açtım ve ardımdan kapatıp odadan ıktım.

Kuvars'ın eski ev yandıktan sonra benim için hazırlattığı odaya geçtim. Dn eski evden getirdiğim valizimdeki eşyaları gardıroba

yerleştirdikten sonra test kitaplarımı da çalışma masasına dizdim. Bugünden itibaren sınava çalışmaya kaldığım yerden devam etmeye kararlıyım.

Neredeyse son iki aydır başıma gelenler yüzünden kitap bile açmaya vakit bulamadığım için sınavı çok boşlamıştım ama sadece birkaç ayım kalmıştı ve en iyi şekilde çalışmaya devam etmekten başka çarem yoktu.

Kuvars'ın siyah, kalamı kapatan tişörtünü çıkarmak istemedim, onun kokusu hala tişörtteydi ve bir süre bununla vakit geçirebilirdim. Bugün eve gelende olmayacaktı zaten. Günlerden Pazar'dı ve akşam Kuvars'la beraber iş insanları adına verilen bir törene katılacaktık.

Orada Eliza'yla konuşmam gerekenleri hatırlayınca içim sıkıldı yeniden.

Eliza konusunu şimdilik es geçip yarın Merve ve Yiğit'in yeni işlerinde ilk gün olduğunu düşünüp mutlu oldum. Hiç olmazsa onlar yeniden burada olacaklardı ve ikisinin de benim yüzümden işsiz kalmalarının yükünden kurtulacaktım.

Mutlulukla kalemrimi de çalışma masama yerleştirdikten sonra kahvaltı hazırlamak üzere odadan çıktım, merdivenleri inip mutfağı geçtim. Kuvars'ın filtre kahvesi için makinayı çalıştırıp kupayı yerleştirirken kendim içinde yeşil çay yapmak üzere su ısıtıcısını çalıştırdım.

Kahvaltılık bir şeyler çıkartıp iki kişilik bir krep hazırlamak için malzemeleri bulurken krep tavasını da çıkardım.

Kuvars arkamdan sarılıp belimi kavrarken başını boynuma yerleştirdi. "Günaydın."

Ona doğru döndüm. "Günaydın."

"İşe gidecek misin bugün?" Günlerden Pazar'dı, normalde işe gitmezdi ama bu aralar işleri oldukça yoğundu ve şirkete gidemese bile Skype üzerinden görüntülü görüşerek halletmeye çalışıyordu.

"Evet ama öğleden sonra gideceğim, akşam gelip seni alırım, oradan birlikte törene geçeriz."

Başımı salladım.

Kuvars'ın eli bacaklarımda gezinirken yeniden utanç tüm vücudumu yaktı. "Tişörtüm yakışmış." Onun gözleri üzerimde ve bacaklarımda gezinirken utançla göğsüne vurdum.

Ben krepe dönüp kahvaltıyı hazırlayana kadar Kuvars Sarı'ya mamasını verdi. Sarı Kuvars'ın etrafında dolanırken bende onlara gülümseyerek hazırladığım kahvaltılıkları masaya götürdüm.

Onunla birlikte kahvaltı yaptıktan hemen sonra Kuvars masayı toplamama yardım etti. O bugünkü toplantılar için odasına giderken bende artık ders çalışmak ve akşam için kıyafet seçmek için çalışma odama girdim.

İlk olarak odaya dâhil giysi odası olan çok geniş kısımdan tek tek tüm kıyafetlere baktım. Kuvars tören demişti ama nasıl bir törendi? Ne giymem gerekiyordu? Sade bir şey mi, yoksa bir abiye mi?

Merve burada olsaydı kesin yardımcı olurdu ama ben tek başıma kararsızlıkla tüm kıyafetlere baktım. Denediğim birkaç kıyafette bir türlü karar kılamazken en sonunda 45kararsızlıkla tüm kıyafetlere baktım. Denediğim birkaç kıyafette bir türlü karar kılamazken en sonunda saks mavisi tonunda, sade, uzun ama bir bacağındaki yırtmacı epey derin bir elbise seçtim.

Elbise çok mu sade diye oturup düşünsem de en sonunda düşünmekten vazgeçip uygun bir küpe seçtim. Akşam için de saçlarımı sade, saçımın kısalığının izin verdiği şekilde bir topuz yapmaya karar verdim ve ders çalışmaya geri döndüm.

İlk olarak matematik kitabımı açtım.

Matematik 1 konuları tamamen aklımdaydı ama kısa bir tekrarla onların da üstünden geçmeye karar verdim. Biyolojiye dair hiçbir şey hatırlamıyordum, coğrafya desen çoktan uçup gitmişti, kimyaya şu an da ulaşamıyordum, tarih beni terk etmişti, Matematik 2 konularından biri bile aklımda kalmamıştı. Türevin geometrik yorumu ve İntegral'i çoktan unutmuştum. Korkarak zaten geometrim iyi olmadığı için geometri kitabını açtım ve konulara baktım. Üçgen ve dörtgenler dışında hatırladığım hiçbir konu yoktu, özellikle analitik yoruma günlerini vermiş olan ben, şimdi sıfır durumdaydım.

Ağlamak üzere bir halde takvimimi açtım ve tarihe baktım 15 Şubat. Sınav 20 Haziran'daydı. Neredeyse son iki buçuk yılın emeğini sıfırlamış bir şekilde dört ayda nasıl halledecektim bu dersleri?

Ağlamak üzere bir halde ders programı yapmak için bir kâğıt çıkardım. Şubat'ın bitmesine on beş gün kalmıştı. Bu on beş gün içerisinde tekrarlarımı yapabilirdim, her gün düzenli olarak geometri çalışırsam o da hallolurdu. Matematik 2 için çok sıkı çalışırdım, her

gün en az beş saatimi ona vermem gerekecekti. Ardından fizik! Fizik içinde hem konu tekrarı hem soru çözümünü yapmalıydım. Onun içinde her gün en az üç saat. Biyoloji ve kimya kolaydı, sadece not çıkarıp notlarımı düzenli okusam yeterdi, soru çözmeye gerek duymuyordum. Coğrafya ve tarih içinde aynı şekilde, not çıkarıp notlarımı okumak yetecekti. Türkçe için bol bol paragraf çözmeliydim, onun içinde her gün başı için 50 soruda karar kılarken ağlamak üzere bir halde çaresizce kalkıp çalışma programımı çalışma masamın üstündeki panoya astım.

İlk olarak Matematik 1 tekrarıyla güne başlamaya karar verip kendimi Karekök TYT kitabında kaybettim. İki saat içerisinde zaten çok iyi bildiğim bu konuların tekrarını bitirdikten hemen sonra Apotemi Yayın'larından Problemleri açtım. Daha önce bu yayını bitirmiştim ama şimdi uzun bir ara verdiğim için ve problemler zor bir konu olduğu için tekrar etmeliydim.

Kendimi problemlere gömüp tek tek çözmeye çalışırken ders programımı her gün düzenli problem çözmeyi de ekleyip Matematik 1 çalışmayı bırakıp kimyayı elime aldım. Direkt olarak geometriyi elime alıp trigonometriyi çalışmak için konu anlatımını açtım.

Bir süre trigonometriyle boğuşup tek tek ilk konulardaki soruları çözdüm.

Kapı aralandığında ve Kuvars'ı gördüğümde uzun bir süre ara vermediğimi fark ettim. Ağrıyan kaslarımı gevşetirken Kuvars içeri geldi, üstünde beyaz, kısa bir tişört ve siyah bir kot pantolon vardı.

Elinde de iki kupa kahve vardı.

"Gelsene."

Yanıma gelip bana sütlü filtre kahveyi verirken memnuniyetle ondan aldım ve bir yudum içip kahveyle mutlu oldum. Kahveyi kenara koydum ve ellerimi kullanarak ona iltifat ettim."Harikasın."

Kuvars eğilip ellerimi öptü. Yanıma otururken "Ne çalışıyorsun?" diye sordu.

"Trigonometri." Suratım asıldı. "Daha doğrusu çalışamıyorum. Çok geri kaldım, her şeyi unutmuşum."

Kuvars kenardan kalemi alırken kitaba eğildi ardından saatine baktı. "Ben seni çalıştırabilirim."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve ona baktım. "Sen, trigonometri?"

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Ekonomik büyüme alanlarının kullanılmasında trigonometriden yararlanılır. Zamanında benimde epey başımı ağrıtmıştı."

"Peki, o zaman."

Kuvars bir öğretmen ciddiyetiyle sorular üzerinden bana anlatmaya başlarken kitaba odaklanmak oldukça zordu. Ama o asla onu sabote etmeme izin vermiyordu, ciddi ciddi tek tek her sorduğum sorunun üzerinden geçiyor, ona benzer soruları da benim çözmemi bekliyordu.

"Bak bu soruda P noktası (cosa, sina) ve P' noktası da P noktasının x eksenine göre simetriği olduğundan, $P'(\cos(-a), \sin(-a))$ olmalıdır. B seçeneğindeki $(\cos(-a), \sin(-a))$ noktası P' noktasını ifade etmez."

"Anladım."

Birlikte trigonometride epey ilerlerken Kuvars saatine baktı.

"Benim çıkmam gerekiyor. Akşam yedi buçuk gibi gelirim, sekiz gibi de çıkarız."

Olumlu anlamda başımı salladım.

Kuvars eğildi ve alnımı öptü. "İyi çalışmalar."

"Sana da."

Kuvars'ın gidişinin ardından iki saat kadar da kendim çalışmaya devam ettim. Kuvars her şeyi öyle güzel ve açıklayıcı anlatmıştı ki, işim çok azalmıştı doğrusu. Ama bu haftaya yayarak trigonometri tekrarımı iyice yapmak istiyordum. ÖSYM'nin sınavda sormayı epey sevdiği bir konuydu.

En nihayetinde trigonometri kitabını kenara koyup vicdan rahatlamasıyla ayağa kalkarken saat neredeyse yediye geldiği için bir sandviç yiyip hazırlanmaya başladım.

Zaten düz olan saçlarımı, kısıklı el verdiğince toplayıp küçük tel tokalarla sıkı bir topuz yaparken aynada kendime baktım. Kötü değildi ama açıp maşa yapsam daha hoş duracaktı.

Neyse ya, dedim hemen sonra kendi kendime. Bu da iyiydi ve çok özenmemi gerektirecek bir durum yoktu.

Elbiseyi de giydikten sonra ona uygun bir ayakkabı seçip hafif bir makyaj yaptım. Kuvars'ın geldiğini duyunca da küçük bir çantaya lazım olabilecek tüm eşyalarımı koyup aşağı indim.

Kuvars aşağı indiğimde telefonla konuşuyordu. Telefondaki birine haftaya açılacak bir ihale için talimat verirken başımı kaldırdı ve merdivenlerden inen beni gördü.

"Tamam, ben seni sonra arayacağım, kapat."

Beklemeden telefonunu takım elbisesinin cebine koydu.

Kuvars başını kaldırdı ve benim derin yırtmacımdan başlayarak tüm elbisemde gezindi gözleri. Yutkundu.

Tekrar yutkundu.

"Nasıl olmuşum?"

Kuvars'ın bakışları kalçamın hemen altında biten yırtmacıma kaydı, bir kere daha yutkundu.

"Bu elbiseleri kim seçmişti onunla konuşmamız gereken bir konu var." Kuvars ağzının içinde bir şeyler gevelerken anlamadım.

"Çok güzelsin."

Gülümseyerek aşağı inerken Kuvars'ın bakışları yırtmacıma takıldı, bakışları değişirken yine ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Yumruk yemiş gibi bir ifadeyle bana baktı. "Ama sen bu kadar güzelken benim hiçbir yere gidesim gelmiyor."

Tekrar gülümsedim. Evde kalırsam kendimi yine dünkü gibi kandırılmış saatlerce suyun altında Kuvars'la olmaktan buruş buruş olmuş olarak bulacağımı biliyordum.

"Hadi sen de hazırlan, gel. Geç kalacağız."

Kuvars beni onaylayıp yukarı çıkarken gözünü üzerimden bir an bile ayırmadı. Onun haline gülerken törende Eliza'yla karşılaşacağım tekrar aklıma geldi ve gülüşüm buz kesti.

Davetin yapıldığı yer oldukça gösterişli bir salonu olan, dışı tamamen Boğaz Manzarasına ev sahipliği yapan çok hoş bir mekândı. Anksiyetemi tavan yaptıran tek şey çok fazla insan vardı ve her biri benim daha önce adını yalnızca haberlerden duyduğum gazetelerden okuduğum kişilerdi.

Kuvars'la beraber arabadan inip basın mensuplarının karşısına geçerken Kuvars endişelenmemem için sıkı sıkıya elimi tuttu.

"Kuvars Bey hoş geldiniz. Hanımefendi kim acaba?"

"Kuvars Bey kız arkadaşınızla mı geldiniz?"

"Kuvars Bey parmağınızda alyans görüyorum, efendim nişanlandınız mı?"

"Kuvars Bey hemen gitmeyin, bugünkü gece ile ilgili birkaç şey söylemek ister misiniz? Türkiye'den ve dünyadan çok önemli misafirler geldi."

"Hanımefendi bize kendinizi tanıtır mısınız?"

Flash ışıkları yüzümde patlarken rahatsızlıkla Kuvars'ın elini daha çok tuttum.

"Efendim düşün ne zaman?"

"Hanımefendi yaz gelini mi olmak istiyorsunuz kış mı?"

Kuvars'ın korumaları araya girip yolumuzu kesen gazetecileri uzaklaştırmadan önce Kuvars tek cümleyle özel hayatına böyle dahil olan insanlara cevap verdi. "Nişanlım, Cemre Erdem."

Bir sürü fotoğrafım her açıdan çekilirken ne yapacağımı bilemeden hızlı adımlarla Kuvars'la beraber içeriye doğru geçtim.

Kapıdaki görevlilerden biri ikimizden de kabanlarımızı alıp bize eşlik ederken yerleştığımız masada en görmeyi beklemediğim isimlerle karşılaştım. Haldun Keskiner, Ali Keskiner, Kılıç Keskiner ve Eliza Demirhan bir masadaydı. Ve aynı masada ben ve Kuvars'ta oturacaktık.

Kılıç ve Eliza'nın konuştuğunu görürken titreyen ellerimle Kuvars'a baktım ama o hiçbir şey anlamış gibi görünmüyordu. Haldun Bey eğildi, bizim tarafımızı göstererek Eliza'ya bir şeyler söyledi ve Eliza'nın şaşkın bakışları önce abisini ardından beni buldu ve ayağa kalktı.

Mükemmel bir elbise giymişti, beyaz, yerlere kadar uzanan, göğüs kulplarını yukarı atan bir elbiseydi ve saçları da iri dalgalar halinde omzuna dökülüyordu.

"Abicim." Eliza hızla yerinden kalkıp Kuvars'ın boynuna kollarını doladı.

"Canım." Kuvars'ta sevgiyle kardeşine karşılık verirken bakışlarımı Kılıç Keskiner'e çevirdim ve içim buruldu.

Kuvars ve Eliza ayrılırken onun bakışları Kuvars'ın parmağındaki yüzüğe çevrildi, şaşkınlıkla Kuvars'a baktı. Hala bizim evleneceğimizi kabullenemiyordu sanırım.

"Hoş geldin." Dişlerinin arasından soğuk soğuk konuşurken aynı şekilde karşılık vermek istemedim. Bu gece bu meseleyi çözmeye, ondan her ne olursa olsun yaptıklarım için özür dilemeye ve huzurla eve dönmeye kararlıyım.

Bu yüzden sıcacık gülümsedim.

Eliza gözlerini devirip yerine otururken Haldun Bey ve diğer iki oğlu ayağa kalktı. "Merhaba."

Masada soğuk rüzgârlar esiyordu, Kuvars her biriyle tokalaştı. Ben de Haldun Bey'in elini sıkarken yüzümü buruşturmadan edemedim.

Haldun Bey'le en son karşılaşmamız hastanede olmuştu ve kendisi bana hiç umursamadan oldukça çirkin bir şekilde dilsiz olduğumu, Kuvars'ı nasıl kafaladığımı sormuştu.

Düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Ama Kuvars'a belli etmeden ellerini sıktım ve Eliza ile Kuvars'ın arasındaki yere oturmak için harekete geçtim.

Tam oturacakken Eliza çantasını koydu ve başka bir yeri gösterdi.

"Cemre sen şuraya geçsen olur mu? Başka bir arkadaşım için ayırdım orayı."

El mecbur Kuvars'ın diğer tarafına geçerken Eliza'yla bugün saç başa girmeden buradan ayrılmaktan başka bir şey istemedim.

Kuvars Haldun Bey'le pek muhatap olmayıp başlamak üzere olan tören hazırlıklarına çevirdi başını.

"Yüzük takmışsınız, hayırlı olsun, düğün ne zamana?"

Kuvars bir cevap vermezken olumlu anlamda bir kere başıyla onay verdi.

Haldun Bey'in sorusu havada kalırken yeni bir soru daha sordu. "Haftaya uluslararası piyasada ilk adımımızı atıyoruz biz de, belki söylemiştir Beyza ve babası Altuğ Bey milyar dolarlık yatırımlarıyla bizim şirketimizi desteklemeye karar verdi."

Soğuk bir sessizlik masada duyulan tek şey oldu. Şaşkınlıkla bir Haldun Bey'e bir de Kuvars'a baktım.

Beyza mı?

Ben onun Kuvars'la çalışmasını istemediğim için Kuvars yollarını ayırmıştı ve gidip Kuvars'ın en büyük rakiplerinden birine mi yatırımlarını yapmışlardı?

Kalbim sıkışırken masadaki sudan bir yudum aldım.

"Tebrik ederim." Kuvars tek mimik vermeden Haldun Bey'i kutlarken Haldun yüzündeki tüm pis gülümsemesiyle laflarına devam etti.

"Haftaya seninle ihalede görüşmek üzere o zaman çok güzel bir teklif hazırladık. Malum sende son zamanlarda yatırımcı kaybettin, dövizle bağlı çalıştığın için ekonomik kriz en çok senin şirketini etkiliyor. İhaleye girmezsen anlarım seni."

Kuvars sinek kovar gibi Haldun Bey'e baktı. "Merak etmeyin Haldun Bey, bunlar benim yıllık karımın %1'i bile değil."

Kılıç, Kuvars'a sertçe bakarken babasının yerine o sözü aldı. "O zaman haftaya ihalede iyi olan kazansın."

Eliza ikisi arasında tedirginlikle gidip geldi.

"Herkes merhaba." Başımı gelene bakmak için kaldırırken en görmeye şaşırdığım insanı karşımda göreceğimden henüz habersizdim.

Tuğçe?

"Tuğçe, hoş geldin canım."

Eliza ayağa kalkıp Tuğçe'yi selamlarken az önce benim oturmama müsaade etmediği yeri çekti ve Tuğçe'ye oturması için izin verdi.

Yumruk yemişim gibi bir hisle öylece kalıverdim orada.

Tuğçe, Eliza'nın arkadaşı ve benim Kuvars'la aramızdakileri fark edince sırf bu yüzden duyduğu kinden dolayı Eliza'dan beni kovmasını isteyen kişiydi ve şimdi tam karşımda hiç utanmadan oturuyordu.

"Merhaba Kuvars. Haldun Amca merhaba."

Beni görmemiş gibi umursamadan masadaki herkese selam verirken ışıldayan mavi gözlerini en sonunda bana çevirdi.

"Sen de mi buradasın? Ne kadar tatlı."

İçimden bir ses bugün burada Tuğçe'nin olmasının tek sebebinin Eliza'nın benim canımı yakmayı istemesinden olduğuna emindim.

"Kuvars tebrik ederim bu arada," dedi Tuğçe güzel sarı saçlarını tek omzunda toplayıp Kuvars'a dönerken. "TÜSİAD başkanı olarak seçildin, üstüne bu gece başarılarından dolayı bir onur ödülü layık görülmüş sana."

Elini Kuvars'ın omzuna yerleştirdi. "Bu yaşta bu başarı, gerçekten çok tebrik ederim."

Masada oturan Haldun Keskiner'in küçük oğlu Ali, Tuğçe'nin tavrına karşı sessizce gülerken ağzının içinde Tuğçe'nin duyamayacağı bir şekilde "İş atıyor," diye mırıldandı.

Kuvars Tuğçe'nin omzundaki elinin tek omuz hareketiyle boşa düşmesine neden olurken teşekkürler anlamında başını salladı.

Tuğçe yine vazgeçmeden yeni bir soru sordu. "Kılıç senin de başarılarını yakından takip ediyorum, Haldun Amca alınma ama Kılıç'ta senden sonra epey bir rüzgâr estirecek gibi."

Haldun gururla oğluna bakarken diğer oğlu Ali'nin dudakları yana kıvrıldı. Tuğçe hemen onu da muhatabına aldı.

"Darısı Ali senin başına, kaç yıldır hala okula devam ediyorsun, bitmedi bir türlü?"

Ali Tuğçe'yi kâle bile almazken Tuğçe yeniden bir şeyler söylemeye devam etti.

"Ben lavaboya gideceğim."

Kuvars'a dönüp işaret dilini kullanırken Kuvars'ta ayaklandı. "Ben de geleyim."

"Gerek yok, hemen gidip gelirim, sen masada kal."

Kuvars ısrar edecek gibi olsa da en sonunda ikna oldu.

Tuvalette girdiğim gibi suyu açıp aynadaki aksime baktım. Allak bullak olmuş, düşünceli yüzümle karşılaşırken soğuk suyu açtım ve enseme çarptım.

Boynumdaki morlukları kapatmak için kapatıcı sürdüğüm için kapatıcıyı götürmemesine dikkat ederek biraz da boynumu ve bağrımı ıslattım.

Uzun bir süredir kulaklarını kapamış olan mantığım bana seslendi. Saçmalama, alt tarafı bir Tuğçe ve Eliza yüzünden moralini bozmayacaksın. Sakin ol, git içeri, Eliza'yı boş bulduğun bir an git, durumunu anlatmaya çalış, bu problemin bitmesini istediğini anlat. O Haldun denilen alçağı umursama, bu geceyi bitir ve eve dön. Zaten Kuvars çok kalmayacağınızı söyledi.

Kendimi teskin edip yeniden içeri geçtim. Tören başlamıştı, birkaç sunumcu ülkede yapılabilecek girişimlerden bahsediyor, bunu küresel açıdan değerlendiriyordu. Hiçbir şey anlamadığım için öylece sunum kısmından masaların olduğu tarafa geçtim. Yerime oturduğumda masamıza birkaç kişi daha gelmişti, herkes Kuvars'la ve Haldun Bey'le tokalaşıyor, iş hakkında birçok konu konuşuyorlardı.

"Kuvars Bey şu an borsa açısından KFEIN, OZGYO,YUNSA'nın daha çok yükseliş trendinde olduğunu görüyoruz; siz bu konuda tam olarak ne düşünüyorsunuz?" Kuvars borsa konuşmak için birkaç kişiyle beraber masadan kalkıp bir yere giderken bana döndü.

"Ben on beş dakikaya dönerim." Ona başımı sallarken Tuğçe, Eliza ve Kılıç'la beraber bir masada öylece kalakaldık.

"Tebrik ederim Cemre." Başımı kaldırdığımda Kılıç Keskiner'i gördüm. Elimdeki Kuvars'ın evlenme teklifi ederken taktığı yüzüğe bakıyordu. "Nişanınız için."

Teşekkür edercesine başımı salladım.

"Gerçekten inanılacak gibi değil." Bu cümleyi eden Tuğçe'ye çevirdim bakışlarımı. Sorarcasına tek kaşımı kaldırdım.

"En son seni gördüğümde bulaşıkları yıkıyordun da o yüzden inanamıyorum."

Midem kasılırken konuşamadığım için bir kere daha lanet ettim.

Ben sertçe Tuğçe'ye bakıp "Seni de en son Kuvars kovmuştu, hala onun ağzının içine girmeye çalışıyorsun, bu kuyruk acın Kuvars'la nişanlı olduğum için mi?" demek istedim ama her zamanki gibi ağzımı açtığım an ortaya tek dökülen şey sessizlik oldu.

"Neyse hanımlar, isterseniz bir şeyler içmeye geçelim."

Tuğçe ayağa kalkarken bende fırsattan istifade çantamda not defterimi çıkardım ve Eliza'ya onunla konuşmak istediğimi ve acil olduğunu yazdım.

Eliza bana baktı. "Ne konuşacaksın?"

"Önemli."

Eliza gözlerini devirirken "İyi, geç o zaman," dedi ve onunla beraber Tuğçe ve Kılıç'ın arkasından içecek servislerinin yapıldığı ve epey kalabalık olan bir yere geçtik.

"Biz bir dakikaya geliyoruz," dedi Eliza onlara ve beni kenara çekti. "Evet yaz. Neymiş önemli olan bu kadar?"

O bana üstten bakarken yazmak çok zordu, elim titriyordu, aslında özür dilemek istemiyordum ama bunun huzurum için gerekli olduğunu biliyordum.

"Ben her şey için özür dilemek istiyorum. Senin evden gitmeni istemem çok yanlıştı. Sadece o dönem gerçekten sana karşı, kovulmama karşı çok kırılmıştım ve bu yüzden böyle bir saçmalık yaptım. Abine senin ilişkinle ilgili sen kendin anlatmaya karar vermediğin sürece hiçbir şey anlatmayacağım."

Eliza yazdığım yazıya baktı ve güldü.

Gerçekten güldü.

"Korkuyorsun dimi? Abimle belli bir aşamaya geldin ve şimdi bana karşı yaptıklarını abime anlatırım ve abim seni kapının önüne koyar diye korkuyorsun."

"Abin beni seviyor. Ben ona açıklayamayacağım hiçbir şey yapmadım. Senin de buna saygı duymanı istiyorum."

Eliza ciddi bir ifadeyle beni onayladı.

"Hıhı, anlıyorum, tabii."

Tekrar yazmak için not defterime uzanmama izin vermedi. "Gel seninle bir ateşkes yapalım Cemre, seni abinin müstakbel eşini dostlarımızla tanıştırayım."

Her şeyi halletmiş olmanın rahatlığıyla Eliza'ya inandım ve onun arkasından yürüdüm.

"Arkadaşlar merhaba, keyfinizi bölmek istemem ama sizi müstakbel gelinimiz ile tanıştırmak isterim."

Otuzdan fazla kadın benimle tanışmak için ayağa kalkarken Eliza beni onlara tanıttı. "Abimin nişanlısı, Cemre. Yaza düğünleri olacak, şimdiden herkesi bekliyoruz."

"Merhaba ben Aylin Dinçer."

"Merhaba ben de Sedef Ayla."

Herkes teker teker isimlerini söyleyip benimle tokalaşırlarken rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Sanırım uzun bir süredir bana yük olan bir meseleden kurtulmuştum artık.

"Siz ne işle uğraşıyorsunuz Cemre Hanım?" İlk başta kendini tanıtan Aylin Hanım bana bu soruyu sorarken bakışlarımı kaldırdım ve Eliza'ya baktım.

Benim yerime sözü Eliza aldı.

"Arkadaşlar kusura bakmayın, bahsetmeyi unuttum Cemre maalesef konuşma engelli, konuşamıyor."

Herkesin gözlerindeki o acıyan bakışları görürken bakışlarımı yere indirdim.

"Cemre de işte bizim evin hizmetçisi olarak çalışıyordu, abimin temizlik işlerini falan görüyordu ama birkaç ayda abimi tavlayarak seviye atlamayı başardı."

Başımı çevirdim ve herkesin şaşkınlığı arasında yutkunarak Eliza'ya baktım. Sessizce dudaklarından tek bir cümle döküldü. Dudaklarımı okurken ne demek istediğini anladım.

"Senin özüne ihtiyacım yok."

Az önceki özrümü kabul etmemişti. İntikamını benden en acı verici şekilde almıştı. Hizmet görevlisi olarak çalışmak benim için bir utanç kaynağı değildi tabii ki, ben oradan kazandığım para sayesinde o dönem hayatımı sürdürebilmiştim ama şimdi herkese karşı beni çalıştığı evin patronunu bir şekilde kafalayan sınıf atlamak için yarışan bir kız olarak göstermişti.

Hâlbuki okumak için verdiğim mücadeleye yakından tanıklık eden ve bunu bilen, destekleyen ilk kişiydi o benim hayatımda.

"Ya," dedi az önce benimle tanışmak için öne atlayan Aylin Hanım. "Ben içecek bir şeyler almaya gidiyorum gelen var mı?"

Etrafımdaki çoğu kadın bir anda giderken kenarda bana gülen Tuğçe'ye ve halinden memnun Eliza'ya baktım.

"Niye yaptın şimdi böyle bir şeyi?"

"Neden biliyor musun? Kendini çok yukarılarda görüyorsun sen Cemre. Biraz kim olduğunu hatırla. Daha düne kadar benim emrimde, benim evimde çalışan biriydin sen. Ne oldu, kendini ne zannetmeye başladın bilemiyorum, alt tarafı işine son verdim diye beni daha henüz abime söyleyemediğim bir şey için tehdit ettin. Kendi evimden gönderdin."

Eliza duraksadı ve gülümsedi.

"Ben sadece âşık olmamam gereken bir adama âşık oldum diye tehdit ettin üstelik. Git abime söyle şimdi, lütfmuş gibi gelip bana abime söylemeyeceğim diyorsun. Git söyle anlat her şeyi, bende beni nasıl gönderdiğini, kendi evimden kovulduğumu anlatayım."

Başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

"Ben gelip lütfmuş gibi söylemedim, özür diledim senden Eliza. Özür diledim, her ne olursa olsun yaptığının hata olduğunu söyledim. Benim için buradaki kadınların hiçbiri umurumda değildi, sen ve abin tek önemsedığım şeylerdi. Hayata senin kadar şanslı gelmedim, evinizde çalıştım doğru, bundan da utanmıyorum. Sen istediğin kadar Tuğçe'yi her fırsatta abinin gözüne sokmaya çalışsan da abin beni seviyor. Sen de kabul edeceksin bunu ama o zaman ben seni kabul etmeyeceğim."

Eliza'yla sertçe birbirimize baktık.

Safra tadını ağızımda hissederken tekrar tuvalete gitmek için ayrıldım onun yanından. Bu geceye geldiğime geleceğime pişman olurken tuvalet kabinlerinden birini girdim, klozete eğilip midemde ne varsa boşaltırken bir damla yaş gözlerimden düştü.

Midemde pek bir şey olmadığı için mide öz suyunu öğürerek çıkardıktan sonra sifona bastım ve klozet kapağını kapatırken öylece oturdum kapağın üzerine.

Bazı insanlar yaralı doğar, yaralarıyla büyümeyi öğretir hayat onlara. Bir de bazı insanlar vardır, çok toydurlar, öyle toydurlar ki aldıkları en ufak darbede yaralandıklarını zannederken hayat onları

hep daha fazlasını öğretir. Tamam bitti dediğin yerde ardı sıra vurur darbelerini... Daha ve daha...

Hayattan aldığım en büyük ders şimdiye kadar olan yaşantımın en dibe vurduğum zamanının artık eskisi kadar canımı yakmıyor oluşuydu. Bunun mutluluk olduğunu zannediyordum ama sadece daha ağır bir yara için göğsünü siper edip mevzi almakmış...

Hep kendimi yaralı doğan ve yaralarıyla büyümeye alışmış o güçlü insanlardan zannederdim.

Değilmişim.

Zayıfmışım.

Öyle toymuşum ki, başka yaralara hazır değilmişim. Hem de hiç değilmişim.

Bu gece bende ardı sıra yeni yaralar bırakırken öylece çöktüm kaldım oraya.

"Gördün mü şu Kuvars Demirhan gibi adamın evlenme kararı aldığı kızı?"

Tuvalete giren birinin Kuvars'tan bahsetmesiyle onlara kulak kabarttım.

"Gördüm şekerim gördüm. Görmez olaydım, duydun mu Eliza'nın kız hakkında söylediklerini, evlerinin hizmetlisiymiş resmen. Nasıl tavladıysa artık adamı."

"Üstelik kız konuşamıyormuş. Valla inansam büyü yaptı derdim. Şansa bak. Allah boşuna demiyor, çirkin şans versin diye."

"Valla kız bütün hayatının şansını kullanmış olmalı. Kuvars Demirhan nasıl baktı o kıza inanamıyorum."

Öfkem iyice artarken yüzüme bakıp tek kelime edemeyecek insanların arkamdan nasıl konuştuklarını duyup daha da kötü hissettim.

Hızla ayağa kalktım, bu insanların ağızlarına malzeme vermek istemiyordum.

Gözyaşlarımı süpürdüm ve çantamı alarak tuvalet kabininden çıktım, az önce benimle tanışmak için öne geçen iki kadınla yüz yüze gelirken kadınlar utançla birbirine baktılar.

Biri sürdüğü bordo ruju yarım bırakıp hızla kapıya giderken diğeri de onu takip etti ve tuvalette tek başıma kaldım. Aynanın karşısında çökmüş, rimeli bozulmuş halime bakıp hızla harekete geçtim.

Ben kendime güçlü olma sözü vermiştim.

Her şey bu kadar kolay değildi.

Her şeye ağlayan, yıkılan o kız olmak istemiyordum.

Hızla bugün topuz yaptığım saçlarımı açtım. Kendiliğinden oluşan dalgaların üzerinden suyla hafifçe geçip daha iyi durmasını sağladıktan sonra yüzümü yıkadım ve çantama sığdırabildiğim makyaj malzemeleriyle makyajımı yeniden düzelttim.

Elbisemi de düzelttikten sonra en sahici gülümsememle, tuvaletten dışarı çıktım.

Dışarı çıktığım gibi ilk olarak Kuvars'la karşılaştım.

"Neredesin sen? Her yerde seni aradım." Kuvars'ın telaşlı yüzünü görünce gülümsedim ona.

"Makyajımı yeniledim sadece."

Kuvars gözlerime baktı derinlerine. "Ağladın mı sen?"

Olumsuz anlamda başımı sallamaya hazırlanıyordum ki törenin anonslarından biri yapıldı. "Ekonomik alandaki başarıları ve girişimlerinden dolayı onur ödülünü takdim etmek üzere Kuvars Demirhan'ı sahneye davet ediyoruz."

"Hadi seni çağırıyorlar, git ben burada hemen seni izliyor olacağım."

"İyi misin?" Kuvars'a gülümsedim. İçim kan ağlarken gülümsedim ona.

"Çok iyiyim."

Kuvars ceketinin düğmesini ilikleyip sahneye doğru ilerlerken bende onu takip ettim ve ayakta öylece kenarda durup onu izledim.

Yüzündeki o sıkılmış ifadeye gerçekten gülümsemek isterken insanların hakkımda düşündükleri gelip oturdu zihnime.

Hayır, umursamamalıyım, insanlar hep konuşur, uzanamadıkları ciğere mundar derlerdi.

"Bugün bu ödülü layık gören İş İnsanları Derneği'ne teşekkür ederim. Son zamanlarda yaptığımız yatırımlar ve borsadaki artan hisselerimizle daha da büyümeye devam edeceğiz. Tek rakibimiz kendimiz, kendi amaçlarımız." Haldun Keskiner'in kızardığını görmesem de hissettim.

"Bu amaçlarımızı gerçekleştirirken ülkemizin kalkınma politikalarını desteklemeye devam edeceğiz."

Kocaman bir alkış koptu, Kuvars'ın bakışları kalabalık arasından beni buldu.

"Bu arada son iki senedir hayatımda olan ve bu hayatı güzelleştiren sevdiğim kadına teşekkür etmek istiyorum."

Herkesin bakışları bana dönerken Kuvars mikrofonu bıraktı ve merdivenlerden inmek için harekete geçti.

Büyük ihtimalle şu an herkes benim bu adamı hak etmeyen, zorla tavlayan, sınıf atlama meraklısı bir kadın olarak ne kadar şanslı olduğum üzerine kafa yoruyorlardı. Abisinin beni sevdiğine hiç inanmayan Eliza'yı ve hayalleri ikinci kez yıkılan Tuğçe'yi düşünmek bile istemiyordum.

Her birine en güzel cevabı vermek için olduğum yerde derin bir nefes aldım ve bende Kuvars'a doğru yürüdüm, o sahneden yeni inmişken benim ona gidebilmem için aramızda duran insanlar yolu açtı.

İnsanlar hep konuşur, ne kadar neyi anlatırsan anlat hep kendilerini düşünür, hep karşısındakinin açığını bulmaya çalışırlar. İnsanlar bencildir. Sen haklısındır ama öyle bir duruma gelirsın ki, hakkının yendiğini görürsün ama tek kelime edemezsin. Bu yüzden onlara cevap vermenin en iyi yolu onların taktiğinden gitmek ve intikam almaktır bazen.

"Teşekkür ederim."

Kuvars'la ortada buluştuğumuzda artık salondaki çoğu göz bizim üzerimizdeydi, yarın bunu herkesin ortasında yaptığım için çok utanacak olmayı boş verdim.

Onlara verilecek en iyi intikam siz benim hakkımda konuşmaya devam ederken bakın ben çok mutluyum, sizi umursamıyorum demektir.

Bu yüzden Kuvars'a doğru uzandım.

Topuklu ayakkabıya rağmen yükseldim ve dudaklarımı Kuvars'ın dudaklarına yasladım, ağır ağır onunla dudaklarımız bir bütün olurken herkes yalnızca bize baktı.

Herkesin ortasında Kuvars'ı öptüm.

Uzun bir bölüm sonu tekrardan merhaba :)

Ne kadar çok oy, o kadar çabuk yeni bölüm. Bol bol yorum bırakmayı unutmayın, hepinizi çok çok çok seviyorum, yorumlarınız o kadar tatlı ki sizi yemek istiyorum. :'))))

Instagram: hikayelerindeyasar

40.BÖLÜM "BERABERLİK"

SELAM:)

Bu arada sadece 39 bölümde 7 milyon olduk! Mutluluktan neler yaptım neler, destek veren herkese çok teşekkür ederim. Aşığım hepinize :*

40.BÖLÜM "BERABERLİK"

Kaygılarım beynimin içini kemiren küçük kurtçuklar gibiydi. Eliza ile aramızda olan sorun geçen her an boyunca daha da büyüyordu. Özrümü dilememe rağmen bana çok kötü bir şekilde karşılık vermişti ve her şeyi Kuvars'a anlatmak, omuzlarımdaki bu yükten kurtulmak istiyordum.

İlk olarak Kuvars'ın buna nasıl tepki vereceğini kestirmem güçtü. Çünkü aradan epey bir süre geçmişti ve hala ona bunu anlatmış değildim.

K&E Kurucu Ortaklığı Kuvars'ın şirketinin en büyük rakiplerinden biriydi ve daha birkaç saat önce Haldun Bey önümüzdeki hafta yapılacak ihalede Kuvars'la karşılaşacaklarını söylemişti. En büyük rakibiydi ve gerçekten Kuvars tamamen nefret ediyordu onlardan. Yasadışı olarak pek çok borsa saldırısı yaptıkları da bilinen bir gerçektir ve daha önce kendi araştırmalarıma göre üç kere Kuvars'ın şirketiyle davalık olmuşlardı.

Şimdi Eliza bu şirketin sahibinin oğluyla, Kılıç Keskiner'le bir ilişki yaşıyordu. Ve Kuvars'ın bunu öğrenince ne kadar sarsılacağını tahmin edebiliyordum, sonuçta Kuvars'ın şirketinin yüzde elli hissesinin sahibi de Eliza'ydı. Bu ilişki Haldun Bey açısından epey karlı olacağını varsaymak yanlış olmazdı.

Ben bunu Kuvars öğrenmeden çok önce öğrenmiştim ve gidip Kuvars'a anlatacağıma, Eliza'ya karşı bir koz olarak kullanmış, onu kendi evinden kovmuştum.

Şimdi gidip bunu Kuvars'a anlatacak olmak beni endişelendiriyordu. Kuvars'ın buna anlayış göstereceğini hiç zannetmiyordum. Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onu kıracaktım.

Terazinin bir kefesine Eliza'nın bu yaptıklarına karşı ondan intikam alma isteğimi diğer kefesine de Kuvars'ın her şeyi öğrenince bana ne kadar kırılabilceğini koydum.

Gözlerim dolu dolu olurken Kuvars'a bunu asla söyleyemeyeceğimi bir kere daha fark ettim. Onu kaybedemezdim.

Herkesin içinde onu öptüğüm için başta Kuvars şaşırırken dudaklarımı ondan çektim ve kıpkırmızı olmuş yanaklarım, dolu dolu gözlerimle aşık olduğum adamın yeşil gözlerinin içine baktım.

Gözlerimin içindeki hüçün Kuvars'tan kaçmadı.

"Neyin var?" Kuvars'ın kaşları çatılırken çenem titredi.

Başımı olumsuz anlamda salladım, bir şey yok dercesine ama gözlerimden bir damla yaş dökölüverdi, gözyaşım dudaklarıma akarken Kuvars'ın gözlerindeki ifade koyulaştı.

"Ne oldu? Biri canını sıkacak bir şey mi yaptı?"

Onu herkesin içinde öptüğüm için hala herkesin bakışları bizim üzerimizdeyken kenara çekildim ve insanların arasına doğru yürüyüp herkesin bakışları önünde kaybolmak istedim, Kuvars hızla arkamdan geldi ve kolumu tutup beni kendine çekti.

"Neler oluyor?"

Bir damla gözyaşı daha ardı sıra gözyaşlarımı takip etti. Kuvars'ın gözlerinden bir şey koparken endişelendiğini gördüm.

"Güzelim?" Sorarcasına beni belimden tutup kavrarken daha şiddetli ağlamaya başladım. Kuvars ona hiçbir şey anlatamayacağımı anlayıp beni kendine çekerken sımsıkı sardı.

Gözyaşlarım dudaklarımı ıslatıyordu, başımı Kuvars'ın göğsüne koydum ve bütün gece durmadan kendimi sıkıttığım tüm her şey boşalmışçasına ağladım.

"Bir şey söyle, ne oldu? Güzelim yapma böyle." Kuvars endişeyle gözlerime bakmak isterken başımı daha da gömdüm göğsüne.

Bu gece ilk defa onu kaybetme ihtimalim en azap verici şekilde kalbimdeydi.

Ona anlatamamak... Onunla konuşamamak...

Dizlerim beni tutmazken Kuvars herkesin içinde hiç çekinmeden kucakladı beni. "Hastaneye gidelim."

Hıçkırıklarım ardı sıra geldi. Birkaç kişinin başına eğip bize baktığını görebiliyordum ama onlar şu an umursayacağım son şeylerdi.

Sadece buradan çıkıp gitmek, bir daha bu insanlarla karşılaşmak bile istemiyordum.

Ellerimi Kuvars'ın göğsünde birleştirip onun takım elbisesinin ceketine daha sıkı tutundum.

Kuvars'ın yüzü acıyla kasılırken kimseye bir açıklama yapmadan, pek çok kişinin gözü önünde beni davetin yapıldığı geniş salonun arka kapısından kucağında çıkardı. Gözleri endişeliydi.

Ben başımı onun göğsüne yapıştırıp daha da şiddetli ağlarken birinin bize doğru koşmasının sesini duydum. "Beyim hanımefendi iyi mi? Bir şey mi oldu? Rahatsızlandı mı?"

Kuvars endişeli bir ifadeyle başını salladı. "Arabayı çalıştır, en yakın hastaneye gitmeliyiz."

Kuvars beni incitmeden arabanın arka koltuğuna geçerken şoför hızla arabayı çalıştırdı. Yol altımızdan akıp giderken Kuvars beni tekrar kucağına çekti, Ayaklarımı dizimin altına alıp onun beline sarılırken Kuvars'ın göğsüne başımı yaslayıp ağlamaya devam ettim.

"Güzelim, hadi söyle ne oldu?"

Başımı göğsünden kaldırıp gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü Kuvars'a çevirdim. Ona ihanet ediyordum. Onu kaybetmemek için ona hiçbir şey söylemiyordum ve her geçen dakika bu azap giderek büyüyordu.

Onu kaybediyordum.

"Yok bir şey."

Kuvars beni öyle sıkı tuttu ve kendine çekti ki şaşkınlıkla dudaklarımdan dökülen heceye engel olamadım. Kendine katmak için sınıksız sarılırken tüm kemiklerim onun ezici kuvveti karşısında ağrıdı.

"Ağlamana dayanmıyorum."

Tek bir cümle tüm hislerimi tek tek mahvetti, kirpiklerimin ucundaki gözyaşlarımı onun kazağına süpürdüm. Hıçkırarak ağlamaya kaldığım yerden devam ettim.

Beynimin içinde bir ses onu hak etmediğimi bangır bangır söylüyordu.

Hıçkırarak ağlamaya devam ederken geri çekildim, parmaklarımdan tek bir cümle döküldü. "Özür dilerim."

"Niçin özür diliyorsun?"

"Ben..."

Parmaklarım gerisin geri düştü. "Cemre, ne oldu?"

Sana ihanet ediyorum ben... Sana her şeyi anlatmam lazım ama seni kaybedeceğim.

"Hastaneye gitmeyelim, iyiyim ben."

Kuvars yüzümü ellerinin arasına aldı. Endişeyle kaşlarını çatmıştı.

"Ne oldu diyorum sana?"

İçim acıya acıya gözyaşlarımın arasında yalan söyledim ona. *"Ben... Son zamanlarda her şey üstüme geldi. Dayanamadım işte, o kadar."*

Kuvars şaşkın bir tepki verdi. *"Anlıyorum."*

"Özür dilerim böyle bir anda çıkmana neden oldum törenden."

Kuvars eğildi ve titreyen parmaklarımı öptü. Ağır ağır başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"Son zamanlarda çok mu üzerine geldim?"

Kuvars kendince bir şeyler anlarken dönüp onun ne demek istediğine baktım.

"Daha hastaneden çıkalı-" Gözleri karardı ve o olayı hatırlarcasına öfkeli bir ifade geçti. Kendini devam etmeye zorladı. "Demem o ki, o olaydan sonra çok zaman geçmedi, hala izlerini taşıyorsun ve seni pek çok şeye zorladım."

Elleri karnımda artık dikişleri erimiş ameliyat olduğum bölgeye dokundu.

"Seni benimle olmaya zorladım..." Şoförün bizi dinleyip dinlemediğine bakmak için başımı çevirirken utançla yanaklarım kızardı.

Neyse ki adam bizimle ilgili görünmüyordu.

Kuvars devam etti. "Sonra seni benimle evlenmeye zorladım, belki de sen kendini bana affettirmek için."

Uzandım ve ona susmasını söylemek için elimle ağzını kapadım. *"Yapma. Seni seviyorum ben."*

Kuvars avucumun içini öptü ve elimi indirerek yeniden konuşmak yerine eğildi ve tüm acılarımı unutturmak ister gibi çenemden tutarak öptü beni. İlkel, sert bir öpücük yerine buram buram şefkat kokuyordu.

Hiç hak etmediğim kadar fazla bir şefkatti bu. Ben ona neler yapıyordum, arkasından işler çeviriyordum, kardeşinin ona neler yaptığını söylemiyordum. O ise hayatta sevdiği tek şey benmişim, tüm dünyası benmişim gibi öpüyordu beni.

Elim kaslı göğsüne ulaştı ve avucumdan destek alarak ittim onu. Dudakları isteksizce benim dudaklarımdan ayrılırken aramızda sessiz paragraflar döküldü.

"Yapma, öpme beni..."

Kuvars'ın âdemelması oynarken ağır ağır başını salladı. "Öpmem."

Tutup yeniden öpecek, hemen burada kendine ait kılacak zannettim bir an için.

Dokunma bana bir daha, ben seni hak etmiyorum diye bağırarak isterken Kuvars'ın kucagından ağır ağır kalktım, yan koltuğa geçtim.

"Bir yerlere gitsek olur mu?" Gözlerimi arabanın camından görünen siyah geceden çekip Kuvars'ın yeşil gözlerine çevirdim.

"İyi değilsin."

"Bir şeyler içersek iyi olurum."

"İçmek kafandakilerden kurtarmayacak Cemre seni. Eve gidelim, uyu."

Yavru kedi bakışlarımla Kuvars'a baktım, eve gidersem uyuyamayacağımı, bütün gece ağlayacağımı biliyordum. Beynimi uyuşturmaya, göğüs kafesimi rahatlatmaya ihtiyacım vardı.

"Lütfen."

Kuvars tekrar reddecek gibi olsa da bakışlarımı gördükten sonra başını geriye atarak onayladı beni. "Tamam."

Şoföre ayaküstü bir barın orada durmasını söylerken adam başını salladı. Beşiktaş'ta çoğunlukla üniversiteli gençlerin uğradığı, çok pahalı olmayan, samimi bir mekana geldiğimizde hızlı hızlı kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Kuvars da şoföre birkaç şey söyleyip çıkarken benim halime endişeli gözlerle bakmaya devam etti. Ona üstümü gösterdim.

"Rahat bir şeyler alıp öyle bara girsek olur mu? Bu bayağı abartı."

Kuvars başını salladı. Gecenin on birinde hala açık olan mağazalardan birinden son anda giyebileceğim, siyah mini bir elbise bulurken Kuvars gözlerini bir an bile ayırmadan beni izlemeye devam etti.

Ben o bana her baktığında gözümü kaçırmaya devam ediyordum.

Kabine girip üzerimdeki siyah elbisenin fermuarını çekerken nefesini boynumda hissettim. Elbise kalçamın biraz altında bitiyordu ve güzeldi, gece bir mekânda rahatlıkla giyilebilirdi.

Topuklu ayakkabılarımda ayağымda olduğu için olduğumdan uzun görünüyordum ve aynadaki aksimi beğenmişim.

"Çok güzelsin." Kuvars'ın dudakları boynuma değerken tekrar irkildim.

Vicdan azabı ağzımın içine dolarken Kuvars irkilmem üzerine bir adım geriledi ve kaşları çatık bir şekilde mağazada kasiyerin olduğu bölüme gitti.

O hiçbir şeyi anlamadığı için onu incittiğimin farkına varırken çökmüş omuzlarla arkasından gittim. Kollarımdaki kabanı üzerime geçirmeyi de ihmal etmedim.

Kasiyer kadına etiket fiyatından çok daha bonkör bir miktarı verirken beklemeden benim elimi tuttu ve dışarı çıktık.

Geldiğimiz küçük barda kapının dışında bekleyen görevli kadın beni durdururken "Pardon, kimlik görebilir miyim?" diye sordu.

O kadar küçük gösteriyor muyum ki diye düşünürken Kuvars'ın bakışları kadına çevrildi ve üzerindeki mini elbise bulunan, sarışın kadın utançla kızardı. Onun ne hissettiğini az çok anladım.

Kuvars kime öyle bakışlarını dikip baksa kalp atışları maraton koşarmışçasına hızlanırdı sanırım. Benim hala aşamadığım bir şeydi bu.

"Buyurun efendim."

Kadın Kuvars'ın uyarı dolu bakışlarından çekinip içeri girerken bizde bar kısmına doğru geçtik.

Barmen, bir kolu tamamen dövmelele kaplı olan yirmilerinin ortalarında olduğunu tahmin ettiğim adam yanına gittiğimiz gibi başıyla selam verirken "Merhabalar, ne alırsınız?" diye sordu. "Kokteyl isterseniz yardımcı olabilirim."

Kuvars kendi kabanını çıkarıp ağır ağır kenara koyarken "Tekila," dedi kısaca. Barmen hızla bana bakmadan işine koyuldu.

Bende onun gibi kabanımı çıkardım.

Barda oldukça gürültülü bir şekilde bir parça çalışıyordu. Biraz uzakta dans kısmında dans edenler vardı bile. Çoğunun üniversite öğrenişi olduğunu hayal ediyordum ve onlara bakarken kendi üniversite anılarımın nasıl olacağını düşünüyordum.

Arada kaçamak yapıp bara geldiğimiz, maç izlediğimiz, bir arada gülmeden duramadığımız bir arkadaş grubu... Ne iyi olacağını düşünürken burnum sızladı.

Kuvars bana doğru eğildi. Düşlerimden kurtulurken şu ana döndüm, vicdan azabı tekrar boğazımdan yukarı yükseldi.

"İstedğin oldu, şimdi benden kaçmayı bırak artık."

Barmen önümüze sekizli içi tekila dolu shot bardağı koyarken Kuvars'a döndüm.

"Senden kaçmıyorum, sadece iyi hissetmiyorum bu gece, kafam çok dolu."

Seni kaybediyorum...

Kuvars shot bardaklarından birini aldı. "Seninle bir oyun oynayalım mı?"

"Oyun mu?" Bu sefer ben kaşlarımı çatarken Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı.

"Birbirimize sorular soracağız."

Beni kenara kıştıracağını anlarken şaşkınlıkla ona baktım. "Her cevap veremediğim soruya bir shot."

"Zor sorarım ama."

Kuvars'ın gamzesi belli belirsiz kendini gösterdi. "Sor."

"Tamam, ilk olarak Haldun Bey bugün işlerinin kötüye gittiğini söyledi. Gerçekten öyle mi, bu konuda çok bir şeyler anlatmıyorsun."

Kuvars'ın alnı kırıştı. "Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Durum ne kadar kötü?"

"Soru sorma sırası bende. Neden üzgünsün?"

Cevap vermek yerine tekilaya uzandım.

Shot bardağını elime aldım, kenardaki tuzu avucuma döküp dilimle avucumu yaladım. Kuvars'ın bana bakan bakışları koyulaşırken tekilayı shot bardağındaki tekilayı bitirdim. Yüzümü buruşturarak bardağı kenara bırakırken limon dilimini kenardan aldım ve ağzıma atıp ekşiliğiyle ağzımdaki tadı yatıştırmasını bekledim.

Kuvars bir an bile bakışlarını benden çekmedi.

Aklından hiç iyi şeyler geçmediği belliydi.

"Bu kadar mı inatçısın?"

Başımı sallarken limonun kabuğunu kenara bıraktım ve sordum ona.

"İşler ne kadar kötü?"

Kuvars içmek yerine tekrar cevap vermeyi tercih etti. Benim gibi korkak değildi. "2018'den bu yana Türkiye ekonomik krizine karşı

direnmeye çalışıyoruz. Yükselen faizler, artan kar marjları zaten sıkıntıya sokuyordu. Türkiye'den epey bir yatırımcı kaybettik."

Vicdan azabı kendini gösterdi içimde tekrar.

"Beyza'lar da yatırımlarını çektiler, sırf benim yüzümden."

Kuvars olumsuz anlamda başını salladı. "Sadece ona bağlı bir şey değil, benim tüm işlerim bir zincirle birbirine bağlı. Avrupa'da ve Amerika'da büyük yatırımlarım ve şirketlerim var, her birinde ortaklıklarım var. Çoğu Türkiye pazarında kalmamı istemiyor, çünkü zincirleme bir şekilde onları etkiliyor."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Neden Türkiye pazarında kalmaya devam ediyorsun o zaman?"

"Epey bir vergi ödüyorum, benim çekilmem Türkiye'nin belini bükerek çünkü."

Kuvars duraksadı. "Eh bir de akbabalarım var, K&E gibi. Küçük ama sıkı ilerleyen ve hızla Türkiye piyasasında level atlayan bir şirketler grubu. Bankaları, makas payları epey uygun ve insanlar tercih ediyor. Ben çekilirim meydan onlara kalır, zaten bu yüzden bastırırlar; tek amaçları gitmem."

Tekrar soru soracaktım ki Kuvars beni durdurdu ve kendi sordu.

"Soru sorma hakkı bende küçüğüm." Duraksadı ve gözü bizden uzakta barmene takıldıktan sonra bana doğru eğilerek sordu.

"Sana dokunmamı seviyor musun?"

Bacaklarımı birbirine ani bir refleksle kaparken utançla kıpkırmızı oldum. Çok utanmaz bir soruydu.

"Ellerimin vücudunda gezinmesini, dilimin ağzının içinde dolaşmasını, göğüs uçlarının dudaklarımın altında sertleşmesini..."

Kuvars daha fazla devam etmeden hemen önce elini bacağıma koydu ve çıplak bacağım bir yangına değmiş gibi irkildi.

Bu kadar ileri gitmeden önce sadece seviyorum demeyi düşünüyordum ama şimdi kelimelerim tükenmiş gibiydi, parmaklarım titriyordu ve utançtan bu sorunun cevabını veremeyeceğimi, onun da daha ileriye gideceğini biliyordum.

Hızla bir shot bardağına uzanırken Kuvars'ın bacağımdaki eli çekildi ve Kuvars'ın gülüşünü duydum. Onun gözünün içine bakmadan bardağı kavradım ve tuzu hızla yaladıktan hemen sonra diktim başımdan aşağı, yüzümü buruşturarak boş shot bardağını bırakırken, limona uzandım ama Kuvars bırakmadı.

"Bende istiyorum."

O da içecek zannederken oturduğu yerden beni tuttu ve kendine doğru çekerken dudakları alt dudağımı arsızca kavradı. Bacaklarım tutmazken Kuvars beni öpmek yerine dilimin her noktasında dilini gezdirdi.

Herkesin ortasında öpüşmek beni utandırıyor, insanların izlediğini bilmek hem de aynı gece ikinci defa nefesimi keserken Kuvars beni kendimden geçirdi ve utanmazca baştan çıkardı.

Elim göğsünde öylece kalırken benden ayrıldı ve utanmazca güldü. "Ben cevabımı aldım."

Ortaya çıkan gamzesinden tutup ısırarak isterken onu öfkeyle baktım ona.

"Sor."

Kendimi zorlukla toparlarken en son neden konuştuğumuzu düşündüm ama beyefendi akıl falan bırakmamıştı ki.

"Haldun Bey'le aranızda tam olarak ne var? Neden bu kadar nefret ediyorsunuz birbirinizden iki şirket?"

Kuvars duraksadıktan sonra konuştu. "ok saman altından su yürüten bir şirket. Çok abuk büyüdüler ve Haldun'un tek gelir kaynağının o şirket olduğunu düşünmüyorum. Eskiden babamın altında çalışan adamlardan biriymiş, bir noktada ayrılmışlar ve bir yoldan yasadışı olarak yürüttüğü bazı işleri olduğu herkesçe biliniyor."

Onu dikkatle dinledim. Eliza için tepeden tırnağa titrerken...

"Yasadışı diyorsun ya sana bir şey yaparlarsa, hem ihaleniz vardı, adam düpedüz tehdit etti seni."

Kuvars güldü ve uzanıp saçlarımı öptü. "Bana hiçbir şey olmaz."

Yeni bir soru sormak üzereydim ki Kuvars "Benim sıram," dedi ve yeni sorusunu sordu.

"Neden beni herkesin içinde öptün bu gece törende?"

Utanç bu sefer benim damarlarımdan yükseldi. Ateş basarken Kuvars devam etti.

"Herkesin ortasında pantolonumdaki kabarıklıkla kalmak hoş olmadı."

Uzandım ve üçüncü shot bardağını aldım elime, Kuvars beni utançtan öldürmek üzereydi, başka bir amacı olamazdı.

Tuzlu avucumu yalarken Kuvars'ın bakışlarından kaçmak için başımı çevirdim.

"Utanınca seni daha çok utandırmak istiyorum, çok güzel oluyorsun. Ama kaçırma bakışlarını benden, bunu sevmiyorum."

Shot bardağını bitirip limonu ağzıma atarken Kuvars'la buluştu bakışlarımız. Tekrar uzandı ve öptü beni.

Bu sefer ayrılmamız daha kolay olurken ona yeni sorumu sordum. *"Peki bu bahsettiğin ihale nasıl bir ihale? Kazanamaman mümkün mü? Kazanamayınca sana bir şey yapmasınlar!"*

Kuvars'ın dudakları büküldü. "Kurtulursun işte benden."

Esprisine gülmek yerine sinirim bozulurken sertçe bacağına vurdum. *"Aklından bile geçirme."*

Kuvars tekrar ciddileşirken dudakları düz bir çizgi halini aldı. **"Kazanamazsam Türkiye piyasasında kalamam artık, çok zarar ettik zaten. Belki her şeyimi kaybedebilirim, o kadar önemli, uluslararası bir ihale."**

Devam etti. **"Ama merak etme, iyi hazırlandık ve benden daha iyi bir teklif yapamazlar. Çok çalıştık. Çok emek verdik. Bu ihaleyi alacağım ve bu son zamanlarda kötü giden işleri yoluna koyacağım."**

İçim rahatlarırken Kuvars'ın düşünceleri, dalgalanan gözlerini fark ettim ama konuyla ilgili bir yorum yapmadım, dikkatini dağıtmak için *"Sor hadi," dedim.*

"Beni ne zaman sevmeye başladın?"

Zaman durdu, gözlerimiz yan yana gelirken ne diyeceğimi bilemedim.

Tekrar bir shot bardağına uzanmak çok korkakça olacaktı ve buna cevap vermek istiyordum.

Duraksadım. *"Seni ilk gördüğümde baban daha çok yeni vefat etmişti, sende çok öfkeliydin, işlerin içine gömülmüştün..."*

Zihnim o anlara gitti. *"Bende babasız bir çocuk olduğum için, seni çok iyi anlamıştım, babandan nefret ettiğini söylemene rağmen onun için yeniden İstanbul'a, Türkiye'ye geldiğini anlayacak kadar."*

Kuvars'ın sözümü kesmesine izin vermedim. *"Biliyorum çok zor şeyler yaşadın ama baksana babanın emaneti olduğu için işlerini Türkiye'de devam ettirmek istiyorsun. Hiç buraya gelmeden uluslararası alanda çok daha kazanabilecekken..."*

Kuvars'ın bakışları sertleşti. Babasına olan nefreti gözünde yandı ama tek kelime etmedi.

"O zaman görmüştüm işte seni, sanırım ilk gördüğümünden beri seviyorum..." **Güldüm.** "*Sen sorularına cevap vermiyorum diye kızmıştın hatta bana.*"

Kuvars'ın gözlerinden acılı bir ifade geçti, konuşamadığımı ilk öğrendiği zaman geldi ikimizin de gözü önüne.

"Seni çok kırdım değil mi?"

Gülümsedim, buruk bir gülümsemeydi, benim onu kıracağım kadar derin değildi maalesef...

Her şeyi öğrendikten sonra olabilecekleri düşünmek... Midem yandı.

Kuvars uzandı ve istediğini aldığı için kenardaki shot bardaklarından birini aldı. Tuzu avucuna döküp diliyle tek seferde yalayıp shot bardağını ağzına götürdü. Bunu yaparken o kadar seksi görünüyordu ki, midem kasıldı.

Ardından bardağı kenara koydu ve limonu ağzına attı. Bende kanıma karışan alkolle beraber daha rahatlamış olduğum için bakışlarımı Kuvars'ın dudaklarına çevirdim.

Beni tekrar öpmesini istiyordum.

Onu kaybetme ihtimalimi aklımdan tamamıyla silmesini istiyordum.

Kuvars beni fark etmeden tekrar başımı önüme eğdim.

Kuvars yeniden tuzu avucuna dökerken bana doğru döndü, gözlerinde muzip parıltılar vardı. "Bu tuzu senin vücudundan yalamak isterdim."

Omzuna vurdum. "*Alkol sana yaramıyor.*"

Kuvars'ın dudakları yana doğru kıvrılırken barmen önümüze yeni bir sekizli shot bardağı koydu. Kuvars'la beraber içerken yavaş yavaş bilincimi kaybettiğimi hissettim. Başım dönüyordu ama içmek şu an için iyi geliyordu. Kafamın ardında kalan tüm düşünceler şimdi biraz daha karanlığa gömülmüşler, bana endişelenmemem gerektiğini söylüyorlarmış gibi hissediyordum.

Kuvars sarhoş değildi, çok hızlı içmesine rağmen hafif çakırkeyifti sadece. Tatlı tatlı bana takılıyor, benden laf almaya çalışıyordu ama buna izin vermemek için beynimi sonuna kadar kullanıyordum.

"Cemre."

Bir el omzuma dokunup beni kendine çekmek için arkamdan hareket ederken Kuvars ve ben o kişiye doğru döndük. Gözlerim bulanıklaştığı için karşımdaki kişiyi görmem zorlaşırken yavaş yavaş görüntü netleşti.

"İnanmıyorum, ne yapıyorsun burada?"

Kuvars'ın dişlerinin arasında hırlamasını duyarken ters ters ona baktım.

Karşımdaki Çağan'dı. Daha önce Finlandiya tatilim sırasında da karşılaşmıştık. Benim neredeyse ilkokuldan beri arkadaşımı, bana işaret dilini bizzat öğreten kişiydi.

Tabii bana numarasını verdiği için Kuvars telefonumu su birikintisinin içine atmıştı ve ona Finlandiya'dan sonra bir daha ulaşamamıştım.

"Özel bir konu hakkında konuşuyorduk birader, sen gelene kadar."

Kuvars'ın sertçe ettiği laf beni utandırdı. Resmen çocuğa git diyordu.

Çağan gülümsemeye çalıştı, Kuvars'a elini uzattı. Kuvars istemeye istemeye elini sıkarken bana döndü.

"İyiyim, sen nasılsın, ne yapıyorsun, görüşemedik hiç."

Kuvars yan yan bakıp ellerimle Çağan'a anlattıklarımı baktı. Biraz sarhoş olduğum ve zihnim çok berrak olmadığı için parmaklarımı kullanmam da zor oluyordu ama olsun.

Kuvars'ın çene kasları gerilirken Çağan otuz iki düş güldü. "Sana epey bir mesaj yazdım aslında, hiç geri dönmedin."

Kuvars'a ters ters hepsi senin yüzünden der gibi bakmak isterken onun elinin yumruk olduğunu gördüm ve tüm düşüncelerim dağıldı.

"Evet, telefonum bozuldu sonra."

Çağan kendi telefonunu çıkardı. "O zaman bana yeni telefonunu verirsin?"

Kuvars bildiğin bir yumruğunu diğer avucuna vurdu. Biraz ondan ürktüm. Zaten yengemlerin evindeki o olaydan sonra telefonum orada kalmıştı ve en son gittiğimde de görmemiştim, sanırım eve daha sonra biri girdiyse çalıp gitmişti.

"Maalesef henüz yeni bir telefon alamadım."

Çağan başıyla onayladı. "Aa, peki o zaman." Bakışları Kuvars'a döndü. "O zaman sizin telefonunuzu alabilir miyim, oradan Cemre'ye ulaşmak isterim. Cemre benim çok iyi arkadaşımıdır, kaybetmek istemem."

Kuvars sessizce ağzının içinde bir küfür etti.

"Pardon ne dediniz?" Zavallı Çağan'a acırken Kuvars'a kısıp gözlerle baktım. Bunun benim sözlüğümde anlamı numarayı ver yoksa akşam yanımda yatamazsındı.

Kuvars umursamadı. Çağan onu tepkisizliği üzerine bana döndü tekrar. "Ben sana yazayım ya da istersen, sen telefon alınca bana dönersin."

"Ne iyi olur."

Çağan barmenden kâğıt kalem istemek için gidecekken Kuvars istemeye istemeye telefonunu çıkardı. "Gerek yok, bana yazarsın, bir konu olunca."

Çağan gülümseyerek numarasını aldı ve kendi numarasını verdi.

"Düğünümüz için de arayıp haberdar ederim seni, hiç merak etme."

Kuvars'a gözlerimi devirebildim sadece.

Çağan istenmediğini ve Kuvars'ın kıskançlığını anladı. "Peki, benim arkadaşlarım şurada zaten, sonra görüşürüz Cemre."

Ona başımı sallarken Çağan arkamdan gitti. Kuvars'a kızmak için döndüm ama onun hala sert bakışlarla Çağan'ı incelediğini gördüm. Bir an sonra zaten, Kuvars telefonunu çıkarıp rehberini açtı ve Çağan'ın numarasını silmeden hemen önce engelledi.

Şaşkınlıkla bakakaldım.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne demek ne yapıyorum? Gözüm tutmadı bu lavuğu benim."

O dişlerinin arasından hırlarcasına konuşurken derin bir nefes almak için kendimi zorladım.

"Sen hayatımda gördüğüm en sinirbozucu, en kıskanç, en megaloman insansın-"

Kuvars iyice yaklaştı bana. "Ee, başka?"

"Küstahsın, baskıcısın ve sert bir karakterin var."

"Hakkımda düşüncelerini bilmek iyi oldu." Ona gözlerimi devirdim. "Daha neler var bilmek isterdim doğrusu?"

"Çağan benim sadece çocukluk arkadaşım. Bak onun bir hayatı var. Ama sen çok kıskançsın, herkese karşı kıskançsın. Ne var bakma bana öyle, her an beni soyup yatağa atacakmışsın gibi bakıyorsun ve ben böyle bakmana dayanmıyorum, dizlerim titriyor, bakma!"

Kuvars eğildi ve parmaklarımı öptü. Bakışları yumuşamıştı. "Çünkü seni her gördüğümde soyup yatağa atmak istiyorum."

Eğildi ve beni kendine çekerken ağır ağır dudakları benim dudaklarıma sahip oldu, herkesin içinde olmamıza rağmen sertçe beni öpüp dili ağzımın içindeki her köşeyi işgal ederken zorlukla ona karşılık verdim.

Ayrılmamıza sebep olan Kuvars'ın çalan telefonu olurken başımı bar masasına yapıştırıp onu izlemeye başladım. Onunda bakışları bana değerken yüzündeki her bir çizgiyi, her bir ize dokundu gözlerim.

Onu çok seviyordum.

Öyle çok ki göğüs kafesim sadece onunla dolup taşıyordu.

"Efendim Eliza." Kuvars telefonundaki isme bakıp açarken alkolünb verdiği rahatlık aniden çekildi üzerimden.

Acı parmak ucumdan gözlerime kadar yükseldi ve ağlamak üzere çenem titredi.

Hayır!

"Cemre'yleyiz, evet o iyi."

Gözlerim dolu dolu olurken Eliza bir şeyler konuşmaya başlamış olacaktı ki Kuvars sessizce dinledi.

Zaman ilerledi ve ben Eliza'nın Kuvars'a ona şantaj yapmış olmamı anlattığını düşünürken çıldıracak gibi oldum.

Ağlayarak koşmak isterken ilk gözyaşım döküldü gözümden.

Hayır!

Kuvars sıkıntıyla gömleğinin düğmesini açarken "Tamam," diye cevapladı Eliza'yı. "Tamam, sen nasıl istersen, yarın gelip şirkette çalışmaya başlarsın. Bende kalabilirsin."

Eliza'yı dinledi, gözyaşlarımla akarak kendine bir yol çizdiler. "Ulus'taki ev uygun. Tamam, ihale günü görüşürüz."

Kuvars duraksadı. Onların işle ilgili konuştuğunu anlarken biraz rahatlar gibi oldum ama tekrar bastırdı gözyaşlarımla.

Ya bir gün Eliza her şeyi anlatırsa Kuvars'a ne yapardım...

Ona ben anlatmalıydım.

Ama bu sefer onu tamamen kaybederdim.

"İhalede yapacağım teklif benim evimde, çalışma odamdaki kasada, merak etme bir şey olmaz. Tamam, görüşürüz."

Kuvars telefonu kapatıp ceketinin cebine koyaren bana doğru döndü ama benim tekrar gözyaşı döktüğümü görünce afalladı.

"Ne oldu?"

Hıçkırdım, ağlamam şiddetlenirken ona sımsıkı kardım kollarımı. Gözyaşlarımla hızlı hızlı akıp üzerindeki gömleği ıslattı.

Kuvars ayrıldı. "Yine ne oldu?" Bu sefer endişelenmek yerine ona hiçbir şey söylemediğim için çıldırmış durumdaydı.

"Anlat bana güzelim... Hadi."

Başımı ağır ağır olumsuz anlamda salladım. "Götür beni buradan, müziğe dayanamıyorum, uyumak istiyorum."

Mutsuz bir çocuk gibi davranırken Kuvars kabanımı giydirdi bana, kuşağını bağlayıp kabanın bacaklarımı da üşümemem için örttüğünden emin olduktan sonra başını salladı. Hızlıca barmene alması için süzdanından çıkardığı epey yüklü bir parayı verdi ve beni kucakladı.

Hemen barın hemen yanında bir otele doğru giderken onunla, hızla boş odalardan birini ayırttı ve ben yüzümü göğsüne yaslayıp belini tutarak ona sarılırken beni yeniden odaya doğru sürükledi.

Vicdan azabını alkol geçirememişti.

O his yeniden buradaydı.

Kuvars'ı kaybedeceğime dair olan his...

Odaya girdiğim gibi artık dayanamadığım için yük sesle ağlamaya başlarken Kuvars endişeyle kasılan yüzüyle bana baktı. "Ben mi bir şey yaptım, seni öptüğüm için mi, o lavuğun numarasını sildiğim için mi? Ne oldu Cemre niye ağlıyorsun güzelim. Hadi anlat bana."

Olduğum yere öylece çökerken hıçkırıklarım iç çekişlere döndü. Sesli bir ağıt yakıyor gibiydim. Tüm hayatımın içine etmiştim.

Bu gece güçlü kalamıyordum.

Bu gece zayıflığımı beni kucaklıyordu.

Onu kaybetmek istemiyordum.

Kuvars ona bir şey söylemeyeceğimi anladı. "Duşa girmek ister misin rahatlarsın?"

Ben tek kelime etmezken Kuvars'ın endişe ve acıyla bükülen yüzü hızla kararlı bir hal aldı ve beni kollarının arasında taşıyarak banyoya götürdü.

Geniş bir banyosu vardı, Kuvars beni küvetin içerisine bırakırken üzerindeki hızla çıkardı ve beni ürkütmemek için pantolonuyla kaldı. Bende ağlaya ağlaya üzerimdeki elbiseyi çıkartırken sadece göğüslerimi saran sutyenimi ve külotumu zorlukla çıkardım.

Kuvars'ın göğsüne sırtımı yaslarken su başımızdan aşağı döküldü.

"Sen ağladığında öyle kötü hissediyorum ki, tüm acılarını dindirmek istiyorum."

Su daha da aktı. Beraberinde her şeyi götürmek ister gibi...

Benden gitmezsin değil mi Kuvars?

"Tüm acımı kendime katmak istiyorum. Bunun için tüm hayatımı feda edebilirim."

Su akarken kenardaki şampuanı aldı Kuvars, şefkatle saçlarıma dokundu. Onları yıkarken hayatım boyunca hiç kimsede eşine rastlamadığım bir şefkatle irkildim.

O bana böyle şefkatle dokununca kendimi daha da aciz hissediyordum.

Su aktı.

Ona anlatmam gerektiğini, yarın belki de her şey için çok geç olabileceğini bana anlatır gibi aktı.

Kuvars'ın sert göğsüne dayanıp onun kalp atışlarını hissederken öptüm orayı. Benim için atan kalbini...

"Ağlamana dayanmıyorum. Dayanmıyorum be güzelim."

Başımı kaldırdım hemen ardından. Su gözyaşlarıma karışırken dudaklarına dokundu dudaklarım. Ağır ağır o benden acımı almak ister gibi, ben ondan ona vereceğim acıdan özür diler gibi öpüştük.

"Ağlama."

Ayrıldık, hıçkırıklarım nefesimi kesti.

Mantığım çığlık çığlığa yapma diye bağırırken kalbim yap dedi.

"Kuvars," dedim tek tek tüm harfleri göstererek onun adını işaret diliyle ifade ederken.

Hayır!

Su aktı.

"Sana anlatmam gerekenler var."

41.BÖLÜM "İHALE"

Merhaba :) 1 değil, 2 değil, 3 hiç değil, 4 değil, 5, değil, 6 değil tam 6600 kelime ile geldim. O kadar uzun ki, her yeni bölüm dediğinizde açın okuyun :)

Bir de bu kadar emek harcadım, yani bu bölüme oy verip yorum yapmayanda ne biliyim :)

41.BÖLÜM "İHALE"

"Kuars sana anlatmam gerekenler var."

Kuars havlulardan birine uzanıp küvetten çıkmama yardımcı olurken vücudumun ıslak her yerini kurulayıp beni güzelce havluya sardı.

Ciddi bir şey olduğunu o da anlamıştı.

Beni dinlemeden önce kendi pantolonuna uzandı, göğsünden sular damlarken bakışlarımı ondan çekmekte zorlandım.

Düşüncelerimin ilgi odağını kaybetmemem gerekiyordu.

Kuars tamamen çıplak kalıp beline kenardaki beyaz havlulardan birini bağladıktan sonra pantolonunun suyunu sıkıp kenara koydu.

"Evet." Bana doğru dönerken onun yeşil gözlerinin altında nefesim kesildi, cesaretimi kaybediverdim. Yaşlar tekrar gözüme dolarken Kuars ağlamama izin vermek yerine hızlıca kucağına aldı beni, saçlarımı kurutup içeriye taşıdıktan hemen sonra yeniden kollarının arasına, o güvenli sığınağına aldı.

"Anlat şimdi."

Mahcup bir çocuk gibi kucağında kıvrılıp onun gözlerinin içine baktım. *"Önce söz ver, bana kızmayacağına söz ver."*

Kuars'ın tek kaşı havalandı. Sesi netti. "Ben sana kızmam."

Kelimeler zihnimin içinde bir araya gelmek için çaba harcarken onları nasıl cümlelere dökebileceğimi düşündüm.

Şimdi Kuars, ben Eliza beni kovduğu için ona bir bilendim, beni ilk götürdüğü davette de senin rakip şirketinden Kılıç Keskiner'le öpüşüklerini gördüm, üzerine gittim kardeşine bunları sana söylememem karşılığında şantaj yaptım ve onu evden yolladım.

Mantığım çılgınlıkla atarak bunu böyle söyle de, adam seni burada bırakıp hayatından çıkıp gitsin diye bağırdı.

Derin bir nefes aldım. Ellerimi kaldırdım ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Mini barda içecek bir şeyler var mıdır?"

Kuvars beni sımsıkı tutarken başını arkaya attı ve gözleri kısılrken güldü. Bir an onun gülüşünü hayran hayran izledikten sonra nihayet bana güldüğünü anladım.

"Ne oldu neye gülüyorsun?"

"İyice keş oldun başıma."

Hızla onun çıplak göğsüne vurdum ama kaslı göğsü nedeniyle benim elim acıdı.

"Keş filan değilim ben!"

Kuvars eğildi ve dudakları neredeyse boynuma değerken başını salladı. "Sarhoşsun."

"Sarhoş değilim!"

"Hiçbir sarhoş ben sarhoşum demez zaten."

Tekrar elimin acıma pahasına olsa da vurdum onu.

"Tamam güzelim," dedi Kuvars o lanet olası çarpık gülümsemesiyle bana bakıp beni kollarından bırakırken. Mini bardan çıkardığı kaliteli bir şarabı iki kadehe koyup birini bana verirken tekrar sardı beni.

İçine sokmak ister gibi sımsıkı...

"Anlat hadi."

Bir kadeh şarabı neredeyse bitirirken benim ısrarım nedeniyle, bu Kuvars'ın pek hoşuna gitmese de kadehimi yeniledi.

Beynimi uyuşturup anlatmayı biraz daha kolaylaştırmak için içip biraz olsun cesaret alırken Kuvars'ın boynuma çarpan dudakları dikkatimi dağıttı.

"Anlat," dedi Kuvars yeniden. "Benim sana kızacağımı düşündüğün şeyi anlat."

İşkence verir gibi dudakları boynumdan köprücük kemiğime uzanırken nefes alamadım.

Kuvars'a doğru döndüm. Alev alev yanan yeşil gözleri kısılmıştı.

"Söyle," dedi yeniden emir verircesine.

Gözlerim yandı. Onu kaybetme hissi, dudaklarıma değerken Kuvars dudaklarımdan bu tadı silsin istedim.

"Beni öper misin?"

Bakışlarım onun dudaklarını buldu. *"Lütfen bu gece sadece sana, bana her şeyi unutturmana ihtiyacım var."*

Kuvars duraladı. Neyi unutmak istediğimi sorgulamadı, ilk defa. Eğildi söylediğimi emir telakki eder gibi sımsıkı sardı beni. Öpmedi, içine katar gibi kendine çekti.

"Söz ver," dedim ağlamaklı bir ifadeyle, ellerimi zorlukla kullanırken. *"Ne olursa olsun gitme benden."*

Kuvars'ın bakışları karardı. "Asla." İfadesi sertti.

Sanki ondan gitmeye çalışsam beni bile durdururmuş gibi bir ifade yerleşti ve aynı sertlikte dudakları dudaklarımı buldu.

Az önce içtiğimiz şarabı dillerimiz paylaşıırken Kuvars beni kendine katarcasına daha çok çekti. Ve bu gece kaybetme korkusu her şeyden üstün geldi.

Sabah erkenden Kuvars'ın kolları arasında uyanırken uyuşukça olduğum yerde kaslarımı gerdim.

Kuvars beni sımsıkı çıplak göğsüne çekip boynuma yüzünü gömdüğü için hareket etmem epey zordu.

Bir süre onun uykusundan faydalanıp öylece onu izlerken en sonunda bugünün Pazartesi olduğu ve Merve'lerin yeniden çalışmaları için ilk iş günleri olduğunu fark ettim.

Duş alıp ilk iş gününde arkadaşımın yanında olmam gerektiği ve bu Eliza konusunu ona danışmak istediğim için yavaşça Kuvars'ın kollarından kalkmak için hareketlendim, Kuvars'ın sıkı ve kaslı kolları buna izin vermezken boynumdaki dudakları köprücük kemiğime kadar uzandı.

Gıdıklanarak kıkırdadım ama Kuvars çok uykulu olmalıydı ki, onun kollarının altında nasıl çırpındığımı göremedi.

Uzanıp onun kollarının arasındaki boşluktan sürünerek çıkmak için çabalarken en sonunda başardım ve hızlıca çıplak vücuduma havluyu sarıp duşa girdim.

Duştan sonra saçlarımı kurutup açık bırakıp üzerime yine dün geceki, siyah mini elbisemi geçirdim ve kenarda Kuvars'ın kurumuş olan pantolonunu ütülemeleri için otelin çamaşırhane görevlilerine verip yeniden odaya geldim.

Hafif bir makyaj yapıp yüzümdeki izleri kapattıktan sonra Kuvars'a döndüm yeniden.

Oradaydı, öylece uyuyordu. Eğildim onu uyandırmadan dudaklarımı birkaç gündür kesmediği, kirli sakallarına bastırdım. Öptüm onu. Homurdanarak beni kendine çekti, yanına düşerken o başını köprücük kemiğime yasladı. Kollarının arasına beni yerleştirip mümkün olduğunca daha çok kendine çekerken hiçbir şey olmamış gibi uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Yarım saat sonra Kuvars'ın yüzü köprücük kemiğimden yeni yıkadığım saçlarıma kayarken kokusunu içine çekti ve ağır ağır gözleri açıldı.

Onun gözlerini görmekten bir an bile sıkılmayacağım bir ömrün hayaliyle ona büyülenmiş gibi baktım.

Uyku mahmuruydu. Yerinde öylece doğrulurken, işaret ve baş parmağıyla burun kemerini sıktı.

"Saat kaç?"

Uzanıp onun komodine bıraktığı kol saatine bakarken yedi rakamını gösterdim hızlıca.

Kuvars ağzının içinde bir şeyler homurdanıp yeniden beni kollarının arasına alırken onunla konuşabilmem için ellerimi serbest bıraktı.

"Hadi, kalkmamız lazım artık."

Kuvars yine homurdandı. "Buna hiç niyetim yok."

"Gece uyumazsan böyle sabah uykun gelir işte."

Kuvars'ın tek kaşı ağır ağır havalandı. "Ne yapayım, tüm bunların sorumlusu bir kadın. Öyle güzel gülüyor ki, gülüşünden öpmeden uyuyamıyorum."

Öylece orada yatağın üzerinde erirken uzandım ve gamzesinde gezindi parmaklarım.

"Hadi duşunu al, kahvaltıya gidelim, acıktım ben."

Kuvars uzanıp alnımdan öperken dudaklarının yana kıvrıldığını hissettim, konuyu değiştirme çabamı hemen anlamıştı. Bana bunun için izin verdi.

O duşa giderken bende canımın sıkılmaması için onun telefonunu alırken öncelikle dün engellediği Çağan'ın numarasını kenardaki bir not defterine kaydettim ve ardından mesajlar kısmına girdim. Ona gelen sıkıcı birkaç iş mesajını okuduktan sonra hiç kadın bir çalışanıyla mesajlaşması var mı diye daha aşağılara indim.

"Sen benim telefonumu mu karıştırıyorsun?"

Başımı yaramazlık yaparken ailesine yakalanan bir çocuk gibi kaldırdım ve onun gözlerine odaklandım.

Hızla mesajlaşmalardan çıkarken parmaklarımı kullanamayacağım için hızlı hızlı başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben de öyle gördüm zaten." Ona neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi baktım.

"Sadece internete girdim."

"Öyle mi küçük Pinokyo?"

"Evet, benim telefonum olmadığı için arada senin telefonunu kullanmam da sakınca olmaz diye düşündüm."

Tatlı tatlı dudaklarımı birbirine bastırırken Kuvars sular damlayan göğsü ve ıslak kirpikleriyle bana doğru yaklaştı. Öyle yakışıklı görünüyordu ki, nefesim kesildi.

"Sana bir telefon alabilirim."

Yüzümdeki gülümseme soldu. *"Teşekkür ederim ama gerek yok."*

"Cemre, sen benim evleneceğim kadınsın, bir telefonun hala lafını etmene inanamıyorum."

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım. *"Bende hala bunu konuşuyor olmamızı anlamıyorum. Lütfen böyle daha rahatım."*

Kuvars'ın omuzları çökerken üstelemedi. "Pantolonum nerede?" diye sordu.

"Çamaşırhaneye verdim, ütülenmesi için, birazdan getirirler."

Kuvars bana başını sallarken yatağa doğru ilerledi. "Ee sana artık anlatacak mısın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. *"Neyi?"*

"Dün gece bana anlatman gerekenler olduğunu söylemiştin."

Bunu hala hatırlıyor olmasına öylece kalakalırken ne diyeceğimi bilemedim. Dün bir an, alkolün verdiği cesaretle söylemiştim ama şimdi kafam tamamen ayıkken yapabileceğim son şey gibi görünüyordu.

Korkuyordum, ekstra bir tepki verip aramızdaki bağın incelmesinden, hatta belki kopmasından...

Öylece ona bakarken ayağa kalkmaya çalıştım ama Kuvars bileğimden tutarak yatağa uzanmamı sağladı ve bana engel oldu. "Anlat."

Bileğimi bıraktı. *"Ben çamaşırhaneye baksaydım, pantolonun-"*

"Siktiğimin pantolonunu getirirler Cemre. Artık bana seni bu kadar üzen ve benim çözmek için sabredemediğim konuyu anlatır mısın?"

Ne diyeceğimi bilemezken utançla onun gözlerinin içine baktım.

"O dün bir anlık bir şeydi, önemli değildi-"

Kuvars bana iyice eğildi, dudaklarımız neredeyse birbirine sürtmek üzereydi. "Önemli olup olmadığına ben karar veririm, anlat."

Nefesim boğazıma dizilirken son anda beni kurtaran kapının çalınma sesi oldu. Kuvars'ın gözleri gelene küfreder gibi kazanınca onu, onun yardımıyla üzerimden itekledim ve kapıya gittim. Çamaşırhane görevlileri ütülü pantolonunu uzatırken minnetle onlara baktım.

Bir pantolon hayatımı kurtarmıştı sanırım.

Ya da ilişkimi.

Kuvars pantolon olayı üzerine bir de onu şirketten aramaları nedeniyle bu anlatma işini konuşmayı sonraya ertelerken onunla uzun zaman sonra dışarıda bir yerde kahvaltı yaptık. Uzun uzun Kuvars bana işleriyle ilgili sıkıcı bir şeyler anlatırken bile onu ilgiyle dinledim.

Öyle güzeldi ki... Bakmak bile yasak olmalıydı.

İçim burulup Eliza olayı yeniden başını kumdan çıkarırken son kararımı verdim, her ne olursa olsun, Kuvars ne tepki verirse versin bu gece ona anlatacaktım.

Kahvaltıdan sonra bir taksiye bindik, o beni eve kadar bırakıp evden içeri girdiğime emin olana kadar gitmedi, ardından şirkete ve halletmesi gereken yarın yapılacak olan İhale için gerekli görüşmeleri yapmaya gitti.

Bende heyecanla eve doğru adımladım.

Kapıyı açan bana Merve olurken heyecanla ona baktım. Tek dostum çok uzun zaman sonra olmasa da yeniden yanımdaydı ve artık hep burada kalacaktı.

Bunun rahatlığı ve özgüveniyle ona baktım ve sıcacık gülümsedim.

"Cemoşş! Beni özledin mi?" Merve büyük bir heyecanla bana doğru kollarını açarken gülerek yanına gittim. Sımsıkı sarıldık birlikte.

"Yiğit'te geldi ama onun eve girmesini yasakladı Kuvars Bey. Evin dışındaki müstemilatta kalacak o! Öyle mutluyum ki, sonunda hem iyi maaşlı bir işteyim hem de sevdiğim adamla."

Merve'ye kıkırdadım. Onunla konuşmak için not defteri ararken Merve ellerimi tuttu. "Bu arada Yiğit bana işaret dili öğretmeye başladı. Çok mutluyum çünkü yakında benimle konuşurken kağıt, kaleme ihtiyacın olmayacak."

Bir his boğazımda öylece yumru oldu kaldı.

Şaşkınlıkla Merve'ye baktım. Bu gerçek miydi?

Merve yeniden bana sımsıkı sarılırken içim ezildi. Onun samimiyetini her karemdede hissettim.

Bu birinin benim için yapabileceği en hoş davranıştı sanırım. Kimse bu güne kadar zor olanı başarmayı denemiş değildi, kimse beni anlamak için çaba göstermemiştir.

Sadece Kuvars... Ve şimdi bir de Merve...

Burnum sızlarken Merve'ye gülümsedim zorlukla.

"Aptal kız, ağlama." Merve beni elimden tutup koltuğa oturttu.

"Hem bak sana ne göstereceğim, bütün kanallarda sen varsın."

Şaşkınlıkla Merve'ye bakarken Merve kanallardan birini açtı ve dün Kuvars'la çekilmiş görüntülerimizi gördüm.

"Şok! Şok! Şok! Milyarder iş adamı Kuvars Demirhan dün gece nişanlısıyla beraber İş Adamları Derneğinin Ödül Törenine katıldı. Ne zaman evlenecekleri, gizemli nişanlısın hangi mevsim gelini olmak istediği az sonra! Gizemli güzel ile ilgili bilgiler de az sonra!"

Kaşlarımı çatarak Merve'ye baktım. Bu da neydi böyle?

Merve güldü güldü. "Kızım ünlü oluyorsun, sosyeteye giriyorsun artık!"

Kenardaki not defterimi ve kalemimi aldım.

"Saçmalama Merve, ne ünlüsü!"

Merve gülerek kenardaki zarfları getirdi önüme.

"Kızım sen deli misin, şunlara bak, hepsi bu sabah geldiler. Dün geceden sabaha hemen sana davetiyeler yağmaya başladı. Herkes davetinde seni görmek istiyor artık. Kendine gel, bir milyarderin nişanlısısın."

Şaşkınlıkla davetiyeleri aldım. Şaka gibiydi ama gerçektir. Bir sürü baby shower, düğün, nişan, tanışma davetiyeleri vardı ve her biri benim adıma imzalanmıştı.

Şaşkınlıkla elimi ağızıma kapadım.

"Aman Allah'ım!"

Merve halime güldü. "Ne dersin bugün birine gidelim mi?"

Ona cevap veremezken Magazin Programı benim haberimi yeniden verdi ve kamera açıları iki tane şık kadının üzerinde durdu.

"Evet, şimdi yılın haberi geliyor," dedi kadınlardan biri.

"Hem de ne haber. Efendim ünlü, milyarder, dünyanın en zengin insanlarından biri nişanlısıyla beraber dün geceki davete katıldılar."

"Kadın hakkında neler öğrendik neler. Ben diyeyim size bin bir gece masalı, siz deyin Kül Kedisi... Modern zamanların en destansı aşkı sanırım."

Diğer kadın güldü.

"Seyircimizi meraklandırmayalım istersen. Efendim, şimdi bu gizemli güzelin adı Cemre Erdem. Kuvars Demirhan'la nasıl tanşıyorlar biliyor musun? Cemre Kuvars Demirhan'ın evinde çalışmaya başlıyor, yardımcı olarak. Sonra Kuvars Demirhan kadını gördüğü gibi vuruluyor, peşinden koşmalar, ilişki teklifleri...Yok ama Cemre hiçbirine yüz vermiyor, iş ilişkimizi bozmayalım diyor."

Ağzım açık kala kalırken hızla Merve'ye döndüm.

"Bu ne be!"

Merve güldü. "Yemin ediyorum bu senaryo Oscar alır."

Magazindeki kadınlar devam etti. "Kuvars Demirhan o zengin, o yakışıklı adam bu kızın peşinden tam tamına iki yıl koşmuş. Kız Nuh demiş peygamber dememiş."

Yok devenin bale pabucu!

Resmen kendileri yazıp kendileri oynuyordu, bu kadarı da olmazdı ama.

"En sonunda Kuvars Demirhan'ın büyüüne kapılmış tabii kızcağız."

Bir peri masalını sona erdirir gibi dün gece bizim arkadan çekilmiş öpüşme görüntülerimizi yayınladılar.

"Görünen o ki Cemre Erdem Kuvars Demirhan'a bir aşk büyüü yapmış olmalı."

"Bak," dedi Merve elindeki akıllı telefonundan Twitter'daki gündemi gösterirken. En ön sırada benim ismim vardı.

Titreyerek ona baktım.

"Ne bu?"

"Dünya gündemindesin şekerim, eh tabii nişanlın dünya nabzını tutan bir iş adamı olunca..."

Titreyerek yerimden doğruldum.

"Ne ara, nasıl?"

"Dün gecedten beri haberinizi yapıyorlardı ama daha çok patronunu tavlayan çalışan şeklindeydi bu haberler. Ama ben ne yaptım, sabah tüm hikayeyi aldım WhatsApp İhbar Hattına gönderdim. Böylelikle herkes neyin ne olduğunu, asıl Kuvars Bey'in senin peşinde koştuğunu öğrenmiş oldu."

"Pes sana Merve. Peki bunlar ne?"

Onun telefonunu alıp Twitter'a girdim ve kendi adımın olduğu etikete tıkladım.

Türkçe yorumlar ilk sırada karşıma çıkarken bir ikisini okudum.

"Allah'ım Cemre Erdem kadar şanslı olmak için ne yapmam lazım!"

"Kıza bak, erkekleri tavlama günlüğü yazması lazım. Yol göstericimiz ol #CemreErdem"

"TDK şanslı kelimesinin anlamına Cemre Erdem yazmalı."

"Cemre Erdem'i öldürüp Kuvars Demirhan'ı kaçırırsam tahmini kaç yıl yerim!"

Sinirle yerimden doğruldum. Neydi bu yorum şimdi?

"Kuvars Demirhan'ın miyop olduğuna kalıbını basarım, kadını güzel sanıyor, uzağı göremediği için."

"Kuvars Demirhan evleniyor mu? Ah, hayır, bu şaka olmalı."

"İşte Allah çirkin şans versin arkadaşlar. Yok böyle bir şey."

Sinirle telefonu Merve'ye verdim. Öyle moralim bozulmuştu ki, ne diyeceğimi bilemedim.

"Ya Cemoşş niye üzülüyorsun ki? İnternet böyle bir ortam işte, kedi ulaşamadığı ciğere her daim mundar diyor. Kıskançlıkları ve hasetliklerinden, kendi yaşayamadıkları, ulaşamadıklarımıza ve başaramadıklarını başaranı görünce anca konuşuyorlar işte. Bu bir çeşit kendi egolarını tatmin etme yöntemi. O kadar aslında zavallılar ki, o kadar kıskanıyorlar ki seni, sana taş atıyorlar işte."

Haklıydı.

Moralimi bozmamaya çalışarak ona baktım. "Hadi kalk bir kahve içelim," dedi Merve hızla. "Bahçeye geçeriz, Yiğit'te gelir."

Birlikte kahve yapıp ben kahveleri bir tepsiye yerleştirirken Merve bana mutfağın dışarıya uzanan kapısını açtı ve gidip kapıdaki korumaların yanında durup onlarla bir şeyler konuşan Yiğit'i çağırdı.

Yiğit onu son gördüğümünden bu yana epey kilo vermişti. Üzerindeki gömlek ona neredeyse bir beden büyüktü.

Merve onu çağırırken onların arkasında, elimdeki tepsiyi bahçedeki masaya yerleştirdim.

Yiğit Merve'nin elini tutup gelirken beni fark ettim ve yüzünde onda aşına olduğum bir gülümseme oluştu.

"Merhaba Cemre."

Beraber onunla da sarıldıktan sonra en nihayetinde masanın karşısına oturduk.

Önüme sıcak kahvemi alırken Merve Yiğit'in yanında her zaman olduğu gibi yavru kedi kesildi.

"Hayırlı olsun," dedi Yiğit yüzünde tebessüm olmadan. "Evleniyormuşsun."

Başımı salladım ama Yiğit'in Kuvars'ı pek sevmediğini biliyordum. Bu bir iyi niyet dileği değildi.

"Teşekkür ederim."

Yiğit hızla doğruldu ve kahvesinden bir yudum aldı. "İyi karar verdin mi?"

Merve şaşkınlıkla Yiğit'in tepkisine baktı. "Ne demek iyi karar verdin mi? Kuvars Demirhan gibi bir adamın nişanlısı o."

Yiğit'in yüzünde nefreti gerçekten görür gibi olurken hızla ifadesini düzeltti. Bunu onu evden daha önce göndermesi ve bana yardım ettiği için dövmesine yordum.

"Asıl o ne demek?" diye sordu Yiğit Merve'ye

Merve esaslı bir Kuvars fanı olduğu için lafı bana bırakmadı. "Adam zengin, kıza değer veriyor, üstüne Cemre ondan iyisini mi bulacak?"

Yiğit güldü. Ama alaycı bir gülüştü. "Ha yani, zengin olunca iş halloluyor."

Merve cevabı beklemedi "Zengin olması bir artı ama asıl artı ona değer veriyor olması Yiğit. Aşkı, sen niye bu kadar bu olaya karşı çıkıyorsun anlamıyorum."

Yiğit derin bir nefes alırken gözlerimin içine baktı.

"Cemre benim kardeşim sayılır artık. Onu korumak görevim."

Merve gülümserken ben dudaklarımı kıvırmak için çenemi zorladım.

"Beni koruyacağın bir durum yok, teşekkür ederim ama ben Kuvars'ı seviyorum."

Yiğit duralarken kaşı çatıldı. Ama bir yorum yapmadı.

"Mutluluklar dilerim o zaman."

Başımı salladım olumlu anlamda yine.

Merve ve Yiğit'i baş başa bırakıp ders çalışmak için kendi odama geçerken bir yandan da aklımda akşam Kuvars'la yapacağım konuşmayı canlandırdım.

Bana kızacaktı ama sonunda beni affedeceğini umuyordum. Ummaktan başka çarem yoktu.

Matematik çalışmak için oflayarak kitabı açarken uzun bir süre öylece yerimden kalkmadan soru çözdüm. Bir ara aşağıdan birinin zili çaldığını bile duydum ama ders çalışmama ara vermedim.

Sınav giderek yaklaşıyordu ve ders programıma harfiyen uymam gerekiyordu.

Odam hemen Kuvars'ın çalışma odasının karşısında olduğu için oradan gelen bir sesle olduğum yerde sıçrarken Merve'nin orayı temizlediğini düşündüm.

Önümdeki soruyla cebelleşmeye yeniden dönmüştüm ki, tekrar aynı sesi duyunca kalemi kenara bıraktım.

Merve'nin ne yaptığına bakmak için odadan çıkıp Kuvars'ın çalışma odasının kapısını açarken görmeyi hiç beklemediğim biriyle karşılaştım.

Merve neden onun burada olduğunu haber vermemişt ki?

Eliza Demirhan üzerinde gri takım elbisesi, toplu saçlarıyla ve her zamanki soğuk duruşuyla bana bakarken onun Kuvars'ın kasasının hemen orada olduğunu fark ettim.

Aklıma hızla Kuvars'ın dün gece biz bardayken, kardeşini arayarak ona ihalenin ilgili dosyasının kasasında olduğunu söylediği geldi.

Yoksa!

"Cemre, sen evde miydin?"

Eliza soğuk bir ifadeyle soruyu sorarken irileşmiş gözlerle ona baktım. Ne yapıyordu? Kardeşine bunu yapacak değildi, değil mi?

Hayır hayır, diye karşı çıktı zihnim. Kuvars dün ona şirkete gel demişti, belki lazım olunca kimseye güvenemeyince kardeşinden ihale dosyasını getirmesini istemişti.

Kesinlikle böyle olmalıydı, diğer türlüşünü düşünemiyordum.

Hızlıca bir kaplan gibi Eliza'nın üzerine doğru yürüdüm ve Kuvars'ın çalışma masasından aldığım defter ve kalemi kullandım. Onun bakışları benden ayrılmadı.

"Ne yapıyorsun burada?"

Eliza ona gösterdiğim yazıyı okuduktan sonra yüzünde mimik oynamadı, onun kararlı gözlerine baktım ve onun burada olmayışından Kuvars'ın haberi olmadığına dair kuvvetli bir hisle öylece yerime çakıldım.

"Affedersin de bu seni niye ilgilendiriyor?" Eliza'nın dudakları küçümseyici bir ifadeyle yana kıvrıldı. "Dünkü şovundan ve sabahtan beri tüm magazinde konuşulduğun için göbek atmakla filan meşgulsündür diye düşünüyordum."

Ona aldırmadım. *"Sana bir soru sordum."*

Eliza güldü. "Düne kadar bana hizmet ediyordun sen, abim seni nasıl şımarttıysa benim bu evde olmamı bile sorguluyorsun. Ama doğru ya, unutmuşum bu eve senden izin alarak girmem gerekiyordu."

Soğuk soğuk ona baktım. *"Bu öfken daha ne kadar devam edecek, dün bana yaptıklarından sonra bile için soğumamış?"*

Eliza bu sefer gülmedi. "Biliyor musun, öylesine bir çalışan olsaydın eskiden, umurumda bile olmazdı. Ama insan, yıllarca sırlarını anlattığı, dertlerini dinlediği, okuması ve rahat etmesi için elinden geleni yaptığı kıza yakıştıramıyor bunları." Sesi çatladı. "Sen benim arkadaşımydın."

Bu sefer ben güldüm. Ama gözlerim dolu dolu olmuştu. *"Arkadaşındım öyle mi? O yüzden mi, beni bir anda sırf başka bir arkadaşın istedi diye kapının önüne koydun? Hangi arkadaş arkadaşına bunu yapar?"*

Eliza yazıyı okudu, yüzünü buruşturdu. "Kılıç'la ilişki mi Tuğçe biliyordu, Tuğçe Kılıç'ın kuzeni. Ben o gün seni göndermeseydim, Tuğçe her şeyi abime anlatabilirdi."

Sessizlik aramıza bomba gibi düşerken, Eliza'nın acıyla dolu gözlerinden bir damla yaş döküldü. "Bıktım artık! Bıktım! Anlıyor musun, bıktım! Mutlu olamamaktan, sürekli tehdit edilmekten, sevdiğim adamın gözünün içine bile bakamamaktan..."

Eli karnına gitti. Ağır ağır öylece masanın önüne çöktü.

Onu uzun zaman sonra ilk defa böyle savunmasız görüyordum.

"Kimse benim ne yaşadığımı, ne yaşayabileceğimi düşünmüyor. Ben hayatta sahip olduğum iki insanı arka arkaya kaybettim, o dönem abimin tek yapmaya çalıştığı şirketini büyütüp daha fazla kazanmaktı, kimsenin umurunda olmadım. Anlıyor musun, beni, yapayalnızdım!"

Acı acı iç çekti. "Ya sevdim, lanet olsun! Sadece sevdim! O beni sevmezken bile onu sevdim... Acınası, çaresiz, zavallı bir kız gibi sadece ona tutundum ben. Kendimi bildim, bileli sadece Kılıç'ı sevdim..."

O karşımda çaresizce ağlarken elimdeki deftere tek bir satır yazamadım. Öylece dimdik, karşısında durmaya devam ettim.

Her insan bir hikâyesidir...

Bu da Eliza'nın hikâyesiydi.

Eliza dizlerini topladı ve hıçkırıklarını durdurmaya çalışırken ayağa kalkmaya çabaladı ama yapamadı. "Lanet olsun, senin karşında ağladığıma inanamıyorum. Al, acı bana! Belki bunun içinde tehdit edersin!"

Kendi kendine sallanırken gözlerimi kırpmadan, ruhsuz ruhsuz ona bakmaya devam ettim.

Eliza sakinleşti, hıçkırıkları sesli iç çekmelere döndü. "Onu tanıdığımda çok küçüktüm, babası benim babamın yanında çalışıyordu. Babam severdi Haldun Amca'yı. O kadar mutlu oluyordum ki, annemin onları yemeğe davet ettiği zamanlar... Bütün hayallerimde, hep o oldu. O hiç bilmedi... Anlıyor musun, hiç bilmedi."

Eliza burnunu çekti. "Sonra her şey bozuldu işte. Babamın işleri çok kötü gitti, o sırada Haldun Amca babamdan ayrıldı ve ona rakip oldu. Ondandır babam hırçınlaştı, öfkeleni, yapmaması gereken bir sürü işe girdi. Hiç kalemi olmamasına rağmen, sırf Keskiner'ler yüzünden inşaat sektörüne bile yatırım yapmaya, bu yüzden borçlanmaya devam etti."

Bana bunları anlatmak zorunda değildi... Ama zorundaymış, daha fazla azap çekmemi istiyormuş gibi saldırdı.

"Nefret ediyorum! Paradan nefret ediyorum, bu işlerden, şirketten, hırstan, rekabetten... Her şeyden nefret ediyorum. Ama onu seviyorum, onu hep sevdim."

Gözyaşlarını sildi. "Onu göremediğim her andan nefret ediyordum, o yurtdışında okumaya gittiği zamanı anlatamam sana... Öyle uzaktan sevdim ki onu. Sadece annemle konuşabiliyordum... Sadece o vardı..." İçli içli ağladı. "Artık o da yok..."

Annesizlik... İkimizin ortak bildiği bir duyguydu.

İçim ezilirken bir damla gözyaşı gözümün kenarından yuvarlandı.

"Sonra babamın işleri daha da kötüledi. Neredeyse batmak üzereydi, abimle görüşmüyorlardı bile. Bunun yanı sıra Keskiner'ler gittikçe

piyasada güçleniyorlardı. Babam deli oluyordu. Annem mutsuzluktan ölmek üzereydi, her gün kavga ediyorlardı. Her Allah'ın günü... Babam o ara kalbinden rahatsızlandı, çok kötü durumdaydı, onun öleceğini bile sandım."

Ellerini birleştirdi. "Sonra abim geldi Londra'dan. Babamdan nefret etmesine rağmen onun oğluydu. Her zaman onun oğlu oldu. Hırslı, gözü kara, kimsenin gözünün yaşına bakmayacak kadar acımasız... Babama yardımcı oldu, şirketi sırtlandı, tüm yükü üzerine aldı, Kendi yurtdışında şirketiyle öyle bir noktaya getirdi ki babam bile inanamadı. Yeniden yükseldi. Bu arada Haldun Keskiner iyice acımasızlaştı, çünkü bu oyunda birinin kazanması demek diğerinin yok olmasıydı."

Sonrasını biliyordum... Duymak istemiyordum ama Eliza soğuk bir sesle anlattı. "Sonra kavgalar, depresyon, sürekli insanların konuşmalarından dolayı vefat etti. Ardından çok geçmedi babam, kalbinden rahatsızlandı..."

Eliza yeni gözyaşlarını eliyle temizlerken sesi titriyordu artık. "Çok erkendi daha, benim onlara ihtiyacım vardı..."

Bu duyguyu öyle iyi biliyordum ki...

Benimki de çok erken olmuştu.

İnsan annesizlik ve babasızlığa hayatının hiçbir yaşında alışamıyordu. Hep erkendi. Çok erken...

"Dağıldım... Abimin umurunda bile olmadı. Döndü, yine o lanet olası işleri nasıl büyütürüm, Keskiner'leri piyasadan nasıl silerim derdine düştü. Herkes cenazeye geldi, ikinci gün kimse hatırlamadı onları... Bir tek ben..." İç çekişler takip etti. "Onları seviyordum, onlar benim ailemdi, onlardan başka hiçbir şeyim yoktu."

Kirpiklerim gözyaşlarıyla ıslanırken iç geçirdim.

"Sonrasını biliyorsun zaten, her şeyimi sana anlatıyordum... Acımı, nefretimi... Bir tek sen vardın, Cemre... Sadece sen. Kimse beni anlamak için çaba göstermiyordu. Sen benim tek arkadaşımydın."

Eliza ayağa kalktı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Üzerime doğru yürüdü. Artık sesi olabildiğine yüksekti. "SEN BENİM TEK ARKADAŞIMDIN!"

Ağlayarak defterime uzandım. "SÖYLESEYDİN! ANLATSAYDIN! ANLATMAYA DEVAM ETSEYDİN! Senin samimiyetine inanmıyorum Eliza. Benim seni bildiğim kadar sende beni biliyorsun. Kimseyi tehdit

etmeyeceğimi, iki kardeşin arasına girmeyeceğimi biliyorsun... Ben Allah kahretsin, sadece bu kadar her şeyini dinlediğim, dertlerine çözüm olmayan çalıştığım o naif kızın hayatımın bir döneminde, cebimde beş kuruş para yokken, ailem beni öldürmek isterken, kalacak hiçbir yerim yokken beni kapı dışarı etmesini hazmedemedim. Bu yüzden ne yaptıysam yaptım. Sinirlendim, öfkelendim, hiçbir zaman Kuvars'a senin ilişkini söylemek değildi amacım. Sadece git istedim, seni görmek istemedim. Ben ne yaşıyorsam yaşa istedim. Haddim değildi, çünkü hiçbir zaman sana göre senin seviyene ulaşamazdım ben. ÖYLE DEĞİL Mİ! Aptal, okul okumamış, liseyi bile açıktan bitirmiş, vasıfsız, vizyonsuz bir hizmetçi eskisi... Öyle değil mi? BİZ ARKADAŞ FALAN DEĞİLDİK SENİNLE! Arkadaş arkadaş bu yapmaz."

Eliza yazdığım yazıyı okuyana sessizlik aramıza düşerken ağır ağır kirpiklerini kaldırdı ve gözyaşları arasında bana baktı.

"O an bunu mu düşündüm sanıyorsun? Kılıç'ı hayatımdaki her şeyden daha çok seviyorum ben, Tuğçe'nin bunu abime anlatmasına, abimin beni yakamdan tuttuğu gibi sürgüne göndermesine izin veremezdim... Yemin ederim, sana iş bulacaktım, sadece on gün... Ailenle olanları bilmiyordum bile... Sonra abim geldi, çok kızdı. Yine öfkelendim, yine sevgisizlik, belki kıskançlık yüzünden sana kötü davranmaya devam ettim. Ama sende gerçek yüzünü gösterdin böylelikle!" Soğuk soğuk bana baktı. "Dün yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim, inan bana, bir an eski çalışanı, beni tehdit etmeye başlayıp üzerine kendi evimden gönderince insan haliyle ne yapacağını bilmiyor. Baksana, nişanlanıyorsunuz, haberim bile olmuyor, abim haber vermeye tenezzül bile etmiyor."

Eliza soğuk soğuk gülümsedi ve onun gözlerindeki parçalanmış yalnızlığı gördüm...

Kuvars'ın onu çok sevdiğine emindim ama Kuvars sevgisini çok gösteren biri değildi. Benim bile ondan bunu duymam ne kadar zaman almıştı...

Ama bu durum çok başkaydı. Kuvars Eliza'yı aramıyordu, ona nişanlandığımızı bile Eliza rastgele eve uğrayınca söylemişti.

Bunu yeni fark ettiğim için irkildim. "Abin seni çok seviyor. İşleri çok yoğun olduğu için-"

Eliza güldü ve daha fazla yazmama izin vermedi. "Hep iş hep iş, nefret ediyorum bu Allah'ın belası işten. Bana boşuna yalan söyleme

Cemre. Ben kendimi, yerimi çok iyi biliyorum. Herkesin hayatında bir fazlalık olduğumun, ölürsem hemen unutulup gideceğimin, kimsenin bu kız ne yapıyor demediği o kişi olduğumun çok farkındayım."

Hızla olumsuz anlamda başımı salladım.

"Öyle ama..." Gözleri dolu dolu oldu. "Ben hep severim. Abimi uzaktan severim, Kılıç'ı uzaktan severim... Çok alıştım bunun böyle olmasına. Kimse zahmet etmez beni tanımaya, yanımda olmaya..."

Eli yine gayriihtiyari karnına gitti.

"Çok ağladığım için abim beni bir kliniğe yatırmak istiyordu o dönem hatırlarsın... O soğuk, buz gibi bir şekilde ailemin ölümüne zerre üzülüyor olabilirdi ama benim acıma da saygı duymadı. O an yaşamak için bir şeye tutunmam gerekiyordu, Cemre. Kılıç'a tutundum. Onun benim ona karşı olan hislerimden haberi yoktu tabii ki. O sırada Burgazada'daydı, orada yaşıyordu. Abime bu durumu anlamamasını sağlayarak klinik yerine adaya yerleşmek istediğimi söyledim."

Gülümsedi. "Hayatımın en huzurlu dönemiymi, ona komşuydum, hemen denizin dibindeydim. Bahçemde oturup kahve içiyor, kitap okuyordum tüm gün... Hiç ona yakın olmaya çalışmadım biliyor musun, uzaktan sevmeye devam ettim. Bir kırgınlığı daha kaldıracak gücüm yoktu. O dönem sadece ona tutundum. Senin için bu abime ihanet belki... Belki bu hissi hemen bugün ona söyleyeceksin ve buradan gönderilmeme sebep olacaksın. Ama yine de dinle beni, Cemre, eskisi gibi, anlatayım sana."

Ben başımı sallarken devam etti. "Arada onunla karşılaşıyorduk, ailelerimiz birbirine düşman olduğu için bana buz gibiydi. Ama arada bana yardım ediyordu, mesela bahçemdeki sandalyeleri boyamama yardım etmişti, bende onun bahçesine leylaklar ekmesine... Bir gün onun kahvesi bitmişti ben ona kahve vermiştim, bir gün o bana hemen adadaki sahaftan aldığı bir kitabı getirmişti, okumam için. Öyle güzeldi ki, beraber yüzmek, rakı balık yapmak, tekne yolculuğuna çıkmak, dans etmek, adanın huzuru... Orada bizi takip etmeyen işler, kör nefret ve rekabet olmadan..."

Eliza gülümsedi, eli üçüncü kez karnına gitti.

"Bana acılarıma çiçek ekmeyi o öğretti..."

Devam etti.

"Canımı acıtan her şeye onunla gülmeyi öğrendim."

Gülümsemesinde acı vardı artık.

"Onunla olmak, cennette olmak gibiydi. Onunla oldum Cemre. Beni hayatım boyunca sevdiğine inandığım tek kişi oldu. Hastalandığımda yanımda bir tek o vardı. Babası benim ailemden nefret ediyordu, abimden nefret ediyordu ama bana şefkat gösteriyordu... Kimse yoktu o vardı."

Geri yürüdü. "Abime anlatmak istedim. Bunu defalarca kez denedim, her birinde onun yakıcı öfkesini gördüm. Tanık oldum."

Hızla yazdım. "Kuvars öfkeliyim ama senin mutluluğunu her şeyden önce tutar. Bu ilişkiyi onaylardı."

Eliza burukça gülümsedi. "O onaylasa ne olacak, Kılıç'ta ondan nefret ediyor..." Omuz silkti. "Özellikle Haldun Keskiner... Öyle yıkıcı öfkeleri var ki, beraberinde her şeyi götürüyor."

"Abin bir şekilde bunu çözerdi."

Eliza acı acı güldü, bu sefer gözlerinde öfke vardı.

"Bence sen kendine önce abimi ne kadar tanıdığını sor Cemre." Küçümser bir ifade geçti gözlerinden. "Abim senin düşündüğünden çok daha saklıdır, kendini anlatmaz, konuşmayı sevmez. O her zaman insanlara gösterdiğinden çok daha fazlası olmuştur."

Duraksadı. "Hayatı boyunca bir yerlere kendi emeğiyle gelen ama bunu yaparken hep yalnız kalmış bir adam. Çocukluğunu tahmin dahi edebiliyor musun?"

Benim onu cevaplamama izin vermedi. "Sen onunla ilgili ne bilebilirsin ki? Sen onun yalnızca ona gösterdiği tarafı görmeyi seçiyorsun. Hiç daha fazlasını öğrenmek istedin mi? Onun karanlığını hiç keşfetmeye çalıştın mı?"

Omuzlarını düştü. "İnan bana, sevdikleri için her şeyi yapabildiğini gördüm. Sen öyle düşünmesen de seni çok seviyor abin. Kimsesiz değilsin. Gerçek bir kimsesiz olarak konuşuyorum, hayatta sahip olduğun, kan bağının olduğu biri var."

"Abim babamın bir kopyası Cemre. Ne kadar aksi olmaya çalışsa da aynısı... Ben onu tanıyorum, bu işin sonunda beni sürgüne göndereceğini, Kılıç'la bir araya gelmemem için her şeyi yapabileceğini biliyorum."

Omuz silkti. "Bu yüzden o beni göndermeden önce ben gidiyorum Cemre..." Eliza boğazında düğümlenen hıçkırığı serbest bıraktı.

"Nasıl?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Yalan söyledim," dedi. "Sana dün yaptıklarım için, seni kovduğum için, dün özrünü dinlemediğim için çok pişmanım. Keşke hiçbir şey böyle olmasaydı... Dünden beri kendimden nefret ediyorum. Artık söylemediğim hiçbir şey kalmasın istiyorum."

Eliza aramızdaki mesafeyi kapattı, bana kararsızlıkla bakarken bir damla gözlerimden süzüldü ve ondan önce ben kollarımı açtım.

Eliza sımsıkı bana sarılırken ağladı, onun yalnızlığını, pişmanlığını, öfkesini, çaresizliğini hissettim. Tüm kalbimde...

Ayrılırken hızlı hızlı yazdım. "Bende özür dilerim," dedim. "Yaşadığın her şey için özür dilerim."

"Keşke bunlar hiç olmasaydı, gitmek zorunda olmasaydım, keşke düğününüzde burada olabilseydim." Eliza benden ayrılıp gözyaşlarını temizledi ve kenardaki çantasını alıp koluna taktı.

"Gitmek zorunda değilsin. Kuvars'la konuşurum. Hiçbir iş senden önemli değil. Abin çok üzülür."

Eliza burukça gülümsedi. "Abim her şeyi öğrenince benden nefret edecek. Burada kalamam."

Bana tekrar sarıldı. "Ne olursa olsun, hayatını kur Cemre, o sınavı kazanacağına, dün sana ettiğim o hakaretleri bana yedireceğine çok eminim." Sesi titredi.

"Çok mutlu ol Eliza..."

Eliza başını sallarken eli konuşmamızın başından beri dördüncü kez karnına gitti. "Olacağım. Abime iyi bak olur mu?"

Başımı salladım.

Eliza çıkmak için hareketlendi. Kapıyı açıp bana son kez baktı. İçim acırken bir anda tepetaklak olan duygularım karmakarışık.

Sonunda her şey çözülmüştü. Ama beni rahatsız eden bir şey vardı. Böyle olmamalıydı. Eliza gitmeden önce her şeyi Kuvars'la konuşmalıydı.

Hem neden şimdi çekip gidiyordu ki?

Neden?

Ve niçin buraya gelmişti?

Onu tutmak için bileğine uzanırken Eliza anlık gelişen bu durum karşısında dengesini koruyamadı, savruldu ve ben onu tutarken çantası yere düştü. Çantası açıldı, sanırım kapatmaya fırsatı olmamıştı. Bir

dosya ve makyaj çantası fırlarken dışarı onları çantaya geri koymak için uzandım ama Eliza bana bağırdı.

"Dur, bırak, ben yaparım."

Dosyayı elime alıp ona uzatırken şaşkınlıkla onun heyecanına baktım, sonra dönüp bu kadar bağırmasını gerektirecek dosyanın ne olduğuna...

Tenim donarken ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Bu Kuvars'ın yarın ihalede vereceği teklifin olduğu dosyaydı.

Eliza hızla onu elimden aldı. "Bırak."

Dosyaya uzanmaya çalışmadan önce hızla yazdım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bırak o dosyayı. Amacın ne senin? Gitmek için planın bu mu? Abine mi ihanet edeceksin?"

Eliza'nın gözleri yeniden yaşlarla dolu. "Bu benim gitmek için tek şansım."

"Artık öyle bir şansın yok, burdan çıktığın gibi abine mesaj atacağım ve tüm olanları anlatacağım, o yarın için hem orada yazan teklifi değiştirecek hem de senin gitmene engel olacak."

Tüm acımasızlığımla yazdığım yazıyı Eliza okurken sesi titredi. "Yapamazsın, anlattım sana."

"İnan bana, şu an söylediklerinin hepsinin bir yalandan ibaret olduğunu düşünüyorum. Bunu nasıl yapabilirsin? Abin her şeyi tırnaklarıyla kazıyarak kazandı. Her şeyi! Yaşadığın bu hayatın sebebi o. İşi için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun bu ihalenin. Nasıl ona bunu yaparsın? Şimdi hemen Kuvars'ı buraya çağıracağım."

"Yapamazsın." Eliza'nın sesi öyle cılızdı ki, düşüp bayılacak zannettim, beşinci kez eli karnına gitti. "Abime ihanet etmek istemiyorum. Sevdiğim adama ihanet etmek istemiyorum. Bunu sadece kendim için yapmak istiyorum Cemre. Bu savaştan, sürekli birbirlerini yıkmalarından çok yoruldum. Nefretlerinden yoruldum. Bu ihaleyi abim kazanırsa her şey daha kötü olacak... Anlamıyor musun, Kılıç'ın da babam gibi her şeyini kaybederek parçalanmasını istemiyorum. Bunun abimi yıkmayacağını biliyorum. O Kuvars! Onun neler yaşadığını biliyorum, bunun üstesinden geleceğine eminim."

Çıldırması olmalıydı! Kuvars'ın bunları duymasının bile onu ne kadar üzeceğini düşünürken içim yandı.

Eliza'nın gözyaşları bir bir düştü. Hızla o gözyaşlarını temizledi. "Bu benim tek şansım..."

Sesi acı dolu bir haykırış gibi döküldü. Bütün bu olaylardan önce tanıdığım, o iki yıl önceki, duygusal, naif kıza döndü bir anda. "Biliyorsun," dedi. Yalvarırcasına titredi sesi. "Lütfen."

Dizlerinin üzerine hemen ayaklarımın ucuna öylece çöktü. "Yardıma ihtiyacım var. Lütfen bunu abime söyleme. Ne olur Cemre... Bana yaşamam için, dönüp yoluma gitmem için, bu lanet olası savaşı bitirmem, sevdiğim adamla başka bir ülkede, tüm bu sıkıntılardan uzakta yeni bir hayata başlamam için izin ver."

Gözyaşlarım düştü. Bunu nasıl yapardım?

Yapamazdım.

Eliza yeni bir hayatı tabii ki hak ediyordu ama bu Kuvars'ı ezerek olmamalıydı.

"Bütün hayatım boyunca bu işler yüzünden kavganın içinde büyüdüm, böyle bir hayatım olsun istemiyorum, yeniden abim ve sevdiğim adam arasında kalmak istemiyorum. Hep güneş gören bir yerde yaşamak istiyorum. Cemre lütfen... Anla beni... Yardım et..."

Edemem...

Mantığım hızla karşı çıkarken bende Eliza gibi yere öylece çöktüm.

Defter ellerimin arasında öylece kaldı. "Yapamam, abime ihanet etmene izin veremem."

Eliza hıçkırıklarını tutamadı.

"Ben hak etmiyor muyum Cemre? Bir hayatım olsun, içinde öfke, rekabet, nefret olmasın istiyorum... Abim şu an her şeyi öğrenirse buna asla izin vermez."

Karşı çıktım. "Hemen öyle düşünme, verir... Her şeyden önce senin mutluluğunu düşünür abin."

Eliza gülerek olumsuz anlamda başını salladı. "Hem abimi hem sevdiğim adamı kaybederim. Yaşamak için nedenim kalmaz." Gözyaşlarını sildi. Ruhsuz ruhsuz tekrar konuştu. "Yaşamak için nedenim kalmaz."

Şaşkınlıkla kirpiklerimin altından ona baktım.

Vicdan azabı bir sis gibi içimden yükseldi.

Hayat beni hiç olmak istemediğim bir noktaya getirmişti ve şimdi düne kadar nefret ettiğim kızla sevdiğim adam arasında öylece kalmıştım.

Bu ihalenin Kuvars'ın işi için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, aynı zamanda Keskiner'ler içinde... Keskiner'ler kaybederse iflasın

eşğine gelebilirlerdi, bu durumda Eliza'nın dediği doğrudu ve aralarındaki nefret giderek artacak ve Haldun Keskiner daha acımasızca vurmaya kalkacaktı.

Kuvars kaybederse de hem kardeşinin hem benim ihanetimle sarsılacaktı. Belki bilmeyecekti ama ben hep bilecektim.

Üzerine onun ne kadar üzüleceğini düşündüm.

Bir diğer ihtimal olarak bu akşam her şeyi Kuvars'a söylemeyi planladım. Onun öfkesini de biliyordum, büyük ihtimal yine bana kızacaktı ama burada asıl sorun Eliza'ya nasıl davranacağıydı. Eliza'nın söylediği gibi onu gerçekten sürgün edeceğini düşünüyordum. Çünkü Keskiner'leri sevmediğini ve yasadışı işler yaptıklarını daha dün söylemişti. Böyle bir adamla kardeşinin olmasını istemezdi sanırım...

Ama Eliza seviyordu o adamı...

Ve mutluydu.

"Yardım et bana." Eliza hıçkırıklarından zar zor konuştu.

Kuvars senden nefret eder. Bunu yaparsan senden nefret eder. Yapma.

Eliza'nın eli altıncı kez karnına gitti. "Hamileyim Cemre..."

Sessizlik bozulurken ona döndüm. Bebeğini korumak ister gibi elleriyle karnını sımsıkı sarmıştı.

"Kendim için değil yemin ederim, bebeğim için, onun bir hayatı olsun. Bu öfkenin ve nefretin içinde yeni bir hayat kurayım ona. Lütfen..."

Canım yanarken, gözyaşım dudaklarımın üzerinden kayıp gitti, elim kendi ameliyatımın olduğu yere, kasıklarımın biraz üstüne gitti. Ben hiç hamile kalamayacaktım... Bir bebek karnında taşımak, ne demek hiç bilemeyecektim.

Ama Eliza şimdi hamileydi...

Ve bir bebeğin kaderi benim seçimime bağlıydı.

Hayır, yapma, dedi çığlık çığlığa mantığım. Kuvars senden nefret edecek, aranızdaki her şeyi bitireceksin.

"Peki... Abine hiç söylemeyeceğim..."

Eliza bir eli karnında diğer eliyle bana sarılırken bu sefer benim boğazımdan bir hıçkırık koptu.

Keşke hiçbir şey böyle olmasaydı...

Eliza'nın gidişinin ardından içim bomboş hissederek ayağa kalktım, yüzümdeki gözyaşlarını temizledim ve başımı dikleştirdim. Az önce Eliza'yla iletişim kurmamı sağlayan defteri kucağıma alırken kapı aniden açıldı ve Merve'yi gördüm.

Bakışları şaşkındı. Beni görünce duraladı. "Ağladın mı sen?"

İnkâr etmedim.

"Ne oldu? Eliza Hanım'ın gittiğini gördüm. O mu bir şey dedi. Niye böyle üzgün görünüyorsun?"

Olumsuz anlamda başımı sallarken defterde yeni bir sayfa açtım ve yazdım oraya. "*Biraz halsiz hissediyorum, dinleneceğim ben.*"

Merve başını sallarken yine ruhsuz ruhsuz Kuvars'la paylaştığım odaya geçtim. Üzerime kenarda duran siyah geceliğimi giyip saçlarımı toparken yorganı kaldırdım ve içine girdim. Sadece uyumak ve uyandığımda her şeyin rüya olarak kalmaısını istiyordum.

Birinin küfür etme sesiyle uykumdan ayılır gibi olurken kirpiklerimi araladım, odada yanan ışıktan anladığım kadarıyla çoktan gece çökmüştü.

Yanımda Kuvars'ın varlığını hissederken dudaklarımın kuruluşunu ve boğazımın cayır cayır yandığını hissettim, bir de epey üşüyordum.

Kuvars üzerimdeki yorganı sıyrırken bir kere daha küfretti, ona aldırmadan yorganı tekrar çekmek için uzandım.

Kuvars bileklerimi mengene gibi kavrayarak buna izin vermedi. "Güzelim cayır cayır yanıyorsun."

Aldırmadan onun kollarının arasında çırpındım. Sadece daha fazla üşümek istemiyordum...

Kuvars beni kollarının arasına alırken öfkeyle soludu. "Dur, ateşin iyice yükselecek. Bütün gün hiçbir şey yememişsin zaten."

Gözlerimi onun endişeli bakışlarına çevirirken onun şefkati içimi dağladı. Bunu hak etmiyordum, yarın bu gözlerin nefrete dönmesine hazır değildim.

Kuvars çırpınmamı yine tek eliyle durdurdu, beni engellemek istercesine ağırlığını vermeden üzerime eğilirken onun yeşil gözlerine saplandım bakışlarım.

Yarın benden çok nefret etme olur mu aşkım...

"Dur artık." Kuvars sertçe hareket etmeme izin vermezken dudaklarımı alnıma değdirdi.

Bu Kuvars'ça ateş ölçme şekliydi.

"Ilık bir duş alman lazım. Sonra da bir şeyler yiyip ilaç iecekseın." Kuvars'ın otoriter bakışları asla üzerimden ayrılmadı.

Beni bez bebekmişim gibi hızla kollarına alırken sesimin izin verdiği ölçüde bir yakınma dudaklarımdan azat oldu.

Durmasını, beni rahat bırakmasını, sadece uyumak istediğimi söylemek istiyordum ama öyle dominanttı ki, ona anlatmam için tek çarem olan ellerimi durdurmak için bileklerimi sıkı sıkı tutuyordu.

Beni küvete bırakıp ılık suyu ayarlarken üzerimdeki geceliğı ve iç çamaşırlarımı çıkardı.

Başımı olumsuz anlamda sallarken küvetten çıkmak için ona tutunmaya çalıştım ama Kuvars izin vermedi. Üzerindeki pahalı takım elbisesi ıslanırken ona göre ılık, bana göre buz gibi olan suyu vücuduma tuttu.

Ağlayarak dizlerimi birbirine çekerken sudan kurtulmaya çalıştım ama Kuvars izin vermedi. "Kes artık."

Islak kirpiklerimin altından ona bakarken Kuvars kararlılıkla suyu tutmaya devam etti. "Öyle bakma..."

Bakmaya devam ettim. "Cayır cayır yanıyorsun, bunu yapmak zorundayım. Bakma dedim sana."

Bakışlarımı dikmeye devam ederken Kuvars eğildi ve beni sıkıca kavrayarak göğsüne bastırdı. "Tamam," dedi acı çekercesine bir sesle. "Geçecek... Geçecek..."

Geçmeyecekti.

Bugün psikolojik zayıflığım bedensel olarak beni düşürmüştü ama yarın... Yarın Kuvars çöktüğünde ne yapacaktım.

Geçmeyecekti hep benimle kalacaktı.

Ruhsuz ruhsuz, bütün yalancılığım ve sinsiliğimle sadece Kuvars'ın göğsüne tutunabildim. Onun bu sevgisini, şefkatini hak etmiyordum...

Eliza'nın bugünkü yalvaran hali gözlerimin önüne gelirken öylece sustum... O kız da başına gelenleri hak etmiyordu. Ne kadar zordu canından bir parçaya sırtını dönmek...

Kuvars beni yine aynı hızla kaldırırken havluya sardı. Bilincim yükselen ateşimden dolayı giderken Kuvars saçlarımı tarayıp kuruttu, üzerime yine geceliğimi giydirdi ve beni yorganın içine bıraktı.

Hızla gözlerimi kapayıp beni rahat bıraktığına sevinirken birkaç dakika sonra biri başımı kaldırdı ve kirpiklerim yeniden açıldı.

"Hadi, Cemre, bunu içeceksin." Ağlar gibi bir ses çıkardım ama Kuvars bana aldırmadı.

Zorla kaşığı ağzıma sokarken soğuktan titreyerek ona baktım, öfkeli bir şekilde.

Kuvars bu sefer bakışlarıma aldırmadı, çorbanın son kaşığına kadar tüm ısrarlarıma rağmen içirdi.

Çorbayı kenara koyduktan sonra, ateş düşürücü olduğunu tahmin ettiğim ilacı verdi bana. Ardından üzerindeki takım elbiseden kurtuldu ve yanıma öylece gelip beni göğsüne çekti.

İç çekerek onun kalbine başımı koydum. Onun sıcaklığı bir nebze üşümemi azaltırken öylece uyudum.

Diğer gün sabah Kuvars beni uyandırdığında ağlamak üzereydim. Giderek kötü hissediyordum, ayağa kalkacak, ellerimi kaldıracak halim yoktu. İçi boşaltılmış bir sünger gibi Kuvars beni yükselen ateşim nedeniyle yeniden duşa sokarken bu sefer itiraz edecek gücüm bile olmadı.

Yeniden yatağa taşıyıp beni sıkıca giydirirken biraz üşümem geçince "Ateşin biraz düştü," dedi Kuvars kederli bir ses tonuyla.

Bana zorla yine kahvaltı yaptıırıp ilacımı içirirken "Hadi güzelim," dedi Kuvars ben gözlerimi bile açamazken. "Yapma böyle."

Dudakları alnımda gezinirken sıkıca tutundum ona.

Yeniden sarılarak yanımda durdu.

Doktor gelip beni kontrol edip yeni ilaçlar yazdıktan ve durumumun iyi olduğunu söyledikten sonra Kuvars'ın gözlerindeki keder ancak dağıldı.

Merve'yi yanımda kalması için uyarırken yanıma geldi ve benim bilincim kapalıyken kulağıma fısıldadı.

"Bebeğim, ihale için yapılan toplantıya gitmem gerekiyor..."

Bilincim yarı açık onun söylediklerini cümlelere dökmeye çalışırken içim ezildi, onun tutup hayır gitme, hayır diye bağırmak istedim ama kollarımı kaldıracak gücüm bile yoktu.

Kuvars eğildi, alnımı öptü ve aklı bende bir şekilde Merve'ye yarım saatte bir onu aramasını ve benim durumumu bildirmesini söyleyerek gitti.

Bende yeniden kapalı gözlerimin ardındaki karanlık dünyaya sığındım.

Akşam çökene kadar Merve hiç ayrılmadan başımda bekledi, bana yemek yedirmeye çalışıp ilaçlarımı verdi. Doktorun verdiği ilaçlardan sonra biraz daha iyi hissederken Kuvars'ın ihaleyi kaybedince ne hissedeceğini düşünerek gözyaşları döktüm.

Ben daha iyi hissederken Merve'den en sonunda gitmesini istedim. Odayı havalandırıp beni uyumam için tek başıma bırakırken Merve de kendi odasına çekildi.

Kuvars'ı bekledim ama bir türlü gelmedi.

Eliza'ya mesaj atmak istedim ama buna cesaret edemedim.

Korkunç bir his göğsümün hemen üzerine çökerken Kuvars gelmemeye devam etti.

Yeniden biraz uyuyup rüyamda onun geldiğini, benim ondan özür dilediğimi görürken hiçbir şey olmadı.

Onun kokusunu duymaya çalışarak zorlukla uyandım, o yoktu hala...

Saatin gecenin ikisi olduğunu görüp zorlukla ayağa kalktım. Tutunarak ilerlerken ateşimin yeniden yükseldiğini ve bilincimin yitip gitmek üzere olduğunu hissettim ama zorlukla Kuvars'ı orada beklemek için merdivenden indim.

Ama beklediğim gibi boş bir salonla karşılaşmadım.

Her tarafın dağınık olduğu salonda Kuvars koltukta oturuyordu.

Kuvars'ı ilk defa böyle görüyordum, yeşil gözlerinin içine kan sinmişti. Ağır ağır yürüdü, hemen dibinde boş viski şişesi büyük bir gürültü kopararak yere düştü.

Üzerindeki takım elbisenin ütüsü bozulmuştu ve kravatı ceketinin cebinden sarkıyordu.

Bana baktı ama tek kelime etmedi. Bu onunla hiç konuşmadan birbirimizi anladığımız o anlardan biriydi.

Ağır ağır ceketinin iç cebine uzandı ve bir sigara paketi çıkardı. Onu ilk defa sigara kullanırken görüyordum.

Sigarayı dudaklarının arasına alıp metalik çakmakla yakarken gözleri kapandı ve onun yorgunluğunu gördüm.

Demirhan hayatının en büyük darbelerinden birini bu gece almıştı.

Ruhsuz ruhsuz dudakları yana kıvrıldı. "Merhaba güzelim."

Yutkunurken düşmemek için kenardaki koltuğa tutunmak zorunda kaldım. Kuvars'ın ruhsuz bakışları bacaklarımdan, geceliğimin açıkta bıraktığı yakama kadar yükseldi.

"Bok gibi görünüyorsun."

Cümle parmaklarımdan döküldüğü gibi pişman olurken Kuvars'ın gözleri parladı. "Hmm."

"Çok içmişsin. Sarhoşsun. Sigara da içiyorsun?"

Kuvars sigara dumanını üflerken tek kelime daha etmedi, uyuşukça bana bakmaya devam etti.

"İhaleyi mi kaybettin?"

Kuvars duraksarken dudaklarının arasındaki sigarayı hızla çekti, sigara zemine düşerken hiç acımadan çıplak ayağıyla ezdi onu.

Bana döndüğünde onun gözlerinde acıyı gördüm. Korkunç bir ağrı enseme saplandı.

Her şeyi biliyordu... Ona ihanet eden beni ve kardeşini biliyordu.

Bu yüzden yanıma gelmemiştii, bu yüzden içmişti.

Hayır! Açıklama yapmak için ona yönelirken Kuvars beni umursamadı bile.

"Hayır," dedi keskin bir sesle sorum yanıt olarak. Şimdi her şeyin bittiği noktada öylece duruyorduk, onun gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Bana güvenip beni sevdiği için pişmanlık geziniyordu...

Zaten böyle olacağını biliyordun diyen mantığım dağılmak olan ruhumu uçurumdan aşağı attı.

Acı aramızda asılı kalırken bir ok gibi bana saplanmak üzere, Kuvars'ın dudaklarındaki yerini aldı. Hayır bunu duymak istemiyordum, kaçmak, saklanmak, uykuyla kendimi avutmaya devam etmek istiyordum.

Ama Kuvars oku attı...

Acı olduğum yerde, en çaresiz anımda beni vurdu.

"Ben bugün seni kaybettim..."

Artık her şey bitmişti...

42.BÖLÜM "GİTMELER"

42.BÖLÜM "GİTMELER"

İnsanın en büyük düşmanı bazen sadece kendi oluyor.

Psikoloğum Hakan Bey, bir keresinde benim sorununun, sürekli kendimi aşağılayıp durmamın sebebinin kendimi düşmanım olarak görmemden kaynaklandığını söylemişti.

Ona göre benim sürekli kendimi aşağılamalarım, bir türlü sevildiğimi kabullenememem, doğru bir şey yaptığımda bile vicdan azabıyla sarsılmam hep bundanmış.

Hep kendimi değersiz görmem, değer gördüğümde bana en büyük değer veren insana güvenememem, onu itmem, her şey de çabuk pes etmem, insanların benim değerime paha biçmelerine izin vermem, onların beni götürdüğü noktalara gitmem, çabuk manipüle olmam, olayların hep olumsuz tarafını görmem, kendi kendimin moralini bozmam, hep başarısız olacağımı düşünmem, kendimi hep başkalarıyla kıyaslamam ve bunun sonucunda kendimi aciz olarak görmem, kronik kararsızlığım, geçmişte yaşamam, hep korkmam, uykuya saklanmam ve ne kadar mücadele etmeye çalışsam da hep aynı hataları tekrar tekrar yapmam bu kendi içimde kendimi en büyük düşman olarak görmemdenmiş.

Ona söz vermiştim, Hakan Bey kendimin dostu olmam için çabalayacağıma dair söz verdirtmişti bana... Kendimi suçlamayacak, her şeyi hak ettiğimi düşünen yanımı bastıracak ve eleştiriyi içselleştirmeyecektim.

Ona anlatmıştım. Ailemin mezarının başında ölümden döndüğüm anı, kendime verdiğim sözleri... Tekrar güçlü bir insan olacağımı, ağlamayacağımı, canımı acıtacağım her şeye güleceğime...

Bana güvendiğini söylemişti ama onunda güvenini boşa çıkarmıştım sanırım.

Ben psikolojik olarak zayıf, aptal, herkese ihanet eden koca bir geri zekâlıdan daha fazlası değildim. Kendime düşman olmaktan

kurtulamıyordum...

Kuvars gözlerimin içine bakarken kendimden öyle nefret ediyordum ki, bulduğum ilk uçurumdan kendimi yuvarlamak için derin bir arzu duyuyordum.

"Niye?" diye sordu Kuvars. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. "Niye yaptın?"

"Ben seni sevdim..." Kuvars'ın sesi öyle güçsüz geliyordu ki şimdi kulağıma, ona kendimi anlatmak için havaya kalkan ellerim tir tir titriyorlardı.

Ben seni sevdim. Di'li geçmiş zaman.

Geçmiş zamanı artık olmayan eylemlerimizde kullanırız.

Di'li geçmiş zaman.

Ben seni sevdim...

Sevdim... Artık sevmiyorum...

İçim yana yana yüzümü yıkayan gözyaşlarına rağmen onun gözlerinin içine baktım.

Devam etti.

"Sevdim lan seni! Kendimden bile çok sevdim! Hayatta hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok sevdim! İt gibi sevdim lan!" Artık bağıırıyordu.

Onun sesinden de acının kokusunu alırken başımı ağır ağır onun yüzüne bakamayacağım için ellerime çevirdim, titreyen ellerimdeki Kuvars'ın evlenme teklifi ederken bana verdiği kuvars taşlı yüzük gözüme çarptı.

Acı bütünüyle beni ele geçirmeden önce Kuvars devam etti.

"Deliriyordum lan senin için! Bir dakika yalnız bıraksam şimdi ne yapıyordur, şirkete gitsem dışarı çıkmış mıdır, dışarıya çıktıysa ya bir şey olursa... Günde en az on kere korumaları arıyordum..."

Kuvars'ın sesi yeniden acıyla çatladı.

"Sevdim lan seni. Sadece seni. Sessizliğini sevdim, dik başlılığını sevdim, merhametini sevdim."

Eli kendi yüzüğüne gitti. "Evlenecektim lan ben seninle."

Yutkunamadım, kendimi boynuna geçirdiği halatla kendi kendini öldürmeye çalışmış ama altındaki sandalyeyi çektiği an halatı kopmuş biri gibi hissediyordum.

Kuvars acıyla sordu bana. "Sen bu kadar mı sevmedin beni?"

Seni öyle bir sevdim ki aslında... Kendime düşman oldum, belki sana düşman oldum, belki kardeşine; belki hayatımdaki herkese. Ama sen benim boktan hayatımdaki tek güzel şeydin Kuvars.

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım.

Sen beni sevmesen de bütün hayatım boyunca içimde taşıyacak kadar çok seviyorum seni ben...

Kelimeler lal olup aramıza sessizliği mühürlerken Kuvars ellerini başının arasına aldı. Saniyeler dakikalar, dakikalar belki saatlere evrildi ama başını kaldırıp gözlerimin içine bakmadı.

Ona tek kelime anlatmama izin vermedi.

En sonunda başını kaldırırken kan sinmiş gözleri öyle kötü görünüyordu ki, onun sağlığı için korktum. "Bunu yapmış olamazsın, hayır de, istemeden oldu, tehdit edildim de. Bilmiyordum de."

"Özür dilerim..."

Kuvars'ın hayal kırıklığının tadı boğazıma saplanıp kalırken öylece içimde kendime karşı olan birazcık öz saygıyı da yitirdim. Bilincim yitip gitmek üzereyken acı acı gözlerimi yumdum. "Nasıl öğrendin?"

"İhalede verdiğim değerin çok az üzerinde bir sayı söyleyerek K&E Partnership kazanınca, Haldun denen erkek orospusu bana başarısının sırrını söyleyiverdi, sen ve Eliza'nın yardımıyla."

Acı dengemi sarstı. "Biri kardeşim, biri sevdiğim kadın!" Kuvars inanamıyormuş gibi elleriyle yüzünü kapadı. "Aklım almıyor. Neden?"

Kuvars'ın ona bahaneler sıralamamı, hiçbir şeyi yapmadığımı söylememi istediğini biliyordum. Sonunda benden nefret edeceğini de biliyordum ama artık sadece gerçekleri anlatacaktım.

Ona sarılmak, onu parçaladığım gibi birleştirmek istedim ama buna yüzüm olmadığı için öylece durmaya devam ettim.

"Her şeye baştan başlamam gerekiyor."

Yüksek ateşten dolayı titreyen bacaklarımla zar zor yürüyüp kenardaki orta sehpa zorlukla oturdum ve Kuvars'ın tam gözlerinin içine bakarken ağlama isteğimi hiçe saydım.

Kendim ettim, kendim buldum...

***"Her şey benim yüzümden oldu aslında..."* Yüksek ateşten dolayı bilincim gelip giderken hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Artık her şeyi itiraf etmenin zamanı gelmişti ve geçiyordu bile.**

***"Eliza'nın beni işten gönderdiği zamanı biliyorsun, hani Yiğit'in evindeyken gelip bulmuştun beni..."* Kuvars'ın bakışları koyulaşırken zorlukla devam ettim. "Ondan sonra buraya yerleşti, aramızdaki mesele çözülmemişti, bana kötü davranıyordu."**

Ellerim titredi. Şimdi Kuvars bütünüyle benden nefret edecekti.

"Birlikte katıldığımız ilk daveti hatırlarsın, orada, onu gördüm Eliza'yı..."
Duraksadıktan sonra gözümden dökülen bir damla gözyaşıyla beraber Kuvars'a açıkladım. "Kılıç Keskiner'le birlikteydi. Onlar berabermiş..."

Kuvars'ın gözlerinden geçen ölümün sessizliğini gördüm. Elleri yumruk olurken sinirle ayağa kalktı. "Bana bana nasıl söylemezsin!"

Kuvars yumruğunu sertçe duvara geçirirken olduğum yerde korkuyla sıçrayarak ona baktım. "Sen Keskiner'leri biliyor musun, o şerefsizlerin tek bir tane legal işleri mi var? Nasıl gelip anlatmazsın lan bana bunu?"

Bilincimin kapanmaması için zorlukla çenemi sıkarken ona baktım. Söyleyecek tek kelimem yoktu.

"Yapamadım..."

Kuvars burun kemerini sıkıp derin derin nefesler alırken kendini toparlayana kadar başını soğuk duvara yasladı. Bana geri döndüğünde gözleri alev alevdi.

"Devam et."

Gözlerim dolu dolu, titreyerek ona baktım. Gözlerindeki bakıştan o kadar korkuyordum ki devam etmek için cesaret bulamıyordum.

"Onları görünce, çok öfkeliydim, sizin aranızda girmek, kardeşlerin arasını bozmak istemedim. Ama Eliza'yı da artık hayatımda istemiyordum. Aramız kötüydü, çok kötüydü. Ben gidip Eliza'ya gördüklerimi anlatmamam karşılığında evden gitmesini istedim."

Kelimeler parmaklarımdan döküldüğü gibi öyle korkunç geldiler ki, kendimden, olduğum kişiden iğrendim.

İçimdeki düşman bağıra çağıra beni yaralarken Kuvars'ın gözlerinden çektim bakışlarımı.

Orada kendi kıyametim vardı çünkü.

Kuvars bana öyle bir baktı ki, sanki beni hiç tanıyamamış, bundan önce tanıdığı Cemre ve aslında olduğum kişi çok farklıymış gibi...

Onun gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı bilincimi sarsarken ölmek istedim.

Kuvars beni anlamıyordu.

Anlamayacaktı da.

Ben bile kendimi anlamakta öyle zorlanıyordum ki...

Ama sadece her şey o yediğim hakaretleri sindiremememden olmuştu.

Şimdi zamanı geriye alabilsem, her şeyi değiştirir, başım önümde tüm hakaretlere siner, hiçbir şey yapmazdım, gördüklerimi görmemiş gibi yapar, döner yoluma bakardım.

Ama şimdi her şey bir keşkeye sinip kalmıştı.

Sevdiğim adam artık bana her baktığında benim aslında nasıl yalancı biri olduğumu düşünecekti. Bana aynı bu şekilde bakacaktı.

Bir şeyin parmaklarıma ağırlık yaptığını hissederken başımı eğdim. Hemen orada, yüzük parmağımdaydı. Kuvars evlenme teklifi ederken takmıştı. Ucunda kuvars taşının olduğu zarif, parmağımda taşımaktan gurur duyduğum bir parçaydı.

Şu ana kadar gurur duyduğum...

Ben bakışlarımı yüzük parmağıma dikmeye devam ederken Kuvars bana uzak bakışlarıyla geçip kenardaki koltuğa oturdu, yüzü ifadesizdi. Hiçbir duygu yoktu artık o yüzde ama gözlerinde, nefret ettiği birine bakar gibi bir bakış parıldıyordu.

"Özür dilerim. Özür dilemek şu an çok gülünç geliyor sana biliyorum ama özür dilerim. Her şey, tüm yaşattıklarım için..."

Hıçkırıklarım ve yüksek ateşim nedeniyle yığılmamak için sehpayı tutarken kenarda duran suya uzandım, bardağı titreyen ellerimle tutmaya çalışırken dudaklarıma götürdüm ama öylesine güçsüzdüm ki, gözlerim bardağı iki görürken su üzerime döküldü ve bardak parmaklarımdan ucundan kayıp yeri boyladı.

Kırılan bardağın sesi, aramızdaki sessizlikte tek ses oldu.

Üstüm ıslanırken yerimden sıçrayamadım bile, bunun Kuvars'a kendimi anlatabilmem için son fırsat olduğunu ve her şeyden sonra artık istenmediğim yerde durmamam gerektiğini biliyordum.

"Sonra biliyorsun zaten, Eliza evden gitti, ilişkimizi onaylamadı." Dünden önceki gün katıldığımız davette beni herkesin içinde nasıl aşağıladığı kısmını geçtim. Ne dersem diyeyim, Kuvars beni anlamayacaktı zaten artık.

"Dün yine Eliza'yla konuştuk, ondan özür diledim yaptığım her şey için o da benden diledi. Bana ailesinin ölümünden sonraki yalnızlığını anlattı. Seninle arasındaki meseleyi... Kılıç Keskiner'i çok uzun yıllardır seviyormuş, onun için adaya taşınmış, aşık olmuşlar birbirlerine. Babanız ve Haldun Keskiner arasındaki bitmek bilmeyen rekabeti anlattı, artık işlerin çözülmesini istiyordu. Keskiner'lerin bu ihaleden çıkamayacaklarını söyledi, yani eğer kaybederlerse."

Kuvars'ın yüzünde ağır ağır acı bir tebessüm oluştu. "Bu yüzden mi yardım ettin?"

"Gitmeye karar vermişti, bugün gitmiş olmalı. Gitmeden önce her şeyi çözmek, sadece bu bitmek bilmeyen rekabete bir son vermek istiyordu."

"O piçle beraber benim kardeşim gitmeye karar verdi ve sen bunun için yardım ettin öyle mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken Kuvars'ın dudakları alayla büküldü. "Lan bu kadar mı değer vermedin bana? Bu kadar mı?"

Sessizlik büyürken hayal kırıklığının tadı benim ağzıma doldu bu sefer.

Bakışlarım yeniden yüzüğüme kaydı, küçük bir tebessüm yerleşti yüzüme.

Buna sebep olan bendim, böyle olacağını biliyordum ama yine de şu an öyle ağır geliyordu ki.

Başımı kaldırdım, gözyaşlarıyla titrerken. *"Eliza hamile Kuvars. O bir aileye sahip olmayı hak ediyor. Bizim aksimize."*

Kuvars'ın yüzüne karanlık çökerken, gücü alınmış bir adam gibi öylece olduğu yerde yığılacak sandım. Yüzü yirmi dokuz yaşındaki bir adamın yüzü değildi, şu an gözüme öyle yaşlı görünüyordu ki...

Gidip ona destek olmaya dair duyduğum deli arzuyu bastırmaya çalışıp yüksek ateşten dolayı yığılıp kalmadan önce gücümün son kırıntılarını toparlamaya çalıştım.

Ellerimi kaldırdım. Onunla konuşmak, özür dilemek, beni yeniden sevmesi için yalvarmak isteyen bir tarafım varken ne diyeceğimi bilemeyerek bocaladım.

"Sus." Kuvars'ın sert sesi üzerime dökülen bir buzlu su kadar titrememe neden olurken gözyaşlarım ardı ardına daha da hızlandılar.

Susayım.

Sanki konuşabilirmişim gibi.

"Senin yüzünü görmek istemiyorum. Yukarı çık."

Böyle olacağını biliyordun diyen tarafım bana acırken bir tarafım da Kuvars'ın her şeyine rağmen ona kızamadı. Öylece ona baktım, kardeşinin o adamdan hamile olması onu öyle sarsmıştı ki...

Ayağa kalktım, az önce kırılan bardağın kırıkları ayağıma batarken fiziksel acıyı aldırmadan öylece bir iki adım attım.

Bir hata yapmıştım. Hata bile değil, bile isteye, Kuvars'a, sırf onun gelecekteki mutluluğu için ihanet etmişim, onun kardeşinin bir hayatı

olsun istemiştim ve şimdi sonuçlarına onsuzlukla katlanmaya çalışıyordum.

Beni istemediğini, bana bakarken titreyen o bakışlarının artık karardığını ve nefretin yuva kurduğunu biliyordum artık.

"Ben," dedim titreyen ellerimle düşmemek için koltuğun kenarına tutunurken. Ağırılık yapan yüzüğü hayatımın en ıstırap verici şeyi olsa da tutup çıkardım. "Ne kadar kötü geldiğini biliyorum ama yemin ediyorum senin canını acıtmak istemezdim. Sen belki artık benden nefret edebilirsin ama ben seni hayatımın her anında çok seveceğim."

Kuvars'ın acıdan başka hiçbir şeye ev sahipliğı yapmayan gözleri parmaklarıma kayarken yüzüğü gördü. Günler günler önce hiç çıkarmamak için taktığım bu yüzüğü öylece avucumda tutarak ona uzattım.

"Kıymetini bilemesem de bana kattığın her şey için teşekkür ederim."

Kuvars iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatırken onun hızından ben savruldum. "Ne yapıyorsun sen? Sana susmanı söylemedim mi?"

Ellerimin arasında tuttuğum yüzüğe Kuvars öfkeyle bakarken beni tutup sarsacak gibi hissettim ama hiçbir şey yapmadı. Sıkı dişlerinin arasında konuştu.

"Hemen gidecekmiş. Bok gidersin."

"Hakaret etme artık! Hatamı biliyorum! Sana yaptığım şeyin farkındayım, senin beni artık sevmediğini hatta nefret ettiğini de biliyorum. ekip gideceğim ve kurtulacaksın işte."

"Kızım yürü git." Kuvars burun kemerini sıktıktan sonra öfkeyle bileğimden tuttu. "Çık yukarı! Tir tir titriyorsun, nereye gidiyorsun gece gece?"

Güçlü görünmek için titrememi bastırmaya çalışarak gözyaşlarımı elimle sildim. Yeniden konuşmam için bileğimi bırakırken elimdeki yüzük avucumda kalmaya devam etti.

"Bırak beni seni kendimden kurtaracağım işte."

Kuvars bu sefer hırlar gibi üzerime saldırdı. Beni kolumdan tutup titrememe aldırmadan merdivenlere sürüklerken başım döndü, dilimin ucunda kendi mide bulantımdan kaynaklanan safra tadını aldım.

Kuvars beni onunla kaldığımız odaya sertçe iterken hiddetle tek parmağını beni uyarırcasına kaldırdı. **"Yeter artık."**

"Asıl sana yeter artık! Senin işini kolaylaştırıyorum işte, neden beni bırakmıyorsun?"

Tekrar kapıya yönelecekken Kuvars beni sertçe tutup yatağa doğru bastırdı. "Dur artık."

Gözlerimiz yeniden kesişirken onun hayal kırıklığıyla gölgelenmiş gözleri bana yeniden acı verdi ve hırçınlığım durdu, dinginleştım.

Ben bunu ona nasıl yapabilmişim?

Kuvars veremliymişim gibi beni tuttuğu gibi ellerini benden çekerken hızla odadan dışarı çıktı ve çıktıktan sonra ilk iş olarak kapıyı üzerime kilitledi.

Bütün gece ateşler içerisinde tir tir yanarken acıyla ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Hıçkırıklarım boğazımı zorluyordu ama yüzümü gömdüğüm yastık nedeniyle duyulmasına izin vermiyordum.

Bilincim aralıklarla gidip gelirken birinin aşağıyı darmaduman edişinin sesini duyabiliyordum maalesef.

Aramızdakiler bu gece bitmişti. Bir daha o yeşil gözler bana aşkla bakmayacaktı, bir daha sevgiyle dokunmayacaktı tenime.

Kendimi hiç bu kadar fazlalık gibi hissetmemişim ama bilincim gidip gelirken ne yapacağımı planlamak isteyen beynim gözlerimin önüne karanlıktan başka hiçbir şey getirmiyordu.

Güneş ışıkları odamın camından içeri girerken birinin yeniden kapının anahtarını zorladığını işittim. Zorlukla başımı kaldırmaya çalışırken yüksek ateş nedeniyle başım yeniden yastığa düştü.

Merve'nin kızıl saç tellerini sıkıştırdığı gevşek tokaya ve dağılmış saçlarına bakarken onunda pek uyuyamadığını ve Kuvars'ın gürültüsünü duyduğunu fark ettim. Acıyarak gözleri bana çevrilirken "Ah," dedi. "Cemre, bu halin ne?"

Hızla yanıma gelirken komodinin üzerindeki suyu aldı ve başımı kaldırırken bana içirdi. "Şu haline bak, cayır cayır yanıyorsun. İlaçlarını aldın mı?"

Ona cevap veremezken gözlerimden bir damla yaş döküldü ve öylece çöktüm yana.

Merve bana zorlukla dünden kalan çorbayı ısıtıp içirdikten sonra ilaçlarımı verdi. Yarı baygın yatarken her zaman komodinde duran not defteri ve kalemini aldım.

"Merve bana yardım et. Kuvars'ın yüzüne bir daha bakamam, buradan gitmem lazım. Hesabımda para var, yardım et, paranın yarısını sana veririm."

Merve yazıyı okuduğu gibi kaşları çatılırken defteri ve kalemi köşeye koydu. "Kızım ne parası ya? Burada havale geçireceksin neredeyse! Bir de gitmek diyorsun, otur oturduğun yerde. Ne olduğunu anlamadım zaten, Kuvars Bey bütün evi başımıza yıktı geceden beri. Eliza Hanım'ı aradı, bağırdı çağırdı, onu sildi bir kalemde. Gece ne oldu bilmiyorum ama Kuvars Bey'in gazabını çekemem üstüme."

Merve yastığını düzelterip ona bakmamı sağlarken endişeyle ateşimi kontrol etti. "Her şey çok kötü. Ne oluyor bilmiyorum ama dışarısı gazeteci ordusuyla dolmuş durumda, herkes Kuvars Demirhan'ın bir anda iflasın eşiğine gelmesini konuşuyor. İstisnasız her haber kanalında, çöken borsa var. Şirket hisseleri deli gibi değer kaybediyor, dün bir ihale mi ne varmış, çok kötü şekilde kaybetmişler. Ekonomi Bakanından tut, dünyaca ünlü ekonomistlerden hepsi bütün gece onu aradılar."

Bir damla yaş gözümden düşerken Merve bana baktı, eli ağzına giderken şaşkınlıkla olduğu yerde kaskatı kesildi. "Hiii! Sakın bu işle bir ilgim var deme bana!"

Bir damla yaş daha gözünden düşerken Merve şaşkınlığı soludu.

"Saçmalama Cemre, bu kadar da salak değilsin, bunu yapmış olamazsın!"

Hıçkırıklarım yeniden boğazıma dizilirken Merve öylece bana bakakaldı. "Nasıl yaparsın bunu?"

Defteri önüme çekerken titreyen parmaklarımla kalemimi tutmakta zorlana zorlana Merve'ye uzun zamandır içimde kalanları tek tek yazdım. Bilincim gider gibi olurken Merve bana bir de ağrı kesici verdi.

Merve yazdıklarımı okurken şok olmak ve buz kesmek arasında gidip geldi. En son okumayı bitirdiğinde dönüp bana baktı.

"Oha Cemre! Bunu nasıl yaparsın! Bunu beş yaşındaki çocuk yapmaz ya! Hem gidiyorsun Eliza'yı tehdit ediyorsun, sana onca şeyler yapıyor hepsine izin veriyorsun bir de gidip alt tarafı bir hamile diye acıyıp sevdiğin adama ihanet mi ediyorsun?"

Bana kınarcasına baktı.

"Güvenin çok kolay bir şey mi olduğunu zannediyorsun! Bu adam sana bir daha nasıl güvenecek! Adam ortalığı birbirine kattı, her şeyini kaybetmek üzere. Sahip olduğu her şeyi. Ona bunu nasıl yaparsın!"

Hıçkırıklarım nefesimi keserken ben böyle olsun istemedim diye bağırmaı arzuladım. Tek dileğim buydu.

Ben böyle olsun istememiştim ama böyle olacağını biliyordum... Sadece, tek amacım, o küçük çocuğun mutlu bir yuvada dünyaya gelmesiydi.

"Olan sana olacak aptal!" Bağırdı Merve. "Bana bak, hiç ağlama öyle. Bu adam seninle bitirecek her şeyi, ayağına gelen fırsatı teptin resmen. Sonra ne olacak, ben söyleyeyim sana, Eliza doğuracak, gelecek, bak o zaman nasıl barışıyorlar!"

Gözyaşlarımın arasında Merve'ye baktım. *"Barışsınlar zaten, yeter ki mutlu olsunlar Merve."*

Merve'nin omuzları yazdığım yazıyı okuduktan sonra düşerken bana baktı. "Ah, Cemre..."

Uzandı bana sarılırken kemiklerim ağrıdı. "Keşke söyleseydin be Cemre, Kuvars Bey Eliza'ya kızardı, bağırırdı ama yine de kardeşi, canı sonuçta. Bir şekilde işleri çözmeye çalışırdı belki. şimdi olan sana olacak, ne yapacaksın şu halinle?"

Ondan ayrılırken gözyaşlarımı temizledim. *"Ben bakarım başımın çaresine..."*

Merve'nin dudakları yazdığım yazıyı okuduktan sonra mutsuzca büküldü. "Nasıl bakacaksın? Sınava hazırlanıyordun, hadi diyelim gittin, sınav ne olacak, terapilere gidiyordun, onlar ne olacak Cemre? Nasıl kalkacaksın ayağa bir daha?"

Ruhsuz ruhsuz Merve'ye baktım.

Hiçbir şey bilmiyordum.

şu an bunları düşünecek halim yoktu.

Sadece aklıma geldiğinde bile ağlamama sebep olan Kuvars'ı düşünüyordum. Ne yapıyordu, Merve kötü olduğunu söylemişti.

Tabii ki kötüydü. Her şeyin, onun bin bir emek vererek kazandığı her şeyi kaybetmesinin sorumlusu benken nasıl iyi olabilirdi?

"Merve ne olur bana yardım et, ben yemin ederim işlerin bu kadar kötü olabileceğini tahmin etmedim, Kuvars'ın sahip olduğu her şeyi kaybetme noktasına geleceğini düşünmedim, Eliza da öyle söyledi, atlatır o dedi. Lütfen ben burada, onun çatısı altında duramam... Yapamam, onun gözlerinin içine bakamam bir daha, param var, gitmem lazım burdan... Bana öyle bakmasına dayanamıyorum, benden nefret ediyor."

Merve hüüzünle bana bakarken saçlarımı okşadı. "Biraz iyi ol, iyileş, sonra duruma göre konuşalım tamam mı? Şu an söz veremiyorum, ateşler içerisinde yanıyorsun hem."

Kapı zilinin sesini duyarken Merve yerinden sıçradı. Benim bilincim yorgunlukla giderken onun da yanımdan kalktığını hissettim.

Uyku ve uyanıklık arasındaki çizgi de dilim damağım yaşadığım iç huzursuzluğuyla kavrulurken onun sesini duydum en nihayetinde. Merve'yle konuşuyordu sanırım.

"Ateşi var mı hala?" İçim burkulurken bir gözyaşı daha döküldü gözlerimden.

Neden durmuyorlardı, neden kurumuyordu bu gözyaşları?

Merve konuştu hemen ardından. "Daha iyi, efendim."

Ben yutkunurken onun adımlarının uzaklaşma sesini duydum.

"Kuvars Bey, kötü görünüyorsunuz, bir ağrı kesici ister misiniz?" Merve'nin sesini yeniden duyarken içim acıyla büküldü.

"Hayır." Kuvars'ın sesi net olurken kendimi yatağın içine gömmek, şuracıkta ölüp gitmek istedim.

Kuvars buraya gelmedi, benimde yeniden yükselen ateşim nedeniyle başım yastığa düşerken bilincimi yitirdim.

Kirpiklerim yeniden aralandığında evde neredeyse bağırmaya varacak raddede sesler yükseliyordu. Ne olduğuna bakmak için yorganı üzerimden çekerken zorlukla ayağa kalkabildim, üzerimdekiler terlediğim için su gibi olmuştu. Kenardan Merve'nin koyduğu gri eşofman takımını üzerime geçirmek için tüm gücümü kullanırken duvara tutuna tutuna ilerledim ve kapıyı açtım.

Kapıyı açtığım gibi bir bedene çarparken neredeyse düşmek üzereyken o beden beni kollarımdan tuttu, başımı kaldırırken şaşırarak Yiğit'i gördüm.

"Yiğit, ne yapıyorsun burada?"

Yiğit kollarımı bıraktıktan hemen sonra işaret diliyle ona bu soruyu sorarken Yiğit derin bir nefes verdi, beni gördüğüne o da şaşırmış gibiydi.

"Şey," dedi hızla, ben hafiften onun paniğinin kokusunu alırken. "Demirhan Holding'in yönetim kurulundan bir çok önemli iş insanı buradaydı. Tedbir amacıyla yukarıda bulunmam söylendi."

Başımı sallarken olduğum yerde sallandım.

"Hala buradalar mı?"

Yiğit sıkıntılı bir nefes verdi. "Hayır az önce gittiler."

"İşler ne kadar kötü?"

Yiğit tekrar sıkıntılı bir nefes verdi. "Senin dinlenmen gerekiyor."

"Bana cevap verene kadar gitmeyi düşünmüyorum."

"Sanırım epey kötü, Kuvars Bey'le ortaklıklarını ayırmak istiyorlar, böyle bir şeyin olmasına ihtimal bile vermiyorlarmış anlaşılan. Kuvars Bey'de hepsine siktir olup gitmelerini söyledi. Sanırım işler giderek kötü bir hal alacak. Televizyonlar bunu konuşuyor. En kötü ihtimal yüz binin üzerinde insanın işsiz kalması demek bu. Gerçekten ne olur bilemiyorum."

Düşmek üzereyken Yiğit hızla tuttu beni. "Cemre? Cemre? İyi misin?"

"Ben, ben ne yaptım Yiğit? Ben bunu ona nasıl yaptım?"

Yiğit beni daha sıkı tuttu. "Kendine gel Cemre, sen bu değilsin. Sen benim tanıdığım çok güçlü bir kızsın. Seni ilk gördüğümde gelecek hedeflerine sıkı sıkıya bağlanmış, umut dolu bir kızdın. Asıl o zaman hayatını düşünsene, o zamanki halinden şimdi nasıl yol kat ettin. Yapma, böyle umutsuzluğa düşüp o güçlü kızı böyle ayaklarının altında ezme."

Gözyaşlarımı geri itmeye çalışırken Yiğit'e baktım. "Gelecek hedefi mi? Ben bir gelecek göremiyorum ki artık Yiğit. O zamanlar sınavı kazanıp ailemden kurtulmayı umuyordum, şimdiyse sınav mı? Baksana bana, başıma gelmeyen kalmadı, bir yangının ortasında kaldım, ardından bıçaklandım. Günlerce hastanede yattım, kaburga kemiklerimin iyileşmesi haftalar sürdü."

Ellerimi iki yana hiçliği kucaklar gibi açtım. "Baksana bana, bir enkazdan fazlasını görüyor musun?"

İç çektim. "Bütün hayatım parçalandı, hem de kendi ellerimle parçaladım. Hayallerimin yakınında bile değilim. Her şeyimi kaybettim, her şeyimi."

Ellerim önüme düştü. "Nasıl hiçbir şey yokmuş gibi dönüp devam edebilirim ki ben hayatıma? Ben nasıl yürüyüp kendi yoluma gidebilirim artık? Ne deli gibi hazırlanmaya çalıştığım sınav kaldı, ne de o... Ve bunların hepsini ben yaptım, ben! Kendi kendime düşman oldum. En kötüsü de bu, birini suçlamak istiyorum ama kendimden başka kimse yok."

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Ben ayaklar altında ezilmeye çok alışığım ama o.... Onun benim yüzümden bu hale düşecek olması beni

parçalar Yiğit. Ben yemin ederim bu kadar ağır olabileceğini düşünmedim, yemin ederim. Ben ona bunu nasıl yaptım Yiğit? Onun yüzüne nasıl bakarım Yiğit ben?"

Hıçkırıklarım yeniden beni ele geçirirken Yiğit beni kollarımdan tuttu ve sarstı.

"Kriz geçiriyorsun kendine gel."

Ağlamam daha da şiddetlenirken Yiğit'in beni tutmaya çalışan kolları arasında öylece yere çöktüm, ellerimi yüzüme bastırırken canım olabildiğine yanıyordu.

Yiğit yanı başımda hıçkırıklarım dinene kadar durdu, ardından bana tüm arkadaşlığıyla destek oldu.

Yiğit beni kollarımdan tutup odamın içine girmeme olanak sağladıktan sonra "İyi değilsin sen, ben Merve'yi çağıracağım, dinlen biraz," dedi.

Onunla konuşmak için ellerimi kaldırmaya çalıştım ama Yiğit izin vermedi. Arkasını döndü ve ellerim önüme düşerken hızlı adımlarla gitti.

Onun arkasından bir süre bekledikten sonra dışarıda Kuvars'ın sesini duyar gibi oldum, belli belirsiz bir seste olsa yerimden kalkıp zorlukla odanın çıkışına yöneldim.

"Başına gelenler çok kötü Kuvars. Şaka gibi gerçekten, daha da büyümeği düşünürken bir anda ihaleyi nasıl kaybedebildin?"

Merdiven boşluğundan eğilip Kuvars'la konuşan kişiye bakmak istedim.

"Önce bizimle işlerini kestir, ardından ihale..." Kadın derin bir nefes verirken onun kim olduğunu hemen tanıdım. Beyza'ydı. Buradaydı.

"Haldun Keskiner'in Eliza'dan ve şey nişanlından yardım aldığını konuşuyor herkes." Duraksadı. Kuvars'ın ne yaptığını uzun boyu nedeniyle göremezken içim acıyla yandı.

"Ama tabii ki ben böyle bir şeye inanmadım Kuvars. Yani biri kardeşin diğeri nişanlın, evleneceğin kadın..." Beyza'nın sesi çatlarken gözyaşlarım yeniden aktı.

"Yeter, Beyza." Kuvars'ın tok sesi salonda yankılandı.

Beyza acıyla iç geçirdi.

"Beni kovuyorsun, susturuyorsun ama ben sana bir gün bile ihanet etmedim. Hep senin yanıdaydım, sırf sana seni sevdiğimi söyledim

diye beni gönderdin. Sırf o kız istedi diye. Şu haline bak, gözlerinin içini kan toplamış. Senin ne kadar çalıştığını, ne kadar emek verdiğini en iyi ben biliyorum. Yapma Kuvars, bırak yanında olayım."

Acı damağımı parçalarken gözyaşlarım daha da hızlandı. Olduğum yerde daha fazla duramayacağım için ayağa kalkarken gücüm yetmedi ve tutunmak isterken bacağım şiddetle merdivenin köşesine çarptı.

Beyza buraya dönüp bakma ihtiyacı duymazken Kuvars iki adım geriledi ve böylelikle olduğum yerden onu görebilirken onunda gözleri bana çarptı.

O nefreti, kini onun gözlerinde görürken ölünebilseydi şimdi ölmeyi isterdim.

Beyza bizim bakışlarımızın arasına girerken Kuvars'ın ona ne söyleyeceğini beklerken midem acıyla kasıldı.

"Bir şey söylemeyecek misin Kuvars?"

Kuvars Beyza'ya bakmadı, bakışları hala tüm öfkesiyle benim gözlerimdeydi.

"Gitsen iyi olur, Beyza."

Beyza'nın suratı şaşkınlıkla dolarken sordu. "Nasıl yani? Kuvars bana ihtiyacın var, babam tekrar sana destek olmak istiyor. Bir milyar dolarlık bir yatırımdan bahsediyorum. Seni bu zor günlerinde destekleyebilirim, hep yanında olurum. O kızın aksine ben sana asla ihanet etmem."

Gözyaşlarım iyice arttı, artık hıçkırıklarımı zor tutuyordum.

Kuvars'ın cevabını duymaya yüreğim yetmezken tüm gücümü ayaklarımda topladım ve hızlı hızlı odama geçtim.

Burada kalamazdım artık.

Kuvars'ın bakışları içine düştüğüm cehennem vadisi gibiydi. Bana bir daha öyle bakmasına dayanamazdım.

Çantama cüzdanımı koyduktan sonra elime gelen ilk siyah elbiseyi ve montu üzerime giyerken Merve'nin kenara bıraktığı ilaçlarımı da yanıma aldım.

Saçlarımı hızla toplayıp yürümek için kendimi zorlarken tüm enerjimi kullandığım için yorgunlukla olduğum yerde kaldım.

Çıplak bacaklarım şu an evde olduğum için soğuğu hissetmiyordu ama camdan dışarı bakınca yağın karı gördüm.

Donmamak için bacaklarımı kapatacak uzun bir çizme de giydikten sonra olduğum yerden ağır ağır kalktım.

Odadan çıktığım gibi bir bedenle çarpışırken Merve şaşkınlıkla bana baktı. "Cemre? Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Onu itip gitmek üzere hareketlenirken Kuvars'a görünmemeye çalıştım. Hoş zaten görünsem de onun umurunda olacağımı zannetmiyordum artık. Beyza'nın da dediği gibi aşağılığın tekiydim ve benim gibi bir kadınla olmayı hak etmiyordu.

Kapıya ulaşmış kapıyı açarken Merve arkamdan bağırdı. "Cemre dur!"

Merve beni tutmak için hareketlenirken kenardaki odalardan birinin kapısı açıldı ve onu gördüm.

"Kuvars Bey!" Merve hızla Kuvars'a dönerken Kuvars'ın bakışları benim sıkı tuttuğum çantamda ve açtığım kapıda gezindi.

Öfke gözlerini daha da köreltirken bana doğru hızla geldi ve iki adım da aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Merve hızla açıklamaya çalıştı. "Kuvars Bey ben durdurmaya çalıştım ama izin vermedi."

Kuvars zorlukla ayakta duran bana bakarken burun kemerini sıktı.

"Sen git." Merve hızla kaybolurken Kuvars'ın eli benim bileğimi mengene gibi sıktı.

Ondan kurtulmak için çabalarırken diğer elimle göğsüne vurdum.

Elimi bırakıp belimden tutarken beni engellemedi. Hızlı hızlı dolusu, bu yüzden göğüs kafesi hızlı hızlı inip kalkarken "Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi, bağırsa daha az etkili olacak bir tonda.

Gözyaşları gözlerime doldu.

"Seni rahat bırakıyorum işte, sana ihanet eden birini neden yanında tutmaya devam ediyorsun? Başka kadınlarla seni görüp daha da mutsuz olayım diye mi?"

Kuvars'ın gözleri ağır ağır yaşlı gözlerime değdi.

"Ağlama."

Gözyaşları daha da arttı.

"Lan, sikeyim, ağlama!"

Yaşlar durmadı. Kuvars öfkesinin altında acı çeken bir yüzle bana baktı.

"Beyza'yı yolladım. Ağlama."

Kuvars'ın belimdeki elleri bana sarılmak üzere ilerleyecek gibi olup anında kaskatı kesilirken geri çekildi.

"Şimdi dön odana git, tir tir titriyorsun."

Acıyla ona baktım.

"Ben gidiyorum Kuvars. Burada daha fazla kalamam. Benden nefret ediyorsun, bak gözlerin bile nasıl bakıyor, buna katlanamam artık..."

Kapıyı ağır ağır açtım. Gözlerim hala yaşlarla doluydu.

Soğuk üzerime saldırırken Kuvars'ın eli bileğime tutundu, beni ve ağzımdan kaçan çığlığı umursamadan sertçe tuttu ve kapıyı kapatırken vahşice üzerime atıldı.

"Gidemezsin."

Kuvars beni belimden tutup kollarının arasında zorlanmadan odama çıkarırken ona vurmaya dair tüm çabamı egale etti.

"Seni istiyorum." Kuvars beni sertçe çevirerek ezercesine göğsüne bastırdı, şiddet dolu bir şekilde dili ağzımın içine girdi. Dillerimiz birbirini okşarken Kuvars'ın elleri sırtımdan, kalçalarımın indi; arsızca dolaştı orada.

Beni içine sokmak ister gibi sertçe kendine bastırıyordu. Nefesim nefesinde can bulurken dizlerim titredi. İstemsizce o bende kendimi ittim ona.

Bir damla gözyaşı gözlerimden dudaklarıma kayarken Kuvars o gözyaşını dudaklarıyla sildi.

"Ağlama lan, ağlama işte." Yeni gözyaşları yeni acılara gebe kaldı.

Yeniden dudaklarıma acıyla saldırdı.

Tek vücut olmak ister gibi tutkuyla öpüşüp vücutlarımız birbirini zorlarken güçlkle ellerimi Kuvars'ın sert göğsüne koydum.

Dakikalardır öptüğü için morarttığı ve kanamasına neden olduğu dudaklarımdan ayrılırken nefes nefese bir şekilde başını alnıma yasladı.

Sonra elleri mengene gibi gidişimi engellemek ister gibi bileklerime sarıldı. "Artık gidemezsin!" diye haykırdı beni yeniden sertçe göğsüne çekerken. "Buna izin vermem. Hiçbir kuvvet seni benden alamaz."

Dakikalar üzerimize çöktü. Acı ve nefret birbirine katarcasına bir savaşa girerken Kuvars'ın dudakları yeniden dudaklarımı buldu. "Seni bütün hayatımda istiyorum."

"Gidemezsin, bunu o kafana sok! Kalacaksın ve bana yaşattıklarını kendi gözlerinle göreceksin."

Kuvars bir anda beni bırakırken olduğum yerde öylece çakıldım. "Bir daha denersen seni buraya kitlerim ve kimse bu kapıdan içeri giremez! Beni anlıyor musun?"

Ona karşı çıkmak istedim ama dudaklarımdaki yakıcı acı hala duruyordu.

"Beni buraya kapatamazsın!"

Kuvars beni belimden tutup dudaklarımın üzerine eğilirken yeniden öperek beni cezalandıracak sandım ama durdu.

Nefesimi dudaklarıma çarparken tane tane konuştu.

"Öyle bir kapatırım ki..."

"Yine kaçarım."

Yine nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi, bu hisle gözlerimi kapatıp onu öpmek isterken son anda kendimi durdurdum.

Beni az önce cezalandırmak için öpmüştü, daha çok vicdan azabı çekmem için. Sertti, aşk ve şefkat yoktu.

"Dene ve gör."

Kuvars ardı sıra dönüp çıkmak için hareket ederken bana bakmadığı için onunla konuşma çabamı görmedi, onu durdurmak için sırtını tuttum. Tutuşumla kezzap dökmüşüm gibi bir tavır takınıp bana dönerken aramızda asılı kalmış cümleler vardı.

"Neden yapıyorsun bunu? Neden beni öpüp böyle davranıyorsun? Daha çok acı çekmem için mi, zaten ne kadar pişman olduğumu göremiyor musun?"

"Gidemezsin."

Çıldıracaktı gibi sordum. *"Neden? Neden gitmeme izin vermiyorsun?"*

Bana doğru döndü, inip kalkan göğsüne bakışlarımı çevirirken onun gözlerindeki salt öfkeden kaçmak istedim.

"Çünkü ben bu kalbin amına koyayım! Sen hayatımın içine sıçsan da dışarıda tek başına ne yapacağını düşünmeden duramıyorum!"

Aramıza sessizlik girerken öylece kalakaldım.

"Siktiğimin kalbi hala yalnızca seni istiyor."

"Yapma..."

"Ağlama diyorum sana."

Kuvars beni tutup sarsmak ister gibi baktı. *"Merak etme, bunu ikimiz içinde kolay hale getirmenin yolunu bulacağım."*

Baştan aşağı titredim. *"Seni seviyorum..."*

Bunu söyleme ihtiyacını daha önce hiç bu denli yoğun hissetmemiştim.

"Sus," dedi Kuvars hızla beni belimden tutup sertçe sıkarken. "Sus. Sakın bir daha bana yalan söyleme. Bir yalana daha tahammülüm yok."

"Kuvars..."

Kuvars bana bakmadan arkasını döndü ve gitti. Kapının sertçe kapanma sesini duyarken beynim bas bas "Bunu hak ettin," diye bağıırıyordu. Kalbimse "Onu artık tamamen kaybettin," diye ağlıyordu.

Artık daha fazla ayakta kalmaya gücüm yetmediği için öylece çöküverdim.

Merve ateş düşürücüyü bana verip ıslak saçlarımı kuruturken baygınca ona baktım.

Yükselen ateşim nedeniyle zar zor beni duşa sokmuştu ve hala kendime gelemediğim için bir ilaç daha veriyordu şimdi.

"Sağ ol bu arada, iki saniyede beni sattın."

Merve ona yazdığım yazıya bakarken kıkırdadı. "Ee ekmek parası."

Bir duraksadı. "Ama ya, sabahtan beri bunu düşünüyorum, Kuvars Bey sence fakir mi oluyor? Yani sence bu ay maaşlarımızı öder mi?"

Ona bakarken iç geçirdim. Ve asgari ücretle geçinen bir Kuvars Demirhan düşündüm. Bizim gibi akbil kart kullanan, aylık abonman yapan, Metrobüs'e binmeye çalışan, sabah simit çay yapan, LC Waikiki erkek reyonundan giyinen, BİM'den alışveriş yapan, üşüse bile doğalgazı açmayan, özel uçak yerine Metro Turizm kullanan bir Demirhan...

Bakışlarım yumuşarken aslında böyle olsa ne kadar uyumlu olacağımızı düşündüm, sanırım kendimi eskisi kadar rahatsız hissetmezdim.

Ve tüm bu olayların hiçbiri olmazdı.

İç geçirerek Merve'ye baktım.

"Ee ne diyorsun, durum ne kadar kötü, Allah korusun Kuvars Bey fakir mi oluyor?"

Boş bakışlarımla ona baktım, deftere uzanıp yazdım. *"Daha neler."*

Merve güldü. "Doğru diyorsun valla, işte zengin malı züğürdün çenesini yoruyor."

Merve bir süre düşündü. Ardından heyecanla konuştu. "Ama keşke Prag'ta evlenseydin be kızım, hiç olmazsa şimdi dünya kadar nafakan

olurdu, çalışmak zorunda kalmazdın; dünyayı gezerdin."

Ona gözlerimi devirdim.

Merve yine güldü.

"Kızım sen safsın, herkesi mutlu etmeye çalışıyorsun, o kızın sana yaptıklarına rağmen onu mutlu etmek için şu girdiğin eziyete inanamıyorum."

Omuzlarım düştü, kimse beni anlamıyordu. Ortada bir bebek vardı. Benim hayatımın hiçbir döneminde sahip olamayacağım bir bebek.

Eliza'dan ve o bebekten nasıl yıllarını çalardım?

"Ünlü bir düşünürün dediği gibi," dedi Merve ve devam etti, "Herkesi mutlu edemezsin çünkü sen pizza değilsin."

Ona yeniden gözlerimi devirdim. Zaten ağzından ünlü bir düşünür tamlamasının dökülebilde ihtimali bile beni şaşırtmıştı.

Merve saçlarımı kurulamama tamamen yardım edip bana dolaptan en kalın eşofmanları verirken biraz daha sakinleşerek yeniden yatağa uzandım.

Kirpiklerim rahatsızlıkla birbiri ardına örtülürken yeniden kendi vicdanımla baş başa kaldım.

Eliza ne yapıyordu acaba şimdi? Merve, Kuvars'ın onu aradığını, bağıra çağıra hayatından sildiğini söylemişti. Onun duyduğu yalnızlığı hisseder gibi oldum.

Keşke her şeyi çözmenin bir yolu olsaydı, keşke Kuvars ve Keskinerler atasındaki bu çatışma bitseydi ve iki kardeş huzura erseydi, ortada bir de bebek vardı.

Kuvars dayı oluyordu...

Onu küçük bir bebekle hayal ettim, ona ninniler söylerken...

Bomboş hissederken elim kendi karnıma gitti.

Ben doğru bildiğim şeyi yapmıştım. Çok pişmandım, kendimden nefret ediyordum ama içimde hala o bebeği düşünen, sen o bebekten daha önemli değilsin diyen bir parça vardı.

Peki, Kuvars?

Ona yaptığım bu kalleşlik hep aramızda asılı duracaktı.

Eskisi gibi bana baktığı her an ona yaptığım ihaneti hatırlayacaktı.

Biz bir daha asla bir olamayacaktık...

Acıyla dönerken göğsümü tuttum, bir şey sanki ciğerlerimi patlatarak dışarı çıkmak istiyordu. Öksürerek yaşlı gözlerimi silerken güçlü ol diye teskin ettim kendimi.

Güçlü ol.

Sen bu değilsin.

Güçlü ol.

Ona onu ne kadar sevdiğini göstermen lazım.

Aşkın için savaşman lazım.

Sen kendinin düşmanı değilsin.

Artık değilsin.

Kurtul şu aşağılık psikolojisinden.

Ailene o mezarın başında verdiğin sözleri düşün.

Mücadele et.

Mücadele!

Olduğum yerden zorlukla kalkarken üzerime kenardaki uzun, beyaz hırkayı aldım. Onunla bir kere daha konuşmam lazımdı, ona kendimi, içimi anlatmam gerekiyordu.

Merve az önce neredeyse iki gündür görmediğim kendi odasında baktığı Sarı'ya mama vermek için gittiği için onu yardımı olmadan yürüyüp sessizce kapıyı açtım.

Sanırım Kuvars çalışma odasındaydı, çünkü aşağıdan hiç ses gelmiyordu. Çalışma odasının kapısına gidip tedirginlikle dudaklarımı birbirine bastırırken kapı kulpuna doğru yöneldim ama içeriden gelen sesler üzerine duraksadım.

"Kuvars Bey oldukça çok zarar ettiniz, bütün yatırımlarınız çöküyor, yatırım danışmanlığını aldığınız tüm şirketler durumu kontrol etmek ve işler düzelene kadar işlerini askıya almak için aradılar bizi. Böyle giderse konkordato(bir borçlunun ticari durumunun sarsılmış olmasıyla alacaklıların, alacaklarını belli bir plana göre almaları konusunda kendi aralarında vardıkları ve mahkemece onaylanan anlaşma.) talep etmeniz gerekebilir."

Elim öylece askıda kalırken işlerin bu denli kötü gidiyor olması beni bozguna uğrattı, ağzım açılıp kapanırken adam konuşmaya devam etti.

"Kuvars Bey, yarın çok geç olabilir, Türkiye piyasasından çekilmeniz gerekiyor. Uluslararası şirketler zinciriniz var, İngiltere belki Amerika'da devam edebilirsiniz ama Türkiye'de kalmaya devam ettiğiniz süre boyunca, hatta hala çekildiğinizi açıklamadığınız her an milyon dolarlar kaybediyorsunuz. Bu sizin totalde tüm işlerinize yansıyacaktır."

Kuvars'ın sıkıntılı nefesini duydum. "Ne yapmamı bekliyorsun, yüz binden fazla çalışan istihdam ediyorum. Benim çekilmem demek zaten döviz konusunda sıkıntılı olan ölkem için işlerin daha da kötüleşmesi demek."

Adam duraksadı.

"Kuvars Bey, bakın bu bir seçim değil, kalırsanız iflasınızı verirsiniz, giderseniz belki sonra tekrar Türkiye'ye yatırım yaparsınız. Ama şu an değil."

Gitmek mi?

İçim acıyla burkulurken öylece olduğum yerde kaldım.

Kuvars'ın omzundaki tüm yükü, gitmekle kalmak arasındaki gelgitlerini hissederken uzunca bir süre nefesimi tutarak öylece kaldım.

"Gerekeni yapın."

Kuvars'ın sesi son noktayı koyarken öylece boşluğa baktım.

O gidecek miydi yani şimdi?

Kapıyı açmaktan vazgeçip yeniden gözyaşları akıtmamak için direnen gözlerimi koluma bastırıp içeri girdim.

Odada volta atıp Allah'a Kuvars'ın işlerini yola koymasına için dua ettikten sonra göğüs kafesimde hissettiğim koca boşlukla birlikte cenin pozisyonunda kıvrılarak gözlerimi kapadım.

Diğer gün neredeyse akşam, birinin üzerimdeki hırkayı ve terden sırlıklam olmuş pijama üstümü çıkarmasıyla ayılır gibi olurken bir el başımı kaldırmak için ensemden kavradı ve bu elin Merve'ye ait olmadığını fark ettim.

Yirmi saattir uyduğumu da...

Kazağı üzerime geçirirken o, gözlerim yavaşça aralandı. Tir tir titriyordum.

"Ateşin düşmüş," dedi Kuvars tok bir sesle gözlerimiz birbirine değdiği gibi bir adım benden uzaklaşırken.

Olduğum yerde doğrulurken onun bakışlarına sinen uzaklık beni yeniden dumura uğrattı.

Kuvars bir şey söyleme zahmetinde bulunmayıp dönüp odadan çıkmaya yeltenirken ona çevirdim bakışlarımı.

Üzerinde siyah bir kot ve siyah bir kazak vardı, hiç uyumadığını belli edencesine gözaltları çökmüştü ve gözlerinin içine kan sinmişti. Birkaç günlük sakalı hala yerli yerindeydi.

Ona sormam gerekiyordu, gidip gitmeyeceğini öğrenmem gerekiyordu...

Hızla onun omzuna dokunurken duraksadı ve öfkenin içine yuva yaptığı gözleri bana döndü.

"Ne var?"

Öfkesi öyle yoğundu ki, hızla bakışlarımı onun bakışlarından kopardım. O gözlerin alıntında yatan nefreti görmek istemiyordum.

Gözlerim hızla dolu dolu olurken başımı önüme eğdim. Kazağın ucunu çekiştirirken tek amacım buğulu gözlerimi ondan saklamaktı. İçimde bir taraf bu onu son görüşüm olduğu için ıstırapla ağıt yakarken Kuvars karşımda dimdik durmaya devam etti.

"Bana bakmayacak mısın?"

Soru netti. Ona bakmaya gücümün yetmeyeceğini söylemeyeceğim kadar netti. O gözlerde artık sevgiyi göremeyecek olmanın beni ne kadar korkuttuğunu o da biliyordu. Bilmesi lazımdı.

Gözlerimi kaldırdım, onun içine kan sinmiş yeşil gözleri nefesimi keserken acıyla titredi parmaklarım.

Titreyen ellerimle zorlukla sordum. *"Doğru mu, İngiltere de işlerine devam edeceğini duydum, gidiyor musun?"*

Kuvars sertçe yutkunurken âdemelması oynadı, titreyen çenemi tutmak zorken yeniden gözlerimi kaçırdım ondan.

"Doğru."

Dönüp gidecek gibi olurken son anda durdu.

Yıkılmamak için tutunacak bir şey aradım ama yoktu. Dizlerimin önüne çökmek üzereyken Kuvars beni parçalayacak son darbesini sanki beni hiç tanıyamamışçasına acımadan vurdu.

"Merak etme, sana bir ev tuttum, güvende olacaksın, birkaç kişiyi koruma olarak görevlendirdim. Orada sınava hazırlanabilirsin. Maddi olarak gereken her türlü yardımı yapacağımdan da emin ol."

Acı kirpiklerimden gözyaşları taneleri olarak boşaldı.

Karşısında hıçkırıklara boğulmamak için tüm gücümü kullanırken Kuvars sanki az önce söyledikleri yeterince acıtıcı değilmiş gibi devam etti. *"Tedavine de devam edeceksin."*

"Allah razı olsun ya." Gözyaşlarıma rağmen başımı kaldırırken gülümsedim. *"Nasıl minnettarım anlatamam şu an(!)"*

Hızla karşısında güçlü durabilmek için gözyaşlarımı kazağıma sildim.

"Bunu kabul edeceğimi nasıl düşünürsün, hiç mi tanımadın beni?"

Kuvars'ın soğuk gözleri üzerimde gezindi ve acımadan kelimeleriyle öldürdü. "Evet, hiç tanıyamamışım seni."

Sessizlik aramızda asılı kalırken eski bir dostu kucaklar gibi kucakladım onu, keşke beni alsa, içinde eriyip gitseydim...

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Aklım sende kalsın istemiyorum, bu yüzden bunlar olacak. Şimdiden alışmaya çalış."

Sinirle ona vurmak isterken zorlukla elimi indirdim.

Bir anda bu denli mi aramıza mesafeler girmişti?

Kuvars arkasını dönüp çıkıp giderken çenemi sıkarak öyle durdum.

Hayır artık ağlamanın, sızlanmanın zamanı değildi. Kuvars aramızdaki her şeyi bitirmişti ve şimdi bana burada bir hayat kurup kendi İngiltere'ye gitmekten bahsediyordu!

Bunu kabul edemezdim.

Kimsenin sığıntısı, acıdığı o kız olmayacaktım. Hiç kimsenin!

Gözyaşlarımı silip hızla geçen gün kenara attığım sırt çantamı aldım, içine lazım olabilecek kalın parça kıyafetleri, cüzdanımı, atkı, beremi ve en sevdiğim matematik kitabımı koyduktan sonra beni dışarının soğuğuna karşı sıcak tutacak bir tayt, üzerine siyah pantolon, siyah atlet ve siyah boğazlı bir kazak giydim. Kazağın üzerine kapüşonlu bir hırka da aldıktan sonra en kalın siyah montumu giydim ve ayağımı da üşümemesi için en rahat bota soktum. Dağılmış saçlarımı tarayıp hızla açık bir şekilde omuzlarımda salarken siyah beremi taktım, montunda şapkasını başıma geçirdim.

Aynadan kararlı ve neredeyse dağılmış yüzüme bakarken kendi akmaya hazır gözyaşlarımı kendim sildim.

Biraz param vardı, evi sattıktan sonra kendi banka hesabımda da bir miktar para bırakmışım. Ne olur ne olmaz diye. Ve şu an ne kadar iyi yaptığımı fark ediyordum. Hiç olmazsa bugün paramla sıcak bir otelde kalıp ardından kendime bir ev tutabilirdim, hatta uygun fiyatlı eşya bile alabilirdim.

Ama yine de her ihtimal Kuvars benden nefret ederek bu ülkeden giderken, üstüne üstlük bu ülkeden gitmesine sebep olan ihaneti ben gerçekleştirmişken, onun bana burada tuttuğu ev ve imkânlarla devam edemezdim.

Yeniden toparlanırdım...

Canım yana yana, canımı eze eze de olsa toparlanırdım.

Ama yine de boyun eğmezdim hem de böyle bir konuda asla.

Gece çökene kadar bekleyip ev sessizleşince kenardaki ağır kesicilerden bir tane içip kalanını cebime koydum ve ağır ağır odadan dışarı çıktım.

Merve'yi bugün hiç görmemiştim. Kedim Sarı'da burnumda tüterken onu da etrafta göremedim.

O da yoktu...

Evde değildi.

Ağır ağır merdivenleri inerken dışarıda hep nöbette bekleyen korumalara kapı deliğinden baktım.

Mutfak kapısından çıkıp arka taraftan evin arazisine dâhil olan ormanlık alanı yürürsem caddeye varırdım ve oradan bir taksi çevirerek uygun fiyatlı bir otele giderdim.

Bu planla yine sessiz adımlarla mutfığa yürüdüm ve kilitli mutfak kapısını açmak için anahtarı her zamanki yerinden aldım.

Evden çıkmadan önce dönüp yeniden aylarımın geçtiği yuvaya baktım... Burada evlenme teklifi almıştım, burada bana seni seviyorum demişti, burada benimle aşkla sevişmişti...

Her şeyimiz burada olmuştu.

Şimdi bir daha girmemek üzere gidiyordum.

Hızla kendimi dışarıya atıp arka taraftan hiçbir korumaya görünmeden ormanlık yola saparken eve dönüp bakmak istemedim.

Bu ev uzun zamandır ait olduğum tek şeydi.

Şimdiyse hiçbir şeyim...

Artık o da yoktu...

O benim kolum, kanadımdı. Onsuz nasıl nefes alınır, nasıl yaşanır öğrenmem lazımdı.

Döndüm ve yeniden eve baktım, bakmak istemezdim ama yeniden baktım...

Özgürlük şimdi bu evin dışındaydı ve hayat acı acı öğretiyordu. Özgürlüğe uçacaksan kanatlarını feda edeceksin önce...

Instagram: hikayelerindeyasar :) Gelin yeni bölümde neler olacağı hakkında konuşalım :)

Ve lütfen yıldıza basmayı unutmayın, lütfeen <3

Duyuru ve günvellemeler için Wattpad profilimi takip edebilirsiniz <3 yeni bölümlerin ne zaman geleceğini oradan paylaşıyorum <3

43.BÖLÜM "BENİ BIRAKMA"

43.BÖLÜM "BENİ BIRAKMA"

Soğuk...

İnsanın içini delik teşik edebilecek kadar yoğun bir soğuk...

Orman düşündüğümden daha soğuktu. Çok soğuktu. Gece olması ve ayağımı bastığım karın burada epey yoğun olması, iliklerime kadar üşümeme neden oluyordu. Bata çıka yürürken, sırt çantamın ağırlığı nedeniyle düşmemek için tüm dengemi kullanmak zorunda kalıyordum. Ağlamamak için tüm çabamı harcarken son birkaç günde tamamen değişen hayatımı düşündüm.

Artık her şey arkamdaydı...

Titreyen çenemi bastırırken adımımı attım ve yeri tutan kar birikintisinden dolayı bir ayağım diğerine göre daha çok battı ve dengemi sağlayamayarak düştüm. Ellerimin üzerine kötü ir şekilde düşerken sırt çantam başıma doğru savrulup çok kötü bir şekilde kafatasıma çarptı.

Karın üzerinde olduğu için hızla soğuyan ellerimi çekerken çantamı tutarak dizlerimin üzerinde durdum. Sızlayan başımı tutarken ağır ağır kalkmak için hareketlendim ama gecenin karanlığında hemen ardımdan bir ses duydum.

Başımı ağır ağır sese doğru çevirirken kalbim korkuyla çarptı.

Benim karanlıktan zar zor seçebildiğim oldukça iri bir köpek hırlayarak bana bakıyordu. Korkuyla ayağa kalkmak isterken yeniden kara battım ve öylece olduğum yerde boş yere daha fazla ses çıkarmış oldum.

Köpek bana doğru ilerledi. Korkuyla nefesimi tutarken kalbim deli gibi attı. Adrenalin damarlarımda gezinirken hızla kendimi toparlamaya çalıştım ve çantamı tutup bir hışımla ayağa kalktım.

Köpek dişlerinin göstere göstere üzerime gelirken korkuyla ona baktım.

"Cici köpek, git! Lütfen git! Bak ben dostum!"

Köpek tabii ki işaret dilinden anlamadı ve zaten sanki konuşsam anlayacaktı(!) Tek çaremin kaçmak olduğunu hissederken korkarak arkamı döndüm ve köpek havlayarak üzerime gelirken koşmaya başladım.

Köpek kaçmama daha sert tepki verirken hızla havlamaya devam etti.

Korkuyla ayaklarım kara saplana saplana koşmaya çalışırken patikanın dışında saptım ve kuru ağaç dallarının olduğu izbeye girdim. Kalbim neredeyse ağzımda atıyordu.

Köpek havlaya havlaya başka köpeklerinde havlayarak inmesine neden olurken korkuyla daha hızlanmaya çalıştım ama çok iri üç köpek tam önüme çıkınca ne yapacağımı bilemedim ve kara basan sağ ayağımdaki bot hızla gömülünce yan tarafa doğru, yokuş aşağı yuvarlandım.

Ağzımdan sesimin yettiği ölçüde bir çığlık dökülürken köpekler yuvarlanırken arkamdan hızla geldiler, bilincim yüzüme çarpan soğğun etkisiyle sökülüp giderken kollarım iki yanıma düştü.

Ortam sessizdi. Kuvars Demirhan uzandığı viski kadehini avuçlarında tutarken diğer eliyle burun kemerini sıktı.

"Bir şey düşündün mü? Bu gidişle borsa da iyice çakılacağız."

Kuvars konuşan Aytekin'e bakarken tek kelime etmedi onun yerine acısını biraz daha azaltmak ister gibi hızlı hızlı viski kadehini dudaklarına götürdü ve büyük bir yudumla kadehteki tüm içkiyi bitirdi.

"Kendini toparlaman lazım, Kuvars. İçme daha fazla artık."

Kuvars kadehi kenara bırakırken "Ne dememi istiyorsun?" diye sordu. "Dünya ekonomik anlamda sarsılıyor, yatırımcılarımın her biri çekilme kararını açıklıyor yurtdışında." Dudakları alay edercesine büküldü. "Sonra bir de tüm bunlar yetmiyormuş gibi sevdiğim kadın, lan sevdiğim kadın bir de kardeşim, öz kardeşim bana ihanet ettiler."

Aytekin barmenin viski kadehini yenilemesine izin vermedi.

"Yapma Kuvars Demirhan, sen bu değilsin, insanlar senin şirketini tercih ediyor, çünkü her şartta senin kazanacağını biliyorlar."

Kuvars kalbi sızlarken Aytekin'e baktı. "Para umurumda bile değil." Tükürürcesine konuştu. "Ailem olmasını istediğim kadını ve ailemden bana kalan tek kişiyi kaybettim ben."

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki şimdi? Gerçekten gidebilecek misin?"

Kuvars barmene kadehini yenilemesi için işaret verirken konuşmak yerine sadece başıyla Aytekin'i onayladı.

Aytekin şaşkınlıkla sordu. "Peki Cemre, o ne olacak?"

Kuvars Demirhan sertçe yutkunurken âdemelması oynadı. Buraya gelmeden önce ona kendisi İngiltere'ye gidince, kalması için burada, İstanbul'da bir ev tutacağını söylemişti. Onun kırgın bakışlarını hatırladı, dolu gözlerini... Kalbi yeniden acıyla atarken nefesi boğazında tıkanıp. Uzandı ve gömleğinin bir düğmesini daha açtı.

"O burada kalacak."

Aytekin alayla güldü. "Onu ardında bırakabilecek misin?"

Kuvars ona dönerken öfkesi yeniden damarlarında yükseldi. Haldun Keskiner'in onun teklifinden çok az bir rakam arttırıp verdiği tekliften sonra gülüşünü ve her şey bitip sonuçlar açıklandıktan sonra yanına gelip Cemre'ye ve Eliza'ya nasıl teşekkürlerini ilettiğini hatırladı.

"Bırakmayıp ne yapacağım?" Öfkeyle kadehe uzanırken buzsuz tercih ettiği sek viskiyi dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. Viski dudaklarından boğazına ulaşana kadar gittiği yolda hafif hafif yaktı.

Aytekin yeni bir sigara yakarken "Güldürme lan beni, kaç yıldır tanıyorum seni sen bu kıza âşıksın."

Kuvars burun kemerini sıkarken kadehteki viskiyi yeniden hızla bitirdi. Bu gece epey içmişti ama içki beyninin içindeki düşünceleri zayıflatmıyordu, daha çok açığa çıkarıyordu. Daha çok derbeder hissediyordu.

Unutmak isterken yeniden ona bakan kırgın bakışları hatırladı.

Onu öpmüştü, dayanamayıp gitmemesi için öpmüştü. Sonra kendi gitmek istemişti.

Ağır ağır bir nefes alırken burnuna dolan sigara kokusuna rağmen Cemre'yi düşündü.

O, o kızla bir aile kurmak isterken arkasını döndüğü ilk an onu satan, ona ihanet eden bir kızla işi olmazdı artık.

"Unuturum."

Aytekin sırtıttı. "Bok unutursun."

Göğüs kafesi haddinden fazla bir yükü taşıyormuş gibi yüklenirken Aytekin'in ona gülen yüzüne bir yumruk geçirmek istedi.

"Unutmayıp ne yapacağım piç kurusu, o kadın benim hayatımdaki her şeydi, sana hiç her şeyin ihanet etti mi?"

Ceketini alıp nefes alma ihtiyacıyla dışarı çıkarken omuzları çöküktü.

Eve geldiğinde saat gecenin ikisini gösteriyordu. Hava eksi beş derecedeydi. Soğuğa siper etmek için üzerindeki kabanın yakalarını kaldırırken telefonunun titrediğini hissetti. Ağır ağır onu kaldırıp bu saatte arayabilecek kadar önemli olanın ne olduğunu sormak için telefonu açtı.

Arayan Erol Bey'di, şirkette ondan sonra yetkili ikinci kişiydi ve Türkiye piyasasından çekilmesi gerektiğini defaten ona söylemekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Kısa kesip Erol Bey'in acilen bir karar vermesi gerektiğini, zararının astronomik boyutlara ulaştığını söylemesini dinledikten sonra hiçbir şey demeden telefonu adamın yüzüne kapadı.

Bu şirkete çok emek vermişti. Üstüne üstlük Türkiye ciddi bir ekonomik krizle karşı karşıyaydı. Gitmesi gerektiğini, gideceğini, en sonunda bu kararı vereceğini biliyordu ama içinde ciddi bir sıkıntı vardı. Devletten kredi alması şu durumda mümkün değildi, mecliste onaylanmış bütçenin çok çok dışında bir rakamdı çünkü ihtiyacı olan. Ama giderse, gitmeyi seçerse istihdam ettiği yüz bin kişi açıkta kalacaktı, üstüne üstlük Türkiye'de yaptığı tüm yatırım ve ödediği vergiler ülkenin üzerinden çekilecekti. Krizin derinleşmesi çok daha hızlı olacaktı...

Omuzlarının taşıdığı yükü göğüs kafesi sıkıştı yeniden. Kazandığı her şey için yıllarca uğraşmıştı ve sonra hayatta en çok güvendiği insan ona hepsini sıfırlatmıştı.

O kadını seviyordu. Bir ihanetle geçmiyordu, içinde taşıdıkları. Deli gibi seviyordu o kadını. Göğsünün içinde taşımak isteyecek, onu dış dünyadan korumak isteyecek kadar seviyordu. Onun için binlerce kez canını verecek kadar seviyordu.

Ama gel gör ki, Cemre onu sevmiyordu.

Sevse, gerçekten sevse bir şekilde Kuvars'a anlatırdı.

Kuvars kafasındaki düşünceleri bastırmaya çalışarak karın üstünde yürüdü. Diğer bir yandan zihnini meşgul eden bir Eliza faktörü vardı.

Cemre onun hamile olduğunu söylemişti. Hem de en büyük rakibinden...

Öfke kanında gezindi yeniden.

Hızlı hızlı yürüdü ve kapıyı çalmadan cebindeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Kapıyı yeniden kapatırken bakışları sessiz ve karanlık evde gezindi.

Cemre yukarıda uyuyor olmalıydı. İkisinin odasında...

Ağır ağır yürüdü ve salona geçip bir koltuğa oturdu. Cebinden çıkardığı sigarayı hızla dudaklarının arasına yerleştirip çakmağıyla ucunu yakarken üzerindeki ceketini çıkarıp kenara gelişigüzel attı.

En son ateşi vardı, nasıl olmuştu şu an acaba?

Düşünmemeye çalıştı ama o buğulu gözler ve sessiz sessiz dökülen gözyaşları geldi aklına.

Sıkı bir küfür etti. Aytekin haklıydı, onu asla unutamayacaktı. Ona çarptıktan sonra başka birine gitmesi mümkün değildi, bunu düşünmek bile onu rahatsız ediyordu hatta. Hayatında istediği tek kadın oydu.

Başını arkaya yaslayıp gözlerini kaparken sigarasından bir nefes daha çekti.

Hayatı bundan sonra yokuş aşağı gidecekti.

Bir nefes daha çekip dumanı geri boşalttı.

Sigarayı masaya bastırıp söndürürken merdivenlere doğru ilerledi. Son kez sadece onun ateşine bakacaktı, ardından çalışma odasına gidip çalışacaktı. Sadece sağlığı için, dedi kendi kendine.

Ağır ağır, Cemre'nin içeride uyuduğunu düşünerek kapının kolunu indirirken büyük bir özen gösterdi, sessizlik için.

"Cemre?" Yatak topluydu ve Cemre odada yoktu.

Hızla içeri girerken odanın ebeveyn banyosuna doğru ilerledi. Kapıyı çalıp hızla bir ses gelip gelmediğine baktı ama korkunç sessizliği duyduktan sonra hızla banyo kapısını açtı. Burada da yoktu.

Döndü, yeniden odaya yürüdü. Neredeydi bu kız?

Hemen evin diğer odalarına baktı, yoktu, hiçbirinde yoktu.

"CEMRE!" Adeta kükreyerek aşağıya inerken o sırada odasında uyuyan Merve seslere irkilerek uyandı.

Kuvars bütün odalara bakarken yeniden bağırdı. "CEMRE!"

Merve hızlıca üzerindeki pijamaları çıkarıp bir kot, bir gömlek giydikten sonra yüzünü bile yıkamaya vakit bulamadan kendini

odasından dışarı attı.

Kuvars Demirhan, onun gözünde kızgın bir boğadan farksızdı.

"Off bunlar kavga ediyor, giren çıkan hep bana oluyor," diye öfkeyle soluyarak salondaki kızgın boğanın yanına gitti.

"Kuvars Bey?"

Kuvars ona dönerken sertçe sordu. "Cemre nerde?"

Merve titrerken kekeledi. "Y-yukarıda değil mi?"

Kuvars'ın kemikli yüzüne karanlık çöktü adeta. "Değil ki soruyorum."

Merve baştan ayağa titredi. Ona gitmek istediğini söylemiş, yardım istemişti Cemre. Ama Kuvars Bey onu durdurmuştu, şimdi neden gitsindi ki?

Hem dışarıda bir tabur koruma vardı. Gitmeyi başarması mümkün değildi.

"Belki bahçededir, Kuvars Bey dışarısı koruma dolu. Bir yere gidemez."

Kuvars hızla dönüp dışarı çıkarken göğüs kafesindeki kalbi hızlı hızlı atıyordu endişeyle.

Beş dakika sonra tüm korumalar karşısındaydı işte. Bahçenin her tarafına, koruya bile bakmışlardı ama Cemre yoktu.

"Nerde lan bu kız?"

Kuvars'ın güvenlik şefi olan kırklı yaşlardaki adam Kuvars'ın hiddeti karşısında titrerken "Efendim bilmiyorum," diyebildi.

Kuvars tüm hiddetiyle adamın yüzünün ortasına bir yumruk geçirirken adam boş bir çuval gibi yığılacak gibi oldu ama hemen yanındaki Yiğit onu tuttu. Yiğit de epey endişeliydi, çünkü bu gece bizzat kapıda nöbet tutan ekiptendi ama Cemre'yi görmemişti. Bu saatte kendilerine görünmeden nereye gidebilirdi ki?

"Ne demek bilmiyorum lan! Bostan korkuluğu musunuz siz kapıda!"

Adam baştan ayağı titrerken "Onu bulacaksınız!" diye emretti. "Otogarlar, oteller, havaalanı, hepsine bakacaksınız. Duydunuz mu?"

Adam başını sallarken "Hiç merak etmeyin efendim," dedi.

Kuvars onların yanından giderken de orta yaşlı bu adam hızlıca kendine geldi ve profesyonel bir ekiple çalıştığının farkında olarak, gözündeki ağrıya rağmen, yapılması gerekenleri sıraladı.

Kuvars bir elinde telefon, dışarının soğuğuna ince bir gömlekle çıkmış olmayı umursamadan hızla İstanbul Emniyet Müdürü'nü aradı. Ona Cemre ile ilgili bilgileri verdikten sonra telefonu kapadı ve şirketinin güvenlik şefini aradı, aynı şekilde bilgileri verdi, Cemre'nin fotoğrafını gönderdi.

Sabah olmadan bulunması gerekiyordu.

Kuvars onun tek başına dışarıda ne yapacağını düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Üstüne üstlük geceydi.

Ve Cemre konuşamıyordu...

Kuvars zorlukla yutkunup odaya geri dönerken dışarı çıkıp onu evde yalnız bıraktığı için öfkelenirken yumruğunu hızla duvara geçirdi. Bunun öfkesiyle yüzden fazla adamı, Cemre'yi bulmak için görevlendirdi.

Onunla sın konuşmaları geldi aklına... O kırgın bakışlar, buğulu gözler... Kuvars ona burada bir ev tutacağını ve kendisinin İngiltere'ye gideceğini söylemişti.

Sinirle duvara tekrar vururken öfke dilini damağını yaktı. Şimdi kendine kızıyordu. Cemre'yi tanıyordu, Cemre'nin böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini en iyi kendisinin bilmesi gerekmez miydi?

Ama işte öfke gözünü kör etmişti.

Şimdi olduğu gibi, öfke biraz üzerinden çekilirken komodinin hemen üstündeki yüzüğü gördü. Ona evlenme teklifi ederken aldığı yüzüktü bu...

Kuvars taşlı yüzük...

Hep beraber olduklarının simgesi olan yüzük, şimdi sadece Kuvars'laydı.

Kuvars yüzüğü alıp olduğu yere çökerken göğüs kafesi sıkıştı.

Cemre gitmişti...

Ama Cemre gerçekten gitmişti...

Gece sabaha dönerken hiçbir haber yoktu. Kuvars deli gibi aklına gelebilecek her yere gidip bakarken hep eli boş dönüyordu. Öyle ki Cemre'nin eski mahallesine bile gitmişti...

Sonra hapishaneye, onun şerefsiz ailesine bile nerede olabileceğini sormuştu, yakındaki tüm otellere bakmıştı ama hiçbir yerde yoktu.

Saatler ilerleyip sabah akşama dönerken, akşam kollarını geceye açarken hala hiçbir yerden haber yoktu ve biraz daha böyle giderse

delirecek gibi hissediyordu.

Başını yasladığı camda öylece dışarıda yağan karı izlerken telefonda emniyet müdürünün olumsuz konuşmasını dinliyordu ve delirecek gibi hissediyordu.

"Neredesin güzelim?"

O sırada Kuvars'ın çalışma odasının kapısını tıklatan Kuvars'ın güvenlik şefi boğazını temizledi. Aynı zamanda bir eli gözündeki morluğa gitti. En son Kuvars Bey'le muhatap olduğu zamandan epey hasarlı ayrılmıştı ve şu an tekrar onunla konuşacağı için epey tedirgin hissediyordu.

Kuvars Demirhan son yirmi dört saattir, kızgın bir boğayı andırıyordu. Odasının her köşesi viski şişelerinin parçalarıyla dolmuştu. Hiç uyumadığı gözlerindeki yorgunluktan belli oluyordu. Ama o bakışların ardında Kuvars'da daha önce görmediği bir his daha olduğuna emindi. Bunun korku olduğunu sanıyordu.

Kuvars Bey Cemre Hanım'ı çok seviyor olmalıydı....

O yüzden kendisini de korktu. Birazdan vereceği haber üzerine Kuvars Bey neler yapardı bilmiyordu.

Kuvars onu gördüğü gibi hızla telefonunu kapatırken iki adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. Adamın ceketini sıkıca tutarken hırsıyla ona baktı.

"Bir haber var mı?"

Adam sertçe yutkundu. Şu an birkaç yaş daha yaşlanmış görünüyordu Kuvars'ın gözüne.

"Üzgünüm, efendim. Cemre Hanım maalesef hiçbir yerde yok. İstanbul'daki tüm otellerde böyle bir kayıt var mı diye baktırdım, yok. Eski yaşadığı mahalleye de gitmemiş. Caddede güvenlik kamerası görüntülerini de inceledik, ne bir taksi ne başka bir araç; hiçbirine binerken görüntüsü yok. Evden çıkışının görüntüsü de yok."

Adam yutkundu yeniden. "Korumalar görmemiş, polis MOBESE kayıtlarını incelemiş, hiçbirinde yok."

Kuvars'ın omuzları çöküp gözlerine acının en koyu tonu yerleşirken yeniledi. "Otogarlar, havaalanı... Adına alınmış hiçbir bilet yok. Kuvars Bey, maalesef, Cemre Hanım artık yok."

Kuvars öfkeyle adamın yakalarına yapışırken adamı sarstı. "NE DEMEK LAN ARTIK YOK!"

Adam baştan ayağa titredi. "Efendim acaba, başına bir şey gelmiş olabilir mi? Çünkü hiçbir yerde yok, olsaydı mutlaka bulurduk."

Kuvars'ın beyninin gerisine attığı bu fikri başkasından duymuş olmanın korkunçluğu üzerine kalbi sıkışırken, gecedan beri ağrıyan sol kolunu umursamadı bile.

"Bana bak!" Adamı sertçe tutup neredeyse fırlatacakken son anda kendine engel oldu. "CEMRE İYİ!"

Adam titredi. "Duyuyor musun? Cemre iyi! Başına hiçbir şey gelmedi! Gelemez! Onu bulacaksın! Sabaha kadar bulamazsan seni mahvederim! Duyuyor musun beni?"

Adam başını hızlıca sallarken Kuvars'ın öfkesi öyle gözünü bürümüştü ki, karşısındaki adamın Cemre'nin kaybolmasında hiçbir suçu olmadığını bile düşünemedi. Tüm acısını ve öfkesini çıkaracak birine ihtiyacı vardı.

Çünkü biliyordu, şu an Cemre yoksa suçlu kendisi olduğu içindi.

"Güzel. Şimdi git."

Adam bir anda Kuvars'ın onu bırakmasıyla savrulurken bu sefer atiklikle dengesini korudu ve hızla odadan çıktı.

O kadar hiddetli bir şekilde Cemre Hanım'ı bulmaya yoğunlaşmıştı ki, salonda oturan Merve ve Yiğit'i bile fark etmedi.

Merve Yiğit'in endişeli gözlerine bakarken içi huzursuzlukla kıpırdanıyordu. Onun huzursuzluğunu hisseden tek canlı koltuğun yanında kıvrılarak onlara bakan Sarı'ydı.

"Merve, iyi düşün!" dedi Yiğit hızla. "Belki sana gitmeden önce bir şey söylemiştir, hatırlamıyorsundur! İyi düşün!"

Merve Yiğit'e onuncu kez aynı şeyi söyledi. "Hiçbir şey söylemedi."

"Ya çıldıracağım, nereye gitti bu kız o zaman?"

Merve onun kolunu tutarken içindeki huzursuzluğu bastırmaya çalıştı. "Bence sen gidip biraz uyu, hiç uyumadım dün gece de. Bak Cemre'nin parası vardı tamam mı? Gider bir kiralık ev falan bulur, seni ilgilendiren bir durum yok. Koca kız! Kuvars Bey nişanlısını arıyor ama anlamıyorum sana ne oluyor Yiğit? Neden bu kadar çok tepki veriyorsun!"

Yiğit öfkeyle Merve'nin bileğini tuttu. "Aptal kıskançlığımı bırak! Bana söylemediğin bir şey varsa-"

Merve Yiğit'in tepkisine şaşırırken hızla kolunu ondan çekti. "Bence artık konuştuğun yeter, her şeyi anlattım, şimdi def ol git!"

Yiğit Merve'nin sinirlendiğini anlayıp yeniden kolunu tutmak isterken "Bırak beni," dedi Merve hıçkırır gibi. "Git artık."

Yiğit hiçbir şey demeden evden çıkarken acıyla arkasından baktı. İşte yine oluyordu. Ne zaman Yiğit'e Cemre ve Kuvars'tan bahsetse böyle saçma bir tepki alıyordu. Yiğit, sürekli ona Cemre'yle ilgili sorular soruyordu ve bu içini yakıyordu.

Ilık gözyaşları gözünü rahatsız ederken ağlamadı. Cemre onun aksine epey seviliyordu. Yukarıdaki adam, Kuvars Bey, daha geçen gün Cemre ona hayatının kazığını atmasına rağmen yine onu arıyordu. Yiğit ise, daha dün onu sevdiğini söyleyen adam Cemre için bugün kafayı yemiş durumdaydı.

Kötü bir arkadaş değildi, Müge Anlı'nın kayıplar için olan formunu doldurmuştu zaten... Üzerine düşeni yaptığına inanıyordu...

Ama nedense Cemre dönüp dışarıda mutlu olsun istiyordu, Yiğit sadece onun olsun istiyordu.

Bu yüzden dün üç kez kilitlediği mutfak kapısının gece uyanınca açıldığını, Cemre'nin büyük ihtimalle orman üzerinden kaçtığını kimseye söylememiştir.

Kar taneleri Kuvars'ın üzerindeki ince cekete düşerken adam soğuğu hissetmedi, içi büyük bir boşluğa düşmüş gibiydi, göğüs kafesi kasılıyordu ve nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı.

Korumlar çıkış kapısından çıkarken Cemre'yi görmemiştir ya vardiya değişiminin yapılacağı zaman gitmişti, ki bunu yaptıysa mutlaka bir otelde olurdu, ya da koruyu tercih etmişti. Bu ihtimal aklına ilk defa gelirken ormandan çıkarsa caddedeki MOBESE kameralarına yakalanırdı diye düşündü.

Telefonu çalarken bir haber umuduyla hızla ekrandaki isme baktı ama maalesef arayan kişi sadece Erol Bey'di.

"Ne var?" Sesi sertti, şu an uğraşmak istediği son şey işti.

"Kuvars Bey bakın telefonları kapıyorsunuz, arıyorum açmıyorsunuz ama zararımız çok büyük. Şu an ödemeler kilitlendi, ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bakın şu an hiçbir şey hissetmiyor olabilirsiniz ama yarın eviniz, sahip olduklarınız elinizden giderse o zaman çok pişman olursunuz. Lütfen bir karar verin artık."

Kuvars tek kelime etmedi, kalbindeki sıkışıklık daha da arttı.

"Kuars Bey bakın kendinizi düşünmüyorsanız, istihdam ettiğiniz insanları düşünün. Çoğu size güvenerek kredi çekiyor, çoğu size güvenerek çocuklarının okul taksitini ödüyor. Lütfen, artık çekilmemiz lazım. Kaybımız çok kötü. Sabaha iflasımızı duyurmamız gerekir."

Kuars tek kelime etmedi.

Şu an işle ilgili hiçbir şey düşünecek durumda değildi, başını çevirdi ve gecenin karanlığında nefes almak için ormana baktı.

Ormana baktığı gibi nefesi kesildi. Midesindeki baskı arttı. Cemre orada olmalıydı... Onu bulamıyorlardı, çünkü ormanlık yola sapmıştı ve çıkamamıştı...

Korkuyla kalbi atarken telefonunu kapatıp hızla cebine koydu.

Beş dakika sonra, soğuğa aldırmadan yirmiden fazla adam ve Kuars, Cemre'yi arıyorlardı. İlk bakılan yer ormanın içindeki küçük, boş kulübe olmuştu ama orada yoktu.

Patika yolda da yoktu.

Her geçen dakika Kuars'ın umudu biraz daha yok olurken yeniden onun adını bağırdı. "CEMRE!"

Yoktu... Ormanın hiçbir yerinde yoktu...

"Ağaçların arasına da bakalım."

Yirmi adam ağaçların arasına dalarken Kuars'ın sol kolu gittikçe ağırlaştı, yağan kar iyice şiddetlenmişti ve gecenin karanlığı oldukça kötü görünüyordu.

Eli göğsüne gitti. "Şimdi değil."

"Cemre Hanım! Cemre Hanım!" İnsanlar onun adını bağırırken Kuars'ın göğsü daha çok sıkıştı.

"CEMRE!" Lütfen sana bir şey olmamış olsun...

Pişmanlık şimdi adamın topraklarında gezinen zehirli bir ok gibiydi, yavaş yavaş onu zehirliyordu ve oku çıkardığında bile ölüm kaçınılmaz olacaktı.

"Neredesin?"

Ona bir şey olma ihtimali bile onu parçalarken nefes alamadı.

"CEMRE!"

"CEMRE!"

Ona cevap veremeyeceğini bilse bile eğer buralardaysa bir şekilde ses çıkaracak bir yol bulmasını dilemekten başka bir şey istemiyordu. Şu an tek umduğu diğer şey de Cemre'nin sadece ormanda kaybolma

ihtimaliydi, hayvan saldırısına uğraması ya da daha kötü bir şeyi düşünmek dahi istemiyordu.

Tekrar bağırdı. "CEMRE!"

El fenerini tutarak her yere bakarken en sonunda bir karartı gördü. Ağaçlık yolun hemen orada, yokuşun altında, bir sırt çantası gözüne çarptı.

Kuvars'ın yüreği de deli gibi ağrırken yokuşu dinlemedi ve hızla oraya koştu. "CEMRE!"

O muydu? Tedirginlikle orada tepetaklak yatan bedene bakarken yüreği cayır cayır yandı.

"Güzelim?" Onu kendine doğru döndürürken titreyen bedenini ve kar yağdığı için ıpslak olmuş giysilerini fark etti.

Donmak üzereydi...

Biraz daha gecikseler donmak üzereydi...

Kuvars delirecekmiş gibi kendi ısını paylaştırmak ve onun bilincini kontrol etmek arasında kalırken ona seslendi. "Cemre? Kendine gel, hadi bebeğim, aç gözlerini..."

Gözünü açamadı.

Kuvars korkuyla Cemre'nin solgun, soluk yüzüne baktı...

Kuvars deli bir öfkeyle bağırdı! "Ambulansı arayın! Çabuk! Buldum onu!"

Ama Cemre bir türlü gözünü açamadı, Kuvars onu kendine çekip sınıksı sarılırken yalvarırcasına dua etti. Ona bir şey olmaması için...

CEMRE

Düşüğüm yerde uyanırken zorlukla kirpiklerim açıldı. Soğuk öyle yoğundu ki, kirpiklerimi açmak bile zor geliyordu, sanki onlar bile donmuştu.

Tir tir titriyordum, içine düşüğüm buz kütlesi katlarcasına kıyafet giymeme rağmen beni içine çekiyormuş gibiydi, yağın kar üzerime konmuştu ve tüm kıyafetlerim ıslaktı...

Gözlerim ağır ağır kapanırken ayağa kalkmak istedim ama ayağa kalkamadım, vücudum hareket etmiyordu. Bilincimi kontrol etmek için en son ne yaptığımı düşünmeye çalıştım ama öyle bitkin hissediyordum ki bir şey düşünecek halim bile yoktu.

"CEMRE!" Birinin ismini bağırdığını duydum, zar zor. Cemre mi? Bu benim. Beni arıyorlar...

Sese odaklanmaya çalıştım ama çok ses vardı ve seslerin çoğu hemen üzerimdeki yoldan geçip gidiyordu, buraya bakmıyorlardı.

Kıpırdamaya çalıştım ama tir tir titriyordum ve hiç gücüm yoktu.

Ağlamak istedim... Düşündüm de son zamanlarda ne çok ağlıyorum... Çoğu da sadece içime akan gözyaşları...

Bilincim yeniden kapanırken yüzüme yansıyan el fenerinin ışığını gördüm. Gözlerimi açıp bakmak isterken kirpiklerimde bunu yapacak güç kalmadığı için sadece bilincimi ayık tutmaya çalışarak konuşulanları duymaya çalıştım.

"Güzelim?"

Kuvars'ın endişeli sesini duydum.

Sanırım donarak ölmek üzereydim... Bu da güzel bir rüyaydı, Kuvars'ın hala beni sevdiği, bana değer verdiği, bana güzelim dediği zamanlara ait bir rüya...

"Cemre? Kendine gel, hadi bebeğim, aç gözlerini..."

Gözümü açamadım, Kuvars'ın düşerken savrulan çantamı ittiğini ve beni kolları arasına aldığını hissettim.

"Ambulansı arayın! Çabuk! Buldum onu!"

Biri bağırdı. "Efendim, hipotermi geçiriyor olabilir, acilen sıcak bir yere götürelim, az ötedeki kulübe olur mu?"

Kuvars tek kelime söylemeden hareketlendi, onun kolları arasında tir tir titrerken onun beni hızlıca sıcak bir yere götürmek için koştuğunu hissettim.

Bilincim yeniden giderken sıcak bir yere geçtiğimizi fark ettim az sonra. Üzerimdeki ıslak kıyafetlerle deli gibi üşürken Kuvars beni yumuşak zeminli bir yere bıraktı.

"Acil doktor çağırın! Ambulans girmez buraya!" Sanırım bu Yiğit'e ait bir sestir ama gözlerimi açmaya gücüm olmadığı için teyit edemedim.

Kuvars kapıyı kapatıp kulübenin biraz daha sıcak olmasını sağlarken daha çok titremeye devam ettim.

Soğuk içine düştüğüm derin bir çukur gibiydi, üzerimdeki ıslak giysilerden içeri girmeye devam ediyordu.

"Hadi Cemre, hadi güzelim, aç gözlerini..." Kuvars nabzımı kontrol edip yavaş olduğunu görürken iyice korktu.

"Hadi bir tanem... Hadi aç gözlerini..."

Gözlerimi açmak için çaba harcamama rağmen gücüm yetmedi, çok üşüyordum sadece...

Kuvars ellerimi sıkıca tuttu.

Gözlerimi açamadım, ellerim tir tir titriyordu ama bir şekilde gücüm yettirip Kuvars'ın parmağını sıktım.

"Teşekkür ederim... Teşekkür ederim..." Kuvars'ın dudaklarının baskısını hemen alnımda hissederken Kuvars üzerimdeki montu ve ıslak yeleşimi ve kazağını çıkardı. Bu daha çok titreme neden olurken sutyenimi de söküp aldı benden.

Ona engel olmak, çırpınmak, üşüyorum diye bağırmak istedim ama hiçbirini yapamadım.

Kuvars zalimce üzerimde kalan diğer ıslak parçaları da çıkarmaya devam etti. Pantolonum ve taytımdan sonra kilolumu ve beremi de aldı benden.

Tir tir titrerken gözyaşları gözlerimden ağır ağır boşaldı.

Kuvars bir an sonra beni sıkıca tutarken kendi üstündeki ceketini ve kazağı da çıkardı, beni kendi çıplak göğsüne çekip sıcağa ulaşmama neden olurken "Şşh," dedi. "Sakin ol, ısınacaksın birazdan."

Onun göğsünde onun sıcaklığını paylaşıırken Kuvars'ın elleri ağır ağır benim çıplak ve neredeyse artık hissetmediğim ayaklarımda gezindi.

Titremelerim durulurken Kuvars bana kendi kazağını giydirdi, kazak neredeyse dizime kadar ulaşırken beni sımsıkı sardı.

Bilincim gidip gelirken kirpiklerim açılmadı ama ellerim ısıyla ona doğru döndü. "Gitme, lütfen gitme..."

Kuvars'ın dudakları alnıma dokundu. "Şşh, ben buradayım..."

Kuvars yavaş yavaş donmuş gövdeyi ısıtmaya başlarken onun sıcak gövdesine tutundum. Battaniyeyi bana dolarken alını alnıma değdi.

Yeniden nabzımı kontrol etti.

"Aç gözlerini bebeğim... Hadi."

Kirpiklerim gözyaşları taneleri arasında aralanırken Kuvars uzandı ve yeniden alnımı öptü. "Birazdan doktor gelecek tamam mı? İyi olacaksın."

Yeniden gözyaşlarım arasında başımı salladım.

Ben biraz daha ısınırken Kuvars bu sefer ayaklarıma ve ellerime masaj yapmaya başladı, onun sıcak elleri altında benim buz gibi donan uzuvlarım yeniden ısınırken gözyaşları arasında ona baktım.

Yine her şeyi batırmıştım.

Artık ölmek istiyordum.

Artık dayanamıyordum.

Kuvars ayak parmaklarımın ısındığından emin olduktan sonra yeniden yanıma uzandı, beni kendi sıcak göğsüne çekerken ısınmama yardımcı oldu. O an hala titrediğimi fark ettim.

"Özür dilerim, gitmene neden olduğum için özür dilerim..."

Çok bitkin hissettiğim için yeniden gözlerim kapanırken onun göğsünde, atan kalbinin üzerinde öylece kalıverdim.

Kirpiklerimi yeniden araladığımda Kuvars'la biri konuşuyordu.

"Hastaneye götürülmesine gerek yok, hafif hipotermi geçirmiş, şu an vücut sıcaklığı 35. Şu an yeniden ormana çıkarılmasını da doğru bulmuyorum. Belki biraz daha ısındıktan ve dinlendikten sonra olabilir. Bu süreçte sıcak içecekler içirmek faydalı ama mümkünse Kafein içermemeliler."

Kuvars teşekkür edip doktoru uğurlarken gözlerimi açıp nihayet küçük kulübeye bakabildim. Hemen az ötemde bir soba vardı ve onu Kuvars yakmış olmalıydı. Yattığım yer küçük bir divandı ve hemen gerimde bir mutfak vardı.

Her şey bundan ibaretti.

Burayı ilk defa görüyordum.

Zorlukla doğrulup biraz daha ısınmak için sobaya doğru sokulurken Kuvars geri döndü ve yeşil, yorgun gözleri benim üzerimde takılı kaldı.

Hala üzerinde bir şey yoktu.

"Merhaba."

Merhaba mı? Başka söyleyecek bir şey mi bulamadın diye kendi kendime kızarken Kuvars endişelerinden kurtulmuş olmanın rahatlığıyla öfkeyle iki adımda bana doğru geldi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Şey, ısınmaya çalışıyorum."

Elimle sobayı gösterirken Kuvars'ın bakışları yumuşar gibi oldu ama hemen yeniden sertleştirdi gözlerini.

"Ne demek gitmek? Ben sana gidemezsin demedim mi?"

Ha, o konu!

"Ya ne yapacaktım? Sen İngiltere'ye giderken senin benim için sağladığın evde mi yaşayacaktım?"

"Böylelikle hiç olmazsa güvende olacaktın."

Omuz silktim. "Güvende olmak umurumda değil, sen çekip gittikten sonra senin imkânlarını istemiyorum."

Başımı kaldırdım. *"Beni istediğin kadar zorla tutabilirsin ama yine gideceğim."*

Kuvars öfkeyle bana doğru geldi. Öfkesinden korkarken zorlukla kendimi çektim.

"Hele bir git..."

Acı sineme oturdu.

"Ama sen gidiyorsun..." **Parmaklarım güçsüzce önüme düşerken dolu gözlerimi ağlamamak için sıkmaya çalıştım ama olmadı.** *"Yemin ederim, her şey için çok özür dilerim, ortada bir bebek olmasaydı asla yapmazdım ama o senin de yeğenin ve ben bir şekilde böyle olursa durum daha iyiye gider zannettim. Amacım sana ihanet etmek değildi."*

"Tamam," dedi Kuvars. "Yorma kendini."

Parmaklarımı uzayıp gözyaşlarımı silmek isterken Kuvars divanın önünde oturdu. Başparmağıyla uzanıp gözyaşlarımı sildi.

"Ağlama artık. Lütfen..."

Başımı sallarken yeniden dudakları alnıma dokundu. "Hadi dinlen biraz."

"Gitme Kuvars, beni bırakma... Özür dilerim..." **Tekrar ona tutunmaya çalışırken Kuvars'ın gözlerindeki acıyı gördüm.**

"Yanıdayım, tamam mı? Bir yere gittiğim yok. Artık dinlenmen gerekiyor. Vücut sıcaklığın hala düşük. Isınman gerekiyor."

Başımı sallarken Kuvars beni divana uzattı. Üzerime kalın battaniyeyi örterken bakışlarımı çevirip onun yorgun yüzüne baktım. Gözlerim ağır ağır kapanırken Kuvars bakışlarını benden çekmedi.

Yeniden gözlerimi açıldığında kulübenin küçük penceresinden içeri giren gün ışığını gördüm. Kuvars bütün gece sobayı ateş her söndüğünde tekrar yakmış için kulübe hala sıcacıktı.

O da hemen sobanın yanında oturuyordu. Yorgun gözlerini ayırmadan bende sabitlemişti. Onu öyle görünce içim yandı...

Birkaç günlük kirli sakalı, yorgun bakışları, çökük gözaltlarıyla Kuvars tanıdığım Kuvars'tan çok farklıydı.

Benim gözlerimi açtığımı fark edince hızla kendine geldi ve ayağa kalktı. Yanıma gelirken gözlerinde sükûnet hâkimdi.

"Üşüyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda sallarken Kuvars da kenardaki termometre ile ateşimi ölçtü.

Ardından bana benim tüm itirazlarıma rağmen korumaların getirdiği çorbayı ısıtarak içirdi. Ateşi sönmek üzere olan sobayı tekrar yakarken uzanıp onun elini tuttum.

Bana doğru dönerken onun yorgunluğunu gördüm.

"Gel..."

Olduğum yerde biraz kenara kayarken Kuvars tereddütle bana baktı. Aramızdaki sorunları çözemediğimizi, hala aramızda öylece kaldığını biliyordum ama şu an sadece birbirimize ihtiyacımız vardı...

Kuvars reddedecek gibi olduysa da vazgeçti ve hemen yanıma yürüdü, benimle beraber divana uzanırken başımı onun göğsüne yasladım. Kokusu burnuma gelirken yeniden baştan ayağa titredim.

Her şeyi düzeltecektim... Ona kendimi bir şekilde anlatmanın yolunu bulacak, belki Eliza'yla görüşmesini sağlayacaktım ama bir şekilde işleri yoluna koymanın bir yolunu bulacaktım.

Onu kaybetmek istemiyordum.

Daha bir gün önce ondan çekip gitmiştim ama onsuzluk ne kadar zordu, şimdi anlıyordum...

Bir elim beline giderken o yorgunlukla uyuyakaldı. Uzun uzun onun sakın yüzünü incelerken uzanıp göğsünün hemen üstünü öptüm.

Kuvars'ın telefonunun titrediğini hissedene kadar öyle kaldım bir süre ama telefon tekrar titreyince onun pantolonunun cebine uzandım. Telefonu çıkarıp arayan kişiye bakıp isminin Erol olduğunu görürken çağrı kapandı.

Kuvars'a gelen birçok mail vardı ama büyük ihtimalle işiyle alakalı olduğu için hiçbirini açmam doğru olmadığından telefonunu geri kapayıp başucuna koydum.

Yeniden onun göğsüne uzanırken beni daha çok kendine çekti ve bütün olmuş bir halde uyumaya devam ettik...

Merve kapıda karşısında beni görünce küçük çaplı bir şekilde cıgılık attı. "Aaa, Cemre!"

Sana da merhaba Merve...

Kuvars ona aldırmadan kapıyı açarken Merve Kuvars'ı gördü ve hemen kendine geldi. Sorularını sonraya sakladı.

Kuvars uyandıktan kısa bir süre sonra, korumaların getirdiği sırt çantam sayesinde sıkı sıkı giyinmişim ve ardından vücut ısım kendine geldiği için Kuvars eve dönmeye karar vermişti.

İşte yine kürkçü dükkânındaydım sanırım...

Kuvars odama geçip beni yatağa yatırana kadar Merve'de arkamızdan gelirken telefonu belki onuncu kez çaldı. Kuvars aramayı yeniden reddederken Merve'ye döndü.

"Sıcak, sıvı bir şeyler içmesi gerekiyor."

"Tabii Kuvars Bey." Merve başıyla onu onaylarken Kuvars yeniden çalan telefonunu küfrederek açtı.

"Ne var lan, ne var!"

Kuvars hızla odadan çıkıp çalışma odasına giderken sinirle bir şeyler söylemeye daha devam etti.

Bütün bunlara sebep olanın ben olduğumu bildiğim için içim huzursuzlukla doldu.

"Nasıl oldu? Kuvars Bey seni nerede buldu?"

Bana bir not defteri ve kalem uzatırken bitkin bir şekilde yatağa geçtim ve ona yazdım.

"Sorma, ön kapıda korumalar var diye mutfak kapısından çıkıp ormana daldım. Oradan caddeye çıkıp taksiye binip yakınlarda bir otele gitmekti amacım ama kar çoktu, bir de gecenin karanlığında köpekler önüme çıkınca, dengemi kaybedip düştüm."

Sağ ayak bileğimi tutarken "Baygınlık geçirmişim, hipotermiden yığılıp kalmışım oraya... Kuvars beni bulmasa neler olurdu tahmin bile edemiyorum..." yazdım.

Merve'nin ağzı açık kalırken şaşkınlıkla bana baktı.

"İnanmıyorum, sen şimdi onca zaman ormanın içinde miydin?"

Onun gözlerinde üzgün bir bakış görürken başımı sallayabildim.

"O soğukta!" Merve dolu gözlerle bana sarılırken ona tutundum.

"Kızım sen delirtecek misin insanı? Ne demeye çıkıyorsun gecenin bir saati?" Merve bana kızmaya devam ederken sol yanım ağrıdı.

Kuvars'ın işi hala çözölmüş değildi ve bana yanımda kalacağını söylemişti ama tek çıkar yolun şirketi taşımak olduğunu da söylemişti.

Şimdi ne olacaktı?

Bir de her ne olursa olsun, aramıza saplanıp kalmış olan bir soğukluk vardı ki, bu da ne olursa olsun eskisi gibi olamayacağımızı söylüyordu. Midem buruldu. Beni hala affetmemişti...

Merve'nin getirdiği çorba ve sebze yemeğini yiyip biraz uyuduktan sonra Merve beni dürterek tekrar uyandırdı.

Ağır ağır gözkapaklarımı araladım.

"İyi misin sen?" Ona başımı sallarken Merve dudağını ısırды, bende yavaş yavaş toparlanıp ona baktım.

"Cemoş, sanırım durumlar çok fena."

Ona ne oldu dercesine baktım.

"Ya hemen panikleme ama Demirhan Holdingin iflasını duyuracağını söylüyor tüm haber kanalları."

Elim ağzıma giderken şaşkınlıkla öylece kaldım.

Merve'nin yardımıyla aşağı inerken televizyonda herhangi bir haber kanalını açtık. Kuvars'ın birkaç gündür ettiği zararı, yatırımcılarının sözleşmelerini feshetmelerini ve borsada iyice çöken şirket hisselerinin gösterirlerken takım elbiseli kadın kamera ekranına döndü ve "Böylelikle Demirhan Holding'in en geç yarın konkordato talebini duyurması bekleniyor," dedi.

Ben öylece koltuğun kenarına çökerken başımı çevirdim ve Merve'ye baktım.

"Al işte, dedim sana Kuvars Demirhan fakir oluyor diye. Bak gör, adamı çökerttin. Gitti bizim maaşlar."

Neredeyse iki gündür göremediğim kedim Sarı kollarımın altına girerken öylece koltuğun köşesine kıvrıldım.

İçim bomboş hissediyordum.

Sanki oradan oraya savrulan bir ruh gibiydim...

Kuvars şu an nasıl kötü hissediyordu acaba? Bunu sormaya hakkım bile olmadığının farkındaydım.

Burnumu çektim. Kazağın kolunu yüzüme bastırırken bu işi halletmem, nasıl bozduysam o şekilde düzeltmem gerektiğini söyleyen iç sesimle öylece kaldım.

Her şeyi mahvettin, keşke defolup gitseydin de bu adamın hayatından çıkıp ona parazit olmaktan vazgeçseydin diyen mantığım bas bas bağırırken öylece gözlerimin ardındaki karanlığa saklanmaya devam ettim.

İşte buradaydım, gitmek çözdüm değildi, çünkü nereye gidersem gideyim Kuvars hep gelecekti.

Ama onun yanında olmam, bir şekilde bu sorunu çözmesine yardımcı olmam gerekiyordu.

Kuvars bütün gün beklememe rağmen gelmedi. Bitkinlikten ilaçlarımı içtikten sonra odaya geçerken onun bugün üzerinden

çıkardığı kazağı ve kendi eşofman altımı giyip onun hep yattığı tarafa uzanıp gözlerimi kapadım.

Gece seslere gözlerimi araladığımda odanın ışığı kapalıydı ama banyo kapısı açık olduğu için odanın ışığı içeriyi aydınlatıyordu.

Hızla olduğum yerden kalkıp banyoya doğru ilerlerken Kuvars'ın inlediğini duydum.

"Kuvars..." Panikle banyoya girerken onun sararmış yüzünü ve bir eliyle tuttuğu midesini gördüm.

Hastalanmış mıydı?

"Neyin var?"

Panikle sorarken Kuvars sifonu çekti ve kustuğu için kenardaki peçeteyle dudaklarını sildi.

"Yok bir şey, git yat sen."

Dudaklarının arasından kısıp kısıp konuşurken daha çok tedirgin oldum.

"Kuvars, kustun mu sen? Doktorunu çağırayım mı? Miden mi rahatsız? Hasta mısın? Tabii hastasın bütün gece üstündekileri bana verdin! Ben sana nane limon yapayım!"

Kuvars endişeyle çırpınan ellerimi tuttu. "Gerek yok."

"Olur mu hiç, hadi geç içeri, bak üzerinde sadece bir tişört var. Sıkı giyinmen lazım."

Elim onun üzerindeki tişörte giderken tedirginlikle ona baktım. "Ter mi bu? Bana bu ıslaklığın ter olmadığını söyle!"

Kuvars bir hışımla üzerindeki terden sırlıslık olmuş tişörtü çıkarırken göğsünde biriken terleri de ona sildi.

Elim hızla alnına gitti ama ateşi yoktu.

"Midemi üşüttüm sanırım, iyiyim, bir ilaç alır yatarım. Yok bir şeyim. Endişelenme boşuna."

Ona sert sert baktım.

"Saçmalama istersen, gel uzan istersen ya da dur seni gözümün önünden ayıramam, benimle aşağı geliyorsun, salonda uzanırsın ben sana nane limon yapana kadar."

Kuvars itiraz edecek gibi oldu.

"Sakın itiraz edeyim deme."

Arkamdan o da benimle beraber aşağıya gelirken bir eli hala midesini tutuyordu, yüzü ekşimişti. Kuvars koltuğa otururken gece olmasına rağmen uyanık olan Sarı hızla onun bacaklarına dolandı.

Kuvars onu itmek yerine, bacaklarını çekti ama Sarı Kuvars'ın ondan uzaklaşmasına aldırmadan onun üzerine çıkıp miyavladı. "Bir git lan!" Kuvars onu itmesine rağmen Sarı gitmedi ve miyavlamaya devam etti.

Onlara gülümseyip ben mutfağa geçerken hızla nane ve limon yapmak için gerekli malzemeleri çıkardım ve hazırlayana kadar elimden geldiğince hızlı davrandım. Kuvars için çok tedirgindim. Bunu içerse ardından da bir ilaç verirsem biraz daha iyi olacağını umuyordum.

Hazırladığım nane limonu bardağa koymak için bir kupa çevirirken Kuvars'ın yanında olan Sarı hızla mutfağa girdi, miyavlayarak benim ayaklarıma dolanırken gülerek ona baktım.

Normalde Kuvars varken hiç yanıma gelmezdi, hangi dağda kurt ölmüştü acaba?

Onu sevmek için eğilirken hızla elimden kaçtı ve mutfak kapısına doğru ilerleyip bana baktı. Ona aldırmayıp kupayı tepsiye koyarken daha şiddetli miyavladı.

Tepsiye bir de peçete yerleştirip Sarı'nın arkasından salona giderken Kuvars'ın renginin daha da solduğunu gördüm. Ensesini koltuğa yaslamıştı ve bir eli göğsünün hemen üzerindeydi.

Kapalı gözlerini açmadı.

Tepsiyi tutmayan elimle onu dürterken Kuvars yine gözlerini açmadı.

Daha şiddetli dürttüm ama gözleri açılmadı.

Gözlerim bir onun solgun yüzüne bir de hemen göğsündeki eline kaydı.

Hayır!

Hayır! Hayır! Hayır!

Kuvars hayır!

Daha şiddetli dürttüm, elim yüzüne kaydı, onu sarstım ama elime yalnızca epey terlediği için ıslaklık bulaştı.

Az önce daha silmişti terini. Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok terlemesi normal miydi?

Korkuyla ellerim terlerken elimdeki tepsi yere düştü ve kırılan kupanın parçaları etrafa savrulurken sıcak nane limon ayaklarımı yaktı.

Kuvars yine gözlerini açmadı... Ellerim onun yüzüne giderken hıçkırıkları boğazıma dizildi.

Kuvars...

Kuvars ne olur aç gözlerini... Kuvars ne olur... Kuvars yapma, aç gözlerini... Kuvars sadece bir mide üşütmesi demiştin, ne olur aç gözlerini... Daha az önce konuşuyordun benimle, daha az önce Sarı'ya kızdın, ne olur Kuvars aç gözlerini... **KUVARS AÇ GÖZLERİNİ...**

Hıçkırıkları boğazımı keserken nefes alamadım.

KUVARS AÇ GÖZLERİNİ!

KUVARS BENİ BIRAKMA!

Olduğum yerde kalakalıırken 112'yi aramam gerektiğini fark ettim. Nefessiz bir şekilde Kuvars'ın telefonuna ulaşırken dilsizliğime lanet ettim.

Titreyen ellerimle, çıldırmış gibi kendimi elimde telefonla Merve'nin odasına koşarken buldum. Merve odada yoktu.

Ağlayarak geri çıktım, çıplak ayaklarıma rağmen kendimi dışarı atıp korumaların olduğu tarafa giderken korku katlanarak büyüdü.

"YARDIM EDİN, NOLUR YARDIM EDİN!"

Gözyaşları içerisinde yanlarına gittiğim insanların hiçbiri beni anlamazken bir gözü morarmış orta yaşlı adam beni kolumdan tuttu.

"Cemre Hanım, bu haliniz ne? Bir şey mi oldu?"

Ağlayarak onun kolundan tuttum, gel gel işareti yaparak onu çekmeye çalışırken başka biri kolumu tuttu.

Yardım istememi engelleyen adama bakarken çıldırmak üzereydim. Lanet olsun, biz burada oyalanırken Kuvars içerideydi... Kuvars içeride benden gidiyordu.

"Cemre? Cemre ne oldu?" Yiğit'i görmenin rahatlığını bile yaşayamadan ağlayarak işaret diline sığındım.

"Kuvars! Kuvars içeride ölüyor!" Daha şiddetli ağladım. "Kalp krizi geçiriyor sanırım. Yardım et, Yiğit ambulansı ara, ne olur Yiğit, hadi!"

Ambulans görevlileri Kuvars'ı çıkarırken biri bağırdı. **"KALP KRİZİ! İl Devlete sevk etmemiz lazım, durum çok ciddi!"**

Ağlayarak Kuvars'ı götürüşlerine bakarken ambulans görevlilerinden bir kadının bileğini tuttum.

"Ne olacak ona, lütfen söyleyin, daha önce kalp spazmı geçirdi ama ilk defa kalp krizi geçiriyor... Kalp hastası zaten... Yaşayacak mı?"

Kadın elini benden çekerken "Ambulansa binebilirsiniz, maalesef işaret dili bilmiyorum," dedi.

Ağlaya ağlaya yalın ayak bir şekilde ambulansa binerken zorlukla Kuvars'a tutundum...

Sana yaşattığım her şey için çok özür dilerim... Hepsi benim yüzümden... Lütfen Kuvars, lütfen ölme... Beni bırakma...

Instagram: hikayelerindeyasar :)

44.BÖLÜM "CEMRE ERDEM"

44.BÖLÜM "CEMRE ERDEM"

En uzun, en çaresiz geceni düşün... Sabah olmadı mı? - R.N. Güntekin

Hiç dinmeyen bir yangının orta yerindeyim sanki, ateş tenimi kavuruyor, iliklerime kadar sızıyor ve beni kül ediyor ama yangın büyüyerek devam ediyor. Öyle ki uzanıp sevdiklerime dokunuyor bu alevler... Ben yanmaya zaten eyvallah demişim de sevdiklerimin gözlerimin önünde alevlerle boğuşması beni bitiriyor. Zaten bitik durumda olsam da devam ediyor. Her acının biraz daha fazlası varmış, son zamanlarda öğrendiğim tek şey bu.

Hayatımın en karanlık dönemindeyim. Daha önce şiddet görürken, okula gidemezken, gelecek umudum yokken ve yengem beni kendimden yaşça büyük bir dedeyle ona hastabakıcı olmam için evlendirmek isterken bile böyle değildi. Çünkü o zamanlar o alevi başlatan ilk kıvılcımı atan ben değildim. Şu an benim...

Şu an ne oluyorsa tek sebebi benim...

O yüzden sevgilim, eğer sana bir şey olursa yemin ederim hastanenin en tepesinden aşağıya atarım kendimi. Beni bırakma, elimi bırakma.

"Anjiyo odasına alıyoruz, hadi!" Paramedikler Kuvars'ın sedyesini doktorlara teslim ederken korkunç bir anın ortasında donakalmış gibi Kuvars'a baktım.

Terlemeye devam ediyordu, yüzü bembeyaz kesilmişti, gözleri hala kapalıydı.

Hayır Kuvars! Hayır! Ne olur, beni bırakma! Ne olur!

Ona uzanmak için harekete geçerken biri kolumu tuttu. "Hanımefendi sakın olun, kriz geçiriyorsunuz. Hanımefendiye sakinleştirici yapılması gerekiyor!"

Ondan kurtulup Kuvars'a uzanmak için gitmeye çalışırken Kuvars'ı alıp götürdüler. "HANIMEFENDİ!" Ağlamaktan nefesim kesilmiş bir halde beni tutan hemşirenin elinden kurtulmaya çalışırken başka biri daha geldi.

"Lütfen böyle yaparak işimizi zorlaştırıyorsunuz!"

Gözyaşları içerisinde yeniden ellerinden kurtulmak için çırpındım ama beni tutan hemşirelerden biri koluma iğne yaptı.

Bütün kaslarım güçsüzleşirken ağlayarak hemşireye baktım.

"O ölüyor, bırakın beni..."

"Hanımefendiyi içeri götürün."

Beni bırakmaları için yeniden çırpınmak istedim ama ağırlaşan kaslarım buna izin vermedi.

Bırakın beni! Bırakın! Bırakın... Lütfen... Bırakın beni...

"Cemre, Cemre hadi canım, aç gözlerini, kendine gel. İç biraz şu suyu." Merve belimi destekleyip bana uzattığı pet bardağı dudaklarıma dayarken bir damla su boğazımdan aşağı ilerledi.

Olduğum yerde hızla doğrulurken Yiğit'i, evde görev alan birkaç korumayı ve bana destek olan Merve'yi gördüm.

"Kuars nerede? Nerede o?"

Hızla olduğum yerde doğrulurken Yiğit beni anlayan tek kişi olarak "Sakin ol," dedi. "İyi olacak."

Gözyaşları içinde olduğum yerde doğrulurken çıplak ayakkabılarıma çevrildi bakışlarım.

"Nerede o? Söyle, nerede?"

Yiğit konuşmadı, beni desteklemek için yanıma gelmeye çalışırken kendimi koridora attım gözyaşları içinde.

"Nerede? Nerede diyorum, söyle!" Yiğit'in yakasına yapıştım, o benden kurtulmak için geri giderken ellerim yeniden yanıma düştü. Ağlayarak hıçkırdım. "Ne olur, söyle, nerede o?"

"Anjiyo odasına aldılar. İyi olacak tamam mı? İyi olacak. Güçlü olmalısın."

Yalın ayak bir şekilde koridoru koşarken hızla gösterilen levhalardaki yazıları okudum, asansör epey yoğun olduğu için beklemek yerine insanların çıplak ayaklarına ve deli gibi ağlamama garip bakışlarıyla o kata ulaştım.

Danışmaya işaret diliyle onun nerede olduğunu sormaya çalışırken danışmadaki kadın üzülerek beni yanıtladı. "Maalesef işaret dili bilmiyorum, hanımefendi. Buyurun kâğıt, kalem; yazmayı biliyorsanız yazabilir misiniz?"

Hızlı hızlı Kuvars'ın adını, durumunun nasıl olduğunu, nereye gitmem gerektiğini yazdıktan sonra yeniden endişeyle kadına uzattım.

"Bir saniye bakıyorum, koridorun en sonunda, hemşirelerden bilgi alabilirsiniz."

Bana kendimi ifade etmem için bir not defteri ve kalem verdikten sonra hızla oradan uzaklaştım.

"Hanımefendi, ayaklarınız?"

Onu dinlemeden hızla koştum. Koridorun sonuna geldiğimde açmaya çalıştığım kapı kilitliydi. O sırada benimle bana yetişmek için arkamdan koşan Merve ve Yiğit nefes nefese bir şekilde geldiler.

"Cemre ne yapıyorsun? Gel şöyle."

Merve'nin çekiştirmesine izin vermeden kapıyı açmaları için vurdum.

Bir hemşire dışarı çıkıp bana sert gözlerle bakarken "Hanımefendi, hastane burası farkında mısınız?" diye kızdı.

Ağlar gözlerle kendimi ifade etmek için not defterime ulaşırken benden önce Merve konuyu devraldı.

"Kusura bakmayın ama arkadaşım içerideki hastanın durumunu merak ediyor. Gördüğünüz gibi çıldırmış bir vaziyette, bilgi verebilir misiniz?"

Hemşirenin sert bakışları biraz yumuşar gibi oldu. "Yakını mısınız?"

Bir türlü bilgi vermemesine çıldırmak üzereyken Merve akince "Evet, nişanlısı," dedi.

Hemşire üzgün gözlerle çıplak ayaklarımı fark etti. "Pıhtılar için ilaç tedavisi uyguluyor doktor hanım, tıkalı damarlardan birine stent takılacak."

"Stent mi, o da nedir?" Bu soruyu Yiğit sorarken hayati bir tehlikenin olup olmadığını öğrenmek için defterimi aldım ve yazmaya başladım.

"Stent, balon işlemi ile açılan damarın tekrar daralma ihtimalini azaltsın diye damar duvarına takılan ve çok ince metalik tellerden örülmüş silindirik bir kafes. Cerrahi müdahale olmayacak, ince bir tüp yoluyla ilerleterek damarın içine yerleştirilecek. Hastanın durumu ciddi, daha sonrasında doktor hanım konuyla ilgili sizi bilgilendirir. Geçmiş olsun."

Hemşire gitmek isterken onun elini tuttum ve defteri ona uzattım, kadının gözleri yeniden ayaklarıma takıldı.

Ona sorduğum hayati tehlikesinin olup olmadığına ilişkin soruya dudakları büküldü. "Dediğim gibi doktor bilgilendirecek. Durum şu an için ciddi ve hastayı göremezsiniz. Sonrasında yoğun bakıma alınacak büyük ihtimalle. Geçmiş olsun."

Kadın giderken çaresizce bir ona bir de hala kilitli kapıya baktım. Acıyla gözyaşları ardı sıra dökülürken birinin ismini söylediğini duydum.

"Cemre?"

Aytekin buradaydı, Yiğit'in ona haber vermiş olabileceğini tahmin ederken Aytekin şaşkınlıkla ve yüzünde belli olan bir endişeyle bana doğru geldi.

"Y-yaşıyor mu?"

Ağlayarak başımı sallarken onun bakışları benim çıplak ayaklarıma çarptı.

Sadece öyle birbirimize bakabildik. Daha fazla bir şey söylemeye kimsenin gücü yetmedi...

Dakikalar birbiri üzerine devrilip gecenin karanlığı daha da koyulaşırken başımı yasladığım camdan hastanenin bahçesine baktım. Halide Edip'in bir sözü geldi aklıma öylece. Gece en karanlık ve ebedi görüldüğü zaman gün ışığı en yakındır. Gerçekten şimdi beni de kucaklayan karanlık öyle uzun ve ebediydi ki, sanki güneş bir daha hiç doğmayacakmış gibi uzaktaydı. Ama biliyordum, en fazla birkaç saat sonra ay çekilecek güneş parlamaya devam edecekti.

"Hepsi sikik heriflerin teki, şunlara bak, hastanenin önüne kamp kurmuşlar, şeytan diyor git kır hepsinin ağzını burnunu..."

Ruhsuz bakışlarımı yanımda söylenen Aytekin'e çevirmeden hastanenin banklarında hala oturan gazetecilere baktım. Normalde insanların mesleklerine ve çabalarına hep saygı duyardım ama şu an sadece onlardan iğreniyordum. Tek amaçları iflasa doğru giden Kuvars Demirhan'ın bu genç yaşta bunu kaldıramadığını, kalp krizi geçirdiğini haber yapmaktı.

"Şimdiden bile haberler yapmış şerefsizler. Benim kardeşim içeride can çekiyor-"

Bir damla gözyaşı gözlerimden akarken ansızın boğazıma dizilen hıçkırıkları dizginlemek için kendimi tutamadım.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Aytekin hızla. Elleri benim acıyla bükülen omuzlarıma destek olmak için havaya kalktı ama sonra onunda çaresizce iki yanına düştü. O da en az benim kadar acı çekiyordu, sadece acısını sağa sola vurup birilerine sataşarak gidermeye çalışıyordu.

"Bak Kuvars halleder tamam mı? Böyle ağlama! O daha sapasağlam! Sapasağlam olacak!"

"Benim yüzümden bu olanlar... Her şeyin sorumlusu benim. Eliza bana ihaleyi vereceğini söylediğinde bunu Kuvars'a söylemedim, çünkü onun bir aileye hakkı olduğunu düşündüm. Bilmiyorum, Eliza bana eğer yine Kuvars kazanırsa, bunu Keskinerlerin kaldıramayacağını söyledi. İflas edeceklerini ve bunun sorumlusu olarak hep Eliza'yı göreceklerini, aralarındaki nefretin daha çok büyüyeceğini... Bunları yaşamamın istedim, Kuvars, evet, zarar eder ama sonra toparlar sandım. Bir şekilde, aralarındaki husumeti kardeşi ve çocuğu için daha çok büyütmez dedim. Onun elindeki her şeyi kaybetmesine neden olacağımı bilemedim..."

Aytekin ona yazdıklarını okuduktan sonra kaşlarını çatı.

"Kuvars için sorun parasını kaybetmek değildi Cemre. O ailesini kaybetti, bir gece de... Maalesef bizim işlerimizde ne olacağı hiç belli olmuyor, Türkiye ekonomik kriziyle beraber, TL'deki enflasyon nedeniyle zarar ediyorduk zaten. Dolar ile borçlandığımız ve TL kazandığımız için, sürekli borçlarımız alacaklarımızdan fazla oluyordu. Bunun tek nedeni de uluslararası pazarda olduğumuz ve sürekli yurtdışıyla iş yaptığımız içindi. Keskinerler ulusal bir şirket olduğu için, TL ödeyip TL borçlandıkları için aynı sorunu yaşamadılar. Kuvars bu nedenle uzun zamandır zaten Türkiye piyasasından çekilmek ve çekilmemek arasındaydı. Yurtdışında çok büyük, küresel anlamda yatırımcılık şirketleri var. Gerçekten işin merkezini oraya taşımış olsaydı, bu denli zarar etmezdi. Ancak, ihaleyi kaybetmesiyle beraber borsa da düşüş trendine girdi hisseler. Ve söz konusu borsa olunca, birçok şirket tüm varlıklarını kaybedebiliyor sadece bir günde. Gerçekten... Kuvars gibi büyük bir şirket içinde bu kayıp kötü yansıdı ve yatırımcıları ilk gemiyi terk edenler oldular, yatırımlarını çektiler. O belki biraz daha erken davransa işleri İngiltere'ye hızla taşısa, Türkiye'den çekilse hızla bu zararı toparlayabilirdi. Ama üst üste geldi, önce ihaleyi kaybetti, sonra yatırımcıları çekildi, sonra hisseleri borsada inanılmaz bir hızla

düşmeye başladı ve yatırım danışmanlığı yaptığı şirketler yurtdışı piyasasında çekilip hızla sözleşmeleri feshettiler ve yatırımlarını anaparayı istediler. Böyle olunca hızla iflasa doğru sürüklendi. Ama dediğim gibi Kuvars zaten sıfırdan başlamıştı her şeye, yeniden sıfırdan başlayabilirdi. Bundan hiç gocunmazdı, onun neler başardığını bir bilsen... Ancak senin ve Eliza'nın ihanetini kaldıramadı. Bu konuda sana kızmak istemiyorum ama keşke böyle bir karar almadan önce iyice işin sonunun nereye varabileceğini düşünseydin."

Hıçkırıklarım boğazımı düğümlerken Aytekin tek elini destek olmak ister gibi sırtıma koydu. "Dediğim gibi asıl sorun burada iflas değil. Önemli olan o. Buradan sapasağlam çıksın, bir atlısın sen ona düşüncelerini anlatırsın. O seni anlar, o seni seviyor... O seni gerçekten seviyor."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken tekrar konuştu. "O iyi olacak tamam mı? Her türlü iyi olacak. Onun neler başardığını bir bilsen..."

Gözyaşları içinde başımı sallarken vicdan azabıyla sızlayan göğüs kafesimi rahatlatmak için elimi kalbime götürdüm.

Kuvars biliyorum, iyi olacaksın, buramda hissediyorum seni... Hakkım yok biliyorum, hiçbir şeye hakkım yok ama sen de beni hisset...

Yaşa, ne olur yaşa...

Sana benim yüzümden bir şey olursa ben yaşayamam. Ne olur Kuvars... Hakkım olmasa da, benim için yaşa...

Omzumda bir el hissederken kenarda öylece Yiğit'in yanında oturan Merve, gözyaşları içinde bana baktı. "Cemre, heba ettin kendini, gel biraz otur, bak o Kuvars Bey tamam mı, her türlü iyi olur."

Benim verilecek teselliye ihtiyacım yoktu, benim somut şeylere ihtiyacım vardı. Şefkat istemiyordum, insanların bu ilgisini hak etmiyordum... Ben sevdiği adamı mahvetmiş biriydim, hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Gözyaşlarımı silmeye çalışıp yerine akan yenilerine müdahale edemeden Merve'nin yanından uzaklaştım ve yoğun bakım ünitesinin kapısının olduğu yere çöktüm. Dizlerimi kendime çekip başımı dizlerimin üzerine koyup yüzümü kapatırken sessiz gözyaşlarımı insanlardan izole bir şekilde dökmeye devam ettim.

"Eliza? Sen misin?" Dakikalar sonra Aytekin'in sesine başımı kaldırıırken onun telefonla konuştuğunu fark ettim.

"Haberı aldın mı? Evet, bilmiyoruz, şu an doktoru tam bir bilgi vermiyor, biliyorsun daha önce de spazmlar geçirmişti. Bu sefer kalp krizi, evet."

İçimde gizli olan nefret yeniden yeşerirken kendimden tekrar ve tekrar nefret ettim. O gün gidip her şeyi Kuvars'a anlatmalıydım, bir şekilde Eliza ve Kuvars'ı bir araya getirip bu işi çözmeliydim ama ben aptalca Eliza'nın planına uymuştum. Onun bebeğini düşünmüştüm... Mutlu bir ailede olması için...

Ona ihanet etmiştim...

Acı öyle yoğundu ki, nefes alamıyordum... Boğazım düğüm düğümdü...

Kuvars nasıl da kötü hissetmişti kim bilir.

"Ben bugün seni kaybettim Cemre." Hala kulaklarımda çınlıyordu.

Sonra işleri yoluna koyup İngiltere'ye gitmek istemişti ama ben ne yapmıştım, kalkıp gitmeye kalkmıştım ve o yine benim arkamdan gelmişti... O halde bile, bana destek olmuştu, benim iyileşmemi sağlamıştı. Sırf benim sağlığımla ilgilenmek pahasına, daha çok zarara girmişti ve iflasını duyuracağını konuşmaya başlamıştı herkes.

Kuvars aslında önce kardeşini, sonra beni, sonra sahip olduğu her şeyi kaybetmişti...

Bunun tek sebebi bendim üstelik.

Onun hissettiklerini düşündüm, çocukluğundan beri verdiği emeği... Bana anlatmıştı, ne kadar zorlukla bu günleri inşa ettiğini, nasıl çalıştığını, nasıl dur durak bilmediğini...

Nefes alamazken yaşlar ardı sıra akmaya devam etti.

"Eliza, buraya gelmen iyi bir fikir değil. Kuvars sana çok kızgın, bir şekilde iyileşirse daha kötü hisseder."

Bakışlarımı Aytekin'e çevirirken yutkunamadım.

"Tamam, gelmek istiyorsan karşı çıkmayacağım. O herifte geliyor mu? Tamamdır, uçaktan inince haberdar et beni."

Hayır diye bağırarak istedim, daha kötü olacaktı her şey... Kuvars'ın hayatını daha çok cehenneme çevirecektik...

"Cemre? Cemre?" Bana endişeli gözlerle bakan Yiğit'e çevirdim bakışlarımı, ne var dercesine.

"Nefes alamıyorsun, hıçkırıkların nefes almanı engelliyor." Yiğit bana telaşla su tutarken hissettiğim acı nedeniyle titreyen ellerimle suyu kavrayamadım. Merve yetişip bardağı tutarken Aytekin'de geldi.

"Rahat bırakın beni, ben iyiyim tamam mı? Asıl kötü olan Kuvars ve her şeyin sorumlusu benim! Ona endişelenin bana değil! Yapmayın! Kuvars..."

Merve bana kollarını dolarken çözüldüm.

Sabahın ilk saatleriyle, güneş ışıkları gözlerime dolarken Aytekin'in konuştuğu doktor gözlerini benim çıplak ayaklarıma çevirdi. Ardından bakışları karman çorban saçlarım, kırmızı burnum ve ağladığım içi şişmekten neredeyse kapanacak hale gelmiş gözlerime baktı.

"Dört kalp damarı tıkalıydı, şu an birine stent takıldı, diğerlerinin durumunu takip etmeye devam edeceğiz. Şimdi yoğun bakımda, bir hayati tehlikesi yok ama uyutuluyor. Bakın, çok genç olduğu için çok ucuz kurtuldu. Başkası olsa dayanamayabilirdi, mümkün olduğunca stresten ve heyecandan uzak kalması gerekiyor, bundan sonra."

Allah'ım teşekkür ederim...

Aytekin başını salladı. "Buradan tam teşekküllü naklinin yapılmasını istiyoruz."

Doktor hanım başını salladı. "Şu an için mümkün değil, yoğun bakımda. Daha sonrasında olabilir." Yanındaki hemşirelerden birine döndü. "Hanımefendiye bir tane terlik getirin."

Hemşire de gözünü bir an bile ayırmadığı çıplak ayaklarımdan nihayet başını çevirip hızla yürüdü.

Hızla elimdeki deftere yazarken kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. "Onu görebilir miyim?"

Doktor olumsuz bir cevap verecek gibi olurken en nihayetinde durdu ve yeniden çıplak ayaklarım baktı. "Evet ama çok kısa, danışmadan gerekenleri edinebilirsiniz."

Hızla minnettar bir şekilde başımı salladım.

Gereken kıyafetleri giyip hemşirenin asık bir suratla bana verdiği terlikleri de ayağıma geçirdikten sonra kadını takip ettim ve o kartla yoğun bakım ünitesinin kapısını açarken korkuyla hızlanan kalp atışlarımı tutmaya çalıştım.

Oradaydı işte...

Çıplak göğsünün hemen üzerinde iki tane kablo vardı. Kablolar yanında duran ve kalp atışlarını gösteren makinelere bağlıydı. Gözleri

kapalıydı ve belinin aşağısı tamamen örtülmüştü.

Onun kapalı gözlerine, ellerinde takılı olan seruma uzanan hortumları görünce artık gözyaşı dökmekten ağrıyan gözlerim acıyla yeniden doldu.

Beni duymayacağı için, ağır ağır hemen onun yatağının en ucuna oturdum.

Merhaba sevgilim...

Ben her şeyi mahvettikten sonra yine sana geldim...

Biliyorum, hakkım yok, sen benim ellerimden tuttun ben senin ellerini en olmadık anda bıraktım. Yapmamam gereken şeyler yaptım, bilmiyorum belki hep bana çok güçlü görüldüğün için kaldırırsın sandım...

Şimdi bu noktadayız işte, ben seni neredeyse öldürüyordum...

Gözyaşlarımı silerken titreyen ellerimi uzattım ve onun sargılı elini tuttum. Soğuk elleri daha da canımı yakarken parmaklarını ısıtmak için diğer elimle beraber avuçlarına kapadım parmaklarımı.

Beni duyamıyorsun ama sana kendimi anlatmak istiyorum...

Kuvars benim bir ailem hiç olmadı, çocukken sadece, ondan sonra bu nasıl olunur, hiç bilemedim. Sen benim çok kısa bir zamanda eksiklerimi doldurdun... Ben seni çok sevdim... Çok...

Hala çok seviyorum...

Hayatına girdiğim, sana verdiğim tüm zararlarım için çok özür dilerim.

Hayatım boyunca kendime bile faydam olmadı, şimdi sevdiklerime de zarar veriyorum...

Çok özür dilerim Kuvars. Beni sevdiğin için çok özür dilerim...

Eğildim ve hala ısınmayan soğuk parmaklarını öptüm. Bir damla gözyaşım eline düştü.

Hemşirenin bana artık çıkmam gerektiğini işaret ettiğini görürken gözyaşları içinde kalktım ve onun bilinçsiz haline baktım.

Eğildim ve kalbinin tam üstünü öptüm. *"Seni seviyorum, seni hayatımdaki her şeyden çok seviyorum..."*

Sarsak adımlarla yoğun bakımdan çıkıp üzerimdekileri hemşireye verip yeniden bekleme kısmına Merve ve Aytekin'in yanına geçerken Eliza'yı gördüm.

Eliza gözyaşları içinde Aytekin'e Kuvars'ı sorarken bir süre afalladım. Ardından Eliza'nın hemen arkasında duran Haldun

Keskiner'i ve oğlu Kılıç'ı gördüm. Onların ne yüzle buraya gelmiş olduklarına anlam veremezken Aytekin Eliza'yı hafifçe itti ve Haldun Keskiner'in üzerine yürüdü.

"Ulan şerefsiz, sen ne yüzle buraya geliyorsun?"

Haldun'un korumaları ayağa kalkarken Yiğit'te hızla ayağa kalkıp Aytekin'in yanına geldi. Bir saniyeliğine Yiğit Haldun'un yüzüne bakarken Haldun hızla bakışlarını kaçırdı ondan.

Araya Kılıç girdi. "Bak biz çok üzgünüz, benim olanlardan haberim bile yoktu. Düzeltmek için elimizden geleni yapacağız. Babamla konuştum." Sert bir ifadeyle babasına döndü. "Değil mi baba?"

Haldun Keskiner memnuniyetsiz bir ifadeyle başını salladı.

"Siz dalga mı geçiyorsunuz lan, Kuvars sırf Cemre'nin ve Eliza'nın başı derde girmesin diye sizi şikâyet etmedi. İhaleye fesat karıştırmaktan bir daha iş yapamazdınız. Hala utanmadan düzeltmek için elinizden geleni mi yapacağınızı söylüyorsunuz?"

Haldun homurdandı. "Bu oyunda güçsüzlere yer yok."

Aytekin kendini tutamayıp yumruğunu Haldun'un yüzünün tam ortasına geçirdi. Kenarda duran Merve korkuyla çığlık attı.

Kılıç babasını tutarken "Sakin ol," dedi Aytekin'e. Ardından dönüp tüm korumalara sakın olmalarını söyledi.

Haldun acıyla gözünü tutarken sıkı bir küfretti. Kılıç Eliza'ya geleceğini söyleyip babasını merdivenlere yönlendirdi.

Eliza ağlayarak Aytekin'e baktı. "Ben böyle olmasını istemedim. Yemin ederim Aytekin... Abim o benim, nasıl yaparım ona bunu?"

Daha düne kadar aynı bahaneleri benim öne sürdüğümü hatırlayıp Eliza'nın ağzından dökülünce ne kadar samimiyetsiz geldiğini fark ettim.

Eliza başını çevirdi ve dağılmış gibi duran beni fark etti. Sanki bir tiyatro sahnesi izler gibi izlediğim görüntülere gülmeden edemedim. Sinirlerim öyle bozulmuştu ki güldüm. Daha çok güldüm. Sonra ağlamaya başladım.

"Cemre çok üzgünüm." Eliza yanıma gelirken elimi tuttu. "Yemin ederim sonucunun bu olabileceğini bilmiyordum. Abimin işleri öylesine büyük ki, onu bir ihalenin batırabileceği aklıma bile gelmedi. Hesaplayamadım. Öğrenince çıldırdım, Kılıç'a anlattım her şeyi, o da çıldırdı. Her şeyi düzelteceğiz. Abimin durumu da iyiymiş. Çok korktum, çok korktum..."

Ruhsuz bakışlarla Eliza'ya baktım. Nasıl da hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu...

Öfkelendim, öfkem öyle büyüdü ki... Kuvars'ın içeride yatan hali geldi aklıma. Elim kendiliğinden kalktı ve tüm gücümle Eliza'nın yüzüne vurdum.

Tokadım öyle sertti ki, Eliza'nın yüzü yana doğru savruldu.

Merve'nin ağzından bir çığlık daha dökülürken ben göz kırpmadan Eliza'ya baktım. İçim soğumuş muydu? Hayır. Ama artık birilerinin her şeyin iyi olduğunu, Kuvars'ın iyi olacağını söylemesine tahammül edemiyordum.

Kuvars çok kötü durumdaydı ve ben buna sebep olduğum için suçluluktan ölmek üzereydim. O da öyle olmalıydı!

"Sen ne yüzle geliyorsun ya buraya? Hani Kuvars kaldırırdı, al bak işte, içeride, dört damarı tıkalıymış biliyor musun sen? Ama sen ne bilirsin ki, anca ağla, sızla, kaç git. Bir de utanmadan Haldun Keskiner'i getirmişsin!"

Eliza yazdıklarını okuduktan sonra yanağını tutarak doğruldu. Aytekin ve Yiğit hızla bize doğru gelirken Yiğit ona tekrar vurmamam için önüme geçer gibi oldu. Onu ittim.

"Ben böyle olmasını istemedim! İSTEMEDİM! Abim o benim, kanımdan canımdan biri... Nasıl onun kötülüğünü isterim!"

Aytekin ikimize aynı anda seslendi. "Kızlar sakın olun, tüm hastaneyi başımıza toplayacaksınız."

"O şu an ikimiz yüzünden o halde, bunu biliyorsundur umarım."

Eliza gözyaşları içerisinde bana baktı. "Biliyorum..." Ağlayarak karnını tuttu. "Özür dilerim Cemre... Özür dilerim. Çok özür dilerim, yemin ederim bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Yemin ederim."

Eliza kollarını bana uzatırken hıçkırarak başını omzuma gömdü. "Özür dilerim, özür dilerim..."

Gözyaşlarımı silip ondan ayrılırken soğuk bakışlarımı korumaya devam ettirdim. Eliza'nın da benim gibi olduğunu, Kuvars'a üzüldüğünü biliyordum. Burada tüm bu olanların sorumlusunun o olmadığına emindim. Ama sanırım bu yaradılıştan gelen bir şeydi, insan vicdan azabını paylaşmak için suçu hep başkasında bulmaya hevesliydi.

Bahçeye çıkıp biraz hava almak için merdivenlere doğru yürürken Aytekin ve Merve Eliza'ya doğru yardıma koştular, onu bir yere oturtup su verirlerken Yiğit'te bana doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bahçeye ineceğim, biraz hava almaya ihtiyacım var."

"Bende geleyim."

"Gelme Yiğit."

"Aklım sende kalacak, çok kötü görünüyorsun, halinin farkında mısın? O ilk zamanlar tanıdığım kızıdan eser yok şimdi. Epey kilo verdin, yüzün bile çöktü. Eskisi gibi seni gülerken hiç göremiyorum."

Buruk bir şekilde ona baktım. Eskiden zor durumdaydım ve kurtulacağıma inancım vardı. Umudum vardı. Artık umudum öyle azdı ki.

Çok kötü hissediyordum...

"O yüzden izin ver seninle geleyim."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "*Yalnız kalmam lazım.*"

Yiğit umutsuz bir şekilde "Tamam," dedi. "O zaman, şu telefonu al, bir şey olursa ben sana Merve'den ulaşırım tamam mı?"

Telefonu alıp ona başımı salladım. Merve'nin bana ve Yiğit'e baktığını fark ederken umursamaz bir şekilde omuz silktim ve merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

"Cemre? Cemre?" Biri beni omzumdan tutup kendine çevirirken ağır ağır döndüm. Korumalardan birinin olmasını beklerken karşımda burada olmasını beklemediğim birini ağan'ı gördüm.

"ağan?"

"Cemre, merhaba, nasılsın? Son zamanlarda ne farklı yerlerde karşılaştık değil mi?"

Ona gülümseme istedim ama dudaklarım kıpırdamadı.

"Evet."

"Ne yapıyorsun burada?" Onun bana yönelttiği soruyu düşünürken başımı çevirdim ve onu inceledim. ağan benim yaşıtımdı. Onunla beraber ilkokul ve ortaokulu okumuştuk, hep benden daha geri bir ğrenci olmuştu ama şu an üzerinde doktor önlüğü vardı.

"şey tanışmıştın ya, Kuvars kalp krizi geçirdi."

ağan telaşla bana baktı. "şu an nasıl?"

"İyi, çok daha iyi. Sen ne yapıyorsun burada?"

Kuvars'la ilgili tek bir şey bile anlatmak, canımı yaktığı için hızla konuyu değiştirdim.

"Bende işte tıpta altıncı senemdeyim, intörn doktor olarak çalışıyorum bu hastanede. Hayallerimi gerçekleştirdim."

Acıyla dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. Onu tamamıyla takdir ediyordum. Fakir bir ailede doğmuştu, aynı benim gibi konuşamayan ve işitemeyen bir kardeşi vardı. Babası o ilkokuldayken vefat etmişti ve annesi tek başına çalışıp oğlunu okutmuştu. Sıfırdan hayatını kurmuştu.

Benim aksime...

"Sen ne yaptın, hiç konuşamadık, üniversiteyi kesin bitirmişsindir, hep çok çalışkan biriydin."

Ya, ne demezsin...

Acıyla dolan gözlerimi saklamaya çalıştım. Artık üniversite okumak, bir meslek sahibi olmak öyle uzakta görünüyordu ki.

Kendimi, hayalleri olmayan, umutsuz, çaresiz biri gibi hissediyordum. Bomboş bir ruhu sürükleyen bir bedenden ibarettim sanki.

"Maalesef."

Çağan ne diyeceğini bilemedi.

"Benim şimdi gitmem gerekiyor, kendine çok iyi bak olur mu? Hoşça kal."

Çağan başını sallarken yeniden omzuma dokundu, durdurmak için. "Numaram var sende değil mi? Her türlü konuda bana ulaşabilirsin, iletişimi mi koparmak istemem seninle. Sen benim çocukluk arkadaşısın."

Başımı salladım ona ve dönüp yoluma devam ettim.

Dışarı çıktığımda ciğerlerime dolan hava daha çok nefesimi keserken başımı çevirip hastanenin en yüksek katına baktım, buradan atlasam ölür müydüm acaba?

"Cemre Hanım merhaba, biz HY TV'den sizinle Kuvars Bey'in sağlık durumuyla ilgili kısa bir röportaj yapabilir miyiz? İsmim Can."

Diğer muhabirlerin beklediği kısma gözlerimi diktim. Onların yanından gelip beni bulmuşlardı.

"İşaret dili biliyorum. Şu an herkes Kuvars Demirhan'ın durumunu merak ediyor. Bakın ben ekonomi yazarıyım, magazin değil. Son zamanlarda bir anda meydana gelen bu çöküşün nedeninin

araştırıyorum, üzerine bu kalp krizi haberinin duyulması çok kötü oldu. Doktorlarından bir açıklama alamadık hala. Şu an bu belirsizlik borsada hisse değerlerini etkiliyor. Sadece on dakikanızı bize ayırırsanız, bu çöküşün nedenlerini bize anlattırsanız çok mutlu olurum."

Boş bakışlarla karşımdaki gazeteciye bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Ekonomiyle ilgim hiç yoktu ve olmadık bir şey söylemem bile durumu daha kötüleştirebilirdi. Aytekin zaten gerek duyarsa gelip konuşurdu.

"Maalesef yardımcı olamayacağım."

Arkamı döndüm.

"Haldun Keskiner şu anda Kuvars Demirhan'ın iflasa giden süreci kaldıramadığına dair röportaj yapıyor ama bunu bilin, öyle gidin."

Tekrar gazeteciye doğru döndüm.

Bana arka kapının o kısmındaki kameramanları ve çektikleri Haldun Keskiner'i gösterdi.

Hissettiğim çaresizlik ve öfke beni ele geçirirken oraya doğru hızla yürüdüm. Haldun denilen şerefsiz beni gördüğü gibi "Kuvars Demirhan'a bu acı gününde bol bol şifa diliyorum," dedikten sonra "Bu kadar yeter," dedi ve bana doğru ilerledi.

Kameralar ikimizi çekerken Yiğit'in telefonunun notlar kısmını açıp onunla konuşmak istediğimi yazdım.

Haldun Bey büyük bir şovmen gibi, gazetecilere döndü. "Bizim Cemre Hanım'la konuşacaklarımız var, kendisi öyle istiyor, biliyorsunuzdur Kuvars Demirhan'ın nişanlısı."

Kendi reklamını yapıp bana doğru dönerken "Bende sizinle konuşmak istiyordum Cemre, gel kafeterya kısmına geçelim," dedi.

Onun yüzüne nefretle bakarken Aytekin'in attığı yumruk nedeniyle gözü morarmadığı için öfkelendiğimi fark ettim.

Beraber kafeterya kısmına geçene kadar kameralar bizi çeker Gazeteci Can Bey bana seslendi. "Cemre Hanım, röportaj için bir şey söylemediniz?"

"Tamam, bir saat sonra yine burada olurum."

Can Bey bana başını sallarken bende ne cevap verdiği işaret dili bilmediği için anlamayan Haldun Keskiner'e doğru döndüm.

Beraber bahçeden çıkıp kafeterya kısmına girerken "Oğlum ve gelinim bu duruma çok üzüldü," dedi Haldun. "Eliza artık benim

kızım sayılır."

Telefonumu hırkamın göğüs cebine, ekranı açık bir şekilde yerleştirirken arka cebimdeki not defterimi ve kalemimi çıkardım. Haldun Keskiner telefonun notlar bölümünün kullanmamı sorgulamadı.

"Kuars iflas ediyor. Sizin yüzünüzden."

Haldun'un dudakları büküldü. "Cemre, inan, tüm samimiyetimle söylüyorum bunun böyle olmasını ben istemedim."

"İhaleye fesat karıştırdınız."

"Bak Cemre, anlamadığın işler hakkında yorum yapma. Ben sadece Eliza'ya ihaleyi abisi kazanırsa olacakları anlattım. Çocuğunun ortada kalacağını, oğlumla evlenmesine asla izin vermeyeceğimi, onları maddi ve manevi olarak desteklemeyeceğimi ve o da gelip Kuvars'ın kasasından gerekli evrakları alıp bana getirdi. Tabii ki buna sende susup ortak oldun. Şimdi o yüzden bana masum gözyaşları dökme." Duraksadı. "Bende işlerin bu raddeye gelmesini istemezdim, oğlum ve gelinim çıldırmış durumda. İnan bana Kuvars'ın bunları kaldıramaması ve rahatsızlanması benim suçum değil."

Gözyaşları içinde ona baktım, gerçekten Eliza ve ben nasıl böyle iğrenç bir adamın oyununa ortak olmuştuk?

"Şimdi," dedi Haldun Keskiner. "Gel bu işi beraber çözelim. Kuvars'ın iflasını durdurabilirim, hisselerini satın alarak. Eliza'nın ve uyanınca Kuvars'ın imzası gerekiyor."

Kendine güvenerek konuşan adam iyice sinirimi bozarken alev alev yandı gözlerim.

"Hayır, bak ağlamana gerek yok, ona kendi şirketimde iş veririm. İnan bana uluslararası alanda çok iyi yerlere gelmek istiyorum, işlerimi daha çok büyütmek istiyorum ve Kuvars bu alanda en güvenilir ve zeki isim. Ondaki iyisi yok. Onunla herkes çalışmak ister, bu yüzden tüm bu aramızdaki husumeti unutup ona %10 oranında hisse vereceğim."

Haldun Bey gülümsedi. "Bak bundan daha iyi bir teklifi hiçbir yerde bulamazsın. Bu anlaşmayı iyi düşün."

Çaresizlik ardı sıra üzerime yüklendi. Haldun Bey konuşmaya devam etti. "Ailelerimiz birleşir, bak torunum da geliyor, mutlu bir hayatımız olur. Bu teklifi de herkese yapmam, iyi düşün."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Şu an Eliza da, oğlum Kılıç'ta bana çok öfkeli, önce onları yumuşatmanı istiyorum. Bunun iyi bir fikir olduğuna onları ikna etmeni ve ardından Kuvars uyanınca onunla konuşmanı istiyorum."

Ruhsuz ve bomboş hissederek ona baktım. *"Beni dinleyeceklerini ne biliyorsunuz?"*

"Bu teklif iyi bir anlaşma. Böylesini hiçbir yerde bulamazlar. Ben dışarıdan biri olarak ikna edemem, sen içeriden birisin bu yüzden konuş onlarla Cemre."

"Önce onların her şeyini alıyorsunuz, sonra da yüzde onunu mu teklif ediyorsunuz? Bu mu iyi bir teklif?"

Haldun Keskiner gülümsedi. "Bu ticaret; üstüne mutlu bir ailemiz olacak. Artık seninle de aile oluyoruz."

Ardından tekrar sordu. "Ne diyorsun teklifime? Onları ikna etmek için çabalayacak mısın?"

Gözyaşları içerisinde ona baktım. *"Ailem için çabalayacağım."*

"Güzel, çok güzel, sen akıllı bir kızsın."

Sırtımda bir ton yük ve yeniden akmaya başlayan gözyaşlarıyla bu konuyu Eliza'yla konuşmak için yukarı çıkarken acıyla elimdeki Yiğit'in telefonuna baktım.

Şerefsiz herif... Şerefsiz. Senden nefret ediyorum, nefret, nefret, nefret, nefret!

Çaresizlikle etrafı dağıtmak isteyip yapacak hiçbir şey bulamazken Eliza'yla konuşmadan önce lavaboya gittim, elimi yüzümü yıkayıp, ağlamaktan şişen gözkapaklarımı yukarı çekiştirirken ağrıyan başım için bir ağrı kesici almayı not edip suyla biraz rahatlamaya çalıştım.

Başımı kaldırıp yeniden aynadaki çökük aksime ve saçlarıma baktım. Saçımı açıp suyla ıslatarak kabarıklığını gidermeye çalışıp gelişigüzel bir şekilde topladıktan sonra enseme de ıslattım.

Tamam, şimdi kendime gelmem gerekiyordu.

Yeniden yoğun bakımın olduğu kısımda bekleme tarafına geçerken beni gören Yiğit ve Merve hızla ayağa kalktılar. "Neredeydin sen? Epey gelmedin, biz meraklandık."

"İyiyim. Kuvars'la ilgili bir haber var mı?"

Beni cevaplayan Aytekin oldu. "Akşam normal odaya alabilirlermiş, uyku ilacını kesmişler."

Gözyaşları içinde minnetle ona bakarken kenarda ağlayan Eliza ve ona üzgün gözlerle, çaresizce bakan Kılıç'a takıldı gözlerim.

"Yapma böyle, bak bebeğimize bir şey olacak."

Eliza ağladı. "Sırf benle sen beraberiz diye oluyor tüm bunlar. Farkında mısın? Ben mutlu bir hayatımız olduğum istedim ama senin o aşâğılık baban yaptı her şeyi."

Kılıç çaresizlikle başını arkaya attı. "Keşke bana daha önce söyleseydin, ben bir şekilde engel olurum. Hem babamın yardımına zerre ihtiyacım yok ki benim, bir işte çalışırdım ben, her türlü size bakardım. Tamam çok kazanamazdım ama elimden geleni yapardım, yemin ederim."

Eliza'nın gözyaşlarını sildi Kılıç.

"Bütün bunlar bittikten sonra babamla görüşmeyeceğim. Seni alıp götüreceğim buralardan. Şu an o adamdan, bize yaşattıkları için nefret ediyorum."

Eliza hıçkırdı. "O senin baban."

"Hiçbir şey artık sizden önemli değil." Kılıç, Eliza'yı yanağından öpüp kollarını onun karnına dolarken bebeklerini hissettiler.

O durumda Eliza'ya vurduğum için vicdan azabı gelip beni bulurken eski, sakın hayatımı özlediğimi fark ettim. Kimsenin olmadığı, küçük bir odada, sadece ders çalıştığım, ailemin en büyük sorun olduğu zamanları... O zaman geleceğe dair hissettiğim umut öyle fazlaydı ki, şimdiyse her şeyini kaybetmiş biri gibi hissediyordum.

Kılıç benim onlara baktığımı ilk olarak fark etti. Eliza'da onun nereye baktığını görmek için bana dönerken hızla ayağa kalktı.

"Cemre iyi misin?"

Başımı salladım. "*Konuşmamız lazım.*"

O ve Kılıç, ikisi beraber gelip benim onlara anlattıklarımı dinlerlerken gözyaşları içinde onlara baktım. Kenarda oturan Yiğit bir an olsun gözlerini biz üçümüzden çevirmezken biraz rahatsız olarak sadece yazdıklarımı ikisinin görmesini salladım. Daha sonra Aytekin'de yanımıza gelirken ne konuştuğumuza baktı. Sessizce üçü de Haldun ile ilgili anlattıklarımı dinleyip bana olur verdikten sonra bakışlarımı Kılıç'a çevirdim.

"*Sorun olmadığına emin misin?*"

Başını salladı. "Benim ailem burada, yanımda artık."

Ona başımı sallarken yeniden Eliza'ya baktım, Allah'tan yanağında hiç iz yoktu. Acıyla "*Özür dilerim,*" yazdım. Eliza bana sorun değil anlamında başını salladı. "Asıl ben özür dilerim."

Birbirimize son kez sarılırken artık onunla aramızdaki tüm sorunları arkamızda bıraktığımı biliyordum.

Yeniden ama bu sefer Aytekin'le bahçeye doğru ilerleyip tam bir saat sonra gelen gazeteciyle gerekli röportajı yaptıktan hemen sonra yeniden aynı kata geldik. Nihayet Yiğit'e yeni telefonunu verirken *"Teşekkür ederim,"* dedim.

"Rica ederim," dedi Yiğit. *"Bu arada ne oluyor, fısır fısır bir şeyler konuşuluyor, aşağıya iniyorsun iki de bir falan."*

"Bir şey olmuyor."

"Yapma Cemre."

"Seni ilgilendiren hiçbir şey yok Yiğit. Tekrar teşekkür ederim. Kuvars'ın doktoruyla görüşmem lazım."

Kuvars'la ilgilenen doktoru bulamayıp onun yerine hemşirelerden birine durumunu yazılı bir şekilde sorarken hemşire gülümsedi. *"Akşam odaya alacağız, ziyaretçi saatinde görebilirsiniz onu."*

Minnetle hemşireye gülümserken yeniden dönüp bekleme salonunda bulunan koltuklardan birine oturdum. Burada bekleyen başka insanlar vardı.

Kuvars bugün uyanacaktı ama onların hastaları belki daha ağır durumdaydı. Allah tüm hastalara şifa versin... Bir dua onlar içinde zihnimde yeşerirken benimle röportaj yapmak isteyen Can Bey'in haberi son dakika olarak geçmeye başladı.

Bekleme odasındaki televizyonun sesini Aytekin açarken *"İşte,"* dedi.

"Son zamanlar Demirhan Holding'in düşen hisse değerleri ve iflasına yönelik haberler gündemdeyken bir de dün gece Demirhan Holding'in yönetim kurulu başkanı Kuvars Demirhan'ın kalp krizi geçirdiğine yönelik haberler duyurulmuştu. İşte o haberlerin arkasındaki gerçek açığa çıktı. Son dönemlerde yapılan Türkiye'nin en büyük ihalelerinden birine fesat karıştırıldığı ve Demirhan Holding'in bilgilerinin çalındığı öğrenildi. Konuyla ilgili Demirhan Holding'in Yönetim Kurulu'ndan Aytekin Bey şikâyetçi olacağını duyurdu, ekonomi yazarı Can Paymaz ihaleye fesat karıştıran şirketi de öğrendi. İşte o özel haberi ve delilleri HY TV farkıyla izliyoruz."

Haberin ardından benim ve Haldun Keskiner'in konuşmaları ve benim onun ağzından laf aldığım kısımlar yayımlanırken Yiğit şaşkınlıkla bana baktı.

"Bunları sen mi çektin? Üstelik benim telefonumdan?"

Ona gülümserken Kılıç'ın ve Eliza'nın nefretle ekrandaki görüntülere baktığını gördüm.

Her şey Can Bey'in bana o şerefsizin bütün olanlardan sonra bir de gazetecilere röportaj yapıp Kuvars'a üzüldüğünü duyurması ile başlamıştı. O ana kadar çaresizce Kuvars'ın uyanmasını, onun işleri halletmesini bekleyen tarafım en sonunda duramamıştı ve o pisliğe gününü göstermek istemişti. Bunun içinde Yiğit'in aşağıya inerken yanımda bulunsun diye verdiği telefonu kullanmışım ve o konuşurken, bana o iğrenç anlaşılmayı yaparken onu görüntülü olarak kaydetmişim.

Normalde ihaleye fesat karıştırıldığına dair dava açılabilirse ispatı oldukça uzun süreceği ve bu konuda Eliza ve benim tanıklık yapmam gerekeceği, bizim de suçlanacağımız için Kuvars'ın bunu kabul etmediğini duymuştum, Aytekin'den.

Şimdiyse tanıklığa gerek yoktu, bizzat bunu yaptığını söyleyen, Eliza'yı buna kendisinin zorladığını anlatan görüntülü beyanı vardı Haldun Keskiner'in.

Bu kayıtları da kullanmadan önce gelip Eliza ve Kılıç'a sormuştum. Kılıç için kabul etmesi zor da olsa bunun onların Eliza ile ilişkilerine yansımayacağını da anladıktan sonra gerekli kaydı ekonomi yazarı Can Bey'e vermiştik. Can Bey bunları izleyince terfi alacağını söyleyip öyle bir mutlu olmuştu ki...

Ve işte, haber yapılmıştı. Ardından Aytekin gidip bu konuyla ilgili şikâyetçi olmuştu ve onun savcılıkta öğrendiğine göre tekliflerle ilgili olup da ihale mevzuatına veya şartnamelere göre gizli tutulması gereken bilgilere başkalarının ulaşmasını sağlamak ciddi bir suçtu ve bu nedenle Haldun Keskiner hapis yatacağı.

Bu konuda bizimde buna göz yumduğumuz için ifade vermemiz gerekecekti ama videodan da anlaşılacağı üzere, Haldun Keskiner'in zorlamasıyla olmuştu her şey.

"Ne bu şimdi anlamadım ben, iflas durdu mu, kim çekti bu görüntüleri?" Merve'nin sorusu üzerine yanında duran Aytekin etrafımızdaki insanları rahatsız etmeyecek kadar kısık bir sesle onu yanıtladı.

"Bu haberle beraber, ihale yenilenecek ve bu süreçte düşen borsa hisseleri yeniden değer kazanacaktır. Yani evet durdu ve Cemre'nin sayesinde. Cemre çekti bu görüntüleri."

Merve şaşkınlıkla bana baktı. "Bizim Cemre?"

Merve hayretle tekrar konuştu. "Bana hatırlat, sana asla düşman olmak istemem."

"NERDE LAN O KIZ!" Haldun Keskiner'in sesini duyarken Eliza sızlanarak karnını tuttu.

Not defterimi avuçlarımın arasına alırken ne korktum, ne çaresizlik hissettim, ne de acı duydum. Sadece bu adamın hala o ettiği iğrenç teklifi unutamıyordum.

"Sen!"

Buradaki korumalar onu hızla tutarken Haldun'un adamları da geldi. Bir hemşir bağırarak "Burası hastane ne yaptığınızı zannediyorsunuz siz, çabuk çıkın dışarı!" diye bağırdı aynı anda.

Haldun hemşire adamı umursamayıp bana doğru gelirken nefretle soludu. "Seninle anlaşmıştık."Haldun Bey onu zorlukla tutan adamların arasında bana bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Seni mahvedeceğim!"

Öfkeyle elimdeki kalemi daha sıkı tuttum. "Beni sakın aptal yerine koymayın Haldun Bey. Ben Eliza'ya yardım ettiysem, sırf ailemin huzuru için ettim, sizin de torununuzun mutlu bir ailede büyümesi için... Korktuğum ya da zannettiğiniz gibi aptallığımdan dolayı değil. O yüzden ailem şimdi bu durumdayken beni korkutamazsınız..."

Yazıyı okurken Haldun Keskiner'in bakışları şaşkınlıkla büyüdü ve bana döndü. "Anlaştığınızı sanıyordum? Söz vermiştin bana söz vermiştin!"

"Anlaşma yok." Dudaklarım alaycı bir gülüşle büküldü. "Ben kazandım." Tekrar not defterini avuçlarımın arasında tutarken yazdım. "Size ailem için çabalayacağımı söyledim ve görüyorsunuz ya ailem için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Hemşire bağırdı. "Güvenliği çağırıyorum."

Aytekin Haldun'un kolunu tutarken Kılıç da ayağa kalktı. Haldun son kez bağırdı. "Bu iş burada bitmedi."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Hapishaneden mektup yazarsınız artık... Hoşça kalın."

Haldun nefretle oğluna döndü. "Oğlum bir şey yapsana, ne diyor bu kız?"

Kılıç öfkeyle soludu. "Sen ne hakla asıl, Eliza'yı tehdit edersin baba? Sana artık baba demeye bile utanıyorum."

Haldun gelen güvenlik ve korumaların yardımıyla dışarı çıkarılırken Kılıç destek olmak ister gibi gözyaşlarıyla ona bakan Eliza'ya sarıldı. Aytekin'de Haldun'la beraber dışarı çıkarken ben ve Merve baş başa kaldık.

Merve bana yandan, korkarak baktı.

"Ne oldu?"

"Valla pes! Yemin ediyorum pes! Kızım, senden her şey beklenir artık yemin ediyorum. Valla insanlar senin böyle sessiz, sedasız durduğuna bakmasın, sen yok musun sen, dünyanın ipini çeker de Notre Dame'ın Kamburu gibi sarı kafanla sessizce izlersin."

Bu beni gülümsetmedi.

"Merve, keşke hiç bunlara sebep olmasaydım, bir şekilde Eliza'yla oturup başka bir yol bulmaya çalışsaydık. Şimdi sevdiğim adamın içeride olduğunu düşündükçe, kalp damarlarından birine stent takıldığını hatırladıkça delirecek gibi oluyorum."

Merve gülümsedi. "Her şey düzelecek, tamam mı? Uyanınca sevdiğin adamı yeniden kazanacaksın. Onu tüm bu kederden kurtaracaksın."

Ona başımı yaslarken bunu dileyerek kapadım gözlerimi.

O saçlarımı okşarken aralıksız ağlamaktan acıyan göz kapaklarım kapandı ve rahatsız hastane koltuğunda biraz olsun gözlerimi dinlendirmeye karar verdim.

Gözlerimi birinin bana seslenmesiyle açarken ağrıyan boynumu zorlukla tutarak doğruldum.

"Cemre, kalk." Gözlerimi Merve'ye çevirirken hızla olduğum yerde doğruldum.

Saatin kaç olduğuna bakmak için başımı çevirecekken camdan, havanın karanlığını gördüm ve hızla yerimden doğruldum.

"Uyudun epey."

Kuvars'ı sormak için bir defter ararken Merve ne soracağımı anladı ve konuştu. "Kuvars Bey odaya alındı, birkaç saat oluyor hatta, çok yorgundun, seni uyandırmayalım dedik."

Heyecanla ona bakarken ayağa kalktım.

Kenarda not defterimi ve kalemimi görürken hızla yazdım. "Ne oldu? Ne dedi? Eliza'yı gördü mü?"

Merve o anları hatırlamak bile kâbusmuş gibi bir ifade takındı. "Epey kızdı, Eliza'ya nasıl bağırdığını sana anlatamam."

Ona korkuyla baktım. "Sonra ne oldu?"

"Eliza özür diledi, ağladı, senin yaptıklarını anlattı; Aytekin Bey konuştu. Tüm olanları öğrendi Kuvars Bey."

"Niye anlattılar ki, stresten uzak dursun demedi mi doktor, niye böyle yapıyorlar?"

Merve omuz silkti. "Kuvars Bey öğrenmek istedi. Şu an hala Eliza'yla konuşuyor, benim anladığım kadarıyla affetti onu."

Gözyaşları bu sefer mutlulukla gelirken kalbim hızla çarptı. "Peki beni, hiç beni sordu mu?"

Merve ifadesiz bir yüzle baktı bana. "Bilmiyorum, yani geçmiş olsun demek için gittim ama seni sormadı. Ama öyle bakma hemen, mutlaka Eliza'lara sormuştur."

"Anladım..."

"Bu arada ziyaret saati on dakika sonra bitiyor. Gidip bir gör istersen."

Ben sertçe yutkunurken Merve bana oda numarasını söyledi.

Ona başımı sallarken toplu saçlarımı açmak için elim tokama gitti.

"Her türlü, çökmüş gibi görünüyorsun saçını açman bir şeyi değiştirmeyecek..."

Merve'ye dönerken gözlerimi devirdim.

"Hadi git artık," dedi bana. "Bu arada bu Aytekin Bey'in sevgilisi var mı biliyor musun?" diye son sorusunu sordu.

İri iri olmuş gözlerle bakarken "Öylesine sordum, meraktan, bakma hemen öyle. Hadi git," dedi Merve gülerek.

Kuvars'ın odasını bulana kadar ona anlatacaklarımı düşünüp durdum. Cümleler beynimin içinde evrilip dururken bir türlü tam olarak ne söylemem gerektiğine karar veremedim. Heyecandan ellerim titrerken onu en son yoğun bakımda gördüğüm zamanı hatırladım. İçim yandı...

Odasının kapısına gelince öylece ayaklarım çivilenirken açık kapıdan onları gördüm.

Eliza ve Kılıç hemen Kuvars'ın yanındaydı. Kılıç odadaki diğer boş yatağın üzerinde oturuyordu ve Eliza'nın heyecanla onlara anlattığı bir şeye gülümsemekle meşguldü.

Bakışlarım Kuvars'a doğru çevrilirken ne yapacağımı bilemedim. O gülüyordu, ciddi bir ifadeyle Kılıç'a bakıyordu.

"Hemen hastaneden çıktığım gibi, Eliza'yı istemeye geleceksin. Sonra da bir hafta içinde evleneceksiniz."

Eliza Kuvars'a şaşkınlıkla bakarken sıraladı. "Ama abi, gelinliğimin gelmesi bile daha uzun sürer."

Kuvars ona sertçe bakarken bir yutkundü. Kılıç hafif gülümsedi. "Bana her türlü uyar."

Eliza mutlulukla ikisine bakarken gözyaşlarıyla elini karnına koydu. Ardından uzanıp Kuvars'a sarıldı. "Seni çok seviyorum abi. Çok, çok seviyorum... Bir daha ne olur, bizi böyle korkutma. Lütfen..."

Kuvars yüzünde allak bullak bir ifadeyle kardeşinin belini tutup sarılırken odada çıt çıkmadı.

Adımlarım geri geri giderken bunların hepsi senin sayende, eğer sen o gün Eliza'nın suçuna müdahale etmeseydin, Kuvars bu ilişkiye izin vermeyecekti diyen mantığımı susturmaya çalıştım.

Onlar bir aileydi ve sonunda en başından beri istediğim olmuştu. Mutlulardı. O bebek mutlu bir yuvada büyüyecekti.

Kuvars iflas etmeyecekti.

Sadece benim ona bıraktığım yarayla yaşayacaktı.

Utançla adımlarım geriye giderken onun yanına gidip her şeyin sebebi artık 'sadece benken' geçmiş olsun diyemedim.

Sadece personelin girebileceğine dair bir yazının asılı olduğu odaya girip temizlik malzemelerinin arasında yere oturup dizlerimi kendime çekerken ne yapacağımı düşündüm...

Tüm yaşadıklarının benim yüzümden olduğu fikri öyle çok canımı yakıyordu ki ne yapacağımı düşünüp duruyordum. Gidemezdim, onu öyle çok seviyordum ki, bu haliyle onu bırakıp gidersem onun ne halde olduğunu düşünmekten kafayı yerdim herhalde...

Dönüp yanına gitmeye de öyle çok utanıyordum ki, yeniden bana kızarsa devam etmeye hiç gücüm kalmazmış gibi hissediyordum.

Çaresizce başımı dizlerime yaslayıp kendi anne ve babamı düşünürken onların burada olmasını ne kadar çok istediğimi bir kere daha düşündüm. Annem şimdi saçlarımı okşar, bana fikir verirdi. Babam benim yerime Kuvars'la konuşurdu belki...

Gözlerimi kazağıma silip yeniden bakışlarımı hastane terliklerine çevirdim.

Düşünceler aktı geçti. Ziyaret saati bitti, hatta saatler aktı, gece yarısı oldu neredeyse. Kuvars'ı görmeye bir türlü cesaret edemedim.

En sonunda artık uyuduğunu düşünüp kat görevlilerine yakalanmadan ona son kez bakmak için odasının oradan geçip kapısını araladım.

Odaya girip karanlıkta önümü bile göremezken elimi duvara yasladım ve lambayı bulmak için yokladım.

"Sonunda gelebildin..." Kuvars'ın homurdanan sesini duyarken onun uyanık olmadığını fark ettim ve başımı onun yatağına doğru çevirdim.

Utançla yanaklarım kızarıırken özlemle ciğerim yandı. Neyse ki yanaklarımın kızarıklığını karanlık nedeniyle göremiyordu.

"Hiç gelmeyeceksin sandım."

Özlem öyle baskın geldi ki gözyaşlarım yeniden aktılar. Gözlerim artık bu kadar çok ağlamama isyan edercesine sızlarken kendimi tutamadım ve ona doğru ilerledim. Bütün gücümle, sımsıkı onu bir daha bırakmamak üzere sarılırken Kuvars'ın dudakları saçlarıma değdi.

"Merhaba güzelim..."

Öncelikle merhaba. Sekiz milyondan fazla okunduk, bunun için çok teşekkür ederim <3

Instagram: hikayelerindeyasar :) Gelin yeni bölümde neler olacağı hakkında konuşalım :)

45.BÖLÜM "MÜCADELE"

SELAM:)

Hayatımın en uzun bölümünü yazdım. Hafta içi yazdım. Dün yazdım. Hatta dün gece tam üçte uyudum, alarm kurup sabah yediden beri devam ettim, akşam yeni bitti. Yarın sınavım var, sınava çalışmayı bırakıp yeni bölümü yazmaya devam ettim, şu an sırt ağrısından ölmek üzereyim. Toplamda kitap formatında 50 sayfadan fazla oldu... Gözlerim ekrana bakmaktan yanıyor. Bu nedenle bu verdiğim emeğin karşılığı olarak yalnızca bir yıldıza dokunmanız ve yorum bırakmanız yeterli. Çok müteşekkirim olurum...

Gerçekten o yıldız sayısını görüp de nasıl mutlu olduğumu size anlatamam... Geçen bölüm on bine yakın yıldız geldi mesela, evde sirtaki oynadım, horon teptim, halay çektim... Yapmadığım delilik kalmadı, gerçekten o yıldız bana bölümü okuduğunuzu anlatıyor. O yüzden ekrana dokunup en altta çıkan yıldıza basmayı unutmayın <3

Keyifle okuyun <3

45.BÖLÜM "MÜCADELE"

"Merhaba güzelim..."

Kuvars'a olabildiğine sarılıp onun kokusunu içime çekerken gözlerim sızlamaya başladı. Bana verilmiş yeni bir müziceydi bu. Yeniden yanımdaydı, yeniden ona sarılabiliyordum, yeniden güzelim diyordu...

Hıçkırıklarım boğazıma dizilirken hemen boynunun kıyısını öptüm. Buradasın... Buradasın... Benimlesin... Gitmedin...

Tekrar öptüm, tekrar ve tekrar... Sımsıkı sarılırken o da beni tuttu, burnunu benim köprücük kemiğime yasladı, onun her zaman yaptığı gibi kokumu içime çektiğini anlarken canım daha çok yandı. İçim ezildi.

Ağlayarak çekildim ondan. "Özür dilerim... Özür dilerim... Özür dilerim..."

Tekrar sımsıkı sarılırken ona, öyle utanıyordum ki onun yüzüne bakmaktan bile... Benim yüzümden burada, bir sürü çile çekmişti,

benim yüzümden hayatla yaşam savaşı vermişti.

Tekrar ondan başımı çevirip gözyaşlarıyla ona baktığımda çöken gözaltlarını ve kan sinmiş gözlerini gördüm. Her şeyin sorumlusu bendim...

Hıçkırıklarım boğazımı tıkarken tekrar parmaklarımı kullandım. *"Kuars ben çok özür dilerim, çok özür dilerim, her şey benim yüzümden oldu. Her şeyin sorumlusu benim. Ben başlangıcında böyle olabileceğini, işin bu raddeye varabileceğini bilemedim. O kadar canım yanıyor ki, anlatamam sana... Çok özür dilerim, çok özür dilerim..." Gözyaşlarımın arasında hıçkırdım. Kuars beni belimden çekip göğsüne yaslariken hıçkırıklarım giderek arttı.*

"Ağlama..."

Bana hep bunu dediği için gözyaşlarımın arasında acı acı tebessüm ettim.Ölümden dönen oydu ama yine onu ben teselli ediyordum.

"Bak sen ağlayınca kalbim ağrıyor tamam mı? Ağlama."

Hızla başımı onun göğsünden kaldırıp gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

"İyiim ben. Çok iyiim."

Ardından içine düştüğüm buhrandan sıyrılıp öfkeyle ona baktım. *"Sen ne hakla kalp krizi geçiriyorsun ya?"*

Kuars'ın dudakları yana doğru büküldü. *"Efendim?"*

"Sen ne hakla kalp krizi geçirirsin diyorum. Senin yüzünden ne yaşadık biz biliyor musun, bir de utanmadan yoğun bakıma giriyorsun. Ölüyorduk biz dışarıda."

"Kusura bakma, bir dalgınlığıma geldi kalp krizi geçireyim dedim."

Ne yaptığımın yeni farkına varırken onun üzerimde dolaşan yeşil gözlerine utançla bakamadım. *"Bir daha olmasın."*

"Peki."

Tekrar dayanamayıp Kuars'a sarılırken beni sımsıkı tuttu. Onu hissetmek öyle güzeldi ki... Gözyaşlarımın yeniden akmaması için tüm gücümle çaba harcarken ona çaktırmadan hastane önlüğüne yasladım gözlerimi. Yeniden ondan ayrıldığımda Kuars'ın yeşil gözleri de sisliydi.

"Çok korktum... Çok korkuttun bizi..." Burnumu çektim.

"İyiim ben, bak sapasağlamım."

Tekrar burnumu çektim. *"Kuars seni o halde görünce, ne yapacağımı bilemedim. Korkudan ölecektim."*

"İyiym ben, görüyorsun, çok iyiym." Kuvars beni teselli etmeye çalışsa da onun gözlerinin feri sönmüş halini görebiliyordum.

"Özür dilerim Kuvars, affet beni... Beni affet... Gerçekten ne yapacağımı bilemedim, Eliza bana geldiğinde başka bir çözüm yolu yemin ederim aklıma gelmedi, kızacağını biliyordum ama tüm bunların olabileceğini tahmin edemedim. Çok üzgünüm, çok üzgünüm Kuvars... Yemin ediyorum bu işin sonunun senin iflasın, hastalanman olacağını bilseydim asla... Asla... Asla ama asla kalkışmazdım. Seni seviyorum, seni öyle çok seviyorum ki sana bir şey olmasına dayanabilir miyim ben..."

İç geçirdim. *"Elimden geldiğince işleri toparlamaya çalıştım, Aytekin işlerin düzelebileceğini söyledi ama sen... Sana bunu nasıl yapabildiğime inanamıyorum."*

Titreyen ellerimi durdururken dolan gözlerimi görmemesi için başımı çevirdim. *"Özür dilerim Kuvars... Çok özür dilerim..."*

Kuvars beni belimden tutup kendine çekti, dudakları hemen saçlarımın üzerinde dururken sertçe konuştu. **"Bir daha böyle bir şey olmayacak."**

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım. *"Söz veriyorum olmayacak."*

"Bir daha ihanet olursa biter."

Başımı salladım hızla. *"Özür dilerim, özür dilerim."*

"Ve bir daha gitmeyeceksin, eğer benden giderse yine biter. Asla arkama bakmam."

Başımı yine onu onaylarcasına salladım. *"Gitmeyeceğim, asla gitmeyeceğim. Söz veriyorum. Zaten nasıl gidebilirim ki artık?"*

Gözlerim buğulanırken Kuvars'ın dudakları alnıma değdi. Kaybetme korkusu öyle kötü bir duyguydu ki, iliğimi kemiğimi kurutmuştu. Şimdi buradaydı, onu hissetmek için yüzünü ellerimin arasına aldım. Öyle kötü görünüyordu ki, acıyla dokundu parmaklarım ona.

Ardından çektim parmaklarımı ondan. *"Yemin ediyorum bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Yemin ediyorum Kuvars. Bir daha seni o şekilde asla görmeyeceğim..."*

Kuvars'ın yorgun yüzü yeniden kasıldı. **"Ben iyiym Cemre, daha fazla üzme kendini."**

Burnumu çekip başımı sallarken yeniden gözümün kıyısına gelen gözyaşlarını sildim. *"Peki o zaman, sen biraz dinlen. Ben seni yormayayım. Hem bu saate kadar niye uyumadın sen?"*

Kuvars homurdanarak arkasına yaslandı. "Neden acaba?"

Dudaklarım yana doğru bükülürken gözlerimiz buluştu. Onunla çok kere göz göze gelmişim ama hiçbiri bu kadar sarsıcı, bu kadar bizi tamamen çıplak bırakıp duygularımızla örtecek kadar güçlü değildi...

Aramızda hala asılı kalmış kelimeler vardı. Aramızda artık asılı kalan bir güven problemi vardı. Aramızda artık hiç söylenip bozulmuş yeminler vardı...

Ama her şeye rağmen sanki tükeneceksek bile bunu beraber yapalım diyordu gözlerimiz...

Tekrar başımı çevirip o görmesin diye ıslak gözlerimi koluma sildim.

"Hadi uyu biraz, dinlenmen lazım. Çok ağır ilaçlar alıyorsun."

Kuvars tekrar homurdandı. Hızla onun konuşmasına izin vermedim. *"İtiraz istemiyorum, uyuyacaksın."*

Yataktan kalktım, üzerine kenardaki yatak örtüsünü çekerken yastığını da yatar pozisyonuna getirdim.

"Uyuman lazım Kuvars daha yeni odaya alındın. Dinlenmen lazım, uykunu iyi alıp iyi dinlenmelisin artık. Yok öyle sabahlara oturmalar, çalışmalar... Uyuyacaksın."

Kuvars'ın gözleri benim ellerime takılırken belimden tuttu ve beni bir hamlede yatağın içine çekti. Ellerim iki yanıma düşerken tane tane tekrar konuştu. "Ben iyiyim."

Tatlı tatlı gülümsedim. *"Bok iyisin."*

"Seni var ya-" Kuvars sertçe bana doğru uzanırken kıkırdayarak onun ellerinin arasından kaçtım ve yataktan çıktım.

Kuvars'ın uyanık olduğunu anladıktan hemen sonra ışığı yakmışım, lambaya uzanıp onu söndürürken yeniden Kuvars'ın yatağına iliştim.

Onun yorgunluğunu gözlerinden görebiliyordum ama her ne olursa olsun güçlü durmaya çalışmasını istemiyordum artık, en son bunu yaptığında kalbi dayanamamıştı.

Hemen karşısındaki yatağa geçmek yerine odadaki iki tekli koltuktan birine geçerken Kuvars bana seslendi. "Sen uyumayacak mısın?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Ben bugün gün içinde uyudum, uykum gelmez şimdi..."

Ardından derin bir sessizlik odada hüküm sürdü. Bilmiyorum her şey güzeldi, öyle görünüyordu, Kuvars iyiydi, sağlığını kazanmıştı, beni affettiğini dolaylı olarak belli etmişti, bana gülümsemişti, beni tekrar

kollarının arasına almış, güzelim demiş, saçımdan öpmüştü ama bir şeyler eksikti... Aramıza giren onca şeyden sonra nasıl devam edebileceğimizi bilmiyordum.

Eliza ve o, pekala aynı şekilde, kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Çünkü kardeştiler, sonuçta. Ama ben değildim. Ben onun evleneceği kadinken ona bunları yapmıştım benim yüzümden az kalsın canından oluyordu ve kaldığı yerden beni sevmeye devam mı edecekti.

O görmesin diye ağlamamaya çalıştım.

Bir hata yapmıştım ve bedelini ödüyordum. Daha da ödemeye devam edecektim ama onun bütün bana karşı olan yaralarını almak istiyordum, onun güvenini yeniden kazanmak istiyordum.

Bunu yapacaktım, yemin ederim yapacaktım, onun bana yeniden güvenmesini sağlayacaktım ve onu buna hiç pişman etmeyecektim.

Dakikalar birbiri üzerine devrilip gece epey geç bir saat nedeniyle iyice sessizleştikten sonra olduğum yerde bakışlarımı bir an olsun Kuvars'tan ayırmadım. Gözlerini kapamıştı, uyuyalı biraz olduğunu düşünüyordum. Gidip onun yanına kıvrılmak isterdim yüz­süzce de olsa, ancak yatak tek kişilikti ve hiç yer yoktu. Kuvars'ın kendisi bile neredeyse yatağın tümünü doldurmuştu.

Yüzünde rahatsız bir ifade vardı ve damarından uzanan serum kablosu ve ona bağlı sol elindeki iki boru endişelenmeme yetiyordu.

Bakışlarım yeniden uzamış kirli sakallarına, zayıflamış yüzüne ve yorgun görünen varlığına takıldı.

Kalbinin dört damarı tıkalıydı. Dört. Dile kolay... Birine stent takılmıştı, doktor ucuz atlattığını söylemişti...

Düşünmek bile deli ediyordu beni.

Elimi çenemin altına yerleştirip gözümü bile kırpmamaya çalışarak onu izlemeye çabaladım. Öyle çok seviyordum ki onu, keşke sevgi iyileştirebilseydi.

Keşke onun yerinde olan ben olsaydım...

Koltukta bacaklarımı kendime çekip daha rahat bir pozisyon almaya çalışırken ikiye bükülmüş bir halde öyle durdum. Kirpiklerim ilerleyen

saatler ve sessizlik nedeniyle daha da ağırlaşırken ne ara gözlerimin kapandığının farkında bile olmadım...

Sabah aşına olduğum güzel bir koku beni karşılariken bilincim ayılmak istemedi. Günler sonra nihayet huzurlu bir uyku uyumuş olduğum için kıvrılıp inleyerek daha çok uyumak isterken yumuşak yastığıma sarılmaya çalıştım. Ancak bir sorun vardı ve yastık hiç yumuşak değildi, oldukça sertti hatta. Beynim uyku mahmurluğuyla ne oluyor ya taşa mı yattım diye düşünürken ağır ağır göz kapaklarımı açtım.

Kuvars'ın tek kişilik hasta yatağındaydım ve yatağa ikimizin sığması mümkün olmadığı için neredeyse Kuvars'ın üzerinde uyumuştum, onunda sağ eli hemen belimi kavramıştı ve başım göğsünün sağ tarafındaydı.

Hızla başımı, onun göğsünün hemen üzerinde olduğu için çekerken zorlukla kirpiklerimi kırıpıştırdım ve uyanık olduğumu kendimce teyit ettim.

En son koltuğun üzerinde uyuya kalmıştım, Kuvars mı beni yanına taşımıştı? Hemen yanımda uyuduğu için sessizce sol elindeki sökülmüş serum kablosuna baktım. İnanamıyorum, bu halde bile beni düşünüp beni yanına mı getirmişti?

Ağır ağır yüzümü yeniden onun uyuyan yüzüne çevirdim. Ten rengi bugün biraz daha iyi görünüyordu, ancak şu söktüğü serum canımı sıkılmıştı.

Hemşireyi çağırmak ve çağırmamak arasında gidip gelirken odanın kapısının açıldığını fark ettim. Başımı kaldırdım ve Kuvars'ın doktorunu gördüm.

Onu gördüğüm gibi hızla olduğum yerden kalkarken yeniden yere basıp terliklerimi giydim.

"Cemre Hanım merhaba, günaydın."

Sessiz olması için işaret vermeye çalışırken kadın bodoslama lafa girdi ve Kuvars olduğu yerde doğrulup gözlerini araladı.

Kadın Kuvars'ın neredeyse üzerinde yatmama ayıplar gözlerle baktıktan sonra başını Kuvars'a doğru çevirdi. "Kuvars Bey, günaydın."

"Günaydın." Kuvars olduğu yerde doğrulurken doktor onun dosyasına baktı, hemen yanındaki hemşireye yapılması gerekenleri söylerken "Sizi daha iyi görüyorum," dedi.

Kuvars başıyla onayladı onu. "Daha iyiyim, taburcu olmak istiyorum."

Kadın ağzı açık Kuvars'a baktı. Bende aynı şekilde.

Kuvars'ın gözleri kısa süreliğine bende durduktan sonra yeniden doktoruna döndü.

"Maalesef bu mümkün değil."

"Mümkün hale getirin o zaman."

"Maalesef. Çok zor bir süreci geride bıraktınız, çok genç olduğunuz için şanslısınız, bir başkasının bu kadar yaşama imkânı olmayabilirdi. Çok ciddi bir haldeydiniz."

Acıyla gözlerim dolarken kadın devam etti. "Ölebilirdiniz Kuvars Bey. Gerçekten çok az kalmıştı, ölebilirdiniz... Lütfen durumun ehemmiyetini anlayın."

Kuvars'ın bakışları yeniden bana çevrildi, dolu gözlerimi görürken öfkeyle soludu. "İyiyim ben."

Çenem titredi. Doktor devam etti. "Maalesef değilsiniz Kuvars Bey, bir süre burada yatmak zorundasınız, sizi müşahede altında tutmalıyız."

Buğulu gözlerimle Kuvars'a beni böyle görmemesi için bakmak istemezken Kuvars yeniden homurdandı.

"Cemre'nin yanında konuşmayalım bu konuları." Kuvars tek bir cümlede kadının sözünü keserken iri iri olmuş gözlerle ona baktım.

Doktor hanım tebessümle bana dönerken ikisi de bana baktılar.

"Ne yani gitmemi mi bekliyorsun? Durumun hakkında bilgi almak benimde hakkım!"

Buğulu gözlerimi yere çevirerek görmemesini sağlamaya çalıştım ama nafiyleydi.

"Bende öğrenmeliyim."

"Cemre, hadi, güzelim."

Olduğum yerde çivilirken titreyen çenemi tutamadım. *"Hiçbir yere gitmiyorum, senin durumunla ilgili her şeyi öğreneceğim. Beni buradan çıkmaya zorlayamazsınız."*

Doktor derin bir nefes aldı. "O zaman ben daha sonra yeniden uğrarım Kuvars Bey. Siz şimdilik mümkün olduğunca dinlenmenize bakın, bir süre daha burada kalacaksınız."

Kuvars başıyla onaylarken kadın yeniden bana döndü. "Cemre Hanım, Kuvars Bey'in beslenmesiyle ilgili tam listeyi hemşireye

verdim, ondan alabilirsiniz." Başımı sallarken teşekkür etmek için başımı salladım.

Kadın odadan çıkarken yeniden Kuvars'a baktım, hala gözlerim buğuluydu. *"Doktor sana çok zor kurtulduğunu söylüyor, sen hala taburcu olmak istiyorsun."* Kızgınlıkla baktım ona. *"Bana bak, Kuvars Demirhan, o yatağa yatacaksın ve doktorun verdiği bütün ilaçları kullanacaksın. Mızızlık yok."*

Otoriter bir şekilde ona bakmaya devam ederken doktorun söyledikleri tek tek kafamda çınladı. Allah bilir durumu hala nasılda ciddiymi ama o hala güçlü görünmeye çalışıyordu, beni uzaklaştırmak istiyordu. Buna izin veremezdim. Artık değil.

Kapı yeniden açılırken listeyi vermek üzere gelen hemşireyle beraber içeri Eliza ve Aytekin girdi.

"Ben sana dedim uyanmışlardır," diye. Eliza Aytekin'e dönüp sırtırken Aytekin başıyla onayladı.

Sorar gözlerle ikisine baktım, Eliza hızla yanıtladı beni.

"Biraz erken bir saatte geldik de, uyuyordunuz..." Duraksadı. "Birlikte."

Kuvars'ın beni uyuyunca yatağına taşınması ve iç içe geçmiş bir şekilde uyuduğumuz aklıma gelirken yanaklarım kızardı. O halde bizi görmüşler miydi yani?

Eliza hızla abisine koşup sarılırken "Abi," dedi. "Sana neredeyse 250'den fazla çiçek buketi geldi. Aşağıyı bir görsen gazeteci kaynıyor. Herkes deli gibi seni merak ediyor. Özellikle son olanları."

Kuvars olduğu yerde doğrulurken Aytekin'e baktı. "Durumlar nasıl?"

İflas olayından bahsettiklerini anlarken kendimi odada fazlalık gibi hissettim. Sanırım Eliza da öyle hissetmişti ki acıyla abisine baktı.

Kuvars'ın sesindeki yorgunluk çok barizdi.

Aytekin hızla yanıtladı onu. "Sen düşünme bunları. Yeni kendini toparladın, biraz daha dinlen, sonra bol bol konuşuruz. Şu an için her şey iyi."

Kuvars hastane oturmaktan nefret ediyor olacaktı ki tüm huysuzluğuyla yanıtladı onu. "Başlatma lan sonrasına, ne oldu hisse senetleri? Şu an durum ne? Dün sana dediğim İngiltere borsasındaki hisselerimizi satışa çıkardın mı?"

Eliza olduğu yerde kıpırdanırken bana döndü. "Cemre sen dün bir şey yedin mi? İki gündür ağzına lokma girmiyor, gel beyler konuşurken biz de gidip iki tost yiyelim."

Kuvars'ın bakışları yeniden bana çevrildi. *"Sonra yerim bir şeyler..."*

Kuvars'ın çevirmesi için direkt işaret dilini kullanırken Kuvars'ın bakışları sertleşti. "Gidip bir şeyler ye."

Aytekin'de bana döndü. "Aynen yenge, git bir şeyler ye, söz Kuvars hastaneden kaçmaya çalışırsa onu döverek geri yatağına yatırırım."

Kuvars huysuzca yanıtladı onu. "Bok döversin."

Onlara gülümserken Eliza itiraz kabul etmeden bileğimden tuttu ve onunla beraber kantine bir tost yemeye indik.

Eliza bana kaşarlı tostumu yerken önce abisini, ardından kendisine yapılacak isteme törenini anlattı. Öyle heyecanlıyım ki Cemre, sonunda bir şeyler yoluna giriyor."

Keşke...

Keşke gerçekten bir şeyler yolunca girse ancak kalp bir kere kırıldı mı yerine yenisi konmuyor, çok korkuyorum Eliza, çok korkuyorum, Kuvars'la aramızdaki şeyin bitmesinden... O benim hayata karşı tek umudum.

Tabii ki bunları ne dile getirebildim ne de yazıya dökemedim.

Genelde insanları dinleyen taraftım ben çünkü derdimi anlatsam sanki fazlalık olacaktım gibi hissediyordum... Bu yüzden yalnızca Eliza'nın derdini dinledim.

"Köpüklü kahve nasıl yapıyor, öğrenmem lazım, çok acil."

Ona yardımcı olacağımın sözünü alırken Eliza büyük bir heyecanla teşekkür etti.

Yeniden onunla beraber hastane odasına çıkarken yorgunlukla başım döndü. Bir süredir hastanede, uykusuz bir şekilde hiçbir şey yemediğim için tansiyonum şaşmıştı. Yürümek bile zor geliyordu ayaklarıma...

Eliza koridorda Kılıç'ı görüp o tarafa geçerken bende Merve'lere bakmak için yürüdüm ancak onu Yiğit'le görünce yanlarına gidemedim. Hararetli bir şekilde tartışıyorlardı.

Onların yanına geçmek yerine Kuvars'ın yanına gitmeden önce ortak tuvaletlerden birine girip saçma baktım. Elimden geldiğince

dağılan saçlarımı duyla toplamaya çalışıp sıkı bir at kuyruğu yaptıktan sonra yüzümü yıkadım.

Kuvars'a yorgun diyordum ama benim de betim benzim atmıştı, gözaltılarım mosmordu. Şu an için yanımda kapatıcı olmadığı için müdahale edemedim.

Yeniden Kuvars'ın odasına gittiğimde hala onlar Aytekin'le iş hakkında konuşuyorlardı. Beni gördüğü gibi Kuvars'ın bakışları bende sabitlenirken konuşan Aytekin'in sözünü kesti ve bana sordu. "Yedin mi bir şeyler?"

Başımı salladım.

Kenarda Kuvars için getirilmiş olan sulu yemekleri de fark ettim. *"Ama sen hiçbir şey yememişsin."*

Kuvars umursamazca yemeklere baktı. "Aç değilim."

"Olur mu hiç? Ne demek aç değilim, sanki bir şey yediğin var gibi. Bütün ilaçların tok karna alınması lazım zaten. Yeter artık bu kadar iş konuştuğunuz, sağlık daha önemli."

Aytekin onlara söylendiğimi anlamış gibi teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Valla yenge, hep bu işkolik yüzünden oluyor. Ben bir sigara içmeye kaçayım, ziyaret saati de bitti zaten."

"Gel lan buraya, daha arbitrajı konuşmadık." Aytekin beni göstererek odadan kaçarken Kuvars arkasından sıkı bir küfretti.

Onlara gülümserken yemek tepsisini alıp Kuvars'ın yatağının hemen kenarına geçtim.

"İstemiyorum Cemre."

Onun huysuzluğuna gözlerimi devirdim, gerçekten hasta bir Kuvars Demirhan çekilmiyordu.

"O zaman ben yediririm."

Çorbadan bir kaşık alıp Kuvars'a uzatırken ona beklentiyle baktım. En sonunda ağzını açarken mutlulukla kaşığı ağzına doğru ittim.

Bütün çorbayı bitirene kadar Kuvars'ın suratı hep asıktı. Yoğurttan da biraz vermeye çalışırken istemediğini belirtircesine elini kaldırdı. "Yeter bu kadar."

"Bu bitecek Kuvars."

Ona biraz da bezelye yemeğinden vermeye çalıştım. Zorlukla onu da yedirdikten sonra mutlulukla gülümsedim. *"İşte şimdi tamam."*

**Kuvars yastığını dikleştirirken kolundaki serumun kablosuna baktı.
"Buradan çıkmam lazım."**

"Aklından bile geçirme, doktoru duydun."

**O sıkkın bir nefes verirken sol eliyle uzandı ve burun kemerini sıktı.
"Tam işler için bana ihtiyaç varken düştüğüm duruma bak, bu siktiğimin hastane yatağına çakılıp kaldım."**

Söyleyecek bir şe bulamazken bakışlarım ayağımdaki terliğe çevrildi. Her şeyin sorumlusu bendim...

"Kuvars lütfen, iş senin sağlığından önemli değil. Daha sabah doktor anlattı, durumun ne kadar ciddi olduğunu biliyorsun."

Kuvars umursamaz gözlerle bana baktı.

Yanına gidip üzerini örterken "Lütfen," dedim. "Biraz dinlen, işler yoluna girecek. Ben Aytekin'e güveniyorum, lütfen dinlen biraz."

Kuvars en nihayetinde beni onaylarken başını yatağın başlığına yasladı. Onun öfkesini, sinirini, stresini iliklerime kadar hissettiğim için biraz onu rahatlamak için avucunu avucuma aldım, minik şekillerle kendi ismimi yazmaya çalışırken amacım onun biraz olsun düşüncelerinden uzaklaşmasıydı.

O sert bakışlarının altında bana bakarken, ondaki tüm soğukluğa rağmen tatlı tatlı gülümsedim. Ardından uzandım ve başımı omzuna yasladım. Omzuna öpücük bırakırken Kuvars beni belimden tuttu ve kendine çekti hızla.

Utana utana dudaklarımız birbirine değerken onun tüm acısını ve öfkesini almak ister gibi öptüm onu. Uzun zamandır dudaklarını öyle özlemiştim ki, benim dudaklarımı ezerken ellerimi onun ensesinde birleştirdim.

Acıyla öptüm onu, kirpiklerimin ucunda biriken gözyaşlarını onun ruhuyla silmek ister gibi. Onun iyi olduğunu kendime hatırlatmak ister gibi...

Dillerimiz birbirine dolanırken Kuvars beni mümkünmüş gibi hastane yatağında iyice kendine yapıştırdı. Kalp atışları değiştiği için bağlı olduğu aletten garip bir ses duyulurken de umursamadan öpmeye çalıştı.

Bir anda bulunduğumuz hastane odasının kapısı açılırken şaşkınlıkla öylece kaldım ve zorlukla Kuvars'ı itmeye çalışarak ondan

ayrıldım, Kuvars homurdanarak gelene bakarken orta yaşlı hemşire kadın bize doğru baktı.

"Pardon ben alet ötünce bir komplikasyon gelişti zannettim. Affedersiniz..." Kadın kıpkırmızı olmuş bir suratla çıkarken aynı şekilde bende kızardım.

Aman Allah'ım rezil olmuştuk.

"Rezil olduk, yemin ederim rezil olduk..."

Kuvars'ın dudakları yana doğru bükülürken "Sikimde değil," dedi ve beni tutup tekrar öpmeye başladı. Bu tanıdığım Demirhan'dı, hiçbir zaman uslanmayan, arsız ve sabırsız...

Gece karanlık çöküp Eliza gelen iki yüz altmış dört çiçeği gönderen isimleri tek tek saymayı bitirdiğinde Kuvars'ın da gözlerine yorgunluk çökmüştü.

"Yeter bu kadar," dedi Kılıç Eliza'yı en nihayetinde sustururken. "Biz bırakalım da, abin biraz dirlensin."

Kuvars sert bakışlarını Kılıç'a çevirirken Kılıç hızla sustu. Son iki saatte anladığım tek şey, Kuvars'ın Kılıç'ı neredeyse bir kaşık suda boğabilecek duruma gelmesiydi. İsteme nasıl geçecekti bilmiyorum ama Kuvars biraz gücünü topladığı gibi, bir silah ediniş Kılıç'ı alınının çatından vurabilirdi, bundan korkuyordum artık.

Eliza ayaklanıp abisinin yanağını öperken "Yarın görüşürüz o zaman abicim," dedi. Kılıç da başı önde, Kuvars'tan çekinerek "Geçmiş olsun, kendine dikkat et," diye geveleyip hızla çıktı.

Kuvars, Kılıç'ın arkasından homurdanıp küfrederken oturduğum tekli koltuğumda gülen gözlerle ona baktım.

Kuvars'ın gözleri bana doğru çevrilirken *"Hadi uyuman lazım artık,"* dedim.

"Gel buraya," dedi Kuvars hemen yanını gösterirken.

"Sana rahatsızlık vermek istemiyorum Kuvars, zaten yatak çok küçük. Hem hiç uykumda yok. Uykum gelirse şuradaki yatağa kıvrılır uyurum ben. Sana iyi geceler."

Işığı söndürmek için kalkarken Kuvars çatık kaşlarla bana baktı. "Ya buraya gelersin ya da ben kalkıp seni buraya taşıyım."

Ağzım açık onun despotluğuna bakakalırken ne diyeceğimi bilemedim.

"Şaka yapıyorsun."

"Hiç şaka yapar gibi bir halim mi var?"

Hala hareket edemediğimi görünce Kuvars tekrar konuştu.
"Kalkıyorum şimdi."

Hızla ışığı söndürüp onun ayağa kalkıp yine serumun bağlı olduğu boruyu koparmasından endişe duyarken *"Ben sığamam ki buraya,"* dedim. Kuvars buna aldırmadı, belimden tutup beni hemen yanına çekerken neredeyse bir bütün olduk.

Onun dudakları benim saçlarıma değerken heyecanla kalbim göğüs kafesimi vurdu.

"Şimdi uyuyabilirim..." Kuvars başını boynuma gömüp beni sımsıkı sararken gözlerini kapadı. Huzurla bende gözlerimi kaparken onu özlemenin ne kadar zor olduğunu fark ettim.

Onu bir daha asla kaybetmeyecektim.

Ona sarılmak paha biçilemezdi.

Yatağa sığabilmek için yerimden milim bile kıpırdamazken bütün gece uyuya kalmadan, onu izledim. Onun için, onun sağlığı için dua ettim.

Elim defalarca kez kalbine gitti.

Onu öyle çok seviyordum ki, bunu düşünerek onun kokusuyla bende gözlerimi kapadım en sonunda...

Sabah uyandığımda tüm vücudum sızım sızım sızılıyordu. Sırt kaslarımı gerip biraz olsun ağrıyı dindirmeye çalışırken yatakta doğruldum ve Kuvars'ın olmadığını yeni fark ettim.

Ağır ağır başımı kaldırırken Kuvars odada yoktu. Oflayarak yerimden doğruldum. Ben bir süre sabit bir noktaya bakıp ayılmaya çalışırken banyonun kapısı açıldı ve başımı kaldırınca Kuvars'ı gördüm.

Sanırım duş almıştı ve buraya getirildiğinde üzerinde olan kıyafetleri yeniden giymişti.

Hızla yerimden doğruldum. *"Kuvars ne yapıyorsun?"*

Bakışlarının odağı bende olmadığı için gömleğinin düğmesini iliklerken benim ona söylediklerimi göremedi.

Olduğum yerde ses çıkararak doğrulurken ağzımın ne kadar kuru olduğunu fark ettim, her yerim ağrıyordu, saçlarım dağılmıştı. Kuvars gece toplu saçlarımı açmış olmalıydı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Ses çıkardığım için bana doğru dönerken tekrar sordum ona. "Hastaneden çıkacağım. Yeter bu kadar yattığım."

Olduğum yerde şaşkınlıkla ona baktım. *"Kuvars sen canına mı susadın acaba?"*

Bana omuz silkip kenarda içerisinde yüzüğü ve saatinin olduğu paketi aldı. Paketi arka cebine koyarken "Sen de hazırlan, gidiyoruz," diye emretti.

"Kuvars saçmalama, daha dinlenmen gerekiyor, doktorun dün dediklerini unuttun mu?"

Kuvars "Ben iyiyim," derken aynı anda kapı açıldı, doktorunun kontrol saatine denk gelmiştik neyse ki.

"Kuvars Bey günaydın." Kadın şaşkınlıkla hastane yatağında yatan bana ve üstünü giyinmiş olan Kuvars'a baktı.

"Günaydın, doktor."

Kadın hala hayret verici bir şekilde Kuvars'a bakmaya devam etti.

"Bir yere mi gidiyorsunuz Kuvars Bey?"

"Eve eve gideceğim, taburcu işlemlerini yapın."

Kadın Kuvars'ın otoritesi karşısında şaşkınlıkla ağzı açık bir şekilde kaldı ama hızla kendini toparladı. "Korkarım ki bu mümkün değil, siz ne atlattığınızın farkında değilsiniz galiba, çok ağır ilaçlar kullanıyorsunuz şu an ayakta olmanız bile şaşırtıcı."

Kuvars umursamazca ona baktı. "Gitmek istiyorum doktor."

Oflayarak olduğum yerde doğrulurken terliklerimi giyip yastığın hemen altında bulduğum tokayla saçlarımı bağladım. Kuvars'a söz anlatmak mümkün değildi maalesef, gitmek istiyorsa giderdi.

Doktor Hanım hala Kuvars'ın çelik gibi durduğunu görünce zaten, sıkkin bir nefes verdi ve bana döndü.

"Cemre Hanım bizi on dakikalığına yalnız bırakabilir misiniz?"

Olduğum yerde Kuvars'a dönerken onunda yüzünde bunu onaylayan bir bakış gördüm. İstemeye istemeye odadan çıkmak durumunda kalırken son kez Kuvars'a baktım. *"Lütfen kal burada."*

On beş dakika sonra yeniden odaya girerken doktorla karşılaştık. İkna edemedim der gibi kaşlarını çatarken "Hemşireye kullanması

gereken ilaçları ve yemek listesini verdim. Bu süreçte ilaçlar ağır olduğu için yan etki yapabilirler, baş dönmesi, denge de bozukluk, bilinç kaybı gibi. Lütfen endişelenmeyin. İyi bakılması gerekiyor..."

Kadını onaylarcasına başımı salladım. "Ben işlemleri hallediyorum, yarım saate kadar çıkış yapabilirsiniz." Tekrar başımı salladım.

Teşekkür etmek için gülümserken kadın da başıyla bana selam verdi ve ardından gitti.

Yeniden odaya girdiğimde yüzümde en öldürücü bakışım vardı. *"Kuars sana inanmıyorum, nasıl hastaneden çıkmak istersin?"*

Kuars dünden beri yüzüncü kez olduğu gibi yineledi. "Ben iyiyim."

"Zasten sen hele bir kötüleş eve gidince, seni kolundan tuttuğum gibi buraya getiririm."

Kuars'ın dudakları yana doğru kıvrılırken yeniden odanın kapısı açıldı ve Eliza'yla Aytekin'i gördüm.

Yarım saat sonra hastanenin arka kapısından çıkarken tüm gazeteciler mikrofonlarını Kuvars'a doğrultmuşlardı. Her birinin yüzünde merak vardı.

"Kuars Bey, geçmiş olsun, son durumlar hakkında ne söylemek istersiniz?"

"Kuars Bey, iflasın eşiğine geldiniz ve şimdi bunun sebebinin rakip şirket olduğu konuşuluyor. Bu konuda söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Kuars Bey, iflası kaldıramadığınız için kalp krizi geçirdiğiniz söyleniyor, bu konuda ne demek istersiniz?"

Nefretle bu soruyu soran muhabire baktım.

"Kuars Bey bir açıklama yapsanız, son durum ne çok merak ediyoruz. Önce hisse değerleriniz düştü, ardından görüntüler yayınlandı, ardından hisse değerleriniz yeniden yükselişe geçti. İflas gerçekleşmeyecek mi?"

Kuars hiçbir soruyu yanıtlamadan arabanın arka kapısını açıp içeri geçerken Aytekin sıkı bir küfür savurdu. "Leş kargaları."

Merve ve Yiğit dün gecedan eve geçtikleri için tek arabayla eve geçerken Kılıç'ın Kuvars'tan çekindiği için bizimle gelmediğine yemin edebilirdim ama ispatlayamazdım.

Eliza ısrarla Kuvars'a istemenin biraz daha geç olması için yalvarırken Kuvars tek kelimeyle reddetti.

"Bana bak, o piçe söyle, yarın gelecek."

Eliza oflayarak önüne dönerken bende gülümseyerek onları izledim. Gerçekten her şey çözülmüştü, şimdi Eliza ve Kılıç evleneceklerdi ve buna Kuvars da izin verecekti.

Kapıdan girdiğimizde ben tedirginlikle Kuvars'ın dengesini kaybedip düşeceğinden korktuğum için koluna girmeye çalıştım ama o beni belimden tutarak buna engel oldu. Israrla bana iyi olduğunu göstermek istiyordu ama ben onun yine yığılıp kalmasından öyle korkuyordum ki...

Sarı Kuvars'ı gördüğü gibi mutlulukla bağırarak onun üzerine atlayınca mutlulukla gülümsedim. Gerçekten kedimin benim yerime Kuvars'ı daha çok sevmesini bir türlü anlayamıyordum.

Sarı Kuvars'ın üzerine tırmanmaya çalışırken Kuvars homurdanarak küçücük kediye kızdı. "Geldi yine ibne."

Sarı Kuvars'ın ona kızmasına aldırmadan yine tırmanmaya çalıştı, Kuvars onu kucağına almadığı için bağırırken Kuvars eğildi ve onu aldı. Sarı Kuvars onu aldığı için az önceki canavarca bakışlarını bırakıp minnoş minnoş bakmaya başladı.

Sarı'yla ne kadar ortak özelliğimiz olduğunu düşünmeden edemedim.

"Kuvars Bey, yatağınızı hazırladım, eğer dinlenmek isterseniz-"

Kuvars elindeki Sarı'yı kenardaki koltuğun üstüne bıraktı. Sarı bunu protesto edercesine bağırmaya tekrar Kuvars'ın üzerine atlamaya çalıştı ama nafileydi.

Kuvars sulu sulu kenarda bekliyen Aytekin'in ensesinden tutup onu merdivenlere doğru sürüklerken "Yeterince dinlendim, artık çalışma zamanı," dedi. Arkasından sadece iç geçirerek baktım.

"Ben de bir duş alıp uyuyayım." Eliza yukarı çıkarken ben de Merve'ye döndüm.

"Ne oldu, bu kadar erken çıktınız?"

"Kuvars daha fazla yatmak istemedi. İflas nedeniyle akli hala işlerde sanırım."

Merve kenardan aldığım not defterindeki yazıyı okuduktan sonra gülümsedi.

"Heyt be canım eniştem! İnşallah bu belayı da başından def edecek. Valla ne korkmuştum iflas ederde bu ay ki maaşım yanar diye."

Merve'ye şaşkınlıkla baktım. "Bu arada," dedi bana dönerek. "Kuvars Bey bile senden daha iyi görünüyor, bir duşa gir, toparlan."

Ona haklısın anlamında başımı sallayıp ağır ağır yukarı da giyinme ve çalışma odam olarak kullandığım odaya geçtim. Uzun uzun bir banyo yaptıktan sonra son günlerde atlattığım şeyleri tekrar ve tekrar hatırladım.

Su aktı ama hissettiğim acı hala tazeydi.

Hatırladıkça iliklerime kadar titriyordum, Kuvars'ın gözlerinin içine baktığım her an utanç hissediyordum.

Suyu kapatıp bornozumu üzerime aldım. Hızlı bir şekilde kişisel ihtiyaçlarımı halledip biraz daha toparlanmış halde banyodan dışarı çıktım. Saçlarımı kurutmuş olmama rağmen biraz daha nemliydi, o şekilde bırakıp üzerime rahat edebileceğim bir tayt ve bir kazak giydim. Çıplak ayakla bastığım hastane koridorları nedeniyle neredeyse çamaşır suyuna yatırmak istediğim ayaklarıma da panduflarımı geçirip yeniden Merve'nin yanına mutfığa geçtim.

Merve mutfakta akşam için bir şeyler hazırlarken onu es geçip Kuvars'a hasta çorbası yapmak için kollarımı sıvadım.

"Ne yapıyorsun?"

Dondurucudan çıkardığım tavuğu, iki litre suyu ve şehriyeyi gösterdim. "Ha çorba mı yapacaksın?"

Başımı sallarken Merve gülümsedi. "Valla aynı mutfığı paylaşmayalı uzun zaman olmuştu."

Ona gözlerimi devirirken dudaklarım yana kıvrıldı. İlk zamanlar Merve'yle öyle anlaşıyorlardık ki, şimdiye en yakın ve tek arkadaşım.

Domateslerin kabuklarını soyup çorbanın içine katarken tavuk suyuna, şehriyeli, bol sebzeli güzel bir hasta çorbası yaptım. Tepsiyi hazırladığım çorbayı ve suyu koyduktan sonra yukarı doğru çıktım.

Odaya girmeden hemen önce Aytekin'le karşılaştık. "Merhaba Cere, aman dikkat içeride yüksek voltaj var, elektrik çarpmasın."

Hiçbir şey anlamayıp ona bakarken Aytekin geçebilmem için kapıyı araladı. "Ben kaçır artık, daha fazla durursam Kuvars'ı gırtlaklamak zorunda kalacağım."

Kuvars'ın içeriden öfkeli sesini duyarken Aytekin'e gülümsedim, o gittikten hemen sonra da içeri girdim.

Kuvars bir konferans görüşmesi gerçekleştiriyordu, beni fark etmeden büyük ihtimalle şirketinin yönetim kurulu üyelerine seslendi.

"Bu işi çözeceğiz, bu dönemi iyi değerlendiremezsek yeniden çakılırız. O yüzden uyumayacaksınız beyler, dinlenmek, yorulmak, hastalanmak yok. Sadece çalışacağız."

Yine iç sesim her şey senin yüzünden diye beni alaya alırken Kuvars başını çevirdi ve beni fark etti.

O sırada konferans görüşmesi bitmek üzereydi ki üyelerden biri "Anlaşıldı Kuvars Bey," dedi. "Tekrar geçmiş olsun. Cuma günü için basın toplantınızı ayarlıyoruz."

Kuvars başıyla onayladıktan sonra görüşmeyi sonlandırdı ve bilgisayarını kapayıp bana döndü. Elimde tepsi ile öylece kalakaldım.

Ona doğru zorlukla ilerlerken yeşil rengi gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı. Tepsiyi kenara koydum. *"Sana çorba yaptım."*

"Hmm." Kuvars çorbaya bakarken onunla bu sefer rolleri değiştirdiğimizi fark ettim, genelde hastalanan benken çorba yapmak için çabalayan o olurdu.

"Şimdiden söyleyeyim bu çorba bitecek."

Kuvars huysuzluk etmeden bir kaşık çorba alıp ağzına götürürken bende diğer odadan buraya gelmeden önce doktorun verdiği reçetede ki aldığımız ilaçları getirdim.

İlaçların prospektüsünü okuyup kenara ayırdıktan sonra Kuvars'a baktım. *"Bu kadar çok çalışman gerekiyor mu? Daha yeni hastaneden geldin, doktorun dinlenmen gerektiğini söyledikçe sen aksini yapıyorsun."*

"Çalışmam gerekiyor, Cemre. İşler kötü durumda, benim kalp krizi geçirmem piyasada bir güvensizlik yaratıyor zaten. Sonra o Haldun şerefsizi..." Aramızda cümleler asılı kaldı. "İhalenin tekrar yapılması çok bir şeyi değiştirmiyor, piyasada şirketime karşı olan güveni tekrar kurmam lazım. O yüzden evet çok çalışmalıyım."

Ama sağlığın diye itiraz edecektim ancak Kuvars konuşurken bile öyle çok utanıyordum ki, her zamanki gibi derin bir sessizliğe gömüldüm. Sustuklarım içimde büyüdü, içimi yıktı geçti ama tek kelime edemedim.

Ona başımı sallayıp o çorbasını bitirirken kenara ayırdığım ilaç tabletlerini ona uzattım, tek tek onları içerken tepsiyi aldım ve ilaçları kutuya koyduktan sonra odadan çıkmak için hareket etmeye çalıştım.

Kuvars yeniden bilgisayarına dönerken ben de kenarda hemen masanın üzerine alelade bir şekilde atılmış olan Kuvars'ın yüzüğünü gördüm. Bu yüzüğü Prag'ta beraber seçmiştik ancak şimdi Kuvars'ın parmaklarına değildi.

Acıyla ona doğru döndüm. Hemen ardından kendi boş parmaklarımı fark ettim. Benimde yüzüğüm yoktu. En son evden kaçıp gitmeden önce diğer odada komedinin üzerine bırakmışım ve geldiğimde yoktu.

"Bir şey mi oldu?" Kuvars kaşlarını çatıp allak bullak olmuş yüzüme bakarken çenem titredi.

Neden takmadın yüzüğü?

Hadi sor, Cemre hadi, cesaret et ve sor...

Utancı damarlarımda gezinirken içimdeki o zayıf, her şeye ağlayan, sürekli isyan eden kız "Sormaya hakkın var mı?" diye kızdı bana. "Adam istemiyor artık seni, al evlenmekten vazgeçti seninle. Yüzüğünü bile takmıyor, takmak istemiyor. Sen bir zavallısın. O kadar şeyin üzerine seni kabul edeceğini mi düşündün gerçekten?"

Kırgın bakışlarımı beni anlaması için yüzüne çevirdim. "Yok bir şey."

Gerisin geriye çıkarken mutsuzluk içimde bir volkan gibi çağlıyordu.

Gece kendi Kuvars'a ait olmayan odama geçip yorganın içine geçerken ruhsuz hissederek nefesimi tuttum. Uvars hala çalışma odasındaydı, iki kere daha ona yemek götürmeme rağmen beni pek umursamamıştı, hala çalışmaya devam ediyordu. Eliza desen zaten aşağıda yarın ki isteme töreni için Türk kahvesini nasıl yapabileceğini Merve'den öğrenmeye çalışıyordu. Merve de sabır çekerek ona tekrar ve tekrar anlatıyordu.

Diyaloglar aynen şöyleydi:

"Eliza hanım lütfen siz zahmet etmeyin, zaten yapamıyorsunuz ben yarın iki dakikada yaparım."

Eliza kaşlarını çatarken Merve'ye kızdı. "Aaa, olur mu Merve, bunu ben yapmak istiyorum. Bir daha anlat bakayım. Kahvenin köpüğünü deterjan koymadan nasıl yapıyorduk?"

Bu nedenle ikisinin yanında çok durmadan yukarı çıkmışım. Kuvars'a uyumasını söylememe rağmen bir fayda etmemişti. Ve hala yüzük parmağı boştu. Evin içinde deli gibi kendi yüzüğümü aramama rağmen bulamamam da cabasıydı üstüne üstlük.

O yüzüğü bir kere parmağımdan çıkardığım için öylesine berbat hissediyordum ki ağlamak istiyordum.

Ayaklarımı kendime çekip cenin pozisyonunda uyumaya çalışırken örtü üzerimden çekildi ve ben şaşkınlıkla doğrulamadan Kuvars'ı gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Uyumaya çalışıyorum."

Kuvars sanki anlamam gerekirken anlamıyormuş gibi tane tane tekrar sordu. "Peki neden burada yatıyorsun?"

"Seni rahatsız etmeyeyim malum epey yoğun bir şekilde çalışıyorsun. Kendine dikkat etmek gibi bir çabanda yok."

"Saçmalama."

Kaşlarımı çatarken onun yanımda uzun boyuyla dikilmesi canımı sıktı. Hala parmağında yüzük yoktu!

Daha da hırçınlaştım. "Israr etme, lütfen, seni rahatsız etmek istemiyorum..."

Kuvars duraksadı, dudakları yana kıvrıldı. Gelip yatakta yanıma uzanacak sandım ama durdu ve "Peki," dedi.

Lanet olası bir peki dedi.

"Ne demek 'peki'?"

"Peki işte tamam anlamında, sen nasıl istiyorsan, gelmek istersen içeride olacağım."

Ve yemin ederim dönüp gitti.

Çıldırarak üzere olduğum yerde yorganı tekmelerken yeniden olduğum yatağa gerisin geri düştüm. Kuvars'a ayrı yatmak istediğimi söylediğim gibi pişman olmuşum hâlbuki. Şimdi ayrı uyuyacaktık ve aramız daha açılacaktı... Zaten hala yüzüğümü takmıyordu...

Başımı tavana çevirdim.

Bu böyle olmayacaktı.

Bu aramızdaki soğukluğu, güvensizliği ve kopan bağları yeniden telafi edecektim.

Ve o an karar verdim, bunun tek yolu o yüzüğü yeniden Kuvars'ın parmağına takmaktı.

Bunu yapacaktım, gidip Kuvars'ı yeniden kazanacaktım.

Kız isteme töreni öncesi ev panayır alanı gibiydi. Kuvars hemen salonda oturuyordu, benim rahat bir şeyler giymesi yönünden ikazlarıma rağmen hala takım elbise giymişti. Dün nedeniyle ona küs olmama rağmen sabah erkenden ilaçlarını kontrol etmişim ve dün benden sonra içmediğini görmüştüm, bir de bunun üzerine kavgaya etmiştik. Asla kendi sağlığını düşünmüyordu...

Eliza çıldırmış gibi Merve'nin koluna asılıp "Bu niye olmuyor? Allah'ın belası kahve!" diye sorarken kıkırdamadan edemedim. İlginç bir şekilde makinayla bile kahve yapmayı beceremiyordu, buna rağmen cezveyle başarabileceğine inanıyordu.

"Cemre, sen yardım et bari! Ya birazdan gelecekler! Ben hala beceremiyorum bunu! Biriniz şunun ucundan tutsun!"

Eliza çıldırarak konuşurken Merve sakince "Sakin olun, Eliza Hanım," dedi. "Zaten evlenmeniz kesin, çokta şey yapmamak lazım."

Ona öyle konuşmaması için gözlerimi belertirken Eliza ona doğru döndü. "Çokta ne yapmamak lazım?"

Merve bir yutkundü, sanırım ay başında alacağı maaşını hatırladı. "Çokta umursamayın diyorum Eliza Hanım, sizin kahveniz kötü olsa bile sizi beğenmeyen bir insan olabilir mi? Şu boya, posa, endama bakın."

Eliza gülerken ben de kıkırdadım. Merve kadar şeytani başka bir varlık daha yoktu.

Merve yanıma gelirken yüzünde çıldırmaya ramak kalmış bir ifade vardı. "Bana bak, al şu manyağı başımdan. Daha kanepeler bile hazır değil, ben burada neyle uğraşıyorum."

Ona gülümserken Eliza'yı tuttum kolundan ve içeriye doğru çekiştirdim. "Sen hamilesin, bu kadar ayakta durmaman lazım. Merak etme, biz hallederiz kahveyi."

Eliza yazdıklarını okuduktan sonra üzerindeki hanım hanımcık elbiseyi çekiştirdi ve "Haklısın galiba," dedi. Öyle heyecanlıydı ki, bir türlü yerinde duramıyordu.

Kuvars salonda oturup sanki gelenleri hiç beklemediymiş gibi gazetenin ekonomi sayfasına dalarken hemen yanında sabırsızlıkla ayağını sallayan Aytekin, Merve'nin ona önceden getirdiği kanepeleri yemekle meşguldü.

Kapı çaldı. Kuvars'ın omurgası dikleştı. Aytekin dolu ağzındaki lokmayı hızlı hızlı çiğnemededen yuttu.

Eliza koşarak kapıya gitti. "Onlar mı geldi acaba? Ama daha çok erken."

Merve arkamda güldü. "Kız bir de bakıyorsun, Haldun Keskiner gelmiş." Yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Yemin ediyorum kanepeler yapmak yerine iki saat kan lekeleri silerim salondan."

Benimde dudağım yana kıvrılırken Haldun Keskiner'in son halini düşündüm, Kılıç'la da kavgalıydılar zaten. Geleceğini hiç sanmıyordum.

Eliza kapıyı açtı ve karşımda görmeyi beklediğim en son kişiyi gördüm. Tuğçe, elinde kocaman paket bir çikolatayla hemen Eliza'nın karşısındaydı. "Canım ben geldim, ah ne kadar güzel olmuşsun."

Eliza allak bullak olmuş bir suratla Tuğçe'ye baktı. "Aaa şaşırdın tabii, sırf senin için biletimi aldım, İstanbul'a döndüm. Kılıç'lardan önce geleyim dedim ki, yardımcı olurum diye."

Tuğçe dönüp kapı aralığından bana baktı. Gözlerimiz birleşirken yüzünü buruşturdu, en son Eliza'yla aramızda geçen o kötü olaydan sonra nasıl güldüğünü hala hatırlıyordum. Rezil, iğrenç biriydi ve yine gelmişti...

Eliza dönüp bana bakarken tek kaşımı kaldırdım, bunun burada ne işi var dercesine. Eliza'nın omuzları düşerken aynı sertlikte bakışlarımı Tuğçe'ye çevirdim.

"Hadi ama, beni içeri davet etmeyecek misin kuzum?"

Eliza tekrar bana, benim yüzümdeki sert ifadeye baktı. Eğer şimdi Tuğçe'yi içeri alırsa, bir daha onun için hiçbir şey yapmayacaktım çünkü bu düpedüz bana saygısızlıktı.

"Maalesef," dedi Eliza tok bir sesle. "Seni bugün için davet etmemiştim, bu yüzden seni içeri alamam."

Tuğçe'nin yüzü kaskatı kesilirken gülecek gibi oldu. "Ne demek bu, senin için on saat uçtum, sırf buraya yetişmek için."

Eliza ifadesini hiç bozmadı. "Keşke gelmeden önce bana sorsaydın. Gelmene gerek olmadığını söyledim. Gördüğün gibi bu evin hanımı

Cemre artık, onun onaylamadığı hiç kimseyi içeri alamam. O yüzden sana güle güle."

Tuğçe'nin ağzı açık kalırken onun şu an ne kadar küçük düştüğünün farkına varıp gülümseyemedim bile. Aynısını aylar önce bana yaşatmıştı, Eliza'yı doldurup beni evden göndermek istemişti. Ki onun yüzünden cebimde beş kuruş olmadan kovulmuştum.

Ama gel gör ki, her etkinin bir de karşı tepkisi vardır. Siz buna ister karma deyin ister başka bir şey, el geç gelir seni bulur. Bu hayatta ne ekersen onu biçersin.

Tuğçe şimdi kendi etmişti ve yine kendi buluyordu... Nefreti eken kendisiydi, şimdi o nefreti hasat etmenin zamanı gelmişti.

Eliza ağır ağır onun yüzüne kapıyı kapatırken Merve "Oha," diye tepki verdi. "Evet nerede kalmıştık, sanırım içeri geçiyorduk."

Eliza önden geçip giderken Merve ağzı açık bana baktı. "Bu kadarını ben bile yapamazdım."

-

Kapı ikinci kez çaldığında Eliza bu sefer koşarak kapıya ulaştı. Kuvars hala koltukta oturuyordu ve gelenlere umursamaz gözlerle bakıyordu. Aytekin ona dirseğiyle vurup ayağa kalkmaya zorlarken ağır ağır kalktı. Bende onlara bakarken Kılıç ve nun kardeşi Ali'nin geldiğini gördüm. Başka aile büyüğü yoktu, Ali'nin yanında sarı saçlı, minyon bir kız duruyordu. Sanırım daha önce bir davette denk gelmiştik.

"Senin baban dışında başka bir aile büyüğün yok muydu, bu ne böyle, küçüğünü alıp istemeye gelmişsin."

Kuvars sert sert Kılıç'ı eleştirirken Eliza ve ben gülümsedik. Yapacak çok bir şey yoktu.

Sarışın kız kendini tanıtip isminin Ceylin olduğunu söyledikten sonra herkes koltuklara geçti. Kuvars'ın bakışları bir an olsun Kılıç'ın üzerinden çevrilmezken Kuvars'a bakan bir diğer gözü daha gördüm. Ceylin kocaman olmuş gözlerle bir Aytekin'e, bir de Kuvars'a bakıyordu.

"Nasılsınız?" diye sordu Kılıç sanırım derin sessizliği bölmek amacıyla. Sarı bile ortamın gerginliği anlamış bir şekilde Kuvars'ın ayaklarının ucuna gelip uzandı.

"İyiyiz, siz nasılsınız?" Bunu söyleyen Aytekin olurken Eliza olduğu yerde kalktı. "Ben kahveleri hazırlayayım."

Kılıç olduğu yerde dimdik durdu. "Bizde iyiyiz."

Salon tekrar sessizliğe bürünürken konuşacak hiçbir konu olmadı. Kılıç yeniden Kuvars'ın ona sert bakışlarından çekinerek tekrar sordu. "Ee daha daha nasılsınız?"

Aytekin sıkılmadan cevapladı. "Daha daha iyiyiz."

Yeniden derin bir sessizlik olurken Ali gözlerini devirdi. Eğilip Ceylin'in kulağına hafifçe bir şeyler söyledikten sonra Ceylin'in dudakları yana kıvrıldı. O da ona cevap olarak bir şey söyledi. Ali'nin yanındaki kıza karşı hayran hayran bakışlarını yakalarken tekrar önüme döndüm. Sanırım ikisi de üniversite öğrencisiydi.

Acaba bir gün bende onlar gibi üniversiteye gidebilecek miydim? Bir an için bu beni olduğum ortamdan çekip yine kara düşüncelere boğarken sınavın ne kadar yaklaştığını hatırladım.

O kadar uzun zamandır doğru düzgün çalışmamıştım ki, her çalışmaya başladığımda yeniden ve yeniden bir şeyler olmuştu. Artık eskisi gibi geleceğe dair umudum yoktu. Bu bile içten içe tüketiyordu beni...

Yine sessizlikte bir şey konuşulmazken Kılıç sözü devraldı. Bu sefer o daha konuşmaya başlamadan Kuvars konuştu. "Bana bak bir daha nasıl olduğumuzu sorarsan sikeceğim belanı."

Kılıç bir yutkundü.

Aytekin hemen Kuvars'ın gerilimini almak için gençlere döndü. "Ee siz üniversite mi okuyorsunuz?"

Ali yerine Ceylin cevap verdi. "Evet, ekonomi bölümü, şu an üçüncü sınıfı bitirmek üzereyim, ortalamam 3,94. Sizin şirket politikalarınızı çok beğeniyorum ve borsadaki tüm hisse değerlerinizi ezbere söyleyebilirim. Staj için başvurduğum ama biraz geç oldu, sanırım yeni iş başvurularını siz yapıyorsunuz Aytekin Bey. Şimdiden başvuruda bulunacağımı ve sizi eğer beni işe alırsanız hiç mahcup etmeyeceğimi söylemek isterim."

Ben kızın tatlılığına gülümserken Aytekin yüzünde ciddi bir sırıtişla Kuvars'a döndü. "Vay canına, 3.94 ortalama nedir?"

"Sen tabii tüm derslerini alttan alarak verdiğin için anlayamam normal."

Kuvars Ceylin'e döndü. "Seni aramızda görmeyi isteriz."

Ceylin'in gözleri mutlulukla ışıldarken yanındaki Ali homur homur bir şeyler söyledi.

Salon yeniden sessizliğe bürünürken Eliza arkamda bana seslendi. "Pişt, Cemre, bir gelebilir misin?"

Sarı'yı rahatsız etmeden ayağa kalkıp Eliza'nın arkasından mutfağa gittiğimde Merve çıldırmaya ramak kalmış gözlerle bana bakıyordu. "Cemre gel yardım et, Allah aşkına! Eliza Hanım benim yaptığım kahveleri beğenmemiş, damla sakızlı olsun istiyor."

Şaşkınlıkla gülererek makinaya uzanırken hızla gerekenleri ayarladım ve damla sakızlı Türk kahvesi hızla hazır oldu.

"Kalpli bruschettalar nerede?" Eliza arkasını dönüp kanepeleri sorarken Merve onları gösterdi.

"Keşke birini daha çağırsaydık, güzel olmamış bunlar. Ya da hazır alsaydık, ay niye akıl edemedim ki ben bunu..." Merve Eliza'nın arkasından onu gırtlaklamak istediğini gösterircesine bir hareket yaparken Eliza bir tanesini aldı ve ağzına attı.

"Ya bu çok kötü olmuş ama Merve, böyle de yapılmaz ki sana Guacamole yapdemiştin." Merve sessiz sessiz mırıldandı. "He,ananın karnında da Guacamole yiyordun."

Eliza bir saniye durup neyse ki kahvelere baktı.

"Neyse tamam bunlar oldu en azından. Canım Cemre, sen olmasaydın ben ne yapardım?"

Merve arkadan homurdanırken kahveleri fincanlara doldurdum.

"Eliza Hanım kahvelerini nasıl içeceklerini sordunuz mu?" Merve ona sorarken Eliza bir düşündü.

"Hayır sormadım. Gidip sorsam mı?"

"Bence tekrar gel git yapmayın, biraz şeker atın yeter. Damadın kahvesini de ayırın, tuz dökmek için."

Eliza Merve'nin sözünü dinlerken gülümsedi. "Tamamdır."

Tuzu ve şekerini çıkardı. Ben kanepelere bakmak için yanından ayrılırken Eliza'da tüm kahvelere biraz şeker, damadın kahvesine de tuz döktü.

"Ay tuz ruhu da mı dökseydik, iyice tuzlu olurdu..."

Biz Merve'yle beraber Eliza'ya gülerken o işine devam etti.

En nihayetinde tepsi hazır olurken benden önden içeri geçip yine Kuvars'ın yanına geçtim. Eliza hemen arkamdan gelip önce Kuvars ve Aytekin'e ardından, damat dışında herkese kahvesini verdi.

En son damada kahvesini verirken göz göze geldiler. Sanırım onlar için çok anlamlı bir andı.

Bir an için kendimi ve Kuvars'ı düşünmeden edemedim. Annem ve babam yaşadığını düşleyip Kuvars'ın beni istemek için kıvranmasını, ona tuzlu kahve ikram ettiğimi hayal ettim.

Dilimde buruk bir tat kalırken uzandım ve kendi kahvemi alıp bir yudum aldım.

Yudumu aldığım gibi geri çıkarırken neredeyse kahvelerini içen herkesin yüzünü buruşturarak kahveyi yutmaya çalıştığını fark ettim.

Kahve iğrençti.

Eliza tuz ve şekeri karıştırmış olmalıydı. Sanırım damada konulması gereken tuzu tüm fincanlara koyup damada şeker koymuştu.

Hemen suyumı uzandım. Tek yapması gereken tuz ve şekeri eklemektir ama onu bile yapamamıştı, keşke onu da ben yapsaydım diye düşündüm.

"Ne oldu? Niye herkes suratını ekşitiyor? Kahvem nasıl?"

Kılıç yanıtladı. "Çok güzel hayatım." Tek yudumda fincanı bitirirken gülmek istemedim ama kıkırdadım. Kılıç'a tabii güzeldi tek şekerli kahve ona denk gelmişti.

Eliza uzanıp kendi kahvesinden bir yudum aldı. "İyy bu ne be, tuzlu olmuş bu."

Bana doğru bakarken bilmiyorum anlamında ona baktım. Eliza utançla kızardı.

"Ben yanlışlıkla tuzu ve şekeri karıştırdım sanırım..."

Herkes kahvelerini bir kenara koyup konuya nasıl gireceğini beklerken Aytekin sözü devraldı. "Ee o zaman, kahvelerimizi de içtiğimize göre başlayalım."

Kuvars sertçe yutkunurken bakışlarını bir an olsun Kılıç'tan ayırmadı. Kılıç ceketinin önünü ilikleyip konuşmayı devraldı.

"Efendim, sebebi ziyaretimiz malum."

Kuvars yeniden homurdandı. Gerçekten bir gün kızı olsa onu nasıl verebileceğini düşünüp gülümsedim ama ardından gülümsemem yüzümde dondu. Bizim bir kızımız olamazdı. Büyük ihtimalle Kuvars benimle devam ettiği müddetçe bir kızı da olmayacaktı.

"Ben Eliza'yı sevdim, çok sevdim, saçındaki tele kadar. Ona hayatı boyunca iyi bir eş, onun çocuklarına iyi bir baba olacağıma da namusum ve şerefim üzerine söz veriyorum. Bu nedenle kardeşini, kendime istiyorum."

Kuvars bir süre hiçbir şey söylemedi. Onun gerilen çene kaslarını görebiliyordum, sanırım hayatının en zor kararını vermek üzereydi ama vermeyip de ne yapacaktı. Eliza hamileydi sonuçta.

"Kardeşime iyi bakacaksın."

"Her zaman."

"Bir gün bile üzmeyeceksin."

"Asla."

"Hep yanında olacaksın."

"Her zaman."

"Onun gözünde senin yüzünden bir damla yaş görürsem seni alnının çatından vururum."

"Onu üzüyorsam ölmeyi hak etmişimdir zaten."

Kuvars döndü ve Kılıç'a hayran hayran bakan kardeşine sordu. "Sen de istiyor musun?"

Eliza hiç naza çekmedi. "Kılıç'ı seviyorum. Çok seviyorum."

Kuvars derin bir nefes verirken "Tamam," dedi.

Kılıç oturduğu yerde mutlulukla iki eliyle zafer kazanmış gibi sevinirken Kuvars ona tip tip baktı. Hemen sırtışını sildi. Ama ikisinin de mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Akşam yorgunluktan ölmek üzere bir şekilde Kuvars'tan ayrı olan odamda yatağa yatarken Eliza'nın bininci kez ne kadar mutlu olduğunu ve kız olursa çocuğunun ismine benim adımı koyacağını dinledim.

En sonunda Kılıç onu arayınca kendi odasına geçerken Merve arkasından homurdandı. "Bütün gün kanepeler için canıma okudu, şimdi tatlı tatlı teşekkür ediyor. Yemin ederim, bipolar hastası bu. Hayır, adamdan çocuk yapmışsın artık, Kuvars Bey seni vermeyecek mi? Ne bekliyorsun ki?"

Merve gözlerini devirirken yatağımdan kalktı. "Neyse bütün gün belim çatladı, saat gece yarısı oldu zaten, bir gidip duş alıp uyuyayım..."

O odadan çıkarken bende ellerimi karnıma koydum ve bakışlarımı tavana çevirdim. Olaylı bir gün olmuştu. Ama bütün gün boyunca Kuvars'la pek ilgilenememiştim. O yine isteme töreninden sonra çalışmak için odasına gitmişti.

Başım dönerken tekrar bizi düşündüm. Dün ayrı yatmıştık ve bu hayatımın en soğuk gecesi idi. Onu ve onun kokusunu özlemiştim... Üzerine hala parmaklarımızda olmayan yüzükler canımı sıkıyordu.

Onu geri kazanmam gerekiyordu.

Bir yolunu bulmalıydım.

Olduğum yerden kalkıp siyah geceliğimi üzerime geçirirken yeniden geldim ve yatağın örtüsünü kaldırdım.

Ondan ayrı yatmak istemiyordum.

Örtüyü yeniden kaparken gerisin geri odadan çıktım. Onunla ortak olan odamızın kapısını hafifçe açtım.

Kuvars'ın üstü çıplaktı, altında belinden düşmek üzere gibi duran gri bir eşofman vardı. Beni görünce tek kaşı havada bana doğru döndü.

"Ne oldu?"

Alt dudakımı dişlerimin arasına alırken onun bakışları üzerimdeki mini geceliğe takıldı.

"Tek başıma uyuyamadım."

Kuvars'ın gözlerinin parladığına yemin edebilecekken, umursamaz görünmeye çalıştı. "Ne oldu, en son tek uyumaya kararlıydın."

Sarı'nın mama isterken attığı bakışlarla ona baktım.

"Uyuyamadım işte."

Kuvars benimle uğraşmaya devam etti. "Seni rahatsız etmeyeyim diyordun."

"Rahatsız mı ediyorum?"

Kuvars karın kaslarını göstere göstere geçip yatağa otururken onun yüzüne bakmakta zorlandım.

Allah kahretsin, çok yakışıklıydı... Ve burada haksız rekabet vardı, direkt algılarımla oynuyordu.

"Yo," dedi Kuvars pis pis sırtırken, bakışları ağır ağır üzerimde gezindi onunda. "Ben halimden çok memnunum."

Yüzüm kızarıırken ne diyeceğimi bilemedim.

"Ayrı uyuyunca uyuyamıyorum ben Kuvars."

Senden daha çok ayrılmaktan korkuyorum... Senden bir daha ayrılmak istemiyorum... Sen bakma benim dengesizliklerime.

"Gel buraya," dedi Kuvars kollarını açarken. Ona doğru giderken alışkın olduğum gibi sımsıkı sarıldım.

Ona sarılırken teninin ne kadar sıcak olduğunu yeni fark ettim, cayır cayır yanıyordu.

"Ateşin var senin."

"İlaçların yan etkisi sanırım."

Tekrar elim alına giderken endişeyle soludum. "Korkma, iyiyim ben."

Yataktan kalkmak için hareketlenirken Kuvars beni belimden tuttu. "Nereye?"

"Evde ateş düşürücü vardı, ondan getireceğim."

"Cemre iyiyim ben."

"Valla bir kez daha iyiyim ben dersin çıldıracağım." Yerimden kalkıp korkuyla mutfığa inerken ateş düşürücü hapi bulmam biraz sürdü, yeniden yukarı çıktığımda Kuvars onları içene kadar başında bekledim.

Kuvars beni yeniden kendine çekerken ellerim sıcak tenine değdi, o uzanıp ışığı söndürürken ona daha fazla sıcaklık vermemek için ayrılmak istedim ama beni kendine çekerken buna izin vermedi.

Hemen başını boynuma gömüp orada uyurken ben uyuyamadım. Ateş düşürücü etki edene kadar bekledikten sonra, yeniden ateşini kontrol ettim. İlaç etki etmişti, ateşi düşmüştü.

Uzanıp gözkapaklarını kaldırarak uyuyup uyumadığından emin olduktan sonra ellerimi onun kalbinin hemen üzerine götürdüm, bütün gece kalp atışlarını dinleyip onun sağlığı için dua ederken bir saniye bile uyuyamadım.

"Senin neden bu kadar uykun var? Başını bile kaldıramıyorsun?" Eliza kahvaltı masasında bana doğru seslenirken gözlerimi zorlukla

ona doğru çevirdim.

"Gece uyku tutmadı."

Merve Eliza'nın yumurtasını önüne koyarken "Hmm," diye güldü. Ona tip tip baktım.

Kuvars erkenden benim tüm sızlanmalarım, onu durdurma çabalarımın rağmen işe gitmişti. Şimdi kahvaltı masasında yalnızca biz üçümüz vardık.

"Neyse ben birazdan çıkacağım, seni de yanıma alacaktım ama sen gidip bir dinlen. Artık Kılıç'la gelinlik bakarım."

Ona başımı sallarken Merve Eliza'nın çayını hemen yanına koydu.

Eliza yeni önündekilere bakarken Merve'ye döndü. "Merve, canım, bunlar ne? Ben sana gelip ıspanaklı, peynirli pankek istediğimi söylemedim mi?"

Merve yorgunluktan ölmek üzere bir şekilde dönüp Eliza'ya baktı. Kız zaten dünde bütün gün çalışmıştı ve onu çok iyi anlıyordum.

"Duydum tabii ki Eliza Hanım. Ama siz şimdi hamilesiniz, hamur işi zararlı. Sağlıklı beslenmelisiniz, bu nedenle size kendi tarifim olan sunny side up egg ve black tea yaptım."

Eliza önündeki yumurtaya ve çaya bakarken yeniden dönüp Merve'ye baktı. "Ne?"

"Gerçekten bayılacaksınız. Bunları daha benim kadar iyi yapan yok, gerçekten."

Eliza ne diyeceğini bilemezken "Teşekkür ederim," demekle yetindi.

"Bu Eliza ne zaman evlenecek Allah aşkına? Başıma bela oldu, gitmiyor, akşam için benden yine adını bilmediğim saçma sapan ne varsa istedi. Bir de önce diyor ki sushi yapabilir misin? Beni şef falan mı sandı nedir?"

Merve'ye gülümseyerek bakarken gözlerim kapalı elimdeki filtre kahveden bir yudum aldım.

"Ya Allah'tan gelinlik almaya gitti de kurtulduk. Düşünsene bütün gün başımızda olduğunu. Yemin ederim ne huzurum kaldı ne başka bir şey. Sarı'nın mamasına bile karıştı ya. Yemin ederim."

Merve sıkın bir nefes verirken ona gülümsedim ve Kuvars olmayınca uysallaşan Sarı'nın tüylerini okşadım.

"Çıldırmaq üzereyim," dedi. "Sen gülüyorsun ama. Kuvars Bey'i de anlayamıyorum, isteme falan ne uğraşır bunlarla, direkt versin

gitsin. Kız zaten gitmiş hamile kalmış, ne bu kadar uğraşıyor ya?"

Merve'nin koluna vurdum.

"Saçmalama, onunda hakkı her şeyin dört dörtlük olması. Hem dün çok güzeldi."

Merve "Tamam tamam," dedi hızla. "Bir şey demiyorum, Allah'tan bir haftaya evlenip gidecek de Japon yemeklerini öğrenmek zorunda kalmayacağım."

"Ee sen ne yaptın?" dedi Merve. "Kuars Bey'le sorunlarınızı halledebildiniz mi? Sanki hala biraz soğuk duruyor."

"Evet," yazdım deftere. "Onu bir şekilde yeniden tam anlamıyla kazanmam, bana güvenebileceğine inandırmam lazım. Her şey eskiye dönmüş görünse de her şeyin aynı olamayacağını biliyorum. Bir şekilde bunu halletmeliyim."

Merve bana bakarken acıyla göğsüm ağrıdı.

Tekrar parmaklarımı uzatıp yüzüksüz elime bakarken içim acıdı. Bugünde kontrol etmişim, yüzük hala masanın üzerindeydi. Kuvars'ın gözünün görebileceği bir yerdeydi ama takmıyordu.

Onu kazanmanın, her şeyi düzeltmenin yolu neydi?

Bir anda aklıma gelen bir fikirle olduğum yerden kalkarken Sarı başını kaldırıp bana baktı. Merve şaşırarak sordu. "Ne oldu?"

Hızla giyinme odama doğru koştum. Ardından burada aradığımı bulamayıp Kuvars'la ortak kullandığımız odaya geçtim. Orada da bulamazken tekrar Kuvars'la olan çalışma odasına gidip giyinme odasına geçtim.

Merve arkamdan geldi.

Hızlı olmam lazımdı. Bu yüzden ona açıklama yapamadım ama o elimde yazayım diye bir defter ve bir kalem tutuyordu.

"Sabahtan beri bir o yana, bir bu yana koşuyorsun, ne yapmaya çalıştığını da anlamadım ki..."

Dolabımdaki beyaz kazak elbiseyi çıkarıp üzerime tutup nasıl olduğuna bakarken Merve konuşmaya devam etti.

"Şimdi niye elbise bakıyorsun, yemin ederim hiçbir şey anlamıyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Vücudu saran askılı siyah elbisemi çıkardım. Elbiseyi üstüme tutarken

bunu giymeye karar verdim. Topladığım saçlarımı da hızla tokadan kurtarıırken Merve yeniden seslendi.

"Hey, dünyadan Cemre'ye... Beni duyuyor musun? Aa kızacağım artık, bostan korkulu mu bağılıyor burada? Ne yapmak istiyorsun sen, anlamadım."

Ona bakıp makyajımı nasıl yapmam gerektiği konusunda fikir almak için ondaki not defterime uzandım. O bana hızla verirken hızlı hızlı yazdım.

Heyecanla ona yazdıklarımı okumak için beklerken noktayı koyduğum gibi defterimi elimden çekti.

Yazıyı okuduğu gibi şaşkınlıkla gözleri büyürken "Sen," dedi hayretle. "Sen ciddi misin? Tüm bunlar ne için? Anlayamıyorum." Ona açıklama yapmak isterken yeniden defterimi aldım ve yazdım.

"Ciddiyim, Kuvars yüzüğümüzü takmıyor. Aramızda geçenleri biliyorsun."

Yutkundum, tüm acı hatıralar hala gözlerimin önündeydi.

Yazmaya devam ettim. *"Kuvars için mücadele edeceğim."*

Merve'nin şaşkınlığına rağmen gülümsedim.

Artık savaş boylarını sürmenin zamanı gelmişti. Vazgeçmek yoktu artık.

Ve son cümlemi yazdım.

"Bu yüzden Kuvars'a evlenme teklifi edeceğim."

Merve ağzı açık bana bakakaldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Olumsuz anlamda başımı salladım, sonuna kadar kararlıydım. İhtiyacım olan tam da buydu. Bizi yeniden bu iyileştirecekti.

"Ay hayır," dedi Merve. "Ben evlenme teklifine mi şaka yapıyorsun demiyorum, bu kıyafetle evlenme teklifi edecek olmana hayret ediyorum sadece."

Ona baktım. *"Neden çok mu kötü?"*

"Çok kötü tabii, alt bak bu mavi olanı giyersin. Şu siyah ince taban topuklularla harika durur. Bak bakayım bana, saçlarımı da açıp dalgalandırırız. Öyle sana çok yakışıyor. Ve bu arada çok iyi yapıyorsun, gidip aşkın için savaş."

Ona minnetle bakarken Kuvars'ın saat kaçta geleceğini bilmediğim için hızlıca hazırlandım. Merve de o sırada Kuvars'ın doktorunun önerdiği şekilde beslenme listesine göre yemekler yaptı.

Kuvars'ın yüzüğünü paketleyip paketlememek arasında kalıp sonra vazgeçerken heyecandan çıldırmış bir halde akşama kadar bekledim.

Kafamın içinde binlerce düşünce kol geziyordu. Ne söylesem, ona nasıl kendimi ifade etsem bir türlü karar veremezken Merve kendi odasına çekildi ve beni kendi kafamın içindekilerle yalnız bıraktı.

Birkaç alternatifim vardı:

1) Kuvars ya, benimle evlensene.

2) Kuvars diyorum ki biz evlensek mi?

3) Kuvars hani sen bana teklif ettin, sonra biz bir ayrıldık, araya reklam arası gibi bir şey girdi. Diyorum ki dizi kaldığı yerden devam etse... Evlensen benimle.

4) Kuvars ya benimsin ya kara toprağın, sen seç.

Hangisini söyleyeceğime bir türlü karar veremiyordum. Bu nedenle ki o geldiğinde içimden nasıl geçiyorsa onu anlatacaktım ona. O şekilde soracaktım.

Sarı, koltuğun üzerinde uyurken saatler aktı geçti. Ben Merve'nin hazırladığı masanın mumlarını yakarken evin kapısının anahtar sesini duydum. Yüreğim ağzıma gelmiş bir şekilde nefesimi tutarken Kuvars içeri girdi.

Göz göze geldik...

"Cemre?" Kuvars'ın soru dolu bakışları üzerimde gezindi. Merve'nin giymemi önerdiği elbiseyi bende çok beğenmiştim doğrusu, bugün makyaj yapmamıştım ama saçlarım da güzel olmuştu.

Kuvars'ın bakışları üzerimde gezindi, bir tur daha gezindi, sonra bir tur daha...

"Ne oluyor?"

Önünde durduğum yemek masasından çekilirken Kuvars yanan mumlara ve Merve'yle beraber serpiştirdiğimiz kırmızı gül tanelerine baktı.

Dudakları yana kıvrıldı. "Ne bu?"

"Senin için... Gel oturman lazım."

Onu kolundan tutup sürüklemeye çalışırken hareket ettiremedim, o ama çabamı anlayıp yürüdü ve masaya oturdu, bakışları masadaki yemeklerden çok bana doğru çevrildi.

Bana bakarken sertçe yutkundu. Âdemelması iç geçirmeme neden olacak şekilde hareket etti.

Ona gülümserken avuçlarımda tuttuğum yüzüğü nasıl vereceğimi sorgulayan beynim telaşla kortizol hormonumun daha çok salgılanmasına neden oldu.

Kalp atışlarım inanılmaz hızlanırken ne diyeceğimi bilemedim, bende onun yanına masaya otururken kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Heyecandan onun gözlerine bakamazken gözlerimi onun gömleğine çevirdim. *"Bugün iş nasıldı?"* Yüzüğü elbisemin üstüne koyarken sordum.

"İyi," dedi Kuvars tek kelimeyle.

Dudağımı ısırdım. *"Nasıl iyi? Ne oldu, yatırımcılarınızla görüşecektiniz, halledebildiniz mi? Haldun Keskiner'in durumu ne olacak?"*

Kuvars'ın eli benim elimin üzerine kapandı. *"Niye parmakların titriyor senin? İşle ilgili şu an için her şey yolunda, yavaş yavaş eski halimize döneceğiz."*

Derin bir nefes verirken ne diyeceğimi bilemedim. Kalp atış hızım öyle yüksekti ki, tir tir titriyordum.

"Cemre, titriyorsun."

Söyle, hadi söyle. Tüm hücrelerim söyleyip kurtulmamı fısıldarken sonunda söyledim. *"Kuvars benim sana bir şey söylemem gerekiyor, çok önemli bir şey."*

Başımı mumlara çevirirken Kuvars'ın artık endişelendiğini görebiliyordum.

"Ben-" Sakinleşmek için onun gözlerine bakmamak beni düşündüğümün aksine daha da heyecanlandırırken tekrar gözlerimiz buluştu.

"Kuvars ben seni çok seviyorum... Bu sadece bir kelime öbeğinden çok daha fazlası benim için. Ben seni saçlarını seviyorum, bana bakan gözlerini seviyorum, ruhunu seviyorum, merhametini seviyorum, kalbini seviyorum... Sen benim hayatımdaki en önemli insansın. Ben hayatımın bittiğine inandığım bir anda seninle tutundum hayata... Bunu öylesine söylemiyorum, tüm ruhumla hissettiğim tek şeysin güne başlarken. Mucizelere inanır mısın bilmiyorum ama ben seni tanıdığımdan beri inanıyorum. Hayatıma girdin, hiç kimsenin yapmaya cesaret edemeyeceği bir şeyi yaptın. Bu sessiz kızı çok sevdin. Öyle çok sevdin ki, ruhunun hasta

olduğunu görmene rağmen onu iyileştirmek için elinden gelenin çok daha fazlasını yaptın."

"Cemre-

Hızla kestim sözünü. *"Bırak devam edeyim, eğer şimdi bunları söyleyemezsem bir daha hiç söyleyemem. Dediğim gibi kafamdaki düşmanla yaşıyorum ben, çoğu şeyde eksik olduğumu haykıran bir beyinle-"*

Tekrar böldü beni. *"Eksik falan değilsin. Bunu bir daha söyleme."*

Ona buğulu gözlerle baktım. *"Kuvvars sen benim hayatımı değiştirdin. Bana birçok konuda tek dayanak noktası oldun. Bu eve girdiğim günden beri seni seviyorum sanırım... Şimdi seninle olduğuma bile inanamıyorum. Son olayların olmaması için hayatımdaki her şeyi verirdim, yemin ederim. Seni orada o şekilde görünce kaybedeceğimi zannettim, bu bile beni öldürdü. Seni kaybetmek istemiyorum. Bu bir mücadeleyse seni yeniden kazanmaya hazırım. Sana yaptığım, yaşattığım her şey için özür dilerim."*

Gözyaşlarımı elimle sildim.

"Biliyorum sana yaşattıklarımı unutmaları çok zor, düpedüz senin gözlerinin içine baka baka seni vurdum. Ve sen o kadar çok seviyorsun ki beni, buna rağmen affettin, buna rağmen hala sarılıyorsun, hala seninle uyumadığımda beni yatağına taşıyabiliyorsun..."

Bana bakarken yeşil gözlerinde acı vardı.

Bana güvenmişti ve yıkılmıştı, şimdi yeniden doğrulmaya çalışıyordu, onu o kadar iyi anlıyordum ki...

"Kuvvars ben seni çok seviyorum..."

Yüzüğü yeniden avuçlarıma aldım. *"Acaba sana bir şey sorsam evet der misin?"*

Kuvvars bana doğru baktı.

"Şey diyorum, evlensene sen benimle..."

Alternatif 1 kazanmıştı. Kuvvars'ın alını kırışırken şaşkınlıkla ne söylediğini anlayamadı.

Onun yüzüğünü yeniden ona uzattım.

"Yeniden deneyelim, benimle evlenir misin?"

46.BÖLÜM "BİR KERE DAHA"

SELAM:)

Şimdi ekrana dokun:)

En altta bir yıldız tuşu var gördün mü onu? :)

Bir dokun bak ona, çok harika şeyler olacak.

Eveet, oylamanız için çok teşekkürler, sadece yazdığım bölüm karşılığında bunu yaparak bana destek olabilirsiniz :)

Bir de o yıldızın yanında yorum yapmak için bir kutucuk var, hiç çekinmeyin vallahi, yorum da yapabilirsiniz:) Yapın böyle çılgınlıklar arada, iyi gidiyor :)

46.BÖLÜM "BİR KERE DAHA"

Kuvars'ın yeşil gözleri şaşkınlıkla bana dönerken bakışları avucumdaki yüzüğe kaydı. Az önce işaret diliyle ona anlatmaya çalıştığım soruyu anlamamış gibi bir kafa karışıklığıyla sordu. "Ne?"

Dudaklarım yana kıvrıldı, heyecandan kalbim deli gibi atıyordu ama artık söylemiştim ve bitmişti işte.

Kuvars ben ona bir açıklama yapmayınca tekrar hala şaşkınlığı besleyen gözleriyle yeniden sordu. "Ben, ben doğru mu anladım?"

Bir daha söylemek ve söylememek arasında utançla yanaklarım kızarıırken parmaklarımdan güç almaya çalıştım. *"En son yüzüğümü evde bırakmıştım, kendi yüzüğümü aramama rağmen bulamadım ama seninki burada işte. Doğru anladın beni."*

Kuvars kuru dudaklarını ıslatırken bakışlarına çöken sise rağmen avucumdaki yüzüğüne baktı. Bir süre tek kelime etmedi. Sessizlik aramızda asılı kalırken Kuvars'ın eli ağır ağır ceketinin iç cebine gitti. Bakışlarım ne yaptığını merak edercesine ellerini takip ederken onun uzun parmakları sol göğsünün hemen üzerindeki cebin içinden bir nesne çıkardı, nesneyi sıkılı parmaklarının arasında tutarken merakla ona baktım.

Ceketini düzeltti ve yumruğunu açmadan önce bana döndü, sesinde eskimiş bir acı vardı. "Evet, en son bunu bana bırakıp gitmiştin."

Merakla ona bakarken yumruk halindeki avucunu açtı ve bana ait olan parçamı, Kuvars'ın hemen avcunun içinde gördüm.

Yüzüğüm ondaydı...

Hiç kaybolmamıştı. Ben yokken hemen sol göğsünün üzerinde, kalbinde taşımıştı.

"Bendeydi," dedi Kuvars tek kelimeyle.

Aramızda yaşanan onca şey tek tek gözlerimin önünden geçerken başımı eğdim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu neredeyse kaybedecektim, şimdi yeniden kazanmak için her şeyi yapardım sanırım.

Keşke bunca yaşananların hiçbirisi yaşanmasaydı. Keşke zamanı geriye döndürmek mümkün olsaydı...

Ama mümkün değildi ve her şeyi geri alamayacağım için hiç olmazsa bir nebze ona unutturmaktan başka çarem yoktu. Yeniden eskisi gibi olmak istiyordum. Bu yüzden o yüzüğümü avuçları içinde tutarken başımı kaldırdım, hala bana cevap vermemişti. Birkaç dakika geçmişti bile.

Işıltılı gözlerle ona baktım. "Yüzüğümü bana geri vermeyecek misin?"

Kuvars'ın bakışları ağır ağır avucunda bir süredir tuttuğu için iz bırakan yüzükte dolaştı. Aramızda asılı kalmış duygular öyle yoğundu ki, kelimeler bir türlü cümlelere dönüşüp bu hisleri anlatamıyordu.

Onun önce başlayıp bir şey olsun söylemesini beklerken nefesimi tuttum. Kuvars'ın dudakları yana kırıldı, tebessümü değil acıyı sırtlanan bir gülüştü bu.

"Bu yüzüğü yaptırırken aklımda yalnızca sen vardın, hep benimle olduğunun ve olacağının küçük bir sembolü."

Onun bende olan yüzüğünü kenara koyarken hiçbir söylemeye gücüm yetmedi. Az önce özür dilemiştim zaten, bir daha özür dilememin hiçbir anlamı olmayacaktı. Zaten yaptıklarımın bir özre sığamayacak kadar büyük olduğunun da farkındaydım.

"Bunu sana verdiğim zaman ne kadar heyecanlıydım, Prag'da senin için nikâhımızı organize ederken de aynı şekilde..."

Utanarak onun yüzüne baktım ama onun bakışları hala avuçlarında tuttuğu benim yüzüğümdeydi.

"Ama sen her defasında gittin. Hep benden gittin."

Acıyla bana baktı, gözlerimiz en nihayetinde buluştu. Bazen ne kelimeler anlatabilir insanın içine kazınan acıyı, ne de gözler. Ama ben ona baktım ve ondaki bıraktığım izleri gördüm. Ondaki soğukluğu, ondaki öfkeyi, ondaki her şeye rağmen her şeye baskın gelen sevgisini...

Kuvars'ın sesi çatallıydı. Beni reddediyor olmasının korkunç hissiyle başımı kaldırdım. "Peki şimdi ben tekrar nasıl sana güveneceğim?"

Sertçe yutkundum, nefes almak göğsümü yakarken gözlerim yandı. Aramızda asılı kalan sessizlik dakikalarca beni cayır cayır yakarken Kuvars avuçlarında tuttuğu ve gözlerini bir an olsun ayırmadığı yüzüğümü aldı ve yeniden ceketinin sol iç cebine koydu.

Ağlamamak için çenemi sıkarken tırnaklarımı bacaklarıma geçirdim.

Buraya kadardı işte. Kuvars şu ana kadar ona yaşattığım her şeye sevgiyle karşılık vermiş olsa bile artık bunu kabullenemiyordu. Gözlerine sinen acı beni mahvederken, onu çok iyi anladım.

Ben iğrenç biriydim, bana dünyaları vermişti ama ben ona dünyayı dar etmiştim.

"Ben-" Kuvars yeniden konuşurken yüzünü ondan çevirdim ve ağlamamak için yukarı doğru baktım. Şimdi hayır diyeceğinden emin bir şekilde ağrıyan kalbimin duracağını sandım.

"Zamana ihtiyacım var, her şey henüz çok taze."

Çenem titrerken söyleyecek tek kelimem yoktu. Ne umutlarla hazırlamış olduğum sofraya baktım öylece, ardından masanın hemen kenarında duran Kuvars'ın yüzüğüne ilişti gözlerim.

Gerçekten her şeyin kolay olmayacağını biliyordum ama bu çok acıtmıştı. Öyle çok acıtmıştı ki...

Kuvars tek kelime daha etmedi, uzandı, dudakları alnıma dokundu ve onun kokusu ciğerlerime dolarken ağlamamak için bütün gücümü sarf ettim. Ardından kalktı ve merdivenlere doğru yürüdü. Yanımdan giderken birkaç yıl daha yaşlı görünüyordu.

Onun arkasından sadece bakarken gözyaşlarım dökülmedi, içim buz gibiydi. İçimde sürekli beni kötileyen, eleştiren tarafım bile dizlerini kendine çekmiş, başımıza gelenlere üzûlmekle meşguldü. O bile bu kadarını beklememişti.

Hıçkırıklarım boğazıma kadar gelirken dudaklarımı sımsıkı kapayıp onların kaçmasına engel oldum.

Karanlıktaydım ve yapayalnızdım. İçim kurumuş, buz tutmuştu. Zihnim Kuvars seni reddetti, o bile bak bu olanları kaldıramıyor, hayatta seni seven tek insanı da kaybediyorsun diye bağırırken hiçbir şey yapamadım. Öylece gözlerim hazırladığım sofrada gezindi.

Haftalardır benimle olmasına alıştığım acı yoktu artık, yoğun, korkunç, beni öldüren bir ıstırap vardı.

Güneşin ilk ışıklarıyla beraber kaskatı kesilen vücudumu en nihayetinde masadan kaldırmayı başardım, bütün gece oturmuştum ama tek damla gözyaşı dökmeye gücüm kalmamıştı. Bunu hak ettiğimi biliyordum ama yüzüme vurulması tüm gücümü tüketmişti, içimdeki son umut kırıntıları da gitmişti sanki. Bomboş hissediyordum. Ruhsuz bir şekilde olduğum yerden kalkarken gözlerimi kırpma bile işkence gibi geliyordu, ağlamamak için öyle çok uğraşmışım ki gözlerimin acısı kirpiklerime kadar ulaşmıştı sanırım.

Üzerimdeki kıyafete baktım öylece, bunu seçmek için ne kadar uğraş vermiştik, sonra hazırladığım sofraya baktım. Bu sofraya da aynı şekilde. Elim hiç dokunulmamış servis tabaklarına giderken tüm içimdeki ruhsuzluğa karşı onları aldım ve mutfağa götürdüm. Yemekleri sokak hayvanları için kaplara doldurup yeniden masaya döndüm. Mumları kaldırdım. Hiç kirlenmemiş tabakları da hemen ardından mutfağa götürdüm, yeniden geri döndüm masanın örtüsünü katladım ve yerine yerleştirdim. Düşünmemek için kendimi mutfağa atarken masada kalan tek şey hala benimleydi, Kuvars'ın yüzüğünü kenara koyamayacağım için boynumda takılı olan kolyenin ucuyla değiştirip kolyenin ucunu göstermeyecek şekilde elbisemin içine sıkıştırdım.

Yeni bir masa örtüsü çıkarıp serdikten sonra tabakları dizdim. Yeniden mutfağa gidip kahvaltılık her şeyi çıkarırken kimsenin yemeyeceğini bilmeme rağmen peynirli poğaç yapmak için uğraşmaya başladım, gerekli malzemeleri çıkarıp mayasız hızla poğaç yapıp fırına attıktan sonra alternatif olarak krepleri yapmaya giriştim. Sonra omlet isterler belki diye Kuvars'ın yumurtasını sade, Eliza'nınkini dereotlu olarak hazırladım, zaten en iyi bildiğim iş bu değil miydi?

El çabukluğuyla hazırladığım her şeyi masaya götürdükten sonra yeni uyanmış olan Sarı'nın mamasını koydum. O yumuk gözlerinin arasından bana bakıp minnetle miyavlarlarken üzerimde artık beni sıkı elbiseden kurtulmak için kendi odama geçtim. Hızla üzerimdeki

elbiseden ve iç çamaşırlarımdan kurtulduktan sonra duşa girdim ve suyun altında bir süre öylece durdum. Su hızlı hızlı akarken bütün gece oturmaktan kaskatı kesilen kaslarım gevşemeye başladı. Düşünceler zihnimin içini meşgul ederken düşünmemek için suyu soğuğa ayarladım ve soğuk su sıcaktan mayışmış olan vücuduma çarptığı gibi olduğum yerde sıçradım.

Gözyaşlarım yeniden gözlerimi zorladı ama akmalarına izin vermedim. Suyu kapatıp bornoza sarılıp boy aynasının karşısına geçerken elime tarağımı aldım. Tarakla saç diplerimi parçalamak isteyecek kadar sert ir şekilde saçımı taradıktan sonra en nihayetinde aynada kendi aksimle göz göze geldim.

Merhaba, zavallı.

Ne oldu? Hep seni seveceğine inandığın adam da artık yok mu? Onu da kaybediyorsun işte, kimse kalmayacak yanında. Zavallı!

Tarağı yeniden saç diplerime batırdım. Hızla tarayıp aynadaki aksime bakmak istemezken dün gecenin bastırmaya çalıştığım görüntüleri düştü aklıma. Artık gidip Kuvars'ı temelli kaybedemezdim, hem daha kaç gün olmuştu hastaneden çıkalı, eğer gidersem onu merak etmekten ölürdüm herhalde. Kalmakta onu benden daha mı koparacaktı şimdi? Her yüzüme baktığında bana olan güvensizliğini ve ona olan ihanetimi mi hatırlayacaktı?

Hayatında seni seven kimse kalmayacak. Bir tek Kuvars vardı o bile artık seninle evlenmek istemiyor. Ki, bu seninle evlenmeye deli gibi can atan adam. O bile artık zaman istiyor. Zaten ne bekliyordun ki, daha geçenlerde, İngiltere'ye gidip seni arkasında bırakacağını da söylemişti, işleri düzelmese bunu yapmayacak mıydı? Sen hala onun seni deli gibi sevdiğini düşün, kaybediyorsun Cemre, Kuvars'ı da kaybediyorsun.

Gözlerimi yumdum. Kendi aksimi görmek bile istemiyordum artık. Saçlarımı kurutup banyodan çıktıktan sonra üzerime bir tayt bir sweatshirt alıp saçlarımı toplayıp yine araya giren bir sürü olay nedeniyle oturamadığım çalışma masama geçtim.

Ne yapacağımı bilemiyordum, çok mutsuzdum, içim kendime karşı öfkeyle doluydu, Kuvars reddetmemişti, zaman istemişti, bu bile beni alt üst ediyordu. Reddetse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Onunla eskisi gibi olamamak beni parçalarken yeniden yapayalnız olduğumun farkında olarak hayattaki tek kurtuluş olan test kitabımın

kapağını araladım. Hayat ne kadar üstüme gelse de, bu sınav benim hayata yeniden başlamama için tek çözümümüdü. Bu sene kazanmalıydım. Artık gücüm kalmamıştı.

"Cemre?" Kapı çalınıp ben neredeyse bir buçuk saatte on fizik testi çözmüşken Eliza'nın sesini duydum.

O içeri girerken bende fizik kitabımı kapattım.

"Hadi gelmiyor musun kahvaltıya?"

Kenardaki defterlerimden birine *"Aç değilim,"* yazdım hızla. *"Sonra yerim bir şeyler."*

"Saçmalama, hem abim de sabahın köründe, kahvaltı yapmadan gitti, sen gel bari iki lokma ye, olmadı bir kahve içersin. Ardından da hiç itiraz etme seninle alışverişe gidiyoruz."

"Alışveriş mi?"

"Alışveriş tabii ki, hiç arkadaşım yok, Kılıç da bugün Haldun Keksiner davasıyla ilgilenmek zorunda, bu nedenle bana arkadaşlık edersin diye düşündüm, hala gelinlik seçemedim."

Bir ona bir kenarda bana melül melül bakan fizik kitabıma baktım. Gitmeyi hiç istemiyordum, çok eksikim vardı çalışmam lazımdı ama insanlara hayır demeyi bir türlü başaramıyordum oldum olası.

"Tamam, gelirim."

Eliza mutlulukla gelip koluma girerken beni zorla kahvaltı masasına götürdü. Kuvars'ın sabah erkenden evden gitmiş olmasına moralim bozulurken, Merve çayları koyarken beni gördü.

"Cemre, hayrola, ben geç uyanırsın diyordum sabahın köründe kalkıp kahvaltı mı hazırladın? Yemin ediyorum bu evde çalışırken bir gün böyle kahvaltı hazırladığını görmemiştim." Merve kendi kendine gülerken ben gülümseyemedim bile.

Ruhsuz bir şekilde geçip Eliza'nın hemen yanına oturdum.

"Cemre sen iyi misin?" Eliza bana seslenirken Merve de bana döndü ve meseleyi anladı.

Kötüyüm Eliza, sana yardım ettim ve başıma gelmeyen kalmadı. Ama umarım bunlara değecek kadar iyi bir hayatınız olur.

"Biraz başım ağrıyor." Merve'nin uzattığı çayı alırken Eliza *"Peki, biraz temiz hava alınca sana iyi gelir."*

Merve araya girdi. "Cemre'nin bugün hastanede randevusu var, terapileri için. Bir süredir gidemedi zaten."

Eliza bana baktı. Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Tamam o zaman, sen terapiye git gel, ardından alışverişe gideriz, benim için sorun değil. Akşama kadar bir işin yok zaten değil mi?"

Başımı sallarken Merve bana baktı, Eliza'ya itiraz etmemi bekliyordu ama o kadar gücüm yoktu ki hiçbir şey söylemedim.

Eliza ona da döndü. "Seni de unuttum sanma Merve, sen de benimle geliyorsun. Fikir verirsin. Hatta şöyle yapalım, bizde çıkalım seninle, ardından Cemre terapisi bitince yanımıza gelir."

*

Kahvaltıdan hemen sonra sadece montumu giyip hastaneye gitmek için tamamen hazır olurken Merve kolumdan tuttu ve sordu.

"Ne oldu gece? Ne cevap verdi Kuvars Bey?"

Kirpiklerim titrerken dudaklarım büküldü. Merve reddedildiğimden artık iyice emin olunca omzumdan tutup destek oldu. "Sen sıkma canını, Kuvars Bey seni çok seviyor."

Gülümsemek için dudaklarımı zorladım ve bahçeye çıkıp Yiğit'in çalıştırdığı arabaya bindim.

Yiğit arabayı hastanenin önüne durdururken ağır adımlarla arabadan indim ve hastaneye doğru yürüdüm. O kadar mutsuzdum ki, bu terapileri ertelemek eve gitmek, yorganın altına girmek ve uzun bir süre öylece durmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Ancak içimde bir yer bunun yanlış olduğunu söylüyordu, bu yüzden tüm ruhsuzluğumla asansörlere doğru gittim.

İlk olarak dil terapim vardı ve uzun zamandır aksaklık yaptığım için eğitmenim epey kızarak derse başladı. Onun gösterdiği tüm dil kaslarımı harekete geçirecek egzersizleri yapmakla iki saat harcadık.

"Cemre Hanım, maalesef bir gelişme kat edemiyoruz, lütfen daha sık çalışın, boşlamanızı istemiyorum. Lütfen."

Ona başımı sallarken üzgün gözlerle odadan çıktım ve psikiyatri bölümüne giden yolu yürüdüm. Hakan Bey, her zamanki gibiydi, fume rengi bir takım elbise giymişti ve kahve fincanı ofis koltuğunun hemen yanındaydı.

"Merhaba Cemre, nasılsın?"

Beni gördüğü gibi yüzü gülümserken ben aynı şekilde karşılık veremedim.

"İyiyim Hakan Bey, siz nasılsınız?"

"Çok iyiyim ama seni biraz mutsuz görüyorum, neler oluyor? Gel, geç koltuğuna, nasıl rahat edebileceksen öyle otur."

Hakan Bey'in siyah deri koltuğuna oturup ayaklarımı uzatırken biraz olsun içimdekileri dökmenin isteğiyle başıma gelen her şeyi anlattım. O kadar uzun sürdü ki, Hakan Bey benden sonraki seansını ertelemek zorunda bile kaldı.

"Kısaca hayatımı ellerimde tutamadığım, düştüğüm ama kalkamadığım bir dönemdeyim. Artık nasıl devam edilir hiç bilmiyorum. Belki siz bana ne yapmam gerektiğini söylersiniz? Kuvars'ı çok seviyorum, onu kaybetmek istemiyorum."

Konuşmamı noktalarken Hakan Bey'in yüzündeki gülümseme hiç bozulmadı.

"Cemre sen de ne fark ediyorum biliyor musun? Çok çabuk, bir şeylerden vazgeçip dünyanın sonu gelmiş gibi davranabiliyorsun, hiç savaşıyorsun. Hemen bayrağı teslim ediyorsun."

"Bence siz beni anlamıyorsunuz, ne yapmamı bekliyorsunuz, Kuvars'ın alnına silah dayayıp benimle evlenmesini sağlamayı mı? Kuvars'a karşı savaşıyorum zaten, biri birini istemiyorsa, istemiyordur. Nokta."

"Öncelikle şunda bir anlaşılm, Kuvars seni istiyor, o seni çok seviyor. Bunu ben bile anlayabiliyorum. Sana değer vermese sen gittiğinde arkandan gelmezdi, seni sevmiyor olsa seni çok kötü bir şekilde reddederdi ama sadece zaman istemiş, onun yaşadıkları da kolay şeyler değil. Onun tarafından bakmaya çalış, bir yandan da inandığı insanlar tarafından sarsılmış. Sen bunları düzeltmek için elinden geleni yapsan da Kuvars Bey bunları hemen unutamaz, unutulmasını beklemek de saçma olur."

Bakışlarımı önüme, avuçlarıma çevirdim. "Haklısınız. Hiç unutmayacak. Hep ona yaptıklarımı hatırlayacak ama benim kötü bir amacım yoktu. Bilerek ona zarar vermek değildi amacım. Ama haklı, beni affetmemekte haklı."

Hakan Bey gülümsedi. "Seni affedecek, sadece biraz zaman alacak. Ben buradan bunu anlıyorum."

Üzgün bakışlarımı Hakan Bey'e çevirdim. "Ya beni hiç istemezse artık, ya bunu aşamazsak?"

"Cemre sen çok akıllı bir kızsın, lütfen böyle vazgeçme, bu bir anlık olacak bir şey değil, Kuvars Bey'e aşkıyı ispatlaman ve güvenini yeniden kazanman gerekiyor. Bunu yaparken de düşünmemelisin,

maalesef çok küçük bir olumsuzluk olunca bile moralin bozuluyor, her şeyden vazgeçiyorsun; öncelikli olarak bunu bırakman lazım."

"Bilmiyorum kaldıramıyorum sanırım. Her şey çok ağır geliyor bazen, biri bitmeden başkası başlıyor. Onu kaybetmek istemiyorum, düşünüyorum evet dizlerim parçalanıyor, yürümeye devam etmem çok zor oluyor bazen."

"Çünkü hayat böyledir Cemre, hep istediğimiz gibi gitmez. Kimi zaman ağlarız, kimi zaman düşeriz. Önemli olan ayağa yeniden her defasında kalkmaktır. Bak sana çok sevdiğim bir sözü söyleyeyim. Bir kere ağladıysan üç kere güleceksin, on yedi katlı binan yıkıldıysa on sekiz katlı binayı yapacaksın, elli beş kez düştüysen elli altıncı kez kalkacaksın. Çünkü bazı savaşlar böyle kazanılır." Hakan Bey gülümsedi. "Büyük zaferler hep büyük mücadeleler sonrası kazanılır. Kazanmak istiyorsan Kuvars'ı geri almak için mücadele et, ona yeniden sana güvenebileceğini göster."

Sırtımdaki tonlarca yükten kurtulmuş bir şekilde Hakan Bey'in yanından ayrılırken kararımı vermiştim. Kuvars'ın güvenini yeniden kazanacaktım ama bunu yaparken onun gelip bana evet demesini sağlayacaktım. Aklımda birkaç fikir vardı. Düşündükçe içim yeniden umut doluyordu.

Yiğit'in park halindeki arabasına doğru yürüyüp mutlulukla gülümserken Kuvars'ı delirtmeye nasıl başlayacağımı kafamda listeledim.

"Yüzünde güller açıyor. Az önce sirke satıyordun."

"Terapi iyi geldi."

"İyi, seni böyle gülerken görmek çok güzel."

Yiğit'in yanına otururken bende ona gülümsedim. "Ee Merve'yle nasıl gidiyor?"

Yiğit'in aynı anda yüzü düşerken "İyi," dedi tek kelimeyle. O yola odaklanırken tekrar bir şey sormadım.

Gelinlik mağazasından içeri girdiğim gibi Merve kolumdan tuttu. "Kurtar beni, Cemoş! Yemin ederim bu kadını tek kaşık suda boğacağım, sonra işsiz kalacağım. Yardım et."

"Neler oluyor?"

"Elli bin tane gelinlik seçti, her birini de denemeye kararlı görünüyor, her söylediğime bir şey buluyor, çıldırmak üzereyim."

Ona gülerken *"Tamam, bayrağı ben teslim alayım," dedim.*

Eliza'nın gelinliklerine bakmak için deneme kabinin oraya giderken, gördüğüm gelinlikler ile midem buruldu.

Odağımı kendimden çekip biraz olsun Eliza'ya odaklanırken gün sonunda tamamen tükenmiş bir haldeydim. Eliza hamile haliyle denemeye yorulmuyordu ama ben ve Merve beklemekten ölmüştük. Üç tane gelinlik mağazası gezmiştik ama bir türlü beğenmemişti. Her gelinliğe yorum yapıyor ve bir kusur buluyordu.

En sonuncu mağazada o bir balo elbisesini andıran gelinliği deneyip göğüs dekoltesini beğenmediğini söylerken bende artık tükenmiş bir halde, fiyat olarak çok daha uygun gelinliklerin olduğu kısma geçtim. Uçuş uçuş, üzerinde çiçek desenlerinin kuyruğa kadar uzandığı, uzun bir gelinlik görüp hayranlıkla ona bakarken bir an için kendimi bunun içinde, yanımda Kuvars'la hayal etmeden duramadım.

"Neye bakıyorsun sen Cemre?" Eliza olduğum yere gelirken gözlerimin üzerinde olduğu gelinliği gördü.

Eliza kabarık gelinliğiyle benim gördüğüm gelinliğe bakarken "Of çok güzel," dedi. "Bunu denemek istiyorum."

Satış personeli hızla karşı çıktı. "Ama o sizin istediğiniz tarzda bir balo elbisesi değil."

Eliza gülümseyerek bana dönerken tek cümleyle reddetti kadını. "Olsun ben yine de istiyorum."

Alışveriş sonrası Eliza adaya gitmek üzere bizden ayrılırken Merve ve ben yemek yemek ve dün akşam olanları paylaşmak üzere yemek yiyebileceğimiz bir yere geçtik.

"Sorun sende Cemre, artık yeni bir plana geçmemizin zamanı geldi."

Merve durum değerlendirmesi yapıp kendince bana bir plan bulmaya çalışırken önümdeki yemeğin ucundan bile yiyemedim, midem hiçbir şeyi almıyordu.

Ne planı der gibisinden ona bakınca, Güzin Abla edasıyla arkasına yaslandı ve söyledi. "Kaçan kovalanır taktiği yapacağız."

Masanın üzerindeki Merve'nin telefonu titreyip ekranda Kuvars Bey yazısını görünce hızla uzandım ama Merve elime vurdu ve aramayı cevaplamamı engelledi.

"Ne yaptın? Saat kaç oldu, nerede olduğumuzu bilmiyor, meraklanacak."

Merve gözlerini devirirken telefonunu kapattı. "İyi ya bırak biraz seni merak etsin, biraz uzak dur, oltaya giden sazan gibi atlama hemen."

Oflayarak önüme dönerken Merve gülümseyerek yemeğine odaklandı. "Bu arada hesaplar sendendi dimi?"

Akşam Merve ve ben, Eliza'dan ayrılıp eve geldiğimizde Kuvars hemen kapıdaydı ve kaşları çatılmıştı. Onu görünce kalp atışlarımın hemen tepki verip hızlanmasına engel olamadım.

Karaçam ağaçlarını andıran gözleri gölgeyle kararmıştı, onu en son gördüğümünden bu yana sanki asırlar gelmiş ve geçmiş gibi hissediyordum. Bütün gece öylece içimde büyüyen acıyla baş etmeye çalışmışım. Bir tarafım ona sonsuza kadar hak verirken diğer bir tarafımda çok kırgındı. Ama onu yeniden kazanmak için her şeyi yapacağımı da biliyordum.

"Neredesin sen? Arıyorum açan yok!"

Gözlerim kocaman olurken masum masum omuz silktim. *"Telefonum yok ki benim, keşke Yiğit ya da Merve'den ulaşsaydın."*

Kuvars'ın bakışları hemen yanımdaki Merve'ye çevrildi. Zavallı Merve'nin Kuvars'ın sert bakışları altında rengi sararıp solarken elini cebine attı ve Oscar'lık bir performansla "Kusura bakmayın Kuvars Bey, şarjım bitmiş, yeni fark ediyorum. Eliza Hanım da çok meşguldü, duymadı herhalde."

Kuvars'ın sert bakışları bana çevrilince bir tık yumuşar gibi oldu. Ondan o kadar çok gitmişim ki sanırım bana ulaşamadığı her an yine onu bırakıp gittiğimi sanıyordu.

Merve hızla içeriye geçip bizi yalnız bırakırken Kuvars'ın bakışları benden ayrılmadı. "Neredeydiniz?"

Yeşil gözlerine bakmaya devam edersem verdiğim karardan cayacağımı bildiğim için bakışlarımı önüme çevirip bende içeri girerken hızla işaret diliyle cevabını verdim.

"Eliza için gelinlik seçtik. O Burgazada'ya geçti, birkaç eşyasını alması gerekiyormuş."

Kuvars'ın yanından geçip salona giderken siyah montumu da çıkarıp kollarıma aldım.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığı için merdivenlere doğru yönelirken "Nereye?" diye sordu Kuvars.

Dudaklarım yana kıvrıldı ama döndüğümde hızla gülüşümü sakladım. *"Odama gidiyorum, ders çalışacağım."*

"Yemek yiyelim, öyle gidersin."

"Biz zaten dışarıda yemiştik, sana afiyet olsun."

Arkamı döndüm ve merdivenleri yüzümdeki gülümsememle çıktım. Ben Cemre'ysem eğer, senin o katı inadını kıracaktım, Kuvars.

Üstümdekileri çıkarıp geceliklerimi giydikten sonra saçlarımı açık bırakıp çalışma masasının başına oturdum yeniden. Fizik tekrarlarımı yapıp epey bir süre soru çözdüm. Saat nerdeyse gecenin ikisini gösterdiğinde test kitabımı kapadım. Uzun zaman sonra ders çalışmak epey iyi hissettirmişti. Işığı kapatmak ve en nihayetinde uyumak için ayağa kalkarken odamın kapısı hızla açıldı.

Kuvars hemen karşımdaydı. Hala üzerinde gömleği ve pantolonu vardı, anladığım kadarıyla o da bütün gece çalışmıştı.

Bakışları üzerimdeki geceliğim ve hemen yatağın yorganını tutan ellerimde gezinirken "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Işığı kapatmaktan vazgeçip yorganı açarken şaşırarak ona baktım. *"Uyuyorum."*

"Burada mı uyuyorsun?"

Onun sorusu üzerine sırtıtmamak için kendimi tutarken büyük bir ciddiyetle başımı salladım. Vazgeçmek yoktu, el mi yaman bey mi ona gösterecektim.

"Evet, bir sakıncası mı var?"

Kuvars'ın çene kası seğirdi. Bir şey söyleyecek sandım ama hiçbir şey söylemedi. Bakışları sertleşti, onunla uyumamı istediğini anlıyordum ama artık o günler yoktu. Beni özleyecekti ve bana gelen o olacaktı. Kararlıydım.

"Yok bir şey." Kuvars dönüp gitmeden önce dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İyi geceler."

Homurdandı ve gitti. Gülerek ışığı kapatıp yatağıma girdim. Dur daha Kuvars, sana neler yapacağım, bunlar iyi günlerin.

Diğer sabah daha güneş doğmadan uyandım, hızlı bir duş alıp üzerime siyah, rahat bir elbise ve siyah külotlu çorap giydikten sonra fizik kitabımı yeniden açtım ve hızlıca dün tekrar yapmayı not ettiğim konuları tek tek ders programıma bölüp çalışmaya başladım.

Güneş doğana kadar bugünlük üstüme düşeni yapıp ev halkının da uyanmasıyla beraber en nihayetinde odamdan dışarı çıktım. Çıktığım gibi kapıda Kuvars'la karşılaşırken bu beklenmedik karşılaşma,

dengemi sarstı. Onun da eli kapının kolundaydı, girmeye hazır görünüyordu. Bana mı gelmişti?

O da sabah sabah duş almıştı ve hala üstü ıslaktı, belindeki sarılı havlusuna bakmadan başımı yüzüne bakmak için kaldırdım.

"Günaydın. Bu halde ne yapıyorsun?"

Kuvars beni görmenin şaşkınlığıyla bir an için bir şey söyleyemezken hemen ardından kendini topladı.

"Günaydın." Huysuz bir tonda konuşurken o, gülümseyerek *"Bir şey mi oldu?"* diye sordum. *"Çok erken uyanmışsın."*

Kuvars homurdanırken ağzının içinde bir şeyler geveledi, daha çok küfretti sanırım. *"Uyuyamadım."*

Gülümsememek için çaba gösterip tüm masumiyetimle sordum. *"Aa, niye ki?"*

Kuvars öfkeyle ellerini kaçmamam için duvarda birleştirirken beni kollarının arasına hapsetti. Bir an için genişleyen burun deliklerinden kokumu içine çektiğini anladım. *"Sen neden olduğunu çok iyi biliyorsun. Böyle inat etmeye devam mı edeceksin?"*

Yüzlerimiz birbirine yaklaşıp onun nefesini hemen dudaklarımın üzerinde hissederken gözlerim kapandı ve kokusunu içime çektim, keşke her şey daha kolay olsaydı, keşke hiçbir şey yaşanmamış olsaydı ve ben gece onun kolları arasında uyumuş olsaydım.

"Cemre, uyandın mı? Hadi uyan artık, daha bugün yapılacak çok işimiz var!" Eliza'nın aşağıdan bağırmasıyla olduğum yerde irkilirken gözlerim açıldı, Kuvars'ın kollarının arasında olduğumu zihnim yeni yeni idrak ederken eğildim ve bükülerek onun kollarının altında geçtim. Kuvars bu hareketime tepki dahi veremezken *"Kahvaltıda görüşürüz,"* dedim ve merdivenlere doğru yöneldim. Hayır, o kahrolası yakışıklılığını kullanarak beni kararımdan vazgeçiremezdi, öyle kolay değildi.

Kahvaltıdan hemen sonra ben, Eliza ve Merve kış bahçesinde otururken *"Ee planlarımız ne, akşam nasıl bir gece yapıyoruz?"* diye sordu Eliza. *"Kılıç'lar bekarlığa veda partisi düzenleyecekmiş, düşünebiliyor musunuz bekarlığa veda, Allah bilir ne bok yiyecekler, düşünmek bile sinir ediyor beni, ah Kılıç'ın bir arkadaşları var, ne yapıp ne edip intikam almalıyız."*

"Bence kına yapalım, türkücüleri çağırırız, güzel bir sıra gecesi düzenleriz. Size bindallı da getiririz, mis gibi, ben arkadaşları da

çağırırım, yüksek yüksek tepelere söyleriz, mis gibi geleneksel bir şey ne dersiniz?" Merve'nin yanıtına Eliza irkilerek karşılık verdi.

"O ne kız öyle, bizimkiler bekarlığa veda partisi düzenleyecek biz böyle duracak mıyız? Olmaz."

Merve hızla Eliza'yı böldü. "Eliza Hanım malum hamilesiniz, sakın sakın otursanız olmaz mı? Hem ne yapacaksınız ki?"

"Bence de, onlar madem bekarlığa veda gecesi düzenliyorlar, biz niye üçümüz evde oturup türkü dinleyelim. Eğlenmek bizim de hakkımız."

Eliza heyecanla yazdığım yazıyı okuyup sevinirken Merve bize bezgin bezgin bakış attı.

"Oldu olacak, bir de erkek dansçı çağırın da tam olsun."

"İçmek yok."

"Kesinlikle yok abicim."

"Dağıtmak yok."

"Asla. Dağıtmayız."

"Gece yarısı olmadan döneceksiniz."

"Asla, bir dakika bile geç kalmayacağız."

Kuvars en sonunda gece için izin verirken Eliza mutlulukla olduğu yerde zıpladı. İki saniyede Kuvars'a ettiği yalanlara ben şaşmakla meşgulken Kuvars'ın bakışları ardından bana döndü.

"Bu arada abicim, biliyorsun bugün Kılıç'ta bekarlığa veda yapacak, her zaman gittiğimiz kulübü ayarlamışlar, seni de davet ettiler. Malum Kılıç seni aramaya çekiniyor, oraya gitsen olur mu acaba?"

Merve'nin ağzı açık kalırken bende şaşkınlıkla Eliza'ya baktım. Kılıç asla Kuvars'ı davet etmemişti ancak Kuvars'ı oraya gönderirken, aynı zamanda da oranın asayiş berkemal olduğundan emin oluyordu. Kuvars Eliza'nın ısrarlarına dayanamayıp onu onaylarken, Merve olduğu yerde fısıldadı. "Korkulur bu kızdan yemin ederim."

Bukonuşmadan tam tamına sekiz saat sonra, Merve gelen elinde mojitosuyla beraberesen rüzgara karşı avazı çıktığı kadar bağıyordu. Hayatındailk defa kokteyl içiyordu ve onu epey çarpmıştı. Eliza tüm bunları ayarlamadanönce öyle bir katakulli çevirmişti ki, dillere destandı gerçekten. Kılıç'ınbekarlığa veda partisine Kuvars'ı göndermiş ve onların tavla oynayıp bir biraiştiğinden emin olduktan sonra bize kendi yatlarında efsane bir partiayarmıştı. Birkaç saat öncesini hatırladıkça gülüyordum.

"YAŞASIN ÖZGÜRLÜK!" Merve kokteyli başına dikerken gülerek ona baktım, iyice kafası gitmişti. Topu topu yatta üç kişiydik, bir de bize canlı müzik yapan bir grup vardı.

Hava rüzgarlı olmasına rağmen hiç üşümüyorduk, saçlarım uçuşurken derin bir nefes aldım ve denizin kokusunu bende içime çektim.

Eliza ve Merve arasında geçen diyaloglar da bir o kadar komikti. Eliza kına gecesi ve beraberinde bekârlığa veda partisi yapmak isteyince eline kına sürdürmek görevi de Merve'ye kalmıştı.

"Eliza Hanım, elinizi açar mısınız? Kına süreceğim."

Eliza gülümserken **"Açılmıyor kiii,"** diye bağırdı otuz iki diş gülümseyerek. Merve şokla bana bakarken gözleri irileşti.

Eliza'yı bırakıp benim kulağıma fısıldadı. **"Ne diyor be bu? Kılıç'ın annesi, bacısı falan yok ki, kim verecek buna altını."**

Eliza hemen yeniden bağırdı. **"Hadi Mervee, elim açılmıyor!"**

Merve şok olmuş bir şekilde bir ona bir buna bakarken öfkeyle yüzünü buruşturdu. **"İnanamıyorum sanki o benim evimde çalışıyor. Bu ne be! Bilsem gelmezdim!"**

Merve, Eliza'ya doğru yürürken onları gülerek zannettim. **"Açılmıyor elim!"** Eliza tekrar bağırınca Merve, altını vermemek için Eliza'nın parmaklarını tuttu ve bir hamlede sertçe açtı. Eliza hafif bir çığlık atarken Merve tatlı tatlı gülümsedi.

"Artık açıldı Eliza Hanım."

Daha bu olaya gülmem bitmemişken şimdi de Merve, Eliza'nın başında söyleniyordu.

"Eliza Hanım ağlamanız lazım."

Merve mojitosundan son yudum alırken rüzgarın sürekli uçurduğu Eliza'nın kırmızı duvağını tekrar düzeltti.

"Ama gülmek istiyorum, bugün benim en mutlu günüm, sevdiğim adamla evleniyorum sonuçta."

Merve şaşkınlıkla ona bakarken dengesini sağlayamadı. **"Ama olmaz ki kuralı bu."**

"Aman her şeyi kuralına göre mi yapıyoruz, burada böyle olsun, zaten sıkıldım şundan hadi biraz oynayalım."

Eliza da alkolsüz kokteyli alırken eline mutlulukla bağırdı. **"İki gün sonra evleniyorum!"**

Canlı müzik yapan grup Hadise'den evlenmeliyiz parçasını çalarken kafama vura vura bende alkollere doğru ilerledim, artık içtiğim kokteyl az geldiği için tekila şişesini başımdan aşığı dikerken dilimin yanışına aldırmamaya çalıştım.

"Eliza Hanım Kuvars Bey arıyor?"

Eliza ayık olmasına rağmen olduğu yerde sarsılırken "Saat kaç ki?" diye sordu.

"İkiye geliyor."

"Açsam mı?"

"Aman salla. Gel, şu dansçılar nerede kaldı ya? Bir eğleneyeğiz!"

Merve ve benim şaşkın bakışlarım arasında dört tane erkek dansöz yata gelirken "Oha," dedi Merve.

Bende ağızımı kapatamazken Eliza güldü. "İşte gecenin sürprizi."

"Bunu gerçekten yaptınız mı?" Merve şaşkınlıkla düşmemek için bana tutunurken bende bakışlarımı Eliza'ya çevirdim.

"Ne var hep erkekler mi eğlenecek, biraz da biz eğlenelim, hem bugün benim bekarlığa veda partim!"

Canlı müzik resitali Hadise Evlenmeliyiz'den Demet Akalın Çalkala'ya evrilirken Merve'nin bizi olmaz diye uyarmasına rağmen oynamaya başladık.

"Yemin ederim inanamıyorum, şimdi biri görse şu halimizi, Eliza Hanım çocuğuyla bekar kalacak, Kuvars Bey de beni işten atacak, olan bana olacak, vurun abalıya."

Dansçı çocuklardan biri Merve'yi kolundan tutarken "Merhaba, siz yeterince eğlenmiyorsunuz sanırım, sizi eğlendirmek lazım," dedi.

Merve biraz yumuşayıp kendini dans kaptırırken kanımda gezinen alkol nedeniyle olduğum yerde zıplayıp durdum.

Birkaç dakika sonra bir sesle dengemi kaybedip olduğum yerde sarsılırken yanımdaki dansçı beni tuttu. Hemen ardından bir ses duydum. "Ne oluyor lan burada?"

Gözlerimi bile açmaya mecalim yokken sesin sahibinin Kuvars olduğunu anladım. Ağır ağır gözkapaklarımı araladım ve kırmızı görmüş bir boğa gibi öfkeden deliye dönmüş Kuvars ve Kılıç'ı gördüm.

Kuvars delirmişti ve sanırım ben bitmiştim.

Yanımdaki dansçı çocuk "Ne oluyor, bunlar kim?" derken ben olduğum yerde bir adım geriledim ama Kuvars'ın bakışlarından kaçamadım. Onun bakışları hemen bileğimi tutan ele ve yanımdaki

dansçıya çevrilirken onu uzun zaman sonra ilk defa bu kadar öfkeli gördüm.

"Sen öldün!"

Kuvars olduğu yerde hızla yanımdaki dansçının üzerine atlarken bende sarhoşluğun verdiği etkiyle daha fazla ayakta duramadım ve kenardaki masanın hemen yanına devrildim.

Ayağa kalkmaya çalışırken Kılıç'ın da Eliza'nın yanındaki adama vurduğunu gördüm. Zavallı dansçılar.

Uzanıp Kuvars'ı durdurmak isterken *"Bırak onu haydut,"* dedim ellerimle ama gözü öyle öfkeyle dolup taşıyordu ki benim ellerimi görmedi bile.

Kuvars'ın sırtına tırmanmaya çalışıp sonra dengemi kaybedip kendi kendime yeniden düşerken başımı çevirdim ve gecenin karanlığındaki yıldızlara baktım. "Cemre, Cemre düştü."

Merve'nin seslenmesiyle Kuvars üzerine tırmandığı dansçının yanından kalkarken bana doğru ilerledi hala çok öfkeliydi.

Ondan iki tane gördüğüm için hangisinin bana uzandığını anlayamadım ama biri beni tuttu ve omzuna attı.

"Yavaş."

Kuvars beni sertçe yattan çıkarırken onu itmek için omzuna tırnaklarımı geçirdim ama izin vermedi.

"Eve gidince seni bir güzel pataklayacağım."

"Onu da yaparsın sen, beklerim." Pozisyonumdan dolayı ellerimi göremezken beni bırakması için tekrar vurdum ona. Başım dönüyordu, her an üstüne kusabilirdim.

"Beni delirtiyorsun. Yemin ederim delirtiyorsun."

Öfkeyle omzuna tekrar tırnaklarımı geçirdim. Beni bırakması için çırpındım. "Rahat dur, düşeceksin." Tekrar çırpındım. Kuvars dayanamayıp popom ona dönük olduğu için hafifçe kalçama vurdu.

Olduğum yerde irkilirken bu hareketi üzerine iyice çırpındım. En sonunda beni yere bırakmak zorunda kaldı ama dengem bozulmasın diye elimden tuttu.

"Al bıraktım."

"Ben kendim gidebilirim, içeri de yaptığın kabalığı da hiç unutmayacağım! Tamam mı?" Sarhoşluktan ne dediğimi bilmeyip parmaklarım birbirine dolaşırken Kuvars'ın öfkeli bakışları bir nebze olsun yumuşadı.

"Ne kabalığı lan? Herif senin yanında oynayacak, bende aferin ne iyi oynadın diye plaket mi takacağım!"

"Alt tarağı dans ediyorlardı, adamların işi bu işi, Eliza eğlenmek istedi. Ne var bunda?"

Kuvars'ın Eliza adını duymasıyla daha çok delirmesi aynı anda olurken elimi de kurtardım ondan.

"Bırak beni, ben kendim giderim. Sana ihtiyacım yok."

Kuvars elimi tekrar tutmak yerine öfkeyle "İyi," dedi sertçe. Onun tersi yöne dönüp gitmek için iki adım attım ama ayağımı bastığım yer altımdan kayınca tekrar düşer gibi oldum. İki adım arkamdaki Kuvars hızla aramızdaki mesafeyi kapatıp beni tuttu.

"Bok, kendin gidersin."

Ellerimi kullanmak için kaldırdım ama Kuvars öfkeyle soludu. "Bana bak, tek kelime daha etme, zaten çok sinirliyim."

Bir süre korkumdan bir şey söyleyemedim. Eve gelip beni en nihayetinde salona bıraktığında bütün yol boyunca beni azarlamış olduğu için öfkeyle ona baktım.

"Sana kahve yapıp geleceğim, otur şurada."

"Despot herif, megaloman! Alt tarağı eğlenmek istedik, ne bu be!"

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için başımı eğip dört tane ayağım olduğunu görürken olduğum yerde kalakaldım. Başım çok kötü dönüyordu, ağızımda çok kötü bir tat vardı.

Koltukta uzanmaya çalışıp sehpa da duran viski şişesini aldım ve ağızımdaki tadı bastırmak için Kuvars gelene kadar biraz daha içtim.

İçmek bana iyi gelmeyip midemi biraz daha kötü yaparken başım çok kötü bir şekilde dönmeye başladı. Olduğum yerden kalkıp rahatlamak ve üzerimdeki elbiselerden kurtulmak için merdivenlere doğru çıkmak istedim ama ayağa kalkmaya çalışırken az önce dört tane gördüğüm ayaklarımın artık hiç olmadığını gördüm.

Aman Allah'ım ayaklarım yoktu. Gitmişlerdi.

Olduğum yerde ayaklarımı aramaya çalışıp bulamazken çıldırmış bir halde başımı koltuğa gömdüm, ağlamak istememe rağmen ağlayamazken acıyla inledim.

"Cemre, hadi gel, iç şunu."

Zar zor başımı kaldırırken Kuvars elindeki tepsiyi orta sehpa ya bıraktı ve benim içtiğim viskiyi gördü. "Yine mi içtin en?"

Artık acıdan dudaklarım titrerken Kuvars bana baktı. "Hey, hey ne oldu?" Endişeyle bana bakarken ellerimi onun beline sardım ve başımı göğsüne yasladım. Acıyla iç geçirdim.

"Cemre, ne oldu?"

Kuvars başımı kaldırırken ellerimi ondan kopardım. "*Çok kötü bir şey oldu Kuvars, ayaklarımı bulamıyorum.*"

Kuvars'ın dudakları yana kıvrılırken, bir süre gülmemek için kendi tutmaya çalıştı ama hemen ardından yüksek sesle güldü. "Ah, Cemre."

Kahvenin tadı çok acı gelirken yüzümü buruşturdum. "Hadi iç bunu, biraz kendine geleceksin."

"*Bunu içip ayılırsam bana kızmayı mı düşünüyorsun?*"

Kuvars dik dik bana bakmaya devam etti.

"*Ama valla benim bir suçum yok, teklifi Merve verdi ve Eliza uyguladı gibi bir şey. Sen gelince dengem dağılınca tuttu beni, o kadar.*"

"Tamam, sen iç şunu."

Kahveyi içmek için burnumu sıkarken pek bir faydası olmadı bana. "*Midem çok kötü.*"

Kuvars beni hızla kucaklayıp kendi odasının banyosuna götürürken ona ayaklarım olmadığı için kendimin yürüyeceğine dair itiraz edemedim. Kendi kazağını çıkartıp benimde elbisemi sıyırdıktan sonra duş başlığını alıp soğuk suyu üstüme tuttu.

İtiraz etmeye çalışmama izin bile vermedi. Titreyerek soğuk suyu yerken biraz olsun kendime geldim.

"*Ya Kuvars...*"

Kuvars birkaç dakika ayılmamı sağlarken ardından beni kendi havlusuna sardı. Duşun ardından biraz olsun ısınıp Kuvars'ın kolları arasında uykum gelip sızarken Kuvars geceliğimi giydirip beni kendi yatağına yatırdı. Saçlarımı hiç ıslatmadığı için rahat olmam amacıyla yüzüme gelmesini önleyip onları kulağımın arkasına iterken gözlerimin ardındaki karanlığa uyum sağladım.

"Senden uzak durmaya çalışmak bile o kadar siktiriboktan bir düşünce ki, senden her uzaklaşmaya çalıştığımda kendimi yeniden sadece seni düşünürken buluyorum. Keşke her şey bu kadar zor olmasaydı, keşke bütün bunlar hiç yaşanmasaydı."

Uykumun arasında bu cümleleri duyarken gerçekten Kuvars mı söyledi, ben rüyamda mı uydurdum anlayamadım ama saçlarımın üzerinde gezinen dudakları hissettim.

Diğer gün gözlerim acıyarak uyandığımda yatakta tek başımaydım, başım çatlayacak kadar ağrıyordu. Dün gecenin hatıraları beynime sızarken rezilliğime utandım. Yok, yok alkolü bırakmanın zamanı gelmişti.

Yastığı başıma bastırıp yok olmayı dilerken tüm Kuvars'tan uzak durup onu özlettirme planımın da suya düşmüş olduğunu gördüm. Üstüne gidip dansçılardan birini dövmüştü, bazen onun içindeki bu şiddet eğilimini anlamıyordum.

"Uyandın mı?"

Yastığı daha çok bastırıp onunla yüzleşmekten kaçmak isterken Kuvars'ın ellerini yastığın üzerinde hissettim ve hemen ardından yüzümden yastık çekildi.

Gözlerimin arasından ona bakmak zorunda kalırken sadece tek eliyle tuttuğu suyu ve ilacı gördüm.

"Ağrıkesici, iç, başına iyi gelir.

Utana sıkıla onun elinden suyu ve ilacı alıp içerken Kuvars başımda dikilmeye devam etti.

"Ne oldu?"

"Sen ne olduğunu biliyorsun."

Yine Kuvars'ın delici bakışlarından kurtulmak için masum masum baktım. "Ne oldu ki? Dün geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum, başım çatlayacak gibi."

Kuvars'ın bakışları biraz olsun yumuşarken hemen burnumu kontrol ettim, Pinokyo'nun burnu gibi uzaması yakındı. Valla, küçük pembe yalanlar bunlar, diye geçirdim içimden.

Kuvars bakışlarımın altında sorgulamazken bende hızla bunu fırsat bilip ayağa kalktım, yeniden planıma dönsem ve bir süre kendimi onun yatağında bulmasam çok iyi olurdu.

"Nereye gidiyorsun?" Kuvars huysuz huysuz homurdanırken saatin on olduğunu gördüm.

"Ders çalışmam lazım."

Ve başka hiçbir şey söylemeyip kendi odama geçerken onun arkamdan söylendiğini duydum. Üzgünüm Kuvars ama kendinle çalışmene izin vermeyecektim, hem zaman istemiştin benden hem de yakın durmak istiyordun. O günler, artık eskide kalmıştı.

Ve nitekim düğüne kadar iki günde bu şekilde geçti. Kuvars evde huysuz huysuz gezinirken onunla yüz yüz bile gelebildiğimiz anlar çok sınırlı oluyordu. Sabahın köründe Eliza ile beraber düğün konseptine ve yerine karar vermeye çalışıyorduk. Eliza yarım saatte bir karar değiştiriyordu. Önce Hint düğünü gibi yapmak istemiş, ardından açık hava düğün istemişti. Ancak, şu ara havalar bir gün güneşli, bir gün rüzgârlı da olsa, hala şubatın sonundaydık ve bu havada bir açık hava düğünü organizatörün de dediği gibi delilik olurdu. Ardından Eliza, içeri beyaz atla girmeye karar verdiği bir düğün istemişti. Organizatör şok olsa da Eliza, ödemeyi peşin ve düğün mekânının neredeyse bir aylık ücretini tek seferde verince pek bir şey diyememişti.

"Ben şurada üç kuruş zam istiyorum, zam veren yok, maşallah havaya para saçılıyor. Kuvars Bey daha dün iflas ediyordu, aman kimin umurunda." Merve yine ekonomi bakanı gibi para konularında homurdana homurdana söylenirken ona bakmışım.

"Ne öyle bakıyorsun, valla Kuvars Bey bu sefer hık diye giderse görürsün."

Ağzından yel alsın.

Kaşlarımı çatarken Merve umursamazca elini sallamıştı. "Aman bana ne alan memnun satan memnun, zenginin malı züğürdün çenesini yoruyor sadece."

Hemen düğüne yeni karar vermiştik ki, Eliza hamile olduğu için gelin hamamı yapamıyor olmasına yarım saat surat asmıştı.

"Sanki ben dedim, hamile kal diye, bir de surat asıyor." Merve her defasında Eliza'ya söyleyecek bir şey bulurken Merve sayesinde evde bir gün düzenlemiştik, Merve arkadaşlarını çağırmıştı ve başka insanları görmek Eliza'ya biraz olsun iyi gelmişti.

Ben Eliza'nın tüm eğlenceli yanının altındaki o derin hüznü görüyordum, ailesi yoktu, en mutlu gününü göremiyorlardı. Hiç arkadaşı da yoktu. O kadar yalnızdı ki, gelinlik için bile fikri Merve ve benden almak zorunda kalmıştı, bekârlığa vedasını bizimle yapmıştı. Üstüne üstlük Kılıç'ın ailesiyle bir sürü sorun vardı ve her gülümsediğinde o gülüş bir türlü gözlerine ulaşamıyordu.

Bu nedenle kendini biraz olsun eğlendirmek için her şeyi yapıyordu. Bu yüzden, düğüne kadar hayatımın en yoğun iki gününü yaşamıştım.

Mümkün olduğunca düğündeki masalara konulan peçetelere kadar ilgilenmiştim. Bu sürede Kuvars'tan ayrı uyumaya ve mümkün olduğu kadar ondan ayrı vakit geçirmeye de özen göstermiştim. Fırsat bulduğum zamanlarda da havalar biraz olsun güzel olduğu için akşamları bahçede ders çalışmaya çalışıyordum. Kuvars beni her görüp yanıma geldiğinde meşgul olduğumu söylüyordum ve bu yüzden o, evde delirmiş bir şekilde geziyordu. Açıkçası bu da beni mutlu ediyordu. Biraz özlem çokça işime yarayacaktı.

Düğünün bir gece öncesi yorgunluktan çökmüş bir şekilde gece ne giyebileceğimi giysi dolabımın karşısında düşünürken kapım açıldı ve Kuvars'ı gördüm. Üstü çıplaktı, altında gri, belinden düşmek üzere duran bir eşofmandan başka bir şey yoktu.

"Kuvars?"

"Merhaba Cemre."

"Merhaba, bir şey mi oldu?" Şaşkın bakışlarımla ona bakarken Kuvars bir süre sanki ne diyeceğini bilemedi ve düşündü.

"Aa, şey, şeyi bulamıyorum ben."

Şaşkınlıkla ona bakarken onun ilk defa gevelediğini fark ettim.

"Neyi?"

"Gri takımımı, her yere baktım bulamadım."

Dudaklarım yana doğru kıvrılırken, bunun beni görmek için bir bahane olduğunu anladım. Ama biraz olsun onu kıvrandırmak için anlamazlıktan geldim.

"Bu saatte takım elbiseyi ne yapacaksın ki?"

Yalan söylemeyi hiç beceremeyen Kuvars bir süre durdu. "Şey, yarın lazım olur diye."

"Dolabındadır yani başka nerede olacak?"

Kuvars söyleyecek başka bir şey bulamamış olacak ki, "Evet dolap, çok mantıklı," dedi.

Dudaklarım kulaklarıma değecek kadar gülümserken "İstersen dolabına bakabilirim," diye teklif ettim.

Kuvars'ın bakışları benim keyifle sırıtan gülümsememde gezinirken dolabı açınca hemen karışılacağımın farkında olduğu için "Gerek yok, gerisini ben hallederim" dedi.

"Tamam o zaman."

"Tamam."

Ama hala gitmedi.

"Bir şey daha mı söyleyeceksin?"

Kuvars bir bana bir de yatağıma baktı, bende onun karın kaslarına bakmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kalırken burada mı uyuyacağımı soracağına yüzde yüz emin oldum ama son anda diline hâkim oldu ve sormadı.

"Hayır, iyi geceler."

Onun gidişinin ardından gülümserken kendime kıyafet seçmek için tekrar askılığa uzandım. Bu iş gittikçe eğlenceli bir hal alıyordu.

Eliza ve Kılıç'ın düğünü, hayatımda gördüğüm en güzel davetti. İç mekânda yapılıyor olmasına rağmen, içerisi ağaçlar ve bitkilerle doluydu. Eliza'nın seçtiği uçuş uçuş gelinliğin üzerindeki çiçeklerin renkli ve canlı halleri tüm masalardaydı. Ormanın içinde bir mekân olduğu için ses geçirme özelliği sayesinde kuşların cıvıltısı bizzat içerideydi. Tavan gökyüzüne doğru uzanıyor gibi resmedilmişti ve tasarımına bayılmışım. Canlı müzik için yurtdışından bir grup getirilmişti ve çalınan klasik müzik öyle güzeldi ki, çoğu insanın imreneceği kadar güzeldi. Eliza'yı bugünde yalnız bırakmamak için Kuvars'ların sahip olduğu bütün tanıdıklar buradaydı, en az bin kişilik bir düğündü.

Bende bu atmosfere uygun olarak antrasit yeşil rengine uzun, derin yırtmaç rengi bir elbise seçmişim, elbisenin göğüs kulpunun üzerinde minik küçük, parlak taşlar da vardı. Elbiseme uygun olarak saçlarımı da ters örgülü topuz yaptırmışım. Uzun topuklularımın üzerinde düşmemeye çalışırken gülümseyerek kalabalığa baktım. Evet pişmanlıklarım vardı ama en sonunda bu düğün olmuşsa payımın büyük olduğunu biliyordum. Eliza'nın bebeği şanslı bir hayata sahip olacaktı, onu çok seven bir ailede büyüyecekti.

"Of of, şu adamlara bak... İnsanın baktıkça bakası geliyor." Hemen yanımda konuşan Merve'ye dönerken sııttım.

Yiğit'le işaret dili çalıştığı içi artık biraz da olsun beni anlayabiliyordu, bu yüzden yazmak yerine ellerimi kullandım.

"Yiğit duyarsa çok kötü olur."

Merve omuz silkip düğünün kritiğini yapmaya girişti. "Şimdi benim çok merak ettiğim bir şey var Cemo, bu zengin düğünlerinde takı

töreni nasıl oluyor ya?"

Onun sorusuna iyice gülerken, "Bak, gül sen gül. Seninde böyle düğünün olabilirdi, zamanında elini çabuk tutsaydın. Tutturdun bir üniversite sınavı, idealist insan pozları, okuyacağım falan al bak neler kaçırdın gör."

Merve'nin beni zaten anlamasını beklemediğim için gözlerimi devirdim ona.

"Dua et de, bu Kuvars Bey'in gözü sadece seni görüyor, biriyle konuşurken bile otuz saniyede bir senin burada olup olmadığını kontrol ediyor. Valla adamın tüm mallarını batırdın hala bana mısın demiyor, bu yakında sana düğünde yapar ben söyleyeyim."

Merve gülerken ona dik dik baktım. "Aman ha, sana da bir şey söylenmeye gelmiyor, neyse ben gidiyorum biraz açık büfeden takılayım, havyarın tadı nasıl bir şey çok merak ediyorum."

Merve'nin gidişinin ardından gözlerim hızla Kuvars'ı buldu, o giriş kısmındaydı, gelen konuklardan biriyle sohbete girişmişti, üzerinde siyah bir smokin vardı, gri elbisesini giymemişti.

Bir an için gardımı düşürüp hayran hayran onu izlerken Kuvars'ın bakışları yanındaki adamdan bana doğru çevrildi. Sanırım Merve'nin dediği gibiydi, bin kişi arasından hiç sekmeden bakışları beni bulmuştu. Gülümseyerek onun gözlerinin içine bakarken onunda gözlerinin yumuşadığını gördüm, yanındaki adam bir şey söyleyince bile bana bakmaya devam etti.

Gelin ve damadın gelişi için giriş müziği çalarken Eliza giydiği uçuş uçuş, çiçeklerle dolu, uzun gelinliği içinde bir melek gibi Kılıç'ın kolları arasında içeri girdi. Kılıç'ta beyaz bir takım elbise giymişti ve ceketinin ön cebinde minik beyaz çiçekler vardı. Eliza ve o birbirine gülümserken ellerim kendiliğinden havalandı ve bin kişiyle beraber onları alkışlamaya başladım.

Nikâh memurunun da yerini almasıyla beraber onlar sonsuza kadar sürececek bir evlilik için evet derlerken yüzümdeki tebessüm buruklaştı. Bakışlarım yeniden girişteki Kuvars'a kayarken onunla geçirdiğimiz her şey bir bir zihnimde aktı geçti. Göğsüm sıkışırken küçük bir dua can buldu tenimde. Ben inanıyordum, evet elli beş kez düşmüştük ve savaşı kazanmamız için elli altıncı kez kalkmamız gerekiyordu. Kalkacaktık, yeniden kazanacaktım onu. O beni sevdiği sürece bütün

hatalarımı telafi edecektim. Bu yaz birbirimize evet diyecektik. Yemin ederim.

Nikâh faslından sonra müzik grubu değişti ve Eliza ve Kılıç'ın dansı açmasıyla beraber çiftler birbirleriyle dans etmeye başladılar.

Gülümseyerek müziğin tadını çıkarmaya çalışırken bakışlarım tekrar Kuvars'a doğru takıldı. Yanındaki adamdan ayrılıp bana doğru adımladı, ışıltılı gözlerle onun adımlarını takip ederken biri koluma dokundu.

"Merhaba, sizi ilk defa görüyorum." Bir adam gülümseyerek bana elini uzattı. "Cenk ben, Cenk Kara."

Gülümseyerek adamın elini sıkıp bırakırken adam yeniden konuştu. "Ee kendinizi tanıtmadınız?"

Kuvars'ın yanıma ulaştığını elinin belime dolanmasıyla fark ederken Kuvars'ın yüzünün kaskatı kesildiğini fark ettim. Çok kıskançtı. Çok.

"Tanıştırayım, nişanlım Cemre."

Cenk'in yüzü Kuvars'ı görünce şaşkınlıkla kasılınca hızla "Çok memnun oldum Cemre Hanım, Kuvars Bey sizinle tanışmak bir şeref benim için," dedi.

Kuvars'ın yüzünde mimik kıpırdamazken "Düğün için tebrik ederim," dedi. Kuvars onu başıyla onayladıktan sonra da "İyi eğlenceler," diyerek gitti.

O gider gitmez, Kuvars'a dönerken pes dercesine baktım. *"Alt tarafı adam kendini tanıttı, niye öldürücü bakışlar atıyorsun."*

"Ben biliyorum onun amacını, akbaba."

"Her neyse, ben Merve'nin yanına geçiyorum."

Kuvars'ın elleri bileğimi tutarken "Dur," dedi. Ona doğru döndüm ama elleri belimi sımsıkı tuttu ve beni kendime çekti. "Dans et benimle."

Hayır demek için ellerimi kaldırdım ama Kuvars bir elini belimden çekti ve ellerimi tuttu, parmaklarımın hemen üstünü öperken "Kaçma benden artık," dedi.

Ellerinin arasından kaçamayıp onun göğsüne yapışırken bende onun beline tutundum ve müzik ile birlikte dans etmeye başladık. Gözlerimi kapayıp onun kokusuna odaklanırken bin kişilik salondaki kimse umurumda olmadı, sadece o vardı sanki.

Bir süre anın tadını çıkardım. Öyle çok özlemiştim ki, onu, canım yanıyordu. Ancak sadık kalmam gereken bir planım vardı. Bu nedenle

müziğin bitmesini beklemeden yeniden Kuvars'ın ellerinin arasından sıyrıldım.

"Eliza'ya bir ihtiyacı olup olmadığını sormam lazım."

Kuvars arkamdan huysuzca homurdanırken sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla bağırdı. "Daha nereye kadar kaçabileceksin!"

Sen bir karar verene kadar...

*

Düğünün en sonunda Eliza ağlayarak abisine sarılırken gülümseyerek onları izledim. "Seni çok seviyorum, kendine ve sağlığına çok dikkat et tamam mı? Tekrar tekrar özür dilerim, seni çok çok seviyorum."

Bir süre balayı için yurtdışında olacakları için Eliza sıkı sıkıya Kuvars'a sarılırken, Kuvars kardeşinin alnını öptü ve ayrıldı ondan. "Yeğenime iyi bakın."

Eliza dolu dolu gözlerle başını sallarken Kuvars bakışlarını Eliza'nın güzel yüzünden Kılıç'a çevrildi.

"Bana bak, kardeşim bundan sonra sana emanet, senin yüzünden saçının teline bir zarar gelirse kendini ölmüş bil."

Kılıç gülerek Kuvars'a elini uzattı. Kuvars büyük bir ciddiyetle elini sıkarken o sırada Eliza bana doğru uzandı ve sarıldı.

"Çok teşekkür ederim Cemre. Sen benim bu hayattaki tek gerçek arkadaşım, şu an yaşadığım hayatın sebebi sensin. Sana yaşattığım, sebep olduğum tüm acılar için tekrar tekrar özür dilerim. Seni seviyorum, kendine çok iyi bak."

Düğün gecesi bu şekilde bitip biz eve dönerken başımı cama yasladım ve gecenin ışıklarını izlemeye başladım. Güzel bir gece olmuştu. Çok eğlenmişim, Eliza'yı kutlamaya gelen birkaç renkli kişiyle de tanışmışım. Her şey mükemmeldi.

Merve yarın izinli olduğu için düğünden direkt bir akrabasının evine geçerken ben ve Kuvars evde uzun bir süre sonra yalnız kaldık.

Üzerimdeki abiye artık beni sıkıdığı için merdivenlere yönelip odama çıkmak için harekete geçtim. Kuvars o sırada salonda kadehine viski doldururken bana seslendi. "Nereye?"

"Üstümü değiştireceğim. Sonra da uyurum sana iyi geceler."

Tüm kaslarım sızlıyordu, son birkaç gündür öyle çok yorulmuştum ki. Bir duş alıp biraz geometri çözdükten sonra uyumak istiyordum sadece.

Saçımdaki tokaları çıkarıp dalgalı bir şekilde omuzlarımda açık bıraktıktan sonra saçlarımı, krem rengi geceliğimi alıp kenara koydum. Üzerimdeki abiye elbiseyi çıkarmak için sırtımdaki fermuara uzanırken zıplamama rağmen bir türlü fermuarıma ulaşamadım.

Fermuar konusunda yardım almak için el mecbur odamdan çıkarken kendi odasına girmek üzere olan Kuvars'la karşılaştım, beni fark edince bakışları ağır ağır üzerimde dolandı.

"Fermuarımı açamıyorum da yardım eder misin?"

Saçlarımı önüme alıp sırtımı Kuvars'a döndüm. Kuvars'ın eli elbiseme dokunup ağır ağır fermuarı indirdi. Nefesi tenime değerken elbisemin düşmemesi için göğsümden tuttum.

"Teşekkür ederim."

Gitmek üzere harekete geçerken Kuvars belimden tuttu ve sırtım göğsüne gelecek şekilde kendine çekti beni, saçlarımı koklarken "Gitme," dedi.

Kuvars'ın dudakları köprücük kemiğimin hemen üzerinde duraksarken, hızla kendime gelmem gerektiğini fark ettim.

"Ben gitmeliyim, üstümü giyip uyuyacağım."

Kuvars'ın belimdeki elleri çekilirken gitmek o kadar zor geldi ki, göğsüm sıkıştı.

Odama girip kapıyı kapatırken hemen kapının arkasında dolu gözlerle öylece durdum. Kapının kolu belime baskı yaparken geri çekildim ve elbisemi düşmemesi için tutarken Kuvars bir hışımla kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kuvars hiç lafı dolandırmadı direkt konuya girdi. "Daha ne kadar benden uzak duracaksın?"

Şaşkınlıkla ağızım açık kalırken tok bir sesle konuştu. "Beni böyle mi cezalandırmaya çalışıyorsun? Senden sadece biraz olsun zaman istedim! Siktiğimin zamanı!"

Onun öfkesi karşısında afallarken ne söyleyeceğimi bilemedim bile.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Elbisem en son sefer ki gibi düşmesin diye ucundan utup yukarı çekmeye çalışırken en azından yarısına kadar getirebildim. Onun öfkesini ve tüm huysuzluğunu hissederken

yutkundum. "Aynen öyle benden zaman istedin ve bende sana ihtiyacın olan zamanı veriyorum."

Kuvars aramızdaki mesafeyi gösterip o, kısa uzaklıktan bile nefret ediyormuş gibi davranarak beni belimden tutup kendine çekti.

Onun kokusu yeniden olduğum yerde tüm dengemi sarsarken, ona sarılıp ağlamamak için tüm irademi kullandım.

"Benden uzak durmayı isteyen sendin Kuvars, şu an ne istiyorsun hiç bilmiyorum."

Kuvars homurdandı. "Senden uzak olmayı falan istemiyorum, sadece sana yeniden güvenmek için emin olmak istiyorum."

Dudaklarım acıyla büküldü. Ellerimi kaldırdım yeniden. "Sana yaşattığım hayal kırıkları için binlerce kez özür dilerim, bir hata yaptım ve bedelini en ağır şekilde ödedim, hala ödüyorum... Şimdi de tek amacım sana biraz izin vermek. Kendi hayatına bakıp benimle ilgili istediğin kararı verebilirsin."

Kuvars beni tuttu ve tüm dengem şaşarken beni kendine çekti. Dudakları dudaklarıma çarpmadan hemen önce konuştu. "Siktir, çok özledim seni."

Dili sertçe dudaklarımla arasında, hep ait olduğu yeri bulurken ellerim onun ensesine tutundu. Beni tüketircesine, özlemle öperken dillerimiz birbirine dokundu. Onu öyle çok özlemiştim ki, daha yakın olmak için iyice ona sarılırken Kuvars beni belimden tutup kucığına aldı, bacaklarımı onun beline dolamak zorunda kalırken sırtımı hemen kapıya yasladı.

"İt gibi özledim lan."

Kuvars'ın dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma kayarken yeni yeni ne yaptığımızın farkına varabildim.

Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama tüm mantığımı alıp götürüyordu benden.

Ellerimi onun omuzlarına koyup onu itmeye çalışırken Kuvars yeniden dudaklarıma eğildi, ellerimi fark etmediği için onun durmasını sağlamak için işaret ederken Kuvars'ın bakışları şaşkınlıkla doldu ve zorlukla, nefes nefese bir şekilde kendini benden kopardı.

Bacaklarım yere en sonunda basarken utançla yanaklarım kızardı. "Cemre?" Kuvars'ın sorgu dolu bakışları üzerimde gezinirken tüm cesaretimi kullandım ve en sonunda kapıyı açtım.

"Üzgünüm Kuvars, evlenmeden olmaz."

Kuvars'ın şaşkın bir şekilde ne olduğuna anlam veremezken konuşmak için ağzını açtı ama diyecek bir şey bulamayıp tekrar kapadı. "Ne?"

Ona kapıyı gösterirken tatlı tatlı gülümsedim. "Evlenene kadar ayrı ayrı uyusak çok iyi olur."

Ve yemin ederim Kuvars donakaldı.

Merhaba!:))

Sizce Cemre'nin küçük oyunu nasıl sonuçlanacak? Kuvars pes edip yeni bölüm nasıl bir karar alacak?

Twitter: lalmaglup Instagram: hikayelerindeyasar Yeni bölüm kesitlerini bu iki hesabımdan paylaşıyorum, bu hesaplara gelerseniz yeni bölüm hakkında konuşuyor olacağız :)

Yeni bölüm için hiç bekletmeyeceğim söz. Bölüm gününü Wattpad profilimden paylaşıyorum. Wattpad profilimi takip ederseniz bildirimler anasayfanıza düşecektir :)

Sizi seviyorum, yeni bölümde görüşmek üzere hoşça kalın :)

47.BÖLÜM "YENİDEN"

SELAM:)

Şimdi ekrana dokun:)

En altta bir yıldız tuşu var gördün mü onu? :)

Bir dokun bak ona, çok harika şeyler olacak.

Eveet, oylamanız için çok teşekkürler, sadece yazdığım bölüm karşılığında bunu yaparak bana destek olabilirsiniz :)

Bir de o yıldızın yanında yorum yapmak için bir kutucuk var, hiç çekinmeyin vallahi, yorum da yapabilirsiniz:) Yapın böyle çılgınlıklar arada, iyi gidiyor :)

Twitter: lalmaglup Instagram: hikayelerindeyasar

47.BÖLÜM "YENİDEN"

Kuvars'ın bakışları ağır ağır üzerimde dolaşırken yüzündeki bütün kan çekildi. Utançla ne dediğimin yeni farkında olurken kendimi bulduğum ilk kuyuya atmak istedim.

Kuvars'ın şaşkınlık dolu yüzü kasıldı. "Cemre, hatırlatmak isterim bizim evlenmeden önce oldu zaten."

Utanç daha yoğundu, yanaklarım kıpkırmızı olurken ne diyeceğimi bilemedim ve Kuvars üzerime üzerime geldi. "Birden çok daha fazla oldu üstelik."

Gözlerimi kapatmak ve onun bakışlarından saklanmak isterken başımı yukarı kaldırdım, yardım beklercesine. Beni utandırıp üzerime gelmekten de hiç gocunmuyordu doğrusu.

Kuvars yeniden aramızdaki mesafeyi kaparken nefesimi tutum, göğüs kafesim nefes alma ihtiyacıyla yanıyordu. Ama yine de vazgeçemezdim, onun için mücadele etmeye karar vermiştim ve bilmiyordum yanılttı belki ama beni özlemesi gerekiyordu.

"Artık olmaz," dedim heyecanla karşı çıkmak için ellerimi kaldırırken. "Evlenirsek orası başka ama tabii."

Kuvars dudaklarını birbirine bastırırken korkarak onun bakışlarını takip ettim ve göz göze geldik. "Artık olmaz?"

Allah'ım ne olur utançtan yerin dibine gireyim ama geri çıkayım ne olur...

"Olmaz."

Evet, tamam, şimdi boş ver Cemre zamanı mamamı diyecek, evlenelim diyecek, göğsünde taşıdığı yüzüğü çıkaracak, al bunu tak, bir daha çıkarma diyecek ve her şey düzelecek, ah sonunda...

Kuvars'ın konuşması için gözlerimi onun dudaklarına çekerken bir süre bekledi. Hiçbir şey söylemeden beklerken onun boynuna atlayacağım anı gözlerimin önüne getirdim.

Evet, şimdi. Tam şimdi.

"Peki."

"Ne? Nasıl?" Nasıl peki der, peki ne demek?

"Peki Cemre, sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

Ağzım açık kalırken Kuvars gerisin geri döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Bu muydu yani?

Onca şeyin sonunda bunu mu söylemişti. Ama? Ama benim başka planlarırm vardı, Kuvars özlemime dayanamayacak, hadi hemen evlenelim diyecekti, her şey eskiye dönecekti bende bu gece onun kolları arasında uyuyacaktım.

"Bu mu yani?"

Kuvars kapının çıkışında bana döndü. "Ne söylememi istiyorsun? Kararına saygı duyuyorum."

Kulaklarıma kadar kızarıırken "İyi," dedim.

O da sertçe aynı şekilde kaşrılık verdi. "İyi." Ve dönüp gitti.

Onun gidişinin ardından öfkeyle kapıyı kapatırken gazımı alamadım. Aferin salak Cemre, aferin sana, oyunun sana patladı. Mutlusundur umarım!

Ama böyle olmayacaktı ya, neden böyle oldu?

Öfkeyle yerimde duramazken hıncımı almak için Kuvars'ın dönüp gittiği kapıya tüm kuvvetimle tekme attım.

Ah, ayağım! Ayağım gitti! Yemin ederim ayağım gitti!

Tekmenin acısıyla kapıya hiçbir şey olmayıp ayağım korkunç bir sızıya gebe kalırken, acıyla tek ayağımı kaldırıp odada diğer ayağımın üzerinde zıpladım.

Bir işi elime yüzüme bulaştırmadan bitirebilecek miydim acaba ben?

Diğer gün tek ayağım üzerinde zıplaya zıplaya kahvaltı masasına zorlukla indikten sonra masanın hemen başında gazetesini okumakta olan Kuvars başını ağır ağır ekonomi sayfasından kaldırdı ve bana baktı.

"Ayağına ne oldu?"

Utançla yanaklarım kızarıırken kapıya tekme attım ama daha çok kapı bana tekme attı diyemedim.

"Düştüm."

Kuvars'ın bakışlarının ardındaki endişeyi gördüm ama hızla ifadesizlikle örttü onu. "Nasıl düştün?"

Omuz silktim. Kuvars'ın eli ceketinin cebine giderken "Doktor çağırayım," dedi.

"Gerek yok, hafif bir burkulma, biraz üzerine basmazsam geçer."

Masaya tutunarak Kuvars'ın yanına otururken onun bakışları hala gergince ayağımdaydı. "İyiyim, bir şey yok."

Tabağıma Kuvars'ın hazırladığı kahvaltılıklardan alırken Kuvars daha başka bir şey söylemedi. Ne yani, beni sessizlikle mi cezalandırıyordu?

Sormak için sordum. "İşe mi gidiyorsun?"

Gazetesini kenara koyup filtre kahvesinden bir yudum alırken "Evet," dedi sadece.

"Geç mi gelirsin?"

"Hayır."

"Yemekte ne istersin? Ben hazırlamak istiyorum."

Yine tek cümle. "Kendini yorma." Kuvars ayağıma sıkıntılı bir bakış attıktan sonra kol saatine göz attı. "Benim çıkmam gerekiyor."

Onu uğurlamak için ayağa kalkmaya çalıştım ama burkulan ayağımın üzerine bir an basınca bileğim inanılmaz sızladı. "Kalkma ayağa."

Kuvars bir şey daha söylemeyip giderken çatık kaşlarla onun arkasından baktım. Çok kızmıştı bana. Sanırım öyle uzak durulmaz, böyle uzak durulur diye bir ön gösterim yapıyordu.

Çatalı salatalığa saplayıp tüm hıncımı ondan almak isterken öylece öfkemi atamadan durdum. Bir plan yapmıştım ve kabak yine benim başıma patlamıştı.

Merve bugün izinli olduğu için pek bir şey yiyemeden ayağımın üzerinde seke seke kahvaltılıkları mutfığa götürüp test kitabımı da

alarak Sarı'nın yanına geçtim. Sarı tüm muzurluğuyla test kitabımın üzerine yürüyüp üzerime tırmanmaya çalışırken biraz onu sevdim ve ona sordum.

Sence Kuvars'la ilgili ne yapmalıyım? Bir türlü çıkar yol bulamıyorum, çok korkuyorum benden gidecek diye, bu yüzden saçmalıklar yapıyorum ama sanırım her defasında daha çok benden uzaklaşıyor. Onu nasıl kazanabilirim?

"Miyav." Sarı üzerimden atlayıp mama kâsesinin olduğu yere giderken iç geçirdim. Sanırım bir süre hiçbir şey yapmadan akışına bıraksam daha iyi olacaktı.

Akşama kadar ayağım iyice kötü duruma gelirken, morluğunu alması için bir parça buz koyup iyice sardım. Kuvars'a yemek hazırlamak istediğim ve biraz olsun onun o sessiz zırhını kırmayı amaçladığım için en iyi bildiğim ve onun seveceğine inandığım yemekleri hızla yaptım. Ben yemekleri yapana kadar Sarı peşimde dolanıp zaten tek ayak üzerinde olduğum için iyice dengemi bozup benden birkaç parça yiyecek alıp alıp durdu. Ona her kızar gibi baktığımda da hızla, masum kedi pozlarına bürünüyordu ve onu tutup sevmeden duramıyordum.

Masayı kurup Kuvars'ın gelmesini beklerken aynı zamanda kahvemi yapıp salondaki test kitaplarımın başına oturdum. Ayağımın ağrısı giderek arttığı için sorulara odaklanmak zordu, bu yüzden kısa sürede sıkılıp kitapları kapatırken biraz televizyonda gezindim. Merve'nin ilgiyle takip ettiği bir Hint dizinde durup iki dakikadan fazla katlanamazken liglerin yayınlandığı kanala verdim.

Kanalda, haberlerde, stadyumda ilgiyle bekleyen Galatasaray ve Fenerbahçe taraftarlarını görürken ağızım şaşkınlıkla açık kaldı. Eskiden deli gibi takip ettiğim bu maçlara artık bakamaz olmuştum ama anladığım kadarıyla bu gece maç vardı.

İçim burulurken eskiden Kuvars'la girdiğimiz iddiaları düşündüm, bir şekilde her defasında o kazanmıştı. Acaba yeniden benimle oturup maç izler miydi?

Bu düşüncenin heyecanıyla seke seke mutfağa geçerken maçın yanında yiyebileceğimiz birkaç atıştırma ve aperatif hazırladım.

Ne olursa olsun, onunla olmak istiyordum, onu daha fazla özlemek istemiyordum. Evet, onu uzaklaştıran bendim ama her şey sırf daha

yakın olmak içindi. Oyunumun böyle geri tepebileceğini asla düşünemezdim.

Ayağımın ağrısı nedeniyle de iki ağı kesici aldıktan hemen sonra Sarı'nın yanına salona geçtim ve dış kapının anahtarla açılma sesini duydum. Olduğum yerde doğrulurken Kuvars'ı gördüm. O beni fark etmeden paltosunu askılığa asarken bende tek ayağımın üzerinde ayağa kalktım.

"Hoş geldin." O bana döndüğü gibi ellerimi kullanırken Kuvars yalnızca bir kafa hareketiyle beni onayladı. İçim sıkıntıyla dolarken yeniden denedim şansımı.

"Yemek hazır, sevdiğin şeyleri hazırladım."

Kuvars göz ucuyla masaya göz attıktan sonra konuştu. "Zahmet etmeseydin ben gelmeden önce yedim."

Şaşkınlıkla ona bakarken suratım hızla düştü, ben akşam hiçbir şey yememiştim, tek ayağımla ona sevdiği yiyecekleri hazırlamıştım ve sadece onu beklemiştim. Ve o karşılığında eve gelmeden önce yemek mi yemişti?

"Neyse, toplarım ben."

Kuvars ellerimi okuduktan sonra bakışlarını gözlerime çevirdi, kırgınlığımı fark etmesin diye başka yöne bakarken koltuğun ucuna tutunarak masaya doğru yürüdüm. Kuvars gelmeden önce aç hissediyordum ama artık tıka basa doymuştum sanki.

"Ne yapıyorsun?" dedi Kuvars hızla, iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatırken ben de düşmemek için masaya tutundum. Ağrı kesiciler pek etkili olmamıştı ve zıplayarak hareket ediyordum artık.

"Madem yemiyorsun masayı toplayacağım."

Kuvars ayağıma bakarken sıkkın bir nefes verdi. "Geç otur şuraya, iyice zorlama ayağını. Hala geçmedi mi?"

Başımı olumsuz anlamda sallarken onun uzaklığı biraz daha canımı yaktı.

"Yok, toplarım ben."

Kuvars beni tuttuğu gibi kucaklarken bir anda ne olduğunu anlayamadım ve nevrime döndü. "Hiç söz dinlemiyorsun."

Başımı dikleştirdim, onun gözlerinin içine baktım. Kuvars bakışlarını benim gözlerime çevirmeden beni koltuğa uzattı. "Dur şurada. Ayağına bakacağım."

Kuvars benim bulduğum bir sargı bezin içine buz yerleştirip sardığım düğümü hafif dokunuşlarla açtı. Ayak bileğimi tutup morluğa bakmak için biraz kaldırıırken acıyla inledim.

Kuvars'ın yüzünde acılı bir ifade oluşurken "Çok mu canın yanıyor?" diye sordu. Gözlerimi sımsıkı yumarken olumsuz anlamda başımı salladım.

Kuvars tüy kadar hafif dokunuşlarla ayağıma baktıktan sonra "Düşmeyle olmaz bu," dedi. Utançla yanaklarım kızarıırken Kuvars'ın dokunuşları biraz daha ilerledi ve hafifçe ayağımı hareket ettirdi. Acı bileğime saplanırken "Hastaneye gidelim," dedi Kuvars endişeyle.

O hızla kalkarken elinden tuttum ve o bana döndükten sonra, elimi çekip ona anlattım. *"Hayır lütfen, düştükten sonra ayağımı çarptım, bugünde zorladım biraz ondan, artık hastaneye gitmek istemiyorum, birkaç güne toparlanmazsam gideriz, lütfen."*

Kuvars bana baktıktan sonra yavru kedi bakışlarımla tekrar lütfen dedim. En sonunda Kuvars nefes alamıyormuş gibi kravatını gevşetirken "Yarın," dedi. "Yarına kadar geçmezse, gideriz."

Hızla başımı sallarken mutlulukla ona baktım.

"Ayağa kalkayım deme. Ben seni odana götürürüm, hareket ettirme, kas gevşetici getireceğim."

Yine başımı sallarken Kuvars merdivenlere doğru ilerledi. Sarı'da uyanıp benim uzandığımı görerek üzerime tırmanırken onun tüylerini sevdim. *"Ne dersin sarı, sence Kuvars beni affedecek mi?"*

Kuvars birkaç dakika sonra gelip Sarı onu gördüğü gibi kulaklarını dikleştirirken üzerimden hızlıca atladı ve kendini sevdirmek için Kuvars'ın paçalarına yapıştı. Kuvars onu umursamazken bana doğru hızlı adımlarla geldi.

Bileğimi kaldırıp getirdiği kas gevşetici kremi sürdükten sonra güzelce, sıkı sıkıya sarıp bağladı.

Sarı Kuvars'ın etrafında dönerken Kuvars beni belimden tuttu ve kaldırdı. Onun kolları arasındayken hızla karşı çıktım. *"Kuvars beni yukarı götürme, uyumak istemiyorum, bugün derbi var onu izlemek istiyorum, söz koltuktan kalkmam. Söz."*

Kuvars bir süre düşündü, ardından başıyla beni onayladıktan sonra koltuğa yeniden uzanmamı sağladı. Uzanmak yerine oturur pozisyona gelip Kuvars'ın ayağımın altına koyduğu yumuşak yastığı düzelttikten sonra Sarı da hemen yanıma ayaklaırmin ucuna geldi.

Kuvars yine sessizlik zırhına bürünüp ayağa kalkarken o arkasını dönmeden "Nereye?" diye sordum.

"Duş alacağım, sonra çalışmam lazım, sen bir ihtiyacın olunca beni ararsın."

Kendi iş telefonunu masaya koyarken başımı olumsuz anlamda salladım. "Ama bugün derbi var, üstelik Fenerbahçe ve Galatasaray arasında. Benimle izlemeyecek misin?"

Kuvars sıkıntıyla televizyona baktı. "İşlerim var."

Çenem titrerken söyleyecek bir şey bulamadım, hayır en ufak bir şeye ağlamak istemiyordum ama maç bile beraber izleyemeyecek miydik, bu bizim aramızdaki küçük bu rutindi eskiden hâlbuki.

"Peki. Sen bilirsin..."

Kuvars'ın aksi yönünde başımı çevirirken suratım düştü. O nasıl istiyorsa öyle olsun, peki madem. Ben tek başıma izlerim, tek başıma yemek yerim, tek başıma uyurum.

Birkaç saniye sonra benim oturduğum koltuğun yanı çökerken Sarı yanımdan kalktı ve başımı ona çevirdim, kalmaya mı karar vermişti. Kravatını ve ceketini çıkarıp kenara atarken "Galatasaray'ın Fenerbahçe karşısında hiç şansı yok, hiçte olmadı, boşuna izliyorsun," dedi.

Benden uzak dururken bile beni üzmemeye çalışıp yukarı çıkmaktan vazgeçmesi beni mutlu ederken onunla eski atışmalarımıza dönmüş olmanın keyfiyle sordum. "Karıştırdın, Galatasaray karşısında Fener'in hiç şansı yoktu diyecektin sanırım?"

"Öyle bir şey demem için bir kâbusta falan- ya da yok kâbusta bile öyle bir cümle kurmamın imkânı yok. Fener bu, her şartta alır."

Tatlı tatlı güldüm. Sonunda o ağlayacaktı. "Ne yapıyoruz her zamanki iddiamız geçerli mi?"

Kaybeden kazananın bir isteğini yetirir iddiası artık aramızda bir ritüel halini almıştı. Kuvars'ın dudakları yana kıvrılırken, onun katı soğukluğunu almış olmanın bir nebze mutluluğuyla gülümsedim.

Kuvars maç başlamadan masayı toparlayıp bize maç için hazırladığım atıştırmalıkları getirdikten sonra ilaç içtiğim için alkol almayıp meyve suyumu elime alırken, bugün kahve harici boğazımdan giren ilk şeyin bu olduğunu fark ettim. Dün bir şey yemiş miydim acaba? Onu da çok net hatırlamıyordum, son günlerde iştahım çok çok azdı.

Maçın başlamasıyla beraber dikkatim düşüncelerimden Kuvars'a çevrilirken, çok ilgimi çekmesine rağmen maça konsantre bile olamadım.

Sakalları uzamıştı, gözaltları çöküktü, uyumuyordu sanırım, çok çalışıyordu, geceleri hep çalışma odasının ışığının yandığını görüyordum.

Yirmi yıldır, toplam 49 maç boyunca Fenerbahçe, evinde oynanan oyunlarda, maalesef Galatasaray'ı yeniyordu ve Kuvars her defasında bu galibiyeti hatırlatmaktan gocunmuyordu. Maç başlarken tek tek Galatasaray forması giyen oyunculara baktım, umarım bu galibiyeti alırlardı ve bende Kuvars'tan iddia sonucu düşlediğim şeyi isteyebilirdim.

"Ne oldu, eskisi gibi hırslı görmüyorum seni." Benimle konuşması için herhangi bir şey söylerken, Kuvars bir birasından bir yudum aldı ve bana döndü.

"Gerek yok, yirmi yıldır zaten kazanıyoruz. Sadece size yazık olacak, bir de insanlar izlemeye gelmiş, yazık."

Onun ukala yorumuna gözlerimi devirdim. *"Ne biliyorsun, kırk dokuz kere kazanmanız bu maça olasılık olarak yansımıyor sonuçta, yüzde elli şansınız var. Bu kadar güvenme bence kendine."*

"Maçın sonucunda görüşürüz."

Tatlı tatlı gülümsedim. *"Görüşürüz."*

Maç hareketli bir şekilde başlarken bir paket cipsten bir tane alıp ağzıma attım, lokma ağzımda büyürken biraz meyve suyu içip yutmaya çalıştım.

"Oynasanıza lan ibneler!" Kuvars oyunculara seslenirken Sarı üstüne alınıp Kuvars'ın kucağına çıkmaya çalıştı ama Kuvars onu koluyla durdurdu. *"Sana demedim."*

Ben dayanamayıp gülerken maça odaklanmaya çalıştım. İlk otuz dakika pek bir olay olmayıp ufak paslaşmalarla geçerken otuz dördüncü dakika Yunus Akgün serbest vuruş kullandı ve top direktten dönerken Atalay Yıldırım topu alarak ilk golü attı.

Olduğum yerde mutlulukla gülümserken Kuvars huysuz huysuz somurttu. *"İlk gol bizim."*

"Şimdiden çok sevinme, sonunda üzülen hep sen oluyorsun."

Ona gözlerimi devirdim. *"Tanıdığım en mızıkçı adamsın! Galatasaray'ın sonuna kadar arkasıdayım! Bugün o maç alınacak!"*

"Sonra ağlama ama."

Yeniden gözlerimi devirdim.

Maç araya girip Kuvars arada bana ağrılarım için bir ağrı kesici daha getirdikten sonra, ikinci yarı başladı.

"Hadi oğlum! Hadi, gönder o topu kaleye! Hadi lan hadi!" Kuvars elli birinci dakikada Fenerbahçeli bir futbolcunun atağıyla ayağa kalkarken ona gülümseyerek baktım.

"O gol olmaz yalnız." Ve o gol oldu.

Kuvars sevinçle bana dönerken utançla yüzümü ondan sakladım.
"Berabere sadece."

"Merak etme, Fener'im birazdan tek tek herkesi gömecek o sahaya."

Kollarımı birleştirip maçı izlemeye devam ederken Kuvars da keyifle yeni bir bira açtı.

O keyifle izlerken, 82.dakikada Yunus Akgün'ün tekrar atağa geçmesiyle ikinci gol de geldi. Ben bile beklemezken böyle bir şey Kuvars olduğu yerde sıkı bir küfür etti.

"Sikeyim ya!"

"Yaşasın!"

Kuvars'a bakmaktan mayışan Sarı'yı kollarımın arasına alıp sevinçle sallarken Kuvars huysuz huysuz homurdandı. Sarı onu bıraktığım gibi kolumu tırmalayıp Kuvars'ın cephesine geçerken Kuvars ilk defa onu sevdi.

"Aferin oğlum."

Şaşkın bir şekilde gülerken Kuvars'ın Sarı'ya Fenerli olmak şereftir konuşmasını yaptığını gördüm. Buna iyice gülerken Kuvars homurdanarak bana döndü ama döndükten sonra yeniden Fener'le ilgili bir şey söylemek yerine, benim mutlulukla kıvrılan dudaklarıma baktı.

İç sesim siktir et maçı, öp onu, aranızdaki her şeyi çöz, hadi derken Kuvars çok durmadı ve bakışlarını hızla televizyona çevirdi. Bu maçı izlemiş olmamızın hiçbir şeyi değiştirmediğini anlarken içim yeniden sıkıntıyla doldu. Onu öyle çok seviyordum ki, şu, koltuktaki aramızdaki mesafe bile beni irrite ediyordu.

Maça yeniden odaklanırken Fenerli bir futbolcu topu neredeyse kaleye sokacak hale gelince mutsuzlukla başımı arkaya yasladım, Kuvars yerinden kalkıp heyecanla maçı takip ettikten sonra en nihayetinde bir Galatasaraylı futbolcunun savunmasıyla top

durduruldu ve gol olmadı. Dalga geçer bir ifadeyle Kuvars'a bakarken Sarı tırıs tırıs Kuvars'tan korkup yeniden benim ayaklarımın ucuna geldi.

Ve tam tamına, seksen dokuzuncu dakikada Galatasaray üçüncü golünü attı. Spiker "20 yıllık gelenek bu gece bozuldu. Seyirciler coşkulu," diye yorum yaparken gülerek Kuvars'a baktım.

"Ağlayacaksan peçete uzatabilirim."

Kuvars Sarı'yı kenara itip beni sağlam ayağımdan tutarak hızla kendine çekerken ağzımdan küçük kıkırtılar döküldü.

"Sen-" İşaret parmağını bana doğrulttu. "Bana mı diyorsun?"

Kendimi tutamayıp onun öfkeli haline daha da çok gülerken başımı omzuna yasladım. Kokusu hızla ciğerlerime dolarken özlem öyle baskın geldi ki maçı bile unuttum.

Kuvars benden ayrılırken *"İddiayı bu sefer ben kazandım,"* dedim.

"Evet, ne istiyorsun?" Bir anda tekrar uzaklaşıp sorarken ne diyeceğimi bilemedim bile. Evet, aklımda ondan ne isteyeceğim vardı ama aramıza yine uzaklık girerken kelimeler bir bütün olup cümleye dönüşemiyordu maalesef.

"Düşünmem lazım."

Tekrar ikimizde sessizliğe gömülürken Kuvars televizyonu kapatıp ayağa kalktı, hızlıca boş bira şişelerini mutfığa götürdükten sonra, hazırladığım ama hiç dokunulmamış atıştırmalıkları da kaldırdı.

Tekrar yanıma geldiğinde bende kenardaki Kuvars'ın ayağımdan altına yerleştirdiği yastığı kaldırdım ve tek ayağımdan üzerine ayağa kalktım. Saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu, odama gidip uyusam iyi olacaktı.

"Ne yapıyorsun?"

Kuvars hızla yanıma gelirken ona şaşkınlıkla baktım. Sesi sertti.

"Odama geçeceğim."

"O ayakla mı?" Kuvars benim açıklama yapmama bile izin vermeden hızla kollarının arasına alırken ne söyleyeceğimi bile bilemedim.

"Bir şey isteyecek olursan benden iste. Yarına kadar ayağa kalktığını görmeyeceğim, yarın geçmezse erkenden doktora gideriz."

Mecburen başımı sallarken Kuvars beni odamdan içeri soktu ve ayağıma dikkat ederek yatağa yatırdı.

"İyi geceler." Pek bir şey söylemeyip kapıya doğru direkt olarak ilerlerken sessizce iç geçirdim.

"Teşekkür ederim, iyi geceler..."

Onun gidişinin ardından saatler geçip odaya sadece karanlık ve sessizlik çökerken düşüncelerim ve özlemimle baş başa kaldım. Saat ilerliyordu ama o yoktu. Hep böyle mi olacaktık? Sessiz ve soğuk, iki yabancı gibi...

Hadi Cemre, bir şeyler yap, bir şeyler düşün, onu kaybedemezsin... Cesur ol, biraz olsun cesur ol, lütfen...

Tek ayağımın üstünde doğrulurken cesur olmaya karar verdim, üzerimdeki eşofmanın üstünü düzeltip sağlam ayağımın üzerine basarak kalktım ve odamın kapısını açtım. Saat gecenin üçünü gösteriyordu ama stresten uyku bile uyuyamıyordum artık.

Koridora çıktığım gibi Sarı'yı Kuvars'ın odasının önünde uyuklar bir vaziyette görünce içim yandı. Aşağıda minik bir yeri vardı uyumak için, neden buraya gelmişti ki? Bu kedinin Kuvars sevgisi beni öldürecekti. Zorlukla onu alıp tek ayağımın üzerinde zıplayarak kendi yatağıma bıraktıktan sonra tekrar odamdan çıktım ve derin bir nefes alıp Kuvars'ın kapısının kolunu indirdim.

En nihayetinde Kuvars'ın odasının kapısını açıp hızla kendimi içeri atarken ışıkları yaktım. Kuvars yataktaydı ve kitap okuyordu, o da uyumamıştı.

Beni gördüğü gibi kitabı yatağa koyup yerinden doğrulurken üstsüz olduğunu gördüm ama bakışlarımı yüzüne çevirdim, dikkatimi dağıtamazdım.

"Cemre? Bir sorun mu var? Neden kalktın sen?"

Utançla yanaklarım yandı. Hiçbir şey söyleyemeyeceğimi düşünmeme rağmen iç sesim bağırarak CESUR OL dedi.

"İddiayı ben kazanmıştım ya,"

"Evet?"

"Düşündüm ve senden ne isteyeceğimi buldum."

"Bunu sabahta konuşabilirdik."

Derin bir nefes aldım ve içimden gelen her şeyi söylemedim.

"Konuşabilirdik ama ben şimdi seninle konuşmak istedim."

Kuvars ayağa kalktı.

"Peki ne istiyorsun?"

Kuvars aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerimiz birbirine değdi.

"Sen. Sadece seni geri istiyorum. D n yaptığım çocukluk için özür ilerim ama sadece seni istiyorum ve ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Tamam, bana kolay kolay g venmeyeceğini biliyorum, çok kötü bir Şey yaptım, evet sana zaman tanımam gerekiyor. Ana ben dayanamıyorum, sana uzak olmaya dayanamıyorum. Ben sadece seni istiyorum."

"Gel buraya." Kuvars belimden tutup beni kendine çekerken sımsıkı sarıldım ona. Öyle çok özlemiştim ki...

Ve nihayet, biz yeniden beraberdik.

Merhaba,

Öncelikle küçük bir sürprizim var size, Şu an LAL'İN İKİNCİ KİTABI OLAN KARANLIK profilimde yayımlandı. Haziran ayında eş zamanlı olarak ona başlıyor olacağım, hepinizi onu okumaya bekliyorum <3 LAL buradan devam ederken, KARANLIK'ta da LAL'den yeni bir karakterin hikâyesini anlatmaya başlayacağım. Aralarda küçük spoiler olacak LAL ile ilgili, Şimdiden bekliyorum...

Bugün kısıda olsa bir bölüm yayımlamak istedim çünkü bugün hikâyemiz için çok önemli bir gün. 10 MİLYON OLDUK! Durun böyle yazınca çok kısa oldu, Şöyle yazayım, 10.000.000 KEZ OKUNDUK!

Çok mutluyum, gerçekten başlarken ciddiye alarak başladığım bir iş değildi, öylesine, eğlencesine bir arkadaŐımla başladım ve sonra onu kırmamak için onar dakikada bölüm yazar ona atardım. Kuvars ismini bir su markasından, Eliza ismini bir mobilya markasından bulmuŐtuk öyle düşünün :')

Sonra bir noktada insanların okuduğunu gördüm, o andan itibaren hep ben bu hikâyeye ne katabilirim deyip durdum. Gerek işaret dili olsun, gerek kadın hakları biraz olsun bunu okuyanlara katkı sağlamak istedim, kendi hukuki bilgim esasında insanları Cemre üzerinden bilgilendirmek istedim.

Bu süreçte, hayatı boyunca futbol izlememiş olan ben, futbol öğrenmeye başladım, izlemeye de aynı Şekilde. Ekonominin e'sini bilmezdim, kendi dönemimde çok çok düşük not aldığım ve hiçbir Şey anlamadığım bir dersti oturdum sırf bu yüzden sayfalarca ekonomi çalıştım, ciddi ciddi CNN ekonomi yorumlarını takip etmeye başladım, FinansCepte'nin sıkı bir takipçisi oldum. Ardından tıp. O kadar zordu ki, sayfalarca slayt indirip işe yarayanı bulmak, hasta dosyası aramak, onları okumak, sizin belki bir cümle olarak okuduğunuz o kelimelere ben saatlerimi, belki günlerimi harcadığım oldu.

Bu süreçte çok güzel şeyler oldu, hani demiştim ya Kuvars'ın ismini bir su markasından esinlendik diye, bana ulaştılar, onlara bile LAL'i anlattım :) Ardından yayınevlerinden bir sürü teklif aldım, ondan fazla teklif oldu, hatta bir internet sitesi LAL'i orada yayımlamak için bana teklifte bulundular. Her birinde çok gurur duydum.

Kitap formatında 1000 sayfadan fazla bir hikâye yazdım. Finallerim vardı yazdım, evime hırsız girdi yazdım, bir sürü sorun yaşadım yine yazdım. Cemre o denli kalemimle bütünleşti ki her yazmaya başladığımda kalemimin ucunda onun o hastalıklı ruhunu hissettim. Biliyorum hepiniz çok kızılıyorsunuz hala Cemre'ye, neden böyle, neden bir türlü ayağa kalkamıyor diye; biz Cemre'yle bir terapideyiz, bu hikayenin sonunda her birinize söz veriyorum, terapinin sonunda Cemre iyileşmiş ve kendiyile barışık biri olacak...

Ve bunların dışında, Instagram'da bir sürü fan sayfası ve parodi hesap açıldı. Gerçekten Cemre'nin pandufu, Cemre'nin duşu, Kuvars'ın 250'den fazla çiçeği diye hesaplar bile var :)

Hikayem çevrilmeye başladı, düşünebiliyor musunuz birkaç yıl sonra LAL'in İngilizce halini, Azerbaycan Türkçesi halini elimde tutuyor olacağım, bu konuda çok kararlıyım :)

Kötü şeyler peki? Her zaman oldu. Hayat biraz da böyle değil midir zaten, bedel ödemededen hiçbir şeye sahip olamazsın. Benim ama hayatta çok sevdiğim bir söz vardır buraya bırakmak isterim. "Kötülüğünün dokunmadığı biri senden sebepsizce nefret ediyorsa, o kendinde olmayan bir şeyin sende oluşundandır." Bu sözünde anlattığı gibi umarım o insanlar nefretlerinde boğulmazlar, umarım bir gün hayatla barışmayı öğrenirler. Ben hepsini affediyorum...

Son olarak ben; hikâye kırk yedi bölüm, en kötü ihtimalle kırk yedi kez, derslerin daha önemli, yazma, dön, neden yazıyorsun demişimdir kendi kendime... İç sesimi haksız çıkardığınız için çok teşekkür ederim. Biliyorum hiçbir sevgi sonsuz değildir, sevgi aidiyet kavramına giren bir şey değildir, bugün seversin ama yarın sevmezsin... Değişirsin, fikirlerin değişir, sevdiklerin değişir, ben bunu mu sevdim dersin... Herkes der, ama şu an birçok kişiyle konuşuyorum, birçok dostum, birçok okuyucum var burada, siz belki yarın beni ve hikâyemi sevmezseniz bile ben hep sizi çok seveceğim, bunu hiç unutmayın...

Bir yıl önce, çok güzel bir hayatım, çok güzel arkadaşlarım vardı ama bir şeyin eksik olduğunu düşünüyordum, bu hikâyeyi yazmak tüm eksiklerimi

doldurdu. Œu an mükemmel bir hayatım yok ama hiç olmazsa tam bir hayatım var. Cemre'yi iyileştirmek gibi bir amacım var... Bu amacı okuyan herkese çok teşekkür ederim.

Bu hikâyenin finale doğru gittiğini düşünenler olabilir ama hiçbir zaman hikâye sizin okuduğunuz kadar olmadı. Çok büyük sırlar var. 10.000.000 kez okuyan sizlere söz veriyorum, bu hikâyenin en sonunda "İyi ki okumuşum, bana çok şey kattı," diyeceksiniz. Söz veriyorum... Yolumuz uzun, şimdiden bu yolda benimle olan herkese çok teşekkür ederim.

HAZIRSANIZ YENİ BAŞLIYORUZ.

-Hikâyelerinde yaşar.

48.BÖLÜM "YİĞİT"

SELAM:)

Lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Twitter: lalmaglup Instagram: hikayelerindeyasar

48.BÖLÜM "YİĞİT"

Kuş cıvıltıları kulaklarıma dolarken günler sonra hissettiğim saf huzurla beraber kirpiklerimi araladım. Kuvars'ın neredeyse üzerine uzanarak uyumuştum, başım onun çıplak göğsündeydi ve onun iki eli de sımsıkı benim belime dolanmıştı. Kokusu ciğerlerime doluyordu, Allah'ım bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

Huzurla gülümserken uzandım ve yataktan çıkmak için çarşafı üzerime çektim. Kuvars'ın kollarının izin verdiği ölçüde üzerimi örterken Kuvars uykusunda homurdandı ve beni daha çok kendine çekti. Gülümsedim, onun kollarının arasında kıvrılıp yanağını öptüm.

Onun kirpikleri oynamazken kolları gevşedi ve aradan fırsat bulup kalkmak için uzandım ama çarşafı üzerime tamamen sardığım gibi Kuvars beni bekimden tuttu ve yeniden yatağa düşmeme neden oldu.

"Gitme."

Kuvars beni yeniden göğsüne çekerken yanaklarım ısındı.

"Günaydın." Gözleri kapalı olduğu için ellerimi görmedi, bu gülümsememi biraz olsun buruklaştırırken parmaklarım onun yüzünde gezindi. Saçlarını üç numaraya vurduğundan bu yana saçları uzamıştı, şu an tekrar koyu tutamlar alnına düşüyordu ve kendine has o dağınık saçları bile nefesimi kesmeye yetiyordu.

Bütün gün ona sarılıp onu izleyebilirdim ama artık kalkmamız gerekiyordu. Geceden bu yana zaten en fazla bir saat uyumuştum, saat on biri gösteriyordu. Bugün dil terapisine gitmem gerekiyordu ve artık yaklaşan üniversite sınavıma çalışmalıyım.

Kuvars gözlerini açmadan yüzünü boynuma gömerken bir an için kararımı sorguladım. "Gitme."

Gitmesem... Bütün gün onunla olsam... Zaten çok özledim. Sarılır, uyuruz. Sınavı boş versem, terapiyi boş versem...

Gitmem lazım.

Boş veremem. Öyle bir hakkım yok.

Çarşafı tekrar sıkı sıkı tutup Kuvars'ın kollarının arasından kalkmaya çalışırken Kuvars en nihayetinde homurdanarak gözlerini açtı, onun gözlerine bakmak nefesimi keserken bana onunla uyumadığım için kızmaması için tatlı tatlı gülümsedim. "Günaydın."

Kuvars uyku mahmuru gözlerle bana bakarken eğildim ve tekrar yanağına küçük, masum bir öpücük kondurdum. "Uyu sen."

"Sen nereye?"

"Duş alacağım."

Kuvars'ın gözleri açılırken üzerindeki örtüyü itti. "Sana eşlik edeyim."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Mümkün değil Kuvars, hemen çıkmam lazım, terapiye gitmeliyim."

Kuvars huysuz huysuz homurdanırken tekrar yanağını öptüm ve kalkmak için harekete geçtim ama belime dolanan eller nedeniyle yeniden gerisin geri onun kollarının arasına düştüm.

"Gitme."

Dudakları hemen köprücük kemiğimin üzerinde dururken benim de dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Onunla kalmak bile öyle güzeldi ki...

"Senin işe gitmen gerekmiyor mu?"

"Siktiğimin işi."

Dudakları köprücük kemiğimden omzuma çıkarken tenimi yaktı, onu öyle çok özlemiştim ki, sımsıkı sarılmak, bir daha benden gitmemesi için kendime bağlamak istiyordum.

Tam bende terapiye gitme planını ertileyip bütün günümü onunla geçirmeye karar vermek üzereydim ki, Kuvars'ın telefonu çaldı. Kuvars umursamadan telefonun kendiliğinden susmasını beklerken telefon yeniden çaldı. En sonunda o küfrederek telefona uzanırken ben de en nihayetinde bulduğum aralıktan çarşafı üzerime dolayıp kalktım. Ebeveyn banyosuna doğru ilerlerken Kuvars'ın telefonu açtıktan sonra ettiği uzun küfür son duyduğum şey oldu.

Üzerimdekilerden kurtulup suyu ayarladıktan sonra duşa girdim. Dudaklarım istemsizce kendiliğinden mutlulukla kıvrılıyordu. Çok hata yapmıştım, ona ihanet etmişim hatta tekrar eski halimize dönelim diye türlü türlü oyunlar oynamıştım ama en sonunda dün gece dayanamamıştım işte... Onu seviyordum, onu öyle çok seviyordum ki,

artık hiçbir şey yapmayacaktım, hiçbir hesap peşine düşüp onu yıpratmayacaktım ki. Sadece o ve ben olacaktık, ona bütün sevgimi verecektim, onun tamamen kafasında beni affetmesini bekleyecektim. Bunu da sabırla yapacaktım. Yeter ki ondan uzak olmayayım... Yeter ki onun gözlerinin içine aynı şekilde, hep bakabileyim...

Su başımdan aşağı dökülürken kendimi huzura bıraktım, bir an sonra arkamda bir ses duydum ve birinin duşa kabine girdiğini fark ettim. Daha ona dönmeden, Kuvars'ın elleri belime dolandı, üstünü çıkarmıştı, sırtımı onun göğsüne yaslariken gözlerim mutlulukla kapandı. Kuvars dudaklarını boynumun kenarına yasladı.

"Çok zayıflamışsın. Belin incecik kalmış." Bu son zamanlarda benimde fark ettiğim bir şeydi, hiç yemek yiyişim gelmiyordu, boğazımdan bir lokma geçse sanki orada büyüyordu. Üzerine son zamanlarda gelen sinir ve stres vardı, hal böyleyken iştahım kapanmıştı.

O arkamda olduğu için görmemesine rağmen onu yanıtladım. *"İyiyim ben."*

Kuvars'ın dudakları boynumdan köprücük kemiğime kadar kayarken iç geçirdim. "Sana iyi bakmam lazım."

Gülümseyerek ona doğru dönerken yanaklarım kızardı, bakışlarımı sadece onun ıslak kirpiklerinde tutarken kalbim ağzımda atıyordu.

"Seni seviyorum..."

Kuvars beni belimden sıkıca tutup kendine yapıştırırken sertçe dudakları dudaklarımı buldu. Beni öperken kelimelerimi kaybettim, sadece su aktı ve son zamanlarda yaşadığımız acıları unutturdu.

Kuvars'la beraber aşağı inerken Kuvars gelen telefonunu cevaplamak için salona geçti, bende Sarı'yı alıp ona yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa yürüdüm. Mutfığa girdiğim gibi Merve kolumdan tuttuğu gibi beni köşeye çekti, bir anda onu daha önce görmediğim için afalladım ama dengemi bulmam çok vaktimi almadı.

"Aa sen geldin mi?" Dün izne çıkmıştı ve ben onun evde olduğunu bile unutmuştum.

"Geldim geldim, al şu not defterini kediye de bırak, seninle konuşacaklarımız var." Onun dediğini yaptım.

"Ne konuşacağız?"

Merve açıklama bekleyen gözlerime bakarken kocaman sırıttı. "Valla Türk Hava Yolları'ndan hızlısın kız, bir gün izinliydim hemen işi pişirmiştiniz Kuvars Beyle?"

Utancıyla yanaklarım yandı. Merve devam etti. "Valla üç saattir kahvaltı sofrası masada sizi bekliyor. Bir türlü inmek bilmediniz." O kıkırdarken daha çok utandım.

"Evet, dün gidip Kuvars'tan yeniden özür diledim, Merve ben artık ne oyun oynamak istiyorum ne de başka bir şey. Evet, tamamen eskisi gibi olmamız için zamana ihtiyacımız var biliyorum ama hiç olmazsa ondan uzak durmak istemiyorum. Onun yanında uyumak, uyanmak, onun gözlerinin içine bakmak istiyorum."

Merve şaşkınlıkla not defterimden çıkarıp ona yazdıklarına baktı. "Ne oldu en son karalar bağlamıştın, şimdi yeniden gözlerin ışıldıyor? Kuvars Bey yeniden evlenme mi teklif etti yoksa?"

Ciğerim sıkıntıyla doldu. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Hayır, ben çok kötü şeyler yaptım, ona ihanet ettim, o bana gelene kadar ona sevgimi göstermekten başka bir şey yapamam artık. Bunu beklemekten başka bir şey elimden gelmiyor."

Merve anlayışla gülümsedi. "Benimde sana anlatmak istediğim bir şey var aslında." Tek kaşımı kaldırırken ona baktım.

"Cemre sana söylemem gereken çok güzel bir haber var. Sanırım Yiğit bana evlenme teklifi etmeye hazırlanıyor. Bu aralar, sürekli bir işlerle uğraşıyor, bana sürpriz olduğunu söylüyor, öyle çok heyecanlıyım ki..."

Merve'ye gülümserken sevinçle onun ellerini tuttum. "Hep çok mutlu olun. Hep..."

"Teşekkür ederim Cemre, desteğine çok ihtiyacım var, öyle çok heyecanlıyım ki elim ayağım titriyor, bugün bir pastaneye gideceğiz hatta. Ellerim titriyor, beni yalnız bırakma sen de gel."

"Ben mi? Siz yalnız olsanız daha iyi olmaz mı? Hem terapiye gitmem lazım."

Merve yazı yazdığım kalemi itti. "Hadi ama beni yalnız bırakma, sen benim en iyi arkadaşımsın artık. Yiğit'in görünce öyle çok heyecanlanıyorum ve utaniyorum ki, ne yapacağımı bilmiyorum, bana evlenme teklifi ederse bayılabilirim oracıkta. Beni yalnız bırakma. Terapiden sonra seni de alırız, beraber gideriz olmaz mı?"

El mecbur yeniden üniversite sınavına çalışmam gereken planımı ertelerken başımı salladım. İçimde bir yer Merve'nin sen benim en yakın arkadaşısın dediği kısma öyle mutlu olmuştu ki, sevinçle gülümsedim. Bütün hayatım boyunca ilk defa bir arkadaşım vardı, ilk defa bir yakın arkadaşım vardı. Onunla dertlerimi sıkıntılarımı paylaşabiliyordum, alışverişe gidebiliyordum, beraber dışarıda gezebiliyorduk, bu mükemmel bir duyguydu. Artık benimde bir yakın arkadaşım vardı.

"Tabii ki gelirim, sende benim en yakın arkadaşısın, her zaman yanında olurum."

Merve'ye gülümsedikten sonra tekrar Kuvars'ın yanına kahvaltı masasına geçerken uzun zaman sonra gerçekten keyifliydim.

Tabağıma bir parça salatalık ve domates aldıktan sonra Kuvars homurdanarak bana baktı. Ardından kendisi kahvaltılıklardan bolca tabağıma doldurmaya başladı.

"Yiyemem bu kadar."

"Bunlar bitecek."

Oflaya oflaya bir salatalığı yemeye çalışırken Kuvars hemen paçasının dibinde ona bakan Sarı'ya da bir parça peynir verdi, Sarı mutlulukla kuyruğunu sallayıp Kuvars'a bakarken bende fincanımdaki çaydan bir yudum aldım.

"İşler nasıl gidiyor?" Kuvars'a bunu sormak zor olsa da en nihayetinde sordum.

"Biraz daha toparladık sayılır ama hala istediğimiz gibi değil." Utançla anladım der gibi başımı salladım.

"Kendini çok yoruyorsun, keşke bir iki gün dinlenebileceğin bir yere gidebilseydik..."

Kuvars başımı kaldırıp bana baktı. *"Hiç vakit yok. Çalışmam lazım."*

Üzgün bir ifadeyle ona baktım, daha kalp krizinin üzerinden yalnızca günler geçmişti, bir türlü dinlenememişti ve deli gibi çalışıyordu.

"Neyse söylemedim say."

Kuvars yine bir şey söylemeden kirpiklerinin arasından bana baktı. Bir yorum yapmadı. Bende kendi kendime kızdım, sanki vakit varmış gibi bütün felaketlerin üzerine dinlenebileceğin bir yere gidelim diyordum. Şaka gibi...

Zar zor Kuvars'ın tabağıma koyduğu kahvaltılıkların yarısını yiyebildim ve çayımı bitirip saate baktım. Kuvars o sırada sordu.

"Terapin saat kaçta?"

"Bir gibi."

"Ben seni bırakırım."

"Ben otobüsle giderdim." Kuvars yoğun bakışları altında bana bakarken ne diyeceğimi bilemedim bile. Hızlı savunma sanatını kullandım ve ona karşı çıktım.

"Ne var, otobüse binmek suç mu? Eminim sen otobüsün ne olduğunu bile bilmiyorsundur."

Bundan tam on beş dakika sonra Kuvars'la otobüs durağındaydık. Şaka gibiydi ama arabasını kullanmak yerine benimle otobüse binmeyi tercih etmişti. Ben hala ona şaşkın bakışlarla bakarken duraktaki lise kızlardan bazılarının bakışlarının ona kaydığını fark ettim. Bir kız utanmadan arkadaşını dirseğiyle dürtüp Kuvars'ı gösterirken dönüp sertçe onlara baktım. Otobüse binmek sanırım iyi bir fikir değildi, üzerine yağmur çiseliyordu ve yanımızda şemsiye yoktu.

"Kuvars biz geri mi dönsek?"

Kuvars'ın dudağı yana kıvrılırken üstten bana baktı. "Ne oldu, az önce beni otobüsün ne olduğunu bile bilmemekle eleştiriyordun, şimdi vaz mı geçiyorsun?"

Tükürdüğümü yalamamak için kollarımı birbirine kavuşturup öylece ona ofladım ve ona bakan liseli kızların görüş açısını bozmak için önüne geçtim.

"Hah geldi otobüs."

İnsanlar bir hışımla, sıraya bile girmeye zahmet etmeden zaten dolu olan otobüse ilerlerken Kuvars'ta hiç gocunmadan oraya doğru ilerledi. Otobüse bindiği gibi ücreti ödemek için cüzdanını çıkarırken ona garip bakışlarla baktım. Şoför müdahale etti.

"Beyefendi, ücret kabul etmiyoruz, akbil basmanız lazım."

Her zaman kendinden emin görünen Kuvars bocaladı. "Akbil mi?"

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken şoför tekrar konuştu. "Akbiliniz yoksa isterseniz içeriye seslenin, biri sizin yerinize bassın, sizde ücreti ödersiniz."

Aslında çok normal bir cümleydi ama Kuvars öyle bir tepki veriyordu ki, görende şoförün ondan canını istediğini sanırdı. Hızla ona

gülmemek için çenemi sık sık kendi cüzdanıma uzandım ve içinden çıkardığım İstanbul Kart'ı iki kere okuttum.

"Hadi bugünlük bendensin."

Kuvars bana dönerken ona gülmemek için zorladığım dudaklarımı hızla rahat bıraktım.

"Sen!" dedi hızla. "Bana mı gülüyorsun?"

"Yok, hiç sana güler miyim?" Bunu söylememle dayanamayıp gülerken Kuvars öfkeyle sıkın bir nefes verdi.

"Hani otobüsün ne olduğunu biliyordun."

"Biliyorum tabii kızım, sadece binmeyeli uzun zaman olmuş, eskiden binerken para öderdik."

Öyle olsun der gibi başımı sallarken şoför yeniden bize seslendi. "Ablacım, abicim ne dikiliyorsunuz kapıda, bakın insanlar binemiyor, ortalara ilerleyin."

Kuvars şoföre ters bir şey söyleyecek gibi olurken gerçekten de kapıda zar zor binmeye çalışan insanları gördüm ve onu kolundan tutup biraz olsun ortalara doğru ilerletmeye çalıştım ama oldukça kalabalıktı ve Kuvars'tan başka tutunacak bir şey de yoktu.

Kuvars da otobüsün hareketleri nedeniyle düşmemem için beni tutarken ona takılmadan edemedim.

"Aman Allah'ım, Kuvars Demirhan otobüse biniyor. Yarın sabah güneş batıdan doğabilir artık."

Kuvars sıkışık otobüste beni iyice kendine çekip tek eliyle üstteki direğe tutunurken bana gözlerini devirdi. Onunla rahat iletişim kurmam için benim tutunmama müsaade etmek yerine direği tutmayan diğer eliyle sımsıkı, düşmemem ve savrulmamam için beni tutuyordu.

"Bil diye söylüyorum, daha önce defalarca kez bindim."

Güldüm. *"İnanması çok güç geliyor."*

Kuvars tam bana cevap verecekti ki, kapıların açılması ve içeriye sığmaya çalışan insanlarla beraber otobüs giderek sıkışık bir hal aldı. Kuvars'ın sıkıntıyla otobüse binmeyi tercih ettiği için kendine içten içe sövdüğüne yemin edebilirdim ama ispatlayamazdım.

Ona gülümserken Kuvars ona doğru savrulan bir adamı sertçe itti. Bu daha çok gülmeme sebep olurken "Ne var?" dedi bana cevap verircesine. "Sonuçta binlerce insan, her gün bu vasıtaları kullanıyor. Bende ortaokul ve lise yıllarımda otobüsle gider gelirdim."

"Bana biraz zorlanıyormuş gibi geliyorsun ama."

"Ben mi zorlanıyorum? Ne zorlanması, gayet de rahatım yerinde."

Ona tabii tabii der gibi başımı sallarken Kuvars'ın az önce savurduğu adam bu sefer kalabalık nedeniyle tekrar benim tarafıma doğru düştü. Kuvars adamı ensesinden tuttuğu gibi kapıya doğru bastırdı. **"Bir dengeni sağla."**

"Beğenmiyorsan, in taksiye bin kardeşim, sürekli itip itip duruyorsun. Keyfimizden mi dengemizi sağlayamıyoruz, Allah'ım ya!"

Kuvars bana dönüp suçlarcasına bakış atarken hemen yavru kedi bakışlarımla ona karşılık verdim, evet yine her şey benim başımın altından çıkmıştı ama o, otobüsün ne olduğunu tabii ki biliyorum diye ısrar etmiş ve benimle durağa yürümek istemişti. Yani burada bir suçlu varsa oydu. Yine üstüne gittim.

"Biraz rahatın bozuldu sanki."

"Bana bak, neye inip bineceğimi sana mı soracağım lan? Omurgana sahip çık, yoksa iskelet sistemini tutan bir omurgan kalmaz."

Adam sabır dileyerek başka bir kadınla yer değiştirirken Kuvars tekrar bana döndü ve konuştu. **"Hala rahatım yerinde."**

"Yolcular hadi ama arkaya ilerleyin, emin olun arabanın önü de arkası da aynı yere ilerliyor, sizin yüzünden insanlar binemiyor." Şoför tekrar yolculara bağırırken Kuvars'la mesafenin izin verdiği ölçüde ilerledik.

Kuvars sıkıntıyla nefes verdi. İnsanların kalabalıklaşması ile beraber otobüs iyice sıcaklaşırken yolculardan bazıları klimanın açılması için bağırıldılar ama şoför duymamazlıktan gelerek insanları umursamadı.

Kuvars araba daha da kalabalıklaşırken beni sımsıkı tuttu. Bende ona kollarımı doladım.

Araba tekrar yeni bir durakta durup mümkünmüş gibi daha çok yolcuyu almaya çalışıp insanlar binmek için birbirini iteklerken Kuvars hızla ilerledi ve arka kapının oradaki kırmızı düğmeye bastı.

"Kuvars?"

"Yürü Cemre."

Araba açıldığı gibi zorlukla kendimizi dışarı atarken Kuvars en nihayetinde derin bir nefes aldı ve bende ona bakıp artık daha fazla gülüşümü tutamayıp kahkaha attım.

"Ne oldu canım, hani otobüs çok rahattı?"

Kuvars bana yandan ters bir bakış atarken gelen bir taksiyi durdurdu ve kendinden hiç ödün vermeden konuştu. "Rahattı tabii, ben insanlar binebilsin diye indim."

Dil terapisine zar zor yetişip uzun bir ders yaptıktan sonra Yiğit ve Merve'yle beraber hastanenin yakınlarındaki bir pastanede buluştum. Onlar için çok heyecanlıydım. Yiğit'le bir fırsatını bulup bu konu hakkında konuşmak bile istiyordum. Merve için en özeli ve güzeli olmalıydı.

Üç filtre kahve sipariş edip sohbet etmeye başlarken Merve'nin gerçekten söylediği gibi heyecanlı olduğunu gördüm. Her zaman konuşkan olan Merve sessizleşmişti, Yiğit ise mutlu görünüyordu.

"Ee Cemre, terapilerin nasıl gidiyor?" diye sordu Yiğit bana hızla.

Maalesef, umutsuzca kötü gidiyordum, hiçbir faydasını daha görememiştim, sürekli her bulduğum fırsatta dil kaslarımı geliştirecek egzersizler yapıyordum ama pek fayda etmiyordu.

"İyi gidiyor, bakalım... Siz neler yapıyorsunuz? Var mı ufukta bir şeyler?"

Merve hızla masanın altından ayağıma vururken gülümseyerek ona baktım. Olsun sormakta fayda vardı.

"Nasip," dedi tek kelimeyle Yiğit. "Ee anlatsana başka neler yapıyorsun? Eskisi gibi hiç görüşemiyoruz seninle."

Gülümsedim. "Sınava çalışmaya çalışıyorum ama bunda pek iyi sayılmam."

Yiğit de aynı gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen her türlü yaparsın, içini ferah tut."

"İnşallah bakalım."

"Kuvars Bey ne yapıyor?" Merve hızla araya girdi. Ona sorarcasına döndüm. "İşlerin durumu nasıl?"

Yiğit'te Merve'ye katıldı. "Aynen işler bir türlü düzelmedi, durum kötüye gidiyor diye biliyorum. Haldun Keskiner olayından sonra düşünüldüğü gibi borsada hisse değerleri tekrar yükselişe geçmemiş."

Şaşkınlıkla Yiğit'e baktım. Ben durumun daha iyi olduğunu sanıyordum. Kuvars işleri toparlamak için çok çalışıyordu, bende Haldun'un tezgâhını ortaya çıkarmıştım ama hala mı işler düzelmemişti?

"Çok çalışıyor aslında, mutlaka işleri bir şekilde yoluna koyacaktır." Göğsüm sıkıştı, vicdanım rahatsızca olduğum yerde kıpırdanmama

neden oldu.

Yiğit tekrar sordu. "Sen biliyor musun, bir şeyler planlıyor mu işleri kurtarmak için?"

Başımı kaldırdım ve Merve'yle göz göze geldik. Bu soruya anlam verememiştim. *"Yok bilmiyorum."*

Merve konuyu değiştirirken Yiğit'in bakışları bir süre daha yüzümde takılı kaldı.

Kahvelerimizin yanında bir dilimde pasta yedikten sonra kalkmaya karar verirken, Yiğit'in telefonu çalınca yanımızdan ayrıldı.

"Of," dedi Merve. "Hiçbir şey söylemedi. Üstüne üstlük neden yanımda konuşmuyor ki, sürekli birileri onu arayıp duruyor. Ne bu gizemler?"

Onun elini tuttum ardından kenardaki not defterine yazdım. *"Sen sakin ol, ben varken yanınızda söylemek istememiştir, daha müsait bir zamanda baş başayken konuşur sizinle."*

Merve'nin omuzları çökerken "Umarım," dedi. "Keşke sen bir ağzını arasan."

"Ararım tabii. Hadi kalkalım."

Cüzdanımdan çıkardığım parayı masaya bırakırken Merve de başını salladı ve ceketini giydi.

Onunla beraber dışarıda telefonla konuşmakta üzere olan Yiğit'in yanına doğru geçtik. Yiğit bizi fark etmezken hararetle hararetle bir şeyler konuşmaya devam etti. "Bak, ne olacak bilmiyorum, sordum o da bilmiyor. Benden bu kadar, daha fazla devam edemem, kendimi düşünmem lazım. Bu iş bende çok fena patlayabilir."

Yiğit bizi fark eder etmez çağırıyor sonlandırırken ne duyup duymadığımızı anlamak için yüzlerimize baktı.

"Aşkım kimdi o?"

"Ailesel bir durum canım."

Merve çabucak ikna olurken Yiğit'in de yüz kaslarının rahatladığını fark ettim. Ama ben tüm bu konuşulanlara anlam veremedim, neydi bu şimdi? İçimden bir ses hiçte ailesel bir durum olmadığını, altında başka bir şey yattığını söylüyordu.

Sen kimsin Yiğit?

Aklımda tüm soru işaretleriyle arabaya binerken Merve'nin Yiğit'in gözlerine nasıl büyük bir mutlulukla baktığını gördüm ve kafamın içindeki senaryoları kovalamaya çalıştım.

Eve geldikten sonra, yemek yapması için Merve'ye yardım edip geceye kadar ders çalıştım. Bütün gün ders çalışmaktan yorgun düşüp Kuvars'ın gelmesini bile bekleyemeden çalışma masasının üzerine uyuyakaldım. Tekrar uyanır gibi olduğumda saat epey geçti ve Kuvars'ın kolları arasındaydım.

"Uyu sen..."

Başımı Kuvars'ın omzuna yaslayıp onun beni taşımasına ses çıkarmadan gözlerimi yeniden kaparken göğsüm huzurla doldu.

Sabah odadaki seslere gözlerimi açtığımda kenardaki saatten uyanmak için geç bir saat olduğunu gördüm. Gözlerimi ovuşturup odadaki sesin kaynağına doğru bakarken Kuvars'ın valizlerden birine kendi kişisel ihtiyaçlarını doldurduğunu fark ettim. Bir yere mi gidiyordu?

Olduğum yerden doğruldum ve yataktan kalkarken ona baktım. "Kuvars?"

Kuvars benim kalktığımı fark edince bana doğru döndü. "Günaydın."

"Günaydın? Bir yere mi gidiyorsun? O valiz ne?"

Kuvars başımı olumsuz anlamda salladı. "Beraber gidiyoruz."

"Beraber mi?"

"Evet, dün sen söylemedin mi bir iki gün uzaklaşsak daha iyi olur diye."

"Evet ama, ben, çok çabuk oldu." Şaşkınlıkla ona baktım, ağzım açık öylece kalakalmıştım. Sırf ben istedim diye, her şeyi bırakıp uzaklaşacak mıydık yani?

"Dün ayarlamaları yaptım, hafta sonu gidip döneceğiz, gece uyuduğun için sana söyleyemedim, Merve senin için bir valiz hazırladı."

Bu kadar hızlı olmasına şaşırıırken, Kuvars yeniden konuştu. "Bir saat içerisinde çıkmamız lazım, uçağımı hazırlattım."

Şaşkınlığım iki kat arttı. "Nereye gidiyoruz?"

"İtalya."

Bundan saatler sonra, ben merakla geldiğimiz şehre, gördüğüm her manzaraya hayranlıkla bakarken toplam iki araba değiştirdik ve Kuvars'ın yanından geçerken bana anlattığı her şeye hiç unutmamak için uzun uzun baktım. Geldiğimiz yer Napoli Körfezinin güneyinde,

Sorrento Yarımadasının kıyılarından Salerno'ya kadar uzanıyordu ve denize paralel şekilde uzanan Amalfi Kıyıları hayatımda gördüğüm en güzel yer olabilirdi. Daha önce Kuvars'la Kuzey Işıkları'nı görmeye gitmiştik, ardından Prag'a, onlarda inanılmaz güzeldiler ama bu manzara açıkçası diğer ikisinde yoktu. Deniz öyle güzel görünüyordu ki, kelimelere aktarmak dünyanın en zor şeyi olsa gerekti. Kuvars'ın anlattığına göre Amalfi Kıyıları'nın turistik olmayan kasabası Furore'ye, konaklayacağımız eve doğru gidiyorduk. Tabii Kuvars'ın burada da bir evi olmasına şaşırmamıştım.

Arabanın camını açıp başımı uzatırken Kuvars'ın da şoförle İtalyanca bir şeyler konuştuğunu duydum ama hiçbir şey anlayamadığım için onlara kulak kesilmek yerine gözlerimi büyüleyici manzaraya çevirdim. Gittiğimiz yol, kıvrıla kıvrıla ilerliyordu ve keskin yamaçlar ve birbirine uzanan yemyeşil dağlar çok huzur dolu görünüyordu. Burada havalar daha sıcaktı ve bu temiz havayı içime çekerken gözlerimi kapatıp kulaklarıma kadar dolan kuş cıvıltılarının tadını çıkarmaya çalıştım.

Arabayla dik yokuşu çıktıktan sonra şoför Kuvars'a dönerek birkaç şey söyledi, Kuvars onu onaylayıp yüklüce bir bahşış verdikten sonra bana döndü. "Buradan sonra yürüyeceğiz."

Kapımı açıp dışarı çıkarken heyecanla etrafa baktım. Yokuşun tam sonu hayatımda gördüğüm en güzel manzaraya sahipti, gökyüzünün mavisi ve Akdeniz'in mavisi birleşmişti, buradan göğün nerede başlayıp bittiğini göremiyordum, aynı şekilde denizin de. Yer ve gök adeta bir bütündü burada. Manzaraya bakmak bile uçsuz bucaksız bir mavi sonsuzluğunun içerisine sürüklüyordu.

"Burası gördüğüm en güzel yer."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrılırken başımı çevirdim ve ona baktım. Gözleri olduğumuz yere hâkim mavilikten dolayı yeşilden çok mavi hareleri taşıyordu. Bir kere daha ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Bir sürü hatama, yaşadıklarına rağmen buradaydım, özgürlük şimdi damarlarımda geziniyordu, rüzgar tenime değip geçiyor bana dünyanın en güzel şarkısını fısıldıyordu sanki.

"Bak," dedi Kuvars beni belimden tutup döndürürken. Onun beni yönlendirdiği tarafa doğru çevirdim başımı. Üzüm bağı terasları ve uçsuz bucaksız bir yeşillik, küçük ağaçların arasında büyük kasaba evleri vardı.

"Turistik bir yer değil, tek tük insanlar vardır yılın bu zamanı, şurası bizim evimiz."

Benim değil bizim demesine tatlı tatlı gülümserken diğer evlerden daha izbede, daha büyük ve buradan bile görünen geniş havuzlu eve baktım. Tam bir ailenin yıllarını verip yaşlanacağı bir yerdi. Bir an için hayal ettim, Kuvars işlerini buraya taşımış, ben İtalyanca öğrenmeye başlamışım, burada hastanede çalışıyorum, iki çocuğumuz var, biri kız biri erkek... Kuvars durmadan onlarla maç yapıyor bahçede, ben onlara yemek hazırlıyorum, her gün birbirinden farklı Akdeniz yemekleri... Her şey mükemmel, her şey çok huzurlu, bütün sorunlarımız, dertlerimiz Türkiye'de kalmış...

Gülümsemem soldu. Asla gerçekleşmesi mümkün olmayacak bir hayaldi. Ne ben hamile kalabilirdim ne de tüm sorunlarımızı arkamızda bırakıp buraya taşınabilirdik... Mümkün değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Kuvars yüzümdeki hiçbir ifadeyi kaçırmadan bana bakarken yalan söylemek çok zordu.

"Burası harika bir yer, teşekkür ederim. Teşekkür ederim, iyi ki varsın."

Dolu gözlerle ona dayanamayıp kollarımı sararken Kuvars beni belimden sıkıca tuttu ve omzuna yasladı. Ben bu adamı nasıl üzmüştüm hiç bilmiyordum, onu mahvetmiş, yıkmış, kalp krizi geçirmesine sebep olmuşum ama o... Sırf ben bir iki gün uzaklaşalım dedim diye bir gün sonra beni böyle eşsiz bir yere getirmişti. Daha önce de sırf İstanbul'a kar yağmıyor diye Finlandiya'ya gitmemizi sağlamıştı. Onu seviyordum, bir ailemiz olmasa, sorunlarımız olsa, henüz hiçbir şey hallolmuş olsa bile onu çok seviyordum ve onun değerini her şeyden daha çok bilecektim. Bilmeliydim. Onu kaybetmeyi bir daha hiç ama hiç istemiyordum.

Evimiz biraz küçüktü ama terası o kadar güzeldi ki hayran kalmamak elde değildi. Kuvars gelmeden önce evin alışverişini yaptırttığı için evde her türden malzeme vardı ve hiçbir eksik yoktu. Hatta Kuvars bana deniz mahsullerinden bir yemek de hazırlamaya karar vermişti.

"Yapabileceğinden emin misin?"

"Yediğın en güzel yemek olacak, deniz mahsullü risotto, değirmenci usulü mezigit ve panna cotta."

Çekinerek ona baktım. En son doğum günümde yaptığı pastayı

hatırlamadan edemiyordum. Ne kötü olmuştu. Yine öyle olursa, aç kaldık demektir...

"Sen yine de yardım edebileceğim bir şey olursa söyle bana şef."

Kuvars kenardan keskin bir bıçak ve soğanları alıp doğramaya başlarken bende yanına ilerleyip ocağı yaktım ve tavayı yerleştirip yağı ekledim. Kuvars doğradığı soğanları içine atarken ona sordum.

"Buraya çok gelir miydin?"

"Pek sayılmaz, daha çok Eliza kullanırdı burayı."

Kuvars kalamarı ve karidesi de tavaya ekleyip karıştırdıktan sonra mezgite geçti ve onu küp şeklinde doğramaya başladı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kuvars başını salladı.

"İşlerin tam olarak nasıl gidiyor, borsada hisse değerleri eskisi gibi yükselişe geçti mi?"

Kuvars doğradığı mezgitle de ekledikten sonra pirinci ve suyu ekledi. Bende güzel olması için fesleğenleri attım.

"Sen bunları düşünme," dedi Kuvars. "Ben toparlıyorum."

"Peki Haldun Keskiner, ona ne olacak?"

"İş dünyasında bitti, bir daha kimse onunla iş yapmayacak, ihaleye fesat karıştırmaktan da yargılanıyor."

Sıkın bir ifadeyle ona baktım. *"Tekrar özür dilerim her şey için."*

Kuvars bir yorum yapmak yerine tavayı birkaç kez salladı ve pişmiş risottoyu ocağı kapatarak servis tabağına aldı.

"Gel, tadına bak bakalım."

Korkarak onun yanına gidince, Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı, sonuçta yapılış aşamasını görmüştüm. Kötü olamazdı, olamazdı değil mi?

Rissottodan bir kaşık alıp ağızma götürürken korkarak ona baktım. Kuvars'ın yeşil gözleri keyifli bir ifadeyle bana bakarken kötü olsa bile iyiymiş gibi numara yapabileceğimi düşündüm. Ama risotto efsaneydi. Hayatımda yediğim en güzel yemektir.

"Kuvars bu inanılmaz olmuş."

Kuvars keyifle bana bakarken bir kaşık daha aldım. Son zamanlarda yediğim her şey işkence gibi gelirken bunu yedikçe yemek istiyordum. Kuvars diğer yemekleri de yapıp bize beyaz şarap açarken bende onun hazırladığı servisleri terastaki masaya götürdüm ve güzel bir sofraya hazırladım.

Onunla sonsuz maviye ev sahipliği yapan bu manzaraya bakarken mutlulukla gülümsedim.

"Ee İtalyancayı nasıl öğrendin bakalım sen?"

"Bir ara, üniversite zamanlarımda İtalya'da yaşamak ve piyanist olmak istiyordum." Bu itiraf karşısında şaşkınlıkla ona baktım.

"Ciddi misin?" Kuvars Demirhan doğuştan takım elbiseyle doğmuş gibi görüldüğü için onun piyanist olduğu bir evreni düşünemiyordum bile. Sanki hep ekonomiyle doğmuştu ve finansın içinde büyümüştü.

"Evet, varoluşsal sancılar çektiğim bir dönemdi."

Kahkaha attım.

"Kendi yolumu çizmek konusunda kararsızdım ve piyano çalmak konusunda iyi olduğumu düşünüyordum, İtalya'da yaşamak istiyordum, o ara İtalyancamı epey bir geliştirmiştim, yarı zamanlı olarak İngiltere'de İtalyan bir müzik evinde piyano çalışıyordum."

Bir kere daha ona hayran oldum. Daha önce Prag'da dinlemiştim kendisini, iynin çok daha ötesindeydi ve sesi de çok güzeldi.

"Neden vazgeçtin sonra?"

"Okulu dereceyle bitirdim, sonra para kazanmam gerekiyordu, ardından babamın iflasın eşiğine gelmesi Türkiye'ye dönmem derken finans ile ilgili yolum kendiliğinden çizilmiş oldu."

"Şu an peki? Müziğe devam etmek ister miydin?"

"Hayır." Kuvars'ın dudakları yok artık der gibi yana kıvrıldı.

Onunla beraber yemeğimizi yiyip üzerime siyah, mini bir elbise giyip saçlarımı da ördükten sonra, rahat gezebilmek adına spor ayakkabılarımı giydim ve Kuvars'la beraber etrafı keşfetmeye çıktık.

Öncelikle bulunduğumuz kasabanın renk renk evlerinin etrafından geçtik, Kuvars onlarca fotoğrafımı çekti, bende ona poz vermekten geri durmadım. Ardından Emerald su mağarasını gördük, efsane bir yerdi. Suyun rengi zümrüt yeşili rengindeydi ve burada Kuvars'ın gözleri de atmosferden kaynaklı olarak zümrüt yeşili renginde gölgeleniyordu ve hayatımda izlediğim en iyi şeydi, bir ömür burada vakit geçirebilirdim.

Ardından burada kayak turumuzu yaptığımız yerin tavsiyesiyle küçük bir restorana geçtik, bu restoranda delizia al limone adında buralarda epey meşhur olan bir tatlıyı yedik, ben şeften tarifi alırken Kuvars'ta bana tercümanlık yaptı.

"Bak iyi yaz, atlama hiçbir şeyi."

Kuvars bana yandan bir bakış atıp şefin söylediği her şeyi yazarken mutlulukla tarifi küçük çantamın içine koydum.

Ve bugünkü yolculuğumuzun son durağı olan, âşık olduğum diğer bir yer *Fiorde di Furore*'ye uğradık, burası adeta gizli bir vadi gibiydi. Bir kişi bile yoktu, sadece Kuvars ve ben...

Akan su öyle güzeldi ki, yüzme bilsem bir dakika düşünmez atlardım sanırım. Hiç düşünmeden spor ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlerden aşağı yürüdüm ve suyun az olduğu yere doğru ilerledim. Kuvars bana bakarken ona gel işareti yaptım. Ayakkabılarımı kenara koyup suyun içerisinde ilerlerken başımı çevirdim ve suya girmeden beni izleyen Kuvars'ı gördüm.

"Hadi ama gel, çıkar üstündekileri, gel."

Kuvars bir dakika bekledikten sonra o da benim gibi ayakkabılarını ve çoraplarını çıkartıp kenara koydu. Islanmaması için kotunu ve gömleğini de çıkartıp kenara koyduktan sonra bana doğru ilerledi. Elleri belimi sararken suyun içerisinde ilerledik.

"Yüzmek mi istiyorsun?"

"Yüzme bilmiyorum ki."

"Ben sana öğretirim."

Korkuyla ona baktım. "Hayır."

"Korkma gel."

Ondan uzağa tekrar kıyıya doğru koşarken Kuvars arkamdan geldi. Gülererek ona su fırlattım. "Hayır."

"Hadi gel korkaklık etme."

Korka korka ona bakarken Kuvars beni belimden tuttu ve bir anda suya çekti. "Donarız sevgilim yapma, lütfen..."

"Saçmalama, suyun sıcaklığı iyi."

"Olsun bak, ben kesin boğulurum bir de seni de boğarım. Yapmayalım, başka zaman öğrenirim ben."

"Boğulmana izin vermem, hadi gel, bugün yüzmeyi öğreneceksin."

Korka korka Kuvars'a bakarken bir kere daha kaçmayı planladım ama büyük ihtimalle beni iki saniyede yakalardı, bu yüzden ona iri iri olmuş gözlerle baktım ve pes etmesini bekledim.

"Bana öyle bakma, öğreneceksin."

Yutkunarak üzerimdeki siyah elbiseyi çıkardım ve sadece iç çamaşırlarımla kalırken elbiseyi ıslanmaması için Kuvars'ın elbiselerinin üzerine koydum. Geri onun yanına giderken Kuvars beni

tuttu ve hızla ileriye doğru götürdü, belime kadar su gelirken, suyun etkisiyle vücudum daha ileriye savrulurken ona döndüm. *"Sen çok zalimsin."*

"Hadi güzelim korkaklık etme."

Ona tip tip baktım.

"Bak şimdi önemli olan nefes kontrolü, ben seni kollarından tutacağım ve alıştırma olması için başını suya sokacaksın, nefesini tutacaksın ve on saniye sonra başını çıkaracaksın. Birkaç kere bunu yaptıktan sonra alışacaksın."

"Başımı suya sokmasam olmaz mı?"

Kuvars sorumu anlayamadı ardından gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ben buradayım, kolların bende olacak, kendini germemen suya bırakman lazım, su senin vücudunu kaldıracak zaten."

"Bak sakın bırakma beni."

Kuvars'ın yüzü ciddi bir ifade aldı. *"Seni asla bırakmam, bu mümkün değil.."*

Beni ellerimden tutarken dediği gibi yaptım, nefesimi tuttum ve vücudumu serbest bir şekilde denizde uzanır halde bıraktım ve başımı suya soktum. Vücudum suya girdiği gibi, kendimi rahat bırakmamla beraber bacaklarım uzanır bir hal alırken Kuvars ellerimi sımsıkı tuttu. On saniye sonra başımı kaldırıp derin bir nefes almaya çabaladım.

"Sakin ol, su dudak hizanda kalsın. Şimdi bir daha."

Birkaç kere bu hareketi yapıp suya alıştıktan sonra Kuvars bana bacaklarımı nasıl çırpmam gerektiğini ve kol hareketlerini gösterdi.

"Şimdi seni tutmayı bırakacağım, kendin yüzmeyi deneyeceksin, bir şey olursa hemen tutarım seni."

O beni belimden tutarken hızla karşı çıktım. *"Hayır, bırakma beni."*

"Buradayım ben. Hadi." Kuvars yüzerek bira uzağıma gitti. *"Bana doğru gel."*

Sertçe yutkunarak ona doğru yüzmek için harekete geçtim. Ama ben Kuvars'a doğru ilerledikçe o daha çok uzaklaşıyordu sanki, altı kulaç atıp nefes almak için başımı çıkarıp yarım nefes aldıktan sonra tekrar ona ilerlemeye çalışıyordum, kaplumbağa hızındaydım ama olsun.

Su bütün kaslarımı rahatlatırken biraz olsun özgürlüğün tadını çıkarmaya çalıştım ama hala korkuyordum. Nefes almamak

ciğerlerimi zorluyordu. Suyun altından ilerleyip nefessizlikten artık zorlanırken çıkmak için hareket etmek istedim ama başımı çıkarayım derken boynuma kadar kaldırmam dolayısıyla suya iyice battım ve nefes almak için ağzımı açarken bolca su yuttum.

Kuvars hızla bana doğru yüzüp beni belimden tutup çıkarırken öksürerek onun omzuna başımı koydum. Ciğerlerim acıyla yanıyordu.

Kuvars endişeyle bana baktı. "İyi misin?"

Öksürüklerim dinince evet anlamında başımı salladım. *"Su yuttum."*

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Afiyet olsun."

Onun omzuna vurdum.

Bana acımadı. "İyiysen hadi yüzmeye devam."

"Hayır." Olumsuz anlamda başımı sallayıp beni bırakmaması için bacaklarımı onun beline sardım. *"Bugünlük yeter bu kadar."*

Kuvars tekrar itiraz edecek gibi olduysa da onun konuşmasını hızla onu öperek bastırdım. *"Hayır, lütfen."*

Kuvars bir anda onun dudaklarına konan ve hemen ayrılan dudaklarım nedeniyle afallarken yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu, ıslak kirpikleri yeşil kirpiklerini çevrelerken öyle güzeldi ki, şu an ölsem o gözlere gömülmek isterdim.

"Sen beni böyle vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

Hızla dudaklarımı yeniden onun dudaklarına bastırdım ve geri çekildim hemen. *"Evet, başarılı olabiliyor muyum bari?"*

Kuvars beni daha sıkı tuttu. "Hayır."

"Hayır mı?" Dudaklarım yana kıvrılırken tekrar uzandım ve onun dudaklarına kendi dudaklarımı yasladım.

Bu sefer o, ondan ayrılmama izin vermezken sertçe öptü beni. Suyun etkisiyle bir bütün halindeki vücutlarımız savrulurken Kuvars beni öpmeyi hiç bırakmadı. Dili benim dilimi okşarken bende dibe batmamak için onun ensesine tutundum ve onun öpüşüne karşılık verdim.

Onunla beraber dakikalar saatlere dönüşüp vücudumuz buruşana kadar suyun içinde kaldık, su bizi dibe çekti tekrar yükseltti... Onunla olmanın tadını epey bir süre çıkardım. Onunlaydım, dahası yoktu, onun her zaman beni tutacağını, hiç bırakmayacağını ve hep yanımda olacağını biliyordum.

Tatilimizin bundan sonrası epey güzel geçti. İlk gün yorgunlukla ve manzaraya karşı içtiğimiz şarabın etkisiyle sızıp kaldıktan hemen sonra diğer gün kaldığımız kasabadan başka bir kasabaya daha geçtik. Conca dei Marini daha turistik, biraz daha kalabalık ama küçük, rengârenk evleri, renkli insanları ve eşsiz manzarasıyla harika bir yerdi. Mükemmel bir saklı plaja ev sahipliği yapıyordu ve oradaki küçük bir dükkândan yüzmek için ihtiyacım olan malzemeleri alıp Kuvars'la biraz daha yüzmeye fırsatı bulmuştum. Hala korkuyordum, tam olarak yüzmeyi öğrenmiş değildim, iki gıdım yüzüp, su yuta yuta Kuvars beni kurtarana kadar çırpınıp duruyordum. Kuvars da her defasında afiyet olsun diye dalga geçmekten başka bir şey yapmıyordu.

Huzur o kadar güzel bir şeydi ki, kafam tamamen dağılmıştı. Kuvars'ın da biraz olsun toparlandığına inanıyordum, her sabah kalp ilaçlarını ona zorla içirirken zaten ağlayacak gibi oluyordum ama giderek daha da iyi oluyordu biliyordum ve bunu bilmek bile çok umut vericiydi.

Conca dei Marini'de yine aynı şekilde mükemmel bir restoran keşfetmiştik. Restoran küçük koylardan birindeydi ve oraya ulaşmak için kayığa binmemiz gerekmişti. Çok küçük bir aile yeri, harika yemekler yapıyordu. Orada da yeni bir tatlı tarifi aldıktan sonra yarın sabah buradan ayrılacağımız için bu akşam bu kasabadan gitmeden yapmayı planlayarak katlayıp çantama koydum.

"Sen tatlı mı yapacaksın şimdi?"

Kuvars buzsuz viski kadehini alıp mutfaktaki bir köşeye geçerken ona başımı salladım. *"Bu tarifi deneyeceğim. Umarım aynısı gibi olur, yediğim en iyi tatlıydı."*

Limonları çıkarıp tezgâha koyarken Kuvars bana takıldı. "Ben daha iyi bir tatlı yedim."

Yanaklarım kızarıırken ona tip tip baktım.

Delizia el limone kısaca limonlu küçük keklerden oluşan bir tatlıydı, üzerinde de bu minik keklerin kreması vardı. Ama krema ve limon araması birleşince ortaya efsane bir tat çıkıyordu ki... Yapmak için tarifteki gibi yumurta sarılarını, rendelediğim limon kabuklarıyla ve vanilyayla çırpıp uğraşmaya başladım. Üç buçuk saat boyunca sadece bu tatlıyla uğraşıp yorgunluktan ölürken Kuvars bana sırıtıyordu.

"Sadece sipariş edebilirdik, yorulmazdın bu kadar."

"Bu kadar zor yapıldığını bilsem asla başlamazdım."

En sonunda hazır olan tatlıyı Kuvars'la ikimize yememiz için bir tabağa koyup artık karanlık çöken balkona götürürken bir de aydınlık olsun diye balkon ışığını açmak yerine masadaki mumları yaktım.

Bir anda belime sarılan eller ile olduğum yerde sıçrarken Kuvars'ın dudakları oynumda gezindi. "Ellerine sağlık."

"Gel, otur, tadına bak. Nasıl olmuş? Aynısı gibi mi?"

Kuvars benim heyecanıma eşlik edip otururken ona tabaktaki tatlıyı uzattım. Kuvars kocaman bir lokma aldıktan sonra merakla onun yüzüne baktım. Hiç renk vermedi.

"Ee nasıl olmuş?"

"Güzel. Güzel olmuş."

Gülümseyerek ona bakarken bende tatlıdan bir lokma aldım ve ağzıma attım. Lokmayı ağzıma atmamla peçeteye çıkarmam aynı anda olurken yüzümü buruşturdum.

Berbat olmuştu.

Tek kelimeyle, berbat.

Sanırım limonunu fazla koyduğum için inanılmaz ekşi ve limon kabuklarından dolayı da acıydı. Hiç güzel olmamıştı.

Kuvars beni kırmamak için güzel olduğunu söylemişti.

"Kuvars bu çok kötü olmuş, neresi güzel?" dedim yüzümü buruşturarak. "İnanmıyorum, şimdi ağlayacağım, üç saat uğraştım ve böyle mi oldu?"

Kuvars bir bana bir de tatlıya baktı, canı benim üzgün suratıma sıkılmış gibiydi. Bir anda beklemediğim bir şey oldu ve tabaktaki tümö tatlıyı iki lokma da ağzına soktu ve üzerine su içerek hızlıca bitirdi.

"Ne yapıyorsun? Tadı çok kötü, miden bozulacak!"

"Yo, gayet güzel, ben beğendim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Kuvars o tatlının yenilebilir hiçbir tarafı yok."

"Gayet güzel diyorum, daha fazla bile yerim."

O ayağa kalkıp biraz daha yemek için buzdolabını açarken gülümseyerek ona baktım. Sırf ben üzüldüm diye o korkunç tatlıyı yiyor üstüne bir de güzel olduğunu söylüyordu... Seviyordum ben bu adamı... Çok... Çok seviyordum...

Tatlı krizinden hemen sonra Kuvars'ın midesinin iyi olduğundan emin olduktan hemen sonra terasa geçtim. Burayı çok özleyecektim, son kez yıldızlı geceye ve yıldızlara baktım, hayatım boyunca hep hatırlayacaktım buradaki iki günü.

"Güzelim?"

Kuvars biraz serin olan hava nedeniyle omuzlarıma şal bırakırken mutlulukla ayağa kalktım ve ona döndüm.

"Miden iyi değil mi?"

"Ben o tatlıyı gayet sevdim."

"Hiç iyi bir yalancı değilsin."

Kuvars güldü. Eğilip alnımı öperken kirpiklerim titredi. Kuvars'ın dudakları ilerledi ve yanağımda ve boynumda gezindi. "Senden istediğim bir şey var."

Onun dudakları altında kendimden geçerken "Nedir?" diye sordum.

Kuvars'ın dudakları boynumdan köprücük kemiğime doğru ilerledi. "Bana bazı sözler vermeni istiyorum."

Ona anlam vermek ister gibi bakarken Kuvars'ın dudakları uzandı ve dudaklarıma yaslandı, beni kendi adımı unutmama neden olacak şekilde öptü. Ardından dudaklarımdan dudaklarını ayırdı ve onunla iletişim kurduğum ellerimi aldı avuçlarına. Kalp atışlarım maraton koşuyormuşum gibi hızlanırken hemen ellerimin üzerinde hissettiğim dudaklar nedeniyle gözlerim kapandı. Tek bir şey söylemeye mecalim yoktu, hisler tarafından sarılmış ve kuşatılmışım, gidecek başka hiçbir yerim yoktu. Sadece o vardı. Sadece ona karşı duyduğum derin sevgi vardı.

"Bir daha ihanet yok."

Gözlerimi açmadan başımı olumlu anlamda salladım.

"Bir daha ağlamak yok."

Buna söz veremeyeceğimi bilsem de başımı salladım. "Seni ağlarken görünce dünyanın belasını sikesim geliyor. Tek bir damla gözyaşına kurban olurum ben senin."

Mideme doğru sıcak bir şeyler akarken uzun zamandır buz gibi olan dudaklarım yana doğru kıvrıldı.

"Bir daha beni bırakmak yok."

Yok... Asla...

"Her an ne yaptığını bileceğim, her an."

Ellerimin üzerinde gezinen dudaklar ona onay vermemi geciktirirken olduğum yerde kıvrandım. Bir an sonra parmaklarımdan geçen soğuk nesnenin varlığını fark ettim. Kirpiklerim bile titrerken gözlerimi açmaya gücüm yetmedi.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Gerçekten biliyordum.

"Aç gözlerini."

Kirpiklerim Kuvars'ın sesine itaat edercesine açılırken havada asılı duran parmaklarıma zar zor gözlerimi çevirdim. Oradaydı, yeniden benimleydi.

"Ne demek bu?"

Kuvars'ın yeşil gözlerindeki yoğunluk beni olduğum yere zamk gibi yapıştırırken ellerime çevirdim yeniden gözlerimi.

"Hep olması gereken yerde. Bir daha bu yüzüğü hiç çıkarmayacaksın."

Başımı çevirip ona bakmaya gücüm yetmezken parmağımdaki takılı kuvars taşlı yüzüğe bakakaldım. Yeniden... Yeniden...

Yeniden bendeydi...

Ona sınıksı sarılırken onun omzunun üstünden başımı kaldırdım ve gökyüzüne doğru sessizce teşekkür ettim. Bana verdiği bu güzellik için teşekkür ederim... Minnettarım...

Diğer sabah gözlerim sürekli yeniden yüzüğümdeyken öyle çok mutluydum ki, mutluluğumu tarif edecek bir ifade bile bulamıyordum. Durup durup hem yüzüğüme hem de Kuvars'a bakıyordum. Bir daha onu asla çıkarmayacaktım ve sahip olduklarımin kıymetini bilip onlar için savaşıacaktım.

Havaalanında Kuvars ile yollarımız ayrıldı. O işe gitmek için direkt bir taksiye binerken ben de beni almaya gelen Yiğit ile eve doğru yola koyuldum.

"Çok mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim... Sen nasılsın? Merve'yle neler yaptınız hafta sonu?"

Yiğit'in yüzü kireç gibiydi ve benimle konuşurken bile epey isteksiz görünüyordu. Bir sorun mu var diye düşünmeden edemedim. Zaten en son bir telefon konuşmasına misafir olmuşum ve pek iyi şeyler duymamıştım.

"İyi, aynı işte. Asıl seni sormalı, daha evli bile olmadığın adamla ne diye tatillere gidiyorsun?"

Olduğum yerde kalakalırken ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım.

"Pardon da bundan sana ne! Haddini bil Yiğit! Benimle nasıl bu şekilde konuşabilirsin sen."

"Ee, tabi biz artık şoför olarak çalışıyoruz sen evin patronuyla berabersin, haddim değil doğru. Daha dün kadar ne iş yaptığını

unuttun sanırım sen Cemre."

Sinirden ellerim titredi.

"Aptal aptal konuşma, hiçbir şekilde benimle bu şekilde konuşamazsın, ben hizmetli olarak çalışmaya devam etsem bile sana kimse bu hakkı vermez. Bu benim hayatım, kendi özgür seçimlerim, istediğim kişiyle istediğim hayatı yaşarım, sana soracak değilim!"

Yiğit derin bir nefes verdi. "Tamam, haklısın özür dilerim, seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum, arabayı bir kafeye çekeceğim."

"Arabayı eve sür. Seninle konuşmak istemiyorum."

"Cemre!"

"Ne Cemre ya! Sür şu arabayı eve!"

Yiğit sıkıntılı bir nefes daha verip eve doğru giden yola saparken öfkeden onu parçalamamak için camdan dışarı baktım. İnanamıyordum ya. Bu tanıdığım Yiğit olamazdı.

Yiğit arabayı evin önünde durdururken hızlıca emniyet kemerimi çözdüm ve bahçe kapısının girişine doğru ilerledim.

"Cemre!" Yiğit arkamdan seslendi. Öfkeyle ona doğru dönerken elim ayağım hala titriyordu.

"Özür dilerim ama seninle konuşmak istiyorum. İki dakika lütfen dinle beni."

Onu dinlemek istemezken en sonunda omuzlarım çöktü. "Kısa olsun."

"Ben, sana nasıl ulaşacağımı ve seninle nasıl konuşacağımı bilemiyorum. Normalde böyle çıkışlar yapmam, böyle biri değilim ama artık içimde tutmaktan yoruldum. Biliyorum aynı imkânlarla sahip değiliz ama ben seni ondan çok daha fazla seviyorum."

Şaşkınlıkla onun ne dediğini anlayamadım.

"Ben seni ondan çok daha mutlu ederim, bunları senin mutluluğun için içimde tutacaktım ama artık gücüm kalmadı. Sizin beraber oluşunuzu görmek, ardından senin yeniden mutsuzluğa sürükleneceğini bilmek beni öldürüyor."

Ağzım açık öylece olduğum yere çakılı kaldım.

"Kaçma benden, gör artık beni. Artık senden uzakta kalmaya tahammülüm kalmadı. Sana her yaklaşımaya çalıştığımda benden daha çok uzaklaşıyorsun."

İri iri olmuş gözlerle ona bakarken ne diyeceğimi bile bilemedim. Baştan ayağa titriyordum.

"Sürekli seni üzgün görmekten, ağlamandan, gözyaşlarını silmemekten öyle çok yoruldum ki. Artık senden uzak durmak istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

Titreyen ellerimi kaldırıp itiraz etmek isterken izin vermedi. "Seni seviyorum, izin ver bana tüm yaralarının üzerinden sevgimle geçeyim. Lütfen izin ver."

Karşımdaki adamın gözlerinin ne denli yandığını görürken ellerimi çekmek için tüm gücümü kullandım. Bana bunları nasıl söyleyebildiğini anlayamıyordum bile. Yiğit delirmiş olmalıydı.

"Bak gitme benden, çok düşündüm gel benimle, biraz para kazandım bir şekilde. Bir ev alırım, küçük bir bahçesi olur, sadece sen ve ben. Ben seni, Kuvars Demirhan gibi üzmem seni."

"Yiğit sen ne diyorsun? Delirdin mi? Bu hiç mümkün olabilir mi ben Kuvars'ı seviyorum."

"Ben seni seviyorum Cemre. Senin için tüm dünyayı değiştiririm, sen yeter ki mutlu ol..."

"Yiğit Merve? Merve sizin evleneceğinizi zannediyor ona bunu nasıl yaparsın sana inanamıyorum!" Olduğum yerde neredeyse ağlamak üzereyken Yiğit bas bas bağırdı.

"Merve benim umurumda bile değil, onun gibi sığ bir kızı bırak sevmek vakit geçirmeye bile katlanamıyorum. Ben sadece seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum."

Yiğit'e vurmak üzere bir halde çıldırmışken hemen arkamdan bir düşme sesi duydum. Ağır ağır başımı çevirdim ve ağlayan gözlerle bana ve Yiğit'e bakan Merve'yi gördüm. Duymuştu, her şeyi duymuştu. Yiğit bas bas bağırmıştı ve duyup her şeyi yanlış anlamıştı.

Zaman ağır çekimde ilerledi ve ben ne yapacağımı bile bilemezken gözlerim dolu dolu oldu. Bu hayattaki tek arkadaşımı da kaybettiğim o andı.

"S-Siz?" Merve olduğu yerde bize bakarken elleri iki yana düştü. Gözlerinde saf hayal kırıklığını gördüm. "Bana bunu nasıl yaparsınız?"

Merhaba :) LGS sonrası bir moral bölümü olsun istedim, sınavınızı lütfen çok umursamayın, sonuç ne olursa olsun iyi bir gelecek sadece sizde bitiyor. İnanın bana meslek lisesinden çıkıp da bu ülkede dereceler yapan,

çok iyi bir lisede okumasına rağmen pek iyi bir sonuç alamayan insanları da tanıyorum. Hayat böyle zaten <3 Sadece şimdi arkanıza yaslanın ve hayatınızın en güzel dönemi başlıyor ona odaklanın <3

Bölümü bu kadar geç yayımladığım için kusura bakmayın, finallerim derken anca bittiler, önümüzdeki hafta içi yeni bir bölüm daha gelecek <3

Bu süreçte yeni bölümde neler olacağını konuşmak için sizi Instagram **hikayelerindeyasar** ve Twitter **lalmaglup** hesaplarına bekliyorum :) Bölümün tam gününü de Wattpad profilimden duyuruyorum, tabii kesitleri de, beni mutlaka buradaki profilimden de takip edin <3

Ve buraya yazın, sizce bu Yiğit tam olarak kim? Bu telefon konuşmaları ne? Neden Cemre'yi sevmesine rağmen Merve'yle oldu? Ve sizce Merve bunun sonucunda ne yapacak?

Birkaç gün sonra yeni bölümde görüşmek üzere öpüyorum <3

49.BÖLÜM "DÜŞMEK"

SELAM:)

Bu bölüme oy verip yorum yapanlara Allah Kuvars gibi yakışıklı, hali vakti yerinde, zeki, kültürlü, yetenekli, şefkatli bir bey versin amin <3 Yapmayanlara da Yiğit gibi inşallah ahahahaha. 7000 oya cuma yeni bölüm gelir <3

"Uçmak istiyorsan önce düşmeyi öğreneceksin."

49. BÖLÜM "DÜŞMEK"

Kabus.

Bir kabusun içerisinde olmalıyım.

Sürekli ard arda devam eden, hiç durmayan, hiç es vermeyen, devamlı bana saldıran, devamlı yıkan, ayağa kalkmama izin vermeyen bir kabusun içerisinde olmalıyım... Son bir ayımın başka hiçbir açıklaması olamaz.

Ölüyorum sanki.

Tanıdığım, bildiğim, tüm güvenli sığınaklarım beni terk ediyor ve ben tek başıma ayakta durmakta zorlanıyorum.

"Sen." Merve yürümekte zorluk çeker adımlarla bize doğru ilerlerken gözlerim hızla doluverdi, daha dün Kuvars'a ağlamam için teminat vermiştim, şimdiyse istemsizce dökülüyordu yaşlar.

"Bana bunu nasıl yaparsın Yiğit? Ben senden evlenme teklifi beklerken sen ona-" Merve durdu ve yaşlı gözleriyle bana baktı. "Şu dilsiz mi evlen benimle diyorsun?"

Merve'ye açıklama yapmak için kalkan ellerim buz kesti sanki. Parmaklarım ağır ağır avuçlarıma kapandı, tırnaklarım avucumu çizerken söylenecek her şey bitti. Bir yumru boğazımda tıklı kaldı.

Yiğit gözlerini Merve'den bana çevirdi. "Doğru konuş."

"NE YALAN MI! ACINASI, ZAVALLI, APTAL BİR DİLSİZ!"

Bir damla gözyaşı gözlerimden aktı geçti. Geçtiği her yeri yaktı. Merve'yi arkadaşım sanmışım, bana destek olmuştu. İlk günden bu yana hiçbir şey değişmemiş miydi?

"Hem sen sen aşığılık, pislik bir şerefsizsin Yiğit! Senden nefret ediyorum!" Merve hıçkırırken onun göğsüne vurdu. "Seninle ev baktık, bunca zaman yaşadığımız her şey yalan mıydı şimdi? Sen onu sevmene rağmen, benim mi elini tuttun!" Merve bağırarak Yiğit'e saldırdı.

"Seni öldürürüm duyuyor musun Yiğit, seni öldürürüm!"

Yiğit yakalarına yapışan Merve'yi geriye itti.

"Eh, yeter! Dön bir kendine bak kızım. Bu şekilde bitirmek istemiyordum ama aklı fikri insanların malında olan, kendini geliştirmek adına bir bok yapmayan, bütün gün aptal aptal televizyonun karşısında dizi izleyen, durmadan dedikodu yapan birisin. Hayattaki tek amacın evlenmek ve birine yamanmak. Senin gibi biriyle aklı olan bir insanın ne işi olur?"

Yiğit Merve'ye bağırınca olduğum yerde kalakaldım. Yiğit'i dövmek, parçalamak istiyordum ama Merve'nin söyledikleri öyle ağırdı ki yapacak başka hiçbir şey bulamıyordum.

"Sen bana kurban ol be!" Merve Yiğit'e bağırdı. "Sen bana kurban ol! Köpek!"

Bir an sonra gözyaşlarını sildi ve Yiğit'e baktı. "Sende sürekli ağlayan, acınası, mızımız Cemre'yi mi sevdin? Ha! Onu mu sevdin! Doğru ya, ben sana buraya gelmeyelim diye ısrar ettim ama sen daha önce kovulduğun yere güle oynaya gelmek için beni kullandın! Belki de tek amacın burada çalışıp Cemre'ye yakın olmak için beni kullanmaktı."

Gözyaşları ardı arkasına geldi. Artık benim burada durmam anlamsızdı, ikisinin de yüzü görmek bile istemiyordum. Eve doğru yürümek için bir adım attım ama Merve beni kolumdan tuttu ve hızla kendine doğru çekti.

"Bunun için mi ha! Bunun için mi duygularıyla oynadın Yiğit!"

"Bırak beni." Merve'nin ellerinden kendimi kurtardım. "Yazık, ben seni arkadaşım zannetmiştim."

Merve çığlık atar gibi güldü. "Ne arkadaşı kızım, ben sadece yolumu buluyordum, evin beyiyle ilişki yaşayan sendin, bir işime yararsın diyeydi her şey!"

Hayalkırıklığı olduğum yerde beni sarsarken içimde ona güvenen, onu arkadaşım olarak gören taraf ağlayarak buradan, bu insanlardan kaçmak istedi.

Ama kaçmak yoktu. Burada kalacak ve onunla savaşıacaktım.

"Her şey bir oyundu yani! Yiğit'i sevmediğimi bile biliyorsun. Sana bir kötülüğüm olmadığını da, ama beni böyle görüyorsun demek ki... O zaman Yiğit'e teşekkür etmeliyim, senin gerçek yüzünü göstermiş oldu bana."

Merve'nin gözlerinde kırılan duygular gördüm, sanki kırıkları geldi bana saplandı. Yutkundü. Gitmek için harekete geçtim.

"O zaman tüm sırlar açığa çıktığına göre gerçek düşüncelerini de öğrenmiş oldum."

Merve gözlerini sildi. "Gerçekten düşüncelerimin ne olduğunu öğrenmek ister misin? Bir sana bak bir de bana. Ben gayet sağlıklıyım, hiçbir eksikim yok, senden kat kat güzelim, ama sen tercih ediliyorsun neden biliyor musun? Neden o Kuvars Demirhan, koskoca Kuvars Demirhan seninle biliyor musun? Sürekli ağlıyorsun, güçlü biri olduğunu sanıyorsun ama zayıfın tekisin! Acınasısın, insanlar seni sevmiyor, Yiğit'te Kuvars'ta sadece ama sadece sana acıyorlar!"

Gözyaşlarımı tek elimle sildim. Her ne olursa olsun içimdekileri döküp ona nasıl biri olduğunu anlatmayacaktım, onun yaptığı gibi zehrimi dökmeyecektim. Sessizlik en iyi cevap değil miydi? Bunca sessiz olduğum yıl boyunca bunu öğrenmemiş miydim?

O yüzden içim yana yana sessiz kaldım. Sadece Merve'nin gözlerinin içine baktım.

"Bana öyle bakma! O gece, evden kaçtığımda defolup gitmeni isterdim hayatımızdan! Sen sadece insanların hayatına felaket getirirsin, zavallı gibi görünürsün ve hop insanlar seni sever!"

"Konuşamadığım için özür dilerim Merve."

Döndüm ve eve girmek için yanından geçip yürüdüm. Hayatım yine tepetaklak olmuştu.

"Cemre!" Merve son kez bana bağırdı. Ağır ağır daha beni ne kadar yıkabilir diye döndüm.

"Evden kaçtığın gece ormandan gittiğini anladım, kapıyı açık buldum ve ardından kilitledim. O gece hayatımızdan defolup gitmeni ve bir daha da girmemeni diledim."

O gece hipotermi geçirecektim, biraz daha kalsaydım, vücut ısım iyice düşecek ve donarak ölecektim. Ağzım açık bir şekilde Merve'ye baktım, gözlerini kaçırdı benden. Ölmemi istemişti.

Ben olduğum yerden bir adım bile atıp uzaklaşamazken Yiğit bağırdı. "Sen çok oldun artık! Cemre'den özür dile, hemen!"

"Merve, senin gözünde acınası, aptal bir dilsiz olduğum için özür dilerim. Ben seni sevmiştim, çok sevmiştim, evet farklıydık ama sen benim arkadaşımydın... Burada bir suçlu arıyorsan o kişi ben değilim, ben seni aldatmadım. Ben Yiğit'in duygularını bile yeni öğrendim. Bana senin canını bu denli sıkıştırdığını söyleseydin, bunlar yaşanmadan bir şekilde engel olmaya çalışırdım."

Döndüm ve eve doğru yürüdüm.

"Cemre, ben?" Yiğit arkamdan bağırınca tekrar döndüm.

"Kuvvars'ı çok seviyorum Yiğit, onu bırakıp gitme fikrini bir daha düşünmem bile. Siz, ikiniz, kovuldunuz. Bir daha evimin çatısı altında bile görmek istemiyorum sizi. Eşyalarınızı, korumalardan biri toplar."

Döndüm ve evime yürüdüm.

Gözyaşları içerisinde odama girdiğim gibi elime gelen ilk şeyi yere fırlattım, fırlattığım camdan vazo yere düşüp dağılırken hıçkıra hıçkıra kırıkların üzerine oturdum. Gözlerim yanıyordu. Göğsümün içi ateş gibiydi, nefes almak için ağzımı açmama rağmen oksijen asla yeterli gelmiyordu. Merve'nin son sözleri beynimin içinde yankılanıyordu.

Neden ben? Neden?

Aptal! Dilsiz! Acınası!

Ben onu arkadaşım olarak görürken o sadece olduğum konum için mi yanımdaydı yani, benim hak ettiğimi düşündüğü sıfatlar bunlar mıydı? Ben bunlardan mı ibarettim onun için...

Gözyaşları içerisinde bacaklarımı daha çok kendime çektim, artık çok yorulmuştum bu hayatın yükünden. Yalnızlıktan. Tek başıma kalmaktan.

Dilsiz! Herkes sana acıyor! Lalsın sen, lal.

Ellerim sertçe saçlarımı kavradı, çıldırmış gibi saçlarımı tutup çekiştirirken içimden kendime bağırdım. Her zamanki gibi sessizlikle.

KONUŞ ARTIK! KONUŞ! Bıktım senden, bıktım acizliğinden. İnsanların sırf bu yüzden sana acımasından, seni küçük görmesinden. KONUŞ! Lütfen konuş! Dayanamıyorum artık. Çok fazla... Dayanamıyorum... Konuş... Lütfen... Konuş.

Ağzımı açtım, konuşmak için. Hadi konuş, konuş, konuş.

Çabaladım. Ama ağzımdan dökülen anlamsız hecelerden daha fazlası olmadı.

Gözyaşlarım deli gibi akarken, saçlarımı daha hızlı çektim. Senden nefret ediyorum. Nefret.

Gözyaşlarım dinene kadar öylece bakışlarım yerde sabitlenirken kırılan vazonun kenara saçılan cam kırıklarına baktım. Bazen acım, yalnızlığım ve eksikliğim öyle yoğun geliyordu ki, yaşamak anlamsız halini alıyordu. Bu o anlardan biriydi, acım haftalar boyunca birikmişti ve artık boğazıma kadar dolmuştum, nefesim ızdırabı soluyordu. İçimden bir ses o cam kırıklarından birini almamı, artık sonsuza dek içimdeki bu acıyı susturmayı istiyordu.

Kırıklardan birini avucuma alıp sımsıkı sıkarken yapamadım.

Kuvars vardı.

Bu eksik kızın elinden tutan, seven bir Kuvars vardı.

Merve'nin dediği gibi bana acıdığına inanmıyordum, bana acımıyordu, şefkat duyuyordu bana. Onun benim daha da güçleneceğime inancı vardı. Bu yüzden terapiler almamı sağlıyordu, bu yüzden ona yaşattığım her şeye rağmen geceleri ben olmadan uyuyamıyordu.

Benim ondan başka hiçkimsem yoktu.

O ve ben.

O da olmazsa yaşamının bir anlamı kalmazdı. Yirmi üç yıllık hayatımda bana gelen tek güzel şeydi, onun dışında sadece acı vardı.

O benim, kolumdu, *kanadımdı*.

O da olmasaydı, hiç durmazdım. Ama o olduğu için, avucumu kanatan cam parçasını aldım ve kenara koydum, bir damla kan avuçlarımdan süzülürken kendi kendime sildim gözyaşlarımı.

Ağır ağır olduğum yerden doğruldum. Ölümünden döndüğümde bir söz vermiştim, bu kadar kolay vazgeçmeyecektim yaşamaktan. Canım yana yana, arkadaşım olarak gördüğüm kadının benim hakkımda düşündükleri beynimin içinde yankılana yankılana yerdeki cam kırıklarını topladım.

Ardımda bıraktığım tüm dağınıklığı toparlayıp Sarı'yı da huzurla uyuyabilmesi için aşağı kattaki odalardan birine götürüp kapıyı kapadıktan sonra kanayan elimle beraber salona geçip kendime bir kadeh şarap doldurdum. Artık Merve yoktu. Artık Yiğit yoktu. Onlara ihtiyacım da yoktu. Şarabımdan bir yudum içip damla damla kan dolan avucumu izledim.

Hayatım her yoluna girdi dediğimde bir aksilik çıkıyordu. Ben uçmak istiyordum, hayat beni düşürüyordu. Sanırım bu hayatın bana, *uçmak istiyorsan önce düşmeyi öğreneceksin* deme şekliydi.

"Cemre?" Olduğum yerde irkilirken arkamı döndüm ve eve mutfak girişinden girmiş olan Yiğit'le göz göze geldik.

"Senin ne işin var burada? Nasıl, hangi yüzle gelirsin?"

Yiğit hızla savrulan ellerimi görünce endişeli bir ifadeyle yanıma geldi. "Cemre, elin kanıyor, yaralandın mı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Nasıl ilgilendirmez, gel ellerini saralım."

Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Artık kan dolan avucumu tutmaya çalışırken elim acısa da ittim onu.

"Bırak istemez, ben az önce son sözümü ettim. Sadece git Yiğit, seni daha fazla kırmak istemiyorum."

Yiğit gitmedi, gitmek yerine gözlerini yumdu. Tekrar açtığında tanıdığım hep tanıdığım Yiğit'in gözleri yoktu. Orada bir şey alev alev yanıyordu. Öfke miydi bu?

"Bak Merve'nin söylediği her şey için özür dilerim, o ne dediğini bilmeyen aptalın teki. Ağlamışsın... Ben seni artık ağlarken görmek istemiyorum, benimle gel Merve'yi, Kuvars'ı arkada bırak, sana çok güzel bir hayat sunarım. Senin için yapmayacağım hiçbir şey olmaz. Benimle ol."

Olduğum yerde buz keserken Yiğit'ten iki adım uzaklaştım. "Sen kafayı mı yedin? Ben Kuvars'ı seviyorum! Kuvars'ı."

Yiğit'in eli yumruk oldu. "O Kuvars sana acı vermekten başka ne yaptı, seni tanıdığımdan beri sadece ağlıyorsun, hep üzgünsün. Ben seni o aileden de korurdum, senin gözlerinden bir damla yaşın dökülmesine izin vermezdim."

"Git artık! Sana inanamıyorum! Ne biçim konuşuyorsun, defol git! Aylarca hem beni hem Merve'yi kandırdın, iğrenç bir insansın. Senin sevgini istemiyorum. Kuvars bana asla acı vermedi, benim hatalarım oldu. Onu sevdiğim her an için minnettarım."

"Kızım kendine gel, adamın parası var, sen onun için sıkılınca kenara atacağı bir insansın, seni bu evle, bu üzerindeki kıyafetlerle kandırıyor. Sonra gidecek senden, o zaman çok pişman olacaksın."

Hızla vurdum ona. "Doğru konuş! Defol git! Defol! Defol! İğrenç bir insansın!"

"Şimdi öfkeleniyorsun ama yarın gerçekleri söylediğimi anladığında çok geç olacak. Benimle gel, son kez soruyorum. Seni seviyorum ve

senin için tüm hayatımı yakarım. Seni asla yarı yolda bırakmam, asla. Benimle gel Cemre."

Ona daha şiddetli vurmaya ve ardından korumaları onu buradan götürmeleri için aramaya karar vermişken bir ses duydum ve olduğum yerde irkildim.

"Ne diyorsun lan sen?" Başımı çevirdim. Kuvars buradaydı, Yiğit'in neredeyse bağırarak konuşmasından anahtarın sesini bile duyamamıştık.

Şaşkınlıkla Kuvars'a bakarken onu ilk defa bu denli öfkeli gördüm. Boynundaki damar atıyordu, çenesindeki kaslar seğiriyordu. Onun yanlış bir şey yapmaması için önüne geçmek istedim, hızlıca koştum.

"Kuvars dur."

Beni tutup hafifçe iterken gözü hızla sallanan ellerimi görmedi.

"Çekil Cemre." Yiğit'e döndü. "Ne dedin lan sen? Ha ne dedin? Söyle, bir daha söyle."

Yiğit istifini bozmadı. "Kuvars Bey."

Kuvars durmadı, Yiğit'in üzerine deyim yerindeyse uçtu. Yumruk Yiğit'in elmacık kemiğinin hemen üstünde patlarken dudaklarımdan sesimin yettiği ölçüde bir çığlık döküldü. "Lan şerefsiz, Cemre benim yüzüğümü taşıyor."

Bir yumruk daha Yiğit'in burnunun hemen üstünde patlarken korkunç bir ses yayıldı. "O BENİM EVLENECEĞİM KADIN LAN!"

Yiğit'te eski bir askerdi ve karşılık vermek için Kuvars'ın hemen göğsünün ortasına yumruğunu geçirirken olduğum yerde korkuyla irkildim.

Kuvars bu yumruğa hiç aldırılmıyormuş gibi Yiğit'in yüzüne ardı sıra geçirirken onları ayırmak için araya girmeye çalıştım.

Ama Kuvars beni zarar görmeyeyim diye hafifçe itti. Kuvars'ın boşluğundan yararlanan Yiğit altta, sersefil bir haldeyken Kuvars'ın göğsüne tekmesini geçirdi.

Olduğum yerde çığlık atarken gözlerim yaşlarla doldu. Daha yeni kalp krizi geçirmişti, kendini yormaması gerekiyordu ve kalbine stent takılmıştı, şimdi tam oradan tekme yemişti. Yiğit ayağa kalkmaya çalışırken Kuvars mücadele etmedi, hızla toparlandı ve ben onun için deli gibi endişelenirken yumruğunu Yiğit'in Yüzünün ortasına geçirdi. Yiğit tekrar ona karşılık vermek üzere harekete geçerken Kuvars buna

izin vermedi ve onu baygınlık seviyesine getirene kadar vurdu. Ayağa kalkıp tekme attı.

"Kuvars dur. Lütfen dur."

Kuvars öldüresiye dövmeye devam ederken "Çekil aradan Cemre, sana zarar vermek istemiyorum, onu öldüreceğim," diye öfkeyle soludu.

Yiğit acılar içerisinde kıvrılırken, Kuvars'ın gözü dönmüş bir şekilde ona vurmaya devam etti, çocuğun bütün kemiklerini tek tek kırmıştı ve bu gidişle katil olacaktı. Onu kendim durduramadığım için hızla koşarak evin giriş kapısından çıktım ve korumaların olduğu kısma geçtim. Gel işareti yapıp hızla eve gelmeleri için onları çağırırken bir aksilik olduğunu anlayan korumalar hızla buraya koştular.

Yiğit kanlar içerisindeydi.

Korumalar gördüklerinin şaşkınlığını atamadan öylece kalakaldılar, Kuvars'a müdahale etmeye korkar bir halde birbirlerine bakarlarken hadise der gibi onları itekledim. Hızla kendilerine geldiler ve Kuvars'la Yiğit arasına girdiler.

"Kuvars Bey lütfen sakın olun, biz halledelim."

Üç koruma zorlukla Kuvars'ın elinden Yiğit'i alırken Yiğit neredeyse dağılmış durumdaydı. Kanlar içerisindeydi ve dik duramıyordu, kaburgalarının kırıldığına çok emindim.

"Seni öldüreceğim." Kuvars tekrar Yiğit'e saldırmak üzere harekete geçerken onları ayırmaya çalışırken iyice kanayan avucumu diğer elimle bastırıp öylece durdum.

Kalan korumalar Kuvars'ı tutmaya çalıştı. *"Kuvars Bey lütfen."*

"Çabuk Yiğit'i çıkarın buradan." Şefleri olduğunu tahmin ettiğim adam Yiğit'i dik tutmaya çalışan üç korumaya seslenirken onlar hızla Yiğit'i sürüklemeye çalıştı. Yiğit yarı yarıya kapanmış gözüyle bakışlarını bana çevirirken Kuvars tekrar olduğu yerde Yiğit'e doğru atıldı.

"Bakma lan ona!" Kuvars daha sert bağırdı. *"Hala bakıyor, bakmayacaksın lan ona. Bakmayacaksın."* Kuvars'ı tutmak için önüne geçerken *"Kuvars Bey lütfen sakın olun,"* dedi.

"Yiğit'i çıkarın buradan çabuk."

Üç koruma Yiğit'i sürüklercesine çıkarırken Yiğit Kuvars'a döndü, ağzı kanla dolu olmasına rağmen konuştu. *"Bu burada bitmedi."*

Kuvars kırmızı görmüş bir boğa gibi onu tutanları itip ona doğru ilerlerledi. "Bak hala konuşuyor, seni gebertirim."

Yiğit'i hızla çıkarırlarken Kuvars hala çok sinirliydi. Hızla odadaki diğer korumalara döndü. "Çıkın, herkes çıksın."

Ardından gözleri hemen kapının orada korkulu gözlerle onu izleyen beni buldu. Korumalar hızlı hızlı evi terk edip giriş kapısını ve mutfak kapısını kapatırlarken Kuvars sakinleşmek için gözlerini yumdu birkaç saniye sonra açtığında ama hala çok öfkeliydi.

"Bu şerefsiz, nasıl seninle bu şekilde konuşabiliyor?"

Olduğum yerde boş bakışlarımı Kuvars'a çevirdim. Kan dolu avucumu görmemesi için arkama saklarken bilmiyorum anlamında başımı salladım.

"Ne demek oluyor bunlar?"

Kanlı avucumu pantolonumun arkasına silerken onun öfkeli yeşil gözleri bir an olsun üstümden ayrılmadı. Avucumdaki kanın görülmemesini sağlayacak şekilde elimi temizlediğimden emin olduktan sonra avuç içimi göstermeden ellerimi kullandım. Ellerimi her sallayışında canım daha çok yanıyordu.

"Bende yeni öğrendim."

Başka bir şey söyleyecek gücüm kalmadı. Daha fazlasını açıklamama da gerek olduğunu düşünmüyordum, Kuvars'ın zaten benim böyle bir durumu bilip buna rağmen susmamı benden beklemesi beni yaralardı.

"Bu ne cesaret, öldürsem içim rahat etmeyecek!"

"Sakinleşebilir misin artık? Lütfen."

Kuvars bana öfkeyle köpürdü. "Ne sakinleşmesinden bahsediyorsun sen? Ben bu şerefsizi evimde istemiyorum dedim, onu evden gönderdim ama sen yine gelmesini istedin!"

Bana bağırması yeniden irkilmeme neden olurken yaşlı gözlerle gülümsedim. "Ben nereden bilebilirdim!"

"Sana söyledim! Ama sen ne yaptın, düşününce çıldıracak gibi oluyorum, sen bu piçin evine bile gittin! Kardeşin olarak gördüğünü söylemiştin bir de, sen onu kardeşin olarak görürken o..."

Kuvars elini yumruk yaptı ve hemen yanındaki duvara yumruğunu geçirdi. Olduğum yerde tir tir titredim.

"Eline zarar veriyorsun."

"Elimi sikeyim, o piçi öldüreceğim! Düşündükçe çıldırıyorum, şerefsiz, gelmiş burada benim evleneceğim kadına ilanı aşk ediyor piç.

Üstüne seninle evlenmek istediğini söylüyor!"

"Öfken ne zaman denecek? Adamı zaten komalık ettin!"

"Dinmeyecek! Ben sana demiştim değil mi? Ama sen ne yaptın beni dinlemedin, o adamın evine gittin, o adamı tekrar buraya getirdin!"

Bir damla kan avucumdan süzülürken diğer elimle hızlıca avucumun içerisine tampon yaptım. Kuvars'ın bana bağırması daha çok canımı acıtırken konuşmayı bitirmek istedim.

"Üzgünüm... Her şey yine benim suçum."

Başımı eğdim ve yaşlı gözlerimi ondan gizlerken avuçlarımı sıkı sıkı kapayıp üst kata doğru yürüdüm. Ben merdivenleri çıkarken kapının sertçe çarpma sesini duydum.

Her şeyin suçlusu olmaktan yorulmuş bir şekilde omuzlarım çökük kendi çalışma odama girerken kapıyı kapadım. Avucumdaki kesik dikiş gerektiriyordu sanırım, epey derindi. Acıyordu, sızıyordu ama ruhumdaki yorulmuşluğu biraz olsun fiziksel acı bastırdığı için müdahale etmedim.

Çalışma masamın üzerinde açık duran üniversiteye hazırlık kitaplarımı görünce olduğum yere çökesim geldi. Her şey hep üst üste geliyordu. Tam anlamıyla tükenmişim.

Hızla kan dolan elimi göğsüme bastırarak yatağa geçtim. Cenin pozisyonunda öylece uzanırken gözlerimi kapadım.

Gözlerimi kapadığım gibi Merve'nin sesi gelip beni bulurken kanlı ellerimle kulaklarımı tuttum. Onun sesini duymak istemiyordum. Acınası bir insan olduğumu bana bağırان, dilsiz diye aşağılayan o sesi zaten hayatım boyunca duymuştum.

Geçmişten bir görüntü gelip zihnime yetişti, onlarla kavga ettiğimde oturduğumuz mahalledeki çocukların bana taş atarak dilsiz diye bağırarakları bir anı gelip yerleşti zihnime. Sesler yoğunlaştı. "DİLSİZ! DİLSİZ! DİLSİZ! TUTUK! DİLSİZ!"

Sonra hemen ardından yengemin arkadaşlarının önünde beni göstermesi, aşağılaması... "Zavallı, şuna bak, biz acıyoruz da bakıyoruz valla, bir boğazı daha kaldıracak gücümüz yoktu ama acıdık aldık. Şu haline bakın, çok yaramaz, çok."

Yengemin arkadaşının sesi eşlik etti hemen ardından. "Ne iyisiniz kız, biz olsak bakamayız der yurda vermiştik, eli öpülecek insanlarsınız, sen de eşin de, şu zavallıya evinizi açtınız."

Acınma duygusu...

Hayatımda herkesin o acıyan bakışları hep benimle değil miydi? Öyleydi.

Sonra başka bir anıdan sesler duydum. Kuvars'ın ilk tanıştığımız zamanlar yine bana bağırdığı bir anı. "Niye susuyorsun? Konuşsana!"

Konuşsana Cemre... Niye susuyorsun...

Niye sürekli insanlar sana acıyor...

Neden her şeyin suçlusu sen oluyorsun...

Çok mu aptalsın, çok mu güçsüzsün...

Konuşsana Cemre. Tükendim artık.

Hani tıp kazanacaktın, kendine bir faydan dokunacaktı. Hani... Nerde? Bak sınava kaç ay kaldı, ne hatırlıyorsun konulardan. Sen iki yıldır bu sınava çalışmıyor muydun, ne oldu, iki üç zorluk gördün hemen bıraktın.

Bu musun sen Cemre?

Sen kimsin Cemre? Kuvars'ın bile bağırdığı, suçladığı, herkesin aşağıladığı ve acınası gördüğü o güçsüz, aptal kız mısın? Kaderine boyun mu eğeceksin yoksa onu yeniden mi yazacaksın, sen kimsin Cemre?

Elimi uzattım ve kan yatağa sıçramasın diye parkeye damlasına izin verdim. Bir damla kan yere düşerken ne kadar küçük şeylerle mutlu olabilirken sürekli mutluluğumun boğazımda kaldığını fark ettim.

Dün beni seven bir adam ve bir arkadaşına sahiptim.

Bugünse, o adam bana bağıyor, beni suçluyordu, arkadaşım zannettiğim kişiye sadece beni çıkarları için kullandığını itiraf ediyor, hayatından çekip gitmemi istediğini bağra bağra söylüyordu.

Ne yapmıştım da bu kadar büyük bir acının içinde sürükleniyordum?

Bir süre güneşin batışını yattığım yerden izlerken artık hissizleşen avucumdan bir damla kan daha yere damladı.

Kapı kolu da yere damlayan kanımla beraber aşağı inerken sırtımı çevirip bakmadım.

"Cemre?"

Gözlerimi kapadım, belki uyuduğumu sanınca giderdi.

Gitmedi.

"Güzelim?" Sertçe yutkundum. Bu son zamanlarda Kuvars'ın ağzından o denli nadiren duyduğum bir şeydi ki... Her duyduğumda titremeden yapamıyordum.

"Hadi gel konuşalım."

Yine ona dönüp hiçbir şey söylemedim.

Kuvars bana doğru hızla geldi, arkamdan ilerlemek yerine yüzümü görmek için öne gelirken hızla avucumu kapadım, ondan saklamak için ama yerdeki birkaç damla kanı gördü.

"Cemre?" Kuvars'ın yeşilleri endişeyle gölgelenirken ruhsuz bakışlarımı ona çevirdim.

Gözleri sımsıkı kapanan avuçlarımı bulurken endişeyle elleri avuçlarıma kaydı, parmaklarımı tutup avucumun açılmasına neden olurken yerimden doğruldum ve avucumu onun elinden çekmek için hareket ettim. İzin vermedi. Avucumu sıkı tuttu.

"Bu nasıl oldu? Çok derin kesilmiş."

Ruhsuz ruhsuz ona baktım. O kesiğin acısı neydi ki...

"Cemre?" Dedi Kuvars yine sesini yükselterek. "Bu nasıl oldu?"

"Vazo kırıldı, toplarken elime cam girdi. Önemli değil."

"Ne demek önemli değil?" Kuvars'ın kaşları çatıldı. "Dikiş atılması lazım."

"Ben sararım geçer."

"Cemre." Kuvars gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Hadi güzelim, ikiletme."

Kuvars cebinden telefonunu çıkarıp aile hekimini buraya gelmesi için ararken avucumu bir an olsun bırakmadı. Yüzünde canı yanıyormuş gibi bir ifade vardı.

Durmadı, avucumun içinde yaramın hemen üzerine eğildi ve dudakları oraya değdi. Kirpiklerim titrerken yaşlı gözlerle ona baktım. "Özür dilerim. Sana bağışlamak istemedim."

Kuvars'ın dudakları avucumda ilerledi ve sanki yaramın tüm acısını aldı götürdü. "Sadece o adamla daha önce konuştuğunu bilmek bile deli ediyor beni. O puştun söylediklerini hatırladıkça çıldırıyor gibi oluyorum, kan beynime sıçradı."

Dudaklarım yana kıvrıldı. *"Tıpkı Beyza gibi değil mi?"*

Kuvars'ın yeşil gözleri benim kahverengilerimle buluştu. "Özür dilerim."

Gözlerim dolu dolu olurken Kuvars'ın dudakları yeniden avucumdaki yarayı öptü. "Senin bir damla gözyaşına sebep olmak beni öldürür... Sen benim her şeyimsin."

Gözyaşlarım durmadı. Neden bu kadar çok ağlıyordum hiç bilmiyordum ama bir türlü tükenmek bilmiyorlardı.

Elimi ondan çekerken işaret diliyle konuştum onunla. "Sende benim her şeyimsin hatta hayatta benimle olan tek kişisin."

Kuvars beni teselli etmek için kendine çekerken "Ağlama," diyebildi sadece ama başımı onun tam kalbinin üzerine yasladım ve tüm gün içimde saklı kalan hıçkırıklarımı boşalttım. "Bir tek sen varsın. Bir tek sen."

"Ağlama. Hadi güzelim, Allah benim belamı ersin, bu kadar mı üzdüm seni?"

Başımı olumsuz anlamda sallamaya çalışırken hıçkırdım. "Merve de gitti. Aslında hiç olmamış... Benim senden başka kimsem yok. Sakın gitme, sakın... Sende gidersen yaşayamam ben. Kuvars sakın."

Kuvars beni daha sıkı sararken başımın hemen üstünü öptü. "Ben hep buradayım."

"Senden başka hiçkimsem yok, hiçkimsem..."

O an anladım. Ondan başka kimsem yoktu. Bir tek o... Düşüğümde kaldırmak, uçmak istediğimde kanadım olmak için hep buradaydı. Onsuz olmazdı. Onsuz hiçbir şey olmazdı.

Ağlamam durmazken Kuvars bni tamamen kucağına çekip tek tek gözyaşlarımı sildi. "Ben hep buradayım ve dünya birleşse hiçbir yere gitmem."

Üniversite sınavı sonrası böyle bir bölüm yazdım şöyle acılarınıza tercüme olacak cinsten. Nasılsınız, durumlar nasıl, sınav nasıl geçti?

Cemre'nin de sınavına çok az kaldı birkaç bölüm sonra, sizce o ne yapacak, buraya yorum bırakın lütfen <3

Yeni bölümde görüşmek üzere <3 Çok yakında daha uzun bir bölümle geliyorum<3 Bu sırada bu hafta LAL'in farklı karakterleri anlatan kitabı KARANLIK'a başlıyorum, sizi de beklerim <3

Instagram: hikayelerindeyasar Twitter: lalmagrup

50. BÖLÜM "KAYBETMEK"

Herkese merhaba, lütfen bölüme yorum yapmayı ve alttaki yıldız tuşuna basmayı unutmayın <3

50. BÖLÜM "KAYBETMEK"

Bazen hayat öyle yoğun ve yorucu geliyor ki, şaşırıp kalıyorum insanlara bakarken nasıl dayanabiliyorlar, nasıl yaşamaya devam edebiliyorlar diye. Gücümün tükendiğini hissediyorum, umutlarım eskisi gibi sağlam değil ve bana güç vermiyor. Önce Eliza'yla aramızdaki bitmek bilmeyen kavgadan dolayı, onunla aramı düzeltmek için, onu anladığım için yardımcı oldum, hiç yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve bunun sonucunda Kuvars'a ihanet ettim. O ihaleyi kaybetti, ihaleyi kaybetmesi hızlı bir şekilde borsa hisse değerlerinin düşmesine neden oldu, şirketi iflasın eşiğine o kadar hızlı geldi ki kalbi dayanmadı. Az kalsın onu kaybediyordum. Daha bunu aşamadan onun soğukluğuyla baş etmem gerekmişti ve soğuk kabuğunu kırmayı başarıncaya en sonunda her şey eskiye dönmüştü bir nevi de olsa. Ardından arkadaşlarım sandığım Yiğit bana ilanı aşk etmiş, bunu kaldıramayan Merve benim hakkımda gerçek düşüncelerini dile getirmişti. Gün sonunda yapayalnız ve ölü bir savaşçı gibi hissediyordum. Tüm gücüm sanki kemiklerimden çekilmişti, ruhum hissettiğim bu ağırlığı kaldıramıyordu.

Sessiz sessiz uyandım, saat gecenin üçüydü. Kuvars'ın kollarında ağlayarak uyumamın üzerinden saatler geçmişti. Korkuyla başım Kuvars'a çevrildi. O da giderse tamamen şu hayatta yapayalnız birisi olacaktım. Bir tek o vardı, bir tek o...

Korkuyla onun çıplak göğsünün üzerine uzanıp kıvrıldım. Nefesimi tutup onun kalp atışlarını dinledim. Uykusunda sessizce beni kendine çekerken ona sımsıkı sarıldım. Başım hala göğsündeydi, gözlerimi açmadan onun kalp atışlarını dinledim. O düzenli ritim hayatımın en huzurlu melodisi anlamına gelirken bir kere daha ona ne kadar bağlı olduğumu fark ettim. Onu seviyordum. Bir insanın başka bir insanı

sevebileceği en yoğun şekilde seviyordum. Onsuz nefes alamayacak kadar seviyordum. O benim her şeyimdi, o da giderse ne yapardım.

Sabahın ilk saatleri odaya dolan gün ışığıyla gözlerimi zorlukla açarken yatağın boş olduğunu fark ettim. Kuvars yoktu. Olduğum yerde doğrulduğum, üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum. Ense köküne kadar terlemişti saçlarım. Hızla saçlarımı toplayıp kenardan aldığım tokayla bağladım onları. Yataktan kalktım, dilim kupkuruydu. Sanki boş bir çuvalı taşıyormuşum gibi bedenimi arkamda sürükledim. Banyoya geçtim, kapıyı arkamdan kapadım ve aynadan yüzüme baktım. Sandığımdan daha iyi durumdaydım. Hissettiğim çökmüş bir yüz, kabarmış saçlar ve ruhsuz bakışlarken tam aksiydim, yüzüm hala aynıydı. Sadece gözlerimde düzeltemeyeceğim kadar üzgün bir ifade vardı. Sanki ne yaparsam yapayım o dolu gözlerim hep öyle kalacaktı. Merve'nin söyledikleri beynimde yankılanırken gözlerimi sıkı sıkıya yumdum.

Üzerimdekilerden bir çırpıda kurtulup hızla suyu ayarlayıp altına girerken o sesleri susturmak için kulaklarımı sıkı sıkıya bastırdım. Her şey üstüme üstüme geliyordu, omuzlarım bu yükü taşıyamayacağı için çökmüştü.

Terlemiş saç diplerimi soğuk suyla biraz serinlettikten hemen sonra suyu kapattım ve bornozumu üzerime sarıp tekrar aynanın karşısına geçtim. Bütün ruhum çekilmiş gibi kendimi odaya sürükledim ve kenara ayırmış olduğum giyeceklerime ruhsuz gözlerle baktım.

Mutsuzum.

Giyinmek istemiyorum.

Uyumak ve hiç uyanmamak istiyorum.

Islak saçlarımdan sular dökülürken uzandım ve iç çamaşırlarımı bile giyinmeden siyah geceliğimi geçirdim üzerime. Saçlarım geceliğin sırt kısmını ıslatırken çıplak ayaklarıma çevirdim gözlerimi. Oflayarak yanaklarımı şişirdim ve saate bakmak için Kuvars'ın kenarda duran telefonuna uzandım. Sabahın altısıydı, uyanmak için erken bir saatti.

Kuvars neredeydi acaba?

Bir an için onun beni bırakıp gitmiş olabileceğine dair nedensiz bir korku duyarken hızlanan kalp atışlarıma koydum elimi. *Sakin ol... İçeridedir.*

Bütün yaşadıklarımın sonra kaybetme korkusu öyle yoğunlu ki... Kuvars'sız bir dünya düşünemiyordum. Eski ben değildim artık. Tüm

psikolojim alt üst olmuş, tamamen dağılmıştım. Artık ait olduğumu sandığım kurulu düzenin bir parçası değildim. Artık bir düzen yoktu. Artık eskiden inatla sahip olduğum hayallerim yoktu.

Dağılmıştım ama bu dağınıklığın içinde ait olduğum tek kişi Kuvars'tı, onu da kaybedemezdim.

Onsuz nasıl yürünür unutmuştum artık.

Beynimdeki hastalıklı düşüncelerin arkasından koşup odadan dışarı çıktım. Koridorda yoktu, hızla aklıma aşağı inmek gelirken mutfakta boştu, tekrar yukarı çıkarken anlamsız olmasına rağmen tedirgin hissediyordum. Yavaş yavaş kafayı yemeye başlamış olmalıydım. Hiç normal değildim, hiç ben değildim.

Yeniden Kuvars'la odamıza geldiğimde eş zamanlı olarak Kuvars'ın çalışma odasının kapısının kolunun indiğini fark ettim ve hemen ardından Kuvars odadan çıktı. Onu görür görmez gözlerim dolarken Kuvars başını kaldırdı ve gözlerimiz birleşti.

"O bakışta ne öyle?"

Ona doğru koşup boynuna sarılmak isterken bunun fazla abes duracağının bilincinde olduğum için kendimi zor durdurdum, gözlerim dolmasın diye de çenemi mümkünmüş gibi iyice sıktım.

"Neredesin, seni merak ettim."

Kuvars'ın yeşil gözleri bacaklarımda ve geceliğimde gezinip ıslak saçlarımda durdu. "Halletmem gereken birkaç iş vardı. Sen uyanmadan bitireyim dedim."

Anladım der gibi başımı salladım, Kuvars aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sen niye saçlarını kurutmadın?"

Omuz silerken küçük bir kedi yavrusu gibi Kuvars'a yapıştım. Ellerim omuzlarına gitti. Kuvars'ın eli de benim belime dolandı.

"Hasta olacaksın."

Yine omuz silktim. *"Olmam."*

Kuvars'ın bakışları ıslak saçlarıma kaydı, hala damlalar üzerimdeki geceliğe damlıyor ve iz bırakıyordu.

"Bugün işe gidecek misin?"

Kuvars'ın bakışları saçlarımdan parmaklarıma kaydı. "Gitmem lazım. Önemli toplantılarım var."

Ellerim onun omuzlarına kaydı, gömleğini giymişti bile, elim arsızca gömleğinin yakasında dolaştı. Masum masum sordum. *"Erteleyemez misin?"*

Kuvars'ın gözleri benim gözlerimi buldu. "Güzelim-"

Uzandım ve bana itiraz etmesine izin vermeden yanağını öptüm.
"Lütfen."

"Halletmem gereken çok iş var bugün-"

Tekrar yanağını öptüm. "Ama lütfen..."

Ellerimi onun ensesinde birleştirirken Kuvars huysuz huysuz homurdandı. Tekrar yanağını öpmek için parmak ucumda yükselmek için kalktım, dudaklarım yeni çıkmış sakallarına değdiği gibi Kuvars yüzünü çevirdi ve dudakları dudaklarımı buldu. "Yanaktan olmaz ama."

Tebessüm ettim, onun dudakları sertçe kendi dudaklarımı buldu. Eli geceliğimi sıyrıp kalçalarımı kavrarken dillerimiz birbirinde tükenmek ister gibi birbirine dolandı, Kuvars'ın dişleri sertçe dudaklarımı ısırırken bir an olsun durmadı. Ellerim ensesindeki saçları kavradı ve küçük çaplı, sesimin yettiği ölçüde çılgık attım.

Kuvars beni bırakmadı, dudakları dudaklarımdan kayıp boynuma değdi. Boynumu öperek ilerledi ve üzerimdeki geceliğin askılarını sıyırdı.

Birkaç saat sonra, nemli saçlarım onun çıplak göğsünde yayılmış bir şekildeyken onun nefesini içine çektiğini hissettim, saçlarımı kokluyordu. Ona doğru dönerken az önceye göre daha telaşsız ve huzurluydum, o olduğu sürece hiçbir sorun yoktu.

"Hala işe gitmekte kararlı mısın?"

Kuvars uzandı ve canlı yeşil gözleri benim parmaklarımı bulurken beni iyice kendine yapıştırdı. "İşlerim var, ertelemem mümkün değil.."

İç geçirdim, onu gözümün önünden ayırmak bile istemiyordum. Hep benimle olsun ve gitmesin diye ölebilirdim bile.

"Bende gelsem seninle?"

"Gel ama toplantılarım var, tek başına sıkılabilirsin."

Tatlı tatlı gülümserken "Bende ders çalışırım o sırada, zaten öğleden sonraya terapilerim için randevularım var onlara gideceğim" dedim.

Kuvars olumlu anlamda başını salladıktan sonra uzandım ve onun yüzünü ellerimin arasına aldım, onun gözleri huzurla kapanırken eğildim ve yanağını öptüm.

Kuvars'ın şirketi geldiğim her defasında beni korkutmayı başarıyordu. Öyle geniş ve kalabalıktı ki, burada olmak bana

küçücük müşüm gibi hissettiriyordu. Elimdeki geometri kitabını göğsüme bastırırken kaygılarımı da bastırmaya çalıştım. Gelmeden önce güzel görünmek için mini siyah bir etek, siyah ince bir kazak ve uzun, dizime kadar gelen topuklu çizmeler giymiştim. Saçlarımı da at kuyruğu şeklinde toplayıp solgun yüzüme makyaj yapmamıştım. Evden çıkmadan önce güzel olduğumu düşünüyordum, şimdiyse sanki herkes ayıplarcasına bana bakıyor, Kuvars Bey ve bu kız mı dercesine dalga geçiyordu. İçim sıkıntıyla dolarken kendime karşı duyduğum güvensizlikten bir türlü kurtulamadığımı fark ettim.

Özellikle önümde ince topuklu ayakkabılarının üzerinde, şık, uzun ve ince kadınları gördükçe tırnaklarımı yememek için kendimi zor tutuyordum. Kuvars her gün bu kadınlarlaydı, onlarla iş konuşuyor, toplantılar yapıyor, bir araya geliyordu. Üstüne üstlük Kuvars her bakımdan mükemmel bir adamdı, hem çok yakışıklıydı hem hali vakti, epey bir yerindeydi. Bu nedenle Kuvars isteseydi bu kadınlardan herhangi biriyle çok rahat olabilirdi.

Evet istememişti. Onun tercihi benden yanaydı ama yine de içim sıkılıyor ve rahatsızlık duyuyordum. Son zamanlarda başıma gelenler nedeniyle öyle bir kaybetme korkusu gelişmişti ki bende, sağlıklı düşünme kabiliyetimi kaybetmiştim. Sanki her an Kuvars benden gidecek gibi hissediyordum.

"Hoş geldiniz, Kuvars Bey. Sizde Cemre Hanım."

Birçok insanın meraklı bakışı altında yönetici katına çıkan asansörden inip sadece Kuvars'ın odasının olduğu kata geldiğimizde, bir az olsun insan kalabalığının azalmış olmasıyla içim rahatladı. Sevil bizi karşılarken Kuvars'ın diğer asistanları da hemen arkasındaydı.

Sevil'e karşılık vermek için gülümserken o da aynı ifadeyle bana tebessüm etti. Kuvars hiç beklemedi bile, elimden sıkı sıkı tutup beni odasına çekti.

Sevil yerine bir başka asistan arkamızdan geldi. "Kuvars Bey on dakikaya kadar muhasebeyle toplantınız var. Hemen ardından Başaran Holding'le görüşmeniz var."

Kuvars başını sallarken kol saatinden saati kontrol etti.

"Dün istediğim dosyalar hazır mı?"

"Evet, hazır hepsi. Necati Bey son kontrollerini yaptı ve ilgili birime gönderdi, sizinde incelemeniz için rafa yerleştirdim."

Kadın hızla rafa gidip dosyaları alıp ardından Kuvars'a verdi. Kuvars dosyalara şöyle bir göz gezdirmeden hemen önce bana baktı.

"Cemre için kahvaltılık bir şeyler hazırlayın."

Tam ona gerek yok demek için elimi kaldırmıştım ki, asistan "Tabii efendim," dedi ve hızla odadan dışarı çıktı. Evden çıkmadan önce; o, işle ilgili birkaç telefon görüşmesi yaparken ben onun için kahvaltı hazırlamıştım ama benim midem hiçbir şey almadığı için zar zor kahve içebilmişim. Kuvars dünden beri üzerime çöken mutsuzluk nedeniyle kahvaltı yapmam için ısrarcı olmamıştı.

"Yemek istemiyorum."

"Cemre, çok zayıfladın, hiçbir şey yemiyorsun artık."

Omuz silktim. "İştahım yok sadece."

"Yemen lazım, hastalanacaksın."

Kapı tıklatılırken bakışlarımı Kuvars'tan kapıya çektim. Gelen yine aynı asistandı. Elinde yiyecek bir şeylerin olduğu bir tepsiyle girerken Kuvars'a döndü.

"Kuvars Bey sizi toplantı odasında bekliyorlar."

Kuvars başını salladıktan sonra, kahvaltı tepsisine ve bana baktı. "Ben gelene kadar bunlar bitecek."

Sıkkin bir nefes verip başımı sallarken Kuvars cep telefonunu ceketinin iç cebine koydu ve odadan dışarı çıktı. Onun çıkmasıyla beraber asistan tepsiyi getirip benim önüme koydu. Kaşarlı bir tost ve portakal suyu vardı.

"Başka bir şey ister misiniz Cemre Hanım?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Ben hemen kapıda olacağım, işaret dili biliyorum, istediğiniz bir şey olursa hemen ulaşabilirsiniz."

Gülümseyerek başımı salladım.

Onunda odadan dışarı çıkmasıyla beraber sıkkin bir şekilde tepsideki yiyeceklere baktım. Midem ağrıyordu ama canım hiçbir şey yemek istemiyordu.

Onları kenara itip beraberimde getirdiğim geometri kitabını açtım ve türevin geometrik yorumu ile ilgili konunun testini çözmeye başladım.

Neredeyse türev ile ilgili tüm testleri bitirip olduğum yerde doğrulurken tepsiyi almak üzere gelen asistanla beraber başımı kitaptan kaldırdım.

"Cemre Hanım dokunmamışsınız bile, başka bir şey ister misiniz?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. İşaret dili bildiğini söylediği için içim rahat bir şekilde parmaklarımı kaldırdım ve ona sordum.
"Kuars'ın toplantısı uzun sürer mi?"

"Normalde çok uzun sürmezdi ama şu aralar bütçe anlamında sıkışık olduğumuz için uzun sürebilir."

Başımı salladım. "Tamamdır, teşekkür ederim."

Kadın odadan dışarı çıkarken bende oflayarak integral çözmeye başladım. Artık sınava sadece üç buçuk ay kalmıştı ve her boş durduğum an vicdan azabı olarak bana dönüyordu. Bu evde çalışmaya başladığım günden beri, yaklaşık iki buçuk senedir sınava hazırlanıyordum, son zamanlarda yaşadıklarımın fırsat bulamasam da öncesinde epey bir çalışmıştım ve eğer hayallerim gerçekleşmezse ne yapardım bilmiyordum.

Sürekli beynimin içinde gezinen olumsuz düşünceleri ve iç sıkıntımı bastırmaya çalıştım. Dakikalar ilerleyip ben epey bir soru çözmüşken Kuvars hala gelmeyince sıkıntıyla test kitabını kenara bıraktım ve ayağa kalktım. Biraz olsun dolaşıp havamı değiştirmek için Kuvars'ın odasından çıktım ve az önce benimle ilgilenen asistan kızın yanında başka bir kadın gördüm. Kadın o kadar güzeldi ki, neredeyse 180 santimetreden uzundu, üzerinde dizinin altına kadar gelen kalem bir etek giymişti, topuklu ayakkabı yerine düz taban bir ayakkabı tercih etmişti. Uzun siyah saçları dalgalar şeklinde omzuna dökülüyordu. Turkuaz rengi gözleri vardı.

Asistan beni fark ettiği gibi ayağa kalkarken kızında bakışları merakla bana kaydı.

"Cemre Hanım bir şey mi istemiştiniz?"

Ona cevap vermek yerine kıza baktığımı fark edince açıkladı. "Ben başka bir departmanda çalışmaya devam edeceğim, Nur Hanım, benim yerime işe başlıyor."

Tebessüm etmeye çalışırken içim soğudu. Kuvars'a sonsuz güveniyordum ama bu kadın o kadar güzeldi ki, oval yüzü, minik, kalkık burnu, yarı dolgun dudakları, turkuaz rengi gözleri ile, istemsizce kıskanmadan edemiyordum.

Kadın ayağa kalkarken istemsizce onun zarif vücudunu incelemekten edemedim.

"Merhaba, çok memnun oldum." Elini bana uzatırken sıcacık gülümsedi, samimi bir kadındı üstelik.

Yeniden tebessüm ettim. Asistan beni de ona tanıttı. "Cemre Hanım, Kuvars Bey'in nişanlısı."

Kızın gözleri şaşkınlıkla gölgelenirken tebessümünü bozmadı. O şaşırان gözlerini oymak istedim. Artık her yerde fotoğraflarım vardı, internette benden bahsedilen onlarca haber vardı, hiçbirini bile duymamış mıydı?

"Cemre Hanım bir şey mi istemiştiniz?" Diğer asistan kadın bana tekrar soru sorarken ne diyeceğimi bilemedim.

"Kuvars'ı soracaktım."

"İlk toplantısı bitti, ikincisine geçti." Benim sorduğum kişi yerine Nur beni cevaplarırken ona döndüm.

"Şey işaret dili biliyorum."

Ne güzel(!)

Ne diyeceğimi bilemedim, Nur yerine diğer asistana sordum. "Ne zaman biter bir fikriniz var mı?"

Beni yine o kadın yerine Nur yanıtladı. "Birazdan yanınızda olur büyük ihtimalle. Anlaşmanın imzalandığını söyledi Kuvars Bey, bana."

Saçma bir şekilde içimdeki rahatsızlık büyürken başımı salladım. Lavaboya gitmek için harekete geçtim, daha fazla bu kadının yanında kalmak istemiyordum.

Boş lavabonun kapısını kapatıp aynadan kendi yüzüme baktım, göz altlarım mosmordu neredeyse, dün bütün gün ağladığım için gözlerimin ferisi sönmüştü. Sabah makyaj yapmadığım için yüzümdeki o korkunç günden kalan izler belli oluyordu. Saçlarımı gelişigüzel bir şekilde toplamıştım. Sabah evden çıkarken ne kadar kendimi beğendiğim geldi aklıma. Bir de şimdiki halime baktım. Topuklu çizmelerime rağmen boyum kısaydı, üstüne üstlük Kuvars sürekli bana zayıfladığımı söylüyordu. Tahta gibi olmuştum, kaburga kemiklerim bile bakınca belli oluyordu. Çok çirkindim.

Etek giydiğim ve tahta gibi olan bacaklarımı sergilediğim kendimden nefret ede ede yüzümü yıkadım ve biraz serinledikten sonra tekrar Kuvars'ın odasına doğru yöneldim.

"Gerçekten inanamıyorum, nasıl tanışmışlar ki, yani Kuvars Demirhan gibi biriyle öyle bir kad-"

Ben geldiğim gibi büyük ihtimalle ben ve Kuvars, bizim ilişkimiz hakkında konuşan Nur cümlesini sonlandırırken kendi içimden sabır çektim.

Herkesin aklındaki o soru! Kuvars nasıl benim gibi bir kadınla olurdu! Merve'nin dünkü Kuvars sana acıdığı için seninle diyen sesi kulaklarıma gelirken iç sıkıntım katlanarak arttı. Sanki içimde bir el beni boğuyordu, kimse beni görmüyordu. Yavaş yavaş ölüyordum.

Nefret ediyordum, meraklı ve benim ilişkim hakkında yorum yapmaya hazır insanlardan... Nefret.

İkisi de beni gördüğü gibi konuşmayı kesip ayağa kalkarken onlara bakmadan jet hızıyla Kuvars'ın odasına girdim.

Odanın boş olmasını beklerken az önce benim oturduğum yerde oturan ve test kitabındaki çözdüğüm integral sorularına bakan Kuvars'ı gördüm. Yorgun görünüyordu.

"Merhaba."

Kuvars bana dikkatlice bakarken olduğu yerden kalktı. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi ondan kaçırdım. Hiç iyi değildim, psikolojik olarak çok kötü durumdaydım, onu kaybedeceğime, onun beni sevmediğine dair su altında kalmış düşüncelerim tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

"Seni beklerken sıkıldım sadece, iyiyim." Yalan söylemeyi tercih ettim.

Kuvars yüzümdeki hiçbir mimiği kaçırmak istemezmiş gibi bana baktı. "Bitti mi toplantılar?"

Kuvars kolundaki saati kontrol etti. "Bir saat boşluğum var. Yemeğe gidelim."

Ona hevesle başımı salladım, şirkette çok bunalmıştım, biraz olsun buradan uzaklaşırsak çok daha iyi olacaktı.

Tam ben çantamı almıştım, Kuvars'ta ayağa kalkmıştı ki, aynı zamanda Kuvars'ın odasının kapısı tıklatıldı.

"Gir."

Nur yüzünde büyük bir tebessümle içeri girerken bende yüzümü buruşturdum. "Kuvars Bey merhaba, ben yavaştan işe başladım da, sabah bana öğle arası tahvil dosyalarını beraber inceleyelim demiştiniz. Toplantı odasında sizi bekliyorum."

Tahvil dosyalarını beraber inceleyelim mi ne demek?

Kuvars ve o? Yalnız başına, bir odada.

Bir de bunu Kuvars mı dedi?

Çatık kaşlarıyla Kuvars'a döndüm. Midem cayır cayır yanıyordu sanki.

"Onu başka zamana erteleyelim." Kuvars tereddüt etmeden Nur'u yanıtlayıp geri çevirirken biraz olsun içim rahatladı.

Nur gül kurusu renginde ruj sürdüğü dudaklarını büktü. "Bu gece on iki de, faiz yatırımları tamamlanıyor ama. Bugün mutlaka incelmemiz gerekiyor ve öğle arasından sonra iki toplantınız, akşamda Başaran Holding Yönetim Kurulu'yla yemek yiyeceksiniz. O yüzden başka bir tarihe erteleme şansım yok."

Kuvars yorgunca başını salladı. "Tamam o zaman, sen toplantı odasına geç, beş dakikaya geliyorum."

Nur'un gözleri bile gülerken selam vermek için bana döndü, ardından odadan gülümseyerek çıktı. Onun mutluluğu beni irite ederken canım sıkıldı. Çatık kaşlar ve asık bir suratla Kuvars'a döndüm.

"Erken bitirmeye çalışırım, Sevil'e söyleyeyim sana yiyecek bir şeyler odaya getirsin." Bana yaklaşıp alnımı öpüp çıkmak için harekete geçerken elimi onun göğsüne koydum ve asık suratımla ona baktım.

"Hemen biter."

İç sesim onun gitmemesi için neredeyse çıldırırken ellerimi kaldırdım ve böyle bir imkan olmamasına rağmen sordum. "*Sen gitmesen olmaz mı?*"

"Hemen bitirip gelmeye çalışırım."

"*Lütfen, sensiz yemek yemek istemiyorum.*"

Uzandım ve onun dudaklarının kenarını öptüm.

"Böyle yaparsan gidemem ama."

Yavru kedim Sarı'nın bakışlarının aynısıyla ona baktım. "Bana böyle bakma. Böyle bakınca seninle sevişmekten başka bir şey düşünemiyorum."

O kendini bana bastırırken gülümsedim ve ceketine uzandım. "*O zaman beni bırakma.*"

Kuvars beni bırakmadı, hızlıca kalçamdan tutup bacaklarımı ona dolamama neden olurken dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ellerim onun ensesine sıkı sıkı tutunurken nefessiz kalmama sebep olacak kadar tutkuyla öptü beni Kuvars.

"İkidir aynı şeyi yapıyorsun." Dudaklarının altında tebessüm ettim. Kendimi ona bastırdım ve ensesinden tutup öpmek için dudaklarına

uzandım. Dillerimiz birbirine dolanırken Kuvars'ın bir eli bacaklarımda gezindi ve eteğimi sıyırdı.

"Burada olmaz."

Kuvars umursamazca uzandı ve onu engellemeye çalışan ellerimi ve avuçlarımı öptü. Dudakları yeniden dudaklarıma uzanırken kendimi kaybettim, ellerim onun yüzünü avuçladı. Onu o kadar seviyordum ki... Sadece onunlayken kafamın içinde bitip tükenmeden beni yiyen sıkıntı susuyordu.

Kuvars umursamazca dudaklarımdan boynuma ilerlerken resmen hırladı. "Beni tahrik edip sonra olmaz deme."

"Ama tahvil yatırımları..."

"Siktir et işi."

Kuvars'ın dudakları boynuma küçük öpücükler bırakırken kollarında titredim.

"Saçlarını aç." Kuvars uzandı ve sıkı sıkıya topladığım saç tokamı tuttu ve çekti. Saçlarım omuzlarıma döküldü.

Kuvars hala bacaklarım ona dolanmışken bir adım geri çekildi ve uzun uzun bana baktı. Onun bakışları altında yanaklarım kızardı.

"Ne oldu?"

Kuvars uzandı ve başını köprücük kemiğime yasladı, kokumu içine çekerken "Çok güzelsin," diye inledi. Ellerim saçlarına kayarken o kendini bana daha çok bastırdı.

Kendimi o kadar çirkin hissediyordum ki, o bana her güzel olduğumu söylediği her an kendimi bambaşka bir kadın gibi hissediyordum. Kuvars bende neyi görüp güzel buluyordu bilmiyordum ama onu çok seviyordum. Her şeyden çok...

Beni yine tüm hafızamı unutturacak bir şiddette öperken sonunda bir ses duydum. Kuvars'ın odasının kapısı çalıyordu. Sanırım bir süredir nabız sesimden kaynaklı olarak duymamıştım ve bu nedenle kapının çalma şiddeti artmıştı.

"Kuvars Bey, orada mısınız?"

Kuvars kapıyla zerre ilgilenmeyip beni öpmeye çalışırken ellerimi onun göğsüne koydum ve beni fark etmesi için hafifçe ittim. Kuvars zorlukla dudaklarımdan korkarken ne oldu dercesine bana baktı.

Hızla kucağından inip eteğimi düzelttikten sonra kapıyı gösterdim.

Kuvars anın bölünmesinin öfkesiyle soludu. "Gir!"

Nur biraz çekinerek kapıyı açıp ikimize baktı. Gözleri benim üzerimde biraz daha oyalandı, saçlarım dağılmıştı, Kuvars'ın beni öptüğünü belli edercesine yanaklarım kıpkırmızıydı.

"Ş-şey," dedi. "Ben sizi bekliyordum, neredeyse on beş dakika oldu da, onu sormak için-"

Kuvars hızla kızın sözünü böldü. "Ben eğer gelmediysem bir yere, bunu sormak için odama gelmeyin Nur Hanım."

Nur'un yanakları kızarıırken Kuvars'ın ona çıkışmasından dolayı ben bile utandım. Onun ne hissettiğini anlarken açıkçası empati kurup üzülemedim bile. Biraz rahatladım hatta.

"Afedersiniz Kuvars Bey." Nur çıkmak üzere harekete geçerken bende uzandım ve çantamı ve test kitaplarımı aldım. Burada işim bitmişti, Kuvars zaten bütün gün toplantılarda olacaktı. Nur'a karşı içim de rahatlamıştı, Kuvars'ın nasıl benim gibi bir kadınla olabileceğini o merak ededururken ben o adamla beraberdim.

"Kuvars, sen işlerinle ilgilen, benim zaten bugün dil terapisine gitmem gerekiyordu, ardından da Hakan Bey'le randevum var. Ben seni tutmayayım hiç."

Kuvars çatık kaşlarla bana bakarken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Açık konuşamasa da içinden beni bu halde bıraktıktan sonra mı gidiyorsun dediğini duyabiliyordum.

"Şimdi gitme."

"Senin de vaktin yok zaten, terapilerden sonra yemek yer eve geçerim. Gece görüşürüz."

Uzandım ve Nur kapıda dururken Kuvars'ın dudağına küçük bir öpücük kondurdum, Kuvars beni bırakmadı. Belimden tutup daha sert bir şekilde öperken tebessüm ettim. Gülüşümden öptü bu sefer.

"Bütün gün seni düşüneceğim. Beni mahvettin."

Gülümsedim ve dudağının kenarına son bir öpücük kondurup çıkışa doğru ilerledim, çıkarken Nur'a gülümsemeyi de unutmadım.

Kuvars'ın yanından ayrılıp şirketten çıktığım gibi yeniden içim sıkıp dertlerimle bir araya gelirken tüm enerjim sanki parmaklarım çekildi ve gitti. Dün olanlar, bugün Kuvars'ın şirketindeki Nur, ondan kısa süreli de olsa ayrılmam... Hepsi bir bir üzerime çullandı ve nefesimi kesti sanki... Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Ama hiç iyi

hissetmiyordum, az önce Kuvars'ı öpen, ona sahip olan ben değilmişim gibi üzerime bir ağırlık çöküyordu.

Merve'yle de mutluyduk, o da benim arkadaşımdaydı ama bir anda çekip gitmişti... Ya Kuvars'ta bir noktada beni bırakıp giderse, bu hayatta yapayalnız, kimsesiz kalırsam...

Korku ve kaygılarım hiç bitmiyordu.

Üstüne üstlük elimde ağırlık yapan geometri test kitabım bana ilerideki sorumluluklarımı hatırlatırken boğazıma yerleşen yumru daha da büyüdü sanki.

Niye böyleydim, niye böyle hissediyordum...

Kuvars gitmezdi, beni bırakmazdı. Asla yapmazdı.

Düşüncelerim ağırlaştı.

Ya giderse...

Onu kaybedersem ne olurdu...

Umutsuzluk yüreğime kara bulut gibi çökerken, enerjisiz bir şekilde ilk gelen otobüse bindim.

*

Boş bakışlarımı dil terapilerimi bana veren hocamda gezdirdim. Israrla yapmamı söylediği hareketleri günde belki on beş set halinde tekrarlıyordum, aylar geçmişti artık konuşmayı bırak heceler bile dökülmüyordu dudaklarımdan. Terapiler hiçbir işe yaramıyordu.

"Lütfen Cemre, dikkatini bana ver."

İçimdeki umutsuzluk deryasından sıyrılıp ilgimi vermeye çalıştım. Benim içim mi boşalmıştı yoksa gerçekten her şey rayından çıkmıştı ve odağımı kaybetmeme mi neden olmuştu bilmiyordum.

Anlamsız geçen kırk beş dakikanın ardından dil terapisinden çıkıp Hakan Bey'in odasına doğru yürüdüm. Hakan Bey her zamanki gibi çok şıktı, bana bir bardak su ikram edip koltukta rahat edebileceğim bir pozisyon almamı rica etti.

Benden onunla dertlerimi paylaşmamı beklerken tam olarak ne diyeceğimi bilemedim. "Seni bugün biraz üzgün gördüm."

Bacaklarımı kendime çekerken Hakan Bey'in güven veren kahverengi gözlerine baktım. *"Bugün biraz üzgünüm. Kendimi pek iyi hissetmiyorum, bugünkü seansı kısa tutsak sorun olur mu?"*

"Ne olursa olsun bana anlatırdın. Seninle her şeyi paylaşabildiğimizi düşünüyordum."

"Konuşmak artık fayda vermiyor Hakan Bey. Hayatım hiç yoluna girmiyor, hep aynı. Bir sorunu aşıyorum, artık tamam ayağa kalkacağım diyorum ardından bir darbe daha yiyorum. Uzun metrajlı bir korku fiminde gibiyim. İnanın artık anlatmaya gücüm kalmadı bile."

Boş bakışlarımı ona çevirdim. Hakan Bey ciddi bir ifadeyle bana baktı. Onun bakışları altında daha fazla dayanamadım, gözyaşlarım bir bir döküldü. "Dayanamıyorum artık. Yemin ederim dayanamıyorum. Artık biraz olsun gücüm bile kalmadı."

Hakan Bey ayağa kalkıp bana peçete uzatırken ellerimi yüzüme gömdüm. "Merve... O da gitti... Artık bu hayatta gerçekten kimsem kalmadı. Bir tek Kuvars var, ya o da giderse... Herkes gidiyor, her gören Kuvars'ın bana acıdığı için benimle olduğunu düşünüyor. Böyle olmadığını biliyorum ama artık böyle hissedemiyorum. Korkuyorum Hakan Bey. Hayatımda hiç olmadığı kadar yalnız başıma kalmaktan korkuyorum. Halbuki daha önce gitmeye kararlı olduğum zamanlar oldu. Her şeyi, herkesi bırakıp gitmek istediğim zamanlar... O zamanlar böyle değildim, daha cesurdum. Daha cesur hissediyordum. Şimdiyse hiç gücüm yok. Korkuyorum. Korkağın tekiyim. Bu korkunun sonunda o giderse nasıl yaşarım inanın bilmiyorum. Kimsem kalmaz o zaman. Hiçkimsem."

Hiçkırıklara boğuldum. Gözyaşlarım ardı sıra aktı. "Dayanamıyorum Hakan Bey, yemin ederim dayanamıyorum. Bu acının bir sonu olmalı ama hiç bitmiyor, acı hep devam ediyor. Ne olur bana bir yolunu söyleyin, bu acı nasıl biter... Ben niye diğer insanlar gibi değilim, lütfen yardım edin..."

"Cemre lütfen böyle yapma, sen gördüğüm en özel insanlardan birisin. Konuşamaman, seni eksik bir insan yapmaz. Aksine merhametin, sabrın, çalışkanlığıyla takdir edilesi bir insansın."

Gözyaşlarım arasında güldüm. "Takdir edilesi bir insan mıyım? Bu yüzden mi gelen giden ne kadar acınası olduğumu söylüyor? Bundan çok değil bir sene önce dünyanın en kötü ailesine sahiptim, şiddet görüyordum, paramın son kuruşuna kadar onlara veriyordum, onlara karşı çıkmaya korkan eziğin tekiydim. Kendi hayallerim vardı, Hakan Bey anlıyor musunuz uğruna savaştığım hedeflerim vardı Üniversite sınavını kazanacaktım, deli gibi çalışıyordum, üniversiteye gittiğim gibi o aileden kurtulacaktım, sonra konuşmak için çabalayacaktım, yeni bir hayatım olacaktı. Rahat, sakın, huzurlu."

Hiçkırıklarım dinene kadar sustum. "Kuvars benim sadece bu tatsız hayatımda sevdiğim, hayatıma renk katan birisiydi. Onu uzaktan sevmeyi

bile seviyordum ben.Şimdiyse dönüp bakıyorum, neler geldi geçti. O aileden kurtuldum ama bu bana çok pahalıya patladı. Hayallerimi kaybettim. Bana bakın, bir gelecek görebiliyor musunuz? Ben göremiyorum."

"Sonra gittim sırf Eliza için, sırf Kuvars'ın kardeşi mutsuz olmasın diye, sırf Kuvars ileride pişman olmasın diye onun arkasından iş çevirdim. Ama yemin ederim ona bu denli zarar vereceğimi bilmiyordum. Her neyse sonunda işleri yine düzeltmenin bir yolunu buldum ama olan bana oldu. Biliyor musunuz Kuvars bir kere bile Eliza'ya kızmadı, her şeyin suçlusu ben oldum. Onun için savaşmaya kalktım, yine elime yüzüme patladı. Şu an düzeldik gibi ama yine o kadar korkuyorum ki ona yaptıklarım onda kaldı diye."

Gözyaşlarımı sildim. *"Şu halime bir bakın, artık umudum kalmadı. Merve bile, düne kadar arkadaşım olduğunu zannettiğim kadın benim acınası bir zavallı olduğumu düşünüyormuş. Bugün Kuvars'ın şirketinde de duydum, Kuvars nasıl öyle bir kadınla olur diyorlar.. Her bakımdan eksik ve yetersizim... Aldırış etmemem lazım ama ne yapacağımı bilemiyorum, yardım edin bana, zavallı olmak istemiyorum. Artık yaşamaktan ve bu insanlardan çok yoruldum..."*

Ellerim güçsüzce iki yanıma düştü. Hakan Bey ben sakinleşene kadar bekledi. Ağlamam sessiz iç çekişlere döndüğünde "En son yine bunları konuşmuştuk, o zamanda dediğim gibi Cemre, hayat hep ileriye gidebileceğimiz tek yönlü bir yol değil. Engeller ve kötü insanlarla dolu. İnan bana insanlar hep konuşur, kendilerinin aksine hep mükemmeli arar, en küçük bir şeye kulp bulmak zorunda hissederler, bu tip insanların çocukluktan beri sevgi ve değer görmemiş, takdir edilmemiş çocuklardır. Kendilerindeki eksikliği başkalarının başarılarıyla, ilişkileriyle, konumlarıyla dalga geçerek ve hep onları eksik görerek gidermeye çalışırlar."

Gözyaşlarım dinmedi.

"Bir gün ölürsem ancak mutlu olacaklar sanki..."

Hakan Bey yutkundu. "Cemre inan bana bu hayat kimse için vazgeçilmeyecek kadar önemli, hem yolun daha çok uzun. İlerleyeceğin yol çok uzun..."

Başımı kaldırdım ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü Hakan Bey'e çevirdim. "Bugünlük bu kadar olsa olur mu? Eve geçip dinlenmek istiyorum."

Hakan Bey ayağa kalktı. "Sen nasıl istersen, ancak sana iki tane antidepresan yazacağım. Bunları düzenli kullanırsan daha iyi hissedeceksin."

Hakan Bey yerinden kalkıp bilgisayarının başına geçerken söylediklerini algılayamadım. *"Ne demek yani bu?"*

"Ruh halini iyileştirecek, son zamanlarda çok kilo kaybettin, tekrar iştah kazanmanı sağlayacak, uyku düzenin yerine oturacak, içinde bulunduğun depresyona ve kaygılarına iyi gelecek. Düzenli kullanımda iki ila altı hafta içerisinde etkisini gösterecekler. Sabah ve akşam kullanman lazım. Doz atlamaman lazım. Şu an için düşük dozda başlıyoruz, duruma göre dozu arttırabilirim."

Bana uzattığı reçeteyi alırken Hakan Bey'in gözlerinde ilk defa endişe duygusunun yer ettiğini gördüm, genelde hep çok sakin, bana gülümseyen o gözleri şimdi sanki benim için kaygılanıyordu. Yüzümü buruşturdum ve reçeteyi çantama koydum.

"O zaman görüşmek üzere."

"Hoşça kal Cemre. Kendine çok iyi bak lütfen, ilaçlarını aksatma."

Elimdeki reçeteye tuhaf bakışlarla bakarken nefesim kesik kesikti. Hakan Bey daha önce geçirdiğim en zor zamanlarda bile böyle bir şeye ihtiyaç duymamıştı. Şu anki durumum o kadar mı kötüydü?

Kapıdan çıktığım gibi dalgınca biriyle çarpıştım. Çarpmanın etkisiyle savrulurken çarptığım kişi hızla uzandı ve düşmemem için belimi kavradı. Başımı kaldırdım ve o yeşil gözlerle karşılaştım.

"Kuvarts senin ne işin var burada?"

Kuvarts bana cevap vermeden önce kol saatinden zamanı kontrol etti. "Asıl senin seansın niye bu kadar erken bitti?"

"Ben rica ettim, eve geçmek için. Sen soruma cevap verecek misin?"

Kuvarts'ın bakışları elimdeki reçeteye kaydı. "Seninle yemek yemek için geldim. İşleri erteledim. Bu ne peki?"

Kuvarts elimdeki reçeteyi bir anda çekip alırken şaşırarak onun tepkisine baktım. Kuvarts reçeteyi okudu.

"Bu ilaçlar da ne?"

"Antidepresan. Hakan Bey yazdı. Hadi gel yemeğe gidelim."

Kuvarts'ın bakışları karardı, çenesindeki kas seğirirken başını kaldırdı ve bana baktı. "Nerden icap etti bu?"

"Bilmiyorum, gel hadi gidelim."

Kuvars'ın bakışları iyice gözlerime kenetlendi. "Hem senin gözlerinin içi kıpkırmızı olmuş, ağladın mı?"

Onun öfkelenildiğini hissettim. Hızla başımı olumsuz anlamda salladım. "Sen şurada otur, ben senin durumun hakkında Hakan'la konuşup geleceğim."

Onu durdurmak istedim ama bakışlarıyla engel oldu.

"Kuvars buna gerek yok. Eve gidelim."

"Ne demek gerek yok, aha birkaç saat önce benim yanımda mutluydun, şimdi hem ağlamışsın hem de sana ilaç yazmış. Ne demek oluyor tüm bunlar?"

Onun kolundan tutmaya çalıştım ama Kuvars kapı koluna uzandı. "Sen geç beni şurada otur ve bekle."

Mecburen sıkın bir nefes verip kenardaki koltuklardan birine geçerken, Kuvars'ta reçetemi alıp içeri girdi. Nedendir bilmiyorum ama bana karşı olmasa bile, diğer insanlara karşı çok sert biriydi. Hakan Bey'e çok değer veriyordum ve onun canının sıkılmasını, Kuvars'ın ona bağırmasını, hesap sormasını hiç istemiyordum. Sadece kibar kibar bilgi alsa ne güzel olurdu.

Tekrar içim sıkıldı, Hakan Bey acaba durumum hakkında ne derdi tam olarak? İç sıkıntılarımı Kuvars'a dökerse moralim çok bozulurdu ve çok utanırdım. İçimde bir taraf Kuvars'ın gitmesinden, onu kaybetmetme ihtimalinden deli gibi korktuğumu kimse bilmesin istiyordu.

Hakan Bey'i ve Kuvars'ın konuşmasının ne yönde olduğunun merakıyla yerimde kıvranırken ayağa kalktım. Koridor boştu, hiçkimse yoktu. Umarım kimse de geçmezdi...

Yanaklarım kızarmış bir şekilde Hakan Bey'in odasının kapısına yapıştım ve kulağımı odaya dayadım. Ne konuştuklarını çok merak ediyordum.

"Maalesef Kuvars Bey." Hakan Bey'in sıkıntılı sesini duydum. "Dozu arttırmak zorunda bile kalabilirim. Bunların yetersiz olmasından endişeleniyorum açıkçası. Sizde çok dikkatli olmalısınız. Cemre'nin psikolojisi düzelmek yerine daha kötü bir hal alıyor. Yaşadıklarını kaldıramıyor."

"Biraz kilo verdi, hepsi bu. Yaşadıklarımız ağır şeyler, yakında kendini toplayacaktır."

Kuvars'ın bana inancı karşısında gözlerim tekrar dolu dolu oldu. "Birkaç gün önce daha onunla İtalya'daydık, mutluydu. Birkaç saat önce benimleydi, mutluydu."

Hakan Bey sıkıntıyla iç geçirdi. "İşte sorun bu Kuvars Bey, hayatındaki tek kişi sizsiniz. Bütün dünyası şu an sadece sizin üzerinize kurulmuş durumda. Siz bir gün hayatından çıkarsanız-"

"Öyle bir şey olmayacak. Yakında benim karım olacak."

Hakan Bey tekrar sikkın bir nefes aldı. "Cemre'nin doktoru olarak onun sağlıklı bir ruh yapısında olmadığını söyleyebilirim, Cemre artık bu hareketli yaşantınızı kaldıramıyor Kuvars Bey. Bu süreçte bir evlilik ya da başka sorumluluklar vererek ona daha fazla yük yüklemenizi tavsiye etmiyorum."

Görmesemde Kuvars'ın öfkeli yüzünü hayalimde canlandırabildim. "Ne diyorsun lan sen?" Kuvars'ın sesi neredeyse koridorda yankı bulurken kaygı ve utançla gözlerimi kapattım. Hakan Bey neden bunları anlatıyordu ki, her şeyin onun ve benim aramızda kalması gerekmiyor muydu?

"Cemre iyi! Duyuyor musun, onu benden başka kimse tanıyamaz! O iyi!"

Gözlerim kapandı. Hayır Kuvars, *hiç iyi değilim...*

"Maalesef Kuvars Bey..." Hakan Bey boğazını temizledi ve son cümlesini etti. "Cemre'nin intihar edebileceğini düşünüyorum, farkında değilsiniz ama onu kaybediyoruz gün be gün."

Tekrar merhaba <3

Biraz kısa bir bölüm oldu, bunun için kusura bakmayın. Hayatımın yoğunluğu nedeniyle sizi epey bir süre de beklettim, bunun için tek tek özür diliyorum, kısa da olsa bu bölümü yazıp paylaşmak istedim. Ama yeni bölümler çok yakında gelecek ve her hafta düzenli bir şekilde yayımlayacağım <3 Bu arayışı telafi edeceğim her türlü söz veriyorum <3

Diğer paylaşmak istediğim konu, artık hikayenin ilk kısmının sonlarına geldik. 55.bölümde ilk kısmın finali olacak ve hikayenin asıl bomba kısımlarına geçeceğiz <3 Hikayenin başından beri yazmak istediğim ikinci kısım için çok heyecanlıyım. Eylül ayı içerisinde ilk kısmı bitirmiş olacağız <3 Bir çok karaktere veda edeceğiz ve artık epey bir duygusalım bu bölümleri yazarken <3 Merak edenler için, ikinci kısım yine buradan devam edecek.

Sizce neler olacak? Fikirlerinizi paylaşın benimle <3

Yeni bölümde görüşmek üzere <3 Bu bölüme lütfen oy vermeyi unutmayın <3

51.BÖLÜM "EVLİLİK"

Oy vermeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın <3 Satır içi yorumlarınızı sabırsızlıkla bekliyorum <3

51.BÖLÜM "EVLİLİK"

"Cemre'nin intihar edebileceğini düşünüyorum, farkında değilsiniz ama onu kaybediyoruz gün be gün."

Olduğum yerde iliklerime kadar titrerken biri başımdan aşağı buzlu su dökmüş gibi düşüncelerim dondu, kaldı. Boğazımı sıkan görünmez el, nefesimi keserken ne hissetmem gerektiğini bile bilemedim, kalp atışlarım öyle hızlı atıyordu ki nabzımın boynumda atış sesini bile duyabiliyordum.

İntihar etmem. Hayır. Kuvars'ı bırakmam. Asla.

"NE DİYORSUN LAN SEN?" Kuvars'ın öfkeli bağıırışı olduğum yerde sıçramama neden oldu.

"Kuvars Bey, lütfen..."

"Seni mahvederim lan! Duyuyor musun, bir daha hiçbir yerde doktorluk yapamazsın! Ben seni bu saçmalıklarla Cemre'nin aklını bulandır diye mi tuttum!"

"Sizin için kabullenmesi zor bir durum ama şimdi önlem almazsanız ileride-"

"Ne ilerisi lan?" İçeride gümbürtüler koparken olduğum yerde sıçradım. Birkaç doktor kendi odalarının kapısını seslerin ne olduğunu anlamak için açarken Kuvars tekrar öfkeyle kükredi.

"Seni gebertirim duyuyor musun! Seni mahvederim! O iyi! Cemre iyi! Hiçbir şeyi yok!"

Başım dönerken dilim kurudu. "Hanımefendi?" Bir doktor bana seslenirken boş bakışlarımı ona çevirdim.

"Neler oluyor?"

Bilmiyorum der gibi başımı sallarken Kuvars'ın yeniden yükselen sesini duydum. Bir doktor hemşireye seslendi. "Güvenliği çağırın! Çabuk!"

Olduğum yerde titreyerek kapı koluna uzanırken şoka girmiş gibiydim, benden önce doktorlar koştu ve daha yeni açtığım kapıdan içeri girdiler.

Kuvars kırmızı görmüş bir boğa gibiydi. İşaret parmağımı tehlikeli bir ifadeyle Hakan Bey'e doğrultmuştu, Allah'tan onun yakasına yapışmamıştı, Hakan Bey ısrarla onunla konuşmaya çalışırken onu dinlemiyordu.

"Kuvars Bey, Cemre burada, lütfen."

Birkaç doktor Kuvars'ın yanına gidip onu sakinleştirmeye çalışırken Kuvars'ın öfkeli bakışları beni buldu. "O iyi! Bir daha da bu siktiğimin terapilerine gelmeyecek."

Kuvars onu tutan doktorlardan bir hamlede kurtulup benim yanıma geldi, bileğimi sımsıkı tuttu.

"Gidiyoruz, bir daha buraya gelmeyeceksin!"

Kuvars beni hızla odadan dışarı çıkartırken başımı çevirdim ve uzun zamandır bana arkadaşlık eden, her şeyimi konuştuğum Hakan Bey'e baktım. Bana kaygılı bir gülümsemeyle bakarken yutkunmak çok zordu.

O an anladım, hayatımdaki tüm sorunlarımı konuşabildiğim Hakan Bey'de artık yoktu.

Eve girerken Kuvars hala burnundan soluyordu.

"İt herif, şerefsiz! Ulan herife bak, neler diyor, biz buraya sen iyileş diye geliyoruz-" Öfkeyle burun kemerini sıktı.

"Kuvars, ne yaptığını sanıyorsun, Hakan Bey çok iyi bir doktor, bir daha gelmemi istemiyorsan daha sakın bir dille anlatabilirdin. Hakan Bey-"

"Sakın bana o şerefsizi savunma. Mahvedeceğim onu, o bir daha doktorluk bok yapar."

"Kuvars biraz sakın olabilir misin?"

Kuvars derin bir nefes alıp verdikten sonra bana döndü. Bütün öfkesinin altında bastırmaya çalıştığı endişesini görür gibi oldum, ona iyi olduğumu söylemek istiyordum ama ne desem bilemiyordum, çünkü iyi değildim. Ama intihar etmek düşündüğüm bir şey değildi. Yaşamaktan çok sevdiğim tek insan Kuvars'tı, onunla olduğum sürece, o benimle kaldığı sürece hayatta kalmamam için bir sebep yoktu.

Boş bakışlarla Kuvars'a baktım, Hakan Bey'e çok üzülmüştüm. Ona yansıttığım şeylerden, dayanamıyorum diye ağlamamdan sonra

hayattan koptuğumu düşünmesi doğaldı. Sırf bunları Kuvars'la paylaştı diye Kuvars'tan hak etmediği bir tepki görmüştü. Sonuç olarak ben bana kalan, dertlerimi konuşabildiğim tek dostumu kaybetmiştim, yanında özgürce ağlayabildiğim, acılarımı dinleyen ve bana çözüm üretmeye çalışan tek kişiyi, bana sürekli ayağa kalkmam gerektiğini söyleyen Hakan Bey'i...

"Bir daha terapi falan yok. Bu terapiler öncesinde bin kat daha mutluydun."

Hayır, sadece seninle paylaşamadığım korkularım var.

Başımı salladım. "İstemiyorsan bir daha gitmem Kuvars, lütfen sakın ol, Hakan Bey'e lütfen kızıp onun doktorluk kariyerini engelleyecek bir şey yapma. Lütfen..."

Kuvars yeşil gözlerinin altından bana bakarken, içeri geçtim ve Kuvars'ın sesinden ürkmüş, kenarda duran Sarı'yı kollarıma aldım, onun tüylerini severken Sarı hızla sakinleşti ve huzurla miyavladı.

Sarı'yla beraber merdivenlere doğru ilerlerken Kuvars arkamdan seslendi. "Nereye?"

Boş bakışlarımı Kuvars'a çevirdim. "Ben biraz yukarıda dinleneceğim."

Kuvars uzun uzun bana bakarken merdivenleri çıktım ve yatak odamıza girip kapıyı kapattım. Sarı'da benimle beraber yatağa tırmanıp Kuvars'ın tarafına doğru geçti. Bacaklarımı kendime çekip cenin pozisyonu alırken sıkı sıkı gözlerimi kapadım. İçimdeki sıkıntı bir türlü geçmek bilmiyordu.

Hakan Bey'in durumumun kötü olduğunu düşünüp verdiği antidepresanlar iyice beni mutsuz ediyordu. Acaba onlar içimdeki bu sıkıntıyı giderir miydi? Yarın Kuvars'tan gizli eczaneye gidip o ilaçları almaya karar verdim.

Aşağıdan zil sesini duydum, kimin gelmiş olabileceğini düşünürken çok geçmedi on dakika sonra odamın kapısı açıldı.

"Cemre?" O kapıyı açmadan bir dakika önce gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaparken Kuvars odadan içeri girdi. Benimle bu intihar mevzusunu konuşmasını istemiyordum. Ona içimdekileri nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Eğer Kuvars anlatmazsa her türlü bilmiyormuş numarası yapacaktım.

"Cemre?" Kuvars beni kolumdan hafifçe sarsarken yavaşça uykudan uyanıyormuşum gibi gözlerimi araladım.

"Dışarıdan yemek sipariş ettim, gel iki lokma bir şeyler ye."

Boş bakışlarla ona baktım. Sabah da bir şey yememiştim ama hala aç hissetmiyordum.

"Biraz uyusam, sonra yesem olmaz mı?"

"Aç karna uyuma, sevdiğin yiyeceklerden istedim. Gel hadi." El mecbur olduğum yerden doğrulurken Sarı hala yatakta uyuyordu, onu uyandırmadan Kuvars'ın arkasından yürüdüm ve merdivenleri inip salona geçtim. Orta sehpanın üzerinde çikolatalı milkshake, patates kızartması ve hamburger vardı. Bir an için gülümsedim.

"Sen milkshake içmiyor musun?"

Kuvars kendi birasını açarken bana yandan bakış attı. *"Çok şey kaçırıyorsun, haberin yok."*

Dudakları yana kıvrılırken milkshake'in kapağını açtım ve bir patates alıp içine batırdım, ardından ağzıma attım. Hayır diyemeyeceğim tek lezzet bu olmalıydı sanırım.

Kuvars'ta kendi hamburgerinden bir ısırık alıp bir yudum bira içtikten sonra bana döndü.

"Bana kızgın mısın?"

Ona dönerken patates neredeyse boğazımda kalıyordu, tek kaşımı kaldırdım. *"Hakan denen doktor bozuntusu yüzünden."*

"O adamın bana çok faydası dokundu Kuvars." Sanki onları dinleyen ben değilmişim gibi yalan söyledim. *"Neden bir anda sinirlenip bağırdın bilmiyorum ama Hakan Bey'e değer veriyorum, bana çok şey kattı."*

Kuvars sıkın bir nefes verdi. *"O şerefsize değer falan verme, sana iyi geldiği falan da yok, eskiden daha mutluydun Cemre. İyisin, duyuyor musun beni, çok iyisin. Zor şeyler yaşadık ama zamanla geçecek. Her şey yoluna girecek."*

Kuvars sanki olanları bilmediğimi anladığı için biraz olsun rahatlarken ona başımı salladım. Evet, geçecek. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var.

Yemeklerimizi bitirdikten ve uzun zaman sonra karnım ilk defa bu denli olduktan sonra, hamburger paketlerini ve Kuvars'ın içtiği boş iki bira şişesini toplayıp çöpe attıktan sonra içeri geçtim.

Kuvars düşünceli gözlerle televizyona bakıyordu, Hakan Bey'in söylediklerini düşündüğünü hissederken sessizce yanına gittim. Hakan Bey nereden böyle bir şeyi Kuvars'a söylemişti hiç bilmiyordum, onun zaten kalbi hastaydı bir de tüm bunların üstüne daha da stres yapacaktı.

Bu nedenle içimde kara bulutlar gezse bile Kuvars'ın yanına gülümseyerek gittim, ev terliklerimi çıkarıp başımı onun omzuna yasladım. Beni hızla belimden tutup kendine çekerken tekrar sordu.

"Gerçekten iyisin değil mi?"

Gülümsedim. *"Senin yanında çok iyiyim."*

Kuvars eğilip saçlarımı öptü, derin bir nefes alırken kokumu içine çektiğini anladım. Uzandım ve dudaklarımı onun dudaklarına yasladım. Kuvars'a gülümsedim ve geri çekilmek üzere harekete geçtim. Kuvars belimden tuttu ve izin vermedi.

"Bugün şirkette olanların hesabını sormam lazım."

Gülümsedim. Kuvars beni bırakmadı. Alt dudağımyı kavrayıp ısırırken benimde elim yüzüne gitti. Avuçlarım sakallarına değdi. Dudaklarının altında inlerken Kuvars'ın dili benim dilime dolandı ve beni koltuğa yatırdı. Üzerime çıkarken nefes kadar ona muhtaçtım.

Kuvars üzerimdeki body'i çıkarıp sutyenimin kopçalarını açarken eğildi ve başını tam kalbimin oraya yasladı. "Seni her şeyden daha çok seviyorum... Sen yeter ki iyi ol."

Bir dua gibi fısıldadı. "Çok iyi ol."

Öpücükleri göğüslerimden karnıma doğru ilerledi, tutkuyla bacaklarımı ona sararken eteğim yukarı çıktı. Kuvars eteğimi tuttuğu gibi dikişlerinden yırtarken neye uğradığımı şaşırdım.

"Seni seviyorum..."

Sevgiyle mırıldanıp ellerimi onun saçlarına doladım. O yumuşacık saçlarda parmaklarım gezindi.

"Sen benim her şeyimsin..."

"Sende benim."

Kuvars son kalan çamaşırımı da yırtıp attıktan sonra dudakları öperek karnıma indi, dudakları daha aşağılara giderken tekrar konuştu benimle.

"Sana bir şey olursa yaşayamam, ne olursa olsun benim için iyi ol."

Diğer sabah Kuvars'ın zorlukla tabağımyı doldurarak bana itelediği kahvaltıdan sonra, Sarı'nın mamasını verip onunla beraber dışarıya çıktık. Kuvars kahvaltı için omlet hazırlamıştı. Onun gittikçe mutfakta iyi olması beni güldürüyordu. Her konuda çok yetenekliydi.

"Nereye gideceğimizi hala söylememeye kararlı mısın?"

Kuvars'ın dudaklarında bir tebessüm peyda olurken benim için kapımı açtı. Ben yolcu koltuğuna geçip oturduktan sonra emniyet kemerimi bağladım. Kuvars kendi yerine geçip arabayı çalıştırırken sorumu cevapladı. "Gidince göreceksin."

İyice meraklı bir şekilde yola bakmaya koyuldum. "Yine sürpriz yapıp beni bir ülkeye götürmeyeceksin, değil mi?"

Kuvars'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu sefer başka."

"Ya, hadi söyle."

Kuvars olumsuz bir ifadeyle başını salladı.

"Aşk olsun."

"Çok uzak değil. Az kaldı."

Sabırsızlıkla yola baktım. Eski yaşadığımız evin yoluna girmemizle şaşkınlıkla Kuvars'a baktım.

"Burası?"

Kuvars arabayı park ederken iri iri açılmış gözlerle geldiğimiz yere baktım.

"Yandıktan sonra tekrar aynı şekilde restore ettirtmedim, tamamen yıktırıp yuva gibi olsun istedim."

Gözlerim dolu dolu arabadan indim. Burası cayır cayır yandığım evdi. Alevlerin ortasında kalıp Kuvars'ın yardımıyla kurtulduğum ev. Onun beni sevdiğini ilk fark ettiğim ev. Onu sevdiğim ilk ev. Onlarla tanıştığım ilk ev. Okumaya başladığım ilk ev. İki buçuk yıl önce bu evin kapısından girmiştım. Yengem yüzünden burada az kalsın ölüyordum.

Her şey bu evde başlamıştı.

Hemen sahili gören, mükemmel bir yalıydı eskiden. Şimdiyse daha az katlı ama yuva sıcaklığında bir ev olmuştu. Üç katlı, beyaz bir villaydı, havuz genişletilmişti, bahçe ekilmişti, her yanı çiçeklerle doluydu. Bahçede çok güzel bir oturma grubu vardı.

"Burası çok güzel olmuş."

Burayı çok güzel yapan en önemli faktör denizdi. Mükemmel bir manzarası vardı. Şu anki haliyle terasa da yapay çim ve gökyüzü havuzu yapılmıştı. Ağzım açık bakakalmıştım.

Kuvars bütün üzücü anılarımı unutturmak ister gibi evi değiştirmişti.

"İçine bakmak istiyorum."

Hızla koşup kapının girişine ilerlerken, uzun zaman yürüyüş yaptığım koruya baktım. Burayı çok özlemiştim.

Burası ev gibi hissettiriyordu.

Evde gibi...

İçi tamamen değiştirilmişti. Mutfak epey genişti yine eskisindeki gibi. Salon daha küçüktü, üst kattaki odalar çok güzeldi ama hiç eşya yoktu.

"İnşaatı yeni bitti. Eşyaları sen seçersin diye düşündüm."

Gülümseyerek ona baktım.

"Teşekkür ederim. Ne zaman buraya taşınacağız?"

Kuvars ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Evlendikten hemen sonra. Bir iç mimarlık şirketiyle anlaştık, Sevil sana detayları iletir, her şeyi sen seç istiyorum, onlar ona göre dizayn ederler."

Tekrar gülümsedim. Kuvars resmen önceki yaşananları unutturmak ister gibi evi baştan aşağı değiştirmişti ama burayı çok sevdiğim için ona göre de düzenlemişti.

Ona koşup sımsıkı sarıldım. Kuvars beni belimden kavrayıp saçlarımı öptü. "Başka bir yere daha gitmemiz lazım."

Beş dakika sonra Kuvars'la beraber Çırağan Sarayı'ndaydık.

"Neden buradayız?"

"Kuvars Bey merhaba. Biz sizinle konuşmuştuk."

Kuvars ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim kadının elini sıktı. "Merhaba."

Kadın hemen ardından bana döndü. "Sizde Cemre Hanım olmalısınız. merhaba."

Gülümseyerek kadının elini sıktım.

"Ben Toprak Yadigar, otuz yılı aşkın bir süredir düğün organize ediyorum. Sizin için görüp görülebilecek en iyi düğün olacağından hiç şüpheniz olmasın."

Kadın bana açıklama yaparken şaşkınlıkla Kuvars'a döndüm. Ağzım açık kalmıştı. *"Düğün mü?"*

"Düğünümüz burada olacak. 20 Haziran'da."

Şaşkınlıkla bir etrafıma bir de Kuvars'a baktım.

"Ben kısaca buradaki organizasyondan gelin hanıma da bahsedeyim, düğününüz açık alanda yapılacak. Gördüğünüz üzere açık alan burası. Tam olarak 2500 kişilik, sadece düğün olarak değil aynı zamanda paketinize ek olarak gelin ve damat için bekarlığa veda partileri, kına gecesi, kuaför randevuları, prova yemeği gibi düğün öncesi hazırlıklardan yararlanabilirsiniz. Düğün anında dekorasyon,

eğlenceler, video ve fotoğraf çekimi gibi özelliklerden yararlanabilirsiniz. Sonrasında ise arkadaşlarınız ve sevdikleriniz ile bir after party sizleri bekliyor olacak. Konaklama kapasitesi de 500 kişilik. Her türlü özel menü seçeneklerimiz de bulunmakta, çocuklara özel, diyabet, kosher, vegan, vejetaryen."

Kadının arkasından şaşkınlıkla yürüyüp Çırağan Sarayı'nın enfes boğaz manzarasına bakarken ne diyeceğimi bilemedim, bir yumru sanki boğazımda kilitlenip kalmıştı.

"Tabii ki ben organizatörünüz olduğum için, düğün sonraki kokteyle kadar gelen tüm konuklarınızla ayrı ayrı ekibimle beraber ilgileneceğiz."

"Canlı müzik için ayrı fikirlerimiz var, dünyaca ünlü bir orkestra getirtmeyi planlıyoruz. Bununla beraber quartet ekibimiz misafir karşılamasında yine müzik yapacak."

"Bununla beraber Cemre Hanım ne isterseniz sadece söylemeniz yeterli." Kadın güldü. "İnanın düğününüze zebra bile getirebiliriz. Konsept bir düğün yapabiliriz. Yeter ki siz isteyin."

Toprak Hanım'a gülerek baktım. Ardından Kuvars'a. "*Ne dersin düğünde bir zebra?*"

Kuvars tek kaşımı kaldırıp gülümsedi.

Toprak Hanım bize daha detaylı olarak planlamayı anlatıp bizden ayrıldıktan sonra Kuvars beni belimden tutup dışarıya yönlendirdi.

"Neden bana söylemedin?"

"Bende bu sabah karar verdim. ÖSYM sınav takvimini açıklamış, 12-13 Haziran sınavlar var, bir haftaya dinlenirsen, 20 Haziran'da evlenebiliriz diye düşündüm."

Onun aceleciliğine güldüm. Ama bir yandan da mutlu olmuştum. Yani düğün çok abartıydı benim için, bir sade nikahta yeterliydi ama ona nasıl olmasını istiyorsa öyle olsun diyordum, Prag olayından sonra çektiğim acıları hatırlamak bile moralimi bozuyordu. Onunla evlenmek istiyordum.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Üç buçuk ay sonra kocam oluyorsun o zaman."

Kuvars'ın gözleri kocam lafını duyduktan sonra koyulaşırken uzandı ve beni ayaklarımı yerden kesecek şekilde öptü.

Dillerimiz birbirini okşarken onun kolları arasında kendimden geçtim. Üç buçuk ay sonra olacak düğün için neden bunca şey yaptığını

yeni anlıyordum, dün Hakan Bey benim kötü olduğumu, evlilik gibi bir sorumluluğu kaldıramayacağımı söylüyordu.

Bu, bir nevi Kuvars için, benim iyi olduğumu ispat yöntemi.

"Bir yere daha gitmemiz lazım."

"Nereye?"

Bir saat sonra hayallerimin gelinliği üzerimdeydi. Kabarık değildi, üzeri minik çiçeklerle süslü, üç boyutlu hem sırt hem de göğüs dekoltesi olan bohem model bir gelinlikti. Üzerime tam oturmuştu.

"Sanki üzerinize dikilmiş gibi." Giyinmeme yardımcı olan kız sırt dekoltemin belli olması için saçlarımı yukarıdan topladı.

"Çok güzel oldunuz, bayıldım."

Bende aynadan kendime bakarken gülümsemeden edemedim. Etrafımda dönerken minik çiçekler öyle güzel duruyordu ki...

"O zaman şimdi damat bey de görsün."

Perdeler açılıp ona ikram edilen kahveyi yudumlamakta olan Kuvars bana bakarken yudumu boğazında kaldı. Öksürürken endişeyle ona baktım.

"Kuvars Bey iyi misiniz?"

Oradaki görevlilerden biri Kuvars'ın önündeki suyu ona ikram ederken Kuvars yeniden döndü ve bana baktı.

"Cemre?"

"Nasıl? Yakışmış mı?"

Kuvars ayağa kalkarken yeşil gözleri gölgeliydi. Sertçe yutkundu, ademelması hareket ederken onu izledim. "Çok güzelsin," dedi hemen sonra. Sesine bir ağırlık mı çökmüştü, bana mı öyle geliyordu?

Gözlerini benden kaçırırken sesi daha duygu yüklü geliyordu. "Seni kaçırmalıyım."

Tatı tatlı güldüm.

"Gerçekten çok yakışmış, Cemre Hanım, kendi özel tasarımı diyeyim ama tam üstünüze dikilmiş gibi."

Kuvars olduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Elleri arkadan belimi sardı. Beni kendine çekerken aynadan uyumumuza baktım.

"Ama senin beni gelinlikle görmemen lazımdı." Kuvars da aynadan ellerimi izlerken "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Öyle işte, gelini nikahtan önce gelinlikle görürse damat, uğursuzluk gelirmiş."

"Valla çok yakında benim karım oluyorsun, uğursuzluk falan dinlemem, bir daha aksilik olursa seni kaçıır zorla nikah masasına oturturum."

Güldüm. *"Yaparsın sen."*

Gelinliği de halletmiş bir şekilde oradan çıktıktan sonra direkt olarak eve geçtik. Kuvars'la zaman geçirmek biraz olsun zihnimdeki kara bulutları dağıtırken Kuvars beni belimden tuttuğu gibi duvara yasladı. Dudakları ağır ağır dudaklarıma sahip olurken mutlu hissediyordum, Kuvars'laydım, enerjim tam olarak eskisi gibi olamasa da düne göre iyiydim.

"İyi misin?" Kuvars nefes nefese bir şekilde benden ayrıldığında gülümseyerek başımı salladım.

Benim için endişelenmesini, daha kötü hissetmesini istemiyordum. *"İyiyim. Çok iyiyim."*

Kuvars uzanıp alnımdan öperken iyi olmama sevindiğini anlamış oldum. "Biraz buralardan uzaklaşmak ister misin? Sana da iyi gelir."

Kaşlarımı çattım. *"İş ne olacak?"*

"Hiçbir şey senden daha önemli değil."

Sıkıntıyla derin bir nefes verdim. Kuvars dün Hakan Bey'in söylediklerinden sonra sürekli bana bakıyordu. Dün gece başımdan hiç ayrılmadan beklemişti, bir dakika uyumamıştı. İyi olduğumdan emin olmak istiyordu, onun bu ilgisini seviyordum, yanımdan bir dakika olsun ayrılmasın, hep benimle kalsın, onunla uzaklaşalım, her şeyi unutalım istiyordum ama maalesef bunları söylemem sadece bencillik olacaktı.

"Hayır Kuvars, evde kalalım, sende şirket işlerine yoğunlaş artık. Bende sınava çalışmaya çalışırım artık. Çok az zaman kaldı."

Kuvars emin olmak ister gibi bana bakarken onu teskin edici şekilde gülümsedim. *"Gerçekten, hem daha yeni geldik, bir süre evde kalalım, hem düğün hazırlıklarına da bakarız. Belki zebra getiririz, ne dersin(!)"*

Kuvars alnımı öptü. "Senin için kaplan bile getirebilirim."

Kuvars beni kendine yaslayıp öpmek için eğilirken ellerimi kaldırdım. *"Gerek yok, bana sen yetersin."*

Onun da dudakları yana kıvrılırken bu sefer ben onun gülüşünden öptüm.

Kuvars'ın gidişinin ardından heyecanlı bir şekilde bugün satın aldığımız gelinliği dolaba asıp Toprak Hanım'ın bana mail olarak attığı organizasyon fikirlerine baktım. Aslında aklımda bir fikir olarak Prag'da küçük bir kafede karşılaştığımız piyanist vardı. O gelse ve birkaç parça ile düğünümüze eşlik etse çok mutlu olurum sanırım. Adamın kafesinin adını, ve kendi adını Toprak Hanım'a yolladıktan sonra, bekarlığa veda konseptlerine baktım. Çok arkadaşım yoktu. Pardon aslında, hiç arkadaşım yoktu. Bekarlığa vedayı nasıl yapacaktım hiçbir fikrim yoktu. Şimdilik o ihtimali geçip düğün menülerine göz attım. Şimdiden her şey için çok heyecanlıyım.

Toprak Hanım sayesinde bir balayı organizatörümüz de olmuştu. Yine onun ekibindendi ve bana rüyalar gibi bir kaç çeşit fikir sunmuştu. Her birini tek tek inceleyip iki tanesini çok beğenip kenara not ettikten sonra düğün faslını kenara koyup ayağa kalktım.

Düğünden önce asıl önemli olan, girmem gereken bir sınavdı. Sınava çok az kalmıştı ve her hatırladığımda içim sıkılıyordu.

Sınava çalışmak için test kitaplarını açıp bir süre ders çalıştıktan sonra, Kuvars'ı özlediğimi fark ettim. Yanımdan gidince iç sıkıntılarım tekrar başlıyordu ve bencilce onu istiyordum. Artık bu kafamın içinde beni yiyip bitiren düşüncelerden kurtulmak istiyordum.

Olduğum yerden kalkıp dün Hakan Bey'in verdiği reçetede ilaçları almak için çantamı yanıma aldım.

"Bunları sabah, akşam içmeniz lazım. Lütfen dozları kaçırmamaya dikkat edin, fazlası veya azı tehlikeli. İçtikten sonra yan etki olarak unutkanlık yapabilir, bu nedenle içtikten sonra bir kağıda not etmeyi unutmayın."

Eczacıya başımı sallayıp ücreti ödedikten sonra ilaçları çantama koydum. Sıkıntılarımın geçmesi için yol üstündeki bir marketten su alıp ilk dozları içtikten sonra ilaçları tekrar çantama yerleştirdim. Kuvars bunları kullandığımı görmemeliydi. Beni iyi bilmeliydi, mutlu olmalıydı. Ona güçsüz görünmemeliydim...

Eve geldiğimde Kuvars'ın arabası evin önündeydi. Onun geldiğini anlayıp heyecanla içeri girdiğimde salonda onu göremedim. Yukarı çıkıp odamıza baktığımda banyodan gelen su sesiyle içeride olduğunu anladım. Evden çıkmadan önce markete gittiğimi korumalara kağıtla bildirdiğim için onun meraklanmadığını anlarken bende çantamı içeri koyup Kuvars'ın kenardaki eşyalarını çalışma odasına bıraktım.

Tekrar yatak odasına geldiğimde bir el belime dolandı ve beni kendime çekti. İstemsizce sesimin yettiği ölçüde bir çığlık dudaklarımdan firar ederken Kuvars "Şşh," diye susturdu beni.

Ona doğru döndüm, altında sadece bir havlu vardı, beline dolamıştı, göğsü ıslaktı. Saçlarında da damlalar vardı. O kadar yakışıklı görünüyordu ki hayran hayran bakışlarımı gizleyemedim.

"Neredesin sen?"

"Markete kadar gitmiştim."

"Neden kapıdakilerden istemiyorsun?"

"Kendi ihtiyaçlarım vardı."

Uzandım ve yanağındaki gamzesinde gezindi parmaklarım.

"Sen erken geldin."

Beni onayladı. "Yapmam gereken birkaç önemli şirket meselesi vardı, bunun dışında bir süre artık evden halledeceğim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden ki?"

Kuvars'ın çenesindeki kas seğirirken bakışları ciddileşti.

"Evde olmak istiyorum artık, bir nedeni yok, iş yoğunluğu da azaldı zaten." O omuz silkerek konuşurken asıl amacını anladım. Hakan Bey'in söylediklerine ne kadar Cemre iyi diye karşılık verse de benim için endişeleniyordu, hep yanımda olarak beni kontrol etmek istiyordu.

Onunla olmak beni çok mutlu edecek olsa da, bana acıdığını haykıran düşünceler yeniden gelip yerleşti zihnime.

Kuvars bir yorum yapmama izin vermedi. Belindeki havluyu çıkarıp kenardaki giysilerini giyerken yeniden takım elbise giymesine şaşırarak baktım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Göğsünü kenardaki havluyla kurulayıp gömleğini üzerine geçirirken aynı zamanda benim ellerimi takip eden Kuvars, beni cevapladı.

"Gidiyoruz. Uzun yıllardır iş ilişkimizin devam ettiği bir holding var. Bugün de bir yemek ayarlamışlar, oraya davetliyiz."

İçim sıkıldı, ne zaman Kuvars'ın işleriyle alakalı bir davete gitsem konu bir şekilde benim eğitim durumuma, konuşamama durumuma falan geliyordu. Kendimi çok etersiz hissediyordum ama evde öyle değildi. Sadece Kuvars ve ben vardık, onun yanında kendimi yetersiz hissetmiyordum. O bana eksik biri olduğumu hatırlatmıyordu.

Ama yine de suratımı asmak ve gelmek istemediğimi söylemek yerine, Kuvars'a gülümsedim. "Ben hazırlanayım o zaman."

Mini, siyah, uzun kollu bir elbise giyip saçlarımı düzleştirip tepeden bir at kuyruğu yapıp topuklu botlarımı giydikten sonra derin bir nefes aldım ve kendi kendime güç verdim.

Yemek yemek için geldiğimiz mekan çok şık bir yerdi. Ceketlerimiz alınıp karşılama görevlisi bize eşlik ederek masamıza götürdüğünde neredeyse herkes gelmişti. On kişilik bir masaydı. Masada maalesef Nur'da vardı. Derin göğüs dekoltesi ve inanılmaz şık elbisesiyle masada kendine yer edinmişti ve bizi görünce hızla ayağa kalkanlar arasındaydı.

"Hoş geldiniz, Kuvars Bey bugün zahmet edip organizasyonumuza teşrif ettiğiniz için çok minnettarız." Masanın başında oturan, yürüttüğüm tahminlere göre Başaran Holding'in yöneticisi olan, ellili yaşlarının sonlarındaki adam Kuvars'ı selamlayıp ona elini uzatırken Kuvars'da onun elini sıktı.

"Hoş bulduk Ayhan Bey." Kuvars aynı saygıyla karşılık verirken adamın bakışları bana döndü.

"Tanıştırayım, nişanlım Cemre. Cemre Ayhan Bey, Başaran Holding Yönetim Kurulu başkanı."

Adamın uzattığı elini sıktım. Ardından masadaki herkesle tek tek el sıkıştık. Ayhan Bey bir kızı, bir oğlu, bir de eşiyle gelmişti. Aynı zamanda ona yine şirketinin yönetim kurulundan eşlik eden birileri vardı. Bizse sadece üç kişiydik. Nur neden burada arzı endam ediyordu bilmiyordum ama diğer asistanlar yerine o buradaydı.

Kendi tabletini açıp toplantı ile ilgili notları almaya başlamadan önce bana dönüp selam verdi. "Hoş geldiniz Cemre Hanım, çok şık görünüyorsunuz."

Onun samimiyetsizliğine yine aynı samimiyetsiz gülümsemeyle karşılık verirken Kuvars hemen baş köşeye geçip oturdu, bende onun sağ tarafına doğru geçtim. Bu pozisyonda oturduğumuz için Nur'da onun solunda kalmıştı, her baktığımda onu görmek sinirlerimi bozsa da bakışlarımı Ayhan Bey'in küçük kızına çevirdim. Tahmini yaşı on sekiz on dokuz falan olmalıydı.

Oğlu da Kuvars'ın yaşlarındaydı, arada bakışları bana çarpıyordu, kumral bir adamdı. Ayhan Bey'in eşi Bahar Hanım'da orta boylu, şişman ama güleç yüzlü bir kadındı, bu gece için siyah şık bir gece elbisesi tercih etmişti.

"Düğün tarihiniz belli mi madem?" diye sordu Bahar Hanım, yemekten önce şarap servisi başlarken.

Kuvars uzanıp elimi tutarken "20 Haziran," diye cevapladı onu. Bende dönüp ona gülümseyerek bakarken Nur'un ellerimize kilitlenmiş bakışlarını gördüm. Bu bakışların altında Kuvars'ın elini daha sıkı tutarken Bahar Hanım'a döndü.

"Hiçbir şey kalmamış, nasıl heyecanlısınızdır şimdi darısı benim oğlumun başına."

Oğlu rahatsızlıkla olduğu yerde doğrulurken annesine baktı. "Ben halimden memnunum." Ardından bakışları bana çevrildi ve tebessüm etti.

Bende aynı şekilde gülümsedikten sonra Kuvars'a döndüm. Kuvars'ın kaşları çatılmıştı. Onun çenesindeki kasın seğirdiğini fark ederken bakışlarını takip ettim ve hemen Ayhan Bey'in oğlunun üzerinde olduğunu gördüm.

Düğünle ilgili birkaç detaydan daha bahsedip Bahar Hanım'ın tavsiyelerini dinledikten sonra konu bir şekilde yeniden bana geldi.

"Ee Cemre, sen ne mezunusun?"

Bahar Hanım'a tebessüm etmeye çalışarak Kuvars'a döndüm. Kuvars şarabından bir yudum alıp benim yerime cevaplarırken biraz utangaç hissediyordum. "Üniversite sınavına bu yıl girecek. Tıp istiyor."

Bahar Hanım önce şaşırır gibi olsa da yüz ifadesini hızlıca topladı. Üniversite okumayı ve meslek sahibi olmayı en çok bu yüzden istiyordum, insanlara öre sıfatlardan ibarettik. Ve onların gözünde lise mezunu, Kuvars'a kapak atınca zengin olan, onun imkanlarından yararlanan bir kız olmak istemiyordum.

"Benim kızda bu yıl sınava girecek." Ayhan Bey kendi kızını gösterirken on sekiz yaşlarındaki, gözünü her beş dakikada bir Kuvars'a kilitleyen ergen bana döndü. "Evet ama sadece girmek için gireceğim, barajı geçsem bana yetiyor, yurtdışında bir okula gitmek istiyorum."

Son iki buçuk yıldır, okumak için verdiğim çabayı hatırlayıp iç geçirmeden edemedim. Hayat gerçekten çok adaletsizdi.

Yine de ifademi toplayıp karşımdaki kıza 'ne güzel' dercesine gülümsedim.

"Yemek siparişlerimizi verelim derseniz." Nur gülümseyerek Kuvars'a bakarken Kuvars başıyla olumlu anlamda salladı. Hemen köşede hazır bekleyen üç garson buraya doğru gelirken Ayhan Bey sipariş vermeden önce garsonlara önerilerini sordu.

"Kuvars Bey, buranın Chicken Parmigiana'sı da harikadır. Siz çok seviyorsunuz, derseniz onu sipariş edelim." Nur Kuvars'ın kolunu tutup gülümseyerek ona bunları söylerken kısık gözlerle ona baktım.

Kuvars itiraz etmek yerine olumlu anlamda başını salladı ve garson, üçümüz için aynı siparişi aldı.

Daha ben bile Kuvars'ın bu yemeği sevdiğini bilmiyordum, dün bir bugün iki bu kadın nereden öğrenmişti?

Öfkeyle şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Enfes bir seçim, Nur, gerçekten zevklisin." Bahar yemek seçiminden dolayı Nur'u kutlarken surat asmaya devam ettim.

Ayhan Bey siparişler gelmeden işle ilgili bir konuda Kuvars'a yorumunu sorduğu sırada, bende dikkatimi aralarında sohbet eden Nur ve Bahar Hanım'a verdim.

"Kıyafetine de bayıldım bu arada, müsait olduğun bir zaman beraber alışverişe çıkalım mutlaka."

Nur gülümsedi. "Hem zevkli seçimlerin hem de çok hoş bir fiziğin var doğrusu."

"Çok teşekkür ederim Bahar Hanım." Nur başını öne eğip hanım hanımcık bir edayla onu selamlarken kızın en ufak bir hareketinden bile nefret ettiğimi fark ettim.

"Sen ne mezunuydun bu arada?"

"Ben Boğaziçi Endüstri Mühendisliği mezunuyum, üzerine Northeastern Üniversitesi'nde, Amerika'da, yüksek lisansımı yaptım. Ashında ama hala okumaya devam ediyorum, ikinci üniversiteme başladım, iletişim bölümü."

Bahar Hanım hayran kalmış bir ifadeyle Nur'u tebrik etti. "Bu genç yaşında bu denli güzel bir eğitim başarısı için tebrik ediyorum. Hem çok güzelsin, hem de çok zeki anlaşılan." Nur yine o nefret ettiğim yapmacık gülümsemesiyle Bahar Hanım'a karşılık verdi. "Çok teşekkür ederim Bahar Hanım."

"İşinden memnun olmazsan eğer bizim şirketimizde kapısı sana sonuna dek açık."

Nur gülümsedi. "Tekrar ok teşekkür ederim." Döndü ve iş konuşan Kuvars'a baktı. Bakışları uzunca ona takılı kaldıktan sonra geri döndüğünde gülümsemesi daha ciddi bir ifadeyle değişmişti. "Ben işimden çok memnunum."

Bahar Hanım gülümserken burnumdan nefretle soluyordum artık.

Resmen utanmadan Kuvars'a bakarak işimden çok memnunum diyordu, üstüne üstlük Bahar Hanım benimle ilgilenmek yerine ona sorular soruyor, sanki o Kuvars'ın nişanlısıymış gibi davranıyordu.

Ne bekliyorsun ki, sen erkek kontenjanından buradasın ama Nur, öyle mi, asla değil! Güçlü bir kadın, kaç üniversite okumuş, kendi turnaklarıyla gelmiş bir yerlere. Bir de sen şu haline bak, 23 yaşında daha yeni sınava giriyorsun. İnsanlar şaşkınlıkla sana bakıyor. Onu da kazanamayacağını biliyoruz.

Şarap kadehini alıp içimdeki sesi bastırmaya çalıştım. Nefret ediyordum, beni aşağılayan, küçük gören, acıyan bu sestem.

Ama biliyorsun, Kuvars'ta öyle. Hayatındaki her şeyi kendi emekleriyle yaptı. Burslarla okudu. Bir de kendine bak, hayatın sadece Kuvars oldu, sınavı kazanamazsan ne olacak. Hep bu sıfatla olacaksın, bir birey olamayacaksın, erkek kontenjanıyla ilerleyeceksin. Başarısız güçsüz ama iyi yere kapak atmış o kız mı olmak istiyorsun?

"Aslında babamların da küçük bir şirketi var, gümüş mücevher ihracatı yapıyorlar. Babam onların yanında çalışmamı, işlerini büyütmemi bekliyordu ama ben kendi ayaklarımın üzerinde yükselmek istedim."

Nur'un Bahar'a anlattıkları ile daha da kötü hissederken şarap kadehimi bitirdim. Garsonun doldurmasını beklemeden kendim şarabımı koydum ve ikinci kadehe başladım.

Sende hep Kuvars'a demiyor muydun, kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum diye. Seninki sözle kalıp durdu ama bak insanlar neler başarıyor. Sen sadece otur, kal, bir arpa boyu yol bile alama. Kuvars'sız yürümeyi bırak emekleyemezsin bile.

"İyi misin? Hızlı gidiyorsun biraz." Ayhan Bey'in oğlu Furkan, uzanıp kadehimi itelerken "Bir sorun mu var?" diye fısıldayarak sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Dönüp Kuvars'ı kontrol ettim, hala Ayhan Bey'le hararetle hararetle iş konuşuyordu.

Şarap yerine sudan bir yudum aldım. "Dışarı çıkmak ister misin? Sana eşlik edebilirim, biraz hava alırsan kendine gelirsin."

Gerek yok anlamında başımı sallarken Furkan hala bana bakmaya devam ediyordu.

Garsonların yemekleri servis etmesiyle beraber masadaki konuşmalar susarken Kuvars bana doğru döndü. Ona karşı duyduğum kaybetme korkusu, yine sanki kusursuzu elimde tutmaya çalışan ama onu yitirecek olan insan duygusu gelip sineme yerleşirken ona gülümsemek için çabaladım.

Nur'un çok övdüğü yemekten bir çatal alıp lokmam ağzımda büyürken Nur gülümseyerek Kuvars'a baktı. "Beğendiniz mi Kuvars Bey?"

Kuvars bir baş hareketiyle beğendiğini gösterirken ben asık suratla öylece Kuvars'a baktım. Çocukluk ediyordum ama sanki nefesim kesiliyordu. Nur Kuvars'la konuşmasın, muhattap bile olmasın istiyordum.

"Cemre beğenmedi ama sanırım." İlk olarak Bahar Hanım yemekten yemediğimi fark ederken Kuvars'ın bakışları tabağıma çevrildi.

"Başka bir şey ister misin?"

Nur bana şaşkınlıkla bakarken "Evet, lütfen," diye rica ettim. "Pek beğenemedim."

Nur'un çenesinin kasıldığını hissederken garsonlar hızla siparişimi Kuvars'ın benim için söylediği bir başka yemekle değiştirdi.

Ben yemeğimi yiyene kadar masa yeniden iş konuşmaya başlarken, tüm bu konulara yabancı olan iki insandan biriydim, diğeri de bu sene beraber sınava gireceğim, on sekiz aşındaki çocuktum.

Lokmalar boğazımda büyürken Nur'un sürekli Kuvars'ın gözlerinin içine bakarak bir şeyler söylemesi iyice modumu düşürdü.

Şarabım bitince hızla ayağa kalktım. Kuvars'ın bakışları hemen bana çevrildi. "Güzelim?"

"Ben lavaboya gideceğim, müsadenizle."

Kuvars beni başıyla onaylarken "Bende sizinle geleyim," dedi.

"Yok, hiç gerek yok. Siz konuşmanızı bölmeyin, hemen gidip gelirim."

Lavaboya geçip enseme ve yüzümü ıslatırken biraz olsun sakinleşmeye çalıştım. Çocukça kuruntu ediyordum. Ama çıldırarak gibi hissediyordum, Kuvars benimleydi, benimdi ama neden bunu hiç

hissedemiyordum... Neden herkes beni acınası olarak sıfatlıyordu? Neden böyleydin? Neden?

Sürekli aynı sorularla yaşamaktan ve bir arpa boyu yol alamamaktan nefret ediyordum.

Biraz olsun kendimi toparlayıp lavabodan dışarı çıkarken Furkan'la karşılaştık.

"Merhaba, lavabo bahanesiyle sana bakmaya geldim, alkol mü çarptı, bayağı kötü görünüyorsun?"

İyiym anlamında onu geçiştirdim ve işaret dili bilmediği için msaların olduğu tarafı gösterdim. Kısaca ona masamıza geçelim demek istiyordum.

Ama ben önünden yürüyüp geçerken kolumdan tuttu ve ona doğru bir adım ilerlememe neden oldu.

"Kusura bakma ama iyi görünmüyorsun, biraz hava alsan, hiç olmazsa kendine gelirsin."

Yeniden gerek yok anlamında onu geçiştirirken kolumu bırakmadı. "Kuvarts Bey'e haber vermemi ister misin? O seni götürsün istersen?"

Kolumu ondan çekmek için tam hareket edecekken Kuvarts'ın sesin duydum. "Ne oluyor burada?" Hızla kolumu Furkan'dan çektim. Sesindeki salt öfkeyi hissederken bakışları benim aksime Furkan'a yönlenmişti.

"Nişanlının durumu pek iyi görünmüyordu da, sanırım alkol çarptı, hava almasını teklif ediyordum."

Kuvarts'ın bakışları bana doğru dönerken arkamızdan Nur'un da sesini duydum. "Kuvarts Bey bir problem mi var?"

Kuvarts yeşil gözlerinin altından bana bakarken ne söyleyeceğimi bilemedim bile, Nur geldiği için tekrar öfke damarlarımda gezinmeye başlamıştı ve başkaları yanımda olmasaydı hiç durmaz onunla tartışırdım.

"Nur sen Ayhan Bey'lere ayrılmam gerektiğini ilet, biz eve geçelim, Cemre'nin rahatsızlandığını söylersin."

Normalde rahatsızlanmadığımı direkt söyleyecekken bir anda vazgeçtim. Buradan gitmek beni daha mutlu edecekti.

Kuvarts Furkan'a dönerken çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum. "Hoşça kalın Kuvarts Bey."

Kuvarts ona uzatılan eli kırmamak için tüm sabrını kullanıp onunla tokalaşmazken sadece başıyla onaylamakla yetindi.

Nur ve Furkan yanımızdan ayrıldığı gibi beni kolumdan tutup kenardaki personel odasına sokarken öfkeyle ona baktım.

"Ne yapıyorsun Kuvars?"

"Asıl sen ne yapıyorsun, o piç neden senin kolunu tutuyordu?"

"Adam sadece yardım etmek istedi. Hatta sana haber vermeyi bile düşündü. Hiç olmazsa Nur gibi değil, değil mi?"

"Nur'la ne alakası var?"

"Ne alakası olduğunu sen gayet iyi biliyorsun Kuvars! Bir ağzına düşmediği kaldı mübarek. Ağzının içine girecek neredeyse, öyle mi Kuvars Bey, şöyle mi Kuvars Bey, yemeği beğendiniz mi Kuvars Bey, bu en sevdiğiniz yemek Kuvars Bey, mutlaka bunu seveceksiniz. Koluna dokunmalar falan sonra. Ne oluyor?"

Kuvars burun kemerini sıktı. "O sadece bir çalışan." Bunu nasıl düşünebildiğime bile inanamıyormuş gibiydi.

"Asıl sen, o piçin neden yanında olduğunu bile açıklayamıyorsun."

Pes der gibi el işareti yaptım. "Pes sana! Adam yardım etmek istedi diyorum sadece!"

"Açsın kışını, kendine yardım etsin şerefsiz!" Öfkeyle derin bir nefes verirken Kuvars bende aynı şekilde sinirle soludum.

"Eve gidelim, daha fazla tartışamayacağım seninle. Asıl görmen gerekeni görmüyorsun, sadece yardım etti diye herifin tekinden kıskanıyorsun."

Ben çıkmak için personel odasının kapısına doğru ilerlerken Kuvars beni kolumdan tuttu ve kendine çekti, neredeyse ona yapıştığım için dengem şaşarken "Kıskanıyorum tabii!" dedim. "Bana gülümsediğin gibi kimseye gülümseme istiyorum, hayatında ben olayım istiyorum, başka birine tahammülüm yok."

"Bende aynı şeyleri istiyorum Kuvars. Peki sen yapıyor musun? Hayır."

"Sen benim her şeyimsin. Senden başka kimse, hiçbir zaman olamaz. Senin zerren olamayacak insanları kafana takıyorsun."

Nefeslerimiz neredeyse birbirine çarparken Kuvars devam etti. "Ben bir tek sana ölüyorum, ömrümün sonuna kadar da böyle olacak."

"Kuvars."

"Bugün daha düğünümüzü kararlaştırdık. Sen benim karım olacaksın." Dudakları neredeyse dudaklarıma çarparken bütün öfkem boşaldı. Ellerim ensesine kaymadan önce son kez işaret dilini kullandım.

"Seni seviyorum..."

Ellerimi ensesinde birleştirdikten hemen sonra Kuvars'ın dudakları da benim dudaklarıma değdi. Beni tutkuyla öptükten sonra çekildi ve seni seviyorum cümlesini hemen dudaklarıma fısıldadı.

"Hiçbir insanın bir insanı sevemeyeceği kadar seviyorum seni, ölecek kadar..."

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmagrup

52.BÖLÜM "HIDIRELLEZ"

Merhaba :)

Lütfen yıldıza basmayı ve yorum yapmayı unutmayın <3 lütfen <3 lütfen <3 lütfen <3

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmagrup

52.BÖLÜM "HIDIRELLEZ"

"Seçtiğimiz şamdanlar bunlar, kırmızı halı istemediğiniz için giriş yolunuza beyaz halı koydurduk. Menü örneklerimiz de burada, tabaklar bu şekilde olacak."

Düğün organizatörümüz Toprak Hanım bana seçtiği katalogları gösterirken çözmeye çalıştığım geometri sorusundan başımı yavaşça kaldırdım ve ilgisiz bakışlarla beyaz renkli şamdanlara baktım ve olumlu anlamda başımı salladım.

Düğün giderek yaklaşıyordu. Üniversite sınavı da öyle.

Mart ayı öyle hızlı geçmişti ki nasıl geçtiğini anlayamamıştım bile. Kuvars işlerinin neredeyse hepsini evden halletmeye başlamıştı. Bir an olsun yanımdan ayrılmıyordu. Çalışma odasında bana verdiği bir çalışma masasında ben ders çalışıyordum, o da görüşmelerini yapıyor, işle ilgili çalışıyordu. Hala işleri tam anlamıyla toparlayamamıştı, bazen zorlandığını hissediyordum.

Nisan ayının başında Eliza ve Kılıç çifti en nihayetinde uzun balayılarından dönmüşlerdi. Eliza'nın karnı gitgide belirginleşmişti. Bu sefer düğünümüz için çok heyecanlanmıştı ve detaylar konusunda bana yardımcı olmaya karar vermişti. Kuvars Kılıç'ın ayrı bir şirket oluşturmasına izin vermemişti, sıfırdan başlarsa çekeceği zorlukları bildiği için kendi şirketinde küçük bir hisse vererek işe başlamasına vesile olmuştu. Bu sırada K&E Partnership diğer ortakların kararıyla iflasını tamamen vermişti. Haldun Keskiner piyasada tamamen ölmüştü, duyduğuma göre çok kötü günler geçiriyordu. Tutuklu yargılanması da kesindi zaten.

Nisan biterken düğünün tüm hazırlıkları da neredeyse bitmişti. Dünyaca ünlü sanatçılar, karşılama ekipleri, dünya liderleri, ünlü iş adamları herkes o günde olacaktı. Mayıs ayının ilk günlerinde birkaç dilde yazılmış olan davetiyelerimizde hazırды. Sırasıyla herkese gitmişti. Bir buçuk ay sonra resmi olarak Kuvars'ın eşi olacaktım, hala inanması güç geliyordu.

Beşiktaş'taki ev için de bir iç mimarlık şirketiyle beraber dizaynı yapmıştık. O eve gittiğim her an gözlerim dolu dolu oluyordu, eski günlerim geliyordu aklıma.

Kuvars'ın evde olmadığı, onun tişörtlerini kokladığım, onun yokluğuyla avunduğum, onsuzlukta sadece hayaller kurduğum o günler... Nereden nereye varmıştık.

Üniversite sınavı için neredeyse uyumadan çalışıyordum artık, iki saat uykuyla durduğum günler oluyordu, tamamen kahve bağımlısı olmuşum. Eğer sınavda istediğim bir sonucu yaparsam sonunda mutlu olacağıma inanıyordum. Üzerine evlenecektik ve Kuvars sonsuza dek benim olacaktı.

Hemen yanımda oturan Eliza düğün kataloğunu kendine çekti. "Biraz daha gösterişli bir şeyler olmalı bence. Bunlar çok sade. Bir de zaten masa örtüleri beyaz. Çiçeklerin beyaz olması, şamdanın beyaz olması boğar. Bu nedenle ilk gösterdiğiniz resimlerdeki gibi çiçekler hiç olmazsa karışık olsun."

Toprak Hanım başını salladı. "Tamamdır, ben gerekli düzenlemeleri yapıp size mail olarak ulaştırırım."

O ayağa kalkarken bize "Hoşça kalın," dedi. El sıkışıp çıkarken Eliza da elini karnına götürdü.

"Ay neredeyse bir buçuk ay kaldı düğününe, inanamıyorum." Bende inanamıyorum.

Başımı geometri sorularından kaldırıp ona gülümsedim. Kuvars mayıs ayına girdiğimizden ve benim iyi olduğumdan emin olduktan sonra tekrar şirkete gitmeye başlamıştı. Hakan Bey'in yazdığı ilaçları kullandığımdan beri daha sakin hissediyordum, biraz kilo almıştım, Kuvars inanmasa da geceyarısı bile kalkıp tatlı yapıp yiyebiliyordum, artık kaburga kemiklerim belli olmuyordu en azından ama biraz da enerjisiz hissediyordum. Biraz sersem gibiydim, ara ara başım dönüyordu, ağzım hep kupkuruydu ve bazen ne yediysem kusmama sebep oluyordu. Ama daha telaşsızdım. Biraz olsun işler yoluna

girmeye başlamıştı. Kuvars'ı kaybetmek uğruna duyduğum derin korku ve kaygı artık çok daha azdı.

"Ee," diye yazdım kenardaki geometri kitabının üstüne. "Düğünü boş verelim, senin bebeğinin cinsiyeti belli oldu mu?"

Eliza'nın yüzündeki tebessüm büyüdü. Kocaman gülümsedi ve başını salladı. "Çok mutluyum, bende dün öğrendim, daha Kılıç'a söyleyemedim, bir sürpriz hazırlayıp öyle söylemek istiyorum."

Ona gülümsedim ve sorar bir ifadeyle baktım. "Peki söylüyorum, bir oğlum olacak." Eliza gözleri dolu dolu gülümsedi. Mutlulukla kalkıp ona sarıldım.

Ayrıldığımızda gözünden bir damla yaş akıyordu. "Aslında bir kızım olsun çok isterdim ama ileride o da olur." Dolu gözlerini sildi. "Çok mutluyum."

"Ee ismini düşündün mü?"

Eliza'nın gözleri biraz daha doldu. Önündeki çaydan bir yudum alana kadar onu izledim. "Ya aslında isminin Alp olmasını çok istiyordum, babamın ismi..."

Sertçe yutkundum. "Ama bizim aile meselelerimizi biliyorsun, Alp Keskiner ismi pek hoş olmayacaktı. Sanki babama hakaretmiş gibi. O yüzden bende Efe koymayı düşünüyorum... Efe Keskiner."

Eliza dudaklarını ısırdı. "Düşüncesi bile çok heyecan verici. Efe Keskiner... Benim oğlum."

Bende aynı gülümsemeyle karşılık verdim.

Eliza biraz daha oturduktan sonra bakışları kolundaki saate kaydı. "Aaa akşam olmuş neredeyse. Benim eve geçmem gerekiyor, çok heyecanlıyım Kılıç'a haber vereceğim için."

Ona gülümserken ayağa kalktım ve onu geçirirken sıkı sıkı sarıldım. Yeniden test çözmeye döndüğümde ilaçlarımı almam gerektiğini fark ettim.

Yerimden kalkarken mutfağa geçtim tekrar. Mutfakta hep sağlıklı sebze, meyve vardı. Yemek hazırlamam uzun sürecekti ve sağlıklı bir şeyler de yemek istemiyordum. Hızlı bir kararla yerimden doğrulup çantamı ve cüzdanımı aldım ve dışarı çıktım, evin hemen dışındaki süpermarkete yürürken karnım gurulduyordu.

Markette koca bir Nutella kavanozu, baharatlı cips paketleri, çilekli ve limonlu dondurma ve on paket kadar beyaz çikolatalı gofret aldım. Bunların bana yeteceğinden emin olduktan sonra ücreti kasada ödedim

ve tekrar eve yürüdüm. Eve geldiğim gibi aldığım tüm her şeyi kucağıma doldurup salona doğru geçtim.

"Cemre?"

Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde az önce uyuduğuna emin olduğum Sarı'yı ve yanında gömleğinin birkaç düğmesi açık Kuvars'ı gördüm. Kuvars tek kaşını kaldırıp elimdeki abur cuburlara bakarken onunla ellerim dolu olduğu için konuşamayacağımdan, elimdekileri bırakıp koltuğa geçtim.

"Hoş geldin, erkencisin bugün."

Kuvars başını salladı. "İşler erken bitti bugün."

Elimdeki çikolatalı gofreti açıp ona uzattım. "Çikolata?"

Kuvars bana doğru ilerlerken dudakları yana kıvrıldı. "Yok, yemek söyledim dışarıdan."

Ben onun için açtığım çikolatadan bir ısırık alırken Kuvars'a omuz silktim. Canım asla yemek istemiyordu.

Kuvars gelip yanıma otururken bakışları dudaklarıma kaydı. *"Bugün Toprak Hanım geldi, neredeyse tüm düğün hazırlıkları bitti."*

Kuvars'ın bakışları koyulaştı. "Bir buçuk ay sonra karım olacaksın."

Tatlı tatlı gülümsedim ona. Elimdeki gofreti bırakıp kenardan Nutella kavanozunu aldım ve bir kaşık aldım.

Tekrar Kuvars'a baktım ve sordum. *"Yemeyeceğine emin misin? Tadı çok güzel."*

Kuvars'ın bakışları yeniden dudaklarımı buldu. "Tadına bakabilirim aslında." Ardından uzandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, alt dudağımı dişlerinin arasına alırken dudaklarımı araladım onun için. Derin derin beni öptükten sonra nefes almak için ayrıldık.

"Gerçekten tadı çok güzelmiş."

Yanaklarım utançla kızardı.

Sarı'nın mamasını vermek için yukarı çıkarken Kuvars'ın da oturduğu koltuktan kalkıp mutfığa geçtiğini gördüm. "Akşama balık yapacağım. Şu midenden düzgün bir şeyler geçsin artık."

Gülümserken ellerim istemsizce havalandı, ardından tekrar indirdim. Şu an Kuvars beni göremiyordu nasılsa, ona tatlı sert kızamayacaktım.

Peşimden gelen Sarı'yla beraber odaya çıkıp ona mamasından verdim biraz, ardından bende çantamda sakladığım haplardan iki tane çıkardım. Odadaki sürahidende kendime bir bardak su koyup ilk ilaçları ağzıma attım.

"Cemre, balık ızgarasını bulamadım-" Kuvars odadan içeri girerken hızla elimdeki hap pakedini ardıma saklayıp bir anda ağzımdakileri yuttum. Su boğazımda kalırken birkaç kez ardı ardına öksürdüm.

"İyi misin?" Kuvars telaşla yanıma gelirken o hapları görmesin diye birkaç adım geriye gittim.

Sudan bir yudum alırken Kuvars'ın dikkatli bakışları altında sadece başımı sallayabildim. Suyu eğer kenara koyarsam ona ellerimi kullanarak cevap vermem gerekecekti ama ardımda haplar vardı.

Ne yapacağımı bilmezken berbat bir his gelip oturdu yüreğime. Ne yapacaktım?

Kuvars iyi olduğuma emin olduktan sonra tekrar sordu. "Balık ızgarası nerede biliyor musun?"

Mutfakta, en üst rafta.

Olumsuz anlamda başımı salladım sadece. Diğer türlü konuşmam mümkün değildi. Korkuyla kalbim çarparken elimdeki hap kutusunu daha sıkı tuttum.

"Neyse o zaman diğer ızgarayı kullanayım." Kuvars zorlamayıp dışarı çıkarken rahat bir nefes verdim. Onun arkasından iş çevirmek istemiyordum ama yaşadığımız onca şeyden sonra bir de bunu stres yapmasını ve kalbine yük bindirmeyi hiç istemiyordum.

Hapları hızlıca çantama yerleştirip bir daha Kuvars evdeyken asla kullanmamaya karar verdim. Ardından hızla Sarı'yı odada bırakıp Kuvars'ın ardından mutfığa geçtim. O gömleğinin düğmelerini açıp üzerindeki çıkarırken bende mutfığa girdim. Bakışları bana çevrildi.

"Sanırım hatırladım, en üst raftaydı."

En üst rafa uzanmak için parmak uçlarımda yükselirken Kuvars çıkardığı gömleği kenara koyuyordu. Bir an sonra omzumun üzerinden bir el uzandı ve üst rafın kapağını açıp ızgarayı çıkardı.

Ona döndüm. Kısa boylu olmaktan nefret ediyordum. Uzandı ve alnımı öptü.

"Abur cuburlarını kaldırdım, yemek olunca yemek yersin, o sırada ders çalışabilirsin."

Başımı olumsuz anlamda salladım. *"Salatada sana yardım edebilirim."*

Kuvars boynumdan öperken bana malzemeleri uzattı. Hızla malzemeleri doğrayıp salata kabına boşalttıktan sonra dönüp ona baktım. Balıkları temizleyip soslayıp ızgaraya yerleştirirken öyle yakışıklıydı ki, bir ömür onu böyle izleyebilirdim.

Bakışları bana dönerken onu hayran hayran izlediğimi fark etti ve dudakları yana kıvrıldı. "Ne oldu?"

Bakışlarımı ondan kaçırmadan cevapladım onu. "Yeğeninin cinsiyeti belli oldu, biliyor musun?"

Kuvars'ın bakışları bana döndü. "Ciddi misin?"

Gülümseyen gözlerle ona baktım ve başımla onayladım. "Erkek bir yeğenin oluyor."

Kuvars duraladı. Gözlerindeki parıltıları gördüm. Mutlu olmuştu.

"Umarım o babası olacak şerefsize benzemez."

Güldüm. Bu geçen süre boyunca düzelmeyen tek şey Kılıç ve Kuvars'ın arasındaki iletişimdi sanırım. Kuvars her bulduğu fırsatta Kılıç'a laf sokmaya devam ediyordu.

"Sana benzerse neler olur düşünemiyorum, iri yeşil gözler, uzun kirpikler, kumral küçük bir çocuk..." Gözlerimin önünde canlandı. Buruk bir gülümseme dudaklarıma oturdu. Benim hiçbir zaman çocuğum olamayacaktı...

Kuvars sustu. Önüne dönüp kalan balıkları ızgaraya yerleştirdi. Hızla konuyu değiştirdi. "Bu gece Hıdırellez, sahile gidelim mi?"

Heyecanla olduğum yerden sıçradım. Bu gece 5 Mayıs'tı. Tabii ya, Hıdırellez. "Çok isterim. Dileklerimizi gül ağacına da asarız."

Kuvars çocukça heyecanıma tebessüm etti.

Tüm sebzeleri doğramayı bitirip kapta hepsini karıştırırken yeniden Kuvars'a döndüm. "Dışarıda yesek olur mu?"

Kuvars onayladı beni. "Bir de beyaz şarap açayım."

O şarabı açarken bende salata soslarını döktüm.

O yemekle ilgilenirken hızla dışarı çıktım ve masayı kurup en güzel servis takımlarını çıkardım. Balık kokusunu duyan Sarı'da mutfığa Kuvars'ın yanına geçerken şarapları da götürdüm.

Kuvars irice bir balığı Sarı'ya verirken benim tabağımı da hazırladığı balıklarla doldurdu. Bende onun şarabını doldururken huzurla gülümsedim. Sabah beraber uyanıyorduk, beraber kahvaltı yapıp beraber çalışmaya başlıyorduk, akşam beraber yemek yiyip yine beraber bir şeyler yapıyorduk. Huzur bu değildi de neydi?

"Konularını bitirebildin mi?"

"Evet hepsi bitti. Son tekrarlarımı bitirip artık sadece deneme çözmeye başlayacağım."

Kuvars ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Sana güveniyorum."

Çatalımla balıktan bir parça alıp ağzıma attım. Çok lezzetli olmuştu, Kuvars giderek daha güzel yemek yapıyordu. Mutlulukla gözlerim kapanırken yemeğe devam ettim, ilaçların bana kattığı en büyük değişiklik değişen iştahımdı.

Yemeğimi bitirdikten sonra gözlerimi açıp Kuvars'a baktığımda bakışlarının üstümde olduğunu gördüm, hiçbir anımı kaçırmak istemezcesine bana çevrilmişti. Yanaklarım kızarıırken ne diyeceğimi bilemedim.

Kuvars yemeğini aldı ve kenara itti. Ayağa kalkarken benimde bileğimden tuttu. Bileğimi ondan çekerken hızla ona sordum.

"Dünden kalma tatlı var, onu yemek istemez misin?"

Kuvars beni bir hamlede kucağına aldı. "Başka bir tatlıya evet diyebilirim."

Ben gülümserken başını boynuma gömdü. "Seni özledim." Ardından beni kucağında yukarıya doğru taşıdı.

Sahil Hıdırellez kutlamalarıyla tamamen dolmuştu. İnsanlar çoktan Hıdırellez ateşini yakmışlardı ve üzerinden atlıyorlardı.

Kuvars'la biraz meşgul olduğumuz için geç gelmiştik. Mutlulukla gülümseyerek etrafa bakarken Kuvars'ın eli bir an olsun elimden ayrılmıyordu.

"Biraz sessiz bir yere gidelim."

Sahilin en ucuna doğru yürümeye başladık. Üzerimde sıfır kollu, uçuş uçuş, beyaz bir elbise vardı. Kuvars da siyah bir gömlek ve kot giymişti.

Elimi ondan çektim. "Bizde ateş yakalım."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. Bu olumlu bir cevaptı sanırım.

"Gül ağacı da bulalım, bir sürü, bir sürü dilek yazmak istiyorum."

Kuvars uzandı ve saçımı öptü, ardından tekrar iri elleri benim ellerimi tuttu.

Kimsenin olmadığı en kuytu kısımlara geçtik, yanımızda biraz kırmızı şarap ve peynir getirmiştik. Kimse olmadığı için Kuvars bizim

ateşimizi yakmak için birkaç çalı çırpı bulurken bende şarabı açtım ve mecburen plastik bardaklara koyup karanlık denize baktım.

Kuvars ateşi yakarken huzurla gülümsedim ve şarabımdan birkaç yudum aldım. Ateşi yaktıktan sonra hızla olduğum yerde kalktım.

"Hadi ateşin üstünden atlayalım."

Kuvars uzun, beyaz elbiseme baktı. "Olmaz."

"Hadi Kuvars, bir şey olmayacak."

Eteklerimi topladım. "Dikkat et."

Kuvars arkamda dururken gözlerimi kapadım ve ateşin üzerinden atladım. Kuvars dikkatle beni kucağına alırken dudaklarımı onun dudaklarına yasladım.

"Bizde atlayabilir miyiz?" Kuvars'ın dudaklarından koparırken dudaklarımı birkaç üniversite öğrencisi gibi duran çiftin olduğumuz tarafa yürüdüğünü fark ettim.

Kuvars ağzının içinde homurdanırken kolundan tuttum ve onun olumsuz cevap vereceğini bildiğim için, onun yerine ben başımı olumsuz anlamda salladım. Onlar gelip ateşin üzerinden atlarken aralarından biri de gitar çantasından gitarını çıkarttı ve şarkı söylemeye başladı.

Huzurla Kuvars'ın yanına oturup bizim şarabımızı plastik bardaklara doldurdum ve gençlere ikram ettim. Hepsi bir ağızdan "Teşekkürler," derken onlar dileklerini dileyip ateşin üzerinden atladılar ve ardından yanımıza gelip çember oluşturdular. Kuvars benimle yalnız kalamadığı için homurdanırken ben farklı insanlarla sohbet edecek, bir şeyler dinleyecek olmanın mutluluğuyla gülümsedim.

Tek tek hepsi ismini söylerken onlarda Kuvars'a ve bana ismimizi sordular, ben konuşamadığım için yandan Kuvars'a bakarken, Kuvars homurdana homurdana gençlere baktı.

"Kuvars, Cemre."

"Memnun olduk."

Bende gülümseyerek başımı salladım.

"Sen bizi duyabiliyor musun?" Birinin bana sorusuyla irkilirken Kuvars'ın sert bakışları soran kişiyi buldu.

Yutkunurken başımı sallamak istedim, soru bir an için çok ağır gelmişti.

"Sen bir siktirip git." Kuvars sertçe benim bir karşılık vermeme gerek bırakmadı. Ortam gerilirken yanındaki iki kişi onu dürtüklediler.

"Sakin ol..."

"Kusura bakmayın, ben, bir anda soruna, şey yani, sadece, meraktan, kusura bakmayın."

Kuvars öfkeyle daha fazla konuşmasına mücadele etmedi. "Siktir git dedim şurdan! Kalk git."

Çocuk kızarmış bir yüz ifadesiyle olduğu yerden kalkarken huzurunda kırılmış bir cam gibi tuzla buz oldu.

Arkadaşları da kalkıp giderken birkaç onlardan bağımsız kişi oturmaya devam etti. "Şerefsiz bak, sorduğu soruya bak piç kurusu."

"Kuvars sakin ol, genelde insanlar hem konuşamadığı hem de duyamadığı için sordu onu, sadece meraktan."

"Etmesin merak falan, it!" Kuvars sinirle burun kemerini sıktı. Uzandım ve yanağını öptüm.

Onlar kendi kendilerine gitar çalarken bende başımı Kuvars'a yasladım. O sakinleşene kadar bekledim.

"Sende bir şeyler çalsana."

Kuvars saçlarımı öptü. "Hayatta olmaz."

"Sesin çok güzel ama hiç şarkı söylemiyorsun. Sadece bir kere o da Prag'tayken duyabildim, lütfen bir şeyler söyle, bu gece özel bir gece."

Kuvars tekrar öptü beni. Kalkıp gitar çalan çocuktan gitarı alırken heyecanla ona baktım. Gitarı tuttu ve çalmaya başladı, gözlerimin içine bakarken çemberdeki gençler onu alkışladı, ağzının içinde alkışlanmasına homurdandı. Ne işlere bulaştım der gibiydi. Güldüm.

"Gözyaşına dök yağmuru

Düş uçacak bahara doğru

Yollar açılıp konuşacak

Mutlu edeceğim yokluğunu

Gözyaşına dök yağmuru

Düş uçacak bahara doğru

Yollar açılıp konuşacak"

Duraksadı, dolu gözlerle ona baktım.

"Mutlu edeceğim yokluğunu

Huyumdur hep ölürüm

Nice aşklara bölünürüm

Ayımdır hep tutulurum
Nice ışıkla korunurum
Hüzün kovan kuşu gelmiş
Gecenin yanağına konuvermiş
Ay tenli aşık şarkıma karşılık vermiş"
Aşkla ona baktım.

"Hüzün kovan kuşu gelmiş
Gecenin yanağına konuvermiş
Ay tenli aşık şarkıma karşılık vermiş
Dışım içimden gelir
Yani gölgem kendimden
Aşktır ölümden güzel olan
Bak ve gör yaşam düşlerdedir
Dışım içimden gelir
Yani gölgem kendimden
Aşktır ölümden güzel olan
Bak ve gör yaşam düşlerdedir
Huyumdur hep dirilirim
Nice dağlardan dökülürüm
Ayımdır hep kararırım
Nice öpüşle aklanırım
Hüzün kovan kuşu gelmiş..."

O gitar çalmayı bıraktığında yine insanlar alkışlamaya başladı onu.
O yanıma geldiğinde uzanıp gözümün kenarından akan yaşı öptü.
"Ağlama. Mutluluktan bile olsa gözünden yaş dökülsün istemiyorum."

Elim sakalında gezindi. "Sesin çok güzel... İyi ki varsın Kuvars, seni çok seviyorum."

Kuvars sıkıca bana sarıldı.

"Hadi gidelim, gül ağacı bulmamız lazım." Sarıldıktan sonra ayrıldım ve işaret diliyle ona söyledim.

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı.

Kuvars'la gecenin ikisinde sahilde gül ağacı ararken Kuvars hiç söylenmiyordu, gülümseyerek onu izledim.

"Burada hiç gül ağacı yok."

Ofladım. Üzgün gözlerle ona baktım. "Dilek dilemek istiyorum."

Kuvars bana baktı. "Tamam, üzölme, buluruz şimdi."

Elimden tuttu ve onunla beraber sahil yolunu geçip evlere baktık, bahçesinde gl ağacı olan bir evi gördüğüm gibi ben dururken Kuvars'a gösterdim. Evin bahçesinde gller vardı ama korunaklı bir yerdi, duvarlar epey uzundu.

"Saçmalama," dedi Kuvars. "Evlerine gizlice girecek halimiz yok."

Yavru kedi bakışlarımla ona baktım.

"Ciddi misin?"

"Kapılarını çalıp rica etsek olmaz mı?"

"Hayatta olmaz."

Tekrar yavru kedi bakışlarımı Kuvars'a çevirdim.

"İyi," dedi Kuvars. "Dileğini yaz."

Oluğum yerde sıçradım. *"Ciddi misin? Seni seviyorum!"* Mutlulukla gülümsedim ve çantama koyduğum kağıt ve kalemi çıkardım.

Ne yazacağımı bir süre düşündüm. En sonunda dileğime karar verdim. Kağıda bir niversite resmi çizerken tabelasına da TIP FAKÜLTESİ yazısını yazdım. Ardından kesin olsun diye resmin altına TIP FAKÜLTESİNİ KAZANMAK İSTİYORUM, LÜTFEN yazdım. Ardından da bir karışıklık olmasın diye ismimi bıraktım.

Kuvars hem resmi çizip kesin olsun diye yazı yazmama gülerken kağıdı katladım ve ona yanımda getirdiğim iple beraber verdim.

Kuvars kağıdı cebine koyduktan sonra duvara tutundu ve tırmanmaya başladı. Endişeyle ona baktım, duvarın üzerine kendini çektikten hemen sonra rahat bir nefes verdim.

Ne delilikti ama.

Bahçeye girip bir gl ağacına dileğimi astı. Ben onu izlerken yine bir hırsız sessizliğiyle geri duvara tırmandı ve yanıma geldi. "Oldu mu küçük hanım?"

Gülümseyerek ona baktım ve boynuna sarıldım.

"şimdi sabah bu dileği alıp duya atmamız gerekiyor, o yüzden ev sahipleri uyanmadan burada olmalıyız."

Kuvars kol saatinden saate baktı. Gecenin ne geliyordu.

"Eve gitmeye gerek yok. Sahilde oturabiliriz, dileğimi denize attıktan sonra geçeriz olmaz mı?"

Kuvars yavru kedi bakışlarıma itiraz etmedi. Uzandı ve belimi tuttu. Saçımı pt. Onunla beraber tekrar sahile doğru yürüdük. Yine sahilin en sonuna geçerken Kuvars şmem için ateş yaktı, ardından bana sımsıkı sarıldı.

Ona sarılı bir şekilde bütün gece huzurla denizi izledik. Ateş yetmeyince Kuvars gömleğini çıkarıp üzerime örttü. Onun aşkıyla kalbim hızlı hızlı çarparken güneşin doğuşunu beraber izledik.

Kuvars'ın yüzü göğsüme düşerken uykusunun geldiğini hissettim, göz kapakları kapandı. Onun rahat etmesini isterken, ellerim yumuşacık saçlarına kaydı. Uzandım ve öptüm o saçları. Üşümemesi için sönmüş ateşe bakıp kenardaki gençlerin bıraktığı battaniyelerden birini aldım ve üstüne uzattım.

Sessiz sessiz onu izlerken doğan güneşin ve sakin denizin tadını çıkarmaya çalıştım.

"SİMİTÇİ! SİMİT BİR LİRA! SİMİTÇİ! SİMİT BİR LİRA!"

Simitçi önümüzden geçerken Kuvars gelen sesle yüzünü buruşturup gözlerini açtı.

"Abim, ablam simit vereyim mi?"

Kuvars ayılmaya çalışıp üzerindeki battaniyeyi kenara çekti. Ben simitçiye dönüp başımı salladım, o bana simit uzatırken cüzdanımdan bozuk para çıkarıp ona uzattım.

Kuvars elimdeki simite garip garip bakarken onu kenara koyup "Günaydın," diye gülümsedim.

"Günaydın. Onu yeme, kahvaltıya gidelim."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Hayır gerek yok, bak burada dün akşam şarabın yanında getirdiğimiz peynirden de var, ikisini yeriz."

Kuvars garip bakışlarla simite baktı. "Hadi ama."

Ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra kenardaki açık büfeden iki çay alıp yanıma geldi. Onunla beraber bir banka oturup simiti ikiye böldüm, kendime küçük parçayı alıp ona büyüğü verdikten sonra bir parçada peynir uzattım. Çayıma bir şeker atıp deniz manzarası eşliğinde yerken içimdeki minik kelebekler uçuşuyordu.

Kahvaltımızı gülümseyerek yaptıktan sonra Kuvars ayağa kalktı. "Hadi eve geçelim."

"Ama daha dileğimi denize atacaktık."

Kuvars yeni hatırlamış gibi konuştu. "Evet bir de o vardı." Bana baktı ve istekli bakışlarıma dayanamadı. "Gidelim o zaman."

Gülümseyerek elini tuttum ve beraber sahilden geçip yolun karşısındaki gül ağaçlı eve gittik. İlginç bir şekilde eve gittiğimizde dış kapı açıktı.

"Uyanmışlar mı?"

Kuvars bilmiyorum anlamında omuz silkerken içeri geçti ve dün akşam dileğimi astığı gl ağacına baktı.

Bir an için yutkunamadım. Ağaçta dileğim yoktu.

Gözlerim dolu dolu olurken Kuvars dileği astığı gl dalını eline aldı, gl de koparılmıştı.

"Dileğim..."

Kuvars sertçe gl dalına baktı. Ardından hızlı adımlarla yürüyüp ev sahibinin kapısını çaldı. Ev sahibi kapıyı açtı, yirmilerinde genç bir çocuktu.

"Merhaba?"

"Dn bu gl ağacına bir kağıt asmıştık, şimdi gl koparılmış?"

"Siz niye buraya astınız ki?"

Kuvars dik dik adama baktı. "Valla bilemiyorum, sabah kız arkadaşıma vermemek için bir gl koparmıştım ama bir kağıt gördüm aslında ama Önemsemedim, attım ben onu."

Sanki dileğim gerekleşmeyecekmiş gibi bir ağırlıkla göğsüm çöktü.

Kuvars bir kafa koyacakmış gibi gerildikten sonra boynunu ktrdetti ve çocuğu kolundan tuttuğu gibi bahçeye itti.

"Ne demek lan attım?"

"Kardeşim siz manyak mısınız, niye başkasının bahçesine kağıt asıp sonra gelip hesap soruyorsunuz. Polisi arayacağım. Özel mülk burası."

Kuvars bu sefer adamı tuttuğu gibi kafa geçirdi. "Lan it, sanki hırsızlık mı yaptık, alt tarafı bir kağıt astık."

Kuvars tekrar vuracakmış gibi hissederken araya girdim. *"Kuvars, dur, yapma, hadi gidelim."*

Kuvars derin bir nefes verip burun kemerini sıktıktan sonra olumlu anlamda başını salladı. Onunla beraber dışarı çıkarken ev sahibi için zgndm.

"Bizim hatamız, keşke gece izin alsaydık. Dileğim gitti... Ya gerçek olmazsa şimdi..."

Kuvars çenemi tuttu ve kaldırıp dolu gözlerime baktı. "Sorun değil, özel bir niversite satın alırım."

Ona doğru baktım ve gözlerimi devirdim. Gerçekten parayla satın alamayacağı hiçbir şeyin olmadığını düşünüyordu. Ama ne bileyim, bu hayal benim tüm hayatımdı, hayatım boyunca tek kurtuluş hedefimdi, bu sınavı kazanamamak demek benim için bir nevi hayatı

kazanamamaktı. Bu nedenle dileğimin uçup gitmesi bile beni tüketiyordu.

Üzgün gözlerle Kuvars'ın arabayı park ettiği yere doğru ilerledim.

"Pardon bakar mısınız?"

"Pardon, beyazlı hanımefendi, size diyorum. Bakar mısınız?"

Sesin geldiği yere doğru döndüğümde burnunda kan olan, az önce gül ağaçlı evin sahibini gördüm, çocuk bir yandan burnunu tutarken bir yandan da elinde bir kağıt tutuyordu.

Bize doğru yetişirken Kuvars da onu fark etti ve döndü.

"Yine mi sen?"

"Evet, zorunda değildim ama kağıdınız ağacın dibine düşmüştü, attım zannederken orada kalmış. Çok önemlidir diye getirmek istedim."

Mutlulukla gülümserken hızla kağıdımı kaptım ve mutlulukla yerimde zıpladım. "Çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, çok çok teşekkür ederim..."

Çocuk bana garip garip baktı. "Pardon, anlayamıyorum."

Kuvars yerinden ayrılp onun yanına gitti. "Birader kusura bakma, bizim için çok önemliydi, izinsiz de evine girdik."

Eli arka cebindeki cüzdana gidip adama evine girmemizin bedelini öderken, kafa attığı için de pişman görünüyordu. "Bunun için de kusura bakma."

Çocuk elindeki paralara bakarken yüzü güldü. "Yok abi sorun değil, sorununuzu çözdüysem ne mutlu. Siz asıl benim kusuruma bakmayın."

O giderken bende mutlulukla kağıdımla beraber sahile koştum. Sanki hayalimi yeniden kazanmışım gibi hissediyordum.

Elimdeki kağıdı tutup denize bırakırken huzurla gözlerim kapandı.

Çok emek verdim, çok... Lütfen, bunu benden alma. Bir hayatım olsun, kendi ayaklarımın üzerinde durayım istiyorum, en büyük hayalim... Lütfen hayatımı insanlara bir yük olarak yaşamak istemiyorum... Lütfen... Dileğim gerçek olsun.

Kuvars'ın elleri arkadan belime sarılırken gözlerim açıldı. Aşkla ona baktım.

"Mutlu musun? Bunun için önce bir eve hırsız gibi girdik, ardından sabah attı diye ev sahibini dövdüm..."

Gülümsedim, gözlerim dolu doluydu. Ama mutluydum. Hissediyordum, dileğim gerçek olacaktı.

"Dileğim gerçek olacak... Çok mutluyum..."

Kuvars uzandı ve dudakları dudaklarımı buldu. O beni aralıksız öperken akan su dileğimi aldı ve götürdü...

Merhaba, biraz kısa bir bölüm çünkü yeni bölüm Pazar günü <3

Umarım keyifle okumuşsunuzdur, lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın <3

Sizce Cemre'nin dileği gerçek olacak mı?

53.BÖLÜM "LÂL"

Merhaba, bir gün arayla yeni bölüm :) Lütfen oy ve yorum yapmayı unutmayın <3

53.BÖLÜM "LÂL"

Doğan güneş ve yeni bir gün...

Sarı'nın tüylü kuyruğunu yüzümde hissederken oflayarak başımı kaldırdım, yine odamıza gelmişti ve biz daha uyurken ona mama vermemiz için yatağımıza çıkmıştı. Kuyruğunu yüzüme çarparken oflayarak gözlerimi açtım.

Başı Kuvars'ın tarafındaydı, patileriyle Kuvars'ın yüzüne vururken onu almak için uzandım ama benden kaçıp Kuvars'ın çıplak göğsüne atladı. Kuvars göğsüne çarpan ağırlıkla hızla gözlerini açarken üzerindeki Sarı'yı gördü ve sıkı bir küfür savurdu.

"Kuvars dur."

Kuvars Sarı'yı kuyruğundan tutup yakalarken "Yine mi lan sen?" Diye kızdı. Sarı'nın kulakları düşerken hızla uzandım ve Sarı'yı ondan kurtarmaya çalıştım.

"Kuvars dur, acıkmış, ben ona mama vereceğim şimdi."

Sarı beni onaylamak ister gibi miyavlarken Kuvars'ın ona kızmasına aldırmadan kollarının altında uzandı ve tatlı tatlı baktı.

"Ulan ibne." Kuvars onu tuttu ve ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Yakında seni sokağa atacağım az kaldı."

"Miyav."

Korkuyla uzanıp Sarı'yı kucağıma aldım, o benim bacaklarıma sinerken kötü kötü Kuvars'a baktım. *"Aşk olsun Kuvars."*

Kucağıma Sarı'yı alıp ayağa kalkarken Kuvars ardımdan homurdandı. "Şu kedi yüzünden bir uyuyamıyoruz, olan yine bana oluyor."

Sarı'yı Kuvars'tan olabildiğince uzaklaştırırken kendi giyinme odama girdim. Hızla banyoda işlerimi halledip üzerime bir şort ve tişört giyip saçlarımı topladıktan sonra Sarı'yı tekrar kucağıma aldım ve aşağı indik beraber.

Hızla ona yemesi için mamasını verirken aynı zamanda bende Kuvars'la beraber içmek için kahve makinasını çalıştırdım. Yanında da kahvaltılık bir şeyleri masaya koyarken çok geçmedi, çalan zilin sesini duydum.

Kapıya doğru giderken maalesef kim olduğunu tahmin edemiyordum. Düğün organizatörüm Toprak Hanım neredeyse her gün buraya, eve geliyor ve düğün detaylarıyla beni boğuyordu. Alt tarafı bir geceydi işte, şamdan beyaz olsa ne olacaktı, halı beyaz yerine kırmızı olsa ne?

"Cemre Hanım günaydın." Toprak Hanım sabahın sekizinde on santimetrelik ince topuklu ayakkabılarının üzerinde, kırmızı rujlu dudakları ve permalı saçlarıyla bana gülümserken bende aynı mimiklerle karşılık verdim. Dün her şeyi hallettik ve bitti sanıyordum. Ama nedense her defasında bir şey çıkıyordu.

Ona az önce Kuvars ve benim için hazırladığım kahveden ikram ederken Toprak Hanım elindeki dosyaları önüme bıraktı.

"Cemre Hanım merak etmeyin, düğünle ilgili her şey konuştuğumuz gibi tamamlandı, hiçbir eksik olmayacak, ben diğer konuları halletmek için gelmiştim. Kuvars Bey balayı pakedini de benim ayarlamamı istedi. Bunun için birkaç alternatifi kendisine mail olarak ilettim. Kendisi tercihini Fransız Polinezya'sından yana kullandı. Bora Bora Adası'nda yirmi günlük bir balayı."

Bana konuyla ilgili daha detaylı bir broşür verirken "Tabii önemli olan sizin tercihiniz, eğer beğenmediyseniz diğer alternatifleri de sunabilirim?" diye sordu Toprak Hanım.

Her şey çok fazla pahalı ve aşırı geliyordu ama yine de itiraz edip Kuvars'la maddi açıdan bir tartışmaya daha girmemek için baş parmağımla onay işareti verdim.

"Çok güzel, bunun dışında ek olarak-"

O bilgi vermeye devam ederken Kuvars'ın merdivenlerden inen adım seslerini duydum, yürürken aynı zamanda biriyle telefonda konuşuyordu.

"Tamam sunumu hazırlayın, yarım saat içerisinde şirkette olurum."

Toprak Hanım ayağa kalkarken bende kalktım. Kuvars gelen misafirimizi görüp tek kaşını kaldırdı.

"Günaydın Kuvars Bey, Cemre Hanım'la düğün hazırlıklarını konuşuyoruz."

Kuvars başını olumlu anlamda salladıktan sonra bana döndü. "Ben kahvaltıyı evde yapamayacağım, acilen şirkete gitmem gerekiyor."

Başımı salladım. *"Ama orada bir şeyler ye mutlaka."*

Kuvars evden çıkmadan önce beni kendine çekip alnımı öptü. "Sende bir şeyler ye, sağlıklı bir şeyler."

Ona gülümseyerek başımı salladım.

Kuvars çıktıktan hemen sonra tekrar Toprak Hanım'la beraber masaya oturduk. Toprak Hanım bana başka bir katalog daha sundu.

"Cemre Hanım, kına gecesi ve bekarlığa vedanız için ne düşünüyorsunuz. Ben ikisinin aynı gün olmasını tavsiye ederim, tüm kız arkadaşlarınız gelir, buna göre organizasyonlar hazırlarız, birkaç farklı konsept var, sizde seçersiniz. Ancak eğer ayrı ayrı yapmak isterseniz de birkaç önerim olacak."

O bana katalogu verirken sertçe yutkundum.

Benim hiç arkadaşım yoktu ki...

Kim gelecekti, bekarlığa partime? En son bana, acınası biri olduğumu, benimle sırf Kuvars'la ilişkim olduğu için arkadaşlık yaptığımı söyleyen Merve mi, yoksa hamile haliyle Eliza mı?

Yalnızlık hissi gelip çöktü boğazıma, yumru gibi bir şey nefes almamı engellerken başımı kaldırdım ve Toprak Hanım'ın gözlerinin içine baktım. Şu an yeni yeni fark ediyordum, düğünde de benim tanıdığım, benim tarafımdan bir kişi bile olmayacaktı.

Yutkunamadım. Anne ve babam olsun, bugünümü görsünler ne kadar isterdim...

"Bakın kına organizasyonumuz için nedimeler oluyor, dans gösterileri düzenliyorlar, bununla beraber canlı müzik tabii ki... Daha ne isterseniz, hepsi var."

Başımı olumsuz anlamda salladım, masanın üzerindeki not defterine *"Kına gecesi ya da bekarlığa veda partisi istemiyorum."* yazdım.

Kadının her şeyi kontrol etmek isteyen gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Neden ki Cemre Hanım? İleride çok pişman olabilirsiniz, bu özel bir gün."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Peki siz bilirsiniz. Bu arada düğün davetiyeleri ile ilgili de not aldım, Kuvars Bey'in söylediği herkese gönderdik ancak sizin ailenizden iletmemizi istediğiniz, arkadaşlarınız da olabilir birileri varsa bana mail olarak adreslerini iletebilir misiniz?"

Boğazımdaki yumru neredeyse nefesimi keser gibi oldu, gözlerim dolarken bakışlarımı ellerime çevirdim.

Hiç kimsem yok.

Yalnızım.

Önümdeki not defterine yazarken canım acıdı. *"Benim düğüne gelecek bir tanıdığım yok."*

Toprak Hanım yazıyı okuduktan sonra başını çevirdi ve bana baktı. *"Kusura bakmayın Cemre Hanım, ben gitsem iyi olacak."*

Toprak Hanım kalkarken onu zar zor geçirip yeniden masaya döndüm, masadaki kına ve bekarlığa veda kataloglarına bakarken hüznüm daha da arttı.

Mamasını bitirip yanıma gelen Sarı onu kucağıma almam için miyavlayana kadar da o kataloglardan başımı çeviremedim. En sonunda bacaklarıma dolanan Sarı'yla düşüncelerimden ayıldım ve uzanıp onu kollarıma aldım. Acı acı gülümsedim.

"Ne yapalım, ailem yok belki ama sen varsın Sarı, Kuvars var... Bunlarda bana yeter."

Kuvars bütün gün gelmedi, dün Hıdırellez kutlamaları için sahilde kaldığımız ve hiç uyuyamadığımız için sabah gelince biraz uyumaya karar vermiştik ama bu da Sarı'nın acıkmasıyla bölünmüştü. O, o yorgunlukla şirkete giderken bende Toprak Hanım'ı gönderdikten sonra ders çalışmaya dönmüştüm. Son bir senedir başıma gelenlerden dolayı sürekli çalışmalarım bölünse de neredeyse üç yıldır verdiğim bir emekti üniversite sınavı. Son tekrarlarımı da neredeyse bitirmek üzereydim ve tek duam tıp fakültesini kazanmaktı. Umarım verdiğim bunca emek boşa çıkmazdı. Tek dileğimdi.

Akşam için yine dünden kalma abur cuburları yiyip belki Kuvars gelir diye de enginar yaptım. Ancak Kuvars arayıp işin biraz daha uzun sürebileceğini söyleyince yemeklere hiç dokunmadan kaldırdım ve kimya özet defterimi alıp salona geçtim, uzanarak özet defterimi okumaya başladım.

Dün gecede hiç uyumamanın verdiği yorgunlukla gözlerim kapanırken karanlık beni kucakladı.

Uykumun arasında olduğum yerden kaldırıldığımı hissettiğimde gözlerimi hafifçe araladım.

"Şşh, uyu."

Gözlerim yeniden kapanırken Kuvars beni kucagında taşıdı. Onun kokusuyla uykuya dalmam çok sürmezken yeniden yatağa bırakılınca irkilir gibi oldum ve gözlerim aralandı.

"Açsan dolapta yemek var. Senin için yaptım."

Kuvars uzandı ve parmaklarımı öptü, ardından saçlarımın üstüne öpücük kondurdu. "Şimdi yerim ben bir şeyler, sen beni düşünme, uyu."

Huzurla gözlerim kapanırken Kuvars yanımda olmayınca dünyanın ne kadar anlamsız ve boş olduğunu bir kere daha anladım, onsuz bir hayatın hiçbir anlamı yoktu. Başımı kaldırdım ve o, ceketini ve gömleğini çıkarırken uzun uzun onu izledim.

Sadece altına gri bir eşofman giyip bana döndüğünde tek kaşı havalandı. "Uyumadın mı sen hala?"

Çok uykum vardı yine de onu bugün çok az görmüştüm, her anının tadını çıkarmak istiyordum.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hadi uyu, yorgun görünüyorsun."

Bu sefer olumlu olarak başımı salladım. *"Kuvars, sakın benden gitme olur mu?"*

Gözlerim kapanırken belli belirsiz onun sesini duydum. "Bu asla mümkün değil."

"Cemre, kızım?"

Her yer karanlık, gözlerim açık ama hiçbir şey göremiyorum, koşuyorum. Annemin sesi mi o?

Ses artmaya devam ediyor. "Cemre, kızım, bana gel, sesime gel."

Koşmaya devam ediyorum, nefesim tükenene kadar koşuyorum, kalp atışlarım çok hızlı ama anneme ulaşmak için durmuyorum.

"Kızım?" Annemin kokusunu duyuyorum. "Kızım?"

Bu sesi duymayalı ne kadar olmuştu, içinde yüzdüğüm hislerle gözlerim kapanıyor.

"Anne... Seni çok özlemişim..."

"Canım kızım, çok özledim seni..."

"Seninle olmak istiyorum... Kimsem yok burada, hiçkimsem, çok yalnızım, düğünüme çağırabileceğim bir arkadaşım bile yok. Anne lütfen... Anne niye öldün? Niye? Beni de al yanına. Sensiz hayat çok zor."

"Olmaz kızım. Benim güzel kızım, olmaz."

Annemin sesi silikleşiyor, gözlerimi açıyorum, karanlıktan başka hiçbir şey yok, artık onun sesini de duyamıyorum.

"Anne, neredesin? Lütfen gel, anne... Anne..."

"Cemre, uyan. Cemre." Biri uykumda beni sarsarken titreyerek gözlerim açıldı.

"Kabus mu gördün?" Kenardaki komodinin üzerinde duran suyu bana uzattı. Olduğum yerde doğrulurken Kuvars'ın uzattığı sudan bir yudum aldım.

Gördüğüm rüya çok güzeldi, yıllar sonra annemin sesini kulaklarımda duymuştum. Ama bu bana ona karşı olan özlemimi de hatırlatmıştı, dağılmış hissederek Kuvars'a baktım, kirpiklerim titriyordu.

"Şşh, gel buraya." Kuvars beni çıplak göğsüne çekerken sıkı sıkı sarıldım ona.

"Geçti güzelim..." Beni teselli etmeye çalışırken ondan ayrıldım ve sakın, yeşil gözlerine baktım.

"Annemi gördüm. Kuvars ben annemi çok özledim..."

Kuvars'ın gözlerinden acı duygusu geçerken sertçe yutkundu, ademelması hareket ederken beni hızla tekrar kendine çekti.

Hıçkırıkları boğazıma dizilirken Kuvars yüzünü boynuma gömdü.

"Mezarlığa gitmek ister misin?"

Ondan ayrılırken başımı salladım. "Lütfen..."

Biraz sonra, gecenin üç buçuğunda mezarlıktaydık. Bulduğum ilk şeyleri giymiştim, Kuvars'ta arabayı hızla kullanmıştı ve benim hayattaki en büyük iki varlığıma getirmişti beni...

"Ben burada olacağım, bir şey istersen bakman yeterli."

Ona başımı sallarken, onu ardımda bırakarak yürüdüm ve mezarları başına geldim. Burada çok kötü anılarım vardı. Bu mezarın başında öleceğime inandığım bir zamanı geçirmiştım, bu mezarın başında ayağa kalkacağıma söz vermişim ve bu mezarın başında şu an o sözü nasıl tutamadığımı da görüyordum.

Ama ayağa kalkmak kolay değildi. Hiç değildi.

Kuvars dışında sahip olduğum kimse yokken, yeri gelmiş onu da kaybetmişken acı veriyordu hatta.

"Anne, baba ben geldim." Annemin toprağını avuçlarıma alırken hıçkırıklarımı tutamadım, omuzlarım sallandı.

"Sizi çok özledim. Keşke yanımda siz de olsaydınız. Annecim, ah annecim sensiz bir hayat öyle zor ki..."

Avuçlarımdaki toprağı kokladım.

Gözyaşlarım toprağı değerken burnuma sanki anne kokusu doluyormuş gibi içime çektim.

"Annem... Sana bir kere sarılmak için tüm hayatımdan vazgeçerdim, babam, çok özledim, çok isterdim sizin kollarınızda olmak. Siz gittiğinizden beri hayat öyle zor ki... İnsanlar öyle acımasız ki. Anne, baba... Keşke kalksanız, keşke kimsesiz olmasam... Keşke bu kadar yalnız olmasam..."

Hıçkırıklarımı tutmaya çalışıp gözlerimi silerken Kuvars'ın ağladığını anlamaması için uğraştım.

"Eğer beni bir yerlerden izliyorsanız, ben çok iyiyim, sakın üzülmeyin, bakın evleniyorum da... Siz yoksunuz ama evleniyorum. Kuvars var. Beni seven bir adam var. Beni mutlu ediyor, beraber çok mutluyuz. Ama keşke siz de olsaydınız, bir kere sarılsaydım size doyasıya..."

Yutkunmak güçleşirken babamın toprağından da biraz aldım.

"Dediğim gibi beni izliyorsanız bakmayın ağladığıma, sadece özlemden. Anne senin her zaman söylediğin gibi, kendi ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ediyorum. Sınava gireceğim, sınavı kazanacağım, ardından Kuvars'la evleneceğim, terapilerimde iyi gidiyor yakında konuşacağım..."

"İkinizi de çok seviyorum, yanımda olamasanız da kalbimdesiniz. Hep benimlesiniz..."

Omzuma konan ceketle irkilirken hemen arkamda Kuvars'ı hissettim. Usul usul gözyaşlarımı sildi.

Ayağı kalkarken son bir kez mezarlarına baktım. *"Siz yine de merak etmeyin, ben beni çok seven bir adamla beraberim... Mucizeler gerçek oldu, Kuvars benden asla ama asla gitmez. Kimsesiz hayatımda tek 'kimsem' o benim."*

Kuvars beni kollarının arasına alırken sesim çıkmadı, arabaya kadar kucağında taşıdı. Tek bir soru sormadı. Üstelemedi. Ağlama demedi. Bana ağladığımı için kızmadı. Gözleri anlayışla yanarken sadece yanımda durdu ve bana destek oldu.

Onunla beraber eve geçip beni yatağı yatırdığında da aramızdaki mühürlü sessizlik devam etti. Yatakta cenin pozisyonu alıp sadece kafamdaki düşüncelerle kalırken de arkamdan bana sarıldı, elleri belimde öylece bütün gece beni kontrol etti.

Sabah doğan güneşle beraber nihayet gözlerim kapanırken o hala gözlerini benden ayırmıyordu.

Tekrar uyandığımda, saat dokuza geliyordu. Yatakta doğrulup Kuvars'a baktım. Gri takım elbisesini giymişti, kravatını bağlarken onu izledim. İşini bitirip bana döndüğünde uyandığımı daha yeni fark etti.

Saçım başım dağılmış bir halde mahçup hissederek gülümsedim ona.

Kuvars yanıma iki adımda gelirken aramızdaki mesafeyi kapattı, eğilip alnımdan öptü beni. Kokusunu burnumda hissederken gözlerim kapandı. "Günaydın."

"Günaydın."

Dün geceden hiç bahsetmedim. Onun yerine gülümsedim ve gündemi değiştirdim.

"Sen çabuk hazırlanmışsın, bende bir duş alıp kahvaltıyı hazırlayayım."

Kuvars tekrar alnımı öptü. "Onun yerine sen hazırlan, beraber dışarıda kahvaltı edelim, bugün dil terapi seansın var zaten. Bir de Can Bey'den senin genel durumunla ilgili bir değerlendirme alacağız bugün."

Tek kaşımı kaldırdım. Can Bey'in adını duymayalı uzun zaman olmuştu. Kendisi sürecin en başında konuşma bozukluğumla ilgilenen doktordu, kendisi ve diğer meslektaşlarının bulgularının doğrultusunda konuşma engelimin psikolojik olduğunu öğrenmiştim. Bu nedenle beni Hakan Bey'e ve dil terapisine yönlendirmişlerdi.

Çok uzun bir süredir dil terapilerine katılıyordum. Çok ağır zamanlarda bile gitmeye devam etmiştim, yeri gelmişti hocam eve gelmişti. Ama hala hiçbir sonuç alamamıştım. Bende bu konuyu merak ediyordum.

Kuvars'a başımı salladım. Gülümseyerek ayağa kalkarken onun hala inceleyen bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Mayıs ayında olduğumuz için kısa bir duştan sonra üzerime mini, çiçekli bir elbise giydikten sonra aynadan kendime baktım, her zamanki rutinimde önce yüzümdeki yara izlerini kapattım. Çok makyaj yapmadan saçlarımı kuruttum ve öylece açık bıraktım.

Ardından aynanın karşısına geçip yüzümdeki hüznü ifadeyi dağıtmak için prova yapmaya çalıştım. Gülümsemem yapmacık gelirken birkaç denemeden sonra yerine oturdu.

Kuvars'ın benim için endişelenmesini istemiyordum.

Odadan çıkıp salonda onun Sarı'ya mama verdiğini görünce istemsizce gülümsedim. Az önceki gibi yapmacık bir gülüş değildi, sıcacık, içten gelen bir duyguyla mutlu hissettim.

Bir ailem yoktu belki ama en azından Kuvars'ın benim ailem olacağını biliyordum.

Onun bana hiç eksikliğimi hissettirmeyeceğini de...

Bana dönünce, yeşil gözlerine o tanıdık huzurlu ifade yerleşti, onun bana böyle bakmasını öyle çok seviyordum ki. Bakışları yüzümden üzerime çevrilirken sertçe yutkundu. Beğeni dolu bakışlarının altında yanaklarım kızardı.

"Hadi ama çok acıktım, gitmiyor muyuz?"

Sarı miyavlayarak Kuvars'ın paçalarına dolanırken Kuvars beni onayladı. Beraber deniz kenarında şık bir kahvaltı mekanına geçerken Kuvars bana haberleri vermeye başladı. "Beşiktaş'taki ev tamamlanmış, düğünden sonra direkt oraya geçeceğiz."

Aynanın karşısında çalıştığım gülümsememle Kuvars'a baktım. *"Ne güzel."*

"Bahçede o istediğin, sokak hayvanları için olan yerde yapılmış. Bugün gidip görebiliriz."

Aynı gülümseme. "Tabii."

Kahvaltılıklar önümüze gelirken Kuvars da sessizleşti, ben onun benim durgun olduğumu düşünmemesi için balayından söz açıp heyecanlı olduğumdan bahsederken Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı.

Kahvaltıdan sonra yürüyüş yapıp yol üstünde olduğu için düğünden sonra oturacağımız evi son bir kez gezip gördükten ve ben şahsen hayran kaldıktan sonra onunla beraber hastaneye geçtik.

Dil terapisine gitmek yerine direkt olarak Kuvars'la Can Bey'in odasına çıkarken en son bu hastaneden onunla beraber çıkışımız gözlerimin önüne geliyordu. O günden bu yana Hakan Bey'i görememiştim. Onun ilaçlarının bana, ruh sağlığıma daha iyi geldiğini biliyordum ama cesaret edip Kuvars'a söyleyemiyordum.

Can Bey bizi karşılayıp odasına buyur ettikten hemen sonra Kuvars çok fazla beklemedi ve benim durumumun nasıl gittiğini sordu.

Can Bey dönüp bana baktı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "Açıkcısı, Cemre Hanım'ın sorununun psikolojik bir boyutu olduğu için, travmadan sonra sustuğu için ona en iyi Glen şeyin terapiler olduğunu düşünüyoruz meslektaşlarımla birlikte. Hakan Bey'le ilgili

endişelerini anlıyorum ama hastanemizde çok vasıflı başka doktorlar da var, hatta bir psikiyatr istemezseniz bir psikologla da seanslarına devam edebilir ama mutlaka etmesi gerektiğini düşünüyorum."

Kuvars'ın bakışları bana döndü. O gözlerin derinlerindeki öfkeyi değil tedirginliği gördüm. "Terapilerden sonra Cemre'nin daha da kötüleştiğini düşünüyorum."

Can Bey bana döndü, sanki benim bir yorum yapmamı bekliyormuş gibi. Ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Hakan Bey'le konuşmak bana çok iyi geliyordu ama bunu kabullenmem demek herkesin benim somut durumumun ne kadar kötü olduğunu görmesi demekti. İlaçları kullanmadan önce Kuvars bir dakika yanımdan ayrılınca yaşadığım kaygıyı hatırlamak bile tüylerimi ürpertiyordu. Bunları kimse görmemeliydi. Güçsüz gözükmemeliydim.

Hiçbir şey söylemedim, söylemek yerine Kuvars'a baktım. Can Bey olumlu anlamda başını salladı.

"Peki o zaman, bizde dil terapi seanslarını arttırmaya çalışırız."

Odanın havası ağırlaşırken bakışlarımı kaldırdım ve Kuvars'la Can Bey arasındaki bakışları gördüm. Ben mi öyle hissediyordum bilmiyorum ama sanki bana söylemedikleri kötü bir şey vardı. Bunun dil terapilerimle ilgili olduğunu düşünürken içime kötü bir his yerleşti kaldı.

Can Bey değerlerimin tekrar değerlendirilmesini isterken tomografiye yeniden girdim ve nöroloji bölümünden başka bir uzman doktora daha göründüm.

Can Bey tüm sonuçlarıma bakıp önceki sonuçlarımla karşılaştırırken tekrar Kuvars'a baktı.

"Kuvars Bey daha önce de belirttiğimiz gibi, Cemre Hanım'ın durumu tamamen psikolojik, travma sonrası gelişen bir durum. Sadece terapilerle bunun üstesinden gelebilir." Can Bey'in bakışları değişti ve ekledi. "Umarım."

Damarlarımdan akan kan soğurken dudaklarımdaki gülümseme soldu. Kuvars'ın öfkesini hisseder gibi olurken ona baktım.

"Kalkalım mı, dil terapi seansım başlamak üzere, geç kalmak istemiyorum."

"Cemre Hanım, asistanım size eşlik etsin, benim Kuvars Bey'le konuşmam gereken bazı durumlar daha var."

Tek kaşımı kaldırıp ikisine de baktım. Kuvars bana bir şey söylemezken Can Bey seviyeli tebessümüyle bana baktı ve açıklama yaptı. "Terapi seanslarınızın sıklığıyla ilgili durumlar."

Anladım der gibi bakarken, Kuvars'a döndüm. "Seansın bittiğinde seni bekliyor olacağım."

"Tabii." Aynı gülümseme.

Asistanla beraber yürürken Can Bey ve Kuvars arasındaki gerginliği düşünmeden edemedim. Can Bey yanımda tam olarak konuşmamıştı ama sanki bir terslik var gibiydi. İlk geldiğimizde o umut verici konuşmaları yapan doktor o değilmiş gibi davranıyordu.

İç sıkıntım katlanarak artarken Hakan Bey'in odasının hemen önünden geçtim. İçeri girip ona selam vermek ve belki de özür dilemek istiyordum, verdiği ilaçları kullandığımı anlatmak istiyordum ama öyle utanıyordum ki.

Bir de içimdekileri birine dökmek, hissettiğim yalnızlık duygusunu paylaşmak, yaklaşan sınav için güç almak istiyordum.

Yapamadım.

Dil terapilerimin olduğu kısma geçerken Can Bey'in asistanı başka bir ricam olup olmadığını sorup gülümseyerek yanımdan ayrıldı.

Aylardır beraber terapiler yaptığım hocamın odasına girerken kafamda binlerce düşünce geziyor, hepsi birbiriyle çarpışıyor, doğru düşünmemi engelliyordu.

Ders bitip ben tüm dil egzersizlerini tekrar tekrar yaptıktan sonra hocama döndüm, gözlerim dolu doluydu. Can Bey'in yanımda konuşamadığı konunun ne olduğunu az çok tahmin ediyordum ve bu çok canımı yakıyordu.

Sormaya korkuyordum ama nihayet sordum.

"Aylardır beraberiz, hatta neredeyse yıl olacak, bu süreç boyunca çok çalıştım, evde günde belki on kez sizin verdiğiniz dil egzersizlerini yapıyorum. Bana hep umut verici konuşuyorsunuz, çok çalışırsam olacağını söylüyorsunuz ama hiçbir şey olmuyor. Bırakın konuşmayı heceleyemiyorum bile. Ağzımı açtığımda çıkan anlamsız seslerden öyle utanıyorum ki, dudaklarımı aralamaya korkuyorum. Bakın sürekli beklentilerle yaşamak kadar zor bir şey yok, lütfen bana gereksiz yere ümit vermeyin ve doğruları söyleyin. Buna göre yoluma bakayım. Benim gibi hastalarınız var, bu terapileri onlarca kişiye yapıyorsunuz, sizce benim durumum nasıl? Lütfen net bir şey söyleyin, lütfen."

Yutkunamadım. "Ben konuşabilecek miyim?"

Dil terapistim öylece bana baktı. Hep gülen ve beni destekleyen gözleri kısıldı. "Cemre, bu net bir şey değil, genel olarak çocukluk yıllarında, konuşmanın ilk öğrenildiği zamanlarda konuşamayan çocuklarla bu terapileri yapıyorum. Bu yüzden seni diğer hastalarımle kıyaslayamam."

Dolu gözlerimle ona baktım. "Peki, neden bu lanet olası dilim açılmıyor o zaman. Bakın kelime değil daha istediğim heceyi bile çıkaramıyorum!"

Kadının yüzü gölgelendi. "Ben-"

"Can Bey'i dinledim az önce, sözleri çok umut verici değildi, lütfen bana bir şey söyleyin. Bu normal mi? Bir yıldır uğraşıp tek bir hece bile çıkaramamam... Doğruyu söyleyin, sadece doğruyu."

"Maalesef normal değil." Gerçek beynimin tam içine, düşüncelerimin ortasına bir balyoz gibi inerken bunu duymayı beklemeyen bir yanım irkildi.

"Can Bey'e bununla ilgili bir rapor ilettim, şu ana kadar yapmış olduğumuz çalışmalarla dil kaslarının yeterince güçlendiğini düşünüyorum ama maalesef Cemre, terapilerden bu süre boyunca bir sonuç alamadık."

Boğazıma oturan yumru yüzünden yutkunamadım. Zaman durdu sanki. Dünya ayaklarımın altından kaydı. Dilim kurudu. Hayat çekildi damarlarımdan.

"Bundan sonra devam edersek belki bir faydası olabilir ama hemen umutsuzluğa kapılma. Lütfen karamsar olma."

"Bir sonuç almış olmamız lazımdı değil mi? Hiç olmazsa bir hece?"

Dil terapistimin alnı kırıştı. Ağır ağır başını salladı. "Evet, hiç olmazsa bir sonuç almış olmamız lazımdı. Ama maalesef, Cemre... Maalesef..."

Dizlerim titrerken ne yapacağımı bilemedim. Hayatımı, tıp okuma hayalimi bile konuşma engelimi düzeltmek üzerine kurmuştum. Hep geçecek bir durum olduğuna inanmışım. Bir gün bende konuşacak, bağırarak, hatta şarkı söyleyecektim, ağızımdan sadece anlamsız sesler dökülmeyecekti. İnsanlar bana acımayacaktı. Bir eksiğim olmayacaktı.

Şimdiyse her şey boşaydı.

Dil terapi odasından bir daha girmemek üzere çıkarken bomboş koridorda tüm gücümü kaybetmiş bir savaşçı edasıyla öylece dizlerimin üzerine çöktüm.

Verdiğim savaşı kaybetmişim.

Umutsuzca inandığım hayallerimin en önemlisi çökmüştü

Dilim lâldi benim.

Lâl.

55. bölümde ilk kısmın finali oluyor. İkinci kısım yine burada, bu kitaptan devam edecek.

Sizce ilk kısmın finalinde neler olacak?

Final kesitleri için;

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

54.BÖLÜM "SINAV"

Selam :) Deprem oldu, bölüm yazmaya devam ettim, bence bir oy ve yorumu hak ettim. <3 Satır içi yorumlarını okumaya bayılıyorum, lütfen satırlarca yorum yapın <3

54.BÖLÜM "SINAV"

Her hikayenin bir başlangıç noktası vardır.

Benim hikayemin başlangıç noktası oldukça zorluydu, ama bir şekilde başlangıç noktasından adım atmış ve koşmaya başlamıştım. Her hayat bir yarıştır. Zamana karşı, insanlara karşı, hedeflerimize karşı... Hep bir mücadeleden oluşur. Biz koşarız. Ciğerlerimiz tükenene, nefesimiz kalmayana kadar koşarız. Başlangıç noktasından uzaklaşmak ve bitiş çizgisine varmak için. Önümüzdeki engelleri aşmaya çalışırız, mücadelemiz devam eder, ve hep yarışırız. Bazen hiçbir engel yoktur ve sadece kendimize karşı yarışır. Ama koşu hiç durmaz.

Hayat işte tam böyle bir şeydir. Hep mücadele etmek gereken, duranın geçildiği bir yarış.

Ben başlangıç noktasından uzaklaşalı çok oldu. Çok durdum. Çok pes ettim. Geçildim. Ama mücadelem hep devam etmeye çalıştım. Bu uğursa ciğerlerim tükenene kadar nefes nefese kaldım, hayatımda inandığım bir çok şeyi kaybettim, en son da sesime hiç kavuşamama ihtimalini de. Ama yine de devam ettim.

Şimdi bitiş çizgisine iki gün kala, takvimin tam önünde, omuzlarım bir gün sonra savaşa girecek ve ordusunun yarısını kaybedecek bir komutan edasıyla çöküktü.

Bu hikayenin nasıl başladığını çok iyi biliyordum. Annem ölmeden önce, hasta haliyle her yatağa yattığında bana güçlü durmam gerektiğini, kendi ayaklarımın üzerinde yükselen bir kadın olarak yeşereceğimi, bunu yapmamın en önemli etmeninin de eğitim olduğunu öğretmişti bana. Bu yüzden ki, amcam ve yengem okula gitmemi engellediklerinde bile eğitimden vazgeçmemiştim. O küçük kömürlükte bulduğum testleri tekrar ve tekrar kez çözerken tek hayalim bir gün

annemin istediği ve arzu ettiği gibi güçlü bir kadın olmaıktı. Çünkü zayıftım o zamanlar, şiddet görüyor, korkudan hiçbir şey yapamıyordum. Sonra bir gün hayatımın küçük mucizesi gerçek oldu, bir iş buldum ve bu sayede açıköğretimden eğitime devam etmenin peşinde koştum. Çok büyük zorluklar ve fedakarlıklar sonunda işte buradayım. Hayatım boyunca yaşamaya tek tutunduğum hayalim, tıp kazanma umudu...

Sessizce takvim yaprağında yazan 11 Haziran Cuma yazısına bakarken içim heyecanla ve korkuyla titredi.

En son dil terapisine gidip konuşmamda hiçbir yol alamadığımı ve büyük olasılıkla hayatım boyunca hiçbir zaman konuşamayacağımı öğrendiğimden bu yana bir ay geçmişti. Bu bir ay boyunca artık Kuvars'la olan iletişimimi de en aza indirmiştım, öyle çok utanıyordum ki kendimden artık aynaya bile bakmak istemiyordum, antidepresan kullanmayı bir anda bırakmıştım.

Tekrar uykusuzluk ve iştahsızlık başlamıştı. Önceleri uyumak için kullandığım o birkaç saatten de olmuşum. Sanki hayat parmak uçlarımdan çekiliyordu.

"Güzelim..." Kuvars'ın elleri belime dolanırken içine saplanıp kaldığım düşüncelerden de sıyrıldım. Kuvars başını köprücük kemiğime yaslarırken gözlerim kapandı. Onun boğuk sesini duydum. "İyi misin?"

Gözlerim yeniden huzursuzca açıldı. Bakışlarım takvim yaprağına giderken Kuvars başını kaldırdı, omuzlarımdan tuttu ve ona doğru dönmeme neden oldu. Ağır ağır olumlu anlamda başımı salladım.

Kuvars nefesini içine çekti. "Terapilere tekrar başlamak ister misin?"

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım. Kuvars'ın alnı kırıştı, gözlerinde endişenin gezdiğini gördüm ama hızla o ifadeden kurtuldu. Yüzü yine ifadesizlikle gölgelenirken yeşil gözlerinin ferisi sönmüştü.

"Bir aydır, iyi değilsin."

Dudaklarım ruhsuzca yana kıvrıldı, bir aydır her gün Kuvars'la bu konuşmayı yapıyorduk. Dil terapisinden ayrıldığım günden bu yana eve iki tane ayrı psikolog gelmişti, onlarla da konuşmayınca başka bir dil terapisti getirmişti, Can Bey ayrı olarak çaba harcarsam yapacağımı söylemişti ama gerçek açık ve netti.

"Lütfen üstüme gelme, iyiyim ben."

"Daha ne kadar böyle devam edeceksin?" Yine onun öfkeli sesini duydum. Ona döndüğümde de alev alev yanan gözlerini gördüm.

"Yemiyorsun, içmiyorsun, uyumuyorsun, daha ne kadar gidecek bu!"

Daha ne kadar gidecek bu?

Olduğum yerde titrerken Kuvars'ın gözlerinin içine bakamadım.

"Daha nereye kadar gidecek söyleyeyim! Hep böyle olacak, hep! Dil terapistimin söylediği gibi bunca zaman bir yol katetmemiz gerekiyordu ama edemedik. Ben konuşamıyorum ve konuşamayacağım. Bence evlenmeden önce yol yakırken kiminle evlendiğini fark et. Terapi için kimi getirirsen getir bu böyle olacak çünkü!"

Kuvars'ın öfkeli yeşillerine bakmadan yanından geçip gitmek istedim ama beni kolumdan tuttu ve kendine çekti, onun göğsüne yapışırken çok uzun zamandır ona sarılmayan yanım sızlıyordu. "Bana bak."

Bakmadım.

"Bana bak Cemre!"

Çenemi tuttu ve kaldırdı. Onun gözlerinin içine hüznle baktım.

"Bir daha sakın ama sakın kendini küçümseme. Seni hayatımdaki her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum. İyileşeceksen, eğer bunun bir yolu varsa bunun için sonuna kadar giderim ama bunu sadece ama sadece senin için yaparım. Ha yoksa, ben seni zaten böyle sevdim. Bizim iletişim kurmak için kelimelere ihtiyacımız yok."

Beni tutup sıkıca sararken dudakları boynuma değdi.

Söyledikleriyle içim ısınırken yüreğimdeki ağırlık bir an olsun geçti. Hiç olmazsa o vardı. Ne olursa olsun, o...

"Düğünü öne alalım."

Şaşkınlıkla irkilirken Kuvars kollarını biraz olsun gevşetti ve başımı onun omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Zaten sadece dokuz gün kaldı."

"Pazartesi mesela? Sınavdan hemen sonra düğün olur, seninle beraber tatile gideriz, bir süre uzaklaşmak sana iyi gelir."

Yorgunluk tüm omuzlarıma çökerken ona baktım. Şimdi başka bir endişe beni yokluyordu. İki gün sonra üniversite sınavının ilk aşaması ve hemen ardından ikinci aşaması vardı. Bütün bunların üzerine düğün yapmak düşüneceğim en son şeydi sanırım.

Yine de başımı kaldırdım ve onun istekli gözlerinin içine baktım. Benim için çaba harcıyordu. Benim için.

Şu an fark ediyordum, Kuvars hep benim mücadeleimde, beni düştüğüm her an kaldıran, bana umut aşılayan yegane kişiydi. Beni benden çok seviyordu.

"Olur. Ama davetiyeler? Yurtdışından gelecek konuklar?"

"Yarın asistanlar herbirine dönüş yapar, hafta sonu otele yerleşirler, pazartesi de düğün yaparız. Bu şekilde ağırlamış oluruz."

Şaşkınlıkla karışık başımı salladım. *"Ya peki Pazartesi günü doluydu? Bayağı yoğunluk yok muydu Çırağan Sarayı'nda?"*

"O hiç sorun değil, her türlü hallederim."

Şaşkınlıkla karışık gülümsedim. *"Peki o zaman."*

Kuvars cebinden telefonunu çıkarıp düğün organizatörümüz Toprak Hanım'ı ararken aynı zamanda kapı çaldı. Ben kapıya doğru giderken sanırım Toprak Hanım olumsuz bir cevap vermişti ki Kuvars "Pazartesi olan düğünü Pazar'a alın Toprak Hanım. Kendilerine iletirsiniz, ben tüm düğün masraflarını karşılarım. Eğer kabul etmezlerse fiyatın beş katını teklif edin." dedi.

O konuşmadan dikkatimi alıp kapıyı açtım. Aytekin her zamanki gülümsemesiyle elindeki kutuyu bana gösterirken "Yengecim," diye selamladı beni.

Bende onu başımla selamladım.

"Valla sizi bölüyorum ama müstakbel kocanı almak zorundayım bugün." İçeri girerken elindeki kutu da bana uzattı.

Kutunun içinde ne olduğunu anlamadığım için şaşırarak ona baktım. "Sana kolay silinebilir kalem aldım."

Kutuyu elime alırken telefon konuşmasını yeni bitiren Kuvars'a yanımıza geldi. "Bu ne lan?" Direkt kutuyu benden alıp açarken garip garip kaleme baktı.

"Karışmasana sen bana, yengecim bu kalemi sana aldım çünkü, şimdi sen düğünde ayakkabı giyeceksin ya, işte onun altına en başa, büyük harflerle benim adımı yaz. Bu bekarlık canıma tak etti, son ümidim sensin valla yenge."

Ben uzun zaman sonra ilk defa içten bir şekilde gülerken Kuvars uzandı ve Aytekin'in kafasına vurdu. "Utan lan kendinden."

Aytekin mağrur bir ifadeyle başını öne eğdi. "Utandım."

Ben tekrar ona gülerken muzip gözlerini hızla kaldırdı ve bana baktı. "Yenge unutma bak, büyük harflerle."

Kuvars onu tutup dışarı atarken Aytekin hala bana seslenmeye devam ediyordu. Kuvars da çıkmadan önce bana doğru döndü.

"şirkette önemli bir toplantım var. Ondan sonra hemen gelirim." Başımı salladım olumlu anlamda.

"Gelirken istediğin bir şey var mı?" Bu sefer olumsuz anlamda başımı salladım. Kuvars uzandı ve çıkmadan önce hızla tutup kendine çekip sıkıca sarıldı. Sıcaklığı ve kokusu dört bir yanıma sardı, saçlarımı koklayıp öptü. "Sen benim her şeyimsin, ne olursa olsun güçlü ol lütfen."

Alnıma dayadı dudaklarını. Güven verir gibi öptü, her şeyi silmek ister gibi öptü. İçine ekercesine öptü. Mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldı.

"Kendine iyi bak."

"Sende, hoşça kal."

Onun gitmesiyle beraber yine bomboş hissederek yukarı ıktım. Takvimin önünden geçerken i sıkıntım tekrar arttı. Yarın olacak sınavı kazanmaktan başka çarem yoktu.

Ağır ağır adımlarla yukarı ıktım. Son bir aydır, aslında son bir yıldır hep yaptığım gibi Kuvars gelene kadar ders çalışmak için son kez bir deneme kitapçığını önüme aldım. Son denememi çözüp deneme bittikten sonra cevap anahtarından doğru ve yanlışları kontrol ederken tek tük çıkan yanlışlarımı görüp biraz olsun mutlu oldum.

Hayatta bir kere mucize beni bulmuştu. Belki ikinci kez yine bulurdu. Belki tıp kazanırsam kendi kendimin mucizesi oluverirdim. Kendimi tedavi edecek yeni bir yolu keşfederdim. Sonra Kuvars hep yanımda olurdu. Yalnız hissediyordum evet ama yapayalnız değildim. Kuvars vardı. O bana yeterdi.

Bunun sevinciyle olduğum yerden kalkıp uzun zaman sonra bir şeyler yemek üzere mutfağa geçtim. Kuvars'a zml kek yapmak için kolları sıvadım. Kek harcını yapıp kalıba döktükten sonra fırına verdim ve derecesini ayarladım.

Uyuyan Sarı'yı da severek uyandırıp mamasını verdikten ve onun temizliğiyle ilgilendikten sonra keki fırından çıkardım ve tadına bakıp ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Uzun zamandır yemek yapmayı da

bırakmıştım. Bugün için yemek yapmaya da karar verdikten sonra yeniden salona geçtim. Vakit tekken pek ilerlemiyordu.

Kekten bir parça alıp kahve de yaptıktan sonra televizyondaki haberlere göz attım. Haberler de hafta sonu olacak olan üniversite sınavından bahsedilirken içim yine sıkıldı ve kapadım.

Kapının çalmasıyla irkilip ayaklandım ve kapıyı açtığımda karşımda karnı iyice büyüyen ve belirginleşen Eliza'yı gördüm.

"Selam gelin hanım."

Son bir ayda Eliza birkaç kez daha uğramış ve halimi hatrımı sormaya devam etmişti, daha önce onunla pek ilgilenemediğim, moralim aşırı kötü olduğu için mahcup bir ifadeyle ona gülümsedim. Son zamanlarda o da en son Merve'nin yaptığı gibi işaret dilini öğrenmek için bir hoca tutmuştu ve çalışıyordu.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk, ama seni kaçırmaya geldim. Bir yemek yeriz dedim dışarda, çok güzel bir mekan biliyorum."

"Aslında kek yapmıştım, beraber evde yiyebilirdik."

Eliza yüzünü buruşturdu. "Ay o ne öyle? Gel biraz Boğaz havası alalım."

"Tamam o zaman. Ben giyinip geliyorum."

Ben içeri geçip üzerime siyah, bol bir pantolon ve siyah, triko bir tişört giyip saçlarımı toparladıktan sonra aşağı indim. Sarı için biraz mama ve su koyup çantamı da aldıktan sonra kapıya gittim. Eliza hiç içeri gelmemişti, elinde telefonuyla sosyal medya hesaplarına fotoğraf yüklüyordu. Beni görünce başını kaldırdı.

"Cemre, tam çıkmadan senden bir şey rica edebilir miyim?"

Tabii anlamında ona başımı salladım.

"Yol boyunca yemem için bana bir parça kek getirebilir misin?"

Bir anda gülümsedim ve hızlıca mutfığa gidip bir kaba birkaç parça dilim kek koydum. Ardından ona götürdüm.

O minnetle kabı alırken bende evden dışarı çıktım ve kapıyı dışarıda korumalar olmasına rağmen sıkı sıkı kilitledim.

Eliza'yla beraber şık bir mekanda yemeğe gelene kadar yol boyunca Eliza ona koyduğum tüm kekleri yedi. Ona her garip garip baktığımda karnını göstererek gülümsüyordu.

Gittiğimiz yerde de Eliza iki kişilik yemek yerken bende kendime bir Sezar Salata istemekle yetindim. Uzun zaman sonra boğazımdan geçen

ve yarısını bitirebildiğim bir yemek olduğu için mutlu hissettim. Yemekten sonra Eliza'yla karşılıklı kahve içerken o konuşmaya başladı.

"Seni böyle canlı ve mutlu görmek çok güzel Cemre. Çok yakında düğün de olacak giderek her şey çok daha iyi oluyor."

Ona gülümseyerek başımı sallarken temiz havayı da ciğerlerime çektim.

"Hafta sonu sınavların da var değil mi? Sana çok güveniyorum, parçala o sınavları ama ne olursa olsun ben senin sınava dair verdiğin çabayı gördüm ve biliyorum. Sakın o yüzden, sonuç ne olursa olsun kendini suçlama. Kendine güven, stres yapma ve o sınavı parçala."

Gülümsedim. Kuvars da böyle söylüyordu. Stres yapmamam gerektiğini. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Yine de gülümsedim ve teşekkür ettim.

Eliza'nın bakışları önce bana ardından arkamdaki bir noktaya çevrildi. O noktaya daha dikkatli bakarken dudakları yana kıvrıldı.

"Aaa, o Tuğçe mi?"

Benimde bakışlarım arkama dönerken uzun zaman sonra Tuğçe'yi gördüm. Onunda bakışları bize çevrilmişti, sanırım o bizi daha önce fark etmişti. Dümdüz sarı saçları, ılık ılık parlayan mavi gözleri ve elinin hemen altındaki tıp kitapları ve önündeki kahvesiyle dertsiz tasasız bir genç kadın gibi görülüyordu.

"İstanbul'a mı gelmiş yeniden, hayret. Aman neyse konuşmuyoruz zaten bakmayayım."

Bende başımı Tuğçe'den Eliza'ya çevirdim.

Bütün tadım tuzum kaçmıştı yeniden. *"Kalksak olur mu?"*

"Olur tabii. Hatta bak ne diyeceğim, şirkete gidelim mi, sen abimi görürsün, bende Kılıç'ı. Olmaz mı?"

Başımı salladım. Kuvars zaten toplantım bitince eve geçeceğim demişti, böylelikle beraber eve giderdik. Hatta akşam yemeğini beraber hazırlardık.

"Olur tabii."

Gülümsedi. *"Ben bir lavaboya gidip hemen geliyorum, sonra çıkarız."*

Eliza bana başını salladı. Lavaboya geçip Kuvars'ın şirketine gideceğimiz için istemsizce saçlarımı açıp çantamın içindeki dudak nemlendiricimi dudaklarıma sürerken arkamda bir hareketlilik

hissettim. Başımı kaldırıp aynadan gelene baktım ve Tuğçe'yle göz göze geldik.

"Merhaba Cemre'cik."

Nemlendiriciyi sürmeyi bırakıp kapağını kapatarak çantama koyarken ona dönmedim. Ama o hemen yanıma geldi.

"Seni tebrik etmek istiyorum, haftaya evleniyormuşsun." Duraksadı. "Kuvarts'la."

Sesindeki acıyı fark ederken ilk defa ona acıyan ben oldum.

Acılı ses tonuyla gözleri dolarken devam etti. "En yakın arkadaşımı ve sevdiğim adamı elimden aldın." Yutkundu. "Tebrik ederim, bir hizmetçi parçası için çok büyük başarı."

Onun yanından gitmek için harekete geçtim ama beni kolumdan tutup kendine çekti. "Nasıl başardın bilmiyorum ama sana sadece şunu söylemek istiyorum. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, sen sadece basit bir hizmetçisin. Sadece busun. Hiçbir zaman Kuvarts'a layık biri olamayacaksın. Hiçbir zaman benim gibi olamayacaksın. Hiçbir zaman."

Onu hızla ittim. O lavabo mermerine çarparken öfkeyle bana baktı. İşaret dili bilmediği için ona söyleyecek tek kelime bulamazken sadece acıyarak baktım.

Bu dediklerini ona bir gün yedirmiş olacaktım. O sınavı kazanıp meslek sahibi biri olarak onların gözünde o acınası, zavallı kız olmayacaktım.

Oradan çıkarken Tuğçe arkamdan tekrar seslendi. "Her ne olursa olsun ama ne yaparsan yap onu çok mutlu et, olur mu?"

Şirkete geldiğimizde hala beynimin içinde Tuğçe'nin sözleri tekrarlanıyordu. Eliza benimle yönetim katına çıkmak yerine direkt Kılıç'ın odasına giderken ben de Kuvarts'ın odasına geçtim. Sevil bana eşlik ederken Kuvarts'ın toplantıda olduğunu, laf arasında Nur'un onu toplantıda asiste ettiğini de söyledi.

Bu durum hoşuma gitmese de Kuvarts'ı beklerken odasına geçtim, onun ajandalarına ve düzenli dosyalarına bakarken istemsizce gülümsedim. Can sıkıntısıyla bir ajandasını açıp içindeki notları okudum. Çoğu işle ilgili şeylerdi, pek bir şey anlamayıp kapattıktan sonra masadaki duran tek dosyayı aldım elime.

Tam dosyayı yeni açmıştım ki Kuvars biraz yorgun görünerek odadan içeri girdi, sanırım benim burada olduğumu söylememişlerdi ona, bakışları şaşkınlıkla parlarken gözleri elimdeki dosyaya kaydı.

Orada hızla bir duygu gelip geçerken tam olarak ne olduğunu anlayamadım, iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp dosyayı elimden çekip alırken şaşkınlıkla öylece kalakaldım.

"Ne yapıyorsun sen bu dosyayla?"

Olduğum yerde bu soruyla irkildim. Hızla ayağa kalkarken avuçlarım buz kesti.

"Hiç. Ben sadece öylesine, seni beklerken ne olduğuna bakayım dedim. Zaten bakmamıştım bile daha."

Kuvars'ın bakışları yumuşarken birden gözlerinin çantama iliştiğini fark ettim, çantam küçük bir omuz çantasıydı, içine cüzdanımı bile zar zor sığdırmıştım, Kuvars sanki oraya kağıtların sığıp sığmayacağını tarttıktan ve sığmayacağına emin olduktan sonra tekrar bana döndü. "Anladım, neden geldin buraya? Bir sorun mu var?"

Birkaç saniye içerisinde sanki ufaldım, küçüldüm, kırıntılarım kaldı, ufalandım. Kalbimin tam ortası yanarken burnum sızladı, Kuvars'a söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

O bana soru yöneltirken açıp eksik sayfa var mı diye dosyayı kontrol ederken de yapacak hiçbir şey bulamadım, sadece çenem titredi. Ağlamamak için tüm gücümle dişlerimi sıkarken kendimi tuttum, bir damla yaşın bile akmasına izin vermedim.

Kuvars bana güvenmiyordu.

Hemde hiç güvenmiyordu.

Kuvars dosyanın tam olduğuna emin olduktan sonra bana döndü. Kendimi sıkarken ona belli etmemek için her şey normalmiş gibi davrandım. *"Eliza ile dışarıydık, o buraya gelmek istedi, ben de eşlik ettim ona."*

Kuvars'ın sevineceğine inanan yanım alabora olurken düşünmemek için uğraştım. Şimdi düşünürsem çenemin titremesini bastıramayacak ve şurada hüngür hüngür ağlayacaktım.

"İyi yapmışsın."

Çalan kapıyla beraber Kuvars'a bakmamak için başımı oraya çevirdim ama o kadar kötü hissediyordum ki, ellerimin tir tir titremesine mani olamıyordum.

Sanki hırsızlık yaparken yakalanmışım gibi davranıyordu bana. Bense bir kere bu durum olmasına rağmen o zaman geçerli sebeplerim vardı. Eliza içindi, o bu sayede kardeşini kazanmıştı. Sonra düzeltmişim de her şeyi, Haldun'un görüntülerini gazeteciye vermişim. Şimdi bu muameleyi haketmiyordum. Hiç haketmiyordum.

"Kuvars Bey rahatsız ediyorum ama." Kırmızı, iddialı elbisesiyle Nur hemen kapıda görünürken dişlerimi daha da sert sıktım. "Bu evrakları acil imzalamanız gerekiyor."

Kuvars masaya uzanıp kalem alırken ona doğru ilerledi. Onlar yan yana gelirken içim nefretle kasıldı. Dudaklarım kurudu. Titremem arttı.

Kuvars onları imzaladıktan sonra az önce benden koparıp aldığı dosyayı Nur'un eline verdi. "Bunu da arşiv bölümüne bırak."

Nur başını sallarken dosyayı aldı ve çıkıp gitti. Kuvars bana döndüğünde kırgın bakışlarımı ondan sakladım.

"Aç mısın? Yemeğe gidelim."

Başımı hızla olumsuz anlamda salladım. "*Sen yoğunsun sanırım, ben eve gideyim.*"

Kuvars gözlerimin içine baktı ama kırgınlığımı göremedim ben de o gözlerde aşıldığını zannettiğim ama hala aşılammış güvensizlikleri gördüm.

Hep bastırmıştı. Belki benim sorunlarımdan, sürekli kaçıp gitmemden dolayıydı bilmiyorum ama hiç içinden gelenleri söylememişti, hiç beni kırmak istememişti. Ama görebiliyordum. Daha dün bir bugün iki gelen asistana bile güvenip verdiği dosyayı benim tutmam onu korkutuyordu.

Bana güvenmiyordu.

O zamanki sebeplerimi görmesine, her şeyi düzeltmiş olmama, benim sayemde kardeşinin mutlu bir ailesi olmasına rağmen güvenmiyordu.

Bir hırsızmışım gibi sanki.

"Saçmalama," dedi Kuvars hızla. "Bitti benim işlerim, beraber çıkalım, ben yemek yerken sende bir şeyler içersin olmaz mı?"

Ağlamamak için tırnaklarımı avucuma bastırırken içimde ona tüm bu olanlardan dolayı kız diyen taraf ağır bastı, içimi dökmek istedim ama sustum, ona sürekli sızlanan biri olmaktan öyle çok yorulmuştum ki...

Sessizce çantamı alıp onu takip ederken, o yemek yiyip düğünle ilgili tüm pürüzleri hallettiğini, 14 Haziran Pazartesi günü evleneceğimizi söylerken sadece onu dinledim, hiç yorum yapmadım.

Böyle sanki dünya bomboş gibi geliyordu. Her ne olursa olsun Kuvars'ın hep bana inandığını, güvendiğini düşünen yanım sanki devrilmiş, diğer yanım da onun yasını tutuyordu. Kuvars yanımdaydı. Yalnız değildim ama yapayalnız hissediyordum.

Beraber eve geçip kendimi suyun altına bırakırken de aynı his bitmedi. Bu defa sınav için telaşlanmadım, konuşamadığım için de... Acaba evlenerek Kuvars'a büyük bir yanlış mı yapıyordum, sadece bunun endişesi sardı beni.

Suyu kapatıp bornozumu giyip havluyla saçlarımı sardıktan sonra hiç beklemeden banyodan dışarı çıktım. Kuvars odada yoktu. Çalışma odasının ışığının açık olduğunu fark ederken orada olduğunu anladım.

Kapıyı ne olur ne olmaz, çaldıktan ve "Gir," cevabını aldıktan sonra içeri geçtim. Masa bir dilim kek ve filtre kahve görürken buruk bir tebessüm dudaklarımda asılı kaldı.

"Niye kapıyı çalıyorsun?"

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Kuvars'ın yeşil gözleri ağır ağır üzerimdeki bornozda ve saçımdaki havluda gezindi. "Tabii ama saçlarını kurutmadın mı sen?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. *"Ben sadece konuşmak istiyorum."*

Kuvars ağır ağır ayağa kalktı. Dudaklarında hoş bir gülümseme vardı o bana öyle bakarken ne diyeceğimi bile bilemedim.

"Tamam."

"Ben sana bir şey sormak istiyorum."

Kuvars tam karşıma geçerken onun gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmam gerekti.

Bana güveniyor musun?

"Benimle evlenmek istediğine emin misin?"

Kuvars'ın yüzü gölgelendi. "Anlamadım, ne?"

Dudağının kenarındaki tebessüm yok olurken derin bir nefes çektim içime. "Diyorum ki her şey art arda geldi, hiç durup kararını tartamadın. Belki tekrar düşünmek istersin."

Parmaklarımı birbirine sararken başımı eğdim tekrar önüme.

"Cemre." Kuvars'ın sesindeki acıyı hissettim. "Benimle evlenmek istemiyor musun?"

Yutkunmak zorlaştı. "Önemli olan senin ne istediğin. Gerçekten benimle evlenmek istediğine emin misin?"

"Ne biçim soru bu?" Sesi gürleştı. Sanki beni kolumdan tutup sarsacakmış gibi yaklaştı bana. Dayanamadım kaldırdım, başımı. "Sen zaten seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Seviyorsun ama bana senin için sıradan bir insana güvendiğin kadar bile güvenmiyorsun...

Kuvars'ın omuzları yorgunca çöktü. "Kendini bu evliliğe zorlanmış mı hissediyorsun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sadece senin kararından emin olmak istedim."

Bana niye güvenmiyorsun ki? Ben senin için canımı çıkarıp veririm. Benim Nur'dan neyim eksik?

Kuvars'ın yüzünde allak bullak bir ifade olurken gözlerimin içine bakamadan başını çevirdi. Sertçe yutkundı, ademelməsi hareket etti. "Ben bu evliliği çok istiyorum." Yutkundı, tekrar konuşmaya başladığında sesi daha kısık ve toktu.

"Ama eğer-" Duraksadı. "Eğer sen evlenmek istemiyorsan-" Tekrar duraksadı, yutkundı. Sesi daha da kısılırken acının kokusunu sesinden aldım. Gözlerimin içine bakamadı, lafının gerisini getirirken. "Düğünü iptal edebiliriz."

Bu sefer ben yutkundum sertçe. Sanki yumruk yemişim gibi irkilirken Kuvars başını çevirdi ve ateş gibi yanan gözlerle gözlerimin ta içine baktı. Onun gözlerinin ta içinde ona hayır, bu evliliği istiyorum dememi isteyen bir yan olduğunu fark ederken öylece kalakaldım.

"Ben senin için söyledim, konuyu bana çekme. Gerçekten Kuvars, iyi düşün kararını iyi ver, birkaç gün içinde çok önemli bir şeye imza atacaksın, kendini zorunda hissettiğin için hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum. Etraflıca bana olan sevgini ve güvenini tart. Ben kararın ne olursa olsun sana saygı duyacağım."

"Tartılacak hiçbir şey yok Cemre. Sen benim her şeyimsin. Bir daha böyle bir konunun açılmasını bile istemiyorum. Bir daha benden gideceksin diye endişelenmek istemiyorum. Bir kere daha olmaz."

Aramızda zaman asılı kalırken bakışlarımı ondan kaçırdım. "Peki." Gülümsedim. "Ama son bir şey sormak istiyorum. Bana güveniyor musun?"

Ama zaten cevabını bildiğim bir soruydu. Parmaklarımdan döküldüğü gibi utançla yanaklarım yandı.

Kuvars'ın yeşil gözleri benim kahvelerime saplanıp kaldı. Aramızda asılı kalan zaman ağır ağır ilerledi ve beni yuttu sanırım.

Kuvars cevap vermek yerine sessiz kalmayı seçti.

Sessizlik bile bizim iletişimimize şu ana kadar engel olamamışken şimdi bizi bölen tek şeydi.

Olsun Kuvars... Olsun...

Yine de her şeyi bastırdım ve gülümsedim ona. Kalbim yana yana gülümsedim. İçimde tuttuğum kelimeler bir roman kadar kalındı artık.

İçimin tüm sıkıntısıyla yeniden odaya geçmek yerine çalışma odasına geçtim. Yarı yarıya dolu olan test kitaplarına baktım. Yüreğim sıkışır gibi olurken oraya öylece oturdum. Ağlamak yerine kupkuru gözlerle baktım kitaplarıma.

Kafamın içinde binlerce düşünce geziyor, mutsuzlukla birbirlerine çarpıyordu. Kuvars'ın dosya elimde diye kontrol eden gözleri, Nur'a güvenip ona verişi, Tuğçe'nin bugün yüzüme karşı söyledikleri, daha öncesinde Merve'nin söyledikleri, davetlere gittiğimizde insanların beni kınayan bakışları, Haldun Keskiner'in sözleri, yengemin, amcamın, Ahmet'in sözleri... Her biri beynime kazınırcasına canımı yakıyordu.

Bir zamanlar olduğum kız bile bana acıyarak bakıyordu. Çünkü ben kendimi bu hale koymuştum.

Hayatımı Kuvars üzerine inşaa etmişim. Kuvars aşağı Kuvars yukarı, onu dünyanın merkezine oturtmuştum, onun işi, kardeşi, ailevi sorunları.

Onun için onlarca fedakarlık yaptıktan sonra nihayet şimdi kendimi yeni görüyordum. İnsanların beni gördüğü çerçeveden kendime yeni bakıyordum.

Hayatımı tamamen ona endekslemişim, o gelir diye tüm gün evde beklemiş, işi bırakmış, para kazanmayı kenara koymuş, hiç olmadığım biri gibi görünmeye başlamışım. Makyaj yapmışım, şirkete gittiğimde kötü görünüyorsam kendimi çirkin hissetmekten başka hiçbir şey elimden gelmemişti. Sürekli insanlarla kendimi kıyaslamış ve hep mutsuz olmuştum. Çünkü tüm dünyam Kuvars Demirhan ve onun çevresiydi. Onun çevresine layık görememişim kendimi. O çevrenin ışıltısı gözlerimi kör etmişti.

Ben bu uğurda hedeflerimi bir kenara koymuştum.

Ben meslek sahibi olmayı bile sırf onun çevresine layık olmak için ister hale gelmiştim.

Ben kendim yürümeyi unutmuştum. En çok istediğim şey kendi ayaklarımın üzerinde durmakken halbuki. Kuvars o kadar her şeyi benim için yapmıştı ki, ben her şeyden vazgeçmiştim. Kendi gücümü, kendi yapabileceklerimi unutmuştum. ,

Kuvars onu sevince var olan, insanlar onu aşağılayıp, Kuvars'ın çevresine layık görmeyince kötü hisseden biri yapmışım. Bu uğurda antidepressanlar kullanmışım.

Ben kendimi kaybetmişim.

Ben o başlangıç çizgisinden çok sapmışım. Koşmayı bırak, durmuş ve sürekli Kuvars'ın beni taşımasını beklemişim.

Kuvars bunu yapmıştı. Kuvars bana iyilik etmişti. Bana kol, kanat olmuştu, benim yürüyemediğim yollara beni uçarak götürmüştü.

Ama ben hiç kendim yol alamamışım ki...

Ben bütün hayatımı ona bağlamışım. İnsanlar beni ona yakışır görsün diye en çok istemiyor muydum konuşmayı?

Evet her şey o yüzdendi.

Hayatımı insanlar için yaşamaya başlamışım, insanlar memnun olsun, insanlar beni sevsin, insanlar bana değer versin. İnsanlara iyilik yapayım...

Kendimi unutmuştum. Tamamen unutmuştum.

Bu ben değildim, bu o başlangıç noktasındaki kız değildi. Bu kız bir yabancıydı. Bu kız her yeni günü hayallerine giden yolda bir adım yapan o kadın hiç değildi. Bu kız sürekli pes eden, ağlayan, insanlar onu sevmiyor, yalnız bırakıyor diye sızlanan, Kuvars'ın çevresine ait olmak için çaba harcayıp insanlar onu kabullenmeyince kendinden nefret eden, kendini küçümseyen, kendini eksik bulan o kızdı.

Bu kız yalnız kalmaktan nefret ederken aslında yapayalnız olduğunu fark edememişti. O kadar hayatını Kuvars'ın aşkına çevirmişti ki, onun içindeki güvensizlikleri, ona karşı soru işaretlerini fark etmemişti.

Ben aslında...

Hıçkırıklarım boğazıma dizilirken test kitaplarıma baktım.

Ben aslında kendimi çok seviyordum.

Elim kalbime gitti, bir damla göz yaşı düşmedi gözlerimden.

Ama kendimden nefret etmişim.

Eskiden bu kimsesiz kızın hiç olmazsa hayalleri vardı. Şimdiyse koca, bomboş bir yılın sonunda onlarda gitmişti elimden. Bu Cemre'yi tanıyamıyordum.

Halbuki benim tek hedefim, tek varış noktam geleceğimdi. Ben başka hiçbir şeye sahip olmak istemiyordum ki.

Diğer her şey sadece sonsuz acı veriyordu. Benim kendi yolumu yürümem gerekiyordu. Kendim başarmam ve tekrar o kız olabilmem. Bununda tek yolu, yeniden o kendi ayaklarının üzerinde durup kendi yolunu yürümek için çırpınan kız olmanın tek formülü bu sınavı kazanmaktı. Sonraysa sızlanmadan, küçümsemeden, kendim olmak.

Ben bu hayatta yapayalnızdım.

Herkes bir gün bir noktada giderdi. Bugün bunu anlamıştım.

O yolda tekte kalsam başarmak zorundaydım. O sınavı kazanacaktım. Başka çarem yoktu. Bu benim geleceğimdi.

Sonra da yeniden kendimi sevmeyi öğrenecektim.

Merhaba,

Öncelikle bu bölüm artık Cemre'nin bir şeyleri fark etmeye başladığı an diyebilirim. Bir sonraki bölüm kitabın ilk kısmının sonu olacak ve artık şu kitabın üzerindeki kara bulutlar yavaş yavaş dağılacak <3 Daha güçlü ve bilinçli karakterler olacak.

Bu konuyla ilgili detay vermem gerekirse bölümler 55'ten sonra yine kaldığı yerden devam edecek. 56, 57 diye. Ama artık çok farklı bir LAL sizi bekliyor olacak <3 Şimdiden o bölümler için çok heyecanlıyım <3

55.bölüm, ilk kısmın finali, Pazar akşamı saat tam 19.00 'da burada olacak <3 Çayınızı, kahvenizi alın gelin, çok uzun bir bölümle karşınızda olacağım. Sizi epey bir olay bekliyor.

Şimdiden alıntılar için takip edebilirsiniz: Instagram: hikayelerindeyasar
Twitter: lalmaglup

O zaman Pazar gününe kadar kendinize çok iyi bakın <3 Hoşça kalın <3
Oy vermeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın <3

55.BÖLÜM "KANATLAR"

Bölümü okurken dinlemenizi tavsiye ederim:

Aytekin Ataş - Gitsen de

"Bir kere ağladıysan üç kere gülecek, on yedi katlı binan yıkıldıysa on sekiz katlısını yapacaksın, elli beş kez düştüysen elli altıncı kez kalkacaksın. Bazı savaşlar böyle kazanılır."

55.BÖLÜM "KANATLAR"

Ve her hikayenin bir sonu vardır. Bir şekilde o son cümle yazılır, bir şekilde o son nokta konur. Ve bazı hikayelerin yıllar geçse bile izi kalır. Ve izler hep hatırlatır, asıl hikaye hep yaşar.

O izleri taşıdığımız müddetçe biz de hikayelerimizde yaşarız.

Güneş karanlığı aydınlattığında, 12 Haziran günü sessiz sedasız başlarken bütün gece bir an olsun kapatmadığım gözlerimi gün ışığına çevirdim. Bugün bir ömür boyunca içine yaşayacağım hikayenin son noktasını koyma zamanıydı.

Ağır ağır olduğum yerde kalkıp bütün gece oturur pozisyonda durmaktan dolayı acıyla sızlayan belimi ovuşturup gardıroba doğru ilerledim. Rahat bir yarım kollu tişört ve tayt çıkarıp yatağın üzerine attım. Üzerimdeki bornozun kuşağını çözüp iç çamaşırlarımı giydikten sonra yatağın üzerindeki kıyafetleri de üzerime geçirdim. Aynanın karşısına geçtim, berbat görünüyordum. Mosmor göz altlarım iyice belirginleşmişti, yüzümdeki yara izleri de çok kötü görünüyordu, yüzümde iğrenç bir sarılık vardı. Saçlarım bütün gece kendiliğinden kuruduğu için elektriklenip kabarmıştı. Hiçbir şekilde makyaj yapmak istemeyip saçlarımı tarama zahmetinde bile bulunmadan tam tepemde bir topuz yaptım. Üzerimdeki tayt ve tişörtte bana ait, ucuz şeylerdi, Kuvars'ın bana aldığı o pahalı etiketlerin hiçbirine sahip değillerdi.

Kendim gibiydim. Hep olduğum gibi. Hep hissettiğim gibi.

Aynadan son kez kendime bakıp berbat görüldüğüme emin olduktan sonra giyinme odasından çıkıp sınav giriş belgelerimi ve kimliğimi almak için yatak odasına girdim. Yatak hiç bozulmamıştı. Kuvars'ın nerede olduğunu merak eden bir yanımda endişeyle kalbimin

titremesine neden olurken hızla belgelerimi bulup çantama sokuşturdum. Ardından onu dün en son gördüğüm yere çalışma odasına geçtim.

Bilgisayarının hemen başında öylece uyuyakalmıştı. Perdeler çekili olduğu için oda tamamen karanlıkken yavaşça odanın içerisine girdim. Öyle masum duruyordu ki uyurken, istemsizce onun kemikli yüz hatlarını, uzun kirpiklerini izledim. Odayı dolduran kokusunu içime çekmek ister gibi derin bir nefes aldım. Bir yanım koşup onu uyandırmak, öpücüklerle boğmak, içeride yatmasını söylemek için delirirken, diğer yanım ona öyle kırgındı ki, dü yaşadıklarım, bana güvenmeyişi aklımdan çıkamıyordu.

O yüzden hiçbir şey yapmadan ağır ağır kapıyı kapattım ve odadan gerisin geri çıktım.

Beynimin içindeki düşünceler bile öyle odağını kaybetmişti ki, artık yolumun ne olacağını bilmiyordum. Şu an aklımda olan tek şey sınava girmek ve kazanmaktı. Sonrasına daha sonra karar verecektim.

Derin bir nefes verip çantamı da yanıma aldıktan sonra dışarı çıktım. Görüntüm o kadar tükenmişti ki, beni böyle görmeye alışkın olmayan birkaç korumanın başı benim olduğum tarafa çevrildi.

"Cemre Hanım, günaydın, hemen arabayı çıkartayım ben." Kuvars'ın şoförü bana istinaden konuşurken ona başımı olumsuz anlamda salladım.

Bugün öğrenci belgesini gösteren herkes ücretsiz otobüsleri kullanabiliyordu. Bende bu haktan yararlanacaktım. Hep ait olduğum gibi.

Dışarı çıkıp durağa yürürken, içimdeki artan heyecana engel olamadım. Erken bir saat olduğu için etraf pek kalabalık değildi ancak sınav olacağım okulun önünden geçen otobüs geldiğinde hafta sonu olmasına rağmen otobüsün dolu dolu olduğunu gördüm. Herkes heyecanla otobüs şoförüne kendi sınava gireceği okulun önünden geçip geçmediğini soruyordu.

Dudaklarımda bir tebessüm oluşurken hemen karşımdaki koltuklara bir anne ve kızı oturdu. "Bak kızım, sakın stres yapma tamam mı? Şekerlerini iyi sakla, matematiğe geçmeden önce birini, matematiğin sonuna doğru birini, diğerini de fenin sonuna doğru ye. Bu senin şekerini dengeler, beynini daha iyi çalıştırır. Suyunu sakın masaya

koyma, masa altına da koyma, mümkünse yere koy. Kalemlerin de iki tarafını aç."

Gülümsemem dudaklarımda asılı kaldı, içim buruldu. O kızın yerinde olmak istedim, beni sınava götüren bir annem olsun istedim.

Kız ise yanaklarını şişirdi. "Of anne, tamam anladım, öyle yaparım, dünden beri elli kere söyledin. Merak etme."

Annesi gülümsedi ve sevgiyle kızının saçlarını okşadı. "Anneyim ben tabii ki söyleyeceğim, bir senedir bende seninle hazırlandım bu sınava. İnşallah benim canım kızım derece yapacak. Emeklerinin karşılığını alacak."

Başımı onlardan çevirip camdan dışarıya baktım. Yalnızlık sorun değildi, bununla yaşamayı çok uzun yıllardan beri öğrenmiştim öğrenmesine de bazen çok acımasızca insana vurabiliyordu... Hiç nefes alma şansı vermiyordu.

Okulun önüne gelince otobüs durakta durdu. Otobüsteki çoğu insan inerken bende istemsizce saatimi kontrol ettim.

"Sınava daha çok var, oğlum, gel, zaten evde de bir şey yemedin, şu kafelerden birine geçelim, bir kahvaltı et."

Bakışlarım yine başka bir aileye çevrilirken bende aç olduğumu fark ettim, gelmeden önce bir şeyler yemeyi canım istememişti.

Okulun bahçe kapısındaki simitçiden üzerimdeki bozukluklarla bir simit ve su alıp dolu olan banklar nedeniyle kaldırımlardan birine çöktüm. Simitimden bir parça koparıp yerken heyecanlı velileri ve çoğu benden bayağı genç öğrencileri izlemeye başladım.

Onlara baktıkça bu sınavı kazanmaktan başka şansım olmadığını bir kere daha anlıyordum.

"Kızım hadi son bir kez tekrarlarına göz at. Son denemende köklü sayılarla ilgili soruları yanlış yapmıştın. Hadi son bir kez tekrar et." Bir kadın evladına kitabını uzatırken dudaklarım yana kıvrıldı, artık çok geç teyzecim demek isterdim ama diyemedim.

Bir başka öğrenci gelip yanıma otururken elindeki coğrafya tekrarlarını bir kere daha okuduğunu gördüm.

İçim sıkılırken yediğim simitin lokası boğazımda büyüdü. Su içmek istedim ama su bile genzimi yaktı. Heyecandan midem yanıyordu. Zaman bir türlü geçmek bilmezken artık epey dolu dolu gelen minübüs ve otobüslere baktım. Okulun önünde inanılmaz bir gürültü vardı.

Herkes çocuğunun en iyi yeri kazanmasını istiyordu. Bazı anneler çocukları sınavdayken okumak için Kuran-ı Kerim bile getirmişti.

Herkes kendi çocuğu en iyi yeri kazansın, sınava giren iki buçuk milyon öğrenciden sıyrılın istiyordu. Bunun için bu öğrenciler, 12 senelik bir yükü sırtlanıyorlardı. Çoğunun yüzüne bakarken bir hipodromda gibi hissetmeden edemedim. Birazdan start verilecek ve ben ve benim gibi milyonlarca at, yarışa başlayacaktık, yarışın sonunda aldığımız derecelere göre de geleceğimiz belirlenecekti.

Sonra zaman unutturacaktı, bu verilen emeği, bu gözyaşlarını, bu stresi, bu gelecek kaygısını. Başka başka iş bulma kaygıları yaşayacaktık. Ama izi kalacaktı. Her öğrencinin psikolojisinde o iz kalacaktı.

Para karşılığında eşyaları emanet alan bir kafeye çantamı ve cüzdanımı bırakırken bir kere daha yalnızlık boğazıma kadar doldu.

"Hanımefendi, yalnız o yüzüğünüzü de verin bana isterseniz. Onunla sizi sınava almazlar." Bakışlarım istemsice elimdeki kuvars taşı yüzüğe gitti. Burnum sızlarken çektim ve çıkardım o yüzüğü ve adama uzattım.

Adam yüzüğü alıp çantamın ön cebine koyarken bir kere daha Kuvars'ı aradı kalbim. Ardından ağır ağır oradan çıkıp okul bahçesine geçtim. Yavaş yavaş öğrencileri almaya başlamışlardı. Bende sıraya girdim. Önümdeki öğrenciler dönüp bahçedeki ailelerine son kez el sallarken benim el sallayacak kimse olmaması bir kere daha canımı yaktı.

Gerekli kağıtlarımı kapıdaki görevlilere verip kadın polis memurunun üzerimi aramasından hemen sonra belgelerimi aldım ve sınavın yapılacağı sınava geçtim. Sınıf yarı yarıya doluydu. En arkadaki yerime geçerken kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızlı hızlı çarpıyordu.

"Allah'ım," dedi bir kız. "Bu sene de sınavı kazanamazsam artık çeyiz hazırlığına başlayacağım."

Stresten kaskatı kesilmiş öğrenciler gülerken gerilim dolu hava biraz olsun dağıldı, bir erkek öğrenci gözlüklerinin üstünden kıza baktı. "Sizin yine o şansınız var, biz erkekler ne yapalım."

Orta yaşlı erkek öğretmen güldü. "Sende zengin bir kadın bulursun evlenecek."

Çocuk gözlüklerini çıkarıp gülerken "Hocam keşke son bir yılımı bu sınava vermeden önce tanısaydım sizi de böyle tavsiyelerde bulunsaydınız," diye takıldı oda. Bende trajikomik halime gülmeden edemedim. Hem sınava giriyordum hem de sınavın hemen ardından evleniyordum. Tam kızın da dediği gibiydi sanırım. Sınavı garantiye almak... Yine güldüm.

Gülerken bir damla yaş gözümünden süzüldü. Hızla kimse görmesin diye o yaşı tutup silerken dün ağlamamaya dair kendime verdiğim sözleri bir gün sonra hemen bozmak beni çok sarstı. Yarın değil, ondan sonraki gün evlenecektim. Kimle? Bana hiç güvenmeyen bir adamla.

Diğer kadın gözetmen öğrencilerin de gelmesiyle beraber optik kağıtları tek tek dağıtmaya başladı. Heyecanla optik kağıdı elime alırken kalbim sanki ağzımda atıyordu. Erkek öğretmen gözlerimizin önünde sınav kitapçıklarını verip sırasız olarak bize verdikten sonra elim titreye titreye ÖSYM'nin verdiği, üzerinde EMEĞİNİZ EMANETİMİZDİR yazan kalemi aldım ve optik kağıdına sınav kitapçığının üzerinde yazan kitapçık numarasını kodladım. Ardından yine titreyen ellerle optik kağıdına TC Kimlik numaramı kodlayıp kitapçığın üzerine ismimi soy ismimi yazıp imzamı attım.

"Sınav başlamadan önce kitapçıklarınız da bir eksiklik var mı öğrenmek için hızla kitapçığınızı kontrol edin."

Kalbim hızla çarparken kitapçığı açtım ve sorulara bakmamaya çalışarak kontrolümü yaptım.

Kontrol bittikten sonra gözlerim yeniden saate kaydı, son beş dakika geçmek bilmezken heyecandan bayılmak üzereydim, ellerim tir tir titriyordu. Heyecanımı yatıştırırsın diye yere koyduğum sudan birkaç yudum aldım ama bir fayda etmedi.

"Başlayabilirsiniz. Başarılar."

Ve at yarışı başladı.

Titreyen ellerimle sınav kitapçığını açtım. Sınav kurallarının yazılı olduğu sayfayı hızla geçtim ve Türkçe bölümündeki ilk soruyu çözmek için okumaya başladım. Okuduğumdan hiçbir şey anlamazken tekrar en başa döndüm. Beş satırlık bir soruydu ama o kadar heyecanlıydım ki, bir türlü konsantre olamıyordum.

Tekrar okumaya çalıştım, ellerim terlerken kalem avuçlarımdan düştü. Uzandım ve kalemi aldım. Ben soruyu anlamaya çalışırken vakit ilerliyordu, hızla başımı kaldırdım ve saate baktım, ilk bir dakikanın gittiğini görürken ellerim titredi.

Hadi çöz şunu Cemre.

Başımı kaldırdım ve insanlara baktım, herkes harıl harıl soruları çözerken ilk sayfadaki tüm soruları bitiren öğrenciler sayfayı çevirmeye başladı. Olduğum yerde titredim.

Hadi Cemre.

İlk soruyu tekrar okuyup şıklara baktım, kendimi soruya veremezken ikinci soruya geçtim, kelimeler sanki beynime balyoz darbesi gibi inerken zorlukla üçüncü soruya geçtim. Üçüncü soruyu zar zor anlarken titreyen ellerimle şıklara baktım. A ve C şikkı arasında kaldım. A şikkı doğru olsaydı C'yi düşünmezdim diyerek C'yi işaretlerken bir damla gözyaşı aktı gözlerimden. İlk on dakika boyunca üç soruya bakmış, sadece birini emin olamadan işaretlemiştim. Sayfayı çevirip ikinci sayfadaki sorulara bakarken hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Yapamıyorum.

Hayatım boyunca beni küçümseyen iç sesim kendime gelmemi haykırırken etrafımdaki harıl harıl soruları çözen öğrencilere baktım.

Yapamıyorum. Herkese rezil olacağım. Herkese. Bu benim tek hedefimdi. Yapamayacağım. Olmayacak.

Yapacaksın, sakın ol, tüm hayatını düşün. Ne emekler verdin, unutma. Cemre bu senin son şansın. Yap şu sınavı.

Dördüncü soruyu anlamaya çalışırken gözyaşlarım ardı ardına düştü benden. Tüm hayatımı düşünmek ve güç bulmak için çabaladım.

Kömürlükte yengemden gizli ders çalışmaya çalıştığım, açıköğretim sınavlarına girdiğim anlar geldi gözlerimin önüne.

Ne kadar çok çaba harcamıştım, bu hayatta kurtulmak için, sadece insanların hizmetini yapan bir çalışan olmamak için...

Herkesin beni aşağıladığı anlar kulaklarımda yankılandı sanki. Daha dün Tuğçe, ondan önce Eliza, daha yeni gelen Nur, yemeğe gittiğimizde Kuvars'ın çevresinden insanlar...

Hizmetçi olduğumu yüzüme vuran tüm sözler zihnimde yankılanırken tüm sesleri bastırdım ve kendi geçmişim geldi gözlerimin önüne.

Annem ölmeden önce ne olursa olsun okumamı ve kendi ayaklarımın üzerinde, güçlü bir kadın olmamı vasiyet etmişti. Yengemin tüm engellerine rağmen didinmiş, bugünlere gelmişim ama son bir yılım öyle kötü geçmişti ki, en çok bu hayalime ihanet etmişim.

Düşüncelerimi bastırmaya çalıştım, bunları düşünmek sadece dikkatimi dağıtıyordu, tek yapmam gereken sınava odaklanmaktı.

Dişlerimi sıktım ve ellerim titrerken soruya odaklanmaya çalıştım. Biraz uzun sürse de o soruyu cevaplayıp bir sonrakine geçtim. Gözyaşlarım ardı sıra akarken ÖSYM'nin verdiği peçetelerden birini alıp yüzüme bastırdım.

Gözyaşlarım ardı sıra akarken bir çift gözü üzerimde hissettim, başımı kaldırdım ve bana üzgün ve acıyan gözlerle bakan gözetmen öğretmeni gördüm. Bir eğitimci olarak o gözler her şeyi anlatıyordu aslında. Eğitim sisteminin ne kadar sert olduğunu, bu at yarışının bizim psikolojimizi nasıl bozduğunu... O da bu yoldan geçmişti.

Başını çevirdi. Çünkü başını çevirmek kolaydı. Benim geleceğim ellerimden kayıp giderken o bana yalnızca üzüldü.

Bense içim yana yana etrafımda soruları harıl harıl çözen öğrencilere baktım. Nefesim kesilirken soru kitapçığına geri döndüm, başımı kaldırdım ve saate baktım. Zaman hızla akıyordu ve bir türlü düşüncelerimi toparlayamıyordum. Sakin olmaya çalışarak matematik bölümünü açtım.

Matematik sorularında ilk sayfayı hızlı hızlı çözüp biraz daha iyi hissederken hızla sayfayı çevirdim ve biraz olsun sakinleşmeye çalıştım. Ama iç sıkıntım büyürken, beynimin içinde Türkçe soruları için tehlike çanları çalıyordu. Matematik soruları yavaş yavaş zorlaşıp süremden epey bir yerken birkaç tane boş bırakmak zorunda kaldım. Geometriye geçmeden önce tekrar Türkçe'ye geçerken zamanımın çoğunu yemiştim. Daha sosyal ve fen sorularını görememişim bile.

Hızla paragraf sorularını anlamaya çalışırken büyük bir çabayla beynimdeki tüm düşünceleri bastırmaya çalıştım. Sonsuz yalnızlığımı,

iki gün sonra olacak düğünümü, insanların aşağılayan bakışlarını, Kuvars'ın bana güvenmeyen gözlerini...

İnsan güvenmediği biriyle nasıl evlenirdi ki?

Benimle nasıl evlenebilecekti.

Birbirimizi zehirliyorduk, değil mi?

Düşüncelerimi yeniden sorulara çevirmeye çalıştım.

Maya, Sezen Aksu'nun 1991'de çıkardığı Gülümse'den sonra, Türk pop müziğinin en iddialı ve ses getiren albümlerinden biri. Dinleyiciyle önceden buluşan "Öyle Kolaysa" ve "Ya Bu İşler Ne" şarkılarıyla beğeni toplamışken bunlara eklenen "Fırtınadayım", "Çukur" gibi şarkılarla bu albüm bir başyapıta dönüşüyor. Böylece Maya ile Mabel Matiz, tek atımlık kurşunu olduğu iddialarını da boşa çıkarıyor. Birçok ünlü sanatçının sevilen şarkılarını yorumlayarak daha önceki çalışmasında da cesaretini ortaya koyan Matiz, Maya ile geleneğe değmekten korkmayan modern bir anlatım yakaladı. Tasavvufun mistik havası, halk şiirinin coşkun sesi, synth-pop ile birleşen Arap popunun ritimleri ayrı ayrı ve bir bütün olarak duyuluyor albümde. Gözünün gördüğüyle gönlünün bildiği bir olmayan âşıkların acısını söylerken Matiz, Şeyh Galip'ten Neşet Ertaş'a uzanan bir köprü kuruyor. Böylece toplumsal normlara ve hayatı çerçeveleyen ezici gerçeklere rağmen yüreğinin sesini dinleyenlerin çıkmazını anlatıyor. Değmekten, esinlenmekten, beslenmekten korkmuyor.

Bu parçada altı çizili sözle anlatılmak istenen aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Aşkın yalnızca bir yanılsama olduğunu bilecek kadar olgun olanlar
- B) Kendi isteklerini ve hayatlarını sevdikleri kişi için feda edebilenler
- C) Arzuları ve gerçeklik arasındaki çatışmanın ortasında sıkışıp kalanlar
- D) Gerçek aşkın dış görünüşte değil, âşığın kalbinde olduğunu anlayanlar
- E) Mükemmel aşkı beklemenin ve aramanın boşuna olduğunu bilenler

Paragrafta altı çizili kısmı tekrar tekrar okumaya çalışırken tarumar olmuş zihnim şıklarda gezinip duruyordu. Gözünün gördüğüyle gönlünün bildiği bir olmayan âşıkların acısı tamlamasına gözyaşlarımın arasında gülümsemeden edemedim. Gönlümün beni

sevdiğini haykırdığı Kuvars ve gerçekte beni sevmeyen, gözümle gördüğüm Kuvars gözlerimin tam önüne gelirken gözyaşları içerisinde C çıkını işaretleyip geçtim.

Dün bir daha ağlamak yok demiştim, aslında ondan birkaç gün önce de aynı şeyi söylemişim, ondan önce ve yine ondan önce. Ama durmuyordu. Hayat çok ağır geliyordu. Çok...

Yine düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışıp Türkçe sorularına yoğunlaşmaya çalıştım. Bir başka sorunun paragraf kısmı beni sarsarken hızla geçtim o soruyu.

Ey insan! Etrafında yarattığın düşmanlar seni kendi kusurlarının, eksikliklerinin farkına varmaktan alıkoyar. Başkalarını cezalandırdığın, aşağıladığın hatta yok ettiğin sürece dikkatini kendi içine yöneltemezsin. Böylece kendinle yüzleşme ihtiyacı da hissetmezsin. Yarattığın düşmanlar çaresizliklerinin yerini alır, onlar sayesinde zayıflıklarının üstünü örtersin. Şunu aklından çıkarma: "Sandığın gibi başkalarının günahları, seni aziz yapmaz!"

Birkaç tane daha Türkçe sorusu çözüp yeniden geometri kısmına geçtim, geometri sorularını çözüp yeniden döndüm Türkçe'ye. Paragraf sorularını tekrar tekrar okuyup aklımı veremezken son işaretlemelerimi yaptım ve dönüp optiğime baktım. Hızlı hızlı çözdüğüm soruları kodlamaya çalışırken gözetmenin sesiyle irkildim.

"Son beş dakika."

Olduğum yerde irkildim. Tüm düşüncelerim elektrik çarpmış gibi irkilirken öylece ağzım açık saate ve gözetmene baktım.

Beş mi dakika?

Ama benim daha sınavım bitmemişti ki. Benim daha sosyal sorularım vardı, daha fen çözecektim. Bunları çözmezsem olmazdı ki...

Olduğum yerde irkilerek saatin doğru olduğunu görürken hızla sayfaları çevirdim ve fen kısmını açtım. Gözyaşları içinde fizik sorularına göz atarken düşünme yeteneğimi tamamen kaybedip hızlı hızlı sorulara baktım ve ilk aklıma gelenleri işaretleyip kodlamaya çalıştım.

Boş mu bıraksam? Ya hepsi yanlış çıkarsa, çok alelacele karar veriyorum, ya yanlış çıkarsa, zaten azıcık çözdüm, kalan doğrularımı da götürürse... Ne yapardım!

"Zaman doldu arkadaşlar, kalem ve silgilerinize dokunmayın."

Gözetmen öğretmen sınavın bittiğini duyururken gözlerim optiğime kaydı. Sınavım berbat geçmişti. Hiç denemelerdeki gibi değildi, süremi ayarlayamamıştım, çok heyecan yapmıştım, düşüncelerimi bir türlü toparlayamamıştım. Türkçe'de işaretlediğim soruların yarısının yanlış olduğuna çok emindim, çok zor geçmişti, beynimdeki düşüncelerden cevaplara odaklanamamıştım. Matematiği yapmıştım ama boşlarım vardı. Feni son anda yapabildiğim kadar yapmıştım. Sosyalde garanti puan kazanacağım dersler olmasına rağmen bakamamıştım bile.

Sınavın ilk aşaması bok gibiydi.

Kelimenin tam anlamıyla bok gibiydi.

Gözetmen önümden optiğimi ve kitapçığımı aldı, insanlar toparlanıp kapıya doğru ilerlerken "Geçmiş olsun," diye seslenmeyi ihmal etmediler.

Hayatım boyunca kurtuluşum olduğunu düşündüğüm sınav böyle miydi yani?

Tıp kazanma hayalim öylece koşarak uzaklaş mıydı benden?

Son iki buçuk yıldır boşuna mı bu kadar çalışmıştım?

Çözdüğüm onca sosyal sorusu, bunun için miydi?

Onlarca deneme yapmıştım, süreyi yetiştirebilmek için... Karşılığı bu muydu?

Bütün öğrenciler çıkarken sınıfta yalnızca ben ve diğer iki gözetmen kaldık.

Öylece, ağır ağır, omuzlarıma binen tonlarca yükü kaldırmaya çalışıyormuşum gibi ayağa kalktım. Dünya ayaklarımın altında kayarken zorlukla yürüdüm ve sınıftan çıktım. Dünyadaki her şey anlamsız gelirken son iki buçuk yıldır vermeye çalıştığım tüm çaba sanki tozla buz olmuş gibi hissediyordum.

Ben yanıklarımın hastane odasında yatarken bile ders çalışmıştım. Karşılığı bu muydu?

Ağır ağır merdivenleri inip boş ve ruhsuz gözlerle etrafımdaki polisler bakıp zorlukla kapıdan dışarı çıktım. Aldığım nefes bile ciğerlerime batarken dolu gözlerimi okul bahçesine çevirdim. Benimle beraber çıkan bir kız koşarak anne ve babasına sarılırken yutkunamadım bile.

"Sınavın nasıldı kızım?"

"Çok iyiydi! Çok! Denemelerden bile iyiydi! Tüm soruları yaptım!"

Anne ve babası sevinçle kızı sarılırken başımı o taraftan diğer ailelere çevirdim. Çoğu evladına sarılırken yutkunmak inanılmaz zordu.

Ağır ağır merdivenleri indim ve kimseye bakmamaya çalışarak okul bahçesinden dışarı çıktım. Gözlerimi sildim ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

Hala her şey bitmiş değildi, bu temel yeterlilik becerilerimizi ölçen sınavın ilk aşamasıydı. Asıl sınav yarın yani alan yeterlilik becerilerimizle ilgili sorulardı. Yarınki ikinci aşama yani son sınavdı. Onu bir şekilde iyi yapıp umudun benim için devam etmesini umdum.

Çocukça tesellim canımı yaktı.

Yarın da olmazsa tüm geleceğim mahvolurdu. Tüm...

Emanet eşyalarımı verdiğim kafeye doğru ilerlerken bir baba ve çocuğu daha geçti hemen yanımdan. "Sakın üzülme, ben sana güveniyorum, yarın kurtarırısın, bu sene olmazsa seneye tekrar denersin."

İçim sıkılırken yalnızlığım öyle ağır geldi ki... Benim hayatım neden böyleydi? Neden bende buradaki öğrencilerden herhangi birinin sahip olduğu aileye, onları seven insanlara sahip değildim? Neden?

"Cemre!"

Duyduğum sesle başım hızla sola doğru çevrilirken kalbim ağzımda attı. Nefesim kesilir gibi olurken Kuvars bana doğru yürüdü. Birkaç insanın başı bizim olduğumuz tarafa çevrilirken içimdeki yalnız olmadığımı haykıran küçük bir ses dışında tüm sesler kesildi.

"Ne işin var burada?"

Kuvars bana doğru yürürken ağzım kupkuru oldu. "Telefonun alarmini kurmuştum ama sen daha önce beni uyandırmadan çıkmışsın. Sınava gireceğin okulu bilmediğim için birkaç bağlantımı kullanarak bu semtteki tüm okullarda senin adını aratmam gerekti. Biraz geç kaldım o yüzden."

Dudaklarımı birbirine bastırırken Kuvars aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözlerim onun yeşil gözlerinde kilitlenip kalırken ona sarılıp hüngür hüngür ağlamak istedim ama yapmadım, yapamadım. Bir şeyler engel oldu.

"Ben gelirdim. Boşuna zahmet etmişsin."

"Saçmalama. Sınavın nasıldı?"

Bok gibi. "İyi."

"Yüzün sararmış..." Uzanıp yüzüme dokunmak ister gibi elleri havalandı, iri iri olmuş gözlerle onun ellerine bakınca gerisin geri indi kolları.

"İyiyim."

"Kahvaltı ettin mi? Kahvaltı etmeye gidelim."

Kırgınlıklarım göğsüme batarken olumsuz anlamda hızla başımı salladım. "Sınava girmeden önce yedim ben."

Kuvars sanki ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi pantolonunun cebine koydu. "Peki. Eve geçelim o zaman, sende biraz dinlenirsin."

"Ben otobüsle dönebilirim, sen şirkete git istersen."

Kuvars'ın yeşil gözlerinde sert bir ifade oluşurken yüzü gölgelendi. "Saçmalama Cemre. Beraber gidiyoruz."

Daha fazla bir şey söylemezken olduğum yerde döndüm ve kafeye doğru ilerledim. "Nereye gidiyorsun?" Kuvars arkamdan seslenirken kırgın bakışlarımı görmesin diye yüzümü çevirmeden sadece ellerimi döndüm ona.

"Eşyalarımı kafeye bırakmıştım, onları alacağım."

Çantamı alıp emanet ücretini ödedikten sonra kafeden dışarı çıktım. Kuvars hemen kapıda bekliyordu.

Çantama baktıktan sonra yorgun bakışları ellerime çevrildi. "Yüzüğün nerde?"

Fark etmiş olmasına şaşırırken ellerim çantamın ön cebine gitti ve yüzüğü bulup çıkardım. "Sınava yüzükle almıyorlar, burada."

Kuvars'ın dikkatli bakışları yüzükte gezindi, ben neredeyse tekrar yüzüğü çantaya koyacakken Kuvars biraz sert bir ses tonuyla konuştu. "Taksana."

Sıkın bir nefes verip dediğini yaptım, sağ elimin yüzük parmağına kayarken bakışları biraz daha memnun görünüyordu.

Hiçbir şey konuşmadan geçen kısa bir araba yolculuğundan sonra hızla onun arabasından inip eve geçtim, onunla ortak kullandığımız yatak odası yerine giyinme odama geçerken oradaki yatağa uzandım. Pikeyi yüzümü örtecek şekilde çekip cenin pozisyonu aldım ve başımı yastığa gömerek hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım.

Sınava ağladım. Kuvars'a ağladım. Ama en çokta kendi çaresizliğime ağladım. Kendi yalnızlığıma ağladım. Bana güvenmeyen bir adamı deli gibi sevmeme ve onunla evlenmek istememe ağladım. O adamın en çok bana zarar verişine ağladım. O adamı sınav sonunda gördüm diye ona sığınmak istememe ağladım. Nefesim kalmayana kadar ağladım. En sonunda ağlamama ağladım. Güçsüzlüğüme, içine girdiğim bu parazit yaşama ağladım. Hala Kuvars'ın gelip beni teselli etmesini bekleyen, uman yanıma ağladım en çokta.

Kapının açılma sesini duyduğumda hızla gözlerimi kapadım. Onunla yüzleşmek, ona sığınmak, o bana güvenmezken bile onunla olmak istemiyordum.

"Cemre, yiyecek bir şeyler hazırladım."

Benden bir ses gelmeyince seslice iç geçirdiğini duydum. Yatağa doğru ilerledi, gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Beni sarsmadı. Uzandı ve başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Çok geçmedi ağır ağır geldiği gibi geri çıktı odadan.

O gittiği gözlerimi açarken onun peşinden koşup ona sarılmamı uman yanıma zorlukla bastırdım.

Yeniden kapının açılma sesiyle irkilirken gözlerimi hızla kapadım. Kuvars yeniden içeri girdi ama yanıma ilerlemedi.

"Masaya koyuyorum, hazırladıklarımı. Mutlaka bir şeyler ye." Ardından yine sessizce çıkıp gitti.

Olduğum yerde doğruldum. Gözlerim dolu dolu olurken masaya konan tepsi ve üzerindeki balık, salata ve çorbaya baktım.

Burnumu çekerken sessizce ayağa kalktım. Masaya geçip oturdum, çorbadan bir kaşık aldım. Sıcak çorba boğazımdan geçerken kalbim acıyla sızladı.

"Cemre?" Beni sarsan bir elle birbirine yapışmış göz kapaklarım aralanırken ağzım kupkuruydu ve ense köküm inanılmaz bir şekilde sızlıyordu. İlk gördüğüm başımda dikilen üzerinde siyah bir gömlek ve aynı renk kot olan Kuvars olurken zaman ve mekan kavramımı kaybettim.

"Uyanman gerekiyor. Sabah oldu. Saat dokuz."

Olduğum yerde duyduğum saatle hızla doğrulurken ense köküme ağrı daha da saplandı. *"Eyvah geç kaldım. Nasıl yetişeceğim ben şimdi! Bir saat sonra sınav var!"*

Kendimi, dün bütün gece ağlayıp sabaha karşı ağlama nöbetlerim arasında uyuyakaldığım için tebrik ederken (!) nefretle olduğum yerden kalktım ve dolaptan bulduğum ilk siyah, pamuklu, rahat elbiseyi üzerime geçirdim. Hızla saç tokası bulup saçlarımı bağlamaya çalışırken beni izleyen Kuvars sakinleştirici bir ses tonuyla konuştu.

"Sakin ol, daha vakit var, seni her türlü yetiştiririm."

Hızla yatak odasına geçip gerekli belgelerimi alırken yatağın hiç bozulmadığını gördüm. Kuvars yine mi çalışma odasında yatmıştı?

Bunu düşünmeyip çantama belgeleri koyduktan sonra hızla odaya geçtim. Kuvars buradaydı.

"Ben bir taksi tutup gidebilirim. Sen zahmet etme lütfen."

Kuvars'ın öfkeyle gözleri kısılrken çenesindeki kas seğirdi, onunla resmi konuşmam giderek asabını bozuyor gibi görünüyordu. Ama elimde değildi. Onun yeşil gözlerine baktığım her an kendi cehennemimi görüyor gibi hissediyordum. Bana güvenmediği an gelip oturuyordu yüreğime. Ona sorduğum soruya hayır dememesi geliyordu.

"Zahmet falan olmaz. Gidelim."

Ben sınava az kaldığı için koşar adım aşağı inerken arabayı kapıya kadar çıkarmış şoförden arabayı devraldı. "Geç."

Ben hızla yolcu koltuğuna geçerken Kuvars da arabayı çalıştırdı.

Trafik vardı. Çok geçe kaldığımız için, sıkış tepiş trafikte araba gıdım gıdım ilerlerken sıkıntıyla ofladım. Ne vardı bu kadar uyuyacak...

Sınava yetişme telaşında olan herkes trafiği iyice kitlerken Kuvars'ın elleri elime dolandı. "Merak etme, yetiştireceğim seni."

Onun elini tutup sıcaklığına sarılmak isterken yandan ona baktım. Yorgun yüzünde gezindi gözlerim. Sadece öylece başımı salladım.

Kuvars anayoldan çıkıp ara sokaklara girerken sadece ona uydum. İçimden geç kalmamak için dualar edip duruyordum.

"Bunu ye."

Kuvars arkaya uzanıp oradaki peçeteye sarılı bir şeyi bana uzatırken şaşkın şaşkın ona baktım.

"Ne ki bu?"

"Sen uyanmadan önce yaptım, alelacele çıkmadan yanıma aldım. Tost, aç açına girme sınava."

Boğazım düğüm düğüm olurken başımı salladım.

"Ye hadi."

Tostu açıp bir ısırık aldım. Gözlerim dolu dolu olurken Kuvars'ın dudaklarında memnun bir gülümseme oluştu.

Kuvars beni ara sokaklardan girerek okula yetiştirmeyi başardığında minnetle ona baktım. Tostu da tamamen yemiştim. Boğazıma takılıkalın bir yumru canımı acıtıyordu, onunla konuşmaya can atan ellerim tir tir titriyordu.

"Teşekkür ederim her şey için."

Arabadan inmeden önce ona son kez teşekkür edince Kuvars'ın kaşları havalandı. Ağzının içinde homurdandı. "Bana teşekkür etme, daha önce de demiştim sana."

Dudaklarımda bir gülümseme takılı kaldı.

Onunla daha aramızda hiçbir şey yokken, bana bir sürü iyilik edip ben ona her defasında teşekkür ettiğimde söylemişti bunu. Şimdi aradan ne kadar da uzun zaman geçmişti. Sanki asırlar devirmiştik beraber. Halbuki bir yıldan biraz daha azdı.

Hızla koşup son iki dakika güvenlik kontrolünü geçerken Kuvars'ı ardımda bırakıp bugünkü sınava odaklandı zihnim.

Sorunlarımı ve dünkü sınavı rafa kaldırırken koşar adımlarla son anda sınavımın olacağı sınava girdim. Hızla geçip tek boş olan kendi sıraya oturdum. Gözetmen öğretmenlerden biri bana kitapçığı verirken zaten masada duran optiğe hızla kitapçık numaramı ve TC kimliğimi kodladım.

"Başlayabilirsiniz. Başarılar dileriz."

Gözetmenin sesiyle irkilip hızla kitapçığı açtım. Bugünkü sınavda sadece matematik ve fen bilgisi alanlarından çözmem gerekiyordu. İlk olarak matematik kısmını açarken içimden bildiğim tüm duaları ettim.

İlk soruyu hızla özerken derin bir nefes verdim, zaman ilerleyip matematik çözdükçe biraz olsun rahatladım. İlk on sorudan sonra soru tipleri zorlaşmaya başlarken derin bir nefes aldım. Trigonometri sorusunda kullanmam gereken formülü unuttuğumu fark ederken sırtımdan aşağı soğuk terler döküldü.

O soruyu bırakıp parabol sorusuna geçerken uzandım ve enerjim düşmeye başladığı için ÖSYM'nin verdiği şekerlerden birini attım

ağzıma. Dönüp tekrar soruyu çözmeye girişirken çözemedikçe ve zaman ilerledikçe modum düşmeye başladı.

Yapmak zorundasın. Bu sınavı da yapamazsan, hayatın mahvolur. Bu senin tek şansın.

Dönüp tekrar trigonometri sorusuna bakarken aklıma gelmeyen formül için kendimi öldürmek istedim. Daha fazla ezber yapabilirdim, dün bütün gece yakınmak ve ağlamak yerine formüllere son kez bakabilirdim.

Parabol ve trigonometri sorusunu geçip bildiğim konular olan İntegral ve Türevin tüm sorularını çözdükten sonra geometri kısmına geçtim. Geometri çok zordu. O kadar zorlamışlardı ki, nefesimi tuttum. İlk soruyu yapamazken, ikinci soruya geçtim. İkinci soruyu da yapamadım ve üçe geçtim. Üçten dörde ve dörtten beşe... Geometri de çok zorlanırken nefesim boğazıma takılı kaldı.

Denemelerde hiç böyle değildi. Ama gerçek sınavda elim ayağım birbirine karışıyor, ne yaptığımı unutuyordum. Geometri sorularını çözemeyince bir ara verip fene geçtim. Fizik çok zor olduğu için biyoloji ve kimyayı halledip ona başladım. On dört tane fizik sorusu gözümde büyüyüp her birine tek tek bakmaya çalışırken tekrar tekrar çözmeye çalışırken kirlettiğim soru kağıdını sildim. Soruları bir türlü çözemezken içim sıkıntıyla doldu.

Geometri sorularına geri döndüm. Onların arasından da birkaç soru sadece işaretleyip yeniden fiziğe dönerken soru kitapçığına bir damla gözyaşım düştü.

Kendimi hayal ettim, bembeyaz önlüğüm üzerimde, boynumda stetoskopumla...

Döndüm yeniden yapamadığım sorulara baktım, çok emin olamayarakta olsa birkaç fizik sorusu işaretledim. Trigonometri sorusu için birim çember çizip formülü oradan buldum, çok uzun sürse de o soruyu cevaplamış oldum ama bilgim diğer geometri ve fizik sorularını çözmeye yetmedi.

Kendimi yeniden hayal ettim, bembeyaz doktor önlüğüyle. Bir damla gözyaşım daha döküldü kitapçığa.

"Sınavınız bitmiştir."

Benden kitapçığımı ve optiğimi alan gözetmenle beraber doktor olma hayallerim sonsuza kadar benden giderken öylece buz kesti avuçlarım.

"Geçmiş olsun."

Geçer miydi sahiden?

Büyük bir çaresizlikle öylece başımı eğerken nefesim bile boğazıma tıkanı. Bütün verdiğim emekler boşu boşunaydı. Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Başaramamıştım.

Kaybetmişim.

Ve her şey bitmişti.

Ben o herkesin ezdiği kız olmaya devam edecektim.

Ne annemin vasiyetine sahip çıkabilmişim, ne de kendime verdiğim sözü tutabilmişim. Buraya kadardı her şey. Cemre Erdem hayatı boyunca onu ayakta tutan tek desteğini de kaybetmişti.

Bomboş hissederek yerimden kalktım. Bomboş gözlerle gözetmenlere baktım, ruhsuz ruhsuz ilerledim, koridoru geçtim, çıkışa geldim.

Öğrenciler koşa koşa ailelerine sarılırken öyle bomboş hissediyordum ki kendi halime üzülemedim bile. Gözlerimin önünde hayalkırıklığıyla bana bakan annem ve bembeyaz önlük içinde benden uzaklaşan aksim vardı.

Ellerim çaresizce düşerken bakışlarım okul bahçesinin en arkasında bekleyen onu buldu. Gözlerimiz birbirine değdi. Bir damla yaş aktı sağ gözümünden. O yaş daha inmeden Kuvars aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni göğsüne çekti.

"Şsh, tamam. Ağlama."

Kendimden utanarak, onun bana güvenmediğini bile bile yine de ona sığındım. Başımı onun kalbine yaslayıp ağlarken Kuvars sadece saçlarımı okşadı.

"Hiçbir şey senden önemli değil. Lütfen ağlama, güzelim."

Yine de kendimi durduramadım. Gözyaşlarımla ona sığınıp ondan güç almaya çalıştım. Her zamanki acizliğimle. Dün gece kendi ayaklarımın üzerinde durmaya söz vermiş olmama rağmen. Ben belki de beni öldüren bir adamın kalbinde huzuru aradım.

Kuvars beni sıkıca sararken ağlamam dinene kadar hiç bırakmadı. İnsanlar yanımdan geçip giderken garip bakışlar atıyorlardı ama hiçkimseyi umursamadım.

Ağlamam durmak yerine acizliğimi ve çaresizliğimi gösterircesine, bak sen artık bu dercesine hızlanırken Kuvars ayaklarımda bile güç olmamasından beni ayakta tutasından mütevellit kucağına aldı.

"Şşh, harap ettin kendini, ağlama güzelim, lütfen ağlama."

Durmadım, yol boyu hıçkırıklara boğuldum. Sanki ağlamak içimi temizliyordu. Gözlerimin önüne gelen beyaz önlüklü halim giderek benden uzaklaşırken Kuvars konuşmaya devam etti.

"İstediğin üniversiteyi hallederiz Cemre, hiçbir şey o sınava bağlı değil, hiçbir sınav, senin kaç yıl emek verdiğin bilgini ölçmeye yetmez zaten."

Doğru.

Kuvars istediğim üniversiteyi halleder, istediğim bölümü ayarlar. Burada olmazsa beraber yurtdışına gideriz. Yine olur. Bende ona bağımlı bir parazit olmaya devam ederim. Onun hayatıyla ve çevresiyle şekillenirim. Kenarda o bana güvensin diye bekler, onun güvenini kazanacak şeyler yapmaya çalışırım. Sırf Nur gibi olabilmek için. Tabii bu arada onun çevresi bizi birbirimize layık görmediği için aşağılamaya devam eder. Bende kendi içimde ne kadar beceriksiz ve vasıfsız bir insan olduğumu hatırlar, hayatıma öyle devam ederim.

Baştan ayağa titredim.

Kuvars arabayı hızla sürüp beni eve gelince yeniden kollarına alırken gözyaşlarını sildi. Gözleri bana bakarken ne kadar da yorgundu. Bunu uzun zaman sonra ilk defa hissederken bir gerçekle daha sarsıldım. Onu yoruyordum.

Ki çok doğrudu. Sürekli ağlayan, mutsuz ve kaygılı bir kızla yaşamak onun içinde çok yorucuydu.

Benim için bile yorucu değil miydi? Öyleydi.

Beni odamıza çıkarıp üstüme gecelik bir şeyler giydirdikten sonra, bir ağrı kesici verip sıkı sıkı üstümü örttü.

"Ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Uzanıp alnımı öperken gözü yaşlı bir şekilde başımı salladım.

Kendi acizliğimden ve muhtaçlığımdan nefret ede ede başımı yastığa yasladım. Artık tüm bunlara son vermenin zamanı gelmişti. Boş gözlerimi tavana çevirip Kuvars gelene kadar öylece bekledim. Beraber onun hazırladığı yemeği yiyip o beni uyumam için yeniden yalnız bıraktığında düşünmek için tekrar bol bol zamanım oldu.

Kendimle kaldığım süre boyunca önemli kararlar verirken kimseye kızmadım, sdece kendimle hesaplaştım. Dün girdiğim sınavda Türkçe sorusunda okuduğum gibi, etrafımda yarattığım düşmanların beni kusurlarımdan alıkoymasına izin vermemeliydim. Bu nedenle sadece yirmi üç yıllık kendimle kaldım. Sadece kendi içime yöneldim ve kendi içimi dinledim.

Gece çöküp, dolunay gökyüzünde parlarken önemli kararlar aldım. Ağır ağır ayağa kalktım. Kuvars çalışma odasındaydı yine. Eğilmiş bir dosyayı okurken beni fark edip ağır ağır başını kaldırdı.

Birkaç günlük kirli sakalı, alnına düşen saç taneleri, artık yorulmuş yeşil gözleri bana pek çok şey anlatırken çalışma odasının içine ilerledim.

"Cemre?" Hızla okuduğu dosyayı kapatıp ayağa kalktı.

Masanın yanından kalkıp yanıma gelirken gözleri endişeliydi. "İyi misin? Neden uyumadın?"

Yutkundum, yaşlı gözlerimi umursamadan içten bir şekilde gülümsedim ona. "*Aramızdaki bu gerilimi bitirmek istedim.*" Telaşla ona baktım. "*Yeniden yanımda ol istiyorum.*"

Kuvars'tan önce ben davranıp aramızdaki mesafeyi kapatırken dudağımı ısırdım. Bakışlarım ben gelince kapanan dosyaya gitti istemsizce, ciğerim yansa da tebessüm ettim.

"*Sensiz uyuyamıyorum.*"

Sarı'nın mama isterkenki bakışlarıyla ona ilerledim.

Ellerim Kuvars'ın elini buldu, yavaş yavaş parmak boğumlarında gezindi parmaklarım. Ardından uzandım ve yüzünü avuçladım. Onun gözleri kapanırken parmak ucumda yükseldim ve yanağını öptüm.

Kuvars'ın yeşilleri ağır ağır açıldı. "Cemre..."

"*Sadece seninle olmak istiyorum. Sensizlik öyle zor ki.*"

"Cemre'm."

Tekrar parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onun dudaklarına yasladım. O beni tutup göğsüne çekerken ellerim yeniden yüzünü buldu. Kuvars beni kabul edip uzun uzun öperken yüzündeki

ellerim aşağlara indi. Gömleğinin düğmelerini bulurken Kuvars'ın dudaklarından dökülen inlemeyle beraber dudaklarım yana kıvrıldı. Sanki hiç zamanımız kalmamış gibi gömleğini tutup iki yana çekerken, tüm düğmelerinin kopup kenarlara fırlamasına neden oldum. Kuvars beni daha sert öperken gömleğini aldım ve tamamen çıkarıp kenara attım.

Kuvars beni belimden tutup hızla kucağına alırken düşmemek için bacaklarımı beline dayadım. O beni duvara dayayıp öpmeye devam ederken uzandı ve elleri üzerimdeki geceliği tek hamlede ikiye ayırdı. Siyah gecelik yeri bulurken dudaklarımız hiç ayrılmadı.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum...

Dudakları dudaklarımdan zorlukla kopup boynumda ilerlerken gözlerimi onun gözlerinden kaçırıp sıkı sıkı kapadım.

"Sensizlik yle zor ki..." Kuvars nefes nefese bir şekilde konuşurken elleri sutyenimin kopçasını buldu ve hızla açtı. Ona sıkı sıkıya sarıldım, uzandı ve yeniden dudaklarımız şiddetle birbirini buldu.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum... Seni o kadar seviyorum ki.

Kuvars beni hızla kucaklayıp tek hamlede çalışma masasındaki her şeyin yere inmesine sebep olurken oraya uzanmamı sağladı. Üzerime eğilip beni öpmeye devam ederken ellerim sırtına kaydı. Her yerini ezberlemek ister gibi parmaklarım orada gezdi.

Kuvars kludumu tutup tek seferde parçalanmasına sebep olurken çok beklemedi, kemerini açtı ve bir an sonra fermuar sesi odada suyulan tek şey oldu. İkimizde tamamen çıplak kalırken uzandı ve tekrar öptü beni.

Ellerim yüzünde, saçlarında gezindi. Gözleri gözlerime değdi. Uzanıp kirpiklerinin hemen üstünü öptüm.

Kuvars uzanıp alnımı pererek karşılık verdi. Onunla bir bütün olurken mırıldandı. "Yarın karım oluyorsun."

Ben yutkunurken uzandı ve dudaklarımı öpmeden önce gururla konuştu. "Benim karım..."

O başını boynuma gömerken bir damla gözyaşı gözlerimden firar etti.

Bu ondan bana kalan son hatıraydı. Her ne olursa olsun, ona son kez veda etmek istemiştim.

O öpücüklerini bıraka bıraka bana dokunurken, yaşadığım hisleri unutmamak için gözlerimi kapadım ve hep benimle ölümsüz kalsınlar istedim.

Ne olursa olsun, nasıl bir bedel ödemem gerekirse gereksin yarın bu düğün olmayacaktı.

Sabah üzerimde gezinen tüylerle gözlerim açılırken Sarı'yla göz göze geldik. Sarı bana patileriyle vururken şaşkınlıkla olduğum yerde doğruldum. Çırılçıplak olduğum için çarşafı üzerime sararken Sarı'nın üzerindeki smokini yeni fark ettim.

"Kim giydirdi sana bunu?"

Sarı smokinden çıkan küçük tüylü kuyruğuyla bana bakarken olduğum yerde doğruldum ve zorlukla ayağa kalkıp Kuvars'ın gardırobundan beyaz bir tişört alıp üzerime geçirdim. Esneye esneye odadan dışarı çıkarken Sarı da hemen peşimden geldi. Koridorda Kuvars'la karşılaşırken olduğum yerde irkildim.

"Günaydın, gelin hanım." Dudakları yana kıvrılırken yanaklarım hızla yandı. Çok geç olmadan onunla bu konuyu konuşmam gerekiyordu.

"Saat kaç?"

"Öğlen bire geliyor."

Evde sürekli bazı sesler duyulurken kaşlarımı çattım. "Bu sesler de ne?"

Kuvars tam beni yanıtlıyacaktı ki, onun yerine şişmiş karnını tutan Eliza'yı gördüm. Ve hemen ardından düğün organizatörü Toprak Hanım'ı.

"Hadi ama sen bir de daha yeni uyanıyorsun, bugün senin düğünün, ne bu ölü toprağı." Eliza beni kolumdan tutup giyinme odama doğru çekiştirirken telaşla Kuvars'a baktım.

Yüzünde bir gülümsemeyle beni izlerken onunla konuşmak için fırsat yaratmak istedim ama sanırım salondan ona seslenen Aytekin yüzünden her şey bölündü. O aşağı inerken korku ve tedirginlikle öylece kalakaldım.

Eliza üzerime herhangi bir elbiseyi atarken "Hadi hızla giy bunu, daha düğün mekanına gideceğiz, saç, makyaj derken epey bir iş var. Hızlı olman lazım," dedi. Elbiseyi tutup şaşkın bakışlarla ona bakarken boğuluyormuşum gibi hissettim.

Kuvars evleneceğimizi zannediyordu. Düğünü ertelemesini hatta iptal etmesini dün gece söyleyememiştim, bu sabaha bırakmışım. Ama bu sabah da çok geç uyandığım için her şey kontrolümden çıkmıştı.

"Kuvars. Benim Kuvars'la konuşmam lazım."

Eliza gülümsedi. "Konuşursun, konuşursun da onlar çoktan düğün mekanına gittiler bile. Abim senin uyanmanı bekliyordu sadece."

"Benim oraya gitmem gerekiyor."

Eliza güldü bu sefer. "Tamam giy şunu, oraya gideceğiz zaten."

O giyinmem için bana mücadele ederken tedirginlikle odada dolaşıp elbiseyi hızla giydim. Saçlarımı gelişigüzel bir şekilde topladıktan sonra hızla çantamı alıp odadan dışarı çıktım.

"Hadi gidelim."

Eliza gülerek yine Toprak Hanım'a baktı. "Günün yarısını uyuyarak geçirdi, bakın şimdi nasıl yetişecek diye korkuyor görüyor musunuz?"

Toprak Hanım gülümserken televizyondaki haberi gördüm. Öğlen kuşağı haber programı, dünya liderlerinden, çok ünlü iş adamlarına kadar herkesin davetli olduğu, bugün yapılacak YILIN DÜĞÜNÜNÜ kırmızı, büyük puntolarla duyururken Eliza gülümseyerek sesi açtı. "Herkes sizin düğününüzü konuşuyor. Çok önemli konuklar var. Tam iki bin beş yüz kişiyi ağırlayacağız. Harika değil mi?"

Ona tedirginlikle bakarken korku yüzüme ev sahipliği yaptı. *"Hızlı olabilir miyiz, lütfen, acil düğün mekanına gitmeliyiz."*

Onlar başını sallayıp arkamdan gelirken tedirginlikle dudaklarımı ısırdım.

Yol boyunca Eliza düğünle ilgili bir şeyler anlatırken sessizce iç geçirdim. Hayatımın ortasında bir bomba patlamıştı ve ben daha kendimi bile toparlayamadan tüm hayatım ellerimden kayıp gidiyordu.

Düğün yerine gelip Toprak Hanım ve Eliza bana gelin odasına doğru eşlik ederken *"Acilen Kuvars'ı bulmam gerekiyor,"* diye ısrarla Eliza'yı darlıyordum.

Eliza abisine ulaşamayıp Aytekin'i ararken çok önemli bir işleri olduğunu, bir iki saate burada olacaklarını öğrendi.

Yerimde oflarken gelin odasına hep beraber girdik. "Sakin ol, abim kaçmıyor ya, birazdan burada olur."

Gelin odasında bir makyöz ve kuaför beni beklerken sıkıntıyla ofladım. Şimdilik Eliza ve Toprak Hanım'ın durumu anlamaması için el mecbur onlara ayak uydururken, saçlarımı ve yüzümü teslim ettim.

Kuaför saçlarımı salaş bir topuzla toplayıp makyözde sade ama beni şaşırtıcı bir şekilde güzel gösteren bir makyaj yaptıktan sonra Eliza'nın ısrarları doğrultusunda gelinliği giydim.

"Çok güzel oldunuz Cemre Hanım." Bana seslenen kuaföre doğru dönerken yüzümde küçük bir gülümseme oluştu.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun." Eliza bana gülümserken ne diyeceğimi bilemedim.

"Cemre Hanım harikasınız." Toprak Hanım da gülen gözlerle beni incelerken sadece gülümsedim onlara.

Boy aynasının olduğu tarafa geçerken uzun uzun kendime baktım. Yirmi üç yıllık yaşamımda kendimi gördüğüm en güzel halim bu olmalıydı sanırım. Gözlerim dolarken kuaför ve makyöz çıkmak için mücadele istediler. Eliza da kendi hazırlığıyla uğraşmak için kendi odasına giderken Toprak Hanım'la baş başa kaldık.

Bana uzun uzun baktı ve gülümsedi. "Gerçekten çok güzelsiniz Cemre Hanım. Allah bir ömür mutlu etsin sizi."

Minnetle başımı sallarken o da odanın çıkışına doğru yöneldi. Kapı ardından kapanırken kocaman odada bir tek ben kaldım. Gözlerim dolu dolu olurken ağlamamak için yukarı baktım.

Şimdi sadece ben ve düşüncelerim vardık.

Hayatımda her şeyden daha çok istediğim tek şey bu kapıdan çıkmak ve Kuvars'a evet demektir. Onu seviyordum, onunla olmak öyle güzeldi ki... Seviyordu, sevdiğimi hissettiriyordu, eksiklerime yama oluyor, her yaramı iyileştirmek için önce o koşuyordu. Onunla olmak demek hiç ait olamayacağım bir masal dünyasının kahramanı olmak gibiydi.

Ama onunla olmanın can acıtan bir çok tarafı da vardı. Onun yanında hiç kendim gibi hissetmiyorum, hep olmam gereken bir rolü oynuyormuşum gibiydi. Ona hep iyi numarası yapmaya çalışıyordum. Beni şekillendiriyordu. Hiç ait olmadığım ortamlarda, hiç ait olmadığım bir yaşam tarzının tam ortasına beni koyuyor, ayak uydurmamı bekliyordu. Kendimi onun yanında daha çok eksik hissediyordum, hal böyleyken giderek kendimden nefret ediyordum. Beni seviyordu. Ama bana hiç güvenmiyordu. Dün gece görmüştüm, bana bakmaktan, benim peşimde koşmaktan yorulan gözlerini görmüştüm. Bana güvensizliğini de hissetmiştim. Onun için hala ona ihanet eden ve her an edebilecek o kızdım. Belkide böyle hissetmesine

rağmen benimle evlenmek istemesinin de en büyük sebebi hayatımdaki herkesin söylediği gibi Kuvars'ın bana acımasıydı.

Halimiz böyleyken, şimdi ben nasıl ona evet diyebilirdim. Evet dersem sonsuza dek, bu güvensizlik üzerine kurulu evliliği o yürütebilecek miydi?

Gözlerimin içine baktım aynadan. Şu an sadece yapayalnız hissediyordum. Dün gece ona veda ederken de, o bana sevdiğini hissettirmek için sınıksı sarılırken de. İçimde öyle büyük bir şeyler kopmuştu ki, sanki yeniden ailem ölmüş, ben yine kimsesizliğe mahkum edilmişim.

Aslında benim yüzleşemediğim tek kişi kendimdi. Düne kadar kendimi iyileştireceğime söz verdiğim benliğim acıyarak bana baktı.

Sınavı kazanacak ve kendimi sevecektim öyle değil mi?

Elimdeki son umudu, son hayalimi de kaybetmişim. Kendimi sadece başarısız, beceriksiz, insanların hayatlarına asalak olan biri olarak görmeye kaldığım yerden devam ediyordum.

Doğruya doğruydı. Kuvars'ın hayatına girdiğimden beri ona hiçbir katkım olmamıştı, aksine sürekli benimle uğraşmış, yangınlara atlamış, benim için korkmuş, kalp spazmı ve kalp krizi geçirmişti, şirketi benim yüzümden batma tehlikesi geçirmişti. Yine de bana destek olmaya devam etmeye çalışıyordu.

Kendimden utandım. Bir tarafım da ona öyle kızgındı ki. Her şeyi onun kardeşinin bir ailesi olsun diye yaptığımı söylüyordu, o hiç Eliza'ya kızmazken tüm faturayı benim üstlendiğimi avaz avaz bağıırıyordu. Bana hala sırf bu yüzden güvenmediğini. Hatta belki eskisi gibi sevmediğini.

İç geçirdim. Ne o, ne de ben artık eskisi gibi değildik.

Ben hayatı boyunca başarısız olmuş, kimsenin sevmediği, kimsenin sevmeye layık görmeyeceği bir kadındım. Onu da kendi çirkin hayatımın içine daha fazla sürüklemeye, güvensiz bir ilişkiyi yürütmeye zorlamaya hakkım yoktu. Onu yeterince yormuştum.

Onu kendimden kurtarmam gerekiyordu.

Ama daha önemlisi artık bende kendimden kurtulmak istiyordum.

Bu hayatı yaşamaya, bu kadar yalnız olmaya, hiçbir şey başaramamaya, sürekli Kuvars'ın kanatlarının altına sığınmaya artık

gücüm yetmiyordu.

Gelinliğimin eteğinden tuttum ve çantama doğru ilerledim. Hakan Bey'in ruh sağlığıma iyi gelmesi için yazdığı antidepresan kutularını çıkarırken dudaklarım yana kıvrıldı.

Benimde hikayem bu kadarmış.

Belki başarısız oldum ama şu ana kadar hep savaştım. Bu yüzden sırtım dik ayrılacağım bu dünyadan.

Kuvars biliyorum üzülür ama geçer. Her acı geçer. Benim gibi onu yormayacak, tamamen güveneceği biriyle olur hiç olmazsa.

Hıçkırıklarım boğazıma takıldı.

Hakan Bey'in kurtuluşum olması için yazdığı ilaçların sonumu getirecek olması o kadar ironik geldi ki gözyaşlarımın arasında kahkaha attım. Kahkaham artarken olduğum yere çöktüm ve makyajımın bozulmasına rağmen hüngür hüngür ağladım.

Öyle bir hayata sahip olmuştum ki, kendimi sevmeme bile izin vermemişti. Aslında iyi bir insan olmaya çalışmıştım. Hatta çok iyi bir insan olmaya çalışmıştım.

Bazen istemsizce başaramadığım olmuştur ama kimseye bilerek ve isteyerek hiçbir zaman kötülük yapmak istemedim. Hep dünya benim gibi insanlarla dolu zannettim, kimse bilerek ve isteyerek birbirine kötülük yapamaz.

Hayat beni çok yanılttı, gerçek haydutların hep yanımda olduğunu gördüm, hep sırtımda.

İnsanların gerçek yüzlerini gördüm, hayatın ne denli acımasız olduğunu gördüm, insanların nasıl kıskanç ve nefret dolu olabileceklerini keşfettim. Bile isteye insanlara zarar verebileceklerini, gerekirse ölümlerine neden olabileceklerini ama bir an olsun vazgeçmeyeceklerini.

Ben hayatın bizzat çıplaklığını gördüm. Tokatını yedim.

Kimse benim gibi değilmiş, daha çok küçükken öğrendim.

"Babası ölmüş, annesi de, çok fakirler, kıyafetlerine baksana, oynamayalım onunla."

"Konuşamıyor biliyor musun? Engelli. Yazık, zavallının biri."

"Hadi taş atalım ona, gitsin buradan, bize de hastalık bulaştırır, bizde konuşamayız."

Zaman aktı, çocukluğum gözlerimin önünden geçip giderken gençliğim geldi oturdu, baş köşeye.

"Okula gitmiyorsun artık. Gidip de ne yapacaksın, bak Ahmet, erkek olmasına rağmen gitmiyor, durumumuz da yok, otur evde, sana amcan bir iş bulsun. Kız kısmı tek başına okumaz. Otur evde."

Sürekli ağladığım kömürlüğü hatırladım, kenardan bulduğum test kitaplarımı. Bir mucize olsun diye dualar ettiğim geceleri...

Zaman aktı...

"Evlendirelim kızı bey."

"Adam çok yaşlı, yatalak neredeyse, nasıl evlendiririz onunla?"

"Sanki söylediğin kız da dört dörtlük, o da konuşamıyor, engelli, birbirlerine bakarlar işte..."

Zaman ilerledi, ilk temizlikçilik yaptığım evin sahibi geldi gözlerimin üzerine.

"Kusura bakma, fiyat uygun olsun diye seni seçtik ama sen konuşamıyorsun, tatlım benim, konuşamadığın için iletişim aramızda problem oluyor. Sen al şu parayı, çalıştığın günlerin karşılığı, yarın gelme artık."

Ağlaya ağlaya yine de ders çalışıp kendimi kurtarmak ve temizlikçi olmamak için verdiğim çabayı hatırladım.

"Anne, bu kız yine kömürlükte ders çalışıyor."

"Ulan salak! Ulan beceriksiz! Nerden geldin başıma. Allah'ım ne günahım vardı da, bu salak başıma kaldı. Annesi bunun aptallığına dayanamayıp kahr içinde gitti bu dünyadan."

Bunca mücadelenin sonunda başarırım sanmıştım oysaki. Beni ezen, hor gören herkese ama en çokta kendime karşı verdiğim sözleri tutarım sanmıştım. Ama hepsi koca bir yanılgıymış.

Yengemin canlı canlı benim içinde olduğum evi ateşe vermesini hatırladım sonra, Ahmet'in öldüresiye şiddet uygulamasını. Onlar hapse girince onların akrabalarının şiddete devam etmelerini.

Tir tir titredim. En çok istediğim şey bu hayatta, tıp bölümünü kazanıp karşılarına çok gülü bir Cemre olarak çıkmaktı. Yalan

olmuştı.

Kuvars'la ilk karşılaşmamız geldi gözlerimin önüne. *"Konuşsana!"* Diye bağıışı. Kulaklarımı kapamak isterken hemen ardından Eliza ve Tuğçe ikilisi hatırlattı kendini bana.

Tuğçe benim evdeki varlığımı tehdit olarak görünce iki yıldır arkadaşım olduğunu sandığım Eliza'ya beni şikayet etmişti. Eliza'nın beni evden gönderişi hala kulaklarımdaydı. Ona yazarak durumumu anlatmama bile izin vermemiştir.

"Çok üzülererek söylüyorum Cemre, işine son vermek zorundayım."

Cebimde beş para olmadan geç ayaz geceyi hatırladım, soğuk sanki şimdi bile tenime işliyordu. Sırf biraz ısınmak için hastaneye gitmişim.

Sonra bir davette Eliza'nın benimle nasıl dalga geçtiğini hatırladım.

"Arkadaşlar kusura bakmayın, bahsetmeyi unuttum Cemre maalesef konuşma engelli, konuşamıyor."

İnsanların acıyan bakışları değmişti üzerime ama Eliza durmamış ve devam etmişti.

"Cemre de işte bizim evin hizmetçisi olarak çalışıyordu, abimin temizlik işlerini falan görüyordu ama birkaç ayda abimi tavlayarak seviye atlamayı başardı."

Ben yine de bütün bunlara rağmen ona yardım elini uzatmışım. Sevdiğim adamı kaybetmek pahasına da olsa.

"Ben bugün seni kaybettim..."

Ondan sonra onu kazandığımı zannederken kaç kere kaybetmişim. Güvenini kaybetmişim, onun gözlerinin dinmeyen enerjisini kaybetmişim.

Merve'yi arkadaşım olarak görmüştüm sonra, meğer hiç arkadaşım değilmiş.

"ACINASI, ZAVALLI, APTAL BİR DİLSİZ!" Merve'nin sesi şimdi bile kulaklarımda yankılanırken elimi aldım ve dudaklarımın üstüne vurdum.

"Gerçekten düşüncelerimin ne olduğunu öğrenmek ister misin? Bir sana bak bir de bana. Ben gayet sağlıklıyım, hiçbir eksiğim yok, senden kat kat güzelim, ama sen tercih ediliyorsun neden biliyor musun? Neden o Kuvars Demirhan, koskoca Kuvars Demirhan seninle biliyor musun? Sürekli ağlıyorsun, güçlü biri olduğunu sanıyorsun ama zayıfın tekisin! Acınası, insanlar seni sevmiyor, Yiğit'te Kuvars'ta sadece ama sadece sana acıyorlar!"

Merve'nin sesi zihnimin içinde yankılanırken gözyaşlarım giderek arttı. Dedikleri o kadar doğrudu ki...

Ve ardı sıra daha bir sürü beni küçümseyen ses geldi kulaklarıma. Gittiğimiz davetler, meraklı bakışlar, Kuvars gibi zengin, yakışıklı ve güçlü bir iş adamı neden bir hizmetçiyle diye sorgulayan Twitter yorumları, Kuvars'ın asistanları, iş dünyasından tanıdıkları ve eminim bugün düğüne gelecek pek çok kişi...

Hepsinin kınayan bakışları kulaklarımda yankılandı.

Ve en son dil terapistimin söyledikleri.

"Evet, hiç olmazsa bir sonuç almış olmamız lazımdı. Ama maalesef, Cemre... Maalesef..."

Bütün hayatım gözlerimden akıp giderken içim acıyla ezildi. Hayat parmaklarımdan çekilirken avuçlarıma döktüm hapları.

Herkes o kadar beni sevmemiş, benden nefret etmiş, beni öldürmek istemişti ki sonunda kazanmışlardı işte. Onları da kendimi de bu sefil hayatımın yükünden kurtaracaktım.

Gözyaşları içerisinde hapları birer ikişer ağzıma attım. Kenardaki sürahiyi alıp kendime bir bardak suda doldurduktan sonra hapları boğazımdan aşağı göndermeye başladım.

Bu Merve için...

Bu yengem için...

Bu amcam için...

Bu Ahmet için...

Bu beni küçümseyen herkes için...

Bu annem için... Çok yakında yanındayım...

Bu babam için...

Bu Eliza için...

Bunu da Tuğçe için içeyim...

Nur'u unutmak olmaz...

Gözyaşları içerisinde son kalan hapa uzandım. Kuvars... Beni affet, olur mu?

Koltuğa uzanıp nefes almak için ağzımı açmam gerekirken gelin odasının kapısı birkaç tıklamadan sonra açıldı. İlaçları alalı sadece birkaç dakika olmuştu. Bilincim hala benimleyken hap kutularını hemen koltuğun kenarına sakladım.

"Cemre, uzanıyor musun? Ne yapıyorsun burada?" Ağır ağır yerimden doğrulurken "Abim geldi," dedi Eliza heyecanla. "Önceden sana haber vereyim. Smokinini giyip gelecek. Ay senin makyajın akmış. Hemen temizleyeyim."

Ellerimde yavaş yavaş his kaybı oluşmaya başlarken Eliza bana doğru geldi. "Senin heyecandan betin benzin de atmış."

O göz altlarımı silip kapatıcıyla üzerinden geçerken hemen ardından bana gülümsedi. Ona bakarken benim hakkımda ne düşündüğünü öğrenmeyi çok istedim. Acaba hala abisini tavlayan, sınıf atlamaya çalışan bir hizmetçi kız mıydım gözünde?

Vaktin ilerlemesiyle iyice his kaybı yaşarken Eliza çıkmak üzere kapıya doğru ilerledi. "Birazdan abim gelecek. Düğün davetlileri de yavaş yavaş gelmeye başladılar. Ben artık gelin ve damadı yalnız bırakayım."

Ona son kez gülümserken Eliza beni son görüşü olduğunu bilmediği için hızlı hızlı çıktı. Arkasından acılı bir soluk verirken Kuvars geleceği için kendimi toparlamaya çalıştım. Ne zaman bu lanet olası ilaçlar etkisini gösterecekti?

Hızlı ve acız olmasını isiyordum, huzurla bir uykuya dalmayı...

Dudaklarımda cılız bir tebessümle koltuğa uzanırken alnımda ter taneleri birikmeye başladı. Oda inanılmaz sıcak olurken, boğazıma oturan yumruyu bastıramadım. Nefesim kesilirken kollarımı kaldırmaya gücüm yetmedi, giderek göğüs kafesim ağırlaşırken boğulduğumu hissetmeye başladım.

Bilincim benden kopup gitmek üzereyken kapı sesini duydum. Uyuduğumu belli edercesine gözlerimi kaparken beni kimsenin böyle görmesini istemedim.

"Ohooo, gelin hanım daha uyuyor. Allah aşkına al şu kalemi ayakkabısının altına bulduğun tüm boşluklara Aytekin yaz tamam

mi?"

Bir an sonra Kuvars'ın Aytekin'in suratına kapıyı çarpma sesiyle irkilirken dayanamadım, onu son kez görme isteğimle gölerimi araladım. Saçlarını kestirmişti, üzerindeki smokin ona o kadar yakışmıştı ki, hayallerimin ötesinde bir güzelliğe sahipti.

"Güzelim?"

Kuvars bana doğru yürürken ellerim titredi, daha çok terledim.

Sanırım yalnız ölmeyecektim...

Tüm gücümle olduğum yerde doğrulurken ona gülümsedim. "İyi misin sen?"

Ellerimi kullanmaya gücüm olmadığı için sadece başımı sallayabildim. Bakışları üzerimdeki gelinlikte gezindi. "Çok güzelsin."

Dudaklarım yana kıvrılırken bir damla gözyaşı gözümünden firar etti. Kuvars uzanıp baş parmağıyla o gözyaşını yakalarken "Ağlama artık," dedi. "Senin gözünden akan her damla beni mahvediyor."

Çenem titrerken son kalan gücümle uzandım ve onun göğsüne yasladım başımı. Beni hızla kabul edip kendine çekerken dudakları saçlarıma değdi.

Mutlu ol olur mu... Seni kendimden kurtardıktan sonra, her bakımdan sana yakışan, seni seven, sana değer veren, senin sonsuz güveneabileceğin, sana asla ihanet etmeyecek biriyle ol. Hiç beni hatırlama. Hiç...

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken nefesim iyiden iyiye gitti. Sanki başımı suya sokmuşum, diplerdeyim ve beynim basınçtan sağlıklı düşünemezmiş gibi bir his göğsümün tam ortasına otururken Kuvars saçlarımı öptü.

Kapı çalarken onun göğsünden ayrılamadım, son kez kokusunu içime çektim. Kuvars gelen kişiyle konuşurken başımı kaldırmadım bile.

"Buyrun Toprak Hanım?"

"Kuvars Bey merhaba, gelin damat girişi için, sizi bahçeye almam gerekiyor."

İçim yandı.

"Tamam geliyorum, bir dakika müsade edin."

Toprak Hanım çıkıp bizi yalnız bırakırken Kuvars'tan ayrılmak için kalan son gücümü kullandım.

Kuvars uzandı ve alnımı öptü. "Hala rüya gibi... Birazdan karım olacaksın."

Göğsüme tekme yemişim gibi sarsılırken Kuvars ayağa kalktı. "Seni bekliyor olacağım..."

Başımı ona sallarken acıyı soludum. Şimdi onu durdurup her şeyi söylemek istedim. Onunla evlenemeyeceğimi, ölmek istediğimi, kendimi öldürmeye çalıştığımı.

Ama tüm kelimeler bir ok misali bana saplanırken sadece onun dönüp gidişini izleyebildim. Yeniden tek başıma kalırken kendimi tutmayı bıraktım, içtiğim ilaçlar beni zehirlemeye devam ederken gittikçe daha fazla terledim. Bilincim yavaş yavaş çekilmeden önce koltuğun kenarına tutunmaya çalışarak camdan dışarı, 2500 konukla dolu düğüne baktım.

Beni affet olur mu...

Bilincim benden çekilirken his kaybıyla olduğum yerde savruldum, acıyı da hissetmeyi bırakırken birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan dudaklarıma süzüldü. Öylece dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerim son kez kapanırken umarım herkes rahat eder diye düşünmeden edemedim.

Onlar kazanmıştı.

Karanlık dipsiz bir kuyu gibi gittikçe daha da derinleşirken bacaklarım gittikçe güçsüzleşmesine rağmen nefes nefese koştum. Kendi geçmişimden, sevdiğim adamdan, beni bekleyen sorumluluklardan...

Ölümü hiç böyle hayal etmeyen beynim acıyla çılgılık atmamama neden olurken daha hızlı koştum.

"Kızım, Cemre."

"Anne?"

Yıllar sonra sesim dudaklarımdan dökülürken gözlerim kapandı. Ölüm, böyle bir şeydi demek, olmazları bile öldürüyordu.

"Kızım?"

Daha hızlı koşup anneme yetişmek için çaba harcadım. Karanlık bir koridoru geçip gün ışığıyla dolu bir bahçeye çıkarken dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamadım.

Buranın neresi olduğunu biliyordum.

Burası doğduğum evin bahçesiydi.

"Kızım?"

Başımı çevirip anneme bakmak istedim, karşılaştığım şeyle irkildim, bir adım geri giderken küçük Cemre başını çevirdi ve benim olduğum tarafa baktı. Dudaklarında çocukça, tasasız bir gülümseme vardı.

Annem uzanıp küçük Cemre'yi kucığına alırken içimdeki hayalkırıklığı büyüdü, koşup ona sarılmak istedim ama adımlarım geri gitti.

"Sen ne yapıyorsun bakalım burda?"

Küçük Cemre'nin bakışları beni bulurken gözleri hızla doldu. "Seni özledim, sen bütün gün çalışıyorsun, ben evde yalnız kalıyorum..."

Annem şefkatle küçüklüğümü sararken saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Kızım, güzel kızım daha önce konuşmuştuk."

"Konuşmuştuk ama ben sensiz olmak istemiyorum. Herkesin annesi bütün gün çocuklarıyla, biz neden ayırırız? Neden bu kadar çalışmak zorundasın anne?"

Annem küçüklüğümün başını okşadı. "Çünkü evi geçindirmem kızım. Hem ben sana dememiş miydim, kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmelisin diye. Hiç sızlanmak yakışıyor mu sana."

"Ama anne ben o kadar güçlü değilim ki. Seni özlüyorum."

Annem biraz tatlı sert bir öfkeyle omuzlarımı tuttu. "Hayır Cemre. Sana böyle öğretmedim ben. Sen benim kızımsın. Ben olmasam bile güçlü duracaksın. Tek başına. Kimseye muhtaç olmadan. Duyuyor musun beni? Hiçkimseye ihtiyacın yok, düştün mü kendin kalkmayı bileceksin, ağlıyor musun kendin sileceksin gözyaşlarını. Kendi kendine yeteceksin."

Küçük Cemre'nin gözleri beni buldu, sanki beni görebiliyormuş gibi acıyla kısıldı gözleri. Sonra utançla çevirdi benden bakışlarını.

Sanki başıma gelenleri biliyordu. Yani, başımıza gelenleri... Annemin söylediklerini yapamadığımı, ayağa kalkamadığımı, kendi gözyaşımı silemediğimi ve en sonunda hayattan vazgeçtiğimi.

Çocukluğum bile benden utanırken elimi dudaklarıma bastırdım. "Hayır. Bu ben değilim."

Sıçrayarak gözlerimi açtığımda göz alabildiğine bir ışıkla göz kapaklarım yeniden örtüldü. Acıyla inlerken burnumdan uzanan kablo o kadar canımı acıttı ki, olduğum yerde acıyla irkildim.

"Uyanıyor."

Gözlerimi tekrar açtım, ılık ve beyaz renk gözlerimi mahvederken acıyla gülümsedim. Ölmeyi becerememiştim. Yine.

"Cemre, nasılsın? Nasıl hissediyorsun!" Eliza'nın sesini duyarken başımı çevirip ona bakamadım, burnumdaki kablo o kadar canımı yakıyordu ki, nefes alabilmek için ağzımı açmam gerekti.

"Ben doktorunu çağırayım." Aytekin'in endişeli sesini duyarken onun odada olmadığını anladım. Düşüncelerimi bir araya getiremezken gözlerim ağır ağır yeniden kapandı.

Karanlık yeniden uzun bir süre beni kucakladıktan sonra ağır ağır gözlerimi açtım. Burnumdaki kablonun olmadığını, onun yerine solunum cihazına bağlandığımı fark ederken derin bir nefes çektim ciğerlerime.

"Merhaba Cemre."

Ruhsuz gözlerimi daha yeni fark ettiğim hemen başucumda bekleyen adama çevirdiğimde hafif bir şaşkınlıkla irkildim.

"Daha kaç defa tesadüfen karşılaşacağız acaba." Bakışlarım üzerinde beyaz önlük olan, eski arkadaşım Çağan'a çevrilirken ciğerlerim yandığı için derin bir soluk daha aldım.

"Kendini çok zorlama, daha yeni yoğun bakımdan çıktın."

Ellerimi kullanmak isteyip gücüm yetmezken Çağan açıklamak ister gibi konuştu. "Bunu neden yaptın bilmiyorum ama vücudun az kalsın iflas etmek üzereydi. Midenin yıkanması yetmedi, yoğun bakıma alındın. Beş gündür yoğun bakımda yeniden gücünü kazanman için uyutuluyordun."

Bir damla gözyaşı gözümü yakarak yüzümde ilerledi. Çağan bana doğru yürüdü. "Haberler yılın düğününü ve gelinin son anda hastaneye kaldırılmasını konuşurken bizim hastaneye getirildin.

Gerçekten çok korkuttun bizi. Eğer biraz, çok değil, birkaç dakika daha geç gelseydin vücudun tamamen iflas etmiş olabilirdin."

Çağan uzanıp elime dokundu. "Herkes perişan oldu. Seni bu noktaya ne getirdi bilmiyorum ama sen benim çocukluğumdan beri çok sevdiğim bir arkadaşısın, her an her konuda sana yardıma hazırım. Destek olmak için elimden gelenin fazlasını yaparım."

Onun kahverengi gözlerine başımı çevirirken bir arkadaşım olduğunu bilmek bu halde bile olsam, beni mutlu etti. Ellerimi kullanmaya gücüm yetmediği için sadece başımı sallarken Çağan buruk bir gülümsemeyle bana baktı.

"O zaman sen biraz uyu, ben ihtiyacın olduğu her an yine gelirim."

Başımı sallarken üzerinde beyaz önlüğüyle çıkıp gitti. Neredeyse onunla yaşıttık, aynı okula gitmiştik, şimdi ikimizde hastane odasıydık, birimiz intörn doktor, birimiz hayallerinin hiçbirini gerçekleştirememiş bir hasta olarak.

Onun çıkmasıyla beraber yorgunlukla yeniden gözlerim kapanırken hastane odasının duvarları üstüme üstüme geldi.

"Biraz onunla yalnız kalabilir miyim?" Diğer gün yine odadaki seslere gözlerim açıldığında her zamanki gibi Kuvars'ı göremedim. Eliza'yı, onun yanında bekleyen Kılıç'ı ve kenarda oturan, eski neşesini kaybetmiş Aytekin'i gördüm.

Odada bir kişi daha vardı.

Kızıl saçlarını at kuyruğuyla toplamış, sıfır makyajsız, ağlamaktan şişmiş gözleriyle çok iyi tanıdığım biri daha.

Merve...

Nefesim boğazıma takılı kalırken odadakiler bizi yalnız bırakmak amacıyla çıktılar. Aytekin'in giderayak bakışlarının Merve'ye kaydığını görürken itiraz etmek onları durdurmak, Merve'nin yanıma olmasını istemediğini söylemek istedim.

Ama onlar öylece çıktı ve benle Merve aylar sonra ilk defa baş başa kaldık.

"Cemre, ben olanları duydum... Ne diyeceğimi bilemiyorum." O başını öne eğip hıçkırıklara boğulurken sesini duymaya bile tahammül edemedim. Ciğerlerim sızım sızım sızlarken hırıltıyla nefes alıp verdim, Merve uzandı ve oksijen maskesini başımdan aşağı geçirdi.

Derin bir nefes içime çekerken Merve gözyaşlarıyla elimi tuttu, elimi ondan çekmek istedim ama o kadar bile gücüm yoktu.

"Ben o günden beri çok kötü hissediyorum Cemre. Bok gibi hissediyorum. Şimdi bana ne desen çok haklısın. Ben..." Ellerini havaya kaldırdı, hiçliği kucaklar gibi açtı. "Ben o gün, kaldıramadım, yediremedim. " Gözyaşlarını sildi.

"Yiğit'i seviyordum, onu her şeyden çok seviyordum. Onun benimle evleneceğini düşünürken seni sevmesi... Öyle ağır geldi ki kaldıramadım. Sanki senin bir suçun varmış gibi senin canını acıtmak istedim."

Merve yüzünü avuçlarının arasına gömüp ağlamaya başlarken öylece kirpiklerimin altından ona baktım.

"Ben senden özür dilemek için geldim ama ne desem sana, beni bir daha affetmeyeceğini biliyorum. Ben bile kendimi affedemiyorum zaten. Sadece hislerimi bil Cemre. Çok kıskandım o gün seni, sevdiğim adamın seni seviyor olma ihtimali öyle canımı yaktı ki ağzıma ilk gelen zehri boşalttım. Ama yemin ederim biraz bile öyle düşünmedim, o gün söylediğim hiçbir şey gerçek düşüncelerim değil. Ben... Sana o kadar hayranım ki aslında, ta ilk günden beri. Mücadeleni gördüm ben senin, çabanı, azmini, bütün gün çalıştıktan sonra odana kapanıp ders çalışmanı... Kendini kurtarmak istemeni. Belki ben kendimi kurtaramayacak kadar boka batmış olmamdan mütevellit, seni kıskandım. Yiğit de Kuvars Bey de sana hayrandı, çünkü senin mücadeleni görüyorlardı. Benim bu imkanım yoktu, hayat sana yeni yollar açtıkça ben kendimden nefret ettim. Asıl kendimin düşmanı oldum."

Hıçkırıklarının arasında konuşmakta zorlanırken uzandı ve odadaki sebilden kendine su doldurup içti.

Ruhsuz gözlerle onu dinlemeye devam ettim.

Artık görüldüğü üzere bir mücadelem kalmamıştı.

Ölmeyi bile beceremeyen bir asalaktım.

"Bakma bana öyle. Yemin ederim, kendin hakkında hiçbir fikrin yok. Sana öyle hayranım ki, senin yerinde olmak için her şeyi yapardım. Bu sana yakışmıyor Cemre. İntihar sana yakışmıyor. Seni hep savaşçı ruhunla tanıdım ben, yangının ortasından çıktın yine ders çalıştın, kimsenin başaramayacağı şeyleri başardın. Bugün Demirhan'lar bir aileyse senin sayende. Senin sayende Eliza Demirhan mutlu, Kuvars Bey de kardeşiyle. Hem bunları yaptın hem de o şirketi kurtardın. Kimsenin cesaret bile edemeyeceği savaşlardan galip çıktın. Şimdi tam her şey yoluna girmişken, pes etme. Teslim olma."

Uzandı ve elimi tuttu. "Ben bile yeni bir hayatımın olması için çabalıyorum, senden gördüğüm için, senden yetinmemeyi öğrendiğim için. Babamla bir sera açtık, aynı zamanda tekrar sınava girmeye karar verdim. Okumak ve kendimi geliştirmek istiyorum. Para karşılığı insanlara hizmet etmekten çok yoruldum. Evlenmeyi beklemekten de... Gördüğün gibi o masalların her biri yalan. Çok sevildiğini hissetsen de herkes bir gün gidiyor, bir de bakıyorsun kimse sevmemiş seni. Artık daha cesurum, kimsenin parasına ya da evliliğine ihtiyaç duymuyorum. Hep senden ilham aldım Cemre ben. Kendi ayaklarımın üzerinde yükselen bir kadın olmak istiyorum, hep senin söylediğin gibi. Bunu öğrendim ki bütün gün dizi izleyip gündüz kuşağı programlarına kafa patlatarak hayat geçmiyor. Hayat ilerledikçe kendimize bir şeyler katmamız gerekiyor. Her ne olursa olsun kendi sosyoekonomik gücümüzü kazanmamız gerekiyor. Bunu da en rahat yoldan yapmak lazım."

Burnunu çekti. Ellerimi sımsıkı tuttu.

"Beni affetmeyeceğini biliyorum ama benim hayatıma ilham olacak kadar mükemmel biri olduğunu söylemek istedim. Seni kışkırttığım için çok özür dilerim."

İç geçirdi. "Sen o kadar dış dünyaya kapalı büyümüşsün ki, çevrenden gelen en ufak bir taşlamada canın yanıyor. Ama öğren bunları Cemre ve onlara artık prim verme. İnsanlar böyledir, sana hayranlıklarını çamur atarak temizlemek isterler. Zannederler ki sen o çamurla kirlenirsin. Ama asıl kirli olan bu insanların kalpleridir. Kötülüğünün dokunmadığı biri senden sebepsizce nefret ediyorsa,

onun kendinde olmayan bir şeyin sende oluşundandır. Bunu hiç unutma, hiç."

Uzandı ve ellerimi bırakıp üzerimi örttü.

"Bu yüzden bende dahil olmak üzere kimseyi umursama. Kimseyi. Hayatın boyunca, kötüler hep olacak, hiçbirine prim verme. Sadece o içindeki savaşçı ruhunu öldürmelerine izin verme. Ve onları kıskandırmaya, hasetlerinden çatlataya devam et."

Merve gülümsedi ve ardından yaşlı gözlerini temizledi. "Sanırım, artık gitsem iyi olacak."

Bana döndü. Ona yönelttiğim bakışlarım acı doluyken biraz utana sıkıla sordu. "Sana son bir kez sarılabilir miyim?"

Bir yanım hayır diye bağırsa da başımı salladım, onu yaptığı onca şeye rağmen affettiğimi biliyordum. Uzandı ve sımsıkı sarıldı. "Hoşça kal Cemoş."

O ağır ağır yürüyüp hayatımdan tamamen çıkarken kapıda Aytekin'le karşılaştılar. "Merhaba, gidiyor musun?"

Bana sesleri gelirken acı dolu gözyaşlarım akmaya devam etti.

"Evet." Merve'nin güçsüz çıkan sesini duydum. "Gidiyorum."

"Aa, şey, istersen seni evine kadar bırakabilirim."

"Teşekkür ederim Aytekin Bey, böyle bir şeye gerek yok."

Şaşkınlıkla Merve'nin Yiğit olayından sonra değiştiğini fark ederken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Eski Merve olsa bu teklifi asla reddetmez, ilk buluşmadan Aytekin'in malvarlığını öğrenirdi. Ancak yeni Merve hayattaki en büyük özgürlüğün kendi ayaklarımızın üzerinde durmak olduğunu öğrenmişti.

Gözlerim ağır ağır kapanırken bir damla yaş daha süzüldü gözlerimden. Bende kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek miydim acaba?

"Cemre."

Kulaklarıma dolan sesle irkilip gözlerimi açarken hemen baş ucumda duran Hakan Bey'i gördüm. Bana her zamanki sıcak tebessümle bakarken dolu gözlerim mutlulukla parladı.

"Ben geldim. Sen yorma kendini..."

Hakan Bey kenardaki sandalyeyi çekip otururken yüzünden sıcak gülümsemesi asla silinmedi.

"Gazeteler ve televizyon kanalları hastalandığını yazıyordu. Kuvars Bey gelip intihara teşebbüs ettiğini söyleyene kadar burada olduğundan haberim yoktu, yoksa daha erken gelirdim."

Kuvars'la ilgili bir haber almış olmanın heyecanıyla olduğum yerde doğrulmaya çalışırken Hakan Bey eliyle engelledi beni. "Lütfen kendini yorma, bedeninin bol bol dinlenmesi gerekiyor."

Ellerimi güç bela kaldırmak üzere çaba harcadım. "Kuvars nasıl?"

Hakan Bey gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Pek iyi olduğunu söyleyemeyeceğim, tek iyi haber, seninle görüşmemi istemesiydi."

Hakan Bey derin bir nefes verdi. "Antidepresanları almaya mı başlamıştın?"

Başımı ağır ağır salladım. "Söylediğiniz dozları kullandım ama son bir ay kala bıraktım. Tabii en son-"

Cümlemin devamını getiremedim. Hakan Bey anlayışla başını salladı.

"Biraz içini bana dökmek ister misin?"

Ona dönerken doğrulmama yardımcı oldu ve arkama bir yastık koydu. "Biliyorum oradan bakınca bana acıyorsunuz. Çok zavallı gibi görünüyorum. Kurtarıldığım için kendimden nefret ediyorum. Kuvars gelmiyor, bundan nefret ediyorum. Kuvars gelirse yine nefret edeceğim, onun yüzüne bakamam. Kurtulacağımı bilseydim asla böyle bir işe girmezdim ki... Ama bir tarafım da öyle zavallı ki, bu sayede seni önemseyen insanları gördün, yalnız hissetmiyorsun bile diyor. Düşünün ne kadar yalnızım."

Hakan Bey düz bakışlarla bana baktı. Asıl sorunu aradığını ama daha fazla ileri gitmemek için sustuğunu biliyordum.

"Hep yetersiz hissediyorum. Onun yanında özellikle. Onun çevresinde. En son sınavı kazanamadım da. Hayallerim de çekip gitti benden. Aramızda uçurumlar var."

Hakan Bey gözlerimin içine dik dik baktı. Ondan gözlerimi kaçırılmazken asıl nedenleri gün yüzüne vurdum. "Onu kendimden kurtarmak istedim Hakan Bey. Onun gözlerine çöken yorgunluğu gördüm, eskiden böyle değildi. Artı olarak ona ihanetimden sonra bir daha güvenmedi bana. Onu güvenmediği bir kadınla yapacağı evlilikten kurtarmak istedim. Bana mecbur olmasın istedim. Ama daha çok ben bile artık kendimden kurtulmak istedim. Hakan Bey her defasında düşmekten, bir arpa boyu yol alamamaktan, sürekli Kuvars'a muhtaç bir yaşam

sürmekten, insanların beni aşağılamasından, olmadığım biri gibi olmaktan, olmadığım biri gibi giyinip makyaj yapmaktan çok sıkıldım. Yoruldum. Çok yoruldum."

Ben hıçkırıklara boğulurken Hakan Bey'in elleri destek olmak ister gibi sırtımda durdu. "Ben bir çözüm bulamadım. Kendimi ve onu kurtarmanın tek yolu bu geldi. Düşmekten, ağlamaktan, kendimden nefret etmekten bile yoruldum."

Hakan Bey ben sakinleşene kadar bekledikten sonra bana bir bardak su uzattı ve yeniden konuşmaya başladı.

"Ama Cemre konuşmuştuk seninle bir kere ağladıysan üç kere gülecek, on yedi katlı binan yıkıldıysa on sekiz katlısını yapacaksın, elli beş kez düştüysen elli altıncı kez kalkacaksın. Bazı savaşlar böyle kazanılır."

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Ağlamaktan mı yoruldun? Düşmekten mi yoruldun? Ayağa kalk Cemre. Kendi başına kalk ve o yolu kendi başına yürü o zaman. Kimseden destek almadan. Yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi düşün, o çocuğu tutarlarsa o çocuk hep destek arar. Destek aradıkça yürümesi geriler. Yürüteçler bu yüzden zararlıdır. Halbuki çocuğu kendi başına bıraksalar, o çocuk düşse kalka ama kendi yolunu bula bula öğrenir. Sende yürümeyi öğrenen yeni bir çocuk gibi kalk ayağa. Kuvars Bey'in desteği olmadan önce zorlanacaksın ama sonra kendi yolunu bulacaksın, bunu hayatından vazgeçerek yapamazsın, bu aksine seni ona daha muhtaç kılar. Eğer güçlü bir kadın olmak istiyorsan, durma Cemre. Uç özgürlüğe. Ama bunu yaparken unutma, özgürlüğe uçacaksan önce kanatlarını feda edeceksin. Hayatta hiçbir başarı bedelsiz gelmez. Dön ve kendi başına yüksel. Dibi görmeden zaten zirvelere çıkılmaz Cemre."

Gözyaşlarımı silip Hakan Bey'e baktım. Desteksiz yürümek nasıldı öyle unuttuğum ki. Nasıl kaldığım yerden başlardım, nasıl devam ederdim hiç bilmiyordum. Öylece afallamış kalmış bir şekilde bakarken omuzlarımı sıktı.

Ama ne demek istediğini biliyordum. Bu gerçek yüreğimi delip geçti.

Yağmur taneleri ardı sıra düşerken hastane önlüğünün üzerine giydiğim Eliza'nın hırkasının düğmelerini ilikleyip hastane bahçesini yürüdüm. Ayağımdaki hastane terliği çamura batıp pis olurken karanlıkta, yağmurun altında o yeşil gözler beni buldu.

Üzerinde hala düğün günü giydiği takımın gömleği ve pantolonu vardı. O karaçam ağaçlarının tonunu taşıyan gözleri kırmızı sinirlerle çevrelenmişti. Göz altları mosmordu. Günlerdir uyumadığını tahmin etmek zor değildi. Hep burada mı beklemişti?

"Burada olmaman gerekiyor. Tedavin daha bitmedi."

Hala beni düşünüyor olmasına gözlerim dolarken "*Özür dilerim,*" dedim. Kuvars'ın gözleri ellerimi okuduktan sonra öfkeyle yandı gözleri, çenesindeki kas seğirdi.

"Özür mü dilersin? Özür dilersin öyle mi!" Kuvars'ın eli öfkeyle yumruk olurken sırtı dikleşti. "Ulan sen ölüyordun! KENDİNİ ÖLDÜRÜYORDUN! Bunun için özür dilenir mi?"

Bir damla gözyaşı sağ gözümden akıp dudagımı bulurken Kuvars öfkeyle yerinde duramadı. "Amacın neydi? Benimle sevişip veda ettikten sonra diğer gün, düğünümüzde canına kıymak, benimde hemen arkandan gelmem miydi?"

Bir damla Kuvars'ın gözünden dökülürken onun ilk defa gözyaşlarını gördüm.

"Seni kaybedeceğimi sandım..." Yutkunurken sesi daha da güçsüzdü.

"Özür dilerim." dedim yeniden kızacağını bilmeme rağmen. "*Ben seninle konuşamadım. İşlerin bu raddeye gelmesini istemiyordum. Ama böyle oldu.*"

Kuvars eliyle yüzünü sildi hızlıca, gözlerinin kırmızılığı giderek belirginleşirken "Sana sordum, düğünü iptal edebiliriz dedim. Beni istemiyorsan giderdim ben... Hiç var olmamışım gibi olurdum." Öfkeyle bağırdı bana. "NEDEN HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİN? NEDEN KONUŞMADIN BENİMLE?"

Olduğum yerde titredim. "*Bu seninle ilgili değildi, benimle ilgiliydi.*"

Kuvars ağzının içinde küfretti. "Hakan senin intihar edebileceğini söylediğinde ihtimal bile vermedim. Mutluydun. Benimleyken gözlerinin içi gülüyordu. Beni sevdiğini sanıyordum."

"Seni seviyorum..."

"Artık daha fazla yalan söyleme bana."

Kuvars yumruğunu göğsünün tam ortasına vurdu. Olduğum yerde irkilirken yağmur damlaları acımasızca ikimizin de üzerine yağmaya devam etti.

"Antidepresanları da kullanmışsın. Kötü hissetmene rağmen bir kere bile benimle paylaşmadın!"

O an ben nasıl onun bana güvenmediğini düşünüyorsam onun da aynı şeyi bana karşı hissettiğini fark ettim. Ona hiç güvenmemişim, bu yüzden hiç onunla konuşmamışım gibi duruyordu.

İtiraz etmek istedim ama edemedim bile. Onunla hiç konuşmamıştım, doğruya doğruydı.

Kuvars başını kaldırdı ve yüzünü yağmur taneleri ıslatırken gözlerimin içine bakmadı. Bunu gözyaşlarını gizlemek için yaptığını anlarken hıçkırıklara boğuldum.

"Söylemiştim sana bir daha gidersen biter demiştim. Buna rağmen mi, bu kadar mı istemedin beni?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. *"Bu tamamen benimle ilgiliydi."* Benim kendimden kurtulmak istememle ilgili.

Dönüp gözlerimin içine bakarken o an gerçekten her şeyin bittiğini anladım. Ben belki ölmemişim ama o gözler çoktan beni öldürmüştü. O gözler şimdi sadece mezarımdı.

Gözlerimiz birbirine kilitlenip kalırken Kuvars uzandı ve belimden tutup kendine çekti. Dudakları alnıma değerken Haziran ayında tüm vücudum üşüdü. Son öpücüğünü bırakırken alnıma bir damla gözyaşı, benim gözyaşıma karıştı.

"Ne olursa olsun yaşa. Yaşa ki yaşayabileyim..."

"Hoşça kal." Yüzüğümü çıkartıp onun avuçlarına koyarken zaman kıyamet misali üzerimize çöktü.

Kuvars gözlerini kapatıp kokumu son kez içine çektikten sonra döndü ve hastanenin çıkışına doğru yürüdü.

O hastaneden çıkarken aslında tüm hayatımdan çıkıyordu. Bunun acısıyla elim alnıma değerken, onun en son dokunduğu yerler alev alev yandı.

Yağmurun altında hıçkıra hıçkıra ağlarken onun tamamen çıkışını gördüm. O gittikten sonra daha fazla dayanamadım ve olduğum yere öylece düştüm. Çamur hastane önlüğüne bulaşırken hiçbir şey umurumda olmadı.

Artık her şey bitmişti.

Hikayenin sonundaydık.

Şimdi yarın yeni bir gün başlayacaktı. Kendimle barışmaya çalışacaktım. Destek almadan yürüyecektim.

Bugün elli beşinci kez düşmüştüm, yarın elli altıncı kez kalkacaktım ayağa.

Ama artık Kuvars olmayacaktı. Artık kanatlarım yoktu.

Özgürlüğe uçmak için kanatlarımı feda etmiştim...

Yeni bölümden kesitler için, Instagram: hikayelerindeyasar ve Twitter: lalmaglup hesaplarını mutlaka takip edin <3

56.BÖLÜM "AYAĞA KALKMAK"

Ve herkese yeniden merhaba! Sizleri inanılmaz özledim. Şu bölüme yorumlarınızı aşırı merak ediyorum, böyle hikayeye sanki yeni başlamışım gibi bir heyecan var içimde <3 Sizleri seviyorum <3 Oy ve yorumlarınızı bekliyorum <3 <3 <3

56.BÖLÜM "AYAĞA KALKMAK"

AYLAR SONRA...

15 EKİM.

Her yeni gün hayallerime giden yolda bir adımdı benim için. Bazen bu yolu büyük bir hırsla yürümüş, engelleri geçmiş, yeni güne umutla başlamıştım bazense düşmüş, çokça ayağa kalkamamış, çokça tükenmiş ve yolumu kaybetmiş, bu yüzden yoldan sapmıştım. Ama en sonunda yolumu bulmak için tüm gücümü kullanmıştım, şimdi yolun sonundaydım işte.

Gözlerim üniversitenin büyük kapısına takılırken, büyük bir heyecanla etrafımdaki öğrencilere baktım. Çoğu derse yetişme telaşıyla hızla güvenlik kapısından geçip derse giderlerken dudaklarımı ısırdım ve bir kere daha üniversite kapısına bakma ihtiyacıyla orada öylece dikildim.

Yolun sonundaydım artık ve en büyük hayalim bugün gerçeğe dönüşüyordu.

Olduğum yerde gülümsedim, sonra gülümsemem derinleşti, tutamadım ve sesli bir şekilde gülmeye başladım. Öğrenciler yanımdan geçip giderken garip garip gülmeme baktılar. Hiçbirine aldırmadan gülmeye devam ettim. Onlar beni anlayamazlardı, nasıl bir yol yürüyüp bu noktaya geldiğimi hiçbiri tahmin dahi edemezdi.

Yol bitmişti gerçekten.

Daha da güldüm. Aman Allah'ım olmuştu. Çocuk gibi bir sevinçle, kot pantolonumun arka cebinden okul kartımı çıkarırken tekrar

döndüm ve üniversite kapısına baktım. Ardından insanların garip bakışları eşliğinde kendi kendime gülümseyerek güvenlik kapısında kartımı okutup kampüsten içeri girdim.

Kampüsün içinde bisiklet yerleri, oturma bankları, yeşil çimler gözüme çarpan ilk detaylar olurken hınca hınç dolu kampüste kalabalığın arasına karıştım.

Az sayıda olan kıyafetlerimin arasından bugün giymek için bir kot, bir de beyaz tişört seçmişim, ki evden çıkmadan önce bile hala kot pantolon yerine tayt mı giysem diye düşünüyordum, kısa saçlarımı büyük bir özenle tarayıp sade bir makyaj yapmışım, çanta konusunda yine kararsız kalmışım ama en sonunda sırt çantası yerine şu an omzuma takılı siyah bir çantayı tercih etmişim, ayakkabı tercihim de beyaz spor ayakkabılarım olmuştu.

Öğrencilere bakarken kıyafetlerimle çoğuna uyumlu olduğumu fark ettim ve bir kere daha gülümsedim. *Sonunda ait olduğum yerdeydim.*

Kendi fakülte binamı bulmak için tabelaları takip edip kampüste iki kere yanlış binaya girdikten sonra, en sonunda yıllarımı geçireceğim binayı buldum. Yine kalabalığı tercih edip okula yeni başlayanlar için düzenlenen oryantasyon programı için asansöre bindim ve asansörde tanımadığım birkaç öğrenciyle beraber konferans salonuna geçtim.

Kalp atışlarım maraton koşuyormuşum gibi hızlanırken bir yandan da daha birkaç gün önce aldığım cep telefonumdan saati kontrol ettim ve program için geç kaldığımı fark ettim. Keşke, diye düşündüm, keşke ne giyeceğime biraz daha önce karar verseydim.

Hızla sessiz kalabalığa bakarken dekanın konuşma yaptığını ve mesleğimizin önemini anlattığını fark ettim. Heyecanla titrememe engel olamazken, arkalardan bir yere geçip tek başıma oturdum.

Konferans salonunda en az iki yüz tane öğrenci vardı. Benimle beraber üniversiteye başlayan iki yüz öğrenci... Çoğu benden yaşça küçüktü muhtemelen ama hepimiz aynı salonda, aynı istekle başımızı çevirip dekanın yaptığı konuşmaya odaklanmıştık.

Sevinçle olduğum yerde dekanın bir kelimesini bile atlamadan dinlerken kadın yılların tecrübesiyle bizlere baktı ve gülümsedi. "Biliyorum ki buradan mezun olunca hepimiz aldığınız eğitimle çok çok iyi yerlerde olacaksınız."

Ellerim kendiliğinden alkışlamak için harekete geçerken benimle beraber iki yüz öğrenci de heyecanla alkışladı.

Dekan gülümsedi ve gururla bizlere baktıktan sonra, bunu her sene yapmasına rağmen duygusundan boğuklaşan sesiyle "O zaman şimdi mesleğe ilk adımınızı atmak için sırayla önlük giyme töreni için hepinizi sahneye bekliyorum," dedi.

Ben heyecanla yerimde dikleşirken önce ismi A harfiyle, ardından B harfiyle başlayan öğrenciler ilerleyip sahneye çıktılar ve dekanın değimiyle mesleğe ilk adımlarını attılar, herkes onları alkışlarken sıra C harfine geldi ve çantamı olduğum yere bırakırken hızlıca ayağa kalktım.

Gururla başımı kaldırdım ve kulaklarım uğuldarken ağır ağır önümdeki merdivenleri çıktım. Hınca hınc insanlarla dolu olan konferans salonu ayaklarımın geri geri gitmesine neden olurken zihnim bundan birkaç yıl öncesine, o zamanki hatırlarıma kaydı. Küçük bir odada yaşayıp büyük hayaller kurduğum ve o hayallerim için uğruna çok mücadele ettiğim, neredeyse hayatımı kaybetmek üzere olduğum anlar bir bir gözlerimin önüne aktı.

İşte şimdi her şey bitmişti. Savaş ve barış, aşk ve sevgi, nefret ve çaresizlik, umut ve hayal kırıklığı hiçbirisi yoktu. Savaşımı vermiş, kazanmanın ve kaybetmenin bir öneminin olmadığını görmüş ve asıl önemli olanın sadece yaşamak olduğunu anlamıştım. Yaşamak...

Onunda beni bırakıp hayatımdan tamamen çıkmadan önce dediği gibi... "*Ne olursa olsun yaşa...*"

"Cemre Erdem." Dekan ismimi anons ederken topuklarımın üzerinde yükselen bir kadın olarak ağır ağır oraya doğru yürüdüm. Heyecandan düşüp bayılmamak için tüm otokontrolümü sağlamaya çalışıyordum.

Konferans salonundaki herkesin gözü bana çevrilirken nefesimi tuttum. Hayattan öğrendiğim iki nasihat vardı, ilki insan yol ne kadar çetin, zor ve engellerle dolu olursa olsun hayallerine giden yolda yürümeye devam etmeliydi. İkincisiyse ne olursa olsun yaşamın güzelliklerinin farkına varmalı ve ondan hiç vazgeçmemeliydi.

Şimdi yaşamın kıymetini bilen ve en büyük hayalini gerçekleştirmiş bir insan olarak çok şanslıydım.

Yürüdüm, dekanın yanına geldiğimde gözlerimde yaşam sevinciyle, dişlerimi göstererek gülümsedim. Mutluluktan ölüyordum aslında. Birazdan herkesin içinde kalp krizi geçirebilir ya da en iyi ihtimalle bayılıp kalabilirdim.

Dekan bana beyaz önlüğü giymem için uzatırken hiç sabır göstermeden uzandım ve kendisi omuzlarıma geçirirken minnetle gözlerimi kapadım. Önlüğü giymemle beraber hınca hınç dolu olan konferans salonundan alkış sesleri yükseldi.

Dekan elini omzuma koydu.

"Bu önlüğe layık olman dileğiyle. Tıp fakültesine hoş geldin."

AYLAR ÖNCE...

20 HAZİRAN

"Yılın düğününde yılın olayı! Geçtiğimiz günlerde dünya evine girmek üzere olan iş insanı Kuvars Demirhan'ın düğününe Türkiye'den ve dünyadan önemli iş insanları, ünlüler, dünya liderleri konuk olarak geldi. Çırağan Sarayı'nda yapılması beklenen düğüne tam olarak 2500 davetli katıldı, ancak düğün gerçekleşmedi. Düğüne gelen davetlilere yapılan açıklamaya göre düğün öncesi gelin rahatsızlandı ve hastaneye kaldırıldı. Ancak, düğünün başka bir tarihe ertelenmesi beklenirken düğün tamamen iptal oldu."

Boş ve ağlamaktan kurumuş gözlerle küçük hastane odasındaki televizyona bakarken içim sızladı. Kuvars'ın internetten bulunmuş bir fotoğrafı televizyon ekranına yansıtılırken hayalkırıklığının buruk tadı ağzıma doldu.

En sonunda o da gitmişti. Hayatın doğasının gereği böyleydi sanırım, herkes bir gün bir noktada gidiyordu, gitmem, hep yanımdayım diyenler bile.

Artık tamamen kimsesizdim.

Küçük bir hastane odasında, hayallerimi kaybetmiş, günün yarısını ağlama nöbetleri ve sakinleştiricilerle geçiren, hayatta kimsesi kalmamış o kızdım. Ayağa kalkmak istiyordum ama hiç gücüm yoktu. Yapmayı başaramadığım tek şey gün boyu ağlamak, sakinleştiricilerin etkisiyle de geceler boyu uyumaktı. Yemek yemeye gücüm yoktu. Bu yüzden sadece damardan verilen serumlarla ayakta kalıyordum. Son sekiz günde hiç olmadığım kadar zayıflamıştım, yüzüm perişan bir

haldeydi, göz altlarım mosmor, göz içlerim de kanlıydı. Keder sanki yüzüme çizgiler çizmişti. Bana bakan birinin asla 23 yaşında olduğumu düşünceğini sanmıyordum. Sanki omuzlarımda yılları taşıyordum, yüz yaşında birinin ruhuna sahiptim.

Olduğum yerde cenin pozisyonu alıp ağlamaktan kurumuş gözlerimi damla damla ilerleyen seruma çevirdim.

Fiziksel sağlığımla ilgili tüm tedavi bittikten sonra hastanenin psikiyatri kliniğine yatırılmışım. Sakinleştiricilerle uyuşturuluyordum. Hayatım berbattı. Yalnızlık beni yutacakmış gibi hissediyordum. Yaşamamın hiçbir anlamı yoktu.

23 HAZİRAN

Benimle ilgilenen psikiyatr elini elimin üzerine koyarken bana son beş gündür yaptığı konuşmalardan birini daha yapmaya hazırlandığını gördüm.

"Hava bugün çok güzel. Biraz dışarı çıkmak ister misin?"

Cevap bile vermedim. Veremedim.

"Peki," dedi kadın aynı huzurlu ses tonuyla. "Biraz konuşmak ister misin?"

Yine cevap vermedim, gözyaşlarım gibi içimde kurumuştı sanki, artık sadece göğsümde kocaman bir boşluk vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum, artık hayat durmuştu sanki, yaşayan bir ölüydüm.

Hayallerim çekilip alınmıştı benden. Dönüp hayatla yüzleşmekten çok korkuyordum. Bundan birkaç yıl önce, bir gün tıp kazanacağını umut eden, sevgi bulacağına ve konuşacağına inanan o kız yoktu. Önce konuşmamın imkansız boyutunda zor olduğunu öğrenmişim, ardından tıp kazanmamın mümkün olamayacağı kadar kötü bir sınav geçirmişim. Ve sonra sevgiyi de kaybetmişim.

İçim bataklıktı sanki öncesinde... Şimdiyse o bataklık bile kurumuştı, gözlerimden yaşlar dökülmüyordu.

O yüzden her zamanki sessizliğimle öylece durdum.

1 TEMMUZ

Çağan hastaneye yatırılışımdan beri her gün ziyaretime geliyordu. Onunla kısa ve sessiz geçen bu ziyaretlerinde pek bir şey konuşmuyordum. Onun burada olması hatta bana kendimi iyi hissettirmiyordu. Onunla aynı okullara gitmiştik, onunla aynı eğitimi

almıştık, bir ona bir de bana bakıyordum. O bir sene sonra doktor olacaktı, bense tam anlamıyla bir hiçtim...

Üzerine hastanede ziyaretime tek onun gelmesi yalnızlığımı daha da perçinliyordu. Ne Eliza vardı, ne Hakan Bey... Tanıdığım hiçkimse yoktu. Ziyaretime gelen tek kişinin yıllardır görüşmediğim çocukluk arkadaşımın olması daha çok üzüyordu beni.

"Artık," dedi. "Buradaki tedavin bitiyor. Bundan sonra ne yapacaksın?"

Boş bakışlarımı ona çevirdim. Bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Bana epeyce bir süre yetecek kadar param vardı, en son evi satıp ondan kazandığım paranın bir kısmını hesabıma yatırmıştım. Gidip kendime kalmak için bir ev bakabilirdim, uzun bir süre çalışmadan o parayla idare de edebilirdim.

Ama bu düşünce ciğerlerimi yaktı, nefesim kesildi. En son Kuvars'la beraber Beşiktaş'taki evdeki yaptığımız ayarlamaları hatırladım, düğünden sonra oturmak için...

Yaşamak yine anlamsız göründü gözüme. Bir eve kapanıp yalnızlıktan ölmek istemiyordum.

5 TEMMUZ

"Cemre, sana yazdığım ilaçları düzenli olarak kullanman gerekiyor, bununla beraber beslenmene de dikkat etmen lazım." Bakışları artık iyice çökmüş bedenimde gezindi.

Başımı ağır ağır salladım. "On beş günde bir olmak üzere seni görmem lazım."

Yine başımı ağır ağır salladım. Sanki yapmam gerektiği için yaptığım bir hareketti. "Kendine çok iyi bak, on beş gün sonra görüşmek üzere."

Gülümseyemedim bile.

Üzerimde hala hastane önlüğü vardı, buraya gelinlikle getirildiğim için eşyalarımın hiçbiri yoktu. İsteyebileceğim biri bile yoktu. Buradan çıkıp gitme fikri bile öyle saçma geliyordu ki.

Ne ölmeyi başarabilmişim, ne de şimdi yaşayabiliyordum. Araf bu olsa gerekti.

Eşyalarımı toparlamam için psikiyatrim beni yalnız bırakırken olduğum yerde sallandım biraz, üzerimdeki hastane önlüğünden başka

hiçbir şeyim yoktu. Beni buraya apar topar getirdikleri için büyük ihtimalle, çantam bile yanımda değildi. Telefonum zaten yoktu. Birine para verip bana kıyafet getirmesini rica etmek, ya da telefonunu kullanmayı istemek bile öyle garip geldi ki. Burada kalmak ve sadece burada ölüp gitmek istedim bir an için.

"Cemre?"

Başımı zorlukla çevirip yine sadece ama sadece Çağan'ı görürken boş gözlerle ona baktım.

"Senin için bir şeyler aldım, bedenin olur mu bilmiyorum tabii." Zayıflıktan çöken bedenime üzülerek baktı.

Boğazımda bir yumru oluşurken bana uzattığın poşete minnetle baktım. Sonra yine kendimi tutamadım ve gelen ağlama kriziyle beraber yatağa çöktüm.

"Bana niye yardım ediyorsun Çağan?"

Çağan bana şaşırarak baktı. "Sen benim arkadaşımsın."

"Herkes beni bırakıp gitti, hiçkimsem yok ama sen yardım ediyorsun." Tekrar hıçkırarak hıçkırarak ağlarken ellerimi yüzüme bastırdım.

Bir an sonra, Çağan'ın da yanıma oturduğunu fark ettim ve uzanıp bana destek olmak istercesine kollarına çekti beni, başımı onun göğsüne yaslararken hıçkırıklarımı daha fazla bastıramadım.

"Onu seviyordum, gitti..."

"Biliyorum."

"Kimsem yok, hiçkimsem. Yaşamak için hiçbir sebebim kalmadı ama ölemiyorum. Ölmeyi bile beceremiyorum ben Çağan."

"Deme öyle. Daha hiçbir şey bitmedi. Hem ne demek kimsem yok, evet seninle çok uzun yıllardır görüşmüyoruz ama ben burdayım. Her an seni dinlemeye ve yanında olmaya hazırım."

"Her şeyimi kaybettim..." Üzerindeki beyaz önlüğe nefretle baktım. "Ayağa kalkmak istiyorum ama o kadar uzun zaman oldu ki düşeli, nasıl ayakta durulur hiç bilmiyorum. Baksana burdan çıktığımda kalacağım bir yer bile yok."

Çağan uzandı ve gözyaşlarımı sildi. "Kalkacaksın Cemre, ayakta da duracaksın. Çocukken de şimdi de çok güçlü biriydin sen. Ben sana güveniyorum. Şimdi böyle ağlamayı bırak artık. Kalk, hazırlan. Seni daha fazla böyle üzgün, bezgin ve çaresiz görmek istemiyorum. Yeni hayatını inşa edeceksin. Hadi sana getirdiklerimi giy ve benimle gel."

Dolu gözlerimle ona baktım. Tam soru sormak üzere ellerimi kaldıracakım ki Çağan "Hadi," dedi ve çıktı.

Hemen giyinmek yerine odanı küçük banyosunda günlerdir yıkanmadığı için yağlanan saçlarımı ve kirli bedenimi yıkayıp Çağan'ın getirdiği siyah tişörtü ve bol, siyah pantolonu giyip ıslak saçlarımı da hızla kurutup çıktım. Giydiğim kıyafet iyice zayıflığımı ele verirken çöken yüzüme bakmaktan kaçınarak poşetin içindeki spor ayakkabıları ayağıma geçirip bağcıklarını bağladım.

Odanın kapısını açıp orada bekleyen Çağan'ı gördüğümde gözlerinde muzip bakışlar geziniyordu, bana takılmadan edemedi. "Nerede kaldın Cemre ya, kök saldım burada."

Uzun zaman sonra dudaklarım yana kıvrıldı. *"Tüh, keşke biraz daha bekletseymişim."*

Çağan gülümserken onunla beraber koridoru yürüdük ve veznede beraber çıkış işlemlerini yaptık. Birlikte dışarı çıktık.

Hastane bahçesinin gürültüsü ve dışarıdaki güneş olduğum yerde kalakalmama neden oldu biraz için. Bütün hayatım bu ay ellerimden alınmıştı sanki. Dünya benim için durmuştu. Ama diğer insanlar için öyle değildi. Herkes bir koşturmamın peşindeydi, kimileri gülüyor, kimileri hararetle hararetle bir şeyler konuşuyorlardı. Ben yapayalnızdım. Benim dünyam durmuştu ama onlarınki devam ediyordu.

Olduğum yerde hislerime şaşırıırken daha fazla dikilemeden Çağan beni kolumdan tuttu ve yürümem için çekti. "Hadi bakalım."

Otobüste geçen bir saatin sonunda onunla beraber beş katlı bir apartmanın önündeydik. *"Burası da neresi?"*

"Yeni evin."

Döndüm ve şaşkınlıkla onun sütlü kahve rengindeki, huzurlu gözlerine baktım. "Tabii sen kabul edersen," diye açıklama getirdi.

Hala şaşırarak ona bakmaya devam ettim.

"Ev dubleks, üst katında ben kalıyorum, üstte sadece bir oda var zaten. Alt kat içinse iki oda var. Odalardan biri dolu, aslında diğeri de birkaç ay önceye kadar doluydu ama kalan arkadaşımız mezun olduğu için şimdi boş. Eğer istersen orada kalabilirsin."

Yanaklarım utançla yandı. Büyük ihtimalle Çağan terk edildiğim ve üzerime alacak kıyafetim bile olmadığı için beş parasız olduğumu düşünerek bana böyle bir iyilik yapmak istiyordu.

"Çağın çok teşekkür ederim ama buna hiç gerek yok, anne ve babamdan kalan evin satışını gerçekleştirmiştım birkaç ay önce, satıştan biraz param var, o parayla kendi evime geçebilirim. Yine çok teşekkür ederim yardımın için."

Çağın sıkın bir nefes verdi. "Cemre açıkçası karar senin ama yalnız kalmandansa benimle kalmanı tercih ederim. Evde yaşayan diğer arkadaşım da çok iyi bir kızdır. Onunla da çok iyi arkadaş olacağına eminim."

Onu nasıl reddedeceğimi bilemezken başımı kaldırdım ve yine apartmana baktım. İçimdeki sıkıntı büyürken Çağın yeniden konuştu. "Bir süre deneme süresi yapsak, mesela ilk iki hafta, beğenmezsen gitsen?"

Sıkıntıyla dudakımı ısırdım. Çağın yine devam etti. "Hiç eşya almana gere yok, oda full hazır, önceki kalan arkadaşımızdan bir dolap bile var."

Bana acıdığını düşünen yanım baskın gelirken çaresiz gözlerle ona baktım. Yine de her şeye rağmen hayır demek istiyordum.

"Hem açıkçası bizim içinde iyi olur, diğer arkadaşımız gittiğinden beri kira ve diğer masrafları artık yarı yarıya üstlenmek durumunda kalmıştık. Sen gelersen biraz rahatlarız açıkçası."

Söyledikleriyle içim rahatlarırken bana acımadığını hissetmek mutlu etti. Ardından Çağın'a döndüm hızla.

"Beğenmezsem deneme süresi bitmeden ayrılırım."

Çağın gülümsedi. "Tabii ki."

"Tamam o zaman, hadi evi göster bana."

Beş dakika sonra 8 numaralı kapının önündeydik, Çağın anahtarını bulamadığı için zile basıyordu. En sonunda kapı açılmadığı için telefonuyla evde kalan diğer kızı ararken çok geçmeden kapı açıldı.

"Sana bir daha anahtarını unutursan kapıda kalırsın demiştım!" Kız gözlerinden çıkan ateşlerle neredeyse bağırarak kapıyı açtı. Ardından bakışları bende takılı kaldı ve sesinin tonundan utanır gibi bana baktı.

"Ne güzel bir karşılama bu." Çağın ayakkabılarını çıkarıp evden içeri girerken bende çaktırmadan bize kapıyı açan kızı izledim. Minyon, esmer bir kızdı, neredeyse gözlerinden düşmek üzere olan büyük gözlükleri ve ensesinde toplanmış bir ev topuzu vardı. Üzerinde uzun beyaz bir tişört ve bronz bacaklarını ortaya seren bir şort vardı.

Gözlüklerini düzelterip o da beni süzerken hızla ayakkabılarımı çıkardım ve içeri geçtim. İçeri geçtiğim gibi burnuma yanık kokusu geldi.

"Merhaba." Beni süzercesine bakıp ölçüp biçerken ona nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için mecburen ellerimi kullandım. *"Merhaba."*

Kızın bakışları ellerime takılırken gözlerinden bir anlığına şaşkınlığın geçtiğini gördüm ve hemen ardından kendini toparlayıp gamzesini gösterecek biçimde gülümsedi.

"Sizi hemen tanıştırayım, Cemre bu Öykü, ev arkadaşım, Öykü bu da Cemre, yeni ev arkadaşımız."

Öykü şaşkınlıkla bir bana bir de ona baktı. "Pardon da ne demek yeni ev arkadaşımız? Bana sormadan etmeden?"

Yanaklarım kızardı. Utanç midemden yükselirken Çağan'a beni buraya, bu şekilde sürüklediği için kızdım.

Çağan tek kaşını kaldırdı. "Daha bu sabah, sen acilen bir ev arkadaşı bulmamız gerekiyor demiyor muydun? Cemre çocukluk arkadaşımıdır, sana bahsetmiştim, bende ona teklif ettim."

Öykü tekrar beni süzdü. "Diyordum da, keşke bana da danışsaydın. Neyse artık olan olmuş, hoş geldin Cemre."

Öykü'nün tavırlarından rahatsız bir şekilde Çağan'a döndüm. *"Arkadaşın da rahatsız oldu, ben hiç girmeden kendime yeni bir yer bulayım en iyisi."*

Öykü ellerimi takip etti. Onun işaret dili bilip bilmediğini bile bilmezken Çağan'dan önce bana cevap verdi. "Rahatsız olmadım Cemre, sadece bana da danışsaydın keşke dedim. Benim için hiçbir sorun yok."

Çağan gülümsedi. "O zaman sorun yok. Gel Cemre, sana odanı gösterelim."

Öykü beni mesafeli bakışlarla takip ederken Çağan'a karşı çıkamadım ve o beni önce salona götürürken az önce kapının girişinde aldığım yanık kokusu iyice arttı.

"Şey acaba bir şey mi yanıyor?"

Çağan'ın bakışları Öykü'ye dönerken kızın gözleri irileşti. "Ay kek vardı, fırında. Unuttum ben onu tamamen."

Öykü mutfığa koşarken bizde arkasından hızla ilerledik. Bir an sonra Öykü fırını kapatıp pişmekten kömür gibi olmuş bir keki

çıkarmak için uzanırken Çağan o elini yakmasın diye ilerleyip kendi tepsiyi tutarken, elini yaktı ve hızla tepsiyi tezgahın üzerine koydu.

"Gel suyun altına koy, elin mi yandı?" Öykü endişeyle suyu açarken Çağan da elini suyun altına tuttu.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken şaşkınlıkla gülümsedim, bunlar mutfak işlerinden hiçbir şey anlamıyorlardı, çıplak elle fırından çıkan tepsiye dokunmakta neydi?

"Kızım kaç defa diyeceğim sana, ben yokken bir şey pişirme, sonra hep unutuyorsun, bir gün evi yakacaksın."

Öykü mahçup bir şekilde omuz silkti. Çağan tam onu daha fazla azarlayacaktı ki, ikisi de en nihayetinde mutfakta olan varlığını fark ettiler. Bana dönerlerken, Çağan uzandı ve suyu kapattı. Öykü de başını çevirdi ve yanmış keke kurtarılacak bir tarafı var mı diye baktı.

Çağan "Hadi gel, ben sana odanı göstereyim," dedi ve beraber Öykü'yü mutfakta bırakarak oradan çıktık.

Odam küçük ama kendi balkonu olan şahane bir yerdi. Balkonda küçük bir masa bile vardı. Duvarların rengi mercan rengindeydi, beyaz çift kişilik ama biraz küçük bir yatak bulunuyordu. Tek kişilik bir koltuk, çalışma ile makyaj masası ve hatta dolap bile vardı. Çalışma masasının üzerindeki duvarda yağlı boya tabloları vardı. Ben ilgiyle onları izlerken renkler beni büyüledi.

"Öykü'nün hepsi," dedi. "Evde her yerde var bunlardan, banyoda bile. Gördüğü her yere tablolarını asıyor."

Gülümsedim, şimdilik Öykü'ye dair hiçbir şey bilmiyordum, biraz mesafeli bir kızdı ama eğer burada kalmaya devam edeceksem onu daha yakından tanımak istiyordum.

Alt katta, bir banyo, iki yatak odası, küçük bir mutfak ve yine küçük bir salon vardı. Salonda küçük bir televizyon ve oturma grubundan başka bir şey yoktu, mutfağı da az önce görmüştüm, standart bir mutfaktı. Çağan bana yukarı katı ve kendi odasını da gösterdikten sonra "İşte böyle," dedi tek kaşını kaldırarak. "Ne diyorsun, sevdin mi?"

Ev cidden düşündüğümde çok daha güzeldi, özellikle bir öğrenci evi olmasına rağmen. Odama ve küçük balkonuna bayılmışım. Eğer sınava yeniden hazırlanacaksam bu sene, orada çalışabilirdim.

"Harika," dedim. "Gerçekten güzel bir ev."

Çağın memnuniyetle gülümseyip onunla beraber kira ve diğer masrafları nasıl bölüşeceğimizi, her ay ne kadar vermem gerektiğini de öğrenip anlaştık.

Onun yeniden hastaneye gitmesi gerekirken bende kendi odama çekildim, çarşafı değiştirip odayı temizledim ve uzun zaman sonra bu kadar hareket eden vücudum yorgunlukla sızladı. Hızla yatağa girip yeni evimde uyuyakaldım.

10 TEMMUZ

Sabah uzun zamandır geçirdiğim ağlama nöbetlerinin bir yenisiyle uyandığımda, kimse sesimi duymasın diye yastığa yüzümü bastırıp hıçkırıkları sakınleşene kadar gözyaşı döktüm. Gözyaşları içerisinde hıçkırıkları sessiz iç çekişlere döndüğünde yatağı toplamadan kalkıp balkona geçtim, bacaklarımı kendime çekip biraz hava almak isterken bomboş gözlerle sokağı izledim.

Bu evdeki ilk haftam düşündüğümde de kötü geçiyordu. Çağın erkenden hastaneye gidiyor, akşam çok geç saatlerde yorgun argın gelip yukarıdaki odasına çekiliyordu, onu pek göremiyordum. Öykü'ye benimle mesafesini korumaya devam ediyor, onunla karşılaştığımızda merhaba deyip geçiyordu sadece. O da tüm gün yaz okulundaydı, akşamları da pek odasından dışarı çıkmıyordu.

Canım pek yiyecek bir şey istemediği için, mutfağı çok az kullanırken gittikçe zayıflamaya devam ediyordum. Ama kullandığım ilaçlar beni düşünmekten uzak tutuyordu. Sadece içimdeki boşluk büyüyordu.

Ama bazen aklıma bir çift yeşil göz geliyordu ve kendimi tutamadığım için ağlama krizlerim başlıyordu. Eczaneden aldığım uyku haplarını çok sık kullanır olmuştum, onlar uykumu getirdiği için acılarımı unutmamı sağlıyordu bir nebze de olsa.

"Girebilir miyim?" Hemen odanın dışından Öykü'nün sesini duyarken hızla geldiğimden beri daha gidip kıyafet alamadığım için yıkayıp kullandığım Çağın'ın bana almış olduğu tişörte gözlerimi sildim.

Ardından ayağa kalktım ve odanın kapısını açtım.

"Günaydın, ilk günlerin olduğu için pek bir şey söylemedim sana ama artık eve alışmışsındır diye düşünüyorum. Bu evin bir düzeni var, bunlar ortak kullanım alanlarının temizlenme sırası. Çağın ve ben

üzerimize düşeni yapıyoruz, sende haftada bir gün seçip yaparsan sevinirim."

Listeyi alırken başımı salladım. Öykü kapının girişinde hala toplanmamış yatağa ve dağınıklığa bakıp yüzünü buruşturdu. "Baştan savma olmasın ama lütfen."

Yine başımı salladım. Benim işim bu zaten deyip gülmek istedim ironik bir şekilde.

"Bir de, banyoda saçlarını gördüm. Lütfen bir daha olmasın."

Ellerim uzun, kahverengi, dalgalı saçlarıma giderken yutkundum. "Bir daha olmaz."

"Tamamdır o zaman, bir de biz Çağan'la genelde akşam yemeklerimizi beraber yeriz. Sen pek odandan çıkmıyorsun." Öykü neredeyse kemiklerimin sayıldığı vücuduma bir bakış attı. "Sende bize katılırsan daha iyi olur. Tabii zorunda değilsin ama."

Yine başımı salladım. "Katılırım."

Öykü tatlı tatlı gülümsedi. "Tamam o zaman, bugünlük yemekler senden. Akşam görüşürüz. Şimdiden temizlik ve yemek için kolay gelsin."

O hızla emrivaki yapıp giderken olduğum yerde sıkkın bir nefes verdim. Bu kızla gerçekten işim vardı.

Evde kimse olmadığı için ağlama nöbetlerimden sıyrılıp Öykü'nün dediğini yaparken evin her köşesini, ikisinin odasına girmeden temizledim. Mutfaktaki tüm bulaşıkları indirip her birini tekrar tekrar yıkadım, kuruladım, yerine yerleştirdim, buzdolabını boşaltıp temizledim. Bu sırada akşam yemek için ne yapabileceğimi düşünüp evde çok bir şey olmadığını fark ettim. Bir alışveriş listesi oluşturup artık kendime de giyecek bir şeyler almam gerektiği için temizliği bitirdikten sonra duş alıp bankadan hesap tekrar aynı hesap kartımı çıkarttırmak için önce nüfus müdürlüğüne gidip yeni bir kimlik çıkarttırıp ardından önceki hesap kartımı iptal edip yeni kartımı çıkardım. İçindeki parayı kontrol edip bunun beni düşündüğümünden de uzun bir süre idare edeceğini fark edip biraz alışveriş yaptım. Birkaç tişört, bir tayt, iki kot pantolon, bir elbise ve çanta alıp onları da kendi giysi dolabıma yerleştirdikten sonra bu sefer mutfak alışverişi için dışarı çıktım. Alışverişi tamamen kendi bütçemden yapıp böylelikle Çağan'a da bana, ben zor durumdayken kıyafet aldığı için teşekkür etmiş olurken uzun zaman sonra yemek yaptım. Menü çok uyumlu

olmasa da, ikisi de sonuçta ğrenci olduğu için, belki ev yemeği zlemişler diye önce bir yayla orbası, ardından Hasanpaşa köfte ve pilav, ardından da tiramisu hazırladım. Bir de geçen gün yanan keki dőşnp öykü'ye jest olsun diye limonlu kek yaptım.

Her şey bittikten sonra, yine yalnız kalıp ne yapacağıma karar veremezken salondaki koltuklardan birine uzanıp cenin pozisyonu alıp içimdeki boşluğu unutmaya çalıştım. Hala hayat nasıl devam ediyordu bilmiyordum.

Onu dőşndėğm her an nefesim tükeniyordu, ağlamadan duramıyordum, koşup gidip her şey için özür dilemek, sarılmak, daha çok sarılmak istiyordum.

Ama her şey bitmişti.

Artık o hayatımda yoktu ve böylesi ikimiz içinde çok daha iyiydi.

Yeniden bir ağlama nöbetine girecekmişim gibi hissederken hızla ayağa kalktım ve öykü ve ağan gelmeden banyoya geçtim. Yapılacak son bir şey kalmıştı.

Raftan makası bulup alırken uzanıp kendime dair tek sevdiğim şey olan saçlarıma baktım. O saçlarımı öpmeyi severdi. Topladığımda tutup açardı.

Bir damla gözyaşı gözlerimden düşerken saçlarımı tuttum ve neredeyse kulak hızzama gelecek şekilde kestim. Gözyaşları içerisinde giden saçlarıma bakarken uzandım ve kalan saçlarımı da kesmeye başladım.

Artık o yoktu...

Onu hatırlamak istemiyordum, ona dair hiçbir şey bende kalsın istemiyordum.

Saçlarım kısaldıkça kısalırken, gözlerimi kapadım ve aynadaki aksime bakmak istemedim.

"ok güzelsin..."

"Güzelim..."

Onun sesini kulaklarımda duyarken gözlerimi açtım ve neredeyse hiç kalmayan saçlarıma baktım.

Artık güzel değilim... Hiç değilim...

Kestiğim tüm saçlarımı toplayıp banyoyu temizledikten sonra bir poşete koyup götürüp dışarıdaki çöpe attım. O çöpe giden saçlarımla beraber *ona* dair olan anılarım da gitsin istedim.

Yeniden eve girdiğimde girişteki boy aynasındaki aksim tekrar çarptı gözlerime. Kemik torbası, yüzü tamamen çökmüş, göz altları mosmor, hastalık derecesinde beyaz, saçsız bu kız... Bu ben miydim?

Gözlerimdeki acı giderek artarken elime gelen ilk şeyi aynaya fırlattım. Fırlattığım cisim aynayı kıramazken, yere düştü ve yuvarlandı. Bende onunla beraber yere çöktüm, ağlamaya başladım. İçim kuruyana kadar ağladım.

*

"Cemre biz geldik." Çağan'ın bana seslenen sesini, odamdaki balkondan duyarken yerimden kıpırdamayacak kadar güçsüz hissettim.

"İnanmıyorum, bu yemek kokuları bizden mi geliyor?" Çağan konuşurken Öykü de onu onayladı.

"Gerçekten bizden geliyor, evden de deterjan kokusu yükseliyor. Evi temizlemiş. Yemekte yapmış."

İkisinin de mutfağa doğru yönelen adımlarının sesi kulağıma kadar geldi. Çağan tekrar adımı seslendi. Yine ayağa kalkacak kadar güçlü hissetmedim.

"İnanmıyorum, köfte var pilav var, inanmıyorum, kekte yapmış, hemde yanmamış bir kek! Öykü beni sakın uyandırma, sonsuza kadar bu rüyada kalmak istiyorum."

Öykü bir şeyler homurdandı ama tam duymadım. Olduğum yerden kalktım. Gözlerimi sildim ama göz içlerim kıpkırmızıydı, ağladığımı kesin olarak anlayacaklardı.

Ardından ağır ağır odadan dışarı çıktım. İkisi de beni duyamazken Öykü'nün yemeği boş verip tiramisuyu önüne çekip yediğini gördüm. "Allah'ım yediğim en iyi şey bu!"

O sırada koca bir Hasanpaşa köfteyi ağzına tıktırmak üzere olan Çağan "Senin o çiğ makarnalarından sonra sonunda zehirlenme korkusu olmadan bir şey yiyorum," diye takıldı ona.

Öykü tam cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki, bakışları mutfağın girişindeki bana değdi ve şaşkınlıkla dudaklarından kaçan nidaya engel olamadı. Çağan da dönüp bana bakarken gözleri kocaman oldu.

"Hoş geldiniz, afiyet olsun."

"C-Cemre?" Çağan'ın şaşkın bakışlarını endişe sararken hızla ayağa kalktı. "Ne oldu sana?"

Elim başıma gitti ve sanki canım acımıyormuş gibi acıyla sızlayan gözlerimle gülümsedim. *"Hiç, yaz da geldi zaten, terletiyorlardı, bende keseyim dedim."*

Ardından bende konuyu dağıtmak için masaya oturdum. *"Çorba ister misiniz?"*

İkisi de üzerime gelip bir şeyler söylemezken minnetle onlara bakıp yeniden ağlamamak için kastığım çenemi gevşetip önümdeki çorbadan bir kaşık aldım, çorba boğazımdan geçerken gözlerim kapandı. Yemek yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

*

Onlarda yemeklerini bitirdikten, ikisi de odasına çekildikten sonra sofrayı toparlayıp bulaşıkları, bir bulaşık makinası olmadığı için elimde güzelce yıkayıp kurutup yerine yerleştirdikten sonra yeniden numara yapmama gerek kalmadan ağlayabileceğim için odama doğru ilerledim.

Odama girip yorganın altına girip ellerim başıma giderken gözlerimi kapadım. Yeni bir ağlama krizi geçirip zorlukla kendimi sakinleştirdikten sonra bir süre gözlerimi kapadım.

"Güzelim?"

Gözlerim yeniden onun sesiyle açılırken odada kimsenin olmadığı görüp kendi kendime acıyla güldüm. *O yok artık, hiç olmayacak, onu unut ve hayatına bak. Bunu isteyen, bunun olmasına sebep olan sendin, unutma. Sana güvenmiyordu. Onu da bu evlilikten kurtarmış oldun. Nasıl çekti gitti hayatından, unutma, bu yalnızlığını, ölümün kıyısında tek başına kalışını unutma. Sakın.*

Ben yine gözlerimi tişörtüme silip balkonda biraz hava almaya çıkarken yolun hemen ortasında, miyavlayan, küçük, sarı bir kedi gördüm ve boğazım düğüm düğüm oldu. Daha o boğazımdaki yumrudan kurtulamazken odamın kapısı çaldı ve Öykü ben daha ayağa kalkıp kapıyı açamadan içeri girdi. "Cemre?"

Ona şaşkınlıkla bakarken bana gülümsedi. Burnunun ucundaki gözlüğü, tepeden kuş yuvasına benzeyen saçları, üzerinde gri eşofman takımı ve farklı renk çoraplarıyla içeri girdi.

"Merhaba." Elindeki tepsiyi fark ederken, iki bardak çay ve benim kekimden bir tabak ve iki çatal gördüm. Çağan'a mı götürüyordu?

"Şey, seninle yeriz diye getirdim. Tadı inanılmaz olmuş, sende pek yemedin malum." Öykü hiç çekinmeden içeri girip balkondaki masaya elindeki tepsiyi koydu ve hemen karşıma geçti. "Kusura bakma, çay yapmayı bilmediğim için sallama çay kullandım. Umarım senin için sorun olmaz."

"Benim için sorun olmaz da sen isteseydin ben senin için yapardım."

Öykü gülümsedi. Aşırı dağınık topuzundan kaçan bir kaç saç telini çekerken gözlüklerini düzeltti. "Aman canım, bugün her şeyi sen yaptın zaten, ne zahmet edeceksin, hem iki saat demliyorsun falan, bak ne güzel sallama çay diye bir şey var. Pratik!"

Gülümsedim. Öykü çayımı bana uzattı.

"Kusura bakma bu arada," dedi hızla. Ben ona başımı kaldırıp bakarken omuzları düştü. "Geldiğinden beri sana karşı biraz sertim sanırım. Pek iyi bir tanışma olmadı. Her şeyi baştan alsak ve hiç birbirimizi tanıımıyormuş gibi yeniden tanışsak olur mu?"

Şaşırırken hızla kendimi toparladım ve gülümseyerek başımı salladım. Bana elini uzattı. "Tamam o zaman, başlıyorum. Ben Öykü, Öykü Yaşar."

"Cemre Erdem." Gülümseyerek elini sıktım.

"Hukuk üçüncü sınıfı bitirmek üzereyim, yaz okulunda da son dersimi verirsem, seneye dördüncü sınıf öğrencisiyim. Ceza hukukunda ilerlemek istiyorum, birini yaralarsan ya da öldürürsen, her an bana gelebilirsin." Tatlı tatlı güldü.

Bende gülümsedim. O da kendini anlatmaya devam etti. "Ailem İzmir'de yaşıyor aslında ama ben üniversiteyi burada kazanınca yolum İstanbul'a düştü. Çağan aslında erkek ev arkadaşı arıyordu ama benim işlerim uzayıp birinci sınıfın ancak üçüncü haftası ev bakınca, tek boş ev okulun yanında onunkiydi." Gözleri irileşti. "Onu ikna etmek çok zor oldu ama işte neredeyse üç senedir ev arkadaşınız. Bundan önce bir arkadaşımız daha vardı ama o mezun oldu ve memleketi Ankara'ya taşındı."

Omuz silkti. "Ondan sonra biriyle daha denedik bu ev arkadaşlığı meselesini ama gelen kişi aşırı pisti. Sorumluluklarını hiç yerine getirmiyordu, tartıştık ve evden zar zor gönderdik, bu yüzden sana karşı da biraz agresif davrandım. Kusura bakma tekrar lütfen."

Başımı salladım ve gülümsedim ona. "Anlıyorum, hiç sorun değil."

"Ee sen anlat birazda, hep ben anlattım, aslında Çağan senden bahsetmişti biraz, çocukluk arkadaşı olduğunuzu, tekrar hastanede karşılaştığınızı. Neler oluyor? Senin yolun neden düştü buraya?"

Uzun zaman sonra birine içimden geçenleri biriyle paylaşabilme ihtiyacıyla ona baktım. Beni yargılar mıydı acaba?

"Ben lise mezunuyum," dedim hızla. "Bu yıl sınava girdim, tıp istiyordum ama olacağını zannetmiyorum. Anlayacağın kötü bir sınav geçirdim. Ondan öncede bir evde evin genel işlerinden sorumlu çalıştım." Hizmetçilik yapıyordum demeye utanırken Öykü anlayışla gülümsedi.

"Ne güzel, gördüğün gibi ben, bir çay bile yapamayacak kadar beceriksizim. Keşke benimde öyle meziyetlerim olsa, Çağan bir gün evi havaya uçururum diye çok korkuyor." Tekrar güldü. "Üç yıldır bir şey olmadı ama hala garanti veremiyorum."

Bende gülümsedim. Biriyle sohbet edebilmenin verdiği heyecana yenik düşerken içimde uzun zaman sonra bir umut ışığı yandı.

Acaba biz arkadaş olur muyduk?

Tamam, en nihayetinde konuşamıyordum, onun ait olduğu sosyal çevreden de değildim ama çok değil böyle arada sırada evin içindeyken birbirimizi dinleyip sohbetler etsekte bana yeterdi. Belki böyle yalnızlığımı unutturdum.

"Bir de şey var." Anlatma ihtiyacıyla olduğum yerde doğruldum. "Ben eski çalıştığım yerdeki patronuma aşık oldum."

"Ah..." Öykü'nün bakışları acıyla dolu bakışlarıma çevrildi. "Seni red mi etti? Yoksa o yüzden mi buradasın?"

Gülümsedim. Bir damla gözlerimden düştü. "Evlenmek üzereydik aslında. Son anda ben-"

"Sen?"

"İntihar etmeye çalıştım."

Derin bir sessizlik olurken Öykü bana acıyan bakışlarla bakmadı, uzandı ve güç vermek ister gibi elimi tuttu.

O gece, çok uzun zamandır hiçkimseye anlatamadığım her şeyi Öykü'ye anlattım.

20 TEMMUZ

"Ünlü iş insanı Kuvars Demirhan, haziran ayından bu yana görüntülenemiyordu. En son geçtiğimiz gün, Amerika'daki şirket

zincirlerinden birinde olduğu haberi gelen Kuvars Demirhan'ın, şirketinin yaptığı açıklamaya göre kendisi artık Türkiye piyasasından çekilmeden işlerini Amerika'daki şirketinden devam ettirecek. Bu kararın sebebi merak edilirken geçtiğimiz ay tamamen iptal edilen düğünü nedeniyle olup olmadığı hala bilinmiyor."

Haberi sunan magazin muhabiri hemen ardından başka bir olayı anlatmaya başlarken o sırada hemen salonun kenarında Ceza Hukuku Özel Hükümler kitabını okuyan Öykü başını kaldırıp habere baktı. Çağan'da o sırada hemen sağında oturuyordu, elindeki telefonu kenara bakıp yüzüme bakarken öylece kalakaldım.

Son on gündür daha iyiydim, ağlama nöbetlerim yerli yersiz gelmeye devam ediyordu, uyku haplarını hala acımı bastırsın diye kullanmaya devam ediyordum ama hiç olmazsa akşamları Öykü'yle sohbet edip Çağan'la konuşurken eskisi gibi yapayalnız hissetmiyordum. *Onu* daha az düşünüyordum.

Ama şimdi işte öylece çıkıvermişti yeniden. Ne olursa olsun, onu uzaktan görebilirim ümidiyle yanan ruhum bu haberi duyarken buz kesildi.

İlk defa gözyaşlarımı yanımdaki her şeyimi bilen iki arkadaşımın saklayamadım.

Gitmiş miydi?

Tamamen?

Bu ülkeden? Benden bu denli mi uzaklaşmak istemişti?

O yeşil gözler gözlerimin önünde canlandı. "Hiçbir insanın bir insanı sevmeyeceği kadar seviyorum seni, ölecek kadar," demişti bir keresinde. Ben ölüyordum ama o yoktu. Bir kere de "Ben hep buradayım ve dünya birleşse hiçbir yere gitmem," demişti. Ama gitmişti. Tamamen çıkıp gitmişti hayatımdan.

Olduğum yerde gözyaşlarımı tutamazken Öykü'nün elini omzumda hissettim, Çağan da hızla yanıma geldi. "Cemre, lütfen, üzülme."

Onları bırakıp bir elimle yüzümü kapayarak odama girdim ve arkamdan gelmemeleri için kapımı kilitlerken olduğum yere öylece çöktüm.

Yalancı.

Bana hep güzel olduğumu söyledin ama bak çirkinin tekiyim.

Yalancı.

Beni sevdiğini söyledin, bana güvenmedin bile.

Yalancı.

Dünya birleşse gitmem dedin, çekip gittin.

Yalancı.

Nefret ediyorum senden.

Nefret ediyorum.

Senin yalanlarına inandığım için en çok kendimden nefret ediyorum. İçimden bir ses bunun böyle olmasını sen istedin diye bas bas bağırırken acıyla inledim. Ben bu kadar canımın yanacağını, yaşarken aslında öleceğimi bilmiyordum ki...

25 TEMMUZ

"Sen uyandır."

"Asıl sen uyandır, çocukluk arkadaşı değil misiniz? Sana kızmaz."

"Asıl bir süredir sizin aranızdan su sızıyor. Sen uyandır."

Baş ucumda gelen seslerle gözlerim kendiliğinden aralanırken akşam üst üste uyuyabilmek için içtiğim iki uyku hapının etkisiyle başım zonkladı. Son birkaç gündür tekrar eskiye, hastane günlerime dönmüş gibiydim. Yemeği onlarla yemiyordum. Uyku haplarıyla uyuyarak acımı bastırmaya çalışıyordum. Kendimi iyi hissedebilirim gidip test kitapları almak, sınav için hazırlanmak istiyordum ama kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

O kadar umudum kırılmıştı ki, iki buçuk yıldır verdiğim tüm emek boşuna gitmişti. Bir daha sınava girecek, o kitapları alıp çalışacak gücüm hiç yoktu. Paramı idareli kullanırsam bir iki yıl bana yeterdi. Bir süre dinlenip kendimi toparlamaya çalışır, sonra yeniden bir işe girer, *onu* tanımadan önceki hayatımda olduğum gibi, hep layık olacağım gibi sadece evlerde hizmet görmeye devam ederdim. Hak ettiğim buydu benim, daha fazlası boş hayallerdi sadece. Hayal kırıklıklarının acı tadı hala damağımdayken bir daha boş hayallerin peşinden gitmeyecektim.

Sızlayan gözlerimi aralarken yerimde doğruldum. Saat gece yarısını bile geçiyordu, bu saatte yatağımın başında ne yapıyorlardı ki bunlar? Niye uyumamışlardı?

Öykü benim uyandığımı görürken "Uyandı bile," dedi. Sonra bana döndü. "Cemre kusura bakma, böyle uyandırdık seni ama meraktan yerimizde duramadık. ÖSYM üniversite sınav sonuçlarını açıklamış gece yarısı. Belki sende bakmak istersin dedik."

Sınav sonuçları.

Bu sözcükler beynimin içini bir matkap gibi delirken hiç uyanmamış olmayı diledim. Utanç ve acı içinde olduğum yerden doğruldum. Çağan'ın elindeki bilgisayarı yeni fark ederken yutkunamadım. Başım dönerken hiç heyecanlı hissetmedim. Şimdi bir de boşa giden yıllarıma ağlayacak ve hayata dair tek umudum olan tıp kazanma hayalimi de kaybedecektim.

Çağan bilgisayarı kucağıma koyarken titreyen ellerimle ÖSYM'nin sitesine TC kimlik numaramı ve şifremi yazıp sonuç ekranına tıkladım. Yoğunluktan olsa gerek bir türlü sayfa açılmazken Öykü heyecanla yerinde kıpırdandı.

"Bir de bakıyorsun hukuk geliyormuş. Ay ne güzel olurdu."

Çağan ona gözlerini devirirken titreyen parmaklarımı saklamaya çalıştım. "Hukuk ne gerçekten? Bir hukukçudan çektiğimiz yeter."

Öykü Çağan'ın kafasına 1800 sayfalık Borçlar hukuku kitabıyla vurmak ister gibi baktı. "Bu hayatta kime güvenebilirsin?" dedi. "Anne, babana? Hayır hiç sanmıyorum, Türk Medeni Kanunu madde 510 mirasçılıktan çıkarma. Eşine? Türk Medeni Kanunu ikinci bölüm boşanma. Devlete? Vergi Usul Kanunu madde 359 kaçakçılık suçları ve cezaları artı Ceza İnfaz Kanunu. Patronuna? İş Kanunu madde 25 işverenin haklı nedenle derhal fesih hakkı. İş ortağına? Türk Ticaret Kanunu madde 638 ortaklıktan çıkma ve çıkarılma. Ya işte. En zor zamanlarında, en umutsuz anında kime danışabilirsin? Seni kim savunur? BİZ! HUKUKÇULAR!"

Çağan gözyaşlarını siliyor gibi yaptı ama ben bile Öykü'ye bakıp güldüm. "Şu an aşırı ikna ettin beni, yarın tıptan bırakıp hukuk için tekrar sınava hazırlanacağım."

Öykü yüzünü buruşturdu. "Gülün siz gülün, ileride elbet işiniz düşecek bana, o zamanda ben güleceğim size."

Çağan yine güldü. Gözlerinde Öykü'ye bakarken sadece meydana gelen o bir anlık duyguyu görürken Öykü umursamazca önümdeki bilgisayara eğildi. "Hadi ama hala yüklenmedi mi şu site?"

Çağan da eğilip bakarken aynı anda site yüklendi ve olduğum yerde nefesimi tuttum ve korkarak Sayısal sıralamama gözlerimi çevirdim.

24.007.

Olduğum yerde irkilirken tekrar gözlerimi çevirdim sayıya. 24 mü bin? İki yüz bin yazıp yazmadığını tekrar tekrar kontrol ederken Öykü ilk konuşan oldu. "Bir şey söyleyeceğim, bence çok iyi bir sıralama. Hiçte fena değil. Birde çok kötü geçti diyordun, bak."

Toplam iki buçuk milyon öğrencinin girdiği sınavda yirmi dört bin yapmış olmak olduğum yerde şaşkınlıkla irkilmeme neden olurken tekrar tekrar ekrana baktım.

Çağan bilgisayarı tamamen kendine çevirip netlerime baktı. "TYT netin pek iyi sayılmaz aslında ama AYT matematik ve fen netlerin çok iyi, yine TYT matematiği de bayağı yapmışsın. Büyük ihtimalle matematik bu yıl epey zor olduğu için standart sapma da da asıl zor soruları yaptığın için sıralaman iyi gelmiş." Yüzünü buruşturdu. "Türkçe de uyudun mu ne yaptın? Bu netler ne?"

Bilgisayarı tekrar önüme koyarken şaşkınlıkla ekrana baktım. "Ee şimdi ne olacak?" dedi Öykü. "Bir eşit ağırlıkçı olarak çok bilmiyorum, yirmi dört bin sıralamaya tıp geliyor mu?"

Yirmi dört bin benim beklediğimden çok iyi bir sıralama olsa da maalesef bununla herhangi bir tıp fakültesinden içeri girmem pek mümkün görünmüyordu. Bu puanı yapmış olmanın mutluluğuna, bir de istediğim bölümün ucundan dönmüş olmanın çaresizliği eklendi.

"Sadece özel üniversiteler gelir büyük ihtimalle," dedi bir tıp öğrencisi olan Çağan, Öykü'ye yanıt olarak.

O an gecenin çaresizliği üzerime çökerken odada derin bir sessizlik oldu. Bilgisayarı Çağan'a verip bacaklarımı kendime çekerken bir ağlama krizine daha girecekmişim gibi hissettim.

Çağan ve Öykü sessizce odadan çıkarlarken öylece kaldım. Beklediğim kesinlikle bu değildi. Ben çok kötü bir sıralama yapıp

tamamen olmadı, kısmet değilmiş demek üzereyken bu kadar kazanmaya çok yaklaşıp kazanamadığımı fark etmek olduğum yerde sarstı beni.

Çok geçmedi, odanın hemen dışındaki Öykü ve Çağan'ın konuşmalarını duydum. "İnanmıyorum," dedi Öykü. "Bir iki soru daha fazla yapsa şimdi tıp fakültesindeydi."

Çağan bir yorum yapmazken Öykü devam etti. "Tıpı çok istiyor. Keşke özel üniversitelerden birine gidebilseydi. Biraz param var demişti aslında-"

Çağan onun cümlesini hızla kesti. "Kolay değil Öykü, az buz bir paradan bahsetmiyoruz, altı yıl tıp eğitimi, boşuna umut verme Cemre'ye."

Bu cümleyle titrerken olduğum yerde yüzümü avuçlarımın arasına aldım. Çağan haklıydı. Yemeyip içmeyip buranın kirasını ödemesem, belki elimdeki kalan tüm parayla anca bir ya da iki yıllığına eğitimimi karşılardım. Sonra ne yapardım? Hiç! Bir hiç!

Hayatın adaletsizliği bir kere daha gözlerimin dolmasına sebep olurken gözyaşları içerisinde uyku haplarıma yöneldim, komodindeki sürahidende bardağıma su koyup iki hap daha içerken sanki böyle bir ihtimal hiç yokmuş gibi gözlerimi kapadım. Boş hayaller kurma zamanı değildi. Üniversiteye başlayıp iki yıldan sonra piyango tutturamayacağıma göre tıpa da gidemeyecektim.

Gözlerimi sıkı sıkıya kapayıp her şey daha ne kadar kötü olabilir diye düşündüm. Sanki düşmekle kalmamış, bir de üstüne üstlük tekmeler yiyordum.

1 AĞUSTOS

Üniversite tercihleri için ÖSYM'nin verdiği sürenin dolmasına son bir saat kalırken bir kere daha bilgisayarın başında bomboş olan tercih listeme baktım. Öykü hemen yanımda oturuyordu. Çağan bu gece hastanede kalacaktı. İkimiz yalnızdık, onunda yaz okulu neredeyse bitmek üzereydi. Ders çalışması gerekmeyen nadir gecelerden birindeydi.

"Belki diş hekimliği istersin?" diye sordu bana Öykü. "Tıpa yakın bir bölüm, bir de sadece beş yıl."

Ona gözlerimi devirirken ofladı. "Sadece çözüm üretmeye çalışıyorum. Şimdi tercih bile yapmayacak mısın yani?"

Onu onayladım.

Buraya kadardı işte her şey. Ne benim gücüm bir yıl daha hazırlanmaya yetecekti, ne de ben yıllar önce kendime verdiğim sözü tutabilecektim.

Ekranı kapatmak için ellerim hareket ederken Öykü uzandı ve elimi tuttu. "Cemre ne var biliyor musun, sen benim hayatımda gördüğüm en güçlü insansın. Bütün yaralarına rağmen gülümsemeye çalışmanı, acını uykuyla bastırmak için didinip yine bu durumda bile bizimle ilgilenmeni görüyorum. Hayatını senden dinlediğim kadarıyla da hep bu böyle olmuş. Hiç kendini düşünmemişsin. Hiç ne kadar güçlü olduğunu fark etmemişsin."

Ona gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım hareket etmedi. Güçlü mü? Bütün gece sesim duyulmasın diye yastığı ısıra ısıra ağladığımı biliyor muydu?

"Artık bence şu gücünün farkına var. Başkaları için değil kendin için, elini taşın altına koy. Artık birinin sana o kıcını kaldırman gerektiğini söylemesi gerekiyor, özür dilerim. Hayatta hiçbir şey insanın önünde altın tabakta gelmiyor. Senin emek vermen gerek."

Devam etti. "O adam çekip gitti, Amerika'da. Hala onun için üzülüyorsun, hala onu düşünüyorsun, hala seni bir gün bile arayıp sormayan insanların ne durumda olduğunu merak ediyorsun. Yalnızlığına üzülüyorsun. Ben sana şöyle söyleyeyim böyle ömür geçmez, olan hep sana olur."

"Her şey daha kolay olacak demiyorum ama gel şu hiç olmazsa yüzde elli bursla girebileceğin üniversiteleri şu tercih listene yazalım. Gerekirse iki işte çalış ama yap şunu Cemre. Artık dizginleri senin elinde olan bir hayatın olsun."

Öylece durdum. Çok zorlanacaktım. Okurken çalışmak zannettiğimden de zordu, üzerine bir de başarı bursunu kazanmak için derslerime de çok asılmam gerekecekti. Hiç kolay geçmeyecek bir altı yıl... Otuz yaşına geldiğimde yorgunluktan çökmüş olacaktım büyük ihtimalle.

Ama bir an kendimi hayal ettim. Üzerimde beyaz önlüğümle.

Hayal kurmamam gerektiğini söylemiştim ama dayanamadım. Yine kuruverdim. Gözlerim dolu dolu olurken Öykü uzandı ve destek olurcasına omzumu sıktı.

Evet artık hayatımın dizginlerini elime almam gerekiyordu. Burada durup daha fazla yaşarken kendi yasımı tutmayacaktım.

Hızla tek tercih yapıp Öykü'nün okuduğu üniversitenin yüzde elli burslu tıp bölümünü yazarken en sondaki onayla kısmına tıkladım ve derin bir nefes verdim. Omuzlarımdaki yükler kalkarken daha kazanıp kazanamayacağımı bile bilmeden öylece ekrana bakmaya devam ettim.

Artık bir karar vermiştim ve bu kararımın peşinden gidip gerekirse bedel ödemeye hazırdım.

15 AĞUSTOS

On gündür günlük yevmiyeyle çalıştığım kitapçıdan çıkıp eve doğru yürürken üniversite yerleştirme sonuçlarının bugün açıklanacak olmasının heyecanı ile nasıl yürüdüğümü bile bilmiyordum. Para hesabımı yapmışım, eğer yüzde elli burs kazanırsam elimdeki para iki yıllık okul ücretimi karşılayacaktı. Bunun dışında hem çalışıp kalan dört yılın parasını biriktirmem hem de aynı zamanda kira ve diğer masraflar için de ayrı olarak bir gelir elde etmem gerekiyordu. Şimdilik bunu nasıl yapacağımı bilmezken kendimi daha güçlü hissediyordum. Uzun zaman sonra kendim için bir şeyler yapmak, para kazanmak, bir işe gitmek, kendi hayatımın kontrolünü elime almak mutlu olmama neden olurken huzurla havayı içime çektim.

İki aydır her Allah'ın günü, acımı gözyaşlarımla kusmuştum. Şimdiyse sanki daha rahatlamış hissediyordum. Özgürlüğümü kazanmak uğruna vermeye daha yeni başladığım bir çabaydı bu, hiç kolay olmayacaktı ama ayağa kalkacaktım. Yavaş yavaş ayakta durmayı da öğrenecektim. Başka kimsenin desteği olmadan. Her şeyi sadece, ben, kendim yaparak!

Apartmandan içeri girip dördüncü kattaki eve merdivenlerden çıkıp anahtarım ile kapıyı açmak için çantamdan anahtar arayışına girdim ama ben daha anahtarı bulamazken, Öykü kapıyı açtı ve hemen kolumdan tutup ayakkabılarımı çıkarmama izin vermezken elime bilgisayarı yerleştirdi.

"Hadi çabuk sonuçlara bak."

Şaşkınlıkla Öykü'nün yanında gayet sakin bir şekilde bekleyen Çağan'a baktım. Başını usulca sallarken "Evet," dedi. "Öykü senden daha çok heyecanlı." Gülümsedi ve bakışları yeniden burnundan düşmek üzere gözlüğü sarkan Öykü'ye çevrildi.

Öykü ona gözlerini devirirken Çağan gülümsemesini saklama gereği duymadan uzandı ve onun gözlüğünü düzeltti.

"Hadi ama Cemre!"

Tamam, der gibi başımı sallayıp TC kimlik numaramı ve şifremi yazarken kalbim ağzımda atıyordu.

İkisi de heyecanla bana bakarken sistem açıldı ve tercih sonuçlarım gelirken "Hiçbir yere yerleştirilemediniz," yazısından korkarak ekrana baktım.

Aman Allah'ım!

Uzun zaman sonra yaşlar ilk defa mutlulukla dökülürken ekrana tekrar tekrar baktım. Kazanmıştım! Olmuştu! Artık bende bir tıp öğrencisiydim.

Benim ağladığımı gören Çağan üzüntüyle yüzünü buruştururken Öykü'nün elleri titredi. "Cemre üzülme, hayatın sonu değil, bir yıl daha-"

Bilgisayarı onlara döndürürken Öykü sustu ve ikisinin de ağzı açık kaldı. Çağan bilgisayarı benden alıp iyice baktıktan sonra kenara koydu ardından kollarını açtı bana. "Meslektaş mın oluyoruz şimdi?"

Mutlulukla gülümseyerek ona sarılırken Öykü hala şaşkınlıkla olduğu yerde duruyordu. "Oldu yani şimdi, öyle mi?"

Benim yerime Çağan cevap verirdi. "Oldu, başardı." Onun sesi bile boğulurken bir aydır tanıdığım Öykü'nün de gözlerinde saf mutluluk yaşları parladı ve ellerini kocaman açıp "Bana da yer açın," dedi ve beni sıkıca sardı.

Onlara tutunurken mutlulukla parlayan gözlerimi yukarı kaldırdım. *Teşekkür ederim.*

GÜNÜMÜZ (15 EKİM/ ÖNLÜK GİYME TÖRENİ)

"Bu önlüğe layık olman dileğiyle. Tıp fakültesine hoş geldin."

Gözlerim mutlulukla ışıldarken dekana başımı salladım. Bu önlük için çok bedel ödemiş ve hala da ödemeye devam edecek biri olarak, buna layık olmak için her şeyi yapacaktım. Bu benim hayatımın en mucizevi anıydı.

Diğer öğrenciler alkışlarken sahneden inmek üzere merdivenlere doğru ilerledim. Şu an hayatım boyunca verdiğim çabanın meyvesini görürken, aslında ilk defa acı da olsa bütün yaşanmışlıklarına değdiğini düşündüm, hepsi beni bu noktaya taşımıştı. İyi ki elli bez keş

düşmüş, elli altı kez kalkmaya çalışmışım, iyi ki yolumu kaybetmişim, iyi ki engellere takılmışım, bu sayede yolun önemini anlamışım.

Şimdi kendi paramla, kendi ayaklarımın üzerinde, tamamen kendi gücüm ve kendi emeğimle yükselen bir kadın olarak sahnenin merdivenleri inerken bir kere daha insanların deliymişim gibi bana bakmalarına aldırmadan güldüm.

Bilemezsiniz siz. Bu yolu nasıl yürüdüm ve bu noktaya nasıl geldim. Kimler geldi, kimler geçti ama en sonunda bu yolu tek başıma, kendi emeğimle yürümem gerektiğini buldum... Bilemezsiniz...

Bu daha sadece bir başlangıç. Yeni bir başlangıç ama daha giriş paragrafı hayatımın. Asıl hikaye şimdi başlıyor. Asıl Cemre Erdem şimdi geliyor. Şimdi.

Bir daha düşmek yok!

Artık ayakta durmayı öğrenmek var.

Tekrar selam! Umarım bölümü sevmişsinizdir.

Bu yeni Cemre hakkında düşünceleriniz neler?

Ve Kuvars hakkında neler düşünüyorsunuz?

Yorumlarınızı sabırsızlıkla bekliyorum. Yeni bölümden kesitleri aşağıdaki sosyal medya hesaplarında paylaşıyor olacağım <3

Instagram: hikayelerindayasar

Twitter: lalmaglup

57.BÖLÜM "REHA AKAY"

Herkese merhaba. Öncelikle İzmir Depremi'nden etkilenen herkese çok geçmiş olsun, umarım hepiniz iyisinizdir, lütfen kendinize çok dikkat edin, mesaj kutum yirmi dört saat açık, konuşmak, paylaşmak isterseniz hep orada olacağım. Şimdilik bir nebze morallerinize iyi gelebilirim diye umarak iyi okumalar diliyorum.

57.BÖLÜM "İZLER"

Hayatta geçmeyecek hiçbir acı yoktur, tüm acılar eninde sonunda silinip gider insanın hayatından, bizler sadece arada kendini hatırlatan izlerle yaşamayı öğreniveririz. *Acılar geçer ama izler hep bizledir.*

Bazıları iz bırakmayı sever, bazıları yara olmak ister, bazıları deler geçer, bazıları hep hatırlatır; ama eninde sonunda yaşamaya devam edebilmek için herkes unutulur. O büyük aşklar, o büyük yaralar, o hissedilen büyük tutkular, o ızdıraplar hepsinin yerinde çiçekler açar günün birinde, hepsi kendinin mezarı olur.

Bir zamanlar beynimin içinde düşünce adı verilen kurtçuklar yaşırdı, şimdi hepsi çekip gitmişti benden, şimdi elleri yaralı o kız değildim, tüm yaralarım kabuk bağlamıştı. Şimdi o büyük aşklardan, tutkulardan, yaralardan ve ızdıraplardan sadece izler kalmıştı. Yüzümde taşıdığım ve hayatım boyunca benimle kalacak iz gibi değildi. Bu izleri ruhumda taşıyordum.

Bazı geceler ruhumdaki izler sızlar ve geçmişi ayaklarımın altına sererdi; bazı günler güneş öyle parlak olurdu ki etrafı göremez, sadece kendi karanlık derinliklerime sığınmak isterdim. Bazı anlar, sadece koşup izlerime sarılmak isterdim... Çünkü ben öğrendim ki, hayatta acıdan geçmeyen hiçbir mutluluk yok. Çünkü ben öğrendim ki insan yara almadan iyileşmeyi öğrenemiyor. Çünkü ben öğrendim ki emeklemeden yürünmüyor, yürünmeden koşulmuyor. Çünkü ben öğrendiğim ki hayat hep devam ediyor ve biz yaşamak zorundayız.

Geçmiş şimdi sadece geride izler bırakan anlar bütünüydü. Geçmiş geçmişti. Artık yoktu. Şimdiki zaman hayatıma yeni bir sayfa açıyordu. Yeni insanlar, yeni dostluklar, yeni amaçlar...

Gözlerim yeni hayallerime açıldığında takvim yaprağı 16 Ekim'i gösteriyordu, günlerden Pazartesiydi. Bütün gece ders çalıştığım balkon masasında uyuyakaldığım için, belim ağrıyarak uyandığımda güneş henüz doğmamıştı, ay tepedeydi hala. Gözlerimi ovuşturarak, birazda üşümüş olarak ayaklandım, işte yeni bir gün başlıyordu.

Dünkü önlük giyme töreninden sonra, bugün ilk üniversite derslerine başlayacaktım. Daha okul açılmadan önce birinci sınıf kitaplarımı almış, ders çalışmak için kollarımı sıvamıştım bile. Gittiğim okulda ders programı epey ağırdı, ilk dönem toplam 10 ders almam gerekiyordu, bu da neredeyse sabahtan akşama kadar okulda olmam demekti. Aynı zamanda para kazanmam gerektiği için akşamları ağustostan bu yana çalıştığım kitapçıyı temizleyip haftasonları da üniversite öğrencilerine göre olan davetlerde komilik, fuaye alanlarında karşılama, kitap fuarlarında çalışma gibi her türlü işi yapmayı planlıyordum. Bu konuda Öykü, hem okuyup hem haftasonları bu tip organizasyonlarda çalıştığı için şanslıydım, onunla beraber gitme fırsatı buluyordum. Kendisiyle bir doğum günü organizasyonunda palyaçoluk bile yapmıştık ve gerçekten yağmur yağana kadar eğlenceli bir işti. Hatırlayınca yeniden güldüm ve önümdeki histoloji kitabımı kapadım. Aynı zamanda güzel bir gelişme olmuştu ve devletin birçok öğrenciye verdiği bursu kazanmıştım. O para hiç olmazsa okul harçlığımı çıkarmama yardımcı olurken şimdiden çok heyecanlıydım.

Dolabın karşısına geçip almış olduğum tek elbiseyi üzerime tutarak nasıl görüneceğime baktım. Midi boy, siyah, dar, sade bir elbiseydi, elbisenin tek özelliği dizimin biraz üstüne kadar uzanan yırtmacıydı. Üzerimde deneyip görüntümü beğenirken ellerim kısa saçlarıma gitti. Onları kestiğimden bu yana kulak altıma gelecek kadar uzamışlardı, çok güzel değillerdi ama pratikti hiç olmazsa. Eskisi gibi kurutmak için çok uğraşmıyordum ya da şekil vermek için.

Üzerine kilo da almıştım. Kilo almamın en büyük nedeni kesinlikle Öykü'ydü. Kız habire hamur işleri yapmam için beni zorluyordu ve bende ona kıyamayıp her gün çeşit çeşit kurabiyeler, şerbetli tatlılar yapıyordum. Ee haliyle bende yiyordum, tabii diğer büyük nedendi çalıştığım kitapçının sahibi çiftti. Kadın bir orduyu doyuracak kadar yemek yapıyordu ve o kadar lezzetliydi ki, yemeden duramıyordum.

Şimdi neredeyse o sağlıklı, çökük yüzüm gitmiş yanaklarım dolmuştu. Hayatımda ilk defa vücudumda kıvrımlar vardı.

Aynanın karşısında eyeliner çekmek için bir süre cebelleşip makyajımı da bitirdikten sonra gülerek son halime baktım.

Doktor Cemre Erdem...

Gülümsedim ve ellerim dolabımdaki önlüğe gitti. Altı yılın sonunda o önlüğü giyeceğimi bilmek kadar beni mutlu hissettiren başka hiçbir şey yoktu.

Mutlulukla gülümseyerek odadan dışarı çıktığımda bizimkilerin daha uyanmadığını görüp hızla mutfığa geçtim. Bugün yine temizlik ve yemek sırası bende olduğu için, hızla dolaptaki kahvaltılıkları masaya yerleştirdim. Ardından sebzeli omlet yapmak için gerekli malzemeleri çıkarırken çok geçmedi bütün gün hastanede yorgunluktan ölen Çağan merdivenleri sürüye sürüye mutfığa yanıma geldi.

"Günaydın."

Ona gülümseyip ellerim dolu olduğu için cevap veremezken Çağan uzandı ve bir salatalık kaptı. "Gerçekten yemek sırası sende olunca günüm güzelleşiyor." Eğildi ve omletin görüntüsüne daha yakından baktı.

Gülümsedim. Omlet olduktan sonra alıp ortaya yerleştirdim, Çağan da beni takip edip çaylarımızı getirdi. Bana ve kendine çay doldurup sabahları sadece kahve içebilen, yoksa asla uyanamayan Öykü içinde hazırladığım filtre kahveden koydu.

"Onu uyandırsak mı?"

Çağan'ın bakışları aydınlanırken döndü ve Öykü'nün kapısına baktı. "Bunu en son yaptığımda kafama bir Anayasa fırlatmıştı." Hatırlar gibi güldü. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Bende gülümseyip çayımdan bir yudum aldım. "Ee dünkü tören nasıldı, akşam hiç konuşamadık."

"Harikaydı. Önlük giydim." Mutlulukla gözlerim kısıldı. "Bir sürü öğrenci vardı, çok kalabalık bir ortam, bugünde çok heyecanlıyım, umarım güzel geçer."

Çağan tebessüm etti ve ağzına omletten bir parça atmadan önce "Güzel geçeceğine şüphe yok," dedi. "Seni böyle mutlu görmek çok güzel."

Bende ona tebessüm ettim. Mutluydum, çünkü yaralarım kabuk bağlamıştı artık, evet izleri benimle hep kalacaktı ama iyileşiyordum.

Dönüp kendi yoluma bakmam gerektiğini zor yoldan da olsa öğrenmişim.

Çok geçmedi, Öykü de odasından çıktı. Her zaman kuş yuvası gibi topladığı saçlarını bugün omuzlarında açık bırakmış ve düzleştirmişti. Üzerinde de deri bir ceket ve kalçalarının hemen altında biten sade bir elbise vardı. Daha okulun ilk gününden çantasına sığmadığı için ellerinde olan kitaplardan bahsetmiyordum bile.

Çağan da çayından bir yudum alıp Öykü'ye doğru dönerken içtiği çay boğazında kaldı.

Hızla yerimden kalkıp endişeyle Çağan'a bakıp sırtına vurmaya çalışırken Öykü umursamaz gözlerle yanımıza geldi. "Ağzınla içsene be."

Çağan biraz sakinleşince bana doğru bakıp elini yeterli anlamında kaldırıncı bende kendi yerime geçti. "Sen!" dedi Çağan Öykü'ye dönerek. Öykü tabağına bir parça salam alırken onu dinledi.

"Okula gittiğine emin misin?"

Öykü ona aldırmadan kahvesini yudumladı. "Başka nereye gidiyor gibi görünüyorum?" Masanın hemen yanındaki kitaplara sıkın bir bakış attı Çağan.

"Daha çok gece kulübüne."

Öykü'nün dudakları yana kıvrıldı. "Belki okuldan sonra gideriz yani, o da olabilir."

Çağan'ın gözlerinden geçen öfkeyi hissederken başım bir Öykü'ye bir de Çağan'a gidip geldi.

"Hangi arkadaşlar bunlar?"

"Tanıyorsun ya, bizim çocuklar işte."

Çağan neredeyse yerinden sıçrar gibi olurken gözlerindeki öfkeyi bastıramadı. "Ha, o cibilliyetsizler."

Öykü gözlerini devirdi. "Hepsi gayet de iyi çocuklar. Ne alıp veremediğin var bilmiyorum onlarla."

Çağan sıkın bir nefes verirken üzerindeki beyaz gömleğin ilk iki düğmesini açtı. "Evet ama hepsi erkek. Yok mu kızım şöyle senin Ayşe Fatma Hayriye isminde arkadaşların?"

Öykü tekrar gözlerini devirdi. "Sana ne ya. Zaten çocuklar bir kere buraya geldi, kovmaktan beter ettin. Ne bu derdin gerçekten anlamıyorum."

Çağan aniden masadan kalktı. "Anlasan şaşardım zaten."

Araya girip onların arasını yumuşatmak isterken ellerim birbirine dolandı. "*Çağan nereye? Daha hiçbir şey yemedin.*"

"Doydum ben Cemre, sağ ol, ilk okul gününde başarılar, hoşça kal." Çağan hızla ceketini ve çantasını alıp kapıdan çıkarken umursamaz bir şekilde kahvesini içen Öykü'ye döndüm.

"Ne oldu öyle?"

Omuz silkti. "Aman her zamanki Çağan işte, kendini abim mi sanıyor ne? Mağara adamı, ilk çağ devrinde yaşıyor mübarek. Zamanla sende alışırsın. Hadi sende yediysen, masayı toparlayalım da okula geçelim. İlk günden sana kampüsü gezdiririm."

Ona başımı sallarken hızla bir iki lokma yedim ve çayımı da içtikten sonra birlikte masayı topladık. Dışlerimi fırçalayıp odamdan dünden hazırladığım çantayı da aldıktan sonra Öykü'nün yanına geldim.

Bugün gerçekten her zamanki halinden çok daha güzeldi, acaba onun için önemli biri olup olmadığını merak ederken ben spor ayakkabılarımı o da topuklularını giydi.

İnsanlara yapışarak geçirdiğimiz ve sabah trafiği yüzünden normalin iki katı zamanda biten otobüs yolculuğumuzun sonrasında yine birlikte indik ve ben mutlulukla gülümseyerek okulumun kapısına baktım. Sanırım her sabah bu kapıdan geçtiğimde gurur duyacaktım.

Yeni başlangıçlar...

Yeni bir hayat...

Ve yeşeren yeni düşler...

Okulumuzun kampüsü çok genişti, yeşil ağaçların yer aldığı giriş kısmını geçtikten sonra Öykü büyük bir tebessümle bana her yeri anlatmaya başladı. Deniz gören, manzarası inanılmaz iyi güzel bir kütüphane vardı. Kütüphane o kadar genişti ki, hayranlıkla bakmadan edemedim. Bölümlere ayrılmıştı, bir tarafta okuma kitapları bölümü bir tarafta da fakülte fakülte ayrı bölümler vardı. Öykü bana tıp kütüphanesini gezdirdi. Şimdiden merakla kitapları karıştırdım, birlikte ilk üyeliğimi yapıp bir kitabı ödünç aldım bile.

Kütüphanenin hemen yanında küçük ama şık bir kafe vardı, kafeden kahvelerimizi alırken Öykü kahvenin kokusunu içine çekti. "Buraya bayılıyorum, kahveleri inanılmaz iyi."

Bende ona gülümserken kendi kahvemden bir yudum aldım ve beraber devam ettik.

Beraber geniş çimleri gezdik. "Burası genelde konser alanı oluyor, haftada bir mutlaka bir etkinlik düzenleniyor."

Vay canına der gibi Öykü'ye bakarken bana eliyle bir yeri gösterdi. Gösterdiği yerde rahat, geniş minderler ve epey büyük ekran bir projeksiyon sistemi vardı. "Havalar sıcakken aklına gelebilecek her türlü etkinlik burada düzenleniyor, birlikte Game of Thrones'lar mı izlenmiyor, Harry Potter serisi mi tamamlanmıyor, ne aklına gelirse."

Hayran hayran oraya baktım. Öykü bileğimden tuttu ve beni çekti. "Zamanla alışırsın zaten, bunlar artık sıradan geliyor. Gel sana, okulun çarşısını, yemekhaneleri, kafeleri ve restoranları göstereyim."

Deniz ve orman manzaralı kafelere hayranlıkla baktıktan ve Öykü benim sonsuz merakıma güldükten sonra beni tuttu ve okulun kulüplerinin olduğu binaya sürekledi. Öğrencilerin daha çok sosyalleştiği kulüplere bakarken gözüm müzik kulübüne takıldı. Ne yazık ki, ne çalmayı bildiğim bir enstrüman vardı ne de sesim.

Bu yüzden gözlerimi kaçırıp Öykü'nün önerdiği birkaç kulüp için form doldurdum, bunlara vakit bulabileceğimi asla düşünmüyordum ama yine de kayıt oldum.

Tüm okulu, geniş kampüsü, kafeleri gezdikten sonra en son Öykü beni okulun spor faaliyetlerinin yapıldığı binaya getirdi. Burada inanılmaz güzel bir açık havuz vardı, tamamen orman ve deniz manzarasıyla bütünleşiyordu, o kadar güzeldi ki. Hayran olmadan edemedim, yine aynı şekilde spor salonlarını, kapalı havuzu da gezdikten sonra üye olmam için Öykü beni çekti.

"Yüzme biliyorsun değil mi? Burada beraber yüzeriz. Mutlaka üyeliğini yaptıralım."

Öykü bana sorar gözlerle bakarken gözlerim bir an için geçmişin izleriyle dalgınlaştı.

"Dünyadan Cemre'ye, hala orada mısın?"

Anıları kovmak ister gibi başımı kaldırdım. "Pek bildiğim söylenemez aslında."

Öykü omuz silkti. "Olsun yine de üyeliğini yaptıralım, ben sana öğretirim."

Ona uyup üyelik formunu doldururken zihnimin hemen gerisindeki anıları düşünmemeye çalıştım.

Beraber oradan da çıkarken Öykü koluma girdi. "Ne oldu dalgınlaştın sen birden?"

Omuz silktim. "Yok, iyiyim, ilk gün için heyecanlıyım sadece."

Öykü gülümsedi. "O heyecanı çok iyi biliyorum." Gülümsedi. "Anayasa hukuku profesörüne Anayasamız neden bu kadar kısa diye sormuşluğum vardı. Hukuka karşı o kadar bilgisizdim ki Oğuzman Barlas'ı da tek kişi zannediyordum."

Ona gülerken dikkatim dağıldı ve beynimin içindeki düşüncelerden bir an olsun uzaklaştım.

"Neyse bu da bir şey mi, Medeni hukuk dersine giren hocamız, ilk günden yüz elli sayfa konu işlemiştir. İşte o gün hukuku bırakmam gerekiyordu."

Yine gülümsedim. Öykü hukuk kitaplarını göğsüne bastırırken kol saatinden saati kontrol etti. Tam o sırada birinin Öykü diye seslendiğini duydum.

Benim başım o tarafa doğru dönerken, uzun boylu, zayıf bir çocuğun olduğumuz yere doğru geldiğini fark ettim. Öykü henüz onu fark etmemişse benziyordu, tam ben uyarmak için eline dokunacaktım ki çocuk aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Öykü sana sesleniyorum, iki saattir duymuyor musun?" Öykü başını kaldırıp hemen yanımızdaki çocuğa dönerken gözleri parladı.

"İnanmıyorum, ilk günden okula mı geldin sen?"

Çocuk Öykü'nün elindeki kitapları ondan alıp sıkıca sarılırken "Evet," diye yanıtladı. "Seni özledim, bir gün daha bekleyemedim."

Öykü'nün yanaklarının pembeleştiğini görürken bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Sevgilisi miydi? Ama hiç bahsetmemişti.

Onlar ayrılırken Öykü kızaran yanaklarını gizlemek için başını bana doğru çevirdi. "Bak sana bahsetmiştim ya telefonda, arkadaşım Cemre. O da bu yıl tıp bölümüne başlıyor."

Çocuk bana elini uzattı. O kadar uzun boylu biriydi, ona bakmak için başımı epey bir kaldırmam gerekiyordu.

"Merhaba ben de Kaan, Öykü'nün fakülteden arkadaşayım."

Kendini Öykü'nün sevgilisi olarak tanıtmadığı için aralarındaki ilişkinin henüz adının koyulmadığını fark ederken uzandım ve tebessüm ederek elini sıktım.

Öykü hala kırmızı yanaklarıyla bana bakarken "Ders başlamak üzere," dedi. "Burada ayrılalım."

Ben başımı sallayıp ona sarıldıktan sonra onlar kampüsün epey ilerisinde Hukuk Fakültesi'ne doğru yürümeye başladılar. Bende hemen yanında olduğum tıp fakültesinin kapısına uzun uzun baktım.

Ağır ağır içeri yürürken içim yine minnetle doldu. Dün önlük giyme töreninde de tıp fakültesinden içeri girmiştım ama çok fazla etrafı inceleyebilme fırsatı bulamamıştım. Şimdi dersin başlamasına birkaç dakika varken sınıfımı ararken aynı zamanda etrafı incelemeye çalıştım.

Kocaman yazılarla Rudyard Kipling'in bir sözü bütün koridor boyunca asılıydı: "Dünyada sadece iki sınıf insan vardır. Doktorlar ve hastalar." Bu sözün yanından geçip giderken hastanelerde sürüklenen yaşamımı düşündüm. Artık bir hasta değil, bir doktor olarak girecektim o hastane kapılarından. Bunun gururuyla sözü defalarca kez okudum.

Başka Latince sözler de yazıyordu. "Nulla res tam necessaria est quam medicina - Hekimlikten daha gerekli bir şey yoktur." "Omnium artium medicina nobilissima est - Tüm sanatlar içinde hekimlik en soylu olanıdır."

Her birini defalarca kez okudum ve nihayet kendi sınıfımı tüm koridoru gezip bulurken, neredeyse tamamı dolmuş amfiye baktım. Çoğu benden epey gençti, daha aralarında reşit bile olmayan öğrencilerin olduğuna eminken yüzümdeki gülümsemeyi sildim ve tek tük kalan boşluklardan kendim için bir yerlere baktım. İkinci sıranın olduğu kısımda, köşede bir yer gözüme çarparken oraya doğru ilerledim ve meraklı gözlerle yanlarından geçerken beni süzen genç arkadaşlarıma gülümsedim.

"Merhaba," dedi yanına oturduğum kişi. Ben gülümseyerek ona bakarken kendini tanıttı bana. "Aslı ben."

Ben ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken benim suskunluğumu yanlış anladı. Yüzünde soğuk bir ifade oluşurken hızla elim telefonuma gitti. Sanırım hala ona cevap vermeyip telefonla uğraşmama iyice bozulurken başını çevirdi.

Hızla notlar bölümünü telefonumdan açıp hızlı hızlı "Merhaba, Cemre ben de. Kusura bakma, konuşma engelliyim." yazabildim.

Telefonu onun görebileceği bir seviyeye uzatırken Aslı'nın gözlerinden geçen şaşkınlığı gördüm, ardından hızla bana döndü.

"Çok memnun oldum."

Bende ona gülümsedim ve başımı salladım. Aslı daha çok genç bir kızdı, on yedi on sekiz ancak vardı, ona bakarken kendi o yaşlarımı düşündüm, çalışıp amcamlara para vermem gereken, sürekli aşığıldığım, okuma hakkımın elimden alındığı korkunç zamanlardı.

Oturduğum yerde dikleştım, burada olmak için öyle çok çaba harcamıştım ki, burası benim hakkımdı.

"Günaydın herkese." Dekan ilk ders konuşmasını yapmak üzere amfiden içeri girdiğinde olduğum yerde doğruldum.

Yaka mikrofonunu takıp oturmak yerine sıralar arasında gezindi ve tek tek hepimizin gözlerine baktı. "Öncelikle," dedi tek tek gözlerimizin içine bakarken. "Bu bölümü kazandığınız ve bu sıralarda oturduğunuz için hepinizi kutluyorum. Kırk yıllık meslek hayatım boyunca her yıl, güz döneminin ilk açılış dersini kendime alırım. Bunun nedeni de ileride kendi hayatından fedakarlık edecek, insanlara yardım etmek için tüm bilgi birikimini ortaya koyacak bu gençlerin gözünün içine bakmaktır. Bu sene de yine bir geleneği tekrar ediyoruz, hepiniz tıp fakültesine hoş geldiniz. Bu dönem boyunca fizyoloji dersini hep beraber işleyeceğiz."

Dekan gülümseyerek ilk dersi tanışmak ve dersin gidişatını anlatmak için ayırırken hayranlıkla kadını izledim. Acaba bir gün bende bu kadar başarılı, tıp biliminde saygın bir profesör olabilir miydim?

Dekan daha ilk günden bizi zorlamamaya karar verip dersini bitirirken herkes bir sonraki ders için heyecanlı bir şekilde birbiriyle konuşmaya başladı. Kimileri daha yeni yeni tanışıp beraber bir sonraki ders için daha çok kaynaşabilecekleri aktivitelere yönelirken bende Aslı'ya kahve içmeyi teklif etmek için telefonumu çıkardım. Tam notlar kısmına yazmaya başlamıştım ki, eşyalarını hızla toparlayan Aslı, yanımdan kalktı ve bir görüşürüz bile demeden arka sıralardan başka bir kızla sarıldı ve ikisi beraberce çıkışa doğru yöneldiler.

Buna içimde üzülen bir taraf olsa da omuz silktim hızla, birazda iyi tarafından bakmak gerekti hayata, bu sayede tek başıma kahvemi içip bugün kütüphaneden aldığım kitabı okuyabilirdim bende fırsattan istifade.

Öykü'yle sabah kahve aldığımız yere gidip hınca hınç dolu masalardan birinde boş yer bulup oturduktan sonra bir latte aldım. Kahvemden bir yudum aldıktan hemen sonra çantamdan kitabımı

çıkardım ve giriş kısmını açıp okumaya başladım. Çok geçmedi, telefonumun ekranı titredi.

"Cemre'cim, benim bugün hiç ders aram yok, insafsızlar sabah dokuzdan akşam altıya kadar arasız ders eklemişler. Nefret ediyorum bu okuldan."

Gelen mesaja gülümserken yalnız kalacağım için üzülmedim, bende bu sayede biraz okulu tanımış olurdum, belki yeni arkadaşlar edinirdim.

"Tamamdır canım, akşam görüşürüz artık."

Mesajı göndermek üzereyken "Merhaba," diyen bir sesle olduğum yerde irkildim. Başımı kaldırdım ve masama doğru eğilmiş adama çevirdim gözlerimi. Yirmilerinin ortasında, uzun boylu, yapılıydı, sporla ilgileniyor olmalıydı. Uzun siyah saçlarını toplamıştı. Kemikli yüz hatları ve karaçam ağaçlarının tonunu taşıyan yeşil gözleri vardı. O gözleri benim üzerimde tutarken tüm tüylerim diken diken oldu.

Ben yutkunamazken tuttuğum telefon titreyen ellerim yüzünden yere düştü.

Adam uzandı ve ben daha hareket edemeden telefonu yerden aldı ve masaya koydu.

Kendime gelmek için yutkunurken beynimin içi alabora oldu, o gözler bana ruhumdak izleri canlandırdı. *Bazı izler hiç geçmez...* "Başka boş masa yok da, buraya oturabilir miyim?" diye sordu.

Yeşil gözler tam üstümdeyken hızla bakışlarım ondan kaçırdım ve başımı zorlukla olumlu anlamda salladım. Adam kahvesini ve çantasını masaya koyarken tir tir titreyen ellerimi görmesin diye masanın altına gizledim ama dikkatli bakışlarından kaçmadı. Bir yorum yapmazken gözlerimin en içine baktı.

"Lisans öğrencisi misin?" Ağır ağır başımı sallarken gözlerimi kapamak ve o yeşil gözlere hiç bakmamak istedim.

Adam kahvesinden bir yudum alırken gözlerini gözlerimden ayırmamaya devam etti. "Güzel kitap," dedi hemen sonra önümde açık olan kitabı işaret ederek. "Daha önce okumuştum."

Gözlerinden gözlerimi çevirip önümdeki açık kitaba baktım, yazılar sanki gözlerimin önünde mürekkebini dökerken ağır ağır başımı salladım onaylamak için.

Tam o yeni bir şey söylemek için dudaklarını kıpırdattı ama ben bu ışkenceye daha fazla dayanamadım. O gözler gözlerimin hemen ucunda can bulurken göğüs kafesim sıkıştı. Zaman nasıl ilerliyor anlamazken

aldığım her soluk sanki boğazıma takıldı. Daha çok nefes almak için havayı hızla içime çekerken ellerimin titremesi gittikçe arttı.

"İyi misin?" dedi hızla. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma gelirken bileğimi avuçlarının arasına aldı, nabzımı kontrol ederken o gözlere yakından bakmak iyice kötü etti beni.

Zar zor başımı salladım. Bileğimi ondan çekmek için harekete geçerken "İyi değilsin," dedi. "Kalp atış hızın çok yüksek."

Hızla olumsuz anlamda başımı salladım ve tüm gücümle bileğimi çektim ondan. İyiydim, iyi olmak için çok çaba harcamıştım, iyiydim ben!

Bir hışımla telefonumu, kitabımı ve çantamı alıp ayağa kalktım ve adamın endişeli bakışlarının tüm yükünü üzerimde hissederken hızla kafeden çıktım ve hemen yanındaki kütüphane binasındaki lavaboya girdim. Kitabı ve telefonu çantama koyduktan sonra suyu açıp biraz olsun ensemi ıslattım.

Su biraz rahatlamama neden olurken aynadaki aksime baktım. *"Aş artık bunu. Acımıyor artık. Acımıyor. Kabuk bağlamış yaraları tekrar kanatma."*

Kısa saçlarımı suyla biraz olsun düzelterip ensemi ıslattıktan sonra aynaya tekrar baktım ve kendi kırgın gözlerimin içine baktım. *Tamam bir anlık onu hatırladın artık yok, onu hatırlatacak hiçbir şey yok. Yoluna devam et. Her ne olursa olsun okuldaki ilk günümün kötü geçmesine izin verme.*

Hızla toparlandım. Çantamı omzuma takıp dersin işleneceği amfiye doğru ilerlerken az önce yaşanan olayı, o gözlerin bana hatırlattıklarını hafızamdan silip attım bile.

Genetik dersine giren hocamız ilk günden üç saat ders işleyip yanımda getirdiğim deftere en az on sayfa not tutmama neden olurken, alacağımız kitapları ve ders boyunca takip edeceğimiz izlenceyi verip sınavların nasıl yapılacağını anlattıktan sonra dersi bitirdi. Bütün ders boyunca yazmaktan ağrıyan parmaklarımı ovuştururken yine de mutlulukla tebessüm ettim. Tıpa dair giden yolda bir şeyler öğrenmek beni çok mutlu ediyordu. Ortaokuldan bu yana sınıf ortamı görmediğim ve küçük bir odada tek başıma çalışmak zorunda kaldığım için şimdi yaşadığım anın gerçekliğine inanamıyor, sürekli emin olmak için yanımdaki genç arkadaşlarıma bakıp bakıp duruyordum.

Bir saat süren öğle arasında, çoğu öğrenci yemekhaneye ve kafelere akın ederken bende yine aynı kafeye doğru yürüdüm, hiç boş yer olmadığı, o adamı da aynı yerde göremezken sadece bir çay alıp okulun bahçesindeki banklardan birine oturdum. Para biriktirmem gerektiği için evden çıkmadan önce mutfakta kahvaltı hazırlarken bir yandan da kendi sandviçimi yapmıştım. Çayıyla beraber sandviçimi yerken aynı zamanda da içimden bu haftanın işlerini tekrar ettim. Okul bittikten sonra çalıştığım kitapçıyı temizlemeye gitmem gerekiyordu. O parayla kira ve diğer masrafları halletmeye çalışacaktım. Bununla beraber devletten aldığım 550 TL burs ve haftasonları çalışmalarımı biriktirip önümüzdeki yılların okul ücretini denkleştirmem gerekiyordu. Hatta belki evden yapabileceğim işler de bulmalıydım. Yazları hep çalışmam gerekecekti.

Sıkılmak yerine sabırla gülümsedim, ne olursa olsun halledecektim. Bunu kendi başıma başaracaktım, kimsenin bir etkisi olmadan.

Sandviçimi ve çayımı bitirip kalan çöpleri attıktan sonra, yeni bir ders için amfiye geçtim. Sınıftaki herkes neredeyse gelip yerlerine geçmişken yine en önlerden bulduğum bir yere oturdum.

"Pardon fazla kaleminiz var mı acaba?" Yanımdaki çocuk konuşurken ona gülümsedim ve kalemliğimde olan fazladan bir uçlu kalemi uzattım.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım ve gülümsedim.

Bende kendi kalemimi ve histoloji dersi için ayırdığım defterimi çıkardım. Önüme yerleştirirken sınıfta hakim olan gürültü bir anlığına sustu. Hocanın geldiğini anlayıp ağır ağır başımı kaldırdım.

"Merhaba, arkadaşlar." Tok ses tüm sınıfta duyulurken yaka mikrofonu kullanmadı ve ilerledi. Sınıfın tam ortasında durdu. "Ben Reha Akay. Histoloji doktora öğrencisiyim , bu dönem birkaç haftalığına histoloji derslerini birlikte işleyeceğiz."

Sakin yeşil gözler tüm sınıfta gezinirken yutkunmadan edemedim. Bir yumru boğazıma takılırken kafede karşılıklı oturduğum, o yeşil gözlerin sahibini karşımda öğretim görevlisi olarak görmenin şaşkınlığıyla öylece kalakaldım. Olduğum yerde utançla beni fark etmemesi için iyice eğilip kendimi yersiz bir çabayla gizlemeye çalıştım. Ama o gözler, iki yüz kişilik sınıfta doğrudan gözlerime çevrildi. Kaşları çatılırken gözlerine bakmamak için bakışlarımı çevirdim ve daha fazla kambur durmamın bir anlamı olmayacağı için dikleştim.

Adının Reha olduğunu öğrendiğim adam, daha doğrusu yeni hocam, bakışlarını çok geçmeden benden çekti ve güçlü duruşunu hiç bozmadan tüm sınıfa baktı. O konuşmaya başlarken ve dikkati bende değilken, gözlerine bakmadan ifadesini inceledim. "Öncelikle küçük bir açıklama olarak, dersin asıl hocası Prof. Dr. Hakkı Gürsel. Kendisi bu dönem birkaç hafta Stanford'da tıbbi bir çalışmaya başkanlık yapmak üzere gidince benden onun yerine derslerine girmemi rica etti."

Bunu söyledikten hemen sonra yüzünü buruşturdu, sanki onun için birinci sınıflara ders veriyor olmak kötü bir şeydi. "Derslerimiz teorik ve pratik şeklinde işlenecek, bazen amfide bazen de laboratuarda olacağız. Teorik derslerimizde size preparatları ve konuyla alakalı önemli yapıları anlatacağım. Derse gelmeden önce mutlaka işleyeceğim konuyu çalışmış olmanız lazım, interaktif bir ders istiyorum. Ardından laboratuarda, herkese ait bir mikroskop olacak ve teorik derste işlediğimiz konunun pratiğini hücre üzerinde yapacağız. Sınavda ise mikroskopta gördüğünüz resimler, oradaki önemli karakteristik yapılarla birlikte sorulacak. Onun için hedefiniz anlamak, öğrenmek olsun."

İfadesiz bir yüzle ilerledi ve tahtaya kendi mail adresini yazmaya başladı. "Bu mail adresim, ölümcül boyutta önemli bir mesele olmadıkça yazmayın." Öğrenciler derin bir nefes aldı.

Bütün sınıf bu soğuk sözlerle hayret ederken, o konuşmaya devam etti. "Ölümcül bir mesele olursa da bana yazmak yerine ambulansı arayın." Öğrencilerin solu boğazlarında takıldı.

Kimsenin bir daha o mail adresine bir mail göndereceğini zannetmiyordum artık.

"Aranızdan birini sınıf temsilcisi olarak seçeceğim, benim size iletmek istediğim sunuları o sizinle paylaşıyor olacak."

Gözleri sınıfta gezinirken yine başımı eğdim ve onunla göz göze gelmemeye çalıştım. "Dersin sonuna doğru temsilciyi belirlerim. Şimdi derse başlayalım."

Üzerindeki beyaz gömleğin kollarını birkaç kez katladıktan sonra, çantasına ilerledi ve bilgisayarını kendisine ayrılan masaya yerleştirdi. Ardından ilk sunuyu açtıktan sonra bizlere doğru döndü.

"Histolojinin ne olduğunu bilen var mı? Histo ne demektir?"

Neredeyse sınıftaki tüm eller havaya kalkarken bende elimdeki kalemi sıkıca tuttum ve ilk başlığımı *Histoloji* olarak deftere attım.

Reha Hoca'nın bakışları tüm sınıfta gezindi ve tek elini kaldırmayan öğrenci olan bende durdu, utançla yanaklarım yanarken hızla yüzüne bakamadan gözlerimi kaçırdım. Bana soracaktı.

"Sen söyle," dedi bana yönelik konuşurken. Başımı kaldıramazken yanımdaki çocuk bilmediğimi zannederek cevabı fısıldadı. Ona bakmadım bile, cevabı çok iyi biliyordum, yorgunluktan bayılacak hale gelinceye kadar ders çalışıyordum geceleri.

Yüzüne bakmadan sessiz kalmaya devam ettim. Böylelikle hocanın bilmediğimi zannederek başka bir öğrenciye yöneleceğini düşünürken Reha Hoca bana bakmaya devam etti. Bakışlarının ağırlığını üstümde hissederken "Yanıtını bekliyoruz," dedi. Artık bütün sınıfın bakışları bana dönerken iyice kızardım.

Tam işaret ederek konuşamadığımı anlatmak üzereydim ki, "Ayağa kalkarak konuş," dedi. Mecburen ayağa kalktım.

"Konuşurken yüzüme bak." Derin bir nefes alıp kaçırdığım bakışlarımı o karaçam ağaçlarının rengini taşıyan gözlere çevirdim. Dikkatimin dağılmaması için tüm gücümü harcarken elimi dudaklarımın üzerine vurdum ve işaret diliyle "*Konuşamıyorum*," dedim.

Yeşil gözler şaşkın bir ifadeyle dalgalandı. Tek şaşkın olan o değildi, az önce yanımda cevabı fısıldayan çocuktan tut, sınıftaki birçok yüz bana doğru dönmüştü.

Bu şaşkınlık karşısında gülümsedim.

Tüm sınıfın ilgisi gittikçe üzerimde toplanırken o yeşil gözler hızla ifadesizleşti ve soğudu.

Ben şimdi başka bir öğrenciye soracağını düşünürken hemen kenarda duran kalemi aldı ve bana doğru uzattı. "Bu bir bahane olmamalı. Kalk ve tahtaya yaz o zaman," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Bahane mi?

Hızla yerimden kalktım. İnsanların ilgi odağı olmak beni utandırırken, ilerledim ve insanların yanından geçip Reha Hoca'nın elinden kalemi aldım, o bana bakarken gözlerinden kaçırdım bakışlarımı yine.

Histolojiye dair bildiğim tüm her şeyi, kitaptaki tanımıyla bire bir şekilde yazmaya başladım, öyle hızlı yazıyordum ki kalem elimden kayıyordu.

"Histoloji, histos(doku, greekçe) ve logia(bilim) sözcüklerinden türemiş olan doku bilimi anlamına gelmektedir.Organları oluşturan doku ve hücreleri mikroskop yardımıyla incelemeyi ve dokuların hücre ve hücreler arası maddelerden organlara dek tüm yapı aşamalarındaki düzenini saptamayı amaçlar."

Dudaklarım kıvrıldı ve kalemi tekrar ona vermek üzere uzandım ama Reha hoca sınıfa dönmeden önce "İsmi yaz," dedi bana yönelerek. Ardından sınıfa döndü. "Bundan böyle söze başlamadan önce herkes kendini tanıtsın."

Hızlı hızlı ismimi ve soyadımı yazıp kalemi ona vermek yerine masasına bırakıp yerime geçtim. Yeşil gözler ben yerime oturduktan sonra bile bana değerken "Doğru," dedi. "Tanımı arkadaşınız yazdı. Kısaca başlarsak..." Ardından derse geçti.

Hücreyi anlatmaya başlarken hem tahtayı kullanıyordu hem de bilgisayarındaki sunuları projeksiyona yansıtıp bize mikroskop altındaki hallerini gösteriyordu.

Başka öğrencilere de dersle ilgili soru sorup aynı bana davrandığı gibi sert bir üslupla onlarla konuşunca derin bir nefes verdim ve mizacının bu olduğundan emin olup daha hızlı not almaya başladım.

"Mikrovillusların içlerinde 20-30 adet paralel seyirli aktin filamanı vardır.Bir demet oluşturan aktin filamanları, sitoplazmanın hücre yüzeyine yakın kısımlarında yerleşik olan TERMİNAL WEB denilen bölgesine tutunurlar. Filamanlar ayrıca, aralıklarla yerleşik miyozin molekülleri ile de, mikrovillusları örten hücre membranına bağlanmışlardır."

Not alırken yazım eğri büğrüydü, bir kere daha doktorların yazısının neden kötü olduğunun sebebini anlıyordum. Bu tempoda anlatılan bir derste not tutmaya çalışan tıp öğrencisinin yazısının kötüleşmemesi gibi bir durum olamazdı ki.

Ders neredeyse bitmek üzereyken, sonunda kalemimi kalem kutuma koydum. Yanıma oturan çocukta teşekkür edip ders boyunca kullandığı kalemimi bana verdi. Defterimi ve kitaplarımı çantama koyduktan sonra dersi bitiren Reha Hoca'nın sesini duydum.

"Bugünlük bu kadardı, yarın ki dersi çok iyi çalışmadan kimse derse gelmesin."

Önlerden bir kız söz alıp ayağa kalktı. "Dersin sonuna doğru bir temsilci belirleyeceğinizi söylemişsiniz. Belirlediniz mi?" diye sordu.

Ben çantamı omzuma takıp çıkmaya hazırlanırken "Evet, belirledim," dedi Reha Hoca. Ardından dudaklarından benim ismim döküldü. "Cemre."

Şaşkınlıkla irkildim ve yanlışlıkla yine o gözlere baktım. Bu Cemre'nin benden başka herhangi biri olmasını diledim ama gözleri doğrudan bana çevrilmişti. Bakışlarımı bakışlarından çevirdim ve ayağa kalktım. "Sınıf temsilcisi sen olacaksın. Benimle gel."

Öğrenciler ilgisiz gözlerle çantalarını alıp giderken ben şaşkınlıkla olduğum yerde durmaya devam ettim ama Reha Hoca dönüp ne bekliyorsun der gibi bakınca dayanamadım ve çantamı aldığım gibi yürüdüm. O büyük ihtimalle bunun benim için nasıl bir zorluk olduğunu asla anlayamazdı ama neden bir başkası değildi de bendim? Sınıfta benden başka yüz doksan dokuz öğrenci vardı. Hepsi de tıp fakültesini kazanmış, oldukça akıllı ve çalışkan gençlerdi.

Reha Hoca kapının girişinde beni beklerken, tedirgin adımlarla ona doğru yürüdüm, kapının girişine geldiğimde gözlerimi gözlerine sabitlemek zorunda kaldım ve o yeşil tonu bir kere daha mideme yumruk yemişim gibi hissetmeme neden oldu.

Bir açıklama yapmadı, direkt olarak cebinden bir nesne çıkardı.

"Bu belleği al." Bana doğru uzattığı flash belleği aldım. "Bir mail grubu oluştur, sınıftaki herkese ilet." Başımı salladım.

"Sabah dersten önce bana geri getir, belleği. Odam altıncı katta." Yine başımı salladım.

O da başını salladı. Tam gitmek üzereydi ki, tekrar bana doğru döndü, dikkatle gözlerimin içine baktı. Gözlerimin derinlerine bir şeyler arar gibi bakarken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Tıp öğrencisiymişsin." Duraksadı. "Benim öğrencimmişsin."

O gözler beni yakarken zorlukla yutkundum ve başımı salladım. Tir tir titriyordum.

"Titriyorsun," dedi ellerimi işaret ederek. "Bir hastalığın mı var?"

Başımı olumsuz anlamda salladım hızla. *Sadece kabuk bağlayan yaralarım var, gözlerinin içine bakınca onlar sızlıyor ama sorun değil,*

artık sadece iz onlar, yavaş yavaş alışacağım, sadece biraz zaman alacak. Birazcık...

Reha Hoca olumlu anlamda başını salladı, bugünkü nabzımı kontrol etmek istemesi ve yardım etmeye çalışmasını artık anlıyordum. Sonuçta kendisi de bir doktordu. Yine soru sorarken tutup nabzıma bakacak sandım ama öyle bir çabada bulunmadı, daha fazla bir şey söylemeden yürüyüp gitti. Onun gidişinin ardından nihayet derin bir nefes verdim.

Sınıfa tekrar eşyalarımı almak için girerken bugün yanına oturduğum Aslı ve birkaç kızla karşılaştım. Onlara gülümseyip geçmek isterken Aslı ilk konuşan oldu. "Cemre ders bitti, acaba müsaitsen hepimiz bir kahve içmeye gideceğiz. Sende gelir misin diyecektik."

Öylece şaşkınlıkla kızların her birine baktım. Hepsi benden birkaç yaş küçüktü ama gözleri kabul etmemi ister gibi bir edayla parlıyordu. Bir an için yumruk yemişim gibi oldum. Aslı benim yanımdan hiçbir şey söylemeden kendi arkadaşıyla gittiğinde yine içimdeki küçük bir yan konuşma engelin nedeniyle hep yalnız olacaksın, bunu kabullen ve kendi halinde yaşa diye fısıldamıştı bana. Ama iş öyle değildi. Şimdi beraber bir şey yapmayı teklif ediyorlardı. İlk defa... Hayatımda bir ilk gerçekleşirken içimde gezinen mutlulukla onlara baktım ve hızla başımı salladım.

Bir an sonra çantamı alıp onlarla okulun küçük kafeteryasında otururken ve onlar benimle iletişim kurmaya çaba harcarken benim için bunun anlamının ne kadar büyük olduğunu hiçbiri bilmiyordu.

Aralarından isminin Buse olduğunu öğrendiğim sarışın kız işaret dili bildiği için iletişimimiz kolay olurken, benim söylediklerimi kendisi diğer kızlara konuşarak aktarıyordu.

"Aslında bizimde işaret dili öğrenmemiz çok gerekli," dedi hızla Aslı. "Hayatın her alanında herkesin bilmesi gereken bir dil."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi kızlardan bir başkası. "Şu an Cemre'yle direkt iletişim kuramadığım için üzülüyorum bile, bu tamamen bizim *eksikliğimiz*."

Minnetle ona bakarken içimde hep kendimi bu yüzden eksik gören tarafım başını kaldırdı. İlk defa kendini tam hisseden bu yanımda nedeniyle gülümsedim bende.

"Bence yarın direkt bir kursa yazılmalıyız," dedi Aslı. "Belki Buse ve Cemre bize öğretirler bile."

Heyecanla başımı sallarken yana kıvrılmış dudaklarım gittikçe kulaklarıma varıyordu.

"Bu arada," dedi masadaki kızlardan bir başkası. "Histoloji derslerimize giren bomba için ne düşünüyorsunuz?"

Masadaki tüm kızlar kıkırdadı. "Taş, kaya, afet olduğunu düşünüyorum." Bunu söyleyen Buse'ydi.

Kaşlarımı kaldırdım ve şaşkınlıkla ona baktım. O sırada Aslı devam etti. "Allah'ım o gözler neydi, beni öldür sonra gözlerine göm demek istedim."

Yine herkes güldü. Ben yorumsuz kaldım.

"Çok sert birine benziyor," dedi sağımda oturan, gözlüklü, az önce tam burslu olarak okuduğunu öğrendiğim kız. "Derse girer girmez soru yağmuruna tuttu herkesi. Daha ilk dersten her şeyi bilmemizi bekliyor. Eğer Hakkı Hocanın gelmesi sürerse Reha Hocanın dersini çok zor geçeriz gibime geliyor, şimdiden söylemesi."

Buna bende katılırken telefonum titredi ve Öykü'nün fakülte binasının önünde beni beklediğini söyleyen mesajı ana ekranıma düştü. Kahvemden son yudumu alıp ayağa kalkarken herbirine tek tek sarıldım ve yarın yine görüşmek üzere söz aldım.

İçim içime sığmayan bir mutlulukla oradan uzaklaşırken dönüp tekrar o masaya bakma ihtiyacı hissettim. İlk defa bir masada daha yeni tanıştığım insanlarla otururken yadırganmıyordum. Yargılayıcı bakışların ağır yükü yoktu. Kimse sosyal statümü sorgulamıyordu. Kimse buraya yanımda duran erkek sayesinde geldiğimi düşünmüyordu. Kimse eksik bir kız olduğuma inanmıyordu.

Gözlerim huzurla kapandı. *Teşekkürler...*

Kafeteryadan çıkıp okul kapısının önünde bekleyen Öykü'nün yanına geldiğimde hala dudaklarım istemsizce gülümsüyordu. Öykü beni görünce sımsıkı sarıldı. "Nasıldı ilk günün bakalım?"

"Genel olarak iyi," dedim bugün yaşadığım bocalamanın sadece bende kalmasını isterken. "Asıl senin nasıldı? Kaan da kim?"

Öykü utangaç bir edayla güldü. "Sanırım erkek arkadaşım."

Ona şaşkınlıkla baktım, dudağını ısırды. "Ara ara konuşuyorduk ama bana karşı hislerinden tam emin olamıyordum, bugün buraya benim için gelmiş, üstüne üstlük bugün bana karşı hislerinden bahsetti."

Mutlulukla ona sarıldım. Geri çekildiğimde Öykü utanmıştı. *"Çok sevindim senin adına."*

Onunla beraber ikimizin de dersleri bittiği için dış kapıya doğru yürürken Öykü koluma girdi. "Cemre, ben akşam bizim çocuklarla dışarıda olacağım, sen de gelmek ister misin? Söz çok oturmamız."

Olumsuz anlamda başımı salladım hızla. *"İşe gitmem gerek, başka zamana artık."*

Öykü başını salladı. "Tamam, ısrar etmiyorum ama başka zamana mutlaka geleceksin bak."

Başımı salladım. Onunla dış kapıda ayrılırken ben de bizim evin önünden geçecek otobüsü duraktaki diğer öğrencilerle beraber beklemeye başladım. Durakta beklerken hava karardı, tıklım tıklı gelen otobüslerde binecek yer bulamazken, neredeyse bir saatin sonunda bir otobüste zar zor cama yapışık gidecek olsamda bir yer buldum ve kulaklıklarımı takıp internetten indirdiğim tıp dersleri anlatan videoları dinlemeye başladım.

Bir saatlik yolculuğun sonunda ev yerine kitapçıya doğru yürüdüm direkt. Kitapçıyı işleten çift çoktan dükkanı kapamıştı, elimdeki anahtarla açtım ve ışıkları yaktım. Çantamı ve üzerimdekileri kenardaki masaya koyduktan sonra yorgunlukla etrafa baktım, tek istediğim eve gidip uyumaktı ama bunu yapamazdım. Beni bekleyen bir hayat vardı ve bu hayatı kazanmak için çalışmam gerekiyordu.

Temizlik yaparken hep giydiğim kıyafetleri giyip banyodan temizlik malzemelerini aldım ve yerleri silerek başladım. Yerler tertemiz olana kadar hiç durmadım. Bir yandan temizlik yaparken bir yandan da telefonumdan tıp videolarını açmıştım ve ders dinleyerek iyice motive oluyordum. Ön taraftaki kitapların yüzlerini sildim, arka kısımdakileri yarına bırakırken camları parlatmaya giriştim.

Temizlik bitip eve girdiğimde saat neredeyse ona geliyordu, yorgunluktan tüm kemiklerim sızım sızım sızılıyordu. Anahtarla tam kapıyı açmaya çalışıyordum ki kapı aralandı ve Çağan'ı gördüm.

"Hoş geldin," dedi Çağan bana. "Sen tek misin?"

Bir an arkama bakma ihtiyacı duyarak döndüm. Bende Çağan'da boşluğa baktık. *"Tabii ki tekim,"* dedim hemen sonra. *"Öykü arkadaşlarıyla gitti. Sabah söylemişti ya."*

Yorgunlukla mutfığa doğru yürüdüm ve Çağan'ın birkaç tane hazırladığı sandviçlerden birini kaptım. Çağan da mutsuz gözlerle beni

takip etti.

"Kim kim gittiler, biliyor musun?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Sandviçi ağzıma tıktım ve ona döndüm. "Ama sana bir haberim var, Öykü'nün sanırım bir erkek arkadaşı var artık."

Çağan yumruk yemiş gibi bir adım geriledi. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışırken Çağan dolan gözlerini saklamaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"Kim?" diye sordu hızla. Sesinden acının kokusunu alırken olduğum yerde kalakaldım.

"Kaan."

Çağan'ın yüzünde kırgın bir ifade oluşurken acısını bastırabilmek için yumruklarını sıktı. O an anladım. Çağan Öykü'ye karşı hisler besliyordu, sabahki kavgalarının sebebi de buydu. Çağan acı çekiyordu ve Öykü'nün haberi bile yoktu. Bense Çağan'ın kalbindeki yangına odun atmıştım.

Hızla ayağa kalktım, Çağan'a onu teskin edecek, teselli olacak birkaç şey söylemek istedim ama gücüm yetmedi, ne diyebilirdim ki...

Çok geçmedi, Çağan "Uykum var, ben uyumaya gideyim," bahanesine sığınarak yorgun bir ifadeyle omuzları çökük bir şekilde yukarı çıktı.

Onun arkasından bakarken beynimin içi çaresizlik düşüncesiyle doldu.

O gece duş aldıktan sonra odama ders çalışmak için giderken hala aklımda Çağan vardı. Bana uyuyacağını söyleyen Çağan'ın odasında volta atışının sesi benim odama kadar gelirken bir kere daha aşkın zannedildiği kadar güzel bir duygu olmadığını keşfettim. İnsanı yakıp yıkıyordu.

Sabah erkenden uyanıp hazırlanıp Öykü'yle beraber durağa yürürken, hala aklımda Çağan vardı. Gece Öylü'ye kapıyı o açmıştı, hiçbir şey demeden odasına geçmiş, sabahta erkenden ikimize görünmeden çıkıp gitmişti.

Öykü bana dün gecesinin ne kadar iyi olduğunu, Kaan'la dans ettiklerini anlatırken, ben sadece Çağan'ı düşünüyordum. Öykü'ye söylesem mi söylemesem mi çok kararsız kalmıştım ama Öykü, Çağan'ı bir abi, bir arkadaş gibi görüyordu. Eğer söylersem büyük ihtimalle

ondan uzaklaşacaktı, ilişkileri zarar görecekti. Bu yüzden susup Çağan'ın kendi içinde iyice çıkmaz sokağa girmeden ona duygularından bahsetmesini diledim.

Okula geldiğimde, ilk işim, bir kağıtta herkesin mail adreslerini toplamak ve D n Reha Hoca'nın istediği gibi kütüphanedeki bilgisayar kullanarak bir mail grubu oluşturmak oldu. Bana verdiği flash bellekteki sunuları bu mail grubuna gönderdikten sonra, ilk dersin sonundaki arada ona vermek için altıncı kata  ıktım.

Odasını bulmam biraz zaman alırken, kapıyı çaldım ve "Gir," komutuyla içeri girdim. Reha Hoca odasında yalnızdı, masasında oturuyordu, önünde dosyalar yığılmıştı ve bir dosyanın üzerine eğilmiş, yazanları okuyordu.  zerinde beyaz bir gömlek vardı, uzun saçlarını toplamıştı ve kahvesini yudumluyordu.

Geleni görmek için başını kaldırdı ve göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırmadım bu sefer, direkt gözlerinin içine baktım.

Avuçlarımda tuttuğum flash belleği masasına koydum. "G nderdin mi sunuları?"

Başımı salladım. O da flash belleği alıp çekmecesine koyarken olumlu anlamda başımı salladı.

Ardından bana okuduğu dosyanın hemen altından epey kalınca bir dosya uzattı, hemen ardından da bir anahtar. "Bu laboratuvarın anahtarı, sen sorumlu olacaksın, bununla beraber dosyaları düzenleyip notları arkadaşlarına ileteceksin."

Başımı salladım. "Her pazartesi, salı ve cuma günü erken gelip notları düzenlemek ve almak için odamı kullanabilirsin. O günlerde sabahdan hastanede oluyorum, geldiğimde laboratuvarda öğrenciler, dosyalarıyla hazır olmalı."

Başımı salladım yine ve yine. Daha fazla ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Tam artık daha fazla odada durmamın anlamsız olacağını düşünmüş, dışarıya çıkmak için kapıya yürüyordum ki, Reha Hoca "Cemre bir saniye," dedi. "Sana ulaşmam için buraya telefonunu yazar mısın?"

Ona doğru döndüm ve kendisine sorar gözlerle baktım. Bakışlarımın altında biraz bocaladı. "Yani ders notlarını dağıttığın için bir aksilik olursa diye."

Başımı sallayıp bana uzattığı telefonuna kendi numaramı yazdım. O da beni sadece Cemre diye kaydedip benimde onun numarasını

kaydedebilmem için geri aradı. Bende adını ve soyadını kaydettikten sonra telefonu pantolonumun arka cebine koydum.

"Derste görüşürüz o zaman."

Yazamayacağım için gülümsemekle yetinirken odasından çıktım.

Odasından çıktığım gibi dosyadakileri tüm sınıfa dağıttım, dün beraber oturduğum kızların yanına geçerken hep birlikte histoloji dersi öncesi son tekrarlarımızı yaptık. Reha Hoca derste verdiği kağıtları ve bugün attığım sunuları anlatıp tek tek herkese soru sorarken gözleri arada bana çarpmasına rağmen beni ilk derste olduğu gibi tahtaya kaldırmadı.

Dersi bitirip cuma günkü derse kadar bize hoşça kal, derken hemen yanımda oturan Aslı kolumu dürttü. Ona doğru döndüm. "Sen Reha Hoca'yı tanıyor muydun, yani önceden?"

Olumsuz anlamda başımı salladım, sonra sorar gözlerle ona baktım. Neden böyle düşünmüştü ki?

"Arada bu tarafa doğru bakıyor da, acaba dedim önceden mi tanışıklığınız var."

Olumsuz anlamda yine başımı salladım. Histoloji dersinden sonra öğle arasında, Öykü ile beraber yemeğe gittik. Öykü kafeden aldığı salatasını didiklerken, bende sabahtan hazırladığım sandviçimin yanında sadece bir meyvesuyu almıştım. Karşılıklı yerken Öykü mutlulukla Kaan'ı anlatmaya devam ediyordu. "Ee hep ben konuşuyorum," dedi Öykü hızla. "Sen anlat biraz da, nasıl geçiyor ilk günler?"

"İyi," dedim hızla. "Sınıftan kızlar var, aralarda onlarla oturuyoruz, dersler ağırlaşınca beraber ders çalışacağız."

Öykü gülümsedi. "Ne güzel, yardımlaşma ve dayanışma. Tabii birinci sınıfın ilk zamanları böyledir, herkeste bir dostluk kardeşlik türküsü; üçüncü sınıfta not istersin, parayla satarlar." Homurdandı.

Gülümsedim. "Ee yakışıklı çocuklar var mı?" diye sordu hızla.

Dudak büktüm. "Hepsi on sekiz yaşında.Reşit olmayanlar bile var."

Öykü kahkaha attı. "Hepsi çitir desene."

Önümdeki sandviçten bir ısırık alırken bakışlarım durgunlaştı. "Biri var aslında ama öyle değil, sadece gözleri bana onu hatırlatıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Öykü afalladı. "Ah, ne?"

"Yani baksana hayatım boyunca olmayı istediğim yerdeyim. Yaralarım iyileşti artık, mutlu hissediyorum, sen varsın, Çağan var, istediğim

bölümdeyim, beni eleştiren, yadırgayan kimse yok, en önemlisi artık ben kendimi yadırgamıyorum. Artık geçmişimdeki her olumsuzluğu affettim, neden böyle diye sorgulamıyorum. Sadece o gideli aylar oluyor, hala onu hatırlamam, hala onunla ilgili anılarımın zihnime dolması normal mi?"

Öykü endişeyle yüzüme baktı. "Artık onu düşünmüyorsun sanıyordum."

İzler var... İzler kolay kolay silinmez.

Omuz silktim. "Alışacağım ama. Dün biraz alabora oldum ama merak etme, unutmak bir anda olmuyor sanırım, yavaş yavaş olacak."

Öykü omzumu sıktı. "İyisin değil mi?"

Gülümsedim ona. "İyiyim."

"Çok korkuyorum," dedi. "Tekrar düşmenden çok korkuyorum, tekrar kötü hissetmenden bile çok korkuyorum. Benim için çok değerlisin, ne olursa olsun bir daha seni kötü görmek istemiyorum."

Onun samimi duyguları karşısında mutlu hissederek ona baktım. Dudaklarım yana kıvrıldı. "Beni artık bunlar düşüremez, ne fırtınalara göğüs gerdim, ne büyük vurgunlar yedim ama bak hala ayaktayım. Rüzgar biraz sert esiyor diye düşmem ben, sen hiç merak etme. Zaman alışacak ama her şeye alıştığım gibi sanırım artık özlememeye de alışacağım."

Öykü uzandı ve destek vermek ister gibi elimi sıktı.

Tıp fakültesinde ilk hafta gözümü açıp kapayınca kadar geçip giderken, ikinci haftanın başlangıcında eve doğru giderken zar zor bulduğum otobüsteki boş koltukta yorgunluktan gözlerim kapanıverdi.

Hayatımın yeni temposu o kadar ağırdı ki, uyumak için çok az zaman buluyordum ama bu tempodan mutluydum, bana yaşadığımı hissettiriyor, damarlarımı enerjiyle dolduruyordu.

Biri beni omzumdan dürterken gözlerim ağır ağır açıldı otobüste. Şaşkınlıkla beni uyandıran adama bakarken "Son durak burası hanımefendi," dedi. İrkilerek ona baktım. Sadece beş dakikalığına kapamıştım gözlerimi ama uyuya mı kalmıştım hemen?

Neyse ki son durakla çalıştığım kitapçı arasında on dakikalık bir mesafe vardı. Minnetle beni uyandıran adama bakıp otobüsten indim. Bugün Öykü, ders çalışmak için bir arkadaşına gideceği için bende tıp fakültesinden arkadaşlarımla kütüphanede kalıp ders çalışmak istemiştin. Saat hızla akmıştı ve çok geç olmadan çıkmak istemiştin

ama otobüsün gelmesi biraz sürünce hava kararmıştı ve saat neredeyse dokuz olmuştu bile.

Otobüsten indiğim gibi şiddetli yağın yağmur nedeniyle çantamdaki şemsiyemi çıkardım ve onun altına sığınıp yürümeye başladım. Üzerime bugün Öykü'nün dolabından aldığım ceket yeterli olmayıp üşümeme neden olurken adımlarımı hızlandırdım ve çabuk varmak için ıssız, arka sokaklara saptım.

Yağmurun bıraktığı kokuyu içime çekerken hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Boş sokakta benim yağmur birikintilerine basarken ayakkabılarımın çıkardığı ses duyulan tek şey olurken bir an sonra sırtımda bir ürperti hissettim.

Hızla arkama bakmak için başımı çevirdim ama sokak lambalarının aydınlattığı sokakta benden başka kimse yoktu.

Önemsemedim ve o yolun sonundaki kitapçı dükkanına ulaştım. Şemsiyemi kapattım çantamdaki anahtara ulaştım ve dükkanın kapısını açtım. Kapıyı arkamdan kaparken tüm ışıkları yaktım ve kitapçının sahibi çiftin bana yemem için bıraktığı ev yemeklerini görüp gülümsedim. İşi bitirdikten sonra yemek üzere kaldırırken hızla kollarımı sıvadım ve üstümdeki kıyafetleri çıkarıp bir tayt ve tişört giyip temizliğe başladım.

Son zamanlarda yağın yağmurlar nedeniyle çamurlanan yerleri silerken bu sefer ders videosu dinlemek yerine kitapçıdaki küçük tüplü televizyonu çalıştırdım. Sırf arkada ses olsun diye magazin haberlerinin verildiği bir televizyon kanalında dururken, bir yandan da silmeye odaklandım. Çok geçmedi, yerleri tamamladıktan sonra kitapların sırasını düzeltmek için yavaş yavaş tüm rafları indirmeye başladım. Küçük bir yer olsa da kitap çeşitliliği epey zordu ve bu epey bir vaktimi alacaktı.

Ben işime tamamen odaklanmışken, bir tıkırtı duydum. Biri kapıyı mı tıklatıyordu? Arka rafların olduğu kısımdan göremezken hızla doğru duyduğumdan emin olmak için kapıya doğru ilerledim.

"Pardon kimse var mı?"

Reha...

"Cemre?" Göz göze gelirken şaşkınlıkla ona baktım. Sırılsıklam olmuştu, paçalarından bile sular damlıyordu. O da aynı şaşkınlıkla bana baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Hızla telefonumun notlar kısmını açtım. "Ben burada çalışıyorum, asıl siz ne yapıyorsunuz? Bu haliniz de ne?"

Yazıyı okuduğunda anladım der gibi başımı salladı. "Bende merkezde bir kitap arıyordum, beni buraya yönlendirdiler, arabamda serviste olduğu için bugün almamıştım, bir umut bu saatte kitapçı umarım kapatmamıştır diye buraya geldim. Tabii yağan yağmurdan da nasibimi aldım."

Haline gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, çenemi sıkamak için de çaba harcadım. Ama her yerinden sular akarken epey gülünç görünüyordu.

"İçeride lavabo var, üzerinizdekilerin suyunu sıkıp tekrar giyin isterseniz. Hatta size tişört verebilirim. Gömleğinizi peteğin üzerine koyarız hızlı kuruması için." O başımı sallayıp dediğimi yaparken bende arka odadan kitapçıdaki amcanın düğmeli, gri- yeşil tişörtünü aldım.

"Havalar bir anda soğudu," dedi Reha Hoca, lavaboya girerken. Bende o görmese de başımı salladım. Gerçekten öyle olmuştu, daha bir hafta önce günlük güneşlikti.

Beş dakika kadar sonra Reha Hoca, lavabodan sadece pantolonunu giyinmiş bir şekilde çıkarken beyaz gömleğini elinde tutuyordu. Çıplak üstüne bakmamak için hızla gözlerimi kaçırdım ve elimdeki tişörtü uzattım.

Reha Hoca benden aldığı tişörte garip bir edayla baktı. "Gerçekten bu kimin? Babanın ya da dedenin tişörtü falan mı?"

Gülmeden edemedim, gerçekten altmış yaş üstü amcaların çoğunluğunda bu tişörtten vardı. Hatta arama motoruna dede tişörtü diye yazsam bunun çıkacağına çok emindim.

"Kusura bakmayın, çalıştığım yerin sahibinin tişörtü. Ama tertemiz."

Yazdığım yazıyı okuyup başımı salladı ve ardından giydi. "Kusura bakma, bende buldum da bunuyorum."

Gülümsedim. Yeşil gözleri gülümsememe takıldı.

"Hangi kitabı aramıştınız? Normalde saat altı gibi kapanıyor burası ama akşamları ben temizlik yapıyorum. İsteddiğiniz kitabı vereyim."

Yazıyı okuduktan sonra gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. "Tek başına burayı temizlemek zor olmalı."

"Pek değil aslında, her gün biraz biraz yapıyorum, çok anlayışlı bir çift zaten, ğrenci olduğum için tolerans tanıyorlar."

Reha Hoca olumlu anlamda başını salladı. "Benim aradığım kitap aslında histolojiyle alakalı ama belli bir yazarı yok. Tez konum piezo-elektirik ve stronsiyum metodlarının oosit aktivasyonu üzerine etkilerinin ultrastrüktürel incelenmesi. Buna değinen bir kitaba ihtiyacım var."

Biraz şaşkınlıkla ona baktım. Söylediği konunun sadece tıp bilimine ait olması dışında pek bir şey bilmiyordum. "Onun yerine size Dostoyevski versem?"

Reha Hoca keyifle güldü. "Tıp kitapları ne tarafta, ben bakayım."

Ona göstermek için yürüdüm. O sırada o da az önce boşalttığım raflardaki kitap yığınınna baktı. Kaşları atıldı. "Bunları tek başına dzenleyebileceğinden emin misin?"

Hızla başımı salladım. O stelemeyip tıp kitaplarının olduğu bölümde kitapların içindekiler bölümünü karıştırırken ben de düzenleme işine geri döndüm.

Çok geçmedi, on dakika sonra Reha Hoca'nın sesindeki memnuniyeti duydum. "İşte buldum. Tamamdır."

Onun yerine sevindim. O bana creti derken ben de kasa şu an kapalı olduğu için kitabın ücretini not aldım ve çekmeceye koydum.

Artık onun gitmesini beklerken o bana döndü. "Hala yağmur çok şiddetli. Yağmur dinene kadar burada kalsam sorun olur mu?"

"Taksi ağırabilirim sizin için." diye hızla yazdım.

"Oo," dedi Reha Hoca. "Bu yağmurda İstanbul'da şimdi taksi bulmak çok zordur. Ben en iyisi burada kalayım."

Başımı salladım. *"Tabii nasıl isterseniz, beklerken bir şey içmek ister misiniz? Size ay ya da kahve yapabilirim."*

Reha Hoca olumsuz anlamda başını salladı. "Gerek yok. Onun yerine sana yardım edebilirim beklerken, hem benimde canım sıkılmamış olur."

"Hocam hiç gerek yok, ben hallederim, siz sadece keyfinize bakın."

Reha Hoca'nın kaşları çatıldı. "Bana hocam demene gerek yok. Bende doktora öğrencisiyim, Reha diyebilirsin."

Kararsızlıkla ona baktım. "Reha," dedi tekrar. "Sadece Reha."

Mecburen başımı salladım. Devam etti. "Ben keyfime bakıyorum zaten, beklerken sıkılmamış olurum."

Benim yazı yazmamı beklemeden kitaplara doğru ilerledi. Onunla beraber kitap düzeltme işine girerken şaşkınlıkla arada ona bakamdan edemiyordum ama üzerinde dede tişörtüyle, tek tek kitapları kategorilerine göre ayırıyor ve yerleştirmem için bana uzatıyordu. Benim boyumun yetişemediği yerlerde de kendisi yerleştiriyordu.

"Buraya yakın mı oturuyorsun?" diye sordu ben son rafı yerleştirmeye başlamışken.

Hızla başımı salladım.

"Bende bu taraflarda ev arıyorum aslında," dedi. "Okula yakın oturuyorum şu an ama günümün çoğu hastanede geçtiği için, orası uzak kalıyor. Burası bana daha ideal ama kendime göre bir yer bulamadım daha."

Kitapları yerleştirmem bitince telefonumun notlar kısmına "*Umarım bulursunuz,*" diye yazdım.

"Bak yine yapıyorsun," dedi Reha. "Sizli bizli hitap etmene gerek yok, sadece birkaç haftalığına derslerinize girecek olan bir araştırma görevlisiyim sadece."

Alçakgönüllülüğüne gülümsedim ama bir öğretmene adıyla hitap edip sen demek hala biraz garip geliyordu.

Ben etrafı hızla toparlayıp peteğin üzerinde kuruyan gömleği aldım ve Reha'ya uzattım. Gülümsedi. "Teşekkür ederim Cemre."

"*Asıl ben teşekkür ederim, çok yardımcı oldun,*" diye yazdım.

Başını salladı ve üzerini değiştirmek üzere lavaboya gitti. Bende onun arkasından bugünkü işimi erken bitirmiş olmanın mutluluğuyla televizyonu kapatmak için ilerledim ama ekrandaki resimle olduğum yerde kalakaldım. Bir magazin haberinin tekrarıydı. Ben ilk defa görüyordum. Ellerim hızla soğurken televizyon kumandasını buldum ve sesi açtım.

"Evet sevgili seyirciler, geçtiğimiz aylarda evlenmesi beklenen, düğünü iptal olan ve hemen ardından Amerika'ya yerleşen ünlü iş insanı Kuvars Demirhan'dan pek haber alamadığımızı önceki yayınlarımızda söylemiştik. Ama bugün HY Haber farkıyla, kendisini görüntülemeyi başardık. Bir iş seyahati için kısa süreliğine Türkiye'ye gelen ve geri dönen Kuvars Demirhan, bir güzelle yakalandı."

Dünya ayaklarımın altından kaydı. Tir tir titrerken ellerim hızla soğudu, hislerim de sanırım benimle aynı anda buz tuttu. Vücudum kas katı kesildi.

Kuvars ve bir kadının fotoğrafı ekrana gelirken, gözlerimi kısıtım ve küçük fotoğraf karesine daha yakından baktım. Fotoğraf karesinde o ve kadın birbirlerine epey yakınken çekilmişti. Kadın mini bir kırmızı elbiseyle onun yanında dururken Kuvars sadece arkadan çekilmişti, onun yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama kadının ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

Bu kadını tanıyordum. Uzun boylu, turkuaz renkli gözlere sahip gözlerinin içi gülen bu güzelin adı Nur'du.

Nur'a dair beynimde gezinen kaygıları hatırladım, onunla ilgili beynimin içini yiyen düşünce adı verilen kurtçukları... Şimdi onlar beraber miydi? Benden sonra onunla mı olmuştu?

"Cemre giyindim ben." Reha arkamdan ilerledi ve önüme geçerek istemsizce televizyon ekranının önünü kapattı.

Gözlerimi onun yeşil gözlerine çevirdim, buz gibi hissederken dudaklarımın yana kıvrılması için tüm gücümü kullandım.

"Yağmur da dinmiş, ben artık gideyim." Ona başımı salladım. "Tekrar her şey için çok teşekkür ederim." Dudakları kıvrıldı ve gözlerimin en derinlerine baktı. "Çok keyifli bir akşamdı."

Benimde teşekkür etmem, benim içinde keyifliydi demem gerekirken uzanıp arka cebimden not yazmak amacıyla telefonumu alamadım.

Reha kapıya doğru ilerledi, gözlerim boşluğa bakar gibi yeniden televizyon ekranına kaydı ama şimdi bambaşka bir haber vardı.

Tam çıkmak üzereyken bana döndü. "Yarın akşam bir tıp sempozyumu var," dedi. "Sadece iki saat sürecektir, fazladan bir davetiyem de var, gelmek ister miydin?"

Buz tutan hücrelerim üzerlerine kaynar su dökülmüş gibi sıçrarken Reha'nın sorusuyla baş başa kaldım. Normalde olsa hiç düşünmeden hayır derdim ama artık hayatımın bu kısmına da yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti sanırım. *Ölülerle ve izlerle yaşanmıyordu, hayat devam etmiyordu.*

Olumlu anlamda başımı salladım, Reha'nın bunun üzerine dudakları yana kıvrıldı. "O zaman yarın görüşürüz."

Onun gidişiyle beraber tek başıma kalırken uzandım ve tüplü televizyonu kapattım, içim boşalmıştı sanki bir anda. Işıkları

söndürdüm, üstümdeki kıyafetleri değiştirdim, etrafa son bir kez eksik gedik var mı diye baktım ve kitapçının kapısını üç kez art arda kilitledim.

Çiseleyen yağmurun altında titrerken eve doğru yürümeye başladım, sokak bomboştu, kapkaranlıktı. Gözlerimi ruhumdaki izlere ayna tutan karanlığa çevirdim.

Artık hayal kırıklığı hissetmiyordum. O kadar çok canımı yakmışlar, o kadar çok kanatmışlardı ki içimdeki beni, artık hiçbir şey acıtmıyordu. Hissizlikle adımladım yolu.

Kuvars Demirhan sen benim en büyük yaramdın, şimdi sadece bir yara izisin...

Bayağı uzun bir bölüm oldu, lütfen yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın Okunduğumu bilmek kadar güzel hissettiren başka hiçbir şey yok.

Birkaç sorum var sizlere.

1) Reha'yı nasıl buldunuz? Sevdiniz mi?

2) Kuvars ve Nur arasında bu süreç boyunca bir şeyler olmuş mudur, Cemre'nin düşündüğü gibi?

3) Kuvars'ı özlediniz mi? Benim burnumda tütüyor da :(

Sağlıcakla kalın. Kesitler ve yeni bölüm alıntıları için takip edebileceğiniz sosyal medya hesaplarım; **Instagram: hikayelerindeyasar**
Twitter: lalmagrup

58.BÖLÜM "İZLER"

Merhaba lütfen aşağıdaki yıldız tuşuna basmayı unutmayın, bölüm hakkında düşüncelerinizi ve yorumlarınızı da bekliyorum <3 Satır içi yorumlarınıza bayılıyorum. Sizi çok özledim yorumlarınızla hasret gidermek istiyorum bolca <3

58.BÖLÜM "REHA AKAY"

Zamanla beraber arkamızda bıraktığımız tüm izler silinse keşke... Silinse ve gitse, üzerinden yeni insanlar geçse, unutulsa tüm acılarımız, hep iyileşsek... Olmaz mı? Keşke hiç hatırlamasak... Keşke hiç kendini hatırlatmasa bazı anlar... Bazı yara izleri...

Başımı tavandaki çatlaklardan ayırmadan, yer kendini belli eden boya çizgilerini izlemeye başladım, yorgunluktan sızlayan gözlerim kapanmak üzereyken içimdeki boşluğu doldurmak için sadece uyumak istedim.

Odanın kapısı çaldı ve gözlerimi duvardaki çatlaklardan çekip kapıya çevirdim. Öykü cevap beklemeden içeri girdi ve okuldan gelir gelmez, çantasını bir kenara atıp yatağa geçmiş bana baktı. Bugün direkt okuldan çıktığım gibi kitapçıya geçmemiştim. Reha hocaya daha doğrusu artık Reha'ya, bu akşam tıp sempozyumuna gitmek için söz vermiştim.

Kendimi yataktan kaldırabilmek için tüm çabamı harcarken Öykü gülümseyerek bana baktı. "Hadi gel, yemeği yaptım. Akşam yemeği ye, sonra geçersin kitapçıya."

Elim telefonuma gitti ve ana ekrandan saatin kaç olduğuna baktım. Reha'ya buranın adresini vermiştim, kapının önünde buluşacaktık. Saat epey ilerlemişti ve ben okuldan geldikten sonra hazırlanamamıştım bile.

"Yok," dedim hızla. "Ben bugün tıp sempozyumuna gideceğim, hani sana bahsetmiştim ya, Reha ile."

Öykü'nün gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bütün sınıf mı gidiyorsunuz, anlamadım."

Olumsuz anlamda salladım başımı, dün gece evde geldiğimde keyfim o kadar yoktu ki, oturup Reha'nın bana sunduğu teklifi anlatamamıştım bile Öykü'ye.

"Hayır sadece o ve ben." Oflayarak ayağa kalktım. "Daha hazırlanamadım bile. Birazdan gelir."

Öykü iyice şaşırdı. "Nasıl yani, buraya mı geliyor birde?"

Başımı salladım. Öykü ağzı açık bana baktı. "Dün bir bugün iki. Neler oluyor bakayım sizin aranızda."

Omuz silkerken gardırobumun karşısına geçtim ve siyah tayt ve siyah tişörtümü çıkardım. "Bir şey olduğu yok," dedim ağır ağır ellerimi kullanarak. "Adam öğretmenim sonuçta."

"İyi de neden seni davet etti ve neden direkt sempozyumda buluşmak yerine seni almak için buraya geliyor?"

Aynanın karşısına geçip saçlarımı tararken yine bilmiyorum anlamında omuz silktilim. "Dün tesadüfen bizim kitapçıya geldi, bende çok ıslanınca yardımcı oldum, o da bana katıldığı tıp sempozyumuna gelmek isteyip istemediğimi söyledi. Bende tıpla ilgili olan her şeyi çok merak ediyorum biliyorsun, o yüzden kabul ettim."

Hala Öykü'nün soru dolu bakışları üstümdeyken ona döndüm ve gülümsedim. "Sempozyumda hemen sahilin orada, kültür merkezinin yanındaymış, o da arabayla geleceği için geçerken bize yakın olduğu için beni almayı teklif sadece."

Öykü anladım der gibi başımı salladı. "Peki," dedi. "Daha fazla üstelemiyorum ama gelince her detayı bilmek istiyorum bakalım bu adamın altından neler çıkacak..."

Güldüm. "Sen iyi misin peki?" dedi hemen sonra Öykü. "Hiç uyumamışsın gibi gözaltların mosmor, gözlerinin içine de kan sinmiş."

Gülümsedim. "Çok iyiyim merak etme." Lafı geçiştirdim. "Sence bunlar giymem için uygun mu?"

Öykü yüzünü buruşturarak siyah tayta baktı. "Sence uygun olur mu? Vazgeç artık şu siyah tayttan. Şimdi orada profesörler, tıp dünyasının ünlü isimleri olur, daha formal giyinmen lazım."

Dolabımdaki tek siyah elbiseyi çıkardım. "Bu nasıl?"

"Ee bunu da hep giyiyorsun. Gel benim dolaptan bir şeyler bakalım sana, biraz büyüle oradaki insanları."

Güldüm. "Allah aşkına alt tarafı tıpla ilgili bilgiler alacağım, ne gerek var ki..."

Öykü beni bileğimden tutup çekiştirdi. "Gel bakalım, itiraz kabul etmiyorum."

Bana dizde biten bir etek uzatırken hızla başımı olumsuz anlamda salladım. "*Etek olmaz. Etek mümkün değil.*"

Öykü alt dudağını ısırđı ve kötü kötü bana baktı.

"Etek çok abartı olur, pantolon falan olsa?"

"Tamam," dedi en nihayetinde. "Pantolon olsun. Bak bu pantolon olur sana." Bana dar kalıp, siyah bir pantolon uzattı, pantolonun paçaları uzundu, pantolonu kaldırabilmem içinde bana topuklu ayakkabı uzatırken Öykü, biraz çekinerek baktım ona.

"Ya böyle topuklu ayakkabıya falan gerek var mı ki?"

Öykü gözlerini devirdi. "Tabii ki de var."

"Ama rahat edemem?"

"Ama güzel görünürsün."

Oflayarak topuklu ayakkabıları da aldım. Öykü bana arkasını dönüp pantolon ve topuklu ayakkabıyı giymem için fırsat verdikten hemen sonra, bende ona uyup giydim. Benim giyinmemden emin olduktan sonra "Hah, işte süper oldun," dedi. "Gel bir de üstün için bir şeyler bakalım."

"Bu tam senlik, harika olacaksın." Öykü'nün bana uzattığı sırtı ipli, göğüs dekolteli siyah üste bakarken gözlerim irileşti.

"Bunu asla giymem."

"Asla asla deme." Uzandı ve beni kolumdan tuttu. "*Hayır Öykü, alt tarafı tıp kongresi, hayır, çok abartı olacak.*"

Hiçte olmayacak," dedi Öykü. "Bunun yerine tayt mı giyip gitmek isterdin? İtiraz etme, çok güzel olacaksın."

Öykü'nün zoruyla üstüme giyip onun karşısına geçerken, sırtımı bağlamak için girişti. Aynadan biraz utanarak kendime baktım, hayatı boyunca zayıf olmuş, en son sadece kemikleri kalmış Cemre gitmişti ve son zamanlarda aldığım kilolar nedeniyle göğüslerim ortaya çıkmıştı, neredeyse göğüs dekoltem belli olurken kendi görüntümden biraz utanarak gözlerimi kaçırdım. Öyle ki, Öykü sırtımdaki ipleri bağlarken içine sığmam için çekiştirmek zorunda kalıyordu. İlginç bir şekilde, sade ama şık bir görüntüye sahip oldum.

Öykü uzanıp boynum boş kalmasın diye takı kutusundan seçtiği halka küpelerle, siyah iki kolyeyi bana uzattı. Ben onları takarken de küçük, siyah, lastik tokayla kısa saçlarımı elinden geldiği kadar

topladı. Birkaç tel saç yüzüme dökülürken makyaj çantasıyla yanıma geldi, sadece gözaltılarımı kapatıp, ince bir eyeliner çektikten sonra kırmızı ruja uzandı.

"Hayır. O kadar da değil."

Öykü yüzünü buruşturdu. "Ya mızıkçılık yapıyorsun ama. Ya bunu sürmeme izin verirsin ya da o eteği giyersin, sen seç."

Oflayarak ruj sürmesine izin verdim. Öykü gülerek ruju sürdü.

"Tü, tü, tü, maşallah. Ben yaptım diye demiyorum, çok güzel oldun."

Ona gülerek gözlerimi devirdikten hemen sonra bende aynadan kendime baktım. Karşımdaki kız yirmi üç yıllık hayatımda her sabah gördüğüm kıza yabancıydı. Sade ama şıktı, güçlü ve güzel görünüyordu.

Gözlerimi kendimden alamazken Öykü gülümseyerek bana baktı. "Hadi," dedi. "Şu Reha Efendi gelmeden iki lokma bir şey ye de, aç aç gitme."

Gözlerimi kendimden ayırıp güzel hissetmenin verdiği özgüvenle onu takip ettim. Salona geldiğimizde hastaneden geldiği gibi kanepeye uzanıp yorgunlukla uyuyakalmış olan Çağan seslere gözlerini açtı ve gözlerini ovuşturup önce Öykü'ye sonra bana baktı. Dalgın bakışları beni görünce şaşkınlıkla açıldı. İri iri gözleriyle tekrar bana bakarken "Cemre bu sen misin?" diye sordu.

Öykü gülerek mutfığa geçerken Çağan yerinde doğruldu. Hala uyku mahmurluğu üstündeydi. "Kitapçıya giderken neden böyle giyindin ki?" diye soruverdi.

Öykü mutfaktan bağırды. "Çağan uyanınca ne kadar salak olabiliyorsun? Emizlik yapmak için neden böyle giyinsin, randevusu var bugün!"

Çağan yerinden kalktı. Öykü'nün hakaretini hiçe saydı. "Randevu mu?" dedi şaşkınlıkla.

Öykü'ye gözlerimi devirdim. *"Yok öyle bir şey, sadece tıp sempozyumuna gidiyorum."*

Çağan daha bir şey diyemeden Öykü atladı mutfaktan. "Hemde randevusu kiminle biliyor musun? Ultra yakışıklı bir asistan gelmiş, Cemre'yi de özel olarak tıp sempozyumuna davet etmiş."

Çağan ağzı açık bana baktı. "Doğru mu bu?"

Olumsuz anlamda başımı salladım, Öykü aşırı romantik ruhlu bir kız olduğu için kendi yorumunu katıyordu.

"Yok öyle bir şey, asistan öğrenci asıl hocamızın yokluğunda derslere giriyor sadece, dün de kendisine bir kitabı bulmasında yardımcı olunca sempozyuma gitmek isteyip istemediğimi sordu. Bende kabul ettim. Hepsi bu kadar, Öykü abartıyor."

Çağan ellerimi okuduktan sonra pek inanmamış gibi gözlerinde hala soru işaretleri gezinirken başını salladı.

"Hadi," dedi o sırada Öykü. "Yemek hazır, gelinde zıkkımlanın."

Gülerek masaya geçerken Çağan homurdandı. "Bu ne güzel bir yemeğe davet şekli."

Öykü tüm çocuksuluğuyla dil çıkardı ona.

"Ee yemekte ne var?" diye sordu ona Çağan.

"Makarna tabii ki."

Öykü tencerenin içinde sos bile katmaya zahmet etmediği makarnayı kaldırıp gösterirken Çağan mutsuzlukla ofladı. "Öğrenciliği dibine kadar yaşıyoruz resmen."

Öykü onun oflamasına çatal atarak karşılık verirken ben gülümseyerek ortadaki salatadan biraz yedim. Makarna benimde iştahımı pek açmamıştı.

"Bu arada," dedi Öykü, Çağan'a hala öfkeli bakışlar atarken. "Cemre bugün olmadığı için seninle ben gidiyoruz kitapçıya."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "O neden ki?" diye sordu Çağan Öykü'ye yönelik.

"Cemre o yorgunluğun üzerine bir de kitapçıyı mı temizleyecek. Biz seninle gider, hızlıca bitiririz."

Çağan irkilerek baktı Öykü'ye. "Ben ne anlarım be temizlikten, sen hallediverirsin."

Öykü çatalı ona batıracakmış gibi hareket ederken gülümsedim onlara. "Gerek yok, benim işim çok sürmez, zaten kitapçı temiz sayılır, bir iki saat etrafa çeki düzen verip gelirim, pek yorulmam."

Çağan ve Öykü kaşlarını çatarak bana baktılar. "Yok öyle bir şey, biz hallederiz. Çağan yardım etmezse bende Kaan'ı çağırırım, yine de bitiririz."

Çağan'ın içtiği su boğazında kalırken "Ben yaparım," dedi. "Temizlik bu hayatta en sevdiğim şey."

Pek yemek yemeye fırsat bulamayıp sofrayı toparlamak için Öykü'ye yardım ederken telefonuma Reha'dan aşağıda olduğunu bildiren bir mesaj geldi.

O sırada bulaşıkları yıkamak için lavaboya dizen Öykü "Dur hemen gitme," dedi bana. "Ayıp olacak, buraya kadar gelmiş, bir kahve ikram edelim."

"Emin misin? Ayıp mı olur ki çağırmasam?"

Öykü başını salladı. "Yani buraya kadar gelmiş, hem daha vaktiniz de var, hiç olmazsa bir sor."

Su içmek için mutfağa gelen ve muhabbetimize misafir olan Çağan da başını salladı. "Çağır çağır, bizde görelim şu Reha Beyi. İt midir, kopuk mudur anlayalım."

Öykü kahkaha attı. "Ya sen de okumuş, etmiş doktor adamsın, içindeki bu maçoynu salmanın zamanı gelmedi mi artık."

"Bizde böyle," dedi Çağan omuz silkerken. Onlara gülümseyip Reha'ya, eve gelip bir kahve içmek isteyip istemediğini soran bir mesaj gönderdim.

O sırada kapıya doğru ilerlerken Öykü bana bir ceket uzattı ve kendi çantama da sempozyumdan not alabilmek için bir defter yerleştirdim. O sırada Reha mesajıma kapı numarasını soran bir dönüş yaptı. Ona kaçınıcı kat olduğunu ve kapı numarasını yazdıktan hemen sonra mutfağa geçtik. Öykü sütlü filtre kahve yapmak için harekete geçerken Çağan da "Gelsin bakalım Reha Efendi," diyerek koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı.

Onların telaşına gülümsedim, Reha ile aramızda bir şeyler olduğunu düşünüp bu şekilde davranıyorlardı sanırım, ama öyle bir durumun olması olanaksızdı. O benim öğretmenimdi, öğretmenim olmasa bile...

Düşüncelerimin odağı yine bende kalan yara izine geldiğinde bakışlarım dalgınlaştı ve hızla düşünmeyi bıraktım.

Çok geçmeden çalan kapıyla beraber mutfaktan salona geçerken Çağan da koltuktan kalktı ve benimle beraber kapıya doğru geldi. Ben kapıyı açtığım sırada, kahveleri yapan Öykü de yanımıza doğru ilerledi.

Reha, daha şimdiden tanıdık gelen sıcak gülümsemesiyle bize bakarken içeri girmesini işaret ettim. O içeri girdikten sonra, tokalaşmak için elini Çağan'a uzattı. Çağan her zamanki samimiyeti yerine soğuk bir ifadeyle, kendini tanıttı. "Çağan, Cemre'nin ev arkadaşıyım."

"Memnun oldum, ben de Reha."

O sırada Öykü hızla ona doğru uzanırken samimiyetle konuştu. "Bende Öykü. Cemre'nin diğer ev arkadaşıyım."

Reha Öykü'nün tepesindeki kuş yuvasını andıran topuzuna gülümseyerek bakıp elini sıktı. Ardından bakışları bana çevrildi, beni genelde pantolon ve tişörtle görmeye alışkın olduğu için görüntüme şaşırırken utandığımı hissettim.

"Güzel görünüyorsun," dedi Reha, gözleri hala üstümdeyken.

Ben ona teşekkür amaçlı gülümserken hemen yanımdaki Çağan uyarıcı bir tonda öksürdü. Ben ona şaşkınlıkla bakarken Reha'nın bakışları da kendisine döndü.

"İçeri geçelim istersen, kapıda kaldın."

Reha başını sallayıp içeri geçerken bizde onu takip ettik ve salona geçtik. "Bu yağlı boya tabloları kimin? Çok güzelmiş," dedi Reha salondaki tabloları gördüğü gibi.

Öykü'nün direkt olarak ona olumlu anlamda puan vermesine neden olurken "Benim," dedi Öykü.

"Hepsi çok güzel gerçekten," dedi Reha terbiyeli bir gülümsemeyle. "Çok yeteneklisin."

Öykü gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Daha çok var mı bunlardan?"

"O kadar çok var ki artık duvarların hepsi doldu, asacak yer bulamıyoruz." Reha gülümsedi.

"Bana verebilirsin, benim duvarlar da aksine bir o kadar boş."

Öykü sevinçle yerinde zıpladı. "Tabii ki veririm, bu arada ben kahvelerimizi getireyim."

Çağan Öykü'nün sevincinin aksine, Reha'ya kötücül bakışlarla bakarken Reha bu bakışlara aynı şekilde karşılık vermek yerine konu açmaya girişti. "Sen neler yapıyorsun? Cemre aslında biraz bahsetmişti ama."

"Üniversitenin hastanesindeyim," dedi Çağan. "İntörn doktorum."

Reha gülümsedi. "Güzel."

"Sende anladığım kadarıyla Cemre'nin öğretmenisin, Cemre tabii hiç bahsetmediği için soruyorum."

Reha Çağan'ın imasına sadece başını salladı. "Geçici bir süreliğine," dedi. "Dersin asıl hocası gidince onun yerine ben geldim."

Çağan gülümsedi. "Gidicisin yani?"

"Yok ya buralardayım, hatta bu yakınlarda ev bakıyorum. Malum hastaneye yakın ev tutmak önemli."

Çağan bir yorum yapmadı. Reha devam etti. "Hatta apartmana girerken, kiralık ev ilanı gördüm. Yan daire için sanırım. Orayı arayabilirim, ne dersiniz? Önerir misiniz?"

Reha'nın bakışları bana dönerken tam başımı sallamak üzereydim ki kahveleri getiren Öykü içeri girdi. "Ne önerisi?"

"Yan daire," dedi. "Kiralıkmış, bende taşınmayı düşünüyordum, orayı önerir misiniz diyordum."

Çağan yerinde dikleşti. "Önermeyiz, bizde buradan taşınmayı düşünüyoruz. Apartmandan pek memnun değiliz."

Öykü ağzı açık bir şekilde Çağan'a baktı. "Bunu ne zaman düşündük acaba?"

Bende aynı şaşkınlıkla Çağan'a baktım ama Çağan umursamazca omuz silkti.

"Olsun ben yine de bir ev sahibiyle konuşayım."

"Bence de konuş," dedi Öykü. "Ben şahsen seviyorum burayı, merkezi bir konumu var, tamam okula çok yakın değil ama her şey ayaklarımızın altında."

Reha olumlu anlamda başını salladı. "Evet ben konuşayım ev sahibiyle."

Çağan güldü. Hepimiz ona doğru dönerken gülümsemesi derinleşti. "Tabii konuş ev sahibiyle ama vereceğini pek zannetmiyorum." Sanki kendi bildiği bir espriye gülerken bende onun bu tavırlarına anlam veremedim.

Tamam Reha'yı sevmemiş olabilirdi ama bu ev mevzusuna neden bir anda böyle karşı çıkmıştı ki? Hem bu imalar da neydi?

Elimdeki telefondan işaret dili bimeddiği için Reha'ya mesaj attım. *'Kalkalım mı?'*

Reha kahvesinden son bir yudum alıp ayağa kalktı. Çağan ve Öykü'yle tokalaştıktan sonra "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Bizde öyle," dedi Öykü. Çağan bir yorum yapmadı.

Öykü devam etti. "Müsait olduğun bir zamanda yemeğe de bekliyoruz seni, Cemre çok güzel yemek yapar."

Reha şaşkınlıkla bana döndü. "Gerçekten mi?"

Benim yerime Öykü cevapladı. "Keskinlikle, parmaklarını yersin, mutlaka bir gün gel. Olmadı bugün böyle."

"Tabii," dedi Reha. "Gelirim."

Onunla beraber evden çıktık ve sessizce merdivenleri indik. Benim için arabanın kapısını açarken tekrar "Bugün çok güzelsin," dedi ve ona utançla karışık tebessüm ettim. Arabaya bindikten sonra benim için kapıyı kapattı ve kendi şoför koltuğuna geçti.

Aramızda sessizlik asılı kalmıştı sanki. Daha yeni yeni tanımaya başladığım biriydi Reha ve yalnızca histoloji derslerime giren bir asistan öğrenciydi. Ne desem ne yapsam pek bilemiyordum, kendimi daha iyi hissetmek için bana biraz sempozyum hakkında bilgi vermesini istiyordum ama Reha bunu yapmadı. Onun yerine benimle ilgili konular açtı.

"Ev arkadaşlarınızla ne zamandır berabersiniz?"

Parmaklarımla dört rakamını gösterdim, neredeyse dört aydır bu evde yaşıyordum.

"Seni bayağı seviyorlar," dedi. Başımı salladım Bende onları seviyordum, en dibe vurduğumda sevgiyi bana hissettiren yegane iki insandı.

Bilmiyorum, hayatın tek yönü yoktu, hayat hep düz bir çizgide ilerlemiyordu aslında. İnişler ve kalkışlar vardı. Gelişler olduğu gibi gidişler de bizim bir parçamızdı. Ne kadar acıtsa da bir gün bir noktada, en gitmez sandıklarımız bile gidiyordu bizden. Belki bir gün Çağan ve Öykü de giderdi benden... Ama önemli değildi, önemli olan insanlar gidene kadar ne yaşadığımızdı. Önemli olan 'an'lardı, anılardı...

Sessizce bakışlarımı yola çevirdim, Reha da bir yorum yapmadı. Onunla beraber sempozyumun yapılacağı mekana geldiğimizde, öncelikle valeye arabasını verdi, hemen ardından belimden tuttu ve içeriye geçtik. Ceketimi vestiyere bıraktıktan sonra, Reha ismini söyledi ve birlikte salona girdik.

Salon kocamandı, tıp dünyasının önemli isimleri kokteyl masalarının etrafında durmuşlar ve tıp dünyasındaki yeniliklerden ve yapay zekanın tıp dünyasında yaratacağı etkilerden bahsediyorlar, fikir alışverişlerinde bulunuyorlardı.

Yutkunarak isimlerini pek bilmediğim ama Türkiye'de tıp konusunda çığır açmış konuklara baktım. Burada olduğum için öyle mutluydum ki, yanımda duran Reha'ya bir kere daha teşekkür etmek istedim.

"Şöyle geçelim," dedi Reha beni belimden tutarken. Ona ayak uydururken altmışların sonunda olduğunu tahmin ettiğim bir profesörün yanına doğru geçtik, profesör Reha ve beni gördüğü gibi gülümseyerek gözlüklerini taktı ve bize baktı.

"Reha oğlum, seni görmek ne hoş."

"Hocam, sizin konuşmanızı kaçıramazdım." Reha büyük bir sevgiyle profesöre sarılırken bende yanlarında dururken gülümseyerek onlara baktım.

Reha ve profesör ayrıldıklarında hemen ardından profesör elini bana uzattı. "Küçük hanım bendeniz profesör doktor Timur Yüce."

Ben elini sıkarken Reha'ya döndüm. Reha benim yerime söz aldı. "Kendisi de Cemre."

Profesör benim konuşmama bir yorum yapmazken dudakları tebessümünü bozmadı. "Bu oğlanı dize getiren bir kız çıktı demek."

Kaşlarım çatılırken Reha araya girdi. "Hayır hocam, Cemre yalnızca bir öğrencim."

Profesör umduğunu bulamamış gibi dalgalı gözlerle Reha'ya baktı. "Ha, öyle mi? Anladım. Sen kendin bile uğramazdın buralara ne zamandır öğrencilerini sempozyumlara getiriyorsun?"

Reha ne diyeceğini bilemezken Timur hocanın yanına gelen bir başka profesörle aralarındaki diyalog son buldu. Gelen profesör şimdi konuşmaların başlayacağını söylerken Reha'da beni o yöne doğru yöneltti.

"Sen o yaşlı kurdun kusuruna bakma." Gülümserken Reha ile beraber konferans salonuna doğru geçtik. Reha ile arkalardan bir yere geçip otururken Timur Yüce konuşmacı olarak sahneye çıktı ve herkese selam verdikten sonra kendi sunusunu anlatmaya başladı. Bende not alabilmek için defterimi çıkarırken Reha güldü.

"Not mu alacaksın?"

Başımı salladım. "Gerçek bir tıp öğrencisi diye buna derim."

Onun dalgasına aldırmadan bende gülerek not tutmaya başladım ama söylenen çoğu Latince sözcüğü geçiriyor ve pek bir şey anlamıyordum. Benim not tutamadığımı gören Reha gülerek söylenenleri bir kere daha tekrar ediyor ve anlamam için çeviriyordu.

Duyduğum yine bir söz öbeğini anlamazken Reha'ya doğru çevirdim başımı, o gülerek elimdeki kalemi aldı ve deftere Romatoid Artrit

yazdı, yine ona şaşkın şaşkın bakarken "Yani romatizma," diye açıkladı.

Dayanamadım ve oturduğumuz sıradaki bakışların bize dönmesine neden olacak şekilde güldüm. *"Duyduğu en saçma şey. Bu tıpçılar konuşunca çok havalı görünüyorlar ama aslında yalnızca romatizman var demiş oluyor. Çok saçma."*

Reha yazdığım yazıya bakıp benim gibi güldü, ardından göz kırptı ve kulağıma doğru eğildi. "Tespit diye buna derim."

Bende gülümsedim ve tekrar konuşmaya döndüm. İki buçukluk sempozyum boyunca notlar almaya çalışıp bir noktadan sonra Reha benim yerime not alırken "Kötü bir öğrencisin," dedi. Bakışlarımı onun yeşil gözlerine çevirdim. "Hocanı çalıştırıyorsun."

Pek bir şey anlamadığım sempozyumun sonunda Reha sayesinde birkaç önemli tıp profesörüyle tanıştıktan sonra beraber dışarıya çıktık. Hava soğumuştı. "Vaktin var mı?" Dedi Reha yeşil gözlerini üzerime dikerek. "Geç oldu ama dışarıda bir şeyler yiyelim mi? İster misin? Ben bayağı acıktım," dedi.

Bende bugün Öykü'nün makarnası nedeniyle pek bir şey yiyememiştım ve açtım. Son ana kadar evde yersin demeyi düşünürken vazgeçtim ve başımı salladım. Reha gülümsedi.

"O zaman," dedi. "Çok iyi bir köfteci biliyorum, hayatında yiyebileceğin en iyi köfte ekmeği yemeye hazırsan benimle gel."

Gülümsedim ve arabaya binmek yerine onunla yürümeye başladık. Hayatımda yiyebileceğim en iyi köfte ekmek sahilde küçük bir yerdi. Köfteci abi, bize oturmamız için iki iskemle verip bana kaşarlı Reha'ya da acılı köfte yapmak üzere geri küçük mekanına girdi. Ceketimin önündeki dövmeleri denizin üzerimize vuran serin rüzgarı nedeniyle iliklerken Reha'ya döndüm.

"Keşke işaret dili bilseydim," dedi bir anda. Tek kaşımı kaldırdım. "Seninle iletişim kuramıyoruz bu nedenle. Sanırım öğrenmeye hızla başlamam lazım."

Gülümsedim. Bu konuşma geçmiş bir anının kapılarını açarken gözlerimi denize çevirdim. İçinde olduğum an bu kadar gerçekten hiç içine ait hissetmememe ne demeliydi acaba?

"Bugün için çok teşekkür ederim," yazdım telefonumun notlar kısmına. "Çok güzel bir sempozyumdu. Romatizmaya Romatoid Artrit demeyi, Osteoartrit'in de eklem romatizması olduğunu öğrenmiş oldum."

Reha yazdıklarımı okuduğu gibi güldü, yeşil gözlerinde sıcak samimi bir ifade oluştu. "Tıpa hızlı bir giriş yaptın Cemre Erdem."

Bu sefer ben güldüm.

O sırada gelen köfte ekmeklerimizi abi önümüzdeki tahta, küçük, daire şeklinde masaya bıraktı. Bana ayran, Reha'ya kola uzatırken başka bir isteğimiz olmadığını öğrendikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Pipeti ayrına batırdıktan sonra ekmek arasından bir ısırık aldım. Reha daha iştahlı bir şekilde ekmek arasını yerken aramızda yine sessizlik oldu, dalgaların kayaları dövüşünün sesi gelirken dolunaya çevirdim başımı.

"Nasıl beğendin mi?" dedi Reha.

Beğendim anlamında başımı salladım. "Söylemiştim," dedi. "Buraya her geldiğimde uğrarım."

Yine ve yine gülümsedim. Reha da bana karşılık olarak gülümsedi.

"Ee tıp fakültesini sevdin mi? Nasıl gidiyor dersler, özellikle histoloji?"

Bu konu daha çok öğretmen öğrenci arasındaki tipik bir sohbet olduğu için daha rahat bir şekilde cevapladım onu.

"Tabii zor biraz, özellikle histoloji dersinin hocası canımızı çıkarıyor ama hallediyorum bir şekilde."

Reha yazdıklarımı okuduktan sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Bak sen. Sınavlarda görüşelim Cemre Hanım."

"Korkmalı mıyım hocam?"

"Birazcık korku iyidir."

Korkmuş bir ifadeyle gözlerimi kocaman açtım. Bu ifademle dudakları yana kıvrıldı.

Köfte ekmeklerimizi bitirip çöplerimizi çöp kovasına attıktan sonra birer sıcak çay aldık ve denizi izlemeye başladık.

"İstanbul mu?" diye sordu Reha ben sessizliğe dalıp gitmişken. Başımı salladım, ardından sorar bakışlarını ona çevirdim.

"Eskişehirliyim," dedi. "Ailem hala orada," dedi.

Anladım der gibi başımı salladım. "Senin yaştan kaç Cemre?" diye bir anda sordu.

"23 ama aralıkta 24 olacağım."

Başını salladı. "Neden şimdi karar verdin tıp okumaya?"

Derin bir nefes içime çektim. Büyük ihtimalle o, 24 yaşında okuldan mezun olmuştu, bense 24 yaşında fakülteye yeni başlamıştım.

Yaşadığım onca şeyden sonra yaşamı pek sorun etmiyordum ama bunu nasıl anlatabileceğimi de pek bilmiyordum.

"Çalışıyordum," dedim hemen sonra. "Açık öğretimden mezun oldum, bu nedenle uzun sürdü."

Yazdıklarımı okuduktan sonra kaşları havalandı, vay canına der gibi bir ifadeyle gözleri parladı. Onu gösterdim. "Sen?"

"26 yaşındayım bende, işte bildiğin gibi doktora yapıyorum. Hiç istemesem de Hakkı Hoca yurtdışına gidip başıma bu dönemlik histoloji derslerini bela etti."

"Neden istemiyorsun?"

"Ben akademisyen olmak istemiyorum, akademik çalışmalar yapmak istiyorum sadece."

Anladım der gibi başımı salladım, ardından bakışlarımı denize çevirdim. "Bir şey daha sorsam?" dedi Reha bir anda. Bakışlarımı tekrar onun karaçam ağaçlarının rengini taşıyan gözlerine çevirdim.

"Hayatında biri var mı?" Reha soruyu sorduktan sonra duraksadı ve gözlerimin içine baktı.

Yutkundum.

Sanki binlerce parçaya ayrılmışım ve o parçaların üzerine basıp gülümsemeye deva etmek zorundaymışım gibi hissettim. Çünkü devam etmek zorundaydım. Çünkü bunu en iyi ruhu yamalı olan insanlar anlar, parçalanmışlıklarını dikip yola devam etmezsen o yol seni ezip geçiyor bir noktada.

Tekrar sertçe yutkundum. Dün bütün gece Kuvars ve Nur'la ilgili o haberi gördükten sonra düşünmemeye çalışmış, uyumamış, sabah okula koşmuş, yine düşünmemeye çalışmış, akşam eve gelmiş, Reha'yla sempozyuma gelmiş, ve yine düşünmemek için her şeyi yapmışım. Ama işte şimdi bu noktadaydık ve Reha bana düşünmemek için çabaladığım tek kişiyi hatırlatıyordu.

"Yok." Yazdığım tek kelime titrememe neden olurken gözlerimin önünden akıp geçti zaman sanki. Neler yaşanmış, ne sözler verilmiş, neler geçip gitmişti ama artık o yoktu. Beni hayatımda yoktu. Şimdi gözleri başka bir kadına aşkla bakıyordu belki.

Reha'nın dudakları yana doğru kıvrıldı. Ona umut vermek istemedim, çünkü ben öyle biri değildim, kendi yara izlerimi unutmak, birini düşünmemek için yola bir başkasıyla devam edemezdim, en başta Reha için yapamazdım bunu.

Reha'nın parlayan gözleriyle bana baktığını gördüm. Bakışlarımı çevirdim ondan. "*Kalkalım mı artık?*"

Reha başını salladı. Ondan önce davranıp hesabı ödedim, o bana ters ters bakarken "*Küçük bir teşekkür,*" yazdım notlar kısmına.

Beraber yürümeye başladık, araba biraz uzakta kaldığı için sahili yürürken ellerimi ceketin ceplerine soktum. Hava giderek soğumuştı.

Reha yanımda yürürken aramızda sakın bir sessizlik hüküm sürüyordu. İkimizde tek kelime etmedik, öylece devam ettik. Önümüzdeki yoldan birkaç insan bizim aksimize hızlı adımlarla eve yürüyordu.

"Sana bir şey itiraf etmek istiyorum," dedi Reha az önceki konuşmamızı devam ettirmek ister gibi. "Az önce hayatında birinin olmadığını öğrenmek nasıl demeliyim bilmiyorum ama beni mutlu etti."

Azap verici bir sessizlik oldu. "Aslında, seninle tanıştığımız gün, o kafede oturma amacım yoktu, sadece bir kahve alıp fakültedeki kendi odama geçecektim."

Şaşkınlıkla irkildim.

Ona döndüm, tek kaşım merakla havalanmıştı. Soru dolu bakışlarımı anladı ve karşılık verdi.

"Seni görünce öylece geçip gidemedim, yanına gelip tanışmak için başka boş masa olmadığı bahanesine sığındım."

Gülümsemesi biraz daha derinleşti, şaşkınlıklığım katlanırken ona baktım.

"Ne?" Şaşkınlığıma güldü. "Bakma bana öyle, ne kadar güzel olduğunun hiç farkında değilsin, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne söylemeliydim, ne denirdi ki?

Daha onu yeni tanıyordum, yeni tanımanında ötesinde hiç tanıımıyordum. Kuvars Demirhan benim için tamamen bitmişti ama bu Reha Akay'ı hayatıma sokmam demek değildi.

Bakışlarımı ona çevirdim ne diyeceğimi bilemedim. O da bakışlarımda ne gördü bilmiyorum. Çok az tanımama rağmen iyi bir insan olduğunu anlamıştım. Bu iyi insanın bir arkadaş olarak hayatımda olmasını isterken yutkundum.

"Hayatında şu an biri yok ama vardı değil mi?" diye sordu Reha. Ağır ağır başımı salladım, vardı ama yok.

Reha da başını salladı. "Biri seni yaralamış. İzleri hala seninle..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Düşünme Cemre... Düşünme...

"Sen bekle istersen," dedi Reha bana. "Ben arabayı otoparktan çıkartıp getireyim."

Ona da zaman tanımak için başımı salladım. O gider gitmez, derin bir nefes verdim. Sanki duygularım felce uğramış gibi hissediyordum, Reha'nın dünkü yakınlığı ve bugün beni buraya davet etmesini yeni yeni anlarken onu kırmamış olmayı en içten şekilde diledim.

Keşke yeni bir hayata direkt başlamak mümkün olsaydı ama değildi, Reha'yı böyle bir mutsuzluğa sürükleyemezdim.

Reha bir süre sonra arabayla geldiğinde kapımı açtım ve biraz ondan çekinerek yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladım. Yol boyunca sessizlik aramızdaki tek şey oldu. İkimizde bu sessizliği bozacak en ufak bir şey yapmadık, ev zaten yakın olduğu için önünde durduğunda hafifçe her şey için teşekkürler anlamında gülümseyip arabadan indim.

Ben onun gitmesini beklerken o da indi hemen sonra. Bakışlarımı kaldırdım ve onun karaçam ağaçlarının rengindeki gözlerine baktım. Reha konuşmadan önce gözlerime baktı ve duraksadı.

"Yaralısın," dedi Reha ellerini ceplerine koyarken, konuşmaya başlamadan önce duraksadı. "Tüm yaralarını sarmak isterdim."

Benden başka kimsenin yaralarımı saramayacağını öğreneli çok olmuştu, ki zaten o yaralar kabuk bağlayalı da çok oluyordu. Bunun için kimseye ihtiyaç duymuyordum artık.

"Ama saramam öyle değil mi?"

Burukça ona gülümsedim. Cevabı almış oldu. O da bana gülümsedi, ardından utangaç bir ifadeyle gözlerini gözlerimden çekti.

"Bu arada," dedi Reha arabaya binmeden önce. "Seni bırakan adam da sike sürülecek kadar akıl yokmuş."

Eve girip bizimkileri bulamayınca üzerimdeki kıyafetleri değiştirip topuklu ayakkabıların ayak tabanıma yaptığı işkenceden kurtulup hızlıca tayt tişört giyip Öykü'nün ortada bıraktığı bir hırkasını üzerime alıp kitapçıya geçtim.

Öykü ve Çağan ışıkları yanan kitapçıdan anladığım kadarıyla hala içerideydiler. Kaç saattir temizliği bitirememiş olmalarına anlam veremezken bende kitapçıya girdim ve köpük dolu yerleri, etrafa

saçılmış kitapları, kırık bir kitap rafını görüp şaşkınlıkla kalakaldım. Burada neler olmuştu böyle?

Çağan ve Öykü beni gördüğü gibi kalkarken hızla birbirini gösterdiler. "Onun yüzünden oldu!"

İkisi de aynı anda birbirini suçlarken burada üçüncü dünya savaşının çıktığından emin oldum.

"Valla," dedi Öykü. "Ben yerleri siliyordum, o sadece kitapları silecek yerleştirecekti, nasıl başardıysa rafı kırdı, ben ona yardım edeyim derken suyu döktüm, o da bana yardım edeyim derken kitaplar düştü."

Çağan ağzı açık ona baktı. "Kafama kitap attın, kitap rafa geldi, üzerinde olduğum merdivende rafa çarptı diye kırılmadı yani raf!"

Öykü ona susmasını işaret ederken Çağan benim şaşkın bakışlarımı gördü ve sustu. "Ama halledeceğiz Cemre. Valla halledeceğiz. Ben bir koşu evden silikon tabancasını getirdim, kırık rafı yapıştırıp kitapları koyarsak belli bile olmaz. Sadece şu suya düşen kitapları kurutmak gerekecek. O kadar valla. İşte bir de etrafı kurulumak."

Öfkeyle bakarken Öykü "Hep senin yüzünden Çağan!" diye bağırды ona. "Suçu benim üzerime atmaya çalışıyorsun ama ceza hukukunda buna ağır haksız tahrik denir. Önce sen başlattın!"

Çağan omuz silkti. "Sonuçta harekete değil neticeye bakacaksın."

Ellerimi kaldırdım ikisi de sussun diye. *"Tamam ikinizde kavga etmeyi kesin artık. Bir işi on işi yapsanız da halledeceğiz artık."*

İkisi de yaramaz bir çocuk edasıyla önüne dönerken Çağan rafı tamir etmeye koyuldu, silikon tabancasıyla rafı yapıştırırken Öykü de etrafı kurulayıp yeniden yerleri sildi. Bende belki saatlerce sürse de o yorgunluğun üzerine, tek tek tüm kitapları evden getirdiğimiz kurutma makinasıyla kurutup geri yerleştirdim.

En son bitirdiğimizde saat gecenin iki buçuğunu gösteriyordu. Öykü ve Çağan hala birbirlerine laf atarken birlikte eve yürüdük.

"Ee," dedi Çağan yolda. "Reha ile sempozyum nasıldı?"

"Evet," dedi öykü ellerini çırparken. "Bayağı yakışıklı bir adam bence o. Çokta efendi."

"Yakışıklı mı?" Dedi çağan yüzünü buruştururken.

Öykü güldü. "Beğenmediniz sanırım Çağan Bey? Zaten çocuğun ağzına tıktın lafı, alt tarafı bir yan daireye bakayım dedi. Ne bu anti Reha durumları?"

"Gözüm tutmadı," dedi Çağan. "Ev sahibi sevmez onu."

Öykü sabır çekti. "Ev sahibi, altmış yaşında, tonton bir dede, neden sevmesin? Reha sonuçta bir doktor, sana nasıl kiraladıysa evi aynı şekilde Reha'ya da kiralar."

Çağan gülümsedi. "Hiç sanmıyorum hem ev sahibi değişti. Yeni ev sahibi de daha çok oranın boş kalmasını tercih ediyor."

"Eee," dedi Öykü Çağan'a cevap vermeyi bırakıp tekrar bana dönerken. "Sempozyum nasıldı? Nasıl geçti?"

"İyiydi. Tıp terimlerinden pek bir şey anlamasam da Reha yardımcı oldu. Ardından da-" Yediğimiz yemeği es geçtim, birazdan tüm detaylarıyla Öykü'ye anlatacaktım. "Geldik işte. O da evine geçti."

"İyi," dedi Çağan eve geldiğimiz gibi. "Çok yorulduğum ben, erkenden hastaneye geçeceğim, uyumaya gidiyorum."

Ben ona başımı sallarken Öykü de beni bileğimden tutup kendi odasına çekti. Ticaret Hukuku kitabını kenara çekip yatağa otururken o da karşıma geçti. "Neler oldu, tüm detaylarıyla bilmek istiyorum. Başla bakalım."

Ben ona neredeyse on beş dakika aralıksız olanları anlatırken Öykü dudakları tek çizgi bir halde durdu ve anlattıklarımı gördü.

En sonunda ben anlatmayı bitirince kendi açtı ağzını yumdu gözünü. "Sana inanmıyorum Cemre, inanamıyorum. Adam yakışıklı, kültürlü, eğitilmiş, esprili, her bakımdan her şeye sahip biri ve sen onu red mi ettin? Bak ikinci haftadan senden etkilenmiş, bundanmış demek seni kongreye çağırması, hoş zaten ben anlamıştım. Ama nasıl reddedersin ya onu. Dönüp kendi hayatına bakmanın zamanı gelmedi mi?" Duraksadı. "O adam kendi hayatına bakıyorken üstelik."

Gözlerimi Öykü'nün kara gözlerine çevirdim ve birkaç kere kirpiklerimi kırptım. "Ben biliyorum," dedim içimdeki sızlayan o duyguyu dinlemeyerek. "Onun yeni bir hayatı var, ve ben bu hayatta yokum. Çok iyi biliyorum. O olsun ya da olmasın şu an bir başkasıyla ben yeni bir hayata hazır değilim. Şu an için sevdiğim arkadaşlarım var yanımda, hep hayalini kurduğum bölüm de okuyorum, bu nedenle mutluyum. Bir başkasına ihtiyacım yok."

Öykü başını salladı ve uzanıp bana sarıldı. "Benim kalbi kocaman, canım arkadaşım..."

Sabah Öykü'nün odasında uyandığımda ağır ağır kendime gelmek için çabaladım, benim sabah erkenden dersim olduğu için Öykü'yü uyandırmayıp hızla odama geçtim ve üzerime ilk bulduğum şeyleri geçirip bugün yemek için sandviç hazırladıktan sonra dişlerimi fırçalayıp sade bir makyaj yaptım ve hızla dışarı çıktım. İlk ders histoloji olduğu için laboratuvara gitmeden önce Reha'nın odasına uğramam gerektiği için sıkıntıyla oflaya oflaya otobüse bindim, ağzına kadar dolu olan otobüse insanlar sıkışmaya çalışırken bende kulaklıklarımı takıp ders dinlemeye çalıştım.

Okula geldiğimde hızla kartımı okutup güvenlik kapısından girdim ve fakülteme doğru yürüdüm. İlk olarak Reha'nın odası yerine laboratuvara doğru ilerledim. Anahtarlar bende olduğu için orada bekleyen öğrencilere özür diler gibi bakıp kapıyı açtım ve herkes yerine geçerken bende resim defterimi(mikroskopta gördüklerimizi resim defterine çizmemiz gerekiyordu) yerleştirdim.

"Günaydın," dedi hemen yanımda Aslı. Bende ona gülümserken esnedi ve yerine oturdu. "Sabahın köründe bu yaşımda çektiğimiz işkenceye bak ya." Gülümsedim, devam etti. "Tıp kazanacak kadar zeki ama yazacak kadar aptalız, değil mi?"

Bu ifadesine gülümsedim, ben tüm bu zorluğunu seviyordum tıbbın, bu sayede yaptığımız işin önemini kavramış oluyorduk, daha çok ve daha çok okumak istiyordum.

Ben mecburen, artık daha fazla kaçamayacak vakit kalmadığı için Reha'nın odasına doğru çıkmak için laboratuvardan çıkıp asansöre doğru ilerledim. Onun odasına geçtiğimde, kalbim endişeyle karışık hızlı hızlı atıyordu. Endişemi bastırmak istedim ama bastıramadım.

Reha odasında yoktu. Derin bir nefes verip önceden hazırladığı, birinci dönemlere ilişkin notları aldım ve fotokopi odasına götürdüm, mail grubuna konuyla ilgili olarak dosyaları fotokopiciden alabileceklerini yazıp tekrar laboratuvara ilerledim.

Laboratuvara girip tekrar Aslı'nın yanına kendi yerime geçerken, önlüğümü giydim, tüm öğrencilerde yavaş yavaş geldiler. Reha biraz gecikirken "Nerede kaldı hoca?" dedi önlerdeki öğrencilerden biri.

Bana bilip bilmediğimi sorarlarken bende bilmiyorum anlamında işaret ettim onlara. Çok geçmedi, beş dakika sonra Reha elinde kahvesiyle içeri girdi. Gözleri yorgunluğunu belli edercesine

parlıyordu, saçlarını yine toplamıştı, bakışları bana değmeden tüm sınıfta gezindi.

Önlerdeki bir öğrenci hızla elini kaldırdı. "Hocam ben son derste anlattığınız translayon konusunu anlamadım, tekrar edebilir misiniz?"

Reha ruhsuz bakışlarını önceki, soru soran öğrenciye çevirdi. "Daha sabah kahvemi içmedim, tekrar edemem."

Ardından geçip kendi yerine otururken tüm sınıf olarak onun kahvesini içmesini bekledik. Aslı şaşkınlıkla bana bakarken Reha kahvesini içene kadar tüm sınıf ses çıkaramadı.

Boş kahve bardağını kenara koyduktan sonra, tekrar soruyu sorana döndü. "Translasyonun nesini anlamadın?"

Reha'nın sert üslubu karşısında şok geçiren öğrenci bir durakladı. Reha derin bir nefes verdi ve translasyonu tekrar anlatmaya başladı. "Hücreye aktif transport ile dışarıdan alınan inaktif aminoasitler sitosolde bağımsız halde bulunan enzimler tarafından aktif hale getirilirler."

O ders boyunca huysuz huysuz ders işlerken bir an bile gözlerimin içine bakmadı, bugün her zamankinden daha soğuk dururken iki saatlik dersi bitti ve herkes dağıldı. O dersin bitmesiyle laboratuvardan çıkıp giderken ben de laboratuvarı kitleyip anahtarı ona teslim etmek üzere asansöre doğru ilerledim.

Odasına gittiğimde kalbim yeniden endişeyle hızlı hızlı atıyordu, ders boyunca da bana hiç bakmamıştı, bana kızgın ya da kırgın olması beni panik ederken titreyerek kapıyı çaldım. "Gir," komutuyla içeri girdiğimde Reha bir bardak kahve daha içiyordu.

Ben odaya girdiğimde kapının yanında ayaktaydı, bana doğru döndü. Ona anahtarı vermek için geldiğimi göstermek için avucumdaki anahtarı yukarı kaldırdım.

"Gel," dedi bana yönelik. "Kapıyı kapat, içeri gir."

Dediğini yaparken kızarak ya da yok sayarak gitmemi beklemediği için içim rahatladı. Onu reddettim diye bana tavır alsaydı eğer, çok mutsuz olurum.

"Dün gece," dedi konuşmaya başlarken. "Hastaneye çağrıldım gecenin bir körü, hiç uyuyamadığım için ayılamadım. Seninle konuşmak istediğim bir durum vardı, aslında dün konuşmak istiyordum-" Duraksadı, ikimizde dün geceye dair anları hatırladık.

"Her neyse," dedi geçiştirmek ister gibi. "Benim sana bir teklifim olacak."

Tam o sırada çalan telefonu konuşmayı böldü. Az önce söylediği teklif lafına daha şaşıramadan çalan telefonla irkilirken ne teklifi olabilir ki diye beynim düşünmeye başladı.

Lütfen düşündüğüm şey olmasın... Lütfen düşündüğüm şey olmasın... Lütfen...

Reha dün sempozyumda karşılaştığımız Timur hocasıyla bir konuşma gerçekleştirdikten sonra telefonunu kapattı ve yorgun bakışlarını bana çevirdi.

"Cemre daha önce konuşma bozukluğuyla ilgili tedavi görmüş müydün?"

Başımı salladım.

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Dil ve konuşma sorunu yaşıyorsun ama dudak- damak yarıklığı, larenjektomi, işitme düzeneği sorunları gibi bir durumun yok. Aynı şekilde müsküler distrofi hastası değilsin, CVA, Parkinson, Cerebral Palsy gibi nörolojik bir nedeni de gördüğüm gibi yok, anoxia ya da gecikmiş dil ve konuşma sorunun da olmadığını düşünüyorum."

Olumlu anlamda başımı salladım. *"Daha önce tüm nörolojik, fizyolojik ve hatta biyokimyasal testler bile yapıldı, sonunda psikolojik dendi ama tedavi görmeme rağmen konuşamayacağım söylendi."*

Yazdığım yazıyı okudu. Hayatımın elimden avucumdan kayıp gitmesindeki en büyük sebeplerden biri de buydu zaten. Dil ve konuşma terapistim çok açık bir şekilde almış olduğum terapinin çoktan işe yaraması gerektiğini, hiç olmazsa bir sonuç alabileceğimi söylemişti ama bende bir etkisi olmamıştı. Maalesef şimdiye kadar olmalıydı demişti... Hatırladıkça içimdeki bir yerler sızlıyordu.

İkimizde duraksadık, gözlerimiz birbirine değdi, sanki Reha gözlerimin derinlerinde daha önce yaşanmış tüm acılarımı okudu. Başımı salladı.

"Ben," dedi. "Tabii kabul eder misin bilmiyorum ama sana bir teklifte bulunmak istiyorum, dün Timur hocada seni gördü, gece kendisiyle de görüştüm, sana dil terapilerinde yardımcı olmak istiyorum."

Şaşkınlıkla irkildim ve gözlerim irileşti. *"Bana konuşamayacağım söylendi,"* diye yazdım hızla telefonumun notlar bölümüne ve ona doğru

tuttum.

Reha'nın dudakları büküldü. Dehşete düşmüş gibiydim, elimi ayağımı nereye koysam bilemiyordum.

"Hiçbir nörolojik sebebin yok, konuşamamam için tıbbi hiçbir sebep yok Cemre. Bunu sana söyleyen kimse bir daha doktorluk yapmamalı."

Titredim ve bakışlarımı onun gözlerinde gördüğüm yangına çevirdim. "Sana yardım edebilirim," dedi. "Güzel bir tıbbi makalem olmuş olur," dedi hemen ardından. Dudakları yana kıvrıldı. "Tabii sende istersen, Timur hocada seni görmek istiyor, kendisi çok başarılı bir doktordur. Bununla beraber seninle beraber çalışıp konuşma yetini tekrar kazanmanı sağlayabilirim."

Onun inancı karşısında şaşkınlığa uğradım. Başımı kaldırdım ve çok uzun zamandır içimde bir yerlerde gizlenen konuşma umudu tekrar baş gösterdi.

"Ciddi misin?" Yazdım notlar bölümüne. "Bak lütfen bir kere daha umutlarımın yıkılmasını istemiyorum, bana bunu gerçekten yapabileceğine inanıyorsan söyle."

"Ciddiyim Cemre. Çok ciddiylim. Timur hocada aynı şekilde düşünüyor zaten. Konuşabilirsin."

Mutluluk gözyaşları gözüme dolmasın diye başımı yukarıya kaldırdım. "Ama benim sana verebilecek hiçbir şeyim yok. Sadece zamanından çalarım."

Reha güldü. "Hep böyle fazla düşünceli misindir? Bunu ben teklif ediyorum, ben yapmak istiyorum, söyledim sana akademik ilerlemek istiyorum, bu konuda sende benim için tıp alanında inanılmaz bir çalışmam olursun."

Minnetle gülümsedim. Ne söyleyeceğimi bilemezken Reha "Sadece evet alayım," diye beni uyardı.

Başımı salladım hızla. O da gülümsedi.

Aramızda sözsüz bir anlaşma kurulurken umut yeniden tohum olarak toprağa düştü. Bu sefer hayatımda ilk defa o tohumun yeşereceğine dair inanç içimde doğarken bir kere daha teşekkür ettim yeni hayatıma.

Odadan çıkmadan önce Reha son sözünü söyledi.

"Belki, yaralarımı sarmaya gücüm yetmez ama bu işin sonunda seninle aynı yolu yürüyor oluruz."

Herkese merhaba! Sizi çok özledim <3 Bol bol yorum yapın, bende o yorumları tekrar tekrar okuyayım ve hasret giderelim olur mu?

Birkaç sorum var sizlere.

Öncelikle Reha hakkında ne düşünüyorsunuz? Sevdiniz mi?

Sizce Reha Cemre'nin hayatında yeni bir kapı açar mı?

Ve Cemre, bu yolun sonunda konuşur mu?

Sizce Kuvars nerde?

cevaplarınızı merakla bekliyorum, yeni bölümde görüşmek üzere <3

Yeni bölüm hakkında kesitleri sosyal medya hesaplarımda paylaşıyorum:

Instagram: hikayelerindeyasar Twitter: lalmaglup

59.BÖLÜM "YENİ BAŞLANGIÇLAR"

Merhaba, oy vermeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın, satır içi yorumlarınıza aşığım<3 Sabırsızlıkla onları bekliyorum <3 Ne kadar çok yorum ve yıldız gelirse o kadar motive oluyorum ve daha hızlı yeni bölüm yazıyorum <3

59.BÖLÜM "YENİ BAŞLANGIÇLAR"

Belki de geçmişimizdeki tüm acılara bizi olduğumuz kişi haline getirdiği için şükretmeliyiz...

Belkide canımızı yakan, bizi bitirip tüketen hiçbir şey sebepsiz değildir, her şey kendi içinde bir anlam taşır ve geçmişimiz geleceğimizi inşa eder.

Konuşuyor olsam belki hayata sıkı sıkıya bu denli tutunmazdım, tıp kazanmak için çabalamaz, okumayı hayatımın merkezi haline getirmezdim. Belki ateşlerde yanmam ve hatta uğradığım şiddet bile hayata karşı dimdik durmamı sağlamıştır, insanların bu denli bencilliği bana da bencil olmayı öğretmiştir.

Artık tamamen hissiz olmayı öğretmiştir hayat bana, kanata kanata da olsa, eski Cemre insanları üzmemek için kendini feda ederdi, şimdiki Cemre ise sadece geçip gidiyor onların yanından, tıpkı ondan geçip gittikleri gibi...

İşte yeni bir sabah, yeni bir başlangıç, hemen yanımda konuşan Öykü'yü dinlerken bile gülümsemekle yetiniyorum. Yeni umutlarım vardı artık ama hayatın bana öğrettikleri de hemen o umutların ardında beni bekliyordu sanki.

Hayalkırıklığı hayattaki en acı duyguymuş, bunu öğrenmiştim, bunu yaşamamak için kendime çizdiğim duvarları ilk defa fark ediyordum.

"Okullar açılalı haftalar geçti, zaman ne kadar hızlı akıyor değil mi, neredeyse aralık geldi."

Başımı salladım, kasım nasıl geçmişti anlayamamıştım bile, öyle uykum vardı ki gözlerim neredeyse kapanacak gibi oluyordu, Öykü

elindeki kahveyi elime tutuşturdu. "Al senin daha çok ihtiyaın var gibi görünüyor."

Minnettar gözlerle ona bakarken y tükenmiş bir ifadeyle bana baktı. "Vizeler geldi çattı, ölmek üzereyim, iki buçuk hafta sınava mı girilir ya?" Hemen yanında Kaan oturuyordu. Kaan gülümseyerek eğildi ve y'nn omzunun üstünü öptü. "Olsun hallederiz bir şekilde." Son zamanlarda iyice yakınlaşmışlardı.

y yine de mutsuzdu. "Vize sınavları ölüm gibi geçtiğinde göreceğim seni, yemin ederim Cemre böyle bir şey olamaz. arşaf kağıt diye bir şey var, A4 kağıdın ağası yani, neredeyse iki A4 kağıt uzunluğunda dört sayfa düşün, Allah sana başka dert vermesin o derece, en son geçen sene uluslararası hukuk sınavında  çarşaf kağıt dolusu şey yazdım. Toplam yirmi dört sayfa yani. 100 üzerinden 14 aldım."

Kıkırdadım.

"Gülme, bak, insan utanır yirmi dört sayfaya on dört vermeye."

Kaan da güldü. "Sayfa başı bir puan bile etmiyor o ya."

y gözlerini devirdi. "Sen kaç aldın sanki?"

"Sıfır. Ama ben hakkımla, hiç uğraşmadan çarşaf kağıdı görünce gidip sınavı teslim edip çıktım."

y'nn dudakları kıvrıldı. "Keşke bende öyle yapsaymışım, boşu boşuna yazdım o kadar."

"Sen ne yapıyorsun Cemre?" dedi Kaan bana yönelerek. "Sizin sınavlar nasıl oluyor?"

İ geçirdim. *"Bizde komite sistemi var, vizelerin birleşmiş hali gibi, iki gün altı oturum şeklinde yapılacak sınavlar. Ama tüm derslerin soruları bir kitapçıkta olacak. Test usulü. Bu hafta sonu sınavlarım var benimde, çalıştım ama bakalım. Yapabilirim umarım."*

y söylediklerimi sesli bir şekilde Kaan'a aktardı. Kaan gülümserken bende kahvemden bir yudum aldım. Kaan başını salladı. "Kolay gelsin sana da."

y saatine baktı. Dersleri başlayacaktı, yetişmek için çantasını toplamaya çabalarken bana döndü tekrar. "Ee bu hafta sonu çalışmayacak mısın sen?"

Sıkıntıyla olumsuz anlamda başımı salladım. Kira deme günü de yaklaşmıştı hala eksiğim vardı, bankadaki parama da dokunmak

istemiyordum. Üstüne kışlık giysiler almam gerekiyordu, Öykü'nün dolabından giyinmeye devam edemezdim.

Öykü başını salladı. "Pazar kaçta bitiyor, akşam çalışalım bari," dedi. "Ona gelebilir misin?"

Kahvemden son yudumu alırken başımı salladım. Gelmem gibi bir lüksüm yoktu. Öykü gülümsedi. "O zaman evde görüşürüz, akşam yemeğe Reha'yı davet etmeyi unutma. Bir aydır her gün seni evden almaya geliyor, daha yemeğe davet edemedik bile."

Başımı salladım. Kaan'ın kaşları çatıldı. "Benim davetli olmadığım bir yemek mi?"

Çağan için olduğum yerde rahatsız hissederek kıpırdandım. Öykü Çağan'ın duygularından bihaber bir şekilde Kaan'a hayran hayran baktı. "Sensiz olur mu hiç? Akşam sekizde bekliyoruz."

Kaan gülümsedi ve uzanıp Öykü'nün yanağını öptü. Onlar benimle vedalaşp giderken derin bir nefes verdim ve bakışlarımı oturduğum kafeden görünen deniz manzarasına çevirdim. Gözlerimden uyku akıyordu, son zamanlarda iş tempom azalsada sınavlar için o kadar çok çalışıyordum ki, hiç vaktim kalmıyordu kendime. Birde neredeyse son bir ayda, Reha ile aramda ilginç bir dostluk bağı oluşmuştu.

Ona odasında, bana karşı yaptığı tekliften sonra evet demiştim, yeniden girdiğim bir sürü tahlil, Profesör Doktor Timur Yüce'nin de değerlendirmeleri sonucu yeniden dil terapilerim başlamıştı. Önceki çalışmaları, değerlendirmelerimi söylesemde psikaytri kurulundan durumumun yeniden psikolojik olduğu ve üstüne gitmem gerektiği sonucu çıkmıştı. Yeniden en baştaydım yani.

Reha dil terapi eğitimi almamasına rağmen, araştırıyor, benimle beraber seanslar yapıyordu, bir dost gibi bana yardımcı oluyordu, bende elimden geldiğince benim hakkımda yazdığı makalesine destek olmaya çalışıyordum. Her akşam hiç aksatmadan kitapçıya geliyordu, yaptığım temizliğe yardım ediyordu, ardından ben bıkip usanana kadar çalışmamı sağlıyordu. Yanında sessizliğe sığınmadan, istemsizce, anlamsız hecelerin ağzımda çıkmasından utanmamayı öğrenmiştim.

Tüm doktorlar konuşabileceğimi söylerken, daha önceki dil terapistimin çoktan sonuç almalıydık lafı kulaklarımda çınlıyordu. Yine de hayatım yolundaydı, yeni umut tohumları ekilmişti kendi düşünce toprağıma ve yeniden inanmak, *yeni başlangıçlara* merhaba demek istiyordum.

"Nereye daldın böyle sevgili öğrencim?"

Başımı manzaradan çevirdim ve masamın başında duran Reha'yı gördüm, okulda daha mesafeli olsakta gülümsedim. Bugün gözlüklerini takmıştı, yine saçlarını arkada toplamıştı, her zamankine göre daha sportif görünüyordu.

Masaya doğru eğildi ve önümde duran kendi yazdığım notlarıma baktı. "Sınavlara mı hazırlanıyorsun?"

Başımı salladım.

"Histoloji hocan çok ağır sorular hazırladı, başını kaldırma histoloji kitabından."

Yıkılmış gibi ona baktım. Reha güldü. "Akşam kitapçada görüşürüz o zaman, ben hastaneye geçiyorum."

Başımı salladım. Bu süre boyunca kendisi de hız kesmeden işaret dili öğrenmeye başlamıştı ve benimle düzenli olarak pratik yapıyordu. "Aslında şey, bizimkiler seni, tabii bende yemeğe davet etmek istiyorduk. Bugün kitapçı işini ertelese yemeğe gelsen olur mu?"

Reha şaşırarak bana baktı. "Yemek mi? Saat kaçta?"

"Sekizde, yine aynı saatte ve yemekleri ben yapacağım, özel bir isteğin varsa yapabilirim."

Reha'nın dudakları yana kıvrıldı. "Sen yapacaksan o zaman başka. Makarna olsa?"

Güldüm. "Saçmalama."

"Seni çok yormayacak bir şeyler yap bari, kendimi mahcup hissederim."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Sana baklava açmayı planlıyorum."

Reha güldü. "Baklavaysa akan sular durur, hiç hayır demem."

Gülümsedim, akşam sekizde yemeğe gelmesi bakımında anlaştıktan sonra vedalaştık ve o kendi yoluna gitti, ben yeniden ders notlarıma dönerken derin bir nefes verdim.

Bütün derslerden sonra hafta sonu yapacağımız sınavla ilgili detaylı bilgileri verirken genetik hocamız, yorgunlukla onu dinleyemediğimi fark ettim ve esneyerek, defteri kapattım. Günü gününe, her gün geceler boyu çalışmışım. Son bir haftadır çok az uykuyla duruyordum, göz altlarım mosmordu, kapatıcıyı boca etmek zorunda kalmışım, artık hakkım olanı sınavda almak istiyordum.

Zaten, bence bu işte Reha'nın payı çok büyüktü, artık bütün hocalar beni tanıyordu, bir soru sorulduğunda beni yok saymak yerine tahtaya kaldırıyorlardı ve yazarak cevaplamamı sağlayarak beni teşvik ediyorlardı. Eskisi gibi utanmıyordum, genç sınıf arkadaşlarıma alışmışım. İlginç bir şekilde onlarla olmayı da seviyordum, dertsiz tasasız, gençlik sorunları beni olduğum andan koparıyordu.

Yine yanımda oturan Ash ve Buse'ye görüşürüz anlamına gelen işareti yapıp çantamı da toplayarak, dersin bitimiyle beraber kendimi dışarı attım. Hava erken kararıyordu artık, hızla eve gidip yemek yapabilmek adına Öykü'nün gelmesini beklemeden durağa doğru ilerledim. Otobüs gittiğim gibi gelip iş çıkış saati olduğu için cama yapışık bir saat geçirdikten sonra zorlukla otobüsten indim ve eve uğramadan önce kitapçıya ilerledim. Geçen haftanın ücretini alıp işverenlerime gülümseyerek işaret diliyle teşekkür ettikten sonra markete doğru ilerledim.

Hızla yemek için gerekenleri aldım, kasada poşetleyip yüklü bir miktarda para ödedikten sonra marketten ayrıldım. Bu akşamki yemeği ortak mutfak bütçesinden almak istememiştim, çünkü benim için bu bir nevi Reha'ya teşekkür yemeği idi.

Yeniden karanlık sokağa saptım. Yürürken bir yandan da içimden yemek bitiminden sonra yapacağım ders tekrarında hangi konuları çalışacağımı geçiriyordum.

Ensemde nefes hissettim. Başımı istemsizce gerime çevirdim ama kimseyi göremeyince derin bir nefes vererek yeniden önüme döndüm. Giderek paranoyaklaşıyor muydum ne?

Eve girip henüz Çağan ve Öykü gelmediği için hızla mutfığa geçtim. Aldığım malzemeleri mutfığa yerleştirip hızla en iyi bildiğim birkaç çeşit yemeği yapmaya başladım, bir yandan da çorbayı üzerine verirken tatlı malzemesi almadığımı da yeni fark ettim. Dudağımı ısırdım, tekrar markete gitmeyi düşünürken vazgeçtim, şu an bir tatlı yapacak vaktim de yoktu zaten. Yemeklerin başından da ayrılamayacağım için Öykü'ye mesaj attım, onun mesajı görmesini umarken yeniden yemeklere döndüm.

Misafirlerin gelmesine yakın kapı çaldığında çoktan, fantuni, armutlu roka salatası ve mor pilav hazırlamışım. Masanın ortasına hazırladığım mezeleri de koyarken, tortillaları unuttuğumu fark edip

onları da yerleştirmiş, hala kaynamakta olan yayla çorbasının altını kapamış, kırmızı şarabı da karafa doldurup ve masaya koymuştum.

Çalan kapıya doğru ilerlediğimde üzerimde hala önlük vardı. İlk gelen Çağan'dı. Bütün gün hastanede olduğu için yorgun bakışlarla içeri girdi. "Kusura bakma, anahtarı bulamadım."

Gülümsedim, hiç sorun değildi.

O içeri geçip masayı gördüğünde gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Neler yapmışsın sen böyle? Niye zahmet ettin ki bu kadar?"

Gülümsedim. "Öykü akşama Reha'yı yemeğe davet etmemi istedi de, ondan. Misafirlerimiz var yani anlayacağın."

Çağan'ın hızla kaşları çatıldı. "O lavuk niye buraya geliyor ki?"

"Senin Reha'yla alıp veremediğın ne Allah aşkına? Çok iyi biri, bana da çok yardımcı oluyor."

"Ben biliyorum o yardım ayaklarını." Çağan gözlerini devirdi. "Neyse, misafirlerimiz dedin, diğer misafirlerimiz kim?"

Ellerim ağır ağır kalktı, keşke hiç söylemek zorunda olmasaydım. "Kaan'ı da davet etti Öykü."

Çağan'ın yüzüne acı sinerken gözlerindeki ifade beni olduğum yere mıhladı. Canım arkadaşım...

Başını merdivenlere doğru çevirdi. "Neyse ben odama geçeyim, size afiyet olsun. Ben odamda yerim."

Bileğinden tuttum. Bana döndü, elimi çekip işaret diliyle hızla ona karşı çıktım. "Saçmalama."

Çağan acıyla dolu olan gözlerini utançla yere çevirdi. Bu görüntü içimi burktı. "Böylesi daha doğru."

Ardından döndü ve merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladı. İçim bulurken burun kemerimi sıktım, moralim çok bozulmuştu. Keşke bu yemek olmasaydı.

Yeniden kapı çalana kadar tüm tadım kaçmış bir şekilde koltuğa oturup gözlerimi boşluğa diktim. Kapıyı tekrar açmam gerektiğinde bu sefer gelen el ele tutuşmuş bir şekilde, bana gülümseyen öykü ve Kaan'dı.

Tüm hissettiklerimi bir kenara atıp içten bir gülümseme yüzüme kondurmaya çalışırken Kaan'ı içeriye buyur ettim ve o salona geçerken, bende Öykü'yü alıp mutfağa geçtim.

"Oha neler hazırlamışsın böyle, ne ara vakit buldun da yaptın? Yemin ederim üç gün mutfağa kendimi kitlesem yine böylesini

yapamam."

Ona gülümsedim. *"Tatlı al diye mesaj atmıştım almadın mı?"*

Öykü cebinden telefonunu çıkardı. "Şarjım bitti, görmedim mesajını, şimdi bir koşu gider alırım."

"Gerek yok artık, sen Kaan'ın yanına geç, ben internetten sipariş veririm."

Öykü bana başını salladı. "Çağan nerede bu arada?"

"Yukarıda, odasında yiyecekmiş." Bir anda söyledim, kendime bile şaşırırken Öykü'nün ağzı açıldı ve geri kapandı.

"Ne? Delirdi mi bu? Ne kadar ayıp, niye böyle bir şey yapıyor şimdi?"

Kelimeler elime kadar geldi ama anlatamadım.

"Neyse," dedi Öykü sinirle. "Sen üstünü değiştir, ben onu ikna edip geliyorum."

O bir hışım çıkıp giderken ne yapacağımı bilemedim, umarım Çağan aralarındaki arkadaşlığı bozacak bir şey söylemezdi ve Öykü de Çağan'ı kıracak bir davranışta bulunmazdı.

Çaresizce iç geçirdim kendi odama geçip defalarca kez giydiğim siyah elbisemi tekrar giydim ve çene altımda biten küt saçlarımı toplayıp sade bir makyaj yaptım. Ayıp olmaması için salona Kaan'ın yanına gelirken Öykü ve arkasında Çağan'ın da merdivenlerden indiğini gördüm.

Öykü gülümsüyordu. Ne yapıp edip onu aşağı inmeye ikna etmiş olmalıydı, ki Çağan'ın onu kırmayı pek sevmediği düşünülürse buna şaşırmıyordum. Çağan tanıdığım en ince ruhlu erkekti ama şu an sadece kendine zarar veriyordu.

"Bakın kimi getirdim," dedi Öykü gülümseyerek Çağan'ın omzunu tuttu.

Çağan bakışlarını Öykü'den çekti ve tokalaşmak için ayağa kalkan Kaan'la el sıkıştı. "Merhaba."

Havada soğuk bir gerginlik eserken Kaan gülümsedi ve Çağan'a göre daha yumuşak bir tonda "Merhaba," dedi.

Çağan geçip tekli koltuğa otururken Öykü'de gülümseyerek Kaan'ın yanına oturdu ve kollarının altına girdi. Çağan bakışlarını kaçırdı.

"Sende otursana, öyle ayakta dikildin kaldın." Öykü bana yönelik konuştuğu sırada kapı tekrar çaldı. Reha gelmiş olmalıydı. Hiç oturma

fırsatı bulamadan kapıya doğru ilerledim, kapıyı açtığımda reha elinde sık bir kutuyla duruyordu.

"Merhaba," dedi bana her zamanki samimi gülümsemesiyle. "Biraz geç kaldım, kusura bakma."

"Olur mu geç lütfen."

İçeri girip deri ceketini çıkarıp bana uzattı, ben askılığa asarken tekrar bana döndü ve bende yaptığım işi bitirince ona baktım.

"Ee bana neler hazırladın, baklava açtın diye umuyorum."

Güldüm. *"Maalesef, tatlı yapmaya vaktim kalmadı, hatta alamadım bile."*

Reha elindeki kutuyu avuçlarıma bıraktı. "Çok iyi o zaman, ben tatlı almıştım."

Mahçup bir ifadeyle gülümsedim. *"Niye zahmet ettin?"*

Reha içeri geçerken "Ne zahmeti," diye ağzının içinde homurdandı.

O içeri girip bizimkilerle tokalaşırken bende elimdeki 'baklava' kutusunu mutfığa götürdüm.

Yemek genel anlamda güzeldi, herkes hazırladıklarını çok sevmiştii, gelen tepkilerden bunu anlayabiliyordum.

"Ben artık her gün sizdeyim," dedi Kaan gülerek. "Ama hep yemekleri Cemre'nin yapması şartıyla."

Çağan ağzının içinde homurdandı.

Reha Kaan'a katıldı. "Bende öyle, uzun zamandır bu kadar iyi bir yemek yememiştim."

Çağan yine homurdandı.

Ben kaşlarımı çatıp Çağan'a bakarken omuz silkti. Sanırım her ikisini de kovmamak için tüm sabır limitini kullanmaya çalışıyordu.

"Böyle yemekleri hep yapalım, istediğiniz zaman gelin," dedi Öykü. "Hatta haftaya Cemre'nin doğum gününü kutlayacağız, yine bir araya gelelim."

Elimdeki çatalla donakalırken ben, Reha'nın da öksürdüğünü duydum. "Haftaya doğum günün mü?" Direkt bana yönelik konuşurken o, zorlukla başımı salladım.

Doğum günümün yaklaştığını tabii ki biliyordum ama bu kadar az kalmış olmasını ilk defa fark ederken öylece kaldım. Bir hafta sonra yirmi dört mü başlıyordu yani?

"Hangi gün?" Reha bana yönelik konuştu ama benim yerime Öykü cevapladı onu.

"26 Aralık, haftaya cumartesi."

Reha başını salladı. Kaan şimdiden doğum günümü kutlarken ona da gülümsedim ve teşekkür ettim.

Yemekten hemen sonra salonda otururlarken Reha'nın getirdiği tatlıyı ikram ettim, Kaan Öykü'ye yönelik en ufak bir şey söylediğinde Çağan'ın yüzü asılırken hemen yanımda oturan Reha'nın da bunu fark ettiğini anladım. Bana doğru eğildi.

"Çağan'ı sanırım Öykü'ye karşı duyguları var."

Hemen anlamasına şaşırdım. Şaşkınlığıma tepki olarak dudakları kıvrıldı.

"Bakma öyle, aşık bir adam nasıl bakıyor biliyorum."

Öykü tam o sırada Reha'nın benim kulağıma eğilerek bir şey söylediğini fark etti ve ona yönelerek sordu. "Ee Reha, şu ev işini ne yaptın sen? Bulabildin mi?"

Bende ona baktım, bir buçuk aydır ev arıyordu ama sonuç ne olmuştu bilmiyordum.

"Bulamadım," dedi Reha. "Tam istediğim gibi bir yer bulamıyorum bir türlü."

"Aradın mı peki, bizim ev sahibini? En son yan daire için konuşmayı düşünüyordun."

Çağan yerinde doğruldu. Reha umutsuzca konuştu. "Aradım aslında, ev kiralık değilmiş."

Öykü kaşlarını çatı, Çağan'ın ben demiştim diyen bıyık altı gülümsemesini görür gibi oldum. "Kiralık değil miymiş? Neden satılık mıymış?"

"Aslında ben satılık içinde görüşebilirdim ama satılıkta değil dedi direkt."

Çağan'ın gülümsemesi biraz daha derinleşti.

"Ben kalkayım artık," dedi Kaan sohbete girip. "Saat epey geç oldu."

Çağan yine ağzının içinde homurdandı. "İyi olur."

Öykü Kaan'ı geçirirken Reha da ayaklandı. "Hadi Cemre," dedi bana bir anda.

Şaşıracak ona baktım. "Neye hadi?"

"Yemekle kaçamazsın, bugünkü çalışmamızı unuttun mu?"

Bir aydır, hafta içi her akşam yaptığımız dil egzersizlerinden bahsediyordu. Ancak bu akşam saati epey geçmiştik ve yemek, sohbet derken bugün daha fazla bir şey yapmayacağız zannediyordum. Yorulmuştum, sınava çalışmam gerekiyordu, daha buraları toplayıp bulaşıkları yıkamalıydim.

"Ama," dedim. "Böyle evi bırakıp gelemem, hem sana da zahmet olur, bugün çok vaktini almış olacağım."

"O nasıl laf?" Dedi Reha birden. "Ne zahmeti?"

"Aynen öyle," diye atıldı Öykü. "Yemeği sen hazırladın toplaması da bizden. Hadi gidin siz."

"Hadi, itiraz yok."

Onlar beni zorlukla ikna ettikten sonra mecburen Reha'yla beraber kitapçıya geçtik. Neden evde çalışmamıştık bilmiyordum ama kitapçı daha dar bir alan olmasına rağmen daha huzurlu geliyordu.

Her zamanki gibi kitapçıdaki rahat koltuklara oturduk. Reha direkt olarak dün akşam kitapçada bıraktığımız kağıdı alıp bana verdi.

Kağıtta kaldığımız yerleri tekrar edip dil kaslarını güçlendiren egzersizleri yaptıktan sonra, harfleri çıkarmak için çabalamaya başladım.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

Başını salladı. "Evet sende ne var biliyor musun Cemre, self sobataj."

"Nasıl yani?"

"Kendi kendini sabote ediyorsun, aslında bir nevi konuşmaktan korkuyorsun. Mümkün olduğunca ses çıkarma egzersizleri yapman lazım ama senin dudakların hep ağzından heceler dökülmesin diye birbirine sıkı sıkı kapanmış oluyor. Öyle alışmışsın ki buna, farkında değilsin ama üst dudağın alt dudağını baskılıyor."

Şaşıracak elim dudağıma gitti, gerçekten de öyleydi. Ama konuşmak için çaba gösterdiğimde o kadar anlamsız harfler birbiri ardına dökülüyordu ki, o hecelemelerden utanıyordum. Onun yerine sussam sanki daha iyi olacaktı.

"Bence mümkün olduğunca işaret dilini bile kullanmamalısın. Bak bana, konuşarak anlataya çabala. Bırak heceler istediğin cümleyi çıkarmasın ama sen yine de çabala."

Bunu o kadar bu açıdan düşünmemiştim ki, aslında haklıydı, genel olarak dil kasını güçlendiren egzersizler yapıyordum ama hiç

konusmaya çabalamadığım için bir sonuçta olmuyordu.

"Yeniden başlayalım. Şimdi harfleri söylemek yerine aklından geçen herhangi bir şeyi bana anlatmaya çalış."

Ağzımı açtım. "B-b-b..." Gözlerim utançla yanarken kirpiklerim istemsizce birbirini üstüne örtüldü.

"Hadi aç gözünü, utanmayı bırak, yeniden dene. Sürekli tekrar etmen gerekiyor. Hadi."

Kirpiklerimi araladım ve bakışlarımı ona çevirmek yerine karşıya diktim. "B-a-a... Ab... B-b... A-ab... Bab..."

Küçük bir bebek gibi hissederken Reha'nın eli cesaretlendirmek ister gibi omzuma dokundu.

Yeniden gözlerimi kapadım ve denemeye çabaladım. "Aaa... A... Ba..."

İki saat boyunca Reha hiçbir şeye müdahale etmedi, benim sesimi kullanmamı daha doğrusu kullanamamamı izledikten sonra gözlerinde değişik bir gururla bana baktı.

"Biliyor musun sen konuşacaksın."

Tek kaşımı kaldırıp sorar gibi ona baktı.

"Eski dil terapistin salağın tekiymiş, çocuklarda dil terapilerinde daha erken sonuç alınabilir ama bir yetişkinde bunun bu kadar hızlı olmaması çok doğal. Bence durumun çok iyi, biraz daha pratikle daha da iyi olacak. Tek ihtiyacın mümkün olduğunca konuşmaya çabalamak."

İçimde yeşeren umutla ona bakarken gülümsedim. Ne kadar teşekkür etsem hep az kalacaktı gibi hissediyordum. *"Teşekkür ederim."*

"Ne demek, benim için bir zevk. Bu arada doğum günün geliyormuş ama Öykü söylemese haberim bile olmayacaktı."

Gülümsedim. *"Ben bile bir hafta kaldığını Öykü'den öğrendim desem."*

Reha kaşlarını çattı. "Neden ki? Doğum günlerini kutlamaz mısın?"

"Hayır, kutlamam aslında, ilk defa bir önceki yıl kutlamıştım." Zihnime dolan anları bastırmaya çabaladım.

Reha duraladı. "Ciddi olamazsın. Ailen de mi kutlamazdı?" Şaşırarak bana baktı.

Bir an bana pasta yapan yengemi, iyi ki doğdun diyen amcamı, hediye alan Ahmet'i getirdim gözlerimin önüne, ama o kadar komik geldi ki kıkırdadım.

"Hayır, kutlamazlardı."

Reha şaşkınlığını bastırdı. "Kalkalım mı artık geç oldu?"

Reha ayağa kalktı. "Etrafı temizlemeyecek miyiz?"

Kibarlığına gülümsedim ama öyle çok yorulmuştum ki, elimi kaldıracak halim yoktu, sabah erken gelip yapmayı düşünüyordum.

"Bugünlük gerek yok."

"Peki o zaman," dedi Reha benim için kapıyı açarken. Arkasından sokağa çıktım, ben kitapçıyı kilitleyene kadar yüzünde gülümsemeyle beni izledi.

"Bu akşam için teşekkür ederim."

"Asıl ben, bu denli yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

Derin bir nefes aldı. "Yarın akşam görüşürüz o zaman yine."

"Görüşürüz."

Diğer gün derslerin iptal olduğu haberiyle mutlulukla uyanırken yorgunlukla yatakta gerindim, sabah daha güneş doğmadan gidip kitapçıyı temizlemiş, duş almış geri uyumuştum. Bugünkü planım önce iyi bir kahvaltı yapmak, ardından da kışlık kıyafetler almak için alışveriş yapmak, geri dönüncede yarın başlayan sınavlar için ders çalışmaktı.

Yatağı toplayıp üzerime yine Öykü'den ödünç aldığım kıyafetlerden geçirip içeriye geçtim. Bu alışveriş işi de beni rahatsız ediyordu bir nevi. Zaten kirada zorlanacaktım bu ay, bir de kıyafete para harcarsam nasıl denkleştirecektim bu ayı hiç bilmiyordum, okul paramdan da kullanmak istemiyordum.

"Günaydın," dedi Öykü ben odadan çıkıp kahvaltı masasına oturduğumda. Bugün sıra ondaydı.

"Günaydın, Çağan yok mu?"

"Yok, gitti o, erkenden. Sen niye gitmedin okula?" Hukuk fakültesi sınavların yoğunluğu sebebiyle bir hafta önceden tatil etmişti.

"Ders iptal oldu."

O bana çay koyarken esnedim. "Çok iyi oldu, bende ne zamandır alışverişe gitmek istiyordum, bugün bunu halletmiş olurum."

"Alışveriş mi?" Bana doğru döndü. "Ya sana bir şey soracağım ama kızma."

Kaşımı kaldırıp ona baktım. "Neden eski yaşadığın yerdeki kıyafetlerini gidip getirmiyorsun?"

Şaşırarak ona baktım. "Yani sonuçta senin kıyafetlerin, o adamda İstanbul'da değil. Gidip getir bence, hem boşa masraf yapmamış olursun."

Olduğum yerde kalakalırken ne desem bilemedim. Haklıydı bir nevi, eski yaşantımı o denli unutmak istemiştım ki ardımda bıraktıklarımı hiç düşünmemiştim. O kıyafetlerin parasını ben ödemiştım sonuçta, artı olarak kedim Sarı'yı da çok özlemiştim. Ona ne olmuştu hiçbir fikrim yoktu. İçim sızladı.

"Evet, haklısın," dedim. "Gideyim ben bugün."

Öykü bana başını salladı.

Konuşma burada biterken, öğlene kadar ders çalışıp son tekrarlarımı yaptım. Son zamanlarda o kadar çok çalışmışım ki, daha fazla çalışmak istemiyordum, kitaplarımı bir kenara koyup üstümü giyindikten sonra kendi kendimi cesaretlendirdim. Parasal olarak sıkışmak yerine bunu yapmak en doğrusuydu, sonuçta daha ne kadar Öykü'nün kıyafetlerini giyecektim ki?

Zekeriyaköy'deki ev yerine Beşiktaş'taki eve gidecektim. En son eşyaların oraya taşındığını ve yerleştirildiğini hatırlıyordum. Durağa yürüyüp ilk gelen otobüse bindikten sonra, akbilimi bastım ve geçip bir koltuğa oturdum. Nedensiz bir şekilde çok heyecanlı hissediyordum.

İstediğim durağa gelince otobüsten indim ve neredeyse iki yıl boyunca her gün adımladığım yolu yürüyüp o yere vardım. *Yuvama...*

Evin kapısının önünde durdum ve gözlerimi boşluğa diker gibi kapıya çevirdim. Aradan sanki yüzyıllar geçmiş gibi hissediyordum. Asırlarca yaşlanmış, ruhunu kaybetmiş ve yeniden geçmişinde bulmuş gibi.

Bu ev hayatımı değiştiren en büyük dönüm noktalarımından biriydi. Bu evden ilk içeri girdiğimde amcam hemen yanımdaydı, kalbim korkuyla atıyordu, daha yirmi yaşımdaydım. Bu ev öyle büyüktü ki, burada çalışabileceğime inanmıyordum, sanki benim engelimi fark edecekler ve ilk anda kapıya konacaktım. O zaman işte, bambaşka bir hayatım olurdu. Yengem sürekli amcamın aklına girmeye çalışıyor, benden kırk yaş büyük, hasta bir adamla evlenmemi, artık yaşımın geldiğini söylüyordu.

Korkuyla dolduydum, tek isteğim, bu eve kabul edilmek ve artık burada yaşamaktı, başka hiçbir isteğim yoktu. İçimden sadece dualar edip edip duruyordum.

O gün Şans yüzüme glmŕt ve iŕe alnmŕtm. Bu evin daha hayatm deęiŕtirenedeğini bilmiyordum o zaman ama daha ilk andan bir Şeyler hissetmeye baŕlamŕtm.

Bu evde okuma Şansı bulmuŕtm. Liseye açıktan da olsa devam etmiŕtm.

Bu evde gerçekten sevmiŕtm. Bu evde sevildiğimi hissetmiŕtm.

Bu evde cayır cayır yanmŕtm. Ne olursa olsun hayata tutunmaya bu evde baŕlamŕtm.

Bu ev hayatıma yeni bir dönüm noktası amŕ, benimde kalbime umut tohumları ekmeye baŕlamŕt.

Ŗimdi yeniden buradaydm ve ilk geldiğim gün kalbimde ne taŕıyorsam yine o vardı ruhumda, korku, utanç, kararsızlık, dönüp koŕma iŕteęi, kendime karŕı duyduğum hrs.

Güvenlik görevlileri beni gördüğü gibi birbirlerine bakarlarken tanımaya alıŕır gibi gözlerini kıstılar. "Cemre Hanım?" Biri sorar gibi bana dönerken, dönüp kaçmak yerine gözlerimi ona diktim.

"Hoŕ geldiniz efendim."

Yutkundum, neler gelmiŕ, gemiŕt ve yine bu kapıdaydm iŕte.

Dıŕ kapnn açılması için düğmeye basarken bana döndü tekrar. Hiç sorgulamadı, giremezsin artık burada iŕin yok, bu eve yabancısn demedi, sadece eliyle içeriye gösterdi. "İç kapı açık olacak efendim, itseniz yeter. Buyrun."

Baŕımı sallayıp ağır adımlarla yürürken sanki balığa basıyor gibiydim. Yavaŕ yavaŕ içeri geçtim, arkamdan kapı kapanırken gözlerim geniŕ bahçeye daldı. Birkaç ay önce, o beni buraya getirdiğinde, yangından sonra restore ettirdiğini sylemiŕt, nasıl istersem o ŕekilde düzenlememi. Düğünden bir hafta öncede bütün hazırlıklar bitmiŕt. O zamandan bu zamana evde hiçbir Şey deęiŕmemiŕt ama bizim hayatlarımız asla geri gelmeyecek ŕekilde deęiŕmiŕt.

Derin bir nefes verdim, kalp atıŕlarım hızlanırken gözlerimi gemiŕime dikmekten kaçınarak, i kapıya doğru ilerledim. Ne kadar hızlı olursam o kadar iyiydi.

Kapıyı ittim, açıldı. Ev bomboŕtu. Neyi bekliyorsun zaten diye iç geçirerek içeri girdim ve kapıyı ardmdan kapattım.

Tüm eŕyaların üzeri rtlmŕt, ev soğuk ve boŕtu. Eğer düğün olsaydı buraya taŕınacaktık, taŕınmamŕtk, düğün hiç olmamŕt ve bu

evde tüm soğukluğuyla bir yuva olmaktan artık çok uzaktı.

Bakışlarım mutfığa takıldı, Merve'yi hatırladım, tekrar içim sızlar gibi oldu. Neler yaşanmış ve bitmişti gerçekten, şimdi sanki bütün hatıralar çok uzak gibi geliyordu. Bunları ben mi yaşamıştım? Bunca şey yaşanıp bitmiş miydi?

Yürüdüm ve hızla merdivenleri çıktım, çalışma odası kısımlarını geçip yatak odasına geldim. Ellerim ilk defa titredi.

Düşünme.

Kapıyı açtım ve girdim, geniş yatak gözüme takılan ilk şey olurken bakışlarımı yeniden kaçırdım. Kapıyı ardımdan kapadım. Titrek adımlarla yürüyüp giysi odasının olduğu kısma geçtim.

Gardırobu açtım ve ütülü bir şekilde hala askıda bekleyen kıyafetlerimi gördüm. Bunlar için ne çok kavga etmişim halbuki, şimdi kullandığım sahiplik eki beni tebessüm ettirdi. Tebessümüm dudaklarımda takılı kaldı, elbiselerimin hemen yanında Kuvars'ın giysileri vardı.

Sanki zaman kıyamet misali üstümüze çökmemiş, bunca şey yaşanmamış gibi... Sanki her şey o andan itibaren akmaya devam edecek, biz bu evde hemen 'bütün yaşananlardan' uyanıp yaşamaya devam edecektik gibi...

Zorlukla yutkunarak birkaç elbisemi, kazaklarımı dolaptan aldım ve sırt çantama neredeyse sıkıştırırcasına yerleştirdim.

Olanaksızdı artık beynimde gezinen tüm düşünceler. Onun yeni biriyle yeni bir hayatı vardı, benimse yoluma bakmam gerekiyordu.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde eşyalarımı yerleştirip odadan dışarı kendimi attım. Kapıyı arkamdan kapamayı bile unutup dış kapıya yürümeye çalışırken eve bakmaya devam edemedim.

Dedim ya, *olanaksızdı*.

Derin bir nefes verip hızla kapı kolunu tutup indirdim, dışarı çıkıp nefes almayı beklerken en olmadık, en olmasını beklemediğim kişiyle göz göze geldik.

Nur hemen karşımdaydı. Onun neden, nasıl burada olduğunu anlamadan soru işaretleriyle bakan gözlerim hızla onun arkasına çevrildi ama tekti.

"Senin ne işin var burada?"

Sırt çantam katlarca ağırlaşırken başımı kaldırdım ve onu süzdüm, üzerinde sade, siyah bir elbise vardı, saçları iri dalgalar halinde

dökülüyordu, turkuaz gözleri beni kadrajına almışçasına nefretle doluydu.

Ona karşı ilk zamandan beri olan hislerimde hiç yanılmamıştım. En başından beri düşündüklerim doğru çıkmıştı ve o artık, benim içinde asla olamayacağım bir hayatın parçası ve öznesiydi.

Sırt çantamı omuzlarıma geçirdim, gözlerim isemsizce kısılrken ellerim hızla hareket etti. *"Seni ilgilendirmez."*

"Nasıl beni ilgilendirmez?" Nur'un gözleri hiddetle büyüdü. "Hala bir şeyler beklediğin için mi buradasın, gerçekten bu kapıdan medet mi umuyorsun artık?"

Nefret gözbebeklerime kadar sindi. *"Hatırladığımdan daha da çirkinsin."* Fiziksel bir güzellikten bahsetmiyordum.

Yanından geçip gitmek için harekete geçtim, daha fazla ona tahammül etmek istemiyordum, dişlerimi sıkarken daha fazla kalırsam elimden bir kaza çıkacağını hissediyordum.

Ona doğru döndüm, yüzlerimiz yakındı, bileğimi bıraktı.Yüzünde aşına olduğum o gülümseme vardı, alev alev yanan gözleri gözlerime korkusuzca baktı. İstemsizce aynı şekilde cevap verdiğimi fark ettim, başım dimdikti.

"Ne var biliyor musun, buraya neden geldiğini biliyorum ama sen, onu nasıl yaraladığını bilmiyorsun, nasıl kanattığını, nasıl mahvettiğini bilmiyorsun. Yaşananlar hakkında en ufak bir fikrin yok."

Nur bana doğru bir adım attı, aramızdaki mesafe iyice tükendi, dudakları nefretle kıvrıldı. "Ama bütün bunlar yaşanırken yanında ben vardım, sadece ben. O yaraların üzerinden dudaklarım geçti... Ben iyileştirdim onu, şimdi sen sadece bir hiçsin. Hiç..."

Sanki biri göğüs kafesime tekme atmış gibi irkildim. Olduğum yerde sıçradım ve bir adım geriledim.

Zaman akmayı bırakmıştı, kirpiklerimi bile kırpamadım.

Hayır!

Evet...

Gece gündüz, cennet ve cehennem, ak ve kara, kazanmak ve kaybetmek, aşk ve nefret; sanki bütün karşıtlıklar ruhumda birikmişti. Bir yanımda hayır derken diğer yanımda evet diye bağırıyordu. Bu çılgın hayatım boyunca ait olduğum sessizliğin üzerini yırtıyor, beni kozamdan dışarı itiyordu. Aşk ve nefret şimdi yan yanaydı.

Artık içimde tamiri mümkün olmayan duygular kırılıyor, o tamamen bitiyordu.

Bitmek... Evet artık her şeyin bittiği noktadaydım. Tam anlamıyla.

Çenemi dikleştirdim, avuçlarımda hissettiğim soğuk tüm ruhuma sindi, yüzümdeki çizgilere kadar yayılırken dudaklarım ruhsuzca büküldü.

Yıkılmadım. Ağlamadım. Güçsüzlük göstermedim, şaşkınlığımı da bastırdım.

"Demek öyle..." Ruhsuz bir kahkaha dudaklarımdan döküldü, ses o kadar yabancıydı ki ben bile tanıyamadım. Eski Cemre gözyaşlarıyla kaçardı, yeni Cemre gözünü bile kırpmadı. Beni değiştirmişlerdi. Beni her savaşında silahını bırakıp muharebeyi terk eden o askerden, teslim olmamaya yemin etmiş bir komutana dönüştürmüşlerdi.

"Ve sen bunu gururla anlatıyorsun öyle mi Nur?" Yine güldüm, kendi içimdeki can kırıklarının zerresini dışıma yansıtmadım. "Söylesene başkasına aşık bir adamın yanındayken, yine başka bir kadının bıraktığı yaraları sarmaya çalışırken hiç utanmadın mı?"

Dudağımı büktüm yine. "Ben senin yerine de utandım şu an..."

Nur geriledi, bu sefer gerilme sırası ondaydı, üstten bir ifadeyle ona baktım, dudaklarım ona acırcasına yana kıvrıldı. "Yazık. Çok yazık, kendini bu durumda düşürme ne olursa olsun..."

Onun ağzı açıldı ama hemen gerisin geri kapandı, diyecek bir şey bulamadığını anlarken döndüm ve dış kapıya doğru yürüdüm.

Onu ardımda bırakırken hızla yüzümdeki kaskatı ifade çözüldü. Bastıramadığım duygular tüm yüzüme yayılırken yürüdüm ve dış kapıdan da çıktım.

İçimdeki kırıklar ruhuma batarken kollarımı kendime sardım ve deniz esintisi üşümeme neden olurken karşıdan karşıya geçip boş bakışlarımı denize çevirdim. İçimde fırtınalar kopuyor, dalgalarım kıyılarımla dövüyordu sanki. Tsunami dalgalarının arasında ruhum mücadele veriyordu ve savaşı kaybetmemeye çalışıyordu ama kedime itiraf etmem gereken konu şuydu ki çokta savaşı kaybetmiştim.

İşte gözümle görmüş, kulağımla duymuştum. Artık malumun ilanı bir kere daha olurken banka oturdum ve dizlerimi karnıma çektim.

Artık bitmişti, artık onun yeni başlangıçları vardı.

Bir haberden duymakla, bizzat görmek ne kadar farklıydı, farklı hissettiriyordu. İçimdeki ona dair hissettiğim tüm umutları öldürürken

ait olduğum hislerimi kuruttum.

Hava kararana kadar öylece oturdum kaldım o bankta, yanımdan insanlar, aileler, sevgililer geçti, birbirlerine sarıldılar, mutlu bir şekilde gülümsediler. Ruhsuz ruhsuz izledim onları. Ruhumda iltihaplar vardı, iyileşmek için ruhsuzlaştım.

Artık benimde yeni başlangıçlarımın olması gerekiyordu, onu düşünmemeliydim, ona ait olan her şey silinip gitmeliydi, bitmeliydi tamamen.

O an anladım, hayattaki en büyük acı ağlayarak, bağırarak, haykırıp isyan ederek ifade edilmiyormuş; en büyük acı sessizce içine gömmekmiş.

Ne kadar acısada bitirdim her şeyi, sessizce gömdüm içeri. Bir daha onu düşünmek bile yasaktı. O hiç olmamış gibi var olmaya devam edecektim.

Ay ışığı denize vurunca ayağa kalktım en nihayetinde. Sanki buradan hızlıca ayrılmak ve her şeyi ardımda bırakmak ister gibi yürümeye başladım.

Çalan telefonun sesiyle irkilirken alışkın olduğum sessizlik bölündü. Telefonu elime aldım. Reha arıyordu. On tane mesaj atmıştı,

Şu an için onunla hiç konuşmak istemesemde saate baktım ve kitapçıya geç kaldığımı fark ettim. Reha önceden gelmiş olmalıydı ve beni bulamayınca önde mesaj atmış sonra da ben duymadığım için aramaya karar vermişti herhalde.

Aramayı reddedip mesajlar kısmına girdim.

"Reha kusura bakma, Beşiktaştayım, hemen geliyorum."

Bir taksi durdurup binerken bakışlarımı yeniden manzaraya çevirdim. Yol bittiğinde hala o kadar farkında değildim ki, taksici beni uyarmak zorunda kaldı. Cüzdanımdan taksimetrede yazan ücreti uzattıktan sonra taksiden indim ve kitapçının önünde, elleri cebinde beni bekleyen Reha'ya doğru yürüdüm.

"Kusura bakma, saatin ne ara bu kadar geçtiğini fark edememişim, çok üzgünüm."

Reha hızla "Sorun değil," dedi. "Ben erken geldim zaten." Duraksadı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "İyiyim."

"Sen niye kitapçıya geçmedin ki?" diye sordum hızla. Bir aydır her gün kitapçıya gelmeye başladığında, onun içinde bir anahtar yaptırmıştım

ve kapıda kalmaması için vermiştim.

"Seni bekledim." Ellerini cebine koydu, ben kapıya doğru ilerlerken önüme geçti ve beni durdurdu. "Giremezsin."

Kaşlarımı çattım ve onun gözlerinin içine baktım. Gözlerinde muzip parıltılar vardı. Elini ensesine attı.

"Ben bir şey yaptım ama beğenir misin bilemedim. Aslında daha bir hafta var ama dayanamadım. Umarım seversin."

Şaşkınlıkla ona baktım. Hiçbir şey anlamamıştım. Ne yapmıştı ki? "Ne yaptın ki?" diye sordum.

Reha elini uzattı ve elimi onun eline bıraktım.

Döndü ve hala önümü kapatırken kapıyı açtı, ardından içeri girmemizi sağlayana kadar tuttuğu elimden içeri çekti beni. Hala etrafı göremezken önümden çekildi. Şaşkınlıkla etrafa bakakaldım.

Işık yanmıyordu ama küçük küçük mumlar etraftaydı, tek aydınlık kaynağı onlar olurken masanın hemen üzerindeki pastayı gördüm, onun üzerinde tek bir mum vardı ve pastanın üzerinde tek bir yazı vardı. *İyi ki doğdun.*

Şaşkınlıkla irkildim. "Hadi," dedi Reha tuttuğu elimi çekiştirirken. "Mum sönecek, üfle."

Elime pastayı yerleştirirken öylece muma baktım, kaldım.

"Hadi ama ne oldu, böyle, hiç beklediğim tepki değil, dondun kaldın."

Başımı eriyen mumdan kaldırıp ona çevirdim. Ellerim dolu olduğu için konuşamazken bu anın bana hatırlatmaya çalıştıklarını bastırıp minnetle gülümsedim.

"Ha şöyle." Reha mutlulukla gülümsememe karşılık verdi. "İyi ki doğdun Cemre, yeni yaşıñ sana güzellikler getirsin."

Dudaklarım sessizce kıpırdadı ama o dudaklarımı okudu. "Teşekkür ederim."

"Hadi," dedi. "Mum sönüyor."

Boğazıma bir yumru otururken nefesim takılı kaldı, bakışlarımı ondan kaçırıp pastaya ve muma çevirdim.

Yirmi üç yaşımanın başında yaşadığım sahne ne kadar engel olmaya çalışsam da gözlerimin önünde yer aldı. Hayatımın en acı dolu yılıydı, öyle ki yaşamaktan bile vazgeçmiştim.

Ama hayat bana bir öğretmen gibi dersimi vermişti.

Yirmi üç yaşıma bana öğrettiğin her şey için teşekkür ederim. Bana dostların, arkadaşların, sevgilerin bir hiç olduğunu öğrettin. Hayatın tek, çıplak gerçeğinin yapısal olmak olduğunu öğrendim. Aslolan sadece benim.

Hayatıma, tüm acılarıma teşekkür ederim, bu kadar ağır vurmasaydı her defasında kalkmak için bu kadar azimli olmaz, şimdi dimdik bir şekilde kendi ayaklarımın üzerinde duramaz, hayal kırıklıklarını göğüsleyemezdim.

Geçmişimdeki tüm acılarıma beni olduğum kişi haline getirdiği için şükrediyorum.

Artık düşmenin, hiçliklerin kıyısında yaşamamanın değil, savaşmanın, yeni başlangıçlara merhaba demenin zamanı.

Mumu üfledim, hiçbir dilek dilemeden. Yirmi üç, benden çok şey aldın aynı zamanda çok şey verdin. Her şey için teşekkür ederim...

Başımı kaldırdım ve Reha'nın gözlerinin içine baktım, pastayı kenara koydum. *"İyi ki girdin hayatıma Reha, iyi ki varsın..."*

"Artık hep varım."

Ve Kuvars Demirhan sen de benim için bir hiçsin artık. Hiç... İzin bile kalmadı.

Herkese merhaba:)

Öncelikle bu bölüm Nur'u gördük. Nur'un söyledikleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce Nur ve Kuvars arasında bir şeyler geçmiş midir?

İkinci olarak Reha'ya dair ne düşünüyorsunuz? Sevdiniz mi? Cemre için yaptıklarına ne diyorsunuz?

Üçüncü olarak, sizce Cemre'de Kuvars'ın izi bile kalmadı mı?

Cevaplarınızı bekliyorum. Yarın yeni bölüm alıntısı Instagram hesabımız üzerinde olacak. Alıntılardan haberdar olmak için takip edebilirsiniz. Instagram: hikayelerindeyasar Twitter: lalmagrup

Lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın :) Sizi seviyorum.

60.BÖLÜM "EV"

Merhaba güzellerim <3 Bölüme lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın <3 Satır içi yorumlarınıza aşığım, her bir yorumu tek tek okuyorum ve bunlar beni aşırı mutlu ediyor, o yüzden bol bol yorum da yapın olur mu? <3 Keyifli okumalar <3

60.BÖLÜM "EV"

*"Batmadık ama su alıyoruz hala
Hissetmeden basıp toprağa
Tuz basmadan yaralarım
Boş ver mi diyorsun kanasın
Biliyorum artık çok zor çok
Kuracak yeni bir hikayem yok
Yine de uğraşıyorum rastgele
Bu eskimiş kelimelerle..."*

Reha kitapçıdaki küçük radyodan duyulan şarkının sesini kısarken yanıma doğru ilerledi, bana plastik tabağa koyduğu büyük pasta dilimini uzatırken gülümsedim ona. Bu akşam beni çok mutlu etmişti.

"Kestaneli, umarım seversin."

İçten gelen bir gülümsemeyle karşılık verirken plastik çatalı pasta dilimine batırdım. Lokmayı ağzıma götürürken Reha'nın hala beni izlediğini gördüm, merakla bana bakıyordu. Dudaklarım mümkünmüş gibi daha da kıvrıldı. Pasta hayatımda yediğim en iyi pastaydı hiç şüphesiz. Karamel tadı dilime yayılırken gözlerimi kapatıp iç geçirmeden edemedim. Reha bu halime güldü.

"İşte bu be! Sırf bunu bulabilmek için sabah Sakarya'ya gidip geldim."

Gözlerimi açtım ve merakla ona baktım. "Babam," diye açıkladı Reha. "Küçük bir pasta dükkanı var, bence dünyanın en iyi pastaları o dükkanda satılıyor. Bu da benim favorim."

"Çok güzelmiş gerçekten ama sende ye."

"Önce doğum günü kızı, lütfen."

Tekrar gülümseyerek pastadan bir çatal daha aldım. Onun bakışları altında, biraz utanarak pasta dilimini bitirdikten sonra, onunda boşalan tabağını aldım ve çöpe doğru ilerleyecektim ki Reha elimi tuttu.

"Hayır, bugünlük işler benden."

Yine güldüm. *"Peki."*

Reha da gülümsememe karşılık verdi, çöpleri attıktan sonra etrafa dizdiği mumları toplayıp söndürmeye başladı. *"Ne olur ne olmaz, kitapları yakmayalım."*

O kadar çok mum vardı ki, gerçekten de tehlikeliydi ama o dizdiği her bir mumu söndürürken kıkırdamadan edemedim.

"Neden bu kadar çok mum yaktın ki?"

Mumların her birini söndürürken etrafa yayılan duman ciğerlerimize dolarken Reha öksürdü. *"Ne bileyim, ambiyans olur dedim, böyle olacağını tahmin etmezdim. Şu an etraf dumanaltı oldu."*

O son mumu söndürürken bende uzanıp camı açtım, temiz havanın içeri dolmasıyla ciğerlerimiz rahatlayıp mum kokusu biraz giderken Reha söndürdüğü tüm mumları kutularına yerleştirip yanıma geldi, karşıma otururken yamuk gülümsemesi dudaklarındaydı, elini ensesine attı. *"Sonu kötü olsa da, seni gülümsetebilmek güzel."*

"Tekrar teşekkür ederim Reha, benim için çok güzel bir akşamdı."

"Seni mutlu etmek her şeyden daha kıymetli..."

Tekrar dudaklarım kıvrıldı. Reha'nın bakışları dudaklarımdaki gülümsemeye takıldı, ben de bakışlarımı ona dikince gözlerini kaçırdı. Hemen karşımda olmasına rağmen sandalyesini biraz daha ilerletti ve neredeyse yüz yüze geldik.

Derin bir nefes aldı Reha, sözcüklerini toparlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. Sonra vazgeçmiş gibi bakışlarını indirdi. Ben ona merakla bakarken tekrar bakışlarımı üzerimde hissettim, cesaretini toplamaya çalıştı. *"En son seninle bazı şeyleri konuşmuştuk-"* Duraksadı. *"Şeyi işte, şeyleri-"*

Hiçbir şey anlamıyormuş gibi ona bakarken açıklamadan devam etti. *"Ama aradan bir aydan fazla geçti, neredeyse iki aydır beraberiz. Ben-"*

Yine duraksadı.

Ardından bir anda elimi tutup göğüs kafesinin üzerine bastırdı. "Senin için," dedi, hızlı kalp atışlarını hissetmemi isterken.

Donakaldım.

Şaşkınlıkla ona bakakalırken devam etti. "Güne başlama sebebim bazen sadece sen oluyorsun."

Bakışlarım göğsündeki elime gidince, hızla elimin üstündeki elini çekti ve elim boşluğa düştü. Zaman aramızda ağırlaşmıştı. İşaret diliyle de olsa ona itiraz etmek istedim ama o devam etti.

"Gece uyumadan önce senin gülümsemeni hayal ederek gözlerimi kapıyorum. Kokun en sevdiğim koku şimdilerde. Senin okuduğun kitapları okumak, senin geçtiğin satırları ezberlemek istiyorum. Sen hep gözlerini gözlerime dik istiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Gözlerin o kadar güzel ki..."

Başını eğdi, gülümserken. "Daha tanışalı iki ay olmadı ama seviyorum seni ben."

Ellerimi birbirine kenetlemek isterken ne söylesem bilemedim. Şaşkınlığım giderek artarken benden bir cevap beklediğini biliyordum ama ikilimde kaldım. Reha'yı henüz çok yeni tanıyordum ve bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşlardan bir tanesiydi. İlk aklıma gelenler döküldü öylece parmaklarımdan.

"Bende seni seviyorum Reha." Parmaklarım hızla devam etti. "İyi bir dostsun benim için, umarım hep de dost olarak kalırsın."

Reha irkildi. Bakışlarındaki kırgınlığı fark ederken üzüldüğünü kalbimde hissettim, bu sefer ben uzanıp elini tuttum, ardından elimi çekip ona kendi içimden geçenleri anlatmaya başladım.

"Ben senin dostluğunu kaybetmek istemiyorum Reha ama sana da açık olmam lazım. Hayatımda bir kere sevdim ben, bir daha sever miyim birini hiçbir fikrim yok ama kalbim tamamen kapalı şu an. Herhangi bir aşka da herhangi bir duyguya da. Şu an başka önceliklerim var. Ama seni gerçekten seviyorum. İki aydır beraberiz, her anında senden hem çok şey öğrendim, hem de çok iyi vakit geçirdim. Benim için öyle şeyler yaptın ki, sana minnetimi anlatamam bile. İyi ki varsın ama benim için çok iyi bir dost olmaktan öteye gidemeyeceğini sana söylemek istiyorum, şimdi susarsam ileride daha çok kırılacaksın çünkü."

Reha karaçam rengindeki yeşil gözlerini bana dikti, söylediklerimin onun için zor olduğunu biliyordum. Ona zaman vermek istedim.

"Bak eğer benimle ilgili herhangi bir şeyi aramızda olabilecekler için yapıyorsan sana bunu açıklamak istedim. Bu yolun sonu sana çıkmayacak Reha. Yanımda yürümek istemezsen de-"

Reha uzandı ve hızla hareket eden parmaklarımı tuttu. "O nasıl söz öyle Cemre? Hiçbir şeyi sonunda bir çıkar elde etmek için yapmıyorum. Yapıyorum çünkü seni seviyorum. Yol bana çıkmasa da sevmeye devam edeceğim."

Eli parmaklarımdan avuçlarıma indi. Dudaklarım anlayışı için yana kıvrılırken bir insanın çıkarsız yardım etmesinin ne demek olduğunu unuttuğumu yeni hatırladım.

Elimi çektim ondan. "Seni üzmem istemiyorum-"

Reha derin bir nefes verdi. "Ne üzmesi, son zamanlarda beni mutlu eden tek şeysin."

"Ama beklenti insanı öldüren bir şey Reha."

"Bak senden hiçbir şey beklemiyorum tamam mı? Ben senin yanında dost olarak kalsam da seni sevmek beni mutlu edecek. Bunu bir çıkar için yapmıyorum, yapıyorum çünkü senin yanında olmayı seviyorum. Ve olmaya da devam edeceğim."

Dudaklarım minnetle kıvrıldı. "İyi ki varsın Reha."

Reha da gülümsedi. "Hep var olacağım."

Ardından başını kaşıyıp pastayı gösterdi. "Bir dilim daha?"

Gülümsedim ve başımı salladım. Aramızdaki kara bulutlar dağılırken içim bomboştu.

Bir dilim pasta daha yiyip onunla kendimiz hariç her şeyden konuştuktan sonra ayrıldık.

Reha'nın gidişinin ardından kitapçıyı kilitleyip eve doğru yürürken üşümüş ellerimi cebime yerleştirdim. İç dünyamı kurumuş bir çöle benzetiyordum artık, hiçbir duygu yeşermiyordu. Sanki önümde kıyametler kopsa kirpiklerimi bile kırpmayacaktım.

Reha'ya dair hiçbir şey içimde yoktu ama onun dostluğunu seviyordum, onunla beraber yeni şeyler öğrenmeyi, vakit geçirmeyi, hatta bende onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Bunun dışında kalbim artık tamamen boştu, izler de yoktu artık. Yeni bir hayatı, yeni bir sevgiyi büyütmek sanki imkansız bir olasılıktan bahsetmek gibi geliyordu.

Bir daha kırılmak, bir daha parçalanmak, dağılmak istemiyordum. Bir daha zaaf larım olsun istemiyordum. Beni sadece mutlu eden

insanların çevremde yer almasını istiyordum, zehirleyen, yanlarında kendimi yetersiz hissettiğim arkadaşlıklara ihtiyacım yoktu artık.

Derin bir nefes aldım, üşümüş vücudum soğuktan kızarıırken artık apartman kapısını ittim ve içeri girdim, ağır ağır merdivenleri çıktıktan sonra kapıyı kendi anahtarım ile açtım ve saat neredeyse gece yarısını gösterdiği için, ışıklar da kapalı olduğundan bizimkilerin uyumuş olabileceğini tahmin ederek kapıyı sessizce kapadım.

Parmak ucumda yürüyerek salonu geçip odama gitmek isterken burnuma sigara kokusu doldu. Ağır ağır başımı çevirdim ve salonda hala benim geldiğimin farkında olmadan sigara içen Çağan'ı gördüm. Dumanlar yükselirken karanlıktan seçebildiğim kadarıyla başının eğik olduğunu gördüm.

Yanına doğru ilerledim, benim ona doğru geldiğimi fark edince başını kaldırdı ve hızla gözlerini görmem için tekrar başını çevirip yüzünü kazağına bastırdı. Olduğum yerde irkildim.

Çağan ağlıyor muydu?

Uzandım ve ışığı yaktım. Çağan'ın kıpkırmızı gözlerini ve bitkin yüzünü gördüğüm gibi emin oldum. Hızla ona doğru yürüdüm ama Çağan bakışlarını kaçırdı.

"Bu ne hal?"

Yüzünü tuttum ve kendime çevirdim. Çağan sigarasını küllüğe bırakırken bana karşı koymadı.

"Dibe vurdum işte."

Hızla geçip yanına oturdum. "Ne oldu?"

"Yok bir şey."

Kızgınlıkla yüzünü tuttum yine. Ardından ellerimi çekip konuştum. "Ne oldu?"

Çağan başını kaldırdı ve bir damla daha gözünden düşüp çenesine ilerledi. Derin bir nefes çekti kendine, sessizce mırıldandı sonra. "Öykü."

Her şey yerli yerine otururken göğüs kafesim ağırlaştı. "Seviyorum onu ben, üç yıldır hayatım oldu. Şimdi kendine benden bağımsız ayrı bir hayat kuruyor."

Kelimeler ağırlaşırken uzandı ve sigarasını dudaklarına yerleştirdi.

"Belki konuşsan-"

"Onu tamamen kaybederim." Sesi mutsuz çıkıyordu. İçim ezilirken uzandım ve kenarda duran sigara paketinden bir sigarada ben çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Çağan gözlerini silerken.

Sigarayı dudaklarıma yerleştirip kenarda duran çakmakla ucunu yaktım. Aşkın dünyanın en güzel duygusu olmasının yanında kaybedince, ardından bu kadar acı bir tat bırakması nasıl bir tezatlıktı?

Sigarayı içime çekmek için harekete geçerken ağzıma dolan dumanlarla ben öksürürken Çağan üzgün gözlerine rağmen yamuk bir gülümsemeyle bana baktı ve ağzımdan zorlukla çıkardığım sigarayı alıp söndürerek küllüğe bıraktı.

"Bunun nasıl içebiliyorsun?"

"Güzel bir şey değil," dedi. "Keşke her şey güzel olsa da ben bunu içmesem."

"Acılarını böyle mi bastıracaksın? Kaçarak mı?"

"Ne yapmamı bekliyorsun Cemre? O artık birini seviyor. Kalbi bir başkası için atıyor."

"Onu kazan ya da sana iyi gelmiyorsa uzaklaş."

"Zaten kaybettiğim bir şeyi kazanmam mümkün değil, uzaklaşmayı evet düşünüyorum."

İçim yandı. "Gidecek misin?"

Çağan yeniden sigaraya uzandı. "Dayanamıyorum, bu gece hayatımın en zor gecesiydi."

Yutkundu. "Gitsem daha iyi olacak. Burada kalıp surat asmaktan daha fazlasını yapmış olurum."

"Saçmalama," hızla karşı çıktım. "Biraz git, kafanı dinle ama tamamen gitme. Bizim için çok kıymetlisin sen."

"Dönünce içim böyle yanmayacak mı artık Cemre? Yanacak, bitti demekle bitseydi, kaçmakla çözüm olsaydı..." Durdu, cümlesinin devamını getirmedi. Sigara dumanını dışarı bırakırken elim ona destek olmak için sırtına gitti.

"Bana şimdi içimdeki acıyı silmeyi teklif etseler yine kabul etmem, sabah onun yüzünü görmek bile mutlu hissetmem için tek neden oluyor bazen. Ondan nasıl giderim? Gideceğim ama burada ruhum kalacak."

Elimi çektim sırtından. "Çağan lütfen, bir konuş Öykü'yle, aranızda bunca zaman geçti, öyle çekip gitmendense onunla konuşmanı isterdi."

"Beni en yakın arkadaşı olarak görüyor, ben onun güvenini nasıl kırarım? Üstelik şimdi kalbinde bambaşka biri var."

Burun kemerini sıktı, yine bana göstermeden gözünden akan bir damlayı sildi. "Kalbinde başka bir adamın olması..." Çağan yine sustu. "Ben hep bekledim, beni fark eder diye bekledim..."

Ne diyeceğimi bilemedim, Çağan için göğsüme çöken ağırlığı kaldıramazken kirpiklerime kadar sindi acı.

Ayağa kalktı Çağan. "Ben odama gideyim artık." Yalnız kalmak istediğini anlayıp yanlış bir karar vermemesini dilerken aslında yanlış bir kararında olmadığını fark ettim. İki tarafı da uçuruma çıkıyordu. Çağan ağır ağır yürüdü. Salondan çıkıp merdivenlere ilerlerken dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi kamburdu. Yaşına yıllar eklenmişti sanki...

İçim hala sıkıntılarla doluyken Çağan'a üzülererek banyoya geçtim, sular başımdan aşağı dökülürken Çağan'ın gitmesinin en çok Öykü'yü üzeceğini de biliyordum. Gitmek hep arkada kalanı yaralıyordu.

Odasında uyuyan Öykü'yü uyandırmak, her şeyi anlatmak, Kaan'ı bırak demek istesem de Kaan'ı sevdiğini de biliyordum. Yolun iki tarafı da uçuruma çıkarken bir yandan bana ilanı aşk eden Reha'yı düşündüm. O da Çağan gibi üzüyor muydu şimdi? Düşünceler beynimin içinde gezinip beni iyice hasta ederken uzandım ve suyu kapadım.

Kurulanıp üzerimi giydikten sonra, saçlarımı toplayıp kendi odama geçtim. Yatağa direkt geçmek yerine aralık soğuğunu hissetmek için balkona çıktım. Soğuk iliklerime kadar işlerken ruhum gibi karanlığa gözlerimi diktim ve Çağan için en iyisini diledim. Reha'yla da dostluğumuz bozulmadan, bende onu Çağan gibi üzmeden hep arkadaşlığımıza devam edelim diye tüm dualarımı ettim.

Cumartesi sabahı Öykü'nün beni uyandırmasıyla kendime gelirken yatakta esnedim. "Hadi uykucu uyan artık, sınava geç kalacaksın."

Olduğum yerde sıçrarken hızla gözlerimi açtım. Bütün hafta sonunu sınavlara ayırmışlardı ve dün gecede pek ders çalışmamıştım. Hızla yerimden doğrulurken "Endişelenme," dedi Öykü. "Daha sınava var. Ama kalk, hazırlan, kahvaltı hazırladım, onu bitir, öyle git."

Hızla başımı salladım, Öykü odadan çıkarken bende yine de emin olmak için saati kontrol edip derin bir nefes verdim. Ardından dolabıma ilerleyip dün daha çantadan çıkaramadığım kıyafetlere baktım. Yine Nur'u hatırladım, moralimin bozulmasına izin vermemek

için siyah kazağı ve taytı çıkarıp hızlıca giydim. Saçlarımı da sadece tarayıp dudaklarımı renklendirdikten sonra çantama sınav öncesi hazırladığım notları koydum.

Öykü'nün yanına gittiğimde masada tekti, önünde Fikret Eren-Borçlar Özel Hükümler kitabı açıktı ve okumaya çalışıyordu. Benim geldiğimi duyunca başını kaldırdı.

"Allah korusun başının üstündeki raflara koyma o kitabı, deprem olsa, depremden değil kitap başına düştüğü için beyin kanamasından gidersin."

Öykü güldü, onun bana uzattığı çaydan bir yudum aldım.

"Çağan nerede biliyor musun?" Sorusu üzerine ona döndüm. "Sabah erkenden işim var diye çıktı, bugün hastaneye de gitmesine gerek yoktu. Normalde evde kalıp TUS çalışırdı ama bana da söylemedi."

Bilmiyorum anlamında dudağımı sarkıttım. Yine Çağan'ın dün gece ki hali geldi gözlerimin önüne, içim ezildi. Tüm iştahımı hızla kaçımtı, önümdeki fıstık ezmesini Öykü'ye doğru ittim.

"Ya acaba bir kız arkadaşı falan mı var? Sabah sabah gitti, üstüne üstlük gece su içmeye uyandığımda onu mutfakta gördüm, hayatında yapmadığı şey sigara içiyordu. Sabahta gözleri bir garipti, acaba kızla bir sorun mu yaşadılar?"

Öykü'nün durumdan hiçbir haberinin olmayışı bir kere daha can yakarken derin bir nefes aldım, parmaklarıma kadar gelen kelimeleri yok saydım. "Zannetmiyorum bence hayatında başka bir kız yok."

Öykü dudağımı sarkıttı. "Evet aslında, onu tanıdığımdan beri hayatına bir kız girmedi." Düşünceli görünüyordu, olduğum yerde dikleştim. "Ama belki şimdi girmiştir ya da belki ailevi bir problemdir. Zaten geçen günde, ailesi şu an Ankara'da yaşıyor, Ankara'ya bilet bakıyordu."

Göğsüme dolan acıyı bakışlarımı Öykü'den kaçırarak sakladım. Demek ki, Çağan çok daha önce gitmeye karar vermişti.

"Neyse yeter bu kadar yediğim, ben kahve yapar ve ders çalışmaya odama gider. Sana sınavlarında başarılar."

Ona gülümseyebilmek için dudaklarımı zorla hareket ettirdim.

O her şeyden habersiz odasına geçerken bende derin bir nefes verip ayağa kalktım. Çantamı takarken sırtıma, hala aklımda ikisi vardı.

Okula gelip daha sınava çok vakit olduğu için tıp fakültesinin kafeteryasında bir kahve alıp çantamdan çıkardığım notlarımı

okumaya başladım. Notlarıma hızla göz gezdirirken yanımdaki sandalye çekildi ve yanıma oturan sınıf arkadaşlarım Aslı ve Buse'yi gördüm.

"Merhaba Cemre."

"Günaydın Cemre."

Gülümseyerek notlarımı bıraktım, Aslı hala esniyordu. "Bütün gece kütüphanede ders çalıştım, ölüyorum."

Buse de bezgin bir şekilde başını sıraya gömdü. "Bende çalıştım, öldüm resmen. Bitsin de kurtulalım."

Gülümsedim, ben pek gece çalışmasam da öncesinde iyi çalışmıştım. "Bu arada," dedi Aslı bana dönerek. "Senle Reha Hoca arasında bir şeyler mi var, bana mı öyle geliyor?"

Anlamamış gibi ona baktım, tek kaşımı kaldırırken.

"Yani bakma öyle canım, sanki Reha Hoca seninle ilgileniyormuş gibi hissediyorum, birkaç kere okulda beraber gördüm de sizi, daha önce sormadım."

Dudaklarım tek çizgi halini alırken işaret dili bildiği için Buse'ye döndüm. "*Reha Hoca sadece benim arkadaşım, başka hiçbir şey yok.*"

"Daha önce tanımadığını söylemiştin," diye sordu Buse dediklerimi sesli bir şekilde dile getirdikten sonra. Aslı'ya döndüm.

"Evet yaşlarımızın yakınlığıyla bu iki aylık süreçte arkadaş olduk, daha fazlası yok." Buse yine dediklerimi aktardı.

"Ha, peki, sen öyle diyorsan," dedi Aslı hızla. "Hadi artık sınava gidelim."

Onlarla beraber amfiye girerken Reha'yla yüz yüze geldik. Kendisi bir öğrenci asistanı olduğu için sınav sorumlularından biriydi, beni görünce gülümseyince Aslı'nın kaşları kalktı ve bana döndü.

"Peki," dedi biz onunla yan yana otururken. "Yakışıklı biri, neden aranızda bir şey olmuyor ki?"

Gözlerimi devirdim. "*Çünkü arkadaşız. Buse heceleyerek söyle lütfen iyi anlasın.*"

Buse gülerek dediklerimi aktardı.

Aslı omuz silkti. "Olsun sen ne dersin de, ben yine de sizi yakıştırıyorum."

Dudaklarımı sarkıtırken gözetmenler sınav sorularının olduğu kitapçıkları dağıttı. Süre başlamak üzereyken çantamdan kalemligimi çıkardım, telefonumu da kapatarak gözetmene teslim ettim.

Sınavım oldukça iyi geçerken sürenin bitimiyle beraber kitapçığımı Reha'ya teslim ettim, bugünkü derslerin arasında histoloji yoktu. Bugünkü dersler biraz daha nispeten kolaydı, yarınkiler zor olacaktı.

Reha diğer sınavlarla uğraşması gerektiği için ona kısa bir hoşça kal dileyip bende yorgunlukla esneyerek Aslı ve Buse'yle direkt kütüphaneye geçtim, yarınki sınav için uzunca bir süre çalıştım. Artık çalışmaktan yorgun düşerken başımı kaldırdım ve bana bakan Reha'yla göz göze geldik. Allah'tan on beş dakika kadar önce Aslı ve Buse yorgunlukla pes edip evlerine gitmişti, onların diline düşmekten ve aramızda bir şeyler olduğunu düşünme ihtimalinden kurtulmuştum.

"Merhaba. Kolay gelsin," dedi etrafımızdaki ders çalışanları rahatsız etmemek için işaret dili kullanırken. Bu tavrına gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Yorulmadın mı? Ben çok acıktım, beraber yemek yemeye gidelim."

Saate bakıp başımı salladım. "Olur, bende sana histolojiyle ilgili sorularımı sorarım."

Reha gülümsedi. "Sınavda ne soracağım gibi şeyler mi?"

Omzuna vurdum. "Saçmalama."

"Tüh," diye takıldı bana Reha. "Sorsan söylerdim."

"Eğitimci ruhun gözlerimi yaşırtıyor şu an."

Reha gülerken kenarda ders çalışan biri ters ters bize baktı. "Hadi gidelim."

Onunla kütüphanenin dışına çıktığımızda Reha ellerini ceplerine soktu. "Bak şu işe, ben seni konuşturacaktım güya ama sen beni işaret diline zorluyorsun."

Gülümsedim. "Kütüphaneye gelen sensin."

Reha'yla beraber bir kafede oturup yemek yedikten sonra, kahvelerimiz eşliğinde ona histolojiyle ilgili sorularımı sormaya başladım. Her şeyi öyle baştan anlatıyordu ve biliyordu ki, tıp bilgisi bir kere daha hayran bıraktı. Bende böyle her şeye hakim, başarılı bir tıp doktoru olmak istiyordum.

"Aktif haldeki T-lenfositlerin bu grubu, CD 8 yüzey moleküllerine sahiptirler. Sen beni dinliyor musun?"

Dalgınlaşan bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Ardından hızla başımı salladım. "Dinliyorum ama anlamıyorum."

Reha önce kızgınlıkla bana bakarken, öfkesi yumuşadı ve gamzeleri belirginleşti ama bana göstermemek için yine o sert eğitimci kimliğine

büründü.

"Bunu dinle bari." Soru işareti koyduğum kısmı bana anlatmaya başladı. "İnaktif B-Ienfositlerle donanan ve orta kısımları da periferleri gibi koyu görünüşte olan lenf folliküllerine primer lenf follikülleri denir.Doğum öncesi, lenfoid organlarda sadece bu tür folliküller bulunur."

Başımı salladım dikkatle, o bana çizim yaparak mikroskop altındaki görüntülerini gösterirken kahvemden bir yudum aldım.

"Doğruyu söyle, yarın çok mu zorlayacaksın?"

"Çalışana kolay bir sınav ama senin zorlanacağın muhakkak. Daha bunları çalışmamışsın."

Dudaklarımı sarkıttım. "Çok zor ama. Histoloji çok sıkıcı."

Reha elindeki kalemle burnuma vurdu. "Benim yanımda söyleme bari."

Gülümsedim, o bana kısa bir özetle konuları anlattı. "Çizimlere çalış bol bol." Ona başımı sallarken jest olması amacıyla onun itirazlarına rağmen hesabı ben ödedim. Ardından o beni eve bırakırken yarın da sınav sonrası kahve içmek için sözleştik. Hafta sonu olduğu için dil pratikleri yapmıyorduk, sadece hafta içi çalışıyorduk.

Apartmanın kapısını açıp merdivenleri ağır ağır çıktım ve anahtarım ile evin kapısını açtım. Kapıyı açtığım gibi Öykü'nün yüksek sesini duydum. Hızla içeriye geçtim, kavga ediyorlardı.

"Ya bir şey söyler misin? Üzüldüğünü görüyorum, gideceğinden de bahsediyorsun ama bir açıklama bile yapmıyorsun! Neden ya neden? Aklım fikrim almıyor! Her şey yolunda giderken üstelik?"

Çağan bakışlarını indirdi. "Her şey yolunda mı gidiyor gerçekten?"

Öykü'nün bakışları dikleşti. "Bir sorun mu var? Söyle o zaman bilelim."

Çağan Öykü'nün gözlerinin içine baktı, işte şimdi söyleyecek derken son anda dudaklarını birbirine bastırdı. "Her neyse." Ardından döndü ve bana bir merhaba bile demeden kapıdan çıktı gitti.

Öykü sinirle yerinde sıçrarken "Bana yaptığını görüyor musun?" diye bağırdı. Şu hale bak. Kaç yıllık arkadaşız bir açıklama bile yapmıyor. Böyle de olduk, ben artık başka hiçbir şey söylemiyorum. Hayır sıkıntısını anlatsa çözüm buluruz. Bizimle mi ilgili bir şey? Başka bir kız mı var? Ne yani? Biz arkadaşız! Arkadaş! Bir de şunun yaptığı işe bak."

Derin bir nefes verdi. "Her neyse o bana bir cevap bile vermiyor, vurup kapıyı çıkıyor, neden uğraşıyorsam, odama gidiyorum, bir daha da ölüyorum dese bir bardak su vermem."

Odasına doğru yürürken şaşkınlıkla onun kendi kendine söylenmesini izledim, ardından bana doğru döndü. "Bu arada sana demiştim ya, yarın akşam için davet ayarlayacağım diye, bir komilik işi ayarladım, saat sekiz gibi Beşiktaş'ta olman lazım. Sana konum atarım, sınavların bittikten sonra gelirsın olur mu?"

Başımı salladım. O burun kemerini sıkarak odasına ilerlerken "*Sen Çağan'ı takma kafana, onun sorunları başka. Sana karşı bir tavır almıyor,*" diye hızlı hızlı işaret diliyle anlattım.

Öykü başını salladı. "Bende biliyorum da, sorunlarını bana anlatmaması canımı yakıyor. En yakın arkadaşlarımdan biri sonuçta, üzerine üç yıldır beraberiz."

Omuz silkti. "Her neyse, uğraşamayacağım daha fazla, beyefendi bilmemizi istemiyor anlaşılır."

O odasına geçerken bende salonda öylece durdum. Demek ki, Çağan gitme planını harekete geçirmişti. Temelli mi yoksa bir süreliğine mi gidip gitmeyeceği kafamı karıştırırken sıkkin bir nefes verdim. Onun üzülmesini hiç istemiyordum.

Kendim odama geçtim. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp pijamalarımı giydikten sonra balkona geçtim, soğuğu içime çekerken dışarıdaki manzarayı izledim bir süre. Ardından balkon kapısını kapayıp yeniden çalışma masama döndüm. Kitaplarımı yerleştirip histoloji ve fizyoloji ağırlıkta olmak üzere ders çalışmaya başladım. Yorgunlukla gözlerimi kapattığımda akşamın çok geç bir saatiydi.

Sabah uyandığımda çalışma masasında uyuduğum için her tarafım tutulmuştu. Boynumu çevirirken bile boynum ağrırken sıcak bir duş alarak kaslarımı gevşetmeye çalıştım ama pek bir işe yaramayınca eczaneye kadar yürüyüp kas gevşetici aldım. Sınavlar bugün daha geç saatte olduğu için eve döndüm ve bizimkiler uyanmadan kahvaltılık bir şeyler hazırlayıp evi toparlayıp temizledim.

Önce Çağan'ı uyandırmaya gittim ama yatağı tamamen topluydu. Odasında da yoktu. Büyük ihtimalle gece eve hiç gelmemişti. Kendisine hızla durumunu soran bir mesaj attım ama cevap gelmedi.

Ardından biraz endişeli Öykü'yü uyandırmaya gittim. Kendisi zaten uyanıktı. Başının altına koyduğu 1700 sayfalık uluslararası hukuk

kitabıyla yerde gözleri açık uzanıyordu. Beni görünce doğruldu, gözaltı morlukları dün gece ne kadar boş verdiğini söylese de Çağan'la kavgasına çok taktığını, bu yüzden uyuyamadığını söylüyordu.

"Günaydın. Kahvaltı hazır gel."

"Çağan gece hiç gelmedi, iki kere aradım ikisine de dönüş yapmadı." Boş verememişti. "Sana bir şey söyledi mi ya da ulaştı mı Cemre?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Dün sence ben onun üzerine çok mu gittim?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"O zaman niye telefonlarımı açmıyor?"

"Öykü Çağan zor bir süreçten geçiyor belli ki, lütfen biraz onun yalnız kalmasına izin ver. Bir düşünsün böylelikle. Üzerine gidersen daha da kötü olacak."

Başını salladı. "Haklısın." Duraksadı. "Ama o benim üç yıldır her günümün beraber geçtiği insan, bana böyle davranması benimle sorunlarını paylaşmaması beni üzüyor."

İçim yine ezildi. Her şeyi anlatsam neler olur ihtimali geldi kuruldu yine zihnime. Sustum. Susmak zorundaydım.

"Her neyse, hadi. Kahvaltı yapalım."

Öykü uluslararası hukuk kitabını da alıp kahvaltı masasına otururken Birleşmiş Milletler Sözleşmesini açtı, ben gülümseyerek ona kahve doldurduktan sonra ben o ve Birleşmiş Milletler Sözleşmesi kahvaltımıza devam ettik.

Kahvaltı sonunda ben her şeyi toparlayıp sınav için çıkmak üzereyken Öykü hızla bana doğru geldi. "Akşam attığım konuma gelmeyi unutma, yanında giysi getirmene gerek yok, onlar verecekmiş." Ben başımı salladım.

"O zaman görüşürüz." Beni öptü.

Ona gülümseyip evden çıktıktan sonra kapıda Reha ile karşılaştım. "Selam."

"Senin ne işin var burada?" Şaşkınlıkla irileşen gözlerle ona baktım.

"Ev bakıyordum, zaten sınava gidecektim, geçerken seni alayım dedim."

Kibarlığına gülümsedim. "Çok bekledin mi? Haber verseydin keşke."

"Yok yeni geldim zaten." Yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi taktıktan sonra o da arabayı çalıştırdı.

"Ee hazır mısın?"

Hevesle başımı salladım. Reha gülümseyip okula geldiğimizde girişte bana başarılar diledi. Ona teşekkür edip okula doğru yürüdüm.

Bugünkü sınav düne göre oldukça zordu. Yine de elimden geleni yapıp tüm soruları çözdükten sonra en sonunda histoloji sorularına denk geldim. Reha soruları sorarken ne kadar zorlayabilirsem o kadar iyi diye düşünmüş olmalıydı büyük ihtimalle. Ben sorulara sorular bana bakarken, aralarda tek tük birkaç soruyu yapabildim. Sınavın bitiminde kitapçığımı gözetmene verirken aynı anda sınavını teslim eden Asl bana döndü. "Histoloji neydi ya öyle? Sınavın ortasında o beyaz ışığı gördüm sandım. Bu ne!"

Dudaklarım üzgünce kıvrıldı.

Diğer birkaç öğrencisinde histoloji sorularından bahsettiğini duyarken sadece benim için zor geçmemesine sevinmedim desem yalan olurdu.

Dün sözleştiğimiz üzere kahve içmek için okulun yanındaki kafelerden birine geçtim. Reha da biraz beni beklettikten sonra gelirken gözlerimde sönen ışığı gördü. "Ne oldu? Sınav nasıldı?"

"Ya Reha öyle sorulur mu hiç?"

Reha şaşkınlıkla baktı bana. "Çok kolay bir sınavdı."

Gözlerimi devirdim. "Senin için eminim öyledir."

"Sirkumferensiyal lameller sorusuyla beraber sınavdan koptum."

Reha gamzelerini gösterdi. Biraz alayla "Onu da mı yapamadın?" diye sordu gülerek.

Reha'yla bir kahve içip ona sınavla ilgili hem onun dersinden hem de diğer derslerden sorular sorduktan sonra gözlerim saate takıldı ve vaktin geçtiğini anladım. Reha'ya akşam katılacağım daveti anlatıp ondan ayrıldıktan sonra otobüs durağına doğru yürüdüm. Reha beni bırakmayı teklif etmişti ama ona daha fazla yük olmak istememiştim.

Otobüs uzunca bir süre gelmedi, soğukta ve akşam trafiğinde dolu gelen minübüslerinde durmadan geçmesi iyice sinirimi bozarken en sonunda zorlukla birine sıkıştım ve otobüste insanlara zar zor yapışık gittim. Davet alanına geldiğimde artık otobüsteki havasızlıktan boğulmak üzereydim.

Hızla otobüsten indim, çantamdaki telefon çalınca hızla telefonumu çıkardım, bir kere daha arayanın Öykü olduğunu gördüm. Yol boyunca iki kere mesaj atmıştı, biraz geç kalmıştım ve mesajlarına da otobüsteki sıkış tepişlik yüzünden dönüş yapamamıştım.

Hızla aramasını reddedip mekandan içeriye doğru yöneldim. Malların girişinin yapıldığı kapıdan giriş yaparken göz ucuyla da konuklara özel giriş kapısına baktım.

Konuklar gelmeye başlamıştı, bu geceki davet epey büyüktü, alacağımız para da o denli büyük olacağı için seviniyordum, bu ay sıkışmıştım ve bu miktar iyi gelecekti. Öykü'nün önceki mesajında belirttiği yere doğru ulaşmak için merdivenleri indim, geniş bir salona geçtiğimde onlarca tek tip giyinmiş çalışan arasından gözlerim Öykü'yü buldu. Onunda gözleri bana çevrilirken "Nihayet," der gibi dudakları kıpırdadı.

Özür diler bakışlarla ona baktım, hızla yanıma geldi. "Cemre nerdesin sen? Hadi, çabuk, şef gelecek birazdan, az öncede ismin okundu, beş dakikaya gelmezse ismi silinir dediler, hadi üstünü giy."

Ona başımı sallarken kolumdan tuttu ve beni arkalardaki bir kapıya götürdü. "Hadi, giyin."

Kapıdan içeri girip ardından kapıyı kapadım. İçeride telefonumun ışığında oradaki paketli elbiselerden kendi bedenimi buldum, siyah dizimde biten sade bir elbiseydi, üzerime geçirdim, elbisenin yaka kısmına da verilen kırmızı fuları hızla bağladım. Topuklu ayakkabıyı da ayak tabanlarım daha şimdiden sızlaya sızlaya giydim.

Düz duran saçlarımı kulak arkama itip dışarı çıktığımda Öykü beni kapıda bekliyordu. "Hadi," dedi yine. "Görev bölüştürmesi başladı."

Onun arkasından giderken bir yandanda üstümdeki elbiseyi çekiştiriyordum. "Siz ikiniz ön A kısmına hizmet edeceksiniz," dedi şefimiz listede isimlerimizi bulup yazarken. "Çok dikkat edin, en önemli misafirler orada olacak. Aman ha, isteklerinde en ufak bir gecikme olursa hepimiz topa tutuluruz."

Biz başımızı sallarken "Kokteyllerle başlayın," dedi. "Kanepeler daha sonra. Kanepe tepsilerinin de ayrı ayrı servis sırası var. Yemekleri siz servis etmeyeceksiniz, sıraları bozmayın."

Biz başımızı sallarken "Hadi boş durup aylak aylak başımda dikilmeyin, çalışın" diye kızdı. Bu tavır beni rahatsız ederken mecburen ekmek parası söz konusu olduğu için şefi uyaramadım.

Öykü'yle servis kısmına gidip kokteyl tepsilerini alırken "İlk dört masayı sen, ardındaki dört masayı da ben alayım," dedi. Ona başımı salladım.

Tepsiyi sıkı sıkı tutup merdivenlere ilerledim. Bakışlarımı önümdeki kokteyl bardaklarından ayırmazken kapıdan geçtim ve başımı kaldırıp servisi yapacağım masaya baktım.

Başımı kaldırdığım gibi ilk masa gözüme çarptı. Eliza, Kılıç, Aytekin, daha önce Kuvars'la katıldığımız bir davette karşılaştığımız ve beni ezmekten zerre gocunmayan Bahar Hanım ve eşi Ayhan Bey.

Yumruk yemişim gibi irkildim.

Onları görmeyeli yaklaşık altı ay gibi bir zaman geçmişti. En son bu ekip düğünümün olacağı gün birlikteydi. Ardından intiharına müdahale edilip ben gözlerimi açtığımda hastane odasında görmüştüm Aytekin, Kılıç ve Eliza'yı.

Onları son görüşümden sonra bir daha ne yanıma gelmişlerdi, ne de arayıp beni sormuşlardı. Eliza'nın karnını tutarak gülümseyen Kılıç'a ve onların mutlu aile tablolarına baktım, sırf onların bebeği huzurla büyüsün diye ben sevdiğim adamın güvenini sonsuza kadar kaybetmiştim.

Aytekin... Çok yakın olmasakta, konuşuyorduk, baş ucumdaydı, bir gün sonra tamamen yok olmuştu.

Ben o hastane odasında, hastane önlüğünden başka giyecek hiçbir şeyim yokken, tamamen terk edilmişken hiçbiri yanımda değildi.

İçime gömdüğüm hayal kırıklarım mezarlarını eşleyerek çıkmaya çalışırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Hayır ben artık bu değildim. Ben herkesin, en gitmem diyenin bile bir noktada gittiğini öğrenmişim, bu hayal kırıklarım sayesinde güçlüydüm.

Artık ağlayan, kaçan, gözyaşlarıyla ıslanan o kız değildim.

Çenem dikleşti, kirpiklerime kadar bulaşan acıyı sildim. Dimdik yürüdüm.

Beni ilk fark eden Bahar Hanım oldu. Daha önce Kuvars'la katıldığım bir iş yemeğinde örtülü bir şekilde beni küçümsemişti. O zamanlar sadece 'erkek kontenjanından' ona göre oradaydım , başarısız, tek başarısı bir erkeği kendine aşık etmiş, sonra onun parasını yiyen o kız olarak. Benimle zerre ilgilenmemişi, daha henüz üniversite okumadığımı bile öğrenince. Burun kıvrıp Nur'la ilgilenmişti. Kendimi ne kadar kötü hissetmişim. İntihar kararı almamdan sadece biraz önceydi. Onun tavrı, insanların söyledikleri, aşağılanmak, küçümsenmek, eksik görülmek o zaman beni bitirmişti.

Şimdi fark ediyordum, asıl eksiklik onların kalplerindeydi.

Onlar bu hayata şans faktörüyle elmiş olabilirlerdi ama ben henüz hayatımın başındaydım, beni destekleyen bir aile yoktu, ben şiddetten kurtulmuştum, açık öğretimden liseyi bitirmiştım, tıp kazanmıştım, okulumun parasını yine ben ödüyordum. Ben kendimin mucizesiydim ve hiçte eksik hissetmiyordum artık. İlerlediğim bu yolda, hiçkimseden destek almadan kendi ayaklarımın üzerinde devam ediyordum. Yolum daha uzun ama şimdiden o yolun sonunda artık kazanacaklarımı biliyordum. Ben kendimle gurur duyuyordum.

Dimdik bir şekilde yürüdüm, onlara hizmet edecek olmaktan hiç gocunmadan, bunun da yolumun parçası olduğunu bilerek, hiç eksik hissetmeden.

Masalarına yürürken Bahar Hanım'ın dudakları kımıldadı. Hepsi onun sözü üzerine bakışlarını yüzüme çevirirken yüzümde hiç mimik oynamadı. Aytekin ayağa kalkarken "Cemre," diye sevinçli bir tepki verdi.

Eliza şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Cemre!"

Yüzüm buzdan bir heykel gibi yken masalarına ulaştım. Şimdi masadaki herkes ayaklanmıştı, salondaki diğer tüm konukların bakışları üzerimize çevrildi. Herkes bana bakarken "Bu kız Kuvars Demirhan'ı nikah günü bırakan kişi değil mi?" gibi fısıltılar kulaklarıma doldu.

"Cemre!"

Eliza karnını tutarak yanıma geldi. Onu yakından inceledim. Eliza Demirhan güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti, hamileliği dolayısıyla çökük yanakları dolmuştu. Şimdi gözleri ıslı ıslı parlarlarken uzandı ve elimdeki tepsie rağmen sarıldı bana.

"Cemre seni görmeyeli ne kadar uzun zaman geçti, nasılsın?"

Sarılışına karşılık veremedim. Bu bana dünyanın en samimiyetsiz hareketi gibi geldi. Ellerim sanki buz tutmuş gibiydi. O tüm gülümsemesiyle ayrıldı benden, tepsiyi tutan elim uyuşurken "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Salondaki tüm bakışlar şimdi ikimizin üstüne çevrilmişti, herkes dikkatle bizi izlerken donuk bakışlarımı Eliza'ya dikmekle yetindim. O hastanede intiharımdan sonra taburcu edildiğimde üzerimde hastane önlüğünden başka hiçbir şeyimin olmadığı an geldi gözlerimin önüne ve devamında ölüm gibi geçen zaman, yalnızlığım... O da herkes gibi gitmişti benden, üstelik ben onun için tüm hayatımı tehlikeye atmışken.

Onca zaman nasıl olduğum umrunda olmamıştı, şimdi mi umrundaydı?

"Ya," dedi dudağını ısırarak olduğu yerde sevinçle kıpırdanırken. "O kadar uzun zaman oldu ki, çok özlemişim seni ben, uzun uzun konuşalım olur mu neler yaptın anlat bana."

Mimiklerim oynamadı. En ihtiyacım olduğu zamanda yanımda yoktu, şimdi de olmasına gerek yoktu. Elime uzandı. Sıcak elleri buz gibi avuçlarıma değdi. "Aslında hakkında bir şeyler biliyor olabilirim," dedi otuz iki dişini de göstererek tebessüm ederken. "Çok tebrik ederim."

Tek kaşımı kaldırdım, sorgulayıcı bakışlarımı görünce açıklamak için hareket etti. "Tıp kazanmışsın, abim anlattı..."

Ben şaşkınlıkla irkilirken masadaki diğer hayret eden kişi Bahar Hanım oldu. "İnanamıyorum tıp mı kazandın? Çok tebrik ederim."

Eliza'nın kurduğu cümleyi düşünmemeye çalışarak Bahar Hanım'a döndüm. Eksik gördüğü, küçümsediği kızı göstermek istedim ona. Kimsesiz, konuşma engelli, şiddet mağduru, sınav senesinde iki kez ölüm tehlikesi geçirmiş bu kızı... Onların tüm küçük görmelerine rağmen başarmıştım.

Dudağım yana kıvrıldı ve teşekkür etme samimiyetsizliğinde bulunmak yerine tek kaşımı kaldırıp 'ne sandın' der gibi baktım.

Bahar Hanım tavrım karşısında şaşkına uğrarken tekrar Eliza'ya baktım. Aytekin ve Kılıç arkadan beni kutladılar. Pembe yanakları giderek kızarmıştı. "Gerçekten abim anlatınca nasıl sevindim anlatamam, bunu nasıl istediğini, okumak için neler yaptığını biliyorum. Çok çok tebrik ederim, sana hayranım."

Onun bana sarf ettiği iltifatlara karşı kaşlarımı çatarak cevap verdim. Aklım sadece tüm iltifatları geçip abim anlattı cümlesinde takıldı kaldı.

Altı ay sonra tüm magazin haberlerinden sonra ilk defa o ve bana ait bir cümle duyuyordum. Bu cümle tüylerime kadar ürpermeme neden oldu.

"Kuvars benim tıp kazandığımı nereden biliyor?"

Eliza ellerimi okuduktan sonra yüzü hüznle gölgelendi. Gözlerimden bakışlarını çevirdi ve kapı tarafına döndü. Yeniden bana döndüğünde gözlerindeki hüznü ifade değişime uğramıştı.

"Belki bunu kendisine sormak istersin."

Kendisine sormak?

Şaşkınlık iliklerime kadar yayılan tek duygu olurken döndüğüm yerdeki tüm bakışların kapıya çevrildiğini fark ettim. Bakmak, dönmek istemedim. Gözlerimi sımsıkı yummak istedim ama kaçamadım.

Üst dudağım alt dudağımın üzerine kapanırken düşünmeden, başımı Eliza'dan çevirip refleksiyle tüm bakışların kaydığı yöne doğru çevirdim.

Kıyamet misali çöken zaman durdu, yanımdaki insanların silüetleri kayboldu, ayağımın altındaki dünya dönmeyi bıraktı, gece bir daha hiç gündüze kavuşmayacakmışçasına her şey dondu. Ben dondum.

Derler ki, insan giderken kendinin bir parçasını bırakır arkasında, bundandır ki tüm gitmeler bir gün dönmek içindir aslında. Derler ki, nereye gidersen git, nereye kaçarsan kaç, en sonunda insan kendini tamamlamak için geri döner.

Doğru mu derler bilmiyorum, daha önce çok kez gitmek istedim ama hiç gitmedim, hiç kaçmadım, gidemedim, kaçamadım; hayatımdaki her sorunla göğüs göğüse çarpıştım. Tam bittim dediğim anda yeniden doğdum, tam ölüyorum dediğim anda kendi yaralarımı kendim sardım. Ruhum delik deşikti, kan revan içindeydim, ellerim titrerdi benim, çok titredi. Yine de savaştım, burdaydım, gitmedim ve savaştım.

Bu hikayede gitmeyi en çok isteyen bendim belki ama hiç gitmedim.

O gitti.

Kirpiklerim kıpırdadı ilk olarak, donan zamanı kırmak isterken. İhtiyaçla gözlerimi kırparken bir saniyelik sığındığım karanlıkta içimin en derinlerine gömdüğüm yenik ben "Allah'ım nolur rüya olsun," diye yakardı. Benden başka kimse duymadı, çünkü çevremdeki herkes bu kızın üstüne toprak atmıştı.

Ne yani her şey bir rüya değil miydi?

Başımınla beraber tüm vücudumda döndü aynı yöne. Emin olmak istedim, her şeyin bir rüya olduğundan, gözümü açınca her gece olduğu gibi kaybolacağından. Kaybolmadı. Rüya değildi. Hücrelerimde önce şaşkınlığı, ardından karmaşayı ardından iç savaşı hissettim. Tüm duygularım birbirine girmişken düşünmek çok zordu, saniyenin onda biriyle beynim bir uyanma yaşadı. Benimle beraber salondaki diğer herkesin şaşkınlığını duyumsadım.

Zaman yeniden aktı, sanki hiçbir şey olmuyormuşçasına, dünya dönmeye devam etti, gece gündüz birbiri ardına sıralandı. Her şey aynı

düzeninde devam etti ama benim altı aydır ilmek ilmek yeniden kurduğum hayatım başıma yıkıldı.

Tekrar kirpiklerimi kırptım. Her şey gerçektir, salonun ısısı gayet yüksek olmasına rağmen tenime saplanan soğukta, düşüncelerime sızan yeni iltihaplarda.

O buradaydı.

Hücrelerim ayaklandı.

Kuvars Demirhan buradaydı.

Hatırladığımdan daha farklı görünüyordu, yani onu son görüşümden... Üzerinde siyah bir takım elbise vardı, her zamanki pahalı takımlarından biri, ayakkabıları siyahın en güzel tonunda parıltıyordu. Gömleği fildişi kadar beyazdı, ceketinin dış cebinde yine isminin baş harfinin işlendiği mendillerden biri vardı. Pahalı kol düğmeleri, yine dünyaca ünlü bir markanın özel koleksiyon saati... Her zamanki ulaşılmazlığında görünüyordu.

Onu farklı yapan, bütün bunların hiçbirisi değildi.

Son zamanlarımızda, daha zayıflamıştı, gözaltlarında halkalar vardı, çoğu zaman uykusuzluktan gözlerine kan sinerdi. Şimdiyse, daha formda görünüyordu, gözaltlarındaki halkalar kaybolmuştu, karaçam ağaçlarının yeşilini taşıyan gözleri soğuktu.

Onunda bakışları tüm salonda gezindi ve en sonunda en uçta ona bakan beni buldu.

Gözleri gözlerime değdiği an, felaketler üzerime çullandı, fırtınalar koptu, bir şehir yıkıldı, bir çocuk kimsesiz kaldı, savaş çıktı, kuraklık başladı, kıtlık oldu, yıllar asırlara döndü, yaşıma yıllar eklendi, tüm dünyanın yükü omzuma kondu sanki. Yaşlandım, tökezledim, yoruldum, yok oldum.

O döndü diye bağırdı tüm hücrelerim. *Kuvars Demirhan evine döndü.*

O gözler benim gözlerime saplanıp kalınca Reha'nın gözlerini onun gözleriyle nasıl karıştırabildiğimi sorguladım, bu gözlerdeki hareler o kadar belirgindi ki, zaten koyu olan gözlerinin yeşilini saran o daha koyu yeşil hareler... O yeşil rengi, gözlerimden içime akarken yine içimdeki yıkık kız ayağa kalktı, titrek ellerine rağmen mutlu oldu, gülümsedi. Dışımaysa hiçbir duygu yansıtmadım, tüm yüzüm buz kalıbıydı o an, donuk, soğuk, uzak...

Kuvars Demirhan bana doğru ilk adımını attı.

"Ev her zaman dört tarafı duvarlarla çevrili, üzeri çatıyla örtülü yer değildir, ev bazen bir insan, bazense sadece bir ruhtur, sen benim evimsin," demişti aylar öncesinde bir kere o bana.

Kuvars Demirhan bir adım daha attı.

Masasında bulunduğum herkesin benim gibi soluğunu tuttuğunu duydum.

"Gelmesin," diye bağırdı tüm hücrelerim. "Gelmesin."

Bir adım daha...

Adım adım bana doğru geldi. O geldi ve yaşananlarda geri geldi, unutmaya çalıştığım, geceleri hatırlamamak için uyku ilaçlarıyla bastırmak zorunda olduğum tüm dertlerim, sıkıntılarım, tüm yaşanmışlıklarım kapımı çaldı tekrar. O yalnızlığım, intihara beni sürükleyen her bir anı beynime doldu. Her yara izi sızladı.

"Kuvars Bey mi o? Türkiye'de değil zannediyordum." Hemen arkamda birinin sesi kulağıma çalınırken aramızdaki mesafe giderek azaldı. Ruhum şimdi bir uçurumun başındaydı, kollarını iki yana açmış, kendini atmak ve atmamak kararını esen rüzgara bırakmıştı. Rüzgar vücudumu sarsarken dengemi sağlamaya çalışan kollarımda gücünü kaybetti.

Kuvars Demirhan buradaydı.

Ruhum o uçurumdan aşağı yuvarlandı, sulara karıştı, mesafe tükenirken ölen ruhumu kimse görmedi.

Birkaç ay önce neredeyse kocam olacak adam, bir zamanlar en büyük destekçim, en büyük aşkım, hastanede ben ölümün kıyısında çekip giden adam, şimdilerde izi bile kalmayan adam.

Kuvars Demirhan buradaydı.

Ruhumu gömdüler.

Nefesim kesildi, aramızdaki mesafe tamamen kapandığında. Gözlerimiz hiç ayrılmadı, mih gibi birbirine kitlendi.

Şimdi zaman ölülerin gömülü olduğu bir mezardı. O ölülerden biri Kuvars diğeri de bendim. İkimizin üzerine toprak atılmış, yaşananlar tam anlamıyla bitmişti. Şimdi birbirinin gözlerine bakan iki insan artık farklı kişilerdi. Yeni bir hayatı olan, yeni iki insan...

O değişmişti, ben değişmiştim.

Başımı her zaman olduğu gibi, onun uzun boyundan dolayı kaldırdım, yeşil gözlerindeki soğuk ifade çatlarken göğsü yeni bir nefesle şişti. Sertçe yutkundu, ademelması kendini belli ederken şimdi

tüm salon susmuştu, herkesin gözü o ve benim üstümdeydi, sadece arkadan duyulan çello sesi kulaklarıma çalınıyordu.

Dudakları aralandı. Altı ay sonra Kuvars Demirhan ilk defa konuştu benimle. Kulaklarım onu daha iyi duysun diye istemsizce bir adım bende attım. Mesafeler sıfırlanmıştı.

En son konuşmamızda son cümleyi ben kurmuştum "Hoşça kal," diyerek. Şimdi ilk kelimeyi o söyledi, başlangıcı o yaptı. Deprem oldu ve benden başka kimse yıkıntıların altında kalmadı, artık bir enkazdım yeniden.

Dudakları kıvrıldı. Gözümü bile kırpamadım, hiçbir mimik gösteremedim. Konuştu.

"Merhaba güzelim..."

Derler ki, nereye gidersen git, nereye kaçarsan kaç, insan tamamlanmak için evine geri döner, bundandır ki tüm gitmeler bir gün dönmek içindir.

Kuvars Demirhan bu gece evine döndü ama artık onun evi ben değildim.

Merhaba güzellerim <3

Şimdi size son bölümden bu yana olan üç gelişmeyi duyurmak istiyorum, ilk olarak Twitter'da #iyikivarsınhikayelerindeyasar diye bir etiket açıldı ve bütün gece bir sürü tweet atıldı, hatta gündeme girdik, ikinci olarak Instagram'da #KuvarsıYedirtmeyiz diye bir etiket açıldı ve eski bölümlerdeki Kuvars sahneleri eklenerek Kuvars'ı getirtmem konusunda manipüle edilmeye çalışıldım, Instagram gruplarında Kuvars gelsin diye yasin okuyandan tut tütsü yakanlara kadar türlü türlü şeyler oldu, onlara değinmiyorum bile, üçüncü ve son olarak hala inanmakta zorluk çekiyorum, Müge Anlı'ya Kuvars'ı bul diye başvurdular. :) Bende en son gelişmeyle beraber baktım iş ciddiye biniyor, Kuvars'ı getireyim dedim. :)

İlk sorum, **KUVERS DEMİRHAN'I ÖZLEDİNİZ Mİ?**

Benim şu an bu soruyu yazarken bile elim ayağım titriyor şahsen, o kadar özlemişim.

Sizce yeni bölümde **Cemre Kuvars'a nasıl davranır?**

Cevaplarınızı merakla bekliyorum <3

Yarın **LAL** yeni bölüm alıntısı Instagram hesabımda yer alıyor olacak <3 Alıntılardan haberdar olmak için takip edebilirsiniz. <3
Instagram: hikayelerindeyasar Twitter: lalmaglup

Twitter'da #kuvarsdemirhan ile yeni bölümle ilgili olabilecekler hakkında görüşlerinizi ya da hissettiklerinizi paylaşırsanız büyük bir mutlulukla okuyacağım. Lütfen paylaşın <3

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum <3 Yeni bölümde görüşmek üzere<3

61.BÖLÜM "YİRMİ DÖRT"

Merhaba güzellerim:) Oy ve yorumlarınızı sabırsızlıkla bekliyorum. Satır içi yorumlarınıza özellikle bayılıyorum, bol bol satır içi yorum bırakırsanız çok sevinirim <3 Keyifli okumalar <3

Instagram: hikayelerindeyasar Twitter: lalmaglup

61. BÖLÜM "YİRMİ DÖRT"

Hayat, bazen her şey bitti dediğin anda yeniden başlamaktır. Savaşa ara vermeden savaşmak, ölmek pahasına teslim olmamak, kaybetmek uğruna aşık olmak.

Yirmi yaşındaki Cemre'ye dönüp bir şey söyleyecek olsaydım, o girdiğin ev başına yıkılacak, çok aşık olacaksın, çok kaybedeceksin ama yine de yaşa derdim. Yaşadım, yaşanması gereken her şeyi. Bir adamı kendimden çok sevdim, bir adamdan gidemedim, bir adama ağladım, bir adamla beraber oldum... Hayallerimi kaybettim, umudumu kaybettim, yine de yeni hayaller kurdum.

Bitmesinden korkma hiçbir şeyin derdim, yirmi üç yaşımın başlarındaki kendime dönsem. Ne kadar çok korkuyordu, hayatında iki üç günlük kazandığı mutluluğu kaybetmekten. Hiçbir şeyin bitmesinden, gitmesinden korkma. Sen bu hayatta tek başınasın, sadece kendine güven, kendine yaslanan dik yürür. Giden gitsin, her şey bitebilir ama hayat, bazen her şey bitti dediğin anda yeniden başlamaktır, derdim.

Ben bir seçim yaptım ve yeniden başladım, artık kaybetmekten korkmuyorum, artık kartlarım açık, artık daha cesurum, hayata karşı yüzleşebilirim.

"Merhaba güzelim."

On dört harf, iki kelime ama içine sığdırılan bir yığın birikim.

Bunu ondan ilk duyduğumda kalp krizi geçirmişti, kalbine stent takılmıştı benim yüzümden, odasının kapısının önünden geçiyor içeri giremiyordum. Kendimi küçük bir temizlik odasına kitlemişim.

"Sonunda gelebildin..." demişti Kuvars ben o uyumuştur artık diye hastane odasına girdiğimde.

Utançla yanaklarım kızarıırken özlemle ciğerim yanmıştı. "Hiç gelmeyeceksin sandım." Aynen böyle demişti.

Özlem yle baskın gelmişti ki gözyaşlarım yeniden akmıştılar. Gözlerim artık bu kadar çok ağlamama isyan edercesine sızlarken kendimi tutamamış ve ona doğru ilerlemiştim. Bütün gücümle, sımsıkı onu bir daha bırakmamak üzere sarılırken Kuvars'ın dudakları salarımaya değmişti. Ve beni tekrar kabul ettiğini fısıldar gibi kulağıma fısıldamıştı.

"Merhaba güzelim..."

O günden bu güne zaman hiç acımadan akmıştı. O zaman bu iki kelimenin bana hissettirdiği güveni hatırladım. şimdi aradan çok sular akmıştı.

şimdi o anlardan birinde değildik, rahatlamak yerine tüm tüylerim diken diken oldu, irkildim. Güzelim... Yedi harflik bu kelime beni rktt, buradaki iyelik eki yeniden alabora olmama neden oldu. Gözlerimin nne "Güzel değilim," diye ağlayarak saçlarımı kestiğim anı getirdi.

Bütün acılarım üzerimde toplandı, son altı ay kıyamet gibi çöktü, uyku haplarıyla acılarımı bastırmaya çalışıp hıçkırır hıçkırır uyuduğum o uykular geldi. Ardından onun ben yalnızlıktan tekrar ölümün kıyısına gelmişken, başka biriyle oluşu...

Artık 'merhaba güzelim' benim için bir hiti. Dişlerimi sıktım, çenemi dikleştirdim, buz gibi donuk yüzüm, sert bakan gözlerim onun gözlerinin üstünde ydi.

Ona ne hissettiğimi göstermedim, içimde onu görünce meydana gelen öfkeyi, nefreti, kırgınlığı. Sadece dudaklarım yana kıvrıldı. Tüm acılarımı gülümsememe bastırdım, hiçbir şey yaşanmamış gibi; artık yepyeni bir hayatın znesiyemişsiz gibi.

Ellerim havalandı ve ona karşılık verdim. "Merhaba."

Yeşil gözleri, kahverengi gözlerimden havalanan ellerime kaydı. Nefesini içine çekerken bakışları durgunlaştı. Salondaki çalan çellonun notaları bile ağırlaştı sanki.

"Nasılsın?" diye sordu.

Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırdım. Kelimeler kulaklarımda uğuldadı sanki.

Nasılsın? Tek kelimelik soru cümlesi. Her gün defalarca duyduğum bir cümle. Bu kadar kötü hissettirmesi için hiçbir neden

gerekmiyorken dünyamı sarstı sanki bu sekiz harf.

Titreyen ellerimi havaya kaldırdım. İyiyim demek istedim. Kötüydüm ama geçti. Parmaklarımdan bunların hiçbirini dökülmedi.

Dudaklarım ruhsuzca kıvrıldı. "Yaşıyorum."

Giderken bana son cümlesi "Yaşa," olmuştu. Ona yaşadığımı göstermek istedim.

Gözleri gözlerimde kilitlendi, orada bir duygu kayıp geçti ama o kadar hızlı bir geçişti ki takip edemedim, bakışları durgunlaştı. Bir nefes daha aldı, göğsü şişerken bu sefer onun bakışlarının yükünü kendi üstümde hissettim.

Kaçmadım, şimdi kaçarsam korkmuş olacaktım, dimdik bakışlarla ona baktım. Ona ne kadar iyi olduğumu göstermek istedim. Onunla mücadele edebileceğimi de. *"Sen nasılsın?"*

Kuvars yeşil gözlerini bir an olsun üstümden ayırmadan "İyiyim," dedi.

Ardından ikimizde sustuk, salonda çalan çellonun notaları ağırlaştı.

Aylar önce, o gittikten hemen sonra, hep bana geri döneceğini, benden gittiği için pişman olup özür dileyeceğini, beni bir daha bırakmayacağını söylediğini hayal ederdim. O geceler aktı geçti, hep Kuvars bir gün dönecek dedi içimdeki küçük kırgın kız. Kuvars Demirhan dönecek ve ardında bıraktığı yaraları öpecek, iyileştirecek. Hep onunla ilk karşılaşmamızı hayal ettim, daha ihtirash, daha sert, belki daha yıkıcı ama bu denli soğuk değil. Bu denli sessiz değil. Bu denli yabancı hiç değil.

İçimdeki kırgın kız dudaklarını birbirine bastırdı, bacaklarını kendine çekti ve hayal kırıklığıyla dolan gözlerini kimseler görmesin diye sımsıkı kapattı.

Dudaklarım soğukça kıvrıldı. *"Sevindim. Başka bir şey yoksa, burada çalışıyorum da işimin başına dönmem lazım."*

Kuvars'ın durgun bakışları masadaki tepsiye çevrildi. "Yok." Geçmem için önümden çekilirken nefesim boğazıma tıkanıp yine.

Tam yanından geçip gidecektim ki, kokusu burnuma doldu, ciğerlerim hasretle yanarken nefesimi tutabildiğim kadar tuttum.

"Aaa ama nereye Cemre? Hemen gidiyor musun yanımızdan?"

Arkamdan Eliza kolumu tutarken onun ardımda olduğunu ile unuttuğumu fark ettim. Salondaki hala herkesin gözü bizim

üzerimizdeydi. Yalnız kalmaya, burdan gitmeye ihtiyacım vardı. Eliza'ya döndüm.

"Bizimle oturmalsın, bize neler yaptığını anlat biraz. Böyle hemen kaçır gibi giderek olmuyor ama."

Aytekin'de ona katıldı. "Evet Cemre, aylar sonra böyle hemen gitme. Geç otur biraz bizimle."

Öylece durdum. Ayhan Bey ayağa kalkıp Kuvars'ın gelişini kutlamak için tokalaşırken onunla, Bahar Hanım'da bana döndü. "Evet, uzun zaman sonra seninle sohbet etseydik Cemre."

Midem bu samimiyetsizlik karşısında bulandı, Eliza yeniden beni masaya doğru çekti. "Hadi ama, çok merak ediyorum, neler yaptın nasıl geçti vaktin?"

Her birine tek tek baktım. Bir zamanlar sadece onları merkez alan hayatıma acıdım. Bu samimiyetsizliğin üzerine kendime inşa ettiğim dünyanın yıkıldığına üzülmüştüm bir de.

Safra tadı ağzıma kadar gelirken hızla bileğimi Eliza'dan çektim. "O kadar merak etiyen burada görene kadar geçen altı ayda arayıp sorsaydın." Eliza'nın gözleri şaşkınlıkla irileşirken "En ihtiyacım olduğu zamanda yoktun, artık olmaya da gerek yok. Müsadenizle, başka bir isteğiniz yoksa servise devam etmem gerekiyor," diyebildim.

"B-ben," diyebildi Eliza ama devamını getiremedi, gözlerinde kırgın bir ışıltı vardı.

Uzanıp masadan tepsiyi alırken onunla konuşan Ayhan Bey'i umursamadan ellerimi takip eden Kuvars'la göz göze geldik. Zorlukla yutkundum, döndüm ve hemen yanından geçtim. Tek ihtiyacım olan yalnız bir odada, düşüncelerimle baş başa kalmaktı.

Salondan çıkarken birinin fısıltısı geldi kulağıma. "Kuvars Demirhan gibi bir adamı terk etti, şu hale bak yine nerelere düşmüş."

Kulaklarımı bu seslere bastırmak istedim, düşmek benim için bu değildi, hakkımla hem okuyup hem çalışıyordum ve kimseye muhtaç olmuyordum, asıl Kuvars'la olsaydım ve kendi paramı kazanamasaydım, onun maddiyatından geçinseydim düşmüş olurdu.

Kapıdan çıktığımda arkadan gelen Öykü beni durdurdu, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı, elimdeki tepsiyi sımsıkı tutmaya odaklanırken "Sen iyi misin?" diye sordu. "Onlar?"

Ağır ağır başımı salladım, gözlerinin içine bile bakamazken yutkunamadım. Öykü tepsiyi tutan ellerimin kaydığını hissederken

elimden aldı.

"Aylar sonra, sanki hiçbir şey olmamış, ben ardında ölmemişim gibi ilk cümlesi merhaba güzelim oldu... İnanamıyorum."

"Ben böyle hayal etmemiştim, ben, ben..."

"Ben, bu kadar soğuk beklemiyordum, bu kadar iki yabancı gibi olmamalıydı..."

"Bu olmamalıydı, onu görmemeliydim..."

Öykü'nün elleri sırtıma kaydı. Kirpiklerimin ucundaki acıyı bastırmak için tüm gücümü kullandım. "Ben..."

"Öykü, en çok zoruma giden ne biliyor musun, çok iyi görünüyor, gözaltlarındaki morluklar gitmiş, daha formda görünüyor, son zamanlarımızda pek uyumuyordu, zayıflamıştı, yorgun görünüyordu, şimdiyse daha dinç." Yutkunamadım. "Benden gidince toparlanmış."

Öykü bana sarılmak üzere uzandı. Elini ittim. "Hayır, iyiyim ben. Çok iyiyim. O geldi diye altı aydır kurduğum dünyamı yıkmayacağım, beyefendi istediği zaman gitsin istediği zaman gelip merhaba güzelim desin diye asla. Benim o masada oturan hiçbirine ihtiyacım yok. Hiçbirine." **Ağlamamama rağmen gözlerimi sildim.** "Bu gece işimi yapıp paramı kazanacağım, yıkılmayacağım, dimdik bir şekilde ayakta durmaya devam edeceğim."

Tepsiyi ondan almadan önce vücudum dikleşti. Öykü'nün üzgün bakışları üzerimde toplanırken tepsiyi sımsıkı tuttum. Daha fazla bir şey söyleyemeden merdivenlere doğru ilerledim.

Tepsiyi tutan elim titrerken Öykü arkamdan geldi. "Emin misin bak, hadi ver bana tepsiyi ben yapayım senin yerine servisi, sen mutfakta çalış, biraz kafanı dinlersin."

Elimdeki tepsiden dolayı işaret dilini kullanamayacağım için sadece başımı olumsuz anlamda sallarken yeniden merdivenleri çıktım. Salona girdiğimde bu sefer Eliza'ların olduğu masada ne Eliza'yı ne de Kuvars'ı görebildim. Aytekin, Kılıç, Ayhan Bey ve daha yeni gelmiş olacaktı ki Nur bulunuyordu.

Nur'u görmek içimi yaktı. Kuvars'la beraber mi gelmişlerdi acaba?

Ona servis yapmak için ilerlerken bir his boğazıma saplanıp kaldı. Nur'un bakışları beni görünce irileşti, ardından elimdeki tepsiyi fark etti. "Saçmalama," dedi Aytekin beni görünce. "Bize servis yapma."

"Ama Aytekin Bey işi bu değil mi? Yevmiye alamaz yoksa."

Aytekin'in bakışları Nur'a çevrildi, ben gözlerimi devirirken ona, tepsiyi önce Ayhan Bey olmak üzere hepsine tek tek uzattım.

Aytekin ve Kılıç hiçbir şey almazken Aytekin yeniden beni masaya davet etti ama cevap verme gereği bile duymadım.

Masaya servisimi yapıp bütün kırgınlıklarımı içime yürüyüp geçecekken Nur'un sesini duydum. "Tam olarak hak ettiğin yerde olmanı görmek ne hoş. Olabileceğin en fazla yer bu nokta."

Ona döndüm, tam herkesin içinde sinirim burnumdayken ona şiddet uygulamak üzereyken bakışlarım Aytekin'le konuşup pek iyi görünmeyen Ayhan Bey'e takıldı. Burnundan birkaç damla kan geliyordu, elimdeki tepsiyi bırakırken kimse fark etmediği çin ona doğru ilerledim. Teni hızla sapsarı kesilmişti.

Gözlerini açık tutmaya çalışırken birkaç kişi bizi fark etti. Kılıç ve Aytekin ayaklandı. "Ayhan Bey iyi misiniz?"

Ayhan Bey boğulurcasına bir ses çıkarırken "Tansiyonum," diye zorlukla konuştu. Nur ayağa kalktı. "Ben Bahar Hanımı bulayım, tansiyon ilacı kullanıyordu sanırım."

Hızla Ayhan Bey'in boynunu sıkarak papyonu açarken benim şefimde bir sorun olduğunu görüp geldi. "Ambulansı arıyorum."

Ona başımı sallarken Öykü de hızla yanımıza geldi. "*Hipertansiyonu var sanırım, ilaçları lazım.*"

"Tansiyon için fazla belirti göstermiyor mu?" diye sordu Aytekin.

"Ayhan Bey kalp hastası," dedi arkadan biri. "Bir kere daha yüksek tansiyona bağlı çok hastalandı."

Ağır ağır giden Nur'a baktım, onun Bahar Hanım'ı bulana kadar epey bir süre geçecekti ve Ayhan Bey giderek kötüleşiyor gibi görünüyordu, kalp hastalığı çok mut ağrıdı?

Nur'u beklerken vakit geçmezken, biraz olsun yakasını açarak rahatlamasını sağlamaya çalıştım. Beş dakika sonunda nihayet Nur topuklu ayakkabılarının üzerinde zorlukla yürüyerek yanımıza geldi. "Bulamadım, hiçbir yerde yok."

Burnundan akan kan daha da artarken Öykü'ye döndüm. "*Soğuk suya sokalım, lavaboda, çabuk.*" Hipertansiyonu Reha'nın bana verdiği tıp dergilerinde önemli bir makalede görmüş ve okumuştum.

Öykü hızla başını sallayıp benim söylediklerimi yüksek sesle dile getirdi. Amirim hızla dediğimi yapmak için iki garsonu görevlendirirken Ayhan Bey'i zorlukla lavaboya soktuk ve elimizden geldiğince soğuk su tutarak biraz olsun kendine gelmesini sağladık.

Burun kanaması biraz hafiflerken lavabo kapısının ucunda Bahar Hanım, Eliza ve Kuvars göründü. O tarafa bakmamaya çalışırken içeri girdiler.

"Ne oldu burada?" Bahar Hanım haykırdı, kocasının yanına giderken.

Nur hemen açıklamaya çalıştı. "Ben sizi aradım her yerde ama bulamadım, kocanızın hipertansiyonu nüksetti galiba. Ambulans çağırdık."

Bahar Hanım şaşkınlıkla ona baktı. "Lavabodaydım. Beni bulmak ne kadar zor olabilir!" Nur'a sesini yükseltirken "Bari telefonumdan arasaydın," diye bağırdı. "Senin yüzünden!"

Hızla uzandı ve çantasında taşıdığı ilaçları çıkardı. "Su lazım bana."

İlaçları kocasına verirken gözyaşları içerisindeydi. Ayhan Bey biraz daha toparlarken Bahar Hanım gözyaşları içerisinde bana baktı. Amirim açıkladı.

"Cemre, üniversite öğrencisi, tıp okuyor, Allah'tan müdahale etti, soğuk suya tuttuk, şimdi biz çalışanların kıyafetlerinden de veririz. Ama siz yine de bir hastaneye gidin."

Bahar Hanım ellerimi tuttu. "Çok teşekkür ederim Cemre."

Onun gözlerinin içine baktım. Önemli değil der gibi başımı sallarken "Sana çok haksızlık yaptım," dedi. "Sen çok yetenekli bir genç hanımsın, hem okuyor hem çalışıyorsun. Tekrar çok teşekkür ederim. Kocamın başka başka hastalıkları da var, belki müdahale etmeseydin, daha kötü olurdu. Neler olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırırken beni izleyen iki çift gözü gördüm. Biri kızarmış gözleriyle bana bakan Eliza, öbürü aylar sonra karşılaştığım, ondan sonraki tüm başarılarıma rağmen beni burada garson olarak gören Kuvars'tı.

Kuvars'la yeniden göz göze gelirken onun gözlerinde gezinen gurur ifadesini gördüm.

Bir an için içimdeki küçük kız da mutlu oldu, tebrik etti, başarılarımı gösterdiği için.

Nur'un yanından geçip giderken, yanaklarım kıvrıldı ve ona tek kaşımı kaldırıp bakmayı ihmal etmedim, ona da lafını yedirtmenin haklı gururu vardı içimde.

Eliza lavabonun kapısında durduğu için onun yanından geçerken gözlerimin içine üzgünce baktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Yanından geçip gittim, cevap bile vermedim, bu geceki mesaim bittiği için üstümü değiştirmek için giyinme kabinine giderken ruhum ağır bir külçe gibiydi.

Kuvars'ı bir daha görmezken ben, üstümü değiştirdim ve bugünkü emeğimin karşılığını alıp dışarı çıktım. Öykü de arkamdan gelirken "Günün kahramanı mı demeliyim sana," dedi.

"Tesadüftü sadece, azıcık hipertansiyonla ilgili bilgi sahibi herhangi biri müdahale ederdi zaten."

"Olsun," dedi Öykü. "Bence herkesin ağzını açık bıraktın."

"Sen çok güçlü birisin," dedi koluma girerken. "Hem çok merhametlisin, hem de çelik gibisin. Orada senin yerinde başka kim olsa, kaçardı, sense durdun, burada çalışmak için varım dedin gocunmadın, üstüne gittin. Onlara kim olduğunu gösterdin."

Sıkın bir nefes verdim. Bakışlarımı gecenin karanlığına çekerken içimde gezinen çok başka duygular vardı. Onları Öykü'ye anlatamadım, hatta kendime bile itiraf edemedim. Bu gece neler olduğunu bile anlamazken eve gidip gece başımı yastığa koyduğumda gözlerimin önüne bir çift yeşil göz geldi.

Bir yanımla o geri döndüğü için mutlu oldu, diğer yanımla bir daha onunla karşılaşmaktan deli gibi korktu. Bir yanımla o benimle konuşur diye bekledi, diğer yanımla konuşmadığı iyi oldu dedi. Her ne olursa olsun bu gece bir enkaza dönüştüm.

Günler birbiri ardına sıralandı. Ben düşünmemeye çalışıp hayatıma devam ettikçe duygularım bir diken gibi battı durdu ruhuma. İki zıt duygu içimde kol geziniyordu. Bir yanımla öyle kırgındı ki, adını bile anmak istemiyordu, karşıma çıktığı için ondan nefret ediyordu, diğer yanımla utanarakta olsa mutlu oluyordu. Mutlu olan yanımla öldürmek için her şeyi yapmaya çalışıyordum.

Onun yeni bir hayatının olduğunu, artık toparlandığını, artık benimde toparlandığımı, birbirimize iyi gelmediğimize, artık birbirimize ait olmadığımızı her fırsatta söylüyordum kendime.

Ardından benim yerime o masada oturan Nur geliyordu aklıma, bunları hissettiğim için bile kendime kızıyordum.

26 Aralık sabahı uyandığımda, günlerden Perşembeydi.

Yatakta doğrulduğumda gözlerimi boşluğa diktim. Pazar gecesinden bu yana tek yaptığım kendimi odaya kitlemek olmuştum, sınavlardan

sonra herkes neredeyse evine gittiği için bu hafta derslerde yalnız sınav soruları çözüldüğü için derslere de katılamamıştım. Beni arayıp dil pratikleri yapmak için ta kapıma kadar gelen Reha da solgun tenimi görünce kendime dikkat etmemi söylemiş, bu haftalık bana izin vermişti.

Öykü ve Çağan arasında süren sessizlik, benim kendime içime kapanmam derken ev ölü evine dönmüştü dört günde.

Uyandığımda bakışlarım hemen karşımda asılı olan takvim yaprağına çevrildi. 26 Aralık.

Yirmi dört yaşı tüm ağırlığını üzerimde hissederken bacaklarımı kendime çektim. Başımı dizlerimin üzerine koyarken kapının dışından bir ses duydum.

"Sessiz ol, her şeyi kırdın döktün, uyanmasın Cemre."

"Ben seninle konuşmuyorum, benimle muhattap olma Çağan. Daha şu mumları doğru düzgün yakamadın."

"Hasbünallah..." Çağan ve Öykü'nün didişmelerini duyarken kapı açıldı ve üzeri mumlarla süzlü küçük ama şık pembe bir pastayla ikisi içeri girdiler.

Şaşkınlıkla onlara bakakaldım. "Uyanmış bile, al işte Öykü, sessiz ol dedim sana o kadar."

Öykü "Ben ne yapabilirim, benimle muhattap olma dedim sana. Hem sen erken uyansaydın, bu kadar geç kalmazdık," diye ona kızdı.

Ben ağzım açık şaşkınlıkla onlara bakarken Öykü pastayı bana getirdi. "İyi ki doğdun Cemre! Biz erkenden kutlayalım dedik! Nice nice mutlu yaşlara! Yeni yaşı sana tüm güzellikleri getirsin."

Çağan da arkadan ona katıldı. "Doğum günün kutlu olsun, canım arkadaşım."

Şaşkınlıkla onlara bakarken Öykü pastayı önüme tuttu. "Hadi dilek dile ve üfle."

Yatakta ayağa kalkarken, üzerimdeki pijamalara ve dağınık saçıma aldırmadan ikisine eğilip sarıldım. Öykü elindeki pastayla öyle kalırken "Deli kız, dur, yanacağım şimdi," diye haykırdı. Çağan ondan pastayı alıp kenara koydu. "Beceriksiz."

"Sensin beceriksiz, bir mumu bile yakamadın."

Onlara gülümseyerek kenardaki pastaya doğru ilerledim. "Çok teşekkür ederim, ne gerek vardı."

"Arkadaşlar bugünler içindir, doğumgünleri kutlanmayacakta ne kutlanacak. İyi ki varsın Cemre, iyi ki bizim ev arkadaşımız oldun."

Çağan'da sevgiyle başını sallarken ikisine tekrar sarıldım. Hissettiğim kara bulutlar dağılmış olurken.

Pastayı üfledikten sonra yeniden onlara döndüm. "Hediyeme bayılacaksın," dedi Öykü. "Çok şık bir şey. Tam senlik."

Bana uzattığı hediye paketine mahçup bir ifadeyle bakarken gözlerim gülümsemekten kısıldı. Paketi açtığımda oldukça şık beyaz bir etek ve beyaz bir kazakla karşılaştım, ikisi takımdı ama öyle hoştu ki.

"Çok teşekkür ederim Öykü, bu o kadar güzel ki."

Öykü gülümsedi. "Yok öyle kendini odalara kapatmak, eskisi gibi olmak yok, hadi kalk, bir kendine gel. Giyin, doğum günün bugün senin, mutlu olmak için çok güzel bir sebep."

Ona gülümsedim, öyle haklıydı ki. Onların hayatları devam ediyor, akıyordu ve ben artık o hayatın bir parçası değildim. Bunun beni yeniden üzüp uykulara hapsetmesine izin vermek istemiyordum. Onlar tamamen bitmişti benim için.

"Bu da benden," dedi Çağan. "Benimki biraz daha mesleğe yönelik."

Heyecanla kutuyu açtım, kutunun içinde pembe renginde, Littmann marka steteskop vardı. Heyecanla steteskobu elime aldım. İncelemek için bir süre heyecanla uğraşıp boynuma asarken Öykü ve Çağan beni gülerek izledi.

Çağan'ın bakışları kol saatine giderken "Ben geç kaldım," dedi. "Kaçıyorum, akşam görüşürüz."

Onun gidişinin ardından Öykü'yle kalırken "Ee hadi," dedi Öykü bana. "Sana aldıklarımı giy, toparlan biraz, seni mutsuz görmek istemiyorum artık."

Ona gülümseyerek başımı salladım. O odadan çıktıktan sonra etrafı toparlayıp Öykü'nün aldığı beyaz eteği ve kazağı üzerime geçirdim, kısa saçlarımı toplamaya çalışırken aynanın karşısında kendime baktım. Yirmi dört yaşına geçişerek girmek istiyordum. Tamam, oturup sürekli onu düşünerek geçirmeyecektim, o yoktu hayatımda, bir daha da olmasına izin vermeyecektim. Üstelik temelli gideceğini de söylemişti. Burada dağılmış bir şekilde kendi kabuğuma çekilmeyecektim.

Gülümsemek için dudaklarımı zorladım. Evet toparlanma vakti gelmişti.

"Hadi," dedim Öykü'ye salonda onun yanına giderken.

"Ne hadi?" Diye sordu beni görünce. "Bu arada, çok yakışmış üstündekiler, bayıldım."

Ona gülümsedim. "Tekrar, çok teşekkür ederim ama hadi. Kuaföre gidiyoruz. Ardından alışverişe. Umrumda değil hiçbir şey, biraz iyi hissetmek istiyorum."

Öykü şaşkınlıkla bana baktı. "Biraz fazla mı toparlandın sen?"

"Hadi," dedim yine. "Kalk, gidiyoruz." Onu bileğinden tutup dışarıya sürüklerken şaşkınlıkla arkamdan güldü.

"Biraz fazla mı toparlandın sen?"

"Evet, haklısın, orada oturup kendimi yiyip bitirmeyeceğim. O gece hiç yaşanmamış gibi hayatıma devam edeceğim."

İlk olarak kuaföre uğradık. Ben saçlarımı boyatmak için kuaförden fikir alırken, saç boyası kataloğundan karamel rengini seçtim. Öykü'de radikal bir değişiklik, saç uçlarını mora boyamaya karar verirken gülümsedim.

"Emin misin bak mora boyayacağından?"

Öykü gülümseyerek bana başını salladı. "Aslında e büyük hayalim saçımın bir yarısını beyaz diğer yarısını siyah kullanmak ama Türkiye buna hazır mı çok emin değilim."

Ona güldüm.

Boyama işlemi iki saatimi alırken, Öykü'nün işlemi biraz daha uzun sürdüğü için onu bekledim. O sırada, tırnaklarımı yaptırıp siyah bir oje sürdürdükten sonra kuaförün dalgalandırdığı saçlarımla aynadan kendime baktım.

"O kadar güzel oldun ki," dedi Öykü de benim arkama gelirken. Onunda saçları biraz değişik olmuştu ama keyifle gülümsüyordu.

Ardından bankadan biraz para çekip Öykü'yle beraber alışverişe çıktık. Öykü sürekli siyah tayt giydiğimden yakınlıkla bana daha şık şeyler uzatırken aralarından birkaç tanesini seçtim ve deneyip onunda fikrini aldıktan sonra hepsini satın aldım.

Öykü doğum gününe özel beni hem masaj hem de cilt bakımı yapabileceğimiz bir yere de götürdü, gerilmiş kaslarım usta parmakların altında gevşerken harcadığım paranın hesabını yapmayı

bir an için bıraktım. Tüm dertlerimi ve sıkıntılarımı unutup ana odaklandım.

Oradan da çıktıktan sonra, en sonunda yemek yemek için bir kafe ararken önünden geçtiğim vitrinin önünde duraksadım. Dünyanın en güzel kırmızı elbisesi bana bakıyordu. Midi boy, saten, askılı bir parçaydı, göğüs dekoltesi veriyordu. Bunu her yerde giyemeyeceğimi biliyordum ama bu gün kendime hediye olarak almak istedim.

"Bunu bencede almalısın."

Öykü deneme kabininden çıktığımda bana bakarken soluğunu tuttu. "İnanılmaz yakıştı sana."

Aynada kendime baktım ve bende beğendiğime kanaat getirdikten sonra en sonunda kıyafeti aldım.

Bütün bunların üstüne Öykü'yle güzel bir tatlı yedik. Tekrar güzel ve mutlu hissederken artık okula gitmem gerektiği için, elimdeki poşetleri eve dönen Öykü'ye verip her şey için teşekkür ettim ona.

"Akşam çok geç kalma, saat dokuzu geçme sakın." Ona başımı salladım ve vedalaştık.

Okula gittiğimde sabahki derslere girmediğim ve öğle arası olduğu için bir süredir görüşemediğimiz Reha'ya uğramak için odasına doğru ilerledim ilk olarak. Reha içeri girdiğimde eşyalarını topluyordu. Beni görünce başını kutuların arasından kaldırdı ve bana baktı.

"Cemre!" Şaşkınlıkla bana doğru yürüdü. "İyileştin mi? Bu hal ne, saçlarını mı boyadın?"

Başımı salladım gülümseyerek. "*Nasıl olmuş saçlarım?*"

"Güzel." Reha yutkundu. "*Çok güzel.*"

İçeri girdim. "*Ne yapıyorsun burada?*"

"Toparlanıyorum, bu hafta fakültedeki son haftam. Artık bende sadece doktora öğrencisi olarak geleceğim."

Tek kaşımı kaldırdım. Açıkladı. "Dersin asıl hocası Stanford'da tıbbi bir araştırma için bulunuyordu, araştırmaları bitti, bu hafta son derslerimi veriyorum. Haftaya kendisi dersleri anlatmaya başlayacak."

Şaşkınlıkla ona baktım. "*Gidiyor musun yani?*"

"O bakışta ne öyle? Artık daha çok hastanede olacağım, arada okula uğrarım tabii, üzerine her akşam kitapçada beraberiz zaten." Reha bir kahve yapmaya koyuldu. O iki kupaya kahve koyarken onun gidecek olmasının yine de beni üzeceğini fark ettim.

"Bu arada," dedi. "Bir ev buldum. Size komşu olacağım sanırım."

"Ciddi misin?"

"Evet artık bol bol akşam yemeğine size gelirim, senin o mükemmel yemeklerini yemek için."

Ona gülümsedim.

"Bu arada," dedi kahvemi bana verirken. Geçip odasındaki koltuklardan birine oturdum. "Doğum günün kutlu olsun, akşam verecektim ama şimdiden vermiş olayım."

Bana sıkça paketlenmiş, küçük bir kutu uzattı.

"Reha niye zahmet ettin ki?"

Reha gülümsedi. "Zahmet olur mu hiç? Hadi aç bakalım, beğenecek misin, sana çok yakışacak bence."

Gülümseyerek paketi açtım, hayatımda hiç bu kadar çok hediye bir günde almamıştım.

Kutunun içinde birkaç iç içe geçmiş kelebeklerden oluşan çok şık gümüş bir bileklik vardı. Mutlulukla bilekliği kutusundan çıkardım.

"Reha bu çok güzel, çok teşekkür ederim."

Reha'nın gamzeleri belirginleşti. "Bana seni hatırlattı. İzin verirsen sana takayım."

Başımı salladım ve bilekliği onun avuçlarına bıraktım. Reha bilekliği uzanıp bileğime takarken gözlerimi ayıramadım bileğimden.

"Çok yakıştı," dedi. Yine gülümsedim.

"Kaç oldun sen şimdi?" Dedi Reha tekrar kahvesini alırken.

Yanıtladım. "Yirmi dört."

"Oo otuza pek bir şey kalmamış, yaşılanıyorsun."

Elimi 'olamaz' dercesine yüzüme kapadım. Ardından "Aman Allah'ım bir ayağım çukurda artık." diyerek iç geçirdim.

Reha gamzelerini gösterdi yine.

Öğleden sonraki dersim başlamak üzereyken akşam görüşmek üzere sözleşerek yanından ayrıldım. Sınıfa doğru giderken Aslı'nın bana okula gelip gelmeyeceğini sorduğu mesajını okudum ve ona cevap olarak beş dakikaya sınıfta olacağımı yazdım.

Sınıfa girmeden önce lavaboya geçip aynadan bir kez daha yeni halime gözlerimi diktim. Her ne olursa olsun, böyle dimdik olacaktım. Pazar gecesinden beri içine girdiğim o mutsuzluk hali bir daha olmayacaktı. Gece ne kadar üzülssem üzüleyim, yeni bir sabah olduğunda sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatıma bakacaktım. Sürekli ağlayan, insanların yıprattığı, üzdüğü o kız olamazdım artık.

Hafif bir makyaj yapıp tekrar sınıfa ilerledim. Sınıf kapısında kızlardan biri duruyordu, ona merhaba demek için giderken beni gördüğü gibi amfiye girdi ve kapıyı kapattı. Kaşlarımı çattım ne olduğunu anlamazken.

Kapıyı kendim açıp içeri girerken bir anda üzerime patlayan konfetilerle ne olduğunu şaşırdım.

"İyi ki doğdun Cemre!"

Bir süredir arkadaşlığımızın ilerlediği birkaç sınıf arkadaşım hep beraber doğum günümü kutlarken şaşkınlıkla onlara baktım.

"Doğum günün kutlu olsun Cemre!"

Kantinden aldıkları küçük bir kekin üzerine, bir mum dikmişlerdi ama bu bile beni o kadar mutlu etti ki. Son zamanlarımda gerçekten çevremde beni yargılamayan, gerçekten değerli ve beni seven insanlar biriktirmiştim. Bunun hissiyatıyla küçük keki üflerken gözlerim dolu dolu oldu.

"Çok teşekkür ederim." Buse işaret dili bildiği için benim söylediklerimi aktarırken hepsine tek tek sarıldım ve öptüm. Diğer sınıf arkadaşlarımda yanıma gelip doğum günüm için iyi dileklerde bulunurlarken mutlulukla, hiç gocunmadan her birine sarılıp teşekkür ettim. İlk defa telefonumda arkadaşlarımla güzel anılarım albüm kısmında yer alırken uzunca bir süre her gece uyumadan önce bakacağımı biliyordum.

Okuldan çıktıktan sonra hissettiğim mutlulukla direkt eve gitmek yerine, yoldan çiçek alıp mezarlığa uğradım. Hem annemin hem babamın toprağını öptükten ve suladıktan sonra, aldığım çiçekleri bıraktım.

"Sevgili anne ve baba, kızınız yaşamayı öğrendi. Yaşamak hep düz çizgide ilerlemiyor, insan düşünüyor sonra kalkmayı öğreniyor ama artık etrafımda beni seven insanlar var. İstedğim bölümde okuyorum. Yirmi dörtte oldum. Hiçkimsenin beni yıkmasına, hayatımı alabora etmesine de izin vermiyorum. Sizi çok seviyorum. Hep yanımdasınız, hissediyorum..."

Anne ve babamı ziyaret ettikten sonra omzumdaki yüklerden kurtulmuş bir şekilde eve geçtim. Eve girdiğimde saat neredeyse akşamın dokuzuydu.

Anahtarı çevirip kapıyı açtıktan sonra içeri geçtim ve kapıyı ardımdan kapadım, şimdi tek yapmak istediğim bu mutlu günün sonunda odama geçip böyle iyi arkadaşlar kazandığım için minnettar

hissetmek ve ders çalışma tempoma, birkaç gündür askıya aldığım hayatıma geri dönmekti. Ceketimi çıkarıp askılığa astım ve odama geçmek üzere ilerlerken salonun ışıkları yandı.

"İyi ki doğdun Cemre!"

Aslı, Buse, üniversiteden birkaç kız arkadaşım, Öykü, Kaan, Çağan ve Reha... Hepsi bana sevgiyle bakarken yutkunamadım, gördüklerimden emin olmak için kirpiklerimi üst üste kırdım. Gerçektir. Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Hepsi zaten bugün doğum günümü kutlamıştılar. Böyle bir şeyi o kadar beklemiyordum ki, şaşkınlıktan hareket bile edemedim.

Gözlerim mutlulukla irileşirken Öykü elindeki pastayı bana gösterdi, kestaneli pastayı hemen tanıdım, bakışlarım Reha'yı buldu, birkaç gün önce benim için Sakarya'dan aldığı pastanın aynısıydı, yine her şey onun başının altından çıkmıştı anlaşılan.

"İyi ki doğdun Cemre!" Hepsi aynı ağızla bana doğum günü şarkısı söylerken mutluluk gözyaşlarını kirpiklerimin ucunda hissettim.

"Ne yaptınız siz böyle?"

"Bir yıl daha yaşlanmanı kutlayalım dedik," diye yanıtladı beni Çağan. Sevgiyle baktım ona.

Öykü pastayı bana doğru tutarken herkes "Hadi bir dilek dile," diye tezahürat yaptı.

Güldüm, gözlerinden yaş gelene kadar, bu benim hayatımın en özel anıydı. Hayatımdaki ilk doğum günü partisiydi, ilk defa sevdiğim ve beni çıkarsız seven herkes bir arada benim varlığımı kutluyordu.

Gözlerimi kapadım, mumu üflerken bir damla mutluluk yaşı çenemden aşağı kaydı.

Mumlar sönerken dileğim son altı aydır kazandığım hayatın hep böyle devam etmesiydi. Ne eksik ne de fazla...

Bu hayatımda benim için düzenlenmiş ilk doğum günü partisiydi. Yengem Ahmet için hep doğum günü partisi düzenlerdi, mahalledeki Ahmet'in tüm arkadaşları gelirdi, bende onlara hizmet ederdim. O zaman çocukluk aklı öyle çok özenirdim ki, halbuki benim doğum günümü bırak kutlamayı şu ana kadar hatırlayan bile olmamıştı.

Geçen sene ben Kuvars'a söylemişim, tam doğum gününe bir saat kala ve o benim için bir pasta yapmıştı. O pasta hayatım boyunca aldığım ilk doğum günü hediyesiydi. Ardından şimdi, herkes doğum günümü hem ayrı ayrı ayrı hem de beraber kutlamak istemişti.

Mutlulukla gözyaşlarım akarken, Reha uzandı ve yanaklarıma dökülen gözyaşlarını sildi. "Olmaz ama böyle doğum günü kızı!" Aslı seslendi bana. "Mutluluk gözyaşlarımı bile kabul etmiyoruz, üstünü giyin ve gel. Bu gece senin için buradayız, dibine kadar eğleneceğiz!"

Ona başımı sallarken Öykü beni kolumdan tuttu. "Hadi bugün aldığımız kırmızı kıyafetini giy."

Öykü beni sürükleyerek odama götürdü.

"İnanmıyorum bütün gün beraberdik, hiç de bir şey söylemedin. Nasıl ayarladın herkesi?"

Öykü gülümsedi ve kendisi önceden yatağımın üzerine koyduğu kırmızı elbiseyi ve ona uygun getirdiği bantlı siyah, topuklu ayakkabıyı bana uzattı. O arkasını dönerken bende üstümdekileri çıkarıp onları giydim.

"Valla üniversiteden arkadaşlarını ve pastayı Reha ayarladı, Çağan süsleri aldı, bir de koltukları taşımama yardım etti. Bende içeriyi süsledim, yemekleri de yapacaktım ama Çağan şimdi konuklar zehirlenmesin dedi diye ona girişmedim. Onları da dışarıdan söyledik. Müzik seti de aldık, dibine kadar eğleneceğiz bu gece."

Öykü makyaj çantasıyla bana ilerledi, elbisemle aynı renk, kıpkırmızı bir ruju tüm itirazlarıma rağmen dudaklarıma sürdü. Tekrar onunla beraber içeri geçtiğimizde beni ilk fark eden Çağan kalbinden vurulmuş gibi bir işaret yaptı, gülümsedim onun şirinliğine.

"O zaman doğum günü kızı geldiğine göre müziği açıyorum."

O müziği açarken herkese pasta servis etmek üzere, masanın üzerindeki pastayı dilimlemeye başladı Öykü.

O sırada Reha yanıma geldi. Elini uzattı bana. "O zaman doğum günü kızı ilk dansını benimle yapar mı?"

"Ben dans etmeyi pek bilmem."

"Ayağıma bassan da kabulümsün, Cemre."

Ona gülümseyerek elini tuttum, o sırada üniversiteden başka bir arkadaşımı da beraberinde geldiği sevgilisi dansa kaldırdı.

Pastaları dilimleyen Öykü de işini tamamladıktan sonra Kaan'ın yanına geldi, onlar da dans kalkarken göz ucuyla onlara bakmamak için başını çeviren Çağan'ı gördüm ve içim yandı.

"Çok güzelsin," dedi Reha. Dikkatimi ona verirken eli sıkıca belimi kavradı. Müzik ağır ağır akarken ben işaret dilini kullanamadığım için o konuşmaya başladı. "İyi ki doğdun."

Minnetle baktım ona. Konuşmaya devam etti. "Az zaman oldu tanışalı ama iyi ki varsın be Cemre. Umarım hep böyle seni mutlu eden yılların olur."

Dans bittiğinde Reha ayağını tutarak geri çekildi. "Söylemiştim sana."

"Bir daha ayağımı hissedeceğimi zannetmiyorum. Kırılmış olabilir."

"Kırık olsa duramazsın, çıkıktır o."

Reha gamzelerini gösterdi. "Nesin sen, kırık çıkıkçı mı?"

"Valla tıp fakültesinde sınavlar o kadar zordu ki, histoloji hocam sağ olsun, kariyerime bundan sonra kırık çıkıkçı olarak devam etmeyi de düşünmüyorum değilim."

Reha'nın dudakları yana kıvrıldı.

Bütün gece dans etmekten sıra bir türlü pasta yemeğe gelmezken Çağan dışında herkes doyasıya eğlendi. Çağan bir Reha'ya bir de Kaan'a kötü kötü bakışlar atıp bütün gün koltuktan kalkmadan somurturken onlarca fotoğraf çektik beraber.

Herkes bana hediyeler almıştı. Odam hediye kutularıyla dolarken her birini gülümseyerek açıp alan kişiye teşekkür etmişim.

Ben çok içmekten yana olmazken şarabın dozunu kaçırın Öykü'yü Çağan durdurdu. "Hadi yeter bu gecelik."

"Cemre," diye bana seslendi Öykü. "Şu Çağan öküzüne söyler misin, ben onunla konuşmuyorum, benimle muhattap olmasın ve içtiğim şaraba da karışmasın."

Onların atışmalarına gülümserken Reha gülümseyen gözlerime baktı. "Sende bir şey var."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıldı. "Ne gibi bir şey?"

"Bilmiyorum, anlamadım ama çözeceğim, biraz dalgın gibisin sanki, her şey yolunda mı?"

Kestaneli pastadan kocaman bir çatal alıp ağzıma doldururken yanıtladım onu. "Her şey çok yolunda, hiç bu kadar mutlu bir gün geçirmemişim. Böyle dönüp bakınca samimiyet görüyorum, gerçek dostlar görüyorum ve çok iyi hissettiriyor bu bana."

Aynı zamanda eski samimiyetsizlikleri de hatırlatmıyor değil ama olsun.

Gecenin sonunda bir ton anı biriktirmiş, doyasıya eğlenmişim. Yavaş yavaş saat gece yarısına geldiği için konuklar kalkmaya hazırlanırken her birine son kez teşekkür ettim.

"İyi ki bugün buradaydınız, hepinize çok teşekkür ediyorum. Beni çok mutlu ettiniz. Kısa zamandır tanıyorum bir çoğunuzu ama az zamanda benim vazgeçilmezlerim oldunuz. İyi ki varsınız. Bugün için ne kadar teşekkür etsem az kalacak ama bir kere daha teşekkür etmek istiyorum. Bütün süslemeler, organizasyon için Öykü, Çağan ve Reha'ya, katıldığınız için hepinize, güzel hediyelerinizi ömrüm boyunca saklayacağım. İyi ki geldiniz. İyi ki..."

Hepsine tek tek sarılıp uğurlarken en sonunda Reha kaldı. "Bugün de dil pratiklerinden kaçtın ama yarın tam hız başlayacağız."

Gülümseyerek ona baktım. "Tamamdır patron."

"Reha sen ne zaman taşınacaksın eve?" Soruyu soran Öykü'ye döndü Reha.

"Bu hafta sonu."

"Harika," dedi Öykü. "Bizde yardıma geliriz."

Çağan ağzının içinde homurdandı. "O 'bize' ben dahil değilim."

Reha Çağan'a baktı, gamzelerini göstererek. "Eyvallah."

Reha uzanıp son kez sarıldı bana, onun arkasından el salladıktan sonra kapıyı kapattım.

"Tekrar doğum günün kutlu olsun," dedi Çağan bana. "Yorgunluktan gözlerim kapanıyor, etrafı toplamayın, yarın beraber yaparız. Ben odama çıkıyorum."

Öykü gözlerini devirirken ben yanıtladım onu. "İyi geceler Çağan."

"Sende olmasan zaten Cemre," dedi Çağan ve Öykü'ye sitemle odasına gitti.

"Niye konuşmuyorsun çocukla?" diye arkasından Öykü'ye sordum.

"Yılbaşından sonra Ankara'ya gidiyormuş beyimiz, neden gideceğini bile söylemiyor. Söyleyene kadar onunla muhattap olmayı düşünmüyorum." Esnedi. "Ama haklı, saat neredeyse gece yarısına geliyor ve uykum geldi, artık yarın toplarız etrafı. Ben odama gidiyorum. Tekrar iyi ki doğdun Cemre, umarım iyi bir gece olmuştur senin için."

Sarıldım ona. Ayrıldığımızda "Geçirdiğim en iyi doğum günüydü," dedim. "Çok teşekkür ederim, iyi geceler."

Öykü'nün de gidişinin ardından tüm evin ışıklarını kapatıp odama geçtim.

Kapıyı kapatıp yere çökerken yüzümdeki maskeyi de çıkarıp attım. Bütün mutluluğuma dair eksik hissetmeden duramıyordum Pazar

gecesinden beri.

Gece üzerime çöken düşünceler yeniden beni buldu. Gözüm geceyarısına birkaç dakika kaldığını gösteren saate takıldı. İçimde hissettiklerimi dile getirmek çok zordu, kendime bile itiraf etmeye utanırken dizlerimi kendime çektim. Boğuluyormuşçasına bir his göğsüme oturdu. İçim sanki akla kara gibi zıt iki duygudan oluşuyordu. Düşüncelerim savaşta gibi birbiriyle çarpışıyordu, tüm dengemi yitiriyordum.

Ayağa kalktım, nefes almak, son kez yıldızlara bakmak için balkona çıktım. Derin bir nefesi içime çekerken böyle eksik hissetmemem gerektiğini, her şeyin tam olduğunu içimden dile getirdim. İnsanlar vardı, benim için çok şey yapan, çok değerli insanlar ve ben hayatımda daha fazlasını istemiyordum ama ruhum böyle hissetmekten geri durmuyordu. Göğsüm sızladı, Pazar gecesinden beri ruhuma oturan o his acıyla kirpiklerime doldu.

Ağır ağır bakışlarımı yere indirirken gözlerimle görmeden önce ruhum hissetti onun varlığını.

Kuvars Demirhan, sokak lambasının hemen altında, hafif hafif yağan karla karışık yağmur tanelerinin ıslattığı paltosuyla başını dikmiş bana bakıyordu.

Zaman yeniden onu gördüğüm ilk an olduğu gibi ağırlaştı. "Balkondan içeri geç, aşağıya inme," diyen mantığımı susturarak içeri geçtim. O kadar dalgın hareket ettim ki, üstüme bir mont almayı bile unuttum, üzerimdeki askılıyla öylece sanki hemen yanına gitmezsem kaybolacaktım gibi aşağıya indim.

Hızlı adımlarla merdivenleri dövercesine inerken özgür irademi yitirmiş gibi hissediyordum. Gitmeli ve onu görmeliydim, başka yol yoktu.

Sokağa indiğimde o ve ben dışında hiçkimse yoktu. Gözlerimi kapadım ve yeniden açtım, onun varlığından emin olmak için. Hala buradaydı.

Adımlarım ağır ağır ona doğru ilerlerken artık ben bile ne hissettiğimi bilmiyordum.

Bomboş sokağı ve derin sessizliği yararcasına konuştu. "Bu halde mi çıktın sokağa? Hasta olacaksın!"

Geçen gece o kadar az konuşmuştuk ki, ondan bir tam cümle duymak beni ve olduğum kişiyi yıktı.

Kuvars durmadı. Üzerindeki paltoyu çıkarıp beni kendine çekerken omuzlarıma geçirdi, önümü sıkı sıkı bağlarken ona karşı çıkamadım bile. Elleri aylar sonra bana değerken gözlerim titredi.

Karanlık sokakta onun bu hareketi bizi birbirimize yaklaştırırken, kokusu doldu ciğerlerime.

"Güzelim," diye hitap etti bir anda. Özgür iradem yeniden kendini hatırlattı, geçen altı ay, yalnızlığım, ölümün kıyısında beklerken onun bir başkasıyla olması geldi oturdu zihnime.

Dik dik ona baktım.

Dudakları ruhsuzca kıvrıldı. "Kusura bakma, ağız alışkanlığı."

"Niye geldin buraya?" Gelmeseydin, yine unutacaktım seni, niye geldin...

Yılın ilk karı üzerimize düşerken Kuvars derin bir nefes verdi. "Çok güzelsin."

"Aylar sonra niye karşıma çıkıyorsun Kuvars?"

"Bugün 26 Aralık. Ben doğduğun günü kutlamak istedim."

Zaman üzerime devrildi, her şey tepetaklak oldu yine tüm evren, tüm güneş sistemi, tüm iç dünyam...

Cebinden ağır ağır sade bir kutu çıkardı. "Bu senin için."

Hediyeyi avuçlarıma bırakırken ruhum bir ipin ucunda sallandı. Siyah kutunun içinde yine kutusu gibi özel tasarım olduğu belli olan sade bir kolye duruyordu. Kolyeyi ağır ağır kaldırdım, zincirinin ucunda bir kuvars taşı duruyordu.

Başımı ağır ağır kolyeden onun yeşil gözlerine çevirdim. "Neler yaptığını biliyorum," dedi Kuvars. "Başardığın her şey için seni tebrik ederim. Yapacağına yürekten inanıyordum zaten." Devam etti. "Seninle gurur duyuyorum."

Ağır ağır başımı salladım. Sen yoktun ama her şeyi ben kendi başıma yaptım demek istedim, yine sustum.

"Aylar sonra bu yüzden mi karşıma çıkıyorsun Kuvars?" Soğuk hava, yağan kar, vuran sokak lambasının aydınlattığı karanlığa rağmen ısrarla işaret diliyle konuşmak için çabaladım. "Ciddi misin sen? Bunca şeyden sonra bana ilk dediğin şey 'merhaba güzelim' ardından da doğum günümü kutlamak mı oluyor? Döndün ve ilk yaptığın bu mu gerçekten?" Hız kesmeden devam ettim. "Şu an bir hayatım var, hiçkimse yanımda yokken kurduğum bir hayatım var ve bu hayatta seni istemiyorum artık. Seni görmek istemiyorum, karşıma çıkma."

"Dönmedim," dedi Kuvars tek kelimeyle. Nefesim boğazıma takıldı kaldı. Bu ne demek diye anlamını çözmeye çalıştı içimdeki ona kırgın taraf. "O davette karşına çıkmayı istemezdim. Artık kendi kurulu düzenin var, bu düzeni bozmak istemezdim."

Sertçe yutkundü, ademelması belirginleşti. "Ama o salona girdim ve sen oradaydın. O andan sonra geri dönemedim."

Kar yağışı daha da hızlandı, Kuvars'ın üzerindeki siyah boğazlı kazak küçük kar taneleriyle kaplandı. Soğuk bir kırbaç gibi tenime saplandı.

"Bu beni son görüşün Cemre."

Soğuk gözlerimin dolmasına neden oldu.

Ona karşıma çıkma diyen benken üstelik bu cümle yeni yaralar açtı ruhumda.

"İşlerin Türkiye'deki ayağını tamamen Kılıç'a devrediyorum, devir işlemleri ve Eliza'nın doğumu için döndüm. Buradaki işlerim tamamen bittiğinde temelli Amerika'ya yerleşeceğim."

Durdu. "Son kez buradayken seni uzaktan görmek istemiştım."

Yutkunamadım.

Kuvars uzandı, avuçlarımla arasında duran kutudaki kolyeyi aldı ve yanıma yaklaşp saçlarımı tuttu, elleri tenime değdi.

Neden bilmiyorum ama izin verdim ona. Kolyeyi boynuma taktı.

Yeniden uzaklaştı. "Hadi üşüyeceksin, gir içeri." Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama yine gidecek bir adama ne denirdi ki?

Hiçbir şey demedim, paltosunu çıkarıp ona verecektim ama elimi tutup engel oldu, itiraz edecektim ama en sonunda pes ettim, onu ardımda bırakarak eve doğru yürümeye başladım. "Cemre?" dedi ben eve girmek üzereyken.

Ona doğru döndüm. "Ne olursa ol, çok mutlu ol."

"Olurum, artık güzel bir hayatım var."

Kuvars'ın yeşil gözlerinde kırgın bir ifade belirdi. Her şeye rağmen son kez konuştu.

"Mutlu yıllar..."

Ve ardından dönüp karanlığa karıştı.

Herkes'e merhaba, uzun zaman sonra Kuvars'ı nasıl yazsam bilemediğim bir bölüm oldu :) Cemre dağıldı, ben daha çok dağıldım :))

Yarın Instagram hesabım hikayelerindeyasar 'da yeni bölüm alıntısı yer alıyor olacak. Alıntıları takip etmek için Instagram hesabım hikayelerindeyasar ve Twitter hesabım lalmaglup 'u takip edebilirsiniz <3

Bir süre sınavlarım nedeniyle yeni bölüm gecikebilir, şimdiden anlayışınızı bekliyorum:)

Twitter'da bölümle ilgili yorumlarınızı #cemrerdem olarak benimle paylaşabilirsiniz, zevkle okuyorum. <3

Yeni bölümde görüşmek üzere, sevgiyle kalın <3

62.BÖLÜM "GERÇEKLER"

Herkese merhaba, aradan epey bir zaman geçti, bu sürede çok yoğun olduğum için buraya vakit ayıramadım ve yazmayı, Cemre'yi ve tabii ki sizleri çok özledim. Nihayet yeniden buradayım ve güzel bir bölümle geldim <3 Bölümün devamı çok çok kısa bir süre sonra hemen Kuvars'ın doğum günü, yani 14 Şubat tarihinde burada olacak. 14 Şubatta görüşmek üzere <3 Sizi çok özlediğim için bol bol yorum okumak istiyorum, lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutayın olur mu <3

62.BÖLÜM "GERÇEKLER"

Boşluğa takılı bakışlarımla öylece olduğum yerde sallanırken ne hissettiğimi bilmiyordum. Hiçlik. Biri yaşadıklarımı tarif etmemi istese hiçliği hissetmek derdim. Kurulu düzenim bir gecede başıma yıkılmıştı, aylardır onsuzluğa alıştığım adam ansızın yeniden hayatıma girmiş sonra bir gece vakti yine aynı şekilde ansızın çıkıvermişti. Bir ipte asılıydı sanki düşüncelerim, bir sağa bir sola sallanıyordum ama doğrusunu bulamıyordum. Bastırmaya çalıştığım her bir düşünce toprağın altından başını kaldırıp bana bakıyordu.

Umursamamaya ve düşünmemeye çalıştım, o an hayatıma devam edebilmenin tek yolu bu gibi görünüyordu. Sessizce ayağa kalkıp düşüncelerimi toparlayamadığım bir sürenin ardından sessizce aynanın karşısına geçtim, uzun bir zaman sonunda bana yeniden merhaba diyen mosmor göz altlarıma bakıp yüzümü buruşturdum.

Çantamın içindeki makyaj çantasından çıkardığım kapatıcıyı hızla gözaltlarıma sürerken toparlanmak istedim, onu unutup dün geceyi unutup hayatıma kaldığım yerden devam edebilmeyi istedim. Sanki gözaltlarıma kapatınca onun bana bıraktığı her şeyi silecekmişim gibi hızlı hızlı hareket edip ardından dünden beri çıkaramadığım kıyafetleri çıkardım üstümden, kırmızı elbiseyi neredeyse yırtarak üzerimden çekip atarken hızla düne ait her şeyi yatağımın üzerine attım. Kendi dolabımdan bir kot ve siyah bir kazak çıkarıp üzerime

geçirdikten sonra tekrar onlara döndüm. Elim boynumdaki kolyeyi çekip çıkarmak için giderken parmaklarım titredi.

O gitti. Temelli gitti.

Çektim çıkardım kolyeyi, bir hışımla kenara fırlatırken adeta ondan kurtulmak ister gibi, çok beğenerek aldığım kırmızı elbisemi odamdaki çöpün içine attım. Nefesim adeta boğazıma takılı kaldı. Sakinleşmek için derin bir nefes verip odadan çıkmak için hareketlendim ama tam o sırada kenardaki dün gece üşümemem için bana giydirdiği kendi platosu gözüme çarptı. Boğazım düğüm düğüm olurken uzandım ve paltoyu ellerimin arasına aldım.

İstemsizce sanki kokusu o paltoya sinmiş gibi burnuma götürürken ciğerlerime sadece kumaşa sinen kendi kokum doldu. Ne yaptığımı hızla fark edip hemen paltodan ateşe değmişim gibi çekilirken hızla onu da toparlayıp çöpün içine attım.

Ona dair tüm izleri sildiğimden emin olduktan sonra tekrar ayna karşısına geçtim.

O yok artık, kendini kandırma. Yeniden kendini bu duruma düşürme.

Çenemi dikleştirip her şeyi arkamda bırakarak odadan çıktım. Biraz zaman alacaktı ama dün geceyi unutup yeniden kendi kurduğum düzenin içinde, onu düşünmeden devam edecektim.

"Çağan bu ağaç sence de biraz fazla büyük değil mi? Bak bir de bir dünya süs almışsın, şunu süslemesi bile kaç saat sürer."

Çağan yılbaşı ağacının en tepesine yıldız şeklindeki süsü yerleştirirken "Ne yapayım," dedi. "Yılbaşında evdeyiz zaten, güzel durur dedim. Hem sen sürekli söylenmiyor muydun, yılbaşı geldi daha bir ağaç bile süsleyemedik diye, al işte iki metre ağaç, istediğin kadar da süs, bol bol süsle."

Öykü ilk beni fark eden oldu. "Allah aşkına Cemre, sen söyle bir de Çağan'a, ne gerek vardı bunca zahmete, hindi bile almış, bu sınav arefesinde nasıl hindi pişireceğim zaten onu da anlamıyorum."

Çağan yamuk bir sırıtışla Öykü'ye baktı. "Bence zaten sen pişirme onu, en son yaptığın kek yüzünden evin az daha yanacak olmasını unutamıyorum."

Öykü tek parmağını ona doğru tehditkar bir ifadeyle kaldırmadan önce elindeki top şeklindeki kırmızı süsü ona doğru fırlattı. "Sen var ya!"

Onların aralarındaki buzların biraz olsun çözüldüğünü görürken hiç olmazsa iyi hissetmek için bir sebebim olduğunu anladım.

Etraf çoktan toparlanmış, dünün bütün dağınıklığı temizlenmiş, kahvaltı hazırlanmıştı. Onların bu azmine şaşırırken bende kahvaltı masasındaki yerimi aldım. Çağan da Öykü'nün hiç susmadan onu hedef alan söylemlerinden kaçıp hemen yanıma gelip oturdu, oturmadan önce benim kısa saçlarımı da karıştırmayı ihmal etmedi.

"Günaydın doğum günü kıızı, bu ne huysuz surat?" Omuz silktim. O hafifçe çeneme vururken Öykü de geçip kahvaltı masasındaki yerine oturdu.

"Şaka maka gerçekten 2020 bitiyor ya, ne yıldız, felaketler ardı ardına kesilmedi." Öykü'nün bana doldurduğu sıcak çayı alıp dudaklarıma götürürken son geçen bir yılı düşündüm, gerçekten ne yıldız öyle. Beni yıkmış, dağıtmış, geri toplamış, giderayak yine son golünü atmıştı.

"Bana da çay koy," dedi Öykü Çağan'a hitap ederek.

"Kalk kendi çayını kendin koy. Madem ben bir kek yapmayı bile beceremiyorum, çayı da doldururken fincanı isabet ettiremem üzerine dökerim mazallah(!)"

Çağan sabır çekerek ayağa kalkıp kendine bir çay doldurduktan sonra yanıma geldi. "Sen bu saatte niye evdesin bu arada? Okulun yok muydu senin?"

Omuz silktim. *"Vardı da histoloji için Reha'nın yerine gelecek hocamız daha gelmedi, diğer dersimiz de iptal olunca günüm boşaldı."*

"Oh ya ne güzel, şimdi birinci sınıf olmak vardı." Çağan iç geçirerek kahvaltısına dönerken Öykü omuz silkti.

"Asıl şimdi hukuk okumamak vardı, bazen kendimi soruyorum intihar etmek için daha kolay yöntemler varken neden hukuk okuyorum diye." Esnedi. Şu sıralar midesine giden tek şey olan kahvesinden bir yudum aldı ve kahvaltı masasında bile okumaya devam ettiği Türk Ceza Kanununa geri döndü.

"Benimde hastaneye gitmem gerekiyor, akşam geç gelirim haberiniz olsun, beni beklemeyin."

Çağan'a başımı sallarken o da çayından son bir yudum alıp dış kapıya doğru yöneldi. Onun gidişinin ardından Öykü bana döndü.

"Sen ne yapacaksın bugün?"

O tekrar esnerken onun yorgun gözlerine baktım. "Kitapçıya geçiyorum şimdi, işlerimi erkenden bitireyim, masayı da ben toplarım, gidip bir duş al uyu. Bir kendine gel."

Öykü başını salladı. "Biraz daha uyumazsam zaten dünya uyumama rekorunu kırabilirim, çok teşekkür ederim Cemre." Ona gülümsedim. Öykü de odasına çekildikten sonra yeniden düşüncelerimle baş başa kalmamak adına, kitapçıya doğru yürüdüm, kitapçı açık olduğu için patronum olan yaşlı çifte selam verip müşterileri rahatsız etmeyecek şekilde erkenden temizlik işine giriştim.

Her şeyi bitip yorgunluk düşüncelerimi uyuştururken ağır ağır üstümdeki temizlik kıyafetlerini değiştirdim ve yeniden dışarı çıktım.

Bu yıl kar erken bastırmıştı, kar taneleri montumun üstüne düşerken başımı kaldırdım ve dün gece ki sokak lambasına diktim gözlerimi. Sanki bir yasağa bakar gibi hızla başımı çevirirken sokağın girişindeki Reha'nın arabasını yeni fark ettim. Oraya doğru ilerlerken dudaklarımda istemsizce bir gülümseme oluştu.

Arabasının camına vurup camları indirmesini beklerken Reha beni görünce önce bir şaşırды ama hemen ardından gülümsedi ve camlar indi.

"Ne yapıyorsun burada? Bu saatte?"

Reha gülümsedi. "Sana yeni evimi göstereyim." Hemen karşıımızdaki apartmanın ikinci katını gösterirken şaşkınlıkla ona baktım.

"Burası mıydı? Ben sokağın sonunda sanıyordum. Şimdi ne yapıyorsun peki?"

"Eşyalar geldi, onları yerleştirmem lazım, o yüzden hastaneden izin aldım bugün."

Arabanın kapısını açıp inerken o da kaşlarını çatıp bana baktı. "Ne yaptın okulu mu ektin sen yine?"

Dayanamayıp gülümsedim. "Evet hocam, siz yoksunuz diye artık okula gitmenin manası kalmadı."

Reha kahkaha attı. "Okulun rektörü okulu bırakır sen yine bırakmazsın. Tut o zaman sevgili öğrencim, yardım et biraz yaşlı hocana."

Onun bagajdan çıkardığı üzerinde 'kırılacaklar' yazan koliyi ben alırken Reha da diğer ağır görünen kutuları aldı ve onunla beraber o önde, ben arkasında eve doğru yürüdük. Reha kolileri yere bırakıp evin kapısını açtıktan sonra kaosun ortasına düşmüş gibi şaşkınlıkla ona baktım. Sadece beyaz eşyalar ve koltuklar yerleştirilmişti, onun

dışında her şey üst üste yığılmıştı, ona şaşkınlıkla bakarken ensesini kaşıdı, bende bu sırada elimdeki kırılacaklar yazan kutuyu koltuğun üzerine koydum. "Biraz dağınık kusura bakma."

Kutulardan adım atamazken gülümsedim. "Biraz mı?" Kollarımı sıvadım. "Hadi, bunları toplaması günler alır, hemen başlayalım."

Reha şaşkınlıkla bana baktı. "Olmaz sen benim misafirimsin."

Ona gülümserken "Hadi," dedim. *Mutfağı yerleştirmekle başlayayım ben, hangi koliler mutfığa ait."*

Reha benim için kolileri mutfığa taşıırken bende ona temizlik için bir alınacaklar listesi yaptım. O listedekileri almaya markete giderken bende kolilerin içindeki mutfak eşyalarını boşaltıp masaya yerleştirdim.

Reha epey bir temizlik malzemesi ürünle geldikten sonra, her birini tezgaha yerleştirip temizlik işine girdim. Reha da bana yardım için gelirken "Ben ne yapabilirim?" diye sordu. Ona bir sarı bez uzattım. "Rafların güzelce tozunu al önce. Ardından da sileceksin. Bak silmek içinde başka bir sarı bez kullan."

Reha gamzesini gösterirken gülümsedi. "Tamamdır patron."

Bende buzdolabını silme işine geçerken Reha'nın adeta bir beyin ameliyatındaymış gibi tuttuğu sarı bezle rafların üzerindeki tozları temizlemeye çalışması beni güldürürken, gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkı sıkıya kapattım ama Reha fark etti.

"Sen bana mı gülüyorsun?"

Hızla başımı olumsuz anlamda sallarken Reha elindeki sarı bezi tehditkar bir edayla bana doğru salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırmak için tüm gücümü kullanırken en son dayanamadım ve güldüm. Reha'nın kaşları çatıldı.

"Ama o öyle yapılır mı? Rafa sarı bezle ameliyat yapıyor gibi duruyorsun. Bak şimdi-" Ona doğru yürüdüm ve elindeki bezi aldım, bezi avuçlarımın içine yerleştirdikten sonra rafı güzelce tutup tek seferde sildim. "Böyle tüm tozu toplayacaksın, sonra ikinci kez geçirirken bezi katlaman lazım ki, tekrar bezdeki toz rafa bulaşmasın."

Anlayıp anlamadığına bakmak için Reha'ya döndüm tekrar ama dönmemle elindeki köpüğün burnuma yapışması bir oldu.

Burnumdaki köpükle beraber kaşlarımı çatıp ona baktım. "Nesin sen? Beş yaşında mı?"

Reha güldü. "Sen nesin, temizlik gurusu mu?"

Burnumdaki köpüğü sildikten sonra *"Hadi," dedim. "Vaktimiz yok, daha yapılacak dünya kadar iş var."*

Reha'da başını sallayıp yeniden sarı beze geçiş yaparken bende buzdolabına geçtim, güzelce sildikten sonra Reha'nın rafları temizlemesiyle beraber getirdiği eşyaları silip yerleştirdik.

Yatak odasında çok yapılacak bir şey yoktu, yatak zaten daha öncesinde yerleştirilmişti, Reha elinden geldiğince de temizlik yapmıştı, bu nedenle direkt mutfaktan sonra salona geçtik.

"Aaa boyayı şimdi mi yapacaksın?" Boya kutularına şaşkınlıkla bakarken Reha başını salladı.

"Taşınmadan önce boyattım ama televizyon ünitesinin arkasını griye boyamak istiyorum, ona vakit kalmadı, televizyonu yerleştirmeden yapayım dedim."

Kenardaki boyama önlüklerinden birini üzerime geçirirken Reha bana baktı. *"Ne yapıyorsun?"*

"Şimdi sen onu da beceremezsin çekil kenara."

Reha kahkaha atarken o da önlük giymeden direkt büyük fırçayı alarak işe koyuldu. *"Görelim bakalım kim daha iyi?"*

"Bu bir meydan okuma mı doktor bey?"

"Nasıl anlıyorsanız öyle Cemre Hanım."

Gülümseyerek uzandım ve fırçalardan birini aldım. Reha'yı boyayı ayarlarken bende yer boya lekesi olmasın diye yerlere naylon örttüm. Angarya bittikten sonra, fırçamı Reha'nın hazırladığı boyaya batırdım ve beyaz duvara sürdüm.

"Böyle çekinerek mi ilerleyeceksin, bak bana bırak." Reha bir anda büyük fırçasını gelişigüzel hiçbir orantı olmadan bir yatay bir de dikey olacak şekilde sürerken gözlerim irileşti.

Fırçayı kenara koyarken *"Mahvettin duvarı, düzenli boyasana. Bak dikey bir şekilde boyayacaksın, diğer türlü iz kalır."* Yeniden ona göstermek için onun boyadığı yerlerden düzenli bir şekilde geçtim.

"Ev işlerine dair bilmediğin bir şey var mı acaba? Ne kadar çok şey biliyorsun." Gülümsedim. Ev işleri deyince düşünmemeye çalıştığım o geldi yine aklıma. Reha'nın hiçbir fikri olmadığı geçmişim gelip oturdu zihnime. İçim daralırken nefesimin yine kesildiğini hissettim.

Düşünmemek adına yeniden boyaya geçtim. *"Ne oldu?"* Reha boyamayı bırakıp bana doğru döndü.

Anlam veremezken tek kaşımı kaldırdım. "Yüzün düştü," dedi. "Bakışların da gölgelendi."

Omuz silktim. Fırçayı yeniden yere bıraktım işaret dilini kullanmak için. "Siz boyamadan kurtulmak için bahane mi buluyorsunuz yoksa, doktor bey?"

"Ne münasebet Cemre Hanım, ben asla böyle bir şey yapar mıyım?"

"O zaman çalışın doktor bey."

"Çalışayım Cemre Hanım." Onun gülümseyip boya yapmaya dönmesiyle beraber bende fırçama uzandım.

Yarım saat sonra dünyanın en kötü boyanmış duvarına bakıyorduk.

"Aslında postmodernist bir eser oldu bence."

Kahkaha attım. "Bence rezalet oldu, bunun üzerinden bir usta geçsin."

Gerçekten de kelimenin tam manasıyla rezaletti. Fırça izleriyle dolmuştu, kaç kat sürmemize rağmen geçmemişti, Reha'nın ilk batırdığı yerde kendini belli ediyordu.

"Hayır," dedi Reha. "Bu bizim özel duvarımız olacak." O televizyon ünitesini de yerleştirmeye çalışırken gülümsedim ona.

Gün sonunda yorgunluktan tüm kaslarım sızım sızım sızılıyordu, evin çoğu şeyi neredeyse bitmişti. Her yeri temizlemiş, kötü de olsa duvarı boyamış, televizyonun montajını zor olsa da halletmiştik, bu sırada Reha ile dil pratiklerini bile yapmıştık. Ancak artık yorgunluktan iflahımız kesildiği için kalan ufak tefek işleri o ailesinin yanına gideceği için hafta sonu yerine Pazartesi yapmak için sözleşmiştik.

Eve yeniden geldiğimde yorgunluktan yürüyemeyecek haldeydim artık, Öykü'de kendini ders kitaplarına gömdüğü için ona merhaba bile demeden odama geçtim. Odama girdiğim gibi deterjan kokusu sinen elbiselerimden kurtulup duş almaya halim olmadığı için direkt pijamalarımı giyip yatağa geçerken komodinin hemen üstündeki kolye gözlerime çarptı.

Sanırım Öykü tüm evi toparlarken yerde kolyeyi görüp kaldırmıştı. Kolyeyi avuçlarıma alırken çöpe atmak için hareket etmek istedim ama içimde bir taraf buna izin vermedi. Kolyeyi avucumda sıkıca tutarken kirpiklerim gerisin geri kapandı, dün gecenin anıları beynime dolarken göğüs kafesimdeki ağırlık giderek arttı. Her şeye rağmen tüm maskelerimden arınıp onu gördüğüm ana gitti zihnim, alnına düşen saçlarını, ensesine değen kar tanelerini, üzerindeki kıyafetleri, hızlı nefeslerle şişen göğsünü, karaçam ağacının yeşil tonunu saklayan

gözlerini hatırladım yeniden... İstemsizce dudaklarım büküldü, tebessüm ediverdim.

30 Aralık Pazartesi günü yılbaşına çok az kalması nedeniyle son anda rektörlük kararıyla yarım gün tatil edilirken tüm öğrenciler mutluluktan neredeyse havaya uçacaktı. Aslı hemen yanımda iki günlük bir kar tatiline gideceğini söylerken bende bulunduğum yerden dışarıyı izledim, kar yağışı giderek artmıştı. "Sonunda kar da yağıyor, tatil boyunca bir panda edasıyla karlarda yuvarlanacağım." Ona gülümsedim. Gerçekten de İstanbul'da çok uzun zaman sonra ilk defa bu kadar yoğun kar yağışı görüyordum, tüm yerler tutmuştu.

Öykü de yarın gece için bir yemek organize etmişti, hepimiz evde olacaktık, hatta Reha da aramıza katılacaktı. Tek eksiğimiz Kaan'dı, Öykü'nün söylediğine göre o, ailesinin yanına gidecekti, ki onun bir süre olmaması Çağan açısından iyiydi. Kaan'ı görüp üzüntüsünü bastırmaya çalışarak mutluluk taklidi yapmasını istemiyordum.

Okul çıkışı Buse ve Aslı'dan ayrılıp Öykü'yle buluşurken bana ilk cümlesi "Allah'ım ben neden hukuk okuyorum ki," oldu. Ona şaşırarak gülümsedim.

"Sınavın nasıldı?"

"Tek kelimeyle berbattı, yemin ederim 1500 sayfayı iki kere okuyup önemli yerleri yazıyorum, yine şu hocaların sorduğu soruların mertebesine erişemedim. Bize işkence olsun diye mi böyle soru hazırlıyorlar bilmiyorum, zaten tatil yapamıyorum, bari ailemi görmeye giderdim, onu da yapamıyorum, bir insan yılbaşına bile ders çalışarak girer mi ya? Ben giriyorum. Nedir bu çilem, gerçekten ya?"

Gülümsedim ama Öykü pek iyi görünmüyordu. "Sıkma canını, yapmışsındır sen."

"İnşallah, yemin ederim hukuk okumaya başladığımdan beri anksiyetem tavan yapmış durumda, sinir stres gırla, öyle bir noktaya geliyorum ki bazen sınavda "Özgürlüğünde, hukukun da, adaletin de..." diye protesto ederek sınavdan çıkasım geliyor."

Dayanamayıp güldüm. "Gülme Cemoş ya." Ardından Öykü de güldü. "Valla ağlanacak halime anca gülüyorum, sinirlerim bozuldu."

Onunla dertleşe dertleşe okul kapısına kadar yürüdük, durağın orada benim otobüsüm geldi. "Aaa sen eve gelmiyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, Reha hastanede bugün, onun yanına geçeceğim, eve taşınmasına yardım ediyorum."

"Tamam," dedi Öykü. "Bak keşke bizde yardım edebilseydik, sınavlardan vakit kalmadı ki..."

"Ben hallettim zaten, sen derslerine bak. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Uzun bir otobüs yolculuğundan sonraya hastaneye gelip bahçesinde Reha'yı beklerken bir yandan da çıplak ellerimi ısıtmaya çalışıyordum, hava buz gibi soğuktu, kar taneleri montumun üzerine düşerken arkamda birinin elini hissettim.

Arkama doğru dönerken benim aksime epey kalın giyinmiş, gülümseyen gözleriyle Eliza Demirhan'ı buldum karşımda. Sanırım yakın zamanda doğum yapacağı için buradaydı. "Merhaba Cemre."

Sıkın bir nefes verdim. Eliza'nın kırılgan bakışlarını görürken yine de dayanamadım ve başımı sallayıp bende selam vermiş oldum. Burada daha fazla duramayacağımı anlayıp hastaneye doğru ilerlemek isterken Eliza uzandı ve bileğimden tuttu.

"Böyle olmayalım lütfen, ben bütün hayatımı sana borçluyum, her ne olursa olsun ben seninle konuşmak istiyorum, kendimi anlatmak istiyorum."

Uzandı ve çantasından çıkardığı kağıda kendi telefon numarasını yazdı. "Sende yoktur şimdi, lütfen beni ara, lütfen. Seninle konuşmak istiyorum."

Daha yeni fark ettiğim arkasındaki Kılıç Eliza'ya seslenirken "Benim şimdi gitmem gerekiyor," dedi Eliza bana. "Ama lütfen ara beni. Sana anlatmam gerekenler var. Çok çok önemli."

Benim elime tutuşturduğu kağıtla öylece kalakalıırken ne yapacağımı bilemedim, onun gidişinin ardından bende derin bir nefes verip en sonunda kağıdı cebime koydum ve Reha hala gelmediği için ona mesaj attım.

"Cemre benim işim biraz daha uzadı, kafeteryaya geçebilirsin, bir saate geleceğim hemen. Kusura bakma."

Ben sıkıntı olmadığına dair mesaj atarken hastaneden içeri girdim ve içimden hiç kafeteryaya gitmek gelmedi. Eliza'dan sonra içim tekrar sıkılıp onu hatırlarken asansöre doğru yöneldim, şu an konuşabileceğim tek bir kişi vardı.

Hakan Bey'in şu an boş saati olduğu için asistanından randevu alıp epey yüklü bir ücret ödedikten sonra kapısını tıkladım.

"Girin lütfen." Onun her zamanki kibar sesini duyarken içime yayılan sıcaklığa engel olamadım, intihara teşebbüsümünden sonra bir daha kendisiyle konuşamamıştım halbuki sanırım o zamandan beri en çok ihtiyacım olan insanlardan biriydi.

Kapı kolunu indirip içeri geçtim, Hakan Bey gözlüklerini düzeltti ve başını kaldırıp bana baktı. Kaşları çatıldı önce. Ardından gözlüklerini tekrar düzeltme ihtiyacı duydu. "Cemre? Bu sen misin?"

Ayağa kalkarken o, gülümsemem dudaklarımda takıldı kaldı. "İnanmıyorum, seni görmek ne kadar hoş."

Bana sarılmak için ilerledi. *"Merhaba, ben geldim, kürkçü dükkanı misali."* Hüzünlü bir tebessüm can buldu dudaklarımda.

Hakan Bey bana sarılırken "Seni böyle görmek ne güzel," dedi.

"Başardım Hakan Bey. Tıp kazandım."

Hakan Bey'in gözlerinde yanan ışığı gördüm. "Gerçekten mi? Tebrik ediyorum seni, başaracağına yürekten inanıyordum." Uzandı ve artık bir psikiyatr değil bir baba edasıyla elimi omzuma koydu. "Meslektaşız artık öyle mi?"

Ellerim titredi. Ne diyeceğimi bile bilmezken kendiliğinden içimden geleni anlattım ona. *"Keşke başarılarımı da anlatabilseydim ama siz yoktunuz."*

Hakan Bey tekrar gözlüklerini iteleme ihtiyacı duydu. Sık sık bir nefes verdim. *"Konuşmaya ihtiyacım var, biraz konuşabilir miyiz?"*

"Tabii ki, her zaman."

Bana hep oturduğum koltuğu gösterirken kendi de tekli koltuğuna geçti.

Nereden başlayacağımı bilemedim ellerim titrerken onunla konuşmak istediğim ilk konudan başladım. *"Kuvars... O döndü. Her şeyden sonra."*

"Ne hissediyorsun peki?" Hakan Bey'in odasındaki sade avizeye çevirdim sırf onun gözlerine bakmamak için ama ardından korkaklık etmemek için yeniden onun gözlerinin içine baktım. Hissettiğim çok şey vardı ama hiçbirini bir araya gelip bir cümlenin öznelini oluşturmuyordu.

Kuvars Demirhan hayatımın tam ortasında patlayan bir bomba gibiydi.

O gelmiş ve yeniden tüm hayatım dağılmış, parçalarım tek tek havaya uçmuştu. Dostoyevski İnsancıklar adlı kitabında şöyle diyor bu his için: "Çok tuhaftı, ağlayamadım. Ama ruhum paramparça olmuştu."

O geldi ve alışkın olduğum yokluğu artık göğsümün orta yerine oturdu. Bir yanım her şeye rağmen onu isterken, diğer yanım ona o kadar kırgındı ki. Ama artık bildiğim tek bir şey vardı, Kuvars Demirhan hayatımda bir daha olmayacaktı. Bir sokakta tesadüfen de olsa göz göze gelmemiz mümkün olmayacaktı.

"Gitsin istiyorum," dedim ağır ağır ellerim hareket ederken. Sertçe yutkundum. "Uzun zamandır onsuz çok güzel idare ettim yine öyle yaparım. En ihtiyacım olduğu zaman yanımda yoktu, şimdi olmasının hiçbir anlamı yok. Zaten gidiyor aslında bunları konuşmanın da bir anlamı yok. Gitsin, çok mutluyum. İyi ki gidiyor."

Hakan Bey gözlüklerini çıkarıp daha derin bir ifadeyle bana baktı, bakışlarımı kaçırdım. Elim istemsizce boynumdaki kolyeme gitti. Tekrar atmaya kıyamamıştım, şimdi boynumda öylece duruyordu, hep benimleydi. Göğsümdeki cehennem çukuru derinleşti.

"Bana öyle bakmayın, ne hissettiğimi ne yaşadığımı bilmiyorsunuz. Siz bile bir kere arayıp sormadınız, ben ölüyordum, neler yaşadım tahmin bile edemezsiniz, her sabah yeniden kendimi nasıl öldürürüm diye düşündüm, her gece onu düşünmemek için uyku haplarıyla beynimi susturmaya çalıştım. Ondan nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Yaşadığım için nefret ettim. En çok bana beni bırakmayacağına dair yeminler eden adamın, ona en ihtiyacım olduğu anda dönüp gitmesi canımı yaktı. Ben ölüyordum, onu televizyonda başka bir kadınla gördüm. Siz ben ne yaşadım biliyor musunuz? Zar zor hayatımı düzene soktum. Bir okulum, bir işim, sevdiğim insanlar var, tam her şey yolunda o yeniden geldi. Hemde neden? Yeniden gideceğini söylemek için. Ben bunu hak etmiyorum." Soluklandım. "Hiç hak etmiyorum hemde."

Bu sefer ellerim tekrar gitti kolyeme ve ateşe deymişim gibi irkildim.

Hakan Bey'in bakışları şaşkınlıkla gölgelendi. "Anlamıyorum," dedi. "Daha doğrusu sen anlamıyorsun. Olayın gidişatı senin düşündüğünden daha farklı."

Kaşlarını çatıldı. Hakan Bey daha ayrıntılı anlatmak ister gibi ellerini kavuşturdu ve öne doğru eğildi.

"Cemre sana açık konuşacağım, Kuvars Bey'e bu tavsiyeyi ben verdim, senin kişisel gelişimin için en doğrusu buydu. Şu an ayakları yere oldukça sağlam basan, en önemlisi kendine güvenen genç bir kadın görüyorum karşımda."

Alnım kırıştı. Hakan Bey merakımı gidermek adına devam etti. "Sen intihardan sonra kurtulduğunda, Kuvars Bey buraya geldi, daha önce uyarımı dikkate almadığı için pişman görünüyordu."

Gözlüklerini iteledi. "Çok pişman görünüyordu, onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Ona senin bir süreliğine de olsa, yalnız kalmanın en doğrusu olduğunu söyledim." Sıkkin bir nefes verdi. "Hiçbir zaman senin düşündüğün gibi olmadı, Kuvars Bey seni terk etmedi, senin için gitti aslında."

Şaşkınlık bir dalga gibi yüzüme çarptı. Göğsümün tam ortasını delen azap verici acı nefesimi keserken boğuluyormuşum gibi hissettim. Elim boğazıma gitti. Nefes alma ihtiyacıyla yanarken ciğerlerim, Hakan Bey hızla ayağa kalktı.

"Sakin ol, derin derin nefes al."

Dediğini yapmadım, göğsümün ortasına saplanan bıçak tüm nefes alabilme kabiliyetimi de benden alıp götürmüştü, beynimde sadece tek bir şey yankılanıyordu. "Senin için gitti."

Bu ihtimalin gerçek olabilmesi olanağı bile içimdeki kırgın kızın yüreğini yerinden çıkartacak gibi olurken kirpiklerim titredi. Ağlamadım. Ağlayamadım. Şaşkındım. Kalbim inanmıyordu. İnanmak istemiyordu. Ya da inanmak istiyordu. Deli gibi inanmak istiyordu.

Ancak inanamadım. Kuvars'ın sevgisini en iyi ben biliyordum. Hakan Bey kötü olduğumu söylediğinde bile dinlemeyen adam ben intiharın eşiğinden dönmüşken mi dinleyecekti? Üstüne üstlük her şey düzelttikten sonra gelebilmesi için bin tane yol vardı. Gelmemiştı. Dün gece sonsuza kadar hayatımdan çıkacağını söyleyen o değil miydi? Oydu...

Nefes alma ihtiyacıyla ağzımı açıp derin derin nefes almaya çalışırken Hakan Bey bana bir bardak su uzattı. Suyu onun ellerinden alırken titreyen ellerimle zar zor tuttum bardağı.

Hakan Bey tüm profesyonel tavrıyla yanıma oturdu, bir eli sırtıma giderken bana suyu içmemde destek oldu. Bardağı yeniden ellerimden alıp orta sehpa bırakırken tekrar destek oldu.

"Bana her şeyi anlatın lütfen..."

"Kuars Bey dediğim gibi çok kötü görünüyordu, bende senin çok büyük sorumluluklar aldığını, bunları kaldıramadığını, bir süre yalnız kalman gerektiğini söyledim."

Umutsuzca gülümsedim. *"Benim tanıdığım Kuars asla böyle bir şeyi kabul etmezdi."*

Hakan Bey gülümsedi. "Belki de bunları ona sormalısın, benim sana anlatabileceklerim sadece bu kadar. Seni aramayı çok istedim ama bunun yine senin gelişimin için iyi olmayacağını düşündüm." Gülümsedi. "Şu an bir danışanımla değil bir meslektaşımı konuşuyor olmak büyük şeref. Başardığın her şey için seni tebrik ediyorum."

Hakan Bey'in ofisinden çıkıp kafeteryaya ilerlerken beynim binlerce düşüncenin gezdiği bir muharebe alanı gibiydi, düşüncelerim çarpışıyor, savaşıyor, hiçbiri birbirine galip gelemiyordu. Ellerim titrerken Hakan Bey'in söylediklerinin tekrar mümkün olmuş olabilme ihtimalini düşündüm. Hakan Bey yalan söylemezdi. Beynimin içinde Kuars'ın benim için gitmiş olabilme ihtimali çınlarken nefesim kesilir gibi oldu. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Benim tanıdığım Kuars'tan öyle farklı görünüyordu ki Hakan Bey'in anlattığı Kuars.

Tanıdığım Kuars Demirhan benim için bile olsa gitmezdi. Yanımda dururdu. Olmasa bile, zaman geçtikten sonra yeniden gelirdi. Hakan Bey bir süreliğine gitmesi yönünde tavsiye verdiğini söylemişti. Şimdi o sürenin sonu değil miydi, gelmesi gerekmez miydi, halbuki gece gelip hayatımda bir daha olmayacağını o söylememiş miydi? Üzerine ben o zor durumdayken herkesin benimle görüşmesini engellemesi... Düşüncelerim uyuşmuş gibi öylece adım atarken etrafımdaki her şey anlamını yitirmişti sanki.

Ağır ağır merdivenleri indim, kafeterya kısmına geldiğimde etraftaki kalabalığın oluşturduğu gürültüye rağmen hiçbir sesi duyamadım, beynimin içindeki gürültü daha baskındı çünkü.

Biri yeniden kolumu tuttu. Bakışlarımı kolumu tutan beyaz önlüklü Reha'ya çevirirken Reha hızla iki kolumdan beni tuttu. "İyi misin sen?"

Gözlerimi açıp kapadım, dünya dönerken Reha beni belimden tutarak kenardaki masalardan birine oturttu. Beyaz önlüğünün cebinden çıkardığı ışığı gözlerime tutarken "İyi misin?" diye sordu tekrar bana. "Neyin var?"

Ağır ağır bakışlarımı kaldırdım. *"İyiyim, başım döndü sadece."*

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Reha beni engelledi. "Hiç iyi görünmüyorsun ama."

"İyiyim."

Doğrudum. "Ne oldu sana böyle birden bire?"

"Ben..." Duraksadım, bakışlarımı kaldırdım, streten karnıma ağrı girerken ne diyeceğimi bilemedim.

"Sen?" diye sordu.

"İyiyim ben, beni eve bırakır mısın, biraz dinlenirsem geçer."

Reha başını salladı. "Tabii ki, kendin yürüyebilecek misin?"

Bu sefer ben başımı salladım. Reha bana destek olmak isterken izin vermedim. "Ben yürüyebilirim."

Bütün yolculuk boyunca arabanın camından dışarıda yağan kar tanelerini izlerken zihnimde hala Hakan Bey'in sözleri yankılanıyordu. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum, içimden bir taraf deli gibi doğru olmasını dilerken diğer bir taraf "Kendini kandırma," diye haykırıyordu.

Reha beni evin önüne bırakırken tekrar endişeli gözlerle bana baktı ama ona sadece teşekkür edip yukarı çıkabildim.

Kapıyı açan Öykü'ye de bir açıklama yapamazken odama geçtim hızla. Hava almak için balkona çıkarken Hakan Bey'in sözleri tekrar beni buldu. "Senin için gitti." "Senin için gitti." "Senin için gitti."

Başımı ellerimin arasına alırken sıkıntılı bir nefes verdim. "Senin için gitse, o kadınla olmazdı, senin için gitse yine gelirdi, senin için gitse yine de o hastane odasında tekrar ölmek isterken seni öyle bırakmazdı. Sen gitmek istediğinde bile seni bırakmayan bir adam o, senin için gitmezdi." Mantığım konuşurken elim istemsizce Eliza'nın bana bugün verdiği kağıda gitti. Kağıdı cebimden çıkarıp numarayı istemsizce telefonuma kaydedip mesaj attım.

Yarın öğlen Beşiktaş'ta buluşalım.

Mesaj gönderildikten sonra başımı dizlerimin üzerine yasladım ve gözlerimi kapadım.

Yılın son günü, denizi gören küçük bir kafede elimde kahvemle Eliza'yı beklerken zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Dünden beri beynimin içini yakıp kavuran sorularına Eliza sayesinde cevap alabilmeyi umuyordum.

Eliza en nihayetinde kapının girişinde görülürken sonunda rahat bir nefes verdim. O karnını tutarak hemen karşıma geçerken yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma, biraz sancım var, geciktim."

Sorun değil anlamında başımı salladım.

"Beni buraya çağırmana şaşırdım açıkçası ama çok mutlu oldum, bana bir şans daha verdiğin için çok teşekkür ederim."

Eliza ellerime uzanırken baştan ayağa ürperdim. *"Sana bir şans vermedim Eliza, sadece anlatacaklarını dinlemeye geldim."*

Eliza'nın gözleri doldu.

"Ben seninle konuşmak istedim çünkü yemin ederim en çok istediğim şey seninle sohbet etmektir. Aylardır her gün seni merak ettim." Eliza dolu dolu gözlerle bana baktı. "O davetten beri düşündüğüm tek şeysin, sen benim için onca şey yaptıktan sonra beni yanlış anlamamı istemiyorum. Ben seninle iletişime geçmek istedim. En çok istediğim şeydi. Ama abim senin kendi ayaklarının üzerinde durmanı istedi, onu hatırlatan her şeyden uzak durmanı istedi."

Eliza suyundan bir yudum aldı, hala gözleri dolu doluydu. Sakinleşmek ister gibi etrafa baktı. Ardından bakışları beni buldu. "Ama abim senin her anından haberdardı, ben de o sayede seni öğrendim. İnan düşündüğün gibi dönüp kendi hayatımıza bakmadık, hiçbir şey öyle kolay değildi... Özellikle de abim... Neler oldu bir bilersen..."

"Bilmiyorum ve bilmek istiyorum."

Eliza burnunu çekti. "Abim perişan oldu, ben seninle çok konuşmak istedim ama izin vermedi. Senin onsuz daha iyi bir hayata sahip olacağını düşünüyor." Hıçkırdı. "Abim gidiyor Cemre. Bu gece, on ikiden sonra, Amerika'ya dönecek, gitmeden önce ne olursa olsun konuş onunla lütfen. Ben ikinizi de çok önemsiyorum ve bu böyle bitmemeli."

Eliza'nın yanından ayrıldıktan sonra sessizce yürüdüm, neden Beşiktaş'ta buluşmak istediğimi bilmiyordum ama adımlarım beni yine bir zamanlar evim olan yere getirdi. Sessiz sedasız orada öylece dururken kapıyı çalsam içeride olacağını bilmeme rağmen giremedim. Adımlarım beni geri geri götürürken önüme gelen ilk otobüse atladım ve yolumu uzatmak pahasına, başımı cama yaslayıp düşündüm.

Bakışlarım telefonumdan saate takılırken ne yapacağımı bilemememin çaresizliğiyle öylece kaldım.

Düşünmekle geçen saatlerimin sonunda eve gittiğimde soğuktan neredeyse donmak üzereydim, botlarımın içi bile ıslanmıştı, sıırıslıklamdım. Kapıyı çaldığımda bana kapıyı açan Öykü oldu.

"Kızım neredesin sen? Bu hal ne?" Kırmızı mini elbisesi ve kırmızı yılbaşı şapkasıyla bana bakarken Öykü evin sıcağı yüzüme çarptı ve sıcak neredeyse donan bedenimi ısıtmak yerine daha da kötü etti.

"Geldim işte."

"Evet yılbaşına şunun şurasında bir saatten az kaldı, yeni geliyorsun bir de, şu haline bak." Öykü başımda söylenirken yine siyah takım elbisesinin içindeki Reha ve hemen arkasında ağzındaki hindiye daha sindiremeyen Çağan'ı gördüm. Reha endişeyle bana baktı.

"Cemre, bu ne hal?"

"İslandım sadece biraz, ben üstümü değiştirip uyuyacağım."

"Yeni yılda mı?"

Anlamsızca ona baktım. "Bu gece yeni yıl gecesı ama nasıl girersen öyle geçer, sen uyuyarak mı gireceksin?"

Başımı salladım. "Yemek ye bari."

"Aç değilim."

Yıkık omuzlarla odama girip kapıyı kapatırken gözlerim yeniden saate takıldı, zaman sanki beni daha da içine çekerken üstümü değiştirip bir tayt bir kazak geçirdim. Nefes almak için balkona geçtim.

Bir süre kendimi bile dinlemeden sessizce dışarıya çevirdim gözlerimi. Aylardır yaşadıklarım tek tek gözlerimin önünden geçerken kirpiklerimin üzerine örtüldü zaman. Yıllardır beni sevmediğine inandığım adamla ilgili öğrendiklerim midemi düğüm düğüm ederken, uzun zamandır bana uğramayan acıyla tekrar göz göze geldik. Hayatın çıplak gereğiydi bu, acı çekmek için vardık.

Kapının tıklatılma sesiyle irkildim, başımı çevirdim ve hemen ardından Reha odama girdi. "Gelebilir miyim?"

"Bende tam uyuyacaktım."

"Cemre istemiyorsan giderim." Bunu söylerken gelip karşımdaki sandalyeye oturdu. "Ama ben burada anlatmak, rahatlamak istersen seninleyim."

Bakışlarımı Reha'ya çevirdim. İçimdekileri anlatma ihtiyacıyla ona baktım ama ne söyleyeceğimi bilemedim.

"O geri mi geldi?"

Şaşkınlıkla Reha'ya baktım, tek kaşım havaya kalkarken hüznle gülümsedi. "Eskiden gözlerime bakamazdın, gözlerimin sana onu hatırlattığını düşünürdüm."

Derin bir sessizlik oldu. "Şimdiyse boşluğa bakar gibi bakıyorsun."

"Özür dilerim," diyebildim sadece. "Bunları seninle konuşmak istemiyorum."

"Hadi," dedi Reha. "Bak bana, ben üzülmiyorum, kötü hissetmiyorum, senin kötü olduğunu görmek daha kötü."

Acıyla içim yandı. "Aylardır gidişini beni sevmeyişine bağladım, şimdi bana beni sevdiği için gittiğini söylüyorlar. Buna nasıl inanabilirim, acım o denli taze ki, onu başka biriyle görüşüm de."

Reha sessizce beni dinledi. "Bugün ona gitmem ve sormam için son şansım ama yaşadıklarım geliyor gözümün önüne. Yapmıyorum."

Bakışlarım yeniden telefonumun saatine kaydı. "Sadece dakikalar sonra bir daha sorma fırsatım olmayacak."

Reha bana anlamsızca baktı. "Temelli gidiyor Amerika'ya."

Hızla ayağa kalktı. "Hadi," dedi. "Gidiyoruz."

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Eğer bu gece sormazsan bir ömür boyu o soru işaretleriyle yaşayacaksın."

"Ben..."

Reha kolumdan tutup kaldırdı. "Sana bunu yapamam."

"Ben ne olursa olsun seni iyi görmek istiyorum ve sen böyle iyi olacaksın. Hadi Cemre."

Yeni yıla dakikalar kala, Reha arabayı evin önüne park ederken bana baktı. "Her ne olursa olsun ben buradayım. Bunu unutma olur mu?"

Hüznle başımı salladım.

Arabadan indim, karla karışık yağmur taneleri üzerimdeki montu ıslatırken güvenlik kapısının oraya doğru ilerledim. Güvenlik görevlileri "Hoş geldiniz Cemre Hanım," diyerek direkt kapıyı açarken tüm cesaretimi toparladım ve bahçeye giriş yaptım. Adımlarım geri geri gitmesine rağmen ağır ağır yürüdüm.

"Senin için gitti."

"Sensiz perişan oldu."

"Senin onsuz daha iyi bir hayata sahip olduğunu düşündüğü için gitti."

"Gitmesini ben tavsiye ettim."

Her bir adımında öğrendiklerim zihnimde cınladı.

Gece içimdeki düşüncelere ayna tutar gibi kapkaranlıktı. Onlarca düşünce, onlarca yaşanandan sonra buradaydım.

Asla gelmem dediğim bir çizgide, asla yapmam dediğim bir noktada öylece durmuştum. Bütün 'asla'larım tek tek yıkılıyordu.

Ağlamak istedim, ağlayamadım, içimi boşaltmak adına tek bir harekette bulunamadım. Zaman beni oraya o noktaya çivilemişti. Donakalmıştım.

Evimdeydim.

Yine.

Bir daha gelmem dediğim bu evin kapısındaaydım, zihnimin içinde sadece gerçekler yankılanıyordu. Aylardırilmekilmek kurduğum tüm düzenim başıma yıkılıyormuş ve ben altında kalıyormuşum gibi hissediyordum.

Dakikalarca orada öylece bekledim. Yağmurdan sırlıslık olana kadar sadece düşündüm. Adımlarım kapıya yaklaşırken özlem daha baskın geldi, gerçekleri öğrenmek, belki onunla yeniden olmak.

Bana belki senin için gittim der umuduyla ellerim havalandı.

Titreyen ellerim bir hareket kıpırtısı göstererek zile dokundu. Ellerimi çekmek istedim ama gücüm yetmedi, artık yüzleşmem gerekiyordu. Bağırarak, haykırmak kendime engel olmak istedim, kaçmak için geç değildi belki de, bir tarafım sessizce onun kapıyı açmasını bekledi.

Çok değil, birkaç gün önce hayatımdan tümüyle çıkacağını sandığım adam birkaç dakika sonra kapıyı açtı.

Üzerinde siyah bir kazak ve aynı renk kot vardı. Uzamış saçları alına düşüyordu, yorgun görünen yeşil gözleri kapı arasından gözlerime değdi ve parçalanmış hisseden bedenim yeniden tamamlandı.

Bu noktada artık her şey anlamını yitirmişti. Hasretle örülü kirpiklerim gözlerimi örttü. Ardından onu görme ihtiyacıyla yeniden açıldı.

"Cemre?" Sesi şaşkındı.

"Ne yapıyorsun burada?" Hala şaşkınlıkla doluydu gözleri. Bana doğru bir adım attı ve aramızdaki tüm mesafeler kapandı sanki.

Buz kesmiş vücudum ayaklandı, bir damla gözyaşı ağır ağır kaydı kirpiklerimden. Titreyen ellerimi kaldırdım. Artık söyleyecek tek bir cümle kalmıştı.

"Sana geldim."

O hala şaşkınen hiç beklemedim ve hızla aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuna sarıldım. Aylar sonra, aşık olduğum adama sarıldım.

İliklerime kadar işleyen o his yeniden yüreğimde can bulurken göğsü açılsın bir ömür onun hızlı hızlı atan kalbinde, kaburgalarının arasında yaşayayım istedim. Elleri belimi buldu, bana dokundu, aylar değil yüzyıllar geçmişti sanki aramızdan, başımı yasladığım göğsü, bu his sanki yaşananların hiçbirini yaşanmamış, hiçbir mesafe aramıza girmemiş gibi tazeydi. Derin bir sessizlik oldu, ne o ne de ben bu sessizliği böldük, sadece sıkı sıkı sarıldık; sanki biri herhangi bir şey yapsa an bozulacakmış gibi. Bir daha kaybetmemek ister gibi, her şeyden korkar gibi.

Sessizlik aradan geçen dakikalardan sonra bozuldu.

"Donmuşsun," dedi bir anda o, tir tir titrediğimi daha yeni fark ettim, soğuk umurumda değildi, onun varlığıydı bu denli titrememe neden olan.

Geri çekildi ama beni bırakmadı, soğuk ellerime gitti elleri; benim avuçlarımı iri avuçlarının arasına alırken sesi sertti.

"Böyle mi geldin? Donmuşsun, ıpsılsaksın. Geç içeri, tir tir titriyorsun." Endişesini hissettim.

Üzerimdeki kar tanelerinin ıslattığı montumu omuzlarımdan çekerken o, ona itiraz edemedim, elimi tuttu ve beni içeriye çekti. Ellerimize kayarken bakışlarım mutluluğu hissettim.

"Şöminenin yanına geç sen, saçlarında ıslak, sen çabuk hasta oluyorsun, kurutma makinasını getireyim ben, elbiselerinde yukarıda birkaç parça bulayım."

Hiçbir şey değişmemiş gibiyken itiraz edemedim, sertçe yutkundum.

Ona konuşmak istediğim şeyler olduğunu söylemek isterken sustum. Hiçbir şey söyleyemeden öylece iri iri açılmış gözlerle başımı salladım. O yukarı hızla çıkarken bende nihayet hareket edebildim.

İçimde anlatamadığım tarifsiz bir mutlulukla şömineye doğru ilerlerken onu gördüm. Sarı iri iri açılmış gözleriyle bana bakıyordu.

Aylar sonra ilk defa gördüm onu, yavru kedim büyümüş, kocaman olmuştu. Beni görünce aradan geçen onca zamana rağmen tanıdı. Şöminenin yanından kalkıp başını kaldırırken hızla yanıma doğru ilerledi, eğilip onu kucağıma alırken gözlerim dolu doluydu.

Ailemleydim. Sonunda her şeye rağmen bir açıklama alacağımdan emin bir şekilde bu gerçeği kabullendim.

Uzun, çok uzun zaman sonra.

Kirpiklerim titrerken kucagımda hevesle üzerime tırmanmaya çalışan Sarı'yı öptüm. Nasılda büyümüştü benim tatlı oğlum... Onu alıp özlemle şöminenin karşısına geçerken Kuvars'ın ona bu kadar iyi bakmış olması beni şaşkına uğrattı. Sarı mutlulukla miyavlarken onu öpmeye devam ettim özlemle.

Çok geçmedi, biraz sonra Kuvars'ın aşağı indiğini fark ettim. Onu daha yeni fark edip başımı kaldırıncı dudağının kenarındaki hayran gülümsemeyi hızla yok etti.

Bana getirdiği kuru kıyafetlere, saç kurutma makinasına bakarken bana sınıksı yapışmış Sarı'yı kenara koymaya çalıştım ama Sarı miyavlayarak daha çok yapıştı bana.

"Gel lan buraya ibne." Kuvars onu tutup benden ayırırken bunu bile ondan duymayı özlediğimi fark ettim.

Islak saçlarımı kurutup kuru kıyafetleri üzerimdeki ıslak kıyafetlerle değiştirdikten sonra yeniden Kuvars'ın yanına döndüm, şöminenin yanında beni bekliyordu. Elleri ceplerindeydi. Artık yüzleşeceğimizin bilinciyle benim de sırtım dikleşti.

"Neden geldin?"

Çenemi kaldırdım ve onun yeşil gözlerinden gözlerimi ayıramadım.

"Artık gerçekleri konuşmaya geldim. Sen neden gittin?"

Kuvars'ın yeşil gözleri gölgelendi. "Neden gittiğimi biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum ve herhangi bir yalanı bilmek istemiyorum. Neredeyse ölmek üzereyken sana en ihtiyacım olduğu zamanda yoktun, neler yaşadığımı bilmedin hiç, her Allah'ın günü ayrı ayrı öldüm, ölürken sen yoktun, aylardır sırf gittiğin için senden nefret ediyorum şimdiyse Hakan Bey'le ve Eliza'yla konuştum. Onlar bambaşka şeyler söylüyorlar, ne düşüneceğimi ne yapacağımı şaşırdım. En çok da yoruldum. Son birkaç aydır içine düştüğüm belirsizliğe son ver."

Kuvars uzandı ve kenardaki viski şişesinin kapağını kaldırıp kadehe doldurdu. "Ne anlattılar sana?"

Biraz utanarak ona baktım ama hemen arkasından içimi saran heyecana engel olamadım. "Benim için gittiğini öğrendim."

Viski kadehini dudaklarına götürürken durakladı. "Giden ben değildim."

Duraksadım.

Kuvars Demirhan hayatımın en büyük mucizesiydi, Kuvars Demirhan hayatımın en büyük yıkımıydı, iyikimdi, keşkemdi, yara izlerimdi, hatalarımdı, hatıralarımdı, kimsesizliğimdi, çocukluğumdu, vazgeçişlerim, geri dönüşlerimdi, kolum kanadımdı, yine o kanatları bir gece vakti ansızın koparan adamdı, şimdi her şeye rağmen yeniden bana bakan o gözlerin sahibiydi ve yine kaldığı yerden beni öldürüyordu.

"Ben gitmedim, sen gittin."

"Bu doğru değil."

"Ne doğru değil? Sen benim karım olacaktın-" Kuvars duraksadı, nefretle elindeki kadehe bakarken hızla içindeki viskiyi içti. "Benimle sevişerek bana veda eden kadın mı diyor bunları?" Tekrar kadehini doldurdu. "Sen benim karım olacaktın. Karım!"

Kuvars bir kadeh daha doldurup içti. Sesi daha güçsüz geldi. "Benim karım..."

"Benim ne yaşadığımı bilmiyorsun. Ben tükenmişim, hayata devam etmek için hiçbir nedene sahip değildim, sen benim her gün nasıl öldüğümü sen yokken biliyor musun?"

Yutkunamadım. Kuvars söylediğini her şeyi hiçe sayıp bana bağırmaya devam etti.

"Beş dakika önce benimleydin, beş dakika sonra ölmek istedin. Benimle evlenmek yerine ölmek istedin. Neden gittin diye soruyorsun ya gittim çünkü yaşa istedim! Yaşa! Ben yanında olmayayım yine de yeter ki yaşa!"

Ellerini saçlarından geçirdi. "Ben olmayayım ama mutlu bir hayatın olsun, seni seven insanlar olsun, gül, hayallerin gerçeğin olsun istedim."

Ellerim tir tir titrerken zorlukla onları kullandım ama tüm bunların üzerine bir şey söyleyemedim.

"Bir gün olsun kötü hissettiğini söylemedin, bir gün bile, benimle hiç konuşmadın, şimdi bunların ne önemi kaldı?"

Ona doğru ilerledim, gözlerim titrerken ne yapacağımı bilemedim bile. Gözlerindeki kırgınlığı ve acıyı gördüm. Bazı şeyler hiç değişmemişti.

"Ben boğuluyordum. Ne yaptığının bilincinde değildim, senin bana güvensizliğin de malumdu, ben sadece dayanamadım. Seni kendimden kurtarmak istedim, şu an belki kolay görünüyor olabilir ama o dönem ki

psikolojimi, sağlığımı bilmiyorsun. Ölüm gibiydi, her gün ölmek için uyanıyordum sanki. Dayanamadım."

"Dayanamadın değil, benimde arkandan geleceğimi bilmene rağmen ölmek istedin."

Gözlerim hüznle doldu.

"Hayır ben-"

"Benden uzakta iyisin, mutlusun, sağlıklısın, başarılısın. Benimleyken sadece ölmek istedin." Uzandı, hala soğuk ellerimi ellerimin arasına aldı. "Seni hayattaki her şeyden çok sevdim ama sen gittin. Sen benimle evlenmek yerine ölmek istedin. Şimdi bütün bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok."

Başımı olumsuz anlamda salladım, bana izin vermedi.

"Şimdi ben senin hayatını yeniden karartmadan kendi hayatına geri dön."

Ellerimi bıraktı ve ellerim iki yanıma düştü.

"Sen ve ben diye bir şey yok artık."

"Sağlıklı düşünemiyordum, senin güvensizliğin, yaşananlar, sınavım, aramızdakiler... Sırf bunlara göre bir hüküm veremezsin. Seninle değil benimle alakalıydı."

Kuvars belimi tuttu, onunla aramızdaki mesafe tamamen kapandı. "Amerika'ya temelli yerleşıyorum Cemre. Artık senin hayatında olmayacağım. Her ne olursa olsun hep çok mutlu ol."

Eğildi ve dudakları alnıma değdi. "Artık ikimiz için de gitme zamanı geldi."

Ne söylersem söyleyeyim hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilirken bir gece de tepetaklak olan hayatımla, artık üzerime çöken vicdan azabıyla, artık onsuzluğumun en büyük sebebinin ben olduğumu bilerek nasıl yaşıyacağımı düşünerek ellerim bağlı kapıya doğru yürüdüm. Gerçekten bu şekilde, daha hiçbir şeyi konuşmadan çekip gitmek istemedim.

Eski Cemre çekip giderdi, yeni Cemre savaşımamı haykırdı.

Kapının açılmasıyla beraber soğuk hava içeri dolarken, dışarıda sahilde yeni yılın gelişini kutlamak için ondan geriye doğru sayan insanların sesleri kulaklarıma doldu. Bundan tam bir yıl önce bizde Kuzey Işıklarını izlemeye gittiğimiz sırada beraber yeni yıla girmiştik, geri sayımın son rakamında dönüp ona onu sevdiğimi itiraf etmiştim ilk defa.

Şimdi yeniden Kuvars'a döndüm.

Birkaç gün içinde hayatım tamamen tepetaklak olmuştu. Gittiği için kızdığım adamın aslında sadece benim için gittiğini anlamıştım, buraya gelmeden önce çok korkmuştum, yeniden ona karşı koyamamaktan ama bu noktadaydık şimdi. Eğer sessizce çekip gidersem bir daha o da sessizce hayatımdan çekip gidecektik.

İlk defa gitmemek istedim.

Bence artık Kuvars'ın da yeni Cemre'yle tanışmasının zamanı gelmişti.

"3"

"Bunu yapmazsam hayatım boyunca pişman olacağım."

"2"

Onun bakışlarına merak sinerken birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattım.

"1"

"Seni seviyorum her şeye rağmen." Ve senden vazgeçemem...

Uzandım ve onu öptüm.

Hoş geldin yeni yıl, hoş geldin 2021!

Bu kadar yetiştirebildiğim bir bölüm oldu, 14 Şubatta çok uzun bir bölümle telafi edeceğim <3 Şimdiden beklemede kalın <3 Yeni bölümde bomba patlıyor <3

Yarın yeni bölüm alıntısı Instagram hesabımda olacak, alıntı ve duyurular için lütfen beni hem buradan hemde Instagram ve Twitter'dan takip etmeyi unutmayın <3

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

63. BÖLÜM "FIRTINA"

Merhaba güzellerim, sevgililer gününde bu bölümü yazmakla uğraştım, benden tüm yalnızlara ithaf edilmiştir bu bölüm :D

Multimedya'daki videoyu oynatarak bu bölümü okumanızı çok isterim, çünkü hikayede Kuvars'ın Cemre için daha önceki bölümlerde söylediği şarkıyı Bonus bizler için seslendirdi <3

Size hem bir sevgililer günü hediyesi hemde Kuvars için bir doğum günü hediyesi olsun istedim, bol bol yorum yapmayı ve lütfen yıldıza basmayı unutmayın <3 Keyifli okumalar <3

14 ŞUBAT KUVARS DEMİRHAN'IN DOĞUM GÜNÜ

BU BÖLÜM KUVARS DEMİRHAN İÇİN YAZILDI.

63. BÖLÜM "FIRTINA"

Aylar sonra sıcak dudakları benim soğuk dudaklarıma çarptığında ölümü hemen parmak uçlarımda hissettim, bir uçuşumun ucundaydım sanki ve onu öperek o uçuşumdan atlamayı göze almıştım. Vücudum rüzgarda savrulup uçuşumun dibini bulmayı beklerken kirpik uçlarıma kadar özlem doldu. Göğsümü yarıp geçecek kadar kuvvetli bir histi bu. Şimdi bütün acılarım, bütün yaralarım, bütün başarısızlıklarım, tüm çaresizliklerim uçup gitmiş; tüm yaralarım şifa bulmuş gibi hissediyordum.

Kuvars'ın şaşkınlığını anladım, beni kabul etmeyeceğini reddedeceğini düşünürken kontrolü benden alıp beni öpmeye başladı. Eli belime gidip beni sıkıca tutarken onun bu küçük dokunuşu altında tır tır titredim, Kuvars beni sıkıca kendine yaslayıp öpmeye devam etti. Elim özlemle onun saçlarına giderken dudaklarım aralandı ve dillerimiz birbirine dolandı. Kuvars inleyerek daha sert öpmeye devam etti, neredeyse nefesim kesilirken, hızla inip kalkan göğsüm onun göğsüne çarptı. Ellerim saçlarından ona tutunmak için göğsüne gitti ve hızlı hızlı atan kalbine değdi avuçlarım.

Kuvars sanki bir kova buzlu su üzerine dökülmüş gibi irkildi, dudaklarını hızla dudaklarımdan koparıırken belindeki eli belimden

ayrıldı. Bir saniyeliğine öylece kalakalıırken biz, nefesi dudaklarıma çarptı.

Yanaklarım yanarken uçurumdan düştüm, sanki binlerce parçaya bölündüm, başımı kaldırdım ve onun yeşil gözlerine baktım, parçalarım yeniden birleşti.

Lal umutlarım konuşmaya başladı, belki yeni bir ihtimal mümkündür diye.

Göz göze geldik, bakışlarını ilk kaçıran Kuvars oldu. Dudaklarını dudaklarımda yangınlar bırakarak ayırmıştı benden. Çok uzaklaşmadı, alını alnıma değdi. "Ah, Cemre..." İsmim ağzından döküldüğü anda kalp atışlarım hızlanırken heyecanla olduğum yerde ona baktım.

Yeniden cesaretimin son kırıntısına kadar kullandım. Ne olursa olsun bunu yapmak istiyordum. *"Ben yeniden bir şansımız olsun istiyorum. Senden vazgeçmek istemiyorum."*

Kuvars yeniden bir kova buzlu suyu başından aşağı dökmüşüm gibi irkildi. Ellerimde bakışları uzunca bir süre takılı kaldıktan sonra yüzündeki yoğun ifade hızla dağıldı, silindi. Kuvars bir adım geriledi. Yüzü sertleşti, ifadesizce gözlerimin içine bakarken benden çok uzaklaşmamasına rağmen üşüdüğümü hissettim.

"Git Cemre."

Ruhum buz tutarken içimdeki kırgın, küçük kız dolu gözlerle ona baktı. Ellerim telaşla birbirine dolaştı.

"Kuvars ben-"

Onu ikna etmeme izin vermedi, birkaç adım daha uzaklaştı, az önce beni öpen o değilmiş gibi bir anda mesafeler girdi, şimdi aramızda sadece birkaç santimetre değil, dağlar, denizler varmış gibi hissediyordum.

Tekrar ellerim havalandı ama beni dinlemedi. "Her şey bitti Cemre, sen ve ben tekrar olamayız. Ben Amerika'ya dönüyorum, sen de seni bekleyen hayatına dön."

Yutkunamadım, boğazımda saplanan kalan yumruyla öylece ona baktım. Kuvars bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi, gözlerimi görünce sertçe yutkundu, ademelması belli oldu.

"Bakma bana öyle."

Bakışlarımı ondan çektim, ellerim buz tutarken çenem titredi.

Kuvars uzandı ve aramızdaki mesafeyi kapadı tekrar, yüzümü ellerinin arasına aldı. Bakışlarımı yeniden kaldırdım ve onun gözlerinin içine baktım. Bakışlarımı görmek istemez gibi kirpikleri örtüldü. "Gitmen lazım..."

Ellerim uzandı ve yüzünü buldu, gözleri açılırken yeniden ellerimi çektim yüzünden. "Bana bak."

Ellerime baktı, gözlerime değil. "Tamam senin istediğin olsun, şimdi çıkıp gideceğim." Ellerim duraksadı. "Bana beni sevmediğini söylersen bir daha burada durmayacağım."

Kuvars bakışlarımı ellerimden çekti, benden bir adım uzaklaştı, ifadesiz yüzü giderek sertleşti. "Cemre."

"Söyle. Gitmemi istiyorsan bu kadar, söyle."

Zaman ağırlaşırken bu sefer ben başımı eğdim, gözlerimi sakladım ondan, tüm hayal kırıklığımı, tüm acımı, tüm özlemimi.

"Seni sevmiyorum."

Bakışlarımı kaldırdım, yeniden göz göze geldik, yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama Kuvars gözlerimi gördükten sonra bir adım bana doğru attı. Ardından durdu.

"Peki..." Artık gitme vaktiydi.

Kapıya doğru yöneldim, savaşı kaybetmiş bir komutan gibi omuzlarım çökük bir şekilde savaş alanından çekilirken son anda yeniden ona döndüm.

"Aylardır senden nefret ettim. Beni bırakıp gittiğin için. Artık senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama seni affediyorum. Umarım bir gün sende beni affedersin."

Kuvars sadece ellerime baktı, çenesindeki kas seğirdi.

"Ben seni her ne olursa olsun hayatım boyunca seveceğim. Amerika'da mutluluklar dilerim. Hoşça kal."

Tekrar döndüm, ardımdan kapıyı kapatıp çıktım.

Soğuk hava tenime vururken bakışlarımı kaldırıp hala havai fişeklerin patladığı gökyüzüne baktım. Kar taneleri üzerime düşerken ellerimi yüzüme bastırdım.

Tebim soğuktan hızla kızarıırken bir yangının orta yerindeymişim gibi alevleri hissettim, biri canlı canlı kalbimi söküyormuş gibi hissederken ağzıma kadar gelen safra tadıyla yutkunamadım.

Hayal kırıklığının tadı o kadar kötüydü ki, midem bu tadı kusmak istiyordu, elimi kalbimin üzerine koydum. *Gececek, gelecek, biz iyiyiz...*

Kalbim ona söylediklerime aldırmadan acı çekerken zorlukla tutunarak kapıya doğru ilerledim.

"Seni sevmiyorum."

"Seni sevmiyorum."

"Seni sevmiyorum."

"Seni sevmiyorum."

Zihnimde yankılanan tek şey Kuvars'ın sesi olurken güvenlik görevlilerinden biri yanıma geldi. "Cemre Hanım, iyi misiniz?"

Beni son anda kolumdan tutarken algılayamıyormuşum gibi ona baktım. "Cemre Hanım iyi misiniz?"

"Seni sevmiyorum."

"Seni sevmiyorum."

"Seni sevmiyorum."

"Cemre Hanım iyi değilsiniz siz, ben Kuvars Bey'e haber veriyorum." Hızla irkildim. Beni tutan kolundan kurtulup dimdik durdum. İyiyim anlamında elimi salladım, o dururken diğer görevli benim için kapıyı açtı.

"Hastaneye götürebiliriz sizi."

Başımı olumsuz anlamda sallayıp dışarı çıktım, onlar kapıyı ardımdan kaparken son kez dönüp bana ev olan bu yere baktım. Soğuk havayı içime çekerken her şeyin bu denli acı ir şekilde son bulması yüreğimi delip geçti.

Reha yanına gittiğimde, arabanın kaputuna yaslanmış sigara içiyordu. Beni görünce soru sormadı, bende ona neden bu soğukta dışarıda olduğunu...

Ben yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağlarken o da sigarasını söndürüp arabaya bindi ve yine büyük bir sessizlikle arabayı çalıştırdı.

"Seni sevmiyorum."

"Seni sevmiyorum."

"Seni sevmiyorum."

"Cemre geldik." İrkilerek dışarıya baktım. Karla örtünen yerler ve kendi oturduğum apartmanı görürken yolun ne ara bittiğini anlayamadım. Başımı sallayıp inmek için hareket ettim ama Reha uzandı ve benden önce kapıyı açtı. Ona döndüm tekrar, her şey için teşekkür etmek için. Gözümden anladı ne diyeceğimi.

"Önemli değil, her ne olursa olsun ben hep yanımdayım. Konuşmak istersen bana gelmekten çekinme."

Tebessüm ettim. Arabadan inip soğuk havayı içime çekerken Reha arabanın kapısını kapattı ve kendi apartmanının olduğu yöne doğru hareket etti.

Yeni yılın ilk günü, kalbim ağrıya ağrıya eve girmeye cesaret edemedim, apartman kapısının önüne oturdum ve soğuk beni uyuşturmasını isterken umutsuzca dua ettim. Beni artık sevmediğini söyleyen adam için dua ettim.

Eliza tam on ikiden sonra gideceğini söylemişti, o bu şehri terk ederken öylece yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Ne olursa olsun beni unutmasın diye, unutamasın diye dua ettim. Sadece elimden bu geldi.

"Kahve ister misin?" Çağan elindeki kahveyi bana uzatırken başımı olumsuz anlamda salladım.

"Hasta görünüyorsun, ıhlamur içer misin, hemen kaynatırım." Bu sefer konuşan Öykü'ydü.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Çağan sen ne biçim doktorsun, kızın gözlerinin feri gitmiş soğukta durmaktan, bir ilaç falan versene toparlasın."

Çağan ciddi misin der gibi ona baktı. "Bol bol C vitamini gerekli."

Öykü Çağan'ı ayakta alkışladı. "Ciddi misin sen? Bunun için mi altı yıl tıp okudun, hayır benim okul okumayan babaannem de aynı şeyi söylüyor da."

Tam Çağan'da ona bir şey söylemek üzereydi ki dayanamadım ve Öykü'yle Çağan'ın sıkı sıkı beni sardığı battaniyelerden kurtuldum. *"İyiymi ben, odama geçip uyuyacağım."*

İkisi de bana başını sallarken, bütün gece neden dışarıda olduğumu sormadıkları için minnettar hissettim. Soğuktan uyuşan hala ısınmayan bedenimi biraz ısıtmak için yorganın altına girmeyi planlarken odama girip kapıyı kapattım.

"Cemre."

Öykü arkamdan odaya girdi, ona şaşkınlıkla baktım. "Telefonun sessizde sanırım, biri seni arıyor."

Beni birinin 'aramasına' şaşırıırken telefonu elinden aldım. O kapıyı kapatıp odada beni yalnız bırakırken bende derin bir nefes verip

telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Cemre merhaba, ben Kılıç Keskiner."

Şaşkınlıkla olduğum yerde öylece kalakalırken beni neden aradığına anlam veremedim.

"Kusura bakma, sana mesaj atmak istemedim, söylediklerimi duyacağından emin olmak istedim."

Yine sessizlikle karşıladım onu. Devam etti.

"Eliza'nın dün doğum sancıları sıklaştı, şu an hastanedeyiz, normal doğum olmadı, sezaryen için aldılar onu." Sesi endişeliydi. "Senin de ameliyattan çıktığında burada olmanı istiyor. Bilmiyorum gelmek ister misin ama gelersen beni mutlu edersin. Çünkü hastanedeyiz."

Telefon kapanırken öylece olduğum yerde durdum. Dün Eliza'nın söyledikleri geldi yeniden aklıma, ona kırgınlığımı bir kenara bırakıp dolabımı açarken giyebileceğim en kalın giysileri çıkardım ve birkaç kat üst üste giyerek hazırlandım. Beremi ve atkımı takıp çantamı alarak odadan dışarı çıkarken mutfakta çorba pişirmekte olan Öykü beni fark etti. "Nereye sen?"

Ona şimdi anlatmaya gücüm yoktu. *"Bir işim var."*

"Çıldırдың mı? Zaten dün bütün gece üşüttün, geç yatağa, dinlen, ne işi bu böyle?"

Onun söylenmelerine aldırış etmeden askıdan montumu aldım ve botlarımı giymeye başladım. İşlerim bittikten sonra bana kızgın gözlerle bakan Öykü'ye döndüm.

"Çok sürmeyecek zaten, hemen geleceğim."

"Sıkı giyindin mi? Hasta olacaksın, eskiden olsa doktor var evde Allah'tan derdim de... Tek önerisi C vitamini olan bir doktor."

Gülümsemeye kendimi zorlayıp ona el salladım.

Evden çıkıp durağa yürüdükten sonra ilk gelen otobüse bindim, yolculuk biraz uzun sürdükten sonra nihayet hastaneye vardım, dışarısı buz gibiydi. Son kırk yılın en yoğun kar yağışının gerçekleşeceğini haber veriyordu bu ara meteoroloji.

Hastaneye gelince yeniden Kılıç'ın beni aradığı numaraya geldiğimi ve hangi katta olduklarını sorduğum bir mesaj attım. Kılıç hızla bana dönüş yapıp nerede olduklarını söylerken asansöre ilerledim ve altıncı katın düğmesine bastım.

Altıncı katta inip oda numaralarına baka baka bilerken koridorun en sonunda 118 numaralı odanın kapısını çaldım ve cevap beklemeden

kapıyı açtım.

Kapıyı açtığım gibi bir çift yeşil gözle karşı karşıya gelirken yüreğim sızladı. Şaşkınlık damarlarıma kadar yayılırken gözlerimi kapayıp tekrar açtım ama tam karşımdaydı. Onunda gözleri benim üstümde kitlenirken sessizce içeri girdim.

İçimdeki bir taraf tüm acizliğiyle onun gitmediğine mutlu oldu. Eliza'nın doğumu için kalmış olmalıydı.

İçeri girip kapıyı kaparken yatakta yorgunluktan bayık gözleriyle bana bakan Eliza mutlulukla gülümsedi. "Cemre! İyi ki geldin!" Kılıç ona ellerinde tuttuğu bebeği uzatırken Eliza ufaklığı aldı ve bir anne edasıyla göğsüne bastırdı, çok yorgun görünmesine rağmen gözleri dolu doluydu.

"Bak benim bebeğim, Efe Keskiner'le tanış."

Ona doğru ilerlerken yaşadıklarımız gözümün önünden gelip geçti. Kılıç benim geçmem için açılırken Eliza "Yaklaş," dedi. "Sana vereceğim, baksana ne kadar güzel..." Eliza bebeğe büyülenmiş gibi bakarken benim kollarımın arasına verdi.

Bebeğin henüz belli olmayan göz rengine, kıpkırmızı yüzüne ve sarı saçlarına bakarken içime dolan sevgiye ve tebessüme engel olamadım. Yaşanan onca şeyden sonra bu küçük masumun varlığı her şeyi örtmeye yetiyordu. İçime akan sevgiyle beraber onun minik elini tuttum. Minicik eliyle işaret parmağımı kavrarken başımı kaldırdım ve beni izleyen bir çift yeşil gözle yeniden göz göze geldik.

Bana bakışlarında hissettiğim şeyden korkarak gözlerimi çektim ondan. Bebek kokusu burnuma dolarken Eliza uzandı ve elimi tuttu, ellerimdeki Efe bebeği onun ellerine bıraktım. Oğlunu alıp göğsüne yaslarken mutlulukla bana baktı, bu sırada bir mutluluk gözyaşı gözlerinden düştü.

"Tebrik ederim."

Eliza uzandı ve boşta kalan eliyle elime dokundu ardından sımsıkı tuttu. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim Cemre. Bu hayatta sahip olduğum her şeyi sen verdin bana. Sen olmasaydın bir ailem olmazdı." Bakışları benden çevrilip abisinde saplandı. "İyi ki hayatımıza girdin, iyi ki, her şey senin sayende."

Çenem titrerken zorlukla başımı salladım. Eliza bebeğinin başını öperken "Tekrar tebrik ederim," dedim ve daha fazla bir şey söylemeye gücüm olmadığı için ağır ağır döndüm ve dışarı çıktım. Kapıyı

kapatmamla içime çöken ağırlığa mani olamazken kendi olabilecek ailemi yıkma pahasına kurulmasına yardım ettiğim tablo gözlerimin önüme geldi. Kuvars, Eliza, minik bebek... Boğazım yanarken iç sesim "Yaptığın onca şeye rağmen sen o tabloda yoksun," dedi. "Ve bir daha asla olamayacaksın."

Yürüdüm, uzaklaşmak ister gibi, kaçarcasına adımlar attım.

"Cemre."

Asansörün olduğu yere geldiğimde adımı seslenen Kuvars'la beraber o yöne doğru döndüm. Kaşlarım çatılırken o aramızdaki mesafeyi kapattı.

Karşı karşıya geldiğimizde yine nefesimi tuttum, başımı kaldırmak zorunda kaldım gözlerinin içine bakabilmek adına.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Yanımızdan insanlar geçip giderken içimdeki umutlu taraf başını kaldırdı ve ona heyecanla baktı.

Başımı salladım. Beni belimden tuttu ve insanlardan uzağa çekti. Onunla yine bu denli bir yakınlıkta olmak nefesimi keserken dayanamadım yine ben ilk sözü devraldım.

"Gitmemişsin." Gidecek misin?

"Evet," diye yanıtladı beni sikkın bir sesle. "Gitmek üzereyken Eliza'nın hastaneye kaldırıldığını öğrendim."

Başımı salladım. Daha fazlasını söylemesini ister gibi ona baktım.

"Eliza'nın iyi olduğundan emin olduktan sonra gideceğim."

Başımı salladım, çenem dikleşti, kalıyorum demek için benimle konuşmak istememişti. Duygularımı bastırmaya çalıştım.

"Ben sana teşekkür etmek istedim." Elini ensesine attı. "Hala sana dair kabullenemediğim bir şeydi, o gün o dosyaları benden alman." Durdu, devam etmeden önce sikkın bir nefes verdi. "Ama o gün olaylar öyle olmasaydı şu an bu noktada olamazdık. Şu an kız kardeşimi kaybetmiş olurum."

Gözlerimin dolmaması için başımı çevirdim. "Sana haksızlık ettim, her şey için teşekkür ederim."

Onun gözlerinin içine bakamadım, baksaydım benim tüm hayal kırıklıklarımı görecekti çünkü. Zar zor başımı salladım.

"Tebrik ederim, dayı oldun."

"Senin sayende."

Sırtımı döndüm, daha fazla konuşmaya mecalim yokken asansörlerin olduğu kısma doğru yürüdüm, o da arkamdan seslenmedi zaten.

Kesik kesik nefes alırken beni intihara götüren en önemli nedenlerden biri olan bana güvensizliğinin en büyük sebebi için şimdi bunları söylemesi içimdeki yara izlerine dokundu.

Asansörün gelmesini beklerken bir kere daha düğmeye bastım, ne kadar hızlı uzaklaşırsam buradan o kadar mutlu olacaktım.

Asansör kapıları açıldığında içindekilerin inmesini beklerken en arkadaki elindeki kocaman ayıcıkla elindeki telefona bakan Nur'u gördüm. Nur beni fark etmeden asansörden inerken benim olduğum kısma değil, Kuvars'ın olduğu kısma doğru yürümeye başladı. Elindeki telefonu cebine koyarken hala bana bakan Kuvars'ı fark etti. Adımları hızlanırken onun yanına gidişini gördüm. Yan yana geldiler.

Acı vücuduma çarparken biri bana seslendi. "Pardon hanımefendi binmiyor musunuz?"

Onlara tekrar bakmamak adına hızla asansöre bindim.

Eve gitmeye hiç gücüm yoktu. Yatağıma kapanıp ruhsuz ruhsuz, uyuyarak acılarımı bastırmak istemiyordum. Öykü'ye içimden geçenleri anlatamazdım, Çağan'a da. İçimden ne geçtiğini de bilmiyordum. Acil servis katına giderken konuşabileceğim tek kişi Reha'ydı. Ona da nasıl anlatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu gerçi.

Onu bulmam biraz zaman aldı, kolu kırılmış yaşlı bir kadınla ilgileniyordu.

"Söyle bakayım çocuğum sen bekar mısın?"

Reha kadının alçısını takarken dudakları yana kıvrıldı. "Bekarım teyzecim."

"Bak şimdi benim bir tane kızım var, öğretmen oldu bu yıl. Bir görsen, nasıl güzel, tanıştırayım mı sizi yavrucum ne diyorsun?"

Reha beni gördü ve şaşkınlıkla tebessüm ederek gamzelerini gösterdikten sonra göz kırptı ve teyzeye döndü. "Valla fotoğrafı var mı teyzecim?"

"Ay olmaz olur mu, ben sana göstereyim."

Teyze kırık koluyla telefona doğrulmaya çalışırken Reha onu durdurdu. "Hemşire Hanım." Gelen hemşire kadını devralırken Reha beni tuttu ve oradan ayrıldık.

Kadın hala arkada Reha'ya sesleniyordu. "Oğlum, fotoğraf kaldı."

İstemsizce içine düştüğüm buhrandan sıyrılıp gülümsedim. *"Bu ne?"*
"Görüyorsun ya hayranlarım her yerde," dedi Reha göz kırparak.
Yine güldüm.

"Seni iyi gördüğüme sevindim." Duraksadı. "Dün gecedен sonra."
Tekrar dudaklarımdaki tebessüm soldu.

Konuyu değiştirdi. "Ben de yemeğe inecektim, beraber yemeğe inelim, vaktin var mı?"

Başımı salladım. O üzerindeki beyaz önlüğüyle benimle beraber acil servisten çıkarken "Sen niye bugün buradasın?" diye sordu. "Yeni yılın ilk günü, hazır okulda tatil."

Tam ellerimi kaldırmıştım ki Reha bana takıldı. "Sus söyleme, biliyorum beni özledin."

Gülümsedim. Onunla beraber kafeterya kısmına geçerken çıkan sulu yemekler yerine ben bir tost isteyince o da tercihini tost ve kahveden yana kullandı.

Kahve ve tost tepsilerini önüme bırakırken "Evet," dedi. "Anlat bakalım."

Kahveden bir yudum alırken ona anlatmak için gelmeme rağmen söze bir anda nasıl başlayacağımı bilemedim.

"Pek bir şey yok aslında, sen anlat, neler yapıyorsun?"

Reha yeşil gözlerini kıstı. "Hm," biraz düşünür gibi yaptı. "Yeni yıla bir sap gibi tek başıma girdim, tüm yılım sap gibi mi geçecek diye merak ediyorum."

Dayanamadım güldüm. *"Kusura bakma, hep benim yüzümden."*

"Saçmalama. Hadi şimdi sen anlat. Neler oluyor?"

"Hayatım alt üst oluyor sanırım." Kahvemden bir yudum daha alıp masaya bıraktım. *"Sana anlatmam doğru değil."*

"Cemre her şeyden öte biz iki iyi dostuz. Lütfen anlat. Ben seni dinlemek için buradayım, ona gidip sordun mu?"

Ağır ağır başımı salladım. *"Bana bizim bir yolumuz olmayacağını söyledi artık."*

"Sen ama bir yolunuz olsun mu istiyorsun?"

Reha benim düşünceli gözlerime baktı. *"Ne istediğimi bilmiyorum Reha. Aylardır ondan nefret ettim sırf gittiği için, şimdiyse hayatıma girdi ve benim için gittiğini öğrendim, ona gittim her şeye rağmen ama bana öyle kırgın ki, bilmiyorum, hiçbir şansımız olmadığını dün çok iyi anladım."* İç

çektim. *"Benimde yaralarım var, izi bile kalmadı diyordum ama kendimi kandırıyormuşum."*

Sıkkin bir nefes verdim. *"Onu gördüğümde beri canım acıyor. Çok acıyor Reha. Geçmiyor. Bilmiyorum belki de birbirimize çok zarar verdik, gerçekten de olmamalıyız ama bu acı ömrümün sonuna kadar benimle gelecek biliyorum ve bu beni mutsuz ediyor."*

Zorlukla yutkundum. Son anda gördüğüm Nur geldi aklıma ama onu anlatmak istemedim. Neden istemediğimi bile bilmeden hemde. Kuvars ve Nur'un aynı cümlede geçmesini dahi kaldıramazdım şu anda.

Reha sessiz kaldı. *"Ya çok özür dilerim, sana anlatıyorum ama içim hiç rahat etmiyor."*

Reha uzandı ve elimi tuttu. "Cemre ben sen iyi olunca gerçekten mutlu oluyorum. Seni mutsuz görmeyi hiç istemiyorum. Ne olursa olsun da benimle konuşmanı istiyorum. Kendini kötü hissetme lütfen. Meseleye dönecek olursak, kalbini dinle. Yaralarını değil."

Reha uzandı ve eline tostunu aldı. "Buranın tostu da çok güzeldir."

Ona gülümserken başımı salladım, benimde konuyu değiştirmeye ihtiyacım vardı. Tostu dudaklarıma götürüp bir parça aldım. *"Gerçekten de öyleymiş."*

Reha'nın yanından ayrılıp eve gelene kadar kardan adama dönmüştüm, Reha'nın hastanede çalışması gerektiği için beni bırakamamıştı ve otobüste çok geç gelmişti. Soğuktan burnumun ucu yanarken hasta olacağımı biliyordum yeniden.

Öykü kapıyı açtığında sertçe bana bakıyordu. "Neredesin sen? Zaten halsiz görünüyordun, bir işim var dedin gittin, şuna bak yüzün domatese dönmüş. Hasta olursan göreceğim seni."

Isınmak için eve girerken Çağan da salondan seslendi. "Annemiz konuşuyor."

"Dalga geçin siz. Size iyilikte yaramıyor."

Botlarımı çıkarıp kırıgın Öykü'nün arkasından salona geçerken *"Öyle deme ama," dedim. "İşlerim yeni bitti."*

Öykü sıkkin bir nefes verdi. "Bize neler olduğunu anlatmayı düşünüyor musun? Hiçbir şey anlatmıyorsun ve hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamak için kör olmamak gerek."

Koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarken o, kırınlılığını hissettim. Çağan'a baktım bana yardım etmesi için ama ellerini tarafsızım ben dercesine havaya kaldırdı.

Nefes verdim ve kurtuluşum olmadığını anlayınca onlara anlatmaya başladım.

"Ben dün gece Kuvars'a gittim."

Öykü ağzı açık öylece kalakalırken Çağan oturduğu yerden doğruldu.

"Affedersin ama ne bok yemeye gittin?"

Öykü'ye endişeyle baktım. *"Ona gitme demek için gittim."*

Öykü şaşkınlıkla kalakaldı. *"Ne demeye ne demeye? Allah'ım kulaklarım yanlış mı duyuyor?"*

"Hakan Bey'le görüştüm, eski psikiyatrim, bana Kuvars'a gitmesini tavsiye edenin kendisi olduğunu, benim bu şartlar altında daha iyi olacağıma inandığını söylemiş."

Öykü güldü. Çağan yerinde kıpırdandı. *"Sende buna inandın mı? Tamam hadi adam bu tavsiyede bulundu, o da sen neredeyse ölüyorken daha iyi olacağını umup öylece çekip gitti mi yani?"*

"Eliza'yla da konuştum, kız kardeşi. Bana Kuvars'ın çok zor günler geçirdiğini söyledi, onunla konuşmak için son fırsatım olduğunu, temelli gideceğini."

"Eee?" Öykü'nün tek kaşı kalktı. *"Beyefendi senin için gittiyse neden sen iyi olduktan sonra sana dönmüyor?"*

"Bana kırınlı olduğunu anladım, onu düşün günümüzde bırakıp ölmeyi istedim diye."

Öykü yüksek sesle kahkaha attı. *"Bu adam manyak mı acaba? Sen sağlıklı düşünebiliyor muydun o zaman? Sen diyemedin mi, ben o zaman seni düşünerek vazgeçtim bu hayattan diye."*

Öykü'nün acımasızca gerçekleri yüzüme vurmasına karşı ellerimi önümde birleştirdim. *"Ne var biliyor musun Cemre."* Ayağa kalktı Öykü. *"Senin yeni bir hayat falan kurduğun yok sen bu adamın aslında gelmesini istemişsin hep, şimdi de geldi diye ilk yalana inanıyorsun. Senin iyi olman için mi gitti, o zaman bir kere arayıp sorardı ne durumda olduğunu öğrenirdi. Onu bile yapmadı. Sen bu adamı başka bir kadınla gördün, sen saçlarını kestin, sen her gün deli gibi uyku hapı aldın. Hiçbirinde ne halde olduğunu bile bilmedi senin. BİLMEDİ. Biraz kulaklarını aç ve kendini bu duruma düşürme."*

Bakışlarım sertleşirken ellerimi kaldırdım. Tam konuşmak üzereydim ki Çağan sözü devraldı. "Aslında sordu."

İkimizde şaşkınca ona baktık.

Çağan sütlü kahve rengindeki gözlerini bana çevirdi. "Beni affeder misin bilmiyorum, Kuvars Bey de kızacak ama söylemem lazım artık. Daha fazla buna göz yumamam."

Çağan ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Sen intihara teşebbüs ettiğin zaman neredeyse iç organların iflas edecekti, çok kötü durumdaydın, son anda kurtuldun diyebilirim. Kuvars Bey sen o haldeyken hastaneyi birbirine kattı resmen, o sırada benim haberim oldu." Duraksadı.

"Bilmiyorum sen benim arkadaşısın tabii, yardımcı olmak isterdim ama neler yaşadığından haberim yoktu. Sadece sen uyanınca gelip geçmiş olsun demek istedim. O sırada Kuvars Bey derbederdi. Hani diyorsun ya beni bıraktığı için kızgındı. O kızgınlık değildi Cemre. Seni kaybettiğini sanıyordu, ben onun gözlerinde gördüm, sen gitseydin onun arkandan geleceğine hiç şüphem yoktu. Tamamen dağılmıştı."

Benim gözlerim dolarken Öykü de ayağa kalktı, şaşkınlıkla Çağan'a bakıyordu. "Sen bütün bunları biliyordun ve yeni mi anlatıyorsun?" diye sordu.

Çağan onu cevaplamadı. "Dediğim gibi yıkılmıştı. İnan bana sadece suçluluk hissediyordu, ağzından çıkan tek cümle "Benim yüzümden," cümlesiydi."

"Hakan Bey intihar edebileceğimi söylemişti ama o inanmadı. Çünkü ben ona göstermedim, hep iyi olduğumu söyledim. Hiçbir zaman onun yüzünden değildi."

"Sonra sen uyandın. Ne zaman kafasına koydu bilmiyorum ama benimle gelip konuştu. Gitmeyi o zaman kafasına koymuştu sanırım ama senin iyi olduğundan ve yaşayacağından emin olmak istiyordu."

Bir damla yaş tüm acılarımı topladı, gözlerimden düştü ve dudaklarıma doğru ilerledi.

Herkes bir gün gider... Bu Çağan'ın benden gidişiydi.

"En başında bana yardım ettin çünkü Kuvars istedi değil mi?"

Çağan'ın gözlerinden hüznün geçti. Öykü şaşkınlıkla elini yüzüne bastırdı.

"Sana yardım etmemi, bir hayatın olmasını istedi, bir evin olsun istedi, arkadaşların."

"Bu yüzden mi yanımdaydın?"

"Hayır," dedi Çağan. "Sen benim zaten arkadaşımsın. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben sadece senin mutlu olmana yardımcı olmak istedim."

Öykü hayal kırıklığıyla dolu gözlerle Çağan'a baktı. "Bunu şimdi söyleyerek mi yardımcı oluyorsun?"

Ayakta daha fazla duramayacağımı bilerek geçip koltuğa oturdum. "Aylarca onu suçladım, burada gözlerinin önünde Çağan. Ondan nefret ettim, kendimi yıprattım bunlar senin için hiç mi önemli değildi?"

Çağan yanıma geldi, dizlerimi tutarak orta sehpaye oturdu ve gözlerimin içine baktı. "Cemre sen benim için çok kıymetlisin böyle yapma."

"Ben senin için kıymetli olsam bana gelir söyledin. Ben onu başka kadınla gördüm, televizyonda, o zaman bile söylemedin. Ben ne yaşadım biliyor musun sen?"

"Bu senin iyiliğin içindi."

"Benim iyiliğimi düşünmeyi kesin artık! Ben kendi kararlarımı kendim verebiliyorum. Sizse benim adıma kararlar alıp onu uygulamışsınız."

Derin bir nefes aldım. Çağan'a baktım. "Ben sana sadece yardımcı olmak istedim. Ne düşürsen düşünebilirsin ama seni çok seviyorum ve benim için çok kıymetlisin, hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Yine bir sorun olursa senin iyiliğin için yine aynı kararı alırım. Pişman değilim."

Çağan ayağa kalktı. "Belki bilmek istersin, seni sürekli sordu."

Yanımdan çekildi ve merdivenlere doğru ilerledi. Öykü onun gitmesiyle öfkeyle yanıma geldi.

"Aptala bak. Bu çocuğa ne oluyorsa, ağlama tamam mı sakın, ben yanıdayım." Uzandı, ağlamamama rağmen az önce kuruyan gözyaşımı sildi. "Ne olursa olsun buradayım."

Buz tutmuş bedenimi aldı, sarıldı. Bir kardeş şefkatiyle saçlarımı okşadı. "Kimseye ihtiyacın yok. Kimseye." Bana sımsıkı sarıldıktan sonra benden ayrıldı, bu sefer Öykü'nün de çenesi titriyordu.

"Özür dilerim bir de sana çaktım, neler yaşıyorken üstelik."

Bir yangının orta yerindeydim.

"Bak bir hafta okula gitme, bize geçelim, biraz uzaklaş buralardan kafan dağılsın."

Öykü yangına bir avuç suyla müdahale etmeye çalıştı, alevler giderek hızlandı.

"Öykü yapamam... Yapamam..." Burnumu çektim.

"Yapamayacak hiçbir şey yok, sen çok güçlü birisin, sen neler yaptın, bunları mı aşamayacaksın?"

"Bunun güçle alakası yok ki. Ben onu seviyorum."

Öykü'nün gözleri doldu. "Hiçbir şey için geç değil, sen ne yapmak istiyorsan yapabilirsin, gidip onu affettiğini de söyleyebilirsin ki yapmadın mı? Anlamıyorum şimdi neden olamıyorsunuz?"

Zihnimde yine aynı ses yankılandı. "Seni sevmiyorum." "Seni sevmiyorum." "Seni sevmiyorum."

"Dedim zaten Öykü. Her şeye rağmen bitirdi. Belki suçluluk duyuyor olabilir, belki benim için de gitmiş olabilir ama şimdi istemiyor beni."

Hüzünle tebessüm ettim. *"Şimdi bunları bilmek sadece acı veriyor, çünkü yapabileceğim hiçbir şey yok. Her şeyimi, tüm gururumu, onurumu, kendimi ayaklarımın altına alıp yine de ona gittim, beni gönderdi, yine de ondan vazgeçmemek için neredeyse yalvardım ona. Öptüm onu, ondan vazgeçmeyeceğimi söyledim. Ne oldu biliyor musun? Bilmek ister misin?"*

Öykü dolu gözlerini gözlerime dikti. Şimdi yangın çevremi sarmıştı, tenime değiyordu. Beni yakıyordu. Beni cayır cayır yakıyordu.

Öykü çenesini dikleştirdi. *"Bana beni sevmediğini söyledi."*

Öykü bakışlarını kaçırdı benden.

Elini tuttum ve kendime çektim. Gözleri yeniden bana çevrildi. *"Benim artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Bana beni sevmediğini söyledi. Anlıyor musun bunun benim için ne olduğunu?"*

Dizlerimi kendime çektim. *"Eskiden onu suçlarken dönüp hayatıma devam etmem kolaydı. Şimdi yapamam ki. Hep benim yüzümden her şeyin beter olduğunu bilirken hep yara olarak kalacak bende. Şimdi çekip gidecek. Ben nasıl devam edeceğim hayatıma. Her şeyi bitiren, asıl gidenin ben olduğumu bilerek nasıl kendime bir hayat kuracağım. Kuramam ki. Kuramam."*

Hıçkırdım. Ellerimi yüzüme kapadım. Ateş tenimi giderek yaktı, küle dönüşmeye başladım.

Öykü sırtımı sıvazlarken öylece durdum. Gözlerimin önünden Kuvars'la yaşadıklarım teker teker geçti.

Şimdi dışarıda kar yağıyordu. Bir keresinde İstanbul'a kar yağmadığından yakındığım için beni Kuzey Işıklarına götürmüştü.

Doğum günüm için bana pasta yapmıştı, kendi elleriyle. Benim hayatıma girip bana yardım etmişti. Onun sayesinde hayallerimi gerçekleştirmiştim. Onun sayesinde açıköğretime kaydolmuştum. Onun sayesinde bir hayatım olmuştu. Beni sevmişti. Beni çok sevmişti. Onu inciten, yaralayan, her defasında gitmek isteyen hep ben olmuştum. Bana ilk defa yüzüğümü verdiği gün geldi aklıma. Ve benim o yüzüğü çıkarıp ona geri verişim.

Tekrar hıçkırdım.

Gözlerimi silip başımı dikleştirdim. *"Ben bununla yaşayamam. Ben bu suçlulukla yaşayamam. Ben her şeyin benim yüzümden olduğunu düşünerek yaşayamam. Ben... Ben her şeye rağmen o beni sevmese bile, onu çok seviyorum."*

Ayağa kalktım.

"Ne yapıyorsun? Nereye?"

"Yapmam gerekenler var."

Öykü'nün bakışları saate takıldı, şaşkınlıkla bana baktı. "Bu saatte? Ne yapacaksın?"

"Anlamıyorsun o gidiyor, sayılı zamanım var."

"Ne için?" O bana soru sorarken cevap vermedim. Kapının önündeki botlarıma uzandım, botlarımı ayağıma geçirip bağcıklarını bağlarken "Bende geliyorum," dedi Öykü. "Bekle, montumu alıyorum."

Bende montumu giydim.

"Zahmet etmene gerek yok."

"Ne zahmeti?" dedi. "Sen benim gerçek dostumsun."

Montunu giyerken minnetle ona baktım.

İlk durağımız hastaneydi. Öylü'ye beni odanın dışında beklemesini söylerken kapıyı açtım ve odada uyanık Eliza ve Kılıç'la karşılaştım.

Eliza şaşkınlıkla yerinden doğruldu. "Cemre?"

Kılıç da hayretle bana baktı. "Bir sorun mu var Cemre?"

Kılıç'a olumsuz anlamda başımı salladım ardından Eliza'ya döndüm. *"Yalnız görüşebilir miyiz?"*

Eliza şaşkınlıkla bana baktı. "Kılıç bizi yalnız bırakabilir misin?"

Kılıç'ın bakışları ikimiz üzerinde gidip gelirken şaşkınlıkla başını salladı ve odadan dışarıya doğru yöneldi.

Bende onun kalktığı yere otururken Eliza iri iri açılmış gözlerle beni takip etti. "Cemre?"

Eski Cemre olsa alar sızlar, otururdu. Yeni Cemre mücadele etmeyi, tırmalamayı, olmazı öldürmeyi öğrenmişti. Kendimden emin bir şekilde Eliza'nın gözlerine baktım.

"Bebeğin doğdu, yanı başında eşin var, abinle görüşüyorsun."

Eliza başını salladı ve tebessüm etti. "Hepsi senin sayende."

"Aynen öyle, hepsi benim sayemde. Ben senin için çok şey yaptım Eliza. Çok şey. Sein için sevdiğim adamı karşıma aldım. Senin için hayatımdan vazgeçtim. Üstelik senin bana yaptığın onca şeye rağmen."

"Anlamadım ne demek istiyorsun?"

"İntihara teşebbüs ettiğimden beri bir kere arayı sormadın beni."

"Anlattım sana. Abim-"

"Bırak şimdi abini. Benim sana yaptığım onca şeye rağmen bir kere her şeye rağmen arayıp sorabilirdin. Yapmadın. Kolayına geldi."

Olumsuz anlamda başını salladı. "Ben seni çok seviyorum, böyle düşünmeni gerçekten istemem."

"Şimdi yapar mısın bilmiyorum ama senden son bir şey isteyeceğim, bence bunca şeyden sonra bana bunu borçlusun. Dağıttığın hayatımı toparlamama yardım et."

Eliza'nın tek kaşı kalktı. "Nasıl?"

"Abine engel ol."

Eliza delirmişim gibi bana baktı. "Efendim? Doğru mu anlıyorum?"

"Abine engel ol. Bana bugün sen iyi olana kadar burada olacağını söyledi. Artık Kılıç'la vakit geçirmek istediğini mi söylersin bilmiyorum, şirket işlerini mi uzatmalarını sağlarsın, orası sende. Abine engel ol."

"Neden sen engel olmuyorsun?" Şaşkınlıkla bana baktı. Hüzünle gözlerle ona karşılık verdim.

"Yardıma ihtiyacım var. Zamanında ben senin için tüm hayatımı feda ettim. Şimdi sen benim için çok kolay bir şey yapacaksın."

Ayağa kalktım. "Yapıp yapmamak tabii ki sana kalmış."

Bakışlarım odadaki beşikte uyuyan minik bebeğe kaydı. "Kararını bana mesaj atarsın."

Döndüm dış kapıya doğru ilerlerken Eliza adımı seslendi. "Cemre."

Ona geri döndüm. "Bütün ailemi sana borçluyum." Başını salladı. "Benim için sen de abim de çok değerlisiniz, bunu ikiniz için yapacağım. Yapmak için elimden geleni yapacağım."

Göğsümün tam ortasındaki ağırlık biraz olsun hafiflerken onaylarcasına başımı salladım.

Dışarı çıktığım gibi Öykü yanıma gelirken iri iri açılmış gözlerle "Ne oldu?" diye sordu. "Ne yaptın içeride? Kafandan neler geçiyor senin?"

"Kuars'ın gidişini uzatıyorum. Vakit kazanmam lazım."

Öykü şaşkınlıkla bana baktı. "Nasıl yani anlayamıyorum?"

"Ne olursa olsun onu seviyorum. Burada benimle kalmaya ikna edeceğim."

"Bu nasıl olacak peki?"

Yangından geriye kalan küllerim havaya savruldu. Uçuşan küllerim havaya savruldu, bir hortum ruhumun etrafından dolanıp beni parça parça ederken dağılmış ruhum her yere sürüklendi. Artık bir yangının değil bir fırtınanın ortasındaydım. Bu fırtınanın ortasında önce parçalarımı tamamlamam ardından küllerimden doğmam lazımdı, bir anka kuşu misali.

Öykü'ye çevirdim bakışlarımı. Çenem dikleşti. Artık kendi oyunumu oynamamın, kendi kurallarımı koymamın zamanıydı. Artık sevdiklerimin benim için değil benim sevdiklerim için mücadele ettiğim bir dönem başlayacaktı.

Tek seferde söyledim.

"Kuars Demirhan'ı yeniden kendime aşık edeceğim."

1)Ne diyorsunuz sizce Cemre başarılı olacak mı?

2)Nur ve Kuars için ne düşünüyorsunuz?

Yeni bölüm alıntısı yarın akşam tam 20.00'da Instagram hesabım hikayelerindeyasar hesabında olacak. **Instagram: hikayelerindeyasar** ve **Twitter: lalmagrup** hesaplarını takip etmeyi lütfen unutmayın <3

Bu arada haberi olmayanlar için buradan duyurayım, LAL biliyorsunuz ki kitaplaşma sürecine girdi, ilk kitap sizin hikayede hiç okumadığınız Kuars ve Cemre'nin ilk tanışmaları ve yine hiç okumadığınız ilk 2 yıllarıyla buradaki ilk 30 bölümü kapsayacak. Çok güzel bir kitap olması için çok uğraşıyorum, ilk kitabın ismi de tam hikayeye ve Cemre'ye yakışacak şekilde **LAL UMUTLAR** olacak. Şimdiden elinize almamız için çok heyecanlıyım <3 Umarım burada kitap oldu diye duyurduğum günlerde gelecek <3

Yeni bölümde görüşmek üzere <3 Ondan önce yarın ki alıntı için Instagram hesabım hikayelerindeyasar'da buluşalım <3

Kuars için Twitter'da **İyiKiDogdun KuarsDemirhan** etiketi altında yorumlarınızı bekliyorum <3

64.BÖLÜM "NUR"

Merhaba güzellerim, bol bol satırıçı yorum yapmayı ve yıldız tuşuna basmayı unutmayın <3 En sevdiğim şey yorumlarınızı okumak <3

Keyifli okumalar dilerim <3

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

64. BÖLÜM "NUR"

"Kuars Demirhan'ı yeniden kendime aşık edeceğim."

Cümleler parmaklarımdan döküldüğü gibi daha da anlam kazandı. Ne yapmak istediğime dair kafamda binlerce fikir vardı ve bu düşüncelerin her biri birbiri üzerine çıkıp kendi üstünlüğünü sağlamaya çalışıyordu. Bildiğim tek bir şey vardı, istediğim tek bir şey. Bu şekilde yarım yamalak kalmak, bütün hayatım boyunca keşkelere sığınarak yaşamak istemiyordum.

Artık kendi ayaklarım üstünde duran genç bir kadın olarak, kendi isteklerimin peşinden gitmek istiyordum.

İlişkimiz boyunca Kuars'a yer yer haksızlık ettiğim birkaç zaman olmuştu, en önemlisi, o benimle bir geleceği düşlerken ben onu onun için bırakmak istemiştim. Şimdi her şeye, tüm kırgınlıklarımı, tüm hüznüme, onun bana beni sevmiyorum demesine rağmen böyle çekip giderse yarım kalacağımı biliyordum.

Bu bana yaşanan son altı ayı, benim için benden aylarca uzak kalmasını unutturmuyordu ama onda bıraktığım yaraları yeni fark ediyordum.

Gözyaşları bazı insanların yüzlerinde kendi yolunu yapar. Bu insanlar çetin mücadelelerden omuzları yenik çıkan o kimselerdir, kimse bilmez ama hikayelerini izleriyle saklarlar. Bazen izi kalmadı desek bile silemeyiz bu hisleri. Kuars Demirhan benim onda bıraktığım yara izleriyle yaşıyordu.

Bu hikayede tek yaralanan ben değildim, Kuvars'ta böyleydi. Benden uzak kalmak için, bir daha hayatıma müdahil olmamak için, ben sırf iyi bir hayat yaşayayım diye gidiyordu. Bana dair ondaki her şeyi bitirmişti.

Bense beni bitirmesini istemiyordum. Bu şekilde onda yara olarak kalmak istemiyordum.

Gerçekleri öğrenmeden önce aylarca bende bir yara olarak kalmıştı, her gece aklıma gelip içimi sızlatmıştı, yara izlerini taşımaktan yorulmuştum.

Onun için her gece aklına gelen, içini sızlatan bir yara izi olmak istemiyordum.

"Çok üzüleceksin." Öykü söylediklerime ilk yorumunu yaparken hüznü gözlerle ona baktım, asıl bunca yaşanan rağmen şimdi çekip giderse, hayatımın sonuna kadar bir daha onu göremezsem çok üzülecektim.

"Biliyor musun o kadar üzuldüm ki zamanında, artık hiçbir şey beni yıkamazmış gibi geliyor."

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Onlara bu yenik omuzlu, gözyaşlarının yüzünde iz bıraktığı kızı değil onlara güçlü, kararlı, hırslı, hedeflerinin peşinden giden, sevdiklerine sahip çıkan, mücadele eden, her ne olursa olsun dimdik ayakta kendi kararlarını alan bu kızı göstermek istiyorum."

Kuvars için, onun sevgisini yeniden kazanmak için mücadele etmek istiyorum.

"Peki ya kaybedersen?"

Öykü'den bakışlarımı kaçırdım. "Yeniden yolumu çizerim ama artık pes edip kaçmak, gitmek, evet demek, başkalarının kaderimi çizmesine, benim fikrim yokmuşçasına, benim iyiliğim için kararlar almasına izin vermem, artık bundan çok sıkıldım." **Derin bir nefes verdim. Çenem dikleşti.**

"Ben dimdik ayahtayım, biri hayatıma girdi veya çıktı diye yıkılmam artık. Kendi yolum var ve kendi kaderimi kendim çiziyorum. Bunu herkese göstereceğim. Ama herkese. Herkes Cemre Erdem'in isteyince nasıl mücadele edebildiğini görecektir."

Öykü kararlı duruşuma baktı. "Ben artık herkesin arkasına saklanan, ağlak, güçsüz o kız değilim, kendi kararlarımı kendim veriyorum, kendi mücadelemi de öyle. Şimdi mücadele etmek istiyorum, ne Kuvars'ın

iyiliğimi düşünüp benden uzak durmasına ne de bir başkasının yaşamam için benim hayatıma müdahale etmesine izin vermem. Bunun için çok bedel ödedim, artık yanıšta yapacaksam üzüleceksem de kendi kararlarımla kendi yolumda üzülmek istiyorum, başkaları ne dedi, ne istedi diye değil. Kendim ne istiyorsam. Ben mücadele etmek istiyorum."

Öykü'nün dudakları yana kıvrıldı. "Tanıdığım en güçlü insansın sen ve ben iyi ki senin arkadaşınım."

Kar taneleri üstümüze örtülürken ona doğru döndüm, dudaklarımda hüznü bir tebessüm vardı. "İlk rotamız neresi o zaman kaptan?"

"Konuşmam gereken son bir kişi kaldı." Merakla bana baktı. "Kim o?"

Soğuktan üşüyen ellerimle ona ismi açıkladım. "Nur."

Ağzı açık ellerime bakakaldı. Ben çıkışa yönelirken arkamdan seslendi.

"Kazma kürek lazım olacak mı?"

Dudaklarım yana kıvrıldı. "Hayır sadece o ve Kuvars arasında bir şey geçip geçmediğini öğrenmek istiyorum." Bunu anlatırken ellerim titredi.

Öykü hüznü gözlerine baktı. Bakışlarını ondan kaçırdım. "Hadi," dedim. "Bugünlük bu kadar, hava da soğuk eve dönelim"

Çenemi dikleştirip kafamdaki planların kararlılığıyla yürürken Öykü bana hayretle bakmaya devam etti.

Günler sessizce geçerken takip ettiğim gazetelerde Kuvars'ın gidişine dair hiçbir şey öğrenemedim, Eliza ona dediğim gibi Kuvars'ın kalmasını sağlamış mıydı yoksa tamamen gitmiş miydi bilmiyordum. Bu bilinmezlik hali beni iyiden iyiye öldürürken hiçbir işime konsantre olamıyordum. Çağan'la evde yan yana gelmemek için hep odamdaydım, o da daha çok odasında zaman geçiriyordu ve ikimizde konuşmuyorduk. Ona karşı kızgından çok kırgındım. En zor anlarımda yanımda olduğumu düşünürken aslında sadece kuvars söylediği için yapmış olması, bu nedenle bana bir oda vermesi... Ne bileyim hakkım yoktu ama kırılmama neden oluyordu. Sanki içimde bir şeyleri öldürmüştü, ben onun hep samimiyetine güvenmişken üstelik... Reha neredeyse bütün gün hastanedeydi, akşamları tüm yorgunluğuna rağmen kitapçıya geliyor ve beraber konuşma egzersizleri yapmaya devam ediyorduk, ikimiz de yılbaşı gecesini bir daha hiç açmamak üzere unutmuş gibiydik. Dersler tüm yoğunluğuyla

devam ediyordu, aklımda kuvars varken odaklanmak ayrı zordu ama pes etmeden devam ediyordum, fizyoloji derslerimize giren dekan hocamın dikkatini çekmiştim bile. Reha sayesinde tüm hocalar beni tanıyorlardı, derste bir soru sorulduğunda artık çekinmeden tahtaya kalkıp cevapları tüm sınıfın içinde çekinmeden yazabiliyordum. Akşamları kitapçıyı temizleyip para kazanmaya devam ediyordum ama iki haftadır içine düştüğüm bunalım nedeniyle haftasonları çalışamaz olmuştum.

Şimdi yine, belirsizlikle geçen onca zamandan sonra bir cumartesi akşamı aynada kendi yorgun yüzüme bakarken telefonum titredi. Halsizce uzandım ve komodinde duran telefonumu elime aldım. Bütün gün sadece yatakta uzanıp tavanı izlemiş olmama rağmen çok yorgun hissediyordum, Çağan'la konuşmadığım için odadan dışarı çıkmak istemiyordum ve Öykü'nün de cumartesi olmasına rağmen sınavları vardı. Zaten Öykü'nün hep sınavları vardı.

Telefonun kilidini açıp bir yeni mesaj bildirimine tıkladım. Gelen mesaj Eliza'dandı. Buna şaşırırken olduğum yerde doğruldum ve hızla mesajı açtım.

"Cemre Merhaba,

Bu gece benle Kılıç, Efe adına evimizde küçük bir davet veriyoruz. Abimde olacak. Gelmek istersen eğer konum gönderiyorum."

Olduğum yerde şaşkınlıkla mesaja baktım. Ne hissedeceğimi bilemeyip öylece kalakaldım.

Gitmemiş miydi?

Elimi kalbime götürürken, derin bir nefes verdim. Göğsümün üzerine günlerdir ağırlık yapan yük sanki kalkmıştı.

Yerimden doğruldum, ne yapacağımı bilemiyordum, bu mesaja nasıl cevap verilirdi ki? Tekrar tekrar okudum. Yüzümdeki gülümsememi gizleyemezken kendimi odamdan nasıl dışarı attım, nasıl salonu geçip Öykü'nün odasına girdim bilemedim.

Öykü ceza özel hukuku kitabını kapatıp bana dönerken şaşkındı. "Cemre bir sorun mu var?"

"Eliza mesaj atmış, bu gece evlerinde yeni doğan bebekleri için davet veriyorlarmış. Beni çağırmış."

Öykü şaşkınlıkla bana baktı. "Babaannem olsaydı önce bir bebeğin kırkı çıksaydı derdi."

"Kuvars," dedim onun yorumunu geçip. Gözlerim bile gülümsüyordu sanki. "O da orada olacakmış."

"Gitmemiş mi?" Diye sordu Öykü ayağa kalkarken.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Gitmemiş." Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama Öykü de gülümsedi.

"Anladığım kadarıyla sen de gideceksin."

Bir an için kararsızlıkla durakladım ama bir karar almıştım ve bunu sonuna kadar götürmeye niyetim vardı. Başımı salladım.

"Saat neredeyse sekizi geçiyor. Hızlıca hazırlanman lazım o zaman. Dur benim çok güzel bir elbisem var. Siyah, düz kesim, midi boy, dur sana göstereyim tam ideal olur. Hediye de almak lazım şimdi, dur hemen Çağan'a söyleyeyim, yeni doğan bebek için peluş meluş bir şeyler alsın."

O harekete geçerken hızlıca elini tuttum. "Çağan'la konuşmuyoruz biliyorsun. İstemiyorum."

"Arkadaşlar arasında küslük de olur dargınlıkta ama ne olursa olsun zor günler içindir. O çabucak alışverişe gidecek, sende duşa gireceksin. Hadi bakalım."

Ellerimi kaldırdım ama izin vermedi. "Yeter artık günlerdir zaten ikinizde birbirinizden kaçılıyorsunuz. Artık evde sürekli mızızlanan iki kişi görmek istemiyorum, bu bir fırsat. İtiraz kabul etmiyorum. Hadi çabuk duşa. Şu pijamalarından da kurtul, saatlerdir yatıyor musun sen şu saçlara bak."

Öykü beni eleştirerek banyoya sokarken hızlıca merdivenlere doğru Çağan'ın odasına gitmek üzere ilerledi. Duşa suyu açıp altına girerken dudaklarım yeniden yana doğru kıvrıldı. Gitmemiştii. Hâlâ kendime yediremediğim, halletmem gereken bir Nur meselesi vardı ama şimdilik bunu rafa kaldırıp onu yeniden göreceğim için heyecanlanan kalbimin mutlu olmasına izin verdim.

Duştan çıktıktan sonra zaten kısa olan saçlarımı kurutup tekrar pijamalarımı giydim. Banyodan çıktıktan sonra Öykü beni kapıda bekliyordu.

"Hadi," dedi kolumdan tutarken. "Elbise bu, giy hadi."

O beni yalnız bırakırken yine pijamalarımın kurtulup elbiseyi giydim. Saçlarımı sadece dümdüz açık bırakırken Öykü yeniden odaya girdi, makyajımı da mümkün olduğunca sade tuttum. Öykü aydınlatıcıyı bol bol sürerken gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Bak sakın hemen yüz verme o Eliza denen kıza."

Başımı salladım.

"Valla onunla benden daha yakın olmazsınız diye umuyorum."

Yine güldüm.

"Bilemiyorum, düşünmem lazım."

Öykü koluma vurdu. "Valla yemeğine zehir koyarım görürsün gününü."

Zorlukla bir saat içerisinde ben ancak hazırlanırken Öykü'nün odasının kapısı çaldı, Öykü "Gir," derken Çağan sessizce içeri girdi. Bakışlarımı kaçırdım.

"Ben birkaç yere soruşturdum, bu saatte hediye bulmak zor oldu ama böyle bir paket yaptırdım, yeni doğan bebeklere hediye olarak veriliyormuş, içinde full organik bebek giysisi, peluş oyuncak falan var." Hediye kutusunu yatağın üzerine bıraktı.

Yeniden bize doğru döndü. Öykü "Sağ ol valla," dedi. "Ne iyi ettin de aldın."

Tekrar bir sessizlik olurken Çağan'ın bakışları bana değdi, bütün hissettiğim kırgınlığa rağmen gülümsedim. *"Teşekkür ederim."*

Çağan başımı salladı.

O odadan çıkarken tekrar bir sessizlik oldu. "Hadi bakalım," dedi Öykü bu sessizliğe son vermek için. "Taksi çağırdım, zaten adres yakınmış, çok bir şey tutmaz, çantana da rujunu koyuyorum, arada yenilersin."

Başımı salladım gülümseyerek. Onun bana verdiği siyah, uzun kabanımı giyip çıkışa doğru yöneldim. Stres seviyem gittikçe tavan yapmıştı, kalp atışlarım hızlanırken takside sadece yolu izledim.

Çok kısa bir sürenin ardından taksici geldiğimizi haber verdi, ücretini ödeyip oradan inerken ilk defa gördüğüm eve baktım. Kılıç şirkette çalışmaya başladıktan sonra adadaki evlerinden ayrılmış olmalıydılar. Derin bir nefes alıp cesaret topladıktan sonra bahçeye doğru yöneldim. Tam Eliza'ya göre oldukça büyük ve şatafatlı bir yerdi.

Güvenliğin yanından geçip ışıklandırılmalarla dolu yolu yürüdüm ve evin açık olan iç kapısından içeri geçtim. Girişteki çalışan kabanımı ve hediye kutusunu benden alırken "Buyrun," dedi salonu göstererek. "Size eşlik edeyim."

Ona gülümseyip arkasından ilerledim. "Buyrun," dedi tekrar salonun kapısında. Beni bırakıp tekrar görevine dönerken derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

Kalbim hızlı hızlı atarken bakışlarım salonda gezindi. Salonun sol kısmında duruyordu, daha önceki bir davette karşılaştığımız, İngiltere'de okurken arkadaşı olan Seyfi'yle sohbet ediyordu, daha doğrusu bir konu hakkında tartışıyor gibi görünüyorlardı. Hemen yanlarında güleç yüzlü Aytekin vardı ve daha çok dinleyici gibi görünüyordu. Bakışlarım onlara doğru ilerleyen, Nur'a takıldı.

Yumruk yemişim gibi irkildim, Nur hemen Kuvars'la Aytekin'in yanına giderken. Bakışlarımı çevirdim oradan. Salon birkaç aile dostuyla doluydu, Eliza yorgun görünmesine rağmen kenardaki koltukta oturuyordu. Hemen yanında Kılıç vardı.

Bazı insanların bakışları bana çevrilirken çoğu davetlerden aşına geliyordu ama tam olarak hiçbirini ismen hatırlayamıyordum. Bakışlarım yeniden insanlardan ona doğru çevrildi, ilk olarak beni fark eden Eliza oldu. Olduğu yerden Kılıç'ın yardımıyla ayağa kalkarken makyajsız yüzünde büyük bir tebessüm oluştu.

"Cemre, hoş geldin. Seni burada görmek çok hoş."

Ayıp olmasın diye gülümsedim. Beni kolumdan tuttu diğerlerine takdim etmek için. "Değerli konuklar, Cemre de bugün aramızda. Kendisi benim en yakın arkadaşımdır."

Bana dönüp tebessüm ederek selam veren, yanımıza gelen insanları geçtim bakışlarım bana doğru bakan bir çift yeşil göze çevrildi. Bakışları üzerimde sabitlenmişti. Her zaman olduğu gibi.

Bakışlarımı onun ifadesiz gözlerinden çevirip yanımda bir şeyler konuşan Eliza'ya gülümsedim.

"Merhaba. Ben de bir hoş geldin diyeyim," dedi bir ses çok kısa bir süre sonra. Başımı kaldırdım ve bana bakan Seyfi'yle karşılaştım.

Yüzümdeki tebessümü korurken elini uzattı, bende elimi uzattım ve tokalaştık. "Nasılsın görüşmeyeli?"

Olumlu anlamda başımı sallayıp onu işaret ederek halini hatırlı sordum. Yanımızdaki insanlar kendi sohbetlerine dönerken göz ucuyla baktığım Kuvars kaşları çatık bir şekilde buraya doğru ilerlemeye başladı. Arkasından Nur ve Aytekin'de gelirken derin bir nefes aldım.

Her şeye rağmen neden burada olduğuma dair insanların gözlerindeki ayıplayan ifadeyi görür gibi olurken Aytekin tüm

sıcaklığıyla beni bu huzursuzluktan kurtardı.

"Hoş geldin Cemre."

Başımı salladım. Onun gözlerine bakmamaya çalışırken Eliza kolumu tuttu. "Beni kırmayıp geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Ne güzel," dedi. "Bu kadro yeniden bir arada, düğünden beri böyle görüşmemiştik." Aytekin'in konuşmasıyla yanaklarım kızarıırken, duvarlar sanki üstüme üstüme geliyormuşum gibi hissettim.

Kuvars sertçe ona baktı. "Kusura bakmayın, bazen ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben bir içecek alayım."

"Bende Efe'ye bakayım." Kılıç ve Aytekin yanımdan ayrılırken Seyfi'de hızla konuştu. "Nur sende gel, bizde içecek alalım."

"Teşekkür ederim Seyfi Bey, susamadım."

"Sen gel."

Nur turkuaz rengi gözlerini üzerime dikti. "Söyleriz getirirler Seyfi Bey."

"Gel diyorum."

Seyfi'nin peşinden gitmek zorunda kalırken Nur, ben Eliza ve Kuvars tek başımıza kaldık.

"Ben de Bahar Hanımlara bir hoş geldin diyeyim, sonra konuşuruz yine."

Eliza yürümekte zorlanarakta olsa yanımdan ayrılırken Kuvars'la ben tek kaldık. Üzerinde her zamanki pahalı, jilet gibi siyah takımlarından biri vardı, tüm uzaklığıyla karşımda dururken sakallarının uzadığını fark ettim.

"Neden burdasın?"

Tek kaşımı kaldırdım. *"Eliza çağırdı, geldim. Asıl sen neden buradasın, gideceğini sanıyordum?"* Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranırken Kuvars sıkıntılı bir nefes aldı.

"Efe'nin doğumu nedeniyle Kılıç bir süre işleri devralamayacak, bir süreliğine daha burada kalmam gerekti."

Bunun için Eliza'ya baskı yapan ben değilmişim gibi başımı salladım. Onun soğukluğu beni üzerken çenemi dikleştirdim. *"Anladım," dedim.*

Yanımdan geçip gitmek üzereyken titrek kirpiklerimle ona baktım, bir duygu kırıntısı görmeyi bekledim ama saf bir soğukluk vardı. Bu soğukluğunu kırmak, ona herkesin içinde sarılmak, gerçekten beni unutmuş olamazsın demek istedim ama yapamadım.

"Cemre," diye başladı bir anda, bakışları benim hüzünlü bakışlarımla kesişirken. "Bu meseleyi daha da zorlaştırma," diye devam etti. "Zaten her şey yeterince zor."

Kuvars Demirhan siyah takım elbisesinin içerisinde tüm kusursuzluğuyla dururken ona cevap vermek yerine gözlerinin tam içine dimdik baktım.

"Buraya gelme, yollarımız kesişmesin artık."

İçimde bir şeyler kırılırken, gözlerinin içine bakamadım. Toparlanmam, dimdik durmam gerekiyordu. Kendime verdiğim sözü unutmamam gerekiyordu ama can kırıklarımın üzerinde yürüyormuşum gibi hissettirdi bana bu.

Sessizlik aramızda asılı kaldı, onun yanımdan uzaklaşacağını hissederken maskemi taktım, çenemi dikleştirdim ve onun mesafeli tavrından ötürü dudaklarım yana doğru büküldü, soğukça gülümsedim.

"*Merak etme,*" diye hızla hareket etti ellerim. "*Hiçbir şey için seni zorlamayacağım, ne yapmak istiyorsan onu yap.*"

Çenesindeki kas seğirdi, bakışlarını benden hızla çekerken gözlerindeki ifadeyi göremedim. Hislerini anlayamadım.

O yanımdan çekip gitmeden önce, ben ilerleyip aramızdaki mesafeyi kapattım.

"*Sana bir daha asla gitme demeyeceğim.*" Bakışları ellerimi takip etti. Dudaklarımdaki gülümseme daha da derinleşti. "*Neden biliyor musun?*"

Yeniden gözlerini ellerime dikmeden önce gözlerime baktı. Bakışlarımdaki meydan okuyan ifadeyi gördü.

Ardından bakışları dudaklarımda gezindi. Saniyeler ağır ağır hareket etti. Cevabımı bekledi. Cevap verdim.

"*Çünkü zaten istesen de gidemeyeceksin.*"

Dudaklarım yana büküldü. Yanından ben uzaklaşıp giderken içimde fırtınalar kopuyordu. Öykü üzüleceksin derken çok haklıydı.

Dudaklarımdaki gülümseme yanından ayrıldığım gibi düşerken insanlara yüzümü göstermemek adına salondan çıktım, lavaboyu kendim bulmak adına ilerlerken üst kata doğru çıktım.

Lavaboyu ararken bir kapıyı araladım ve hemen karşımda görmeyi en son istediğim insan olan Nur'la karşılaştım. Sanırım burası bir misafir odasıydı, sinirle çantasından çıkardığı fondöteni yüzüne

sürüyordu. "Kıza bak yüz­süz müdür nedir, sürekli gelip duruyor, adamın karşısına çıkıyor."

Kapının açıldığını yeni fark ederken elindeki fırçayı bırakıp bana doğru döndü ve göz göze geldik. Kaçıp gitmek isterken onunla zaten konuşmak istediğim için bir fırsat olduğunu düşünüp içeri geçtim.

"Bence artık seninle konuşma zamanımız geldi."

Nur ellerimi takip etti. "Ya sen neden bahsediyorsun? Şu haline bak, bir hizmetçi olarak yağlı yere kapak attın, adam seni istemiyor, ilişkinizi bitiriyor, hâlâ burdasın. Ne kadar acınasıdır. Acıyorum sana. Bir hizmetçi parçası-"

Bu sözler canımı hiç sıklmadı, aksine dudaklarım kıvrıldı. Omurgamı dikleştirdim. Eskiden olsa bu sözler beni ne kadar yaralardı, ne kadar eksik, ne kadar yetersiz hissederdim. Şimdiyse gülesim geldi. Artık kimseden destek almayan, kendi hayatını kurmuş, mesleğini garantilemiş bir kadındım. Kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum. Acınması gereken, bir erkekten güç alan biri değildim. Tek başıma, kendime yaslanarak, çok güçlüydüm.

"Ben tıp öğrencisiyim. Karşımda ezdiğin bir hizmetçi değil, bir doktor adayı var. Bunun öncesinde geçimimi sağlamak için tabii ki çalıştım, hepimiz aynı şartlar altında dünyaya gelmiyoruz. Senin gibi beni iyi okullara gönderen bir ailem yoktu, buna rağmen imkanlarım dahilinde, açıktan da olsa liseyi okuyup sınavı kazandım. Bence sen bu nedenle benimle konuşurken haddini bil." Gözlerinin içine dimdik baktım.

"Elineki onca imkana rağmen gelebildiğin nokta asistanlık."

Nur aynı sert bakışlarla bana baktı.

"Yamanmaya çalıştığımı söylediğin adam kim biliyor musun, sen unutmuşsun ben sana söyleyeyim, aylar öncesinde yüzüğünü taşıdığım adam. O gün ben isteseydim, bugün kocam olacaktı. Sen bana laf atmadan önce sen kimsin iyi düşün bence."

"Şunu bir anla artık. Evet, evlenecektiniz ama di'li geçmiş zaman. Artık sen yoksun, senin devrin kapandı. Görmüyor musun adamın seni görünce kaşları çatılıyor. Daha seni istemediğini göstermek için ne yapmalı? Ne yaparsa, çeker gidersin, ne yaparsa kurtulur bu adam senden artık?" Nefretle gözlerime baktı. "Kendini çok önemli görüyorsun ama aylar geçti, artık sen yoksun, ben varım anlıyor musun, ben! Çekil aramızdan. Çekil."

Aynı nefretle karşılık verdim. "Eğer sen onun hayatındaysan, ben aranıza giremem ki. Neden bu denli korkuyorsun, neden bu denli varlığım seni rahatsız ediyor?"

"Rahatsız ettiği falan yok. Sen bir hiçsin artık, sadece seni görmek bile istemiyorum, etrafımızda bu manasız çabanı istemiyorum."

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. "Kuvarts'la aranda ne var?"

Nur güldü. "Sen onun için bir hiç haline geldiğinde yanında ben vardım, çok özel bir ilişki oluştu aramızda. Kaç gece beraberdik." Dudakları kıvrıldı.

Safra tadı ağızıma doldu. "Böyle bir şey gerçekten olamaz," dedi içimdeki kırgın bir yan. "Olmuşsa sevgimi içime gömerim yine de bir daha Kuvarts'la görüşmem, benim için biter."

"Peki gerçekten olmadıysa o görüntüler neydi? Yan yanalardı," diye karşı tez üretti mantığım.

"O yüzden," dedi Nur dönüp aynadan son kez kusursuz makyajına bakarken. "Uzak dur bizim ilişkimizden."

O dışarıya doğru ilerlerken ben de beynimi yiyen binlerce düşünceyle beraber dışarıya yürüdüm. Salona tekrar girdiğimde Kuvarts'ı benden önce salona inen Nur'la konuşurken gördüm.

Kalbim sanki göğüs kafesimin içinde ters dönerken içim yandı. Bir an kendimi burada fazlalık gibi hissettim. Ben onu yeniden kendime aşık etmekten bahsederken, belki de gerçekten bana beni sevmiyorum demesinin sebebi Nur'du?

Sessizce salondan çıkıp gitmek ve kalıp her şeyi öğrenmek arasında bocalarken, en sonunda içimdeki kırgın taraf daha ağır bastı ve geldiğim gibi çıkmak için arkamı dönecekken, kırgın bakışlarım onun yeşil gözleriyle buluştu yeniden.

Bakışlarım kırgınca ondan çekilirken yeniden gitmek için döndüm.

"Cemre."

Bana seslenen onun sesiyle yeniden dönmek zorunda kalırken çenemi dikleştirip gözlerine baktım.

"Bir şey mi oldu?" Bakışları dikkatle yüzümü incelerken olumsuz anlamda başımı salladım. "Eliza'yı gördüm, artık gidebilirim. Burada benimle ilgili hiçbir şey kalmadı artık."

Nur arkasından gelip bana irite edici bir gülümsemeyle bakarken içim gittikçe sıkıldı. "Bu saatte nasıl gideceksin?"

"Taksi çağırırım, sen keyfini bozma."

Tekrar onun yüzüne bakmadan salondan çıkıp girişe doğru ilerledim, görevli beni tanıyıp kabanımı getirirken ona minnetle gülümsemek için çabaladım ama yüzüm allak bullaktı.

Kabanımı giyip kuşağı bağladıktan sonra dışarı çıktım, kar yerleri tutmuştu, Öykü'nün bana verdiği ince topuklu botun kaymaması için ağır ağır yürümeye çalışırken hızla yeri örten kar taneleri saçlarıma ve kabanıma yapışmaya başladı.

"Cemre!"

Yeniden onun sesini duydum.

Artık acı hareketlerime yansırken dönmek yerine koşmak, gitmek istedim ama yeni Cemre'nin kendine verdiği ilk söz buydu, artık kaçmak yoktu.

Ona doğru dönerken, gözbebeklerime kadar sinen bir hayal kırıklığı vardı.

"İyi değilsin sen, bir sorun mu oldu?"

"Çok mu umrunda gerçekten?"

"Saçma saçma konuşma. Ne oldu?"

"İstediğin oluyor işte, seni rahat bırakıyorum, neden üsteliyorsun ki?"

Kuvars'ın bakışları onunla kızarmak için dışarıda olan soğuktan kızarmış ellerime kaydı. "Eldiven takmadan mı çıktın sen dışarı?"

Uzanıp elleriyle ellerimi tutarken göğüs kafesimin içindeki kalbim her şeye rağmen umutla sızladı. İçimdeki bu hissi söküp atmak istedim. "Buz gibi olmuş ellerin," diye kızdı.

Kendime geldim ve ellerimi çekmek için harekete geçtim. "Tutma elimi."

Üzerinde bir kaban bile yoktu, kar taneleri takım elbisesinin üzerine düşerken üşüyüp üşümediğini merak ettim, tüm kırgınlıklarına rağmen.

"Ne oluyor Cemre?"

"Hiçbir şey olmuyor," dedim. "Şimdi bir taksiye bineceğim ve bir daha istediğin gibi karşına çıkmayacağım. Sen bu sırada her kiminle, nasıl bir hayatın olmasını istiyorsan o şekilde yaşarsın."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Sesi sertleşti, kaşları çatılırken bana yönelttiği sorgulayıcı ifade barizdi.

"Nur'dan bahsediyorum," dedim kartlarımı açık açık oynayarak.

"Ne olmuş Nur'a?"

"Bilmiyormuş gibi davranmayı bırakır mısın?"

Kuvars başını eğip gözlerimin en içine baktı. "Ee ama bilmiyorum."

"Nur'la olan ilişkiden bahsediyorum."

Kuvars'ın kaşları yeniden çatıldı. "Nur'la olan ilişkim?" Hayretle bana baktı. "Nur'la olan iş ilişkimden mi bahsediyorsun?"

"Anlamazlıktan gelmeyi bırakır mısın?" Sinirle ellerim hareket etti, **Kuvars hızla ellerimi takip etti.**

"Neyi anlamazlıktan geldiğimi bile anlamıyorum."

"O olaydan sonra-" Duraksadım. Sıkın bir nefes verdim. "Senin ve onun haberleriniz çıktı. Bunu da mı bilmiyorsun?"

Yağan karın altında neredeyse kardan adama dönerken Kuvars'ın alnı kırıştı. "Asistanımla yan yana geldiğim bir fotoğrafı paylaşp ilişkimiz var diye haber yapmışlar. Bundan mı bahsediyorsun?"

"Gerçekten bu kadar önemsiz mi senin için? Pekala bu haberin düzeltilmesini sağlayabilirdin. Sağlamadın."

"Bunu ciddiye alman bile inanılmaz."

"Öyle mi? Tek ciddiye alan ben miyim acaba? Bu kadın senin onunla bir ilişkin olduğunu, benim sizin ilişkinizi rahatsız etmemem gerektiğini söylüyor. Benim sende bıraktığım yaraları kendi sardığını da. Aranızda bir şey yoksa ve söylediğin gibi sadece asistanınsa bu cüreti nerden alıyor?"

Kuvars'ın çenesindeki kas seğirirken gözlerine sinen öfkeyi hissettim. "Aramızda bir ilişki yok. Hiçbir şekilde de olmadı. Senden sonra kimse olmadı, tamam mı?"

"Bütün bunlara rağmen o kadın hâlâ senin yanında ama?"

Kar taneleri aralıksız yağmaya devam ederken Kuvars ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Rehberinden bir numara bulup aradı. Tek bir cümle etti. "Bahçeye gel."

Çok geçmedi, bunun üzerine, kusursuz gülümsemesiyle Nur bahçeye girdi ve yüzündeki gülümseme Kuvars'ın yanındaki beni görünce hızla düştü.

Yanımıza gelirken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Gerçekten söylediklerimin doğruluğundan mı emin olmak istiyorsun, sana inanamıyorum." Hayal kırıklığıyla onun bana güvensizliğine baktı.

Kuvars'ın gözleri sıkıntıyla gözlerime çevrildi. "Burada daha fazla durmak istemiyorum." Tam yanlarından ayrılacaktım ki, Kuvars beni yeniden bileğimden tuttu.

"İki dakika dur."

Ardından Nur'a döndü. "Cemre'ye neler söyledin sen Nur?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken öfkeyle ona baktım.

"Ne söylemişim? Anlamadım, Cemre Hanım'ı bir tek sizin yanınızda gördüm bugün."

Ağzım açık hayretle kendisine baktım. "Yok artık. Daha neler. Sen nasıl bir kadınsın ya?" Öfkeyle ona doğru hareket ettim. Kuvars beni belimden tutup geri çekti. "Düpedüz yalan söylüyorsun, sen iğrenç birisin. Kuvars'la ilişkimiz var diye bas bas bağırıyordun demin!"

Nur şaşkınlıkla önce bana ardından Kuvars'a baktı. "Evet böyle haberler çıktı ama bir doğruluğu yok. Kuvars Bey'le bizim sadece bir iş ilişkimiz olabilir. Hem ben sizinle bugün hiç konuşmadım ki."

Yeniden ona doğru öfkeyle hareket ettim, o kadar gözüm dönmüştü ki o an her şeyi yapabilirdim. Kuvars belimden tutup beni tekrar çekerken hareket etmeme izin vermedi. "Tamam Cemre."

Ona doğru döndüm. "Kuvars gerçekten bana böyle bir sürü şey söyledi. Şu an bu söylediklerine öyle şaşkınım ki." Ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni. Öldüreceğim bu kıızı."

"Kuvars Bey," dedi yeniden Nur. "Gerçekten ne oluyor anlamıyorum, ben içeri dönebilir miyim?"

Kuvars ellerinde debelenen beni tutarken Nur'a döndü. "Eşyalarını almak için dönebilirsin. Yarın muhasebeye git, çıkış işlemlerini yaptır."

Kulaklarıma dolan sözlerle şaşkınlıkla öylece kaldım. "Kuvars Bey, nasıl yani, gerçekten bana güvenin, düpedüz iftiraya uğruyorum şu anda-"

Kuvars "Daha fazla konuşmak istemiyorum, kovuldun. Cemre'ye güveniyorum," diyerek tek seferde bitirirken şaşkınlıkla öylece kalakaldım.

Cümleleri anlamaya çalışırken Nur'un dolu dolu gözlerle bana bakışını gördüm. "Kuvars Bey lütfen-" Bana doğru döndü. "Cemre Hanım lütfen-"

Kuvars eliyle onu geçiştirirken Nur'un bakışları üzerimde kilitlendi. "Ben buradan kovulursam bir daha hiçbir yerde iyi bir referansım olmadığı için iyi bir iş bulamam. Lütfen."

"Üzülme Nur, hiç olmazsa bir hizmetçi olarak çalışmazsın."

Nur kendini yalanlarıyla küçülterek hayatımızdan tümüyle çıkıp giderken bu kadını bu kadar umursadığım, ciddiye aldığım, sırf bunun için günlerce kendimi hırpaladığım zamanlarıma acıdım. Ona bakarak

kendimi yetersiz gördüğüm onca zamanın sonunda şimdi öylece hayatımızdan çıkıp gitmişti işte.

"Teşekkür ederim," dedim Nur'un neredeyse ayrılarak yanımızdan ayrılmasından sonra.

"Ne için?" dedi Kuvars. "Benim adıma bir sürü yalan söylemiş, bunu hak etti."

"Onun için değil," dedim hızla. "Bana güvendiğin için."

Kuvars'ın bakışları yeniden gözlerimin içine çevrilirken derin bir sessizlik oldu. Korkunç bir soğuk vardı, kulaklarıma kadar soğuk hava dolarken Kuvars buna bir yanıt vermedi, konuyu değiştirdi.

"Ellerin," dedi yeniden. "Kıpkırmızı oldular."

"Önemli değil," dedim titrek bir gülümsemeyle. Başımı eğdim. "Özür dilerim, sana güvenmediğim için."

"Bunun bir önemi yok Cemre."

"Hayır," dedim içimdeki tüm kırgınlıkları süpürmüş olarak. "Var. Benim için önemliydi."

Kuvars'ın gözleri ellerime çevrilip yeniden bakışlarımdan koparken benimle göz göze çok uzun süre gelemediğini fark ettim.

"Ben gideyim artık."

"Bir saniye," dedi Kuvars. Beni orada bırakıp yeniden eve doğru yönelirken gerçekten çok üşüyen, soğuktan neredeyse hissetmediğim ellerimi ceketimin ceplerine yerleştirdim.

Kar giderek artarken ısınmak için kendi kendime hareketler yapmaya çalıştım. Çok geçmedi Kuvars tekrar bahçede göründü, hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Benim eldivenlerim," dedi uzanıp ellerimi yeniden avuçlarıma alırken. "Biraz büyük gelebilir ama sıcak tutar."

Kendi eldivenlerini ellerime giydirirken kirpiklerim titredi.

Bana beni sevmiyorum diyordu ama ellerim üşümesin diye kendi eldivenlerini giydiriyordu.

Yutkunamadım. O eldivenleri giydirirken yeniden kısa bir an benimle göz teması kurdu. Minnetle baktım ona. Aynı zamanda yaşananların bizi nasıl bir noktaya getirdiğini de gözlerimde taşıdım. Bunca şey yaşanmasaydı, şimdi nasıl bir noktada olurduk?

İhtimaller boğazıma dizildi, orada ona sarılmamak için bir adım geri çekildim. "Teşekkür ederim," dedim bir adım geri çekilirken. "Her şey için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Benim arabamla git," dedi hemen sonra. "Taksi bekleme, hava soğuk."

"Gerek yok aslında."

Kuvars'ın şoförü onun hareketiyle arabanın kapısını açıp şoför koltuğuna otururken itiraz kabul etmedi. "Hadi üşüme daha fazla," dedi hemen sonra. Benim için arabayı açarken başımı salladım ve mecburen yerime geçtim.

Söylenecek çok şey vardı ama ne desem şu an hissettiklerimi anlatmaya yetmeyecek gibi geliyordu, arabanın kapıları kapanmadan önce harekete geçtim ve yeniden arabadan indim. Artık kararlıydım, her ne olursa olsun bu son kararımdı. Bunu istiyordum ve yapacaktım.

Kuvars arabadan inişime karşılık yeniden arabaya doğru yönelirken "Bir şey mi oldu?" dedi.

Başımı salladım.

"Ben bir karar verdim."

"Ne kararı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Bakışlarım yeniden eldivenlere kaydı ve tüm cesaretimi topladım.

"Senin için seninle bile savaşıyorum ben."

Kısa ama tadında bir bölüm olsun istedim. Nur için helvalar yapıldı mı diye sormak istiyorum öncelikle :))

Bölüm sorusu: Sizce Kuvars hâlâ Cemre'yi seviyor mu?

Yeni bölümü en kısa sürede paylaşmak istiyorum, o yüzden ne kadar çok yorum ve yıldız o kadar hızlı bir yeni bölüm demek :) Lütfen bol bol yorum yapıp oy verin.

Yeni bölüm alıntıları için Instagram: hikayelerindeyasar ve Twitter: lalmaglup hesaplarını takip etmeyi lütfen unutmayın sizleri çok seviyorum <3 Yeni bölüme kadar kendinize çok iyi bakın <3

65. BÖLÜM "KARŞILAŞMA"

Merhaba güzellerim, gecenin üç buçuğu ve yeni bölüm <3 Lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın <3 Oy ve yorumlarınız beni yeni bölüm yazarken inanılmaz motive ediyor <3

Yeni bölüm alıntıları için:

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

65. BÖLÜM "KARŞILAŞMA"

İstanbul'da hava kar yağışlıydı. Yılın ilk gününden bu yana aralıksız kar yağıyordu ve hava eksi derecelerdeydi, son kırk yılın en soğuk kışı diyordu meteoroloji uzmanları. Yollar tamamen karla kaplanmıştı, şehir beyazlara bürünmüştü. Kırmızı burnumla Öykü'nün bana uzattığı bir fincan sahlep alırken hâlâ üşüyordum.

"Neler oldu anlat bakalım?"

Öykü bana sardığı battaniyeyi daha da sıkılaştırırken ısınmak için avuçlarımı birbirine sürttüm. Kuvars'la konuşurken bu denli havanın soğuşunu hissetmemiştim ama şoförü beni evimin önüne bıraktığında, biraz kendime gelebilmek adına dışarıda beklemek istemişim. Tekrar tekrar olanları, Nur'un yalanlarını, bunca zaman göğsüme ağırlık yapan yükü ve artık kurtulduğumu düşünürken soğuktan tir tir titremiştim. Yine de soğuk düşüncelerime iyi gelmiş, yeni kararlar almamı sağlamıştı. Kuvars'a söylediğim gibi onun için savaşmaya kararlıydım. Bunun için her şeyi yapacaktım.

"Hayır anlamıyorum ne vardı bu kadar dışarıda duracak?" Öykü bir anne edasıyla beni örtmeye devam ederken ona gülümsedim.

Fincandan bir yudum alıp kenara bıraktım. *"Soğuk iyi geldi."*

"Ben seni yatak döşek, hasta yatarken göreceğim." Öykü kızarak yeniden sahlebi elime tutuşturdu. "İç şunu da için ısınsın, sonra vitamin vereceğim. Umarım hasta olmazsın."

Gülümserken ona itiraz etmeye korktum. Çok geçmedi arkamdan bir ses daha duyuldu.

"Sahlep mi o? Bana yok mu?"

Çağın koltukta hemen yanıma otururken duygularımı bastırmaya çalışıp ifadesiz bir yüzle ona baktım. Üzerinde eşofmanları vardı. Bu saatte o da mı uyumamıştı?

"Senin niye yüzün kıpkırmızı? Sen de balkonda oturdun dimi? Hava eksi derece, siz iki mazoşist hasta olmadan duramıyorsunuz." Öykü Çağan'a söylene söylene mutfağa giderken onun içinde bir fincan sahlep hazırlamaya koyuldu.

"Nasıl geçti gecen?" Çağan'ın sorusuyla ona dönerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Çağan elimdeki fincanı onunla iletişim kurabilmem için benden alırken içimdeki bütün kırgınlığa rağmen dudaklarım yana kıvrıldı. Küslüğü daha fazla sürdürmeyecektim. "İyiymi."

"Sevindim," dedi samimi bir gülümsemeyle.

Başımı salladım. *"Bu soğukta hediye bulmakla uğraştığın için teşekkür ederim."*

Çağan gamzesini gösterdi. "Ne demek, arkadaşlar bugünler içindir."

Dudağımın kenarında buruk bir gülümseme olurken aynı buruk ifadeyi Çağan'ın gözlerinde gördüm, zaman belki tekrar arkadaşlığımızı iyileştirirdi ama şu an ikimizde de bir şeyler eksikti.

"Al sana da bir fincan yaptım," dedi Öykü o sırada salona girerken. Çağan Öykü'den fincanını aldı ve benim fincanımı da benim elime verdi.

"Sende üşüteceksin," dedi Öykü Çağan'a bakarken endişeyle. Yine hızla odasına ilerledi ve iki dakika sonra başka bir battaniyeyle çıktı. "Sende şuna sarıl bakayım." Endişeyle Çağan'ın sırtına battaniyeyi sararken Çağan'ın bakışlarındaki mutluluğu hissettim.

"Bana bir şey olmaz," dedi Çağan Öykü'yü yatıştırmak ister gibi.

"Tabii," dedi Öykü. "En son geçen kış nasıl olduğunu hatırlıyor musun sen acaba? Bir şey olmazmış, günlerce hasta yattın. Dikkat et biraz kendine."

"Battaniyeye gerek yok, ev sıcak zaten." Çağan battaniyeyi kenara koyarken öykü kaşlarını çatı.

"Öyle olsun, hasta olursan sana bakmayacağım, bir kap su bile vermeyeceğim."

Çağan güldü. "Gerek kalmayacak zaten, dönem sonuyla beraber ailemin yanına gidiyorum, annem bakar artık."

Öykü'nün öfkeli bakışları yatıştı ve hüzünlü bir hâl aldı. Bir anda çekip gitmek yerine dönem sonu gidecek olması beni biraz olsun rahatlatırken Öykü, Çağan'ın onun için gitmek istediğinden, uzaklaşacağından habersizdi.

"İyi git," dedi tüm hüznünü bastırarak. "Benim de kafam rahat eder." Öfkeyle söylemeye çalıştı ama Öykü'nün bakışlarındaki burukluk hâlâ oradaydı.

Bir süre sessizlik çöktü aramıza. Çağan ve ben sahebimizi yudumlarken Öykü'nün bakışları bana döndü, ikisi de merakla gecenin detaylarını öğrenmek için bakarlarken kısaca bugün olanları özet geçtim. Nur'un kovulduğunu ve Kuvars'la belki bir ihtimal yeni bir başlangıcımız olabileceğini anlatırken ikisi de sessizdi. Öykü'nün eli destek vermek ister gibi omzuma dokundu ben her şeyi anlattıktan sonra. "Her ne olursa olsun, biz hep senin yanındayız."

Öykü'nün bakışları Çağan'a değdi. "Tabii pardon, o Kuvars'ın da yanında olabilir."

Çağan gözlerini devirirken dayanamadım ve günlerdir içine düştüğüm tüm sıkıntılara rağmen Öykü'nün bu söylediğine kahkaha attım, benim mutluluğum onlara da yansırken hep beraber her şeye rağmen güldük.

Diğer gün erkenden uyandığımda öksürüyordum, Öykü'nün dün korktuğu gibi dün gece soğukta beklediğim için üşütmüş olmalıydım, sıcak bir bitki çayı içip biraz toparlanmaya çalıştım. Gözlerim ağrıdan yanıyordu. Biraz kendime gelmeye çalışıp üzerimi sıkıca giyindim. Kar tüm şehri örttüğü için, üniversitem rektörlük kararıyla tatil edilmişti. Bu tatil kararı sayesinde bir günlük de olsa kendime vakit ayırabilecektim.

Öykü ve Çağan çok geç uyudukları için onları uyandırmamak adına ses yapmadan mutfığa ilerleyip hızlı bir kahvaltı hazırladım, kendim bir şeyler atıştırıp bir ağrı kesici alırken onlar için masayı düzenledim.

Odama geçtiğimde, montumu ve beremi giyinip atkımı sıkı sıkıya boynuma sardım. Ellerim kendi eldivenlerime uzanmak için dolaba giderken hemen rafta duran ona ait olan eldivenleri gördüm, dün gecenin anıları bir kere daha zihnime dolarken istemsizce gülümsemeden edemedim. Kendi eldivenlerim yerine onun

eldivenlerini alıp elime geçirirken büyük gelmesine, ellerimde gülünç durmasına rağmen mutlulukla tebessüm ettim.

Beynimin içi cayır cayır yanıyordu sanki, tüm kemiklerim ağrıyordu ve üşüyordum ancak her şeye rağmen kendimi mental olarak çok iyi hissediyordum. Son zamanlarda göğsüme oturan yük birden kalkmıştı sanki. Dışarı çıkıp sahile giden yolu yürürken giderek daha üşümeme ve hasta hissetmeme rağmen daha mutlu ve kaygısızdım. Soğuk havayı ciğerlerime dolduruyor, dün geceyi tekrar ve tekrar kez düşünüyordum. Nur'un tüm söyledikleri yalandı. Nur ve Kuvars hiç beraber olmamıştı. Benden sonra kimse girmemişti hayatına.

Tasasız bir şekilde yürürken eğilip karların arasında uyuyan bir köpeği sevdim. Kuvars'ın hiçkimseyle olmadığını artık biliyordum ama onu düşününce yaşadıklarımızın tekrar aklıma gelmesine engel olamıyordum. Benim için gitmişti. Benim için yeniden gidecekti. Bana beni sevmediğini söylemişti. Onu ne yapıp edip yeniden burada kalmaya ikna etmem gerekiyordu. Kuvars Demirhan'ın beni yeniden sevmesi için her şeyimi verirdim, yeniden Kuvars ve Cemre olmak istiyordum. Yeniden biz olalım istiyordum.

Köpek mutlulukla kuyruğunu sallarken gülümseyip ayağa kalktım. Mücadele etmeye kararlıydım, bu nedenle vaktim varken başlayacaktım, ona da onun için savaşacağımı gösterecektim.

Bu nedenle, sahil boyunca yürüyüp soğuktan korunmak için küçük bir kafede oturdum, neler yapabileceğimi düşündüm ve planlar yerine akışına bırakmaya karar verip onun yanına gitmek istedim. Saati kontrol ederken şu an işleri nedeniyle şirkette olduğunu hesap edip akşama kadar oyalanmak için öylece oturdum ve manzarayı izledim. Akşam onun iş çıkış saatine doğru, vaktin geldiğini anlayıp oturduğum kafeden ona götürmek için limonlu kek alıp durağa yürüdüm.

Otobüsten inip eve doğru ilerlediğimde heyecanla kalbim küt küt atıyordu, beni görünce ne tepki vereceğini bilemezken onu dün gecedan sonra tekrar göreceğimin heyecanı içerisindeydim.

Evin dışındaki güvenlik görevlileri kapıyı benim için açarken "Hoş geldiniz Cemre Hanım," diyerek beni karşıladı. Teşekkür amaçlı gülümsedikten sonra kapıdan geçip çoktan karlardan temizlenmiş bahçe yolunu yürüdüm. Kapı zilini çalarken başımı kaldırıp hâlâ aralıksız yağan kar tanelerine baktım, otobüs durağı çok yarın

olmasına rağmen çok az bir yol yürümeme rağmen üstüm başım karla kaplanmıştı.

Çok geçmedi. Kapı açıldı. Karşımda Kuvars'ı görürken, heyecanla dudaklarım titredi.

"Cemre?"

Dünden sonra çok az bir süre geçmesine rağmen onu özlediğimi hissederken, görüntüsünü aklıma kazımak için uzun uzun inceledim onu. Üzerinde siyah bir boğazlı kazak ve aynı renk bir kot vardı. Dağınık saçları alnına düşerken yeşil gözleri dingindi. Elimini yanağıma yaslayıp sadece onu izlemek isterken kaşları çatıldı.

"Bu soğukta ne yapıyorsun sen?" diye kızgınlıkla sordu. Bir anda ne olduğunu anlamazken, beni elimden tutup içeri, sığağa çekti.

Ona kendimi anlatabilmek için çantamı ve pastane kutusunu kenara koyarken "*Eldivenlerini getireyim dedim,*" dedim. Gerçekten başka bahane mi bulamamıştım?

Kuvars sabır diler gibi baktı. "Üstün yine sıırıslıklam olmuş, senin sıkı giyinmekle ilgili ne gibi bir problemin var?"

Ona çekinerek bakarken beni tutup kendine çekti ve üzerimdeki montun fermuarını indirdi. "Hasta olacaksın." Hâlâ kaşları çatıktı.

Bana hep üşüteceğim için kızılıyordu ama bu yine de beni mutlu ediyordu, içimdeki hisler "Seni umursuyor," diye ayaklanırken tebessüm etmeden duramadım.

"*Gayet sıkı giyindim,*" diye karşı çıktım hemen. Montumu ve atkımı çıkartıp kenara koyduktan sonra, ıslak kazağımı ellerimle yokladım. "*Bu birazdan kurur.*"

Kuvars çatık kaşlarıyla bana ciddiyetimi sorgular gibi baktı. Ardından bir adım geri çekildi ve üzerindeki boğazlı kazağı çıkardı. Şaşkınlıkla ona bakarken onun üstsüz görüntüsü karşısında dizlerim titredi. Formundan hiçbir şey kaybetmemişti, bakışlarımı onun kaslı görüntüsünden çekmeye çalışırken üzerimdeki kazağın ucundan tutup beni kendine çekti ve kazağı bir anda üzerimden çekti. Şaşkınlıkla ağzım açık kalırken soğuk nedeniyle içime atlet giydiğim için kendimi tebrik ettim.

Kuvars oyalanmadan kendi kazağını başımdan aşağı geçirirken onun kokusu burnuma doldu. Kollarımı kazağa geçirip kazağın içinde kalan saçlarımı dışarı çıkarttım. "Şimdi oldu," dedi geri çekilirken.

Onun üstsüz görüntüsü karşısında benim yanaklarım pembeleşirken "Şöminenin kenarına geç," dedi. "Üstüme bir şey alıp geliyorum."

İstemsizce dediklerini yapıp kendi kazağını bana giydirmesine bile bir şey diyemezken Kuvars hızla merdivenlere doğru ilerledi.

Onun gidişinin ardından onun kazağı nedeniyle burnuma dolan kokusuyla gözlerimi kapadım. Bu kokuyu içime hapsetmek isterken burnum özlemle sızladı.

Bu kadar yakinken bu kadar uzak olmak... Bu kadar özlemişken bu kadar mesafeli durmak... Hissettiğim duyguları bastırmaya çalışıp sertçe yutkundum ve içine girdiğim duygu durumlarından sıyrılmaya çalışarak Sarı'ya bakındım. Salonda yoktu, bu nedenle mutfağa doğru ilerledim.

Mutfakta büyük ihtimalle Kuvars'ın ona verdiği salam dilimini yiyen Sarı'yı görürken kaşlarım çatıldı. Aylardır iyice büyümüş, büyüdüğü gibi kilo da almıştı. Üstelik işlenmiş gıda gibi ürünler iç parazit artışına neden olacağı için kediler için zararlıydı. Eğildim ve ondan salam dilimini almak için harekete geçtim ama Sarı kuyruğuyla elime vurup salamını alıp uzaklaştı. Ona kaşlarımı çatıp bakarken tekrar ilerledim ama Sarı bana kızgınlıkla miyavladı ve salamını yemeye devam etti.

"Cemre?" Beni salonda bulamayan Kuvars mutfağa girerken bana ismimi seslendi. Ona doğru dönerken üstüne siyah bir gömlek giydiği gördüm, bu görüntüsü yine irkilmeme sebep olurken hayran bakışlarımı ondan saklayamadım. Bakışlarım kirli sakalında, dağınık saçlarında, kusursuz görüntüsünde gezindi tekrar ve tekrar kez.

"Niye burdasın? İçeriye geçsene."

Tüm kızgınlığım dağılırken hâlâ salamını yiyen Sarı'ya çevirdim bakışlarımı. *"Ona neden işlenmiş et ürünleri veriyorsun? Kediler için zararlı."*

"İstiyor çünkü."

Hayrete düşmüş gibi baktım ona. *"Ama onun için zararlı."*

"Bu ne ki? Arada su niyetine alkol falan da içiyor. Eşlik ediyor bana."

Ağzım açık şaşkınlıkla ona bakakaldım. *"Ne?"*

Kuvars omuz silkti. "Ben ne anlarım kedi bakımından? Ben ne yiyorsam veriyorum işte."

"Kedi maması verebilirdin."

"Verdim," dedi. "Kuru mama verdim, yemedi. Ben de besledim işte onu."

"Biraz fazla beslememiş misin sence de?"

Kuvars omuz silkti. "Aç bırakmadım ya."

Onun hakkında konuştuğumuzu hissetmişiz gibi Sarı yerinden doğrulup bitirdiği salam diliminin kırıntılarının üzerine basarak geçip Kuvars'ın yanına doğru ilerledi.

"Sarı'yı ben kendi evime götüreceğim," dedim hızla. "Ben onu mamaya alıştırırım."

Kuvars'ın kaşları çatıldı. "Olmaz."

Bakışlarım onun paçalarına takılan Sarı'ya çevrildi. Şaşkınlıkla sordum. "Ne demek olmaz?"

"Olmaz işte."

"Kuvars sen bu kediye günahın kadar sevmiyorsun, ona ibne deyip duruyorsun."

"Olabilir."

Sert sert ona baktım. "Sarı benim kedim, onu görmek benim hakkım."

Ellerini pantolonun cebine yerleştirirken konuştu. "İyi," dedi. "İstediğin zaman gelip görebilirsin. Bir süre buradayım."

Sözlerinin altında sanki buraya gelip Sarı'yı görmemi istemiş gibi bir anlam çıkarırken ona itiraz edemedim. Dudaklarım yana kıvrıldı, bu benim de işime gelirdi, Sarı'yı görmek bahanesiyle onu da görmüş olurum.

Daha fazla konuşacak bir şey bulamazken olduğum yerde etrafa bakındım. Mutfak tezgahında birkaç sebze ayrılmış bir şekilde duruyordu. "Yemek mi yapıyordun?" diye şaşırarak sordum. Pek Kuvars'lık bir hareket değildi, bir yardımcı çalıştırmamasına veya dışarıdan hazır yemek almamasına şaşırdım.

Kuvars beni onayladı. "Evet. Otursana yarım saate hazır olur." Bana yönelik konuşurken mutlulukla yerimden sıçramamak için kendimi zor tuttum.

"Ben de yardım edebilirim," diye ona teklifte bulundum hızlıca.

"Her şey hazır neredeyse," dedi Kuvars. "Sen geç otur." Onun paçalarına yapışmış olan Sarı yemek sonrası uyumak istiyor olacaktı ki, salona, şöminenin yanına küçük küçük adımlarla gitti.

Daha fazla ısrarın lüzumsuz olacağını düşünüp başımı sallayarak geçip masaya oturdum, Kuvars bana doğru dönük bir şekilde tezgahın

başına geçti. O elinin altındaki bıçakla mantarları ince ince doğrarken elimi çenemin altına yerleştirip onu izledim. Hızlı hızlı hareket ediyordu, yemek yapmak konusunda benim yokluğumda ilerlemiş görünüyordu.

Bana doğru bakarken hayretle sordum. *"Yemek konusunda kendini geliştirmişsin?"*

"Evet," dedi doğrama işlemine devam ederken.

"Amerika yaramış sana..."

"Evet orada kendi yemeğimi kendim yapa yapa geliştirdim."

Tek kaşımı kaldırdım. *"Hep tektin değil mi?"* Merakıma yenilip sorarken Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı.

"Bir de şu ibne vardı işte."

Mutlulukla tebessüm ettim. Elimiyeniden gönül rahatlığıyla yanağıma yasladım ve büyük bir ciddiyetle yemek yapmakla uğraşan Kuvars'ı incelemeye başladım. Ben onu kesintisiz, her anını ezberlemek için izlerken bir anda bakışları önündeki mantarlardan onu izleyen bana doğru döndü. Ona çevrili hayran bakışlarımı görünce gülümsedi.

Hiç çekinmeden dudağının kenarındaki küçük kıvrımı dayanamayıp zihnime kaydettim, onu böyle doya doya incelemeyeli, yüzünün her hattını ezberlemeyeli çok olmuştu. Şimdi o anları telafi etmek ister gibi her karesini aklıma kazıyordum.

"Ne oldu?" dedi benim bakışlarıma karşılık, hâlâ tebessüm ederken.

Dayanamayıp itiraf ettim. *"Seninle böyle olmayı özlemişim..."*

Kuvars'ın tebessüm eden yüz ifadesi bir anda ciddileşti. "Cemre-"

"Bir şey söyleme olur mu? Biliyorum bir daha olamayacağımızı düşünüyorsun ama şu an bunları konuşmak istemiyorum, bu anı böyle bozmayalım."

Kuvars ellerimi okuduktan sonra bir yanıt vermek yerine sessiz kaldı. Doğradığı biber ve mantarları fırından çıkardığı etle beraber yeniden fırına verirken onu izlemeye devam ettim, bu sırada hızla salatayı yapıp bir şişe şarap açtı. Tüm itirazlarına rağmen masayı ben hazırlayıp servisi yaparken içerideki telefonumun sesini duydum.

Mutfaktan ayrılıp salona, çantama doğru ilerledim ve telefonumu çıkartıp kimin aradığına baktım. Reha aramıştı. Şaşkınlıkla öylece irkildim. Hafta sonu o ailesinin yanına gittiği için hiç görüşememiştik ve bugün de nasıl olmuştu bilmiyordum ama dil terapisi için hafta içi her gün yaptığımız dersleri unutmuşum.

Beni aramadan önce attığı mesajlara tıkladım.

"Cemre çok iyi bir şarap aldım, bunu kitapçada değerlendirmeliyiz :)"

"Cemre geldim ben, kapı kapalı. Sen neredesin?"

"Burada kardan adama dönmüş bir adam var ve seni bekliyor. :)"

"Hâlâ bekliyorum."

Utançla yanaklarım yanarken hızla mesajlarına dönüş yaptım. *"Reha kusura bakma, benim tamamen dalgınlıktan saatin kaç olduğu aklımdan çıkmış. Dışarıdayım, bugün ders yapmasak olur mu?"*

Kötü hissederken gelecek mesajı bekledim. Bir dakika sonra Reha geri dönüş yaptı. *"Sorun değil Cemre, sana ceza olarak tüm şarabı ben içeceğim."*

Gülümseyerek cevap yazdım. *"Bu cezayı kaldırabilecek miyim emin değilim. İyi geceler. :)"*

Bir mesaj daha geldi hemen. *"Sana bir ceza daha. Yarın bugünün telafi dersini de yapacağız. :)"*

"Neye gülümsüyorsun sen öyle?"

Arkamda Kuvars'ın sesini duyarken telefonu kapadım ve çantama yeniden koydum. *"Önemli bir şey değil, bir arkadaşıma."*

Kuvars'ın kaşı çatılırken sırtı dikleşti. *"Nasıl bir arkadaş bu?"*

Şaşırarak ona baktım. *"Yakın arkadaşım."*

"Cinsiyeti ne bu arkadaşın?"

Dejavu hissiyle sarsılırken dudaklarımda buruk bir gülümseme asılı kaldı. *"Sadece yakın bir arkadaşım, daha fazlası değil."*

Kuvars'ın gerilmiş çene kasları gevşerken masaya yerleştirdiği servis tabağındaki yemeğe baktım. *"Çok güzel görünüyor."*

Kuvars "Otursana," dedi ben hâlâ ayakta dikilirken. Yürüyüp hemen masada onun sağ tarafına oturdum, benim için kadehime şarap koyarken bile yüzünde olan ciddi ifadeyi izledim.

"Solgun görünüyorsun," dedi Kuvars bir anda, o da dönüp bana bakarken. Göz göze geldik ve gözlerindeki yoğun ifadeyle zorlukla yutkundum. Aylar sonrasında, burada onunla oturmuş baş başa yemek yediğime inanamıyordum.

Uzandı ve eli alnıma değdi, bu basit dokunuşu altında bile titredim. *"Ateşin de var biraz." Kaşları çatıldı.*

"Çok kötü değilim, dün biraz üşüttüm sanırım ama ilaç aldım bugün. Bir iki gün dinlenirsem geçer."

"Buna rağmen soğukta kalıyorsun ve sıkı giyinmiyorsun."

Ne diyeceğimi bilemezken, benimle bu denli ilgilendiği için içimde mutlu olan taraf daha ağır geldi ve gülümsememi bastırabilmek için yüzümü eğip saçlarımla yüz ifademini görünmemesine uğraştım.

Ağır ağır ilerleyen sessizlikle beraber yemeklerimizi yerken Kuvars bana doğru döndü. "Okul nasıl gidiyor?"

"Çok iyi," diye cevapladım onu. "Arkadaşlarım, öğretmenlerim hepsi çok iyi insanlar. Çok çabuk aralarına adapte oldum, günlerimiz beraber kütüphanede ders çalışarak geçiyor."

Kuvars'ın dudaklarında samimi bir gülümse oluştu. Neden bilmiyorum, ona hayatımla ilgili güzel bir şeyleri anlatmak istedim. Aklında eski, kendimi ve onu sürekli mutsuz ettiğim günlerdeki gibi kalmak istemiyordum.

"Çağan ve Öykü'yle beraber bir evde kalıyoruz, Çağan'ı tanıyorsun zaten." Sanki bunları Çağan'dan öğrenmemiş gibi anlatmaya devam ettim. "Öykü de yine bizim üniversite de ama o hukuk okuyor ve sürekli sınava giriyor, çok ağır bir temposu var."

Kuvars başını sallarken, dudaklarımdaki gülümsemeye takıldı gözleri. Sertçe yutkunurken ademelməsi kendini belli etti. Bakışlarında çok kısa bir anda olsa hayranlığı görürken hızla ifadesizlikle örttü.

"Hm," dedi ben durunca, devam etmemi ister gibi. "Başka?"

Başka ona ne anlatabileceğimi düşündüm. "Okul çıkışı, evimin hemen karşısında küçük bir kitapçı var, hafta içleri orada çalışıyorum. Görmem lazım, her akşam sekiz ila on arası oradayım, dünyanın en huzurlu ortamı. Küçük ama böyle şirin, sürekli kendini ait hissedebileceğin kadar iyi bir yer. Mutlaka bir gün uğramalısın. Şimdiden ikinci evim gibi oldu. Yanında çalıştığım insanlar da, yaşlı bir karı koca. Hâlâ birbirlerine ilk günkü aşkla bağlılar." Bu lafımın üzerine bir anlık duraksadım, yanaklarım utançla pembeleşirken Kuvars'ın gözlerine çevirdim gözlerimi ve o yoğun bakışlar altında tir tir titredim. Sanki ilk günkü gibi hissettiklerim etkisini korurken, onun içinde böyle olması için her şeyimi verebileceğimi düşündüm.

O bakışların altında devam etmek için kendimi zorladım, ellerim heyecanla titriyordu. "Gerçi onlarla beraber çalışamıyoruz, ben daha çok kitapçının temizlik ve düzenlenmesinden sorumluyum, bu nedenle onlar kapattıktan sonra temizlik için orada oluyorum."

Reha'yı anlatmak ve anlatmamak arasında kalırken ne diyeceğimi bilemedim, Reha benim için çok kısa bir sürede en yakın dostum

olmuştı, onun sayesinde yeniden daha cesur bir şekilde dil terapisine başlamıştım, bugün şu an Kuvars'la aynı masadaysam bile onun sayesindeydi. Yeni yılda beni kendi buraya, Kuvars'a getirmişti, bana yaralarımı değil kalbimi dinlememi söylemişti. Ancak onun da bana karşı duyguları olduğunu biliyordum, bunu Kuvars'a anlatmak, sanki yanlış anlaşılma sebepleri olacakmış gibi hissettirirken onu geçtim. Belki bir gün ben de, Reha için sadece bir dost olduğumda Kuvars'a ondan bahsederdim.

Şarabımdan bir yudum daha alıp kadehi bıraktıktan sonra anlatmaya devam ettim. *"Sabah erkenden okula gidiyorum, dersler epey ağır ama buna rağmen her şey yolunda gidiyor. Sınıf arkadaşlarım harika insanlar."* **Kocaman gülümsedim.** *"Biliyor musun benim için işaret dili bile öğrenmeye başladılar, sınıfça kursa gidiyorlar."*

Kuvars bana dünyanın en hassas varlığıymışım gibi bakarken gözlerindeki yoğunluğu saklayamadı. Benim için işaret dili öğrenen ilk insan Kuvars'dı. Ben bir hiçken beni sevip bana saygı duyup benimle iletişime geçebilmek adına öğrenmişti.

"Sen ilk öğrenendin," deyiverdim içindeki duyguları ona anlatırken. *"O zamandan şu an geldiğim noktaya inanamıyorum."* **Duygulu gözlerimi ona çevirdim ve tebessümümü saklamak adına dudaklarımı birbirine bastırdım.** *"Gerçi sen işle ilgili lazım olacağı için öğrendiğini söylemiştin."*

"Hayır," dedi Kuvars ondan beklemediğim bir şeffaflıkla. **"Sana abayı yakmıştım, her şeyden çok seni anlayabilmek istemişim."**

Baştan aşağıya titrerken gözlerimi bile kırpamadan ona baktım. Şimdi sarılısam ona beni kabul eder miydi acaba? Yoksa her şeye rağmen, tüm yaşananlar hiç olmamış gibi **"Seni sevmiyorum,"** mu derdi tekrar...

"Yapma," dedi Kuvars çenesindeki kas seğirirken. **"Bana öyle bakma."**

Hüzünlü bakışlarımı onun üstünden çektim. **"Ben masayı toparlayayım."** Ayağa kalkmak ve bakışlarımı ondan saklamak üzere harekete geçtim ama bir anda uzandı ve bileğimi tuttu.

"Sen bana bırak, zaten yeterince solgun görünüyorsun."

"Kötü değilim," dedim. **"Gayet iyiyim, sana yardım edebilirim."**

"Cemre, hadi güzelim," dedi Kuvars bir anda.

Güzelin miyim gerçekten?

"Hadi," dedi Kuvars tekrar. "Şöminenin başına geç. Bunları toparlayayım geliyorum, seni evine bırakırım."

"Ben gidebilirim," dedim hızla. "Hiç zahmet etmene gerek yok."

"Saçma sapan konuşma, ne zahmeti."

Ben el mecbur, onun tüm otoritesiyle salona şöminenin hemen yanında uyuyan Sarı'nın yanına geçerken koltuğa oturdum ve bir elimi başımın altına yaslayıp şöminede yanan odunların çıtırtısını dinlemeye başladım.

Bütün gün yorulmamı gerektirecek pek bir aktivite yapmasam bile, dün gece soğukta kaldığım için ağrıyan kemiklerim kendini gösterirken dayanamadım ve bacaklarımı da koltuğa çekip iyice küçülerek ateşin karşısında biraz olsun dinlenmeye ve yorgunluğumu geçirmeye çalıştım. Gözlerim sıcaklığın mayıştıracı etkisiyle kapanırken karanlık beni içine çekip sarmaladı.

Uykumun arasında kucaklandığımı ve sert bir göğse yaslandığımı hissederken, bedenim havalandı ve hareket ettiğimi hissettim. Yerimde kıpırdanırken "Şşh," dedi bir ses. "Uyu güzelim."

Rahatlayıp gevşerken, çok az sonra vücudum yumuşak bir yatağa temas etti. Beni yatırıp üzerimi örterken beni tutan elleri benden ayrıldı. En son rüya mı gerçek mi algılayamazken, saçlarımın üzerindeki dudakları hissettim.

Sabah uyandığımda gün henüz aymamıştı, Kuvars'ın yatağında tek başımaydım. Belli belirsiz gece koltukta uyuyakaldığımı hatırlarken, beni buraya taşıdığı çıkarımında bulundum. Bir tarafı hiç bozulmamış olan yatağa bakıp esnerken yatağın kendi yattığım tarafını topladım. Kuvars sanırım içerideki odalardan birinde uyumuştı.

"Herhalde içeride uyuyacak, sana sarılıp yatacak hâli yok ya adamın," diye mantığım beynimin içinde bağırırken huysuzca olduğum yerden kalktım. Üzerimde hâlâ dünkü pantolonum ve Kuvars'ın akşam bana giydirdiği kazağı vardı. Onun kazağını çıkarıp kokusunun eskimemesi için çantama koyarken benim kuruyan, kendi kazağımı giydim yine.

Okul bugün tatil değildi ve erkenden derse yetişmem gerektiği için şimdi çıksam ancak eve yetişirdim. Bu nedenle Kuvars'a not bırakmayı düşünürken hâlâ geçmeyen kemik ağrıları için bir ağı kesici daha almaya karar verdim. Ecza dolabından ağı kesiciyi bulup su almak için mutfığa geçtim. Bir bardak su doldurdum ve ilacın kutusunu açıp

avucuma döküm. Bir tane yerine birkaç tane hap avucuma dökülürken birini dudaklarıma götürmek için hareketlendim.

"Ne yapıyorsun sen?" Nereden çıktığını anlayamadığım bir şekilde arkamda beliren Kuvars endişesini saklayamayan gözlerle bir bana bir de elimdeki haplara baktı.

Hızla doğrulup avucumdaki tüm hapları ve kutuyu benden çekip alırken kollarımı tuttu. "Ne yapıyorsun sen?"

Kollarımı tuttuğu için konuşamazken onun hızla inip kalkan göğsünü ve tamamen acının sindiği keskin yüz hatlarını fark ettim.

Kollarımı ondan kurtarmak adına hareket ederken Kuvars kollarımdaki elini çekti ve hızla kendimi açıkladım ona. *"Ağrı kesici sadece, bir tane ağrı kesici alacaktım, tüm kutu döküldü avcuma."*

Kuvars'ın endişeyle gerilmiş çenesi gevşerken ona ne yaşattığımı bir kere daha fark ettim. Düşün günümüzde intihar etmişim ve Kuvars hâlâ bunun korkusunu taşıyordu. Yutkunmak zorlaşırken o kadar kötü hissettim ki, o bana kutudan sadece bir hap seçip avucuma koyarken tir tir titredim.

Hapı bir bardak suyla içmeme rağmen sanki boğazımda öylece kaldı ve aşağı inmedi.

"Uyuyakalmışım gece," dedim en sonunda evden çıkma konuşmasını yapmam gerektiğinin bilincinde olarak.

"Gece ateşin vardı," dedi Kuvars. Uzandı ve eli alnıma değdi. "Neyse ki şimdi yok."

Onun bakışları altında tekrar titrerken başımı salladım. *"Ben artık gitsem iyi olur, okula geçeceğim."*

"Arabanın anahtarını alıp geliyorum."

"Gerek yok," diye hızla karşı çıktım. *"Ben kendim gidebilirim."*

Kuvars itiraz kabul etmedi, hızlıca hazırlanıp beni eve bırakırken son anda evden çıkmadan önce bir iki günlüğüne Sarı'nın bende kalması için onu ikna ettim, Sarı'yı kedi kafesine koyup kucağıma yerleştirdim ve o orada uyurken yol boyunca Öykü'nün bana attığı gece boyu nerede olduğumu soran mesajlarına ne cevap vereceğimi bilemedim, beni eve gidince öldürecekti büyük ihtimalle.

"Kitapçı burası mı?" dedi Kuvars bizim apartmanın olduğu sokağa sapmadan önce, caddedeki kitapçı dükkanını gösterirken.

Başımı salladım. *"Evet her gün sekizden ona, bazen on bire kadar burada oluyorum."*

Evin önüne geldiğimizde Sarı'nın kafesini sarsmadan kaldırdım ve tebessüm ederek ona döndüm. "Her şey için teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Teşekkür etme," diye homurdandı Kuvars. İlk tanıştığımız zamanlardaki "Teşekkür etmek yerine öp," dediği anları hatırladım. Keşke şimdi uzanıp onu öpebilme cesaretim olsaydı ama yoktu.

Kuvars yeniden mesafeli, uzak ve ciddi yüz ifadesini takınırken arabadan inmek üzere harekete geçtim.

Bileğimi tuttu. Ona doğru döndüm. "Dinlen, kötü görünüyorsun."

Başımı salladım, boğazımdaki yumru hâlâ oradaydı. Kuvars'ın arabası sokaktan son sürat çıkarken de ben bir süre arkasından bakarken de o yumru hiç gitmedi.

Kapı ilk çaldığım gibi açıldığında hemen karşımda endişeli iki yüz gördüm. Öykü ve Çağan aynı anda bana kızarlarken seslere uyanan Sarı nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafa baktı. Hâlinden memnuniyetsiz bir şekilde miyavlarırken Öykü ve Çağan'ın öfkeli bakışları altında evden içeri girdim ve Sarı'nın rahat edebilmesi adına kafesini açtım. O mutsuz bir şekilde çıkıp evde gezmek isterken Çağan tarafından kucaklandı ve havaya kaldırıldı. Kendisini taşıyan birinin olmasının memnuniyetiyle yumuşarken Çağan'ın onun tüylerini okşamamasıyla beraber sakinleşti.

"Bu kedi nereden çıktı?" diye sordu Çağan.

Gülümsedim. "O benim kedim Sarı. Dün gece kusura bakmayın, uyuyakalmışım, o nedenle dışarıda kalacağımı haber veremedim. Merak etmeyin Sarı temelli bizle kalmayacak, sadece onu çok özledim ve bir iki günlüğüne yanıma aldım. Sizin için sorun olmaz değil mi?"

İkiside sorun olmayacağını söylerken Öykü bana tam dün gece nedeniyle nutuk atacaktı ki, ellerimi önce teslim oluyormuşum gibi kaldırdım, ardından da ona durumumu hızla anlattım.

"Okula yetişmem gerekiyor, hızlıca duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyor, başka zaman azarlasan olur mu?"

Öykü'nün bakışları yumuşadı. "Tamam tamam, iyiysen sorun yok benim için ama dün gece gerçekten endişelendik."

Onun yanağını sulu sulu öptüm. "Kusura bakmayın. Bir daha mutlaka haber vereceğim. Şimdi o zaman, ben hazırlanmak için kaçıyorum."

Duş alıp hazırlandıktan sonra, okula doğru yola çıkmadan önce Sarı'nın yemesi için marketten kuru mama aldım. Mamasını ve suyunu koyduktan sonra hastaneye gitmesi gerekmediği için Çağan'a onu emanet ettim. İnanılmaz bir şekilde Çağan'ı çok sevmiş görünüyordu.

Okula kara bata çıka varırken, tüm aksiliklere, olumsuzluklara rağmen mutluydum. Okulda sorunun cevabını yanlış cevaplarırken de, okul girişinde buzun üzerinde dengemi sağlayamayıp herkesin gözü önünde düşerken de, bir sürü ödev ardı ardına verilirken de. Hiçbir şey moralimi bozamazdı. Son zamanlarda hiç olmadığım kadar enerjik hissediyordum, sanki hayatımda her şey tamamlanmıştı ve tek eksik Kuvars'tı. Onunla da dün emrivaki de olsa vakit geçirmek iyi hissettirmişti, tekrar sanki tüm eksikliklerim tamamlanmıştı.

Okuldan çıktığımda ilk olarak eve geçtim, bugünkü konu eksikliklerimi tamamlamak amacıyla ders çalışmaya başladım, histolojide bir iki anlamadığım kısmı daha sonra Reha'ya sormak için işaretlerken saatin ne ara sekizi geçtiğini anlayamadım bile.

Öykü Kaan'la dışarıda, Çağan'sa kim bilir nerede olduğu için Sarı'yı evde tek bırakmak istemeyip kucakladım ve onun elimi tırmalama çabalarına rağmen kafesine koyup aşağıya indirdim.

Reha her zamanki gibi çoktan saatinde gelmiş, kapıda beni bekliyordu. Benim koştur koştur, elimde kediyle ona doğru ilerlediğimi görünce şaşkınlıkla bana baktı. "Yüzünüzü gören cennetlik Cemre Hanım."

Utançla başımı eğerken Reha kendi anahtarıyla kitapçının kapısını açtı ve girmem için çekildi, ona gülümseyip içeri geçtim, o da ardımdan gelirken kapıyı sıkı sıkıya kapadım.

"Bu kedi de nereden çıktın?"

"Bir iki günlüğüne bende kalacak. Evde kimse olmayınca buraya getirmek durumunda kaldım."

Reha şaşkınlıkla Sarı'ya bakarken onun kaçmayacağından emin bir şekilde kafesini açtım ve rahatça gezinmesi için serbest bıraktım. Sarı gerinip Reha'ya bakarken Reha uzandı ve onu kucaklamak üzere harekete geçti. Sarı ilginç bir şekilde Reha'nın onu kucaklamasına izin vermeyip patileriyle boydan boya Reha'nın kolunu çizdi.

Reha kolunu tutup geri çekilirken "Tamam," dedi. "Almıyorum seni kucağıma, sakinleş."

Sarı öfkeyle miyavlayıp benim paçalarımaya dolanırken mahcupça Reha'ya gülümsedim. "Başta alışana kadar biraz huysuzluk ediyor, kusura bakma."

Reha gülümseyerek, anlayışla bana baktı. "Dün içinde kusura bakma," dedim hızlıca. "Gerçekten nasıl oldu bilmiyorum ama tamamen aklımdan çıkmış dersimiz, bu nedenle haber veremedim."

Reha önemli olmadığını gösterir gibi başını salladı. "Neyse ki cezasını bugün çekeceksin."

Ona sahte bir dehşete düşmüş yüz ifadesiyle baktım. "Gerçekten bugün dört saat mi çalışacağız?"

Reha başını olumlu anlamda salladı. "Gönül altı saat yapmak isterdi ama..."

"Altı saat mi?" Zorlukla yutkundum. "Neyse neyse dört saat iyidir."

Reha samimi bir gülümsemeyle bana bakarken "Derse geçmeden önce," dedi. "Sen nasılsın?" Olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "O meseleyi ne yaptın?"

Dudaklarımdaki gülümseme giderek kırıldı. Bunu onunla konuşmam ne kadar doğruydı bilmiyordum ama ileride daha da bana kırılmaması için konuştum.

"Dediğini yaptım," dedim burukça gülümseyerek. "Yaralarımı değil kalbimi dinledim, o beni istemese de-" Zorlukla yutkundum. "Onun için savaşmak istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Reha gözlerimin içine bakmak yerine gözlerini sadece ellerimde tutarken.

"Reha ben daha önce de sana söylemişim, sen benim en yakın dostlarımdan birisin. Lütfen kendini bana karşı sorumlu hissetme. Bana şu ana kadar yaptıkların bile öylesine fazla ki, hepsi için çok minnettarım sana. Ben seni üzmem istemiyorum, istersen burada görüşmeyi kesebiliriz."
Reha şaşkınlığın sindiği gözlerini gözlerime dikti. "Gerçekten seni üzmem istemiyorum, benim için kendini sorumlu hissetme."

Reha uzandı ve elimi tuttu. "Cemre bunları tekrar tekrar konuşmanın hiçbir anlamı yok, sen benim için çok kıymetlisin ve bir karşılık bekleyerek hiçbir şey yapmıyorum, senin yanında olmak ve senin mutlu olduğunu görmek istiyorum." İçten bir tebessümle bana baktı. "Her ne olursa olsun ben hep senin yanıdayım. Unutma olur mu?"

Başımı sallarken minnetle gülümsedim. "Hadi o zaman," dedi. "Bu çene çalma vaktini çalışma saatimizden düşmeyeceğim."

Korkuyla ona baktım. Reha yine keyifle güldü.

"Bugün kelime kuruluşlarına çalışalım," dedi. "A ve B harflerini çıkarabiliyorsun. Bunlarla heceleyebiliyorsun da. Bunları yan yana getirerek anlamlı kelimeler kurmaya gayret etmeni istiyorum."

Ona başımı salladım. "İlk olarak A, B demeni, ardından bu harfleri ayrı ayrı değil, tek kelimeymiş gibi çıkarmanı istiyorum."

Bunun kolay olduğunu düşünürken çenemi sıkmamaya, Reha'nın öğrettiği gibi sakın olmaya çalıştım. "B- B- A" Ağzımdan zorlukla harfler dökülürken utanmamaya çalışarak cesaret almaya çalıştım. Bir saatlik bir çalışmanın sonunda hâlâ bir ilerleme katedememiştim. Yorgun ve umutsuzdum, Reha'ysa hâlâ güven veren bir ifadeyle bana destek oluyordu.

"Geçen hafta söyleyebilmişken bu hafta söyleyemiyorum. İlerlemek yerine geriliyorum."

"Hadi," dedi Reha güç vermek ister gibi. "Sadece korkuyorsun. Bana güven, rahatla, burada yerde uyuklayan kediye saymazsak senden ve benden başka kimse yok. Endişelenmene ve paniklemene gerek yok, gözlerini kapa."

Gözlerimi kapadım.

"Şimdi işaret dilini unut, kendini ifade etmek için tek ihtimalinin dudaklarından sıcak harfler olduğunu düşün. Şimdi elinden geleni yap. Sırasıyla B, A harflerini ardı ardına söyle. Sırayı sakın bozma."

Tüm gücümü kullandım. "B." Zorlukla yutkundum ve gözlerimi açmadan zaman ve mekandan soyutlanarak tekrarladım. "B, A."

"Harika, bak, yapamayacağın hiçbir şey yok. Her şey senin kafanda bitiyor. Gözlerini kapa, şimdi harf olarak değil BA olarak oku, tek kelime gibi."

Gözlerimi açıp korkuyla ona baktım.

"Hadi Cemre, güven kendine."

Gözlerimi kapadım yeniden. Tüm inancımla fısıldadım. "BA."

"Harika," dedi Reha sevinçle. "Harikasın. Mükemmelsin. Şimdi bunu iki kere tekrarlamalısın. Tüm gücünü kullan."

Derin bir nefes aldım. Kurumuş dudaklarımın arasından dökülen sesimi dinledim. "B." Olmadı. Bir daha Reha demeden denedim. "BA."

"Evet şimdi iki kere."

"BA, BA."

Gözlerim heyecanla dolu dolu olurken Reha soluğunu tuttu. "Hızlı söyle şimdi, aralarında boşluk olmasın."

"BAB-" Nefesim tükendi. Ses çıkmadı.

"Hadi Cemre. Bir daha."

Tüm gücümü kullandım. Yıllar sonra lâl ile mühürlü dudaklarımdan ilk kelimem dışarı çıkarken, gözlerimin önüne ben henüz çok küçükken bizi geçindirmek için ölen babam geldi ve bunun bilinciyle daha da azimle söyledim. "BABA."

Gözlerim açılırken bana şaşkınlıkla bakan Reha'ya titreyen kirpiklerimin arasından baktım, şaşkınlıkla elim dudaklarıma giderken "Başardın," dedi. "İlk kelimen. Sesin çok güzel."

Dolu gözlerle ona bakarken beni tuttu ve kendine çekti, dostça sarılırken "Daha çok şey başaracağını biliyorum," diye fısıldadı kulağıma. "İnan bana bu daha bir başlangıç."

Heyecanla tir tir titrerken bana sonsuz güvenen, en büyük destekçime ben de aynı şekilde sarılarak karşılık verdim.

Tam o sırada kitapçının küçük kapısı ardına kadar aralandı ve gelene bakmak için Reha'ya sarılmış olan ben, başımı çevirdim.

Kuvars Demirhan tam karşımdaydı.

Tekrar merhaba, umarım severek okuduğunuz bir bölüm olmuştur, lütfen yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın. Yeni bölüm alıntıları ve haberler için sosyal medya hesaplarımız **Instagram: hikayelerindeyasar** **twitter: lalmaglup** <3 Bu hesapları takip ederek yeni bölüm alıntılarından haberdar olabilirsiniz <3

Bunun haricinde size birtakım duyurularım olacak. İlk olarak hâlâ bilmeyenler varsa LÂL kitap oluyor. Dört kitaplık bir seri olacak ve ilk kitabın adı **LÂL UMUTLAR**.

LÂL UMUTLAR'da sizin Wattpad'de okuduğunuza ek olarak Kuvars ve Cemre'nin hiç okumadığınızı ilk yılı, ilk tanışmaları, birbirlerine nasıl aşık oldukları dönemler de olacak. Bunun haricinde bu aralar, çok az uyuyarak sürekli kitabın düzenlemesini ve eklemelerini yapıyorum. Yazdıkça yazdığımı ve çok uzun bir roman olduğunu söyleyebilirim. Kitap olduğunda mükemmel bir roman olmasını çok istiyorum ve bunun için ince eleyip sık dokuyor, kusursuz derecede iyi bir kitap ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Bu nedenle hâlâ kitabı yayınevine teslim edemedim, yazdıkça yazasım geliyor kendimi Kuvars ve Cemre'den koparamıyorum. Ama ancak hazırsanız bir teslim tarihi ve çıkış zamanı belirlemiş bulunmaktayız yayıneviyle.

LÂL'i **haziran sonu- temmuz başı** gibi elimizde tutuyor olacağız <3
Posterli, özel basımlı, ek kitapçıklı ve oldukça kalın bir kitap olacak <3

Benimle de ismen ve şahsen **haziran ayında** tanışıyor olacaksınız <3

Sonunda Kuvars ve Cemre'yi satır aralarında okuyabileceğiz <3
Düşüncesi bile o kadar güzel ki...

Bu süreçte desteklerinizi bekliyorum <3 **Hep beraber miyiz?**

66.BÖLÜM "KUVARS'IN CEMRESİ"

Merhaba güzellerim <3 Bölüme destek olmak için oy verip yoru yaparsanız dünyada benden mutlusu olmaz, hepinize keyifli okumalar dilerim <3

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

66.BÖLÜM "KUVARS'IN CEMRESİ"

Hayat insanı hep en savunmasız tarafından vurur. Vurduktan sonra bir adım geriler ve yediğin darbeden dolayı ne hâle geldiğini görmek ister, ne denli canının yandığını, yüzüne yansıyan telaşını, tedirginliğini, acını... Bir tiyatro sahnesi izler gibi izler. Soluğun kesilene kadar, keyif alır, bekler ve ardından elini uzatır, seni tekrar kaldırmak için. Vazgeçmeni istemez, defalarca kez savaş ve hep ona yenil ister. Hayat böyledir. En savunmasız olduğun anda bir anda karşına çıkar.

Kuvars Demirhan kitapçının kapısının hemen orada, yüzüne yerleşen azap dolu ifadeyle bana bakarken, onun acı ektiğini hissettim. Dudaklarım titrerken, ellerim nasıl çözüldü, Reha'dan nasıl uzaklaştım bilemedim. Dostça bir sarılmaydı ama Kuvars'ın yüzündeki acıyla beraber bana sanki dünyanın en yanlış şeyini yapıyormuşum gibi hissettirdi.

Ellerim titrerken içime çektiğim hava bile ağırlaştı, beynimin içinde binlerce soru, binlerce düşünce vardı ve hepsi birbirinin üzerine çıkmaya çalışıyordu. Neden buraya gelmişti? Dün beni eve bırakırken ona kitapçada çalıştığımı söylediğim an geldi aklıma. Bu yüzden mi buradaydı? İçim her şeye rağmen sıcacık olurken, uzandım ve bir adım atarak ona doğru ilerledim. Ne diyeceğimi ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Etraf üçümüzü de geren bir sessizlikle örtülüydü sanki şimdi. Ben ellerimi kaldıramazken, benim yerime ilk toparlanan Reha oldu. Kuvars'ı hemen tanıdı, aylar öncesinde onunla ilk tanıştığım

gözlerine bakamıyordum, bana bir keresinde bana Kuvars'ı hatırlattığını anladığını söylemişti. Şimdi karşı karşıyaydılar işte.

"Merhaba," dedi Reha bir adım atarken. Onun adımı küçük kitapçı da yankılandı sanki, kulaklarımın içi adım sesiyle çınlarken iri iri açılmış gözlerle ona doğru, ne yaptığını anlamak ister gibi baktım.

"Kitapçı şu an kapalı, satış yapmıyoruz."

Reha Kuvars'ı hiç tanıımıyormuş gibi, sanki onun kim olduğunu hiç anlamamış, o sanki sıradan bir müşteriymiş gibi konuşurken şaşkınlığı soludu ciğerlerim. Tam araya girmek için öne atlayacaktım ki, Kuvars kitapçının açık kapısından içeri girdi ve çenesindeki kas seğirirken, üstten bir tavırla Reha'ya baktı. Reha'nın sakin duruşunun aksine Kuvars oldukça gergin görünüyordu. Karşı karşıya geldiklerinde, istemsizce ikisine de baktım. İkisi de yapılı ve uzun boylu erkekler olmalarına rağmen Kuvars gerek yaşından gerek fiziksel gücünden ya da belki şu an Reha'ya karşı duyduğu öfkeden ötürü çok daha *sert* duruyordu.

"Ben de müşteri olarak gelmedim zaten."

Reha sakinliğini korudu, ifadesini hiç bozmadan, bana dönmeden Kuvars'ı yanıtladı. "Ne için gelmiştiniz o zaman?"

Kuvars boynunu geriye atarken, boynunu kütürdetip Reha'ya bir tane kafayla geçirecek sandım ama durdu, sakin kaldı. Araya girmem gerektiğini düşünerek ben de yanlarına gittim, bakışlarım endişeli, ellerim telaşlıydı. Kuvars benim yüzüme bakmadan Reha'dan gözlerini çekmedi, konuştuğunda sesi toktu.

"Cemre için."

Reha'nın sakin gözlerinde ilk defa kırılma görürken, tamamen dikleşti. Kuvars sanki hiçliğe bakar gibi Reha'yı ciddiye almadan bana doğru döndü. Endişeyle onun gözlerine baktım.

Reha Kuvars'ın bu tavrına karşı duyduğu öfkeyi belli etmek istemezken, benim anlayamadığım bir şekilde o da sanki Kuvars öylesine biriymiş gibi sürdürdüğü oyuna devam etti.

"Bizi tanıştırmayacak mısın Cemre?" Bakışlarım bana bu soruyu soran Reha'ya çevrildi. Bulunduğumuz ortamdaki gerilimi baştan ayağa kadar hissederken, ne söyleyeceğimi bilemedim. İstemsiz bir şekilde alt dudakım titriyordu.

Benim yerime konuşmayı devralan Reha oldu, beni omzumdan tutup kendine doğru çekti. Kuvars'ın bakışları Reha'nın omzumdaki eline

değdi, Kuvars'ın gözlerine karanlık hızla yayıldı. Çenesindeki kas durmadan seğirirken kendini tutamayıp Reha'nın üzerine atlayacak sandım.

Benden bir karşılık gelmeyince Reha devraldı sözü yeniden. "O zaman iş başa düştü," dedi ben hâlâ şaşkın şaşkın dururken. "Ben Reha Akay. Cemre'nin çok yakın arkadaşıyım."

Kuvars'ın bakışları Reha'nın tokalaşmak için ona doğru uzanan eline çevrilmedi, hâlâ bakışları Reha'nın omzumdaki kolundaydı. Onun yoğun öfkesini hissederken çenesindeki seğiren kasa ve Reha'nın üstüne atlamaya neredeyse hazır görüntüsüne baktım. Bir kavga çıkmazdı değil mi?

Reha'nın elini sıkmak yerine o eli kıracakmış gibi bakarken sertçe "Kuvars," dedi. "Kuvars Demirhan."

Araya girme ihtiyacıyla hızla ne söyleyebileceğimi düşündüm, beynimin içi birbirine çarpıp üste çıkmaya çalışan düşüncelerle doluydu, içlerinden birini seçemezken, hızla ellerim havalandı ve ilk aklıma geleni söyleyiverdim.

"Neden geldin Kuvars?"

Sözcükler döküldüğü gibi pişmanlıkla geri almak istedim ama Kuvars çoktan ellerimi görmüştü. Kararmış gözlerinden bir ifade gelip geçti ama öyle hızlı kayboldu ki ne olduğunu göremedim bile.

Kuvars'ın bakışları ellerimden yeniden omzumdaki ele çevrildi. Reha omzumdaki kolunu çekerken, Kuvars'a tokalaşmak için uzattığı elini indirdi.

"Konuşmak için," dedi. Döndü, neredeyse Reha'nın yüzünün ortasına bir tane geçirecekmiş gibi dururken ellerinin yumruk olduğunu fark ettim. Arkasını döndü, yeniden çıkışa doğru yürümek için. "Dışarıda bekliyorum."

Kuvars'ın gidişinin ardından yaşadığım duygu yoğunluğuyla gözlerim kapandı, ne yapacağımı, yolumu, yönümü şaşırmış gibi ağzım açık öylece onun gidişine baktım. Reha hemen yanımda, bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana dönmüştü ancak ne söyleyeceğimi bilemeyecek kadar bilinçsiz hissediyordum.

"Bu, o değil mi?" Reha duymayı beklediğim soruyu bana yöneltti. Ağır ağır başımı salladım.

Reha Kuvars'ın yanında belli etmediği duygularını bastırmayı bıraktı. Gözlerinde burukluğu gördüm.

"Siz?" Sorusunun devamını getirmeden önce sertçe yutkundu. "Siz, yeniden mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım, bu sefer benim bakışlarım hüznüydü.

"Ben..." Başımı kaldırıp Reha'nın hayal kırıklığıyla çevrenmiş gözlerine baktım. *"Onu seviyorum."*

Reha'nın kirpiklerinin gölgesi yüzüne düşerken, ellerimi takip eden gözlerini kaldırıp gözlerimin içine bakmadı. "Konuşmak için seni bekliyor. Bekletme onu o zaman."

Dudaklarımı birbirine bastırırken Reha başını kaldırdı bana cesaret vermek ister gibi gülümsedi.

Montumu alıp dışarı çıktığımda uzun zamandır içeride olmaktan dolayı ısınan vücuduma çarpan soğuk hava dalgasıyla beraber tepeden tırnağa kadar üşüdüm, Kuvars beni kitapçının ilerisinde bekliyordu, dudaklarının arasında onda görmeye alışkın olmadığım bir sigara duruyordu.

Yanına geldiğimi fark etmesine rağmen başını kaldırmadı. *"Buraya gelmişsin,"* dedim dudaklarımda tüm her şeye rağmen bir gülümseme can bulurken.

Kuvars bana döndüğünde öfkeyle dudaklarının arasında duran sigarayı attı, kar nedeniyle sigaranın ucu hızla sönerken onun öfkesini takip ettim.

"Kim o?"

Kızgınlıkla yerinde durmakta bile zorlanıyor görünüyorken, eldivensiz ellerinin parmak boğumlarının kızardığını fark ettim.

"Reha."

Deliye dönmüş gözleri bir anlığına kitapçıya çevrilirken dudaklarının arasında yanaklarımın kızarmasına neden olacak kadar küfretti.

"Aranızda ne var?" Sesindeki yatıştıramadığı öfkesini hissederken çenemi kaldırdım ve başım dikleşti istemsizce.

"Hiçbir şey yok. O anlamda düşündüğün gibi bir şey kesinlikle yok, o benim en yakın arkadaşlarımdan biri."

"Sıçtırma arkadaşlığına!" diye öfkeyle çıkıştı bana Kuvars, onun gözlerine kadar sinen bu yoğun duygudan irkildim. "Öykü'yü anlattın, Çağan'ı anlattın, okuldaki arkadaşlarını anlattın isimleri neydi Aslı,

Buse! Bu lavuktan bahsetmedin bile, şimdi gecenin bir yarısı çalıştığın yere geliyorum, seni o adama sarılırken buluyorum!"

"Sadece arkadaşım diyorum, neyi anlamıyorsun? Fakülteden arkadaşım, o bölüm asistanı, üniversiteye başladığımda histoloji derslerimize giriyordu, bu şekilde tanıştık. Kısa zamanda arkadaş olduk bana da dil terapilerimde destek oluyor. Her akşam saat sekizden ona kadar burada oluyoruz, dostça bir sarılmaydı gördüğün de. Bu kadar sadece."

"Ben biliyorum o puştun niyetini!" Kuvars burnundan soludu.

Ellerimi hızla açıklamak için oynattım.*"Kuvars gerçekten Reha öyle biri değil, bir tanırırsan çok seversin, çok iyi biri."* **Ellerimi sakinleşmesi amacıyla göğsüne yerleştirdim, Kuvars'ın gözleri kapanırken sinirle hızla inip kalkan göğsü biraz olsun sakinledi. Gözlerini açtığında öfkesi biraz daha yatışmıştı.**

"Bok severim!" dedi yeniden hırsla, ben onun sakinleştiğini sanarken burnundan solumaya devam etti. "İçeri gidip ağzını burnunu dağıtmamak için kendimi tutuyorum."

"Yemin ederim öyle bir şey yaparsan seninle bir daha hiç konuşmam."

"O lavuk için mi benimle konuşmayı bırakacaksın?"

"Kuvars nasıl lafları bu kadar yanlış anlıyorsun anlayamıyorum ama dediğim gibi Reha benim için çok iyi bir arkadaş ve arkadaşı olduğu için de çok önemli. Sen yokken gerçekten bana çok destek oldu. Bu kadar önyargılı davranma lütfen."

Kuvars öfkeyle susarken onun bu kadar kızmış olduğunu yeni yeni idrak eden beynim, adrenalin salgılamayı bıraktı ve akıllıca düşünmeye başladı. Beni mi kıskanmıştı o? Dudaklarım yana kıvrıldı.

"Sen beni mi kıskandın?"

Kuvars ağzının içinde homurdandı. "Hayır, onu da nereden çıkardın?"

Gülümsemem derinleşti. *"Bilmiyorum, sence nereden çıkarmış olabilirim?"* Tatlı tatlı gülümsemeye devam ettim, başımı yana doğru ekip onun yeşil gözlerine bakarken.

Kuvars'ın gözleri dudaklarımdaki gülümsemeye takıldı. Sertçe yutkunurken, âdemelması oynadı.

"Hem sen niye geldin buraya, bu saatte?"

"Neden geleceğim, şey için geldim tabii." Kuvars bir duraksadı. Ben kaşlarımı kaldırıp ona baktım. **"Şey için işte," dedi bir bahane bulamazken.**

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken alt dudağımı ısırđım, Kuvars'ın bakışları yeniden dudaklarıma kaydđ.

"Sen bana mı gülüyorsun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, açıklamanı bekliyorum, ne için?"

Kuvars duraksadı, düşünürken bir süre geçti. "Yoldan geçiyordum, kediyi alayım dedim."

"Yoldan mı geçiyordun, Kuvars senin şirketten çıkış saatindeyiz farkında mısın, senin şirketinde karşı yakada, nasıl yoldan geçiyor olabilirsin?"

"Geçiyordum işte," dedi Kuvars. "Bu yakaya gelmekte mi suç?"

"Hayır," dedim gülümserken. "Niye suç olsun ama dün daha birkaç gün Sarı'nın bende kalmasını konuşmuştuk."

Artık yüzüne karşı kahkaha atmamak için kendimi tutmaya çalışırken bir anlık cesaretle söyledim. "Seni özledim geldim de diyebilirsin."

"Ben mi seni özledim?" Kuvars'ın duruşu değişti, eli ensesine giderken bakışları ellerimden dudaklarıma çevrildi.

"Özlemedin mi?"

Kuvars sertçe yutkundu. "Hayır, dediğim gibi kedi için geldim."

Dudaklarım daha da kıvrıldı. "Sarı Reha'nın yanında, gidip getireyim o zaman."

Kuvars'ın yumuşayan bakışları yeniden sertleşti, kıskançlığını an be an görürken, öfkesini Reha'ya yöneltmemesini diledim. Reha benim için gerçekten değerliydi.

Kuvars arkamdan gelirken, yeniden aralarında gerilim yaşanacağından ve Reha'nın üzüleceğinden korkarak yeniden ona döndüm, tam arkamda olduğu için onu göremeyip ona çarparken beni belimden tuttu. Heyecanla nefesimi tutarken ona döndüm, soğuk havadan ve hatta dünyadan tamamen azade bir şekilde göz göze geldik. Ne dışarıda geçen arabaların gürültüsü, ne de montlarımızın üzerine yağın kar umurumuzdaydı o an. O gözleri aklımın, beynimin içine çekerken bu anı da hiç unutmamak üzere beynime kazımak istedim. Nefesimi bile içime çektim, onun kokusu soğuk havadan dolayı burnuma ulaşmasa bile sanki anın kokusu ciğerlerime hapsolacaktı.

"Burnun kızardı," dedi Kuvars ben daha ellerimi kaldıramadan. "Dün bir de hastaydın, seni dışarıda çok tuttum."

"İyiyim," dedim yine gülümseyerek. "Sen beni düşünme. Sen arabanın yanında bekle istersen, ben Sarı'yı alıp geliyorum."

Kuvars yine öfkeyle soludu. "Ben gidince, o adamla yine baş başa mı kalacaksın sen?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Kuvars neden anlamıyorsun, Reha benim en yakın arkadaşlarımdan biri, her hafta içi okul sonrası burada oluyoruz."

"En son gittiğin dil terapistini ayarlarız, ona gidersin vakitlice, hem daha profesyonel, bu lavuk ne anlıyor da dil terapisi yaptırıyor?"

Yeniden başa dönmüş olmamıza istemsizce gözlerimi devirdim. Ona Reha'yla çok daha başarı elde ettiğimi söylemedim, neden bilmiyorum ama şu an için kimse bilmesin istiyordum.

"Benim için hiçbir şey ayarlamana gerek yok, Reha bir arkadaş olarak yardımcı olduğu için çok daha rahatım. Sen beni bekle, ben Sarı'yı alıp geliyorum."

Kitapçıya girdiğimde Reha sandalyenin üzerinde oturuyordu, bakışları boşluğa çevrilmişti. Benim girdiğimi görünce ayağa kalktı. "Konuştunuz mu?"

Başımı salladım. Sarı'nın kenardaki taşıma çantasını alıp açarken kitap raflarının arasında uyuyan Sarı'yı zorlukla kucakladım, son zamanlarda o kadar kilo almıştı ki.

"Ne oldu?"

Ona döndüm. "Sarı ikimizin ortak kedisi de, onda kalıyor normalde, Sarı'yı almak için gelmiş."

Reha tatlı tatlı gülümsedi. "Kedinin neden bu kadar huysuz olduğu belli oldu."

Kaşlarımı çattım, uyuyan Sarı'yı taşıma çantasına koyarken. Ardından yine Reha'ya döndüm. "Aşk olsun."

Reha omuz silkti. "Bu adamın seni reddettiğini söylememiş miydin sen?"

Başımı salladım. "Bu saatte, kediye bahane ederek seni görmeye geldiğine göre onun için pek bir şeylerin bittiğini sanmıyorum."

İçimdeki filizlenen umut giderek artarken içim tüm soğuğa rağmen sıcacıktı. Sarı onu kaldırdınca uyandı, miyavlayarak çantadan çıkmak için bulunduğu yeri zorlarken iki elimle onu tuttum.

"Onu götür gel, bekliyorum, konuşalım."

Başımı salladım. Reha benim için kapıyı açarken dışarı çıktım ve Reha'yı gören Sarı giderek daha da agresifleşti, çantanın içinden

çarpınmaya çalışırken yürüdüm ve kitapçının elli metre uzağındaki Kuvars'ın arabasına doğru ilerledim. Kuvars arabanın hemen yanında, kaşları çatılı bir şekilde duruyordu. Beni görünce, buraya doğru ilerledi, zorlukla taşıdığım Sarı'yı elimden alırken Sarı onu gördüğü gibi sakinleşti. Kuvars onu arabanın önüne, yolcu koltuğuna bırakırken Kuvars bana döndü.

"O zaman başka bir şey kalmadıysa-" Tebessüm ettim. *"Görüşürüz Kuvars."*

Kuvars kaşları daha da çatıldı, onun mutsuzluğunu hissederken başını sallamadan önce, sıkın bir ifadeyle bana baktı. *"O lavuk daha ne kadar orada olacak?"*

"Kuvars!"

"Ne? Soru soruyorum sadece."

Nefesimi verdim. *"Çok durmayacak, dersimiz bitti zaten, ikimizde evlerimize gideceğiz."*

"Onun evi nerede?"

"Hemen şurası," dedim elimle gösterirken. *"Sokağın sonunda soldaki bina."*

Kuvars yine ağzının içinde küfürlü bir şeyler homurdandı ama net duyamadım, sadece kulağıma çalınan küfür yanaklarımın utançla yanmasına neden oldu.

"O zaman sonra görüşürüz," dedim tekrar. *"Hoşça kal."*

Kuvars başını salladı, ne o ne ben yerimizden hareket ederken, benim aksiyon almam gerektiğini bilerek döndüm ve gülümseyerek yeniden kitapçıya doğru yürümeye başladım. Çok geçmedi, Kuvars huysuzca bana doğru söylendi.

"Bana niye sarılmıyorsun?"

Mutluluk yoğun bir şekilde bana çarparken, ona dönmeden önce alt dudagımı ısırdım ve genişçe gülümsedim, gözlerim mutlulukla kapanırken tüm soğuğa rağmen şurada koşup oynayıp karlarda yuvarlanmak istedim.

Ona döndüğümde tebessümümü zorlukla bastırmıştım. Kuvars yüzünde oldukça ciddi bir ifadeyle huysuz huysuz bana bakarken, kendimi tutamadım ve ona doğru hızla yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapadım, beni hızla kabul ederken beline sarıldım. Kuvars başını hemen saçlarımın üzerine koyarken, dudaklarının saçlarımın üzerindeki baskısını hissettim, onun kokusunu içime çekerken

mutluluktan ağlamamak için çenemi sıkıttım. Beni sımsıkı sararken tüm her şeye rağmen yeniden biz biriz, ben yeniden Kuvars'ın Cemre'siyim gibi hissettirdi bana bu dokunuş.

Hiç ayrılmak istemezken kendini koparan Kuvars oldu. "Hadi geç içeri, üşüme daha fazla."

Başımı salladım. *"Sen de çok dikkat et kendine."*

O da başımı salladı.

Yine gidemedik, öylece birbirimize baktık kaldık.

"Hadi," dedi. "Git, üşüdün iyice, daha kötü hasta olacaksın." Başımı salladım, ben zorlukla onu bırakıp gitmek için arkamı dönerken, Kuvars ben kitapçıya ilerleyene kadar arabasına binmedi, öylece durdu ve beni izledi.

Kitapçının kapısının önüne geldiğimde, hemen dışarıda duran Reha'yı gördüm. "Gitti mi?" diye sordu, onun bizi gördüğünü anlarken biraz utanarak başımı salladım.

Yeniden kitapçıya girdiğimizde Reha durgundu. "Nasıldı konuşma?" diye sordu. Dudağımı içe çekerken ben de geçip Kuvars gelmeden önce oturduğum koltuğa yeniden kuruldum. Reha da hemen karşıma geçti.

"Bilmiyorum," dedim. "Buraya gelmiş, geçerken uğramak istemiş, Sarı'yı almak için dedi ama-"

Reha dalga geçercesine güldü. "Daha iyi bahane bulamamış mı?"

Dudaklarım yana kıvrıldı.

Reha tekrar sordu. "Anlamadığım şu, neden hem seni reddedip hem de bunu yapıyor?"

Alt dudağımı tekrar içeri çektim. Tüm mutluluğumun üzerine hüznün bir sis gibi çöktü. *"Çünkü her şeye rağmen hâlâ gitmek istiyor."*

"Sen onu seviyorsan, o senin için bunları yapıyor, neden her şeye rağmen gitmek istesin ki?"

"Sanırım sana hikâyemi en başından anlatmam gerekiyor, öncesinde hiç ayrıntısıyla anlatamadım çünkü bilmiyorum sanırım dönüp arkama bakmak istemiyorum hep. Yine de sana anlatayım." **Derin bir nefes verdim.** *"Ben Kuvars'la evlenecektim."*

Reha'nın ağzı açık kaldı, şaşkınlıkla bana bakarken ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Ne?"

"Doğru gördün, ben Kuvars'la evlenecektim ama düğün günümüzde intihar ettim." Reha şaşkınlığı soludu.

"Cemre sen?"

"Her şey önce bir peri masalı gibi başladı. Benim ailem ben çok küçükken öldü, annemin ölümünden sonra konuşmayı bıraktım, amcamın evine yerleştim, onların evinde yaşarken şiddet gördüm, okumama izin bile vermediler. Kuvars'la tanışmamız ister mucize de ister peri masalı de, onun evinde temizlik görevlisi olarak çalışmaya başlayınca oldu. Onun sayesinde liseyi açıktan okuyabildim, amcamların şiddetinden kurtuldum. Her şeye beraber göğüs gerdik, Kuvars bana kol kanat gerdi. Her şey ilk bakışta harika görünüyor belki, onunla evlenmeli, onun evinde yaşarken rahat bir eğitim hayatı sürdürmeliydim. Yapamadım. Her dakika daha mahçup daha özgüvensiz hissettim. Psikolojim ok kötüydü, çok bağımlı hissediyordum ona, ben hatalar yaptım, o bana güvenini kaybetti, en sonunda hayat beni o noktaya getirdi. Ben intihar ettim ve o gitti, ben hep benim en zor günümde arkamı dönüp gittiğini zannettim ama öyle olmadığını yakın bir zamanda öğrendim. Kuvars benim için, ben onsuz mutlu olayım diye gitmiş. Şimdi yine benim için benden gitmek istiyor. Beni seviyor olmasının, artık tabii seviyor mu da bilmiyorum onun için bir önemi yok, Kuvars bizim her şeye rağmen bir daha olmamız gerektiğini düşünüyor. Bense belki çaresizlik, belki başka bir şey ama onun gideceğini bilmeme rağmen ondan vazgeçemiyorum, onun kalması için elimden geleni yapmak istiyorum, ona dair hayaller kuruyorum."

İç geçirdim. Reha bana şaşkınlıkla bakarken mahcubiyet yüzüme, utanç yanaklarıma yayıldı. "Böyle işte, sana anlatmam da doğru değil, seni üzüyorum ama benim hikayem bu. Onun gitmeyeceğine inanıyorum, yeni bir yol, yeni bir ben, tekrar onu kazanmak için uğraşmak istiyorum."

Reha kendini toparladıktan sonra üzgünce bana baktı, neden bilmiyorum ama onun hep yansıttığı mizacının altındaki hüznü ilk defa çırılçıplak gördüm. Bana baktı, bana bakarken sanki bana değil de aynaya bakıyor gibiydi.

"İnsanlar sadece bir hayal kırıklığıdır Cemre. Seversin, inanıp güvenirsin, emek verirsin ama yolun ortasında bırakırlar seni. Herkes gider. Herkes bir gün sana sırtını döner. Yolun ortasında tek başına kalırsın. Şimdi güveniyorsun," dedi Reha. "İnsanın doğası böyledir, hep aynı yoldan gidip farklı bir sonuçla karşılaşmak ister. Sen de öylesin, sanki farklı olacakmış gibi güveniyorsun, tüm yaşadıklarını unutarak. Bir gün Kuvars yine çekip gidecek hayatından. Bu nedenle insanlar sadece bir hayal kırıklığıdır. Daha fazlası değil. Onlara asla daha fazla anlam yükleme."

Reha acıyla yutkundu. "Yanlış anlama," dedi sakince kendi içine düştüğü boşluktan çıkarken. "Bunları sana karşı hissettiklerimden bağımsız, tamamen dostun olarak söylüyorum."

Başımı salladım ben de aynı şekilde hüznle. "Doğru," dedim. "Belki de yine elimde sadece hayal kırıkları kalacak. Ama hayaller o kadar güzel ki, ne düşünüyorum biliyor musun hayat sürekli savaşmak zorunda kaldığımız bir yer değil, hep kazanmak zorunda değiliz, bazen kaybetmek de insanın karşısına başka başka fırsatlar, yeni yollar çıkarıyor. Ben tüm kayıplara hazırım, kaybetsem de güzel kaybettim diyeceğim." Yutkundum. "Kuvvars her şeye değer, tüm hayal kırıklarına da, tüm acılarıma da, tüm gözyaşlarıma da, yeni açılacak yaralara da..."

İçine girdiğim hüzünden sıyrıldım, Reha başını salladı. "Her şeye rağmen ben hep seninleyim."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Söylesene," dedim bir anda. "Sen benim tüm hikayemi biliyorsun, ben sana dair hiçbir şey bilmiyorum. Herkes gider cümlesini kurmak için yaşanmışlık gerekiyor. Senden kim gitti?"

Reha acı dolu bir tebessümle bana baktı, o an gerçekten onun da en az benim kadar yaralarının olduğunu gördüm.

"Nasıl biriydi?"

Reha yutkundu. Acılı tebessümünün ardından anlatmaya başladı. "Kısa saçlıydı, kahverengi hayata umutla bakan gözleri vardı. Omzuma anca geliyordu..."

Anlattığı tarife fiziksel olarak birebir uyduğumu fark ederken aslında Reha'nın bende onu bulduğunu anladım.

"Nasıl tanışmıştınız?"

"Eskişehir'de öğrenciyken bir gece vakti girdi hayatıma ansızın. İsmi Dolunay'dı. Elinde sırt çantası, hiç bilmediği bir şehre gelmişti, sesi hayatımda duyduğum en güzel sestti. O ara ben de bir barda ek gelir olsun diye gitar çalıyordum. Onu gördüğüm gibi vuruldum. Ev arıyordu, kısa bir zaman içinde ev arkadaşı olduk. Çok meraklı, deli dolu bir kızdı."

Reha'nın konuşurken kullandığı geçmiş zaman eki beni korkuttu. "Neden gitti peki senden?"

Reha içine kan sinmiş, ağlamamak için sıktığı gözlerini bana çevirdi. "Beyin tümörü, son evre."

Yutkunamadım. Ellerim titredi. "Öldü mü?"

"Onu tanıdıktan dört ay sonra öldü. Hayatı hastanelerde geçmiş, Eskişehir'e gelmesinin sebebi onu sağlığı için sınırlayan ailesinden biraz kurtulup hayatı yaşamakmış. Bana söylememişti, daha sonra bana bunu açıkladığında biraz normal insanlar gibi yaşamak istediğini, ona korunması gereken biri olarak bakmamız için böyle davrandığını söyledi."

Reha tüm çabasına rağmen akan gözyaşını durduramadı. "Bu nedenle tüm insanlar bir hayal kırıklığıdır Cemre, herkes bir gün bırakıp gider."

Dolu gözlerime rağmen gülümsedim. *"Peki tüm yaşadıklarına değmez miydi?"*

"Bin kere değerdi," dedi gözyaşları içerisinde. "Bin kere değerdi. Bazı hayal kırıkları her şeye rağmen çok güzel."

Diğer gün sabah erkenden uyandığımda, dün hâlâ Reha'yla yapmış olduğumuz konuşma aklımdaydı, bir yandan da Kuvars'ı, onunla sarıldığımız anı düşünüp dururken bir yandan da yaşayacağım tüm hayal kırıklarına rağmen onun için savaşmaya eskisine oranla çok daha fazla kararlıyım. Sabah erkenden ders çalışan Öykü'yü rahatsız etmeden Çağan'la mutfakta kısa bir sohbet ettikten sonra yine kar nedeniyle tatil olan okuluma şükrederek, erkenden kitapçıyı temizleyip günlük iş bulduğum bir kafede akşam yediye kadar canım çıkana kadar çalıştım. Kafe sahibi arada temizlik için ihtiyaç olduğunu boş günlerimde yevmiye karşılığında gelebileceğimi söylerken çok mutluydum. Son zamanlarda hesapsızca çok para harcamıştım ve böyle devam edersem ucunu kaçıırırdım, o yüzden kazandığım paranın mutluluğuyla eve geçip önce mutfakta hazırladığım kuru üzümlü, cevizli kek harcını fırına verdim ve hemen ardından hızla duş aldım. Bir yandan saati kontrol edip Kuvars'ın iş çıkış saatinin yaklaştığını fark ederken hızlıca giyinmeye çalıştım. Öykü'den ödünç aldığım tek omzu tamamen açık kazağı giyip kazağın uçlarını üzerimdeki siyah eteğin içine soktukten sonra, ıslak saçlarımı kurutup düzleştirdim. Sade bir makyajdan sonra süslü halimi aynada inceleyip kendimi beğenirken, yeniden mutfağa geçip fırını söndürdüm. Fırından çıkan keki kaba koyarken kokuya gelen Çağan keke uzandı ama eline vurdum.

"O sana değil. Bak size de yaptım, orada."

Çağan onlar için yaptığım sıcak kekten bir dilim ağzına alıp yerleştirirken lokmasını bitirmeden, ağzındakilere rağmen konuştu. "Onlar Reha'ya mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Gülümseyerek ona baktım. "*Hayır senin suç ortağına.*"

Çağan'ın lokması boğazında kalırken onun hâline gülmeden edemedim, Öykü sınavlarına çalıştığı için onu rahatsız etmeden Çağan'a söyledim. "*Öykü ders çalışıyor, ona da bir tabak götürürsen o kadar makbule geçer ki, size iyi geceler.*"

Çağan yutamadığı lokmasıyla şaşkın şaşkın bana bakarken evden çıktım, Reha'ya uğradım ilk olarak. Reha kapıyı yorgunlukla açtığında, hâlâ gözlerinin içi kıpkırmızıydı, dünden sonra toparlanamamış olmalıydı. Yarasını kanatmadan tebessüm ettim anlayışla. O da hiçbir şey yokmuş gibi, her zamanki mutlu, tasasız gülümsemesini takındı.

"Öldüm de cennete mi düştüm, bu ne güzellik!"

Utangaç bir şekilde gülümseyip onun içinde kenara ayırdığım keki uzattım ona. O keki alırken "Bu ne?" diye sordu.

Dünkü konuşmamızdan sonra, Reha'nın duygularının artık bana karşı değilse sadece ben onun ölen sevgilisine fiziksel olarak benzediğim için olduğunu düşündüğüm için daha rahat bir şekilde yapacaklarımı anlattım.

"Bugünkü dersimizi daha sonraya erteleseک olur mu acaba?"

Reha kaşlarını çatı. "Kuvars'a iadeyi ziyaret yapacaksın sanırım."

Yine utangaç bir şekilde gülümsedim. Reha elindeki keki kaldırdı. "Bu da sus payı sanırım."

Dayanamayıp güldüm.

"Gönül bu oto da konuyor Kuvars'a da..."

Kaşlarım çatıldı. Reha güldü. "Neyse ki, kek çok güzel kokuyor, bugünkü sus payını alacağım ama yarınki ders dört saate çıktı haberin olsun."

Biraz korkarak ona baktım. Reha yeniden hâlime güldü. "Hadi git ve beni kekimle yalnız bırak."

Ona gülümseyip el salladıktan sonra oradan ayrıldım. Beşiktaş'taki eve geldiğimde heyecandan dizlerim titriyordu. Daha dün gece görmeme rağmen içim özlemle doluydu. Güvenlik görevlileri her zamanki gibi "Hoş geldiniz Cemre Hanım," deyip bana kapıyı

açarlarken, onlara tebessüm edip içeri geçtim. Çıplak bacaklarım soğuk nedeniyle üşürken, bacağıma değen kar tanelerine rağmen gülümsedim, üşümek umrumda bile değildi. Hayatımda hiç olmadığım kadar tasasız ve mutlu hissediyordum.

Ben kapıyı çalmadan önce kapı kendiliğinden açıldı ve kapıyı çekmek üzereyken beni daha göremeyen Kuvars'ın telefonla konuştuğunu duydum. "Eliza şimdi gelemem, kitapçıya gitmem lazım diyorum, oyalama beni, geç oldu zaten."

Kitapçıya mı? Kaşlarım çatılırken şaşkınlıkla öylece ağzım açık kaldı. Şaka gibi Kuvars sırf Reha'yla baş başa kalmayayım diye kitapçıya mı gelmeyi planlamıştı?

Şaşkın şaşkın gülümsememi bastırırken Kuvars kapıyı kapadı ve benim olduğum tarafa döndüğü gibi beni gördü. "Tamam Eliza, yarın gelirim, görüşürüz." Kuvars telefonunu kapatıp ceketinin iç cebine koyarken bana baktı. "Cemre?"

Utanmadan edemedim, yanaklarım yanarken elimdeki keki yukarı kaldırdım. "Şey ben kek yapmıştım da, belki yemeğin üzerine tatlı niyetiyle yersin diye getireyim dedim."

Kuvars'ın gözlerinin içi parlarken beni reddetmedi. "Geçsene."

Kapıyı geri anahtarıyla açıp benim geçmem için çekilirken içeri girdim. Montumu çıkarıp girişteki askılığa astıktan sonra keki de alması için Kuvars'a verdim. O alırken, "Neli bu?" diye sordu.

"Kuru üzüm ve cevizli."

Kuvars keki koyduğum kabı açıp hazırladığım, görüntüsüne benim bile hayran kaldığım keke bakarken "Ben servis edeyim," dedi. Ona başımı salladım. "Çay da içer miyiz?"

Gülümsedim yine. "İçeriz."

Kuvars mutfığa geçerken ben de arkasından ilerledim. Sarı salonda, şöminenin kenarında uyuyordu, onu uyandırmamaya dikkat edip sessizce yürüdüm. Mutfığa girdiğimizde Kuvars keki tezgaha koyup çayı demlemek için gerekenleri yapmaya başladı. Ben sessiz sessiz onu gülümseyerek izlerken bana döndü. "Ne oldu?"

"Sen kitapçıya mı geliyordun?"

"Ben mi?"

"Evet telefonda konuşuyordun ya?"

"Evet, ben." Kuvars ensesini kaşıdı. "Kitap okuyayım dedim de."

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Kuars senin yukarıda kocaman bir kütüphanen var."

Kuars'ın kaşları çatıldı. "Yeni kitaplar almak istemiş olamaz mıyım? Hadi gel, hazırladım."

Kuars yaptığı servisi bana verirken konuyu değiştirmek istemesine gülümsedim ve ben de ona uydum.

Servisleri salona götürüp orta sehpa yerleştirirken, çayın demlenmesiyle beraber Kuars iki kupayla beraber içeri girdi. Bana uzattığı çiçekli kupaya gülümserken bu evde ilk çalışmaya başladığım zamanlarda hep kullandığım kupa olduğunu fark ettim. Buna bile dikkat etmişti.

Çaydan bir yudum alıp yeniden masaya bırakırken huzur içime doldu. Bugün üzerinde boğazlı siyah bir kazak vardı, uzamış saçları alına dökülüyordu, uzanıp o saçların arasından elimi geçirmek isterken kendimi zor tuttum. Eskiden onunla olduğum zamanlar şimdi ne kadar kıymetli geliyordu, geçmişe dönsem o anılardan birinde sonsuza dek asılı kalmayı dilerdim.

Kuars kekten koca bir ısıruk alırken "Senin yemeklerini özlemişim," diye itiraf etti. Ben hep yaparım demek istedim ama yeniden aramıza mesafe koyar diye korktuğumdan sanırım sadece sessiz kalıp en içten, parlayan gözlerle ona baktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum öylesine onunla bir şeyler konuşmak isterken. Kuars kekini yemeye devam ederken başını salladı. "İş nasıl gidiyor? Elizalar nasıl?"

"İyi," dedi Kuars. "Devir işlemlerine devam ediyorum." Boğazıma yumru otururken üzülmemek için kendimi sıktım, her ne olursa olsun hayal kırıklıkları da kabulümdü, yine de onu gitmekten vazgeçirmek için elimden geleni yapacaktım.

Kuars anlatmaya devam etti. "Biraz daha uzun sürecek ama sanırım, normalde haftaya gitmiş olurum diye düşünüyordum."

"Neden uzun sürecek?"

"Haldun Keskiner," dedi tek nefeste Kuars. Keki kenara bırakırken bu isim bir anda tüm moralimi bozdu. "Öldürülmüş."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden?"

"Kendi pislikleri yüzünden," dedi. "Dün gece ölü bulunmuş, Kılıç'ın devri alması için önce toparlanması gerekecek."

Başımı salladım. Ne düşüneceğimi bilemedim, daha bir yıl önce karşımdaydı bu adam, şimdi öldüğüne inanmak çok güç gelmişti bir anda.

"Neyse," dedi Kuvars. "Senin şu lavukla dersin yok muydu? Dün öyle demiştin."

İçine girdiğim düşüncelerden sıyrılıp gülümsedim. *"Onun adı Reha."*

"Her ne sikimse işte."

"Aslında vardı," dedim tebessüm ederken. "Ama ben buraya gelmek istedim." Kuvars'ın bakışları dudaklarımda takılı kaldı ama hemen ardından yine hızla bakışlarını çekti.

"Okul nasıl gidiyor?"

"Yine kar tatili vardı bugün. Bu aralar gitmiyor anlayacağın, yakında final komitem olacak, sonra bir ay özgürüm." Olduğum yerde oldukça rahat bir şekilde otururken sürekli tayt giymeye alışık olduğum için, bugün üzerimde etek olduğunu unutarak bacaklarımın hareketimle beraber epey bir açılmasına neden oldum. Kuvars'ın çıplak bacaklarıma değen bakışlarıyla daha yeni fark ederken, utanarak eteği indirdim. Kuvars'ın bakışlarındaki ifade kararırken, bakışlarımı onun bakışlarından kaçırdım.

Aramızda yeniden sessizlik oldu, aramızda çok yoğun bir elektrik vardı, bunu onun da hissettiğini biliyordum. Tutup ona sarılmak istiyordum. Başımı göğsüne yaslamak, onu tekrar eski günlerimizdeki gibi öpmek, kokusunu ciğerlerime hapsetmek...

Hiçbirini yapamadım, onun yoğun bakışları altında kendi yaptığım kekten bir parça yedim. Kek onun bakışları altında ağzımda büyürken, konuşacak onca şey varken aramızda süren bu sessizliğe anlam veremedim.

"Ben tabakları kaldırayım." Onun yoğun bakışlarının etkisinden sıyrılmak için ayağa kalkarken Kuvars beni bileğimden tuttu. "Ben yaparım, sen kal burada."

Bileğimdaki dokunuşu bile elektrik çarpmış gibi tüm hücrelerime bu duygunun yayılmasına neden olurken kuruyan dudaklarımı ıslattım. Kendimi anlatabilmem için bileklerimi bıraktı. *"Olur mu," dedim hızla.* *"Sen bunların servisini yaptın ben toparlayayım, bana biraz izin ver."*

Kuvars'la neredeyse dip dibeyken o yeşil gözleri bana, beni içine hapsetmek istiyor gibi bakıyordu. Bakışları yeniden dudaklarıma kaydı, ben de istemsizce ona doğru yaklaşırken nefeslerimiz birbirine

değiyordu, gözlerim yaşadığım hissin etkisiyle kapandı. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Tamam," dedi Kuvars kendini geri çekmeyi başarırken. "Sen hallet bu seferlik."

Alabora olmuş bir şekilde zar zor başımı salladım. Mutfağa girdiğimde dizlerimde neredeyse derman kalmamıştı, ellerimdeki tabakları tezgaha bıraktığımda tir tir titreyen dizlerimde güç kalmadığından ve ayaklarım tamamen pelteye döndüğünden dolayı hızla kendimi yere bıraktım, elim göğsüme kalbimin tam üstüne yerleşirken nefes nefese kalmış bir şekilde, az önce Kuvars'ın ciğerlerime dolan kokusunu hatırlamak ister gibi sakinleşmeye çalıştım.

Yeniden salona geçmem dakikalarımı aldı, ayaklarımda tekrar derman bulup kendime geldiğimde, önce enseme ıslatıp sakinleşmeye çalıştım, ardından getirdiğim tabakları bulaşık makinasına yerleştirdim. Yeniden salona geçtiğimde Kuvars hâlâ onu bıraktığım yerdeydi, adım seslerimi duyunca bana döndü. Bakışları üzerimde gezinirken gözlerinin gerisindeki hayranlık duygusunu hissettim. Dudaklarım yeniden kıvrıldı.

"Bir çay daha içer misin?"

"Yok sağ ol," dedi Kuvars, ben onun hemen yanına oturduğumda. Yeniden onun kokusunun ve yoğun etkisinin altına girmemle kalp atışlarım deli gibi atarken oturuşuma dikkat etmeye çalıştım. Kuvars'ın bakışları yine de üzerimde gezinirken utanmadan edemedim, yanaklarım kızardı. Hava bile ağırlaşmıştı sanki.

Konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk şeyleri söylemeye başladım. "Bu yıl fenerbahçe ve galatasarayın puanları çok yakın birbirine. Hangisi şampiyon olur acaba?"

"Galatasaray rüyasında görür şampiyonluğu."

Dudaklarım samimi bir şekilde kıvrıldı, onunla maç muhabbeti bile yapmayı özlemiştim. "Fener diyecektin herhalde."

Kuvars şaşkın şaşkın dudaklarımdaki gülümsemeyi takip ederken "Hıhı," diye onayladı beni.

Ona şaşkınlıkla bakarken Kuvars dudaklarımdan zorlukla bakışlarımı çekti ve daha yeni ne söylediğimi anladı. "Fener mi dedin sen?"

İçten bir şekilde başımı arkaya yaslayıp yüksek sesle güldüm. Kuvars beni belimden tutup kendine çekti. Kahkaham yarıda kesilirken iri iri olmuş gözlerle ona baktım.

"Dalgınlığıma geldi," dedi Kuvars. "Fener Galatasaray'ı sahaya gömer bu yıl. Bu dönem çok iyiyiz."

Dalga geçercesine gülümsedim. "*Tabii tabii.*"

Aramızda yeniden sessizlik oluşurken bu sefer sessizliği bölecek ne söyleyeceğimi bilemedim, göğüs kafesime kadar onunla dolmuştum, her konuşmaya başladığında boynuna sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Gülümsediğimde bakışları dudaklarıma kayıyordu. Aramızdaki elektrik ve çekim giderek yoğunlaşırken, onun etkisi altında iyice yaprak gibi titremeye başladım. Beni az önce belimden tutup kendine çekmişti ama hâlâ bırakmamıştı. Onun yoğun etkisi altında bayılmamak için hızla yine mutfağa kaçıp soluk almak istedim.

"Ben bir bardak daha çay alayım."

Kuvars beni istemeye istemeye bırakırken ayağa kalktım ve dizlerim titrediği için tüm odağımı düşmemeye vererek mutfağa geçtim. Fincanı umursamadan tezgaha bırakırken kendi kendimi sakın olmam için teskin etmeye çalıştım, elim deli gibi atan göğüs kafesime, kalbimin hemen üstüne giderken tekrar gözlerimi kapadım.

Mutfağa doğru ilerleyen adım sesleriyle beraber gözlerim açıldı. Kaşlarımı çatarak mutfak kapısından giren Kuvars'a çevirdim bakışlarımı. Neden gelmişti?

"Kuvars bir şey mi oldu?"

"Oldu," dedi Kuvars sıkkın bir nefes verirken. Onun karaçam ağaçlarının rengini taşıyan koyu yeşil gözlerinin altında tir tir titrerken "Ne oldu?" diye sordum.

"Sikeyim," dedi Kuvars seslice küfrederken. "Seni aklımdan çıkaramıyorum."

Uzandı ve beni belimden tutup kavradı, onun hızı karşısında neye uğradığımı şaşırırken sırtım duvara deydi, Kuvars aramızdaki tüm mesafeyi kapatırken, vahşi gibi gözlerle dudaklarıma baktı. Bu bakışların altında beni yiyip tüketeceğini hissederken "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu.

Ellerim iki yanımda öylece durduğu için ona cevap veremezken sanki "Neyi nasıl yapıyorum?" demişim gibi açıklamaya başladı.

"Hayatıma giriyorsun, senden uzak duramadığımı bilmene rağmen, daha da zorlaştırmak için bana geliyorsun. Gülümsemene dayanamadığımı bilmene rağmen, gülümsüyorsun." Benim şaşkınlığım karşısında uzandı ve neredeyse beni duvara bastırarak kadar bir güçle dudaklarımın üzerine eğildi. "Hayatıma sızıyorsun, sensizliğin zaten ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezken, gelip kendini bana alıştırıyorsun."

Kirpiklerim yaşadığım hislerin ve onun söylediklerinin arasında tir tir titrerken, Kuvars beni bu şekilde sımsıkı tutmasa yere kapaklanacağımı hissettim. "Beni deli ediyorsun." Dudaklarımız neredeyse, bir santim daha ileri gitse birbirine değecek bir mesafedeydi. "Yaptığın bu, tam anlamıyla bu, beni delirtiyorsun."

Başımı olumsuz anlamda salladım. Benim kendimi ifade etmem için, biraz uzaklaşıp ellerimi bana yeniden kazandırırken "Ben hiçbir şey yapmıyorum," dedim.

"Yapıyorsun," dedi. Uzandı ve tekrar yapışmamı sağladı, artık dudakları dudaklarıma değiyordu. "Çok şey yapıyorsun. Beni delirtiyorsun, kendine alıştırıyorsun, seni öpmemek için saatlerdir savaş veriyorum. Yine deli gibi kıskanıyorum seni. Başka birinin gözüne bile değmesin istiyorum gözlerin. Bana çok şey yapıyorsun."

Tir tir titrememi o da hissediyordu artık.

Beni öpmedi, öylece dudaklarımız birbirine değdi, özlemle gözlerim yanarken duyduklarımın kalbim göğüs kafesimi dövmeye devam etti.

Kuvars alnını alnıma yaslamadan önce saçlarıma uzandı, saçlarımin kokusunu içine çekerken burada, bu anda sonsuza kadar kalmak istedim. Alnımı öptü, ardından alnını alnıma yasladı. "Git Cemre. Sen ve ben olamayız, git, sensizliğin ne kadar zor olduğunu sanki bilmiyormuşum gibi kendini yeniden bana alıştırmadan git."

Dudaklarımız birbirine çarparken Kuvars sertçe yutkundu, kokumu içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı ve sonra uzaklaştı benden. "Git Cemre."

Yaşadığım duygular karşısında alabora olurken, tir tir titrememi durduramadığım bedenimle kenara tutunurken ona baktım. Onun varlığını öylesine özlemiştim ki, bu geceyi hayatım boyunca unutamayacaktım bu nedenle.

İçimdeki kurak topraklara umut düşüp filizlenirken dudaklarım yana doğru kıvrıldı, Kuvars gülümsememi içine çekmek istiyormuş gibi

yeniden dudaklarıma baktı.

"Gidiyorum," zorlukla ayakta durarak karşısına dikildim. "Ama ben nereye gidersem gideyim beni içinden söküp atamayacaksın."

Elim onun göğsünü, sol yanını, hızlı hızlı atan kalbinin hemen üstünü buldu. *"Ben tam buradayım, sen ne kadar inkar etsen de..."*

"İçimizden birbirimizi sökmek mümkün olsaydı, bunca yaşananlardan sonra olurdu. Mümkün değil, bunu sen de anlayacaksın. Ben orada olduğum gibi, sen de tam buradasın." **Elimi kendi kalbimin üzerine koydum. Tüm gücümü kullandım ve o cümle parmaklarımdan döküldü.** *"Hala anlamadın mı?" Sorarcasına baktım ona.*

"Ben Kuvars'ın Cemre'siyim, sen de Cemre'nin Kuvars'ı... Biz birbirimizden gidemeyiz."

Çok özlemişim Kuvars ve Cemre'yi bu şekilde yazmayı, sizde okumayı özlemiş misiniz? :)

Yeni bölüm alıntısı yarın Instagram hesabım hikayelerindeyasar hesabında olacak. Herkesi beklerim <3

Bölüm alıntıları için Twitter lalmaglup hesabını da takip edebilirsiniz <3

Mayıs ayı itibariyle artık haftada bir Lâl'e yeni bölüm geliyor olacak <3 Çok özledim gerçekten doya doya yazmayı, çok yakında haftalık düzenimize kavuşuyor olacağız <3

O zaman yeni bölümde görüşmek üzere, lütfen yıldız tuşuna basmayın unutmayın <3

Sizleri çok seviyorum <3

67.BÖLÜM "CEMRE'NİN KUVARS'I"

Merhaba güzellerim, bölüme oy verip yorum yaparsanız çok sevinirim <3
Herkese keyifli okumalar, satır içi yorumlarda buluşalım <3

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

67.BÖLÜM "CEMRE'NİN KUVARS'I"

İnsan nereye giderse gitsin, *evini* özler.

Yeni yerlere gitmek, yeni insanlar tanımak, yeni başlangıçlar yapmak, yeni bir yatakta güne uyanmak mümkündür ama gün sonunda evin olmayan her yer yabancı gelir. Bu nedenle insan nereye giderse gitsin, evinin sıcaklığını özler. Kuvars Demirhan eve döneli çok oluyordu, henüz o bile kendine itiraf edemese de bana karşı her fırsatta git demesinin en büyük sebebini artık anlıyordum. Kuvars evine dönmüştü, evinin sıcaklığını, ona hissettirdiklerini hatırlamıştı ve şimdi o da biliyordu, yeniden gittiğinde bir daha her yer ona yabancı olacaktı.

"Ben Kuvars'ın Cemre'siyim, sen de Cemre'nin Kuvars'ı... Biz birbirimizden gidemeyiz."

Dün yaşadıklarımız, ona söylediğim son cümle yeniden aklıma gelirken gülümsemeden edemedim.

"Allah'ım sonunda vizelerim bitti, yarabbim çok şükür, sana bin şükür. Üç hafta vize mi olur, bir an hiç bitmeyecek sandım. Şükür yarabbim, çok şükür." Gülümseyerek eve giren Çağan ve Öykü'ye bakarken başımı epitel dokuyla ilgili okuduğum kitabımdan kaldırdım. Bugün kar yağışı nedeniyle okul tatil edilmemişti, bu nedenle sabah erkenden okula gitmiştim, sınav sonuçlarımız açıklanmıştı. Histoloji dışında hepsi çok iyi gelmesine rağmen Reha giderayak hiçbirimize acımamıştı. Yine de histoloji sınav sonucuma rağmen gülümsemeye devam ediyordum. Dün Kuvars bana gitmemi söylemişti ama yine de buna üzüleliyordum bile, bana karşı hâlâ boş olmadığını, kendisiyle savaştığını dün anlamıştım. Bu istemsizce tüm moralimi yerine getiriyordu.

Okuldan geldikten sonra, bizimkiler için yemek hazırlamış ve kitapçıdaki temizliği erkenden yapmışım. Şimdiyse, salondaki koltuğun üzerine kıvrılmış, histoloji dersinin açığını kapamak için epitel dokuyla ilgili ders çalışmaya çalışıyordum.

"Gözün aydın," dedi Çağan çarpık bir sırıtişla Öykü'ye bakarken.

"Gözüm aydın tabii," dedi. "Bir an hiç bitmeyecek sandım, gece rüyalarım kadar giriyordu, adam öldürüyordum, sonra insanlar üstüme üstüm geliyordu olası kast mı, bilinçli taksir mi diye soruyorlardı. Ben ne çektim siz biliyor musunuz?" Çağan yüksek sesle güldü.

"Beyefendinin tuzu kuru tabii, bana gül anca, ne güzel intörnken vize yok bir şey yok."

"Ben de TUS'a hazırlanıyorum," dedi gülerek Çağan. Öykü dönüp söyleyecek bir şey bulamazken, ışıldayan gözlerle ikisini izledim. Çağan'ın gözlerindeki saklayamadığı sevgisi o kadar belliydi ki, Öykü nasıl göremiyordu?

"Neyse," dedi Öykü kendisine hayranlıkla bakan bakışlardan kaçmak ister gibi bana dönerken. "Vizelerin bitmesini kutluyor muyuz? Ne diyorsunuz?"

"Biz bize olacaksak olur," dedi Çağan hızla. Öykü yeniden ona döndü.

"Kim kime olacağız ki zaten? Bir Kaan'ı, bir de Cemre isterse Reha'yı çağırırız."

Çağan Kaan ismiyle irkilirken, çenesindeki seğiren kası saklayamadı, omurgası dikleşti, kahverengi gözleri sertleşti. "O Kaan denilen herifte mi olacak?"

Öykü şaşkın şaşkın başını salladı. "Evet o benim erkek arkadaşım, tabii ki olacak."

Çağan'ın elleri yumruk şeklini alırken, derin bir soluk çekti ciğerlerine. "Ben gelemem," dedi. "Ailemin yanına dönüyorum yarın. Bir sonraki döneme kadar yokum."

Öykü şaşkın şaşkın ona bakarken Çağan döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Ben dışarıda yerim, beni beklemeyin." Kapıyı çarpıp çıkarken Öykü şaşkın şaşkın, öylece kaldı.

"Allah aşkına ne dedim ben şimdi de böyle yapıyor bu? Ben hiç anlayamıyorum bunu, sorun ne ya? Sürekli gitmekten bahsediyor, sürekli mutsuz. Hayır Kaan'la ne alakası var, ne yaptı sanki ona?"

Öykü olduğu yerde dururken, benden çok kendiyile konuşuyor gibiydi. Hâlâ anlayamamasına şaşırıırken, iç geçirdim. Çağan içinde hissettikleri her geçen gün büyürken, iyice kendini belli etmeye başlamıştı. Bundan en çok onun zarar görmesinden korkuyordum.

Kitabımı kenara bırakıp ayağa kalkarken Öykü'nün yanına ilerledim. *"Sen üzülme, her şey olacağına varır."*

Öykü ağır ağır başını salladı. "Onu bir daha görünce, her şeyi konuşacağım, böyle yapmasından çok yoruldum."

Ne diyeceğimi bilemeyip sıkıntıyla iç geçirdim. "Neyse," dedi Öykü gülümseyerek. "Vize sınavlarım bitti, hiç canımı sıkamayacağım, akşam Kaan'a sözüm vardı, ben hazırlanıp çıkayım." O gülümseyerek odasına giderken hüznle arkasından baktım.

Ah Çağan... Keşke senin için farklı bir yol olsaydı.

Evde tek kalınca, ben de hazırladığım yemekleri ziyan olmaması açısından bir kaba koydum, soğuk hava ve yoğun kar yağışı nedeniyle sıkıca giyinip çizmelerimi çektikten sonra kapları elime aldım ve dışarı çıktım. Reha'nın henüz gelmediğini görüp elimdekileri kenara bırakarak kitapçının kapısını açmaya çalışırken sert bir kartopu hemen kulağımı sıyrıp geçti.

Şaşkınlıkla dönerken hemen karşımda Reha'yı gördüm. "Selam," dedi geniş gülümsemesiyle. Elinde bir tane daha kartopu tutuyordu.

"Bu bir savaş ilanı mı?"

Reha gülümsedi ve kartopunu bu sefer beremin tam üzerine isabet ettirdi. "Neden olmasın?"

"Bunu sen istedin." Ben de hızlıca gardımı alıp yerden kaptığım karı avucumda yuvarlarken Reha bir adım geriledi.

"Yok, yok, Cemre dur."

Gülerek onun yüzüne kartopunu fırlattım, benimki tam isabet ederken Reha'nın beyaz teni hızla kızardı. *"Hem o histoloji notları neydi öyle? Tüm sınıfı gider ayak bırakmışsın."*

Reha da yeni bir kar topu yapıp bana atarken "Daha çok çalışın," dedi. "Hepiniz çok kötüydünüz."

Eğildim ve kartopunun bana isabet etmemesi için çırpınırken yine de kaçamadım, kartopu tam yüzümün ortasında patlarken ben de durmadım ve bulduğum tüm karı yuvarlayarak Reha'ya fırlattım.

Reha ona fırlattığım kartopularından kaçarken peşinden ilerledim ve en sonunda elime aldığım tüm karı onun açık ensesinden içeri fırlattım.

Ben gülerek geri çekilirken Reha pes etmiş gibi ellerini kaldırdı, soluk soluğaydı, alınına kadar kızarmıştı. "Ben yaşlı bir adamım," dedi. "Bu kadar enerjim yok. Sen kazandın."

Gülerek ona baktım. "Neyse acıdığım için seni bırakıyorum," dedim gülerek, soğuktan üşüyen ve kıpkırmızı olmuş parmaklarımla.

Döndüm tam tekrar kitapçıya doğru ilerlemek üzereydim ki, hemen enseme bir kartopu patladı. Arkama dönerken yüzümde ölümcül bir ifade vardı. "Sen şimdi öldün."

Reha gülerek kaçmaya çalıştı, ama anlık intikam duygusuyla elime aldığım karların hepsini yüzüne fırlattım, Reha beni durdurmak isterken belimden tutmaya çalıştı ama öfkem öyle yoğundu ki, onun beni gülerek tutmasına rağmen amacıma ulaştım.

Reha'nın kahkahası boğazında takılı kalırken kar gözbebeklerinin içine kadar girdi, açık kalan ağzına bile kaçarken öksürmeye başladı. Onun bu hâline ben gülerken, başımı çevirdim ve ondan bir adım uzaklaşıp intikamımı almanın zaferiyle ona baktım. Tam o sırada arkada bir karartı dikkatimi çekti.

Gözlerimi kısıp karartıya bakmaya çalışırken gülüşüm hızla soldu, Reha yanımda hâlâ öksürürken onu arkamda bıraktım ve öne çıktım. Karla kaplı sokakta, hemen kaldırımın kenarındaydı. Arabasını göremedim. Tek başınaydı. Üzerinde siyah bir kaban ve pantolonun anladığım kadarıyla gri bir takım elbise vardı. İşten çıktığı gibi buraya gelmiş olmalıydı. Nefesimi tutarken, bir an için olduğum andan, hatta olduğum kişiden bile soyutlandım. Gelmişti. Bana "Git," diyen kendisi olmasına rağmen gelmişti. Benim için gelmişti, benim merak ettiği, belki kıskandığı için, belki sadece özlediği için... Buradaydı.

Kuvars Demirhan buradaydı.

Bana oldukça uzak bir mesafede olduğu için gözlerindeki ifadeyi göremezken, yüzüne sinen acı çizgileri takip ettim, Reha'yla beni gülerken görmüştü, yine her şeyi yanlış anlamış olmalıydı. Ona bu sefer doğrusunu nasıl anlatacağımı bilemedim.

Reha'nın öksürükleri kesilince benim baktığım yönü fark etti ve gülümseyerek o da döndü, Kuvars'ı fark edince gülümsemesi soldu. "Dejavu." Reha ağzının içinde mırıldanırken ona döndüm.

"Sen içeri geçsen olur mu? Yemek getirmiştım, onları yerken ben de onunla konuşmuş olurum."

Reha başını salladı. "Seni üzmesine izin verme."

Reha'nın gidişinin ardından, hızlı adımlarla Kuvars'a yürürken kalp atışlarımın heyecanla hızlanmasına engel olamadım.

Kuvars ben yanına gitmeden, beni beklemek yerine arkasını döndü ve yürümeye başladı. Onun hızlı adımlarına yetişemezken, koşmaya başladım. Durmadı, ara bir sokağa saparken nefes nefeseydim. Ona yetişmek için kendimi zorladım ve en sonunda bileğini tuttum. Kuvars bileğini tuttuğum gibi bana döndü.

Yüz yüze gelince, gözlerini gördüm ve nefesim kesildi, göğüs kafesimdeki kalbim takla attı sanki yerinde.

Kuvars'ın gözleri kızarmıştı.

Ben yutkunamazken, bakışlarını çekti benden, gözlerini görmemi istemiyor gibi.

İçim yangın yeriye, ellerim titredi. "Kuvars, ben..."

Bakışları ellerime çevrilmedi, ona kendimi anlatamazken, tekrar gitmek üzere harekete geçti. Tekrar bileğini tuttu ellerim, bakışları ağır ağır bu sefer ellerimden yüzümü buldu, oradaki can çekişen ifade yüreğimi delip geçti.

Ben elimi onun bileğinden çekip ona olanları anlatmak için kaldırmışken Kuvars'ın hüznle dolu yeşil gözlerini benim toprak rengi, soluk, kahverengi gözlerime çevirdi. Durdu, konuştuğunda sesinde hissettiği acının izleri vardı. "Mutlusun," dedi. Yutkunamadı, öylece kendi söylediğine bile inanamıyormuş gibi durdu. "O adamla mutlusun."

Tekrar açıklamak için ellerim hızla kalktı ama gözlerini gözlerimden ayırıp ellerime çevirmedi. Benim söylediklerim umurunda değilmiş gibi durdu. "Ben gitsem iyi olur," dedi boğuk, acı çeken sesiyle. Döndü, üçüncü kez gitmek üzere harekete geçti ama bu sefer kendimi açıklamadan gitmesini izin vermek istemedim.

Arkasından onu tutmaya çalışırken Kuvars bana doğru bu sert olabildiğince sert bir şekilde döndü, belimden tuttu ve beni yanında bulunduğumuz evin duvarına yasladı. "Yapma," dedi hemen sonra. "Durdurma beni."

İtirazla dolu bir nida boğazımdan döküldü. Ellerim havalandı. "Yanlış anlıyorsun," dedim hızla. "Bak dediğim gibi Reha benim sadece

çok yakın arkadaşım. Sense benim sevdiğim adamsın. Yanlış anlıyorsun, çok yanlış anlıyorsun."

Kuvars gözlerindeki acı hiç eksilmeden bana baktı. "Gözlerinin içi gülüyor," dedi bir anda. "Mutlusun." Yutkunamadı. "Benimle hiç olmadığın kadar üstelik."

Hızla olumsuz anlamda başımı salladım. "Gerçekten öyle değil, düşündüğün gibi değil."

Kuvars'ın elleri havalandı, parmakları ağır ağır gamzemin bulunduğu yanağıma dokundu. Gamzemi işaret etti. "Ben bunu hiç göremedim." Dokunuşu azap verdi. "Benimleyken hep ağlıyordun, hep mutsuzdun." Konuşmakta zorlandı. "Görüyorum ki şimdi çok mutlusun."

İtiraz edercesine başımı salladım. "Seninleyken dünyanın en mutlu kadınlarından biriydim."

Kuvars'ın dudakları acıyla kıvrıldı. "O yüzden mi intihar ettin?"

Bu sefer ben yutkunamadım. Öylece zaman bizi oraya çiviledi, birbirimizin gözlerinde yitip gittik.

Kuvars'ın çaresiz gözleri benden koparken, gözlerimin hüznle dolmasına engel olamadım. Kuvars benden tamamen ayrılıp yine sokaktan arkasına bakmadan ayrılırken omuzlarım çökük bir şekilde onun arkasından baktım. Öylece yığılıp kalmamak için kendimi zor tutarken, Kuvars'ın tüm içimden geçenleri bu kadar yanlış anlamasına, kendisini suçlamasına, her şeye lanet ettim.

Ağlamamak için kendimi zor tutup doğrulurken ara sokağa giren adım sesleriyle başımı kaldırdım ve bana doğru endişeyle gelen Reha'yı gördüm. "Cemre?" dedi. "İyi misin?"

Yanıma hızla gelirken hüznle başımı salladım. "Sen neden geldin? Geliyordum şimdi."

"Bir süre bekledim, gelmeyince kontrol etmek istedim seni. Sen iyi misin?"

Hüznle dolmuş gözlerimle Reha'ya baktım. "O mu üzdü seni bu kadar?" Reha öfkeyle sokağın sonuna baktı. "Ben şimdi var ya onun-"

Lafını bitirmeden koşar adım Kuvars'ın arkasından giderken Reha, öylece kalakaldım. İşler benim kontrolümden hızla çıkarken, Reha'yı durdurmak için arkasından koştum ama ben yetişene kadar Reha çoktan Kuvars'ın yanına varmıştı.

"Baksana sen bana!"

Kuvars ağır ağır Reha'ya dönerken telaşla araya girmeye çalıştım. *"Reha dur lütfen!"*

"Durmayacağım," dedi. "Bu adam seni hiç hak etmiyor! Seni üzmemekten başka bir işe yaramıyor!"

Kuvars gözlerinde beliren nefret ve acıyla Reha'nın üzerine yürürken öfkesi beni korkuttu. "Sen kimsin lan? Sen kimsin?"

Kuvars öfkeyle yumruklarını sıkarken, Reha'ya vuracak sandım, hızla aralarına girip elimi onun sert göğsüne yasladım, onu durdurmaya çalışırken tüm gücümü kullanmama rağmen beni bir bez bebeği taşıyormuş gibi belimden tuttu ve zarar görmemem için kenara itti. Korkuyla tekrar müdahale etmek için aralarına girmeye çalıştım. Kuvars bana aldırmadan Reha'nın üzerine yürüdü ve işaret parmağını öfkeyle ona doğrulttu. "Seni gebertirim."

Reha da Kuvars'ın bakışlarına aynı sertlikte karşılık verdi. "Cemre'yi incitiyorsun."

Kuvars durdurulamaz bir öfkeyle, Reha'yla aralarındaki mesafeyi iyice kapattı. "Sana mı kaldı lan Cemre?"

Reha sessiz kalacak sandım ama Kuvars'ın öfkesini daha da körükledi. "Evet," dedi tok bir sesle. "Senin aksine onu seviyorum."

Kuvars'ın gözlerinde ölümün karanlığını görürken, durdurmak istedim ama çok hızlı hareket etti, sert yumruğunu Reha'nın yüzüne bir anda geçiriverdi.

Müdahale etmek için araya attım kendimi hızla, korkuyla kalbim deli gibi çarparken Kuvars durmadı ve bir tane daha vurdu. "Sevemezsin lan! Duyuyor musun sevmemezsin!" Kuvars bir tane daha vurdu. "Sen kimsin lan? Cemre benim için ne biliyor musun sen? Biliyor musun? O benim karım olacaktı lan! Karım! Sen kimsin lan? Kimsin? Daha dünkü boksun."

Reha kanayan burnunu silerken topuzundan çıkan saçlarını düzelterek güldü. "Öyle mi? Senin sevgin bu mu lan? Bu mu senin sevgin, şu kızı ne kadar incittiğinin farkında mısın? Geleli ne kadar oldu? Bu kız hep mutsuz, hep üzgün!"

"Reha!"

Reha durmadı. "Sevdiğini bile söylemiyorsun, Cemre'yi reddetiyorsun, üzüyorsun! O bunları hak etmiyor!"

Kuvars durdu. Reha devam etti. "Ya sevdiğini itiraf et, Cemre'yi yeniden kazan, ya da bırak. Rahat bırak şu kızı."

Kuvars yeniden ona vuracak sandım ama vurmadı, öylece durdu, döndü ve aralarında onları durdurmak için elinden geleni yapan, endişeli beni buldu. Gözlerimin içine baktı. Kısacık saniyeler boyu gözlerinden gözlerime hissettiği tüm azabı boşalttı sanki.

Bir şey söylemek istiyor gibi dudakları aralandı, omuzları çöktü, saniyeler birbiri üzerine devrilirken acıyla irkildim. Beklentiyle ona baktım ama tek kelime etmedi, gözlerimin içine son kez baktı ve dönüp gitti.

Öylece dönüp gitti.

Acıyla arkasından bakarken, göğüs kafesimin sıkışmasına engel olamadım, nefesim boğazımda tılandı öylece kaldım. Eski Kuvars gitmezdi. Eski Kuvars bunu yapmazdı. Hayal kırıklığıyla öylece dururken yaşadığım duyguların çatışmasıyla öylece kalakaldım. Berbat hissediyordum. Omuzlarım çökerken, içimdeki kırıklığı önleyemedim.

Bir kere daha onun eski Kuvars olmadığını acı çekerek öğrendim.

Reha'nın burnuna kompres yaparken yeşil gözlerini kaldırarak bana baktı. "Kızgın mısın hâlâ bana?"

Ona sertçe bakıp kompresi daha sıkı bastırdım. "Ah," dedi. "Yavaş. Yemin ederim gitti güzelim burnum."

Ellerimi çektim ve kompresi o tutarken, "Gitsin," dedim sertçe. "Sen ne yapıyorsun Allah aşkına Reha? Kuvars'la o konuşma da neydi?"

"Seni üzüyor," dedi Reha dürüstçe. "Sen her şeyden önce benim en yakın arkadaşımsın. Üzülmeni, birinin seni mutsuz etmesini istemiyorum. Reddediyorsa seni çekilsin gitsin hayatından, ha yok seviyorsa da tutsun ellerinden. Böyle olmaz. Böyle seni mutsuz görmeye dayanamıyorum."

"O kadar kolay değil," dedim acıyla. "Ben bugün gözlerindeki acıyı gördüm Reha, onun sınırlarını aştıkça daha büyük engeller karşılıyor beni. Ona kendimi nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum."

"Her ne olursa olsun, seni üzmesine izin verme. Ben gözlerinin içi gülen Cemre'yi istiyorum, ağlayan, mutsuz, karamsar bu kızı değil."

Başımı salladım. "O zaman bugünkü dersimizi sonra yapalım, sen biraz dinlen bugün." Yine başımı salladım.

Reha ayağa kalktı, kompresi burnuna bastırmaya devam ederken kendi kendine söyleniyordu. "Kalıcı hasar bırakmasa bari."

Reha'nın yanından ayrılıp kitapçının kapısını iyice kilitledikten sonra elleri cebimde eve yürüdüm. Gözlerimin önünden Kuvars'ın bana bakışları gitmezken içimdeki yangını durduramıyordum. Her şeyi yanlış anlamıştı. Onunlayken çok mutsuz hissettiğimi, Reha'ylayken çok mutlu olduğumu düşünmüştü. Halbuki bilseydi uzun zamandır içime dolan yaşam enerjisinin sebebinin kendisi olduğunu...

Ağır ağır merdivenleri çıkarken beynimin içinde binlerce düşünce birbiriyle çarpışıyordu, Kuvars'ın beni arkasında bırakıp öylece gittiği an gözlerimin önüne geldikçe hissettiğim acıyı kusasım geliyordu.

Bizim kata geldiğimde, düşüncelerimden Öykü'nün bas bas bağırان, evin dışına taşان sesiyle sıyrıldım. Şaşkın şaşkın ne olduğunu anlamaya çalışırken Öykü'nün bağırtısı arttı. Hızla merdivenleri çıktım ve kapıya geldim, anahtarı çantamdan nasıl buldum nasıl kapıyı açtım bilemezken endişeyle doluydum. Saat neredeyse gece yarısına geliyordu, hem Öykü hem de Çağan çoktan eve geri dönmüşlerdi.

Bu bağırış çağırışın sebebinin yine kavga olduğunu anlarken sıkın bir nefes verdim. Artık böyle olmuyordu, aralarındakini konuşup çözmeleri gerekiyordu.

Sessize montumu ve çizmelerimi çıkarıp karanlıkta ilerledim ve salonun kapısının orada durup ikisine baktım. Çağan sessizce Öykü'nün ona avaz avaz bağırmasını dinliyordu.

"Yorulдум! Yorulдум ya! Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum! Bu dönem sana bir şey oldu! Kaç senelik arkadaşımı tanıyamıyorum ya! Ne oluyor sana? Söyle de bileyim! Yeter ya, sürekli soğuksun, sürekli beni iğneliyorsun, sürekli gitmekten bahsediyorsun, nedir bu, bu kadar tahammülsüz olmanın sebebi ne! Söyle! Söyle de bileyim! Yeter ya! Yeter! Ben de insanım, beynim yanıyور seni düşünmekten, ne oldu bu çocuğa diyorum!"

Öykü biraz daha böyle bağırמaya devam ederse tüm komşuların başımıza toplanacağını hatta daha kötüsü polisi çağıracaklarını düşünürken araya girmek için ilerlemek istedim. Ancak Çağan konuşunca müdahale etmedim. İkisi de o kadar tartışmaya odaklanmışlardı ki beni göremiyorlardı bile.

"Hiçbir şey yapmaya çalıştığım yok, yarın sabah erkenden gidiyorum, gerekli izinlerimi de aldım, bir sonraki döneme kadar bana katlanmak zorunda kalmayacaksın." Çağan Öykü'nün yanından geçip gitmek üzere hareket etti.

Öykü bu sefer izin vermedi. Uzandı ve Çağan'ın bileğini tuttu. "Bana şimdi bu tavırlarının sebebini söylemeden hiçbir yere gitmiyorsun!" Öykü bağırsa daha az etkili olacak bir tonda sertçe konuştu.

"Konuşacak bir şey kalmadı."

Tekrar bağırdı. "Sen beni delirtmek mi istiyorsun ya? Git, siktir git! Nereye gitmek istiyorsan defolup git, umurumda değilsin. Hatta ben çekip gideceğim bu evden duyuyor musun? Gitmeden önce bana açıklama yapmaya mecbursun ama!"

Çağan bileğini çekti Öykü'den. Birbirlerine öfkeyle baktılar, tam karşı karşıyaydılar şimdi.

"Konuşmayacağım," diyorum. "Konuşulacak hiçbir şey yok, hoşça kal."

"Gerçekten mi ya? Bunca zamandır dostluğumuz bunun için miydi?" Öykü dolu gözlerle Çağan'a baktı.

"Doldurma öyle gözlerini." Çağan Öykü'nün üzüntüsüne dayanamıyormuş gibi orada, öylece acıyla ona baktı.

"Şimdi ya bana bir açıklama yaparsın ya da bir daha yüzümü göremezsın Çağan! Çekip gidiyorsan bunu bil."

Çağan orada öylece kaldı. Ben tam her şeyi açıklayacak diye beklerken benim olduğum tarafa dönmek için harekete geçti. Şaşkınlıkla öylece kaldım, gerçekten söylememek pahasına Öykü'yü bir daha görememeyi göze alabiliyor muydu?

"Siktir git!"

Çağan hızla Öykü'ye geri döndü, o kadar hızlı hareket etti ki ben bile şaşkınlıkla ona baktım. "Gitmek mümkün mü sanıyorsun? Çekip gitsem, bu siktiğimin kalbi yüzünden seni de götürmeyecek miyim sanıyorsun? Duymak mı istiyorsun, söyleyeyim o zaman! Ben sana aşığım! İt gibi aşığım! Aklımda senden başka hiçbir şey yok! Yıllardır sen anlarsın, karşılık verirsın diye sessizce sevdim seni ben! Ama sen o Kaan denilen herifle oldun. Artık dar geliyor bu ev bana! Boğuluyorum, seni o adamla görmeye tahammül edemiyorum, bu yüzden gidiyorum! Mutlu musun, öğrendin sonunda! Sana aşığım!"

Öykü şaşkınlıkla öylece ağzı açık Çağan'a baktı. "Ç-Çağan... B-ben..."

O kekelerken ne diyeceğini bilemedi, elini kolunu bile nereye koyacağını bilemiyor gibi yerinde kıpırdanırken Çağan iç geçirerek

"Çok aşığım sana," dedi.

"Hayır," dedi Öykü birden başını olumsuz anlamda sallarken. "Değilsin. Değilsin. Olamazsın. Sen benim en yakın arkadaşımsın. Olamazsın."

Çağan Öykü'yü omuzlarından tuttu. "Seni seviyorum, seni her şeyden daha çok seviyorum." Eğildi ve ben bile anın şokunu atlatamazken Öykü'yü öptü. Ben Öykü karşılık vermez diye düşünürken, Öykü'de karşılık vermeye başlayıp Çağan'a sarılınca şokla, iri iri olmuş gözlerle onlara baktım.

Benim bile yanaklarım kızarıırken onları rahatsız etmemek adına parmak ucumda odama yürüdüm ve sessizce kapıyı açıp kapadım. İstemsizce odamda kendi tüm hissettiğim hüzne rağmen Çağan ve Öykü için gülümserken, ne olacağını merak ettim. Acaba Öykü Çağan'ı kabul edip Kaan'dan ayrılacak mıydı? Kaan için de üzüldüm. Ne olursa olsun, her şeyden önce Öykü'nün gerçekten kalbindekiyle mutlu olmasını diliyordum.

Diğer gün dinlenmiş olmama rağmen, ruhen bitik olduğum için oldukça yorgun uyandım, aynanın karşısına geçip dün acıyla bana bakan Kuvars'ın gözlerini unutmaya çalışırken, morarmış göz altlarımı kapaticıyla kapattım. Çünkü çekip gidişi yüreğimi sızlatırken bugün okuldan sonra onun yanına gitmeye karar verdim. Ne diyecektim bilmiyordum, iyice yüzüzleşmek, istenmediğim yerde durmak istemiyordum ama şansımı deneyecektim, kendime dair yanlış anlaşılımları giderecektim.

Üstüme bej rengi bir kazak ve pantolon giydikten sonra kabanımı ilikledim ve kenardaki ders kitaplarımı çantama yerleştirdim. Çantamı omzuma takıp aynadan son kez kendime baktıktan sonra, odamdan dışarı çıktım ve kapıda duran Çağan'la göz göze geldik. Çağan yanındaki iki valizle beraber kapı eşiğinde durup spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken beni fark etti ve doğruldu.

"Merhaba Cemre."

"Merhaba, nereye böyle?" Şaşkın şaşkın ona sordum.

"Dün dedim ya, bir sonraki döneme kadar ailemin yanında olacağım. Sonrasına da-" Duraksadı, bakışları Öykü'nün kapısına takıldı. "Sonra karar vereceğim."

"Siz?" dedim sorarcasına, Öykü'nün odasını başımla işaret ederken.

Çağan acı acı güldü. "Ona hislerimi itiraf ettim." Sertçe yutkundu. "Artık yapacağım bir şey kalmadı, o biraz düşünsün. Zaman ikimiz içinde iyi gelecek."

Anladım der gibi başımı sallarken, Çağan'ın hüzünlü bakışlarının ağırlığı altında ezildim. Her zaman neşeli, pozitif biri olan onu bile aşk acısı tüketmiş görünüyordu.

"Ben," dedi. "Her şey için özür dilerim, giderken seninle aramızda küslük kalsın istemiyorum."

Gülümsedim. *"Olabilir mi hiç öyle bir şey, sen benim çocukluk arkadaşısın. Bana yaptığın tüm yardımlar için çok teşekkür ederim."*

Uzandım ve sarıldım ona. Ayrıldığımızda "Kendine çok dikkat et," dedi Çağan. "Ona da." Başımı salladım hızla.

"Çok kahve içince dokunuyor bak, eğer çok içmek isterse izin verme. Geceleri üstünü açık bırakıyor hep, arada kontrol edersen iyi olur, yağlı boyalarının kapaklarını kapamayı hep unutuyor, sen kaparsın. Dikkat et, sakın yemek yapmasın, mutfağı havaya uçurabilir, onun yaptığı yemekleri de yemeyin, zehirlenebilirsiniz. Çok çabuk hasta oluyor, özellikle kış ayındayız, sıkı giyinsin. Sakın tasarruf yapmak için kombinin derecesini düşürmeyin. Ben tüm ödemeleri yapacağım."

Onun yoğun hisleri karşısında tebessüm ederek başımı salladım. Bir kere daha Çağan'ın Öykü'yü çok ama çok sevdiğini anlarken Çağan kapıyı açtı. "Hoşça kal Cemre."

"Hoşça kal Çağan, ne kadar veda konuşması yapsan da, bunu bir veda olarak görmüyorum, seni bekliyoruz yine."

Çağan başını salladı. "Geleceğim. Almam gereken son bir cevap kaldı."

Çağan'ın gidişinin ardından öylece ayakta dikilirken gidip Öykü'yle konuşmak ve konuşmamak arasında kaldım. Ancak saat çok erkendi ve uyuyor olabilirdi, bu nedenle bu konuşmayı geceye erteleyip ben de evden çıktım.

Okulda derse odaklanmam epey güç olurken hemen yanımda duran üniversiteden arkadaşlarım Aslı ve Buse Reha'nın girdiği histoloji notlarımız için söylenmeye devam ediyorlardı. "Adam giderayak tüm sınıfı bıraktı ya."

Onlara bakıp küçükte olsa gülümserken bakışlarım saate kaydı. Dersin bitmesine saniyeleri sayarken, bir ayağımı sürekli sallıyordum.

"Bir şey mi oldu?" Hemen yanımda oturan Buse'nin sorusuyla irkilirken olumsuz anlamda başımı salladım.

"Rengin gitmiş," dedi Buse. "Yüzün sapsarı. Emin misin bir şey olmadığından?"

Ellerim yüzüme giderken ağır ağır başımı salladım. "*Yorgunum biraz, onun dışında iyiyim.*"

"Öyle olsun," dedi Buse gülümseyerek. "Çıkışta kızlarla kahve içmeye gideceğiz, sen de gelir misin?"

Çıkışta Kuvars'a gideceğim için hızla başımı olumsuz anlamda salladım. "*Başka zamana artık*"

"Tamam," dedi Buse. "Pek etkinliklere katılmıyorsun ama son komitemizden sonra, dönem sonu partisine katıl mutlaka."

Başımı olur anlamında sallarken hoca da dersi bitirdi. Artık yerimde daha fazla duramadığım için hızla çantamı alırken kızlara görüşürüz bile diyemedim. Aklımda sadece Kuvars'ın dün geceki çekip gidişi vardı.

İlk gelen otobüse binip sıkış tıkış otobüse zorlukla sığarken, heyecanla atan kalbime engel olamadım, dün konuşamadığım her şeyi bugün konuşmaya kararlıyım. Uzun bir otobüs yolculuğunun ardından durakta inip Kuvars'ın evine yürüdüm. Ayaklarım geri geri gitmesine rağmen, çenemi dikleştirdim ve mücadele duygusuyla yürüdüm.

Güvenliğin önüne geldiğime gülümseyerek kendilerine baktım. Normalde beni görür görmez, kapıyı açan güvenlik görevlilerinden birisi kulübeden çıktı ve yanıma geldi. "Hoş geldiniz Cemre Hanım."

Neden direkt kapıyı açmak yerine yanıma geldiğini anlayamasamda gülümsememi korudum.

"Kusura bakmayın," dedi adam. "Kuvars Bey bugün misafir kabul etmiyor, bu nedenle sizi içeri alamıyoruz."

Olduğum yerde kalakalırken karşımda bana açıklama yapan adama şaşkınlıkla baktım. Misafir mi alamıyorlardı?

Hızla telefonumu çıkarıp notlar kısmında "*Neden?*" yazdım ve adama doğrulttum ekranı. Güvenlik görevlisinin omuzları çöktü. "Bilmiyorum efendim, Kuvars Bey'in kararı bu yönde, kimsenin eve alınmasını istemiyorlar."

Hızla tekrar yazdım. "*Benim geldiğimi söyleyin.*"

Adam biraz çekinerek bana baktı. "Kusura bakmayın bunu yapamam çünkü Kuvars Bey bilhassa sizi içeri almamamızı söyledi."

Sanki biri göğsümün tam ortasından beni vurmuş gibi bir adım gerilerken nefesim boğazıma tılandı. Ne demekti bu?

Hayal kırıklığıyla öylece karşımdaki adama bakarken, ne yapacağımı bilemedim. Yaşadığım utanç ve hayal kırıklığı duyguları birbirine karıştı. Bunu da mı yapmıştı Kuvars, sırf gideyim, ondan uzaklaşayım diye. Bu kadar mı yüzleşmek istemiyordu benimle?

Mecburen geri dönüp yeniden durağın olduğu tarafa doğru ilerlerken yanımdaki güvenlik görevlisi de tekrar güvenlik kulübesine geçti.

"Gerçekten kabullenip dönüp gidecek misin?" Yeniden döndüm, pes edip gitmeyecektim, buraya Kuvars'la yüzleşmeye gelmiştim, öylece gerisin geri yürüyüp vazgeçemezdim.

Hızla yürüdüm ve güvenlik görevlisi kulübesinden şaşkınlıkla çıkana kadar, kapının küçük aralığından geçtim ve bahçeyi adımladım. Adam arkamdan geldi "Cemre Hanım lütfen, çıkar mısınız, bakın beni zor durumda bırakıyorsunuz, lütfen, rica ediyorum."

Adamın konuşmasına aldırmadan kapı zilini çalarken, bununla yetinmedim ve kapı tokmağını kullandım, hatta o da yetmedi, elimle vurmaya başladım kapıya.

"Cemre Hanım ne yapıyorsunuz? Bakın kovulacağım sizin yüzünüzden, size zor da kullanamam, lütfen çıkar mısınız?"

Adam seslenirken daha çok vurdum kapıya. Bu kapı eninde sonunda açılacaktı. Zile basıp elimi çekmezken hâlâ Kuvars gelmedi.

"Cemre Hanım ama gerçekten yaptığınız olmuyor mu?" Adam beni kolumdan tutmak üzere harekete geçerken onu hafifçe ittim ve yanından koşar adım uzaklaşıp mutfak kapısını buldum. Mutfak kapısına vurmaya başladım bu sefer.

Adam arkamdan geldi. "Cemre Hanım gerçekten mi ama? Bakın lütfen, uyarıyorum sizi."

Onu umursamamaya devam edip mutfak penceresine ulaştım, pencerenin açık olması için dua ederken ittim ve açıldı, elimi pencereden uzatıp mutfak kapısının kolunu indirirken, kilitli olmamasına sevindim ve kapı açıldı.

Güvenlik görevlisi bileğimi yine sertçe tutarken "Cemre Hanım," diye uyardı. "Bitti artık, sizi dışarı alıyorum"

Adam beni tutup neredeyse sürüklemeye çalışırken tüm gücümü kullandım ve bileğimi onun elleri arasından koparıp içeri girdim. Adam o kadar sert sıkılmıştı ki bileğimi, moraracağından emin bir şekilde ovuşturup içeri girdim.

Salonun perdeleri açılmamıştı, tüm pencereler ve kapılar ardına kadar kapalıydı. Salondaki ürkütücü sessizliği benim adım seslerim bozarken tekli koltukta oturan Kuvars'ı fark ettim. Üzerindeki kırışık beyaz gömleğin tüm düğmeleri açıktı, kravatı yakalarından sarkıyordu. Gözlerindeki kızarıklık giderek belirginleşmişti, yeşil gözlerinin içine kadar kan sinmişti. Sanki bir gecede çökmüş gibi görünüyordu. Elinde tuttuğu viski bardağına bakışlarım takılırken aynı zamanda ayaklarının hemen dibindeki boş viski kadehlerini gördüm. İçmişti, çok içmişti.

"Kuvars Bey," diye arkamdan geldi güvenlik görevlisi. "Kusura bakmayın, engel olamadım, hemen çıkartacağım Cemre Hanım'ı şimdi."

Tam itiraz etmek için hemen yanıma gelen adamı itecektim ki, Kuvars bakışlarını kaldırdı ve göz göze geldik. Gözlerinin içindeki ıstırapı görürken, yutkunamadım. O, çok geçmedi bakışlarımızı kopardı ve arkamdaki güvenlik görevlisine döndü. "Sen," dedi içkinin ağırlaştırdığı ses tonuyla. "Kovuldun. Çık dışarı."

Adam tam itiraz edip bir şeyler söyleyecekti ki, Kuvars'ın kesin bakışlarını görünce vazgeçti ve kapıya doğru ilerledi, o çıkana kadar bir sessizlik olurken Kuvars'ın gözleri benim gözlerimi buldu.

"Niye geldin?" Onun sert ve içkiden dolayı kalın sesi karşısında bir kere daha irkilmemek için kendimi zor tuttum.

"Sen niye gittin?"

Kuvars sıkın bir nefes verdi. "Cemre hâlâ aynı konu mu? Ben zaten gideceğim. Sen ve ben diye bir şey artık yok. Kendini buna alıştırsan iyi olur."

"Yapma Kuvars, sen ve ben diye bir şey yok diyorsun ama Reha sırf beni sevdiğini söyledi diye ona vuruyorsun, dünden önceki gün bana git diyorsun, sonraki gün için rahat etmiyor kitapçıya geliyorsun. Öyle kolay değil bitirmek, öyle kolay değil çekip gitmek, öyle kolay değil yaşanmışlıkları silmek. Neden bunu bize yapıyorsun? Neden?"

Kuvars viski kadehini dudaklarına götürürken, gözlerini gözlerimden ayırmadı, tüm kadehteki içkiyi bitirip kadehi kenardaki

sehpaya bırakırken ağır ağır onu izledim. "Cemre, duygusal yaklaşma."

Çıldırılmamak için kendimi zor tutarken ona sertçe baktım, tekme tokat ona saldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ben," dedi zorlukla konuşurken. "Zaten gideceğim, çok az kaldı şunun şurasında, seninle de bir geçmişimiz var, senin iyi ve mutlu olduğunu görmek beni de-" Duraksadı, doğru sözcüğü arıyormuş gibi bekledi. "Mutlu eder," diye tamamladı cümlesini. "En çok ben senin mutlu olmanı isterim."

Titreyen kirpiklerimle ona baktım. "Ama ben mutlu değilim. Ben seninleyken mutluyum, sensizken değilim."

Kuvars acı acı güldü. "Gördüm seni," dedi hemen sonra. "Gayet mutlusun. Ki zaten mutlu da ol."

"Neden anlamıyorsun? Reha benim en yakın arkadaşım, sadece bu kadar benim için, onun, Öykü'nün, Çağan'ın, hepsinin yanında mutluyum ama eksiğim, tamamlanmak için sana ihtiyacım var. Sende eksik hissetmiyor musun, sende evini kaybetmiş, başka bir yerde kalan yabancı gibi değil misin?"

"Hayır, değilim." Kuvars acının yol yaptığı sesiyle beni cevaplarken, öfkeyle ona yaklaştım.

"Bana dürüst ol," dedim tamamen aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Böyle yaşamak çok zor, dök artık içindekileri."

Kuvars başını koltuğa yasladı. "Çok mutluyum," dedi acıdan boğuklaşan sesiyle. "Yakında Amerika'ya gideceğim, gözüm arkamda kalmayacak, senin mutlu bir hayatının olduğunu bilmek çok hoş."

"Kuvars," dedim çıldırmama ramak kala. "Ben hiç mutlu değilim, gidersen hiç mutlu olmayacağım. Seni seviyorum, dün dedim ben Kuvars'ın Cemre'siyim, sen Cemre'nin Kuvars'ı... Biz birbirimize aitiz, gidemeyiz birbirimizden. Eğer gidersen yaşar mıyım yaşarım ama hiçbir zaman mutlu olmam, hep keşkeler döner durur kafamda. Yapma Kuvars, bunu ikimize de yapma artık."

Kuvars ağır ağır oturduğu koltuktan kalktı. "Canım yanıyor." Uzandı ve bir kadeh viski daha doldurdu, kadehi eline alırken bana döndü. "Çok canım yanıyor. Hayatımda ilk defa böyleyim." Viskiye içti. "Seni o adamla gördüğümünden beri canım yanıyor. Benimle hiç olmadığın kadar mutlu olman canımı yakıyor."

"Kuars-" Kendimi ifade etmek üzere harekete geçtim ama izin vermedi.

"Aklımdan çıkmıyor," dedi. "Ben senin çok iyi olduğunu düşünürken senin düğün günümüzde intihar etmiş olman aklımdan çıkmıyor." Gözlerini kapadı, o gün tekrar yaşanıyormuş gibi yüzüne sis çöktü. "Odaya sana bakmak için geldiğimi hatırlıyorum, senin yerde, gelinliğine, o hapların arasında yatıyor olman..." Kuars gözlerini açtığında, kan sinen gözleri dolu doluydu. "Soğuk ellerini hatırlıyorum, soğuk dudaklarını... Neredeyse iflas edecek duruma gelen iç organlarını... Senin soğuk bedenini o hastane koridorlarında taşıdığımı hatırlıyorum. Üzerinde gelinliğin varken." Bir damla gözyaşı gözlerinden döküldü.

Elleri yumruk şeklini alırken hıçkırıkları boğazına takıldı. "Karım olacaktın," dedi kendi kendine konuşmaya devam eder gibi. "Allah kahretsin ki, doktorun beni uyardı, senin psikolojinin kötü olduğunu söyledi. Ben gördüm, sınava girerken gördüm, sonrasında gördüm, senin mutsuzluğunu gördüm. Ben anlayamadım... Anlamak istemedim belki... Sen benimleyken hiç mutlu değildin Cemre. Ben seninle bir yuva kurmayı düşünürken, sen bunun yerine kendi canına kıymayı düşündün."

"O gün o hastanede senin durumunun ne olacağını beklerken hissettiklerimi bilmiyorsun. Her intihar bir cinayettir Cemre. Ben o gün senin cinayetine sebep oldum." Kuars elini yüzüne bastırdı. "Annemin intiharından sonra... Sende gitseydin..." Yutkunamadı. Acıyla yutkunamadım.

"Bir daha bunun olmaması için her şeyi yaparım. Senden uzak mı olmam gerekiyor olurum, yeter ki sen mutlu ol. Duyuyor musun, yeter ki mutlu ol. Hemen şimdi bile giderim."

O an daha yeni Kuars'ı ne kadar yıktığını fark ettim. Kuars'ın annesi de o henüz çok küçük yaşlardayken, intihar etmişti. Bana bunun bir intihar değil, bir cinayet olduğunu söylemişti zamanında ve eklemişti "Çünkü her intihar bir cinayettir." Ben bunu bile bile, intihar etmişim. O şimdi bunu bir intihar değil, bir cinayet olarak, kendisini katil beni maktul olarak görüyordu.

Acıyla yutkundum, kelimelerimi kaybetmişim gibi olduğum yerde sallandım, zaman beni sanki bulduğum ana çivilemişti, ne ilerleyebildim ne başka bir şey söyleyebildim. Öylece durdum.

"Kendimi çok yetersiz hissettim." Hayatımda ilk defa ona karşı dürüst oldum, aylarca anlatamadığım her şey o an, parmaklarımdan döküldü. *"Yanında kendimi çok yetersiz hissettim. O davetlerde, çevrendeki insanların yanında hep kendimden nefret ettim. Basit bir hizmetçiydim ben, insanların bana ne gözle baktığını düşündükçe-" Gözlerimi kapadım.*

"Cemre!"

"Bekle, her şeyi anlatacağım sana. Nefret ediyordum o sosyal ortamlardan, her gittiğimizde biraz daha kendimi eksik hissetmeye başlıyordum. Sonra ihale olayı, yemin ederim öyle olsun istemedim, o an sadece Eliza'nın bebeğini düşündüm ama her şey benim başıma patladı. Bana karşı o andan sonra bir daha hiç güvenemediğini de biliyordum."

"Cemre!"

"Bölme beni dur. Önce senin güvenini kaybettim, sonra giderek kendimi yetersiz hissetmeye başladım, senin bana karşı yaptığın her şey beni ezdi. Sen beni çok sevdin, hayatımda gidemeyeceğim seyahatler, hayatımda giyemeyeceğim kıyafetler, asla sahip olamayacağım bir sürü şey ayarladın. Ama ben sürekli bunları hak etmediğimi düşündüm. Tek tutunduğum liman, o sınavı kazanmak ve yetersizliğimi bastırmaktı. Onu da yapamadığımı düşündüm, her şey üst üste geldi, dibe vurmuştum. Ölüm tek kurtuluşum gibi gelmedi. Ölüm senin benden tek kurtuluşun gibi geldi." **Yutkunamadım.** *"Nereye gidersem gideyim beni geri getireceğini biliyordum, ben istedim ki benim gibi biriyle bir ömre mahkum kalma. Seni erkenden kendimden kurtarayım. O yüzden tamamen gitmek istedim."*

"Ben oraya da arkandan gelmezmişim gibi." Kuvars acı acı güldü.

"Evet," dedim. "O zamanlar çok mutsuzdum. O zamanlar bir amacım kalmamış gibiydi. Senin yanında çok mutlu olmama karşın, sen yokken bu düşünceler gelip beni buluyordu. Ama artık iyileştim. Zaman her şeye şifaymış. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim, artık mutluluğu başkalarında aramıyorum, başkaları hakkımda ne düşünüyor diye umursamıyorum. Kendim, kendi içimden geldiği şekilde mutluyum, bu mutluluk faktörüm kimseye bağlı değil. Reha benim en yakın arkadaşım, ona ek Öykü ve Çağan'da var, onların yanında da, odamda ders çalışırken de, kitapçıyı temizlerken de mutluyum. Yaşıyorum, sağlıklıyım, hayallerime ulaştım, artık mutsuz olmam için nedenim yok. Tek sen varsın Kuvars. Sadece sen. Seni seviyorum, seni her şeyden çok seviyorum. Yıllar önce yağmurdan sıırıslam olduğumda ilk göz göze geldiğimiz gün olduğu gibi,

soğuk ellerimi ilk tuttuğun geceden beri, benimle iletişime geçebilmek için işaret dili öğrendiğin günden beri çok seviyorum."

Parmak uçlarımda yükseldim. Ellerim Kuvars'ın yüzünü bulurken, kirli sakalları ellerime battı. Hasretle yüzünde gezindi parmaklarım. Umutla ona baktım. Umutlarımda benim gibi, dilsiz, lâl umutlardı. Konuşmadılar, sessizce beklediler.

Kuvars eğildi, beni belimden tutup sımsıkı sarılırken bana göğüs kafesimin içindeki kalbim takla attı. Başını boynuma gömdü, dudakları hemen şah damarımın üzerinde durdu, kokumu içine çekti. Benden ayrıldığında soğuğu yeniden hissettim ama beni tekrar belimden tuttu.

"Ah Cemre..." Kuvars alnını alnıma yasladı. "Ben seninle ne yapacağım?"

Mutlulukla dolu gözlerimle ona baktım. "Seveceksin, yeniden..."

Herkes merhaba, umarım herkes çok iyidir. Öncelikle sizlere güzel bir haberim var, biliyorsunuz ki LÂL 4 serilik bir kitap oluyor, ilk kitap **LÂL UMUTLAR** temmuzda sizlerle buluşuyor olacak. Sonunda kitabı yazmayı tamamladım ve yayınevime teslim ettim. Her bakımdan mükemmel olması için o kadar uğraştım ki, özellikle burada hiç okumadığınız Cemre ve Kuvars'ın ilk iki yılına ait bölümlerindeki tepkilerinizi çok merak ediyorum ve sabırsızlıkla kitabın çıkış tarihini bekliyorum <3

Yeni bölüm alıntısı yarın Instagram hesabım hikayelerindeyasar 'da olacak. Herkesi bekliyorum <3

Bölüm alıntıları için **Twitter: lalmaglup** hesabını da takip edebilirsiniz <3

Twitter'da **#lalumutlar** hashtagiyle kitap ile ilgili görüşlerinizi, yorumlarınızı benimle paylaşabilirsiniz, hepsini okumak için sabırsızlanıyorum.

Haftaya yeni bölümde görüşmek üzere <3 Ne kadar çok oy o kadar hızlı yeni bölüm <3 Hepinizi çok seviyorum, kendinize çok iyi bakın <3

68.BÖLÜM "HER ŞEYE RAĞMEN"

Merhaba güzellerim, bölüme oy verip yorum yaparsanız dünyada benden mutlusu olmaz<3 Satır içi yorumlarınızı okumaya bayılıyorum, bol bol bekliyorum sizden <3 Keyifli okumalar <3

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

68.BÖLÜM "HER ŞEYE RAĞMEN"

Zaman ikimizi de birbirimizin gözlerinin içine baktığımız ana kilitlemişti sanki. Ne ileri ne geri gidebildik.

Ellerim az önce gözyaşının akıp gittiği yüzünde korkarcasına gezindi, beni reddedecek zannederken parmaklarımın dokunuşu altında gözleri kapandı. Özlemle parmaklarım yüzünü ezberlemek ister gibi her karesinde gezindi. Ben de gözlerimi kapatırken, kokusunu ciğerlerime hapsettim, mümkün olsaydı bir ömür orada saklardım.

Ellerim kirpiklerini buldu, hep utandığım bir şeyi yapıp ayak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarım onun kirpiklerinin hemen üzerine, az önce gözyaşının döküldüğü yere dokundu. Kuvars gözlerini araladı. Azap dolu ifadesinin yerini huzur alırken, ellerimi onun yüzünden çektim. "*Çok özledim seni,*" dedim hasretle. "*Çok.*"

Dayanamayıp onun boynuna sarılırken benim belimden tuttu, kemiklerimi kıracak kadar bir güçle sımsıkı sarıldı. Dudakları boynuma değdi, onun da benim kokumu içine hapsettiğini anlarken "Ben de," dedi Kuvars acıyla. "Her güneşin doğumunda, batımında, her gece, her an çok özledim..."

Onun dudaklarından dökülenlerle hiç olmadığım kadar iyi hissederken içimi kasıp kavuran mutluluğa engel olamadım. Geri çekildim, elleri zorlukla benden uzaklaştı. "*Gerçekten mi?*"

"Gerçekten," dedi Kuvars büyük bir ciddiyetle. "Gerçekten, seni unutmak hiç kolay değildi."

Bütün hissettiklerimle beraber kafamın karışmasını önleyemedim. "Ne demek bu?"

Kuvars benden bir adım uzaklaştı, yeniden tamamen kopardı kendini benden. "Seni bu dünyadaki her şeyden, mümkün olabilecek tüm ölçülerden çok daha fazla sevdim. Sensizlik çok zordu, her Allah'ın günü dönüp yeniden seni kendime ait kılmak istedim." Kuvars zorlukla yutkundu. "Hâlâ istiyorum belki ama her şey bitti, seni içimden söküp attım ben."

"Onca anlattığım şeye rağmen mi söylüyorsun bunu? Sana söylüyorum açıklama yapıyorum, hiç mi önemi yok?"

"Yaşananlar yaşandı ve bitti Cemre. Geriye dönemeyiz, yaptığın hiçbir açıklama yaşananları değiştirmez. Her şey biteli çok oldu. Seni tüm gücümle tamamen unutmaya çalışırken sen de zorlaştırma."

"Bitmedi," dedim tekrar titreyen ellerimle. "Benim için gözyaşların hâlâ çok taze. Gözlerin yalan söyleyemiyor."

Kuvars bakışlarını benden kaçırdı. "Çık artık Cemre, kendi başına başardığın her şeyi sonuna kadar yaşa. Mutlu ol, hayatına devam et. Her şeyin en güzelini hak ediyorsun."

"Ben seninle olan hayatımı özliyorum."

"Peki," dedi Kuvars bana doğru ilerlerken. "O gün benden gitmediğini ve evlendiğimizi varsayalım, bugün mutlu olur muydun bana sadece bunun cevabını vermeni istiyorum."

Öylece ona baktım. Tıp okumak için hem hafta içi hem hafta sonu ayrı işlerde çalışıyordum, eve gelince yorgunluktan tüm kemiklerim sızlıyordu, bir de oturup ders çalışmam gerekiyordu. Yine de her şeye rağmen kendi paramı harcıyor, kimseden destek almadan kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum. Kuvars'la evlenseydim, parmağımda bir yüzük olurdu, her zaman ona sahip olurdum, benim için önceden düşünüp üniversitemi ayarlardı, bir işte çalışmama gerek kalmazdı, bu kadar yorulmazdım, onunla çok mutlu olabilirdik. Ancak bu benim felaketim olurdu. Hiçbir zaman kendi ayaklarımın üzerinde duramaz, hep ona muhtaç olduğum için eksiklik duygusuyla baş etmeye çalışırdım. Her gittiğimiz davette, her arkadaş ortamında kocasının maddi gücüyle bir yerlere gelmiş bir kadın olurdum sadece ve bu beni tekrar öldürürdü. Kaldıramazdım.

Kuvars durdu. Sessizliğim aramızda asılı kaldı. "Göremediğin şey bu," dedi hemen ardından. "Ben hayatına girersem yine aynı olacak."

Başımı olumsuz anlamda salladım. Tekrar ona yaklaştım, göz göze gelebilmemiz için parmak ucumda yükseldim. *"Benim bize dair hâlâ umudum var. Sana bunun böyle olmadığını göstereceğim. Aksini ispat edeceğim."*

Kollarımı onun beline doğru sardım, o bana sarılmakta tereddüt yaşarken başımı göğüs kafesine, kalbinin hemen üstüne yerleştirdim, kalp atışları inanılmaz hızlıydı, birkaç saniye öylece huzurla, onun kokusunu içime çektim. Ardından yanağını öpüp ayrıldım ondan.

"Sen her ne kadar unuttum, içimden söktüm desen de kalbin yalan söyleyemiyor."

Ardından gitmek üzere harekete geçtim. Kuvars'ın yoğun bakışları altında yürürken son anda hatırladığım detayla ona döndüm. *"Bu arada güvenliğin hiçbir suçu yok, ben adamı zorladım, benim yüzümden birinin işsiz kalmasını istemiyorum."*

Kuvars beni onaylarcasına baş hareketi yaptı. Gülümsedim ve dönüp öylece ayrıldım. Onun yanından uzaklaşırken biraz daha aylardır içimde kalanları sonunda dökmüş, temizlenmiş, yüklerimden arınmış gibi hissediyordum. Onun yaralarını görmüştüm bu gece, şimdi bana gösterdiği yaralarını sarma vaktiydi. Kuvars'ın önüme koyduğu duvarın tuğlalarını birer birer yıkmaya başladığımı hissediyordum, böyle böyle onu bizim asıl beraber çok mutlu olacağımıza inandıracaktım. Yaraları çiçek açacaktı.

Eve geldiğimde saat epey geçti, yorgunlukla çantamı ve montumu vestiyere bırakıp içeri geçtim. Öykü salonda oturuyordu, göz altları kızarmıştı, saçları ilk defa tepesinde topuz değildi, düz bir şekilde omuzlarına dökülüyordu, dalgın gözleri hemen karşısındaki televizyona çevrilmişti. Yarın şampiyonluk maçlarının olacağını söyleyen bir haber spor programındaydı ama dinlediğini hiç sanmıyordum. Kucağında bir yastık tutuyordu, vücudu sallanırken hâlâ dün yaşananların etkisinde olduğunu anladım.

"Öykü?" Yanına doğru ilerledim ama ellerimi fark etmedi bile, o kadar dalgındı, benim odadaki varlığımın bile farkında olduğunu sanmıyordum doğrusu. *"Öykü?"* Yanına gidip onun omzuna dokunmam gerekti. Boş bakışlarını bana çevirdi.

"Aa sen mi geldin?"

"Evet, sen iyi misin?"

Öykü başını salladı. "Aç mısın? Dışarıdan yemek söyledim, mutfakta."

"Değilim," dedim hızla. Geçip yanına oturdum, elimi dizine yerleştirdim, Öykü bana döndü, bir gün içinde bu kadar çökmüş olması karşısında şaşırdım.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi. "Kötü olmam için hiçbir neden yok."

Cümlesini tamamlayamadan çenesi titredi ve gözyaşları gözlerine doldu. "Hayır," dedi hemen. "Ben çok kötüyüm Cemre, ne yapacağımı, ne hissedeceğimi bilmiyorum."

"Ne oldu?" diye sordum bildiklerimi ona belli etmeden, kendi anlatmasını bekleyerek.

Yutkundu. "Çağan," dedi hıçkırarak. "Çağan gitti, hem de benim yüzümden."

Orta sehpa da duran rulo kağıt havluyu aldım ve ona uzattım, bir yaprak peçete koparıp gözlerini sildi. Anlatmaya devam etmeden önce kendini toparladı, kucağındaki yastığı arkasına aldı.

"Beni seviyormuş," dedi. "Düşünebiliyor musun beni seviyormuş. Hem de hiç belli etmedi bunca zaman."

Dudaklarım istemsizce yana kıvrıldı. "Öykü canım sen kör müsün?"

"Ne?" Şaşkındı. "Sen fark ettin mi?"

"Ee yani," dedim hızla. "Fark etmemek için kör olmak lazım, hiç mi bakışlarını görmedin?"

Öykü şaşkın şaşkın bana baktı. "Görmedim, hiç görmedim. Ne ara böyle hissetmeye başladığını da bilmiyorum." Tekrar gözyaşlarını sildi. "Beni öptü," dedi tek nefeste. Elini saçlarının arasına aldı. "Daha kötüsü ne biliyor musun ben de onu öptüm. Bir anda karşılık verdim."

Anlayışla ona baktım.

"Cemre, ben ne yapacağımı bilemiyorum, neden karşılık verdiğimi bile bilmiyorum ama o umutlandı. Bana düşünmem için zaman verdiğini, gelince kararımı alacağını söyledi." Öykü hıçkırdı. "Ama o benim sadece arkadaşım. Ben Kaan'ı seviyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Şaşkınlığı soludum, Çağan için iyice üzüldüm. Gitmeden önce bana da geri dönünce alması gereken bir cevap olduğunu söylemişti, bundan bahsediyor olmalıydı. Geri dönüp Öykü tarafından reddedildiğinde tamamen dağılacaktı.

"Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi Öykü. "Cemre bir akıl ver bana, zaten kendimi berbat hissediyorum, Kaan'ın yüzüne bakamadım bugün. Kaç kez aradı, açamadım bile. Onu severken Çağan'ın öpücüğüne karşılık verdim, kendimden nefret ediyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme Öykü."

"Yüklenmemek elde değil ki, bir an düzende giden hayatım mahvoldu. Neden ya neden beni seviyor? Sevmesin! Kaç yıldır arkadaşlık, ben Kaan'la bir ilişkiye başlayınca mı beni sevdiği geldi aklına! Ben şimdi ne yapacağım? Kaan'a ne diyeceğim? Nasıl bakacağım onun yüzüne."

Öykü gözyaşlarını sildi, cevap bekler gibi bana baktı. "Bence sen biraz ikisinden de uzak kal, kafanı dinle, neyi istediğine karar ver. Çağan'a karşı eğer hiçbir şey hissetmiyorsan ona umut da verme. Konuş onunla, o da kendi yoluna baksın, burada ne kadar acı çektiğini ben gördüm. Kaan'ı eve geldiği gün, senin Kaan'a gittiğin her an ne kadar acı çektiğini biliyorum. Kaan'a da hissettiklerin eğer bakiyse, onunla devam et yoluna. Yok eğer, emin değilsen o yüzden Çağan'a karşılık vermişsen, biraz düşün."

Öykü başını salladı. "Doğru."

Tekrar peçeteden bir parça kopardı ve yüzünü sildi. "Hazır vize sınavlarımda bitti, ben annemlerin yanına gideyim, bir hafta uzaklaşayım. Daha iyi düşünme fırsatım olur. Sen evde tek durabilecek misin?"

Başımı salladım. "Tabii."

Öykü ayaklandı. "Ben eşyalarımı hazırlayayım, sabah erkenden giderim o zaman. Bana da iyi gelecek. Teşekkür ederim Cemre, yanımda olduğun için."

Dolu gözleriyle uzandı ve bana sarıldı. Ben de gülümsedim ona.

"Umarım senin için en doğru kararı alırsın."

Öykü omuzları düşük bir şekilde öylece çıkıp gitti.

Diğer gün sabah erkenden uyandığımda onunla vedalaşma bile şansımız olmadan apar topar gittiğini gördüm. Masada benim için kahvaltı hazırlayıp küçük bir gittiğine dair not bırakmıştı. Hem Çağan'ın hem Öykü'nün bu kadar apar topar uzaklaşması karşısında iç geçirmeden edemedim. Kahvaltımı yapıp üzerimi giyerken her şeye rağmen gülümsedim. Eski Cemre karalar bağlardı, yeni Cemre mücadele edeceği için mutluydu. Öykü ve Çağan içinde en iyisi olmasını umuyordu.

Okula gidip derslerimi dinlerken Kuvars'ı hatırlamadan edemedim. Dün söylediklerini bütün gece düşünüp durmuştum. Onun korkusu, annesinin hayatıyla beni örtüştürmesi hâlâ içimi yakıyordu. Ona beraber çok mutlu olduğumuzu ispat edecektim, biz birbirimize aittik.

Okuldan sonra kızlarla dışarıda kahve içerken Aslı ve Buse dönem sonu partisinde ne giyeceklerini bana anlatmaya başladılar. Bunun için o kadar heyecansızdım ki, onların gösterdiği elbiselere ilgisizce bakıp onayladım.

Yanlarından ayrıldığımda hava çoktan kararmıştı.

Sonunda kar yapışı durmuştu artık. Şimdi de korkunç bir yağmur vardı, kara bulutlar tam tepemizdeydi. Yanıma şemsiye almadığım içim sırlıklam olurken başıma tutulan bir şemsiyeyle irkilerek başımı çevirdim. Reha bana gülümsüyordu.

"Merhaba."

"Merhaba, okulda ne yapıyorsun?"

"Öğrencilerimi özledim," dedi Reha gülümseyerek. "Özellikle birini."

"Ciddiyim ben." Ben de gülümsedim.

"Akşam maç var," dedi Reha. "Kara kartalın maçı. Ona geçeceğim arkadaşlarla. Sende gelmek ister misin diye soracaktım."

"Maalesef," dedim. "Ben Galatasaraylıyım, evde oturup Galatasaray maçını izlemeyi tercih ederim."

Reha ellerini birbirine vurdu. "Tüh be. Şaka yapıyorum de bana lütfen."

"Ölümüne Galatasaray."

Reha yüzünü buruşturdu. "Ne dersen de, bu gece şampiyonuz."

"Sadece rüya görüyorsun." Gülümsedim. "Bu gece şampiyonluk bizde."

"İyi olan kazansın," dedi Reha gülümseyerek. "Bugün kitapçıya da gelemeyeceğim, hafta sonu ders yapsak olur mu?"

"Hiç sorun değil," dedim gülümseyerek. "İyi eğlenceler sana."

"Sana da, hoşça kal."

Reha ben otobüse binene kadar şemsiyeyi tutmaya devam ederken ona gülümsedim ve el salladım, sıkış tepiş olan otobüste nefes bile almak zorken bir saatin sonunda eve geldim, hava erkenden kararmıştı. Öyle yorgun hissediyordum ki, son zamanlarda her şey üst üste gelmişti, eve gidip duş alıp yatağımda uyumak ve daha çok uyumak istiyordum. Ancak buna vaktim yoktu, yakında yeni bir

komitem vardı. Ders çalışmam gerekiyordu, ders çalışmayı aksatıyordum son zamanlarda. Üstüne üstlük kitapçada çalışmalıyım. Beynimin içinde bir yer zar zor payıma düşen kira ve faturaları ödediğimi söylerken eğer Çağan tamamen evden giderse ne yapacağımı sorup beni endişelendiriyordu da üstelik.

Bütün kaygılarımla kitapçıya girdim, üstümdeki kıyafetleri çıkarıp temizlik yaparken giydiklerimi üzerime geçirdim. Yerleri tek tek silip tüm kitapların tozunu aldıktan sonra yorgunluktan ağrıyan belimle, etrafı düzenlemeye başladım. Her şey bittiğinde yürümeye bile hâlim yoktu.

Tekrar zorlukla kendi kıyafetlerimi giyip sokağı yürümeye başladım, yağmur üstümü ıslatırken binanın altına geçip ıslanmaktan kaçmaya bile çalışmadım. Başımı kaldırdım yağmur yağarken "Allahım sen tüm yüklerimi al," diye sessizce dua ettim.

Eve gitmeden önce kapanmak üzere olan fırına girip sıcak bir ekmek aldım. "Çok ıslanmışsınız," dedi fırıncı üzerinden sular damlayan beni işaret ederken.

Biraz utanarak başımı salladım. Ekmeği alıp ücreti ödedikten sonra tekrar eve yürümeye başladım, ben de başka kimsenin olmadığı sokakta botlarım su birikintilerine her girdiğinde ses çıkarken arkamda birinin varlığını daha hissettim. Başımı hızla çevirdim. Kimse yoktu. Bana öyle gelmişti herhalde...

Tekrar yola döndüm, apartmanın kapısını açtım, merdivenleri tek tek çıktım ve eve geçtim, kapıdan içeri girdiğimde karanlık ilk defa hüznü geldi. Aylardır Çağan ve Öykü'ye çok alışmıştım. Şimdi onların olmaması canımı sıkıyordu.

Yorgunluktan ölmek üzere olduğum için elimdeki ekmeği bırakıp duşa girdim. Suyun altında üzerimdeki tüm kirden kurtulurken, akan su yorgunluğumu da alıp götürdü. Bir süre öylece kaldım, kemiklerimin yumuşamasını, ağrıyan belimdeki ağrının geçmesini beklerken evden duyduğum tıkırtı sesiyle yüreğim ağzıma geldi.

İçeride biri mi vardı?

Korkuyla hızla suyu kapatıp duşakabinden çıktım, bornozumu aceleyle üzerime sarıp kurulandım. Arından yanımda getirdiğim eşofman altını ve tişörtümü üzerime geçirdim. Tüm hareketlerim çok hızlıydı. Saçlarımı kurutmayı bırakıp havluya bile sarmadan öylece banyodan çıktım. Ev boştu.

Hızla yukarı çıktım ama üst kat da boştu. Ses herhalde komşudan gelmişti, içim rahatladı, tekrar saçlarımı kurutmak için banyoya girdim, saçlarım nemli kalana kadar iyice kuruttuktan sonra iki taraftan ördüm ve nemlendiricimi sürüp mutfığa geçtim. Biraz yemek yedikten sonra uyumayı çok istiyordum. Buz dolabını açtım ama pek bir şey yoktu, birkaç kutu bira ve kahvaltılık birkaç malzeme vardı. Kahvaltı yapmak istemezken canım, en son mutfak alışverişimizde aldığımız asma yaprağına baktım kararsızlıkla. En sonunda zeytinyağlı yaprak sarma yapmaya karar verdim. Hızla iç harcını yaparken bir yandan da kendi kendime dil pratiği yapmaya başladım, dudaklarımdan heceler dökülürken gülümsüyordum. Sarmaları güzelce sardım, tencereye koyup üzerlerine limon dilimledikten sonra, su ve zeytinyağını ekleyip düz bir servis tabağıyla üzerlerini kapadım, kısık ateşte pişmeye başlarlarken ben de içeri geçip yorgunlukla koltuğa uzandım, bacaklarımı uzatıp televizyonu açarken her şeye rağmen rahatım yerindeydi.

Televizyonda bugün olacak şampiyonluk maçları anlatılırken yorgunlukla sunucunun söylediklerini dinledim. "Beşiktaş 82, Galatasaray 82 ve Fenerbahçe 79 puanda. Bu gece Beşiktaş'ın Göztepe Sporla, Galatasaray'ın Malatyasporla ve Fener'in Kayserisporla maçı var. Bu maçlar sonunda şampiyon belli olacak. Beşiktaş şu an önde götürüyor, ancak eğer bugün Galatasaray çok iyi bir skor elde ederse şampiyon Galatasaray olabilir. Aynı zamanda daha beş gün önceye kadar ligde şampiyonluk adayı olarak görülmeyen Fenerbahçe ciddi bir aday hâline geldi, eğer bugün Galatasaray ve Beşiktaş'ın yenilmesi ve Fener'in kazanması durumunda Fener'in şampiyonluğundan da söz edebiliriz."

Sunucu Fener'den bahsederken gülümsedim, Kuvars burada olsaydı büyük ihtimalle "Tabii ki Fener şampiyon olacak," deyip karşı çıkardı. Onunla maçları izlemeyi çok özlemiştim. Başımı koltuğun kenarına yaslayıp onunla eski anılarımızı hatırladım. Gözlerim huzurla kapanırken öylece uyuyakalmışım.

Gözlerimi evdeki tıkırtılara açtığımda, bir anda uykudan uyanmanın etkisiyle şaşkınlıkla etrafa baktım. Buğulu gözlerimi ovuşturup aniden ne olduğunu anlamayarak ayağa kalktım. Televizyonu biri kapamıştı, evin kapısı da ardına kadar açıldı.

Korkuyla elimi kalbime koydum. Etraf tamamen dağılmıştı, hızlıca koşup uyumadan önce yaptığım sarmanın altını kapattım. Elim telefona giderken ne yapacağımı bilemedim, zangır zangır titriyordum. Evde birinin olup olmadığını bile kontrol edemezken ben, burada daha fazla duramayacağım için üzerime bile bir şey almadan dışarı attım kendimi. Komşuya bile haber veremezken ilk olarak polise durumu SMS ile bildirip adresi yazdım. Onların gelmesini beklerken korkuyla çıplak ayakla dışarı çıkmış olmamı bile umursamadan Reha'yı aradım. Evi yakın olduğu için onun gelebileceğini umarken Reha telefonumu açmadı. Son anda onun maçta olduğunu hatırlarken kendime öfkelen dim. Çağan ve Öykü'yü arayıp endişelendirmenin henüz yeri değildi. Ne olduğunu bile anlayamamıştım, hırsız mıydı, başka bir şey mi?

Korkuyla kollarımı kendime sardım, hava buz gibiydi, hâlâ yağmur yağıyordu ve çok üşüyordum, örgülerimi açıp dağılan saçlarımı kulaklarıma kapatarak biraz üşümemi geçirmeye çalıştım. Ayaklarıma taşlar batarken endişeyle elim tekrar telefona gitti ve Kuvars'ı aradım. Telefon ilk çalışta açıldı. "Cemre, bir sorun mu var?" Onun endişeli sesini duydum, hızla telefonu kapatıp mesaj yazdım.

"Eve hırsız girdi sanırım, polisleri bekliyorum ama eve giremiyorum. Korkuyorum biraz, gelebilir misin buraya?"

Bir saniye sonra mesaj geldi. "Sakın korkma, hemen geliyorum."

Ben öylece beklerken, çok geçmedi iki polis arabası bizim olduğumuz sokağa girdi. Onlar arabadan inene kadar telefonumun notlar bölümünü açtım ve olanları yazdım. Uyuduğumu, kapının kilitli olduğundan emin olduğumu, uyandığımda kapının açık ve etrafın dağılmış olduğunu...

Polisler hızla yanıma geldiler, çıplak ayaklarıma ve tir tir titreyen bana baktılar. "İyi misiniz hanımefendi?"

Titrerken başımı zorlukla salladım ve hızla telefonumu okuyabilmeleri için yanıma gelen polise verdim, başını salladı adam. "Olay yeri inceleme ekipleri gelecek, bir yere dokunmadınız değil mi?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Tekrar telefonumu aldım. "Hayır hemen evden dışarı çıktım."

"Anlıyorum, tamam, siz isterseniz polis arabasına geçin, ısının, biz yukarı çıkarız."

Başımı sallayıp dediklerini yaparken telefona kaçınıcı katta oturduğumu da yazdım. Polis arabasına gidene kadar ayaklarıma taşlar batarken başıma gelene inanamadım. Resmen hırsız gözetlemiş gibi, Öykü ve Çağan'ın ikisinde evde olmadığı günü beklemişti.

Bacaklarımı kendime çektim ve ayaklarıma batan küçük taşları temizledim, ısınmama rağmen hâlâ tir tir titriyordum. Olay yeri inceleme ekipleri gelip evden parmak izi alırlarken de, komşular inip ne olduğunu sorarlarken de içine girdiğim şaşkınlıktan sıyrılıp onlara cevap veremedim. Hırsız, koca apartmandaki tek öğrenci evi olan bizim eve girmişti. Yine şaşkınlıkla öylece boş boş etrafıma baktım.

Polis arabasının kapısı açılana kadar boş boş bakmaya devam ettim. Birden kapı açıldığında ben daha ne olduğunu anlayamadan beni saran kolların arasına çekildim. "İyi misin?" dedi Kuvars endişeli bir sesle.

Sonunda o geldiği için mutlu hissederek sımsıkı sarıldım ona. Onun varlığının verdiği güven paha biçilemezdi. "Ne oldu?" dedi geri çekilerek. "Karşılaştın mı hırsızla? Sana zarar verdi mi?" Kuvars endişeyle vücudumu yokladı. Yaralanmadığıma emin olana kadar bırakmadı beni.

"İyiyim," dedim hızla. *"Karşılaşmadık hiç, uyuyordum, uyandığımda evin dağıtıldığını gördüm, kapı da sonuna kadar açıktı."*

Kuvars uzandı ve beni tekrar çekti göğsüne. "Tamam," dedi. "Geçti. Ben buradayım."

Tekrar geri çekildiğinde üstüme sıkıntıyla baktı. "Böyle mi çıktın sen?"

Başımı salladım, hızla üzerindeki paltosunu çıkardı ve bana sardı. "Ayakkabılarını da mı almadın?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Tamam, sen buradan çıkma, emniyet müdürüne de haber verdim, birazdan burada olacaklar, ben konuşup duruma bakıp geliyorum."

Başımı salladım yine hızla. Kuvars kapıyı kapatıp giderken onu çekip gitme demek istedim ama yapamadım.

Bacaklarımı yeniden kendime çektim, çıplak ayaklarımdan utanırken keşke çıkmadan en azından bir terlik giyseydim diye düşündüm.

Uzun dakikalar boyunca orada öylece bekledim, tekrar kapım açıldığında Kuvars hemen yanımdaydı, ben ne olduğunu soramadan

ayaklarım yere değmesin diye beni kucağına aldı. *"Kuars ne yapıyorsun?"* İnsanların bakışları arasında utanarak ona sordum.

"Eve gidiyoruz," dedi. "Gerekli deliller alındı, evde çalınan bir şey olup olmadığı için senin bakman gerekiyor. Ev dağıtılmış, kapı da zorlanmış, eve giren şerefsiz ya da şerefsizler sen uyanmadan gitmiş olmalılar."

Başımı salladım. *"Peki bulunacaklar mı?"*

"Binanın girişindeki kameraya takılmamışlar, arka taraftaki yangın merdiveninden girmiş olmalılar. Oranın girişinde bulunan mağazalardan kamera görüntülerine bakılacak."

Başımı salladım.

"Yukarı çıkalım, eve bak," dedi Kuvars beni kucağında taşımaya başlarken. Üzerimdeki paltoyu sıkıca sardı. O beni taşıırken utanmama engel olamadım.

"Apartmanda bırak bari, ayaklarıma bir şey batmaz, yürürüm."

"Zemin soğuk," dedi Kuvars. "Üşütürsün."

Ve beni hiç gıcunmadan bizim kata gelene kadar, merdivenler boyunca kucağında taşıdı, her adım atışında kasları gerilirken ona sınıksı sarıldım.

Eve geldiğimizde polis memurlarının eşliğinde Kuvars beni yere bırakırken utancım katlandı. Yaşlı bir adam -onun emniyet müdürü olduğunu tahmin ediyordum, Kuvars çağırınca gelmişti- bana doğru ilerledi.

"Merhaba Cemre Hanım, ben İstanbul Emniyet Müdürü Rıza Erbaş. Yaşadıklarınız için çok üzgünüm, merak etmeyin evinize girenleri hemen bulmak için tüm ekibimi seferber edeceğim."

Minnetle karşımdaki adama baktım. "Evinizde ne çalındığını tespit edebilmemiz adına, sizin beyanlarınız büyük önem taşıyor. Bu konuda ekip arkadaşlarıma yardımcı olabilirsiniz çok sevinirim."

Gülümseyerek başımı salladım, Kuvars'ın gücünü bir kere daha fark etmemi sağlarken bu durum, çok üzerinde durmadan hızla kendi odama geçtim. Hemen komodinin ilk çekmecesinde kendi birikmiş param duruyordu. Sayarken hiç eksik olmadığını gördüm. Buraya girip bu parayı görmemiş olmaları mümkün değildi.

Odamdan çıkıp vestiyere bıraktığım çantamı buldum, cüzdanımın içinde hiç eksik yoktu. Hızla Öykü ve Çağan'a durumu anlatan bir mesaj gönderip onların evde bir birikimi olup olmadıklarını sordum ve

ikisi de endişeyle bana dönüp olmadığını söylediler. Kendi telefonum da hemen mutfak masasında duruyordu, alınmamıştı. Üst kata çıkıp Çağan'ın bilgisayarını kontrol ettim, buradaydı. O da alınmamıştı.

Yeniden onlara döndüm. Kuvars bana bakıyordu. "Neler gitmiş?" diye sordu.

Şaşkınlığımı belli edecek şekilde ona baktım. "Her şey yerinde duruyor, hiçbir şey gitmemiş."

Kuvars hızla yanıtladı beni. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum," dedim. "Anlamadım acaba, korkup kaçtılar mı?"

"Bu kadar ileri giden neden korkup kaçsın?"

Kuvars emniyet müdürüne dönüp kısaca durumu anlattı, emniyet müdürü biraz şaşkındı. "Bazen bu tip olaylar olabiliyor, eve girdikten sonra kişi korkup kanunen bir hırsızlıktan değil konut dokunulmazlığının ihlalinden daha az ceza almak için gönüllü vazgeçebiliyor. Biz delilleri kontrol edip bulmak için elimizden geleni yapacağız Kuvars Bey. Siz hiç merak etmeyin."

Kuvars adama teşekkür etti, el sıkıştılar, tüm polis görevlileri evden giderken evin hâline baktım, her yere olay yeri inceleme şeritleri çekilmişti, polisler galoşla girmişti ama etraf dapdağınaktı. Bana yine bir sürü temizlik işi çıkmıştı.

"Çok garip," dedi Kuvars. "Neden insan hırsızlık için girdiği evde bir şeyler çalmadan çıkar ki?"

Omuz silktim, etraftaki şeritleri toplamaya başlamadan önce onun paltosunu çıkardım. *"Belki gerçekten son anda vazgeçmiştir."*

"Senin şu arkadaşların nerede kaldı? Gelmediler hâlâ." Hâlâ eve giren kişi bakımından düşünceli görünüyordu.

Onun tekrar gitmek istediğini, ayrılmadan önce Çağan veya Öykü'nün gelmesini beklediğini anlarken yutkunamadım.

"İkisi de şehir dışında, sınavlardan sonra ailelerinin yanına gittiler."

"Sen evde tek misin?" Kuvars'ın sesinde endişeyi hissettim. "Ne zamandır?"

"Daha bugün gitti Öykü."

Kuvars gözlerimin en içine baktı. "Ne zaman geliyorlar?"

"Bilmiyorum, Öykü'nün gelmesine daha bir hafta var."

"Sen tek mi kalacaksın şimdi?"

Başımı salladım. Kuvars hızla itiraz etti.

"Tek kalamazsın, ara o arkadaşlarını çağır buraya."

"Nasıl çağırayım?" dedim. "Onların kırk yılın başı tatillerini bölmek istemiyorum. Ben tek başıma idare ederim."

"Tek kalamazsın," dedi Kuvars sertçe. "Kimse yoksa ben kalırım."

Gülümsememek için kendimi tuttum. "Bana uyar."

Öylece onun gözlerinin içine bakarken bana karşı sert bakışlarının yumuşadığını fark ettim, hâlâ benim için endişeliydi.

Bakışlarımı zorlukla ondan koparıp etrafı toparlamaya devam ettim ama beni durdurdu. "Toplama," dedi. "Sen sıcak bir duşa gir, ben hallederim buraları."

Bir an itiraz edecek olduysam da, dışarıda çok üşümüştüm, birkaç saat önce duş almama rağmen çıplak ayak dışarı çıktığım ve bir sürü yağmur yediğim için pis hissediyordum. Başımı salladım. Odamdan giyilebilecek siyah eşofmanımı aldıktan sonra duşa girdim tekrar. Suyun altında çok durmadım ama sıcak iyi geldi, tüm uzuvlarım rahatladı.

Duştan çıktıktan sonra saçlarımı kurutup fönle düzleştirdim. Üzerimi giydim ve aynada kendime baktım. Onun hemen buraya gelmiş olmasına gülümserken banyodaki makyaj malzemelerimle hafif bir makyaj yaptım.

Duştan çıktığımda etraf şaşırtıcı bir şekilde toplanmıştı. Kuvars televizyonu yeniden açmıştı. Yine aynı spor programındaydı, maç başlamıştı, futbol oyuncuları seyircileri selamlıyordu.

Kuvars salonda olmadığı için direkt mutfığa geçtim. Benim tüm olaylar önce yaptığım zeytinyağlı sarma tenceresinin hemen önündeydi, ağzına sıkıştırdığı sarmayla bana döndüğünde gülmeden edemedim.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sarma," dedi Kuvars ağzı dolu dolu. "Çok güzel olmuş."

"Dur ayakta yeme, bizim için hazırlayayım," dedim ona giderken.

"Olur," dedi Kuvars ağzı dolu, bir tane daha sarmayı tencereden alırken. Ona daha fazla güldüm.

Gülümseyerek masayı hazırladım ve ikimiz için birer tabak sarma doldurdum. Kuvars ben hazırlarken gelip bir tane daha almaya çalıştı ama eline vurdum. "Hazırlanmasını bekle."

"Tamam," dedi geri çekilirken ama ben tabaklara koyarken tekrar bir tane daha aldı.

Onun bu hallerine daha çok güldüm, keşke hep böyle olsaydık. Üzerine gitmedim, kal demedim, o konuları hiç açmadım bile, sadece

akışına bıraktım.

Masada onun iştahla sarmaları yemesini izlerken de gülümseyerek onu izledim. Kuvars'ın bakışları o sırada yeni yeni maça ısınan oyuncuların gösterildiği maça takıldı. "Şampiyon oluyoruz bugün," dedi hemen ardından.

Güldüm, hatta kahkaha attım. *"Eminim kendin bile söylediğine inanmamışsındır."*

"Neden inanmayayım?" Kuvars hiddetle karşı çıktı. "Daha beş gün önce, Fenerbahçe puan olarak şampiyonluk için zor görülüyorken, Beşiktaş ve Galatasaray birden yenildi, şampiyonlukta adı bile anılmayan Fener'im birden ortaya çıkıp kafa kafaya girdi. Bugün Beşiktaş ve Galatasaray yenilirse, şampiyonluk bizimdir."

"Sence bu ihtimalin olması mümkün mü? Hadi Beşiktaş'ı bilemem ama Galatasaray bugün Malatyaspor'a en az beş ya da altı gol atar. Şampiyonluk bizim."

Kuvars güldü. "Bok atar." Ayağa kalktı kendi tabağını yıkarken bana döndü açıklamak ister gibi. "Öyle bir şey olması için Malatyaspor'un armut toplaması lazım sahada."

Gözlerimi devirdim. *"Yapmadığı şey değil sonuçta Galatasaray'ımın."*

Kuvars tabağı yıkayıp kenara koyduktan sonra huysuz huysuz bana döndü. Onun üstüne daha da çok gitmek isterken ben de ayağa kalktım ve tabağımda kalan sarmaları tencereye doldurup Kuvars'ın yanına geçtim, benim için musluğu açtı, ben de tabağıyı yıkadım.

Bulaşıklardan kurtulduktan sonra Kuvars kendi eviymiş gibi büyük bir rahatlıkla buzdolabında duran Çağan'a ait biraları çıkardı ve bizim için içeri taşıdı, orta sehpa biraları koyarken tekrar eski günlerdeymişiz gibi hissetmeden edemedim.

Kuvars aramıza mesafe koyarak otururken de kendimi üzmedim. *"Sen öyle rahat edebilecek misin? Çağan'ın üstlerinden bir şey verebilirim?"*

"Gerek yok, şoför benim kıyafetlerimi getirecek," dedi Kuvars.

Başımı salladım ve başlayan maça çevirdim gözlerimi. Bugün aynı anda üç ayrı maç vardı, hem Fener'in hem Galatasaray'ın hem Beşiktaş'ın. Maçların sonucuna göre kazanan belli olacaktı. Fener puan olarak gerideydi, şampiyon olması için aynı anda hem Beşiktaş'ın hem de Galatasaray'ın yenilmesi gerekecekti. Beşiktaş şu an biraz daha

avantajlı görünüyordu ama Galatasaray son günlerde çok iyiydi, o yüzden kendi takımına çok güveniyordum. Galatasaray kazanacaktı.

"İddiaya var mısın?" dedim Kuvars'a dönerken.

Kuvars'ın yeşil gözleri bana döndü, serseri gülümsemesiyle bana baktı. "Hiç şansın yok, bu topa girme."

"Girmek istiyorum ama," dedim ben de gülümserken. Kuvars'ın bakışları dudaklarıma çevrildi, gülümsememi izledi, sonra zorlukla gözlerini benden kopardı.

"Tamam," dedi. "Ne karşılığında olacak?"

Gülümsedim. "Her zamanki gibi olsun, kaybeden kazananın bir isteğini yerine getirir."

"Tamam," dedi yine Kuvars. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarım daha da kıvrıldı. *"Seni."*

Kuvars öksürdü.

"Öyle değil." Yanaklarım kızardı hızla. "Gitmekten vazgeçeceksin, eskisi gibi işlerini burada yürütmeye devam edeceksin."

Kuvars'ın kaşları çatıldı. "Bunun olmasının mümkün olmadığını biliyorsun."

"Takımına güvenmiyorsun demek ki."

Kuvars'ın bakışları ekrana çevrildi, tarttı biçti, tekrar bana döndü. "Tamam. Ben kazanırsam da, sen bir daha karşıma çıkmayacaksın ama. Anlaştık mı?"

Derin bir sessizlik oldu, içimde fırtınalar koptu sanki, bunu benden istiyor olmasına inanamıyordum. Yine de her şeye rağmen tüm duygularımı bastırdım ve hüznle ona baktım. *"Anlaştık."*

Üç maçı da aynı anda takip etmek zor olurken, Fener ve Kayseri maçını izleyerek başladık. Kuvars benim içinde bir bira açıp önüme koyarken gülümseyerek ona teşekkür ettim. *"Bence Beşiktaş berabere kalır, Galatasaray en az iki farkla kazanır, fener sonuncu olur. Biz şampiyon oluruz."*

Kuvars bana ters ters baktı. "Fener'in sonuncu olma gibi bir durumu olamaz."

"Göreceğiz."

Kuvars kumandaya uzanıp sesi açarken bana döndü. "Sarmalardan kalmış mıydı ya?"

Ona gülümsedim. *"Ben getireyim."*

"Sen otur ben getiririm." O giderken gülümsedim. Çok özlemiştim, onun iddiasının benden tamamen kopmak olmasına rağmen içim hâlâ tamamen onunla doluydu, şimdi maçı ona sarılarak onun kokusunu içime çekerek izlemek vardı.

Kuvars sarmalarla geri dönerken bende açık biramdan biraz içtim. Aldığım alkolle beraber vücudumuz biraz daha gevşerken sakın geçen Fenerbahçe ve Kayserispor kapışmasına odaklanmaya çalıştım.

İlk dakikalar oldukça heyecansız geçerken Kuvars yeniden yanıma oturdu. "Yiğitlerim, hadi gönderin o topu kaleye."

O coşkuyla konuşurken ben de kendimi onun heyecanına kaptırdım. Bir Galatasaray, bir de Beşiktaş maçına bakıyorduk ama geri Kuvars'ın ısrarı sonucu Fener'in maçını izliyorduk. Henüz hiçbir takımdan gol gelmezken heyecanla gözlerim Galatasaray'ın skorundaydı, çok güveniyordum, bu şampiyonluk hem bizim olacaktı hem Kuvars'ı bana geri getirecekti.

Onuncu dakikada ilk gol Beşiktaş'dan geldi. Göztepe'ye karşı gol atarken şaşkınlıkla ikimizde kanalı değiştirip Beşiktaş maçına verdik. İddiada göze alamadığımız diğer bir şey Beşiktaş'ın şampiyon olmasıydı ama açıkçası Fener'in şampiyonluğuna yeğlerdim.

"Hadi, hadi, atsanıza topu lan." Fener ilk yarıda oldukça kötü bir performans sergilerken Kuvars Beşiktaş'ın da gol atmasının öfkesiyle sarmaları kenara bırakıp ayaklandı. O ellerini saçlarından geçirirken Kayserispor çok iyi bir oyun sergiledi ve tam maçın on sekizinci dakikasında Fener'e gol attı.

Kuvars öfke ve şaşkınlıkla öylece kaldı. "Lan!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, Kuvars sanki futbolculara ulaşabilecekmiş gibi televizyona ilerlerken sıkı bir küfür savurdu.

Ayağa kalktım gülererek. "Üzülme Kuvars, seneye belki sizin de bir şansınız olur."

Kuvars hiddetle bana döndü, onun bu hâline daha çok güldüm. "Bence Fener bu gece şampiyon olmaya değil, yenilmemeye çalışsın." Kuvars bir adım attı bana doğru, aramızdaki mesafe tamamen kapanırken ben hâlâ gülüyordum. "Üzülme," dedim tekrar. "Bu da gelir bu da geçer. Hem en son yedi, sekiz yıl önce şampiyonluk için sevinmiştiniz galiba, bence sen o işi unut."

Kuvars sabır çekti ağzının içinde.

Yeniden yanından ayrılıp koltuğa oturdum. Yirmi dördüncü dakika Beşiktaş maçında yeni bir gelişme oldu ve Göztepe Spor Beşiktaş'a gol attı. Bunun üzerine sevinçle yerimden kalktım, kendimce kutlamaya çalışıp dans ederken Kuvars'ın bakışlarını yakaladım, öfkeli olmasını beklerken bana kilitlenen bakışları mutlu görünüyordu. Biz beraberken mutluyduk... Bunu fark etmesini umdum.

Maçlar devam ederken gözüm Galatasaray cephesindeydi ısrarla, otuz dokuzuncu dakika ben heyecanla ekrana bakarken Malatyaspor gol attı. Ben şaşkınlıkla öylece kaldım. Ne? Nasıl?

Kuvars benim şaşkınlığım karşısında güldü. "Üzülme Cemre, seneye belki sizin de bir şansınız olur."

Gözlerimi devirerek ona döndüm. *"İkinci yarı toparlarız."*

"Ne oldu güzelim yediremedin mi?"

Söylediğinin aksine bana tekrar güzelim demesine takıldım. *"Güzelin miyim gerçekten?"*

Kuvars tekrar bir sarma ağzına atarken "Maç," dedi. "Maç devam ediyor."

Yine de gülümseyerek maça döndüm. İlk yarı bu şekilde biterken Kuvars'ın güzelim kelimesinden sonra Malatyaspor'dan yediğimiz golü bile düşünemedim. İkinci yarı oyuncu değişiklikleriyle başladı. Açıkçası Galatasaray'ın ilk yarıdaki oyuncu seçimini pek beğenmemiştim, ikinci yarıda daha çok beğenirken Galatasaray oyuncularını da çok daha hırslı oynamaya başladılar. Maçın elli üçüncü dakikasında bundandır ki canım takımımdan Halil Dervişoğlu ilk golü attı.

Heyecanla yerimden kalktım tekrar ve dansıma kaldığım yerden devam ettim, utanmasam göbek atacaktım. Kuvars ellerini saçlarının arasına alırken tekrar kanalı değiştirdi ve Fener maçında durduk. Bu maç oldukça sakın geçerken izlenecek pek bir şey yoktu. Tekrar benim ısrarlarım sonucu Galatasaray maçına döndük, altmışıncı dakika Ryan Babel'den ikinci gol geldi ve neredeyse koltuktan uçtum. Kazanıyorduk.

"Şampiyonluk bizim!"

Yerimde neredeyse göbek atarken Kuvars huysuz huysuz bana baktı. "Maç hâlâ bitmedi."

Kuvars üzgündü, Kuvars mutsuzdu.

"Bu şekilde biterse şampiyonuz bak görürsün. Sen şimdiden Amerika'daki hazırlıklarını iptal etmeye başla bence."

Kuvars huysuzluğunu sürdürdü. "Maç doksan dakika."

Ben heyecanla ekranı takip edip Kuvars'a takılmaya devam ederken altmış dokuzuncu dakikada Beşiktaş maçında yeni bir gelişme oldu ve Beşiktaş gol attı. Beşiktaş'ın golüyle işler tersine döndü. Beşiktaş'ta en güçlü şampiyonluk adayı olduğunu hatırlatırken gerildim. Şimdi kazanmak için Galatasaray'ın ya en az iki gol daha atması ya da Beşiktaş'ın en az bir gol yemesi gerekiyordu.

Kuvars'ın dudakları kıvrıldı. "Lan, bir fener kaldı! Hadi kanaryam!" Geri Fenerbahçe maçına döndük. Israrla vazgeçmeyip Fener'i desteklemesi karşısında şaşkındım.

Doksanıncı dakikaya kadar sadece Fenerbahçe Kayserispor kapışmasını izledik, Kuvars yanaklarımın kızarmasına neden olacak kadar ağır küfrediyordu. Tüm takımlar şampiyonluk için ölümüne mücadele ederken ben endişeyle televizyona baktım. Kuvars sadece artık yenilmemelerinin derdindeydi, Fener'in şampiyonluğu kazanması artık mümkün değildi, iki takımda yenilmemişti, bir mucize olmadığı sürece de yenilecek hâlleri yoktu. Kuvars hâla ümitliydi. Doksanıncı dakikada Fener'den ilk gol geldi. Kuvars küfrederek tebrik ederken yine güldüm ona. Maç izlerken çok hırslı ve öfkeli birine dönüşüyordu. Bir an için onu çocuklarıyla düşündüm, başka bir takımı tutmalarına asla izin vermezdi. Onları fenerbahçe formalarıyla giydirip hep maça götüreceğine çok emindim. Bir an için yutkunamadım, o anın içinde ben yoktum.

Yeniden beynimdeki düşüncelerden sıyrılmaya ve ana girmeye çalıştım. Her şeye rağmen Kuvars buradaydı, ona beraber mutlu olduğumuzu göstermem lazımdı.

Üç maç da uzatmaya gitti. Uzatmanın üçüncü dakikasında elim yüreğimde beklerken Galatasaray'dan ilk gol geldi. Olduğum yerde heyecanla sıçradım, ikinci bir gol umuduyla televizyon ekranına baktım. Şimdi uzatmada Fener'in kazanması mümkün değildi ama Beşiktaş'ın kaybetmesi mümkündü. Kayserispor'un gol atması ya da Galatasaray'ın bir gol daha hanesine eklemesini beklerken nefesimi tuttum.

Hemen yanımda Kuvars da nefesini tutmuştu. "Berabere bitmesin, atsanıza lan bir tane daha!"

O heyecanla bağıırken gülmeden edemedim. İsteddiği gol sanki oyuncular sesini duymuş gibi uzatmanın son dakikalarında geldi. Kuvars gole sevinemezken ekrana baktı. Maalesef ne Galatasaray bir gol daha atabildi, ne de Beşiktaş bir gol yedi. Averaj üstünlüğüyle Beşiktaş şampiyon oldu.

Sunucuların "Şampiyon Beşiktaş," nidaları altında mutsuz mutsuz başımı çevirdim ve Kuvars'la göz göze geldik. İkimizde kazanamamıştık.

"Kaybettik," dedim öylece. "İkimizde."

"Salı akşamı Sivas'ı yenseydik şimdi şampiyonduk," dedi Kuvars hâlâ.

Başımı salladım. "İkinci yarıdaki kadro değişikliğiyle ilk yarıda kadro kurulsaydı belki 5-6 gol atardık, şampiyon olurduk."

"Şampiyonluk gittikten sonra maçı çevirdiler," dedi Kuvars, hâlâ şaşkın görünüyordu, sanki biri onu hemen kalbinden vurmuştu.

Acıyla gülümsedim. "İlk yarı çıkan kadro şampiyonluğu verdi resmen."

Kuvars acı acı televizyondaki kutlamalara baktı. "Fener'e manevi tazminat davası açacağım."

Güldüm. "Neyse," dedim. "Dostluk kazansın. Beşiktaş'ta iyi oynadı bu dönem, o da çok hak etmişti."

Kuvars acı acı ekrana baktı. "Hayır," dedi. "Sivas'ı yenseydik şampiyonluk bizimdi. Şampiyonluk bizim hakkımızdı."

Hâlâ onun itirazlarına güldüm. Uzanıp televizyon kumandasını kapadım. Kuvars yine de kendini toparladı ve çatık kaşlarıyla bana baktı. "Neyse," dedi. "Yensekte yenilsekte her zaman her yerde yine en büyük Fenerbahçe!"

Ona güldüm. "Hadi," dedim. "Saat geç oldu, uyuyalım."

Kuvars başını salladı. "Yukarıda Çağan'ın odası var," dedim hızla. "Nevresimlerini değiştireyim orada kalırsın."

"Yok," dedi Kuvars. "Senin odan şurasıydı değil mi?"

Başımı salladım. "Yukarısı uzak olur, ben salonda yatarım."

Korkuyla ona baktım. "Eve giren kişinin tekrar mı geleceğini düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Kuvars. "Yarın alarm taktıralım, şimdilik tedbir olsun. Seni bir kere tek bıraktım başına gelenleri hatırlamak bile istemiyorum."

Öldüresiye dayak yediğim günden bahsediyordu, bir an o anları hatırlayınca yutkunamadım.

"Tamam," dedim hızla. "Rahat edebilecek misin burada?"

"Ederim," dedi. O sırada telefonu çaldı. Şoförü kıyafetlerini getirdiğini haber verirken Kuvars aşağıya indi.

Onun inişiyile kısa bir süre evde tek kalmanın bile beni korkuttuğunu hissettim. Kendi kendime koltuğa oturup bacaklarımı kendime çektim ve Kuvars gelene kadar gözlerimi kapıdan ayırmadım, bir yandan da elimde telefonu sıkıca tutuyordum.

Kuvars geldiğinde beni o hâlde gördü. "Cemre? İyi misin?"

Yanıma geldi, hemen karşımda dizlerinin üzerinde oturdu ve göz göze gelmemizi sağladı, çenemi kaldırırken hâlâ telefonu sıkı sıkı tutuyordum. Başımı salladım sadece, iyi olduğumu göstermek için.

"Korkuyor musun hâlâ?"

Bakışlarım her şeyi anlatırken Kuvars'ın eli ellerime gitti. "Ben buradayım," dedi. "Hiçbir yere gitmeyeceğim, seni tek bırakmayacağım tamam mı?" Başımı salladım.

Ayağa kalktım hemen ardından. İçine girdiğim korku bulutundan sıyrılırken *"Sen üstünü giy,"* dedim ona. *"Ben de koltuğu hazırlayayım senin için."*

Kuvars başını salladı. Tekrar odama girdim, buradan koltuğa sermek için yastık ve polar battaniye aldım, onları koltuğa sererken Kuvars da gri bir eşofman takımıyla banyodan çıktı. Biraz hayran hayran durup onu seyretmeye dalarken onun ben yokken çoktan sehpayı toparlamış olduğunu gördüm, gülümsedim.

Kuvars koltuğa otururken "Teşekkür ederim," dedi. "Bir şey olursa beni uyandırırısın."

Gülümseyerek onu onayladım.

Tekrar yatak odama geçtim, makyajımı temizleyip perdelerimi çektim ve yatağıma ilerledim, yorucu ve tamamen alt üst olduğum bir gece olmuştu, tek yapmak istediğim uyumaktı. Gözlerimi kaparken çok yorgun olmama rağmen cama vuran yağmur taneleri ve gök gürültüsünden rahatsız olup uykuya dalamadım.

Salonun ışığı çoktan kapanmıştı, Kuvars'ın uyuduğunu düşünürken bacaklarımı kendime çektim ve yatağımda gittikçe küçüldüm. Gözlerimi kapadım ve hareketsiz kaldım, kısa uykum arasında boğazıma bir el kapandığını hissederken nefes nefese kalarak

uykumdan sıçradım. Alnımda biriken teri sildim, korkuyla dizlerimi kendime çektim, bu gece eve giren kişiyi düşündüm, neden hiçbir şey almadan gitmişti, amacı neydi?

Tekrar korkuyla dolarken yağmur ve gökgürültüsü arasında sanki bir şey balkonumu tıngırdatıyor gibi hissettim ve panikle hızla odadan çıktım, koşar adım salona geçtim. Işıkları yaktım. Kuvars tek elini ensesinin altına yerleştirmişti, uyanıktı. Beni görünce doğruldu. "Cemre ne oldu?"

"Ben ses duydum sanki, bilmiyorum ya da bana öyle geldi."

Kuvars ayağa kalktı. "Nerede ses duydun?"

"Balkon," dedim. "Balkonumda sanki."

Kuvars odama girdi hızla. Onun arkasından yürüdüm. Yeni hayatımda sahip olduğum odaya ilk girişiydi, hızla hareket edip odamı göremezken balkon kapısını açtı, yoğun fırtına pencerenin kenarlarından içeri giriyordu, rüzgar ses yapıyor olmalıydı.

"Bir şey yok," dedi Kuvars bana dönerken. "Fırtınanın sesi."

Başımı salladım. *"Kusura bakma," dedim. "Seni de rahatsız ettim ama."*

"Şşh," dedi Kuvars elim ayağım birbirine dolanırken. "Sorun değil, burada seninle kalmamı ister misin? Sen uyuyuncaya kadar."

Hızla başımı salladım.

"Tamam," dedi Kuvars salonun ışığını kapatıp tekrar yanıma gelirken. "Sen geç yatağa kapa gözlerini. Ben buradaki koltukta olacağım, merak etme, korkman gerekmeyecek."

Ona endişeyle baktım. *"Sen koltukta mı olacaksın?"* Tekli, küçük koltuğuma endişeyle baktım.

Kuvars başını salladı. "Evet, sorun değil benim için."

"Sen de gel," dedim. "Böyle içime sinmeyecek." Kuvars kararısızlıkla bana baktı.

"Koltukta da rahat ederim ben."

"Hadi Kuvars," dedim. "Yatağım gayet geniş, birbirimize dokunmayız bile. Hem daha önce hiç beraber uyumamışız gibi davranma."

Kuvars en sonunda kabul etti. Yatağa ilk ben geçerken o da arkamdan geldi. Gayet mesafeli bir şekilde aramızda boşluk bırakıp tek elini ensesinin altına yerleştirirken olduğum yerde mümkün olduğunca küçülerek ona baktım, dudaklarımda küçük bir gülümseme mevcuttu.

Ona bakarken ağır ağır gözlerim kapandı, varlığının verdiği güvenle huzur doldum, onun kolları arasında uyurken uykumun arasında beni kendi göğsüne çektiğini, sıkı sıkı sardığını ve hemen saçlarımın üstünü öptüğünü hissettim. Uykumun arasında gülümsedim, yerime kıpırdanırken Kuvars tekrar uykuya dalmam için saçlarımı okşadı.

"Ben buradayım." Tekrar saçlarımı öptü. "Hep yanımdayım."

Kuvars ve Cemre'yi böyle görmeyi özleyenler butonuyum :'))

Yeni bölüm alıntısı yarın Instagram hesabım hikayelerindeyasar 'da olacak. Herkesi bekliyorum <3

Bölüm alıntıları için **Twitter: lalmaglup** hesabını da takip edebilirsiniz <3 Twitter'da **#lal** hashtagiyle kitap ile ilgili görüşlerinizi, yorumlarınızı benimle paylaşabilirsiniz, hepsini okumak için sabırsızlanıyorum.

Ne kadar çok oy o kadar hızlı yeni bölüm <3 En kısa sürede yeni bölümde görüşmek üzere <3 Hepinizi çok ama çoooooooook seviyorum<3

69.BÖLÜM "AİLE"

Merhaba güzellerim, öncelikle uzun bir süre sizi beklettiğim için hepinizden özür diliyorum. Sınavlarımı ve hayatımı oturtmam gerekiyordu ve her şeyi nihayet bitirdim. Şimdi tüm yaz buradayım ve düzenli bölümlerle sizinle olacağım <3

Bölüme oy verip yorum yaparsanız çok mutlu olurum <3 Bölüm sonunda bir sürprizim var size <3

69.BÖLÜM "AİLE"

Huzur uzun bir zaman sonra eski bir dost sıcaklığında içimi ısıtırken gülümseyerek göz kapaklarımı araladım. Dün yaşananlar uyandıgım gibi yeniden kendini hatırlattı bana. Evime hırsız girmişti, korkunç bir çok şey yaşamama rağmen Kuvars yeniden dün gece buraya gelmişti ve bana sıkıca sarılmıştı. Şimdi onun kolları arasındaydım, aylar sonra ilk defa.

Göz kapakları kapalıydı, tüm gece uyumadığını, beni her defasında daha sıkı sıkı sardığını hissetmiştim. Bu nedenle, sabaha karşı uyumuş olmalıydı. Sıkıca sardığı kolları arasında başımı göğsünden kaldırıp boyun girintisine yasladım, huzurla iç geçirirken kokusu ciğerlerime doldu. Mutlulukla gülümsedim. Keşke hep bu anın içinde, bu şekilde kalabilseydik.

Kolları arasından çıkmam gerektiği için artık, mutsuzca yerimden kıpırdandım ve başımı boynundan kaldırıp uzaklaşmak üzere hareket ettim. Huysuzca homurdandı ve istemsizce kollarına beni daha çok çekti. Dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. Onun varlığını, onunla uyumayı, beni uykusunda kendisine çekmesini bile o kadar çok özlemiştim ki...

Biraz daha orada öylece kalmanın keyfini çıkarırken gözlerimin iliştiği saatle beraber artık kalkmam gerektiğinin bilincinde olarak istemeye istemeye doğruldum. Onu uyandırmadan zorlukla kollarının arasından ayrıldım ve dolabımın kapağını sessizce açıp bugün giyeceğim elbiseleri çıkardım. Akşam duş aldığım için tekrar duşa

girme gereği duymadan çıkardığım tayt ve kazağı giydim. Saçlarını tarayıp odadan çıktım.

Çayın suyunu koyduktan sonra mutlulukla gülümserken ekmekleri kızartmak üzere harekete geçtim. Dün yaşananlardan sonra bunca iyi şeyin gerçekleşmesi hususunda da artık bir hayır olduğuna inanmaya başlamıştım.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle irkilip kızarmaya başladığım ekmekleri kenara koydum ve telefonumu yanıma aldım. Mesaj Reha'dan'dı. Dün akşam aramamı yeni gördüğünü, bir sorun olup olmadığını soruyordu. Ona dönüş yapıp hiçbir sorun olmadığını söyledim. ağan ve Öykü yaşananlardan sonra hemen buraya geleceklerini yazmışlardı, onlarada dönüş yaptım. Açıkçası hemen gelmelerini pek istemiyordum, onların gelmemesi demek Kuvars'ın burada kalmaya devam etmesi demekti.

"Günaydın."

Mutfağın hemen girişinde saçları alnına düşen, uykulu gözlerle bana bakan Kuvars'ı görünce afallamadan edemedim, zorlukla açık kalan ağzımı kaparken günaydına cevap olması için sadece başımı sallayabildim ağır ağır.

"Ben bir duşa gireyim, traş olayım," dedi Kuvars yine.

Ben ondan zorlukla gözlerimi çekerken ağır ağır başımı salladım. *"Tamam, ben de kahvaltıyı hazırlıyorum."*

Kuvars başını salladı, telefonuyla bugün giyecekleri getirmesi için şoförünü ararken aynı zamanda banyoya ilerledi.

Ben yeniden kahvaltıya dönerken yutkunmadan edemedim. Gerçek bir aile gibi beraberdik, ben ona kahvaltı hazırlarken o duş alıyordu, sonra beraber oturup kahvaltı yapacaktık. Rüya gibiydi her şey. Keşke hiçbir şey bozulmasaydı ve hep bu şekilde devam edebilseydi.

Kahvaltıyı tamamen hazırladıktan, Öykü'nün odasındaki vazoyu da kahvaltı masasına yerleştirdikten sonra Kuvars banyodan çıktı. Saçları ve kirpikleri hâlâ ıslaktı. Onun ıslak kirpikleri arasındaki yeşil gözlerine bakmaktan, yaptığım işe odaklanamazken çayı yanlışlıkla döktüm. Uzandı ve "Ben yapayım," dedi. O bana çayı koyarken gülümsedim.

"Öykü ve ağan buraya geleceklermiş. Dünden sonra çok endişelendiler tabii. ağan iki gün sonra, Öykü yarın geliyor."

Kuvars ellerimi okuduktan sonra dudaklarını birbirine bastırđı, nedense gitmek istemediğini söyleyecek sandım ama onun yerine sadece beni onayladı. "İyi olur, burada yalnız kalma, hep ben olamam."

Başımı salladım. Hüzünle gölgelendi gözlerim. *"Doğru, sonuçta bir mecburiyetim senin için."*

"Cemre!"

Çatık kaşlarımla kızarmış ekmeklere uzandım. Ekmeği titreyen ellerimle kenara koydum. *"Burada kalmak zorunda değilsin, ben kendi başımın çaresine bakabilirim, eğer bu kadar zor olacaksa senin için."*

"Zor olduğu falan yok, saçma sapan konuşma. Seni burada bırakıp hiçbir yere gidemem."

Başımı kaldırdım hızla. Kuvars hemen düzeltti cümlesini.

"Yani, bu hırsızlık olayı netleşene kadar."

Yine hüzünle başımı salladım.

"Okuldan kaçta çıkıyorsun?" diye sordu.

"Yedi gibi."

"Tamam," dedi Kuvars. "Ben gelip seni alırım."

"Sana zahmet olmasın, otobüsle geliyorum ben."

"Zahmet falan olduğu yok. Gelirim, seni alırım, beraber eve geçeriz."

Başımı salladım.

O kahvaltısını yaptıktan sonra bana döndü yeniden ve gözlerimiz buluştu. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun."

"Akşam istediğin bir şey var mı? Gelirken getireyim."

Olumsuz anlamda başımı salladım. *"Yok, seni bekliyorum."*

Kuvars uzun uzun gözlerime baktı. "Sonradan aklına bir şey gelirse yaz bana. Ne olur ne olmaz, evde tek olma. Erken biterse işin beni ara."

Başımı salladım yine.

O çayını içip şoföründen kıyafetlerini almak için çalan kapıya ilerlerken bende kahvaltıdan kalktım ve odadaki hazırlamış olduğum çantama telefonumu ve şarj cihazımı yerleştirip tekrar salona geldim. Kuvars'ta hazırlanıp her zaman üzerinde mükemmel duran, siyah takım elbiselerinden birini giyip benimle beraber dışarı geldi. Beni

okula kendisi arabasıyla bırakırken onunla ayrılacak olmaktan dolayı üzgün ona döndüm.

"Akşam görüşürüz." Bir cesaret eğildim ve hemen yanağına dudaklarımı bastırdım. Kuvars öylece kalakaldı ama geri çekilmedi. Sertçe yutkundu, âdemelması belirginleşti, ondan ayrıldığımda bakışları dudaklarıma çakılı kalmıştı.

"Görüşürüz."

Arabadan zorlukla inip onu arkamda bırakırken güvenlik kapısından kartımı okutup gülümseyerek okuldan içeri girdim. Bir an için yaşananlar hiç yaşanmasaydı ve biz evlenseydik, bu şekilde mi bir hayatımız olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Sınıftaki herkes yarın gece dönem sonu nedeniyle düzenlenecek olan törenden ve hemen ondan sonraki gün düzenlenecek olan balodan bahsediyordu, törene veliler de gelecekti, bu yüzden gidip gitmemek konusunda kararsız olsam da baloya gitmeye sıcak bakıyordum. Tüm arkadaşlarım telaşla ne giyeceklerini konuşuyorlardı. Bense tüm bu hengamenin arasında sadece Kuvars'ı düşünüp duruyordum.

Aslı ve Buse iki koluma girerken "Sakın itiraz etme Cemre," dediler. Bütün gün derslere girmiştik ve yorgunluktan ölmeme rağmen aklımdaki olan tek şey Kuvars'ın okul çıkışına gelip gelmediğiydi. Bu nedenle kendimi onların konuşmalarına veremezken başımı salladım geçiştirmek ister gibi.

"Süper, bunu geleceksin diye anlıyorum."

Kararsız bir şekilde ona baktım. Belki Öykü yarın gece geldiği için bana eşlik ederdi. Onun dışında tek gelirim ne yaparım bilmiyordum. Bana kalırsa evde olup ayaklarımı uzatmak ve dinlenmek isterdim.

Onlarla beraber kampüsün çıkışına doğru yürüdük. Buse işaret dili bildiği için ona doğru döndüm. "Şimdilik söz veremiyorum, yarın duruma göre tekrar konuşuruz. Hoşça kalın kızlar."

Buse gülümseyip söylediklerimi Aslı'ya aktarırken Aslı surat astı. "Ya gelirsin ya da evini basar pijamalarıyla seni buraya getiririm."

Gülümsedim. Tam yine bir şeyler söyleyecektim ki, dış kapıya doğru bakan Buse'nin şaşkınlıkla irkildiğini fark ettim. Ona doğru döndüm. "Allah neler yaratıyor, bu nedir böyle?"

Onun nereye baktığını anlamak için bakışlarının çevrili olduğu yere döndüm.

"Oha bu adam sürekli haberlerde gördüğümüz Demirhan Holding'in sahibi değil mi? Gazetede bir fotoğrafını görmüştüm." Aslı'da hayran gözlerle Buse'nin baktığı yöne bakarken ben de başımı çevirdim ve kapının hemen girişindeki yola arabasını park etmiş, beni bekleyen onu gördüm, bakışları bana dönmüştü.

"Neden burada?" diye sordu Buse. "Birini mi bekliyor?"

Dudaklarım yana kıvrıldı. Tam ben cevap verecektim ki, Kuvars beni fark etti ve bana seslendi. "Cemre!"

Gülümsedim. Ben de ona doğru ilerlerken, Aslı ve Buse şaşkınlıkla kalakaldılar. "*Yarın konuşuruz kızlar, hoşça kalın.*"

Onlar hâlâ şaşkın şaşkın bana bakarken Kuvars'ın yanına ilerledim. "*Hoş geldin.*"

Parmak ucumda yükseldim ve dudaklarımı yanağına yasladım. Kuvars bu sefer şaşırarak bana bakmadı. Beni belimden tutup ona doğru yükselmeme izin verirken "Günün nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi. Senin işlerin nasıldı?"

"Aynı," dedi Kuvars. "Dışarıda yemek yiyelim mi?"

Başımı salladım. Ondan ayrılırken "Ne yemek istersin?" diye sordu Kuvars.

"Fark etmez."

Beni sahildeki küçük bir balık restoranına götürdü. Mum ışıklarının altında onunla oturup yemek yerken gözlerimi ondan alamıyordum. Geçen sene yaşadığımız anların birinde gibi hissediyordum.

Onunla yemek yerken telefonuma gelen mesajla bakışlarım ondan koptu ve telefon ekranına çevrildi.

"Kim?" diye sordu Kuvars hemen.

Mesaj Reha'dandı. Her akşam sekizde buluştuğumuz için nerede kaldığımı soruyordu, ona haber vermeyi yine tamamen unutmuştum.

Kuvars'a cevap vermeyip Reha'ya mesaj yazarken telefon bir anda parmaklarımdan çekildi ve şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Bu lavuk hâlâ sana yazabiliyor mu?" Burnundan soludu.

"Neden yazamam ki? O benim arkadaşım."

Kuvars sıkı bir küfür etti. Yanaklarım kızardı utançla. "Kuvars!"

Kuvars omuz silkti. "*O benim çok yakın arkadaşım ve bana yardımcı oluyor. Hepsi bu.*"

"Başlarım arkadaşlığına. O herif gözümün içine baka baka seni sevdiğini söyledi. Sen hâlâ o şerefsizle nasıl görüşebiliyorsun?"

"O benim arkadaşım! Ona küfretme, o bana her konuda çok destek oldu. Hâlâ olmaya devam ediyor."

"Biliyorum ben o desteği tabii! O puşt-"

"Küfretme! O gerçekten iyi birisi. Bir tanısan-"

"Tanısam mı? Ulan herifin ağzını burnunu kırmamak için zor tutuyorum kendimi. Destekmiş, siktiğimin desteği!"

"Kuars!"

"Ne Cemre ne!" Öfkeyle soludu. "O şerefsiz-"

"Küfredip küfredip durma, o benim çok iyi bir dostum ve hepsi sadece bu."

Kuars öfkeyle bana doğru eğildi. "Onun bir bok olduğu falan yok!"

Öfkeyle ayağa kalktı. "Doyduysan kalkalım."

Şaşkın şaşkın onun kıskançlığına bakarken ne yapacağımı bilemedim, doyduğum için zaten ben de kalktım. Beraber hesabı ödeyip dışarı çıkarken bir yandan da o sinirle önümden yürürken Reha'ya yazmaya başladığım mesajı tamamlayıp göndermek için uğraştım.

Telefon bir anda parmaklarımdan çekildi. Kuvars kırmızı görmüş boğa gibi telefondaki isme bakarken ona doğru uzanmaya çalıştım ama bana izin vermedi. "Kişiler nereden siliniyordu?"

İri iri olmuş gözlerle ona ulaşmaya çalıştım ama kahretsin ki çok uzundu. "Saçmalama, sakın sileyim deme."

Kuars girdi ve Reha'nın numarasını sildi. "Sildim bile."

Şaşkın şaşkın ona bakarken beni belimden tuttu. "Rahat dur." Sonra rehberime girdi ve tüm önceki aramalarımı, Reha'dan gelen mesajları sildi.

"Ya sen çocuk musun, napıyorsun, bırak telefonumu"

Kuars omuz silkip telefonumu geri verdi. "Al bıraktım."

Burnumdan soluyarak ona baktım. "Gerçekten süper hareket yani, böyle yapınca alamayacağım çünkü Reha'dan tekrar numarasını!"

Kuars ağzının içinde homurdandı. "Hele bir al."

"Alırsam ne olacak? Her gün yüzünü görüyorum sonuçta Reha'nın. Numarası olsa ne olacak olmasa ne olacak?"

Kuars beni kendine çekti. Yeşillerinde öfkeli şimşekler çakıyordu. Onun kıskançlığı karşısında dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. O çatık kaşlarıyla gülümsememi takip etti.

"Neye gülüyorsun sen?"

"Sen beni mi kıskanıyorsun?" Gülümsemem genişledi.

Kuvars bir yutkundu, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi etrafa bakındı. "Yok, nerden çıkardın onu?"

"Nerden mi çıkardım?"

"Hadi," dedi Kuvars birden konuyu değiştirmek ister gibi. "Eve gidelim."

Gülümseyerek onu takip ettim. "Gidelim bakalım."

Yol boyunca ona bakıp gülümsemeyi bırakamadım. Eve geldiğimizde Kuvars'ın bakışları hâlâ çatıktı.

Kapının önünde indiğimiz gibi hemen kitapçının önünde oturan ve elindeki telefona bakan Reha'yı fark ettim. Onun da bakışları bu tarafa doğru çevrildi, beni ve arabasından indiğim Kuvars'ı fark etti.

Kuvars henüz onu fark etmeyip apartmanın girişine doğru geçerken ben ne yapacağımı bilemeyip öylece kalakaldım. Harekete geçen Reha oldu, yanımıza doğru geldi.

"Cemre iyi misin? Sana mesaj attım ama dönmedin bana?"

Kuvars duyduğu sesle kaşlarını çatarak önüne döndü ve hemen yanımdaki Reha'yı fark etti, kasları gerildi, sırtı dikleşti, çenesi kaskatı kesildi.

"Kusura bakma Reha, telefonumda bir sorun oldu da-" Kirpiklerimin altından sertçe Kuvars'a baktım. "O yüzden dönemedim, seni de bu saatte beklettim ama bugünkü dersi iptal edersek sorun olur mu?"

"Ne sorunu olacak?" Reha yerine Kuvars cevaplarken gözlerimi devirdim.

"Sorun olmaz tabii ki, başka bir zaman telafi ederiz. Nasıl olsa yanımdayım hep." Kuvars'ın çenesindeki kaslar seğirdi. Yine Reha'ya vuracak sandım ama kendini zar zor tuttu.

"Dün eve hırsız girdi de," diye açıkladım bir anda, Reha'nın bizi yanlış anlamaması için. "Kuvars da yarın Öykü gelene kadar evde bana eşlik ediyor."

"Ne? Ne hırsız? Sen iyi misin?" Reha hızla aramızdaki mesafeyi kapattı ama aramıza Kuvars girdi.

"Gayet iyi. Bas geri."

Reha burnundan soludu. Yine birbirlerine çarpacaklar sandım ama Reha geri adım attı. "Sonra görüşürüz Cemre."

"Görüşürüz Reha." Gülümsedim ona.

Reha yanımdan ayrılırken Kuvars çatık kaşlarıyla bana döndü.
"Niye gülümsüyorsun ona?"

"Efendim?"

"Gülümseme ona."

"Ne?"

Kuvars'ın öfkeli gözleri geriye çevrildi ve yürüyüp giden Reha'nın üzerinde durdu. "Kimse senin gülümsemeni görmesin."

"Neden?"

Omuz silkti. "Gülümseyince çok güzel oluyorsun. O yüzden benden başkasına gülümseme."

Sonra yürüdü ve yanımdan geçip apartmanın kapısını açtı. Arkasından şaşkın şaşkın bakakaldım.

Şoför evde tek duramayan Sarı'yı bize getirdiğinde gülümseyerek onu kucağıma aldım. Eve gelip gireli daha bir saat olmuştu. Kuvars birkaç önemli telefon görüşmesi yaptıktan sonra duş almak istediğini söyleyerek banyoya geçmişti. Israrlarım sonucu eve geldiği gibi şoförü aramıştı ve evde rahat durmayan Sarı'yı da buraya getirmesini rica etmişti.

Sarı'yı kollarıma alıp severken gülümsedim. Benim tatlı oğlum, kollarımın arasında mayışırken son zamanlarda çok kilo aldığı için ağrıya kolum nedeniyle onu koltuğa bırakmak üzere harekete geçtim. Tam bu sırada banyonun kapısı açıldı. Kuvars ıslak saçları ve kaslı, üzerinde su damlaları olan çıplak üstüyle banyo kapısından çıkarken yutkunmadan edemedim. Altında sadece gri bir eşofman vardı. Sarı onu gördüğü gibi kollarımdan sıçradı ve koşarak Kuvars'ın ayaklarına yapıştı.

Kuvars onu boynundan tutup havaya kaldırdı, Sarı yavru kedi gibi mutlulukla mırlarken "Naber lan ibne," diye Kuvars onu selamladı.

Gülümseyerek onlara baktım. Kuvars onu kenara bırakırken bana döndü, dudaklarımdaki gülümsemeyi fark etti. Durdu, yutkunmakta zorluk yaşarken âdemelması belirginleşti.

Bana doğru ilerledi. Ben de nefesimi tuttum istemsizce, böyle o kadar yakışıklı ve kusursuz duruyordu ki..

Parmakları uzandı ve yanağıma değdi. Sertçe yutkunduk. Dokunuşu beni yakarken, öylece kalakaldık. Yanağımdaki elleri öylece dururken gözlerim kapandı. Onu çok özlemiştim.

Bana giderek yaklaştı ve eğildi, kokusu ciğerlerime dolarken beni öpecek sandım ama öpmedi. Nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Cemre..."

Adımı içine çeker gibi söyledi. Öylece durdum, gözlerimi açtım ve onu izledim kirpiklerimin altından.

"Efendim?"

"Hep böyle sadece bana gülümse."

Şaşkınlıkla ona baktım. Uzandım ve birden gelen cesaretle sımsıkı sarıldım ona, başımı çıplak göğsüne yaslariken Kuvars bana karşılık vermeyecek sandım ama tam aksine kollarını beni incitmekten korkar gibi belime doladı.

Zamanın dokunmaya kıyamadığı anlar boyunca öylece birbirimize sarılarak durdu. Bu süre içerisinde yaşanan her şeyi geriye almak, ona özgürce sarılabildiğim o zaman dilimlerine dönmek istedim. Keşkeler geldi geçti. Pişmanlık dilimi damağımı yaktı. Her şeye rağmen özlem her şeyi bastırdı. Onunla olmayı tamamen özlemiştim. Varlığını, kokusunu, her şeyini...

Geri çekilen o oldu. Bunu yaparken zorlanıyormuş gibiydi, elleri tekrar beni kendine çekmek üzere harekete geçecek sanarken yapmadı ancak dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı.

"Bir kere öpsem seni..."

Dudakları dudaklarıma değerken ona kirpiklerimin arasından hevesle baktım.

"Siktir, şu an dünyada en çok istediğim şey bu."

Dudakları dudaklarıma çarptı. Konuşabilseydim "Yap o zaman!" diye bağıırırdım ama her zamanki sessizliğimle karşıladım ve beklentiyle ona baktım.

Kuvars geriledi. Dudaklarımız ayrıldı.

Ne yapacağımızı bilemez gibi birbirimize baktık.

Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemezken Kuvars uzaklaşma ihtiyacıyla geriledi ve "Ben bir hava alayım," diye yanındaki paçalarına dolanan Sarı'yı umursamadan geçip gitti.

Onun arkasından nefes nefese kalmış bir şekilde baktım. Soluğumu kesmişti, ne vardı şöyle tutup beni öpmemesine sebep. Anlayamıyordum onu.

Eğildim ve yerdeki Sarı'yı kollarıma aldım. "Ne yapacağım senin bu babanla ben Sarı?"

"Miyav."

İç geçirerek onu bıraktım. Sonra dudaklarım kıpırdadı. "Baba." Sesim yeniden dudaklarımda can bulurken Sarı yaladığı patilerini bırakıp sesin geldiği tarafa ve bana baktı. Onun bile sanki şaşırdığını hissettim ve gülümseyerek tekrar kucağıma aldım. "Baba, baba, baba..."

"Miyav."

Sarı patilerini yüzüme yerleştirirken gülümseyerek öptüm onu.

Kuvars'ın hava alması düşündüğümünden de uzun sürdü. Onu beklememe rağmen bir türlü eve gelmedi. Hava karardığında, dün yaşananlardan sonra tek başıma evde olduğum için korkmaya başlamıştım. Bu nedenle ne yapacağımı bilemez, evde volta atarken tam bu sırada kapı çaldı.

Kuvars üzerindeki gömleği buruş buruş olmuş bir şekilde tam karşımdaydı. Ceketini almadan çıktığını fark etmemiştim bile, dışarıda donmuş olmalıydı, arabasında değil miydi? Tüm bu zaman boyunca soğukta öylece mi beklemişti?

"Üşüteceksin, bu hâlin ne böyle?" Şaşkın şaşkın irice açılmış gözlerle ona bakarken Kuvars dalgın yeşillerini endişeli kahvelerime dikti.

"Düşünmeye ihtiyacım vardı hem de senden uzakta."

Şaşkın şaşkın ona bakarken ne demek istediğini anlayamadım. Yine mi benden uzak durmaya karar vermişti.

"Yapamadım," dedi tek solukta. "Sikeyim, aklımda seni öpmekten başka hiçbir şey yok. Sikeyim."

Uzandı ve ben ona şaşkın şaşkın bakarken kapıyı arkasından kapayıp dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. İri iri olmuş gözlerle ona bakarken, ne yaptığımızın farkında bile değilken kendimi ona karşılık veriyorken buldum.

Beni sertçe duvara yasladı, vücudumun her karesinde onun varlığını hissederken tutkuyla öptü beni.

Dudaklarımı araladım ve dili ağzımdan içeri girdi, dillerimiz birbirine sokulurken dudakları dudaklarımda yangınlar bırakıyordu.

Vücudumun her noktasına hâkim olurken, beni gittikçe daha sert bir şekilde duvara yasladı. Dudakları bir saniyeliğine dudaklarımdan kopup çenemde ilerlediğinde "Özledim seni," diye inledi. "Çok özledim."

Onun dokunuşları altında kendimden geçerken ben de diye haykırmak istedim. Ben de...

Tekrar uzandı ve öpüşmeye devam ettik. Dudaklarımız sanki bir savaş içindeymiş gibi birbirini zorluyordu.

"Siktir," dedi Kuvars kendini zorlukla geriye çekerken. "Ateş ve barut. Biz yan yana olmamalıyız."

Alnını alnıma basladı, dudaklarım istemsizce yana kıvrıldı. Soluk soluğa kalmıştım, şaşkındım ve mutluluktan ölecek kadar kalbim deli gibi atıyordu.

"Seni şimdi su koltuğa yaslayıp-

Kuvars durdu. Derin bir nefes verdi.

"Ben en iyisi bu gece yukarıda yatayım."

Tam itiraz etmek için harekete geçecektim ki, bakışlarındaki ifadeden ürktüm.

"Sakin tek kelime etme."

Zorlukla başımı salladım.

O hızla, kaçır gibi bana tekrar bakmadan yukarı çıkarken ben de utançla yanan yanaklarımı tuttum. Bu arada Sarı uyanmıştı ve bana bakıyordu.

"Bakma öyle. Anne ve baba arasında olur öyle şeyler. Kapa gözlerini."

Sarı anlamış gibi tekrar miyavladı.

Diğer gün henüz Kuvars uyanmadan çalan kapının sesiyle irkildim. Sarı hemen yatağında patilerini bana yaslamış bir şekilde yatıyordu. O da uyanırken, hızla yataktan kalktım ve kapıya gittim. Gelen Öykü'ydü.

Hırsızlık olayını duyduktan sonra çok endişelenmişti ve en yakın bu tarihe uygun bilet bulmuştu. Hemen de gelmişti.

"Cemre, iyi misin? Nasılsın?" Endişeyle içeri girerken iri iri gözlerle bana baktı. "Ay çok kötü hissediyorum, bir gittim tek kaldın, başına neler geldi? O geceden beri nasıl tek kalabiliyorsun zaten? Ay ben çok kötü bir arkadaşım değil mi, çok kötü hissediyorum."

"Sakin ol, gayet iyiyim ben. Kuvars yukarıda Çağan'ın odasında kalıyor. Sessiz ol, gel uyandırmayalım."

"Kuvars mı?" Öykü iri iri olmuş gözlerle bana baktı.

"Neden?"

"Hırsızlık olayı olunca geldi, sizden biri gelene kadar tek kalmamam için-"

"Ay çok iyi yapmış," dedi Öykü hemen. "Çağan da geliyor mu? Konuştun mu onunla?"

"Evet o da yarın burada olacak."

Öykü endişeyle bana baktı. "Sen bir karar verebildin mi?" diye sordum ona hemen.

Endişeyle bana baktı. "Sanırım evet. Neyse şimdi beni, Çağan'ı boş verelim, sen nasılsın, daha iyi misin?"

Başımı salladım ve ona olanları bir kere daha uzun uzun anlattım.

Öykü valizlerini yerleştirirken "Çok garip," dedi. "Bir insan neden bunca tehlikeyi göze alıp eve girer de, bir şey almadan çıkar. Hadi girdin, çalmaktan vazgeçtin, kapıyı niye açık bırakırsın, etrafı niye dağıtırsın? Çok garip."

Ben de aynı şekilde başımı salladım. "Dikkatli olalım da," dedi Öykü yine. "Alarm falan taktıralım hiç olmazsa, yönetimle ben konuşurum."

Başımı salladım.

"Çok iyi olur."

"Tamam o zaman," dedi Öykü. "Ben bu eşyalarımı yerleştireyim."

"Tamam, ben de kahvaltı hazırlarım bizim için."

"Tamamdır," dedi Öykü.

Ben mutfığa geçerken Sarı da peşime takıldı ve Kuvars'ın ne yazık ki onu alıştırması üzerine, ona bir dilim salam verene kadar beni rahat bırakmadı. O salamını yerken Kuvars aşağı indi. Üzerinde takım elbisesi vardı. İşe gitmeye hazır görünüyordu. Eşyaları da yanındaydı.

"Öykü mü geldi?" dedi Kuvars. Onu görünce dünden sonra yanaklarımın kızarmasını engelleyemedim.

Başımı salladım hızla.

"Tamam o zaman," dedi. "Ben artık burada kalmayacağım Öykü geldiğine göre. Ama bugün alarm takmak üzere, ekipler gelecek."

"Gerek yoktu Kuvars. Biz yönetimle konuşup halledecektik."

Kuvars sertçe bana baktı. "O halledilene kadar geçecek zamanı göze alamam. Ben de burada olacağım zaten. Güvende olacaksın.

"Burada mı olacaksın? Gitmiyor musun?" diye sordum şaşkın şaşkın ona bakarken, bu evde beraber geçirdiğimiz son günümüz olmasını hâlâ aşamıyordum.

"Gitmiyorum," dedi Kuvars büyük bir ciddiyetle. Kaşları çatılmıştı. "Seni bırakmak istemiyorum, içim rahat etmeyecek."

Dudaklarım kulaklarıma varana dek gülümsedim.

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Şu evine giren adam bulunana kadar buradayım."

Şaşkın şaşkın ona bakmaya devam ettim. "*Ne yapmayı düşünüyorsun ki?*" Sonuçta Öykü artık buradaydı ve çok istesem de burada kalması mümkün değildi artık maalesef.

"Yan evde olacağım," dedi Kuvars bir anda. "Aylar önce satın almıştım, boş duruyordu, orada kalırım."

Şaşkınlıktan zorlukla ellerimi kıpırdattım. "*Yan ev mi?*"

"Evet," dedi Kuvars ensesini kaşıyıp bakışlarını benden kaçırırken. "Aylar önce yatırım amacıyla almıştım."

"Yatırım amacıyla mı?"

Öylece kalakaldım.

"Evet," dedi Kuvars. "Çok önemli değil, neyse eve geçmeyeceğim, yan evde olacağım bir süre. Bir ihtiyacın olursa gelersin. Öykü geldiğine göre ben şirete geçebilirim, sabah erkenden toplantım var."

Başımı salladım. Duraksadı. Duraksadım. Öylece birbirimizin gözlerine baktık. Bakışlarını ilk kaçırın, utandığım için ben oldum.

Kuvars "Ben çıkayım artık," dedi.

Başımı salladım ve onu takip ettim.

O çıktıktan sonra gülümsemeden edemedim. O evi alan, hep burada, yanımda olmak isteyen oydu. Dün gece yaşananlar da ortadaydı. Sanırım artık Kuvars'ın kabuğunu kırmaya başlamıştım.

Gülümseyerek Öykü için kahvaltı hazırlamak üzere mutfığa geçtim.

Akşama kadar mutluluk sarhoşu gibi gezip durdum. Öyle ki, bugün dönem sonu velilerin katılacağı törene bile gitmeye karar verdim. Belki akşam Kuvars'ın benimle gelmesini rica ederim diye düşünüyordum hatta.

Öykü'nün ceketlerinden ve büstiyerlerinden birini ödünç alıp gece için güzelce hazırlandım bile. Saçlarımı düzleştirip sade bir makyaj yaptım. Aslı ve Buse gece için sürekli bana mesaj atarlarken bir yandan da Öykü çok güzel olduğumu söyleyip ailesinin yanında geçirdiği kısa tatilinden bahsediyordu. Bugün alarm takmak için

ekipler gelmişti, bu nedenle onu tek bırakmak konusunda daha az endişeliydim.

Geceye bir saat kala gitmeden önce Kuvars'ın arabasını apartmanın girişinde görürken ellerim bugün belki bininci kez dudaklarımın üzerinde durdu ve yaşadıklarımızı hatırladım. Yine gülümserken mutluluk içimi tamamen doldurdu.

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde sağlamca durup küçük çantamı omzuma takarak Öykü'nün iyi dilekleri arasında evden çıktım. Kuvars'ın merdivenleri çıktığını tahmin edip ona yetişmek için ben de merdivenleri inerken aynı merdivene inmeden onun sesini duydum. Biriyle telefonda mı konuşuyordu?

"Hayır Aytekin. Mümkün olduğunca çabuk olmasını istiyorum. Sen şimdiden tüm hazırlıkları yap."

Bekledi, karşıyı dinledi, kulak kesildim.

"Burada bir iki işim daha kaldı. Bir de Cemre'nin güvenliğinden emin olmam lazım. Sonra geleceğim."

Yine sustu.

"Hayır düşündüğün gibi bir değişiklik yok. Evimi değiştirdim, çünkü onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Kalmaya karar vermedim."

Yine bekledi. İçimin ezildiğini hissettim.

"Hayır," dedi. "Beni hiçbir güç burada tutamaz artık. İki hafta sonra temelli Amerika'ya yerleşiyorum."

Yumruk yemişim gibi yalpaladım. Bu sırada merdivenleri çıkmış olan Kuvars'ın açısına girdim, bakışlarını kaldırdı ve göz göze geldik.

"Ben seni sonra arayacağım."

O telefonu kapatır ceketinin cebine koyarken ağlamamak için çenemi sıktım. Gidiyor muydu? Dün beni öptükten, bugün bu eve taşındıktan sonra öylece çekip gidecek miydi yani? Bu denli mi kararlıydı?

"Cemre."

"Merhaba." Ağlamamak için kendimi sıktım ama yüzüm tüm acımı belli ediyordu.

"Konuşmaları duydun mu?"

Başımı salladım. "Gidiyor musun kesin mi bu tarih yani şimdi?"

Beni onayladı. "Evet."

"Anladım." Parmaklarımı kenetledim. Artık söylenecek bir söz kalmamıştı.

Onun bakışları benim hüznü dolu gözlerimden üzerime çevrildi. Kaşları çatıldı. "Sen nereye gidiyorsun?"

Başımı dikleştirdim. *"Okul etkinliğine."*

Daha fazla ona bakarsam ağlayacağımı bildiğim için hızla yanından geçtim. *"Hoşça kal sana."*

"Cemre."

Kuvars arkamdan seslendi ama durmadım. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Bir de ona benimle törene gelip gelemeyeceğini sormayı düşündüğüme inanamıyordum. O resmen beni öperken bile gitmeyi düşünüyordu.

Kendimi zorlukla tuttum, dik durmaya çalıştım, yine yalnız kalmışım gibi hissediyordum. Tüm acımı bastırmaya çalıştım, dimdik durdum ve bir taksi durdurdum.

İlk dönemin bitişini kutlamak için düzenlenen törende neredeyse herkes vardı. Hafta içi de iki ayrı günde son komite sınavlarımıza girecek, ilk dönemi tamamlayacaktık. Bundan sonra yeni dönem başlayana kadar bir aylık bir tatilim olacaktı, bu tatil süresi boyunca ek gelir olması için çalışmayı ve para kazanmayı planlıyordum. Son dönemlerde iyice paraya sıkışmıştım ve yeni dönemle beraber yine okula ödeme yapmam gerekecekti. İçine girdiğim düşünceler beni boğuyordu.

Kuvars'la yaşadıklarım, onun gidişi derken düşüncelerimin içerisinde boğulmuştum yine. Aslı'nın yanıma gelmesiyle irkildim. Fakülte dışarıda şık bir otelin salonunu ayarlamıştı, ilk olarak dekanımız ve bu gecede bize eşlik eden rektörümüz konuşma yapacaktı. Herkes aileleriyle buradaydı. Ben her zaman olduğu gibi tektim.

"Cemre!" Bana seslenen kişiye doğru döndüğümde karşımda Aslı'yı gördüm. Hemen yanında onun tıpa tıp aynısı bir kadın ve bir adam duruyordu, bunlar ailesi olmalıydılar.

Elimde olmadan buruk bir gülümsemeyle onlara baktım. Ben de çok isterdim bugün anne ve babamın yanımda olmasını...

"Tebrik ederim kızım," dedi hemen yanımda duran Aslı'nın annesi. "Aslı senden çok bahsetti, biz de kızımızın arkadaşıyla tanışmak

istedik."

Gülümsemem genişledi. "Hepinizi başarılarınızdan dolayı kutluyorum."

Teşekkür etmek için başımı salladım. Babası da gülümsedi. "Genç meslektaşlarımı böyle görmek beni çok mutlu ediyor." Demek Aslı'nın babası da doktordu.

"Evet," dedi annesi. "Canım kızım ve sizler geleceğin umutlarısınız." Uzandı ve büyük bir sevgiyle Aslı'nın saçlarını okşadı.

Gülümsememi dudaklarımda tutmak adına tüm çabamı gösterdim. Bugün burada anneminde olmasını, beni bu şekilde gururla göstermesini her şeyden daha çok istedim.

"Herkes buradaymış." Buse de hemen yanında anne ve babasıyla beraber yanıma gelirken gülümseyerek bize baktı. Hem o hem de Aslı sade, güzel bir kıyafet tercih etmişlerdi. İkisi de güzel görünüyordu.

"Merhaba." Aslı'nın annesi gülümseyerek Buse'nin ailesiyle selamlaştı.

"Merhaba," dedi onlarda. "Ne büyük mutluluk bizler için, evlatlarımız doktorluğa ilk adımlarını atıyorlar. İlk dönem de bitti."

"Öyle," dedi Aslı'nın annesi gülümseyerek. "Canım kızım çok çalıştı, emeklerinin karşılığını alıyor, daha da alacak inşallah."

"Umarım," dedi Buse'nin annesi. "Bir anne olarak evladımızın mutluluğundan önemli hiçbir şey yok. Gurur duyuyorum onlarla."

Göğsümün hemen ortasına çöken hissi bastıramadım. Çenemin titremeye, ellerimin terlemeye başladığını hissettim. Yanlarından sessizce ayrılmanın ayıp olmayacağını bilmesem hemen giderdim ama öylece durmak zorunda kaldım.

Bakışlar bana döndü. Buse hızla lafa girdi. "Anne bu Cemre, sınıftan en yakın arkadaşlarımdan."

Buse'nin anne ve babası gülümseyerek bana baktılar. "Senin ailen nerede kızım?"

Öylece kalakaldım. Zaman ağırlaştı, ciğerlerime baskı yaptı sanki. Yerimden ayrılamadım, durdum öylece. Ellerim ailemin olmadığını söylemek istemedi. Bakışlar bana doğru dönerken yine kendimi yalnız hissettim.

"Ben içeri geçsem iyi olacak." İşaret dili bilen tek kişi olduğu için Buse'ye dönüp konuşurken, o başımı salladı.

Yanlarından uzaklaşırken nefes alabilmek adına elimi boynuma götürdüm. Kendimi uzun zaman sonra ilk defa bu kadar yalnız hissediyordum. Ne Kuvars vardı, ne Reha, ne öykü, ne de  ağan. Tek başımaydım, tüm arkadaşlarımla aileleriyle gelmişti ama ben tektim. Bir ailem yoktu.

Kollarımı kendime doladım. İçeri geçip kokteyl masalarından birine geçip oturdum. Yine bazı veliler oturmaya başlamıştı, gururla çocuklarından bahsediyorlardı. Bakışlarımla dalgınlaştı.

Rektör konuşmasına başlayınca kadar orada öylece durmaya devam ettim. Etkinlik sunucunun konuşmasıyla başlarken koltuklar heyecanlı veliler ve sınıf arkadaşlarımla doldu. Rektörün konuşmasından hemen sonra dekan hocamız çıkıp konuşma yaparken tüm dönem boyunca  abalarımızdan dolayı bizi tebrik etti. Sırasıyla  st sınıfları mezun olacakları için kutlayıp daha yolun başında olan bizlere ise başarılar diledi. Onların konuşmasından sonra, tek tek gelen velilere döndü. "Asıl büyük teşekkür bugün burada bizi ve artık genç meslektaşımız olan evlatlarını yalnız bırakmayan velilerin."

Herkes onları alkışlarken ben yine de içimdeki hüzne engel olamadım. Başımı kaldırdım ve yanımdaki boş koltuklara baktım. Benim tek ailem bir zamanlar Kuvars'tı, artık o da yoktu...

Kirpiklerimin titremesine, göğsümün hemen ortasındaki boşluğun giderek daha da genişlemesine engel olamadım. Yutkunamazken, karşımdaki insanlara ve ailelere baktım. Dekan her birine gülümserken kendi yalnızlığını giderek ızdırap verdi.

Bir zamanlar bu kimsesizlik duygumu bastırmak için Kuvars'a sarılırdım, onunlayken yalnız hissetmezdim ancak artık o da yoktu, her şeye rağmen gideceğini söyleyip duruyordu. Her zaman, bir ailenin eksikliğini yaşayacaktım bundandır ki. Bir gün kendi çocuklarımda olamayacağı için aile ne hiçbir zaman bilmeyecektim.

Yutkunamazken bu his çok ağır geldi. Hemen yanımda çocuklarını tebrik eden, onların saçlarını okşayan aileler görmek içimdeki duyguları daha da katlanamaz hâle getirdi.

Hızla ayağa kalktım, hızım karşısında birkaç insanın bakışları bana doğru döndü. Onlara aldırmadan koşarcasına, ilerledim ve kendimi salondan dışarı attım. Dolunay geceyi aydınlatırken, içim kapkaranlıktı.  ylece hava almak ihtiya ıyla derin derin nefesler içime çekerken, dolan gözlerimi sıkı sıkıya kapattım.

Ağlamak yok! Ağlamak yok! Sen bu değilsin artık! Ağlamayacaksın! Sen çok güçlü bir kadınsın. Ağlamayacaksın. Tut o gözlerini. Sen güçsüz değilsin.

Çenemi dikleştirmeye çalıştım ama yine de kendimi tutamadım ve bir damla kaydı gözlerimden.

Anne ve babamı çok özledim ben. Yalnız olmak istemiyorum. Kimsesiz olmak istemiyorum. Yoruldum. Kuvars'ın da sürekli gitmek istemesinden, böyle her şeye göğüs germeye çalışmaktan da yoruldum.

"Cemre?"

Duyduğum sesle irkilerek başımı kaldırdım ve gözyaşlarıyla dolu olduğu için bulanık gören gözlerim Kuvars'ın yeşil gözlerini buldu.

"Neyin var? Ne oldu?" Endişeyle aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Hızla başımı salladım. "Bir şeyim yok."

"Ağlamışsın."

"Hayır." Onun gideceğine, iyice kimsesiz kalacağıma ağlamak üzere olduğumu, kendimi ne kadar yalnız, ne kadar mutsuz hissettiğimi söylemedim.

"Cemre, hadi güzelim, ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Sen neden buradasın?"

"Evden öyle çıkınca aklım sende kaldı. Hadi söyle bana, bir şey mi oldu?"

Burnumu çektim. "Söylenecek bir şey yok. Bak çok mutlu olduğumu sanıyorsun ya sensiz, al işte, bak bunlar benim gözyaşlarım. Görüyor musun, mutlu muyum?" Yüzümdeki ellerini gözlerimin hemen altına yerleştirdim, gözyaşlarım arttı.

Kuvars şaşkınlıkla ellerime baktı. "Cemre."

"Ya Cemre böyle işte. Şimdi gitmek mi istiyorsun, git. Umurunda değilim nasılsa!"

"Cemre! Saçma sapan konuşma." Uzandı ve gözyaşlarımı sildi. "Sen bu hayatta umursadığım tek insansın."

"O yüzden mi daha dün gece beni öperken bu sabah gidiş tarihini ayarladın." Gözyaşlarım ardı ardına aktı.

"Cemre."

"Sus Kuvars, gitmek mi istiyorsun git öyleyse. Artık uğraşmaktan, sana koşmaktan ama senin geri çekilmenden çok yoruldum. Zannettiğin gibi sensizken mutlu olmadığımı gör ama! Yalnızım ben, sen benim tek

ailemsin." Gözyaşlarım daha fazla akmasın diye gözlerimi yukarı, dolunaya kaldırdım. Hızla düzelttim kendimi. "Sen benim tek ailemdin. Ben artık kimsesiz gibi hissediyorum."

Kuvars'ın gözlerindeki acılı ifadeyi gördüm. Kirpiklerini birbirine bastırды, ızdırapla gözleri kapandı, bekledi, ardından gözlerini açtı. Acı dolu yeşilleri benim kahverengilerimle çarpıştı.

"Cemre-

Elimi onun göğsüne, kalbinin tam üstüne yerleştirdim. İrkildi.

Ellerimi geri çektim ve ona anlatmaya devam ettim. *"İçeride herkesin ailesi gelmiş biliyor musun, benim ailemin nerede olduğunu sordular bana. Bir cevap bile veremedim. Yalnızım. Kimsesizim. Eskiden bütün ailem sendin ama artık sen de yoksun."*

"Yapma." Acıyla soludu. "Yapma bunu bana. Dayanamıyorum gözyaşlarına." Alnını alnıma yasladı.

Zaman üzerimize tüm ağırlığıyla çöktü. Kuvars tek tek tüm gözyaşlarımı öptü. Onun dudaklarının altında tir tir titredim.

"Kimsesiz değilsin."

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım. Gözlerim açıldı ve bakışlarımı kaldırıp onun gözlerine baktım. Onun gözleri ellerime çevrildi. *"Öyleyim."*

"Değilsin."

Başımı olumsuz anlamda salladım, yüzüm acıyla doluydu. Kuvars beni hızla kendi kollarına çekti. Başını boynuma gömdü. "Kurban olurum ben senin gözyaşlarına." Tekrar uzandı ve gözyaşlarımı dudaklarıyla sildi. "Kurban olurum sana ben."

Beni sıkı sıkı tutan ellerinin arasında tir tir titrerken Kuvars beni bırakıp bir adım geri çekildi. Gözlerindeki acılı ifadenin yerini kararlı bir ifade almıştı şimdi.

"Kimsesiz değilsin, ben varım." Duraksadı ve yeniden konuştu.

"Yalan söyledim," dedi tok bir sesle.

Şaşkın şaşkın ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Sana yalan söyledim," diye açıkladı yeniden tane tane. "Sana sevmiyorum dediğimde yalan söyledim."

Başım dikleşti. Kuvars'la birbirimizin gözlerinin içinde kaybolacağımızı sandım.

Dudaklarıma uzanıp beni öpmeden önce son kez konuştu.

"Seni hâlâ deli gibi seviyorum."

Öncelikle yeni bölüm alıntısı yarın gece Instagram: hikayelerindeyasar hesabında olacak, hepinizi beklerim <3

Yeni bölüm haftaya cumartesi gece gelecek z3

Ve biliyorsunuz Lal kitap oluyor. Dört kitaplık bir seri olacak ve ilk kitabın adı Lal Umutlar temmuz ayında raflarda olacak. İlk kitap Cemre ve Kuvars'ın sizin hiç okumadığınız ilk iki yılıyla başlıyor. O bölümler Wattpad'de yok. Çok uğraştım, çok emek verdim, çok beğeneceğinizi düşünüyorum <3 Tasarımıyla da editöryal süreciyle de çok uğraştım ve günlerce uyumadık. Sonunda ortaya mükemmel bir eser çıktı.

O zaman hepiniz hazırsanız haftaya Pazar günü sizlere hem kitabın kapağını hem de kendimi tanıtıyor olacağım <3

Satırların arkasındaki yazar Hikayelerindeyasar'la tanışmak için, kitap kapağını öğrenmeniz için hepinizi Instagram: hikayelerindeyasar ve Twitter: lalmaglup sayfalarına bekliyorum <3

Haftaya görüşmek üzere <3

70. BÖLÜM "SÖZ"

Merhaba güzellerim, bölüme oy vermeyi ve yorum yapmayı lütfen unutöayın <3

Biliyorsunuz ki Lal kitap oluyor. Bu nedenle **bugün saat tam 20.00'da Instagram: hikayelerindeyasar hesabında LAL'in ilk kitabı LAL UMUTLAR'ın kapağı yayımlanacak** <3 Ve biliyorsunuz ki burada uzun zamandır hikayelerindeyasar adıyla hikayeler yazdım. Artık kapak vasıtasıyla benimde kim olduğumu öğreneceksiniz. Bu nedenle hepinizi Instagram: hikayelerindeyasar hesabına bekliyorum. Gelin TANIŞALIM <3

70. BÖLÜM "SÖZ"

"Seni hâlâ deli gibi seviyorum."

"Hayat bu, bir bakarsın her şey bir anda son bulur. Hayat bu, son dediğin an her şey yeniden can bulur," demiş Şems-i Tebrizi. Hayat bundan daha iyi bir sözle özetlenebilir mi hiç bilmiyordum, beş dakika önce sahip olduğu tüm ailesini kaybetmiş bir kadıken, beş dakika sonra şimdi Kuvars tam karşımdaydı ve beni sevdiğini söylüyordu.

Dolu gözlerimi Kuvars'a çevirirken uzandı ve elleriyle yüzümü kavradı. "Doldurma o güzel gözlerini."

Az önce sildiği gözyaşı izlerini tekrar takip etti parmakları. "Kimsesiz değilsin, senin ailen benim."

Ellerim titrerken ne yapacağımı bilemedim. Kuvars bir adım geriledi bana alan açmak için.

"Ama sen bana beni sevmediğini söyledin. Artık sevmiyorum dedin."

Kuvars titreyen ellerimi okudu.

"Hay ben öyle söyleyen dilimi sikeyim. Ben seni üzmem istemedim, ben.." Kuvars'ın gözleri kapandı. "Ağlama." Nefesini içine çekti. "Sen ağlayınca dünyanın belasını sikelim geliyor, ağlama."

Elleri yüzümü kavradı, çenemi kaldırdı. "Ben seni üzmem istemedim, sadece böyle daha kolay olur sandım. Kendi yoluna dönüp bakabilirsin, daha rahat bir hayatın olur." Kuvars'ın sesi boğuk çıktı.

"Seni sevmemem mümkün olabilir mi, seni düşünmediğim bir saniye bile olmuyor."

"Kuars." Ellerim titrerken uzandı ve parmaklarımı avuçlarının arasına aldı. Tek tek parmaklarımı öptükten sonra ellerimi onunla iletişime geçebilmem için bıraktı, parmaklarım titrerken hızla ona sordum.

"Bana kızmadın mı? İntihara teşebbüsümden sonra benden nefret etmedin mi?"

Kuars intihar sözcüğünü parmaklarımdan okuduğu gibi irkildi. "Ne nefreti Cemre? Ben seni sevmeyi hiç bırakabilir miyim mümkün mü bu? Sadece bir hayatın olsun istedim. Mutlu ol istedim."

"Ben seninle mutluyum."

Kuars'ın bakışlarına hüznü bir ifade gelip çöktü.

"Sensizken çok yalnızım. Kimsem yok. Sen benim tek ailemsen eğer gitme." Yutkunamadım. "Beni yarım bırakma."

Kuars duraksadı. Yüzünde acı artık kendi yolunu yapmıştı. Tekrar son bir çabamla onun gözlerinin içine baktım. "Gitme."

Dudakları yeniden parmaklarımı buldu, tek tek parmak boğumlarımın üstünü öptü tekrar ve tekrar. Dokunuşundaki acıyı yüreğimin tam ortasında hissettim.

"Kaybettim," dedi Kuvars omuzları çökerken. "Senden gitmeyi başaramadım. Belki gitsem çok iyi bir hayatın olacaktı ama senden uzak kalamadım, kalamıyorum."

Korkuyla titreyerek sordum. "Gitmeyeceksin değil mi?"

Uzandı, alnımı öptü. "Gitmeyeceğim."

Sanki aylar sonra tekrar benim eski Kuvars'ım dönmüş gibi irkilirken, özlemle onun gözlerine baktım. Buradaydı, benden gitmeyeceğini söylüyordu.

Gözlerim kapandı. *Allah'ım sana şükürler olsun. Çok teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.*

Kuars beni ara sokağa çekip yüzümü yeniden avuçlarının arasına alırken dudakları şefkatle dudaklarıma dokundu. Ellerimi onun boynuna dolayabilmek adına parmak uçlarımda yükselirken, Kuvars bana destek oldu ve beni havaya kaldırdı. Sımsıkı sarıldım pna, kokusunu içime çekerken o da derin bir nefes çekti içine. İkimizde birbirimizin kokusunu ciğerlerimize hapsediyorduk.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Kuvars başını boynuma gömüp orayı öperken. "Çok seviyorum."

Ellerim onun yumuşak saçları arasında kayboldu. Eğer bir rüyanın içerisindeysem, hiç uyanmak istemiyordum. Sadece onunla olmak, bu anda ona sarılmak istiyordum. Kuvars beni daha çok kaldırdı ve kolları arasındayken duvara yasladı. Dudakları dudaklarıma değerken "Çok özledim," diye inledi. "Çok özledim seni."

"Ben daha çok."

"Senden uzak durmak o kadar zordu ki."

"Her şey için özür dilerim. Her şey için." Dolu gözlerimle ona bakarken Kuvars alnımı öptü.

"Dileme," dedi yeniden. "Şimdi mutlusun, huzurlusun. Benim göremediğim, tahmin edemediğim, seni anlamadığım o günlerden sonra-"

"Hayır," dedim hızla başımı olumsuz anlamda sallarken. "Kalbimin tam ortasında kara delik var sanki, ne olursa olsun kimle olursam olayım eksik hissediyorum. Sen benim her şeyimdin, şimdi sen yokken kimsesizim."

"Cemre." Kuvars eğildi ve alnını alnıma yasladı. "Cemre'm." İsmimi içine çekti adeta. "Yapma."

"Asıl sen yapma. Özlemedin mi beni?"

"Her şeyini özledim. Deli gibi özledim, kokunu, nefesini, seninle uyumayı, seni öpmeyi, seninle sevişmeyi..."

Yanaklarım yandı. Kuvars tekrar ellerimin üstünü öptü. Sonra yeniden ellerimi bırakıp dudaklarımı kavradı. Dudaklarım aralanıp onu davet ederken, beni iyice duvara yasladı ve öpmeye devam etti. Elleri saçlarının arasında kayboldu. Kimsenin görmeyeceği bir alanda olmamızdan mütevellit Kuvars'ın dudaklarındaki dudakları oradan ayrılıp çenemde ilerledi. Dokunuşları yangınlar bırakırken ölmek üzereydim. "Çok özledim," diye sayıkladı Kuvars. "Çok."

Ben şu an ona cevap veremesem de gözlerimi kapadım ve yaşadığım duyguların akışına bıraktım, mutluluktan ölmek üzere gibi hissediyordum.

Dudakları boynumdan köprücük kemiğime kaydı. "Cemre'm..." Beni daha sıkı sıkı sardı. "Güzelim."

Hemen şu an da mutluluktan ölünebilirse ölürdüm. Dudakları yeniden dudaklarımı işgal ederken öylece ne kadar vakit geçirdik

anlayamadım. Zaman mevhumumu yitirmiş gibi kokusunu içime çekiyor, dolu gözlerimle ona onu ne kadar sevdiğimi söyleyip duruyordum. Hava inanılmaz soğuk olmasına rağmen hiç üşümüyordum üstelik. Varlığı her zerremi ısıtıyor ve beni mutluluktan öldürüyordu.

Neredeyse sabaha karşı dudaklarımız daha yeni birbirinden ayrılırken havanın aydınlandığını yeni fark ettim. Bütün gece bir duvar dibinde öylece birbirimize sarıldığımız için zamanının nasıl geçtiğini anlayamamıştık bile.

Kuvars en sonunda benden ayrılırken dudakları son kez gözlerimin üstünde, az önce tek tek sildiği gözyaşlarının üstünde durdu. Tekrar bana karşı sevgisini fısıldadı. "Sana deli gibi âşığım."

Diğer gün yatağımda mutlulukla uyandığımda uzun zaman sonra ilk defa tüm yaralarım çiçek açmış, tüm yara izlerim silinip gitmiş, tüm boşluklarım tamamlanmış gibi hissediyordum. Dün gece yaşananlar bir rüyadan ibaret miydi, değil miydi hâlâ şüpheyeye düşerken mutlulukla yataktan uyandım. Ellerim istemsizce dudaklarıma ve yanağıma gitti. Dün gece aylar sonra beni o öpmüştü.

Yeniden mi bir araya geldiğimizi, gelmediğimizi bilemezken onun artık gitmekten bahsetmeyeceğini bilerek mutlulukla gülümsedim. Aynanın karşısına geçtim ve dağılan saçlarımı toparlayıp dün gece makyajlı uyuduğum için mahvolmuş yüzümü temizledim. Telefonumu yanıma alıp saati kontrol ederken neredeyse öğlene geldiğini fark ettim ve dudağımı sarkıttım. Kuvars çoktan şirkete geçmiş olmalıydı, sabah sabah onu görmeye gidemeyecektim.

Diğer mesajlarıma baktım. Aslı ve Buse dün gece apar topar çıktığım için bir sürü mesaj atmışlardı. Dün yaşananlardan sonra içim sıkılırken, bu gece de baloya gidip gitmemek konusunda kararsız kalarak ne yapacağımı bilemedim. En sonunda derin bir nefes verdim ve gitmeye karar verdim. Her ne olursa olsun anne ve babamın olmasa da, beni uzakta bir yerlerde izlediklerini biliyordum. Kendi kızlarının tıpta ilk dönemi bitirişini görmek isterlerdi.

Kendi kıyafetlerim arasında ne giyeceğimi bilemezken Öykü'den rica etmek için odamdan çıktım. İlk Sarı'yı fark ettim, salondaki masanın altında kıvrılıp uyumuştı. Öykü ise salonda oturuyordu.Yine yağlı

boya tablolarından biriyle uğraşıyordu. Göz altları mosmordu ve başındaki bandanası da gelişigüzel bir şekilde saçlarından sarkıyordu.

"Günaydın," dedim işaret dilini kullanarak yanına geçerken. Başını kaldırdı, ellerimi okudu ve beni ruhsuz bir sesle yanıtladı.

"Günaydın."

"Neyin var böyle? Yüzün sirke satıyor."

"Çağan," dedi Öykü sesi içine kaçmış gibi. "Bugün dönüyor."

Yutkundum. "Karar verdin mi onunla konuşacaklarına?"

Öykü'nün dudakları titredi. "Evet."

Yanına geçip oturdum. "Anlatmak, paylaşmak ister misin?"

Öykü'nün gözleri doldu. "Çağan'dan buradan gitmesini isteyeceğim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Ben onu çok seviyorum." Gözleri doldu. "Keşke hep burada kalsa. Keşke bütün ömrüm boyunca yanımda kalsa ama yapamam. Kaan'a bunu yapamam. Onun öpüşüne karşılık verdiğim için bile çok kötü hissediyorum. Bunu yapamam. Kaan bunu hak etmiyor. Ondan gitmesini isteyeceğim."

Öykü hıçkırdı. Uzanıp sarıldım ona. Kendi başını omzuma yaslarırken hıçkırıklarından konuşamadı. "Ben Çağan'sız ne yapacağım şimdi?"

O hıçkıra hıçkıra ağlarken aslında net kararını veremediğini, onunda Çağan'a karşı hisleri olduğunu anladım. Aksi takdirde zaten onun öpüşüne o şekilde karşılık vermezdi. Ancak Öykü çok büyük bir suçluluk duygusuyla savaşıyordu ve Kaan'a bunu yapmak istemiyordu.

Benden ayrıldığında hüznü gözlerle ona baktım. "Sen Kaan'ı sevdiğinden emin misin?"

"O nasıl soru?" dedi hemen Öykü. "Kaan'ı çok seviyorum ben."

Ona emin misin diye sormadım. "Tamam," dedim sadece. "Sen yıpratma kendini."

Öykü bana başını salladı. Fırçaları kenara koydu ve boyalarının kapağını kapattı. "Ben odama geçeyim, biraz uyuyayım. Artık olacaklar olsun."

Başımı salladım. O ayağa kalktı. "Aa bu arada sen baloya gidecek misin bu gece? Dün çok geç geldin konuşamadık."

Başımı ağır ağır salladım.

"Ben de sende varsa akşam için bir kıyafet verebilir misin diyecektim."

"Tabii ki," dedi Öykü hemen. "Gel çok güzel straplez, mini, saten bir elbisem var, almıştım ama benim bedenime olmayınca geri iade etmeye kıyamamıştım. O sana çok yakışır."

O bana koyu renkteki elbiseyi verirken iddialı dekoltesi ve minisi karşısında emin olamadan ona baktım.

"Ne olacak canım, sana çok yakışır. Hem herkes bu şekilde gelir oraya. Biraz abartı iyi durur yani."

"Tamam, çok teşekkür ederim," dedim en sonunda mecburen. Zaten çıkıp yeni bir kıyafet alacak ne maddi durumum ne de vaktim vardı.

Hazırlıklarımı yapmadan önce kısa bir duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra saçlarımı Öykü'nün maşasını kullanarak dalgalandırıp sade bir makyaj yaptım. Elbiseyi ve ona uygun şeffaf topuklu ayakkabılarımı giyip parfümümü sıktım. Yanıma küçük bir çanta da aldığımda tamamen hazırdım. Kabanımı giydim ve kuşağını sıkıca bağladım. Tüm hazırlıklarım boyunca saat neredeyse akşam olmuştu.

Aynada kendi aksime bakıp kendimi beğendikten emin olduktan sonra kapıya ilerledim. Tam o sırada zil çaldı. Kapı kolunu indirirken, karşımda Çağan'ın gülümseyen yüzünü görünce şaşkınlıkla irkilmeden edemedim.

"Ne oldu öcü görmüş gibisin?"

Çağan içeri girip valizini kenara koyarken ona gülümsemekte zorlandım, birazdan Öykü ve arasında yaşananları tahmin edince gerçekten öcü görmüş gibiydim.

"Nasılsın?" diye sordum o bana sarılmak için hamle yaparken. Sıkı sıkı sarıldım ve omzunu sıvazladım.

"İyiyim," dedi. "Ailemi görmek iyi geldi. Öykü evde yok mu?"

Bakışlarım Öykü'nün odasının kapısına çevrildi. "Var. Uyuyor herhalde, senin geldiğini duyardı yoksa."

Çağan'ın gözlerine hüznün çöktü, gülümsemesini zorlukla korudu. "Anladım. Sen bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, ilk dönem sonu balosu var. Sen gelmiyor musun?"

"Ha evet. Yok ben gelmiyorum. Sen git gel de, şu hırsızlık olayını konuşalım."

Ağır ağır başımı salladım. "Tamam."

Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra bakışlarım yan evin kapısına takıldı. Kuvars daha gelmemiş olmalıydı, gelmiş olsaydı duyardım

Çünkü. Tüm hazırlıklarım boyunca bir gözüm de balkon kapısında kalmıştı.

Balodan dönünce onunla konuşmaya karar verip dışarı ıktım. Taksiye binmek pahalı olacağı için minibüs durağına yürürken bir yandan da keyifle etrafımdaki insanları izliyor ve gülümsüyordum onlara.

İçimdeki mutlulukla dn yaşananları hatırlayıp gülümserken hemen yanımda bir araba durdu.

"Sayın meslektaşım."

Başımı kaldırdım ve arabanın açık camından bana seslenen Reha'yı gördüm.

Gülümsedim. *"Ne yapıyorsun burada?"*

"ğrencilerimin balosu varmış da, tüm sınıfı histoloji dersinden bırakan hocaları olarak beni de davet etmişler. Bir uğrayayım dedim, sen de atla."

Gülümsedim kocaman. *"Ne iyi ettiniz hocam."*

Ben de arabaya geçip emniyet kemerini bağladım. Reha da gülümsedi. zerinde siyah bir gömlek ve pantolon vardı, ceket giymeyi tercih etmemişti. Saçlarını da arkadan bağlamıştı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Reha bana. "Dersleri çok aksatmaya başladın, yeni haftayla beraber bir daha bahane kabul etmiyorum haberin olsun."

"Hiç merak etmeyin hocam. Haftaya bir daha dersleri ertelemek yok, hepsi de telafi edilecek."

"Güzel," dedi Reha gülümseyerek ve yola odaklandı.

Balonun yapılacağı dünkü otelin daha geniş olan başka bir balo salonuna geldiğimizde hayranlıkla etrafa baktım. *"Burası çok güzelmiş."*

Üzerimdeki kabanı çıkarıp vestiyerde duran görevliye teslim ederken Reha'nın ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı ve bakışları üstümde gezindi. "Otelden daha güzel olan şeyler de var."

İltifatına karşı gülümsedim.

Onunla beraber içeri salona ayrı ayrı geçmenin daha doğru olacağına karar verirken ben nden girdim ve hemen girişteki Aslı ve Buse'nin yanına ilerledim.

"Merhaba."

"Cemre, bu ne güzellik." Buse ve Aslı kıyafetimi süzerken utanarak gülümsedim onlara, kimse benim kadar abartmamıştı, keşke daha sade

bir tercih yapsaydım diye düşünmeden edemedim.

"Sen yine yalnız mı geldin?" diye sordu Buse hemen. "Ailenden veya dışarıdan bir arkadaşın yok mu yanında?"

Bakışlarım dekanın yanındaki Reha'ya takıldı ama ondan bahsetmem doğru olmazdı.

"Maalesef, tekim," deyip gülümsedim.

"Aa, ailen neden gelmiyor?" diye sordu Buse yeniden.

"Evet," diye katıldı ona Aslı. "Bizim hepimizin ailesi geldi."

Ellerim titredi, ne yapacağımı bilemedim. Gelme kararım nedeniyle pişman hissederken nasıl ailemin olmadığını cümlelere dökebileceğim konusunda kararsız kaldım. Yalnızlık yeniden beni sardı ve burnum sızladı.

"Benim ailem-"

"Merhabalar." Belime sarılan elle irkilirken hemen yanımdaki bedene döndüm şaşkınlıkla. Kuvars üzerinde siyah, jilet gibi duran takım elbisesiyle hemen yanımdaydı. Buraya gelmişti.

Ağzım açık şaşkınlıkla ona bakarken Aslı ve Buse yutkunamadılar.

"Kuvars Demirhan?" Buse şaşkınlıkla sorarken Kuvars'ın benim üzerimdeki bakışları Buse'ye çevrilmedi. Gözleri üzerimdeki elbiseden saçlarıma kadar gezindi, bakışlarındaki hayranlığı görürken ben de ona gülümsemeden edemedim.

"Biraz geciktim ama umarım bir şey kaçırmamışımdır," dedi Kuvars her zamanki öz güvenli sesiyle yanımdaki arkadaşlarıma dönerken.

Buse ve Aslı düşüp bayılmamak için kendilerini zor tutuyor gibi görünürken "Yok her şey yeni başladı, şimdi içecek servisi yapılıyor. Birazdan dans başlayacak," diyebildiler sadece.

Kuvars başıyla onayladı onları. "O zaman Cemre'yi sizden almamda sakınca yoktur umarım."

Aslı'nın gözleri irileşirken "Y-yok," diye kekeledi. "Buyrun lütfen."

Onların iri iri olmuş bakışlarıyla Kuvars beni belimden tutarak kenara çekerken gülümseyerek ona baktım. "Buradasın?"

"Evet, ailen yanında olsun istedim."

Yutkunamadım.

Parlayan gözlerle ben ona baktım. Bunun anlamı benim için öyle büyüktü ki, dayanamadım ve ona sarıldım. Kuvars sarılışıma karşılık beni sımsıkı tutarken gözlerim kapandı, başımı onun göğsüne

yasladım. İnsanların bakışları üzerimize çevrilmesine rağmen ayrılmakta zorlandım ondan.

En nihayetinde ondan ayrıldığımda Kuvars'ın gözleri de parlıyordu. İkimizin gözleri birbirine kenetlenirken etraf ve insanlar anlamını kaybetti ama o başını çevirdi ve kaşları çatıldı.

Nereye baktığını görmek için başımı ve çevirdim ve gözlerim dekanın yanındaki Reha'yı buldu. "O puştta mı burada?"

Gözlerim irileşti. "Kuvars!"

"Sevmiyorum onun etrafında olmasını."

Reha'nın bakışları da bize doğru çevrildi ve Kuvars'la göz göze geldiler. Kuvars'ın sert bakışlarıyla Reha'ya attığı ölüm tehditlerini engellemek için onun önüne geçtim. "Daha ne kadar öyle bakmaya devam edeceksin?"

"Dua et başka bir şey yapmıyorum."

Gözlerimi devirdim.

"Yine de buraya geldiğin için teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Benim için anlamı çok büyük."

Kuvars'ın bakışları ellerimden gözlerime çevrildi, uzanıp herkesin içinde beni tutup öpecek sandım ama yapmadı. Öylece durdu ve başıyla onayladı. "En başından yapmam gereken buydu," dedi. "Seni yalnız bıraktığımı fark edemedim."

"Sen bir şey yapmadın, ben sadece-"

"Bir daha ne olursa olsun ağlamamı istemiyorum Cemre. Duyuyor musun, benimde anne ve babam yok. Ne hissettiğini biliyorum, ailesiz olmak ne biliyorum ama sen benim ailemsin. Ben hep buradayım. Ne olursa olsun hep."

Biliyorum der gibi başımı salladım. Minnetle gözlerine baktım. Aramızdaki her şeyin düzelmiş olmasına, vermiş olduğum bunca emeğin en nihayetinde son bulmuş olmasına çok mutluydum.

Tüm söylediklerini onaylarcasına ona gülümsedim.

Tüm salonu hoş bir piyano sesi doldururken Kuvars beni elimden tuttu. "Herkesin içinde seni öpemiyorsam bari daha yakın olalım."

Beni dans etmek için kaldırıışına şaşıırken istemsizce kıkırdamadan edemedim. İnsanların bakışları bize çevrilirken mutlulukla onun beline sarıldım ve başımı onun kalbinin tam üstüne yerleştirdim. Kalbinin hızlı hızlı atışıyla ana odaklanırken gülümsedim. Her şeye rağmen çok mutlu hissediyordum. Kuvars Demirhan'ı yeniden kazanmıştım.

Biz yeniden Kuvars ve Cemre'ydik, biz yeniden birbirimizindik.

Gece boyunca Kuvars bir an bile Reha'nın yanıma gelmesine fırsat vermezken Reha çıkışta yanımıza geldi.

"Cemre." Kuvars'ın sırt kasları gerilirken ona herkesin içinde yine vurmasın diye dua etmeye başladım. "Beraber gelmiştik, beraber gitmiyor muyuz?"

Kuvars'ın öfkeyle çenesindeki kas seğirirken bir şey yapacağının korkusuyla ikisinin arasına girmeye çalıştım ancak Kuvars buna mücadele etmedi. Beni belimden tutup yanına alırken, Reha'nın gözlerinin içine öfkeyle baktı.

"Cemre benimle eve geçecek. Bundan sonra da Cemre'nin yan dairesinde yaşayacağım için, senlik bir durum yok artık."

Reha tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Orası hiç belli olmaz," dedi en sonunda. "Bakarsın Cemre seni istemez."

Kuvars öfkeyle yumruklarını sıktı. "Ben artık buradayım." Avına saldırmaya hazırlanan bir kaplan edasıyla öne çıktı. "Artık senlik bir durum yok."

Reha soğukça gülümsedi. "Yarın görüşürüz Cemre."

"Görüşürüz Reha."

Reha'nın gidişiyile Kuvars'ın gerilimi daha da artarken yumruğunu sıktı. "Bu herif elimde kalacak."

"Kuvars! Reha senin düşündüğün gibi biri değil! O çok iyi bir dost."

"Biliyorum ben onun dostluğunu," diye homurdandı ağzının içine Kuvars. "Sana dua etsin."

"Kuvars!"

"Tamam, Cemre. Tamam. Buna da tamam."

Kuvars kapıya ilerlerken sıkıntılı bir nefes vererek onu takip ettim. Neyse ki öfkesi çok uzun sürmedi, Reha'nın gidişini gördükten sonra arabasının getirilmesini beklerken sakinleşti.

Onunla yolculuğumuzdan sonra tamamen konuyu kapattı.

Eve varıp apartmandan içeri girdiğimizde ışıkların olmadığını fark ettim, tüm apartman karanlığa gömülmüştü.

"Burada jeneratör yok mu?" diye sordu Kuvars telefonunun ışığını açarken.

Olumsuz anlamda başımı salladım. Küçük ve eski bir apartman olduğu için jeneratörü yoktu.

Kuvars ağzının içinde homurdandı. "Dikkat et," dedi belimi tutup beni merdivenlere yönlendirirken. Belimdeki eli dokunduğu yeri yakarken onunla beraber katları çıktık, kapının tam ucunda durduğumuzda artık ikimizde kendi evlerimize geçeceğimiz için vedalaşmak gerektiğini bilerek ona döndüm. O da hemen arkamda olduğu için nefeslerimiz birbirine çarptı, topuklu ayakkabıma rağmen daha da yükselmeye çalıştım. Telefonunun ışığından yansıyan loşlukta onun yeşil gözlerini hiçbir anı kaçırmak istemez gibi hafızama kaydettim.

Dudaklarımdaki gülümsemeyle öylece baktı, âdemelması belirginleşti sertçe yutkunurken.

Artık ayrılma zamanımız gelmişti. *"Her şey için teşekkür ederim,"* dedim ellerimi kullanarak.

Başını salladı.

"O zaman yarın görüşürüz," dedim başımı eğerek. Evet derse bunun ikimiz içinde yeni bir ilişkinin başlangıcı olacağını bilerek.

"Görüşürüz," dedi Kuvars aynı ciddi ifadesiyle.

Gülümseyerek umutla ona baktım. Ardından gülümsememi koruyarak kendi kapımın ziline çaldım. Kuvars ben girene kadar beni orada beklerken kapıyı kimse açmadı.

Çantamı açıp içine anahtar koyup koymadığıma bakarken olmadığını görüp ofladım. Öykü nereye gitmişti ki? En son Çağan'la konuşacaklardı. Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım ama bana dönmedi.

"Ne oluyor?" diye sordu Kuvars hemen arkamdan.

"Anahtarımı yanıma almamışım, Öykü de evde yok."

Kuvars kendi cebinden çıkardığı anahtarıyla kapıyı açtı. "Bana gel, tek kalamazsın evde zaten."

"Öykü gelirdi şimdi."

"Gel Cemre."

En sonunda mecburen onu takip etmeye karar verdim. İçeri girip kapıyı kapatırken Kuvars telefonunun ışığını tekrar açtı.

"Mutfakta mum olacaktı, ben onları yakayım."

Başımı salladım. Bu evine ilk defa geldiğim için, kendi telefonumu çıkarıp telefon ışığıyla etraftaki mobilyalara bakarken sade döşenmiş bir yer olduğu kanaatine vardım. Tüm mobilyalar koyu renkti,

duvarlar gri duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Tam ona göre bir yerdi. Gülümseyerek salona baktım.

"Acıktın mı?" dedi Kuvars mumları yakıp etrafın aydınlanmasını sağlarken.

Ona çekinerek baktım. *"Gerek yok bir şeyler hazırlamana. Öykü birazdan gelir zaten."*

Kuvars mutfğa geçti. "Bu gece burada kalırsın."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Bana yeniden döndü.

"Şimdi gece gece eve geçmen zor olur diye diyorum." Lafı çevirişine daha çok şaşırıırken hissettiğim mutlulukla gülümsedim. Benimle mi olmak istiyordu?

"Peki," dedim. "O zaman yemeği ben hazırlayayım."

Kuvars başını salladı. "Böylelikle aç kalmamış oluruz." Dudakları yana kıvrıldı.

Ben de gülümserken ayağımdaki topuklu ayakkabılarıma ve mini elbiseme baktım. Kuvars'ı bakışları da üzerimde gezindi.

"Ben ayakkabılarımı çıkarayım."

Kuvars gözlerini benden ayırmadan ayakkabılarımı çıkarışımı izledi, bakışları çıplak ayaklarımdan bacaklarıma uzanırken nefesini içine çekti.

"Ben," dedi sesi boğuklaşırken. "Sana giyecek bir şeyler vereyim."

Olumlu anlamda başımı salladım. Onu takip edip yatak odasına ilerlerken bir yandan da elbisemin açık dekoltesini düzeltiyordum.

Kuvars'ın yatak odası da oldukça sadeydi. Geniş bir yatak ve dolaptan oluşan odanın bu kadar az bir zamanda döşenmiş olması karşısında şaşkınlığımı bastıramadım. Kuvars önce kendisinin ceketini ve papyonunu çıkarıp kenara attı, üzerindeki beyaz gömleğin ilk üç düğmesini açıp rahatlarırken dolabın sürgülü kapağını çekti ve içine baktı.

"Eşofman altlarım sana olmaz," dedi Kuvars. Tişörtleri arasından beyaz bir tişörtünü bana uzatırken biraz çekinerek elinden tişörtü aldım.

"Teşekkür ederim."

"Etme." Bakışları yeniden üzerimde gezindi. Sertçe yutkundu ve bakışlarını üzerimden çekti. "Ben mutfakta seni bekliyorum. Giyinip gelirsın."

"Gitmeden önce fermuarımı açabilir misin?"

Odadaki mum ışıklarının altında Kuvars'a aynı zamanda anlayabilmesi için fermuarımı işaret ederken o tekrar yutkundu ve başını salladı.

"Arkamı dön."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ona arkamı döndüm. Fermuar sırtımın tam ortasında değildi, biraz yukarıda olmasından mütevellit tam kolum yetişmiyordu.

Kuvars fermuarı indirirken nefesini sırtımda hissettim. Eli elbise düşmesin diye tam o noktada durdu, bende önden elbiseyi tuttum. Kuvars derin bir nefes içine çekti.

"Ben içerideyim."

Elleri zorlukla benden ayrılıp bana bakmadan hızlı adımlarla çıkarken derin bir nefes verdim. Yüzüm yanmaya başlamıştı.

Başımı salladım. O odadan çıkıp beni yalnız bırakırken ben de bana vermiş olduğu beyaz tişörtlü bakıp üzerimdeki elbiseyi çıkarmak için uzandım.

Elbise üzerimden hızla düşerken tişörtü aldım ve başımdan aşağı geçirdim. Elbisenin göğüs bölgesi nedeniyle çamaşır giyememiştim ve bu nedenle tişörtte iç gösterdiği için tamamen tenimi ele verirken biraz utandım. Neyse ki elektrikler yoktu.

Elektriklerin olmamasından cesaret bularak içeri geçerken mum ışıklarının aydınlatığı salonun ucunda Kuvars'ı salonun ayrılan açık mutfak kısmında buldum. Ben gelmeden yemek hazırlamaya başlamıştı.

Elinin altındaki sebzeleri doğrarken gülümsedim. Sonunda çok huzurlu hissediyordum. Yıllar önceye dönmüşüz gibi. Yeniden sanki aramızda bir ilişki başlıyormuş gibi.

Gülümseyerek gidip arkasından sarılmak isterken bir anda fazla gelmesinden ürkererek onu takip ettim.

"Ne yapıyorsun?"

Kuvars benim geldiğimi fark edince bakışlarını kaldırdı. Yeşil gözleri üzerimde gezinirken sertçe yutkundu. Konuşmak yerine bakışları bana odaklanırken gülümseyerek tekrar sordum.

"Ne yapıyorsun?"

Kuvars yutkundu. "Ee," Kuvars bakışlarını benden çekmedi. Sesi boğuk çıkıyordu. "Şey." Onun ilk defa bocaladığını gördüm. "Menemen," dedi hemen sonra. "Çabuk olur diye düşündüm."

"İyi düşünmüşsün," dedim yanına geçerken. "Bıçaklar nerede?"

"İlk çekmece."

Başımı onaylayıp çekmeceyi açtım. İçinden bir bıçak çıkarırken kenardaki domateslerden birini ve kesme tahtasını aldım.

Domatesi soyup hızla doğramaya başlarken aynı zamanda Kuvars'ın eciş bücüş doğradığı domateslere baktım ve dudaklarım yana kıvrıldı. Tam gülecektim ki, dikkatim dağıldı ve elimdeki bıçak etimi kesti. İnleyerek elimi kendime çektim.

Kuvars hızla endişeyle bana döndü. "Ne oldu? Elini mi kestin?"

Elimi inleyerek tutarken başımı salladım.

Kuvars'ın gözleri acıyla gölgelendi. "Gel," dedi elimi çekerken. Baş parmağımı eline alırken kesige baktı. "Çok derin kesilmemiş," dedi. Hızla suyu açtı.

"Suyun altına tut ben yara bandı alıp geliyorum."

Başımı salladım. O mutfağın kenarındaki ecza dolabından yara bandı alıp hızla yanıma gelirken nefesimi tuttum. Acı geçmişti zaten, çok derin bir kesik olmadığı için suyun altına sokunca kanaması da durmuştu ama Kuvars'ın endişesi hâlâ devam ediyordu.

Parmağımı parmaklarının arasına aldı. Kenardaki rulo havlulardan biriyle güzelce kuruladıktan sonra tekrar yaraya baktı. Ben saracak diye beklerken "Parmağına dikkat et," dedi ve dudakları baş parmağıma, kesigin tam üzerine dokundu.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Kuvars hareket etmeme izin vermeyerek yara bandıyla güzelce elimi sardı.

"Sen geçip otur," dedi hemen sonra. "Elini yorma. Ben hazırlayıp getiriyorum."

Ona kirpiklerimin altından baktım, mum ışığı nedeniyle mumun gölgesi ikimizin yüzüne de düşerken "Bir şeyim yok," dedim hızla.

"İtiraz istemiyorum."

"Peki," dedim omuz silkerek en sonunda. İçeri salona geçtim. Koltuğa oturup onun yemek yapışını ve her bıçağı kullandığında gerilen sırt kaslarını ve pazılarını izlerken iç geçirmeden edemedim.

Kuvars hızla domatesleri doğrayıp menemeni yapmaya girişirken ben de başımı koltuğa yaslayıp onu izledim tamamen. Her şey hazır olduktan sonra Kuvars mutfaktaki masayı hazırladı.

"Her şey hazır."

Gülümsedim. "Ellerine sağlık."

Mum ışıklarının gölgesi altında Kuvars'ın yeşil gözleri daha koyu görünürken onunda dudakları yana kıvrıldı. Yanına gidene kadar bakışları benden hiç ayrıldı.

Menemenden kendi tabağıma koyup yemeğe başlarken gözlerimi kapatıp dudaklarımdaki tadın keyfini çıkardım. Gerçekten çok iyi olmuştu. Kuvars'a bunu söylemek üzere gözlerimi açarken onun yemek yemek yerine elini sandalyeye yaslayıp tamamen bana, hiçbir mimiğimi kaçırmak istemezmiş gibi odaklanışını gördüm.

"Çok güzel olmuş," dedim gülümseyerek.

Başını salladı ama yine gözlerini benden çekmedi. Onun bakışları altında tamamen çıplak gibi hissederken yemek yemek zordu ama odaklanmaya çalıştım.

Yemeklerimiz bittikten sonra Kuvars tabakları bulaşık makinasına yerleştirdikten sonra içeri yanıma geldi. Saat gecenin birine geliyordu ancak Öykü henüz gelmemişti, tüm aramalarımı, mesajlarımı rağmen bana dönüş de yapmamıştı. Artık uykum geliyordu. Kuvars'la beraber mi uyuyacaktık bu konuda emin olamazken o hemen yanıma oturdu. Kokusu burnuma dolarken ona döndüm.

"Kahve içer misin?"

"Kendini yorma." Ciddi ses tonunu duyarken gülümsedim.

"Ne yorgunluğu, hemen yapıyorum."

Ayağı kalktım ve iki sade Türk kahvesi yapmak için kahve makinasının içine iki fincan kadar su ve kahve koyup onları karıştırdım ve düğmeye bastım. Makine kahveyi kaynatırken fincanları çıkardım. Evin hiçbir eksiğı yoktu, tüm düzenlemeyi Sevil yaptığı için asla bir iki günde taşınılan bir eve benzemiyordu.

Kahveler olduktan sonra fincanlara koymak için harekete geçerken bir el hemen belime sarıldı ve elimdeki kahve makinasını benden alıp kendisi fincanlara koydu. Ona dönmek yerine o şekilde sarılışının tadını çıkardım. Gözlerim istemsizce kapanırken Kuvars başını boynuma gömdü.

"Kaç gece bunun hayalini kurdum bilemezsin," dedi boğuk sesiyle. "Senin bizim evimizde, böyle yalın ayak benimle vakit geçirmenin, kokunun her yere sinmesinin..."

Yutkunamadım. Kuvars'ın boynumdaki dudakları omzuma tişörtün açık yakasından boynuma ilerledi.

"Sensiz her şey çok soğuk." Dudakları omzuma değdi, öperek ilerledi, gözlerim kapandı. "Seni çok özledim."

Beni kendisine döndürdü hızla. Kahveleri kenara atıp beni tezgaha yaslarken dudakları çenemi buldu, çenemden küçük dokunuşlarla yükseldi ve alt dudağımı öptü. Ben öpüp bırakacak sandım ama defalarca kez dudaklarını alt dudağımda hissettim.

Onun dokunuşu altında gözlerim kapanırken Kuvars beni kolları arasına aldı, düşmemek için bacaklarımı onun beline dolarken beni sertçe öpmeye başladı. Dudakları dudaklarımda yangınlar bırakıyordu. Öpüşü, baskın ve ısrarcıydı, kendimi unutturacak cinstendi.

Nihayet beni öpmeyi durdurduğunda, ayrıldı ve şişmiş dudaklarıma baktı. Nefes nefeseydik, kalbim sadece onun için çarpıyordu. "Bir daha benden gidemezsin," dedi nefes nefese dudaklarımda tam üstüne fısıldarken. "Artık çok geç."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Artık gitmek yok, ne sen ne de ben. Artık birbirimizden gitmek yok."

Beni iyice kendine çekti. "O hakkını çoktan kaybettin." Eli titreyen alt dudağımda gezindi, kirpiklerimin altından onun yeşil gözlerine baktım.

"Aldığın soluk benim, yürüdüğün yol, gitmek istediğin yer ve yine döneceğin yer benim. Gidemezsin."

"Sende benden gidemezsin."

Dudakları uzandı ve sertçe dudaklarımı kavradı yeniden.

Ondan gidemedim.

Beni sıkıca kavrayıp yatak odasına taşırken tirtir titredim. Kuvars Demirhan artık yeniden benim evimdi. Birbirimizin eviydik.

Beni yatağına taşıyıp sertçe yatağa bırakırken üzerimde yükseldi. "Çok özledim seni."

"Ben daha çok." Özlemle dolu gözlerimle ona baktım. Mutlulukla dolu gözlerimden bir damla yaş süzülürken Kuvars eğildi ve o gözyaşını öptü. Sesi acı doluydu. "Her dakika seni düşündüm. Her dakika nasıl olduğunu takip ettim. Sensizlik öyle zordu ki."

Başını boynuma yasladı. "Cemre'm..." Kokumu içine çekti. "Benim Cemre'm."

Dudakları boynumdan yüzüme yükseldi, alnımı öptü, yanaklarımı, şakaklarımı, çenemi, dudaklarımı... Tekrar tekrar özlemle öptü.

Dudakları kendi izini bıraktı. "Öleceğimi sandım sensizken..."

Kuvars uzandı ve onun yokluğunda kestiğim saçlarımı öptü tek tek. Acılarımız silindi geçti, birbirimizde şifa bulurken özlem öyle baskındı ki. Yaşanan her şeyi silmeye yetiyordu. Kuvars'ın dudakları hem bu özlemle hoyrat ve aceleciydi hem de tadını çıkarmak ister gibi arada yavaşlıyordu.

Onu dudaklarıma kabul ederken, uzandım ve ben de titreyen ellerimle onun beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım. Heyecandan ellerim titrerken Kuvars az önce kestiğim baş parmağımı ve kalan diğer tüm parmaklarımı tek tek öptü.

"Senden uzak kalabileceğimi sanmak en büyük aptallığımdı."

"O gün olanlar için özür dilerim... Binlerce kez. Senden hiç gitmek istemedim."

Kuvars dolu gözlerimi öptü. "Biliyorum," dedi. "Seni anlamadığımı, dinlemediğimi, hep kendi bildiğimi okuduğum için ben özür dilerim."

Ellerim yeniden onun gömleğini buldu, Kuvars düğmelerini açmama yardımcı olurken titrememi durduramadım. Gömleğin tüm düğmeleri açıldıktan sonra ağır ağır hareket ettim ve Kuvars'ın gömleğini omuzlarından sıyırdım.

Ben de uzanıp onun göğsünü, tam kalbinin üstünü öperken Kuvars'ın gözleri ağır ağır kapandı. İkimizde acıyı soluduk.

Bir insan bu denli sevebilir miydi, dünyanın başka yerlerinde benim hissettiğimi hissedip hayatına devam edebilen başkaları var mıydı, nasıl başarıyorlardı? Çünkü ben tam şu an ölümü hissediyordum. Onun aşkı o denli yoğundu ki, öldürüyordu beni.

Dudaklarımız yeniden buluştu, Kuvars üzerindeki tişörtünü çıkarıp sadece çamaşırımla kalmama neden olurken karşısında tir tir titredim. O da üzerimde doğruldu ve kemerini çıkarıp kenara attı, hemen ardından fermuarının sesi odayı doldurdu. Fermuarını indirip baksırıyla beraber pantolonunu çıkarıp kenara atarken o da çıplak kaldı.

Tekrar dudaklarımız buluştu. Kuvars'ın dudaklarının etkisiyle ölümü hissederken elleri vücudumda gezindi. Çamaşırımı parçalayıp kenara atarken aramızdaki tüm engeller sıyrıldı.

Vücutlarımız bir bütün olurken Kuvars kulağıma fısıldadı tekrar. "Seni bu hayattaki her şeyden çok seviyorum."

Hissettiklerimin yoğunluğuyla başımı kaldırıp onun yeşil gözlerinin içine baktım. Titreyen ellerimle zorlukla son kez sordum. "Bir daha gitmek yok değil mi?"

"Yok."

"Söz mü?"

Kuvars beni tekrar öptü.

"Gitmek yok, söz."

Bugün saat tam 20.00'da Instagram: hikayelerindeyasar hesabında LAL'in ilk kitabı LAL UMUTLAR'ın kapağı yayımlanacak <3 Ve biliyorsunuz ki burada uzun zamandır hikayelerindeyasar adıyla hikayeler yazdım. Artık kapak vasıtasıyla benimde kim olduğumu öğreneceksiniz. Bu nedenle hepinizi Instagram: hikayelerindeyasar hesabına bekliyorum. Gelin TANIŞALIM <3

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: lalmaglup

71.BÖLÜM "GİDENLER VE KALANLAR"

71.BÖLÜM "GİDENLER VE KALANLAR"

Göğsüme sinen huzurla göz kapaklarımı açtığımda hava henüz aydınlanmamıştı. Karanlık odada, siyah perdelerde örtülü olduğu için iyice karanlık görünüyordu. Yatak boştu.

Olduğum yerde doğruldum. Boğazım kurumuştı. Örtüyü üzerime çekerek çıplaklığımı kapattıktan sonra komodindeki bardağıma su doldurdum ve dudaklarıma götürdüm, suyu içerken odanın içine tekrar bakındım. Kuvars neredeydi?

Bardağı komodine geri bıraktıktan sonra, yataktan doğruldum ve çıplaklığımı örtmek amacıyla dolaptan bir tişört çıkarıp üzerime giydim. Çünkü Kuvars'ın bana vermiş olduğu sözlerden sonra çok rahatlamış hissederek önce banyo kapısını çaldım ama burada da değildi. Dağılan saçlarımı ellerimle düzeltip odadan dışarı çıktım. Hâlâ uykum vardı, vücudum hassastı ve kollarım bile ağrıyordu. Gece çok geç onun kolları arasında uyumuştum, bir iki saatlik uykuyla duruyordum ve onu gördükten sonra tekrar yatağa uzanıp saatlerce yatmayı planlıyordum.

Salona geçerken karanlığa alışan yorgun gözlerimi ovuşturdum. Kuvars tahmin ettiğim gibi salondaydı. Salonun en ucundaki piyanonun hemen önünde oturuyordu, elinde bir kadeh viski vardı.

Ona doğru ilerlerken pencerelerinin açık olduğunu fark ettim, içerisi buz gibi olmuştu, bacaklarım üşüdü, dışarının ışıkları içeriye aydınlatırken onun yanına geçtim. Beni fark etmedi, bakışları piyanonun tuşlarına çevrilmişti. Yerde duran boş viski şişesinden çok fazla içtiğini fark ederken neden bu denli çok içtiğini anlayamadım. İçime çöken sıkıntıya engel olamadım.

"*Kuvars,*" dedim parmaklarımı fark etmesi için öne geçerken ama o kadar dalgındı ki varlığımı fark etmedi. Omuzlarına dokundum ve bakışları ağır ağır bana döndü.

"İyi misin?" diye sordum parmaklarım titrerken. Ne olmuştu ona birden?

"Çok iyiyim," dedi Kuvars beni belinden tutup kendine çekerken. "Uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyiyim."

Ellerim yüzünde, sakallarının hemen üzerinde gezindi. Kuvars uzanıp tek tek parmaklarımı öptü.

"Neden içtin bu kadar ki?"

Gözlerine sinen yoğun acıyı gördüm ama Kuvars hızla gözlerindeki o duyguyu bastırdı. "Sebepsiz," dedi Kuvars. "Uyku tutmadı."

"Dokunmayın," dedim. "Çok içmişsin."

"Bana bir şey olmaz." Tekrar uzandı ve kadehi dudaklarına yasladı. Endişeyle ona baktım. O bir yudum alırken kaşlarım çatıldı. Neyin hüznüydü bu?

Kuvars beni kucağına çekti. Onun bacağına otururken tişört daha da yukarı kalktı ve çıplak bacaklarım onun gözleri önüne serildi. Kuvars homurdandı.

"Daha fazla içme," dedim hızla. Kuvars'ın bakışları parmaklarımdan gözlerime çevrilmeden onun elinde tuttuğu viski kadehini aldım ondan. Kuvars parmaklarımın arasında duran kadehi benden geri almak için harekete geçerken ona bırakmadım ve kendi dudaklarıma yasladım. Yakıcı içki boğazımdan geçerken Kuvars'ın yoğun bakışları bir an olsun benden ayrılmadı.

Tüm kadehteki içkiyi bitirdikten sonra kadehi kenara bıraktım ve onun yoğun bakışları içime akarken "Viskim kalmadı," dedi.

Dudaklarımı büktüm. "Artık daha fazla içmene gerek kalmayacak."

Kuvars'ın dudakları büktüğüm dudağıma kaydı. "Öyle mi dersin?"

Beni bir anda daha sıkı tutarken piyanonun üstüne yatırdı. "Bu senden içmeme engel değil ama." Şaşkınlığı soludum.

Dudakları sertçe dudaklarımı bulurken ellerim onun saçlarına gitti. Kuvars için dudaklarımı aralarken sertçe dilini ağzımın içine itti ve viskiyi benim dudaklarımdan içmiş oldu.

Sabah onun kolları arasında, çıplak göğsünde uyandığımda saat neredeyse öğlene geliyordu. Huzurla gerinip onun omzunu öptüm ve o hâlâ uyanmazken yerden dün gece Kuvars'ın alelacele fırlattığı tişörtü alıp üzerime geçirdim.

Saçlarımı toplayıp yataktan çıkarken kahvaltı hazırlamak üzere içeri geçtim, gece elektrikler gelmişti neyse ki. Çay suyunu koyup omlet için yumurta çıkarırken hayatta istediği tüm hayallerini elde etmiş bir kadının mutluluğuyla hareket ettim. Yumurtaları çırparken artık Kuvars'ın hiç gitmeyeceğine dair verdiği sözü düşünüp duruyor daha çok gülümsüyordum.

Yeniden hep beraber olur muyduk acaba? Yeniden evlenmeye karar verir miydi benimle? Şimdilik gülümseyip kafamdaki soruları bastırırken boynuma yaslanan dudaklarla onun uyandığını fark ettim. Eğilip tişörtümün açık yakasından köprücük kemiğimi öperken nemli saçlarından duş aldığını anladım. "Günaydın." Boğuk sesiyle irkilirken beni kendine çevirdi ve onunla, tezgah arasında kaldım.

"Günaydın."

Gülümsedim.

"Kahvaltı hazırlıyorum," dedim. "Ama saat geç oldu, benim eve geçmem gerekiyor, Öykü gelmiş, sabah telefonuma mesaj atmış. Onunla konuşmam gerekiyor."

Kuvars "Sonra konuşursun," dedi. "Kahvaltı yapalım beraber."

Onunla kalıp kahvaltı yapmak isterken Öykü'nün durumuna olan merakım daha ağır bastı. Çağan'la aralarında ne geçmişti?

"Olmaz," dedim hüznle. "İyi olduğundan emin olmalıyım."

Kuvars ağzının içinde homurdandı.

"Akşam o zaman?"

Yine olumsuzca başımı salladım. "Reha ile dersim var."

Kuvars ağzının içinde küfretti, gözlerimi devirdim. "O adamla olan derslerinden ne anlıyorsun? Ne uzmanlığı var da sana dil terapisi yaptırıyor."

"Destek oluyor işte. Onunlayken bir önceki dil terapistime göre daha rahat hissediyorum."

Kuvars yine homurdandı.

Uzandım ve yanağını, sakallarının üstünü öptüm. "Ben her şeyi hazırladım zaten, sen masaya servis edersin."

Kuvars başını salladı isteksizce. "Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz."

İçeri geçip dolaptan ona ait bir eşofmanı da bacaklarımdan geçirdikten sonra dışarı çıktım.

Kapıyı bana Öykü açtı. Dağınık saçları ve akmış rimeliyle çok kötü görünüyordu. Şaşkınlıkla ağzım açık bir şekilde ona baktım. *"İyi misin sen?"*

Başımı salladı. *"İyiyim, istersen direkt odaya geç üstüne bir şeyler giy. Çağan yukarıda."*

Başımı salladım. *"Konuşsaydık önce."*

"Konuşuruz," dedi Öykü buz gibi bir sesle.

Başımı salladım. Odama geçip giyeceğim kot ve mavi kazağı aldıktan sonra duşa geçtim. Hızlı bir duştan sonra saçlarımı kurutup kıyafetlerimi giydim, dişlerimi fırçalayıp saçlarımı düzleştirdim. Sade bir makyajdan sonra hazır bir şekilde banyodan çıktım.

Öykü salonda oturuyordu. Derbeder görüntüsünün farkında mıydı bilmiyorum ama umursamadan boşluğa bakıyordu, benim geldiğimi görünce bakışlarını kaldırdı. *"Ne oldu?"* dedim. *"Dün gece eve geldim ama hiçbiriniz yoktu. Konuştunuz mu Çağan'la?"*

"Konuştuk," dedi sessizce. *"İkimiz ortak karar aldık."* Ona sorarcasına baktım.

Öykü zorlukla yutkundu. *"Çağan gidiyor."*

Şaşkın şaşkın ona baktım. *"Ama daha yeni geldi. Ailesine geri mi dönüyor? Hay Allah, keşke tatil sonunda gelseydi böyle git gel yapmış oldu."*

Öykü burnunu çekti. *"Öyle değil, tamamen gidiyor. Ankara'ya yerleşecek."*

Ağzım açık kalakaldım. *"Nasıl yani?"*

"Ben ona hayır dedim. O da artık burada duramayacağını söyledi."

Öykü eliyle yüzünü sıvazlarken içim yandı. Çağan'ın gidecek olması en az onun kadar benim canımı da yakarken, ağır ağır yukarı çıktım. Çağan'ın odasının kapısını çaldım.

"Öykü bu işi daha da zorlaştırma," dedi Çağan kapının arkasından.

Ona Öykü olmadığımı göstermek ister gibi kapıyı araladım ve Çağan bana döndü. Onun da gözlerine kan sinmişti. Gözleri yaşlarla parlıyordu. Beni görünce onun ağladığını fark etmemem için döndü.

Hızla yanına gittim, kalbim yanarken. *"Çağan, gidiyor musun gerçekten?"*

Çağan bana döndü yutkunmakta zorlanırken.

"Gel," dedim sarılmak için ona kollarımı açarken. Çocukluk arkadaşım uzandı ve sımsıkı sarıldı bana.

"Cemre ben onsuz nasıl yaşayacağım?"

Çağan'ın sesi boğulurken içim yandı. "Ben onu yıllarca sessiz sedasız sevdim. Onu rahatsız etmeden, uzaktan uzağa. Onu görmek bile yetiyordu, şimdi onu görmeden nasıl devam edeceğim?"

Elim destek olmak ister gibi sırtına gitti, Çağan'ın sesi iyice boğuluyordu. "Ben onu her şeyden çok sevdim. Kendimden bile çok sevdim."

Benden ayrıldı, yatağın üzerine çöktü. Dalgın bakışları şimdi boşluğa çevrilmişti. Önünde oturdum ve benim ellerimi görmesini sağladım.

"Böyle yapma... O da çok üzgün. Bu şekilde ayrılmayın."

Çağan dolu gözlerini kaldırdı, gözyaşları düşmesin diye bakışlarını tavanda sabitledi. "Bizim artık başka bir çaremiz yok. O benim gitmemi istedi. O, sevdiğim kadın başka birini sevdiğini, çok sevdiğini söyledi bana."

Çağan yutkunamadı. Ben de öyle. "Buraya kadarmış Cemre. Her şey buraya kadarmış."

Daha yeni yanında duran valizleri gördüm. TUS kitaplarına kadar her şeyi yerleştirmişti. İçim ezildi.

"Öylece gidecek misin yani?"

"Kalırsam daha çok canım yanacak," dedi. "Şimdi gitmekten başka çarem yok." Valizlerinin kapağını kapatmak üzere ayaklandı.

Valizlerin fermuarını kapadıktan sonra gözlerini sildi ve bana uzandı. "Umarım sen de o da çok mutlu olursunuz. Senin başardıklarını biliyorum. Hiçkimseye ihtiyacın olmadan ne kadar güçlü bir kadın olduğunu biliyorum. Çok daha başarılı olacağına adım kadar eminim." Dudakları acıyla kıvrıldı. "Umarım kader bizi tekrar karşılaştırır."

"Umarım," dedim bende gözlerim dolu dolu ona sarılırken. Ayrıldıktan sonra devam ettim. "Bana çok iyi bir arkadaş oldun. İntiharımdan sonra ellerimi tuttun, sebep her ne olursa olsun, istemeseydin yapmazdın. İstedğin ve yaptığın her şey için, güzel arkadaşlığın için teşekkür ederim. Ben bu hayatta senin sayende işaret dilini öğrendim, ben senin çocukluktaki desteklerin sayesinde okumaya bu kadar tutundum. Çağan seni çok seviyorum. Sen çok iyi bir adamsın. Yolun hep çok açık olsun. Umarım hep çok mutlu olursun."

Çağan gülümsedi yine aynı acıyla. "Teşekkür ederim." Gülümsemesindeki acı büyüdü. "Artık gitme zamanı."

Odadan çıktık beraber. O önümde merdivenlerden inerken salonda oturan Öykü ayak seslerini duydu ve oturduğu yerden kalktı. Dağınık saçları, akan rimeli ile oldukça derbeder görünürken bir de Çağan'ı elinde valizleriyle görmek onu dağıttı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Hemen önümdeki Çağan Öykü'nün ağlamasına dayanamayıp valizlerini bırakarak ona ilerledi. Öykü ona kollarını açtı. Birbirlerine sarıldılar.

"Çağan," dedi Öykü ağlayarak. "Özür dilerim, özür dilerim, bu ev senin, senden nasıl gitmeni isterim. Çok özür dilerim, lütfen kal, lütfen kal."

Çağan'ın Öykü'yü saran elleri bile titrerken ayrıldı ondan. "Kalamam," dedi Çağan yutkunarak. "Kalırsam ikimiz içinde zor olacak."

Tekrar sarıldı ona dayanamayıp. "İyi bak kendine, derslere dalıp uykusuz kalma. Balkon kapını açık bırakıp uyuma hasta oluyorsun sonra. Çok kahve içme, sana dokunuyor. Ve sakın üzülme, ne olursa olsun. Ne kadar uzakta olursam olayım hissederim ve dayanamam. Tamam mı?"

Öykü gözyaşları içerisinde başını salladı, tamam dercesine. Çağan eğildi ve alnını öptü onun.

"Umarım hep çok mutlu olursun."

"Sen de Çağan," dedi Öykü sesi titreyerek. "Sen de."

Çağan yeniden dönüp valizlerini aldı. Öykü'nün onu geçirmeye gücü yokken ben eşlik ettim ona. Benim bile içim yanıyordu. Çağan kapıda bana sarıldı. "Hep yanında ol, olur mu? Bir şey olursa bana yaz."

Başımı salladım. "Hoşça kal Cemre."

"Hoşça kal."

Ve Çağan öylece valizlerini sürükleye sürükleye, çökük omuzlarıyla hayatımızdan çıkıp gitti.

O giderken arkasında kalan olarak içim yandı. Son zamanlarda o kadar çok gitmekten bahsedilir olmuştu ki hayatımda. Alıştım sanmıştım ama şimdi Çağan öylece çıkıp giderken arkada kalan olmanın ne kadar menem bir şey olduğunu anlıyordum. İnsanın sanki canının bir parçası gidiyordu. Çağan'a öyle çok alışmıştım ki, şimdi onsuz bu ev çok boş olacaktı.

İçeri girdiğimde Öykü iyice dağılmıştı. O da gelip ağlayarak bana sarılırken gözlerimi kapadım. Acısını paylaştım onun.

Öykü'nün üstünü sıkı sıkı örtüp ona hazırladığım ıhlamuru hemen yatağın yanındaki komodinin üstüne koyup hüznle izledim onu. Saat neredeyse akşamın sekizine geliyordu. Reha'nın yanına gitmem gerektiği için Öykü'nün o saate kadar uyanmayacağını umdum. Onu yalnız bırakmayı hiç istemesem de bir yanım artık derslerimi de ertelemeyi hiç istemiyordu.

Evden çıkıp kitapçıya girdiğimde Reha çoktan gelmişti. Ceketini çıkarıp tezgaha bırakırken "*Erkencisin,*" dedim ona.

"Her zamanki gibi," dedi dudakları kıvrılırken. "Daha buraya bir gün senin erken geldiğini görmek nasip olmadı."

Ona kirpiklerimin altından "Aşk olsun," dercesine baktım.

"Yalan mı?" dedi. "Çok kötü bir öğrencisin. Sürekli derslerimizi erteliyorsun, çalışma sıfır, azim sıfır."

Kaşlarım çatıldı. "*Ama Reha,*" dedim üzgünce. "*Her şey üst üste geldi, söz artık motivasyonumu kaybetmek yok.*"

"Hadi bakalım," dedi Reha gülümseyerek. "O zaman bu gece çok çalışmalıyız. Telafi edilecek çok dersimiz var."

"*Tamam,*" dedim Çağan'ın gidişinden sonra hissettiğim burukluğa rağmen gülümseyerek.

"Sen iyi misin bu arada?" dedi. "Bunun kızarmış, gözlerin dolu dolu."

Bana bir kahve yapıp uzatırken olumsuz anlamda başımı salladım. "*Değilim, Çağan temelli gitti bu sefer.*"

Reha şaşkın şaşkın bana döndü. "Neden ki?"

"Öykü." İç geçirdim. Reha anladım der gibi başını salladı.

"Üzüldüm," dedi Reha. "Çağanla çok iyi anlaşamamakta onu anlıyorum. Sevdiğin birinden karşılık alamamanın ne demek olduğunu ben de öğrenmiş oldum."

"Reha..."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Siz yeniden mi berabersiniz artık?" dedi Reha asıl dilinin altındakini çıkarırken.

Başımı ağır ağır salladım.

O da başını salladı. "O herife söyle, sana iyi davransın. Bir daha seni üzerse, ben de ona karşılık veririm."

"Reha," dedim burukça. "Sen hayatta tanıdığım en iyi insansın."

"Sen de öyle Cemre. Bana *ondan sonra* çok iyi geliyorsun."

Yutkunamadım, öylece durdum kaldım.

"Hadi," dedi Reha aramızda oluşan havayı dağıtmak ister gibi. "Derse geçelim, bu dersi de sabote etmene izin vermeyeceğim."

Gülümseyip başımı salladım. "Sen nasıl istersen hocam, ben eğitim âşkıyla yaşıyorum."

Reha yamuk gülümsemesiyle bana baktı. Önce dil kaslarımı güçlendirmem için egzersizlerle başladıktan sonra Reha'nın yönlendirmesiyle ses çıkarma alıştırmalarına başladım. Bu alıştırmaları yapmak hâlâ beni utandırıyordu. Çoğu zaman heceler dudaklarımdan dökülüyordu ama onları ben yönlendiremiyordum, anlamsızca dökülüyordu ve çok kötü sesler çıkıyordu.

Reha her defasında anlayışla gülümseyip beni yeniden başlamak için cesaretlendiriyordu.

"Hadi," dedi Reha. "Şimdi a ve b harflerini yönlendirebilmeyi öğrendin. C'yi zor olduğu için geçiyorum, bugün de D harfi üzerinde duralım. De diyebilir misin? Dilini damağının önüne vurman lazım, bunu yaparken ses çıkarmaya odaklanmalısın."

Başımı salladım. Dudaklarımı açtım ama ses çıkarmayı unuttum ilkinde.

İkincisinde ses çıkarmaya çalışıp aynı hareketi yaparken yine anlamsız heceler döküldü ve kulaklarıma kadar kızardım.

"Hadi," dedi anlayışla Reha. "Tekrar."

Başımı salladım. "Be"

"Hayır," dedi Reha. "Damağının arkasına değil öne vuracaksın, dişlerinin arkasına. Beni izle."

Reha kendi D harfini çıkarırken onu izledim. Derin bir nefes aldım ve ben denedim.

"..."

"Hadi tekrar."

Tekrar denedim ama başaramadım, anlamsız heceler dökülürken utanç daha da arttı.

"Bak," dedi Reha. "Beraber çalışmaya çalışmaya gerilemişsin. Benden utanmayı bırakır mısın? Burada beraberiz. Kimse yok. Şimdi

tekrar dene, daha güçlü dene, üst üste."

Gözlerimi kapadım, dilimi dişlerimin arkasına yerleştirip damağıma bastırdım, dudaklarım gerilirken ses çıkarmaya çalıştım ama yine ses çıkmadı.

"Tekrar," dedi Reha.

Tekrar tekrar denedim. "Dı" Damağıma bastırıp hızla çekerken dudaklarımdan dökülen sesle gözlerim açıldı. Şaşkınlıkla Reha'ya baktım.

"Oldu mu?"

"Oldu," dedi Reha parlak gözlerindeki gülümsemeyle. "Konuşacaksın sen," dedi Reha. "Çok az kaldı."

Gözlerimdeki hüznün dağılır mutluluk yerini alırken içimi saran sıcaklığa engel olamadım. Dudaklarımı büyük bir gülümseme kaplarken "Hadi," dedim. "Çalışmaya devam edelim hocam."

Reha da gülümsedi. "Sahne sizin öğrencim."

"Sen çok hızlı gidiyorsun," dedi Reha. "Acaba bir sonrakinde de sana Reha mı dedirtsem?"

"Keşke," dedim gülümseyerek.

Reha da gülümsedi.

"Hadi," dedi tekrar. "D üzerinde duralım."

Gülümseyerek başımı salladım. Tekrar gözlerimi kapadım, dudaklarım gerildi, dilimi damağıma, dişlerimin hemen arkasına bastırdım. Ses çıkarmayı denedim ama bu sefer olmadı.

Bir daha denedim. Yine olmadı.

Yine denedim. Olmadı.

Her şeyi doğru yapmama rağmen üçüncü kez denedim. Yine olmadı.

Bir daha denedim. Sonra bir daha. Sonra bir daha. Hiçbiri olmadı.

Hüznle yeniden gözlerimi açarken içimdeki mutlulukta silinip gitti.

"Tamam," dedi Reha. "Bugünlük bu kadar yeter, üzme kendini, başardın sonuçta. O harf bir kere çıktıysa dudaklarından, tekrar çıkar."

Omuz silkerek ayağa kalktım. "Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu da olmazdı."

"Ne demek," dedi Reha bembeyaz dişlerini gösteren gülümsemesiyle. "Sen benim en sevdiğim öğrencimsin."

Montumu giymek üzere harekete geçtim ki, kitapçının kapısı tıklatıldı. "Kim ki bu saatte?" diye sordum Reha'ya dönüp.

"Bir de soruyor musun?" Gözlerini devirdi. "Bu kadar geç kalmasına bile şaşırdım, seninkidir."

Şaşkın şaşkın ona bakıp tam "Yok canım," diyecekken ısrarla çalan kapıyı açmak üzere hareket ettim ve tam karşımda onu gördüm.

Üzerinde takım elbisesi vardı, arabasının kapının önünde olmasından mütevellit işten geldiği gibi soluğu burada aldığını anlarken şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne işin var burada?"

"Ben," dedi Kuvars içeri göz atıp Reha'ya bakarken. "Kitap okumaya geldim."

"Burası kütüphane değil yalnız." Reha'nın arkadan sesi duyulurken Kuvars içeri dalıp yine ona saldıracak sandım ama son anda kendini frenledi.

"Bu adam elimde kalacak bir gün ama." Bana döndü Kuvars. "Kitap bakmaya geldim."

"Burası saat altıda kapanıyor. Geceleri çalışmıyor." Yine Reha arkadan cevap verirken Kuvars iyice gerildi.

"Sana mı sorduk birader?" Kuvars bir mahalle abisi edasıyla dayılanırken gülmeden edemedim.

Reha gözlerini devirdi.

"Dersimiz bitmişti zaten. Ben montumu alayım çıkalım."

Kuvars yine de yaylım ateşi bakışlarını içerideki Reha'dan çekmezken, montumu aldım ve dışarı çıktım.

"İşten yeni mi geldin sen?"

Hâlâ çatık kaşlarla Kuvars kapalı kitapçıya bakarken başıyla onayladı beni. "Toplantım vardı, bitmesi uzun sürdü."

"Aç mısın?" diye sordum ona.

Kuvars'ın yoğun bakışları bana çarptı. "Açım."

"Ben sana bir şeyler hazırlayıp getiririm," dedim onun söylediklerindeki imayı anlamamazlıktan gelerek.

"Bana geliyorsun," dedi Kuvars. "Öğlen zaten erkenden gittin."

Dudaklarım büküldü. *"Maalesef," dedim. "Öykü çok kötü durumda."*

"Ne oldu?" Diye sordu Kuvars samimi bir endişeyle.

"Çağan temelli gitti."

"Neden?"

Ona da durumu açıkladım. Kuvars beni belimden tutup apartman girişine yönlendirirken Çağan'ın gidişine sessiz kaldı.

"Keşke gitmeseydi," dedim. "Öykü çok perişan oldu, bütün hayatı boyunca belki bunun vicdan azabını çekecek."

Kuvars duraksadı. "Bazen gitmek gerekir Cemre."

Ona döndüm. "Bu ne demek şimdi?"

"Bazen kalmanın daha yıkıcı olduğu durumlarda, gitmek en iyi çözümdür."

"Eğer sen yine gitmekten söz edeceksen bak-"

"Hayır," dedi Kuvars. Sertçe yutkundu. "Buradayım, ne kadar yıkıcı olursa olsun."

İçim rahatladı. Bugün Çağan'ın gidişi bile ne kadar sarsmıştı beni. Şimdi Kuvars'ın gitme düşüncesinin bile ne kadar sarsıcı olduğunu yeni fark ediyordum.

"Yıkıcı olmayacak," dedim gülümseyerek. Kuvars'ın bakışları gülüşüme çevrildi. "Bence artık ikimizde farklı kişileriz, bu sefer birbirimizle mutlu olmayı başaracağız."

Kuvars'ın gözlerinde yine aynı acıyı gördüm. Dün, gecenin ortasında bir anda kalkıp içki içmesine neden olan o acıyı ama yine hızla bastırdı. Üzerinde durup sormadım. Hâlâ benim için mi endişeleniyordu, onunla mutsuz olacağımı mı düşünüyordu?

Onunla beraber yukarı çıktık. Gece de hiç uyumamıştı, bugün de bütün gün işteydi, bu nedenle yorgun duruyordu.

"Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlayıp getiririm," dedim ona yönelik kapıya geldiğimizde.

"Hm," dedi Kuvars beni kendine çekerken. "Yemekte ne var?"

"Beşamel soslu tavuk ve pilav yapmıştım öğlen. İstersen çorba da yaparım. Ihlamurda var, için ısınır."

"Hm," dedi Kuvars yeniden. Düşünür gibi yaptı. "Ben başka bir şey yemeyi tercih ederim ama."

İmasıyla yanaklarım kızardı.

Kuvars pembeleşen yanaklarımı izledi. Sertçe yutkunup âdemelması aşağı yukarı derin bir kavis çizerken bakışları yoğunlaştı. "Seni istiyorum."

"Kuvars," dedim utançla. "Öykü'yle olmam lazım. Şu an sana gelemem."

"Ben sana gelirim."

Şaşkın şaşkın gözlerim açıldı.

"Öykü içeride."

"Sessiz oluruz."

"Sen mi sessiz olacaksın?"

"Çabalarım."

Bana daha yoğun bakışlarla bakarken dudakları eğildi ve çeneme değdi. "Hadi güzelim."

"Tamam," dedim en sonunda. "Ama bak sessiz ol, eve erkek attığımı duyarsa Öykü hiç olmaz."

Anahtarımı bulup kapıyı açarken Kuvars homurdandı. "Eve erkek mi atmak?"

Eve girdiğimiz gibi hemen kapıda duran Sarı üzerimize atladı. Kuvars'ın paçalarına dolanıp mutlu mutlu mırlarken "Ulan ibne yine yapıştın," dedi Kuvars ona.

Sessiz olması için elimi dudaklarıma götürüp ona döndüm.

Kuvars "Tamam," der gibi başını salladı ve Sarı'yı alıp benim odama ilerledi. Odaya geçerken Sarı'ya homurdanıyordu. "Bu annen bizi kurutacak."

İlk olarak mutfağa geçip yemekleri ısıtmak için harekete geçtikten sonra, hızla Öykü'ye ilerledim.

Hâlâ uyuyordu. Onu rahatsız etmeden, ne olur ne olmaz ateşini kontrol edip komodinine su ve uyanınca isterse diye ağrı kesici bıraktım. Orada açık kalan ışıkları kapatıp tekrar mutfağa geçince yemekleri bir tepsiye yerleştirdim.

Sarı içinde salondaki mama kaplarını doldurdum güzelce. Evden çıkmadan önce yine doldurmuştum ancak gelene kadar Sarı hepsini yemişti. Çok kilo aldığı için onun beslenmesini nasıl ayarlayacağımı bilemiyordum. Çok acıkıyordu. Onu bir veterinere götürmeyi ve destek almayı yapılacaklar listeme yazarken tekrar içeri geçtim.

Kuvars tıp kitaplarını koyduğum çalışma masamın hemen yanındaydı. Dün ders çalışırken açık bıraktığım kitabımın yanına aldığım notlara o göz gezdirirken gülümseyerek içeri girdim ve masaya onun için hazırladığım tepsiyi koydum. Sarı'da hızla masaya atlayıp yemekleri kaçırmaya çalışırken onu zar zor zaptettim ve içerideki mamalarına götürdüm. "Sen burada uslu uslu yemeğini ye, anneyle babayı biraz yalnız bırak olur mu?"

Sarı öfkeyle miyavlarken gülümseyerek kuyruğunu sevdim ama tam yüzüme kuyruğuyla vurdu. Ona kısıp gözlerle baktım.

Ona oynaması içinde bir yumak ip bırakıp tekrar odaya geçtim. Kuvars yemeğine başlamıştı bile.

"Ellerine sağlık," dedi beni görünce.

"Afiyet olsun," dedim gülümseyerek.

"Yemeklerini çok özlemişim." O iştahla yemek yerken gülümsedim.

"Artık sana hep yaparım."

Kuvars yemeğine odaklanmışken başını kaldırdı, aklına bir şey gelmiş gibiydi. "O lavuğa da bu yemeklerden yapıyor musun?"

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Yok artık Kuvars."

Kuvars'ın kaşları çatık, hâlâ benden cevap bekler gibiydi.

"Arada, buraya gelirse," dedim en sonunda omuz silkerek.

"Ne?" diye böğürdü. "O bir de buraya mı geliyor?"

"Tabii ki geliyor! O benim en yakın arkadaşım! Hem sessiz olur musun Öykü duyacak şimdi?"

Kuvars kaşığını pilava batırırken "O lavuk bile gelebiliyor, ben senin evine gizli saklı giriyorum."

"Oturmaya sende istediğin zaman gelebilirsin," dedim tatlı tatlı.

"Salonda Öykü'de eşlik eder. Yatak odamda değil."

Kuvars yemeği bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Ama ben tatlımı burada yemek istiyorum."

Adımlarım yavaş yavaş geriye gitti. "Yapma," dedim. "Biz sessiz olamıyoruz, rezil olacağız."

"Oluruz oluruz," dedi Kuvars beni ikna etmeye çalışırken. Aramızdaki mesafeyi kapattı, derin bir nefes alıp kokumu içine çekti.

"Bütün gün isteyken bu anı bekledim."

Dudakları ağır ağır dudaklarımı buldu, beni duvara yaslarırken benimde ellerim ensesindeki saçlara kaydı. Yumuşacık saçlar parmaklarımın ucundayken mutluluk içime doldu. Onunla yeniden böyle olmayı, kokusunun ciğerlerime dolmasını, tasasızca onunla sohbet edebilmeyi, yarın gidecek mi diye düşünmeden onun kolları arasında uyumayı çok özlemiştim.

Sertçe dudaklarımız birbirinin olurken Kuvars üzerimdeki kazağı sıyırdı. Ardından beni tekrar duvara yaslarırken uzun uzun öpmeye devam etti. Bugün yaşadıklarımın ağırlığını, Çağan'ın gidilini, Öykü'nün üzüntüsünü dudakları bana unuttururken her şey silindi gitti, sadece o ve ben kaldık sanki.

Elleri kotuma uzandı. Homurdandı. "Kot mu giydin gerçekten?"

Kotun düğmesini açıp fermuarı indirirken onun hâline gülümsemeden edemedim. Kotu yırtamadığı için mutsuz olmuştu sanırım.

Kotu bacaklarımdan sıyrıp kenara attıktan sonra tekrar dudaklarıma uzandı. Dudakları dudaklarımın arasında erirken, yumuşacık saçları parmaklarımın arasında bana sadece huzuru depoluyordu.

Dudaklarımdan boynuma, boynumdan göğüslerime kaydı dudakları. "Çok özledim," diye iç geçirdi.

"Sessiz ol," dedim hızla. Eğildi ve parmaklarımı öptü teker teker.

"Sen özlemedin mi?" Dedi küçük bir çocuk gibi yeniden göğüslerime uzanırken.

"Çok özledim."

Ellerim benden bağımsız onun ceketine gitti, ben de onu soymaya çalışırken parmaklarım titriyordu.

Kuvars bana yardımcı oldu. Ceketini çıkarıp kenara atarken titreyen ellerim onun gömleğine gitti. Ellerim düğmelerini tek tek açarken hâlâ titrememi durduramıyordum. Kuvars yardımcı olmak yerine öylece durdu ve beni izledi. Kirpiklerinin altından çok yoğun bir ifadeyle bakarken onun tarafından ne kadar sevildiğimi bir kere daha fark ettim.

Gömleğini de çıkardıktan sonra dudaklarım onun göğsünü buldu. Tam kalbinin üstünü öptüm, oradaki varlığımı...

Kuvars beni belimden tutup benim küçük yatağıma çekerken sesiz olması için dudaklarımı kapatmak zorunda kaldım.

Diğer sabah uyandığımda yine Kuvars'ın kolları arasındaydım. Başımı boynuma gömmüştü. Gülümseyerek gerinirken beni istemsizce kollarına daha çok çekti. Onun kolları arasında mutluluğu hissederken ben de başımı onun yüzüne yasladım ve bir süre öylece kaldım. Hep bu anın içinde kalsaydık keşke.

Ancak aklımda Öykü vardı ve gidip onu görmek istiyordum. Ardından Çağan'a mesaj atıp hâlini sormak, öğrenmek istiyordum.

Kuvars'ın kolları arasından onun uykuda homurdanmaları ve beni kendisine daha çok çekmesine rağmen sıyrıldıktan sonra çıplak bir şekilde yataktan kalkıp üzerime hızla dolabımdan beyaz bir kazak elbise geçirdim.

Sabaha karşı Öykü'yü uyandırmamak için ekstra bir çaba harcayarak Kuvars'la duşa girmiştik, o yüzden tam kurutamadığım nemli saçlarımı da hızla topladım.

Esneyerek odadan çıkıp Öykü'nün odasına doğru ilerledim. Ancak Öykü hâlâ uyuyordu. Onu rahatsız etmemek için kapıyı kapatırken telefonumu aldım. Çağan'a mesaj atıp gidip gidemediğini sordum. Ondan cevap beklerken ikisini düşünmeden edemedim.

Çağan hayatımda gördüğüm en iyi insanlardan biriydi. Sevginin en kirli hâllerini görüp tanımıştım. Eliza'yı görmüştüm, Yiğit'i görmüştüm, Merve'yi görmüştüm, hatta kendimi bile görmüştüm. Ancak o hiçbirimiz gibi değildi, o tertemiz, saf duygularla seviyordu. Sırf Öykü mutlu olsun diye ondan gidebilecek, onu arkasında bırakabilecek kadar çok seviyordu.

İkisi içinde en iyisinin olmasını dilemekten başka elimden hiçbir şey gelmezken Reha'nın bana atmış olduğu mesajı fark ettim. Dil kaslarımı güçlendirmek adına çalışabileceğim yeni bir program atmıştı. Bu programı yabancı bir tezden bulduğunu söyleyip kaynakta vermişti. Ona teşekkür ederken konuşmada ilerlediğim yol bir kere daha gülümsetti beni. Eskiden çok utanırdım ancak Reha'yla gerçekten utanmamayı öğrenmiştim.

Ağzımı her açtığımda, kendi kendimeyken bile anlamsız heceler dökülünce kendimi kötü hissederdim ama Reha sayesinde o heceleri anlamlı hâle getirebilmenin yolunu keşfetmiştim, tekrar denemek istiyordum.

Kahvaltı için kahve hazırlamak için makinayı çalıştırıp ekmekleri de kızarması için makinaya dizdikten sonra içeri geçtim. Kuvars hâlâ uyuyordu.

Aynanın karşısına geçtim. Tüm gücümü topladım.

"Korkma," dedim kendi kendime. "Kötü bile olsa, anlamsız bile olsa deneyeceksin sadece. Kendini eksik ya da hatalı görme. Sadece dene, tekrar tekrar dene."

Kendimden güç aldım.

Dünkü dersimizde Reha bana C harfini geçirtip direkt kolay olması açısından D harfinden başlatmıştı. Kendi kendime güç alırken zor olanı yapmak istedim.

Ne söyleyeceğime karar vermek üzere aynanın karşısına geçtim.

Kulaklarıma eski dil terapistimin söyledikleri geldi önce. Konuşamayacağımı, hep lal olacağımı söylemişti. Sesi kulaklarımda çınladı.

"Evet, hiç olmazsa bir sonuç almış olmamız lazımdı. Ama maalesef, Cemre... Maalesef..."

Ardından çocukken mahalledekilerin sözleri geldi kulağıma.

"Konuşamıyor biliyor musun? Engelli. Yazık, zavallının biri."

Küçük oyun arkadaşlarımla sesleri çınladı kulaklarımda.

"Hadi taş atalım ona, gitsin buradan, bize de hastalık bulaştırır, biz de konuşamayız."

Yengemin beni yaşlı bir adamla sırf konuşamadığım için evlendirmek istemesi geldi aklıma.

"Evlendirelim kızı bey."

"Adam çok yaşlı, yatalak neredeyse, nasıl evlendiririz onunla?"

"Sanki söylediğin kız da dört dörtlük, o da konuşamıyor, engelli, birbirlerine bakarlar işte..."

Çalışmaya gittiğim evlerden birinde konuşamadığım için kovulmuştum.

"Kusura bakma, fiyat uygun olsun diye seni seçtik ama sen konuşamıyorsun, tatlım benim, konuşamadığın için iletişim aramızda problem oluyor. Sen al şu parayı, çalıştığın günlerin karşılığı, yarın gelme artık."

Merve'nin yüzüme konuşamadığım için insanların bana acıdığını söylemeleri, herkesin hor görmesi, Haldun Keskiner'in dilsizsin diye alaya alması, Nur'un engelimi her fırsatta öne sürmesi, katıldığımız davetlerde insanların acıyan bakışları geldi gözlerimin önüne.

Eliza'nın davetteki sesi geldi sonra.

"Arkadaşlar kusura bakmayın, bahsetmeyi unuttum Cemre maalesef konuşma engelli, konuşamıyor."

Tüm sesleri bastırdım. Artık bu seslerin, bu insanların düşüncelerinin hiçbirisi önemli değildi. Hiçbirini umursamıyordum. Kendi hayatımı kurmuş, her şeyi başarmıştım. Konuşacağıma da inanıyordum.

Sustuğum zamandan beri ilk defa konuşacağıma inanıyordum.

Gözlerimi açtım ve aynadaki aksimle göz göze geldim. Gülümsedim, karşımda gördüğüm özgüvenli, her şeye sahip, başarılı kıızı tebrik edercesine gülümsedim.

İlk ne söylemeye çalışacağımı seçmeye çalıştım. Daha dünyaya gelmeden önce babam büyük bir özenle ismimi Cemre koymuş. Baharın habercisi olayım diye ancak ben hiç onlara bahar getirememişim, üzerlerine zemheri gibi çökmüşüm. Benim yüzümden geçim sıkıntıları artmış ve en sonunda babam iki işte birden çalışmaya başlayınca bir iş kazasında göçüp gitmiş.

Babamı hatırladım. Çocukluğumdaki annemin gül yüzünü hatırladım. Onlardan cesaret aldım.

Neyi söylemeyi deneyeceğime karar vermiştim. Gülümsedim. Kendime inandım. Gözlerimi ardına kadar açtım. Utanmadım, sıkılmadım, kendimden güç aldım. Sustuğumdan bu yana hayatımın ilk cümlesi dudaklarımdan döküldü.

"B-ben Cemre."

Yeni bölüm alıntısı yarın **Instagram hikayelerindeyasar** hesabında olacak<3 Alıntılar için **Twitter lalmagrup** hesabını da takip edebilirsiniz <3

Sorular:

Sizce Cemre bundan sonra konuşur mu?

Kuvars neden acı çekiyor? Cemre'ye söyleyemediği şey ne?

Çağan ve Öykü arasında her şey bitti mi?

Yeni bölümde görüşmek üzere, bayramınız kutlu olsun aşklarım <3

72.BÖLÜM "LAL MÜCADELELER"

Uzun bir aradan sonra herkese merhaba <3 Çok olaylı bir bölüm lütfen sindire sindire okuyun <3 Altı yıldızlı yerlerden sonra bir küçük ara vermenizi tavsiy ediyorum :) Oy vermeyi ve yorum yapmayı da lütfen unutmayın <3 Hepinizi yorumlara bekliyorum <3 Çünkü bu bölüm 72 bölümlük Lal'deki en önemli bölüm :) **SEZON FİNALİ**

72. BÖLÜM "LAL MÜCADELELER"

Şiddetle susturulduğumdan bu yana yıllar geçti. Hep korktum, sesimi çıkarırsam üzerime basıp geçecekler, ben bir hiç olacağım sandım. Korkum öyle büyüdü ki çoğu zaman, insanlardan yardım istemekten bile çekindim, tenimdeki morluklar, içimdeki çığlıklardan ibaret hâle geldim.

Bazen tünelin ucunda ışık yoktur.

Bazen sadece kayıplardan ibaretsindir.

Bazen umutlar bile lal olur.

Çünkü konuşsalarda kimse duyamaz seslerini.

Günümüzde susturulan, bastırılan, baskılanan tüm kadınlar gibi korktum. Kimse duymadı sesimi. Kimse duymadı sesimizi. Koruma tedbirleri en alt sınırdan verildi, cezalarda bir takım elbise giyildi diye indirime gidildi. Bazen o kadar bile şanslı olamadık. Ben ölümden döndüm, bir daha çocuk sahibi olma şansımı kaybettim. Bir çok kadın artık konuşsa da kimse duyamaz seslerini, hepsi toprak oldu.

Ben, Cemre.

Şiddetle susturulduğumdan bu yana yıllar geçti. Artık o evden dışarı çıktığımda öldürüleceğinden korkan o küçük kız değilim.

Ben Cemre. Tıp kazandım. Mücadele ettim. Kendim gibi lal mücadelelerdi bunlar. Tüm olumsuz seslere kulaklarımı tıkadım. Bu uğurda sevdiğim insanlardan vazgeçtim, sıfırdan başladım her şeye.

Ben Cemre. Bir zamanlar bastırıldığım, baskılandığım, içime attığım her şeyin toplamıyken şimdi tüm baskılanan, bastırılan kadınlar adına konuşuyorum.

Ben Cemre.

Gözlerim dolu dolu aynadaki aksime baktım.

Ben Cemre.

Susturulduğumdan bu yana ilk defa sesim bu denli gür. Bastırılan tüm kadınlar adına konuşuyorum.

"Ben Cemre."

Gözyaşlarım gözlerimden dökülürken kendime engel olamadım, yirmi dört senenin sonunda mutluluk gözyaşlarıydı bunlar. Kuvars uyuduğu için hıçkırıklarımı duymaması için evden dışarı çıktım.

Ne yapacağımı bilemezken öylece merdivenin üzerine oturup dizlerimi kendime çektim. Hıçkırıklarım dinmezken dudaklarım titriyordu. Yaşadıklarım bir bir gözlerimin önünden geçerken sevincimi biriyle paylaşma ihtiyacıyla olduğum yerden kalktım. Aklıma ilk gelen Reha olurken öylece üzerime hiçbir şey almadan dışarı çıktım ve soğuk tenime etki etmezken yolu yürüyüp Reha'nın evine geçtim.

Kapıyı bana açmasını beklerken bir yandan da heyecan ve mutluluktan akan gözyaşlarımı siliyordum.

Reha üzerinde şort ve atlet takımı ve uykulu gözlerle kapıyı araladığında şaşkınlıkla bana baktı. "Cemre?"

"Günaydın."

"Günaydın rüyanda beni görmüş olmalısın." Çarpık gülümsemesiyle konuşurken heyecanla kapı aralığından geçip içeri geçtim.

Reha şaşkın şaşkın beni takip etti. "Bir sorun yok değil mi? Ağladın mı sen?"

"Ben," dedim heyecanla ona doğru. "Konuşabiliyorum. Konuşabiliyorum. İnanabiliyor musun az önce konuştum."

Reha şaşkın şaşkın bana baktı. "Siktir, ciddi misin sen?"

Başımı salladım, gözüm yeniden dolarken.

"Dur," dedi. "Şimdi bir daha dene."

Onun yeşil gözleri ciddiyetle bana çevrilirken ne yapacağımı bilemedim. Öylece gözlerine baktım. Heyecandan dudaklarımı bile açamazken Reha tebessüm etti anlayışla.

"Tamam," dedi. "Bugün seni yormayayım, yarın denersin olur mu?"

Başımı salladım heyecanla.

"Reha," dedim parmaklarım bile titrerken. "Ben şimdi konuşabilecek miyim yani?"

Reha'nın gözlerinden sevgi dolu bir bakış geçti.

"Evet," dedi Reha bana. "Çok az kaldı. Çok yakında."

Heyecandan ne yapacağımı bilmezken bana uzanıp sarılan Reha oldu. "Tebrik ederim, hep başaracağını biliyordum." Gözlerim dolu dolu oldu. "Sen bu hayatta tanıdığım en güçlü insansın."

Eve geri dönerken yıllardır omuzlarıma konan her yükten kurtulmuş gibi hissetmeden edemedim. İçim cıvıl cıvıldı. Ne yapacağımı bilemiyor, titreyen ellerime mani olamıyordum. Mutlulukla kaldırımları aşp sokak köpeklerini severken markete uğrayıp orada çalışan herkese gülümseyerek birkaç tatlı malzemesi aldım, bugün kendimce kutlama yapmaya karar vermiştim.

Yine gülümseyerek evime geçtim. Kuvars'ın ve Öykü'nün hâlâ uyuduğunu düşünerek kapıyı yavaşça açacakken kapıdan çıkan Öykü'yle göz göze geldik.

"Nereye?"

Çağan'ın gidişinden sonra derbeder olan Öykü burnunu çekti. "Kaan'ın yanına gideceğim."

İç geçirdim. *"Kendini daha iyi hissedeceksen-"*

"Bilmiyorum ama bu evde daha fazla kalmak istemiyorum, her yerde onun kokusu var sanki."

Öykü başını eğdi ve yanımdan uzaklaştı. "Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz."

İçeri girdim, içimdeki heyecan Çağan'ı yeniden hatırlamamla biraz olsun dinerken odama geçtim. Kuvars yataktaydı, üstü çıplak bir şekilde sırt üstü uzanırken onu yüzümde küçük bir tebessümle izlemeye başladım.

Sonunda her şeyin yoluna girdiğine dair olan his yüreğime çökerken yatağa geçtim ve hemen yanına uzandım, başımı onun omzuna yaslayıp dudaklarımı tenine değdirdim. Tüm yaşananlardan sonra biz yeniden beraberdik, her şeyimiz tamdı üstelik.

Kuvars yatakta gözlerini aralayıp bana döndü, tüm gece pek uyuyamamıştık. Gözlerini açıp uykulu bakışlarıyla gözlerime baktı.

"Günaydın."

Kuvars uzandı ve beni kollarının arasına çekti, bir anda altına kalırken dudaklarımdan kaçan feryada engel olamadım.

Dudakları çeneme dokundu. "Günaydın güzelim."

Bu kelimeyi ondan duymayı öyle çok özlemiştim ki, gözlerimin kapanmasına ve hissettiklerimin etkisinde kalmaya engel olamadım. Kuvars titreyen kirpiklerimi öptü, dudaklarının altında kıvrandım.

"Şirkete geçmeme daha var," dedi Kuvars dudaklarıma uzanırken.

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. *"Kahvaltı hazırlasaydım."*

Ellerimi öptü. *"Siktir et şimdi kahvaltıyı."* Dudakları ellerimden boynuma kaydı, dudaklarımdan küçük mırıltılar dökülürken onun altında kedi gibiydim. *"Ben başka bir şey yemeyi planlıyorum,"* dedi Kuvars ve tamamen kızarmama neden oldu.

Vücutlarımız tekrar tekrar bir bütün olurken Kuvars şirkete gitme saatini epey bir kaçırdı. İki kere asistanı Sevil arayıp toplantısını ertelemek zorunda kaldı, Kuvars her defasında gideceğini söylemesine rağmen gitmedi.

En sonunda zorlukla ayrıldım ondan, tamamen onun kokusuna bürünmüştüm. *"Kitapçıya gitmem lazım artık."*

Kuvars boynumu öptü. *"Ben daha doymadım ama."*

Kollarının arasında utançla ona baktım. *"Kalk,"* dedim. *"Toplantıyı bir kere daha erteleme. Adamlara ayıp olacak."*

Kuvars homurdandı ama fırsattan istifade edip yanından ayrıldım. Gülümseyerek saçlarımı toplayıp kenara atılmış kazağımı üzerime geçirdikten sonra banyoya doğru ilerledim. Suyu açıp altında ıslanırken başımı kaldırdım ve gülümsedim.

İçimde minik kelekler vardı sanki, uzun zamandır olmadığım kadar sakin ve huzurlu hissediyordum eskiden uyuduğumda bile varlığını koruyan stres im artık yoktu.

Belime dolanan eller ile şaşkınlıkla tepki verdim, Kuvars arkama geçip beni sımsıkı sararken utancımı bastıramadım. Dudaklarını boynuma bastırdı. Su üzerimize dökülürken *"Seni çok özlemişim,"* dedi.

Su başımızdan aşağı dökülürken ellerini tuttum.

Ellerini bırakıp ona doğru döndüm. *"Artık birbirimizi özlememiz gerekmeyecek, hep buradasın, buradayım."*

Kuvars eğildi ve alnımı öptü. *"Seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum."*

Gülümsedim, elim yanağına gitti. Uzun uzun bana hayranlıkla bakan yeşil gözlerini ve ıslak kirpiklerini izledim. İçimdeki hislere

engel olamazken dudaklarım kıpırdadı, onun ismini söylemeyi denemek istedim.

Onun yoğun bakışları altında dudaklarım kıpırdadı ama tek kelime dökülmedi. Utançla yanaklarım yanarken "Ben sana kurban olurum," dedi Kuvars ve eğilip beni dudaklarımdan öptü.

Ellerim ensesine gitti, tutundu. Onun adını her şeyden daha çok söylemek isterken söylememek canımı acıtsa da imdilik sadece ana odaklandım. Deneyecektim, bir gün onunla işaret dili olmadan da konuşabilmenin yolunu bulacaktım.

Dudaklarım aralanıp Kuvars'ı kabul ederken elleri beni tuttu ve yavaşça banyo duvarına yasladı. Onu her zerremde hissederken dudakları sertleşti, dillerimiz birbirine dolanıp tükenmek ister gibi öpüşürken Kuvars üçüncü kez toplantısını ertelemek zorunda kaldı.

Nemli saçlarımla kütüphaneden içeri girdiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum, Kuvars'la beraberken akşam ne ara olmuştu bilemiyordum ama tüm enerjim çekilmiş gibiydi, Reha gelmeden kitapçının yerlerini silip kalan temizliği yarına bırakmaya karar verip kendime bir kahve yapıp oturdum.

Kahvemden bir yudum alıp otururken başımı kaldırdım ve o sırada Reha içeri girdi, dışarıda yağmur yağmaya başlamış olmalıydı, saçları ıslanmıştı.

"Nereden böyle?" diye sordum gülümseyerek.

"Mezarlığa gitmiştim," dedi kapıyı kapatırken.

İçime sinen burukluğa engel olamadım. Dolunay'ın mezarı İstanbul'daydı ve Reha yağmur, çamur, kar, kış demeden sürekli ziyaret ediyordu.

"Sen hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Şimdi şu sabahki meseleye dönelim," dedi Reha. "Nasıl konuştun?"

Heyecanla ona baktım. "İsmimi söyledim. Sabah birden, biraz kekeledim ama oldu."

Reha şaşkınlıkla baktı bana yeniden. "Bu kadar hızlı ilerleyebileceğini bilmiyordum. Tekrar söyleyebilir misin?"

Gözlerimi kapadım. "Bilmiyorum bugün başka bir kelime söylemeye çalıştım ama olmadı."

"Tamam," dedi. "Yavaş yavaş gidelim olur mu?"

Başımı salladım hızla.

"Şimdi tekrar 'Cemre' üzerinden gidelim, bu senin için çok zor bir kelime çünkü seninle şu ana kadar sadece a ve b harfleri üzerine çalışmıştık. Bu harfleri yan yana getirip kelimeyi bir kere de söylemen çok zor."

"Ama söyledim." Heyecanla yerimde kıpırdadım. "Söyledim."

Reha'nın gözleri parladı. "Hadi şimdi bir kere daha deneyelim o zaman."

Başımı salladım.

Gözlerimi kapadım.

"Eee-"

Duraksadım. Dudaklarımdan anlamsız mırıltılar döküldü. Tekrar sabahki gibi içimdeki hissi takip ettim, sustuğum tüm günler adına konuşmaya çabaladım.

"Ceee-" Duraksadım. "Eeeee-" Tekrar duraksadım. "Eeeee-"

"Tekrar," dedi Reha. "Hadi, çok iyisin."

"Eeeeeee." Duraksadım, tekrar denedim. "Ceeeeee."

Dikkatim dağıldı. Devam edemedim.

Gözlerimi açtığımda içimdeki tüm mutluluk sanki damarlarımdan çekilmiş gibiydi. Bir an için sabah dudaklarımdan dökülen kelimeyi de kendim mi uydurdum diye düşünmeden edemedim.

Hayalkırıklığı içime dolarken tekrar gözlerimi kapadım. "Ceee-meeee- reeee"

Reha beni alkışlamaya başladı. Gözlerim açıldı, onun gözlerinin içerisine baktım. "Oldu mu?"

"Oldu tabii," dedi. "Sen harikasın."

O gözlerimin içerisine çocuğu yeni konuşmaya başlamış birine bakar gibi gururla bakarken gülümsedim.

İyi değildim ama bunu bir aşama olarak görüyordum. Ayağa kalktım ve Reha'nın gözlerinin içerisine baktım.

"Daha önceki dil terapistim benden umudu kesmişti. Sen kesmediğin için, hep mücadele ettiğin ve beni desteklediğin için çok teşekkür ederim, zorunda değildin ama her defasında bana yardımcı oldun. Çok, çok teşekkür ederim."

Reha ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Asıl ben teşekkür ederim Cemre," dedi sessizce. "Ondan sonra hayat benim için anlamsız bir hâle gelmişti. Sen bana güne devam

etmek için yeni bir neden verdin. Sende onu yaşattım ben. İyi ki varsın hayatımda."

Reha gülümsedi.

"Ben o değilim."

"Biliyorum," dedi Reha. "Seni dostça çok seviyorum ama ben hâlâ ona aşığım ve sen o değilsin biliyorum."

Sonunda bunu anlamasına sevinirken kirpiklerim onun dolu gözlerinden dolayı titredi.

"Keşke zamanında ona yardımcı olsaydım, bu kadar kör olmasaydım, onun gözlerimin önünde eriyişini bile görmemiştim."

Yutkundum, âdemelması derin bir kavis çizdi.

"Sen benim en iyi dostumsun," dedi Reha bana. "Senin her şeyden daha iyi olmanı isterim. Bu süreçte biraz gülümsememi sağlayan tek insansın."

Ona içten bir gülümsemeyle baktım.

"Hadi," dedi Reha. "Duygusalılığı bırakalım, daha devam edecek çok yolumuz var."

"Tamamdır, kaptan," dedim gülümseyerek.

Reha da gülümsedi.

"O zaman artık harfleri geçelim, kelimelerden devam edelim. Şimdi Reha de bakayım."

Dayanamayıp kahkaha attım.

Reha ciddiyetle bana baktı. "Ben ciddiydim."

Yine güldüm.

Kitapçıdan çıktığımda Kuvars arabasına yaslanmış bir şekilde soğukta beni bekliyordu. Onun yanına giderken şaşkınlığımı bastıramadım.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Dersini bölmeyeyim," dedi Kuvars homurdanarak.

Dudaklarım yana kıvrılırken elim yüzüne gitti, Kuvars elimi öptü.

"Hadi," dedi Kuvars hemen sonra. "Daha fazla üşüme. Evimize gidelim."

Başımı salladım. Ellerimi ondan çekip sordum. "Sen üşümedin mi burada, ne kadardır bekliyorsun?"

"Ders başından beri."

Şaşkın şaşkın ona baktım.

"Bari arabada otursaydın."

Söylediğim gibi neden dışarıda beklediğini anladım, bizi dinlemişti.

"Sen bizi mi dinledin?"

Kuvars omuz silkti. "Yo, kulak misafiri oldum diyelim."

Şaşkınlıkla ona bakarken ne diyeceğimi gerçekten bilemedim. İnanılır gibi değildi.

"Ne kadarını duydun?"

"Şu lavuk sana bazı kelimeleri anlatıyordu, oraları falan."

İçim rahatladı. Nedense içimde bir yan onu beni çabalarken değil direkt sonuca ulaşmış bir şekilde görmesini istiyordum. Bir gün karşısına çıkıp kendi sesimle "Kuvars ben seni çok seviyorum," demek istiyordum.

Arabaya geçince elimi ellerinin arasına aldı. "Nasıl gidiyor dersler?"

Ellerim onun avuçları arasında ısındıktan sonra kendi ellerimi çektim ondan. "İyi gidiyor, her şey yolunda. Söylemiştim sana Reha çok iyi bir öğretmen ve bana çok yardımcı oluyor."

Kuvars'ın omurgası dikleşirken ona biraz daha yaklaştım. "Sen sevmedin ama o benim çok iyi arkadaşım, keşke daha normal bir şekilde tanışsaydınız."

Kuvars yine homurdandı. "O kendi sevdiği kadını kaybetmiş."

Kuvars bana döndü. "Kaybetmiş derken?"

"Vefat etmiş."

Kuvars'ın sert bakışları ifadesizleşti.

"Beni düşündüğün gibi sevmiyor, ben onun için yalnızca bir dostum o eski kız arkadaşını sevir, sevmeye devam da edecek." **Bakışlarımdaki hüznü sildim. "Bana çok yardımcı oluyor. İnan sen de çok seveceksin bir tanısan. Bu kadar ön yargılı olma ona karşı."**

Kuvars ciddiyetle bana baktı ama konuşmak yerine durdu, birkaç saniyenin ardından "Bakarız," dedi zorlukla ve yola odaklandı.

Onun ve Reha'nın iyi anlaşacağını hayaliyle yerimde mutlulukla kıpırdanırken Kuvars evin önüne arabayı çekmek yerine ana caddeye girdi.

"Nereye gidiyoruz?" dedim şaşkınlıkla ona bakarken.

"Evimize," dedi.

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken "Ev hiç bozulmadı," dedi. "Hâlâ o günkü gibi."

Evlenince taşınacağımız Beşiktaş'taki evden bahsediyordu, eşyalarımı almaya gidince görmüştüm gerçekten de bozulmamıştı, her şey benim dizayn ettiğim şekildeydi, öyle ki tüm eşyalarım dolaplara yerleşmiş vaziyetteydi.

Evlenseydik o evde kalacaktık.

Düğün olmamıştı, şimdiyse Kuvars'la aramızdaki her şeyi çözdüğümüze inanıyordum bu nedenle belki yeni bir şansımız olurdu.

Belki bana tekrar o evde evlenme teklifi ederdi... Bleki bu sefer yeni bir hayatımız olurdu. Artık her şeyi aşmış olarak mutlu olurduk.

İçimdeki umut tekrar yükselirken mutlulukla yola odaklandım.

Eve gelmek trafik olmadığı için kısa sürdü. Arabadan inmeden önce montumu giyip fermuarımı çektim. Kuvars yine de kendi ceketini de omuzlarımdan geçinirken kabul etmek istemesem de zorla kabul ettirdi.

Evin kapısından içeri girdiğimizde geçen gün bana zorluk çıkaran güvenlik görevlisi başıyla selam verdi bana. Gülümseyerek ben de selamına karşılık verdim.

Kuvars anahtarını çıkarıp kapıyı açtığı anda içime dolan aidiyet duygusuna şaşırmadan edemedim. Burada yaşadığım onca şeyden sonra gerçekten evim gibi geliyordu.

Beraber içeri girdik. Sarı diğer evde kaldığı için vicdanım sızlarken Öykü'ye mesaj atıp evde olup olmadığını ona mama verip veremeyeceğini sordum, Öykü hızla çoktan eve geldiğini, mamasını verdiğini yazdı. İçim rahatlayarak eve girdim. Kuvars'ın ceketini ve kendi montumu askılığa bırakıp içeri geçtim.

Etraf en son bıraktığımdan bu yana toparlanmıştı.

"Yemek sipariş etmiştim," dedi Kuvars.

Kravatını gevşetip boynundan çıkarıp gömleğinin ilk iki düğmesini açtıktan sonra mutfığa geçti. Onun arkasından ilerledim.

Gerçekten de ev yemekleri sipariş etmişti. Gülümseyerek yemekleri mikrodalgaya koymasına yardım ettim.

O bir yandan salata malzemelerini çıkarırken ben de uzun zaman sonra onunla böyle yakın olmanın keyfiyle içerideki masanın servisini hazırlamaya başladım.

Kuvars da salatayı hazırlayıp yemekleri masaya getirip bıraktıktan sonra, yanıma geldi ve ben tabakları dizerken tam boynumdan öptü.

Huzurla gülümsedim ona. *"Salata çok güzel görünüyor, ellerine sağlık."*

Dudakları yana kıvrıldı, bakışları yoğunlaştı. "Yeniden buradasın," dedi duygularını belli eden bir sesle.

İçim sıcacık oldu, onunla öyle çok şeyi beraber başarmıştık ki, artık her şeyin çözülmüş olması, huzurla sona gelmiş olmamız beni çok mutlu ediyordu.

Gamzelerimi göstererek gülümsedim.

Bakışları dudaklarıma takıldı, sertçe yutkundu, âdemelması derin bir kavis çizdi.

"Öyle gülümseyince seni öpmekten başka bir şey düşünemiyorum."

Yanaklarım kızardı.

Kuvars'ın yeşil gözleri üzerimden bir an ayrılmazken göğsü inip kalktı. "Seni alıp içime sokasım var, o kadar özledim ki."

Bakışlarımı kaldırdım ve onun gözlerinin içerisine baktım. Kuvars sesli bir soluk aldı.

Gülümsedim ve önümdeki yemeğe döndüm. Kendi tabağıma sebze olan yemeklerden biraz koyduktan, etten uzak durduktan sonra yemeğe odaklandım, bugün neredeyse hiçbir şey yememiştim. Açlığımı daha yeni yeni hissederken yemeğime odaklandım.

Yemeğim bitip başımı kaldırdığımda Kuvars'ın gözleri hâlâ yalnızca benim üstümdeydi. Kendi yemeğine dokunmayıp beni izlemesine şaşırsam da içimde sevilmenin verdiği o hissin tadını doyasıya yaşadım.

"*Yesene yemeğini,*" dedim gülümseyerek, onun az önce açıp karafa doldurduğu şarabı kadehime boşaltıp bir yudum aldıktan sonra.

"Yiyeceğim," dedi Kuvars. Yemek yerine başka bir şeyi ima ettiğini düşünürken yanaklarım yandı yine.

O da yemeğini bitirdikten, kalan yemekleri buzdolabına yerleştirdikten sonra beraber üstümüzü değiştirip içeri geçtik. Elimde şarap kadehimle koltuğa otururken Kuvars televizyonu açmak yerine yanıma geldi, o eline içecek almamıştı.

Beni kendine çekip onun üzerine oturmamı bir anda sağlarken kadehimin içindeki şarabı dökmemek için çaba harcadım.

"İç," dedi Kuvars onun kokusu ciğerlerime dolarken.

Çoktan mutluluktan sarhoş olmuşken onun gözlerinin içerisine baktım. Sanki birbirimizin gözlerinde eriyorduk.

Hislerimin etkisiyle kalbim hızlı hızlı atarken şarabı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Şarabın tadı dudaklarımda mayhoş bir tat

bırakırken Kuvars elimdeki kadehi alıp kenara umursamadan koydu ve uzanıp beni daha da kendine çekti.

Dudakları alt dudağımı kavrayıp emmeye başlarken ellerim saçlarına kaydı. "Seni çok özledim," diye homurdandı Kuvars benden bir saniye uzaklaşırken. "Sensizlik o kadar zor ki..."

Gözlerim hislerimin etkisiyle kapandı. *"Sensizlik de öyle..."*

Kuvars beni öpmeye başladı. Önce şefkatle öperken sonra ağzımın içindeki her noktayı keşfetmek ister gibi tutkuyla öptü beni.

Benden ayrıldığında mutlulukla onun göğsüne yerleştim, kalbi hızlı hızlı atıyordu, bu hayatımda duyduğum en güzel sestir hiç şüphesiz.

Onunla tekrar bir yuva kurmak istediğimi tekrar doyasıya hissederken başımı kaldırdım göğsünden ve onun o güzel yeşil gözlerine baktım.

"Ben," dedim o benim ellerimi takip ederken. "Seninle yeniden bir yuva kurmak istiyorum, tekrar aynı hatalar olmadan, birbirimizi bu sefer yaralamadan, her şeye karşı birbirimize açık olacağımız bir yuva."

Kuvars duraksadı. Ben heyecanla konuşmaya devam ettim. "Düşünsene bu sefer zamanında yaşayamadığımız her şeyi şimdi tekrar yaşamak için fırsatımız var, sonsuza kadar mutlu bir şekilde."

Kuvars sertçe yutkundu.

"Seninle evlenmek istiyorum," dedim gülümseyerek. *"Hatta eğer bir çocuk doğurma imkânına sahip olsaydım eğer..."* Burukça gülümsedim.

"Hoş gerçi benimki gerçek olması bile mümkün olmayan bir hayal. Bu hakkım elimden alınanı çok oluyor."

Titreyen kirpiklerime ellerimi bastırdım. Yutkundum. *"Bir kere rüya görmüştüm, bir oğlum vardı... Oğlumuz."*

Gözlerim kırıştı.

"Mümkün değil ama ismi Merih olsun isterdim. Merih. Benim Merih'im..." Başımı kaldırdım ve hüznle gözlerime bakan Kuvars'ın gözlerinin içerisine çevirdim gözlerimi. *"Belki ilerleyen yaşımızda bir evlat da ediniz."*

Kuvars gözlerimin içerisine bakarken bakışları dalgınlaştı. "Sen bir aile mi kurmak istiyorsun?"

"Evet," dedim heyecanla başımı sallarken. *"Sen, ben, belki sonra daha kalabalık bir aile."*

Kuvars duraksadı. Yüzündeki ifade daha da katılaşıırken ne olduğunu anlamadım, kucağındaki beni kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı.

"Uyuyalım," dedi hemen sonra.

O kadar.

Tüm söylediklerime sadece bunu söyledi.

Ona karşı kırılırken gururum "Bir şey söylemeyecek misin onca şey söyledim," dememe engel oldu.

Eskisi gibi yapıp içimi kötü düşüncelerle karartmak yerine biraz akışına bırakmayı tercih ederek bacaklarımı kendime çekip gözlerimi kapadım. Kuvars'ın elleri arkadan belime dolanıp beni kendine çekerken içimdeki kırgınlığı bastırmaya çalıştım.

Kuvars omzumu öptü. "İyi geceler."

Diğer gün sabah erkenden, daha henüz Kuvars uyuyorken evden çıktım. Aklım hem Öykü'de kalmıştı, hem de açıkçası dün Kuvars'ın sessiz kalmasından sonra yanıma gelip gönlümü almasını uman bir tarafım vardı.

Öykü biraz daha iyi görünüyordu. Kapıyı bana açtığına artık gözlerindeki kızarıklıklar yoktu. Onun yerine daha düşünceli görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum eve geçip botlarımı çıkartırken.

Bana başını salladı. "İyiyim," dedi. "Kaan'la olmak iyi geldi."

Çağan için yeniden içim yanarken söyleyecek bir şeyim olmadığı için içeri girdim. Öykü ikimiz için tost yapmıştı birini kendime alırken kenarda uyuyan Sarı'nın tüylerini sevdim, son zamanlarda hiç onu göremiyor, vakit geçiremiyorduk.

"Ben odama geçeyim," dedi Öykü.

Başımı salladım, onaylama amacıyla.

O odasına geçip biraz olsun acısını bastırmaya çalışırken ben de banyoya girip duş almayı tercih ettim, duştan çıkıp temiz kıyafetlerimi giydikten sonra sıcak bir çorba yapmaya giriştim. Akşam bunun yanına bir de makarna yapardım, olur biterdi.

Sarı'nın mama kabını yenileyip buzdolabına baktım. Pek bir şey kalmamıştı, eskiden genelde alışverişi Çağan yapardı. Artık o olmayacağı için bu işi ben üstlenip eksikleri yazdım, bir de son

zamanlarda konuşma terapilerinde ilerlediğim için Reha'ya teşekkür anlamında limonlu kek yapmaya karar verip hızla markete geçtim.

Alışverişi yapıp eve geldikten makarnayı da yapıp ocağın üstüne koyduktan sonra, keki yapmaya giriştim. Fırına verip pişmesini beklerken de odama geçip biraz müzik dinleyerek vakit geçirdim.

Akşama doğru henüz Reha ile kitapçada çalışma saatimiz gelmemişken keki güzel bir kaba koydum ve o henüz evden çıkmadan yesin diye evine götürmeye karar verdim.

Montumu ve botumu giydikten sona yola koyuldum. Onun kapısının önüne geldiğimde şaşırmana neden olan bir şey oldu, Kuvars'ın arabası tam evin önündeydi. Ne olduğunu anlamazken yine kavga etmelerinden korktum.

Hızla yukarı çıktım ama apartman sessizdi. Reha'nın evinin olduğu kata gelip hızla elim zile giderken son anda yaklaşan adım sesleriyle durdum. Kuvars ve Reha mı konuşuyordu?

Hiçbir şey anlamazken, onları gizlice dinlemek istedim. İçimde hiç de iyi hisler yoktu ve benim hakkımda konuştuklarını düşünüyordum.

İlerledim ve üst merdivenlere çıktım, beni göremeyecekleri bir açıda durduktan sonra dikkat kesildim.

Kapı açıldı Kuvars çıktı.

"Emin misin?" dedi Reha. "Onunla ne olursa olsun konuşman gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır," dedi Kuvars. "Benden gerekirse nefret etsin ama hayır."

Neden bahsediyorlardı ki?

"Buraya sadece onun benden sonra da mutlu olacağını bilmek için geldim."

Elimi kalbime koydum. Neden bahsediyordu?

"Gidiyorum," dedi Kuvars. "Ne kadar istemesem de seni dostu olarak görüyor, ben yokken ona destek ol."

Reha yine itiraz etti. "Seni seviyor, onu ilk tanıdığım zamanla şimdiki Cemre aynı değil. Seninleyken daha mutlu. Bunu ona yapma. Benim içinde zor ama bunu hak etmiyor."

"Hayır. Beni sevmesini istemiyorum, beni unutmasını istiyorum."

Biri sanki göğüs kafesimin içerisindeki yüreğimi alıp söktü.

"Hoşça kal." Reha'nın sesini duydum, Kuvars cevap vermek yerine asansöre doğru ilerledi.

Ellerim titrerken karşısına çıkamadım Kuvars'ın. Yüzleşmek, daha dün benimle sevişirken şu an nasıl gitmekten bahsedebildiğine dair soru sormak istedim ama yapamadım. Sanki biri beni oraya mühürlemişti, kalkamadım, devam edemedim.

Artık her şeyin yoluna girdiğine ilişkin tüm düşüncelerim teker teker dağıldı, güneşli gökyüzüm kara bulutlarla kaplandı. İçim yandı, soluduğum nefes bile canımı acıttı. Kendimi değersiz, bir hiç gibi hissettim aylar sonra.

Bana söylemeden, haberim bile olmadan çekip gitmeye karar vermişti. Üstelik benimde yanımda kalacağına söz vermesine rağmen.

Kuvars gidiyordu. İçim alev alev yandı, sanki üstüme kovalarca kaynar su döküldü. Ayağa kalkamadım, devam edemedim, göz yaşı bile dökemedim.

Daha dün bana kalacağını söyleyen adamın beni sadece oyaladığını ve kalmayı asla düşünmediğini öğrenmek, benim onu sevmememi, unutmamı istemesi beni bitirdi.

Üzerimden sanki tonlarca ağırlık geçti gitti. Orada ezildim, küçüldüm, kötü hissettim. Tek damla gözyaşı dökmeden bakışlarımı boşluğa diktim.

Daha dün gece beni öpen, onunla bir aile kurma planımı paylaştığım adamın bu denli beni hiçe sayması içimi yaktı.

Merdivende otururken öylece dizlerimi kendime çektim.

Ne yapalım, bunca zaman yanlış adamı sevmişim demek ki...

Hıçkırıklarımı dizginleyemedim.

O beni hiç sevmemiş. Beni gideceğini haber vermeye bile değer görmemiş.

Boşuna onun için bu denli gözyaşı dökmüşüm. Boşunaymış.

Cemre'nin Kuvars'ı hiç olmamış.

Onun için, kalması için onca çabalamam boşunaymış, beni sadece oyalamış...

Biz bitmişiz ve ben fark etmeden yeni bir aile kuracağımızı düşünmüşüm...

Ayağa kalktım. Sanki her şeyini kaybetmiş bir insan gibi yürümeye başladım. İçim kurumuş gibiydi, gözyaşı dökemiyordum sadece öylece duruyor ve kendime acımadan edemiyordum.

Düne kadar kavga ettiği Reha'ya gelmişti bir de. Ben gittikten sonra üzülsürse teselli et diye.

Hayal kırıklığından ibaretken, nasıl tek tek tüm merdivenleri indim, nasıl dışarıdaki buz gibi havaya rağmen içimin yangını hissettim bilemedim.

Sadece yürüdüm. Ağır ağır yanımdan geçen insanları geçtim.

Eve geldiğimde, dışarının ne kadar soğuk olduğunu evdeki sıcak havanın yüzüme vurmasıyla anca fark edebildim.

"Cemre," dedi Öykü şaşkınlıkla bana bakarken.

"İyi misin sen?"

Kurumuş gözlerimi silip Öykü'ye başımı salladım. "İyiyim," dedim.
"Artık onu tamamen bitirmek için nedenim var."

"Ne?" Dedi Öykü şaşkınlıkla.

"Kuvvars," diye elimle tek tek harfleri gösterdim. "Daha dün benimle olan, bana gülümseyen, sarılan, gitmeyeceğini söyleyen adam gitmeye karar vermiş üstelik bana söylemeden kaçarcasına."

"Cemre," dedi Öykü bana uzanırken.

"Artık benim için tamamen bitti. O benim onu sevdiğim gibi beni sevmiyor. Ben onun için bir hiçim sadece. Hiç."

Ağlayacağım sandım ama yine içim o denli kuruydu ki tek damla göz yaşı düşmedi gözlerimden.

"Önce Kuvvars'la konuşmak istemez misin?" dedi Öykü bana.

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Artık onunla konuşacak tek kelimem yok, o benimle konuşmaya tenezzül etmiyorsa ben de onun için çaba harcamayacağım."

Burnumu çektim. "En acısı da bu, yaşadığımız onca şeyi abartan, onun beni gerçekten sevdiğini düşünen salak benmişim. Ben onun için bir hiçmişim de, kendimi gerçekten büyük bir aşkla sevildiğime inandırmışım."

Öykü tekrar bana uzanmak için hamle yaptı. "İyiyim ben. Teselli edilmeye ihtiyacım yok. Gitmek mi istiyor, gidebilir artık, umurumda bile değil."

İçim kan ağlarken yalan söylemeye devam ettim. Hayal kırıklığım o denli fazlaydı ki, ne yapacağımı bilemiyordum, elim ayağıma dolaşmış durumdaydı.

Odama geçtim, yatağımın üzerinde uyuyan Sarı'nın yanına uzandım.
"Yine yalnız kaldık be Sarı. Artık hep yalnızız. Ben onu nasıl unutacağım ki, nasıl unutabileceğimi düşünür..."

Gözlerim yanarken ağlamamak için kendimi tutup gözlerimi kapadım.

Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım, bir uçurumdan düşüyormuş gibi her beş dakikada bir uyanırken göğsümdeki sıkıntı giderek daha büyüdü.

Tekrar tekrar dün Kuvars'la yaşananları düşünüyordum. Her şey çok güzeldi, ben ona bir aile kurmak istediğimden bahsettikten sonra kötüleşmişti. Bu denli mi istemiyordu beni?

Seviyorum derken, kokumu içine çekerken belki de sadece yalan söylüyordu.

Ders saatimiz geldiğinde Reha aradı ama onun telefonunu açmadım. Mesaj attı mesajına dönmedim. Ona da çok kırgın hissediyordum.

Dizlerimi kendime çekip gözlerimi boşluğa diktim. Artık mücadele etmekten öylesine yorulmuştum ki, sonunda elime hiçbir şey de geçmiyordu üstelik.

Gece gündüz okulumun parasını çıkarmak için çalışıyordum, her gün kitapçıyı temizleyip üstüne o yorgunlukla dil terapileri yapıyordum eve gelip saatlerce ders çalışıp yorgunlukla masada uyuyakalıyordum. Bütün bunların yanı sıra Kuvars için de ayrıca mücadele ediyordum. Ama elime hiçbir şey geçmiyordu.

Yorulmuştum artık.

Tükenmişim.

Kurumuş gözlerim saatlerce boşlukta takılıkalıp öylece içimdeki sıkıntının sönmesini beklerken bir türlü benliğimi saran o duygudan kurtulamadım.

Sarı uyanıp üzerimden atlayarak odada dolaşırken de, üstüme çıkarken de, kapı koluna zıplayıp kapıyı açıp dışarı çıkarken de...

Sabaha karşı telefonum çaldı. Kim olduğuna bakmadım bile.

Öykü bana hazırladığı sabah kahvaltısını getirdi yemedim.

Zaman birbiri üzerine binip beni de sürüklerken ne ara gün geçti, yeniden akşam oldu bilemedim. Belki de çoktan gitmişti.

Onun gözünde bu denli değersiz olmam daha da üzdü beni.

Gözlerimi kapayıp uyumaya çalıştım, uyuyamadım.

Gece olup kapı çaldığında Reha'nın geldiğini tahmin ettim, dünden beri telefonum elli kez çalmıştı belki ama açıp konuşmamıştım kendisiyle.

Öykü dışarı alışverişe çıktığı için kendim yataktan kalkıp kapıya gittim, hiç ağlamamama rağmen gözlerimin içi kıpkırmızıydı. İçim

bomboş hissediyordum. Duygularımı bastırđımı biliyordum ama yaşırsam bir kere daha yıkılıp ayağa kalkmaya gücüm yetmeyecekti.

Kapıyı açtığımda, karşımda Reha yerine onu görmeyi hiç beklemezken kalbimin hızlı atışlarını durdurmak ve içimdeki yangını söndürmek istedim.

"Ne işin var senin burada?"

"Neden telefonlarımı açmıyorsun?"

Ruhsuz gözlerimi ona çevirdim. Arayan tahmin ettiğim gibi Reha değildi demek ki, Kuvars'tı.

"Açmam mı gerekiyor?"

Kuvars dik dik gözlerime baktı. "Cemre!"

Kapıyı kapatmaya çalıştım ama içeri girdi.

"Ne oluyor?" dedi. "Ne bu tavırlar? Sırf o gece evlenmek istediğini-"

"Kuvars bırak artık, yalan söyleme bana daha fazla! Yeter artık, duydum her şeyi."

Kuvars üzerime geldi, aramızdaki mesafe kapandı. "Neyi duydun?"

Tuttuğum gözyaşlarım sanki anını bekliyormuş gibi akmaya başladı. "Gidiyorsun."

Hıçkırıklarım boğazıma dizildi. "Sen gidiyorsun. Ben seninle bir aile kurmayı düşünürken, her şeyi aştığımıza inanıp senin kalacağına ilişkin verdiğin sözlere güvenirken sen gidiyorsun! Başından beri yalandı her şey! Sen hep gitmek istedin!"

İçim yanarken gözyaşlarım giderek arttı.

"Cemre," dedi Kuvars gözleri kapanırken. "Bunu duymamalıydın."

"Bu mu? Bu kadar mı? Tek söylediğin benim bunu duymam mı? Gidiyorsun sen, ben senin kalacağını söylerken bunu mu söylüyorsun! Ne yapacaktın, benim sana yaptığım gibi, intikam mı bu, bu gece daha sevişip benimle sabah olunca boş bir yatakla mı karşılaşacaktım, gazetelerden mi okuyacaktım "Ünlü ekonomist Kuvars Demirhan Amerika'ya yerleşti" diye!"

"Cemre!"

"Ne Cemre ne Cemre! Ne olacak sanıyordun, ben dağılmayacak mıydım, benim canım acımayacak mıydı? Ama onu da düşündün değil mi, daha düne kadar kavga ettiğin Reha'ya gidip "Beni unutsun, onu teselli et," dedin. Sen var ya sen hayatımda gördüğüm en korkak insansın. Gelip karşıma çıkıp "Ben gidiyorum," diyemeyecek kadar korkaksın!"

Gözyaşlarıyla ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Hiç mi düşünmedin beni, hiç mi ne hâle geleceğimi düşünmedin. Neden izin verdin

umut etmeme, hayal kurmama. Hayal kırıklığı yaşayacağımı bilmene rağmen neden mücadele ettin? Yoksa bu kız salak zaten, beni de seviyor, gider ayak gönlümü hoş edeyim mi dedin!"

"Doğru konuş!" Kuvars beni tutup sarstırmak ister gibi bana doğru ilerledi. **"Burada kalmayı düşündüm. Seni seviyorum, seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum."** Kuvars derin bir soluk aldı. **"Ne kadar yıkıcı olursa olsun kalacaktım ancak dün gördüm ki sen benimle bir aile kurmayı düşünüyorsun, sen benimle yeniden evlenmek istiyorsun."**

"Bundan doğal ne olabilir?"

"Bizim bir ailemiz olamaz Cemre." Kuvars'ın sesinde sadece acı vardı artık.

"Neden?" Ellerim titredi.

"İstemiyorum." Kuvars'ın yeşil gözlerindeki yoğun ızdırabı gördüm. **"İstemiyorum,"** dedi güçsüz sesiyle. **"Sana zarar vermek istemiyorum! Senin mutlu bir hayatın olmasını istiyorum, benimleyken mutlu olmayacaksınız!"**

"Nerden biliyorsun?"

Yere çöktüm. **"Ben seni seviyorum, seni her şeyden çok istiyorken nerden biliyorsun."**

"Biliyorum," dedi Kuvars. **"Bir kere senin neredeyse cansız bedenini kollarımın arasında taşıdım, bir kere daha aynı şeyin olmasına dayanamam. Kalamam."**

Hemen yanıma çöktü o da. Gözyaşlarım yüzümü yıkarken onun gözlerine baktım.

"Gidecek misin yani öylece?" Hıçkırdım. *"Sırf daha önce, sağlıklı düşünemiyorken bir hata yaptım diye, dayanamadım diye gidecek misin?"*

"Evet," dedi Kuvars. **"Ben senin mutsuzluğunu, benim yüzümden mutsuzluğunu göze alamam."**

Bir damla gözyaşı benim alnıma değdi. O da mı ağlıyordu?

"Öylece sırf bu yüzden mi ayrı kalacağız?"

"Evet," dedi Kuvars. **"Senin mutlu bir hayatının olması için elimden geleni yaparım."**

"Kuvars." Hıçkırdım. "Ben sensiz ne yapacağım?"

"Mutlu olacaksın," dedi Kuvars. **"Bir hayatın olacak. Huzurlu olacaksın. Tıptı bitireceksin, belki uzmanlığını alacaksın, çok mutlu olacaksın."**

Kuvars'ın acısını kalbimin en derininde hissettim.

"Senin mutlu olman için canımı bile veririm ben," dedi Kuvars. "Senin yaşaman, senin huzurun, senin mutluluğun için. Bunu sakın unutma olur mu?"

Alnımı öptü.

"Sensiz mutlu olmayacağım," dedim. "Hep eksik hissedeceğim, her gülümsediğimde sen aklıma geleceksin."

"Cemre," dedi Kuvars acıyla gözlerini kaparken. "Çok mutlu olacaksın, şimdi öyle geliyor ama zamanla beni unutacaksın. Keşke bunu hiç duymasaydın da benden nefret etseydin. Buna bile razıyım ben."

"Niye Kuvars niye?"

"Beni unutman, kendi hayatına odaklanman için."

Tekrar öptü alnımı.

"Seni çok seviyorum ve ömrümün sonuna kadar seveceğim, bunu hiç unutma olur mu?"

Tekrar öptü.

"İşlerin devriyle beraber 14 Şubatta kesin olarak dönüyorum. Bir süre daha buradayım. Bir sorun olursa-"

"Git Kuvars." Ayağa kalktım, gözyaşlarımı sildim ağır ağır. "Söylediğin gibi çok mutlu olacağım, bir süreden sonra adın bile gelmeyecek aklıma. Git."

Gözlerindeki kırılganlığı gördüm, yine de başını salladı. "Öyle olmalısın."

Ayağa kalktı, omuzları çöküktü. Öylece evden çıkarken bir anda toparlandığını sandığım hayatımın dağılışı beni dumura uğrattı. Yeniden dizlerimin üzerine çöktüm.

Yanımda acıyla miyavlayan Sarı'ya döndüm.

Bu sefer her şey gerçekten bitti.

Zaman ağır ağır ilerledi. Takvim yapraklarını her yeni gün koparıırken bir kere daha beni arayan Reha'nın aramasını reddettim. Öykü günlerini Kaan'ın evinde geçiriyordu. Bense odamda oturup boş duvarı izliyordum sadece.

Damarlarımdan tüm yaşam enerjim çekilmişti sanki. Uyuyor, uyanıyor, yeni günle beraber takvim yaprağını koparıyor ve 14 Şubat tarihinin gelmesini bekliyordum.

Evde uyumaktan başka bir şey yapmıyordum, ağzıma lokma girmiyordu. Bazen Öykü bana bakmaya gelip çorba pişiriyor zorlukla içmemi sağlıyordu. Hayatım ağırlaşmıştı, zaman üzerime ağlarını örmüştü, burada paslanıyordum sanki.

İçimdeki acı azalmak yerine katlanırken son yaşananları düşünmekten başka bir şey yapmıyordum.

Her şeye rağmen onu özlemekten, onunla yaşadıklarımızı düşünmekten vazgeçemiyordum. Kendimden nefret ediyordum, zaman zaman onu suçluyor, onun bahane bulduğunu, benden gerçekten gitmek istediğini düşünüyordum. Kimi zaman ona, onunla beraber mutluluğumu yeterince gösteremediğimi mi düşünüp kendimi suçluyordum.

Her ne olursa olsun, onunla artık tamamen, geri dönüşsüz olarak her şeyin bitmesi içimi yakıyordu.

14 Şubat günü geldiğinde bacaklarımı kendime çekip gözyaşı akıtmadan edemedim. O erkenci bir insandı, büyük ihtimalle sabah erkenden ülkeden ayrılmış olmalıydı.

Onsuz artık nasıl yapacağımı bilmezken ilk defa yataktan dışarı çıktım. Bir şeyler yememekten dolayı artık gücüm kalmazken zorlukla yatak başlığına tutundum.

Ayaklarım tutmuyordu, midem çok kötüydü, ağzımda ekşimsi bir tat vardı. Kendimi zorlukla ayakta tutuyordum. Bu nedenle kapı çaldığında, Öykü'nün geldiğini düşünerek ondan yardım istemek üzere kapıya doğru ilerledim.

Gelen Reha'ydı.

Saçları ıslanmıştı. İfadesiz gözleri beni görünce endişeyle parladı. "Cemre," dedi irkilerek. "Bu ne hal? İyi misin sen?"

Bilmiyorum anlamında ona işaret ettim. Canım yanıyordu. Hıçkırarak ağlamaya başladım. "O gitti. Yine gitti. Ben onsuz ne yapacağım."

"Cemre," dedi Reha bana sarılırken. "Yapma böyle."

"Canım yanıyor, onu ben unutamam ki... Her şey benim yüzümden oldu, o gün intihar etmeseydim, şimdi bir ailemiz olurdu. Ne yaptıysam olmadı, onu beraber mutlu olabileceğimize inandıramadım. İçim yanıyor Reha. Nasıl geçer bu acı? Ben onu nasıl unuturum söylesene."

Reha sessiz kaldı. Hıçkırıkları iç çekişlere dönene kadar bekledi.

Halsizlikten ölmek üzereyken ondan ayrıldım. Ayrıldığım gibi dengemi sağlayamayıp yeniden düşecek gibi olurken Reha tuttu beni.

"İyi misin sen?"

"İyiyim."

"İyi değilsin, tansiyonun mu düştü senin? Otur şöyle. Sana tuzlu bir şeyler getireyim."

Beni koltuğa oturttuğu gibi Sarı endişeyle miyavlayarak yanıma geldi.

Reha'nın getirdiği ayanı içmeye çalışırken "Evde tansiyon aleti var mı?" diye sordu Reha. Olumsuz anlamda başımı salladım. Ayanı tutan elim bile tir tir titriyordu.

"Bu böyle olmayacak," dedi Reha. "Ayanı iç hastaneye gidiyoruz. Bir kan değerlerine bakayım senin, ne zamandır böylesin sen, üç haftadır mı?"

Reha endişeyle soludu. "Eriyip gitmiş gibisin."

"Hadi," dedi Reha. "İtiraz kabul etmiyorum, hastaneye gideceğiz, senin bir kan değerlerine bakayım. Çok kötü görünüyorsun."

İtiraz etmeye çalıştım ama o kadar gücüm yoktu ki Reha beni kucakladığı gibi koltuktan kaldırdı. "İtiraz yok demiştim."

"Gitti," dedim ellerim titrerken. "Gitti."

"Daha gitmedi," dedi Reha.

"Üç haftadır her gün beni aradı. Seni sordu, en sonunda gerekirse zorla eve girmemi söyledi. Bugün öğleden sonraymış uçağı. Gitmeden önce senin iyi olduğunu bilmek istedi."

Burnumu çektim.

Gidecekti...

Zorlukla başımı salladım.

Reha ile hastaneye geldiğimizde, beni hasta odalarından birine soktu. Önce kan alıp laboratuvara yolladıktan sonra koluma serum bağladı. Yardıma gelen hemşireyi "Kendim yapacağım, laboratuvar sonuçları gelince de bana gönderin lütfen" diye geri çevirip hemen yatağımın kenarında oturdu.

Serumdaki damlaları takip edip gözlerimi kapamaya çalışırken Reha'nın eli bileğime dokundu. "Seni gerçekten seviyor."

"Sevseydi gitmezdi."

"Senin için gidiyor."

"Onsuzken daha kötüyüm."

"Onun yüzünden kötüsün yine."

Başımı kaldırıp Reha'nın gözlerine baktım. "Bak," dedi Reha bana eğilirken. "Bunca zaman birbirinize zarar verdiniz, devam edemiyorsunuz, belki de en mantıklısı devam etmemektir. Belki bu ikinize de iyi gelir."

Başımı yeniden çevirdim. Acı içimde yuva yapmıştı sanki. Eski bir dostu kucaklar gibi kucaklarken "Bak yine aynı noktadasın," diyordu. "Yine düşün, nasıl devam edeceksin üstelik?"

Sessiz kaldım. Ne Reha'ya ne de içimdeki acılarıma bir cevap verebildim.

Sadece ona duyduğum sevgiyi biliyordum. Bu şekilde yarım kalmak istemiyordum.

"Doktor Bey," dedi içeri giren hemşire. "Sonuçlar çıktı, buyrun."

Reha teşekkür edip sonuçları aldı.

"Bakalım neyin varmış?"

Reha ilgisiz gözlerle değerlere baktı ve saymaya başladı. "Demir eksikliği, evet, diğerleri yolunda görünüyor. Beta HCG hormonu 50 mIU/mL aralığı-"

Reha'nın gözleri irileşti.

Onun tepkisi üzerine ona baktım. "Cemre," dedi Reha şaşkınlıkla.

"Bir sorun mu var?"

Reha şaşkın şaşkın tekrar baktı.

"Evet," dedi hemen sonra. "Bir jinekoloğa görünmen lazım."

"Nasıl?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Üç haftalık hamilesin."

Elim karnımın üzerine gitti, öylece şaşkınlıkla kalakalıırken ne hissedeceğimi bilemedim. Tekrar Reha'ya baktım, hâlâ ağzı açık bir şekilde benim kan testi sonucuma bakıyordu.

"Nasıl? Nasıl olabilir bu? Ben rahmimden yaralanmıştım, hemşireler hamile kalmamın belki de artık mümkün olmayacağını söylemişti."

"Rahmin alınmamış sonuçta," dedi Reha hâlâ şaşkınlıkla. "Cidden hamilesin."

"Olamaz," dedim. "Mümkün değil. Bana dediler, eksik kalacak dediler."

"Cemre," dedi Reha beni sarsmak ister gibi. "İstersen mucize de ama hamilesin."

"Ben..." Ellerim titredi. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Hamilesin."

"Benim bebeğim mi olacak?"

Reha parlayan gözleriyle başımı salladı. "Dayı oluyorum sanırım."

"Bebeğim..."

Karnımın üzerine yeniden elimi koyarken şaşkınlıkla hissetmeye çalıştım. "Ben bir jinekolog çağırayım," dedi Reha hâlâ şaşkınlığı üzerinden atamazken. "Diğer sorularını ona sorarsın."

Kolumdaki serumu söküp kenara attım.

"Hayır," dedim. "Kuvars'a ulaşmalıyım, bunu öğrenmesi gerekiyor?"

Reha saatine baktı. "Saat öğlene geliyor, uçağa binmediyse arayayım."

Ona umutla baktım.

Hâlâ şaşkınlığını ele veren gözleriyle telefonunun ekranına baktı ve Kuvars'ın adını buldu.

Aradı, telefonu hoparlöre aldı ama telefon kapalıydı sanırım, telesekreter sesli mesaj bırakabileceğimizi söylerken olumsuz anlamda başımı salladım.

"O gitmeden, her şey geç olmadan bunu söylemem gerekiyor. Bize, ailemize, mutlu olabileceğimize bir şansımız olabileceğine inanması gerekiyor."

Hızla hareket ettim.

"Çok kötü görünüyorsun. Bu hâlde gidemezsin."

"Beni bırakır mısın?"

Reha kararsızca bana baktı. "Doktorun olarak-"

"Hadi," dedim. "Lütfen."

"Bunu yeğenim için yapıyorum," dedi Reha gülümseyerek. "Hadi, çabuk ol."

Ona minnetle baktım. Hızla montumu giyip bir elimi karnıma yerleştirirken hastaneden dışarı çıktım. Reha hastane işlemlerini sonraya ertelleyip hızla arabaya gelip şoför koltuğuna kuruldu.

Yanına geçerken o da hızla motorları çalıştırdı ve havaalanının yoluna girdi. Henüz gitmemiş olması için dua ederken bir yandan da gözyaşlarıma engel olamıyordum.

Eksik hissettiğim onca zamanı düşündüm, bir ailemizin olamayacağını, şimdiye karnımda bir can yeşeriyordu. Bir mucize.

En karanlık sabahımıza güneş gibi doğan bir mucize.

Merih...

Havaalanının önüne geldiğimizde gözyaşlarıyla karnımı tutarak Reha'yı beklemeden arabadan indim.

Nasıl insanların önüne atlayıp onların kızgın bakışları altında güvenlik kapısını geçtim bilemedim.

Pasaport kontrol noktasına doğru koşmaya çalışırken bir yandan da elimle karnımdaki canlıyı hissetmeye çaba harcıyordum.

Baba seni öğrenmeli...

Pasaport kontrol noktasının yerini bilmeyip havaalanında ararken işaret dili nedeniyle insanlara soramamak daha da işi çıkmaza sürükledi.

Bir sağa bir sola koştuktan sonra solda sırada insanlar gördüm. Kuvars pasaport noktasından geçip geçmediğini bilemezken biletim olmadığı için buradan ileri gidemedim. Çaresiz gözyaşlarıyla sıradaki insanları geçip sınır polislerine doğru ilerledim.

"Biletim yok ama geçebilir miyim lütfen hayat memat meselesi, biriniz benimle gelebilir, lütfen."

Hızla çantamdan çıkardığım not defterine yazdığım yazıyı onlara uzattım.

"Burası yol geçen hanı mı hanımefendi? Çıkın sıradan."

Gözyaşları içerisinde çaresizlikle onlara bakarken içimin yangını önleyemedim. Elim karnımda öylece durdum. Daha sonraya kalırsa çok geç olacaktı. Biliyordum. Gerçekten geç olacaktı.

Gözyaşlarıyla sıradan çıktım. Elimden daha fazlası gelmiyordu.

Belki de Kuvars çoktan uçağa binmişti.

Omuzlarım çökük bir şekilde karnımı tutup kenardaki koltuklara geçerken ellerimi yüzüme yaslayıp acımı bastırmaya çalıştım.

Geç kalmıştım.

Bundan sonra nasıl olacağını, ona nasıl ulaşacağımı, nasıl yüz yüze konuşabileceğimizi düşünürken endişe gelip zihnime oturdu.

Ağlamak istedim ama karnımdakine tutundum, ellerim onu hissetmek istedi.

Mucize...

Gerçekten benim mucizemdi o...

Ellerimi yüzüme bastırdım öylece durdum. Yine de her şeye rağmen karnımdakinden güç aldım.

"Söz veriyorum çok güzel bir hayatın alacak, çok güçlü bir annen olacak, hiçbir eksiğin olmayacak, sana çok iyi bakacağım, söz veriyorum canım"

bebeğim. Zamanında benim annemin olduğu kadar iyi bir anne olacağım sana da. Hiç kimsesiz hissetmeyeceksin, sevgiyle büyüyeceksin. Söz veriyorum sana, benim küçük mucizem..."

Başımı kaldırdım, mecburen Kuvars'ın şirketine gitmeyi, Eliza veya Kılıç'a ulaşmayı aklıma koyarken ayağa kalktım.

Artık ne olacağımı bilemiyordum sadece bu şekilde bittiği için çok buruk hissediyordum.

Başımı kaldırdım. Elim çantama gitti bir anda. Pasaportum cüzdanımın içindeydi, kartımda da yeterince para vardı. Hızla içeri yeniden koştum. Bilet satan gişeye ulaşana kadar hiç durmadım, nefes nefeseydim.

Not defterime yazdım. "Bir bilet acil, yurtdışına"

Kadın bana şaşkın şaşkın bakarken tekrar not defterini kendime çektim. "Lütfen çabuk olun."

Kadın başını salladı.

Bana İtalya'ya bir bilet keserken sabırsızlıkla ücretimi ödedim ve koşup check in yerinde görevliye göstermeden makina üzerinden check in yaptırdım. Ondan sonra yurtdışı çıkış pulumu alıp pasaport kontrol noktasına koştum.

Az önceki görevli pasaportumu ve biletimi kontrol edip mührü vurduktan sonra "Geçin," dedi.

Hızla koştum içeri. Kuvars'ın kendi özel uçağı olduğu için VIP salonuna doğru koştum.

Lütfen geç kalmamış olalım bebeğim. Lütfen.

Karnımdan güç alırken salona ulaştım ve gözlerim onu aradı. Hiçbir yerde göremezken onu, içimdeki yangın giderek büyüdü. Boşuna gelmişim bu kadar. Boşuna mücadele etmişim.

Gitmişti.

Onunla son kez yüz yüze konuşma, ona bebeğimi, mucizemi anlatma şansımı kaybetmişim.

İçimdeki yangın büyürken gözyaşlarım giderek arttı.

"İyi misiniz hanımefendi?" Biri yanıma gelip iyi olup olmadığımı sorarken başımı salladım hızla.

Yutkunmak zorken çökük omuzlarımla buradan çıkmaya karar verirken gözlerim uçağı gidiş kapısına takıldı.

Oradaydı.

Çoktan kapıdan geçmişti, kendi uçağına geçmek için yürüyordu, o yolun sonunda uçağına binecekti. Ona ulaşamayacağı için gözlerim yanarken biniş kapısına koştum. Herkes bana odaklanmıştı ama Kuvars gözden kaybolmuşken görevliler beni tuttu.

Görevlilerin beni ikaz ettiğini duyarken ne yapacağımı bilemedim.

Gitmek ve geri dönmek arasında kaldım, arkası bana dönüktü. Sesimi duyuramazdım ona.

O kapıdan geçecek ve belki de bir daha bir arada olma şansımızın hepsini tüketecekti.

Gözlerimi kapattım.

Kendimden, bebeğimden, bunca yıldır verdiğim mücadeleden güç aldım. Ben 55. Kez düşmüş, 56. Kez ayağına kalkmışım. Uyuyamayıp yemeyip ders çalışmış, kitapçıda çalışmış, hasta sonları çalışmış, Kuvars'ı kazanmak için çalışmışım. Kendim gibi lal mücadeleler vermişim.

Pişman değildim bu sayede vazgeçmeyi değil sonuna kadar gitmeyi hep daha çok mücadele etmeyi öğrenmişim.

Şimdi yine bir başka mücadelemdi.

"Yapabilirsin," dedi iç sesim. "Neler yapmadın ki şu ana kadar." Artık içimdeki beni sürekli eleştiren sesle bile barışmışım.

Dudaklarımı araladım.

Tüm gücümle, yıllar önce susturulduğumdan beri inandığım hayalimle, insanlar yanımdan geçerken onun ismini bağırdım.

Hece hece değil, tüm kelime dudaklarımdan dökülürken ben bile kulaklarıma inanamadım.

"Kuvars!"

Öylece durdu, hareket etmeyi bıraktı.

Zaman durdu sanki. İkimizde ne ileri ne geri gidebildik.

Parmaklarımdan değil dudaklarımdan dökülen söze ben bile inanamazken Kuvars benden tarafa döndü ağır ağır.

Gözlerimiz birleşti, benim gözyaşlarımdan ardı arkası kesilmezken onun içlerine kan sinmiş gözleri bende kilitlenip kaldı. Şaşkınlığını buradan bile hissettim.

Dudakları kımıldadı, ismimi duyamadım ama hissettim. "Cemre..."

Biniş kapısından çıktı, bana doğru ilerlerken daha da şaşkıncı. Kulaklarıma inanamıyor gibi bir hâli vardı.

"Kuvars..." dedim tekrar. Ben de kendime inanamıyordum.

Bir damla gözyaşı gözlerinden düşerken aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Cemre, sen-"

Ağlarken başımı salladım.

"Sesin-" dedi Kuvars yutkunamazken, gözünden bir damla daha yaş döküldü.

Başımı salladım.

"Sesin çok-" Yutkundu. "Çok güzel."

"Kuvars," dedim tekrar hıçkırırken. "Gitme." Konuştuğuma ben bile inanamazken elim eline dolandı, onun elini kendi karnımın tam üstüne götürdüm.

"Baba oluyorsun."

Kuvars öylece kalakaldı. O şaşkınlığı solurken ben gülümsedim. Gözyaşlarıma rağmen gülümsedim.

Dudaklarım kımıldadı gülümsemem ama hiç bozulmadı.

"Bizi bırakacak mısın?"

14 Şubatta görüşmek üzere <3

Yeni sezon alıntıları önümüzdeki hafta Instagram hikayelerindeyasar ve Twitter lalmaglup hesaplarında olacak <3

73.BÖLÜM "KALP"

Bazı sokaklar hep denize çıkar ya, bende de elime kalemi aldığımda hep Lal'e çıkıyor... Lal biteli aylar oldu ama bitişi nedense yarım oldu, içime sinmeyen bir şeyler hep vardı. Dönüp dolaştım nerede başlıyor bu döngü diye, 72. Bölümün sonundan sonra olduğunu fark ettim. Özel bölümde de duyurmuştum yeniden yazmaya, finale kadar olan kısımları tekrar kaleme almaya karar verdim. Normalde kitaptan direkt okunsun istiyordum ama içime sinmedi, burası bizim evimiz ve burada paylaşmam gerekiyordu. Evet buna karar vermem aylar sürdü ama işte buradayım<3 Keyifli okumalar diliyorum! **KUVARS DEMİRHAN GERİ DÖNDÜ MİLLET!**

73. BÖLÜM "KALP"

Kuvars Demirhan'dan

Bazen hikâyeler yarım kalır. Yeni hikâyeye eskisinden güzel yazılsın diye...

İstanbul hiçbir zaman benim evim olmadı. Hayatımın büyük bir kısmını önce İzmir'de, daha sonra Londra'da geçirdim. Sonra bir kadın girdi hayatıma, evim oldu. İstanbul o zaman benim için bir yuva hâline geldi.

Hayata dair ilk umudum o zaman yeşerdi. İlk defa ben de herkes gibi bir ömür yaşayabilirim dedim. Bir kadın girdi hayatıma ve beni, olduğum kişiyi değiştirdi.

Şimdi o kadın için yeniden gitme zamanı... O kadın yaşasın, mutlu olsun ve bir hayatı olsun diye yeniden gitme zamanı... Ona söylemediğim her şeyi kendimle beraber götürme zamanı...

Pasaport kontrolünde VIP kısmından hızlıca geçerken, son kez arkama baktım. Hiç dönmemem gerekiyordu. Düğünümüzde Cemre intihara teşebbüs ettiğinden, o uyanıp ondan ayrılmak zorunda oluşumdan beri, içimde hiç bitmeyen o isteği silip atamıyordum. Ona dönmek, her şeye rağmen onunla olmak, onun hayatını belki derbeder etmek ama onsuz olmamak istiyordum.

Bu bencilce istek beni, çok değil birkaç ay önce İstanbul'a yeniden döndürmemiş miydi? Halbuki Amerika'da, hastane odasında yatarken

Çağan'dan Cemre'nin haberini alıp mutlu olmamış mıydım? Onun hayatından çıktığım, artık onun mutlu olacağını bilmek beni biraz olsun iyi hissettirmemiş miydi?

Onu kendi çukuruma çekemezdim. Bana dair bilmediği öyle çok şey vardı ki, o bu kadar hassasken bir de bunları onun omzuna nasıl yüklerdim? Belki beni unutacaktı. Belki bizim hikâyemiz yarım kalacaktı ama onun hikâyesi daha güzel yazılacaktı...

Hayallerindeki gibi doktor olacaktı, iyileşecekti, biliyordum buna tüm yüreğimle inanıyordum, o toparlanacak, hep umut ettiği gibi kendi ayaklarının üzerinde duran güçlü bir kadın olacaktı ama benim bu hikâyede yerim yoktu.

O devam etsin diye olmamalıydı...

Pasaportuma mühür vurulduktan sonra, kapıdan geçtim ve doğup büyüdüğüm ülkeyi bir daha dönmek üzere ardımda bıraktım. Güvenlik kontrolünden geçip direkt güvenlik kapısına ilerlerken omuzlarım çöküktü. Dönmek istiyordum. Yaşamak istiyordum. Cemre'yle yaşamak istiyordum.

Çaresizlik öyle yoğundu ki, her şeye rağmen dik durmaktan, bu yükü üstlenmekten başka çarem yoktu.

Yürüdüm. Yürümek zor gelse bile yürüdüm. Kapıya ilerledim. Bakışlarım insanlara çevrildi, hepsi sabırsızlıkla uçuşunu bekliyordu. Kimileri heyecanlıydı bile. Kimileri ailesiyle beraberdi.

Benim bir ailem hiç olmamıştı... Bana aile gibi hissettirebilecek tek kadını da arkamda bırakıyordum.

Omuzlarım çökük, bakışlarım ruhsuz, yine de dimdik durarak yürüdüm. Ne yapalım, bana da biçilen böyle bir hayatmış...

"KUVARS!"

Bir ses, onca kalabalığın arasında kulaklarıma ulaştı.

İleriye doğru gitmek isteyen ayaklarım, öylece çivilendi kaldı. Zaman ağırlaştı. Yoksa... *Olamaz saçmalama Kuvars... O olamaz. Onun sesi olamaz... Cemre konuşamıyor, bilmiyor musun?*

Kulaklarıma gelen ses öylesine saftı, yumuşacıktı. Gözlerimi her kapadığımda, onun benimle bir gün konuşmasını hayal ettiğimde duyduğum sestti. Bir ses tonu ne kadar güzel olabilirse, ondan kat kat fazlasıydı. Ruha dokunuyordu. Derinden geliyordu.

Emin olamadım, dönmek istedim bakmak istedim ama bir hayal gibi geldi. Cemre burada olamazdı. Cemre konuşuyor olamazdı...

Ağır ağır döndüm. Yüzlerce kişinin arasında, gözlerim onu buldu. Kahverengi, toprak rengi gözleri oradaydı işte. Cemre bir hayal değildi. Cemre gelmişti. Nasıl geçmişti buraya bilmiyordum ama tam karşımdaydı.

Öyleyse az önceki ses tonu Cemre'ye mi aitti?

Cemre konuşmuş muydu?

Dudaklarım kıpırdadı ama ses çıkaramadım. "Cemre..."

Adını sessizce söylememe rağmen duydu beni. Bizim hiçbir zaman anlamak için sözcüklere ihtiyacımız olmamıştı ki zaten...

Ona doğru ilerledim ama tamamen bilincimi kaybetmiş gibiydim, ne yaptığının farkında dahi değildim. Az önceki gerçekten onun sesi miydi?

"Kuvars," dedi tekrar aynı ses. Onun dudaklarından döküldü sözcükler. Ellerinden değil, dudaklarından...

Sesi öyle güzeldi ki, bana verilmiş en güzel hediye idi. Şu hayatımda beni daha fazla hiçbir şey mutlu edemezdi...

Gözlerim dolmasına engel olamadım. Cemre konuşuyordu. Benim güzelim konuşuyordu ve kendi adımı onun dudaklarından duyuyordum.

Bu bütün ömrüm boyunca bana verilmiş en büyük hediye miydi? Gözlerim öyle doldu ki gözyaşlarımı tutamadım. Onun da gözleri doldu.

Bana ne büyük bir hediye verdiğini bilmiyordu. Ömrümün sonunda, hayatımın en büyük hediyesinin onun dudaklarından olacağını bilmiyordum.

"Cemre, sen-"

Ağlarken başını salladı.

"Sesin-" dedim ama kendi sesimi kaybetmiş gibi hissediyordum, sadece gözlerimden akan yaşa engel olamıyordum.

Başını salladı.

Öyle güzeldi ki sesi, bu nasıl anlatılırdı? Küçükken yetimhanenin bahçesine saka kuşları gelirdi, onların sesine uyanırdım. Her sabah bana yaşama umudu verirdi. Yeni güne başlar, onları dinleyerek ders çalışır geleceğim için çaba sarf ederdim.

Cemre'nin sesi o saka kuşlarından da güzeldi. Bana umudu getiriyordu. Bana bunca yıldır içimde yaşattığım kıştan sonra baharı getiriyordu.

"Sesin çok-" Yutkundum. "Çok güzel."

Kelimeler öyle yetersiz kalıyordu ki, içimdeki duyguları dökebilmem mümkün değildi. Vaktim olsa, şimdi zamanı durdurur ömrümün sonuna kadar yalnızca onun sesini dinlerdim. Vaktim yoktu...

Asıl şimdi kalmam gerekirken, gitmek zorundaydım. Dünyanın bütün felaketleri üzerime çullandı sanki. Gözlerimi dayanamayıp kaçırdım karşımdaki gözlerden. Onu nasıl şimdi, bu şekilde arkamda bırakarak gidecektim?

Gözyaşlarım arttı. "Kuvars," dedi tekrar hıçkırırken. "Gitme."

Gözlerimi kapattım, sesini zihnime kazıdım. Benim güzel sevgilim, iyileşmişti. Hayallerini gerçekleştirmişti, bir zamanlar olmak istediği noktadaydı... onu hep böyle hatırlayacaktım. Başarılı, güçlü ve dimdik kendi, ayaklarının üstünde...

Şimdi o devam etsin diye benim gitme zamanıydı. Bunca şeyi yıkamazdım. Hayatını yeniden dağıtamazdım.

Dudaklarım ona *hayır* demek için kımıldayacaktı ki, eli elime dolandı, elimi kendi karnının tam üstüne götürdü.

"Baba oluyorsun."

Dünya durdu. Ayağımın altındaki zemin kaymayı bıraktı. Ellerim buz kesti. Gözyaşım bile gözümde öylece asılı kaldı. Şaşkınlığı solumaktan başka hiçbir şey yapamadım. Bütün yaşananlar gözümün önünden akıp geçti sanki.

Nasıl olurdu? Olamaz demişlerdi... Sırf bu yüzden korunmamıştık. Korktum. Deli gibi korktum. Ellerimin titremesine engel olamadım.

Cemre gülümsedi, saka kuşlarının cıvıltılarından bile daha güzel olan sesiyle konuştu. "Bizi bırakacak mısın?"

Bırakamazdım... Bir çocuğum oluyordu, nasıl bırakırdım... Ama kalmam da onların hayatlarını mahvetmem demekti.

Ömrümün sonundaydım artık. Taşıdığım kalp, daha fazla dayanamıyordu. Bebeğimin doğumunu görece kadar bile vaktim yokken, nasıl kalırdım?

GEÇMİŞ

2018

Sait Bey yılların verdiği yorgunlukla yüzündeki kırışıkları belli edecek hüzünlü bir gülüşle bana baktığında, içime çeken huzursuz hisse engel olamadım. Sait Bey eskilerin deyimiyle felaket tellahıydı. Ne

zaman onunla görüşmek zorunda kalsam, sıkıntılı bir haber alacağımı bilirdim.

"Alp Bey'i kaybettik, başınız sağ olsun," demişti daha birkaç gün önce. *Babam*. Bu kavram öylesine uzaktı ki hayatıma, bir anda girmiş ve bir anda çıkmıştı sanki hayatımdan. Hani şair, "Sizin hiç babanız öldü mü," diyordu ya, benim ölmüştü ve hiçbir şey hissedememiştim bile.

Koca bir boşluk.

Belki daha yaşayacak çok şeyimiz vardı. Belki onunla bir baba-oğul gibi...

Olmamıştı ve kimsenin deviremeyeceğine emin olduğum koca bir çınar öylece devrilmişti. Kalbi hastaydı. Bana miras bıraktığı tek şey buydu belki. İkimizde kalp hastalığı.

Cebimdeki sigara paketinden bir dal çekmek ve bu kliniğe hiç gelmemişim gibi hayatıma devam etmek istedim. Edemedim. Göğsümün hemen üzerindeki ağırlık öyle büyüktü ki, geceleri nefessiz kalmama neden oluyordu. Doktor Sait Bey söylememek için kıvransa da, ben biliyordum, hissediyordum.

"Ne kadar?" dedim öylesine bir soru gibi.

Sait Bey sustu.

"Doktor, ne kadar dedim sana."

Yüzündeki kırışıklıklar derinleşti, gülümsemek istedim, bu kadar umutsuz bakıyorsa durum çok da iyi değildi o zaman.

Başı önüne eğildi. "Ben bilmiyorum, bu bir istatistik değil. Sağlığına dikkat eder, beslenmeni düzenlersek-"

Sözüne daha fazla tahammül edemedim. Hemen sonuca varmak, ne kadar kaldığını öğrenmek istedim.

"Hemen ölür müyüm?"

Sormak zordu. İnsan otuzuna gelmeden daha öleceğini tahayyül edebilir miydi? Herkes geleceğini düşünmez, hayaller kurmaz mıydı?

Bir kadın belki. Kalbimi ısıtacak sıcak bir yuva. Başarılı bir kariyer. Belki mutlu bir evlilikten olma çocuklarımız.

Hızla sildim düşüncelerimi. Ben babamın yaptığını yapmaz, kendi çocuğuma hastalığımı taşıma ihtimalim varken bu işe kalkışmazdım. Bir geleceğim olsa bile baba olmazdım ben.

Sorum üzerine Sait Bey'in başı ağır ağır kalktı. "Hayır, hemen değil, maalesef seni zaman içinde bitirip tüketecek."

Yutkunmak zordu.

Zamanla savařabilir miydi insan? Zaman insanın en büyük dūřmanı olabilir miydi?

"Kendine iyi baktığın sürece zamanın olacak. Ne kadar streten uzak durursan, ne kadar sağlıklı bir hayat yaşarsan-"

Duvarlar üstüme üstüme gelirken çıkışa doğru yürüdüm.

Klinikten çıktım, sigara paketinden bir dal sigara çıkardım ve yaktım.

Onlarca şehir gezmiş, yüzlerce roman okumuş, birkaç dil öğrenmiştim, param olmuştu ama mutlu olabilmiş miydim? şimdi öylece bitecek miydi, yaşadımsa nefes almış, devam etmiş, başarılı olmuştum ama gerçekten yaşamış mıydım?

Cevap omuzlarımda koca bir yükü, taşıyamıyordum ilk defa...

İLK TANIşMA

Yağmur damlaları evin camlarına çarparken, kapkara gökyüzünde takılıkalmıştı bakışlarım. İçimde koca bir boşluk, içinde kayboluyordum sanki. Evin içinde matem sessizliği hâkimdi. Tanıdık, tanımadık herkes babamı son yolculuğuna uğurlamak için gelmişti.

Cenazeye bakarken ne kadar zaman sonra kendiminkinde kaldırılacağını düşünmeden edemiyordum. İstedim tek şey sahte gözyaşlarının benim için dökülmemesiydi, bütün hayatım boyunca olduğum gibi yalnız bir şekilde defnedilmekti.

Odadan dışarı çıktım, sessizce holü geçip salonda artık ağlamaktan gözyaşlarının kuruduğuna emin olduğum Eliza'yı geçtim. Mutfakta neyse ki kimse yoktu. Paketimden bir sigara daha çıkarıp yakarken biraz olsun sessizliği dinlemek istedim.

Sessizlik... Kendimden bile kaçmak istediğimde sığındığım tek limandı bazen. Dünyada değer verdiğim tek şey.

"Kuvars Bey," dedi tanımadığım biri. Başımı çevirdim. Bugün sessizlik mabedim olmayacaktı belli ki.

"Başınız sağ olsun, Alp Bey'le uzun yıllar iş yaptık," dedi. "Bu kadar erken yaşta göçüp gitmesi çok üzücü. Allah kimseye erken ölüm vermesin."

İçim daraldı, sıkıntı göğsüme otururken sadece başımı sallayabildim ve içeri geçmek üzere hareketlendim, adam beni takip etti.

"Sizin içinde çok zor olmalı, babanızı bu kadar erken kaybetmek..."

Salona geçtiğimizde, dönüp karşımdaki adama baktım. "Üzülmeyin," dedim, "Erken veya geç ölmek önemli değil, önemli olan yaşadıklarımız. Babam iyi bir hayat yaşadı."

Adamın yüzündeki şaşkınlığı hissettim, daha sert çıkacağımı hissetmiş olmalıydı ki, duraksadı.

"Ben gitsem iyi olur. Tekrar başınız sağ olsun."

Başımı onaylar gibi salladım, yanımdan ayrılırken içimde kat be kat artan sıkıntıyla başımı çevirdim.

Bakışlarım salonda gezinirken, gözüme takılan bir görüntüyle yeniden oraya baktım, salonun girişinde neredeyse sıırıslıklam bir kadın vardı. Boy olarak anca omzuma gelirdi, kemikleri sayılacak kadar zayıftı, başını da eğmiş öylece yanında duran adama bakıyordu.

Sanki ona bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve gözlerimin içerisine baktı.

O an savaş çıktı, kıtlık başladı, yıkımlar oldu, fırtınalar gerçekleşti, felaketler çöküp kaldı ama sanki bana baktığı o küçük zaman zarfında, bütün bu felaketler bile önemini kaybetti.

Toprak rengi gözleri vardı, dolu gözleri yağmurdan sonra çamura dönen toprağı hatırlatıyordu. Gözlerinde tüm duygularımı belli eden bir ayna vardı sanki, kendi gözlerimle bakarken ifade etmemeyi başardığım acıma bir başkası ayna tutuyordu.

Göğsüm ilk defa acıyla sızlamadı. Başka bir his gelip çöktü, bir ağırlık hissettim tam sol yanımda. Garip bir his, iyileştirdi sanki beni. Ölüme sayılı zamanı kalmış biri gibi değil, mutlu biri gibi hissettim. Yaşanacak çok şeyin olduğunu hissettim.

Ama neden böyle hissettim bilemedim.

Benim böyle şeyler hissetmeye hakkım var mıydı?

Bakışlarımı benden çekti, yeniden baksın istedim. Kimdi bu kadın?

Sevil onlara bir şeyler söyledi, yanındaki adam ve toprak gözlü kadın dışarı çıkarlarken dayanamadım, bu bunaltan kalabalıktan ayrılıp salonun girişine Sevil'in yanına gittim.

"Ne oluyor? Onlar kimdi?"

Sevil şaşkın şaşkın bana baktı.

"Kuvars Bey, iş istemeye gelmişler, evde çalışmak için. Ben de şirketlerle çalıştığımızı söyledim."

"İyi," dedim. "Şimdi git, işe alındığını söyle kadına."

Sevil şaşkınlıkla bana baktı.

"Nasıl yani?"

"Neyi anlamadın Sevil?"

"He, ben tamam, tabii ama eğer ev için başka bir çalışan isterseniz şirketlerin çok nitelikli-"

"İstemiyorum Sevil, o kadını işe almanı istiyorum."

"Tabii efendim."

Sevil koşar adım, vestiyerden şemsiyesini alıp çıkarken gidip gitmemek arasında kaldım. Gitmemem gerekiyordu ama kendimi durduramadım.

Yağmurun altında yürüdüm ve bahçeyi geçtim, arkamdan birinin geldiğini duydum ama aldırış etmedim.

Sevil'i ve onları gördüğümde adımlarım bahçe kapısının orada duraksadı. Şaşkınlıkla Sevil'in sözlerini dinlerken o, bana baksın istedim. Uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar istemediğim kadar istedim.

Kadın gülümsedi.

Kalbimden vurulmuşum gibi dizlerimin üzerine çökeceğim sandım. Dünyada çok güzel şeyler görmüş, çok güzel ülkelere gitmiş, başka çok kadın tanımışım ama hayatımda ilk defa bu kadar güzel bir şey görüyordum.

O gülümsüyordu...

Yutkunamadım.

Yağmurun altında ıslanmama rağmen, güneş açtı sanki, işte öyle bir his gelip oturdu yüreğime.

Kadın döndü, bana baktı. Toprak rengi gözler beni buldu.

Ben ilk defa yaşadığımı hissettim. Yaşamak istediğimi.

Ama ölmek üzere olan bir adam olarak bu hisse hakkım yoktu.

Evde vakit geçiren bir adam değildim. Türkiye'de olduğum süreler, şirkette vakit geçirir, çoğu zaman eve dönmeye bile vaktim olmadığı için orada kalırdım.

Eve gelmeye başlamıştım. O geldiğinden beri...

İçimde beni yiyen bir duygu vardı ama ne olduğunu bilmiyordum bile. İsim koyamıyordum.

İngiltere'ye gitmem gerekiyordu, kendisinden benim için bir valiz hazırlamasını rica etmiştim ama tek kelime söylemeden öylece onaylayıp işe koyulmuştu.

Adımlarım merdivenlere doğru giderken dayanamadım, yeniden kendimi onun gözlerinin içine bakmak isterken buldum. Odama girerken, benden habersiz kıyafetlerimi katlayıp valize yerleştiren kadına baktım.

Uzun saçları bukleler hâlinde omuzlarına dökülürken, sade, huzurlu bir ifadeyle yapıyordu işi.

"Hazırladın mı?"

Bakışları bana doğru çevrildi. Nefesim kesildi, göğüs kafesime bir yumruk yemişim gibi irkilirken belli etmemeye ve ifadesiz kalmaya çalıştım.

"Tamam."

Valizin fermuarını kapattı ve çıkmak üzere hareketlendi. Dayanamadım, arkasından seslendim.

"İsmi söylemeyecek misin?"

Şaşkın bir ifadeyle bana döndü. Dudaklarımın keyifle yana kıvrılmasına engel olamadım. Bu kadın bana içimde kuşlar uçurtuyordu.

"İsmi diyorum," dedim tekrar, anladığından emin olmak ister gibi, açıklayıcı bir ifadeyle. "Sen benim ismi biliyorsun ama ben seninkini hâlâ bilmiyorum, söylemedin."

Cevap vermedi, benimle konuşmak istemediğini düşünürken içim kor gibi yandı. O sinirle homurdandım. "Dilini mi yuttun? Konuşmak için neyi bekliyorsun?"

Eli havalandı. Merakla ona bakarken, elini dudaklarımın üzerine yerleştirdi. Bir kova buzlu su başımdan aşağı dökülmüş gibi irkildim.

Tüm kelimelerimi yitirmiş gibiydim, ne yapacağımı nasıl davranacağımı bilemedim. Onun sesini duymak için günlerdir çırpınıırken onun lal oluşu...

"Ben-" Devam edemedim. Ne diyebilirdim? "Kusura bakma, ben bilmiyordum-" Sustum yeniden. "Ben, bilseydim gerçekten..." Sıkın bir nefes verdim içimde boğuluyordum sanki. "Özür dilerim."

Hüzünle gülümsedi. Bu hüznü sevmedim.

Hızla yanından ayrıldım, çalışma odama geçip bulduğum ilk defter ve kalemi alıp geldim. Ona doğru uzatırken içimden kopup giden duyguları görsün istedim

Elimden kâğıt kalemi aldı. Elleri buz gibiydi. O elleri tutmak, ısıtmak istedim.

"Ben Cemre."

"Cemre," dedim defterden başımı çekip gözlerinin en içine bakarken. "Cemre." İsmi içime çeker gibi tekrar söyledim.

Baharı getiren Cemre...

Kışıma baharı getiren Cemre...

O odamdan çıktığında, kendi savaşında yenilmiş bir komutan gibi ellerim telefonumu buldu. Vazgeçmek istemedim. İçimde göğsümü ısıtan his, beni alıyordu...

Tüm engelleri aşmak istedim. Ne ömrümün sayılı zamanı, ne onun lal oluşu...

Sevil'in numarasını buldum ve onu aradım hemen. "Sevil, bana hemen işaret dili öğrenebileceğim bir hoca ayarlıyorsun, şirkete gelecek."

Ben bu kadın, bu toprak rengi gözler için her şeyi yapabileceğimi o zaman anladım...

DÜĞÜN GÜNÜ

2020

Ardımda bıraktığım gerçek gün be gün beni eritirken, her şeyi bastırıp günlerim tükenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Bugün hayatımın en güzel günüydü. Kalbim gün be gün beni tüketiyordu ancak en iyi ihtimalle birkaç yılım daha vardı.

Doktorum Sait Bey'in söylediği gibi mutlu bir yaşam sürecekti, tedavimi aksatmayacak, kalbimi yormayacaktı. Böylelikle, benim için de cılız da olsa bir umut ışığı doğacaktı.

Onca yaşanan acıdan sonra, artık sevdiğim kadınla evleniyordum. Cemre'nin sınavı bitmişti, bugün evlenecektik, ona her şeyi akşam anlatacaktım, sonunda buna karar vermiştim. Onunla el ele verirse, her şeyin üzerinden gelebilirdik bunu hissediyordum.

Hayata karşı umutluydum. En son Cemre'nin doktoru Hakan Bey bana onun iyi olmadığını söylemişti ama iyiydi. Görüyordum, benim yanımda gözlerinin içi gülüyordu. Bugün el ele tutuşup buradan ayrılacaktık, her şeyin sonuna gelmiştik, tüm acılar bitmişti nihayet...

Cemre'yi bu hayatın içerisine sürüklememeyi her şeyden daha çok isterdim. Her şeyden... Yine de de içimdeki bencil taraf öyle baskın gelmişti ki, ona karşı koymaya çalıştığım her an kendimi onda bulmuştum.

Ondan uzak kalmaya çalışmışım, sanmışım ki evden gidersem görmezsem içimde büyümaz. Daha da büyümüştü. Onu görmediğim her an özleminden ibaret hâle gelmişim.

Şimdi o, benim karım oluyordu. Yarın nasıl bir sabaha uyanırdık bilmiyordum ama o elimi tuttukça karamsarlığa kapılmayacaktım. Biz neleri aşmış, nelerin üstesinden gelmiştik.

Tüm konukların bakışları giriş müziğiyle beraber Cemre'nin bana geleceği yola çevrilirken, yüzümdeki sevgi dolu gülümsememle ben de tam karşıma baktım. Müzik ilerledi. Notalar aktı geçti, şarkı bitti ama Cemre gelmedi.

Çok az zaman sonra düğün organizatörümüz Toprak Hanım'ı gördüm. Onun ne işi vardı? Cemre neredeydi? Adımlarım hızla ona doğru ilerledi. Yüzündeki tüm kan çekilmişti, iri iri gözlerle bana bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Kuars Bey, Cemre Hanım-"

Cümlesinin devamını dinleyemedim bile. Nasıl koştum bilemedim. Gelin odasını bulup kapıdan içeri girdiğimde, Cemre koltukta baygın yatıyordu. Görevliler başındaydı.

"Cemre!"

Nasıl koştum, nasıl yanına gittim bilemedim. Ellerim titriyordu. "Ne oldu? Cemre?"

Ellerim yüzünü kavradı, teninin tüm rengi çekilmişti sanki. Dudakları mosmordu. Az önce görmüşüm daha onu, iyiydi sapasağlıklıydı.

"NE OLDU?" Bağırđım. "NE OLDU BURADA?"

Toprak Hanım elinde tuttuğı bir ilaç kutusunu bana gösterdi. "Hepsini içmiş sanırım. Kuvars Bey, Cemre Hanım intihar etmiş..."

Bana umudu fısıldayan kalbim ağırlaştı. Üzerindeki baskıya dayanamadım. Sol koluma saplanan ağrıya, gözlerime çöken karanlığa engel olamadım.

Hayatta kalmak için tek sebebim olan kadın gitmişti...

Gözlerimi araladığımda hastane odasıındaydım. Gözümdeki siyah gölgeler görüşümü zorlaştırırken, başımda birinin konuştuğunu duydum ama algılayamadım bile.

Nefesim ciğerlerime yetiyormuş gibi hissediyordum, yüzümdeki oksijen maskesinin bana sunduğu oksijen canımı yakıyordu.

"Kuars," dedi birisi. "Uyandın, sakın ol, hastanedesin."

"C-Cemre," dedim zorlukla. Daha fazlasını söylememe gücüm yoktu. İçimde kocaman bir acı tam sineme oturmuştu. Ne kalbimdendi, ne de beni bir lanet gibi peşinde sürükleyen hastalığımdandı. Cemre'dendi. O gittiyse işte tam şu anda yaşamamanın hiçbir anlamı yoktu.

Hakan Bey beni günler öncesinden uyarmıştı. Cemre'nin ruhsal durumunun iyi olmadığını, her an ölebileceğini haykırmıştı. İnanmak istememiştım, nasıl inanabilirdim. Ben her gün ölüme yaklaşırken, sevdiğim kadının hiçbir sağlık sorunu olmamasına rağmen annem gibi benden gidebileceğini?

Lanet miydi bu? Benim lanetim miydi? Ben hiç mutlu olup sevemeyecek miydim? Annem gibi Cemre de bana tek bir açıklama yapmadan gözlerini hayata yummayı mı tercih etmişti.

Acı değildi çektiğim, göğsümün tam üstünde bir bıçaktı sanki. İçine saplanıyordu. Gözyaşlarım aktı. Oksijen maskesini çekip çıkardım.

"Ne olur o yaşıyor deyin... Ne olur... Ben zaten öleceğim, o yaşasın bari... Ne olur..."

Gözyaşlarım gözlerimden dökülürken, kalkmaya çalıştım. Dengem çok kötüydü. Kalkamadım bile. Kendi çaresizliğimden, kendimden nefret ettim. "Ne olur o yaşasın. Ben onun yerine ölürüm..."

"Ben onu sadece sevmiştim, o neden canına kıymak istedi ki? Bana niye bunu yaşattı? O benim tek umudumdu..."

"Yaşıyor, merak etme," dedi Sait Bey beni sırtımdan desteklerken. "Sakin ol, kalp atışların iyi değil. Kalp krizi geçirdin yine. Yeniden stent takmak zorunda kaldık. İyi değilsin, bu çok kötü oldu. Kalbin dayanmıyor artık Kuars, sakın ol."

"Yaşıyor mu?"

İçime çöken rahatlık nefes almamı kolaylaştırırken "Onu göreceğim," dedim.

"Bak iyi tamam mı? Midesi yıkandı. Yoğun bakıma alındı ama kendine geldi ama sen iyi değilsin. Bu çok kötü oldu... Acilen tedaviye almamız lazım. Kuars Houston'daki meslektaşım la görüştük, acilen seni nakletmeliyiz. Acilen... Kalbin bir başka krizi daha kaldıramaz."

Ona veda etmek için hastane bahçesine çıktığımda, üzerimde düğün günü giydiğim kıyafetlerim vardı, hastane önlüğünü çıkarıp giyivermişim bunları. Hiç tedavi görmemişim gibi, sanki onu görmek istemiyormuşum gibi olsun istiyordum. Beni unutmaması daha kolay olurdu.

Unutur muydu sahiden?

Unuturdu ya tabii. Benim yüzümden canına kıymamış mıydı? Ben gidersem hayatından, önce mutsuz olurdu ama alışırdı. Sonra mutlu bir kadın olur, hayallerini gerçekleştirirdi.

O geldiğinde, yeniden gözlerini gördüğümde yine de her şeye rağmen şükrettim. Sapasağlıklıydı, canlıydı, yaşıyordu...

Şükürler olsun Allah'ım. O yaşıyordu...

"Burada olmaman gerekiyor. Tedavin daha bitmedi."

"Özür dilerim," dedi.

Öfke içimde yükseldi. Onca zamanı beraber yaşamış, beraber geçirmiştik ama bir kere gelip benimle konuşmamıştı. Bir kere bana acılarını anlatmamıştı.

"Özür mü dilersin? Özür dilersin öyle mi!" Elim öfkeyle yumruk olurken sırtım dikleşti. "Ulan sen ölüyordun! KENDİNİ ÖLDÜRÜYORDUN! Bunun için özür dilenir mi?"

Bir damla gözyaşı sağ gözünden akıp dudaklarını bulurken yine kıyamadım ona. O ağlamasa olmaz mıydı?

"Amacın neydi? Benimle sevişip veda ettikten sonra diğer gün, düğünümüzde canına kıymak, benimde hemen arkandan gelmem miydi?"

Yağmur üstümüze yağarken, gözlerimi tutmam mümkün değildi. Bir hayatım kalmamış gibi hissediyordum artık. Uğruna hayatı feda edeceğim kadın, benden gitmişti. Uğruna dünyayı sereceğim kadın benimle evlenmemek için kendi canına kıymıştı. Halbuki ona bugün anlatmayı düşünüyordum. Ölüyorum Cemre, demek istiyordum. Onunla paylaşmak, beraber mücadele etmek istiyordum. Şimdi nasıl onu sürükledim bu bataklığa, gitmek ve onu bir daha görmemek zorundaydım... Canım yanıyordu. Kalbimi delip geçen bıçak oradaydı hâlâ, an geçtikçe daha da deliyordu beni.

"Seni kaybedeceğimi sandım..." Yutkunurken sesim daha da güçsüzdü.

"Özür dilerim." dedi yeniden. "Ben seninle konuşamadım. İşlerin bu raddeye gelmesini istemiordum. Ama böyle oldu."

"Sana sordum, düğünü iptal edebiliriz dedim. Beni istemiyorsan giderdim ben... Hiç var olmamışım gibi olurdum. NEDEN HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİN? NEDEN KONUŞMADIN BENİMLE?"

Olduğu yerde titredi. "Bu seninle ilgili değildi, benimle ilgiliydi."

"Hakan senin intihar edebileceğini söylediğinde ihtimal bile vermedim. Mutluydun. Benimleyken gözlerinin içi gülüyordu. Beni sevdiğini sanıyordum."

"Seni seviyorum..."

Ona inanmak istesem de artık mümkün değildi. Beni biraz olsun önemse, bana anlatırdı. "Artık daha fazla yalan söyleme bana."

"Antidepresanları da kullanmışsın. Kötü hissetmene rağmen bir kere bile benimle paylaşmadın!"

Başımı kaldırdım ve yüzümü yağmur taneleri ıslatırken gözlerinin içine bakamadım. Belki böyle gözyaşlarımı görmezdi...

Son kez sormak istedim.

"Söylemiştim sana bir daha gidersen biter demiştim. Buna rağmen mi, bu kadar mı istemedin beni?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Bu tamamen benimle ilgiliydi."

Her şeyin sonuydu işte. Tüm umutlarım tükenmişti. Yarın artık salt karanlık vardı. Ben Cemre'ye iyi gelmemiştim. Belki beni hiç tanımasa daha mutlu bir hayatı olurdu...

Canım yandı. Kelimeler tenimi kesti. Onun toprak rengi gözlerine son kez baktığımı biliyordum. Onu bir daha görebilecek miydim bunu bile bilmiyordum... O kadar ömrüm yeter miydi?

Gözlerimiz birbirine kilitlenip kalırken uzandım ve onu belinden tutup kendime çektim. Dudaklarım alına değerken Haziran ayında tüm vücudu üşüdü, hissettim. Son öpücüğümü bırakırken alına bir damla gözyaşım, onun gözyaşına karıştı.

"Ne olursa olsun yaşa. Yaşa ki yaşayabileyim..."

"Hoşça kal." Yüzüğünü çıkartıp avuçlarıma koyarken zaman kıyamet misali üzerimize çöktü.

Şimdi gitme zamanı Kuvars...

Şimdi gitme zamanı... Bir daha dönmemek üzere...

O iyileşsin diye, senin ölme zamanın...

AMERİKA

Houston'daki hastane odasında aylar geçerken, zaman üzeri iltihaplarla dolu beynimin içinde hiçbir noktaya iyi gelmiyordu. İyileşmiyordum. Onu özlüyordum.

"Kalp naklinden başka hiçbir çıkış yok," dedi doktor düşüncelerimi jilet gibi keserken. "Burada seni daha iyiye götürmek için çaba harcarız ama bu sana yalnızca birkaç ay daha kazandırır."

"Doktor," dedim oturduğum yerde doğrulurken. "İyiim ben. Bırak gideyim artık."

"İlaçlı tedavi seni iyi ediyor, burada tüm değerlerini kontrol edebiliyoruz ama buradan çıktığında, yenide kötüleşeceksin. Bir kriz daha geçirirsen senin için çok geç olabilir, kalp nakli için de çok geç olabilir..."

"Nakil tehlikeli mi?" dedi hemen arkada Aytekin.

"Evet," dedi doktor. "Daha önce konuştuğumuz gibi, Kuvars Bey'in durumu düşünüldüğünde çok riskli. Bu tamamen sizin seçiminize kalıyor, ya nakil olacaksınız ya da tüm değerlerinizi kontrol etmek amacıyla hastanede vaktinizi geçirmek durumundasınız."

Geldiğimden beri yüzlerce kez dinlediğim bu konuşmaya gözlerimi devirdim. Rahat rahat ölmeme bile izin yoktu. Ya yaşama şansımın %10 olduğu bir ameliyata girecektim ya da hastanede yatacaktım.

"Aytekin," dedim. "O nasıl? Yeni fotoğrafını getirdin mi?"

"Getirdim abi," dedi yanıma gelirken. "Söylediğin gibi yan evi de tuttum. Çok daha iyi, tıp fakültesini kazandığından beri mutlu görünüyor. Çağan'la da haberleşiyoruz, senden artık pek bahsetmiyormuş..."

Makinadan duyulan kalp atışlarımın sesi arttı. Doktor kaşlarını çattı. "Kuvars Bey, böyle yaparsanız hastane ziyaretlerini de yasaklamak durumunda kalacağım."

Doktoru umursamadım, onun fotoğrafına baktım. Gülümsüyordu, sokak ortasında sarı bir kediye seviyordu. Hastaneye alınmadığı için Amerika'daki evimde kalan kedimiz geldi aklıma. İçimde kocaman bir boşluk, gitgide büyüyordu sanki.

Dönmem hata olurdu değil mi?

O bir düzen kurmuştu kendine... Artık beni de hatırlamıyordu görünen o ki... Dönmem hata olurdu.

"Olsun," dedi içimdeki bencil yan. "Son kez görürsün, son bir kez. Onun doğum günü de yaklaşıyor..."

Daha ne kadar burada kalacaktım ki... Böyle bir ömür geçirmektense ölmek daha huzurlu olurdu.

Başımı kaldırdım onun fotoğrafından. Artık acı veriyordu. Dönecektim ama kalmayacaktım. Onun hayatını yeniden mahvetmeyecektim... Sadece görecektim, gerçekten vedalaşacaktım ve dönecektim geri...

"Doktor," dedim. "Kararımı verdim, hastaneden ayrılıyorum..."

BİR GÜN ÖNCE

"Yapamadım Aytekin," dedim yumruğumu sıkarken. "Ona veda edip dönecektim. Yine yenildim... Şimdi gözlerimin içine bakıyor *gitme* diyor, nasıl gideceğim ben? Onu yeniden bu çukura çekemem... Onu yeniden bu acıya sürükleyemem... Ben öldüğümü söylemem ona. Bu kalbin benim için her an durabileceğini anlatamam. Bir gece önce onunla beraberken, sabah beni ölü bulabileceğini nasıl anlatırım... Nasıl her an onun endişeyle beklemesine neden olurum, nasıl uykularından çalarım, nasıl bu şekilde benimle ne zaman sona ereceğini bilemediğim bir hayata dahil ederim onu?"

"Aynısını Cemre yaşasa, bu şekilde düşünse ona kızmaz mıydın? Yapma abi, dönünce ne olacak, asıl burada onunla mutlu olmayı hak ediyorsun..."

"Ben onun yanında olurdum," dedim. "Ama o, bu kadar hassasken, daha aylar öncesinde hayatından vazgeçmişken ya yeniden vazgeçerse, bunu göze alamam... Benden sonra yeniden yıkılmasını göze alamam. Gitmek zorundayım. Keşke hiç dönmeseydim, keşke hiç bencillik yapmasaydım... Keşke hiç onun hayatına girmeseydim..."

"Bence hata yapıyorsun," dedi Aytekin. "Cemre yıkıldı ama çok sağlam bir temel attı kendi hayatına. Yeniden kalktı ayağa. Şimdi bunu da kaldırabilir, senin yanında, sana destek olur ve asıl sen şimdi gidersen, ileride senin hasta olduğunun haberini aldığında bu sefer mahvolur."

Hayatımdan bir kere daha nefret ettim... Yine de açamayacağımı biliyordum içimdekileri...

"Cemre asla bilmeyecek," dedim. "Bir gün ben vefat etsem bile, bilmeyecek Aytekin. Gitti başka bir şehre taşındı dersiniz, evlendi, seni

görmek istemiyor, sen de hayatına bak dersiniz ama öldü demeyeceksiniz. Söz ver bana."

Aytekin sertçe yutkundu. Gözlerindeki kızıl damarlara, çökük göz altlarına baktım. Başını salladı. "Söz abi..." Sesi çıkmadı bile. Ben yine de anladım onu...

GÜNÜMÜZ

Cemre gözlerime umutla bakarken, ellerim soğuk soğuk titredi. Ben baba mı oluyordum şimdi?

Ben baba oluyordum öyle mi?

Bir mucize gerçek olmuştu ve ben baba oluyordum... Ben çocuğumun doğumunu bile belki göremeyecek ömrüm varken baba mı oluyordum?

Nefesim kesildi, göğsüme bir yumru oturdu sanki, bastıramadım o yumruyu... Ne yapsam gitmedi hep orada kalacak gibiydi...

"Cemre," dedim nefesim kesik kesikken. "Ben baba mı oluyorum?" Sesim titredi.

Başını salladı, gözleri dolu dolu. Bir erkeğin sahip olabileceği en değerli hazineydi. Hayatım boyunca bir ailem olmamış benim sahip olabileceğim en büyük hazinemdi. Âşık olduğum toprak rengi gözlü kadından, bir de çocuğum olacaktı.

Eğer ben hasta olmasam bitecekti her şey... Hayattaki en büyük hayalimi gerçekleştirmiş, en mutlu insan olacaktım. Şimdiyse, bebeğimin doğumunu bile göremeyecek kadar vaktim kalmamışken, boğazımda düğümleniyordu sözcükler.

Ben şimdi o, karşımda mutluluktan dolan gözleriyle ilk defa konuşmuşken, bana dünyanın en güzel haberini vermişken nasıl söyledim...

Nasıl onu ve çocuğumu bırakır giderdim... Bir çıkmaz sokaktaydım sanki, çaresizliğimi anlatacak tek kelime yoktu.

"B-bir mucize oldu," dedi Cemre. "Sen nasıl hayatıma bir mucize olarak girdiysen, şimdi de bir mucize oldu, sen kal diye..."

Onu kendime çektim, elim hâlâ karnındaydı. Keşke yaşadığım duyguyu anlatmamın bir yolu olsaydı. Her şeyi bir kenara bıraktığımda, ileride yaşayacaklarımızı, ona yaşatacağım mutsuzlukları düşünmediğimde, dünyanın en mutlu adamıydım.

Bir çocuğum oluyordu sevdiğim kadından. Sevdığım kadın konuşuyordu. Benim adımı söylüyordu. Benim sevdiğim kadın... Benim onun için binlerce ömrüm olsa hepsini feda edeceğim kadın, konuşuyordu ve bana baba olacağımın haberini veriyordu.

"Cemre," dedim adını içime çeker gibi. "Güzelim, sen farkında değilsin ama asıl mucize sensin bana..."

Gözyaşlarımı sakladım ondan. "Hayatıma girmeden önce sadece kışı yaşıyordum, sen ismin gibi baharı getirdin bana. Hâlâ inanamıyorum, buradasın, konuşuyorsun, bana Kuvars diyorsun, dudaklarından dökölüyor sözcükler... Şimdi bir de baba mı oluyorum ben... Benim hiç sahip olmadığım aileyi verdiğinin farkında mısın?"

"S-sen de öyle," dedi bana. "A-ailemi kaybettiğimden beri tutunduğum tek dalım oldun. Hatalar yaptım, mental olarak çöktüğüm zamanlar oldu. Ama tutundum yeniden. Hayat böyle işte, artık eski Cemre değilim, seni her şeyden çok seviyorum. Sen gidersen devam edemem demiyorum ama hep eksik hissedeceğim. Başımı her yastığa koyduğumda, o yastık beni bir çukura çekecek... B-ben gitmeni hiç istemiyorum, bunca mücadeleden sonra, burada kal, her şeyi başarmışken beraber devam edelim istiyorum. Ha olur olmaz, yine üzölürüz, yine tökezleriz, yine devam edemeyiz ama aşmak için elimizden geleni yaparız."

Sesinin güzelliği, o yumuşacık tonu, şefkati tüm yaralarımı sardı. Düşündüm. Beynimde binlerce ihtimal bir anda oluştu. Gitmek artık mümkün değildi bunu biliyordum... Kalmak... Peki ya kalmak?

Cemre'yi düşündüm. Hep korktuğum gibi, bir sabah gözlerini açtığında yanında benim ölü bedenimi bulur, aniden öğrenirse ne olur diye düşündüm. Belki onun için hayatı kolaylaştırabilir, çocuğum için çabalayabilir, işleri yoluna koyabilir, bütün hayatları boyunca rahat etmelerini sağlayabilirdim ama onlara yaşattığım acıyı nasıl geçirebilirdim? Üstelik Cemre'nin rahminde problem varken, benim üzüntüm üzerine bebeğimizi de kaybederse? Bu yükü alabilir miydim omuzlarıma?

Bebeğimi görmeden mi göçüp gidecektim üstelik? Onun ilk adımlarını, bana "Baba," deyişini duymadan, öylece...

Bu hayattan nefret ettim. Gözlerimin önüne yirmi yıl sonrası geldi. Cemre başarılı bir doktor olmuşken, ben yokken, bebeğim yokken...

Gitmek kalmaktan daha kolay geldi. Yine de gidemezdim. Onu ve bebeğimizi bırakamazdım. İçimde en umutsuz anımda bile çocuğumu görmek vardı... Onun ilk adımlarını izlemek, "Baba," deyişini duymak istiyordum. Bir sorunu, derdi olunca ilk bana gelsin istiyordum. Benim omuzlarımda uyuyakalsın...

Cemre'yle evlenelim istiyordum. Hep hayal ettiği gibi Prag'da, sessizce, sakince. Onun başarılarını göreyim istiyordum, o doktor olsun, çocuğumuzla beraber hayal ettiğimiz aileyi kuralım istiyordum.

Daha önce hiç istemediğim gibi, daha önce hep kaçtığım fikri şimdi deli gibi istiyordum. Ben yaşamak istiyordum. Bebeğimle ve karımla bir ömrüm olsun istiyordum...

"Konuştun," dedim sayıklar gibi. "Baba oluyorum üstelik..."

Bunlar benim mucizelerim değil miydi? Belki yeni bir şans, belki yeni bir umut değil miydi?

İlk defa, "Bu sefer gitmek yok, kalıp savaşmalısın," demekti belki de benim için...

Kalmalı ve onlar için savaşmalıydım... Keşke şu göğsümü kesip atmanın bir yolu olsaydı ama yoktu. Ben savaşmalı, mücadele etmeli ve bir gün Cemre'nin hastane koridorlarında çaresizce çöküp ağlamasına her şeyini kaybettiğini hissetmesine engel olmalıydım.

Ben çocuğumu görmeliydim. Ben Cemre'nin sesini duymalıydım. Ondan şarkılar dinlemeli, ona piyano çalarak eşlik etmeliydim... Ben savaşmalı, mücadele etmeliydim. Böyle kolayca vazgeçemedim.

Cemre hep demez miydi, "Bir kere ağladıysan üç kere gülecek, on yedi katlı binan yıkıldıysa on sekiz katlısını yapacak, elli beş kez düştüysen elli altıncı kez kalkacaksın. Bazı savaşlar böyle kazanılır," diye... Ben savaşmadan neden direkt pes ediyordum?

Mücadele edecektim, yeniden ayağa kalkacak, kendi savaşımı kazanacaktım. Hamile kalması mümkün değil denilen sevdiğim kadın, hamile kalmışken, konuşamaz denilen Cemre, ismini seslenirken bu kadar kolay olamazdı hiçbir şey...

Öptüm onu boynundan öptüm. Yanaklarından öptüm. Gözyaşı döken gözlerinden öptüm. Alnından öptüm.

Kalbimin bana yaptığı tek iyilik, onunla dolu olmaktı... Onun akan her gözyaşı kalbimi sızım sızım sızlatıyordu. Bir daha tek bir gözyaşı dökmeyeceğinden emin olacaktım. Mücadele edecektim, olmazsa da kaderim böyleymiş, ne yapalım...

"Kalıyorum," dedim. "Gitmem mümkün mü artık?"

Ellerini öptüm. "Benim lal sevgilim..." Duraksadım, gülümsemem göz çizgilerime kadar taştı. "Pardon, artık lal değil."

Güldü. Gülüşü dünyanın en güzel şeyiydi, eğildim ve gülüşünden öptüm. Elim hâlâ karnından ayrılmamıştı. "Sizi bırakmam mümkün mü?"

Tekrar öptüm defalarca. "Bir daha gitmekten bahsetmek de yok," dedi konuşmakta zorlanan sesiyle.

O henüz bilmesede, mücadele edeceğime dair de verdiğim bir sözdü bu. "Söz güzelim, yok."

Çocuğumuzun ilk adımlarını beraber izleyeceğiz, çocuğumu koyu Fenerbahçeli yapacağım, senin önlük giyme törenine, yeminine şahitlik yapacağım. Gitmek yok söz...

"Bir saniye sevgilim," dedim ona. "Ben bir arama yapıp uçuşu iptal edeyim, şirkete de gelmeyeceğimi haber vereyim gidelim."

"Tamam," dedi Cemre gözlerine yıldızlar konarken.

Onu ardımda bırakıp telefonumla biraz ileriye giderken rehberimden doktorum Sait Bey'in numarasını buldum ve arama tuşuna baktım.

Telefon biraz bekledikten sonra açıldı. "Alo, Kuvars Bey? Bir sıkıntı yok inşallah."

Fazla lafı gevelemek istemedim, tek nefeste söyledim.

"Kabul ediyorum," dedim.

Sait Bey'in beklediği bir haber değildi ki, telefonda bir süre sessizlik oldu.

"Nasıl?" diye sordu.

"Kalp nakli olmayı kabul ediyorum."

Yüzde on ihtimal olsa bile deneyecektim, vazgeçmeyecektim, bugün tam hayatımdan vazgeçmişken gelen mucizeme tutunacaktım. İnanıyordum ki, bebeğim bana umut olacaktı.

"Seni kararından vazgeçiren ne oldu?" Sesindeki şaşkınlığı hissettim.

"Baba oluyorum," deyiverdim öylece. Hâlâ alışmamıştım ki... Dudaklarımda küçük bir tebessüm vardı şimdi. İçimdeki heyecana engel olamıyordum.

"Artık denemem, savaşımam lazım... Öyle kolayca vazgeçmem. Bebeğimi kucağıma almak istiyorum."

"O zaman listeye adını yazdırıyorum, hazırlıklara başlıyorum ben." Telefonu kapatırken, omuzlarımdan yüklerin kalktığını hissettim.

Beni gülümseyerek bekleyen Cemre'nin yanına gittim, onun beline sarılırken elim karnında durdu. Bebeğimi, umudumu hissetmek istedim. Saçlarından öptüm Cemre'nin...

Bir gün öyle bir noktaya gelirsin ki; gitmem diyen herkes gider, olmaz denilen her şey olur, büyük heyecanlarla kurduğun hayallerin birer hayal kırıklığından ibaret olur. Düşersin, dizlerin kanar, *devam edemem, gücüm kalmadı* dersin. Dizlerini sarar, yola yeniden devam edersin. Hayat böyledir, her şey bitti dediğin an, yeniden başlarsın.

Şimdi benim için yeniden başlama zamanıydı... Şimdi hikâyeyi en güzel şekilde yazma zamanıydı...

Bölüm tam anlamıyla Kuvars'la benim yüzleşmem gibiydi. Canım acıyor, inan ki canım acıyor... Bizim için de yeniden başlama zamanı diyelim mi?

73.bölümden itibaren finale kadar yeniden yazacağım. Bu sırada önceden okuduğunuz tüm bölümler değişecek, yeni hâllerini göreceksiniz.

"Sana bu kararı ne aldırıldı?" diye soracak olursanız, bunu final bölümünde konuşalım istiyorum...

Efendim çok özlenmişsiniz, hepiniz yeniden hoş geldiniz <3 Haftaya cumartesi saat 20.00'da yeni bölümde görüşmek üzere <3

Lal kitaplaşma sürecini ve yeni bölüm alıntılarını okumak için **Instagram: hikayelerindeyasar** ve **Twitter: dilektarinci** hesaplarına bekleniyorsunuz <3

Sevgiler,

Hikayelerindeyasar(Ama siz Hiko diyin:)

74. BÖLÜM "LAL SEVGİLİM"

Sevgili dostlarım, bugün çok heyecanlı bir haberim var sizlere. **LAL KİTAP KAPAĞINI BU AKŞAM SAAT 21.00'DA INSTAGRAM HESABIM: hikayelerindeyasar 'da duyuracağım.** Heyecandan ellerim titriyor, beni bu güzel günde yalnız bırakmazsanız çok müteşekkir olurum <3 Hepinizi bu akşam 9'da instagram hesabım hikayelerindeyasar'a bekliyorum.

Biliyorsunuz, Lal yeniden bir kitaplaşma süreci yaşıyor. **Bu nedenle bu akşam 21'de Lal serisinin ilk kitabı Lal Umutlar'ı, yarın akşam 21.00'da da ikinci kitap Lal Özgürlükler'in kapağını duyuracağım <3 Hepinizi bekliyorummm<3**

74. BÖLÜM "LAL SEVGİLİM"

Derler ki, mucizeler ansızın gelir. Kuvars gibi... Okuduğum tıp fakültesi gibi... Sesim gibi... Karnımdaki diğer mucizem gibi...

Ben öğrendim ki, bu hayatın tek bir doğrusu, tek bir çizgisi yokmuş. İnsan düşüyormuş ama kalkıyormuş, hayat vurduğu, kırdığı yerden insanı tutup kaldırıyor ve yaralarını sarıyormuş. Şimdi benim için inanılmaz bir duygu olsa da, dudaklarımdan cümleler öylece dökülüyordu.

Zorlanıyordum, kelimeler birbirine karışıyordu, cümle aralarım da uzun esler vermek zorunda kalıyordum. Yine de konuşabiliyordum, sesim dudaklarımdan azad oluyordu. Özgürce... Hayatımın çoğunluğunda hayal ettiğim gibi...

Gözlerim dolu dolu, havaalanında Kuvars'a bakarken, bunun hayatımın en büyük dönüm noktalarından biri olduğunu biliyordum. Şimdi yanımda, küçük Cemre vardı sanki, ilk defa sustuğu, sessizliği kendine bir sığınak gören küçük Cemre. Bana gururlu gözlerle bakıyordu. Elinde annesinin ona diktiği oyuncak ayısı vardı, sımsıkı sarılmıştı. Dolu gözleri bizi izliyordu.

Kuvars da yaşlı gözleriyle bana bakıyordu.

"Kalıyorum," dedi. "Gitmem mümkün mü artık?"

Ellerimi öptü. "Benim lal sevgilim..." Duraksadı, gülümsemesi göz çizgilerime kadar taşı. "Pardon, artık lal değil."

Ona dair bie başka mucize gerçek olurken, zaman aktı geçti. Yaşanan tüm acıları beraberinde götürdü. Çok mu acı çekmişim, sonuna kadar... Ama hayat, yara açtığı yerde, yaralarım da çiçekler açtırıyordu aynı zamanda.

Kuvars'la havaalanından çıkarken, onun arabasında, beni kendine çekip karnımı iki eliyle sarıp dudakları dudaklarımı bulurken, tüm dertlerimi bu havaalanı gibi arkamda bıraktığımı biliyordum.

Havaalanından çıkınca, ilk işimiz, Kuvars'ın zoruyla hastaneye gelmek olmuştu. Küçük bir odada, karnımı sıyırmış, az önce tanıştığım orta yaşlarda olan doktorum Asiye Hanım'ın yüzüne odaklanmışım. Kuvars sabırsızlıkla ultrasonografiye dikmişti yeşil gözlerini.

"Cemre bir kaza geçirmişti, o zamanki doktoru hamile kalmasının mümkün olmadığını söylemişti," dedi. Yerinde bile duramıyordu. Yeşil gözlerindeki sabırsızlığı buradan okuyabiliyordum.

"Burada," dedi Asiye Hanım gülümseyerek. "Henüz çok küçük, dokuz haftalık."

Oradaydı. Küçücüktü, bir üzüm tanesi kadar anca vardı, ama oradaydı... Benden ve sevdiğim adamdan bir parça orada duruyordu.

Kuvars'ın ıslak kirpiklerine bakarsam, ben de ağlayacağım için gözlerimi Asiye Hanım'a çevirdim.

"Sağlık durumu nasıl?"

"İyi," dedi Asiye Hanım gülümseyerek Kuvars'a. "Sadece daha önce rahminizden yaralandığınız için Cemre Hanım, düşük riskiniz var. Çok dikkat etmeli, ağır kaldırmamalısınız. Kendinizi yormamaya çalışın, 15 günde bir mutlaka sizi görmeliyim."

Başımı salladım hızla.

"Kalp atışlarını duymak ister misiniz?"

Refleksle ellerimi kaldırdım ama hemen sonra, konuşabildiğimi hatırladım. Denemek için dudaklarımı araladım, öyle bir histi ki, sesim bana bile yabancı geliyordu. Dudaklarımdan kelimeler zorlukla çıkıyor olsa da, bana aittiler.

"E-evet, lütfen."

Hemen sonra odaya bebeğimizin kalp atışları doldu. Sessizliği ilk defa benden bir parça doldurdu.

Dayanamadım, gözlerim Kuvars'a çevrildi. Sımsıkıya yummuştı gözlerini, sadece kalp atışlarını dinliyordu. Gözlerinden tek tek yaşlar dökülüyordu. Kuvars'ı ilk defa bugün bu hâlde görüyordum. Omuzları öne eğilmiş, sanki büyük bir yükü kamburlaşmıştı. Buna rağmen yüzünde huzurlu bir ifade vardı, tüm kasları yumuşamıştı, çenesini sıkmasına rağmen gözyaşlarına engel olamıyordu.

Gözlerini açtı. Benim bakışlarımı görünce, hızla sildi yüzünü. Yüzünde minnettar bir gülümseme vardı. Benim hislerimin bir aynası gibiydi.

Başını çevirdi. Asiye Hanım'a yönelik konuştu. "Asiye Hanım, benim aileden genetik kalp rahatsızlığım var. Babamda da vardı, dedemde de..."

İçim sıkıldı, bu zaman içerisinde unuttuğum bir diğer konuydu. Kalbi hassastı, daha önce kalp krizi geçirdiğine tanıklık etmişim ve hayatımın en zorlu dönemi idi. Neyse ki, daha sonrasında stent takılmıştı ve şu an durumu iyiydi.

"Çocuğumda da olma ihtimali var mı?"

Konuşurken sesi öyle mahçup çıkıyordu ki, içimdeki duyguya engel olamadım. Yattığım yataktan kalkıp ona sarılmak istedim.

"Şu an kalp atışlarında, kan testlerinde bir anomali yok. Amniyon sıvısı değeri de normal. Anne karnındaki bebekte kalp rahatsızlığı fetal eko (ultrasonografi) aleti yardımıyla saptayabiliriz. Görüntüler 16. Haftadan itibaren netleşmekte ise de en iyi 22.haftalarda kesin tanı konulabilmektedir. Yapılan fetal eko tetkikiyle her türlü kalp hastalığı saptanabilir. Bu nedenle, Cemre Hanım'ın hamileliğinin 22. Haftasında bu kontrolü yaparız, kesin sonucu elde ederiz."

Kuvars başını salladı. Gerginliği geçmemişti. Yirmi ikinci haftaya gelene kadar da diken üstünde olacağını anlamak zor değildi.

"O iyi olacak," dedim gülümseyerek. "Bir mucize oldu, mucize bebeğim o benim. Sağlıkla doğacak, biliyorum." Kuvars'a gülümsedim. "Beraber kucağımıza alacağız onu."

Hastaneden çıkıp eve geldiğimizde, hâlâ kulaklarımda bebeğimin kalp atışları yankılanıyordu sanki. Elim onu korumak ister gibi karnımın tam üstündeydi.

Kapıdan içeri girdiğim gibi, Kuvars beni kendine çekti. Yüzümü ellerinin arası aldı. Gözlerindeki hüznü gitmemişti. Ama ben bugün

hem onu hem sesimi kazanmıştım.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Sana yaşattığım her şey için."

Konuşmak nasıl da zordu. Zamanla ben de diğer insanlar gibi, akıcı konuşabileceğimi umuyordum. Şimdi kendimi ona açıklamak istedim.

"Beni o hastane odasından çıktığımda, bırakıp gittiğinde sana çok kırgındım. Hâlâ içimde bir yan var, çocuğum olmasaydı gidecektin bugün diyor bana... Canım yanıyor, bu hissi aşamıyorum."

Gözlerimi öptü. "Bir insan bir başka insanı benim seni sevdiğim kadar sevse, bu göğsündeki ağırlığa dayanamazdı Cemre... Seni kendimden, hayatımdan, yaşamımdan bile çok seviyorum. Bugün arkamdan gelmesen gidecektim. Ama bunu senin için yapacaktım, çünkü gördüm bensiz nasıl mücadele ettiğini, ayağa kalktığını gördüm. Sana benim kol kanat germeme gerek kalmadan, nasıl kendi ayaklarının üzerinde durabiliyorsun gördüm. Seni bir daha aynı mücadeleye maruz bırakmak istemedim. Hayat bu, bir gün ne olur bilmiyorum, sana yeniden zarar vermek istemiyorum."

Kelimeleri duraksadı, gözlerindeki hüznün giderek arttı.

"D-devam ederdim," dedim. "Kesinlikle yoluma devam ederdim. Ama eksik hissederdim tüm hayatım boyunca. Hep seni özlerdim, her anımda sen olurdun. Böyle bir hayattansa, ben seninle ne yaşarsak yaşayalım, bununla mücadele etmeyi seçerim."

Alnımdan öptü beni.

"Sırf bunu yaşama diye giderdim ben Cemre. Bu ihtimal bile beni şimdi öldürmeye yeter." Gözlerinin etrafı kırıştı. "Ama sen devam et, yoluna bak diye, senin için senden giderdim. Artık gidemem, seni üzmemekten öyle korkuyorum ki, sırf senin şu toprak gözlerinden bir damla yaş daha dökülmesin, o gözler çamura bulanmasın diye devam edeceğim. Söz veriyorum Cemre, senin için, bebeğimiz için söz veriyorum. Sen bana bugün umudun en güzel hâlini verdin. Senin için mücadele etmekten hiç vazgeçmeyeceğim."

Kuvars gözlerini kaldırdı, gözlerime değil, yukarıya baktı. "Vazgeçmeyeceğim, bu sefer değil."

Gözyaşlarımla ona sınıksı sarıldım. Beni karnımdan tuttu. "Sesini dinlemek öyle güzel ki, keşke ben hep sussam, sen hep konuşsam."

Başını boyun girintime sakladı. Kokumu içine çekti. Öyle güzel kokuyordu ki, bu anda sonsuza dek kalabilirdim.

"Ş-şimdi," dedim kekeleyerek. "Bebeğimize isim seçmemiz lazım."

"İsim mi?" Kuvars doğruldu. Beni salona, şöminenin kenarına çekerken, "İsim," dedim. Şöminenin yanında uyuyan Sarı'nın kuyruğuna dikkat ederek oturdu, beni de kollarına çekti.

"İsim," dedi.

"Merih koyabilir miyiz erkek olursa?"

Kaşları çatıldı. "Merih mi?"

"Yoldaş anlamına geliyor," dedim. "Çocukken, annemin bana diktiği bir oyuncağım vardı, tek oyuncağım. Annemle seçmiştik ismini, Merih derdim. Her gece ona sarılarak uyurdum, annem vefat ettikten sonra, tek yoldaşım o olmuştu. Sonra yengem alıp atmış tabii. Gitti diye çok üzülmüş, günlerce ağlamıştım. Ama annem seçmişti onun ismini. Şimdi, bebeğimize erkek olursa Merih demek isterim. Annem koymuş gibi..."

Kuvars saçlarımı öptü, eli karnımda. "Merih olsun," dedi. "Dünyanın en güzel annesine sahip olacak."

"Ve dünyanın en güzel babasına." Kuvars baba olma fikrini benim sesimden her duyduğunda, mutlulukla doluyordu gözleri. Onu en iyi ben anlıyordum, yetimhanede büyümüş eksik bir çocuktan o. Şimdi çocuğuna da harika bir baba olacaktı.

"O zaman kız olursa da, sen koy ismini, hakkaniyet gereği." Ama hemen ardından gözlerim irileşti. "Bak sakın eski aşklarının falan ismini koyayım deme."

"Koyacağım," dedi Kuvars gülümseyerek. "Tek bir aşkım oldu onun ismini koyacağım ama kızımın annesiyle aynı isme sahip olması saçma olur. O yüzden, Lal diyeceğim ben ona."

"Lal mi?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Evet," dedi. "Benim lal sevgilim, sessizliği dünyanın en güzel müziği olan sevgilim... Onun adını koyacağım."

Eğildi karnımı öptü, yükseldi dudaklarımdan öptü. Hep sessizliği mühürleyen dudaklarım bu sefer sevgiyi aldı içine. Gülümsedim. Gülümsedi. Gülüşümden öptü bu sefer de. "Ama benim lal sevgilim artık lal değil."

Bir öğleden sonraydı. Hava soğuktu ama içimdeki duygulardan mıdır bilmem sıcacık hissediyordum. Kuvars'ın karaçam ağacının rengini taşıyan gözleri biraz sonra hemen ağlamaya başlayacakmış gibi dolu doluydu.

"Sen," dedi Kuvars hâlâ şaşkınlığını koruduğu bir ses tonuyla. "Konuşuyorsun. Hâlâ inanamıyorum."

Konuşmanın hiç bu kadar zor ama güzel bir his olduğunu bilmiyordum. Kelimeler dudaklarımdan diğer insanlara göre, daha zor çıkıyordu ama sesim çok garip geliyordu. Çok heyecanlanıyordum.

"A-aşkı," dedim zorlukla. "Kaç gün geçti, hâlâ alışamadın mı?" Konuşmam biraz vakit alırken Kuvars olumsuz anlamda başını salladı.

"Nasıl alışabilirim, sesin o kadar güzel ki."

Kuvars işaret diliyle konuşurken dayanamayıp güldüm. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapayım," dedi Kuvars havadaki ellerine bakarken. "Kafam karıştı." Gözlerinde muzip parıltılar vardı şimdi.

Gülümsedim. Onu öyle çok seviyordum ki, Amerika'ya gitmediği, bana yeniden döndüğü için çok mutlu hissediyordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bir manzaraya bakmak, çoğu zaman büyüleyicidir. Ancak o manzaraya sürekli bakarsan, bir noktadan sonra alışırsın ve büyüleyiciliğini yitirir. Hayatta böyledir bazen, dün ona sahip olmak için her türlü bedeli ödemeye razı geldiğin değer, ona alıştıktan sonra anlamını yitiriverir. Örneğin denize yakın yaşayan insanlar için, bir noktadan sonra deniz sıradanlaşır, orman manzarasında yaşayan biri içinse deniz manzarası çok güzeldir." Duraksadı Kuvars, gözleri gözlerime kilitlenmişti şimdi. "Sense benim uzun bir ömür boyunca izlesem bile doyamayacağım bir manzarasın, asla alışamayacağım, senden ayrıldığımda sürekli özlediğim..."

Gülümsedim, birkaç gün önce onu havaalanında durdurup gitmemesini haykırdığım gün benim mucizem gerçekleşmişti. Konuşuvermişim, o gün Kuvars hem gitmekten vazgeçmişti hem de benim için tüm eksiklerimi tamamladığım bir gündü. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Kuvars birkaç gündür sürekli beni konuşturmaya çalışıyordu, benim için zor olsa da onun için sesimi dinlemek çok güzel hissettiriyormuş.

"İyi ki buradasın," dedim yine zorlukla. "O uçağa binseydin-"

"Buradayım." Ellerimi öptü. "Bir daha gitmekten bahsetmek yok, sana söz veriyorum."

Sevgiyle öptü parmaklarımdan üstünü. Aramızdaki duygusal konuşmayı dağıtmak için olsa gerek, yeniden başını kaldırdığında

gözleri yeniden muzip pırıltılarla kaplanmıştı. "Hadi bana bir şarkı söyle."

"Ş-şarkı mı?" Kelimeleri söylemek bile zorken, benden şarkı söylememi beklemesine şaşırdım.

"Evet," dedi Kuvars. Hemen köşede yatan ve Kuvars'ın tuttuğu ellerime bakan kedim Sarı bile kuyruğunu oynatarak protesto etti.

Konuşmama en çok şaşırانların bir listesini yapsam Kuvars'tan bile önce Sarı'yı koyardım sanırım.

Eve geldiğimizde, ona bakıp "Sarı," diye seslenmişim. Normalde beni pek sevmeyen ve kendisini sevdirtmeyen Sarı iri iri olmuş gözleriyle zorlukla yerinden doğrulmuş ve kucağıma koşmuştu. İlk işi de, pençelerini dudağıma geçirmektir tabii. Ondan sonra her konuştuğumda, "Gürültü etme," der gibi miyavlıyordu.

"Yapamam," dedim. "Z-zorlukla konuşuyorum."

"Dene," dedi Kuvars. "İstediğın herhangi bir parçayı söyle, bekle beni burada, gitarımı getireceğim."

O hızla yanımdan kalkıp yukarı gitarını almaya çıkarken, endişeyle Sarı'ya baktı. "Ne yapacağım şimdi?"

"Miyav."

Kuvars yeniden aşağı indi, elinde gitar vardı. Şöminenin önüne, hemen karşıma otururken gözlerindeki parlaklık bir an olsun azalmamıştı. "Seçtin mi ne söyleyeceğini?"

"Gerçekten mi?" diye sordum. Hâlâ bunu istemesine inanamıyordum.

"İstemiyorsan zorlayamam," dedi hâlâ gülümseyerek.

"N-neyse," dedim. "Çok ısrar ettin." Sarı bile istemem yan cebime koy hareketime, kuyruğunu yere vurarak tepki gösterirken boğazımı temizledim. Heyecanlıydım.

Hangi şarkıyı söyleyeceğimi ona belirtmek yerine, direkt girmeyi tercih ettim. Konuşurken zorlanan pek çok insan şarkı söylerken daha rahat oluyordu, benim içinde öyle olmasını umut ettim.

Gözlerimi kapadım ve şarkıya girdim.

"Gönül gözüm kapalı

Bilerek sana yazılıyorum"

Yemin ediyorum Kuvars güldü. Yine de gitarıyla ritim tutarken bana eşlik etmeye başladı. Zorlanmadan şarkı söyleyebildiğim için motive olmuş bir şekilde, gözlerimi açtım.

"A penceresi aralı
Her yerine bayılıyorum"

Kuvars kahkahasını tutmaya çalışırken toplu saçlarımı açtım önce
ve ona mümkün olduğunca tutkulu bir şekilde baktım.

"Yavrum baban nereli
Nereden bu kaşın gözün temeli"

Onun gözlerini elimle gösterirken yine kendisini durduramadı ve
güldü.

"Sana neler demeli
Ay seni cıtır cıtır yemeli"

Şuh bakışlarımla ona baktım. Ritmi öyle güzel tutturuyordu ki.

"Anam babam aman

Kaçın kurası bu

Ne baş belası bu

Gönül kirası bu, ah

Aman bize nasip olur inşallah

Boyuna da posuna da bin maşallah"

Yine onun vücudunu elimle gösterdim. Kuvars tutamadığı
kahkahalarıyla gitarı çalmayı bırakırken tamamladım şarkıyı.

"Senden gelecek cefalara

Nazlara sözlere sazlara eyvallah"

Bittiği gibi beni alkışlarken hâlâ kahkahasını tutamıyordu.

"Y-yaa, gülmesene," dedim elimle ona vururken.

"Sen ne oldun böyle ya, güzelim." Uzandı ve beni kollarının arasına
aldı, yanaklarımın kızarmasına engel olamadım.

"Yesene sen beni ya," dedi Kuvars yeniden.

"B-beni utandırmak için yapıyorsun," dedim yüzümü ondan
saklayıp göğsüne saklarken.

"Dedi az önce, seni yerler şarkısını söyleyen kadın."

Yine vurdum omzuna. "S-senin eline koz vermeye gelmiyor."

"Öyle artık aldım kozumu," dedi Kuvars benimle beraber ayağa
kalkarken. Anlık refleksle çılgık atarken, beni bebek tutar gibi sımsıkı
tuttu.

"N-napıyorsun?"

"Seni yemek farz oldu Cemre Hanım," dedi gülerek. Beni yatak
odasına çıkan merdivenlere götürürken, omuzlarına sarıldım. Nedense
buna karşı koyacak durumda değildim.

Odamıza geldiğimizde, Kuvars kapıyı hızla açıp beni içeri soktu. Beni yatağa bırakırken üzerime uzandı ve dudakları dudaklarımı buldu. Beni tüketircesine öptü. Elleri karnımda durdu ardından. Yüzündeki gülümsemenin ne kadar samimi hissettirdiğini anlayamazdım.

Dudakları dudaklarımdan ayrılıp yüzümü gezikten sonra, köprücük kemiğimde soluklandı. Kendi izini bırakmak ister gibi öperken dayanamadım, "H-hadi," diyiverdim.

Kuvars'ın üzerindeki kazağa uzanırken elleri hızla ellerimi buldu ve durdurdu beni. "Olmaz," dedi. "Hamilesin."

"S-saçmalama," dedim "Çıkar şu üstünü."

"Yapamam Cemre," dedi Kuvars üzerimde doğrulurken, elleri hâlâ karnımdaydı.

Çıldırarak üzere bir hâlde dururken Kuvars devam etti. "Önce muayeneye gitmemiz lazım, kaç gündür doğru düzgün toparlanıp gidemedik."

"Off," dedim veryansın ederek. "Bırak beni o zaman."

"Hayır," dedi Kuvars gülümseyerek. "Bu seni ve bebeğimi sevmeme engel değil."

Uzanıp üzerimdeki tişörtü çıkarttı. Onun hareketiyle yeniden yatağa düşerken, saçlarım yastığa yayıldı.

Kuvars'ın dudakları önce dudaklarımı, ardından karnımı bulurken yaşadığım hislerin etkisiyle gözlerimi kapadım.

"Seni seviyorum." Dudakları karnımın her karesinde gezdi, bebeği hissetmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Bana mı seni seviyorum dedi bebeğimize mi bilemedim.

Karnımın her karesini öptükten sonra uzandı ve alnımı buldu. "İyi ki girmişsin hayatıma, o yağmurlu günde görmüşüm bu toprak rengi gözleri... Seni her şeyden, herkesten, kendimden bile çok seviyorum."

Duş aldıktan sonra, ben akşam yemeğinde rahat edebilmek adına, bir siyah kazak, bir tayt giyerken Kuvars'da aynanın karşısında gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

"O Reha puştunu çağırmaya gerek var mıydı?"

Saçlarımı omuzlarıma alırken, ona döndüm.

"T-tabii ki," dedim gülümseyerek. "R-Reha olmasaydı, şu an biz olamazdık."

Kuvars homurdandı. Her ne kadar Reha'nın hamilelik haberimi bana verip Kuvars'ın arkasından beni gönderdiğini söylesemde, ona karşı biraz bile yumuşamamıştı, onu sevmediği çok aşikardı. Sadece benim için katlandığını belli ediyordu.

"A-akşam, yemekte de böyle yapma," dedim. "Kendini kötü hissetmesin çocuk."

"Çocukmuş," dedi Kuvars homurdanarak. "Kazık kadar adam be o."

Bu huysuzluğuna sadece tebessüm edip sade bir makyaj da yaptıktan sonra aşağıya indim. Bugün çok heyecanlıydım. Kuvars'ı havaalanında durdurup geri döndürdüğüm andan beri, onlarla yalnızca mesajlaşmışım ve konuşabildiğimi söylememiştim.

Bu akşam, aslında tepkilerini de görecektim. Kuvars'tan özellikle rica etmişim, onlara hiçbir şey söylememesini. Bir süre onları biraz oyuna getirmek istiyordum.

Kapı çalana kadar, mutfığa geçip yemekleri kontrol ettim. Kuvars kendimi yormamam için benim yapmama izin vermişti, bu yüzden dışarıdan almıştık.

Onları sofraya taşıırken, Kuvars geldi hemen. "Sen bırak, ağır kaldırmaman lazım, ben yaparım."

Elimde salata tabağı şaşkınlıkla ona baktım. "B-bu mu ağır?"

Elimdeki tabağı aldı ve kendisi masaya koydu. "Olsun," dedi. "Hiçbir şey taşıma sen artık. Ben yaparım."

"S-sen olmadığında ne yapacağım?"

"Beni çağıracaksın." Kuvars duraksadı. "Ya da bir yardımcı olalım." Yine duraksadı. "Birden fazla alalım, bir yetmez."

"Y-yardımcıya falan ihtiyacım yok benim, her işimi kendim yapabilirim."

Kuvars beni pek ciddiye almadı.

"Ben yapamazsın demiyorum ki güzelim, ne gerek var diyorum sadece."

Bu konuyu sonra açmak üzere kapatmama sebep olan çalan kapı olurken hızla koşarak kapıya doğru gittim.

"Koşma Cemre!"

Kuvars'ı umursamadan kapıyı açarken, karşımda Reha'yı buldum. Elinde bir buket çiçek vardı. "Merhaba," dedi gülümseyerek.

Sarılmak için elini açarken, hızla sarıldım ona. Kuvars arkamdan gelirken, homurdandı.

"Hoş geldin birader," dedi sonra Kuvars, ayrıldıktan hemen sonra elini belime koyarken. Daha çok "Niye geldin," der gibiydi.

Reha içeri geçti. Kuvars'a elini uzattı, Kuvars'ın gözleri onun eline gitti, bir an elini sıkmayacak sandım ama sonra elini uzattı ve el sıkıştılar.

"Tebrik ederim," dedi Reha gözlerindeki tebessümle. "Artık erkek olursa ismimi koyarsınız diye düşünüyorum."

Kuvars bir gerildi, Reha'ya kafa atacak sandım ama sadece elini çekti. "Tabii koyarız," dedi. "Bekle sen."

Reha güldü.

Eski Kuvars olsa küfür ederdi ama yeni Kuvars, bebekle beraber o duymasın diye küfür etmeyi de argo kullanmayı da bırakmıştı.

Reha içeri geçti. Sofrayı gördüğü gibi şaşkınlıkla bize baktı. "Oo neler hazırlamışsınız böyle," dedi gülümseyerek. "Zahmet etmeseydiniz."

"Etmedik zaten," dedi Kuvars. "Hepsi hazır."

Onların huysuzluğuna gözlerimi devirirken kapı yeniden çaldı. Hızla kapıyı açarken karşımda gerçekten hiç görmeyi beklemediğim birini gördüm. Bir an az kalsın sevinçle çığlık atıp konuşacaktım ama zorlukla tuttum kendimi.

"Çağan," dedim. "Sen nereden çıktın?"

Öykü'den karşılık alamayınca Ankara'ya dönmüş olan Çağan şimdi karşımdaydı. Hâlâ inanamazken, bana sımsıkı sarıldı.

"Bensiz toplanmanıza izin verecek hâlim yoktu ha, hem dayı oluyormuşum Kuvars aramasa haberim olmayacak."

Ben de onun sarılışına karşılık verdim.

"Olur mu hiç, yanına Ankara'ya gelmeyi bile düşünüyorduk."

Ellerimi takip etti ve gülümsedi. "Tamam bunun için sizi affedebilirim sanırım," dedi ve ardından Kuvars'la el sıkıştılar.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Kuvars Reha'nın aksine Çağan'a gerçek bir tebessümle elini uzatırken.

"Hoş buldum."

Reha'yla da el sıkıştılar. "Sen hâlâ buralarda mısın?" diye sordu Çağan sonra şaşkınlıkla.

Kuvars keyifle gülerken Reha yerine cevap verdi. "Maalesef, kovsak kapıdan değil bacadan giriyor."

"Yeter," dedim araya girerek. "Uğraşmayın benim canım arkadaşımıla."

Reha onlara beni göstererek karşılık verirken Kuvars ağzının içinde homurdandı. "Canım mış..."

 ağan geçip koltuğa oturmadan önce, elini ensesine attı. Soru sormaya çekingen görünüyordu. "şey," dedi hemen sonra. " yk  yok mu?"

Bu sefer Reha güldü. "Sen de kaç ay oldu unutamadın mı, kapıdan içeri girdiğin gibi yine öykü'y  soruyorsun."

 ağan'ın yüzü düştü. "Dinime laf eden Müslüman olsa."

Onlara gülerken, "Hadi," dedim. "Uğraşmayın birbirinizle. Sofraya geçelim, öykü birazdan gelir."

Hepsi gülümseyerek beni onayladılar. Onlar masaya geçerken, ben de kendilerini takip ettim. "Eee keyifler nasıl?" diye sordu  ağan hemen.

Kuvars bana baktı, yüzünde samimi bir tebessüm vardı, gözleri gözlerime kilitlenmişti. "Hiç olmadığı kadar iyi."

"Sen neler yapıyorsun?" dedim hemen onun bakışlarının derinliğinden etkilenip biraz olsun odağımı dağıtmak isterken.

"Ankara güzel," dedi  ağan. "Annemin yemekleri senin yemeklerin kadar güzel olmasa da eh işte, yaşayıp gidiyoruz. Sadece onca yıl tek başıma yaşadıktan sonra, şimdi aile evi dırdırı biraz zor geliyor ama alışacağız."

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Tabii,  yk 'n n dırdırının yanında anneminki hiçbir şey."

"Aman  yk  duymasın, sen o zaman görürsün dırdırı."

 ağan gülümsedi. "Nerede kaldı o ya?"

Bu soruyu sormasının üstünden birkaç saniye geçti geçmedi kapı çalmaya başladı. Masadaki herkesin yüzü kapıya dönerken ben kalkmak üzere harekete geçtim ama Kuvars durdurdu beni.

"Sen otur, ben bakarım."

Kuvars kapıyı açtığında, öykü'n n sesi duyuldu. "Merhaba eniştelerin en mükemmeli."

"Hoş geldin," dedi Kuvars ona. "Herkes burada geç içeri."

"Geçeyim," dedi, üzerindeki montu vestiyere astıktan sonra. Ardından bizi gördü. Buraya doğru yürürken  ağan'ı hâlâ

oturuşundan dolayı fark edememişti.

"Kusura bakmayın geç kaldım," dedi. "Depresyondaydım da yataktan çıkacak gücü bulmam zor oldu."

Sonra bakışları masanın en ucunda oturan Çağan'ı buldu. Kuvars kendi yerine geçerken hepimiz Öykü'nün tepkisini izledik.

Öykü önce bir yutkundu. Sonra bana baktı. Sonra yeniden Çağan'a baktı. Yeniden sertçe yutkundu.

"Depresyon derken, final haftam nedeniyle," dedi kurtarmak için. Ancak ben Çağan'ın gidişinden beri toparlanamadığını biliyordum.

"Her neyse, nasılsın Reha?" Reha'yla sarıldılar, ardından bana döndü. "Dünyanın en güzel annesi de buradaymış."

Onunla sarıldıktan sonra, Çağan'a döndü. "Sen de gelmişsin." Ona sarılmak üzere hareket etmeyi bırak yanına bile gitmedi. Soğuk bir ses tonuyla konuşurken Çağan'ın gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Öykü kırılmaz, yine ona gelir sanmıştı ama Öykü'de o gittiğinden beri acı çekiyordu.

"Sarılmak yok mu?" dedi Çağan yine de, ona doğru gelirken.

Yutkundu Öykü, mecburen sarıldı ona. Ayrıldığında dağılmış görünüyordu. Yine de Çağan anlamasın diye hızla bastırdı duygularını.

Hemen yanıma oturdu. Ellerini bile nereye koyacağını bilmiyor gibiydi.

"Ben yemekleri servis edeyim," dedim hızla.

Kuvars yine bana engel oldu. "Ben hallederim."

"Neler yapıyorsun?" dedi bu arada, Çağan hemen.

"Ne yapayım," dedi Öykü. "Üniversitedeki bütün hayatım sınavlarla geçiyor. Sınav üstüne sınav. Bu bölümü tercih ettiğime edeceğime pişman oldum. Bir de iyi hukuk bürolarının mülakatları var, onlara katılmaya çalışıyorum ama her geçen gün meslekten soğuyorum."

"Neden?" Bu sefer soran Reha'ydı.

"Neden olacak, stajyer kölenin Fransızca'sıdır. Büyük hukuk büroları, iyi maaş veriyor ama anne karnında hukuk çalışmaya başlamamızı istiyorlar, öyle özgeçmiş arıyorlar ki.. Sonra, daha butik hukuk büroları da asgari ücretin altına çalışmayı teklif ediyorlar."

Bu sefer lafa giren Kuvars'tı. Yüzünü buruşturdu. "Asgari ücret mi?"

Kuvars'ın tepkisine gülmemek için tüm gücümü harcadım. Asgari ücretin ne kadar olduğunu biliyor muydu acaba.

"Öyle bir hâle geliyor ki insan asgari ücrete razı oluyor ama onu da veren yok."

Öykü umutsuzca çorbasından bir kaşık aldı. "Anlayacağınız, hukuk okuyacağıma hafta sonları palyaçoluk yapsam daha çok kazanırdım. Hayır bir de, sabah dokuz akşam beş mesaisi de yok. Hafta sonu çalışıyoruz, hafta içi gecenin kaçına kadar uğraşıyoruz. Üzerine taksiye bindiğim her seferinde taksici amcalar "Avukatlar çok yalan söylüyor, yalancı onlar, hakim ol, savcı ol," diye tavsiye veriyor, sonra ama yolu dolandırıp iki katı ücret alıyorlar. Savcı olsam ilk işim haklarında re'sen soruşturma başlatmak olur."

Gülsek mi ağlasak mı bilemedik.

"Her neyse, siz neler yapıyorsunuz?"

Çağan'dan ses çıkmadığı için Reha konuştu bu sefer.

"İşte nasıl olsun benim de, hastane de koşturmayla geçiyor."

"Hâlâ üniversitede çalışıyor musun?"

"Yok," dedi Reha. "Bırakalı biraz oldu."

Öykü bu sefer bize döndü. "Siz neler yapıyorsunuz? Heyecan var mı heyecan? Resmen anne ve baba oluyorsunuz."

Kuvars elimi tuttu. "Hem de nasıl."

Elimi bıraktıktan sonra söze girdim ben de.

"Ne yapalım, biz de alıştırmaya çalışıyoruz, benim de komite sınavlarım yaklaşıyor, bir yandan da ona çalışmaya çalışıyorum."

"Süper," dedi Öykü. "Öğrenciliğin tadını çıkar valla, son yılım diye çok üzülüyorum. Ne rahatmışız aslında, sınavlara bile razıyım artık."

En sonunda Çağan'a döndü. "Eee sen ne yaptın? Ankara'da mutlusundur umarım."

En başından beri, bize nasıl olduğumuzu sormasının nedeninin aslında Çağan'ın nasıl olduğunu öğrenmek olduğunu hepimiz anladık.

Çağan masaya oturduğundan beri Öykü'den hiç ayırmadığı gözlerini bir an olsun çekmeden konuştu. "Mutluyum." Sesi güçsüz çıktı.

Öykü'nün masanın üzerinde titreyen elini fark ettim. "Sevindim."

"Hadi," dedim masanın hüznünü bozmak adına. "Yemekler soğuyacak."

Hepsi çorbasını kaşıklamaya başlarken, ben de ilk yudumumu aldım. Çorba epey tuzsuzdu. Başımı kaldırdım ve masaya baktım. Tuz Çağan'ın yanındaydı.

Boğazımı temizledim. Kendimi hazırladım ve onlara en iyi bu şekilde haber verebileceğimi fark ettim. Kuvars'ın yeşil gözleri beni buldu, ne yapmaya çalıştığımı anladı. O beni zaten gözümünden bile anlardı.

"Çağan," dedim gülümseyerek.

"Efendim Cemre?"

Jeton hiçbirinde düşmezken tekrar denedim.

"Tuzu uzatır mısın? Çorba tuzsuz olmuş, sizce de öyle değil mi?"

"Bilmem," dedi Çağan ama Reha iri iri olmuş gözlerle bana bakarken hemen yanımdaki Öykü kaşığını çorbanın içerisine düşürdü.

"Bence iyi ya tuzu."

"Öyle mi, dur tekrar bakayım tadına," dedim yeniden gülümseyerek.

Çağan başını kaldırdı ve bana baktı. Jeton yeni düşerken "Hassiktir," dedi. Ağzı şaşkınlıkla kocaman açılırken gözleri iri iri oldu. "Hassiktir!"

Hemen yanındaki Reha, felç olmuş gibiydi. Hiç beklemiyordu, yeşil gözleri dolmuştu.

"Sen şaka yapıyorsun!" dedi Öykü hemen yanımda. "Şaka yapıyorsun! Bir daha konuş bakayım."

"Ş-şaka yapmıyorum," dedim gülümseyerek.

Öykü sesi bile titrerken bağırdı. "YEMİN EDERİM KONUŞTU, DUDAKLARINDAN KONUŞTU!"

"Başka yerinden konuşsa zaten sorun olurdu." Kuvars gülerek onları izlerken ben de dayanamadım.

"Önce benim adımı söyle bakayım, Öykü de."

Öykü gözlerinden yaşlar süzülürken sandalyesini düzeltti ve tam bana döndü. Beni yeni konuşmaya başlayan bebeği gibi görüyor olmalıydı. Gülümsedim.

"Öykü," dedim tek seferde. Sonra Reha'ya ve hâlâ şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş Reha ve Çağan'a döndüm. "Reha ve Çağan."

"ABİ KONUŞUYOR," diye bağırdı Öykü. "GERÇEKTEN KONUŞUYOR, BEN RÜYADA DEĞİLİM DEĞİL Mİ?"

Öykü bana sımsıkı sarıldı. Ben de sarılışına karşılık verirken "ÖNCE BENİM ADIMI SÖYLEDİ! KONUŞTU! CEMRE KONUŞTU!" diye haykırmaya devam etti.

Çağan ve Reha'da kalkıp yanıma gelirlerken Öykü zorlukla koptu benden. Çağan şaşkınlıkla bana baktı. "Bir daha konuş bakayım."

"Ne konuşayım Ç-Çağan?"

"Gerçekten konuşuyor!" Beni bir anda oturduğum sandalyeden alıp yukarı kaldırırken döndürdü.

Kuvars tabii hızla ayağa kalktı.

"Konuşuyorsun! Konuşuyorsun! Konuşuyorsun! Tuz istedin benden! Konuşuyorsun, konuşamasan tuz istemezdin!"

"Bırak lan Cemre'yi!" Kuvars arkadan seslenirken Çağan hâlâ taşıdığı şaşkınlıkla beni yumuşakça yere bıraktı.

"Tebrik ederim Cemre," dedi en son Reha. "Bunu başaracağını hep biliyordum, heceleme duymuştum ama şu an inanılmazsın, gerçekten inanılmazsın! Seni tebrik ediyorum! Sen bir mucizesin."

Gözlerim dolu dolu baktım ona.

"T-teşekkür ederim, senin sayende."

Reha bana sarılırken ben de karşılık verdim. "Yeter," deyince Kuvars homurdanarak, mecburen ayrıldı benden Reha.

Ondan ayrıldığımda heyecanla birbirine sarılan Öykü ve Çağan'ı gördüm.

"Benden tuz istedi," dedi Çağan. "İlk benimle konuştu."

"O da bir şey mi, ilk benim adımlı söyledi. Öykü dedi."

Yeniden sarıldılar birbirlerine.

Mutluluktan gözlerim doldu. Ne güzel şeydi, bunu hissetmek, gözlerin mutluluktan dolması...

En son Kuvars sarıldı bana. Tek kelime etmedi ama bana sarılmasının sebebinin onunda mutluluktan dolan gözlerini benden kaçırma çabası olduğunu biliyordum.

Gülümsedim doya doya. Anı yaşadım ve bu anı hiç unutamayacağım bir akşam olarak beynime kazıdım.

Hep beraber yemek yedik keyifle. Aslında beni konuşturdukları için bir türlü yemek yiyemediğim için Kuvars onlara kızdı ve tabağını tepeleme doldurdu. O andan sonra biraz sessizlikle geçse de, devamında yeniden beni konuşturma çalışmaları devam etti.

En son anlatacak hiçbir şeyim kalmayınca, beraber Tabu bile oynadık. Tabii ki benim için, süreyi önemsemediler ve konuşmamı dinlediler. Bu nedenle Kuvars ve benim takımım birinci olurken keyifli bir akşam geçirdik.

En sonunda, bebeğin cinsiyeti üzerine kendi aralarında iddiaya girip durdular. Hepsi evden çıktığında, benim artık bütün gece gülümsemekten çenem ağrımış durumdaydı.

"Dolunay var bugün," dedi Kuvars nihayet biz gece yarısı baş başa kaldığımızda. "Sen yorulmadıysan, dışarıya ısıtıcıları aldıracağım," dedi. "Bahçede otururuz biraz."

"O-olur," dedim hızla. "Uykum yok."

Biraz sonra, onunla beraber bahçeye çıktığımızda tüm korumaların dışarıda olduğu, iç bahçeninse ışıklar ve ısıtıcılarla donatılmış olduğunu gördüm. "Ne yaptın sen böyle?" dedim şaşkınlıkla.

"Gel," dedi Kuvars beni belimden tutup kucağına alırken. Bu sefer öğlen olduğu gibi çılgılık atmak yerine omuzlarına sarıldım.

"S-sen böyle beni her yere taşıyacaksan, ben çok kilo alırım ama," dedim gülümseyerek.

"Al." Kuvars uzanıp burnumu öptü. "Senin kilo aldığını, bebeğimizin iyice karnında belirginleştiği günleri görmek istiyorum..."

Beni hazırladığı bahçedeki kilimin üzerine bırakırken kendi de hemen yanıma uzandı. Altımdaki kilim yumuşacıktı ve başımı kaldırdığımda gökyüzündeki dolunay manzarasını görebiliyordum.

Dalgın dalgın manzarayı izledim. Kuvars'ın alışmak ile ilgili söyledikleri geldi aklıma. Eskiden benim için büyük bir nimet olan bu eve öyle alışmışım ki, bazen başımı kaldırıp gökyüzüne bakmayı unuttuğum oluyordu.

Oysaki denizden rüzgar esiyor, gece soğuğu taşıyordu. Yıldızları net görmesem bile, İstanbul'un ışıklarına rağmen göze görünen birkaç tanesi vardı. Her şeyden önce, yanımda sevdiğim adam vardı. Bir bakışıyla beni dünyanın en güzel ve özel insanıymışım gibi hissettiren... Bu duygulara alışmamak gerekiyordu, her defasında heyecanlanmak, manzaradan her defasında mutluluk duymak... En önemlisi, endişeleri bir kenara bırakıp sadece mutluluğu tadabilmek, anda kalabilmek. Hayat yarın ne kadar kötü olursa olsun, bugün sahip olduklarımızdan dolayı anda kalmalı, mutlu olmayı bilmeliydik.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı onun göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlerken "D-dolunayı," dedim. "Ne kadar güzel parlıyor."

"Öyle," dedi Kuvars dolunaya bakmak yerine benim gözlerime bakarken. "Ama senin gözlerin kadar değil."

Gülümsedim.

"Kader gerçekten var," dedi Kuvars hemen sonra. "Seninle hiç tanışmamış olsak, sen o gün kapımdan içeri girmemiş olsaydın da, ben bütün dünyayı dolaşır yine seni bulurdum."

Gözlerim bu gece ikinci kez mutluluktan doldu.

"B-beni ilk gördüğünde ne hissetmiştin?"

Eski bir hatıraya bakar gibi gülümsedi. "Ne hissettim biliyor musun? Babam vefat etmiş, başımda bir sürü insan. Hiçbirini tanımıyorum, hepsi bana baş sağlığı diliyor. Konu biraz uzadığında ise, kendi işlerini anlatmaya başlıyorlar, bir ortaklık istediklerini görüyorum, içim sıkılıyor. Böyle evdeyim ama kendimi eve ait hissetmiyorum. Sonra başımı çevirdim, salon girişinde seni gördüm. Üstün başı sırlıslık olmuş, saçlarından yağmur damlaları dökülüyor yerlere. Bu kadın kim dedim önce."

Dudakları hüzünlü bir tebessüme ev sahipliği yaptı. "Sonra sen başını kaldırdın," dedi. "Başını kaldırdın ve ben hayatımda görüp görebileceğim en güzel gözleri gördüm. O gözler, bana kurumuş bir toprağı anımsatıyordu. Daha fazlası, çok samimiydiler. Tüm samimiyetsiz insanların arasında, seninle hiç konuşmamış olmamıza rağmen bana samimi gelen tek insandın."

Ben de o anlar aklıma gelirken, gülümsedim. Hayatımın en zor gününü, şimdi tatlı bir tebessümle hatırlıyordum. Hayat ne kadar garipti. Gerçekten ne düşmene, ne de tamamen her şeyin mükemmel akışında gitmesine izin veriyordu. O gün belki hayatımdan vazgeçeceğim gündü ama Kuvars çıkmıştı karşıma. Şimdiyse, o kızın sahip olmak istediği her şeye sahip bir kadındım.

"Sonra bakışlarımı kaçırdın tabii," dedi Kuvars. "Tekrar bana bak istedim, herkesin gözü önünde yanına gelmemek için çok çaba harcadım."

"S-sonra?"

"Sonra siz çıktınız tabii, nasıl apar topar Sevil'in yanına gittim bilemedim. İş aradığını, kendisinde cenaze nedeniyle gönderdiğini söyledi sizi. Peşlerinden git, diyebildim ona. O gidip sizi durdurup işe alındığını söylerken, ben de dışarı çıktım, ne yapayım kalamadım evde. Belki bir kere daha gözlerini görürüm dedim. Sonra o yağmurun altında ben de seninle ıslanırken, bana çevirdin başını. Bana baktın o gün, o gözleri tekrar görebildim."

Daha çok sokuldum ona, içim sıcacık olmuştu.

"Fenerbahçe'yi çok seviyorum ama bana kazandırdığı iddialardan sonra daha da çok sevdim."

Buna güldüm.

"Ben senin beni sevebileceğini hiç düşünmüyordum o zamanlar. İşaret dili öğrenmiştin mesela bana iş için gerekli olduğunu söylemiştin, inanıvermiştin. Çünkü o kadar imkansız geliyordu ki, eğer seninle ilgili hayal kurarsam ve olmazsa, yıkılırım sanıyordum. Mesela İstanbul'a kar yağmıyor diye üzüldüğüm için beni alıp Finlandiya'ya götürdün, kaç kez öptün, kaç kez sarıldın, kaç kez beraber uyuduk hâlâ olmaz diyordum."

Güldü Kuvars. "Ah o sarılmaların beni nasıl yaktığını bir bilseydin..."

"B-bu arada," dedim. "Ben de senin gözlerini çok seviyorum. O kadar güzel bir ton taşıyorlar ki, karaçam ağaçlarının renginde. Ne zaman şu koruda yürüsem, ne zaman bir orman manzarasına baksam aklıma senin gözlerin geliyor."

"Eh," dedi. "Bunun için babama teşekkür etmeliyim sanırım, bana bıraktığı tek iyi şey."

Gülümsedim.

"İyi ki gitmedin," dedim tekrar.

Yutkundu Kuvars. "Gitseydim bile, hep kalbim seninle olacaktı. Sana dair hissettiklerimi kelimelere dökkebilmeyi çok isterdim ama bu öyle bir şey ki yaşamadan anlaşılamaz. Ne kadar anlatmaya çalışırsam çalışayım olmaz. Sen benim gibi kimsesiz bir çocuğa bir aile oldun, bir sırdaş oldun, bir hayat arkadaşı oldun. Gözlerinin içine baktığımda huzuru hissediyorum, bunu dünyayı dolaşsam, sadece hayatımı eğlenceye adasam, hiç derdim tasam olmasa, uzun bir hayat geçirsem bile elde edebileceğim bir şey değil. Zor şeyler yaşadık, yaşamadık diyemem, hatalar yaptık, yine de seninle geçirdiğim en karanlık, en uzun gece bile dünyadaki bütün ömürlere, bütün hislere, bütün deneyimlere bedeldir benim için."

Doğrulamak üzere harekete geçince ben de onun gibi doğruldum.

"Sana güzelim diyorum, benim gözlerimden kendini görme şansın olsaydı keşke. Utandığında kızaran yanaklarını, merhametini, sevgini, hamarat ellerini, sevgi dolu gülümseyişini, herkese merhametle yaklaşmanı... Sen de kendine âşık olurdun."

Dolu gözlerle gülümsedim.

"Seni evrendeki her şeyden daha çok seviyorum Cemre. Sen adın gibi, benim hayatıma baharı getirdin. Bak kış mevsimdeyiz ama bahar gibi hissediyorum."

Yeşil gözleri sevgiyle kısıldı.

Uzandı ve saçlarımı sevdi.

"Sen benim mucizemsin," dedim ona gülümseyerek. "Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir kadın böyle seviemez. Sen hayatıma girdin, ben amcamlardan kurtuldum. Sen hayatıma girdin, ben açıköğretimi tamamladım, sonra üniversitede en çok istediğim bölümü okumaya başladım. Sen hayatıma girdin ve ben şunu öğrendim: *Bir kere ağıladıysan üç kere gülecek, on yedi katlı binan yıkıldıysa on sekiz katlısını yapacak, elli beş kez düştüysen elli altıncı kez kalkacaksın. Bazı savaşlar böyle kazanılır.*" Konuşmakta zorlandığım için kelimelerin dudaklarımdan çıkmasını sabırla bekledi. "Düştüm mü evet, kalktım mı çok sağlam. Biliyor musun beni sevdin, çok sevdin ama bundan değerli çok şeyi öğrettin. Şimdi kendiyle barışık bir kadınsam bu senin sayende. Bugün istediğim bölümdeysen senin sayende. Bana inandın, konuşma terapistleri tuttun, doktorlara götürdün, bugün konuşuyorsam senin sayende."

Mutluluk gözyaşlarımız birbirine karıştı. Bir insanla yaşanabilecek en güzel andı.

"O gün Sevil arkamızdan gelmeseydi..." Dolunaya baktım tekrar gözyaşı dökmek için. "Benim bir hayatım bile olmayacaktı. Ama sen bir mucize gibi girdin hayatıma, iyi ki var oldun Kuvars Demirhan."

"Sen de iyi ki var oldun, Cemre Erdem. Sen olmasaydın, boşlukta bir yaşamım, mutsuz, gün geçirmek için tükettiğim bir ömrüm olacaktı. Girdin hayatıma, göğsüm seninle doldu. Bana acıdan başka hiçbir şey vermeyen kalbim ilk defa seni verdi. Ve sen benim hayatımı tahmin dahi edemeyeceğin kadar değiştirdin, güzelleştirdin. İyi ki buradasın güzelim, iyi ki girdin o gün o kapıdan..."

Sarıldım ona. Kabul etti beni, uzunca bir süre zaman aktı ama hissetmedik bile. Nereye gidersek gidelim, ne yaşarsak yaşayalım hep bu anda kalacaktım.

"O zaman," dedi Kuvars. "Tekrar ait olduğu yere dönmesi gereken bir şey var."

Ondan ayrılırken şaşkınlıkla ona baktım. "N-neden bahsediyorsun?"

Kuvars cebinden bir kutu çıkarttı. Bu anı daha önce hatırlıyordum. Dejavu olmadan edemedim. Hastaneden çıktığım zamanlardı. Hayata dair tüm umutlarımı yitirdiğim... Kuvars benim için yaptırdığı yüzüğü uzatmıştı bana. "Benimle evlenir misin?" demişti. Sonra üzerinden çok sular akmıştı. Yine bir hastane çıkışı çıkarmıştım o yüzüğü.

Biz ayrılmıştık, aylar geçip gitmişti. sonra tekrar dönmüştü o, onu yeniden gitmemeye ikna etmiştim.

Şimdiyse, aylar sonra yüzüğümle tekrar karşılaşıyordum.

Kuvars kutuyu açtı.

"Bu kez son kez soruyorum," dedi. "Artık buna da hayır derssen seni kaçıırım."

"D-diyene bak," dedim gülümseyerek. "Benim sana evlenme teklifi ettiğim zamanları ve senin-" Duraksadım ve sesimi kalınlaştırarak, zorlukla onu taklit etmeye çalıştım. "Zamana ihtiyacım var Cemre, diye beni oyaladığın günleri hatırlatırım."

"Zaman çok kıymetli ve ben artık tüm zamanımı seninle geçirmek, seninle uyumak, uyanmak, maç izlemek, seni öpmek, seninle beraber olmak, sana şarkılar söylemek, senden şarkılar dinlemekle geçirmek istiyorum."

Kuvars'ın yeşil gözlerinde heyecan vardı şimdi.

Bana uzattı yüzüğü kutusundan çıkararak.

Kuvars taşlı yüzük...

Hep onunla olayım diye...

Boğazını temizledi. Sesi şimdi gürdü.

"Benimle evlenir misin?"

Mutluluk gözyaşlarım içerisinde gülümsedim. "Evet, seninle evlenirim."

Kuvars yüzüğü parmağıma takarken onunda yeşil gözleri yaşlarla doluydu. Uzandı ve elimi elinden ayırmadan, yüzük parmağımı öptü.

Ardından, beni kendisine çekti ve yeniden az önceki pozisyonumuzu aldık. Onun göğsüne uzanırken yeniden dolunaya baktım. Manzara güzeldi. Dolunay geceyi ışıyla parlatıyordu.

Bu akşam saat 21.00'da Lal serisinin ilk kapağını, yarın akşam 21.00'da da ikinci kitabın kapağını paylaşıyor olacağım. Her zaman olduğu gibi

desteğinize çok ihtiyaım var <3 Hepinizi bekliyorum <3

LAL KİTAP OLDU!

Öncelikle herkese merhaba,

Bugün sizlere çok heyecanlandığım bir haberi vereceğim. **Lal kitap oldu!** Aslında iki sene önce bir başka yolculuğa çıkmıştık ancak ilk kitap çıktıktan sonra yayınevinden ayrıldığım için serinin devamı gelmemişti. Şimdi yeni bir yolumuz, yeni kitaplarımız var! Bugün sizlere onları tanıtmak istedim!

Öncelikle **Lal serisi toplam 3 kitaptan oluşuyor.** Seri isimleri şu şekilde:

1. LAL UMUTLAR
- 2.LAL ÖZGÜRLÜKLER
- 3.LAL YARALAR

Üçüncü kitabı burada birkaç hafta içerisinde beraber bitireceğiz. Ama **ilk iki kitap aynı anda çıktı** İlk kitabı tekrar basmamızın sebebi, önceki yayınevinde tekrar basılmayacak olması, kitapçılarda, fualarda sorun yaşamamanız, seri hâlinde kitabı elde edebiliyor olmanız... Ancak hiçbir hak kaybına uğramayacaksınız, önceki yayınevinden alanlar da şu anki yayınevinden alanlar da içerik olarak tamamen aynı, sadece daha profesyonel bir editoryal süreçten geçtik. Şimdi sıra da kapakları tanıtmaya da:

LAL UMUTLAR(Serinin ilk kitabı)

Öncelikle kapakta lotus çiçeklerini görüyorsunuz. Lotus çiçekleri bataklıkta yetişir ancak yaprakları zerre kir tutmaz. Dünyanın en temiz çiçekleridir. Tıpkı Cemre gibi. O da bataklıkta yetişti ama tertemiz kaldı. Yeşil olmasının sebebi Kuvars'ın gözlerini kapağa taşıdık. Dağ manzarası da aşmak zorunda kaldıkları zorlukları simgeliyor. Işıkları gördünüz mü, gelin daha yakından bakalım:

Kuzey ışıklarını bu şekilde kapağa yedirmiş olduk, tam Lal'i anlatmıyor mu ama. Cemre ve Kuvars'ın birbirlerine ilk defa açıldıkları o an <3

Kapağın şömiz içi tasarımı da mevcut. Diğer kitaplarda olduğu gibi beyaz değil, şu tasarım sizi karşılayacak:

Lotus çiçekleri kanat tüylerinden tasarlandı. Kuvars'ı hep kanat olarak sembolize ettik biliyorsunuz. "Özgürlüğe uçacaksan kanatlarını feda edeceksin önce." Bu şekilde şömizde hem Kuvars'ı hem de Cemre'yi bir araya getirmiş olduk <3

Kanat demişken, hemen ikinci kitabın tasarımını göstermeliyim:

İkinci kitap burada 55. bölümün sonuna kadar olan kısma denk geliyor. Cemre'nin güçlü bir kadın olabilmek için kanatlarını feda ettiği kısma <3 Bu şekilde kanatları simgeledik. Uçuşan tüyler tam Lal'i anlatmıyor mu ama? Hadi daha yakından bakalım tasarıma.

Daha Lal yokken, siz bunca bölümü okumamışken, tek bir cümle vardı. "Özgürlüğe uçacaksan eğer, kanatlarını feda edeceksin önce." Bu şekilde bir tasarım oldu, bence mükemmel oldu. Siz ne dersiniz?

Tabii ki yine şömiz içi tasarımımız mevcut:

Yine dağ ve deniz görüyoruz. Aşılması gereken mücadeleleri simgeliyor. Birbirlerine kavuşmaları için. <3

Şimdi posterlerimize gelelim, işaret diliyle Cemre'yi anlatalım istedim.

Lotus çiçekleri ve altında işaret diliyle yazan LAL UMUTLAR <3
LAL ÖZGÜRLÜKLER içinse:

Bir kafesin önünde duran iki kuş görüyoruz. 55. bölümde Cemre ve Kuvars'ın birbirinden ayrılıp özgürleşmelerini simgeliyor. LAL ÖZGÜRLÜKLER yazıyor altında işaret diliyle yine.

Ayraçlarımıza gelelim, her iki ayracımız da özel kesim oldu:

Umutlar ayraç:

"Sessizliğe sığınan bir kadınla onun müziğine âşık bir adamın hikayesi" Bu şekilde bu ifadeyi simgelemek için bir kuş ve nota görüyorsunuz. Arkasında Spotify kodu olacak ve hikâyeyi okurken dinleyebileceğiniz bir playlist sizi karşılayacak.

Özgürlükler ayraç:

Kanat şeklinde, yine arkasında playlist olan bir ayracımız olacak.
Bu tasarımların hepsi hem karton kitapta hem ciltli kitapta mevcut olacak.

Şimdi ciltli kitapta, sert kapağın tasarımına bakalım mı beraber:

Sert kapaklarımız da bu şekilde olacak <3 Bunlar özel yaldızlı bir teknikle basılacaklar, bu nedenle elinize aldığınızda yıldız gibi parlayacaklar <3

Kapaklarımız da parlak selefon olacak ve ışıltı ışıltı parlayacak <3
Lal, çok bekledik!

Şimdi sizi kitabın iç tasarımına götürmek istiyorum. Öncelikle yan resimlerimizi görmenizi isterim. Kitabı elinize aldığınızda bu resimler sizi karşılayacak:

Umutlar:

Yeşilin içinde ışıltı ışıltı parlayan ateş böcekleri! Bizim de yolumuzu aydınlatsın istedim!

Özgürlükler:

Bu da gökyüzümüz, Kuvars ve Cemre'nin beraber yüzdüğü o göl, dağlarımız <3 Lal <3

LAL UMUTLAR KİTABININ İÇİ:

Başlangıçta, sizi işaret dili ve lotus çiçekleri yani Cemre karşılayacak <3

Umutlar'ın devamı bu şekilde <3

Şimdi isterseniz Özgürlükler'e bakalım <3

Posterdeki, hüznün kovan kuşlarımız kitabın içinde de mevcut <3

Elli beş kere düştüysen, elli altıncı kere kalkacaksın ayağa <3

Kanatları ve lotus çiçeğimizi bu şekilde birleştirdik <3

Umarım bizi bu sefer çok güzel bir süreç karşılar. Öncesinde çok üzüldüm, çok yıprandım. Elim yüreğimde bekliyorum kaç gündür... İyi dileklerinizi ve desteğinizi bekliyorum. Sizleri çok seviyorum.

Her hafta Lal devamında buluşacağız. Üçüncü kitabı hep beraber burada bitireceğiz ve birkaç ay sonra Lal serisini tamamlamış olacağız.

BUGÜN LAL UMUTLAR VE LAL ÖZGÜRLÜKLER ÖN SİPARİŞE AÇILDI! EPHEUS DÜKKAN WEBSİTESİ ÜZERİNDEN SİPARİŞ VEREBİLİRSİNİZ!

YAN BOYAMALAR SINIRLI SAYIDA, SADECE EPHEUS DÜKKAN'DA OLACAK.

İKİ KİTABI BERABER ALIRSANIZ KARGO BEDAVAYA GELİYOR <3

Heyecanla desteğinizi bekliyorum, kitabı alırsanız elinizde tutarsanız benimle paylaşmayı lütfen unutmayın.

Yeni bölümlerde görüşmek üzere <3

-Dilek

75.BÖLÜM "AİLE OLMAK"

Merhaba <3 Keyifli okumalar dilerim<3

Bu Pazar günü saat 14.00'da İstanbul Akasya AVM'de imza günümüz olacak. Kitabınızın olmasına veya almanıza hiç gerek yok, hepinizi sarılmak, tanışmak, Lal finalinden konuşmak için beklerim <3

LAL

75.BÖLÜM "AİLE OLMAK"

Aile varlığında değil yokluğunda anlaşılan bir kavramdır. Aileniz varken, pek çok küçük şeyden kavga edersiniz, birbirinizle sürekli dip dibe olmanın bir getirisidir bu. Ama insan hep bilir, başıma ne gelirse gelsin, beni benden daha çok seven insanlar hep oradadır. Ne zamanki, o insanlar olmaz, o zaman anlaşılır ailenin değeri...

Aile evdir, aile koruyandır, aile varlık sebebidir, aile düştüğünde dizlerini sarandır, aile gerekiyorsa seninle düşendir... Benim bir ailem hiç olmamıştı, ilk defa şimdi bir ailenin sıcaklığını en içimde hissediyordum. Sonradan hayatıma dahil olan bir Kuvars ve şimdiler de onu her şeyden koruyacağıma emin olduğum bir bebeğim vardı.

Geceydi, bakışlarım aynaya çevrilmişti, büyüyen karnımı izliyordum aynadan.

Yaşananlar hâlâ inanmadığım kadar canlıydı gözlerimin önünde. Tüm savaşlarımı vermiş, tüm mücadeleleri kazanmış, yorgun bir orduya sahip ama zaferin tadını bilen bir komutan gibi hissediyordum. Bazen durup yanımdan geçen insanları durdurmak, biliyor musunuz ben başardım demek istiyordum.

Bir aileye sahibim. Hayatımın çoğunda sahip olamadığım kadar. İyi arkadaşlarım vardı. Canları pahasına yanımda duruyorlardı üstelik. İyi bir mesleğe sahip olacaktım. Kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum. Sesim hiç olmadığım kadar gürdü.

Hiç olmadığı kadar.

Gururla kendime gülümsedikten sonra aynanın önünden ayrıldım. Açık pencereden içeri vuran rüzgar, iyice üşümeme neden olduğu için ağır adımlarla pencereye ulaştım. Elim soğuğu önlemek için pencerenin

pervazına giderken Kuvars'ın bütün gece odaya uğramadığını daha yeni fark ettim. Eğer uğramış olsaydı her gece yaptığı gibi, önce camları kapatır, ardında üstüme tüm itirazlarıma rağmen ince bir yorgan daha örterdi.

Pencereyi kapadıktan sonra bir elimle karnımı tuttum ve odadan dışarı aynı ağır adımlarımla çıktım. İlk baktığım hemen yandaki Kuvars'ın çalışma odası olurken, orasının karanlıklara gömülü olduğunu, Kuvars'ın buraya hiç uğramadığını fark ettim.

Son zamanlarda, nedense kendini aşırı derecede işine vermişti, çok az uyuyor, sürekli çalışıyor, bir dakika durmuyordu. Beraber kahvaltı yapıyorduk sabahları, benim yediğimden emin olduktan sonra, beni okula bırakıyordu. Kendisi de şirkete geçiyordu, o kadar çok çalışıyordu ki zayıflamıştı. Gözlerinin altı uykusuzluktan çökmüştü, yine de benimle ilgilenmeyi ihmal etmiyordu.

Küçük susamımın varlığını hissetmek ister gibi elimi karnıma koydum. Salon kapkaranlıktı. Elim ağır ağır, lambayı bulurken loş bir ışık odanın içerisine yayıldı. Onu anca fark ettim, piyanonun önünde oturuyordu, elinde bir kadeh viski, öylece duruyordu. Omuzları yorgunca çökmüştü, ışıklardan benim geldiğimi anladı ve bana doğru döndü. Gözlerinde ne vardı anlayamıyordum, garip bir hüznün çökmüştü sanki, beni görünce bu hüznün bulutları dağıldı. Yüzünde küçük bir gülümseme oluştu, elim karnımda ona ilerlerken gözlerini bir an bile benden çekmedi.

"N-ne yapıyorsun burada?"

Loş ışıkta yeşilleri belli olmayan bakışları üzerimde gezindi, karnımın üzerinde biraz daha oyalandı. Hayranlık gözlerinde seçebildiğim tek duygu olurken "Biraz daha konuşsana," dedi serseri bir gülüşle.

"Ne?" dedim şaşkın şaşkın.

Dil terapilerim hâlâ bitmemişti, hem Reha hem de Kuvars'ın ayarladığı başka bir profesyonelle çalışmaya devam ediyordum. Çoğu zaman her kelimeyi doğru söyleyemiyordum, takılıyor ve kekeliyordum, bazı harfleri çıkarmak özellikle çok zor geliyordu. Bu nedenle mümkün olduğunca kısa konuşmaya çalışıyordum. Yeni terapistim bunun çok doğal olduğunu, pratik ettikçe konuşmada daha da iyileşeceğimi söylüyordu. Bunun umuduyla daha çok ders

çalışıyordum. Arada konuşmakta zorlanınca işaret diline geçmek zorunda kalıyordum hâlâ.

Yanına gidince ani bir hareketle beni tuttu. Kuvars belimden, karnıma dikkat ederek kendine çekti ve kucağına oturttu. Dudağımdan kaçan küçük çığlıkla ona yapışırken "Konuş," dedi Kuvars.

Utanarak yüzümü onun göğsüne sakladım. "Hep böyle zorluyorsun beni," dedim.

Elleri karnımın hemen üzerinde dururken utançla ısınan yanaklarımı fark etti ve tebessümü büyüdü.

"Sesin o kadar güzel ki, keşke hep seni dinleyebilsem."

Biraz daha utandım. Dudakları yanaklarımda gezindi. Başımı kaldırdım. Onun hayran bakışlarının ardında konuyu değiştirdim.

"Ne yapıyorsun burada tek başına ve karanlıkta?"

"Hayal kuruyorum," dedi Kuvars gözlerinin kenarında çizgiler oluşurken.

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Hayal mi?"

Başını salladı, bir eli karnımda dururken diğer eli piyano takımının tuşlarına dokundu. "Ona piyano çalmayı öğretmekle ilgili."

Gülümsedim. "Birkaç yıl içinde gerçeğe dönecek."

Kuvars da gülümsedi.

"Bize bir şeyler çalsana."

Kuvars duraksadı. "Şimdi mi?"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Prag'dan beri çaldığımı hiç duymadım."

İçine bir nefes çekti. "Piyano genelde olmak istediğimle olduğum kişinin arasındaki farkı hatırlatıyor bana."

Yorum yapamadım. Onu hüzünlü gördüğüm nadir anlardandı. Bazen kendi hikâyeme öylesine dahi yordum ki, onu unuttuğumu fark ediyordum. Sanki hep çok güçlüymüş gibi, hiç yıkılmazmış gibi...Halbuki onunda yaraları vardı, zaman geçmesine rağmen sarmak yerine kanatarak diri tuttuğu yaralar...

Daha küçükken terk edilmiş, sevgisiz büyümüş ama yine de kocaman bir kalbe sahip olmuştu. Yine hayallerini bir rafa koymuş, hayatın ona biçtiği role uyum sağlamıştı. Çok varlıklıydı ama bedelini de aynı şekilde çok çalışarak ödüyordu. Hiçbir şeye öyle sıfırdan sahip olmamıştı. Tüm başarıları yaralarla dolu bir geçmişten ilmek ilmek

süzölerek geçmişti. Ama aslında bambaşka bir hayata sahip olmayı isterdi, bir piyanist olmayı, İtalya'da yaşamayı...

Kuvars'ın parmakları notalara dokundu, sakın bir müzikti, ismini bilmiyordum ama çok tanıdık

Ben başımı onun omzuna yaslayıp gözlerimi kapatırken Kuvars bir süre daha çalmaya devam etti. Ezgi sustuğunda, ben çoktan beni içine çeken uykuya teslim olmuşum. Kuvars beni sıkıca kucağına yerleştirip yukarı taşırken uykuyla uyanıklık arasında öylece mırıldandım.

Yatağa bedenimi yerleştirdiğinde soğuk nedeniyle irkilip göz kapaklarımı araladım.

"Şşh," dedi. "Uyu."

Doğrulamak için hareket ettim ama izin vermedi.

"Yarın doktor randevun var. Dinlenmen lazım."

Tekrar itiraz edecek gücü kendimde bulamadım. Gözlerimi kapadıktan sonra mayıştım. Kuvars beni kendine çekip göğsüne yasladı. Onun sıcaklığına sokuldum.

"Hep bu anda kalabilsek keşke güzelim," dedi Kuvars uyumun arasında. Ama rüya mı görüyordum, gerçekten duyuyor muydum bilmiyordum, ayırt edemiyordum. "Keşke her şeyi sana anlatabilsem, keşke bebeğimizin bundan etkilenmeyeceğini bilsem... Keşke bambaşka bir hayatta karşılaşıydık... Keşke ölüm diye bir gerçek olmasaydı..."

Son kelimeleri boğuldu, anlayamadım bile, sadece karanlık vardı. Karanlığa teslim oldum.

Sabah uyandığımda, yatakta tek başıyım. Kuvars yoktu. Büyük ihtimalle mutfakta olmalıydı, bu artık ikimiz içinde bir rutine bindiği için garipsemedim. Hamileliğimin ilk ayları, beni hiç zorlamıyordu. Onu hissetmeyi çok istesem de hissedemiyordum. Kuvars benden önce her şeyi düşünüyordu. Sabahları okula gitmek için erkenden uyandığımda, onu hep mutfakta buluyordum. Kahvaltımı hazırlıyordu. Her işimi kendim yapmaya alışkın olduğum için bu bana biraz olsun tuhaf gelse de alışmıştım.

Uykuma kaldığım yerden devam etmek vardı ama aynı zamanda doktor randevum için de çok heyecanlıydım.

Mutfağa indiğimde Kuvars kahvaltı hazırlamakla meşguldü. Haftalardır mutfakta olmasına rağmen, hâlâ yemek yapmakta ilk günkü kadar kötüydü.

Ellerinde kırmaya çalıştığı yumurtalar, üzerinde tişört olmadan giydiği mutfak önlüğüyle o kadar kusursuz duruyordu ki gülümsemeden edemedim. Elimi karnıma yerleştirdim, artık giderek büyüdüğü için bebeğimin hareketlerini de hissedebiliyordum sanki. "Sen de mi babanı izliyorsun?"

Kuvars sanırım menemene benzer bir şey yapmaya çalışıyor ancak tarifi yanlış mı hatırladığından bilmiyorum, domatesli omlete daha çok benzeyen bir şey ortaya çıkarmıştı.

"Siktir!"Düşen yumurta kabuklarından sonra Kuvars homurdandı. "Siktiğimin kabuğu, bu kaçınıcı lan? Bu neden düşmeden durmuyor!"

Sinirle yaptığı omleti çöpe atarken kıkırdamamak için zor tuttum kendimi.

Kuvars yine yamuk bir şekilde dilimlediği domatesleri tavaya yerleştirip üzerine yumurta kırmaya çalıştı.

Dayanamayıp gülmeye başlayınca Kuvars başını kaldırdı ve hızla kahkahasını bastırmaya çalışan beni gördü.

"Sen bana mı gülüyorsun?"

Elindeki yumurtayı tehditvari bir hareketle kaldırıp bana bakarken dayanamayıp yeniden güldüm.

"Yok canım hiç sana güler miyim?"

Karnımı tutarak ona doğru yürüdüm. Yanağından öpmek için parmak uçlarımda kalkarken Kuvars beni belimden tutup tezgaha yerleştirdi ve beni dudağımdan öpmek için eğildi.

"Günaydın güzelim," dedi Kuvars beni uzun uzun öperken. Ağız dolusu gülümsedim ona. Kışı tamamıyla geride bırakmıştık, birbirimize doyduğumuz bir iki buçuk ay geçirmiştik. Şimdi, hamileliğimde ilerlemişti. Karnım hızla büyümüşü, hastanede karşılaştığım diğer hamilelere oranla, ben sanki on yedi haftalık değil de otuzuncu haftalarımdaya gibi görünüyordum. Yine de her şey yolundaydı, düşük tehlikesini yavaş yavaş geride bırakıyordum. Bunda benden çok, Kuvars'ın gösterdiği özen söz konusuydu.

"G-günaydın sevgilim," dedim bir yandan omlete bakış atarken. "Ben yapayım."

"Hayır," dedi hızla. "Şimdi hallediyorum ben."

Kuvars sesimi her duyduğunda olduğu gibi, gözlerine keyifli pırıltılar yerleşti. Gülümsedi delicesine. Kenarda sabah mamasını yiyen Sarı, bize bakıp kuyruğunu dönerek protesto ederken, gülümsedim.

Kuvars beni belimden tutup kendisine çekti ve boynumun kenarına dudaklarını bastırdı. Elleri karnıma gitti hemen ardından. "Bebeğim nasıl bugün?"

"Çok iyi," dedim sırtımı onun göğsüne yaslarken. "Ama kıpırdanmaya başladı."

Ona doğru döndüm hızla. "Baksana, hissediyorum onu artık."

Kuvars elini karnıma koydu. Yeşil gözleri allak bullaktı. Tam o sırada, minik bebeğim tekme attı. Ben de ilk defa, tekmesini hissederken Kuvars'ın gözlerine bulutlar çöktü sanki. Duyguları o kadar hızlı değişti ki, ne yapacağımı bilemedim bile. Sadece ona odaklandım. Hayatımın en özel anı olabilirdi.

"Bu-" dedi sertçe yutkundü. Âdemelması derin bir kavis çizerek, yukarı aşağı hareket etti.

"B-bebeğimiz," dedim gülümseyerek.

Kuvars'ın gözlerine minnetle dolu bir bakış yerleşti. Eğildi, üzerimdeki kıyafeti sıyırdı ve çıplak karnımı öptü. Bu hareketiyle içimdeki soğuk dünyaya yazı getirdi sanki.

Ondan daha iyi bir baba düşünemiyordum. Bebeğimizi, tüm hayatı boyunca koruyacağına, seveceğine, hiç eksik hissettirmeyeceğine o kadar emindim ki... Benim de ellerimden tutmamış mıydı, hep üşüyen ellerim ondan sonra ısınmamış mıydı, geceler onunla gündüze dönmemiş miydi...

Ondan çok iyi bir baba olacaktı, benim gibi eksik bir kadının dahi tüm eksiklerini kapamış, yaralarını sarmıştı... Bebeğimizin hiçbir eksiği olmayacaktı, ne zaman hüznölense, ne zaman kendini kötü hissetse babası olacaktı arkasında.

Kuvars doğruldu, ellerimi tuttu, minik öpücüklerini bıraktı parmağıma. Özellikle kuvars taşlı yüzüğünü taşıdığım parmağıma... "Hazır mısın bugüne?" dedi heyecanla.

Heyecanla başımı salladım. "Ç-çok heyecanlıyım," dedim. "Resmen haftalar sonra cinsiyetini öğreneceğiz."

Beni öpmek için uzandı, ama dudakları dudaklarıma yaklaşmıştı ki, çalan kapının sesiyle beraber irkildim.

Kuvars huysuzca homurdandı. "Kim bu karga bokunu yemeden kapıyı çalan?"

Onun huysuz hâline gülümsemeden edemedim. Kuvars kapıyı açmak yerine "Neyse," dedi ve bana doğru tekrar eğildi. "Çalar çalar gider."

Kapı tekrar çalınınca Kuvars sıkı bir küfretti. "O Reha denilen puştas, bak bu sefer onu benden kimse alamaz!"

Ellerimi hızla dudaklarına yerleştirdim. "Kuvars ayıp, duyacak."

"Duyarsa duysun, her hafta sonu karga bokunu yemeden buraya damlıyor. Hiç mi yapacak başka işi yok, terapi diye tutturdu, sanki ihtisas alanı!"

Kuvars öfkeyle dayılanıp kapıyı açmaya giderken arkasından kıkırdadım. "Bana çok yardımcı oluyor ama."

Kuvars gözlerini devirdi. Kapıyı açtığı gibi öfkeyle karşısındaki kişiye baktı. "Yine mi sen?"

Eğilip gelene bakmaya çalıştım. Reha'nın spor ayakkabılarını görünce onun olduğu anladım.

"Sana da günaydın Kuvars."

"Oğlum senin başka işin yok mu, ailemle bir baş başa kalamayacak mıyım ben her hafta sonu damlıyorsun."

Reha'nın eve girmesine izin vermeyip önünde dururken gözlerimi devirdim ve onlara ilerledim.

"Anca beraber kanca beraber," dedi Reha Kuvars'ın bedenini aşmaya çalışıp eve girmeye çabalarken. "Dayı oluyorum ben, bir zahmet burada olacağım. Yeğenimi cinsiyetini öğreniyoruz bugün."

Hamileliğimden sonra yoluna koyduğumuz diğer bir şey Reha ile aramızdaki ilişkiydi, onun bana olan hislerinin de giderek dostluğa dönüştüğünü bilirken benim bebeğimi de en az benim kadar düşünen en büyük destekçilerimden birisi olmuştu. Onunla tanıştığım, hayatıma girdiği için çok mutlu hissediyordum.

"Ee kahvaltı hazır mı?" diye Reha direkt mutfığa gittiğinde Kuvars bir küfür daha savurdu homurdanarak. "Eve aldığımız yetmiyor bir de besliyoruz."

İkisinin arasında başlayan arkadaşlığa da gülümsedim. Yavaş yavaş olacaktı ama olacaktı biliyordum. Bu geçen haftalar boyunca Kuvars her ne kadar Reha'ya kızsada, evden defalarca kez kovsa da, bizim için en iyisini tüm samimiyetle istediğini o da anlıyordu.

Üsyelik en iyi arkadaşımıdım benim, bana konuşma sürecimde öyle çok destek olmuştu ki, hiç yılmadan o kış geceleri onca yorgunluğuna rağmen kitapçıya gelmiş, beni çalıştırmıştı. Şimdi de bebeğimiz için oluyordu. Düşük tehlikem nedeniyle, her an yanımdaydı, bana sadece bir arkadaş olarak değil bir de doktor olarak yardımcı oluyordu.

Derslere gidemediğim günler, üniversitedeki bağlantıları sayesinde notları toparlıyor bana getiriyordu, onun sayesinde derslerim bile iyileşmişti. Fakülte birincisi olmak ve sonraki yıllarda okul bursunu kazanmak için çaba harcıyordum onun sayesinde.

"Ee bu kahvaltı daha hazır değil," dedi Reha, biz konuşurken tavada yanan domateslere bakarken. "Neyse neyse," dedi hemen sonra. "Ben daha tecrübeliyim, ben hazırlayayım."

Kuvars yerinde duramayıp yanına gitti. "Ne demek sen hazırlayacakmışsın? Çocuğumun kahvaltısını ben hazırlarım!" Göğsüne vurdu. "Ben!" Dayanamayıp onların atışmalarına gülerken, elim karnımda kenara geçip oturdum. İşler yavaş yavaş yoluna giriyordu.

Kahvaltıdan hemen sonra iki araba doktora gidecekken, hemen evimizin önünde duran taksiyle başımı şaşkınlıkla oraya çevirdim.Öykü, şu sıralar yol ve yemek parası karşılığında kölelik yaptığı ama kendisi adına staj dediği bir hukuk bürosunda çalışıyordu. O kadar yoğunluğa ki, çoğunlukla okulda dahil olmak üzere görüşemiyorduk.Onu taksiden inip bize doğru koştururken görünce şaşırmadan edemedim.

"Senin ne işin var burada?"

"Tabii ki yeğenimin cinsiyetini bensiz öğrenmeyecektiniz ya!"

"Nasıl izin aldın ki? Çağlayan'dan Anadolu Adliyesine uzanan bir mesai programın yok muydu senin?"

"Bugün icra dairesindeki görevleri aldım," dedi Öykü. "İcra dairesine girip çıkabilen görülmemiş zaten, beni aramazlar bugün, rahatım. Ararlarsa da memur uğraştırıyor derim," dedi. "Sen beni düşünme, üç kuruşa bu kadar iş yaptığıma sevinsin patronum." Duraksadı. "Pardon yönetici avukat olmuş onun adı da hukuk piyasasında."

Biz ona koşup sarılırken Kuvars "Hadi," dedi huysuzca söylenerek. "Geç kalıyoruz."

"Tamam tamam," dedi hemen Öykü. "Ben Reha'nın yanına geçeyim, sizi arabayla takip ederiz o zaman." Onu onayladık.

İçim mutluluktan kıpır kıpır arabada Kuvars'ın yanına oturdum. Heyecandan yerimde duramıyordum.

Zor bir hamilelik geçireceğimi söylemişti doktorum ilk görüşmemizde. O rahim yaralanması olayından sonra, hamile kalmam bile tıp bilimi için bir mucizeydi. Çok dikkat etmem, sürekli kontrollere gitmem, kendimi yormamam, yememe içmeme çok çok dikkat etmem gerekiyordu.

Hamileliliğin ilk aylarında "Her şeye hazırlıklı olun," demişti hatta.

Ama benim bebeğim bir mucizeydi. Bize yeni bir umut verdiği gibi, bana da sınıksız sarılmıştı. Herkes üstüme titrerken hiç anne eksikliğini hissetmemiştim. Kendimi çok şanslı görüyordum bu konuda. Şimdi mutluluktan gözlerim dolmuş bir şekilde yola bakarken Kuvars homurdandı. "Ağlıyor musun sen?"

"Mutluluk gözyaşları," dedim sessizce.

"Yine de," dedi hastanenin otoparkına arabayı park edip bana dönerken. "Her ne olursa olsun ağlamana, o gözlerinden dökülen tek bir yaşa dayanamıyorum." Eğildi ve dudakları tek tek gözyaşlarını buldu, öpüşüyle durdurdu hepsini.

Gülümsedim. "Çok şanslıyım," dedim gerçekten öyle hissederek. "Size sahibim."

Biz bekleme salonunda, doktorun doğumdan gelip beni görmesini beklerken Kuvars bir yanda volta atıyor, Reha bir yanda Öykü ile iddiaya giriyordu. Bugün Çağan'ın da burada olmasını çok isterdim ama en son aylar önce görmüştüm onu. Öykü ile olan olayından sonra apar topar Ankara'ya taşınmıştı. En son bir yemekle onlara konuşabildiğimi ve hamile olduğumu söylediğim gün gelmişti, bir günlüğüne sadece. Öykü'ye bakışlarını görmüştüm, o "Kal," dese kalırdı biliyordum. Öykü "Kal," dememişti. Çağan da geri gitmişti işte...

"Çok güzel bir kız olacak. Saçlarını öreceğim ben onun."

"Erkek olacak, birlikte Beşiktaş'ın maçlarına gideceğiz biz."

"Hadi lan ordan." Kuvars ordan sert sert Reha'ya bakarken "Benim oğlum doğuştan Fenerli olacak," dedi.

"Nasıl cinsiyetçi insanlarsınız siz ya, niye sadece erkek çocukla mı maça gidilir, kızlar maça gidemez mi ne demek istiyorsunuz? Sırf siz ve sizin gibi cinsiyetçiler yüzünden-"

Ben heyecanla derin bir nefes alırken hemen arkamızda başka bir ses duyuldu. "Ay gösterdi mi? Gösterdi mi?"

Eliza bir elinde birkaç aylık olan Efe'yi tutup bir yandan da bize doğru koştururken "Kız dimi?" diye sordu.

"Daha belli değil," diye yanıtladı onu Kuvars. "Doktoru bekliyoruz."

"Hah iyi kaçırmadım," dedi Eliza. "Çok korktum yetişemeyeceğim diye."

Ben onun da tatlı telaşla yanıma gelip ellerimi tutmasını izlerken elindeki minik Efe'ye gülümsedim.

"Kız olacak ben hissediyorum," dedi Eliza hemen. "Benim hislerim tutar. Kız yeğen halaya çekermiş zaten. Aynı benim gibi olacak."

"Allah korusun," dedi yarım ağız arkada Öykü. Zorlukla kahkahamı tutarken Eliza neyse ki duymadı.

"Hayır," dedi Reha hemen. "Oğlan olacak, dayısına benzeyecek."

Onların heyecanlı bakışları eşliğinde Kuvars'ın huzurlu bakışlarını hemen üstümde hissettim, onun saf mutluluğunu buradan bile sezerken dün gece onun gözlerinde gördüğüm hüznün artık tamamen kalmadığını fark ettim.

"Cemre Hanım?"

Doktorum Asiye Hanım'ın sesiyle ayağa kalkarken kendisi gülümseyerek yanımdaki kalabalığa baktı ve yanıma geldi. Tokalaştık. "Hazırsanız sizi içeri alayım, ancak yalnızca babayı alabiliyorum. Siz cinsiyeti öğrenmek için biraz daha bekleyeceksiniz," dedi hemen yanımdaki gürültülü kalabalığa.

Hepsi itirazla karşılık cevap verirken Kuvars herkesi susturdu ve beni belimden tutarak içeri, muayene odasına soktu.

"Uzanabilirsiniz," dedi Asiye Hanım'ın asistanı. Derin bir nefes verip sedyeye uzandım. Kendisi tişörtümü ve taytımı sıyırıp karnıma soğuk bir jel döktü. İrkildim, Kuvars hemen ellerimi tuttu.

"Evet bakalım, kendisini gösterecek mi?" dedi her şey hazır olduktan sonra yanıma yaklaşan Asiye Hanım. Ultrason makinasını karnıma tuttu.

Heyecanla nefesimi tuttum, gözlerimin dolu dolu olmasına engel olamadım. "Hazırsanız söylüyorum," dedi Asiye Hanım biz gerginlikten ölmek üzereyken.

"Evet," dedi Asiye Hanım. "İşte burada, bir erkek."

Gözlerimde biriken yaşlar akmaya başlarken Kuvars'ın da soluğunu tutmuş, öylece makinaya baktığını gördüm.

Gözyaşlarım ardı ardına aktı.

"Erkek," dedi Asiye Hanım yeniden.

Gözyaşları içerisinde ben de makinaya, hayatımda gördüğüm en güzel şeye, bize ait evladımıza baktım.

"Adı Merih olacak."

Merih...

Benim Merih'im...

Bundan yıllar önce bir rüya görmüştüm, bir erkek çocuğu vardı, yeşil gözleriyle Kuvars'ın hemen yanındaydı. İşte şimdi o erkek çocuk bizim hayatımıza girecekti. Onu her şeyden daha çok sevecek, koruyacaktık. Mutlulukla büyütecektik onu.

Gözlerim dolu dolu yerinde duramayan Kuvars'a baktım. Onu maçlara götürecek, piyano çalmayı öğretecek, beraber Fenerbahçe-Galatasaray tartışması yapacaktık. Bir mucizeyle yağmurlu bir günde hayatıma giren adam, yıllar sonra en olmaz denilen anda bir başka mucizeyi vermişti.

Eğildi, saçlarımın üstünü öptü. "Bizim evladımız," dedi. "Oğlumuz, Merih'imiz..."

Gözlerindeki mutluluk tarifsizdi, onu ilk defa ne yapacağını bilemez, heyecandan elleri titrer bir vaziyette görüyordum. Mutluluğun en güzelini beraber paylaşıyorduk. Aile olmak bu demekti işte.

Kuvars heyecanla "Haber vermeliyim," dedi. O kapıyı açarken Asiye Hanım'da mutlulukla gülüyordu.

Kuvars odadan çıkarken, "Oğlumuz oluyor!" diye duyurdu kapıda bekleyenlere. "Fenerli oğlum oluyor!" Bunu Reha'ya inat söylediğine yemin edebilirdim ama ispatlayamazdım. Sadece gülümsedim heyecanına.

"Allahım gol!"

Dışarıdaki sevinç nidaları kulaklarıma ulaşırken gülümsedim.

Kimsesiz bir kız vardı bir zamanlar. Yaraları olan, kimsesi olmayan, yapayalnız hisseden. Şimdiyse bir ailesi olmuştu. Kocaman büyük bir ailesi...

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: dilektarinci

76.BÖLÜM "GERİ DÖNÜŞLER"

Merhaba, yarın saat 14.00'da İstanbul Akasya AVM'de imza günümüz olacak, sizinle tanışmak sohbet etmek çok isterim <3 Hepinizi bekliyorummm<3

76.BÖLÜM "GERİ DÖNÜŞLER"

Zaman içindeyken anlamını kavrayamadığım, anın içinde geçmişe baktığımda anca kıymetini anlayabildiğim bir ölçüydü. Şimdiyse zaman bana yıllar, acılar, yeni anılar katmış, yeni hikâyeler oluşturmuştu. Şimdi o hikâyelerin ilk yazıldığı yıllara dönmek istiyordum. Yolun sonunda ışık olduğunu, mutlu olacağımı kendime haykırmak istiyordum. İlk cümlemi daha umutla yazmak, anın kıymetini anlamak, yaşamak ve daha güzel yaşamak... Eskisi gibi umutsuzluk etmemek, dimdik kendime yaslanmak...

"Bir oğlum oluyor Sarı," dedim kedimin sarı tüylerini okşarken. "Bugün kalp atışlarını dinledim, hâlâ rüya gibi geliyor. Masal bitti sanki, düşünsene her bakımdan yeterli bir annesi olacak. Ona ninniler söyleyecek, konuşmayı öğretecek, derslerine çalıştıracak..."

Islak gözlerimi kuruladım. "Nasıl başardığımı bilmiyorum ama hâlâ rüya gibi geliyor. Bende herkes gibiyim. Oğlumun herkes gibi, eksik değil tam bir annesi olacak. Onun için her şeyi yapacağım, her şeyi..."

Mutluluk gözyaşları içerisinde Sarı'yı sevmeye devam ettim. "Başıma üç erkek çıkmazsınız değil mi?"

Sarı kucağımda kıpırdandı ve ayağa kalktı, kuyruğunu dikip bana bakarken koltuğun kenarına tırmanmaya çalıştı, onu tekrar kucağıma almaya çabalarken patilerini başıma koydu. Gülerek kahkaha attım, Kuvars bu kediye boşuna ibne demiyordu.

"Hadi gel," dedim özel bir diyet yapan Sarı'ya. "Sana ödül maması vereceğim."

Sarı, mama pakedini görmesiyle ayağa kalkıp hızla beni takip etti. "Merih'le de böyle oynayacak mısın?"

İçimdeki heyecana engel olamazken, elimi karnıma yasladım. Kime benzeyeceğini o kadar merakla düşünüyordum ki... Yıllar önce, yeşil

gözlü bir çocuğun bana anne dediği, benim konuşarak onun ardından ilerlediğim rüyam geliyordu hep aklıma. İçimden bir ses o rüyanın gerçekleşeceğini söylerken, babasının kopyası olan o yeşil gözleri hayal etmeden duramıyordum.

Sabahki hastane randevumdan sonra, Kuvars beni eve bıraktıktan sonra işe geçmişti. Ben evde Reha ve Öykü'yü ağırlamıştım. Öykü'nün yeniden staja gitmesi gerektiği için yanımdan erken ayrılmıştı. Reha ise hastaneden çağrılınca, yanımdan ayrılmıştı. Bense evde her zamanki gibi tektim. Biraz final sınavlarım için ders çalışmaya çalışmışım ama heyecandan kitaplara odaklanamayınca yeniden salona inmişim. Kendime ballı süt ısıtmış, dün yaptığım kurabiyelerden koyup salonda biraz kendime vakit ayırmaya karar vermişim.

Sarı'yı da ödüllendirip koltuğa uzanırken, elimi karnıma yasladım ve oğlumu hayal ederek rüyalarım daldım. Üzerime serilen battaniye ile gözlerimi açtığımda, hava karanlıktı ve Kuvars gelmişti.

"Kuvars..." Mırıldanarak doğrulmaya çalıştığımda, Kuvars iki elini yüzüme yasladı ve "Uyu sen," dedi.

"Sen ne zaman geldin?"

"Yeni geldim," dedi.

"Saat kaç?" diye sordum onun ısrarına rağmen doğrulurken.

"Bire geliyor."

"Gece bir mi?" Kaşlarım çatıldı ve yerimde doğruldum. "Bu saate kadar işte miydin?"

"Evet," dedi Kuvars. "İşlerim yoğunluğundaydı bugün. Hadi uyu sen. Ben seni yatağa taşıyorum."

Yeşil gözleri gözlerimde takılı kaldı, uyumak yerine uzandım ve onun yüzümü kavradığı gibi elimle yüzünü kavradım. "Çok çalışıyorsun," dedim. "Çok yoruluyorsun."

Eski Kuvars'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı sanki, o parlak yeşil gözler artık sadece yorgunlukla ışıldıyordu.

"Çalışmam lazım," dedi Kuvars, eğilip beni boynumdan öperken. "Oğlumuz doğmadan işleri yoluna koymam gerekiyor."

Yerimden doğruldum, dudaklarımda küçük bir tebessüm asılı kalırken Kuvars bu sefer kalkmama engel olmadı. Yanıma gelip oturdu ve beni kucağına çekti. Bir elimi onun beline sararken, başımı boyun

girintisine sakladım. Onun kokusunu duyunca hissettiğim huzur içimi doldurdu.

"Seni çok özlüyorum," dedim mırıldanarak. Uykulu olduğum için sesim boğulurken Kuvars saçlarımın hemen üstünü öptü. Aramızda yeniden sessizlik meydana geldi. Eskiden ben konuşamıyorken daha çok iletişim kurabildiğimizi fark ettim bir daha.

"Ben daha çok," dedi. Onun da sesi çatladı, aramızda hisler asılı kaldı. "Yakında bitecek," diye devam etti. "Ben her şeyi yoluna koyduktan sonra..."

Derin bir soluk çektim içime, kokusu ciğerlerime doldu.

"İşle alakalı bir sorun mu var?" diye sordum, Kuvars beni belimden tutup kucığına tamamen alırken.

Gözlerine şaşkınlık oturdu. "O da nereden çıktı?"

Başımı omzuna yasladım, Kuvars merdivenlere ilerledi.

"Çok çalışıyorsun, yanında ilk çalışmaya başladığım zamanlar gibi. O zaman baban vefat etmişti, işleri yoluna koyman gerekiyordu. Şimdi de aynısı... Gecelerce çalışıyorsun, en son ne zaman iyi bir uyku çektiğini bile bilmiyorum."

Kuvars beni odaya taşıyıp yatağa yerleştirirken, ciddiyetle beni dinledi. Espriye vurmak adına gülümseyerek konuştum. "Fakir mi oluyoruz?"

"Daha neler."

Üzerime uzandı ve dudağımı öptü. "Çalışıyorum çünkü her şeyi yoluna koymak istiyorum, oğlumuz doğduğunda onunla daha çok vakit geçirebilmek için..."

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve eğilip üzerimdeki kazağı sıyırdı ve çıplak karnımı öptü. Karnımın içindeki canımdan öte varlığım, bu dokunuş üzerine kıpırdanırken gözlerimin mutlulukla dolmasını engelleyemedim.

"Konferans görüşmem var," dedi Kuvars hemen sonra soluklanarak.

"Bu saatte mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet," dedi yorgunca. "Kısa bir duş alıp çalışma odasına geçeceğim."

Uzandı ve yüzünü boyun girintime gömdü. Orada soluklanırken, kokusu ciğerlerime doldu. "Sen beni bekleme güzelim," dedi. "Uyu."

"Yemek yedin mi?" diye sordum kaşlarım çatık. "Bu kadar çok çalışmanı sevmiyorum."

"Birazdan atıştırırım bir şeyler. Sen uyu."

"Tamam," dedim sessizce. Kuvars yeniden uzandı ve boyun girintimi öptü. Ardından ayağa kalktı ve banyoya geçti.

Onun gidişinin ardından, uyumak istesem de uyuyamayacağımı bildiğim için ayaklandım. Üzerime rahat, siyah bir gecelik ve uzun bir hırka giyip saçlarımı taradım. Kuvars'ın bir şey atıştırması içime sinmeyeceği için, ona bir şeyler hazırlayabilmek için mutfağa geçtim.

Mutfağa geçtiğim gibi az öncenin aksine mutfak kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Şaşkın bakışlarım ben uyuyakalmadan önce kilitlediğim mutfak kapısında sabitlendi.

İçimde biriken kuşkuları hızla bastırdım. Daha önce evime hırsız girdiği için vesveseliydim, halbuki az önce Kuvars eve girmişti, pek ala mutfak kapısını kullanmış olabilirdi. Dışarıda bir sürü çalışan koruma da vardı. Onca korumaya rağmen hırsız girecek değildi ya.

Kendimi rahatlatarak yeniden mutfak kapısını kilitledim ve Kuvars için hızla bir sandviç yapıp portakal suyu sıktım. Onları küçük bir tepsiye koyduktan sonra çalışma odasına ilerledim.

Merih içimde kıpır kıpırken benim uykum çoktan dağılmıştı. Çalışma odasının kapısını tıklatıp içeri girdiğimde, Kuvars'ı masanın başında gördüm. Çoktan duşunu almıştı, saçlarının nemli olduğunu durduğum noktadan bile fark ederken, sessizce kapıyı kapatıp içeri ilerledim.

Bir online görüşmedeydi, üzerine giydiği beyaz gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı, önünde bir sürü evrak duruyordu, yeşil gözleri benim içeri girmemle ekrandan ayrılıp bana çevrilirken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oldu.

"Ceyhun Bey," dedi Kuvars yeniden odağını ekrana döndürerek. "Sonuçta söylediğiniz yaklaşım firma sayısına, firmanın ürettiği ürünlerin niteliğine, fiyat belirleme güçlerine ve piyasa giriş ve çıkış serbestlik düzeylerine göre değişecektir. Söyledikleriniz, planlamadan ve matematikten yoksun, bir hayalden öteye gidemiyor bu durumda."

Aytekin'in alaylı sesini duydum hemen sonra ekrandan. "Monopol ekonomisi yaratmak istiyor gibisiniz Ceyhun Bey, Rekabet Kurulu'nun buna pek sıcak yaklaşacağını sanmıyorum."

Ben masanın ucuna, Kuvars için getirdiğim tepsiyi bırakırken bakışları yeniden bana çevrildi. Teşekkür etmek ister gibi başıyla işaret ederken gülümsedim ona.

Odadan çıkmaya niyetliydim ama bana hemen kenardaki, siyah deri koltuğu işaret edince oturmaya karar verdim. Oda sıcak olduğu için, hırkamı çıkarıp orta sehpa koyduktan sonra, ayaklarımı ileri uzattım. Kuvars'ın bakışları bu hareketimle, üzerimdeki kısa gecelikten sıyrılan bacaklarıma kaydı. Utandım biraz ama kendimi toparlamadım.

Ceyhun Bey tekrar konuşmaya girişti ama Kuvars onu durdurdu. "Bu konu benim için tamamen kapanmıştır."

Bir sessizlikten sonra Ceyhun Bey "Dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Ardından yeniden Aytekin'in sesini duydum. "Orhan Bey'in konusuna dönelim."

Orhan Bey Türkçe'min yetemeyeceği kadar, yabancı terimlerle dolu bir açıklama yaptıktan sonra Kuvars yeniden dikkatini bacaklarımdan çekip ekrana odaklandı. "Harcamaların toplamı GSMH'yi amortismanların düşürülmesiyle SMH 'yı ve SMH 'dan dolayı vergilerin düşürülmesiyle de MG olacaktır."

Türkçe konuşabilir misiniz acaba diye araya girmek istedim ama Merih karnımın içinde tekme atınca, ilgim toplantıdan dağılıp karnıma çevrildi, ellerimle sardım onu. Sessiz bir tebessümle karnımdaki tekmeleri hissetmeye çalışırken içime dolan heyecana engel olamadım. İçimde ona karşı tarifsiz bir mutluluk vardı. Benim ailem hayatımın çoğunda yoktu ama ona bunu hayatı boyunca hiç hissettirmeyecek, her dakika yanı başında olacaktım.

Rüyamda görmüştüm, tanıyordum onu, yeşil gözleri, babasına benzeyen bir yüzü olacaktı, ona bildiğim her şeyi öğretecek, hayata hazırlayacak, iyi bir insan olmasını sağlayacaktım. Ona geceleri masallar okuyacak, o ne isterse onu olmasını sağlayacak, hayallerine hiç müdahale etmeyecektim.

Üzerimde hissettiğim çok yoğun bakışlarla yeniden başımı kaldırdım ve yüzünde apaçık bir hayranlıkla beni izleyen Kuvars'ı gördüm. Bakışları öyle yoğun, beni içine çekmek ister gibi bakıyordu ki bu bakışlar altında kendimi oldukça savunmasız, adeta çıırılçıplak hissetmeden edemedim.

"Tamamdır," dedi Kuvars. "Orhan Bey dosyanızı hazırlayınca bana e-mail olarak iletirsiniz, o zaman kağıt üstünde daha dikkatli inceleriz."

"Tabii Kuvars Bey."

"Şimdilik bu kadarı yeter, herkese iyi geceler diliyorum." Kuvars toplantıyı sonlandırırken, birkaç kişinin daha ona "İyi geceler," dilediğini duydum ama o herkesi beklemeden bilgisayarını hızla kapattı ve ayağa kalkıp hemen hırkamı koyduğum orta sehpadan hırkamı alıp oturdu.

"Neden uyumadın sen?" Yumuşacık bir ses tonuyla konuşurken, mayışmadan edemedim.

"Sana sandviç hazırladım," dedim sessizce.

Bir elim karnımda, diğer elimle tepsiye uzanmaya çalıştım ama Kuvars'ın elleri benden önce hareket edip tepsiyi biraz daha iteledi. Ardından beni tutup kendine çekti, onun bacağına otururken ağzımdan dökülen küçük çığlığa engel olamadım. "Ben başka bir şey yemek istiyorum ama."

Yanaklarım hızla kızardı.

Kuvars yüzünde çarpık bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. Bir eli uzandı ve yanaklarımı sevdi.

"Yıllar geçiyor ama hâlâ her defasında kızarıyorsun."

"Sende beni hep utandırıyorsun."

"Karım olacaksın ulan, ne utanması, vücudunu ezbere biliyorum senin." Uzandı ve dudaklarını geceliğimin açık bıraktığı gerdanıma yasladı. "Belindeki gamzeyi, omzundaki minik beni, sağ bacağındaki çocukluğundan kalma yara izini..."

Dudakları göğüslerime indi. Onun dokunuşlarının altında titrerken Kuvars konuyu değiştirdi. "Doğru ya, sen ne zaman benim karım olacaksın?"

"Kuvars daha kaç kere konuşacağız bu konuyu," diye mırıldandım nefesim kesilirken. "Final sınavlarım bitmeden olmaz demiştim."

Kuvars dudaklarının arasından sabır çekti. "Benim ömrüm beklemekle mi geçecek Cemre, he beklemekle mi geçecek? Üniversite sınavını bekle Kuvars, final sınavlarını bekle Kuvars, bütünlemeye kaldım onu da bekle Kuvars. Kök saldım bekleye bekleye, meyve vereceğim yakında. Biz ne zaman evleneceğiz?"

Kıkırdadım. Merih karnımın içinde kıpır kıpırdı, Kuvars'ın elleri karnıma giderken "Oğlum da bana hak veriyor bak," dedi.

"Baba oğul başıma çıkacaksınız, anlaşıldı," dedim itirazla. "Kızım olsaydı görürdüm seni."

"Kızım da benim prensesim olacağı için, doğuştan babasını tutacaktı tabii ki."

Onun kendini beğenmiş ifadesine kaşlarımı kaldırarak karşılık vermeden edemedim. Kuvars konuşmayı kısa kesti ve "Acıktım," diyerek, dudaklarını göğsüme bastırdı.

Dudaklarımdan dökülen inlemeyle, ona karşı koyamazken Kuvars geceliğimi ikiye ayırdı ve üzerimdeki sutyenin kopçasını tek seferde açarak ileriye attı. O hâlâ oldukça giyinik görünürken, beni kucakladı ve ayağa kalktı. Bilgisayarı da dahil olmak üzere tüm dosyalarını tek hamlede yere atıp benim masaya uzanmama neden olurken dudakları göğsümden karnıma doğru ilerledi. "Oğlum."

Merih babasının sesiyle beni tekmelerken, mutlulukla gözlerimi kapamadan edemedim.

Kuvars külodumu da yırtıp atmak üzereyken hızla olduğum yerde doğruldum. "Dur lütfen, o modeli çok seviyorum."

Kuvars dinlemedi, külodum ellerinde parçalandı. "Yenisini alırım sana ben."

Uzandı ve itiraz cümlelerimi bastırmak için dudaklarımı öpmeye başladı. Tamamen ondan ibaret olurken, öpücüğümüz derinleşti, gittikçe daha da tutkulu bir hâl almaya başladı. Kuvars'ın dudaklarının tadı o kadar güzeldi ki, bana ekmek tatlısını andırıyordu. Çocukken annem yapardı, evde çok bir şey yokken bayat ekmeklere şerbet dökerek yerdik. O kadar uzun zamandır yememiştik ki, bir anda nasıl benzerlik kurduğumu bile anlayamadım.

Kuvars doğruldu, kemerini açıp kenara fırlattıktan sonra, fermuarını indirdi hızla. Fermuar sesi odada duyulan tek şey olurken pantolonunun tamamen çıkarmaya bile zahmet etmeden, bana doğru ilerledi ve dudaklarını yeniden karnımın hemen üstünde hissettim. Dudakları vücudumu tavaf ederken, onun elleri arasında kendimden geçtim.

Kuvars benimle ağır ağır bir bütün olurken adımı bile unutacak hâl gelmiştim. Uzun zamandır onunla aramızda bir şey yaşanmamıştı, çok

alışıyordu, benimde ders tempom ağırdı ve neredeyse görüşemiyorduk bile.

şimdi yeniden onunla dolunca, içimdeki tüm kasvetli havayı atıvermiştim, içim yeniden enerjiyle ve aşkla dolmuştu. Merih kıpır kıpır hareket ederken içimde, Kuvars da benimle bütün olmaya devam etti.

Uzandı ve dudaklarımı kavradı. Yeniden öpüşüyle kendimden geçerken gözlerimi kapadım ve kendimi ekmek tatlısını düşlerken buldum.

Bu düşünce o kadar baskındı ki, kendime engel olamadım, ekmek tatlısı yemem gerekiyordu. şu an dünyanın sonu gelecek dense, önce ekmek tatlısı diyelim derdim.

Kuvars kendini sertçe bana iterken "DUR!" diye bağırdım.

"Ne oldu?" Diye sordu Kuvars, boynundaki damarlar bile kendisini tutmaktan belirginleşirken. "Merih'e mi bir şey oldu, ne oldu Cemre?"

Utanarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "şey Kuvars-"

"Ne Cemre, zor tutuyorum kendimi, söyle!"

"Benim canım ekmek tatlısı çekti de."

Bana kızmaması için kirpiklerimin altından tatlı tatlı baktım ona.

"şu anda mı?" dedi Kuvars. "Tam şu anda mı?!"

Karnımda kıpır kıpır dolanan Merih'i işaret ettim. "Hep onun suçu."

Yarım saat sonra nemli saçlarımla mutfağın ortasındaaydım, üzerime rahat etmek amacıyla yine sadece bir gecelik giymiştim. Kuvars rahatlayamamanın verdiği öfkeyle hemen mutfak tezgahına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş kötü kötü bana bakıyordu.

"Sipariş edelim getirsinler dedim," dedi Kuvars. "Kabul etmedin, bu saatte ekmek tatlısı mı yapacaksın?"

Ocakta su kaynatmaya başlarken başımı salladım. "Kimse benim gibi yapamaz, ben asıl tarifi biliyorum."

Kuvars homurdandı.

Suyun içerisine gerektiği ölçüde şeker ve limon koyup şerbetin pişmesini beklerken ekmek sepetine uzandım ama sepette hiç bayat ekmek yoktu, her biri sabah taze taze alınıyordu. Akşam da ben sokak hayvanları için onları paketleyip bahçedeki görevlilerden birine teslim ediyordum.

"Kuars," dedim endişeyle. "Ekmek yok!"

"Nasıl yok, söyleyelim alsınlar."

"Hayır," dedim. "Bayat ekmek lazım."

Kuars yemin ederim daha önce onda görmediğim bir şaşkınlıkla bana baktı. "Bayat ekmek mi?"

Kirpiklerimi kırıştırdım.

"Bildiğimiz bayat, hani tazenin zıttı olan bayat, günlerce yenmeyip kala kala bayatlayan ekmek?"

"Bayat ekmeğin ne olduğunu açıkladığın için teşekkür ederim sevgilim," dedim tatlı tatlı. "Şimdi korumalarından rica eder misin, bayat ekmek bulabilirler mi?"

"Ne yapacaksın Cemre bayat ekmeği, taze ekmek ne güne duruyor?"

"Ama bu tatlı böyle yapıyor, bayat ekmeğe şerbet döküyorsun oluyor." Dudağımı büktüm.

"Öyle sağlıksız olur, sen taze ekmekle yap, hem adamlar nerden bulacak gece gece bayat ekmeği?"

Onun huysuzluğu karşısında gözlerim dolmadan edemedi. Dudaklarım titrerken bakışlarım kaynayan şerbete kaydı. "Sen beni sevmiyorsun," dedim hemen sonra neredeyse ağlayacak gibi. "Bir ekmek bile bulamıyorsun, bir de benimle hayat kurmaktan bahsediyorsun." İç çektim, gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

"Cemre?" Kuars ciddi olup olmadığımı sorgulamak ister gibi ayağa kalktı. "Ciddi misin sen?"

"Yok bir de ciddiye alınmıyorum öyle mi?" Burnumu çektim, ağlamak üzereydim.

"Tamam," dedi Kuars hızla ayaklanırken. "Şimdi gidip bayat ekmek bulana kadar tek tek evlere soracağım tamam mı?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı.

Tekrar burnumu çektim ve başımı salladım. "Bulmadan gelme."

Kuars gülse mi ağlasa emin olamadığı bir ifadeyle beni onayladı ve uzanıp alnımı öptü. Ardından hızla mutfak kapısı yerine salon kapısına yönelip oradan çıktı.

"Baba bize ekmek getirecek." Mutlulukla Merih'le konuşurken salona doğru ilerledim. Ayakta durmak yoruyordu, bu nedenle biraz olsun kestirmek üzere koltuğa geçtim.

Ne ara uyuduğumu bile bilmiyordum, beni uyandıran Kuars'ın sesiydi. "Cemre," dedi Kuars. "Uyan güzelim, ekmeği buldum."

Yorgunlukla gözlerimi açtım. "Saat kaç?"

"Dörde geliyor."

Gözlerim iri iri oldu. "Dörde kadar ekmek mi aradın sen?"

"Evet," dedi. "Üstüne üstlük gecenin bir körü insanların kapısına bayat ekmek diye dayandığım için polisi arayan bile oldu."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"En sonunda bir fırıncı bulduk da, dünden kalan ekmekleri alabildim. İstemediğin kadar ekmek mutfakta."

"Ya," dedim üzgünce. "Keşke zahmet etmeseydin, geçti benim isteğim."

Kuvars durdu. "Nasıl yani?"

"Çok vakit geçti, artık tatlı istemiyor canım, keşke zahmet etmeseydin. Niye zahmet ettin ki?"

"Niye acaba?" dedi Kuvars öfkeyle ayağa kalkarken. "Artık benim canım istiyor, ben yapıp yiyeceğim."

Yirmi dakika sonra Kuvars gerçekten de tam karşımda oturmuş, bayat ekmeklerin üzerine dökülmüş şerbetten oluşan ekmek tatlısını yiyordu.

Öğlene karşı yatakta Merih'in kıpırtılarına uyandığımda, başım Kuvars'ın göğsünün hemen üzerindeydi. Sabaha karşı anca uyuyabilmiştik, ekmek tatlısı krizinden sonra, Kuvars yarım kalan sevişmemizin acısını alır gibi defalarca kez yatakta benimle bir bütün olmuştu.

En son beraber duş alıp benim saçlarımı kuruttuktan sonra işe gideceğini söyleyince şiddetle itiraz etmiştim. Çünkü çok yorgundu, bugün günlerden pazardı ve benimle biraz olsun kalabilmesi için her şeyi yapardım. Bu yüzden hiç olmazsa evden çalışmasını rica etmiştim.

Huzurla onun kokusunu içime çekip göğsüne öpücükler kondurdum. Öyle çok seviyordum ki onu, bu tarifi mümkün olmayan bir histi. En iyi şairler, en iyi yazarlar hislerimi tasvir edemezmiş gibi geliyordu, kelimelere dökülse kelimeler yetersizim deyip kenara çekilecekti sanki. Yıllar geçmişti ancak ona olan duygularım azalmak yerine giderek daha da artıyordu. Her şeyden herkesten daha çok seviyordum, benimle olup bana ilgi gösterince de dünyadaki en mutlu insana dönüveriyordum bir anda.

Mutlulukla kalktım, saçlarımı tarayıp düzleştirdikten sonra, üstüme beyaz, boyundan bağlamalı bir elbise giyip aşağı indim. Kuvars'la beraber geçireceğimiz gün için heyecanlanarak, hızla güzel bir kahvaltı hazırlamaya giriştim. Kuvars'ın onlarca aldığı bayat ekmekleri sokak hayvanları için ayırdıktan sonra, menemen yapmak üzere kollarımı sıvadım. Diğer kahvaltılıkları da masaya yerleştirdikten sonra, canım istediği için patates kızarttım.

"Keşke poğaçaya da olsaydı."

Dışarıdaki görevlilerden birinden poğaçaya almasını rica etmek üzere tekrar mutfak kapısına ilerledim, dün kilitlediğime emin olduğum kapı bugün açıldı. Yine şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken, bunu Kuvars'a sormayı not edip dışarı çıktım.

Tam o sırada, salon kapısının girişindeki hareketliliğe gözüm ilişti. "Eliza?"

Eliza heyecanla sesimi duyunca bana döndü ve buraya yürüdü. "Günaydın hayatım."

"Günaydın," dedim. "Erkencisin?"

"Abim aradı dün, sabah erkenden buraya çağırıyor hisse satışı meselesi için."

"Hisse satışı mı?" dedim duraksayarak. "Nasıl yani?"

"Senin haberin yok mu?"

"Anlamıyorum, başından anlatır mısın?"

"Tabii," dedi. "İçeride konuşalım."

Mutfaktan içeri girdi, benimle beraber mutfak masasına otururken "Abimi de çağırır mısın, hep beraber konuşalım," diye rica etti.

Durumdan memnun olmayarak yukarı çıktım. Kuvars hâlâ yatakta uyuyordu. Yanına yaklaştım ve dudaklarım çıplak omzuna değdi. "Hayatım uyan."

Kuvars hareket etmeden uykusuna devam ederken yorgun olduğunu bilmeme rağmen onu uyandırmak zorunda olmaktan nefret ediyordum. "Kuvars uyanman lazım."

Yine uyanmadı.

"Kuvars doğuruyorum sanırım!" Endişeli bir ses tonuyla konuştum.

Kuvars'ın gözleri ardına kadar açıldı. Paniğini hissettim. Hızla doğrulurken "Ne?" diye irkildi.

Kahkaha attım. "Saçmalama aşkım daha dört aylık hamileyim, ne doğurması? Eliza geldi, seni bekliyor aşağıda."

Kuvars derin bir nefes verip geri yattı. "Beklesin," dedi yeniden. "Sen ne ara kalktın yanımdan?"

Beni tutup kendine çekerken kıkırdamadan edemedim. Kuvars dudaklarını boynuma yaslarken bir eli de karnımı sardı. "Günaydın oğlum. Annen beni bir gün kalpten götürecektir."

Elimle omzuna vurdum.

"Aşağıda seni bekliyoruz," dedim hızlıca. "Giyinip gel." Ardından yanağına çekinik bir buse bırakıp yeniden aşağı indim.

Kuvars'ın hazırlanıp gelmesi on beş dakikayı bulurken ben de o sırada, poğaça aldirmek için çalışanların birinden rica etmiş, hepimiz için birer fincan çay doldurmuşum.

Kuvars aşağı indiğinde, Eliza ile kucaklaştılar. Efe bugün babasıylaıdı. Kılıç aile meselesine dahil olmak istememişti, bana da kimse hiçbir şey anlatmadığı için haberim yoktu.

Kuvars durumu kısaca açıkladı. "Eliza'nın şirketteki hisselerini satın almak için teklif verdim," dedi kısaca.

Eliza çayını yudumlarken şaşkınlıkla ikisine baktım. "Neden ki?"

"Abim yoluna yalnız devam etmek istemiş," dedi biraz da kırgınlıkla. Bakışları Kuvars'a çevrildi. "Zaten Yönetim Kurulu toplantılarında imza atmak dışında bir şey yapmıyordum, tüm kararları sen alıyordun."

Kuvars menemenden biraz alırken Eliza'nın sitem dolu cümlesine karşılık vermedi.

"Üstelik çok ciddi bir rakam bu, değerinin kaç kat üstünde, bu kadar nakite sahip misin?"

"Evet," dedi Kuvars kısaca. "Seni asla zor durumda bırakmam, azınlık hissen yine olacak."

Eliza hâlâ şaşkın bir şekilde abisine bakarken "Tamam," dedi. "Kılıç zaten aile işlerine karışmak istemiyor, ben de şirketle çok alakalı değilim, hissedense nakit tercihim olur."

Kuvars da onu onayladı, ceketinin iç cebindeki kalemi uzattı.

Ben hâlâ Kuvars'ın ne ara, niye böyle bir karar aldığını anlamazken Eliza elindeki onlarca sayfalık dosyayı imzaladı. Bir nüshası Kuvars'ta, bir nüshası Eliza'da kalmak üzere anlaşılırken, kalan işlemleri resmi kamu kurumları önünde yapmak üzere sözleştiler.

Eliza Efe'yi daha fazla bekletmemek adına bizimle vedalaştıktan sonra ayrıldı.

"Neden Eliza'nın hisselerini satın aldın ki?"

Kuvars gelen poğaçaları masaya koyarken yeniden oturdu. "Artık bir çocuğum olacak, onun hayatını en iyi şekilde güvence altına almak istiyorum. Eliza'nın da bir ailesi var, daha sonra fikir ayrılıkları doğsun, şirket kararlarında söz hakkımız bölünsün istemiyorum."

Anladım der gibi başımı salladım.

Kuvars hızla kahvaltısını yaptıktan sonra saatini kontrol etti. "Öğlen bir olmuş saat, sen kahvaltını yap, benim halletmem gereken birkaç iş var. Çalışma odasında olacağım."

"Ama beraber vakit geçirecektik bugün?"

Kuvars eğildi ve alnımı öptü. "Hızlıca halledeceğim hepsini, sonra beraberiz."

Mecburen başımı salladım.

Kuvars yeniden çalışma odasına kapanırken ben de kendime ballı süt yapıp havanın tadını çıkarmak üzere bahçeye çıktım. Bahçe masasının üzerinde, dün burada olmayan çok hoş kokulu pembe bir şakayık buketi vardı.

Buketi alıp koklarken bunları buraya kimin bırakmış olabileceğini düşündüm. Kuvars alsa söylerdi, belki de görevli çalışanlardan birine aitti. O yüzden fazla kurcalamadan buketi kenara koydum. Bu hareketimle içindeki not düştü. İstemsizce gözlerim nota takıldı.

"Seni çok özledim, her an aklımdasın, bir an olsun seni aklımdan çıkarabilsem yemek yiyebileceğim, uyuyabileceğim ama başaramıyorum, öyle her anıma nüfuz etmişsin ki seni benden almaya çalışsalarda senden gidemiyorum..."

İsimsiz bir nottu. Görevlilerden birine ait olduğuna artık emin olduğum için notu tekrar buketin içerisine koydum ve güneşin tadını çıkarmaya devam ettim.

"Şeftali alabilir misiniz?"

"Tabii Cemre Hanım."

"Kiraz da rica edebilir miyim?"

"Tabii."

"Vişne almışken vişneli pasta da alır mısınız?"

"Tabii ki."

"Burma kadayıf var mıdır peki?"

"Vardır Cemre Hanım."

"Bir de ondan, bir de havuç dilim ama şerbeti çok olmayan baklava bulabilir misiniz?"

"Tabii Cemre Hanım."

"Cips de rica edebilir miyim, turuncu paket Doritos."

Önümde not alan görevli, adı Niyazi'ydi, tek tek siparişlerimi yazarken hafif bir tebessüm gönderdim. "Çok teşekkür ederim Niyazi Bey, iyi ki varsınız."

Niyazi Bey biraz utana sıkıla bana baktı. "Ne demek Cemre Hanım, görevimiz."

O yanımdan ayrılırken ben de mutfak kapısını kapatıp içeri girdim, Kuvars yorgun bakışlarıyla merdivenlerden iniyordu.

Hızla yanına ilerledim, hamilelik beni o kadar duygusal bir kadın yapmıştı ki, onu her dakika çok özliyordum, sımsıkı sarıldım yine özlemle.

Kuvars gülerek saçlarımı öptü. "Hayırdır?"

"Seni özledim, özleyemez miyim?"

"Ben özlem gidermenin başka yollarını biliyorum."

Utançla yanaklarım kızardı ama aynı arsızlıkla devam ettim. "Ne mesela?"

"Senin adımı haykırdığın anlar mesela..."

Evet maalesef Kuvars konuşabildiğimi öğrendiğinden beri her anımızda onun adını sayıklayana kadar beni rahat bırakmıyordu.

Yanaklarım kıpkırmızı oldular, gerçekten biraz olsun arsızlaşayım demiştim ama onun bu konuda hiçbir ölçüsü olmadığını unutmuşum.

"Sana bir haberim var," dedi Kuvars hemen ardından ciddileşerek. "Amerika'daki şirketle ilgili halletmem gereken bir durum var. O yüzden bir süre oraya gitmem gerekiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne kadar bir süre? Ben de geleyim."

"Sınavların sorun olmayacaksa gel, bir haftayı bulmaz diye düşünüyorum." Uzandı ve alnımı öptü.

Olumsuz anlamda dudak büktüm. "Çarşamba ve cuma sınavlarım var. Sınavlara girmeyip bütünleme sınavlarına katılabilirim direkt?"

Kuvars eğildi ve beni omzumdan öptü. "Bu nikahımızın ertelenmesi mi demek olacak?"

Bakışlarımı kaldırıp ona "Bir şey olmaz," dercesine baktım ama Kuvars bunu defaatle reddetti.

"O düğünü ertelemeyeceğiz Cemre."

"Ayrılacak mıyız yani?"

"Sadece bir haftalığına güzelim, beraber gitsek bile, çok yoğun olacağım için beraber gezemeyeceğiz."

Mecburen kabul etmek zorunda kaldım.

"Ne zaman gidiyorsun peki?"

"Yarın akşam için uçağı hazırlatmaları yönünde talimat verdim."

Anladım der gibi başımı salladım.

Gününü uyumakla geçiren Sarı da, bizim gürültümüze uyandı ve kuyruğunu sallayarak bizden uzağı gitti ve uykusuna orada devam etti. Hamileliğimden bu yana, Kuvars'tan uzak duruyordu ilginç bir şekilde.

"Çabuk dön," dedim yine Kuvars'a. "Sensiz çok sıkılıyorum bu evde."

"Bensiz olmayacaksınız," dedi hızla. "Öykü'yü aradım, yarından itibaren bir hafta bizim eve taşınacak."

Şaşkınlıkla Kuvars'a baktım. "Buna gerek yoktu ki, şimdi onun da düzeni bozulmasın ben kendi kendime idare ederim."

"Hamilesin Cemre," dedi elleri büyük bir şefkatle karnıma ulaşırken. "Yanında birinin olması içimi rahat edecek."

Yine onun yersiz endişelerine hak vererek, başımı salladım.

"Acıktım ben," dedi Kuvars "Yemek yiyelim?"

"Biber dolması yaptım, yanında yoğurt da var."

Kuvars mutlulukla iç çekti. "Yiyelim?" dedi tekrar bana da sorarcasına.

"Sen ye," dedim omuz silkerek. "Benim başka siparişlerim var."

Kuvars bana yandan bir bakış atarken, Sarı'nın yanına geçip ellerimi göğsümde bağladım ve bacak bacak üstüne atıp Kuvars'a sitemle orada siparişlerimi beklemeye başladım.

Bu sırada Kuvars mutfak masasını hazırladı. Benim bugün yaptığım biber dolmasının yanına bir salata da yaptıktan sonra hepsini masaya yerleştirip oturdu.

Kapının tıklamasıyla olduğum yerden kalktım. Niyazi Bey elindeki üç poşetle hemen karşımda dikiliyordu.

"Cemre Hanım siparişleriniz."

"Teşekkür ederim Niyazi Bey."

"İsterseniz mutfağı taşıyayım, ağırlar, ağır kaldırmayın," diye sordu nazikçe. Bakışları sıkın bir şekilde karnımda durdu.

Kuvars ne ara ayağa kalkıp geldi anlayamadım bile, hemen arkamda varlığını hissederken "Ben hallederim," dedi. "Teşekkürler size."

Niyazi Bey başını sallayıp alçakgönüllükle "Görevimiz efendim," diyerek ayrıldı.

Niyazi Bey'in gidişinin ardından Kuvars poşetleri mutfağa taşıdı. "Ne aldın bakalım?"

Meyveler, tatlılar ve cips paketimle karşılaşınca şaşırarak bana baktı.

"Aç karnına bunları yemeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Yoo," dedim cips pakedimi açıp hemen karşısına geçerken. "Düşünüyorum."

"Sağlıklı değiller Cemre," dedi hızla karşı çıkarak. "Önce doğru düzgün bir yemek ye."

"Ama canım istemiyor," dedim üzgünce. "Canım tatlı şeyler yemek istiyor."

Kuvars elimdeki cipsi çekti. "Olmaz," dedi. "Önce yemek yiyeceksin."

Ardından kendisinin aksine bana çorba servisi de yaptı.

Onun bakışları altında mecburen çorbamdan içerken, aklım hâlâ yenmeyi bekleyen vişneli pastamdaydı.

Kuvars'ın bana yemekten sonra yemem için izin verdiği bir tabak dolusu tatlıyla yatakta hemen karşısındayken, o da valizini hazırlıyordu.

Bir çatal vişneli pastamdan alırken "O takım elbiseni götürme," dedim.

Kuvars'ın yeşil gözleri yatağın üzerinde uzanıp karnının üzerine koyduğu tatlı tabağıyla ağzını pasta dolduran bana çevrildi. Yutkundü. Ademelması kavis yaparken bu görüntüyü hayranlıkla izledim.

"O takım elbise çok yakışıyor sana, şimdi yokluğumda insanlar seni öyle görmesin."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Sen beni mi kıskanıyorsun?"

Havuç dilimini ısırdım ve omuz silkdim.

Kuvars'a odaklanmak yerine tatlılarıma odaklanırken Merih hâlimden oldukça memnun içimde kımıl kımıldı.

Tatlımı bitirip meyvelerime geçerken bakışlarım Kuvars'a takıldı. Gözlerinde yoğun, çok yoğun bir ifadeyle beni izliyordu.

"Niye öyle bakıyorsun?" dedim kirazı ağzıma atarken.

"Bu da can, hiç bana ikram etmiyorsun?" Bana doğru yaklaştı, yatakta geri geri gitmeye çalıştım ama ellerini iki yana yerleştirdi ve kaçmama engel oldu.

"Olmaz," dedim hızla tabağımın üzerine kapanırken. "Bunlar benim."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Tamam," dedi. "Ben de aşağıdan alırım?"

"Olmaz!" Karşı çıktım. "Hepsi benim! Çok istiyorsan kendine al!"

Kuvars'ın dudaklarındaki tebessüm giderek daha da katlandı. "Hamilelik sana çok yakıştı, biliyor musun?"

Onun bakışlarının altında utançla gözlerimi kapadım. "Ama ben şimdi tatlıyı yiyeceğim."

Hızla gözlerim açıldı. Tatlı tabağımı korumak isterken Kuvars tabağı aldı ve umursamayarak komodine koydu, ardından dudakları büyük bir tutkuyla dudaklarımı buldu.

Diğer gün, Kuvars'ın gidişine doğru hüzünlüydüm. Benim havaalanına gelmememi söyleyip beni evin önünde öptü.

"Kendine ve oğluma iyi bak. Sağlıklı beslenmeyi unutma, gece üstünü sıkıca ört, havalar ısınsa da geceler soğuk, dondurma yeme sakın boğazlarını üşütüyorsun."

Uzanıp sakallarının arasına bir öpücük kondurdum.

"Sen beni, bizi düşünme, biz çok iyi olacağız. Asıl sen kendine dikkat et. Çabucak geri dön."

Kuvars alnımı öptü. "Çabuk döneceğim."

Arabasına bindi, şoför ona eşlik ederken, araba kapıdan çıkana kadar izledim.

Onun gidişinin ardından, hemen arkamda duran Öykü'ye döndüm. "Kaldık baş başa."

"Aslında baş başa olmayacağız," dedi.

"Kim geliyor?"

"Reha'yı çağırdım, akşam hep beraber otururuz diye."

Kuvars gider gitmez arkasından iş çeviriyormuş gibi hissetmeme rağmen mutlulukla gülümsedim. "İyi yapmışsın."

Reha'yı beklerken Öykü'yle beraber içeri girdik. "Allah'ım bizim fakirhaneden sonra geldiğimiz yere bak! Cennet cennet!"

Öykü valizini içeriye sürükledi. "Bikini de getirdim, güneşin tadını çıkarırız dimi."

Yerde uyuklayan Sarı'yı kaldırdı. "Sarı, yakışıklı prensim, görüşmeyeli nasılsın?"

Sarı onu tırmalayarak kucğıından inmeye çalışırken "Epey de ağırlaşmışsın," diye kendi kendine söylendi Öykü.

"Çay içer misin?" Gülerek ona baktım.

"Çay mı? Çay mı? Koskoca Demirhanlar malikanesinde Allah bilir ne alkoller vardır, sen cimri kadın sadece çay mı ikram ediyorsun?"

Dudağıını büktüm.

"Maalesef Kuvars şarap aşerdiğimden beri, tüm alkolleri çöpe attırdı. Sadece onun viski şişeleri var, onlar da çalışma odasında. Ama istediğın her şeyi kapıdaki Niyazi Bey'den rica edebilirsin, alır."

"Olur," dedi Öykü sevine. "Ay keşke sende eşlik edebilseydin bana ama neyse bebişimizin doğumundan sonra."

Bana yaklaştı ve karnımdan sarıldı. "Ay teyze oluyorum ben değil mi?"

Ben daha konuşamadan Merih'i yanıtladı. "Ben var ya ben, o yurtdışında yaşayan, sürekli saç rengini ve erkek arkadaşını değıştiren, hayatı rengarenk yaşayan alkolik ama aşırı eğlenceli o teyze olacağım. Yemin ederim tüm zamparalıkları sana ben öğreteceğım. Biri nasıl terk edilir, birine nasıl açılır, nasıl evden kaılır..."

"Hop," dedim hızlıca. "Benim oğlum asla evden kaçmayacak, kimseyi de terk etmeyecek."

"Ah ah Merihcim, sen bir doğ da, anneni o zaman beraber atlatalım."

Öykü'nün taşkınlıklarına gülümseyerek onun valizini misafir odasına çıkarasına yardımcı oldum, oda gayet temizdi. Banyosuna da bu sabah ona lazım olabilecek her türden eşyayı bırakmışım, o yüzden her şeyden emin bir şekilde "Üstünü değıştir gel," dedim ona.

Ben de aşağı inip bizimkiler için atıştırmalıklar hazırladım. Şimdilik Niyazi Bey'den bira rica ederken, kendim ve Merih içinde portakal suyu sıktım. Sarı ayaklarıma dolanınca onun içinde süt doldurdum.

Öykü yukarıdayken Reha geldi. Yorgunluktan ölüyor gibi görünüyordu, bana sımsıkı sarılıp içeri girerken "Yeğenim nasıl?" dedi.

"Çok hareketli bu ara," dedim gülümseyerek.

"Normal bu aylarda," dedi. "Asıl son zamanlarda göreceksin. Dikkat ediyorsun değil mi yemene içmene?"

"Evet," dedim. "Çok kilo aldım ama."

Reha'nın bakışları üzerimde gezindi. "Oldukça güzel görünüyorsun." Yeşil gözleri parlak parlaktı.

Gülümseyerek üstündeki ceketini aldım ve içeri geçmesini sağladım.

Öykü'de aşağı inip Reha ile sarıldığında gece için hazırдық.

Toplasan hayatımda bir avuç insan vardı. Kuvars, Öykü, Reha, bebeğim Merih, okulda Buse ve Aslı. Hepsi bu kadardı. Konuşmaya başladığımdan beri ise, her şey tamamlanmış gibi hissediyordum. Kendimi çok cesur, içimdekileri kolayca ifade edebilen, güçlü, mutlu biri gibi hissediyordum.

Şimdi Reha ve Öylü'ye bakarken içimdeki mutluluğa engel olamadım.

"Kaan'dan ayrıldım," dedi Öykü hızla elindeki birayı başına dikerken.

Reha ile şaşkın şaşkın ona baktık. "Neden?"

"Son zamanlarda sürekli eften püften sebeplerle kavga ediyorduk," dedi sessizce. "Onu seviyordum ama sevgi yetmiyordu, artık onunlayken mutlu olmadığımı fark ettim." İç geçirdi. "Öyle, konuştuk. Zaten Çağan'ın gidişinden bu yana, içimde aşamadığım sıkıntılar vardı ve daha ağır bastı."

"Çağan'ı aramayı düşünüyor musun?"

Öykü sikkın bir nefes verdi. "Aradım aslında ama henüz benim içimde bile hiçbir şey net değilken, ona duymayı beklediklerini söyleyemiyorum. O da bu nedenle dönmüyor, ona net bir cevap verene kadar dönmeyeceğini söyledi."

Şaşkınlıkla ona baktım. Reha da sırtarak tepki verdi. "Çağan'a bak, hızlı çıktı."

Çağan ve Öykü'nün beraber olmasını her şeyden çok isterdim, Çağan onu çok seviyordu. Öykü söylemese bile içinde ona karşı hisler olduğunu çok net anlayabiliyordum. Keşke o da anlayabilseydi.

Öykü hüznle iç geçirdi. Bira şişesini kenara koydu. "Şu viskilere geçeyim ben," dedi hemen sonra.

Sarı Reha'nın ayaklarının ucuna dolanırken Reha onu kucağına aldı, patilerini onun göğsüne yaslayıp huzurla uyumaya başladı. Hamileliğimden sonra, Sarı Kuvars'tan uzaklaşmış, bu sefer daha önce

hiç sevmediği Reha'yı sever olmuştu, öyle ki bir an olsun yanından ayrılmıyordu. Kuvars da bu yüzden adını "Nankör İbne" olarak değiştirmişti.

"Ee Kaan'la beraber kalıyordunuz, şimdi nerede kalıyorsun?"

"Şey," dedi Öykü. "Direkt eşyalarımı toplayıp buraya geldim. Eve çıkmak pahalı olacak benim için, okuldaki gruplara bakacağım belki ev arkadaşı arayan çıkar diye."

"Öykü istediğin kadar burada kalabilirsin, bir haftayla sınırlama asla kendini, ben Kuvars'la da konuşurum."

Öykü hızla başını olumsuz anlamda salladı. "Olmaz Cemre, lütfen ısrar etme, rahat edemem burada."

"Bana gelsene," dedi Reha ortadaki patlamış mısıra uzanırken. Öykü ona döndü.

"Bir odam daha var, boş zaten. Yazın nerede öğrenci evi bulacaksın, kendini ayarlayana kadar bende kalırsın, tabii senin içinde sorun olmayacaksa."

"Ciddi misin ya?" dedi Öykü.

"Vallaha." Reha göz kırptı.

"Kirayı ve faturaları bölüşürüz ama?"

"Tamamdır ortak."

"İnanamıyorum," dedi Öykü şaşkın şaşkın. "Ev buldum bile."

Gülümsedim ona. "Bunu kutlayalım," dedim. "Niyazi Bey'den şampanya almasını rica edeceğim."

Niyazi Bey'e siparişleri verdikten sonra, koltuğa ilerledim ve artık yorgunluktan içim geçmek üzereyken hâlâ konuşan yeni ev arkadaşlarımı izledim.

Telefonumun titremesi ile hızla yerimden doğruldum ve onu elime aldım, mesaj Kuvars'tandı.

-Uyudun mu?

-Hayır. Uçak hâlâ kalkmadı mı?

-Maalesef. Sen ne yapıyorsun? Oğlum nasıl?

-Oğlun hâlâ kıpır kıpır. Ben de Reha ve Öykü ile oturuyorum.

-Reha?

-O piçin orada ne işi var?

-Yine hemen damlamış.

-Ne lan bizim evimiz, yol geçen hanı mı?

Kuvars'ın mesajları ardı ardına gelirken itiraz bile edemedim.

-Ben davet ettim Kuvars, arkadaş gecesi yapıyoruz işte.

-Hem boş ver bunları, şimdiden seni çok özledim ben.

-Ben de... Şu mesafeleri sikeyim.

Henüz yeni tanışmışım, ona yeni âşık olmuşum gibi hissetmeden edemedim. Karnımdaki kelebekler, onun tek bir güzel sözünde yeniden var oluyordu sanki, içime ılık ılık sevgi akıyordu.

Odama geçip karnımı severken, Kuvars'ı beklemek ve özlemekle geçecek günlerin bir an önce son bulmasını diledim.

Bir hafta akıp geçerken her anı benim için zulüm doluydu. Kuvars'ı öyle çok özlemiştim ki, yoğunluğundan dolayı telefonla bile konuşamıyorduk, arada tek tük iyi olup olmadığımı soran mesajlar alıyordum ondan.

Bir de her sabah saat tam dokuzda bir buket pembe şakayık geliyordu kapıya, "Çok az kaldı sevgilim, yakında kavuşuyoruz," yazan bir notla.

Heyecanla buketleri vazoya koyuyor, Kuvars gelince ona nasıl teşekkür edeceğimi hayal ediyordum.

Reha ve Öykü ile ancak akşamları görüşebiliyorduk, bense korumalardan biri eşliğinde okula gidiyordum. Kuvars hamile olduğum için akli kalmasın diye bunda ısrar etmişti, yoksa asla bir korumayla okula girmeyi kabul etmezdim. Okulda derslere giriyor, son final sınavlarıma katılıyordum.

Bazen ders çıkışlarında okuldan arkadaşlarım Aslı ve Buse ile oturuyorduk. Aslı yeni tehlikeli sevgilisinden bahsediyor, Buse ders notlarını nasıl yükseltebileceğini bana soruyordu. Bir yeni gelişme olarak, sınavlarım şu zamana kadar çok iyi gelmişti, eğer finallerimi de bu şekilde verebilirsem seneye başarı kontenjanından okulun ücretini ödemem gerekmeyecekti. Kuvars'a yük olmak ve kendi paramı da bitirmek istemediğimden sürekli ders çalışıyordum, Reha da çoğu konuda yardımcı oluyordu.

Son zamanlarda o ve Öykü'De çok iyi anlamaya başlamışlardı, Öykü eşyalarını Reha'nın evine bırakmış, tek tek tüm duvarlara yağlı boya tablolarını asma işine girişmişti bile.

Her gece beraberdik. Kendimi çok şanslı ve mutlu hissediyor ama Kuvars'ı özlemekten geri duramıyordum.

Yarın gelecekti, yarın geleceğini bilmek bile içimdeki durduramadığım çocuğu heyecanlandırıyor, koşmak, zıplamak, herkese aşkımı haykırmak istiyordum.

Kuvars'ın gidişinden tam bir hafta sonra, Pazar günü evde oturmuş çayımı yudumlarken Öykü'nün stajdan yine gelmesini bekliyordum. Sarı ayaklarımın hemen ucundaydı.

"Baba gelecek," dedim hem Merih'e hem de Sarı'ya.

Tam o sırada kapı çaldı. Öykü'nün geldiğini düşünerek ayaklandım, ancak onun yerine karşımdaki Niyazi Bey'di.

"Merhaba," dedim gülümseyerek.

"Merhaba, Cemre Hanım," dedi Niyazi Bey. "Bir isteğiniz var mı diye sormak için gelmiştim."

Biraz şaşırarak karşımdaki çalışana baktım.

"Hayır," dedim. "Olursa, ben size seslenirim zaten."

"Biz bir süre olmayacağız," dedi Niyazi Bey. "Çalışanların özlük dosyalarının kontrolü var, sadece kapıda güvenlik için bir görevli kalacak. Onun dışında bir saat kadar olmayacağız."

"Anlıyorum," dedim gülümseyerek. "Sorun değil, ben başımın çaresine bakarım."

"Tamamdır Cemre Hanım," dedi. "İyi günler, kendinize çok iyi bakın."

"Sizde öyle."

Yeniden kapıyı kapattığımda içimde garip bir huzursuzluk çöktü. Hızlıca bu kasvetli havadan kurtulmak istedim ama telefonuma hemen Öykü'nün mesajı düştü.

"Cemre, aşkım selam, ben bugün akşam biraz geç gelsem sorun olur mu? Reha'yla benim odayı boyamaya karar verdik. Sen de gel derdim ama boya kokusu belki seni rahatsız eder?"

Ona "Sorun değil," yazıp gönderirken esneyerek salona geçtim.

"Herkes gittiğine göre oğlum, bizde seninle bir film izleyelim o zaman."

Televizyon kanalları arasında gezip istediğim gibi bir film bulana kadar durmadım, en sonunda hoş görünen bir animasyonda durdum.

Ardından bacaklarımı uzattım koltuğa ve rahatıma baktım, Sarı da yerine kurulurken izlemeye koyuldum.

Koltukta mayıştım, ne zaman uyuyakaldım farkında bile değildim, hamileliğin bir getirisiydi maalesef.

Gözlerimi Sarı'nın sesine açtığımda, henüz çok geçmemiş olmalıydı ki, animasyonda henüz giriş kısmındaydık. Esneyerek ayağa kalktım.

"Ne oldu Sarı? Mama mı istiyorsun?"

Sarı koşarak mutfağa giderken miyavlayışı değişti. "Hasta mısın, bir sorunun mu var?"

Onu takip ettim.

İçimdeki huzursuzluk arttı.

Mutfaktan tıkırtılar geliyordu.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken bir elimi karnıma doladım. Telefonum içeride kalmıştı keşke alsaydım.

İlk gördüğüm bir buket şakayık oldu. Her sabah gelenlerden.

"Kuvars?"

Bir sürpriz yapıp erkenden döndüğünü düşünürken başımı çevirdim ve salonun ucunda, ellerini göğsünde bağlamış O'nu gördüm.

O kadar uzun zaman geçmişti ki, bu sütlü kahve rengi gözleri görmeyeli. O değişmişti. Ben değişmişim. Daha zayıf görünüyordu, sakal bırakmıştı, gözleri içe çökmüştü, eski masumluğunun yerine tehlikeli bir duruşu vardı.

En son görüşmemizdeki sesi kulaklarımda cınladı. Yaşanan onca şeyden sonra onun gözlerine bakmak, yeniden içimdeki o eski ağlak, güçsüz kızı ortaya çıkarmıştı sanki.

Geçmişten gelen sesi her yerdeydi.

"Ben seni artık ağlarken görmek istemiyorum, benimle gel Merve'yi, Kuvars'ı arkada bırak, sana çok güzel bir hayat sunarım. Senin için yapmayacağım hiçbir şey olmaz. Benimle ol."

"Benimle gel, son kez soruyorum. Seni seviyorum ve senin için tüm hayatımı yakarım. Seni asla yarı yolda bırakmam, asla. Benimle gel Cemre."

Onunla anılarımız birbir geldi gözümün önüne. Bebek'teki yalı da koruma olarak işe başlaması, benimle arkadaş olması, her an yardım etmesi, bir noktadan sonra ilgisinin rahatsız edici boyuta ulaşması, Merve'yle beraber olması, Merve'yi alt üst etmesi, ben Kuvars'la evlenme kararı almışken bana ettiği ilanı aşkı...

Son anımız geldi aklıma.

"Bakma lan ona!" Kuvars bana bakmasına bile tahammül edemiyormuş gibi bağırmıştı. "Hala bakıyor, bakmayacaksın lan ona. Bakmayacaksın."

Kuvars'ı tutmak için önüne geçerken "Kuvars Bey lütfen sakın olun," demişti bir çalışan.

"Yiğit'i çıkarın buradan çabuk."

Üç koruma Yiğit'i sürüklercesine çıkarırken Yiğit Kuvars'a dönmüştü, ağzı kanla dolu olmasına rağmen konuşmuştu. "Bu burada bitmedi."

Gerçekten de bitmemişti.

Yiğit neredeyse aylar önce, hayatımızdan çıkıp gitmeden önceye nazaran çok daha korkutucu görünürken tam karşımdaydı. Ellerinde bir buket şakayık vardı.

Dudakları gülümsemeyle büküldü.

"Merhaba sevgilim, görüşmeyeli nasılsın?"

Instagram **hikayelerindeyasar**, Twitter **dilektarinci**

Lütfen yıldıza basmayı unutmayın <3 Yeni bölüme kadar sağlıklıyla kalın
<3 Finale son dört bölüm <3

77.BÖLÜM "TEHLİKE"

Yarın saat 14.00'da Kocaeli 41 Burda Avm'de imza günümüz olacak, kitabınızın olmasına hiç gerek yok, hepinizi beklerim <3

77.BÖLÜM "TEHLİKE"

Aşk dünyanın en özel duygusu. İnsana yaşadığını hissettiriyor, içini huzurla, güvenle dolduruyor, sevildiğini bilmek yaşam enerjisi veriyor, kelebekleri, kuşları, doğayı fark ediyorsun. Sokak hayvanlarına daha merhametli, tanıdığın tanımadığın insanlara daha anlayışlı olursun.

Aşkın iyileştirici bir gücü vardır. Seni sarar, bütün eski yaşadığın hayal kırıklıklarının üzerinden sevgiyle geçer... Aşk iyileştirir. Buna aşkın olumlu etkisi deriz.

Bazıları içinse aşk zehirlidir, elde etmek için yakıp yıkmak isterler, karşılarındaki insanın duyguları önemli değildir. Yiğit bu insanlardan biriydi. Aşkın gerçek olduğuna inanmıyordum, çünkü benim bildiğim Kuvars'ın bana duyduğu aşkla onunki bir değildi.

"Çok özledim seni," dedi Yiğit. Ondan geriye bir adım attım.

"Konuşmaya başlamışsın, dışarıda duydum sesini, inanamadım, öyle heyecanlandım ki..." Gözleri dolarken bana doğru adımladı. Ben aramızdaki mesafenin kapanmasından çekinirken bir adım daha geriye gittim.

"Ne işin var burada?" Sesim titrek ve korkumu belli edecek düzeydeydi. Heyecandan kelimeleri yutmuştum, buna rağmen Yiğit beni anladı.

Gözleri kapandı, duyduklarını özümsemek ister gibi bir süre duraksadı. "İnanamıyorum, konuşuyorsun. Nasıl oldu bu?"

"Gitmen lazım, hemen!"

"Biraz daha konuşur musun? Adımı söylesene mesela."

Korkuyla geri çekildim. "Şu an sağlıklı biri gibi durmuyorsun, korkuyorum, gider misin lütfen?"

Ellerim istemsizce karnımı buldu, korumaların tam gitmek için zamanı bulmuş olmaları, Öykü'nün eve gelmeyecek olması birbirini

bulmuştı, buradan seslenerek komşulardan yardım istemenin olanaklarını düşünürken Yiğit bir adım daha geldi.

"Lütfen ama Cemre'm, konuşmayacak mısın benimle? Ben seni çok özledim. Günlerim seni özlemekle geçti, evin etrafı, okulunun etrafı o kadar fazla korumayla çevriliydi ki, dikkat çekmemek için seni göreyim diye saatlerce uyumadan, nöbet değişimlerini bekledim. Sesini duyduğum ilk anı unutamam... Artık ben geldim sevgilim, birbirimizden ayrılmamıza gerek kalmadı."

Elim karnımı daha da çok sardı, korku şimdi içimde iyiden iyiye yuva yapmıştı, kaçamayacağım, yardım isteyemeyeceğim için onun suyuna gitmeyi denedim.

"Yiğit lütfen git. Bunları konuştuk biliyorsun, sen ve ben diye bir şey olamayacağını sana söyledim. Bak ben Kuvars'la evleneceğim, onu seviyorum, onun çocuğuna hamileyim. Seninle ben diye bir şey olamaz, lütfen, rica ediyorum git, eskiden arkadaşım olan Yiğit nasılsa öyle hatırlayayım seni."

Yiğit söylediklerimi duyamıyor gibi sadece tek bir noktaya odaklanmış şekilde, başını karnıma çevirdi. Gözleri iri iriydi. "Doğru," dedi. "Hamilesin." Sesinde acı dolu bir ton hâkimdi. "Olsun," dedi. "Söz veriyorum, kendi çocuğum gibi sahipleneceğim onu, asla eksik gedik bırakmayacağım, bütün hayatı boyunca yanında olacağım. Hep izledim seni, başarılarını gördüm, ne çabuk o adamın seni canına kıymak istediğin gün terk ettiğini unuttun? Ne çabuk seni yine terk edecekken havaalanından sırf karnındaki çocuk yüzünden döndüğünü unuttun? Kuvars seni sevmiyor, hiçbir zaman da sevmeyecek."

Boğazıma düğümlenen yumruyu bastıramadım, Yiğit'in sözleri bıçak gibi ciğerime yaslanırken unutamaya çalıştığım örselediğim gerçeği gözlerimin önüne serdi. Evet unutmuştum, Kuvars havaalanından bebeğimin varlığını öğrenince dönmüştü, öncesinde hep gitmekten söz eden oydu.

"Gitmelisin," dedim yutkunmalarımın arasında.

"Gidemem ki," dedi Yiğit. "Senelerdir gidebildim mi ki senden, dönüp hayatıma bakabilirdim, Haldun Bey ölmüştü, görevim bitmişti ama bakamadım. Senden gitmek mümkün değildi ki, gözlerini benim gözlerimden görebilsen keşke. Ben seni gerçekten sevdim Cemre, etimle kemiğimle, benliğimden nefret edecek kadar sevdim. Evde yaşayan, o sessiz, kimsenin canını yakmamak için kendi canını hiçe sayan,

herkesin hor gördüğü ama inatla ders çalışan, umutları olan, iyileşmek isteyen o kızı ben gördüm. O adam neyini gördü ki, bacaklarını mı gördü, dudaklarını mı gördü, sen benim için bundan ibaret hiçbir zaman olmadın. Ben seni sevdim, her şeyinle sevdim. Param yoktu belki ama herkesten fazla sevgim vardı. Haldun Bey evin içine dahil olmamı istediğinde, öylesine bir iş diye bakmıştım-"

"Hiçbir zaman güvenlik görevlisi olmadın değil mi? Haldun Bey evin içinde olanları gözlemlemen için seni göndermişti?" Hayalkırıklığıyla ona baktım. "Belki Merve'yle de bu yüzden oldun."

Yiğit duraksadı. Öfkeli bir ifade gözlerinden geçti ama hızla kayboldu.

"Başta öyleydi, sadece görevdi, sonra bana tatlı yaptın, benim için. Beraber hastaneye gittik, evden kovuldun bana geldin, yangının arasında kaldın hastaneden çıkınca bana geldin... Gece uyuyunca gözlerin gelmeye başladı aklıma, tek kelime etmeyen bir kızın sessizliğini sevmek ne demek biliyor musun? Ben seni sevdim. Senin o adam için gözlerimin önünde ağlamana bile ses çıkarmadım, ben seni sevdim."

Yiğit'in gözlerinden dökülen yaşları izledim ağır ağır. Tek kelime bile edemedim, düşüncelerinin ne kadar hastalık boyutunda olduğunu, beni sevmek uğruna harcadığı insanları söylemedim. Duygularını incittiği Merve'yi tekrar hatırlatmadım.

"Ama ben seni sevdikçe, sen benden uzaklaştın, benden gittin, o adamı sevdin. O adam sana ne yaptı ki, seni üzmekten başka ne yaptı ki? Sen intihar eşiğine geldin anlamadı bile. İnsan sevdiğinin gözünden anlar iyi olup olmadığını. Dur dedim Yiğit, düğünleri olsun, sen yoluna devam et, onlar mutlu olsunlar, Cemre'n mutlu olsun yeter ki. Ne oldu, ha ne oldu, sen o gün ölmek istedin, o adam ne yaptı çekip gitti. Ulan en çok yanında kalması gereken zamanda gitti, sen hâlâ onu sevdin."

Gözyaşlarım ardı ardına, içimdeki üzerine toprak örttüğüm hayal kırıklarını ortaya çıkardı.

"Ulan, döndü hiçbir şey olmamış gibi, sen düzenini kurmuşken yine alt üst etti seni."

"Haddini aşma!"

"Doğru değil mi? Seninle beraber olup gitmek istemedi mi? Ulan hamile kaldığını öğrenmeseydin ne olacaktı, duracak mıydı sanıyorsun? O kadar gitme dedin, gecenin köründe evinin yolunda

buldun kendini? Ben hırsız gibi saçlarına dokunabilmek adına, gecenin bir vakti evine girerken o elindeki sevginin kıymetini bildi mi bilmedi."

"Evime giren sen miydin? O gece?"

"Bendim," dedi Yiğit omuz silkerek. "Seni çok özlemiştim."

Korkuyla bir adım geriledim. "Sen sağlıklı düşünemiyorsun."

"Ben her şeyi sağlıklı bir şekilde düşünüyorum ama asıl sağlıklı karar alamayan sensin, seni sevmediğini bildiğin adamla evlenecek misin, bir kere daha mı aynı hatayı yapacaksın? Bunu yapmana, seni hak etmeyen bir adamla olmana izin vermeyeceğim artık. Yanındayım."

"Kuvarts'la aramızda problemler vardı, bunların olmadığını söylemiyorum ama onun beni sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum. Seni sevmiyorum, yanımda olmana ihtiyacım yok, korkutucu bir şekilde davranıyorsun, ne demek evime girmek? Hemde ikinci kez yapıyorsun bunu?"

"Üçüncü," dedi Yiğit gülümseyerek. Gülümsemesi giderek arttı. Otuz iki dişini de gösterirken korkuyla bir adım daha geriledim.

"Git artık!" dedim neredeyse bağırarak. "Evimde görmek istemiyorum seni, hayır hayırdır, neden hayırdan anlamıyorsun? Ha neden anlamıyorsun, def ol git evimden!"

Ben bile cınlayan sesime karşı şaşırırken, Yiğit gülümsemesini hiç bozmadan ilerledi. "Sen sağlıklı kararlar alamıyorsun, sana iyi gelen benim. Seni seviyorum." Yiğit'in öfkeli sesi salonda yankılandı. "Her şey sıradan bir görevdi önce, rahmetli Haldun Bey'e evde olup biteni haber veriyordum, bu kadardı. Daha sonra sen girdin hayatıma, sıradan bir çalışandın, konuşamıyordun bile, normal zamanda dikkatimi bile çekmezdin, ama sonra bütün şefkatinle sardın beni, bana tatlılar yaptın, benimle sohbetler ettin. O zaman yalnızlığımın ne kadar katlanılması güç ve acı olduğunu anladım. Sonra içimi senin varlığıyla ısıtmaya ve boşluklarımı seninle doldurmaya başladım. Kartal'daki evime ilk geldiğinde içimdeki mutluluğu tarif edemem sana. Öyle ki, sırf sana yakın olmak için senin en yakın arkadaşınla bile oldum. Ama sen beni hiç görmedin sevgilim," dedi Yiğit iç çekercesine. "Ne varsa yoksa, Kuvarts oldu senin için. Hâlâ da öyle ama söz veriyorum unutturacağım sana onu."

Korku ellerimi ayaklarımı güçten düşürürken "Yiğit," dedim sessizce. "Yapma, ben hamileyim, Kuvarts'ı seviyorum, onun çocuğunu

doğuracağım. Git buradan. Seni istemiyorum! Senin tedavi görmene gerekiyor! Bu aşk değil, aşk insanı iyileştiren bir duygu, böyle zehirleyen değil."

Uzaklaşmak üzere koşmaya hazırlandım ama Yiğit'in ses tonu iyice değişti. "Hayır dedim sana! Hayır! Sana zarar vermek istemiyorum ama hayır." Belindeki silahını daha yeni fark ederken olduğum yerde kalakaldım. Yapacak hiçbir şeyim yoktu, bağırarak, avaz avaz haykırmak, imdat istemek istedim ama tek yapabildiğim karnımın üzerine kapanan elimdi.

Soğukkanlı olmam gerekiyordu ama korku öyle yoğundu ki düşünemiyordum bile. Merih sanki stresimi hissetmiş gibi güç vermek ister gibi karnımda kıpırdarken, gözlerim dolu dolu ellerimi karnıma sardım. Yiğit her an beni yakalamaya hazır duruyordu ve gerçekten korkuyordum.

Sakin olmaya çalıştım, derin bir nefes aldım. Aylar önce, sanki bir başka hayatta, bunun çok daha kötülerini yaşamıştım. O gün, korkudan ellerim titrerken, sonrasında ayağa bile kalkamazken, Kuvars beni yine bu mutfağa getirmişti. Ellerimi sımsıkı tutmuş, benim her ne olursa olsun, o olmadığında bile bir daha bu duruma düşmemem için önlem almıştı. Biri telefonumdaydı, KADES uygulamasını indirmiştim. Bu uygulamayı telefonumuza yükledikten sonra, tek tuşla polise haber verebiliyorduk, direkt Emniyet Müdürlüğü tarafından çıkarılmış bir uygulamaydı. Bir diğeri ise, küçük bir alarm sistemiydi, evin belli yerlerinde mevcuttu. Bu ev yapılırken mutfağa, yatak odasına, hatta banyoya bile yerleştirilmişti. Küçüküktü, yerini bilmeyen birinin görmesi imkânsızdı ama oradaydı işte. Tezgahın biraz altında, oraya ulaşır düğmeye dokunmalı ve polise haber vermeliydim.

"Sana zarar vermek istemiyorum ama yemin ederim yaparım bunu, sen onunla olunca da ölüyorsun zaten, hiçbir şey değişmez. Önce sana sıkar, sonra kendime sıkarım, beni buna mecbur bırakma."

Elindeki silah şimdi beni açık hedef hâline getirmişti.

"Konuşabiliriz, buna gerek yok." Titrerken cümlelerimi toparlayamıyordum. "Sen benim arkadaşım olan Yiğit'sin, bana bunu yapmazsın, sen beni sevdiğinden bahsediyorsun, nasıl sevdiğine bunu yapabilirsin?"

Tekrar uzaklaşmak için hareket etmek istedim.

"Hayır," dedi Yiğit öfkeyle öne atılıp aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Seni bıraktım, mutlu ol istedim ama sen daha da üzülme sebep olacak kararlar aldın, o adam sana layık değil, bunu görmedin bile. Ben seni çok mutlu edeceğim, çocuğunu kendi çocuğum gibi sahipleneceğim söz veriyorum. Benimle beraber geleceksin," dedi bileğimi tutup beni sürüklemek isterken. Bileğimi sıkıca tuttuğu için canım yanarken diğer elim hâlâ karnımdaydı. "Kuvars'ın varlığını tamamen yok edeceğim senden, sen ve ben sonsuza dek mutlu olacağız."

Göz kirpiklerim acıyla gözlerimin üzerine kapandı. Beni sıkıca kendisine hapsettiği için, umutsuzca tezgaha bakarken, sakın olmaya çalıştım, o düğmeye dokunmam gerekiyordu.

"Sen ve ben, sonsuza dek mutlu olacağız," diye yineledi. "Kuvars olmayacak artık."

Gözyaşlarım ardı ardına süzülürken yaşadığım hayattan, uğradığım şiddetten nefret ettim, her defasında neden bunlarla mücadele etmek zorunda kalıyordum? Yeterince bedel ödememiş miydim, çocuğumla mutlu olmak benim hakkım değil miydi?

"Gelmeyeceğim," dedim titrerken. "Gerekirse vur beni, kurtulurum ama seninle gelip senin gibi hastalıklı biriyle sevdiğim adamın çocuğunu asla büyütmem."

Yiğit'in eli bana vurmak üzere havaya kalktı. Gözlerim kapanırken gelecek darbeyi bekledim ancak durdu, gözleri öfkeden simsiyahtı artık. "Bana yaptırdığına bak, sana vuracaktım az kalsın," dedi. "Ben seni en ufak darbeden bile sakınırken beni getirdiğin hâle bak! Bunu mu istiyorsun ha, seni sevmeyen bir adamla sırf çocuğun var diye sonsuz mutsuzluğa mı hapsolmak istiyorsun? Ben seni koruyacağım, seni mutlu edeceğim, seni de bebeğimizi de, söz veriyorum. Benimle gel."

Yiğit bileğimi sıkıca tutup beni mutfak kapısına sürüklemeye başladı, ona izin vermek istemezken, tüm gücümle bir anlık boşluğundan yararlanıp vurdum ona. Bileğimi içe doğru büküp ona vurduğum için, kısılcından kurtulurken, hızla koştum, tezgahın altındaki düğmeye basarken, alarımın çalıştığından emin bile olamadım. Kaçmak için koştum ama Yiğit beni yeniden sıkıca tuttu. "Bırak beni!"

"Rahat dur! Şimdi gideceğiz!"

Gidemezdik, gidersek alarm çalışmasına rağmen polisler gelemezdi. Gözlerim yaşardı, kurtulma i gdm o kadar yüksek ki, ellerinde çırpındım, yeniden ona vurmaya çalıştım. "Sen bir ruh hastasınsın!"

Ona direnmek istedim ancak silahı tam karnıma yaslayınca bu sefer sadece durabildim. "Daha fazla hareket edersen ne olacağını biliyorsun, şimdi sus ve beni takip et."

Yaşadığım aresizlik duygusunu anlatacak kelimeleri bir araya getiremiyordum. Dışarı çıkarırken beni, korkudan titriyordum.

Hava tenime değerken, mevsim bahar olmasına rağmen üşüdüğümü hissettim. Belki de birkaç dakika sonra ben ve oğlum lecektik, bu zamasızlık ve içimdeki çaresizlik öylesine büyüktü ki, beynim hızla çalışıyor bir kurtuluş yolu arıyordu. Gidemezdik.

Yiğit beni sürüklercesine ilerletti. "Arabam hemen caddenin başında, çok güzel bir ev tuttum, oraya gideceğiz, çok seveceksin. Bir sürü iek aldım, sen seversin diye, oğlumuz Yavuz içinse şimdiden odasını hazır ettim."

"Sen ruh hastasınsın," dedim yeniden tkrrcesine, iğreniyordum ondan. "Yavuz değil Merih olacak onun adı, babası da Kuvars, senin oğlun değil asla da olmayacak. O evi de al bir taraflarına sok geri zekalı, seninle asla yaşamayacağım."

Yiğit bileğime iyice asıldı. "ok mutlu olacağız," dedi ezbere konuşur gibi. "Eve gidince sen de anlayacaksın, o adamın sana ne kadar zarar verdiğini fark edeceksin."

Bahçeyi ilerlerken, karnımdaki silah nedeniyle bağıramadım. "Ağzını açtığın an bende tetiği ekerim."

Kirpiklerimin altından içimdeki tüm nefretle ona baktım. "Senden nefret ediyorum biliyor musun? Bırak sevgiyi, sana en büyük duyguyu besliyorum, nefretimi. Hayatım sen ve senin gibilerle çevriliydi, şiddetten beslenen, böbürlenen, takıntılı manyak ve hep başkalarının hayatlarına burnunu sokanlarla. Sen hepsinin bir bedende vücut bulmuş hlisin, başarısız ve zorbasın. Hayatta hiçbir vasfın yok, seni bir insanın sevmesi için hiçbir neden yok."

Yiğit'in gözlerine ölüm soğukluğu çökerken, silahının tetiğine davrandığını fark ettim, gözlerimi kapadım. *zr dilerim oğlum, seni koruyamadım...*

"Cemre Hanım?"

Gözyaşlarıyla örtülü gözlerimi açarken "Erken döndüm ben, sizi tek bırakmak içime sinmedi, beyefendi arkadaşınız mı?"

Niyazi Bey bize doğru gelirken, silahı henüz görmediği, Yiğit'le benim yakınlığıma şaşırdığı yüzünden açıkça belliydi. Ağzımı açıp tek kelime söylemem hâlinde bana doğrultulan silahın tetiğinin çekileceğini bildiğim için susarken içimden sadece dua edebildim.

"Cemre Hanım siz iyi misiniz?"

Niyazi Bey aramızdaki mesafeyi kapatırken Yiğit ona seslendi. "Yaklaşma, işinin başına dön."

"Sizin adınıza çalışmıyorum, bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsiniz. Cemre Hanım?"

Niyazi Bey yaklaşmaya devam ederken bir anda adımları duraksadı. "Silah mı o?" Fark etmesiyle gözyaşlarım daha da artarken ondan beklemediğim bir çeviklikle beline uzanıp silahını çıkartıp emniyetini kaldırırken hızla Yiğit'e doğrulttu.

"Çabuk Cemre Hanım'ı bırak!"

Yiğit küfretti. "Bir bu eksikti." Beni hızla doğrultup kendine siper alırken sertçe karnımı tuttu. Canım yanarken, onun dokunuşundan kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Silahını indirip gitmek için üç saniyen var."

"Nişancılığım iyidir sen merak etme," dedi Niyazi Bey. "Ve ben sana Cemre Hanım'ı hemen bırakman için üç saniye bile vermeyeceğim, ya şimdi bırakırsın ya da seni vururum."

"Cemre benimle gelecek, sana yazık olmasını istemem. Meslektaş sayılırız." Yiğit'in dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi.

"Cemre Hanım lütfen korkmayın."

Niyazi Bey Yiğit'i hedef alırken, Yiğit beni iyice kendine bastırdı, karnımı tuttuğu için canım yanarken acıdan gözlerim açılmıyordu.

"N-Niyazi Bey-"

"Buyrun Cemre Hanım."

"Lütfen kendinize zarar gelmesine izin vermeyin."

Niyazi Bey bu durumda bile onu düşünmeme şaşırdır gibi bana bakarken "Siz hiç merak etmeyin," dedi. "Metanetinizi koruyun."

Yiğit iyice karnıma bastırırken acıdan ve oğlumu koruyamamaktan kendimi çok kötü hissettim.

"Niyazi Bey," dedim titreyerek. "Eğer bana bir şey olursa Kuvars'a kötü hissetmesini istemediğimi söyler misiniz?"

Niyazi Bey sertçe yutkundu.

"Cemre Hanım ben gelmeden önce Kuvars Bey'le konuştum, kendisi buraya geliyor bugün. Siz karşılayacaksınız onu, bu olayı atlatır atlatmaz. Lütfen sakın kalın."

"Kesin şu konuşmayı," dedi Yiğit bağırarak. "Ya gidersin ya da burada ölmek umurumda bile olmaz ama kendimle beraber Cemre'yi de götürürüm."

Niyazi Bey nişan aldı, gözlerimi sıkı sıkıya kaparken yapabileceğim son hamleyi yapmak adına, dirseğimi Yiğit'in yüzüne geçirmeye çalıştım.

Her şey bir anda oldu, eski bir asker olan Yiğit ikinci kez aynı hareketi uygulamama izin vermedi. Hareketimi engellemek adına bileğimi bükerken, Niyazi Bey de fırsat bularak, silahını ateşledi, onu bir diğer silah sesi takip ederken gözlerim karardı, bacak aramdaki ıslaklığı hissedebildim sadece, dizlerimin üzerine öylece düşerken sağ bileğim tamamen yanımdaki tümseğe gömüldü.

Gözlerimi yeniden açabildiğimde, karanlık öyle yoğunlu ki, sadece başımı kaldırıabildim, boşluğa değen gözlerim acıdan kururken hemen karşımda göğsünden vurulmuş Niyazi Bey'i gördüm.

Bir çığlık dudaklarımdan dökülürken diğer tarafta omzunu tutmakta olan Yiğit başını kaldırarak bana baktı.

"Ondan kurtuldum."

Gözyaşlarım ardı ardına yüzüme hücum ederken, hıçkırıklarımdan konuşamadım, bacak aramdaki ıslaklık artık elbiselerime geçecek kadar çoktu ama kendimi durduramadım.

"O-onu öldürdün mü?"

"Seninle ne yapacağız Cemre." Yiğit acıyla yüzünü buruşturdu, senin yüzünden vuruldum.

Başımı ellerimin arasına alırken hıçkırıklarımdan konuşamayacak durumdaydım, Niyazi Beye doğru ilerlemek için olduğum yerde bedenimi sürüklemeye çalışırken Yiğit hızla ayağa kalktı ve toparlandı.

Aynı anda polis arabalarının siren sesini duydum. Buraya geliyorlardı, işe yaramıştı, düğme çalışmıştı. Ama hemen karşımda Niyazi Bey yerde yatarken, umut beni terk etmişti.

"Buraya gel."

Hıçkırıklarımdan arasında Yiğit'e yalvardım. "Yiğit lütfen, lütfen, lütfen ambulansı ara. Belki ölmemiştir, lütfen."

"Kalk ayağa." Yiğit düşerken çatlattığım bileğimi tutup sertçe ayağa kaldırdı beni. "Yürü artık gidiyoruz."

"Sen ne yaptığının farkında mısın? Lütfen ambulansı ara, lütfen, bak hâlâ hiçbir şey için geç değil, lütfen."

Polis sirenlerinin sesi daha da arttı. Yaklaşmışlardı, bu Yiğit'i daha da hırçınlaştırdı. Acilen gitmek istiyordu. Yiğit vurulduğu omzuna rağmen beni çekiştirmeye başladı, hıçkırıklarımın konuşamazken, elim karnıma gitti. Yaşlar sanki gözümde değil, ruhumdan süzülüyorlardı.

Tüm öfkeme, korkuma, Niyazi Bey için duyduğum endişeye rağmen sakinliğimi korumaya çalıştım. Daha önce yaşamıştım bunu. Beni bıçaklayıp ailemin mezarının yanına attıkları gün hayatımın bittiğini düşünmüştüm. O gün bir söz vermiştim kendime. Her ne olursa olsun yaşamının değerini bilecek ve bana hayatı reva görmeyen herkese karşı dimdik duracaktım. Zordu şu an ellerim titriyor, kendimden çok karnımdaki bebeğim için korkuyordum ama kurtulmak istiyorsam sakin kalmalıydım.

"BURADAYIZ!" Diye bağırdım. Tüm gücümle, tüm sesimle. O kadar zordu ki bağırarak, sesim hâlâ bunun için yetersizdi. Yine de bağırdım. Tüm gücümle, yıllardır içimde tuttuğum çığlığı dudaklarımdan özgür bıraktım. "YARDIM EDİN! BURADAYIZ! CADDENİN BAŞINDAYIZ!"

Polislere sesimin ulaşmasını umut ederken, Yiğit beni sımsıkı tuttu ve vurulmadığı tarafıyla beni kendine çekip sımsıkı tuttu. Eliyle dudaklarımı kaparken, sesim onun avuçlarının içinde hapsedildi.

Bu o kadar zoruma gitti ki, yıllarca içimde ket vurduğum tüm duygular önüme çıktı sanki. Kimse artık benim sesimi kesemezdi. Onun avucunu ısırp kurtulmaya çalışırken, beni yeniden tuttu ama sesimi bastıramadı bu sefer.

"CADDENİN BAŞINDAYIZ! YARDIM EDİN!"

Beni sürükledi. Yapamadım başaramadım. Gelmediler, yetişemediler, arabaya geçerken, silahını bana doğrulttu. Şimdi gözleri salt nefretle bakıyordu. "Gidiyoruz," dedi. "Başaramadın." Sesi nefretle doluydu, gözleri duyduğu öfkeyi haykırıyordu.

Onun kesinlikle psikolojisinin iyi olmadığına emin oldum. Tamamen çıldırmış, kafayı yemişti. Yiğit kendinin en büyük düşmanıydı.

"Yiğit!" dedim beni arabanın içersine neredeyse savururcasına atarken.

"Ne var lan ne ne ne!" Sürücü koltuğuna geçip silahını bana doğrulturken, benim için her şey bitmişti, umut yoktu. Yetişemeyeceklerdi...

"Neden bu kadar kötüsün? Neden bu kadar kötüsünüz? Sadece sen değil, kendi hayatını yaşamak isteyen bir kadından nedir bu öfkeniz? Nedir bu nefretiniz? Bana neden bunu yaşıtıyorsunuz? Sadece ben de değil, neden sizin gibi binlercesi var? Nasıl bu kadar içiniz kötü olabilir? Reddedilmek nasıl bu kadar sizi korkunç kılabilir?" Hıçkırıklarımın arasında onun kahverengi gözlerine baktım. "Ne istedin Niyazi Bey'den mesela? Onun ne suçu vardı? Senin isteklerin olsun diye biri ölmek zorunda mı?"

Yiğit duraksadı. Eli omzuna giderken ağzının içinde küfretti. "Ben böyle olsun istemedim, seni alıp gidecektim, o adam zorluk çıkardı."

"Neden beni rahat bırakmıyorsun Yiğit? Neden? İstenmediğini anlamak bu kadar zor mu senin için?" Ağladım. "Sevmiyorum seni, seninle geleceğime ölürüm daha iyi!"

"Çünkü sen beni karım olmalısın! O şerefsizin değil! Benim çocuğumu doğurmalısın o piçi değil!"

Ona doğru sinirle bağırdım. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden senin gibi bir zavallının karısı olayım ki, kim seninle olur ki? Aşağılığın, beceriksizin, beyinsizin, takıntılı psikopatın tekisin."

Sesim biraz daha gürleştı.

"Sen o kadar yetersizlik kompleksine sahipsın ki, sana evini açıp iş veren adamı kıskanıyorsun, asıl sorun ben değilim değil mi? Asıl sorun hep Kuvars'la ilgiliydi. Sen eziksin ve asla onun gibi biri olamayacaksın." Gülümsedim. "Sen bir böceksin Yiğit, bir parazitsin, insanlara yapışan onların kanlarını emen bir böceksin ve kendini inandığın bu yalandan uyan artık. Sen bir bok değilsin, kimse seni sevmez, kimse sana saygı duymaz."

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Şurada öldürürüm seni! Kes! Bana saygı duyacaksın, ben seni nasıl seviyorsam sen de beni seveceksin!"

"Ne var biliyor musun bıktık sizlerden! Bıktık! Sevgi sence bu kadar zararlı olabilir mi? Sevgi seni özgürlüklerinden dışlar mı? Sevgi seni kendine ait kılmak için şiddet uygular, döver mi? Siz sevgi ve takıntıyı

karıştırıyor, sonra, şiddet uyguluyorsunuz, öldürüyorsunuz. Cevap ne sonra, "Sevdim, kışkırdım, başkasına gitmesin diye." Siz aşağılık, korkunç, zavallı yaratıklarsınız. Sevgi bu değil ve sevgiyi bu şekilde kirletemezsiniz."

"Sesini kesmezsen seni öldüreceğim. Belki de bunu yapmalıyım, sonra kendi kafama sıkarım, bizim mutlu sonumuz gerçek olur."

"Öldür beni!" Bağırđım. "Seninle gelmekten se, ölürüm daha iyi!"

Yiğit silahını bana doğrulttu, tam kalbimi nişan alırken gülümsedim. Yaşanacak onca anı, geçirilecek tonla vakit şimdi hepsi yok olmak üzereydi ve bunu beni sevdiğini iddia eden biri yapacaktı.

Bir sayı olacaktım, en zoru da buydu. Gözlerim dolarken acıyla kıvrıldı dudaklarım.Oğlumu kurtarmalı, buradan sağ çıkmalıyđım ama her an daha da imkansızlaşıyordu bu.

"Neye üzüliyorum biliyor musun," dedim bir elim karnımın hemen üzerinde. Bir yaş aktı gitti gözlerimden. "Ben bunu hak etmiyorum, biz bunu hak etmiyoruz, sizin hastalıklı yetiştirilişinizin, hastalıklı düşüncelerinizin sorumlusu biz olmamalıyız. Bizim hayatlarımız olmamalı."

Yiğit emniyeti kaldırdı, öfkeyle silaha doğruldu ve gözlerimi kapadım. "Sen çok fazla oldun! Keseceğim o sesini!" Nefreti şimdi gün yüzündeydi. Bana duyduğı sevgi değil, takıntıydı, istediğı olmayınca nefrete dönmesi de zor olmamıştı.

Gözlerimi kapadım, onun bana yönelttiğı silahın altında tir tir titriyordum. Her şey buraya kadar mıydı? Daha onu büyütecektim, daha evlenecektim, daha okulu bitirecektim, daha doktor olacaktım...

Yiğit silahı çevirmedi. Zaman kazanmak istemiştim onun üstüne giderken ama olmamıştı, bulamamışlardı.

Karnıma sardığım ellerimden güç aldım. Gözyaşlarım ardı ardına akıyordu şimdi. "Hoşça kal bebeğim. Hoşça kal canım Merih'im."

Silah patladı. Öyle huzursuz bir sest ki irkilmeden edemedim, kapattığım gözlerimin ardından acıyı hissetmeye çalıştım. Bekledim, içimden saydım ama hissemedim. Beynim ve gözlerim uyuşmuş gibiydi. Ağır ağır göz kapaklarımı açarken, akan gözyaşlarımdan dolayı gözlerim bulanık görüyordu.

Kurşun sesinden miydi bilmiyordum, kulaklarım duymuyordu, ellerim kalbime giderken hiçbir kurşun izine rastlamadım. Hâlâ hiçbir şeyi odağıma alamazken, yeniden kapadım gözlerimi ve yeniden açtım.

Ellerimle gözlerimi silerken, birinin sesi belli belirsiz kulağıma geldi. Anlayamadım, sonra tekrar etti. "Geçti," dedi birisi.

Geçti mi?

Yiğit değildi bu?

Gözlerim net görene kadar yeniden açtım, Yiğit hemen yanımda, sürücü koltuğunun oradaydı. Başından içeri giren kurşun nedeniyle, başı direksiyona yapışmıştı. Çok kan yoktu, damla damla kanlar etrafa saçılmıştı. Direksiyon, camlar ve benim üstüm...

Yiğit'in kanı vardı üzerimde.

Başımı kaldırdım yeniden, şaşkınlık şimdi içimde başını kaldırıyordu. Nasıl oldu diyordu...

Biri olduğum kısmın kapısını açtı. "Sizin sayenizde," dedi. "Alarm polis merkezine ulaşınca, hemen yola koyulduk ama gelince, göremedik bile sizi, sesinizi duymasaydık çok geç olurdu. Sesinize geldik."

Dolu gözlerimle karşımdaki kadın polis memuruna bakarken öylece kalakaldım. "Bitti," dedi. "Saldırgan etkisiz hâle getirildi. Kurtuldunuz. Hemen ambulans çağırdık."

"N-Niyazi Bey," dedim titreyerek. "Onu vurdu, göğsünden..." Konuşamıyordum bile, cümlelerim birbirine karışıyordu.

"Ambulans yolda. Kurtuldunuz..."

Gözyaşlarım mutluluktan akarken bu sefer, elim karnıma gitti ve hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. "Biliyor musunuz," dedim ağlarken. "Bu ilk kurtuluşum değil, daha önce hep kurtarıldım. Bu sefer ben size ulaşmayı başardım."

Ağlarken, peçete uzatıldı. Elim karnımda öylece durdum. "Artık değil," dedim. "O mezarlıktaki kız değilim, artık mücadele ediyorum."

Ambulans geldi, onu belli belirsiz duyarken, polis memuru belimden destek oldu, ambulans görevlileri sedyeyi çıkarırken yeniden kadına döndüm. "Biliyor musunuz?" dedim. "Sesim yoktu benim, şimdiyse herkesten gür."

Ambulansa bildirirken, beni öldürmek isterken, kendi sonunu yazan Yiğit'e baktım. Umarım sen son olmazsın Yiğit, onu istemeyen herkese bu zorbalığı yapanlar da seninle aynı sonu paylaşır. Umarım, şiddet son bulur artık. Umarım, şiddetle hareket eden herkes bin beterini yaşar. Sesimizi kesmeye çalışan herkes, sesimizin gücünden sağır olur.

Adrenalinin etkisi bedenimden çekildiğinde, gözlerim kapandı, en son hatırladığım üşüdüğümdü, bir sedyede sürüklendiğimi, hastanede olduğumu hatırlıyordum. Öyle kısa sürmüştü ki, sanki bir asır gibi gelmişti bana. Şimdi o adrenalin bedenimden çekilince, yerde sürüklenmenin ve yaşadıklarımın etkisiyle gözlerim kapalı gibiydi, görüyordum ama algılayamıyordum. Bacak aramın ıslandığını hatırlıyordum, son hatırladığım buydu.

Üşüyordum. Sanki kışın çıılçıplak karların üzerine atılmış gibi titriyordum. Üzerimin sarılmasını rica etmek isterken, unutmak için canımı vereceğim dehşetin anları gelip zihnime oturdu. Bacaklarımın arasından süzülen kanın kurumuş olduğunu hissederken acı öyle baskındı ki, göğüs kafesime saplanıp nefesimi ele geçiriyordu. Acı soluyordum.

Başıma saplanan ağrıya göz kapaklarım eşlik ediyordu. Gözyaşlarım gözlerimden akıp dudaklarımı ıslatırken hıçkırıklarım boğazımdan koptu. Başımdaki sağlık görevlilerinin bağışmalarını duyabildim yalnızca.

"CEMRE!"

Bir an sonra, Kuvars'ın endişe ve korkuyla kaplı sesini duydum. Gözyaşları içerisinde sese dönmek istedim ama sedyem çok hızlıydı, hiçbir şey yapamadım. Yalnızca onun beni duymasını ve bir şeyler yapmasını diledim.

Bebeğim için konuşmak zorunda olduğumu biliyordum ama kelimeler çıkmıyprdı bir türlü, zorladım kendim son gücümü kullandım. "Bebeğim..." Hıçkırdım, acı nefesimdi artık. "Bebeğime bir şey olmasın, kanamam var."

Gözlerimi daha fazla açık tutamazken, yeniden kendime geldiğimde acil servisteydim. Kuvars'ın sesini duyuyordum, onu çıkarmaya çalışan görevlilerle kavga ediyordu. Gözlerimin açıldığını görünce, hızla bana doğru ulaştı, elleri ellerime dokundu.

Üşüme hissimin geçtiğini hissederken, ben konuşamayacak kadar kötü hissediyordum, sadece gözyaşlarım akıyordu, bilincim kapanırken Kuvars endişeyle bağırdı.

"Lütfen sana bir şey olmasına izin verme, lütfen Cemre..." Kuvars'ın titrek sesi kulaklarıma zor ulaşırken gözlerimi kapamamak adına son çabamı harcadım. "Lütfen size bir şey olmasına izin verme. Sizi kaybedemem. Lütfen..."

Elimi ıslatan gözyaşlarını hissettim, biri Kuvars'ın elimdeki elini hızlıca çekerken "Lütfen beyefendi," diye onu uyardı. "Derhal çıkmanız lazım."

Ardından bir başkasının sesini daha duydum. "Kanama çok fazla, bebeği kaybedeceğiz."

Kuvars'tan beni uzaklaştırmaları bana sesi ulaşsın diye bağırdı. "Lütfen Cemre, sadece iyi ol, lütfen..."

Yeniden gözlerim kapanırken bilincim tamamen gitti.

"Baba yardım et! Annem yine banyo yaptıracak bana! Baba!"

Benden geriye doğru kaçan yeşil gözlü, en fazla beş yaşlarındaki oğlan çocuğuna baktım. Ayaklarım ona yetişmek üzere harekete geçerken kendi dudaklarımın arasından kaçan kıkırtıya anlam veremedim, içim kıpır kıpırdı. Bacaklarımın arasında toparladığım eteğim, çıplak ayaklarım ve temiz hava...

"Babaa! Kime diyorum, baba!"

Bir silüet aniden içinde bulunduğum sahneye nüfuz ederken üzerinde sadece siyah bir şort olan Kuvars Demirhan'ı gördüm. Kuvars bu çocuğu kucaklayıp omzuna atarken poposuna vurdu. "Sen yine annenden mi kaçıyorsun?" Kaşları çatılmıştı.

"Baba," diye şikâyet etti çocuk beni Kuvars'a. "Her gün her gün duş mu alırmış insan?"

"Kuvars," diye kızdım ben bile kendime şaşarken. "Hep sen öğretiyorsun bu çocuğa bunları!"

"Oğlum sanırım beraber kaçmak en iyisi, yoksa annen bizi yakalayınca fena yapacak!"

Kuvars hızlı adımlarla oğlumun gülüşleri arasında benden uzaklaştı

"Sizi yakalayınca çok fena yapacağım! Yemin ederim!" Ben onlara bağıra bağıra koşmaya çabalarken ayaklarım geri geri gitti.

"Kuvars! Merih!"

Ayaklarım geri geri gitmeye devam ederken, onları görmemeye başladım. Giderek görüş mesafemden çıkarlarken tekrar bağırdım.

"Kuvars! Merih!"

İkisi de yoktu.

"Neredesiniz?"

Hiçbir ses gelmedi. İkisi de yoktu.

Sıçrayarak gözlerimi araladım. Daha önce gördüğüm bu rüyanın şimdi devamını görmek beni dehşete düşürürken, ellerim karnıma

değdi. Hemen yanımda Kuvars duruyordu, yeşil gözleri boşluğa takılmış, onu son görmemden bu yana sakalları uzamıştı.

Uyandığımı fark etmezken, dudaklarımı açıp konuşamadım. Kelimelerimi yeniden kaybetmişim gibi, ne yapacağımı bilemezken öylece çaresizlikle durdum. Karnıma korkunç bir ağrı saplanıyordu, hemen sağ kolumda damar yolu açılmıştı, serumun tanelerini izleyebiliyordum.

Kuvars'ın gözlerinde gördüğüm ifadeden korkarken, elim istemsizce karnıma sarıldı. Onun yokluğunu kaldıramayacağımı bilirken bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. O benim son umudumdu...

"Cemre..." Kuvars uyandığımı fark ederken hızla ayağa kalktı. "İyi misin? Ağrın var mı?"

Dudaklarım kıpırdadı ama konuşamadım.

"Dur," dedi Kuvars hızla beni doğrulturken, arkama minderi yerleştirdi. Gözlerindeki endişeyi, hüznü, pişmanlığı gördüm ama hiçbir şey yapamadım. İki kırık ruhtuk o an ve birbirimizi tamamlayamıyorduk.

Kuvars uzandı ve beni kollarının arasına aldı, dudakları saçlarıma değdi, defalarca kez öptü. "Çok özür dilerim, orada olamadığım, tek başıma Amerika'ya gittiğim için çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim..."

O kendi kendine sayıklarken ellerim istemsizce onun sırtına dolandı, sarılışına, verdiği güvene ihtiyaç duydum.

"Çok özür dilerim... O piç kurusunu sabaha kalmadan kendi ellerimle öldüreceğim, yemin ederim öldüreceğim."

"K...Ku...Kuvars..."

"Söyle güzelim söyle, ağrın var mı, hemşireyi çağırayım mı?" Kuvars endişeyle benden uzaklaşırken, ona yeniden sarıldım.

İçimdeki tüm acıyı boşaltmak istercesine ona yaslanırken, beni sımsıkı sardı, dudakları boynumda, omzumda, dudaklarımın hemen üstünde her yerdeydi. Defalarca kez özür diledi.

"Allah benim belamı versin, Allah benim belamı versin, beni Allah kahretsin, ben nasıl seni bırakıp gittim, nasıl orada olamadım?"

Ona kendisini suçlamamasını, Yiğit'in psikolojik sorunları olduğunu söylemek istedim ama söylemeyi bırak dudaklarımı aralamaya gücüm yoktu.

Kuvars saçımı tutan tokayı açtı, ensem özgürlüğe kavuşurken, saçlarımın herbir telini öpene kadar durmadı. "Sana bir şey olacak sandım, ölüyordum. Ölüyordum..."

Bebeğimi sormak istedim ama bunu duymaya o kadar gücüm yoktu ki, dudaklarım yeniden lal ile mühürlenmişti sanki, bu sefer ellerimi kaldırıp işaret dilini bile kullanacak hâlîm yoktu.

"Sana zarar veren dünyanın içine sıçmak istiyorum. Ben seni bu denli severken, insanlar sana nasıl zarar verebiliyor?"

Kuvars'ın karaçam yeşili gözlerinin dolduğunu gördüm, bir damla gözyaşı gözünden kayarken "Bu sefer seni kaybettim sandım, benden önce olacak diye öyle korktum ki." Kuvars beni sımsıkı sardı. "Seni kaybetseydim bir dakika yaşayamazdım, bir dakika..."

Kuvars'ın dudakları boynuma değdi, şahdamarımın üzerinde durdu. Gözyaşının ılık hissini tam o noktada hissederken, benimde gözyaşlarım gözlerimden döküldü. Acıyı yutkunamıyordum.

"Bebeğim," dedim zorlukla. "Merih?"

Kuvars duraksadı. Elleri karnıma gitti. "Benim Allah belamı versin," dedi. "Sizi koruyamadım."

Hıçkırıklarım boğazıma düğümlendi. Kuvars beni karnıma dikkat ederek kendine çekti. "Çok kanaman vardı..."

"Lütfen söyleme," dedim hıçkırarak. "Buna hazır değilim."

Hıçkırıklarım sessiz iç çekişlere dönene kadar Kuvars bana mücade etti. "Dayanamam, bu kadarı çok fazla, dayanamam..."

"Cemre..."

"Lütfen söyleme."

"Güzelim..."

"Lütfen Kuvars. Lütfen, dayanamam. Onu kaybedemem. O benim bu hayattaki son umudum."

"Cemre'm yapma böyle. Oğlumuz bizi bırakmadı."

Gözyaşlarımın arasında öylece Kuvars'ın söylediklerini dinlerken şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Çok kanaman vardı, senin için de hayati risk oluşturacak kadar ama kontrol altına alındı. Bebeğimiz çok büyük bir savaşçı çıktı, bırakmadı bizi..."

Ellerimi yüzüme gömdüm, mutluluktan bu sefer ağlarken Kuvars uzanıp yüzümü sardığım parmaklarımı öpmeye başladı.

"Size bir şey olsaydı yaşayamazdım."

Başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim Allah'ım, çok teşekkür ederim..."

Kuvars beni sımsıkı sardı. "Tehlike devam ediyor ama bir süre sana çok iyi bakmam lazım. Çok dikkat edeceğiz, tamam mı?"

Hızla başımı salladım.

"Peki Niyazi Bey? O nasıl? Orada, orada-"

Çenem titrerken Kuvars ellerimi avuçlarının arasına aldı. Avuçlarımı öptü. "Niyazi Bey öldü mü?"

"Yoğun bakımda, henüz durumu belli değil."

"Beni korumak için-" Ben sesim titrediği için konuşamazken, Kuvars beni kucağına çekti. "O da iyi olacak, tamam mı, sen iyisin ya, bebeğimiz iyi ya, her şey iyi olacak..."

Kuvars çökük omuzlarıyla yeniden konuştu. "Çok özür dilerim Cemre, yanında olmadığım, olamadığım için çok özür dilerim."

"Saçmalama," dedim. "Seninle yaptığımız alarm sistemi işe yaradı, ben bağırdım polislere, Yiğit öldü..." Hıçkırdım. "Bu sefer olmadı Kuvars, bu sefer karşı koydum, mücadele ettim, haykırdım, son dakikaya kadar savaştım. Ben yaptım."

Saçlarımın üzerini öptü.

"Yanında olamadığım için çok özür dilerim sevgilim, çok özür dilerim yanınızda olamadığım için..."

"Ben," dedim. "Özür dileycek bir durum değil, ben artık anladım ki bu insanlar hayatın her yerinde, nereye gidersek gidelim, kimin nasıl olacağını seçemiyoruz, karşımıza nasıl biri çıkacak bilemiyoruz. Ne kadar iyi biriydi başlangıçta, onun şu an bu hâline inanamıyorum. İnsan karşısına ne çıkacak bilemiyor ki, bak şimdi, her ne olursa olsun önlem almayı öğrenmek zorundayız." Konuşmak yorarken, Kuvars yüzlerce öpücük kondurdu saçlarıma. "Özellikle kadınlar olarak, önlem almalıyız, KADES uygulamasını indirmeliyiz, bir kurtarıcı beklememeliyiz, polisi aramaktan çekinmemeliyiz. Mücadele etmeliyiz, bu kadar iyi bir geleceğimiz olsun diye çabalarken, birinin gelip kendi hırsları için bunu elimizden almasına izin vermemeliyiz... İlk işim kendimi savunmayı öğrenmek de olacak, kendimi korumak zorunda olmayı istemezdim ama dünya böyleyse başka çaremiz yok. Sen hep olamazsın, ben kendi kendime olduğumda da, mücadele edebilmeliyim. Ben bugün bunu anladım. Pes etmeden vazgeçmemeliyiz. Sonuna kadar, kendimiz için savaşmalıyız..."

Bebegim varlığını duyurmak ister gibi karnımda tekme atarken, Kuvars elleriyle karnımı sardı.

"Gerek emniyet, emniyetten sonra da hukuk mücadelemizi vermekten asla vazgeçmemeliyiz," dedim yeniden gözyaşlarımın arasından gülümserken. "Biz bir kurtarıcı bekleyemeyiz, kendi kendimizin kurtarıcısı olmak zorundayız."

Finale son 3!

Instagram: hikayelerindeyasar

Twitter: dilektarinci

78.BÖLÜM "ÇAĞAN VE ÖYKÜ"

12 Ağustos Cumartesi günü saat 20.00'da Kuşadası Kitap Fuarı'nda bir imza günümüz olacak, hepinizi sarılmak, sohbet etmek, Lal final hakkında konuşmak için beklerim <3

78.BÖLÜM "ÇAĞAN VE ÖYKÜ"

Diğer gün, hastane odam çiçeklerle doluydu. Yaşadıklarımın ağırlığına rağmen, gece boyu hayatımın en huzurlu uykusunu çekmiştim. Artık bütün zorlukların arkada kaldığını biliyordum, çünkü Yiğit "Bu burada bitmedi," diye hayatımızdan çıktığından beri, bir gün bir olumsuzluk olacağı fikri hep aklımdaydı. Bazı geceler arkamda bir gölge hisseder korkar, döner bakardım. O zamanlar, o olduğunu bilmez ama tedirgin hissederdim. Şimdiyse, onun bir takıntıdan ibaret olduğunu, Yiğit olduğunu biliyordum. Ölmüştü bitmişti ve artık korkmam, tedirgin olmam gereken hiçbir şey kalmamıştı.

Kuvars tüm gece başımda beklemiş, hiç uyumamış olsa da sabah dinç görünüyordu. Gözleri tedirginlikle üzerimde gezinirken, ona gülümsedim. "Bu çiçekler ne böyle?"

"Ziyaret saati değil ama oldukça çok ziyaretçin var, hepsi kapıda bekliyor, eğer iyi hissetmiyorsan hepsini zevkle kovabilirim." Ona gülümsedim.

"Ç-çağır lütfen," dedim. "Bu güzel çiçekler için teşekkür edeyim."

Kuvars sıkıntıyla bir nefes verip kapıyı açtı. "Sizi bekliyor, çok yormak yok."

Ve kapıda bekleyen herkes Kuvars'ın çağrısıyla odama akın etti. İlk girenler fakülteden arkadaşlarımdı. Buse ve Aslı.

"Cemre," dediler. "Duyduğumuz gibi geldik, şimdi nasılsın?" Onlara gülümsedim. Eskiden yapayalnız hissederdim ama şimdi bir sürü güzel dost kazanmıştım. En yakınlarım Reha, Öykü ve Çağan olmasına rağmen, fakültedeki tüm arkadaşlarımı çok seviyordum. Özellikle son dönemlerde Aslı ve Buse'yle arkadaşlığımızda ilerlemişti,

bazen bana geliyorlardı ve ders çalışırken akşamı nasıl ediyorduk bilemiyordum.

Hemen arkasından, Eliza, Kılıç ve minik bebekleri Efe girdi. Efe'yi Kılıç sıkıcı tutmuştu. "Çok geçmiş olsun Cemre," dedi Kılıç bana endişeyle bakarken. Kuvars hâlâ Kılıç'a soğuk davransa da arada akşam yemeklerimizi beraber yiyorduk ve her şeye, tüm yaşananlara rağmen Kuvars Efe'yi görünce dayanamıyordu. Dünyanın en harika dayısıydı. Efe ağladığında, onu kucağında uyutuyor, uykusuna yardımcı olsun diye piyano çalıyordu. O anları görünce, onun ne kadar mükemmel bir baba olacağını hayal etmeden edemiyordum.

Eliza "İyisin değil mi?" diye yanıma geldi direkt, serumlu olan kolumu tuttu ve elimi sıkıca avucunun içerisine aldı. "Dünyanın çivisi çıkmış, inanamıyorum, takıntılı manyağa bak. Üstüne çalışanlardan birini vurmuş."

Kuvars'a döndüm yine. Niyazi Bey'in durumu ile ilgili bir gelişme var mıydı merak ediyordum. Daha dudaklarım aralanmadan "Ameliyatı başarılı geçti, hayati tehlikesi yok," dedi. Bu içimdeki tüm tedirginliği götürürken, derin bir nefes verdim.

Eliza'ların arkasından Reha girdi. "Cemre," dedi hızla. "Nasılsın? Doktorunla konuştum, değerlerin şu an çok daha iyi görünüyor. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym," dedim hepsine yanıt olarak. "Geçti gitti, kurtulduk."

Tam o sırada kapıdan Öykü girdi. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. "Cemoşum," dedi yanıma gelirken. Kendini zor teskin ediyor gibiydi. "Nasılsın, iyi misin?"

"İyiym, hayatım," dedim. "Geçti gitti."

"Var ya, eğer o şerefsiz yaşasaydı bir dakika gün yüzü göstermezdim kalan ömrü boyunca. Bu it oğlu itler yüzünden, kaç kadın bu duruma düşüyor, Allah hepsinin soyunu sopunu tüketsin."

"Öykü," dedi Kuvars uyarır gibi. "Cemre'yi yormayalım." Tekrar Yiğit'ten konunun açılmasını istemediğini anlarken, sıkın bir nefes verdim.

"İyiym ben," dedim Öykü'ye bakarken ama daha çok Kuvars'la konuşuyordum. "İşte kimden ne çıkacağını bilemiyoruz, neyse ki bitti."

"Bitti," dedi Öykü yanaklarını öperken. "Çok iyisin, yeğenim de çok iyi."

Tekrar dolan gözlerini bana göstermek yerine kapıya çevirdi. "Bak kim geldi seni görmeye."

Bakışlarım kapıya çevrildi ve hemen orada Çağan'ı gördüm. Gözleri hüznle bana bakıyordu. Üzerinde beyaz bir doktor önlüğü vardı, şaşırarak kaşlarımı çattım.

"Çağan?"

"Ben döndüm," dedi Çağan. "Baktım ki, siz bensiz yapamıyorsunuz, ben döndüm."

Mutlulukla gözlerim dolarken, Çağan aramızdaki mesafeyi kapadı ve beni kollarının arasına çekti. "İyi ki geldin," dedim. "Sen gittiğinden beri, hep eksiktik."

Çağan bana sıkıca sarıldıktan sonra ayrıldı benden. Bakışları yanındaki Öykü'ye döndü, sonra hemen gözlerini kaçırdı.

"Nasıl haberin oldu?" diye sordum merakla.

"Ben haber verdim," dedi Öykü. "Zaten acil, diye yazmasam telefonlarımı açacağı da yoktu ya neyse."

Çağan ona doğru döndü. "Neden açmıyorum acaba telefonlarını?"

Reha araya girdi. "Bir anda, bir değil iki ev arkadaşım oldu, benim gibi yaşlı bir adam için bu kadar gürültüyü çekmek çok zor."

Dayanamayıp güldüm. "Ne güzel işte kalabalık bir evin olacak."

Gözlerini devirdi Reha. "Ben doktorum, sadece uyumaya gidiyorum eve, sessizlik benim hakkım."

"Valla, kira sözleşmesinde ikimizin adı yazıyor, beni evden atamazsın Reha," dedi Öykü. "Sana tahliye davası açarım."

Reha şaşkınlıkla ona baktı. "Ev bulamıyorsun diye seni evime aldım ben be," sesi sitemli olsa da, keyifliydi. "Hukukçudan arkadaş falan olmaz abi. Dereye susuz götürür, susuz getirir."

Gülümseyerek onlara baktım. Eskiden ben, Çağan ve Öykü beraberdik, şimdiyse Reha, Öykü ve Çağan beraberdiler. Eksik tablo tamamlanmıştı. Çağan ve Öykü'nün varlığının Reha'nın yalnızlığına da iyi geleceğini düşünüyordum.

"Hadi," dedi Kuvars. "Cemre'yi daha fazla yormayalım, herkes dışarı."

"Ama," dedim hızla. "Ben de çok sıkıldım burada, hemen taburcu edilmem mümkün değil mi?"

Cümlem daha bitmeden üç erkek aynı anda karşı çıktı. Biri pek tabii ki Kuvars'tı, diğerleri doktorlarım ve en yakın arkadaşlarım Reha ve

Çağın.

"Hayır!"

"Bir süre gözetim altında kalman lazım," diye açıkladı Reha.

"Evet," dedi Kuvars hemen sonra. "Bu kadar ziyaretçi görüşmesi de yeter. Herkesi dışarı alalım."

"Yaa," dedim mutsuz bir şekilde. Tam itiraz edecektim ki, Çağın ve Reha'da ona katıldılar. Masanın güçsüz tarafı olurken elimden bir şey gelmedi. Herkes bana veda edip çıkarken, hepsine el sallamakla yetinebildim.

"Yarın yine geliriz," dedi Öykü moralimin bozulduğunu görünürken.

Omuz silktim. "Yarın buradan çıkmış olacağım, eve gelirsiniz."

Öykü gülerken Kuvars kaşlarını çatı. En son Reha ve Çağın çıkarken, kapı kapandı ve onunla yalnız kaldık.

"Hiç durmuyorsun değil mi?" dedi Kuvars sırtındaki yastıkları düzeltirken.

"Ne yapayım," dedim. "Hastaneye gele gele hastane fobisi oluştu ben de."

Kuvars yatağın kenarına oturup elleriyle yüzümü kavrarken, gözlerinde muzip parıltılar vardı. "Nasıl doktor olacaksın bakayım sen?"

Elleri yüzümü kavrarken, huzurla iç geçirmeden edemedim, yüzümü onun ellerine yaslarken "Ben de bilmiyorum ki," dedim gülümseyerek. "Bence herhangi bir doktordan daha fazla hastane görmüşümdür."

Gözlerine gölgeli bir ifade çöktü ama o kadar hızlı örttü ki, ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlayamadım.

"Neyse ki bu son," dedim onun iyi hissetmesini umarken.

"İnşallah," dedi Kuvars. Ellerini yüzümden çekip yatakta yanıma gelirken, ona yer açmak adına kaydım, belimden tuttu ve beni göğsüne çekti.

Elleri karnımın üzerinde durdu. Dudakları saçlarımı öptü. "Nasılsın şimdi?"

"İyiym," dedim. "Gerçekten iyiym. Seni endişelendirdim yine."

"Saçmalama," dedi Kuvars. "Bin tane ömrüm olsa, hepsini hem sen hem bebeğimiz için feda ederdim. Size en ufak bir zarar geldi diye aklım çıktı." Tekrar öptü saçlarımı. "O şere-"

"Lütfen," dedim sessizce. "Artık kötü şeyleri arkamızda bırakalım, Yiğit bedelini ödedi, artık üzülmemiz, mutsuz olmamız için hiçbir

sebebimiz yok. Bak, bebeğimiz de çok iyi."

Kuvars tekrar saçlarını öptü. "İyi olacak tabii, annesini yalnız bırakamaz o, öyle bir ihtimal yok."

Kolları arasında mutlulukla mayışırken "Peki babası," dedim. "Eve gitmemiz mümkün değil mi? Sarı'yı özledim ben, evde yatarım söz, çok sıkıldım buradan." Dudaklarımı büzerken, Kuvars yüzünü yüzüme doğru döndü.

"Sen-" dedi Kuvars bakışları dudaklarımdayken. "Çok fenasın, benim algılarımla oynuyorsun."

Bakışları dudaklarımdan ayrılmazken, gözlerinde yoğun, çok yoğun bir ifade vardı.

"Ama," dedim onun biraz daha üstüne gidip dudaklarımı büzererek konuşmaya devam ederken. "Sen evi de küçük bir hastaneye çevirirsin, bir hemşire gelir bizimle. Değerlerimi kontrol eder. Burada kalmasak daha fazla. Lütfen..."

Kuvars sertçe yutkundu, âdemelması derin bir kavis çizirken başarılı olmayı umuyordum. "Lütfen..."

"Bana öyle bakma," dedi.

Bakmaya devam ettim.

"Dudaklarını büzme."

Dudaklarım milim oynamadı.

"O tatlı sesinle bana *lütfe*n deme."

"Lütfen..."

Kuvars gözlerini kapattı, kendi ile mücadele ediyor gibi görünüyordu ama sonunda dayanamadı. Gözlerini yeniden açtığı anda "Tamam," dedi. "Asiye Hanım ve doktorun seni görsünler son kez, taburcu işlemlerini halledeyim."

Sevinçten yerimde doğrulurken Kuvars "Boşuna sevinme," dedi. "Bir sağlık ekibi de evde olacak, yerinden kalkmayacaksın."

Heyecanla başımı salladım. Ne olursa olsun kabulümdü şu an.

Uzun zaman sonra, onlarca mücadeleyi verdikten sonra hissettiğim bir şey vardı. Ev, dneilen kavram bir isimden çok daha özeldi. Kokusu başkaydı, hissettirdiği başkaydı, aidiyet hissi başkaydı. Kendini ait hissedemediğin sırça köşkleri olsa da anlamsızdı. Ev, içindekilerle, sana hissettirdiği aidiyet hissiyle özeldi. Eğer bu his beni yine bulmasaydı eğer, gittiği ve evsiz kaldığım için Kuvars'a bir ömür dargın kalırdım.

Şimdi yine evdeydik. Gelmeden önce, taburcu işlemlerinden hemen sonra Niyazi Bey'i ve ailesini görmüştük, durumu iyi gibi görünüyordu ama vicdanımın üzerindeki karabasanlardan henüz kurtulabilmiş değildim, ne zaman sağlıklı ayağa kalktığımı görürsem o zaman ben de tamamen mutlu hissedecektim. Şimdi yine evdeydik işte.

Evin içerisine girdiğim gibi, o tanıdık koku karşılamıştı beni... Sarı köşede öylece duruyordu, beni görünce ilk defa yerinden kalkmış, bana doğru gelmişti. Normalde kedimin beni sevmediğini düşünsem bile bugün yanımdan ayrılmak istemiyor gibi görünüyordu.

Yatak odası yerine salonda kalmayı seçmiştim, Kuvars benim için daha biz gelmeden yerimi hazırlamıştı. Sağlık ekibi de gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra, dinlenmek için uzanmışım.

"Gayet iyiyim," dedim Kuvars'a doğru, Sarı ayak ucuma yatarken, Kuvars da bir yandan gözleriyle serumdan akan damlaları kontrol ediyordu.

"Daha iyi olacaksın," dedi. "Çok kan kaybettin. Asiye Hanım düşük riskin olduğunu söyledi, yerinden kalkmaman, kendini yormaman lazım."

Başımı sallarken, ellerim karnımı sardı. Yaşananlar bir bir gözlerimin önünden geçerken, yıllar öncesine kaydı zihnim. Rahmimden yaralandığım, ayağa bile kalkamayacağıma inandığım o gün, Kuvars tutmuştu ellerimden. Şimdi hamileydim, yine aksilikler peşimi bırakmamıştı. Ama bittiğine inanmak istiyordum. Herkese, her şeye inat, minicik bebeğim benimle hayata tutunuyordu. Tüm olmazlara inat, oradaydı işte. Hamile kalamazsın demişlerdi, orada can bulmuştu. Benim gibi mücadeleci bir ruhtu.

Yorgun hissediyordum, çok kan kaybettiğim içindi büyük ihtimalle. Her ne kadar ayağa kalkmak istesem de Kuvars'a bunun için sayısız kez itiraz etmiş olsam da, gözlerim kapanırken buldum kendimi.

"Kuvars," diyebildim uyku mahmuru. "Canım çok kiraz istiyor."

Kuvars'ın güldüğünü duydum. "Hemen alıyorum. Serumun bitsin, güzelce uyu, çorbanı içtikten sonra yersin."

"Kuvars," dedim tekrar. "Ekmek tatlısı da yapabilir misin, geçen gün yiyemedim, yine aklımda kaldı."

"Tamamdır," dedi Kuvars sevgiyle gülümseyerek. Onun bakışları altında gözlerimi kapatırken kendimi birine bırakmanın güveniyle uyudum.

Akşama doğru uyandığımda, Kuvars yanibaşımdaydı. Hiç uyumamış olmalıydı, üzerini bile değiştirmemişti, göz altları çökmüş, yeşil gözlerindeki damarlar belirginleşmişti. Bakışları benim üzerimdeydi.

"Sen hiç uyumadın mı?"

"Bırak şimdi beni," dedi Kuvars. "Sen nasılsın?" Ayak ucumda uyuyan Sarı, seslerden rahatsız olduğu için kalkıp bize baktıktan sonra, yeniden uyku pozisyonuna geçerken gülümsedim.

"İyiyim," dedim. "Daha enerjik hissediyorum."

Koluma takılan serum çıkarılmıştı. Seruma rağmen çok aç hissettiğimi fark ettim. Yerimden doğrulurken, Kuvars dikkatle beni kucakladı ve dikey bir pozisyon alamama yardımcı oldu. Onun dokunuşuyla bebeğimin tekmesini de hissederken "Seni hissediyor," dedim gülümseyerek.

Kuvars'ın dudaklarında da belli belirsiz bir tebessüm oluştu ve elleri hızla sırtımdan karnıma kaydı. Merih yeniden tekme attı.

Gülümsedi Kuvars. Saçlarımda gezindi bir elinin parmakları. "Bak," dedim yumuşak bir sesle. "Korkulacak hiçbir şey yok. O iyi, biz iyiyiz..."

"Evet," dedi. "Siz iyi olun da..."

"Açız ama biz, babası," dedim kirpiklerimin altından ona talepkar bir bakış atarken. Gülümsedi.

"Yemeğiniz hazır, siparişleriniz de."

O mutfağa geçerken ben de arkama yaslanıp uyuyan Sarı'nın tüylerini sevdim. Kuvars tepsiyle gelirken, Sarı yeniden uyandı. Yemeklere göz atıp memnuniyetsizce bakıp indi yataktan, aşağıda kendi dolu mama kabına giderken bakışlarımı ondan çevirip Kuvars'a odaklandım.

"Şimdi bunun hepsi bitecek," dedi Kuvars. Getirdiği çorbaya limon sıktıktan sonra, kaşığı doldurdu ve dudaklarıma doğru uzattı.

Tüm kaseyi içtikten, bir dilim ekmek tatlısı yedikten sonra, kirazlarımla arkaya uzanırken "Sen hiçbir şey yemedin değil mi?" diye sordum ona.

"Aç değilim."

Elimdeki kirazı onun dudaklarına uzatırken "Olur mu öyle şey?" dedim. Kaşlarım çatılıydı.

Kuvars kirazı parmaklarımdan dudaklarıyla alırken, bakışları yoğundu. "Hiç uyumamışsın da," dedim. "Şu gözlerine bak."

"Ne yapayım," dedi Kuvars omuz silerken. "Sensiz uyuyamıyorum."

"Buraya gel," dedim kiraz kasesini orta sehpaye bırakıp. Yatak küçük, bir hastane yatağı gibiydi. Rahat etmem için alınmış olmalıydı. Kuvars bana itiraz etmek yerine yanıma uzanırken beni kendisine çekti.

Dudakları saçlarımda gezindi. Onun kokusuyla huzur bulurken ben, başımı boyun girintime yasladı.

"Seni seviyorum," dedi sonra kulağıma fısıldar gibi. "Sakin bir daha bana bunu yaşatma, her ne olursa olsun, hep iyi ol, olur mu?"

Ellerim onun saçlarına gidip biraz rahatlaması için yumuşak saçlarında gezinmeye başladı. Çok geçmedi, o kadar yorgundu ki, hızla uyuyakaldı. Ben de bir süre onu izledikten sonra gözlerimi kapadım.

Keşke zamanı hep burada, ben, o ve bebeğimiz bir aradayken durdurabilseydim... Sonsuza kadar bu an da, onlarla kalabilirdim.

Sonraki gün, uyandığımda çok daha iyi hissediyordum. Zaman algımı yitirmiş bir hâldeydim ama bunun toparlanma sürecimin büyük bir parçası olduğunu biliyordum. Baş ucumda, sessizce oturan üç kişi vardı. Biri tabii ki Kuvars'tı. Sanırım duş almış, kıyafetlerini değiştirmişti. Tekli koltukta otururken, elindeki kahvesini yudumluyordu. Diğer iki kişi ise, Çağan ve Öykü'ydü.

"Saat kaç?" dedim doğrulurken. Kuvars hızlıca yerinden kalkıp bana yardımcı olurken, yatağın altındaki kolu çevirdi ve oturmam için portatif bir şekilde üst kısım yukarı kalktı.

Saatine baktı Kuvars. "Akşam yediye geliyor. Sen nasılsın?"

Beni doğrulttuktan sonra, orta sehpadaki sürahidenden bir bardağa su doldurdu ve bana uzattı. Suyu dudaklarıma götürürken, içtim ve minnetle gülümsedim ona.

"Ne kadar süredir uyuyorum ben?"

"Yirmi saat kadar oldu." Şaşkınlıkla ona baktım. Çağan arkadan sözsüz sorularımı duyabiliyormuş gibi cevapladı. "Ama normal, serumlara koydukları ilaçlar nedeniyle uyuyorsun."

Başımı salladım. "İlaçların bebeğe bir zararı yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Çağan. "Aksine toparlanma sürecine yardımcı oluyor."

Başımı salladım yine. "Siz burada böyle napıyorsunuz?" Sorum üzerine Çağan ve Öykü birbirine baktı.

"Hasta ziyaretine geldik," dedi Çağan. "Muz da getirdik, gerçi ben dedim Kuvars'ta kilo kilo muz vardır diye ama."

Dayanamayıp güldüm. Kuvars'ın da gözlerinde keyifli bir ifade oluşurken, yerine geçip oturmak yerine, yataktaki boşluğa oturdu.

"Çok beklemediniz umarım," dedim. "Sıkıcı olmalı."

"Yok," dedi Çağan yine. Öykü konuşmak yerine onu izliyordu. "Evde de bu şekilde sessizce oturuyoruz zaten, pek değişen bir şey olmadı."

Tam o sırada Kuvars'ın telefonu çaldı, gördüğüm kadarıyla Sait Bey diye kayıtlı biri arıyordu. "Ben bir görüşme yapmalıyım," dedi Kuvars. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Git sen, doktorum burada."

Çağan'a göz kırparken, "Hemen yukarıda olacağım," dedi Kuvars. "Çok sürmez."

"Tamamdır."

Onun gidişle üçümüz kalırken Çağan ve Öykü'ye baktım. "Ee eski ev arkadaşlarım, hayat nasıl gidiyor?"

"Nasil olsun," dedi Çağan. "Hiçbir şey değişmemiş, Öykü hâlâ yemekleri yakıyor."

Gülümsedim. Ama Öykü çok durgundu. Ona doğru bakarak konuştum. "Hayatım, sen nasılsın?"

"Aaa," dedi Öykü. "Sonunda biri beni görüyor." Gözleri yaklaşan bir fırtınayı anımsatıyor gibi dolu doluydu.

Ne geçtiğini anlamazken, biraz sessiz kaldım. Bu benimle değil, kendi aralarında çözmeleri gereken bir problemdi.

"Görülmemek acıtıyor değil mi?" diye sordu Çağan. "Yıllarca hissettiklerimi sen iki gün hissetmeyi kaldıramadın."

"İki gün mü?" Öykü sesinin tonunu ayarlamakta zorlanıyor gibiydi. "Sen benim hayatımın içine sıçtın be, sonra çekip Ankara'ya gittin, durmadın, düşünmeme izin vermedin, öylece gittin. Ben en yakın arkadaşımı kaybettim, sana ulaşmaya çalıştım, ona bile izin vermedin. Buraya geldin Cemre çağırdı diye, bir hoşça kal demeden gittin. Sen bana ne yaşattığının farkında mısın?"

"Karar veremeyen sendin Öykü. Öptüm seni ben! Sen bana karşılık verdin, sonra gittin Kaan'ı seçtin!"

"Bir seçim yoktu, ben Kaan'layken duygularını açan sendin, ben seni hiç öyle düşünmemiştim ki, hiç öyle görmemişim ki, sen Çağan'dın işte, en yakın arkadaşım, dertleştiğim, sırlarımı paylaştığım, üzüntümde yanımda olan, sevincimde ilk anlattığım insandın." Sesi tizleşti. "Ben sen gidene kadar sana bir arkadaşlıktan daha fazlasını hissettiğimi anlayamadım bile."

Öykü'nün gözlerinde yaşlar vardı şimdi. Çağan şaşkınlıkla ona döndü. Öykü'nün yalın itirafı aslında hepimizin fark ettiği ama onun dudaklarında bir sır, bir mühür gibi kalmış bir gerçeği gözler önüne seriyordu.

Çağan sertçe yutkundu. "Arkadaşlıktan daha fazlası mı?"

"Çok mutsuzdum," dedi. "Kaan'a bu hissettiklerimi yansıtmamak için, her şeyi itiraf ederek ayrıldım. Çok mutsuzdum, o gün bir banka çöküp ağladım ama sen yoktun. Arasam açmıyordun bile. Buraya bile Cemre'nin durumu olmasa gelmeyecektin, sen gittin ve ben sensiz yapayalnız kaldım." Burnunu çekti, gözlerini temizlemeye çalıştı ama yerine yenileri geldi. Onları yalnız bırakmayı her şeyden çok isterdim ama kalkmamam gerektiği sıkıca tembih edildiği için bir dizinin en heyecanlı bölümünü izler gibi onlara bakıyordum.

"Benim için kolay mıydı sanıyorsun gitmek? Ağlama dayanamıyorum..." dedi Çağan çaresizce. "Kalıp senin bir başkasıyla mutluluğunu görmektense gitmek en doğrusuydu. Bu yüzden gittim, buraya gelişim de yine sensizliğe dayanamadığım içindi. Gittim ama bir an bile aklımdan çıkmadın ki, her an, her surette sen vardın."

"O yüzden mi aramalarımı açmadın?" Öykü hıçkırıyordu. Çağan dayanamayıp onu kendine çekti, Öykü omzuna yaslarırken başını içli içli ağlıyordu.

"Ben eşşegin tekiyim, özür dilerim."

"Ben özür dilerim," dedi Öykü. "Her şeyi bu kadar geç anladığım için, seni kaybettiğim için özür dilerim."

"Hep o koca koca hukuk kitaplarından başını kaldırmadığın için." Çağan güldü.

"Bekle sen," dedi Öykü ona sımsıkı sarılırken. "Seni dava edeceğim."

"Dünyanın en güzel avukatına karşı müebbet yemeye bile razıyım." Çağan onun saçlarını öperken "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bunları duydum ya, dünyanın en mutlu insanıyım."

Öykü hıçkırıklarının arasında "Ben de seni çok seviyorum," dedi. "Seni üzdüğüm her an için özür dilerim, binlerce kez."

Kuvars aşağı indiğinde, bir yanımda Sarı, bir yandan da karnımda keyifle tekme atan Merih'le beraber, öylece oturuyor ve keyifle sırtıyordum.

"Öykü ve Çağan nereye gittiler?" diye sordu çatık kaşlarla. "Seni yalnız mı bıraktılar?"

"Ben gönderdim," dedim. "Hem hemşireyle doktor mutfakta, bir sorun olmaz diye düşündüm."

"Niye gittiler ki?" dedi hâlâ memnuniyetsiz bir şekilde bakarken.

"Hamileyim," dedim ona. Kuvars anlamadı. "Hormonlarım yüksek, bir de karşımda bir aşk filminin son sahnesini izliyormuşum gibi onları izleyince, iyice duygusal bir insana dönüşüyorum."

Kuvars'ın dudakları yana kıvrıldı. "Sonunda açıldı mı Çağan, Öykü'ye?"

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Sen biliyor muydun?"

"Yani anlamamak için kör olmak lazım, güzelim. Ama sanırım, Öykü biraz kör."

Bu tespiti dayanamayıp gülerken "Gel gel," dedim. "Sana en baştan tüm hikâyeyi anlatayım."

Kuvars bu hâlîme tebessüm edip yanıma geçip otururken en başından anlatmaya başladım.

"Öykü gerçekten körmüş," dedi Kuvars tüm konuşmayı bitirince ben. "Neyse ki geç olmadan birbirlerinin kıymetini anlamışlar." Sonra doğruldu. "Bizim de geç olmadan yapmamız gerekenler var," dedi.

Ona merakla bakarken, eğildi ve karnımı öptü. "Ben bir şey yaptırdım," dedi.

Şaşkın şaşkın ona baktım. Telefonunu çıkardı hemen sonra. Şifresini girdi hemen sonra: 2612. Doğum tarihim şifresi yapması benim içimi sıcacık yaparken, galerisine girdi ve hemen sonra bana bir görsel gösterdi.

Telefonu elime alırken, şaşkınlıkla ona baktım. "Bu ne?"

Görsel de bir davetiye vardı.

Düğünümüze davetlisiniz!

Kuvars Demirhan & Cemre Erdem

17 Haziran, saat 21.00

Bu mutlu günümüzde sizleri de aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu?" dedim. "Bizim düğün davetiyemiz mi?"

"Evet," dedi Kuvars gülümseyerek. "Bebeğimiz daha fazla büyümeden, senin final sınavların da tam bitmişken."

İçime sıcacık bir duygu yayılırken, ona dönüp baktım. Önceki düğünümüzden bu yana aylar geçmişti, neredeyse Haziran'da bir yıl olacaktı. Şimdi yaşanan onca şeyden sonra, bu ana ikimizin de hazır olduğunu biliyordum.

Sonunda, her şeyi halletmeye hazırдық.

"Bu sefer hazırsan," dedi Kuvars. "17 Haziran'da benimle evlenir misin?"

Oy ve yorumlarınızı beklerim <3 Finale son 2 <3